NHẤT CHÍCH VI BÀN ĐÍCH BÌ BÌ HÀ

Gia Gia Tạo Phản Tại Dị Giới Ta Liền Vô Địch Tại Đô Thị

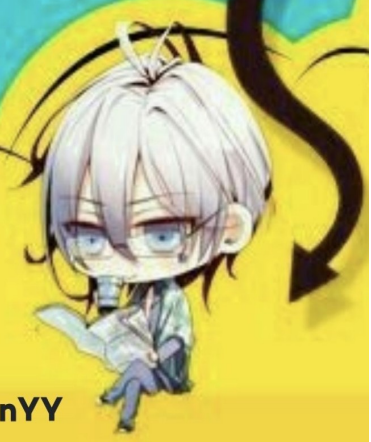

YY TruyenYY .com

GIA GIA TẠO PHẢN TẠI DỊ GIỚI, TA LIỀN VÔ ĐỊCH Ở ĐÔ THỊ!

Tác giả: Nhất Chích Vi Bàn Đích Bì Bì Hà

Thể loại: Đô Thị, Huyền Ảo, Vô Địch Lưu, Dị Năng, Dị Giới, Sảng Văn

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

#trangbuc #dinang #dothi #haihuoc #digioi

Thanh niên thế kỷ 21 Tiêu Phàm bỗng dưng bị tiếng gõ vào kính đánh thức, cứ ngỡ bản thân gặp phải chuyện linh dị nhưng KHÔNG.

Gia gia Tiêu Hải đã mất tích 9 năm của hắn nay thông qua Không Minh Kính, từ dị giới liên hệ với hắn, **nhờ hắn hỗ trợ ông TẠO PHẢN vì gã hoàng đế quá ngu ngốc.**

Nhờ Không Minh Kính, Tiêu Phàm trở thành nguồn vật tư vô hạn cho gia gia của mình. Cùng lúc đó, hắn cũng học được các dị năng như thấu thị (nhìn xuyên thấu), dùng ý niệm dời vật, ẩn thân, thuấn di (di chuyển từ nơi này sang nơi khác xuyên không gian)...

Hành trình trang bức của thiếu niên Tiêu Phàm tại đô thị bắt đầu mở ra.

"Cháu yêu, gia gia sắp tạo phản thành công rồi, nếu ngươi có thể xuyên tới đây, gia gia truyền ngôi cho ngươi luôn!"

Gia Gia Tạo Phản Tại Dị Giới, Ta Liền Vô Địch Ở Đô Thị!

.

☆ Mục Lục ☆

——— o O o ———

Chương 1: Gặp Lại Người Xưa

Chương 2: Cháu Ngoan

Chương 3: Nhà Kho

Chương 4: Lưu Khôn

Chương 5: Tam Ca

Chương 6: Ngươi Cứ Đợi Đấy

Chương 7: Quá Đẹp Trai!

Chương 8: Binh Thư

Chương 9: Flashsale

Chương 10: Trả Giá

Chương 11: Mua Gạo

Chương 12: Manh Mối

Chương 13: Chuyển Tới Ở

Chương 14: Xem Hàng

Chương 15: Ghi Hình

Chương 16: Xuyên Tới Dị Thế

Chương 17: 300 Tấn Lương Thực

Chương 18: Chim Sa Cá Lặn, Hoa Nhường Nguyệt Thẹn

Chương 19: Bài Viết Trên Diễn Đàn

Chương 20: La Thanh Linh

Chương 21: Quân Dụng

Chương 22: Gạo Trắng

Chương 23: Soái Ca, Có Cần Phục Vụ Không?

Chương 24: Thiếu Niên Kia Không Đơn Giản Chút Nào

Chương 25: Đồ Tốt

Chương 26: Đặt Cọc

Chương 27: Tô Mỹ Nữ

Chương 28: Thành Ngân Nguyệt

Chương 29: Đặt Thêm Quân Dụng

Chương 30: Chỉ Là Việc Nhỏ

Chương 31: Pháp Y Lê Nhã

Chương 32: Ta Cho Ngươi Quyền Hạn Này

Chương 33: Ngươi Thích Học Trưởng?

Chương 34: Năm Năm Vất Vả

Chương 35: Người Nhờ Vào Ăn Mặc

Chương 36: Lô Hàng

Chương 37: Hợp Khẩu Vị

Chương 38: Luyện Tập

Chương 39: Đẹp Trai Hơn Rồi

Chương 40: Sính Lễ

Chương 41: Đơn Xin Nghỉ

Chương 42: Thật Trong Sáng Và Ngây Thơ

Chương 43: Cắt Nguyên Thạch

Chương 44: Năm Ngàn Vạn

Chương 45: Tiêu Thiếu Gia, Ta Tin Ngươi

Chương 46: Ngày Mai

Chương 47: 4 Khối 4 Vạn

Chương 48: Xe Hơi

Chương 49: Ý Phản Quốc, Chém Thẳng Tay

Chương 50: Đao Đặc Chế

Chương 51: Có Đồ Tốt

Chương 52: Tăng Mạnh

Chương 53: Tội Phạm Buôn Lậu Thuốc Phiện

Chương 54: Nghỉ Chân

Chương 55: Tuyệt Đối Không Bạc Đãi Tiêu Thiếu

Chương 56: Hạn Nghạch Chuyển Tiền

Chương 57: Thuận Theo Tự Nhiên

Chương 58: Thuê Nhà

Chương 59: Ly Nước

Chương 60: Tô Ấu Vi Hôn Mê

Chương 61: Giặt Đồ

Chương 62: Thẻ Ngân Hàng

Chương 63: Ta Phải Kiếm Nhiều Tiền Hơn Mới Được

Chương 64: Lòng Tin

Chương 65: Quyên Góp

Chương 66: Xếp Hạng Hacker

Chương 67: Hoàng Kiệt

Chương 68: Tại Ngân Nguyệt Thành

Chương 69: Nếu Có Thể Dùng Súng

Chương 70: Đột Nhập

Chương 71: Hai Tên Trộm Vặt

Chương 72: Vô Tình Gặp

Chương 73: Tô Ấu, Cố Lên

Chương 74: Trao Đổi Phương Thức Liên Lạc

Chương 75: Trò Chuyện Với Đường Tại Thiên

Chương 76: Tổng Cộng Có Ba Tên Cướp

Chương 77: Con Tin

Chương 78: Không Lẽ Lão Tam Là Đặc Công Ngầm?

Chương 79: Trúng Đích

Chương 80: Chọn Món

Chương 81: Phí Cố Vấn

Chương 82: Thấu Thị

Chương 83: Quân Ca

Chương 84: Ngươi Chết Chắc Rồi

Chương 85: Hai Ngày Sau Ta Sẽ Liên Lạc Với Ngươi

Chương 86: Có Người Theo Dõi

Chương 87: Người Miên

Chương 88: Chết Người

Chương 89: Lái Đại Ngưu Chói Mắt Lắm

Chương 90: Bí Mật

Chương 91: Chỗ Để Xe

Chương 92: Đồ Ngủ Như Vậy Có Tốt Không

Chương 93: Mời Ăn

Chương 94: Hâm Mộ Và Ghen Tị

Chương 95: Bạn Cùng Phòng Chất Lượng Cao

Chương 96: Nữ Vương Đại Nhân Đã Online

Chương 97: Ẩn Giả Cực Kỳ Nguy Hiểm

Chương 98: Hắc Đế

Chương 99: Tới Chỗ Gia Gia

Chương 100: Năng Lượng Cực Lớn

Chương 101: Không Gọi Được Cho Tô Ấu Vi

Chương 102: Cám Ơn Nữ Vương

Chương 103: Báo Án

Chương 104: Đình Chỉ Học

Chương 105: Phân Tích

Chương 106: Tham Ô Nhận Hối Lộ

Chương 107: Kết Quả Kỳ Kiểm Tra

Chương 108: Giới Thiệu

Chương 109: Miệng Ta Rất Kín

Chương 110: Thuê Xe

Chương 111: Ăn Vạ

Chương 112: Hùng Hổ

Chương 113: Tự Làm Tự Chịu

Chương 114: Tại Biệt Thự

Chương 115: Ta Phục Rồi

Chương 116: Cái Giá Cuối Cùng

Chương 117: Bị Đánh

Chương 118: Trò Chuyện Với Ông Chủ Đường

Chương 119: Gặp Gỡ Kim Tướng Quân

Chương 120: Tỷ Thí

Chương 121: Ta Phục Rồi

Chương 122: Bạn Bè

Chương 123: Vượt Chỉ Tiêu

Chương 124: Danh Sách Nhân Viên Có Hoàn Cảnh Khó Khăn

Chương 125: Xe Mới

Chương 126: Gọi Video Cho Chị Dâu Nhé

Chương 127: Cuộc Gọi

Chương 128: Điều Tra

Chương 129: Điều Tra 2

Chương 130: Lời Khai

Chương 129: Nguy Kịch

Chương 130: Ngươi Đây Là Đang Xem Thường Người Khác Đó

Chương 131: Phụ Đạo

Chương 132: Nhờ Vả

Chương 133: Phụ Đạo

Chương 134: Nhờ Vả

Chương 135: Đột Phá Ám Kình

Chương 136: Uống Rượu

Chương 137: Chịu Đựng

Chương 138: Người Bận Rộn

Chương 139: Vật Tư

Chương 140: Tu Vi Cường Đại

Chương 141: Long Khí

Chương 142: Huyền Vũ Quân Đoàn

Chương 143: Trò Chuyện Riêng

Chương 144: Thi Đại Học

Chương 145: Tại Văn Phòng Tổng Giám Đốc

Chương 146: Xem Ra Tiêu Phàm Thật Sự Không Biết

Chương 147: Cái Chết Của Tôn Hạo Côn

Chương 148: Thẩm Vấn

Chương 149: Thẩm Vấn 2

Chương 150: Trò Chuyện

Chương 151: Cha Con

Chương 152: Bị Tà Ma Ảnh Hưởng

Chương 153: Niệm Lực Đã Khôi Phục

Chương 154: Nếu Nàng Ấy Thật Sự Là Nữ Vương

Chương 155: Một Đám Rùa Rụt Đầu

Chương 156: Tòa Nhà

Chương 157: Phiền Phức Lớn

Chương 158: Liên Lụy Đến Mất Mạng

Chương 159: Tốc Độ Không Tồi

Chương 160: Nữ Vương Thật Sự

Chương 161: Bí Mật

Chương 162: Điều Tra Chủ Tịch Tập Đoàn Trường Không Dư Thọ Nhân

Chương 163: Lão Già Có Vấn Đề

Chương 164: Nâng Cao Kỹ Thuật Bản Thân

Chương 165: Tốc Độ Tu Luyện Tăng Nhanh

Chương 166: Vấn Đề Không Lớn Lắm

Chương 167: Giết Vào Trong Thành

Chương 168: Các Ngươi Muốn Chết Hay Sống

Chương 169: Hai Chiếc Siêu Xe

Chương 170: Quý Nhân Bận Chuyện

Chương 171: Thương Lượng

Chương 172: Chỉ Là Hai Chiếc Siêu Xe

Chương 173: Lại Lần Nữa

Chương 174: Đánh Hay Lắm

Chương 175: Chiếc Xe Bị Đập Nát

Chương 176: Không Thể Để Chị Dâu Đợi Được

Chương 177: Nói Chuyện Đàng Hoàng Với Dương Gia

Chương 178: Điều Kiện

Chương 179: Không Đánh Không Quen

Chương 180: Tiêu Thiếu Gia Vui Là Được

Chương 181: Chuyện Lúc Trước, Ta Xin Lỗi

Chương 182: 'Phát Minh' Của Ông Nội

Chương 183: Kiếm Nhiều Tiền Một Chút

Chương 184: Một Trăm Nghìn Bộ Trong Một Tháng

Chương 185: Quan Hệ Giữa Hai Nước

Chương 186: Không Đủ Tiền

Chương 187: Đừng Hòng Chạy Trốn

Chương 188: Tới Gặp Tô Ấu Vi

Chương 189: Nhờ Vả

Chương 190: Lệch Cấm Võ Giả

Chương 191: Vậy Mà Là Sở Gia

Chương 192: USB

Chương 193: Bác Gái

Chương 194: Lục Gia Gặp Tiêu Phàm

Chương 195: Giữ Kín

Chương 196: Ông Nội, Ngươi Quá Mạnh Rồi

Chương 197: Không Dễ Đạt Tới Hóa Kình

Chương 198: Xem Phim

Chương 199: Xem Phim 2

Chương 200: Xem Phim 3

Chương 201: Giới Hạn Cuối Cùng

Chương 202: Phim Chuyển Nhượng

Chương 203: Cuộc Gọi

Chương 204: Cám Ơn Ngươi, Thân Ái

Chương 205: Tiêu Phàm Sẽ Không Bạc Đãi Ngươi

Chương 206: Thân Thể Bất Tử

Chương 207: Thính Lực Tăng Cao

Chương 208: Thế Lực Hai Bên

Chương 209: Biệt Thự Của Ngươi Bị Ta Nhìn Trúng Rồi

Chương 210: Chưa Đủ Tư Cách

Chương 211: Cha Con

Chương 212: Gia Tộc Võ Đạo Họ Trương

Chương 213: Không Ngờ Lại Tới Nhanh Như Vậy

Chương 214: Xử Lý Theo Cách Của Ngươi

Chương 215: Tự Ra Tay

Chương 216: Không Dám Làm Bậy

Chương 217: Sát Thủ

Chương 218: Treo Thưởng

Chương 219: Năm Ngày Nữa Phim Sẽ Được Chiếu

Chương 220: Đại Nguyên Thạch

Chương 221: Cũng Chỉ Là Đồ Bỏ Đi

Chương 222: Tiếp Tục Đổ Thạch

Chương 223: Thành Giao

Chương 224: Thật Ra Là Có

Chương 225: Chiếc Khăn Dính Máu

Chương 226: Không Cần Kiểm Tra

Chương 227: Gặp Gỡ Tiêu Phàm

Chương 228: Xem Xe

Chương 229: Cảnh Sát Bí Mật Theo Dõi

Chương 230: Lục Gia

Chương 231: Tự Tin Chứ Không Phải Tự Kỷ

Chương 232: Mới Đó Đã Kết Thúc

Chương 233: Doanh Thu Truyền Kỳ

Chương 234: Điều Tra

Chương 235: Đột Phá Hóa Kình

Chương 236: Thẻ

Chương 237: Tra Xét Vụ Án

Chương 238: Nói Chuyện

Chương 239: Ăn Mừng

Chương 240: Chưa Tra Được Hung Thủ

Chương 241: Đề Xuất

Chương 242: Đừng Mất Công Phản Kháng Làm Gì

Chương 243: Nhận Tội

Chương 244: Lá Gan Ngày Càng Lớn

Chương 245: Tư Đồ Cẩm

Chương 246: Giống Quá

Chương 247: Tinh Thần Lực Mạnh Hơn

Chương 248: Không Hay Chút Nào

Chương 249: Con Muỗi

Chương 250: Linh Huyệt Ở Ma Đô

Chương 251: Bạn Gái

Chương 252: Tuyệt Vời

Chương 253: Để Ta Xem Ai Bày Trò

Chương 254: Ta Hiểu Mà

Chương 255: Bốn Chiếc Đũa

Chương 256: Trên Đường Trở Về

Chương 257: Ta Thua Rồi

Chương 258: Ngươi Muốn Làm Chuyện Xấu Ư

Chương 259: Cháu Ngoan

Chương 260: Tinh Thần Lực Đã Được Cải Thiện

Chương 261: Tự Tin

Chương 262: Nữ Vương PK Hắc Đế Ver.02

Chương 263: Xứng Danh Nữ Đế

Chương 264: A Cơ

Chương 265: Đắn Đo

Chương 266: Khăn Giấy Dính Máu

Chương 267: Người Giám Định

Chương 268: Tiền Xu

Chương 269: Kho Hàng

Chương 270: Xuất Hiện

Chương 271: Ma Đô

Chương 272: Nhà Họ La Không Có Ý Kiến

Chương 273: Thật Chẳng Biết Khách Sáo

Chương 274: Biệt Thự

Chương 275: Ngươi Hiểu Là Tốt Rồi

Chương 276: Cảnh Sát Tới

Chương 277: Tưởng Lan

Chương 278: Nhà Họ Lục

Chương 279: Tức Giận

Chương 280: Ông Ngoại

Chương 281: Áo Giáp

Chương 282: Áo Giáp 2

Chương 283: Mệnh Lệnh Từ Gia Tộc

Chương 284: Tu Vi Ám Kình

Chương 285: Cháu Ngoan

Chương 286: Biết Tự Lượng Sức Mình

Chương 287: Chúng Ta Tới Trước

Chương 288: Linh Huyệt

Chương 289: Phụ Mẫu Của Lục Xuyên Bách

Chương 290: Linh Huyệt 2

Chương 291: Mặc Thử

Chương 292: Bách Chiến Bách Thắng

Chương 293: Quân Đoàn Tula

Chương 294: Đánh Nhau

Chương 295: Long Kỵ Thiết Giáp

Chương 296: Sự Lựa Chọn Khác

Chương 297: Sợ Ngươi Không Thể Thành Công

Chương 298: Đầu Hàng

Chương 299: Tiêu Đại Soái

Chương 300: Thắng Lớn

Chương 301: Năng Lượng Lớn

Chương 302: Truyền m

Chương 303: Cố Gắng Hết Sức

Chương 304: Có Năng Lực

Chương 305: Vấn Đề Này Rất Nghiêm Trọng Sao

Chương 306: Thêm WeChat

Chương 307: Hoan Nghênh

Chương 308: Khôi Phục Càng Mạnh

Chương 309: Kỹ Thuật Hacker

Chương 310: Điều Tra

Chương 311: Cạm Bẫy

Chương 312: Thế Nào Rồi?

Chương 313: Coi Trọng

Chương 314: Cảm Thấy Không Cần Thiết

Chương 315: Bí Mật

Chương 316: Theo Dõi

Chương 317: An Toàn

Chương 318: Cục Trưởng Khương

Chương 319: Tới Nhà

Chương 320: Bác Cả Đến

Chương 321: Bác Cả 2

Chương 322: Bác Cả 3

Chương 323: Đại Soái Tỉnh Lại

Chương 324: Liên Lạc

Chương 325: Số Dư

Chương 326: Sinh Vật Siêu Cấp

Chương 327: Cao Thủ Ẩn Mình

Chương 328: Phát Động Tấn Công

Chương 329: Khách Tới

Chương 330: Điều Kiện Đầu Tiên

Chương 331: Tổ Tiên Để Lại

Chương 332: Thì Ra Là Thế

Chương 333: Kho Hàng

Chương 334: Linh Huyệt

Chương 335: Kẻ Ngốc

Chương 336: Thay Họ Cám Ơn Ngươi

Chương 337: Camera Giám Sát

Chương 338: Mức Lương Hiện Tại

Chương 339: Công Ty Bảo Vệ Lôi Sơn

Chương 340: Giao Dịch Với Quân Đội

Chương 341: Tới Kho Hàng

Chương 342: Mức Giá Khởi Điểm Cao Ngất

Chương 343: Mức Giá Khởi Điểm Cao Ngất 2

Chương 344: Về Biệt Thự

Chương 345: Trang Bị

Chương 346: Say Rồi Thì Đừng Lái Xe

Chương 347: Vị Trí Của Linh Huyệt

Chương 348: Quản Lý Nghiêm Ngặt

Chương 349: Võ Thuật

Chương 350: Tin Nhắn

Chương 351: Dùng Tuổi Thọ Đổi Sức Mạnh

Chương 352: Phòng Vệ Nghiêm Ngặt

Chương 353: Phát Hiện Mới

Chương 354: Năng Lực Thật Sự

Chương 355: Hơn Một Trăm Người

Chương 356: Hâm Mộ Không Thôi

Chương 357: Chuẩn Bị Khai Chiến

Chương 358: Lỗ Hổng

Chương 359: Đồng Loạt Xin Hàng

Chương 360: Lực Công Kích

Chương 361: Chút Tài Vặt

Chương 362: Vật Tư

Chương 363: Thủ Trưởng

Chương 364: Thuốc Nổ

Chương 365: Năng Lượng Ẩn Chứa Bên Trong

Chương 366: Đính Hôn

Chương 367: Cấp Bậc Tông Sư

Chương 368: Hay Lắm

Chương 369: Tên Giả

Chương 370: Khóa Cơ Thể

Chương 371: Hoan Tổn Tâm Sức

Chương 372: Tự Nói Với Tô Ấu Vi

Chương 273: Hóa Giải

Chương 374: Khả Năng Bắn Súng

Chương 375: Linh Huyệt

Chương 376: 2/3

Chương 277: Không Phải Con Người

Chương 378: Mua Nguyên Thạch

Chương 379: Cứu Ta

Chương 380: Mang Về

Chương 381: Cao Thủ Trấn Thủ Linh Huyệt

Chương 382: Cuộc Gọi

Chương 383: Ăn Cơm

Chương 384: Xe Tăng

Chương 385: Sinh Vật Siêu Cấp Ngày Càng Nhiều

Chương 386: Thỏa Thuận Tốt

Chương 387: Rắc Rối Lớn

Chương 388: Người Dưới Trướng

Chương 389: Tìm Cách

Chương 390: Năm Mươi Triệu Tệ

Chương 391: Nơi Chuyện

Chương 392: Phát Triển Trên Mặt Võ Đạo

Chương 393: Máy Bay Cất Cánh

Chương 394: Kẻ Địch Phải Chịu Khổ Rồi

Chương 395: Tạp Chất Lẫn Lộn

Chương 396: Bên Bờ Sông

Chương 397: Năm Dặm

Chương 398: Vạn Tuế

Chương 399: Không Còn Đường Lui

Chương 400: Giết Tới Tận Nơi

Chương 401: Không Có Tác Dụng

Chương 402: May Cho Ngươi

Chương 403: Tiêu Hải

Chương 404: Thành Thật Xin Lỗi

Chương 405: Cơ Gia Thì Không

Chương 406: Đều Thuộc Về Người Khác

Chương 407: Phải Cho Hắn Một Bài Học

Chương 408: Mục Tiêu

Chương 409: Bị Đánh Bại Quá Nhanh

Chương 410: 150 Vạn

Chương 411: Văn Thư

Chương 412: Là Do Thần An Bài

Chương 413: Gào Thét Kinh Thiên Động Địa

Chương 414: Bệ Hạ

Chương 415: Giờ Ngọ

Chương 416: Đừng Có Tự Đại Quá

Chương 417: Điểm Mù

Chương 418: Lựa Chọn Rời Khỏi

Chương 419: Chấn Động

Chương 420: Nửa Tiếng

Chương 421: Cơ Hội Tốt

Chương 422: Tỷ Đô Vẫn Là Ít

Chương 423: Quy Củ

Chương 424: Đạo Lý

Chương 425: Món Quà Lớn

Chương 426: Tám Giờ Tối

Chương 427: Bình Ngọc

Chương 428: Trò Súng Ổ Xoay

Chương 429: Phát Súng Vào Đầu Gối

Chương 430: Đổi Tội

Chương 431: Chuyển Trường

Chương 432: Tin Tức

Chương 433: Nhanh Chóng Về Ngủ Thôi

Chương 434: Chụp Ảnh

Chương 435: Chỉ Còn Ba Người Sống Sót

Chương 436: Đạt Tới Cấp A

Chương 437: Thăm Hỏi

Chương 438: Người Bình Thường Không Phát Hiện Được Linh Huyệt

Chương 439: Quốc Khố Rỗng Tuếch

Chương 440: Sản Lượng Khoai Tây

Chương 441: Suy Nghĩ Cho Kỹ

Chương 442: Thông Đạo

Chương 443: Khởi Động Điện Từ Trường

Chương 444: Tiểu Xà

Chương 445: Chiếm Giữ

Chương 446: Mười Tám Ngàn Tấn

Chương 447: Mấy Giờ Rồi

Chương 448: Tin Nhắn

Chương 449: Đi Tìm Tiêu Phàm

Chương 450: Lão Già Tìm Chết

Chương 451: Bên Này

Chương 452: Tiêu Hao Đến Tám Phần

Chương 453: Dò Hỏi

Chương 454: Nguy Hiểm

Chương 455: Tứ Gia Chết Rồi

Chương 456: Hắn Đã Chết

Chương 457: Sòng Bạc

Chương 458: Bí Mật Của Cơ Gia

Chương 459: Đá Quý

Chương 460: Ngài Nói Đúng Lắm

Chương 461: Máy Bay Vừa Đáp

Chương 462: Bệnh Ngày Càng Nặng

Chương 463: Bạn Gái

Chương 464: Kho Hàng

Chương 465: Tiêu Đời

Chương 466: Bồi Thường

Chương 467: Liên Hợp Xin Gặp

Chương 468: Ngươi Muốn Bao Nhiêu

Chương 469: Thuật Biến Thân Cao Cấp

Chương 470: Hộ Chiếu

Chương 471: Uống Rượu

Chương 472: Chuyện Hiển Nhiên

Chương 473: Rừng Nhiệt Đới

Chương 474: Ngươi Có Gan Thì Ra Đây

Chương 475: Rút Lui Về Căn Cứ

Chương 476: Có Thêm Địch Nhân

Chương 477: Sắp Tới Lúc Rồi

Chương 478: Đáng Chết

Chương 479: Đối Phương Là Ai?

Chương 480: Ta Tin Tưởng Giáo Sư Milo

Chương 481: Quốc Khố Trống Rỗng

Chương 482: Xảy Ra Chuyện Gì?

Chương 483: Biên Quan Cấp Báo

Chương 484: Công Pháp Cường Đại

Chương 485: Ta Chịu Đựng Được

Chương 486: Kiểm Tra

Chương 487: Phe Tấn Công

Chương 488: Nhất Định Phải Đổi

Chương 489: Nhất Trí

Chương 490: Bố Trí Thời Gian

Chương 491: Ông Xã Đừng Nằm Mơ Giữa Ban Ngày

Chương 492: Nghiên Cứu

Chương 493: Chiến

Chương 494: Thắng Lớn Một Cách Nhẹ Nhàng

Chương 495: Xấu Hổ

Chương 496: Thực Lực Quá Phế

Chương 497: Camera Ẩn

Chương 498: Họp Bàn

Chương 499: Tới Phòng Ăn

Chương 500: Vật Quý Ở Dị Giới

Chương 501: Dịch Tiến Hóa Cấp SSS

Chương 502: Hai Dị Năng Giả Cấp S

Chương 503: Hôn Mê

Chương 504: Hải Thần Chết Trong Tay Ngươi

Chương 505: Bọn Hắn Có Bao Nhiêu Cao Thủ?

Chương 506: Thứ Này Thật Khủng Khiếp

Chương 507: Không Nên Gấp Gáp

Chương 508: Đã Sớm Có Chuẩn Bị

Chương 509: Tiền Tuyến Xảy Ra Chuyện

Chương 510: Võ Đế Đại Nhân Tagseth

Chương 511: Địch Tấn Công

Chương 512: Tiêu Diệt

Chương 513: Thống Lĩnh

Chương 514: Thế Lực Khắp Nơi

Chương 515: Không Còn Con Đường Nào Khác

Chương 516: Chó To

Chương 517: Vu Nữ Và Tướng Quân

Chương 518: Kẻ Địch Tới Từ Hướng Tây Nam

Chương 519: Khống Chế

Chương 520: Hắn Có Người Nhà

Chương 521: Thời Gian Sắp Hết

Chương 522: Gia Gia Bị Thương Không Nhẹ

Chương 523: Mở Rộng Gấp Mười Lần

Chương 524: Thế Thì Đã Làm Sao?

Chương 525: Đều Chết Dưới Tay Tiêu Phàm

Chương 526: Nghi Hoặc

Chương 527: Súng Bắn Tỉa

Chương 528: Bạn Gái

Chương 529: Trở Về

Chương 530: Là Ai Ra Tay

Chương 531: Phàm Ca

Chương 532: Nghiên Cứu

Chương 533: Thần Y

Chương 534: Đặt Vé

Chương 535: Ba Trăm Triệu

Chương 536: Sinh Mệnh Cạn Kiệt

Chương 537: Một Tỷ Năm Trăm Triệu USD

Chương 538: Người Quen Cũ

Chương 539: Kinh Phí Có Hạn

Chương 540: Bán Cổ Phần

Chương 541: Thử Xem Vật Này Thế Nào

Chương 542: Chung Lão Tướng Quân

Chương 543: Tái Sử Dụng

Chương 544: Tình Báo

Chương 545: Phục Tùng

Chương 546: Cho Nổ Căn Cứ Số 13

Chương 547: Chiến Tranh

Chương 548: Rút Lui

Chương 549: Thần Long Giáng Thế

Chương 550: Cửu Chuyển Chân Long Quyết

Chương 551: Bắt Đầu Đi

Chương 552: Kịch Tính

Chương 553: Kiểm Tra

Chương 554: Dịch Chuyển

Chương 555: Mất Đi Dũng Khí

Chương 556: Linh Huyệt Đã Được Lấp Kín

Chương 557: Đi Cùng Nhau

Chương 558: Đi Dạo

Chương 559: Sợi Tóc

Chương 560: Tiếng Chó Sủa

Chương 561: Nỏ Mạnh Hết Đà

Chương 562: Không Gian Trảm

Chương 563: Ở Phía Bên Kia Là Ai?

Chương 564: Thời Cơ Thích Hợp Để Nói

Chương 565: Phái Thêm Người Đi Tìm

Chương 566: Linh Huyệt Đã Bị Hủy

Chương 567: Thuộc Về Đế Quốc Thần Long Chúng Ta

Chương 568: Học Sinh Tốt Phải Đến Trường

Chương 569: Chip Silic

Chương 570: Thuấn Di

Chương 571: Ta Là Bị Ép Buộc

Chương 572: Quân Đội

Chương 573: Chuyện Tốt

Chương 574: Sĩ Quan Huấn Luyện

Chương 575: Võ Giả Cấp Bậc Tông Sư

Chương 576: Tăng Tốc

Chương 577: Ta Thích Lắm

Chương 578: Đến Nơi Đóng Quân

Chương 579: Công Bố Tin Tức

Chương 580: Đề Xuất

Chương 581: Áo Giáp

Chương 582: Tiến Quân

Chương 583: Tru Tâm

Chương 584: Di Chuyển

Chương 585: Tiên Thiên Đỉnh Phong

Chương 586: Hắn Rất Lợi Hại

Chương 587: Ta Tới Để Đòi Công Đạo

Chương 588: Có Chuyện Tốt Gì Sao?

Chương 589: Không Gian Trảm

Chương 590: Trả Thù

Chương 591: Tín Nhiệm

Chương 592: Chung Lão Tướng Quân

Chương 593: Chung Lão Tướng Quân 2

Chương 594: Kim Hãn Tông

Chương 595: Chia Sẻ Chuyện Tốt

Chương 596: Nhìn Rõ Thực Tế

Chương 597: Tật Phong Mã

Chương 598: Thành Tâm Dốc Sức Vì Bệ Hạ

Chương 599: Ta Rất Muốn

Chương 600: Thực Lực

Chương 601: Sabine

Chương 602: Bi Sắt

Chương 603: Không Gian Bình Chướng

Chương 604: Công Pháp Bị Trộm

Chương 605: Rất Nhiều Chỗ Tốt

Chương 606: Đại Thắng

Chương 607: Thiết Giáp Long Kỵ

Chương 608: Người Không Đông Lắm

Chương 609: Dầu Hỏa

Chương 610: Xuống Lòng Đất

Chương 611: Đồ Thành

Chương 612: Lấy Thiên Hạ Bách Tính Làm Trọng

Chương 613: Thả Con Tin

Chương 614: Hang Chuột

Chương 615: Chúng Ta…Cũng Đầu Hàng Đi

Chương 616: Tại Căn Cứ Số 13

Chương 617: Linh Huyệt Tương Ứng

Chương 618: Thủ Vệ Cấp Đại Sư

Chương 619: Thí Nghiệm

Chương 620: Đến Đó Trước Rồi Tính Sau

Chương 621: Thấp Như Vậy?

Chương 622: Sức Mạnh Tinh Thần Tăng Tốc

Chương 623: Một Tuần Hồi Phục

Chương 624: Cập Nhật Mới

Chương 625: Douyin Của Tiêu Tông Sư

Chương 626: Không Thể Trì Hoãn

Chương 627: Quốc Đảo

Chương 628: Vấn Đề

Chương 629: Chướng Mắt

Chương 630: Lật Thuyền Trong Mương

Chương 631: Tài Liệu Về Trái Đất

Chương 632: Món Ăn Khuya

Chương 633: Chó Mèo

Chương 634: An Toàn

Chương 635: Ấp A Ấp Úng

Chương 636: Vô Cùng Bối Rối

Chương 637: Pháo Cối Hạng Nặng

Chương 638: Quốc Gia Nô Lệ

Chương 639: Các Anh Em Xông Lên

Chương 640: Chế Nhạo

Chương 641: Cứu Mạng

Chương 642: Quái Ngư

Chương 643: Quái Ngư 2

Chương 644: Quái Ngư 3

Chương 645: Vận Chuyển

Chương 646: Thông Tin Liên Lạc Của Dương Tướng Quân

Chương 647: Làm Ăn Phóng Khoáng

Chương 648: Vị Giáo Sư Già

Chương 649: Thần Quang Kiếm

Chương 650: Nước Tiểu Của Siêu Thú

Chương 651: Một Phần Năm

Chương 652: Giết

Chương 653: Đáng Chết

Chương 654: Thương Vong Thế Nào?

Chương 655: Đáng Chết

Chương 656: Tướng Quân

Chương 657: Đánh Lén

Chương 658: Thuốc Nổ

Chương 659: Hạm Đội Có Chuyện

Chương 660: Một Trăm Năm Mươi Hải Lý

Chương 661: Hung Tính

Chương 662: Hạt Giống Thực Vật

Chương 663: Man Xà Hắc Xỉ

Chương 664: Kẻ Săn Mồi

Chương 665: Cái Gì Hắn Cũng Không Quan Tâm

Chương 666: Thực Lực Của Họ Có Thể Mạnh Lên Sao?

Chương 667: Hiệp Ước

Chương 668: Phản

Chương 669: Phá Cho Ta

Chương 670: Cuộc Gọi

Chương 671: Thuốc Nô Lệ

Chương 672: Toàn Lực Trả Thù

Chương 673: Cô Nhi Viện

Chương 674: Khí Oxy

Chương 675: Tiếng Còi Báo Động

Chương 676: Tin Tức Quan Trọng

Chương 677: Phấn Khích

Chương 678: Bố Trí Trận Pháp

Chương 679: Vậy Đừng Trách Ta Tàn Nhẫn

Chương 680: Thực Lực

Chương 681: Biển

Chương 682: Mất Bao Lâu Thì Được

Chương 683: Không Cần Khách Sáo

Chương 684: Phải Có Tâm Đề Phòng

Chương 685: Tiêu Hao

Chương 686: Hiếp Người Quá Đáng

Chương 687: Chỉ Số Năng Lượng

Chương 687: Chỉ Số Năng Lượng

Chương 688: Yên Lặng Chờ Đợi

Chương 689: Liên Minh Tiến Hóa Giả

Chương 690: Bí Mật

Chương 691: Chúng Ta Thành Công Rồi

Chương 692: Cường Giả Cấp Võ Đế

Chương 693: Hạm Đội Huyết Anh

Chương 694: Vì Huyết Anh Đế Quốc

Chương 695: Tự Cầu Phúc

Chương 696: Giết Hết

Chương 697: Tàu Ngầm

Chương 698: Nữ Đế

Chương 699: Đến Chỗ Này

Chương 700: Gặp Phiền Phức Lớn

Chương 701: Chết Trong Tay Hắn

Chương 702: Không Có Vấn Đề

Chương 702: Không Có Vấn Đề

Chương 703: Diệp Phi

Chương 704: Khổng Gia

Chương 705: Tia Chớp

Chương 706: Cấp SS

Chương 707: Cảnh Giới

Chương 708: Nhất Định Phải Hoàn Thành

Chương 709: Không Có Gì Nguy Hiểm

Chương 710: Thân Phận Thực Sự

Chương 711: H-6

Chương 712: Không Cần Tên Lửa

Chương 713: Thuận Mắt

Chương 714: Bố Trí

Chương 715: Linh Xà

Chương 716: Nhất Định Phải Chặn Bọn Chúng Lại

Chương 717: Nhục Nhã

Chương 718: Xảy Ra Vấn Đề

Chương 719: Các Ngươi Cảm Thấy Thế Nào?

Chương 720: Tàu Ngầm

Chương 721: Đáng Chết

Chương 722: Hòn Đảo

Chương 723: Dịch Tiến Hóa

Chương 724: Tấm Gương

Chương 725: Đôi Cánh Thiên Thần

Chương 726: Versailles

Chương 727: Người Bình Thường

Chương 728: Như Vậy Rất Tốt

Chương 729: Cấp SSS

Chương 730: Trực Tiếp Sử Dụng

Chương 731: Tấn Công Chiến Hạm

Chương 732: Tiếng Cảnh Báo

Chương 733: Cố Gắng

Chương 734: Kể Chuyện

Chương 735: Vấn Đề

Chương 736: Tứ Phía

Chương 737: Tâng Bốc

Chương 738: Mất Nhiều Thời Gian

Chương 739: Chế Độ Im Lặng

Chương 740: Tâm Trạng Không Tốt

Chương 741: Chiến Hạm Số 2

Chương 742: Tập Trung Tấn Công Tiêu Hải

Chương 743: Không Dễ

Chương 744: n Oán Giữa Hai Tộc

Chương 745: Chiến Thuyền Bị Hủy

Chương 746: Nhẫn Nhịn

Chương 747: Tâm Trạng Tồi Tệ

Chương 748: Vui Sướng

Chương 749: Điều Tra Tư Liệu

Chương 750: Kiểm Tra

Chương 751: Sinh Mệnh Linh Dịch

Chương 752: Là Nữ Đế Ư?

Chương 753: Bí Mật Mang Hắn Trở Lại

Chương 754: Chênh Lệch

Chương 755: Tăng Cường Tu Vi

Chương 756: Tất Cả Chúng Ta Cùng Vào Thôi

Chương 757: Cổ Phiếu

Chương 758: Ta Chắc Chắn!

Chương 759: Hãm Hại Rất Nhiều Người

Chương 760: Lục Quân

Chương 761: Câu Cá

Chương 762: Điều Khiển Chiến Hạm

Chương 763: Võ Đế hậu Kỳ

Chương 764: Tất Cả Đều Tử Vong

Chương 765: Trận Đầu Đại Thắng

Chương 766: Báo Tin

Chương 767: Trận Địa Súng Cối

Chương 768: Lui Về Phòng Thủ

Chương 769: Tính Năng Của Chiến Hạm

Chương 770: Ông Nội Vẫn Còn Chút Sức Lực

Chương 771 - Vậy Chúng Ta Trở Về Thôi

Chương 772 - Trong Cung Điện

Chương 773 - Diễn Kịch

Chương 774 - Nửa Năm

Chương 775 - Trẫm Đồng Ý

Chương 776 - Tuổi Tác

Chương 777 - Không Thể Bay

Chương 778 - Máy Bay

Chương 779 - Bốn Người Tiến Hóa Cấp SSS

Chương 780 - Hy Vọng

Chương 781 - Livestream

Chương 782 - Phản Hồi

Chương 783 - Ngũ Trảo Kim Long

Chương 784 - Cao Ốc

Chương 785 - Sĩ Khí

Chương 786 - Ngựa Chiến

Chương 787 - Khuyên Nhủ

Chương 788 - Khuyên Nhủ 2

Chương 789 - Hắc Viêm Ma Sư

Chương 790 - Phòng Ngự Không Mạnh Như Ban Đầu

Chương 791 - Đám Khốn Thích Ăn Đòn

Chương 792 - Tên Lửa Đạn Đạo

Chương 793 - Người Đứng Đầu

Chương 794 - Gương Thần

Chương 795 - Tung Tin

Chương 796 - Thương Lượng

Chương 797 - Dễ Bắt Nạt Hơn Yêu Thú

Chương 798 - Sao Hắn Dám Nói Vậy

Chương 799 - Yêu Thú Cấp Bậc Võ Vương

Chương 800 - Tấn Công

Chương 801 - Ngươi Đang Dạy Ta Làm Việc Ư?

Chương 802 - Cách Đây Bao Xa?

Chương 803 - Giáo Sư

Chương 804 - Phá Hủy

Chương 805 - Yên Thú Lan Rộng Tới Toàn Cầu

Chương 806 - Dao Động Không Gian

Chương 807 - Kiêng Kỵ

Chương 808 - Xông Lên

Chương 809 - Vạ Lây

Chương 810 - Sốc Điện

Chương 811 - Số Lượng Tổn Thất

Chương 812 - Đường Hầm Linh Huyệt

Chương 813 - Video

Chương 814 - Đành Phải Trông Cậy Vào Ngươi Rồi

Chương 815 - Thị Trấn Nhỏ

Chương 816 - Khoảng Cách Ngày Càng Gần

Chương 817 - Hoạt Động Thường Ngày

Chương 818 - Thái Độ Lạnh Lùng

Chương 819 - Vâng, Thưa Bệ Hạ

Chương 820 - Bàn Luận

Chương 821 - Livestream

Chương 822 - Tiêu Tông Sư

Chương 823 - Tiêu Tông Sư Thật Lợi Hại

Chương 824 - Khiếp Sợ

Chương 825 - Yêu Thú Đáng Sợ

Chương 826 - Máy Bay

Chương 827 - Rời Đi

Chương 828 - Tuyên Bố

Chương 829 - Trận Pháp Cao Cấp

Chương 830 - Con Tin

Chương 831 - Tướng Lĩnh

Chương 832 - Đa Tạ Ngươi

Chương 833 - Bắt Làm Con Tin

Chương 834 - Bình Thân

Chương 835 - Tường Thành Sụp Đổ

Chương 836 - Ngắm Bắn

Chương 837 - Hạ Quyết Tâm

Chương 838 - Điện Giật

Chương 839 - Kinh Hãi Tột Độ

Chương 840 - Thần Sẽ Tự Mình Làm

Chương 841 - Tấn Công

Chương 842 - Tấn Công 2

Chương 843 - Tấn Công 3

Chương 844 - Tấn Công 4

Chương 845 - Tấn Công 5

Chương 846 - Ưu Thế

Chương 847 - Chế Độ Ăn Uống

Chương 848 - Lo Lắng

Chương 849 - Thanh Lý

Chương 850 - Phân Phó

Chương 851 - Ngớ Ngẩn

Chương 852 - Cao Thủ Dẫn Đầu

Chương 853 - Chứng Cứ

Chương 854 - Chú Ý

Chương 855 - Dịch Chuyển

Chương 856 - Tiến Hóa

Chương 857 - Thảo Luận

Chương 858 - Lệnh Chế Tài

Chương 859 - Địa Vị

Chương 860 - Quyết Định

Chương 861 - Níu Kéo Chút Thể Diện

Chương 862 - Cách Thức Giao Chiến

Chương 863 - Đâm Xuyên Qua Tim

Chương 864 - Kéo Dài Thời Gian Chiến Đấu

Chương 865 - Chiến Đấu

Chương 866 - Không Có Cách Nào Làm Khó Được Nàng

Chương 867 - Cưỡi Duyên

Chương 868 - Máy Tính

Chương 869 - Video

Chương 870 - Tụ Tập

Chương 871 - Khi Nào Các Ngươi Kết Hôn?

Chương 872 - Liên Lạc

Chương 873 - Thiết Bị

Chương 874 - Mong Chờ

Chương 875 - Cải Tạo

Chương 876 - Không Đánh Là Không Được

Chương 877 - Quay Về

Chương 878 - Áp Lực

Chương 879 - Bất Đắc Dĩ

Chương 880 - Bí Mật Liên Lạc

Chương 881 - Vậy Là Tốt Rồi

Chương 882 - Tin Tình Báo Quan Trọng

Chương 883 - Video Bị Gỡ

Chương 884 - Yêu Cầu Đơn Giản

Chương 885 - Yếu Thế

Chương 886 - Gặp Nguy Hiểm

Chương 887 - Ta Có Lời Muốn Nói

Chương 888 - Toàn Quân Xuất Kích

Chương 889 - Tính Sai

Chương 890 - Không Thể Tránh Khỏi

Chương 891 - Ẩn Nấp

Chương 892 - Cận Vệ Riêng

Chương 893 - Cay Đắng Không Nguôi

Chương 894 - Mười Nghìn Quả Đạn Pháo

Chương 895 - Tình Hình

Chương 896 - Tôn Trọng

Chương 897 - Tỉnh Táo

Chương 898 - Bảo Vật Quốc Gia

Chương 899 - Thông Báo Của Sở Ngoại Vụ

Chương 900 - Tiêu Tông Sư

Chương 901 - Ổn Định

Chương 902 - Chiến Trường

Chương 903 - Tốn Rất Nhiều Thời Gian

Chương 904 - Thăm Dò

Chương 905 - Thủy Quân

Chương 906 - Mở Dầu

Chương 907 - Người Là Hoàng Đế Sao?

Chương 908 - Ta Hoàn Toàn Không Nghĩ Tới

Chương 909 - Không Cần Tốn Nhiều Thời Gian

Chương 910 - Biện Pháp Khác

Chương 911 - Dò Hỏi

Chương 912 - Phòng Thủ

Chương 913 - Quân Tình Khẩn Cấp

Chương 914 - Tin Tức

Chương 915 - Ngươi Sẽ Biết Ngay Thôi

Chương 916 - Chuẩn Bị Tinh Thần

Chương 917 - Rơi Vào Tình Trạng Xấu

Chương 918 - Không Thể Cải Tạo

Chương 919 - Quái Vật Khổng Lồ

Chương 920 - Điều Động

Chương 921 - Đại Lão

Chương 922 - Chúng Ta Nên Làm Gì!

Chương 923 - Đối Thủ Trước Đây

Chương 924 - Giết!

Chương 925 - Nạp Đạn, Bắn

Chương 926 - Sống Sót Trở Về

Chương 927 - Rút Lui

Chương 928 - Đế Quốc Kền Kền

Chương 929 - Thư Xin Lỗi

Chương 930 - Ông Nội

Chương 931 - Liên Lạc

Chương 932 - Đồng Ý

Chương 933 - Một Ngày Đẹp Trời

Chương 934 - Xem Ai Tổn Thất Nhiều Hơn

Chương 935 - Chắc Chắn Sẽ Chết

Chương 936 - Nhất Định Phải Chết

Chương 937 - Tiến Hóa

Chương 938 - Nhanh Chóng Rời Đi

Chương 939 - Đánh Giặc Mà Lại Vui Vẻ Đến Vậy

Chương 940 - Chưa Bao Giờ Thiếu

Chương 941 - Tình Báo

Chương 942 - Đầu Hàng

Chương 943 - Người Tiến Hóa

Chương 944 - Đế Quốc Cự Tượng

Chương 945 - Tàn Nhẫn Với Kẻ Địch

Chương 946 - Không Có Thành Ý

Chương 947 - Yêu Thú Cấp Võ Vương

Chương 948 - Hiệu Ứng

Chương 949 - Sao Có Thể!

Chương 950 - Xử Lý Kẻ Gây Chiến

Chương 951 - Đi Thuyền

Chương 952 - Tổ Chức

Chương 953 - Chip Dân Dụng Cấp Thấp

Chương 954 - Không Ngủ Nổi

Chương 955 - Cần Hệ Thống Làm Lại

Chương 956 - Suy Nghĩ

Chương 957 - Không Chịu Được

Chương 958 - Kỵ Binh Tu La

Chương 959 - Mất Khống Chế

Chương 960 - Đi Máy Bay

Chương 961 - Cầu Nguyện

Chương 962 - Chạy Vào Đất Liền

Chương 963 - Đừng Quên Cảnh Giác

Chương 964 - Ma Quỷ

Chương 965 - Liên Lạc

Chương 966 - Khiêu Chiến

Chương 967 - Đại Thống Lĩnh

Chương 968 - Có Lẽ

Chương 969 - Không Thể Chủ Quan

Chương 970 - Tập Trung Lực Lượng

Chương 971 - Liên Minh

Chương 972 - Tranh Thủ Thời Gian

Chương 973 - Thư Tay

Chương 974 - Không Chấp Hành Mệnh Lệnh

Chương 975 - Chiêu Mộ Tay Sai

Chương 976 - Hoảng Loạn

Chương 977 - Thương Vong

Chương 978 - Ba Ngày

Chương 979 - Trầm Tư

Chương 980 - Thôi Miên

Chương 981 - Hành Lễ

Chương 982 - Thế Cục

Chương 983 - Kế Thừa

Chương 984 - Thầm Mắng

Chương 985 - Ba Mươi Phần Trăm

Chương 986 - Không Phải Đối Thủ Của Nó

Chương 987 - Chỉ Là Có Lẽ

Chương 988 - Còn Phải Nói Sao?

Chương 989 - Cảnh Cáo

Chương 990 - Ý Kiến

Chương 991 - Thêm Một Số Không Ở Phía Sau

Chương 992 - Nhận Được Tiền

Chương 993 - Ống Nhòm

Chương 994 - Không Thể Đối Phó

Chương 995 - Muốn Nói Gì?

Chương 996 - Lực Lượng Hải Quân

Chương 997 - Yêu Thú Mạnh Mẽ

Chương 998 - Trực Thăng

Chương 999 - Làm Phản

Chương 1000 - Tấn Công

Chương 1001: Loa Công Suất Lớn

Chương 1002: Giết Từng Kẻ Địch Một

Chương 1003: Thằng Khốn

Chương 1004: Tổn Thất Nặng Nề

Chương 1005: Bá Vương Bát Chi

Chương 1006: Yêu Thú Và Tên Lửa Đạn Đạo

Chương 1007: Không Chút Nghi Ngờ

Chương 1008: Công Lao

Chương 1009: Nhát Gan

Chương 1010: Đánh Úp

Chương 1011: Thay Đổi Chóng Mặt

Chương 1012: Lần Lượt Nêu Ý Kiến

Chương 1013: Bí Mật Bị Bại Lộ

Chương 1014: Tình Báo

Chương 1015: Thừa Nhận

Chương 1016: Linh Huyệt

Chương 1017: Không Cam Lòng

Chương 1018: Tin Tức Lan Truyền

Chương 1019: Dứt Lời

Chương 1020: Không Quá Lạc Quan

Chương 1021: Thành Công

Chương 1022: Dự Định

Chương 1023: Không Một Ai Nhúc Nhích

Chương 1024: Tru Di Cửu Tộc

Chương 1025: Sợ Hãi

Chương 1026: Bến Tàu

Chương 1027: Muốn Chết Sao!

Chương 1028: Thống Kế Thương Vong

Chương 1029: Tự Bảo Vệ Mình

Chương 1030: Tổn Thất Nghiêm Trọng

Chương 1031: Thái Tử

Chương 1032: Mục Đích

Chương 1033: Bí Mật Liên Lạc

Chương 1034: Giám Sát

Chương 1035: Thực Lực

Chương 1036: Nụ Cười Quái Đản

Chương 1037: Thân Thể Bất Tử

Chương 1038: Cơ Hội Phục Thù

Chương 1039: Hòn Đảo

Chương 1040: Để Ý

Chương 1041: Không Liên Lạc Được

Chương 1042: Người Sống Sót

Chương 1043: Bom Nguyên Tử

Chương 1044: Sống Sót

Chương 1045: Sở Hữu Năng Lực Mạnh Mẽ

Chương 1046: Đồng Ý Sẽ Không Nuốt Lời

Chương 1047: Cơ Hội Ngàn Năm Có Một

Chương 1048: Cố Gắng Thuyết Phục

Chương 1049: Hành Động Nhanh Chóng

Chương 1050: Độc Tố

Chương 1051: Học Trận Hình

Chương 1052: Đám Đông Thất Bại

Chương 1053: Thay Mặt

Chương 1054: Vậy Là Tốt Rồi

Chương 1055: Linh Huyệt Ở Huyện Lôi Sơn

Chương 1056: Chiến Hạm Đầu Hàng

Chương 1057: Còn Hai Chiến Hạm

Chương 1058: Cường Giả Đứng Đầu Đế Quốc

Chương 1059: Tỷ Lệ Thấp

Chương 1060: Không Chạy Trốn

Chương 1061: Công Lao

Chương 1062: Đế Quốc Bác Vân

Chương 1063: Tin Xấu

Chương 1064: Mặc Kệ

Chương 1065: Nhà Máy Điện Hạt Nhân

Chương 1066: Chiến Hạm Hàng Đầu

Chương 1067: Một Phụ Tá Khác

Chương 1068: Thành Ý

Chương 1069: Người Khổng Lồ

Chương 1070: Hẹn Gặp Lại

Chương 1071: Trung Bình

Chương 1072: Chăm Chỉ Tu Luyện

Chương 1073: Gọi Thẳng Tên

Chương 1074: Cấp Bậc Võ Đế

Chương 1075: Nhúng Tay Vào

Chương 1076: Quân Đội

Chương 1077: Thay Đổi Quá Nhanh

Chương 1078: Thứ Này Là Thật

Chương 1079: Diệt Hồng Phong Đế Quốc

Chương 1080: Đàm Phán

Chương 1081: Để Ý

Chương 1082: Giết Chết Họ Đi!

Chương 1083: Mệnh Lệnh

Chương 1084: Kẻ Cầm Đầu

Chương 1085: Lúc Đói Lúc No

Chương 1086: Không Còn Cách Khác

Chương 1087: Rối Rắm

Chương 1088: Nắm Bắt Cơ Hội

Chương 1089: Biện Pháp

Chương 1090: Tiền Đồ Rộng Mở

Chương 1091: Chỉ Có Thể Chấp Nhận

Chương 1092: Bình Ổn Nội Chiến

Chương 1093: Thành Ý

Chương 1094: Phản Đối

Chương 1095: Truyền Ngôi

Chương 1096: Nhận Chủ Thành Công

Chương 1097: Chúa Tể Của Cả Thiên Hạ

Chương 1098: Quân Đội Bất Khả Chiến Bại

Chương 1099: Bất Ngờ

Chương 1100: Hoàng Hậu

Chương 1101: Nhận Được Nhiều Hơn Thế

Chương 1102: Ảnh Hưởng Từ Dư Luận

Chương 1103: Hoàn Chính Văn 1

Chương 1104: Hoàn Chính Văn 2

——— o O o ———

Chương 1: Gặp Lại Người Xưa

"Cốc cốc, cốc cốc”

Đêm hôm khuya khoắt, từ nhà vệ sinh truyền đến tiếng gõ. Tiêu Phàm nắm chặt lấy chăn của mình. Đúng lúc hắn vừa xem xong mấy đoạn video về mấy con ma quỷ đáng sợ.

“Mẹ chết tiệt, ban ngày không phải mĩ nữ thì chính là chân dìa, ban đêm không phải mỹ thực thì chính là quỷ.”

Thật quá đáng sợ mà. Tiêu Phàm điên cuồng chửi mắng trong lòng, mắt hắn nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng. May mắn là một lúc sau đã không còn tiếng động gì nữa rồi. Tiêu Phàm thở phào một hơi.

“Nhà đầu tư không có lương tâm, sàn nhà không thể làm dày hơn một chút hay sao?”

Tiêu Phàm đoán là tiếng do từ nhà người khác truyền tới. Nhà hắn giờ chỉ có mỗi mình hắn. Tiêu Phàm nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ.

“Cốc cốc…cốc cốc.”

Đột nhiên, nhà vệ sinh lại truyền đến tiếng gõ một lần nữa.

“_”

Tiêu Phàm hít vào một ngụm khí lạnh. Lần này tiếng gõ to hơn một chút. Hắn nghe rõ ràng, gần như là tiếng gõ truyền đến từ chính nhà vệ sinh nhà mình.

“Trò quỷ gì vậy không biết.”

Tiêu Phàm sợ hãi. Hắn nhanh chóng lấy điện thoại ra, vào ứng dụng âm nhạc, tìm kiếm hai chữ “kinh phật”.

“Đây rồi, lên nhạc.”

Tiêu Phàm mở Địa Tàng Kinh, hơn nữa còn bật với âm lượng to

nhất. Tiêu Phàm cảm thấy hiện tại đã yên tâm hơn nhiều, gan cũng to hơn một chút. Dậy khỏi giường, bật đèn, Tiêu Phàm cẩn thận từng chút một mở cửa phòng ngủ. Từ khe cửa, Tiêu Phàm nhìn hướng ra phía ngoài. Tất cả bình thường.

“Đúng là tự mình dọa mình, thế giới này thì làm gì có quỷ chứ.”

Tiêu Phàm tự nhủ trong lòng, hắn bước ra khỏi phòng ngủ, đi đến nhà vệ sinh. Trong tay vẫn nắm chắc một cái gậy. Đây là hắn mua về nhà, dùng để phòng thân. Vài năm trước bố mẹ không may tai nạn xe qua đời, nhà chỉ còn lại một mình hắn. Có cái gậy này có thể giúp hắn an tâm hơn chút.

“Hú.”

"Quả nhiên là tiếng từ nhà người khác truyền đến mà.”

Tiêu Phàm nhìn về hướng nhà vệ sinh. Gì cũng không có. Hắn thở dài ra một hơi.

“Ào…ào…”

Vừa nãy bị dọa, mồ hôi chảy ra, Tiêu Phàm mở vòi nước rửa mặt.

“A…”

Ngẩng đầu lên, Tiêu Phàm bị dọa bước lùi lại vài bước. Trong gương lúc này không phải là hắn, mà lại là người ông nội đã mất tích của hắn. Chín năm trước, ông nội của hắn mất tích rồi. Nhà hắn đã bỏ ra rất nhiều công sức tìm kiếm, cũng báo cả cảnh sát rồi, nhưng cuối cùng vẫn không có thu hoạch gì.

“Cháu ngoan, không nhận ra ông nội nữa rồi?”

Ông nội Tiêu Phàm trong gương bất chợt mở miệng.

"Ông, ông...”

Tiêu Phàm muốn tìm đường chạy trốn.

“Sao lại nhát thành cái dáng vẻ này? Ta là ông nội ngươi, chứ không phải quỷ. Chín năm trước ông nội ngươi xuyên không rồi, tu

thành chính quả, làm đại tướng quân. Hoàng đế ngu ngốc tàn bạo, nên một thời gian trước ta đã làm phản rồi.”

Tiêu Hải oai phong bá đạo mà nói. Tiêu Phàm ngơ ngác nhìn Tiêu Phàm trong gương. Ông nội hắn dáng vẻ đường hoàng, hồi trẻ từng làm lính, trải qua chiến trận, người cũng từng giết qua rồi. Trước đây đi trên đường, mấy tên lưu manh nhìn thấy ông đều tránh né cả. Tiêu Hải trong gương và người ông trong trí nhớ của hắn giống nhau đến 8 9 phần.

“Ngươi thật sự là ông nội của ta?”

Tiêu Phàm không dám tin vào mắt mình. Tiêu Hải không vui:

“Chẳng nhẽ còn có con quỷ nào rảnh rỗi đến đây đùa với ngươi à? Gọi bố của ngươi lại đây, ta tìm hắn có chút việc”

Tiêu Phàm buồn bã.

“Năm năm trước, cả bố và mẹ ta bị tai nạn, qua đời rồi.”

Tiêu Hải ngây ngẩn cả người, mắt hắn phiếm phiếm hồng.

“Hồi xưa xem bói, người ta nói hắn khó nuôi, ta và bà nội ngươi vất vả nuôi lớn, không ngờ hắn vẫn đi trước ta”

Tiêu Hải khàn giọng nói. Tiêu Phàm nhìn vào Tiêu Hải ở trong gương, cảm thấy tin hắn chính là ông nội bản thân hơn một chút rồi. Đau buồn mà hắn biểu hiện ra không giống giả vờ chút nào.

“Ông...Ông nội, hồi nãy là ông gõ vào gương à?”

"Nửa đêm ông gõ vào gương như này sẽ dọa hồn cháu bay mất đó.”

Tiêu Phàm vừa nói, vừa tắt nhạc trên điện thoại đi. Tiêu Hải dụi dụi mắt:

“Chỉ có cách này là liên hệ với ngươi được tiện nhất rồi”

“Cháu ngoan, bây giờ ông nội cần ngươi giúp đỡ gấp.”

Tiêu Phàm nghi hoặc:

"Ta thì có thể giúp đỡ việc gì?”

Tiêu Hải ho nhẹ một tiếng: “Tên bạo quân kia vẫn muốn giết ta, hơn nữa ta tạo phản có chút đột ngột, trước mắt vẫn còn thiếu lương thực vũ khí.”

“Sắp đến mùa đông rồi, hiện tại vẫn còn chưa có quần áo tránh rét nữa.”

“Dưới trướng ta có 10 vạn tướng sĩ, muốn họ bán mạng cho ta thì chí ít cũng phải cho họ ăn no, mặc ấm chứ đúng không.”

Tiêu Phàm kinh ngạc. 10 vạn tướng sĩ cũng là một con số không nhỏ chút nào. Cũng không biết có phải nói khoác lừa mình hay không nữa.

"Ông nội, người ở dị giới, con có muốn cũng đâu có thể giúp người được.”

“Hơn nữa chút tiền trong tài khoản của con cũng không mua được bao nhiêu thứ.”

Tiêu Phàm bất đắc dĩ nói.

Chương 2: Cháu Ngoan

Tiêu Hải cất lời:

"Ông nội ngươi hiện tại có tu vi không tồi, lại còn vừa có được một vật báu hiếm có, tên là Không Minh Kính.”

"Nhờ nó nên ta mới liên lạc được với ngươi đó.”

"Ngươi cũng có thể thông qua nó, đem đồ đạc đưa đến cho ta.”

Trong mắt Tiêu Phàm hiện lên một tia kinh ngạc, còn có thể làm như vậy à?

“Cháu ngoan, ngươi giúp ta tạo phản, sau này ta cũng sẽ nhớ đến

ngươi mà.”

“Đầu tiên phải giúp ngươi cải thiện lại thể chất đã.”

Tiêu Hải nói xong, một luồng ánh sáng từ trong gương bay đến, xuyên vào cơ thể của Tiêu Phàm. Ngay lúc đó, Tiêu Phàm cảm thấy cả người mình ấm hẳn lên.

"Cháu ngoan, ngươi ngủ một giấc dậy sẽ thấy cơ thể khá lên không ít đâu. Hiện giờ ta cần nhất chính là lương thực, ngươi cố gắng nghĩ cách đi nhé. Ba ngày sau chúng ta gặp lại.”

Hình ảnh của Tiêu Hải trong gương mờ dần, rất nhanh sau đó liền biến mất không thấy đâu nữa.

"Ông nội không những còn sống, hơn nữa còn đang ở dị giới tạo phản?!”

Tiêu Phàm tự lẩm bẩm. Hắn có chút không dám tin tất cả vừa sảy ra là sự thật.

"A”

Tiêu Phàm tự nhéo bản thân, đau. Hóa ra không phải nằm mơ.

"Chỗ ông nội bây giờ thiếu lương thực, nhưng mình chỉ còn 10 vạn trong tài khoản. Kể cả có mua gạo kém chất lượng thì cũng chỉ mua được 5 vạn cân”

Tiêu Phàm nhăn mày suy nghĩ. Nếu chỉ tính 1 gia đình, thì 5 vạn cân gạo đủ để nhà đó ăn cả đời cũng chưa chắc đã hết. Nhưng dưới trướng Tiêu Hải có những 10 vạn người. Vậy thì mỗi người cũng chỉ được phát cho nửa cân gạo. Có nấu cháo thì cũng chẳng được mấy bữa.

"Bỏ đi, không nghĩ nữa, mai tính tiếp vậy. Người trong gương cũng đã chắc gì thật sự là ông nội ta đâu.”

Tiêu Phàm tự nhủ. Cả gia sản hắn chỉ còn 10 vạn, không thể hồ đồ mà tiêu hết đi được. Nằm lên giường, lăn lộn đến 2 giờ sáng, Tiêu Phàm cuối cùng cũng vào được giấc ngủ.

“Hôi quá.”

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Tiêu Phàm cảm thấy bụng bản thân đau quặn lên. Hắn thiếu chút nữa là nôn hết ra ngoài.

“Đây là~~Thay gân đổi cốt?!”

Tiêu Phàm nhìn thấy cánh tay mình đen thui lại, trên da như vừa được bôi một lớp dầu màu đen vậy. Hắn kinh ngạc. Đêm hôm qua ông nội nói giúp hắn nâng cao thể chất hóa ra không phải đàn giỡn chơi. Siết chặt nắm đấm lại, Tiêu Phàm cảm thấy sức mạnh của bản thân tăng lên không ít.

"Hây ya!”

Tiêu Phàm cầm cây gậy ở đầu giường, dùng lực ấn một nhát, đã làm cocg luôn cả cây gậy rồi.

"Hay lắm, nói sức mạnh hôm nay tăng lên gấp đôi cũng không điêu chút nào.”

Tiêu Phàm hưng phấn.

“Tắm trước đã.”

Tiêu Phàm nhanh chóng vào nhà tắm, định tắm cho sạch lớp dầu trên da một lượt.

"Đây là~~~“

Tắm xong, Tiêu Phàm nhìn chính bản thân trong gương. Hắn ngơ luôn rồi. Bản thân trước đó là một người bình thường, cao 1.75m, thả vào đám đông cũng không phân ra được có gì đặc biệt. Vậy mà qua đêm hôm qua hình như đã cao lên được 5-6cm, giờ chắc chắn là cao hơn 1m8 rồi. Ngoài ra còn có vẻ ngoài khá hơn trước không ít. Ngọc thụ lâm phong, nói rằng đã đến tầm cỡ một hotboy cũng không quá.

“Xem ra đêm qua thật sự là ông nội mình rồi.”

Tiêu Phàm tự nhủ. Người khác làm sao mà tốt với hắn như thế được?

“Kính cong, kính cong!”

Có người ấn chuông cửa. Tiêu Phàm chợt nhớ ra hôm qua đã hẹn người đến xem nhà. Nhà của hắn có 2 phòng, định rằng sẽ cho thuê một phòng, kiếm thêm chút thu nhập.

“Đến ngay đây.”

Tiêu Phàm chạy ra mở cửa.

“Tô Ấu Vy.”

Nhìn thấy người ngoài cửa, Tô Phàm kinh ngạc. Tô Ấu Vy là mỹ nữ nổi tiếng năm 2, cùng trường với hắn.

Năm nhất khi vừa nhập học, Tô Ấu Vy đã nhanh chóng được bầu chọn, leo lên top đầu danh sách mỹ nữ tại trường.

…

"Ngươi là chủ cho thuê nhà à?"

Tô Ấu Vi cau hàng mi thanh tú, nghi ngờ đặt câu hỏi.

Nàng đang tìm phòng cho thuê, đã xem gần hết nhà trọ quanh khu vực này rồi, hôm nay thấy ảnh chụp nhà này khá sạch sẽ, khoảng cách vừa phải, giá cả cũng là mức nàng tiếp nhận được.

Nào biết chủ nhà lại là con trai.

Tiêu Phàm gật đầu:

"Xin chào, tên ta là Tiêu Phàm. Chúng ta học chung trường đấy, ta học năm ba."

"Nếu đàn em Tô muốn thuê phòng thì không ổn lắm đâu."

"Riêng ta đã ở một phòng trong nhà này rồi, ngươi tìm nhà trọ khác đi."

Tô Ấu Vi rất đẹp, điều này thì khỏi phải tranh cãi.

Nếu không thì lúc nàng vừa nhập học đã chẳng lên thẳng top đầu

hoa hậu giảng đường.

Nghĩ đến việc ở chung với hoa hậu giảng đường thôi đã thấy sướng như tiên rồi, chỉ là Tiêu Phàm không muốn chọc phải phiền phức.

Tô Ấu Vi có quá nhiều người theo đuổi, hắn thì tay chân mảnh khảnh.

Chưa kể hiện tại ông nội hắn đang tạo phản ở dị giới, hắn chỉ muốn khiêm tốn phát triển.

Tô Ấu Vi gật đầu, quyết định rời đi.

"Đúng rồi đàn anh Tiêu, ta có thể xem qua phòng được không? Nếu không tìm được phòng tốt hơn, hy vọng đàn anh Tiêu có thể cho ta thuê phòng."

Tô Ấu Vi đột nhiên nói.

Chương 3: Nhà Kho

Vốn dĩ nàng vừa thấy hắn đã tính bỏ qua nơi này.

Nhưng Tiêu Phàm từ chối dứt khoát như vậy, thành ra Tô Ấu Vi yên tâm về nhân phẩm của Tiêu Phàm hơn nhiều.

Tiêu Phàm nhíu mày.

Đương nhiên là không thể cho Tô Ấu Vi thuê nơi này.

Nhưng dù gì người ta cũng là đàn em, chỉ muốn xem thôi mà còn không cho thì cũng không được hay lắm.

"Mời vào."

Tiêu Phàm tránh sang một bên nhường đường.

Tô Ấu Vi tiến vào, trong nhà gọn gàng sạch sẽ, riêng điểm này đã khiến nàng rất hài lòng.

"Phòng này đấy."

Tiêu Phàm dẫn Tô Ấu Vi tới phòng ngủ phụ.

Tô Ấu Vi liếc mắt một cái đã ưng gian phòng này.

Màu sắc, trang trí trong phòng đều vừa khớp với sự yêu thích của nàng, trước cửa sổ còn có vài cành hoa gạo mà cô thích, bông gạo đỏ tươi khiến hai mắt Tô Ấu Vi sáng lấp lánh.

"Đàn anh Tiêu, ba mẹ ngươi không ở chung với ngươi à?"

Tô Ấu Vi dò hỏi.

Tiêu Phàm lắc đầu không lên tiếng.

Hai người không quen thuộc, Tô Ấu Vi không cần biết chuyện hắn mồ côi.

"Đàn anh Tiêu, ta chụp vài tấm hình được không?"

"Được."

Tô Ấu Vi chụp vài tấm hình, sau đó nhanh chóng rời khỏi.

"Thể chất của ta đã cải thiện rất nhiều, người trong gương chắc chắn là ông nội rồi."

"Kiếm đâu ra lượng lớn lương thực bây giờ?"

Tiêu Phàm thầm sầu lo.

Tại xã hội hiện đại, chỉ cần có tiền thì cũng dễ dàng mua được lượng lớn lương thực thôi. Vấn đề ở chỗ hắn không có tiền.

Mười vạn trong thẻ chẳng thấm vào đâu.

Theo lý mà nói, ba mẹ hắn gặp tai nạn xe cộ qua đời, lẽ ra tiền bồi thường tử vong do tai nạn phải hơn một trăm vạn tệ. Nhưng tài xế gây chuyện bỏ trốn, vụ án này chưa được phá, hoàn toàn không có tiền bồi thường.

"Chẳng nhẽ lại bán nhà?"

Trong đầu Tiêu Phàm xẹt qua ý tưởng này.

Tuy rằng phòng ở chỉ có bảy, tám mươi mét vuông mà thôi, nhưng gần trường học, bán khoảng trăm vạn cũng không thành vấn đề.

"Không được! Không được!"

Tiêu Phàm nhanh chóng hủy diệt suy nghĩ này của mình.

Nhà là do ba mẹ lưu lại cho hắn, nơi này chịu tải rất nhiều hồi ức của hắn.

"Mà thôi, phải kiếm cái nhà kho trước đã."

Việc này thì đơn giản hơn nhiều.

Hai tiếng sau, Tiêu Phàm đã thuê được một nhà kho tương đối thích hợp.

Vị trí hơi hẻo lánh, giá cả cũng phải chăng.

Năm trăm mét vuông, mỗi tháng tám nghìn tệ.

Tiêu Phàm nài nỉ hồi lâu đối phương mới chịu đồng ý trả theo tháng.

"Giờ cũng chỉ còn hơn chín vạn tệ, gạo hơi xấu cũng đã ba tệ một cân rồi, còn phải chừa một ít tiền sinh hoạt nữa. Tính ra mua được nhiều nhất là ba mươi tấn."

Tiêu Phàm cau chặt mày.

"Cứ mua cái đã."

Tiêu Phàm không có đường đầu mối tốt, trực tiếp tìm tới một siêu thị lớn.

Siêu thị lại không dự trữ nhiều gạo giá thấp đến thế, chỉ có thể đặt hàng. Muốn điều phối ba mươi tấn tới bên này cũng không khó.

"Ngày kia đưa tới địa chỉ này, không có vấn đề gì chứ?"

Tiêu Phàm add Wechat của giám đốc bán hàng, chia sẻ định vị nhà

kho cho đối phương.

"Sếp Tiêu yên tâm, hoàn toàn không có vấn đề."

"Trước khi giao hàng sẽ có người liên hệ sếp Tiêu."

Giám đốc bán hàng cười ha hả.

Tiêu Phàm nói:

"Nếu lần này hợp tác vui vẻ, có khả năng về sau còn cần. Nếu ta lấy nhiều, mong rằng giám đốc Từ sẽ ưu đãi một chút."

"Dễ bàn, dễ bàn."

Tiêu Phàm rời đi.

Hắn nhìn tài khoản hiển thị số dư 2000 tệ, cau chặt mày.

Vẫn phải cho thuê gian phòng kia.

Nếu không thì hai nghìn tệ cũng chẳng dùng được bao lâu, chưa phát đạt đã chết đói cũng nên.

Thế thì phải kiếm cái gương đặt trong phòng ngủ chính, nếu ông nội liên hệ thì dùng gương trong phòng ngủ chính là được.

Nửa tiếng sau, hắn sắp về đến nhà.

Chuông điện thoại lại chợt vang lên.

"Hử?"

Tiêu Phàm nhìn thoáng qua.

Người gọi là Tô Ấu Vi.

Hôm qua Tô Ấu Vi có gọi liên hệ trước, hắn có ấn tượng với dãy số này.

"Chắc là thuê được phòng rồi nên gọi báo cho mình một tiếng. Cũng lễ phép ghê."

Tiêu Phàm thầm nhủ trong lòng.

Hắn nhận điện thoại.

"Đàn anh Tiêu, ngươi chưa cho người ta thuê phòng kia đâu đúng không? Ta muốn thuê."

Giọng Tô Ấu Vi có vẻ không quá thích hợp.

Tiêu Phàm nghi ngờ:

"Phòng thì chưa cho ai thuê, nhưng đàn em Tô thuê chỗ ta không tiện cho lắm. Đàn em Tô vẫn nên tìm thử chỗ khác xem thế nào."

"Đàn anh Tiêu đang ở nhà đúng không?"

"Ngươi có thể mở cửa dùm ta trước được chứ?"

Tô Ấu Vi run giọng hỏi.

"Ta không ở nhà, nhưng sắp đến nhà rồi."

Tiêu Phàm cúp điện thoại, bước nhanh hơn, giọng Tô Ấu Vi có vẻ thật sự sợ hãi.

Hai phút sau, Tiêu Phàm đã đến trước cửa nhà.

Tô Ấu Vi ngồi xổm ngoài cửa, hai tay ôm vòng đầu gối, bả vai hơi run rẩy.

"Đàn em Tô, sao lại..."

Tiêu Phàm nghi hoặc hỏi.

Tô Ấu Vi vội đứng lên, thấy Tiêu Phàm mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

"Ban nãy ta gặp một chủ cho thuê nhà, đối phương trông không giống người tốt, còn theo dõi ta một đoạn đường. Đàn anh Tiêu, cho ta thuê căn phòng kia đi mà."

Tô Ấu Vi nghĩ lại còn sợ.

"Bé con, nói xấu người ta sau lưng là hư đấy nhé. Thằng ranh kia mở cửa ra, rồi hai đứa cùng đi vào, nếu không cũng đừng trách ông đây không khách sáo."

Chương 4: Lưu Khôn

Cửa cầu thang thoát hiểm mở ra, một người đàn ông đội mũ lưỡi trai đi tới.

Trên tay hắn còn có dao găm.

Mặt Tiêu Phàm tái mét.

Tô Ấu Vi cũng sợ trắng cả mặt:

"Đàn...đàn anh Tiêu, chính là ông ta."

Tô Ấu Vi không ngờ đối phương lại to gan lớn mật đến thế, đi theo bọn họ cả một đường.

"Hai người đều vào đi, ngay lập tức!"

"Bằng không ông đây một dao thấy máu, cả hai đều phải chết."

Gã ta gằn giọng nói.

Tiêu Phàm nhìn chằm chằm đối phương, cảm thấy người này tương đối quen mắt.

"Đây chẳng phải đại ca năm vạn tệ à?"

Tiêu Phàm chợt ngẩn ra.

Hắn nhớ ra đã thấy đối phương ở nơi nào.

Mấy hôm trước, hắn từng thấy ảnh người này trong nhóm chat của lớp.

Gã tên là Lưu Khôn, tội phạm hàng loạt cấp A.

Cảnh sát đưa tin, nói Lưu Khôn chạy trốn tới thành phố này, treo

giải thưởng năm mươi vạn tệ.

Khi ấy nhóm chat thảo luận khí thế ngất trời.

"Năm mươi vạn dâng lên tận cửa, cũng không biết Tô Ấu Vi là tai tinh hay là phúc tinh."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Nếu hôm qua đụng phải, Tiêu Phàm cảm thấy mình xong đời rồi.

Nhưng hôm nay thì hắn cảm thấy hạ ba, năm tên to con cũng không phải vấn đề gì lớn.

Sau khi phạt kinh tẩy tủy, cả sức lực và tốc độ phản xạ của hắn đều tăng lên rất nhiều.

"Ông anh, đừng kích động."

"Không cần phải dùng dao đâu, ta mở cửa ngay đây, có chuyện gì thì từ từ nói."

Tiêu Phàm thò tay vào trong túi áo.

Giây sau đó, hắn rút điện thoại di động ra, hung hăng ném về phía Lưu Khôn.

"Á!"

Lưu Khôn gào lên thảm thiết.

Hôm nay sức lực Tiêu Phàm vô cùng lớn, bị di động của hắn ném trúng chẳng khác nào bị nắm viên gạch đập vào đầu cả.

"Răng rắc!"

Tiêu Phàm ném di động ra tới, đồng thời sải bước thẳng về phía trước, nhấc chân đá vào ngực gã ta.

Lưu Khôn bị Tiêu Phàm đạp bay ra xa hai, ba mét.

Gã ta gãy mấy cái xương, toàn thân đau đớn cuộn tròn.

Tô Ấu Vi ngơ ngác nhìn cảnh này.

Nàng không dám tin.

…

Lưu Phàm đá bay con dao găm của Lưu Khôn, lúc này hắn mới thở phào một hơi. Cho dù hắn đã trải qua quá trình thay gân đổi cốt, nhưng hiện tại thì bản thân hắn vẫn là người trần mắt thịt, nếu thật sự bị Lưu Khôn đâm một nhát thì hắn cũng xong đời.

“Đàn anh, ta...ta không ngờ rằng hắn bám theo tới tận đây. Xin lỗi ngươi.”

Tô Ấu Vi sợ hãi nói. Tiêu Phạm an ủi:

"Trước tiên ngươi cứ vào phòng nghỉ ngơi một chút đi đã. Ta đi báo cảnh sát, khi nào họ đến, ngươi ra làm bản tường trình là được rồi.”

Tô Ấu Vi gật nhẹ đầu, sau đó liền đi vào phòng nghỉ ngơi. Tiêu Phàm nhặt điện thoại của bản thân lên, hắn thở dài một hơi. Điện thoại hỏng rồi.

“Lưu Khôn, cho mượn điện thoại của ngươi dùng một chút nào.”

Tiêu Phàm vừa bước lại gần Lưu Khôn vừa nói. Mặt Lưu Khôn biến sắc, quả nhiên Tiêu Phàm nhận ra hắn. Tiêu Phàm lấy điện thoại của Lưu Khôn, bấm gọi đến một dãy số hắn đã quá quen thuộc.

“Xin chào, ai gọi vậy ạ?”

Từ điện thoại truyền đến tiếng người đáp lại. Tiêu Phàm hít sâu một hơi:

"Đội trưởng Lương, là ta, Tiêu Phàm.”

Người nhận điện thoại là đội trưởng đội hình sự, Lương Võ. Vụ án của bố mẹ hắn chính là do người này phụ trách. Lương Võ thở dài:

“Tiêu Phàm, vụ án của bố mẹ ngươi vẫn chưa tìm ra manh mối

mới. Với những manh mối cũ thì chúng ta rất khó để tìm ra tên tài xế đã gây tai nạn. Rất xin lỗi.”

Tiêu Phàm đáp:

“Đội trưởng Lương, ta biết là ngươi đã cố gắng rồi. Lần này ta gọi không phải vì chuyện này. Ta bắt được Lưu Khôn rồi, tiền thưởng 50 vạn chắc là sẽ không thiếu đâu nhỉ?”

Phía đầu khi điện thoại Lương Võ giật mình đứng dậy:

"Ngươi nhìn thấy Lưu Khôn? Tiêu Phàm, ngươi tuyệt đối đừng lại gần hắn, trên tay hắn đã có vài mạng người rồi đó. Ngươi ở đâu, ta tập tức phái người qua đó.”

Tiêu Phàm bình tĩnh:

"Hiện tại ta đang ở nhà. Địa chỉ nnhà của ta thì ngươi biết rồi đó. Nhưng ngươi phải gọi xe cứu thương đến nữa nhé.”

Cúp máy, Tiêu Võ gấp gáp đem người tới nhà Tiêu Phàm.

“Đội trưởng Lương, người đang ở đây. Năm mươi vạn không thể thiếu đâu nhé.”

Lưu Khôn tái mặt, hắn biết rằng nếu bị bắt lại, bản thân sẽ không thể tránh khỏi bị tử hình.

“Đây…”

Lương Võ có chút không dám tin nhìn Lưu Khôn. Hắn chỉ cần liếc mắt nhìn đã nhận ra đây đúng là Lưu Khôn rồi. Nhưng một tên tội phạm nguy hiểm như hắn không ngờ lại bị trói lại trong tay một sinh viên đại học.

“Đội trưởng Lương, hắn bám theo một đàn em của ta về đây đấy. Giờ nàng đang ở trong phòng, nếu các ngươi cần bản tường trình lại vụ việc thì có thể gọi nàng ấy ra đây.”

Tiêu Phàm nói. Lương Võ gật đầu, bản tường trình thì chắc chắn không thể thiếu rồi. Tô Ấu Vi rất nhanh đã đi ra ngoài. Nhìn thấy Tô Ấu Vi, Lương Võ liền hiểu ngay vì sao Lưu Khôn bám theo tới

tận đây rồi. Lưu Khôn này chính là một tên háo sắc hàng thật giá thật.

"Tiêu Phàm, ngươi cũng phải đến sở cảnh sát một chuyến."

Lương Võ nói.

Tiêu Phàm gật nhẹ đầu. 1 tiếng sau, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi ra khỏi sở cảnh sát.

Chương 5: Tam Ca

"Đàn em này, dù người là do ngươi mà đến, nhưng 50 vạn tiền thưởng thì không có phần của ngươi đâu nhé. Còn nếu ngươi muốn ta mời ngươi một bữa cơm thì không thành vấn đề."

Tiêu Phàm nói thẳng.

Tô Ấu Vi thật ra không hề nhận ra Lưu Khôn. Tiêu Phàm không thể tự nhiên ngốc nghếch mà chia cho nàng ấy một nửa số tiền thưởng được. Tô Ấu Vi vội vàng nói:

"Tiền thưởng của ngươi chắc chắn ta sẽ không lấy một phân rồi. Ngoài ra, hôm nay còn là ngươi đã cứu ta, ta mới là người nên mời ngươi ăn bữa cơm mới phải."

Tiêu Phàm nhìn kĩ lại Tô Ấu Vi một hồi.

Tô Ấu Vi không những vẻ ngoài xinh đẹp, mà tam quan cũng rất ngay thẳng. Nếu đổi lại là người khác, đứng trước 50 vạn tiền thưởng chắc chắn sẽ dùng đủ mọi cách để chia đôi số tiền.

"Vậy thì ngươi mời đi vậy."

Tiêu Phàm nói.

Hắn cũng lười tranh mời cơm với Tô Ấu Vi. Hiện tại chưa có 50 vạn tiền thưởng, trong thẻ hắn cũng chỉ còn có 2000. Hắn còn phải mua lại điện thoại mới, ít nhất cũng mất 1000 rồi. Tô Ấu Vi bày ra vẻ mặt đáng thương nhìn Tiêu Phàm:

"Đàn anh, vậy ngươi có thể cho ta thuê căn phòng đó được không? Mấy căn phòng giá cả hợp lí khác xung quanh đây ta đã xem hết một lượt cả rồi."

Tiêu Phàm kiên định lắc đầu. Căn phòng ấy hắn cũng không định cho thuê nữa. Lẽ ra trong thẻ hắn tổng cộng chỉ có 10 vạn, chỉ ăn mà không làm thì miệng ăn núi lở, nên hắn mới cần cho thuê phòng một thời gian. Nhưng hiện tại hắn đã sắp có 50 vạn tiền thưởng rồi.

"Ngươi đợi thêm một thời gian đi. Rồi sẽ tìm được phòng cho thuê khác hợp với ý ngươi thôi. Hiện tại có 50 vạn tiền thưởng rồi, nên căn phòng đó ta không tính cho thuê nữa."

Tiêu Phàm nói. Tô Ấu Vi bất đắc dĩ. Nếu đổi lại là nam sinh khác, có khi hắn sẽ đem dâng luôn phòng ngủ chính của mình cho nàng thuê rồi. Còn Tiêu Phàm thì muốn thuê một thời gian ngắn hắn cũng không cho nữa."

"Vậy thì thôi ạ"

Tô Ấu Vi gật nhẹ đầu.

"Đàn anh, hôm nay ta cảm thấy cơ thể không được khỏe cho lắm, mai ta mời ngươi ăn cơm sau có được không?"

"Được."

Tiêu Phàm gật đầu. Bị một tên tội phạm cấp A bám theo, Tô Ấu Vi hôm nay chắc chắn đã bị dọa không nhẹ rồi.

.....

"Vi Vi tỷ, Vi Vi tỷ."

Sau khi tạm biệt Tiêu Phàm, Tô Ấu Vi đến một cô nhi viện. Đây chính là nơi mà nàng lớn lên.

Dù mới là sinh viên năm nhất, nhưng Tô Ấu Vi đã bắt đầu đi làm kiếm tiền, mỗi tháng nàng đều về thăm các em nhỏ ở cô nhi viện, tiện thể mua tặng chúng một vài món đồ.

"Vi Vi, ngươi nên lấy việc học làm trọng, không cần thiết phải về thăm chúng ta thường xuyên như vậy đâu. Với lại hiện tại ngươi mới lên đại học, tiền kiếm ra cứ tiêu cho bản thân mình là được rồi."

Viện trưởng nhìn Tô Ấu Vi, hiền hòa nói. Bà chính là người chăm sóc Tô Ấu Vi từ khi còn nhỏ đến khi lớn.

"Viện trưởng, ta đã giữ lại đủ tiền để cho bản thân dùng rồi, người cứ yên tâm ạ."

Tô Ấu Vi nở nụ cười ngọt ngào. Cô nhi viện này chính là nhà của nàng, về đến đây làm nàng thấy yên lòng hơn hẳn.

"Viện trưởng, ta vào chơi với bọn nhỏ chút nha."

"Được, ngươi đi đi."

Viện trưởng mỉm cười đáp.

Chớp mắt, thời gian đã đến ngày hôm sau, Tiêu Phàm bật dậy khỏi giường, nhanh chóng đem quần lót của chính mình đi giặt. Tối qua không ngờ hắn lại mơ thấy Tô Ấu Vi. Còn về cụ thể là mơ gì, hắn không nhớ nổi nữa rồi.

"Tinh tinh, tinh tinh!"

Điện thoại đang đổ chuông. Chính là chiếc điện thoại hắn vừa mới mua chiều hôm qua. Mười tờ giấy màu hồng cứ thế mà bay mất. Ngày hôm qua tài khoản vẫn còn 10 vạn, hôm nay đã chỉ còn sót lại đúng 1000.

"Lão tứ, mới sáng sớm ra ngươi đã gọi đến làm phiền người khác, là có việc khỉ gì thế?"

Tiêu Phàm nghe điện thoại, cáu kỉnh nói. Người gọi tới là Trầm Thần, là bạn cùng kí túc xá với hắn, quan hệ hai người rất tốt.

"Tam ca, ngươi qua lại mập mờ với Tô mỹ nữ từ bao giờ đấy?"

Giọng Trầm Thần đầy kinh ngạc từ đầu kia điện thoại truyền tới. Tiêu Phàm biến sắc, Trầm Thần làm sao biết được chuyện hắn với

Tô Ấu Vi từng gặp mặt qua?

"Mập mờ gì chứ, ta với nàng làm gì có chuyện gì."

“Tam ca, trên web trường đang đăng đầy ảnh ngươi và Tô mỹ nữ sóng vai đi cùng nhau kìa.”

Tiêu Phàm nhanh chóng đăng nhập vào trang web của trường học.

“Má nó!”

Mặt Tiêu Phàm đen thui lại. Ảnh này được chụp lúc hắn và Tô Ấu Vi sau khi đi ra khỏi sở cảnh sát bị chụp lại, ảnh chụp cũng không rõ nét lắm, nhưng người quen của hắn chắc chắn sẽ nhận ra. Tô Ấu Vi đứng cạnh hắn thì lại được chụp tương đối rõ ràng. Lúc chụp ảnh khả năng cao người chụp để tiêu điểm nhắm vào Tô Ấu Vi.

“Chụp mỹ nữ thì chụp đi, chụp luôn cả ông đây vào làm gì?”

Tiêu Phàm cáu kỉnh nói. Hắn xem lại bài đăng một lượt, quả nhiên có người tìm được thông tin của hắn đăng lên. Đến nhà hắn ở đâu cũng bị đào ra cả.

“Rầm, rầm, rầm!”

Chương 6: Ngươi Cứ Đợi Đấy

Ngay vào lúc này, cửa phòng bị một lực rất mạnh đập tới. Tiêu Phàm biến sắc, chẳng nhẽ tên khốn Lưu Khôn vẫn còn đồng bọn? Cầm lấy cây gậy, Tiêu Phàm đi đến bên cửa, thông qua mắt mèo nhìn ra phía bên ngoài.

"Dương thiếu gia, mới sáng sớm ngươi đem người qua đây làm gì thế?”

Tiêu Phàm mở cửa, lạnh giọng nói. Ngoài cửa có 3 người, trong đó có một người Tiêu Phàm có quen biết, tên là Dương Vinh. Hắn là con nhà giàu, thường lái xe thể thao chạy vòng quanh trường học, là một người rất kiêu ngạo.

…

Dương Vinh lạnh lùng nói:

"Tiểu tử, ta thích Tô Ấu Vi, ngươi tốt nhất nên cách xa nàng ra một chút.”

“Ngươi tự mình soi mặt vào vũng nước tiểu mà xem, một kẻ nghèo hèn.”

"Nếu ta lại thấy ngươi đi cùng với Tô Ấu Vi, ta sẽ đánh gãy chân ngươi!"

Khóe miệng Tiêu Phàm lộ ra một nụ cười mơ hồ như có như không.

"Dương đại thiếu gia, có rất nhiều người theo đuổi Tô Ấu Vi, nhưng ngươi thực sự là kẻ ngu xuẩn nhất trong số đó."

Dương Vinh lửa giận dâng trào.

Tiêu Phàm cười như không cười nói:

"Ngươi đã đến đây vậy cũng biết rõ ta là cô nhi, ta cũng không có nhiều vấn đề cần phải lo lắng, ngươi thực sự muốn cùng ta liều mạng đánh một trận sao?”

Sắc mặt Dương Vinh hơi biến đổi, trong nháy mắt lòng bàn chân hắn phát lạnh.

"Ngươi...Ngươi còn dám giết người à?”

Dương Vinh giả vờ nghiêm mặt nói.

Tiêu Phàm cười như không cười nói:

"Con thỏ hoảng sợ còn dám cắn người đấy, ngươi cũng đừng lén lút giở trò sau lưng ta, sau này chỉ cần có người tìm đến ta gây rắc rối, ta liền tới tìm ngươi tính sổ."

“Mẹ kiếp, ngươi có biết nói lý lẽ không hả?”

Dương Vinh tức giận mắng.

Tiêu Phàm cười lạnh:

"Lý lẽ? Ngươi dẫn người tới đây là muốn nói phải trái đúng sai với ta à? Ta đứng ở chỗ này, các ngươi nếu muốn đánh người thì cứ nhào lên."

“Đánh không chết được ta, thì ngươi cứ đợi đấy”

Sắc mặt Dương Vinh cực kỳ khó coi.

Nếu Tiêu Phàm quyết tâm liều mạng với hắn, tương lai hắn mỗi ngày đều phải sống trong lo lắng đề phòng.

“Tiêu Phàm, ngươi chỉ là một con cóc ghẻ, đừng hòng nghĩ tới việc ăn thịt thiên nga.”

“Chúng ta đi!”

Dương Vinh tức giận bỏ đi.

Tiêu Phàm lắc lắc đầu, chỉ như vậy? Mới nói mấy câu mà đã bị dọa chạy, hắn còn không có cơ hội hoạt động một chút gân cốt đây này.

Tất nhiên tốt hơn hết là cũng không cần có cơ hội như vậy.

Trêu chọc đến phú nhị đại như Dương Vinh cũng phiền toái.

Hơn nữa, dù là cô nhi nhưng hắn vẫn rất coi trọng mạng sống của mình đấy.

“Một tên ngu ngốc.”

“Hắn dẫn nguyên đám người tới cửa gây sự chỉ vì một tấm ảnh chụp lén mơ hồ.”

Tiêu Phàm âm thầm phỉ nhổ trong lòng.

Ngu ngốc như vậy, đừng nói là Dương Vinh bỏ tiền mua điểm vào trường họ nha?

“Tích, tích.”

Quay về phòng, điện thoại vang lên.

Là Tô Ấu Vi.

Tiêu Phàm đoán chắc Tô Ấu Vi cũng đã xem bài đăng.

"Học trưởng, ta nhìn thấy bài đăng trên diễn đàn của trường, không ngờ đến lại bị chụp lén. Học trưởng, qua mấy ngày nữa ta lại mời ngươi ăn cơm."

Điện thoại vừa được kết nối, Tô Ấu Vi đã vội nói.

Lúc này nếu họ lại bị chụp ảnh đi ăn cùng nhau, thì không biết sẽ bị đồn thổi thành như thế nào nữa.

"Được...không mời cũng không sao."

Tiêu Phàm nói.

Sau khi tùy tiện nói vài câu, Tiêu Phàm liền cúp điện thoại.

Bọn họ lại cũng không có quan hệ gì.

Không phải là bạn bè, Tô Ấu Vi chưa thuê phòng, nên cũng không phải là mối quan hệ chủ nhà cùng khách trọ.

Ở đầu dây điện thoại bên kia, Tô Ấu Vi sững sờ ôm lấy di động ngẩn người.

Tiêu Phàm cảm thấy chuyện xảy ra ngày hôm qua chẳng là gì, nhưng Tô Ấu Vi lại không cảm thấy như vậy.

Bị theo dõi, đối phương vẫn là tội phạm giết người hàng loạt cấp A, Tô Ấu Vi hiện tại nghĩ lại liền cảm thấy sợ hãi nổi da gà.

Nếu Tiêu Phàm không cứu nàng, Tô Ấu Vi biết rõ chắc chắn nàng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

"Đúng rồi, ngày hôm qua điện thoại di động của Tiêu học trưởng đã bị đập bể."

"Ta nỗ lực cố gắng kiếm ít tiền, rồi đổi cho Tiêu học trưởng một chiếc điện thoại di động tốt hơn."

Tô Ấu Vi nghĩ thầm.

Vốn dĩ trong thẻ nàng còn hơn 1 vạn, nhưng hôm qua đến cô nhi viện, nàng đã chuyển 1 vạn đó vào tài khoản của cô nhi viện rồi.

Hiện tại nàng cũng không có nhiều tiền trong tay.

Nhân lúc ký túc xá không có ai, Tô Ấu Vi mở laptop nhanh chóng nhập mật khẩu vào, nàng đang giúp một công ty sửa lỗ hổng bảo mật.

Không ai biết rằng ngoài xinh đẹp, Tô Ấu Vi còn là một hacker hàng đầu.

Chỉ là Tô Ấu Vi chưa bao giờ lợi dụng khả năng hack của mình để kiếm tiền phi pháp, mỗi một đồng nàng kiếm được đều là tiền sạch sẽ.

Không lâu sau, tiếng khóa cửa ký túc xá vang lên.

Tô Ấu Vi nhanh chóng tắt màn hình máy tính.

Nàng âm thầm thở dài, vẫn là nên tìm một phòng thuê bên ngoài.

"Ấu Vi, ngươi và Tiêu Phàm thật sự là~"

Chương 7: Quá Đẹp Trai!

Nữ hài bước vào ký túc xá tên là Tống Khiết, nàng tò mò nhiều chuyện nói.

Tô Ấu Vi liếc nhìn Tống Khiết.

Với trí thông minh của mình, nàng đã sớm biết rằng Tống Khiết bị người ta mua chuộc rồi, khả năng hơn nữa là còn không chỉ có một người mua chuộc nàng ta.

Tô Ấu Vi lắc đầu: "Làm sao có thể? Hôm qua chúng ta tình cờ gặp phải một sự cố, nên sau đó cùng đi đến đồn cảnh sát để lập biên bản lấy lời khai mà thôi."

“Nha..nha..”

“Ta biết mà, tướng mạo Tiêu Phàm bình thường, gia cảnh cũng không có gì tốt, căn bản không thể nào xứng với ngươi nha.”

Tống Khiết méo miệng chê bai.

Bộ dáng của Tiêu Phàm xuất hiện trong tâm trí Tô Ấu Vi. Nàng nghĩ Tiêu Phàm đẹp trai hơn nhiều so với ảnh chụp, đặc biệt là cú đá ngày hôm qua của Tiêu Phàm.

Quá đẹp trai!

"Tống Khiết, Tiêu học trưởng là một người rất tốt, ngươi đừng nói như vậy."

Tô Ấu Vi âm thầm cau mày nói.

Tống Khiết bĩu môi:

"Ấu Vi, ngươi thật là quá tốt bụng, thời nay làm người tốt có ích lợi gì? Lòng tốt chẳng lẽ còn có thể mài ra ăn sao?"

Tô Ấu Vi thần sắc có chút không vui.

Tống Khiết lập tức im lặng, nàng còn muốn dựa vào Tô Ấu Vi để đạt được lợi ích đây.

"Ài, ta phải dọn ra ngoài sớm hơn mới được."

Tô Ấu Vi nghĩ thầm.

Tuy nhiên, xung quanh trường có rất ít phòng trống, trong thời gian ngắn khó mà tìm được một ngôi nhà phù hợp yêu cầu của nàng.

...

Chớp mắt đã hai ngày trôi qua.

Đêm khuya, Tiêu Phàm cũng không ở nhà mình, hắn đang ở trong nhà kho đã thuê kia.

Trong kho hàng, những bao gạo đã được chất thành từng đống. Nhà kho này tương đối hẻo lánh, xung quanh cũng không có người ở. Nhưng đối với người vừa mới xem mấy clip ma quỷ, Tiêu Phàm cảm giác bên trong lẫn bên ngoài kho hàng, khắp nơi đâu đâu cũng có người. Nhà kho rộng hơn 500 mét vuông, không lớn cũng không nhỏ, nhưng đêm hôm khuya khoắt, một mình ở đây thật sự có chút sợ hãi run rẩy.

"Vô dụng...cái tài khoản này thật là vô dụng mà."

"Ta có nên đăng ký thêm cái tài khoản mới, dành thời gian xem nhiều nhiều mấy cái video người đẹp để nuôi tài khoản không nhỉ?"

Tiêu Phàm lẩm bẩm.

“Cháu yêu, ngươi chỉ chuẩn bị một chút này à?”

Trong nhà kho đặt một tấm gương lớn, trong gương đột nhiên truyền đến một giọng nói.

Tiêu Phàm vội nhanh chóng nhìn vào gương.

Trong gương không phải là gia gia của hắn Tiêu Hải sao?

“Một chút á?”

Tiêu Phàm trợn tròn mắt

“Trong thẻ của ta cũng chỉ có vẻn vẹn 10 vạn, thuê nhà kho tốn hết 8 ngàn, gạo ở đây tổng cộng 9 vạn.”

“Gia gia, người có 10 vạn tướng sĩ thủ hạ thật à?

Tiêu Hải thở dài một hơi:

"Hai ngày nay ta tuyển mộ thêm một nhánh đội ngũ, lại tăng thêm 2 vạn người, tổng cộng đã là 12 vạn người.”

“Cháu ngoan, sao trong thẻ của ngươi lại chỉ có 10 vạn?"

“Cha mẹ ngươi mới mất vài năm, chẳng lẽ tiền bồi thường ít như

vậy sao?”

Tiêu Phàm sắc mặt âm trầm nói:

“Gia gia, năm đó tài xế lái xe gây tai nạn đã bỏ chạy, đoạn đường xảy ra tai nạn cũng không có camera giám sát, nên cảnh sát không tìm ra được tên khốn đó."

Sắc mặt của Tiêu Hải cũng trở nên khó coi.

Cha mẹ của Tiêu Phàm cũng chính là con trai và con dâu của hắn.

Đã mấy năm trôi qua, kẻ lái xe gây tai nạn vậy mà còn chưa tìm được, vẫn còn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật?

“Thật vô lý! Tiêu Phàm, là nhi tử, ngươi nhất định phải tìm ra tên khốn kiếp đó!”

Tiêu Hải tức giận nói.

Tiêu Phàm khẽ thở dài một cái, đã 5 năm rồi, dù lúc đó còn chút manh mối thì bây giờ chúng có lẽ cũng đã biến mất rồi.

Muốn tìm ra thủ phạm cũng không dễ dàng?

“Gia gia, số gạo này ta làm sao chuyển cho người đây?”

“Người có thể truyền ít bảo thạch gì đó qua đây không, ta mang chúng đi bán lấy tiền mua đồ cho người.”

Tiêu Phàm mở miệng hỏi.

Vàng thì không dễ xử lý, nếu mà có bảo thạch thì tốt, bán một viên cũng kiếm được không ít tiền đâu.

Tiêu Hải ho nhẹ một tiếng nói:

"Đồ vật thật ta tạm thời còn không có năng lực truyền qua cho ngươi. Đồ vật từ ngươi bên này truyền đến thì dễ dàng, nhưng ở chỗ ta truyền qua cho ngươi lại rất khó."

“Ngươi đem gương chạm vào đồ vật là có thể truyền qua được rồi.”

Tiêu Phàm cầm gương lên chạm vào một đống gạo lớn, đống gạo nhanh chóng biến mất.

Một đống 5 tấn, tổng cộng có sáu đống, chẳng mấy chốc toàn bộ 30 tấn gạo bên trong kho hàng đã biến mất.

"Cháu yêu, ngươi vẫn phải nghĩ biện pháp kiếm thêm lương thực. Trước mắt chỗ lương thực còn lại, bao gồm cả của ngươi vừa chuyển tới cũng không chống chọi được bao lâu."

"Đói bụng là thực sự không có sức chiến đấu"

Tiêu Hải bất đắc dĩ nói.

Tiêu Phàm vẻ mặt mong đợi nhìn Tiêu Hải.

Tiêu Hải cả giận nói:

"Ta là gia gia của ngươi, ta chẳng lẽ không cho ngươi lợi ích gì sao?"

"Không Minh Kính có hạn chế, nếu không chỉ cần một tia ý thức ta có thể đem toàn bộ đồ tốt đều truyền cho ngươi."

Tiêu Phàm ho nhẹ một tiếng nói:

"Gia gia, mỗi lần người cho ta một chút cũng là tốt rồi."

Tiêu Hải suy nghĩ một chút rồi nói:

"Gia gia truyền cho ngươi thấu thị năng lực."

"Thực lực của ngươi hiện tại chưa đủ, dùng bừa bãi sẽ tiêu hao sinh lực. Ngươi mỗi ngày chỉ có thể sử dụng nó ba lần."

"Nhớ chưa."

Chương 8: Binh Thư

Tiêu Hải nói xong giơ hai tay lên, trong tay ông tỏa ra một cỗ lực lượng cường đại.

Tiêu Phàm nheo mắt lại.

Lực lượng trong tay Tiêu Hải cực kỳ lóa mắt.

"Hây…a!"

Đột nhiên Tiêu Hải hét lên một tiếng dữ dội, một luồng ánh sáng chói lóa trong nháy mắt xuyên qua tấm gương chiếu vào mắt trái của Tiêu Phàm.

"Phốc!"

Tiêu Hải phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt hắn cũng trở nên tái nhợt.

"Gia gia!"

Tiêu Phàm kinh ngạc hét lên.

Tiêu Hải vung tay lên:

"Ngươi yên tâm, không chết được. Cải biến thể chất của ngươi rất dễ dàng, mà để cho ngươi nắm giữ được thấu thị năng lực mới khó."

"Ngươi nghĩ cách lợi dụng khả năng này kiếm chút tiền đi."

"Mười hai vạn miệng ăn còn đang chờ kia kìa, đem lão tử nấu lên cũng không đủ cho bọn hắn uống canh."

Nói đến đây, Tiêu Hải lúng túng vỗ vỗ miệng.

"Cháu ngoan, gia gia ngươi là người lỗ mãng, ngươi đừng học theo nói lời thô tục."

Tiêu Phàm nói:

"Gia gia, người thích nói thế nào thì nói, ta cũng đã hai mươi mốt tuổi rồi."

Tiêu Hải sửng sốt.

Ông ra đi đã chín năm, khi đó Tiêu Phàm mới mười hai tuổi.

"Cháu ngoan, chờ gia gia chinh phạt thiên hạ xong, ta sẽ tìm cách để ngươi đến đây, gia gia truyền ngôi cho ngươi, cho ngươi làm hoàng đế."

Tiêu Hải nhếch miệng cười nói.

Tiêu Phàm:

"..."

Chiếc bánh có nhân này thật lớn, hắn ăn một miếng còn không xong.

"Gia gia, người đừng suy nghĩ nhiều như vậy, sống được trước đã."

"Đúng rồi, ta đã chuẩn bị cho người một số thứ tốt."

Tiêu Phàm chạy đi, hắn nhanh chóng ôm một chiếc hộp đến, vừa chạm vào gương chiếc hộp lập tức truyền tới bên người Tiêu Hải.

Tiêu Hải mở ra xem, bên trong có rất nhiều quyển binh thư.

"Tốt lắm!"

Tiêu Hải hai mắt sáng lên.

Những quyển binh thư này thực sự có tác dụng rất lớn đối với ông.

"Cháu ngoan, làm rất tốt."

"Vừa rồi ta bị thương, năm ngày nữa gia gia sẽ liên lạc lại với ngươi."

Tiêu Hải nói xong, hình ảnh trong gương lập tức thay đổi, Tiêu Phàm lại nhìn thấy chính hắn.

"Hình như cũng không có gì thay đổi."

Tiêu Phàm xoa xoa mắt trái của mình, hắn ghé sát vào gương cẩn thận nhìn kỹ, không có gì khác thường cả.

"Chẳng lẽ giống như tẩy kinh phạt tủy cần trải qua một quá trình

hay sao?"

Tiêu Phàm nghĩ thầm.

Bên ngoài tối đen như mực, Tiêu Phàm cũng không định về nhà lại về nhà giờ này, hắn nằm xuống lần nữa, một lúc sau rốt cục ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Phàm mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Nhà kho trống rỗng khiến Tiêu Phàm nhanh chóng thanh tỉnh.

Tối hôm qua, hắn đã chuyển được gạo cho gia gia, hơn nữa hắn còn có được dị năng thấu thị.

"Trông vẫn vậy, chẳng có gì khác cả."

Tiêu Phàm vội đi đến trước gương kiểm tra, con mắt vẫn như trước.

Nhưng Tiêu Phàm đã cảm thấy sự khác biệt.

Hắn có cảm giác rằng hắn chỉ cần tập trung tinh thần vào mắt trái là hắn có thể nhìn xuyên qua.

"Một ngày có thể sử dụng ba lần, thử xem nào?"

Tiêu Phàm nhanh chóng tìm đến rất nhiều vật liệu.

Bìa các tông, ván gỗ, viên gạch, tấm sắt,...rồi xếp chồng lên nhau.

Các chất liệu khác nhau có th ảnh hưởng đến hiệu quả của khả năng thấu thị.

Hít một hơi thật sâu, Tiêu Phàm bắt đầu tập trung tinh thần vào mắt trái của mình, lớp bìa cứng đầu tiên trở nên trong suốt trong nháy mắt, sau đó là ván gỗ.

Viên gạch tốn sức hơn một chút.

Tấm sắt thậm chí còn tốn nhiều công sức hơn nữa.

Nhưng mấy tầng tài liệu hắn chuẩn bị đều thành công bị nhìn

thấu, Tiêu Phàm đã rất hài lòng.

Hắn tiếp tục nhìn chăm chú vào mặt đất, xuyên qua được khoảng nửa mét nữa.

Lúc này, Tiêu Phàm cảm thấy mắt trái của mình rất cay, không nhịn được mà chớp mắt.

Ngay lập tức mọi thứ khôi phục lại như cũ .

"Hóa ra chớp mắt một lần liền hết một cơ hội."

Tiêu Phàm thì thầm trong lòng.

"Gia gia thật tuyệt vời."

"Cách một thế giới cũng có thể làm cho ta có được năng lực thấu thị, không biết ông mạnh bao nhiêu."

Tiêu Phàm lẩm bẩm.

Đáng tiếc gia gia không thể quay về, nếu không thì hắn sẽ có một gia gia siêu nhân, hắn có thể hoành hành ngang ngược, thủ phạm đụng phải cha mẹ hắn chắc chắn cũng có thể tìm được.

"Hô!"

Tiêu Phàm phun ra một hơi trọc khí.

Ánh mắt hắn trở nên kiên định..

Hôm nay hắn đã được tẩy kinh phạt tủy, còn có được dị năng thấu thị. Tương lai đầy hứa hẹn, hắn có thể tự mình tìm ra hung thủ!

Đụng chết người rồi bỏ trốn, hành vi này cực kỳ ác liệt.

Nếu lúc đó người đụng phải báo cảnh sát, lại gọi cứu thương thì có lẽ cha mẹ hắn đã không chết.

"Tên khốn kiếp, ta nhất định sẽ bắt được ngươi!"

Ánh mắt Tiêu Phàm lạnh lùng lóe lên.

"Làm sao dùng năng lực thấu thị này kiếm tiền đây?"

Tiêu Phàm tự lẩm bẩm.

Hắn nghĩ ngay việc mua vé số, nhưng hắn nhanh chóng từ bỏ suy nghĩ này.

Khả năng của hắn chỉ có thể chơi vé số cào.

Như vậy cho dù đem hết cả xấp vé số cào nhìn xuyên, cũng không dễ để tìm ra tờ vé số trúng thưởng từ bên tron, mà giữa mỗi lần hắn chớp mắt cũng không được bao lâu thời gian!

Chương 9: Flashsale

Hơn nữa, mỗi quầy bán vé số một năm cũng chưa chắc có một cái vé số trúng giải thưởng lớn.

"Đi Macao cũng không được."

"Thắng ít thì vô ích, mà thắng nhiều thì nhà cái giở trò, thấu thị cũng vô dụng."

Tiêu Phàm lẩm bẩm.

Loại trừ hai khả năng này, hắn nghĩ ra một phương pháp đã thấy trong tiểu thuyết.

Đổ thạch.

Nhưng chơi trò này cần tiền vốn!

Với một nghìn, hắn chỉ có thể chọn nhặt trong đống rác rưởi.

May mắn thì trong đám nguyên thạch rác rưởi có khi cũng có phỉ thúy, nhưng mà một ngàn viên nguyên thạch cũng chưa chắc mở được một khối ngọc tốt, hắn lại mỗi ngày chỉ có thể nhìn ba lần!

"Không biết đến khi nào mới kiếm được khoản tiền thưởng 50 vạn."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Hắn nộp số tài khoản ngân hàng của mình lên, Lương Võ nói rằng tiền thưởng chắc chắn sẽ không ít, nhưng hắn cũng không biết khi nào mới được nhận.

Nếu tiền thưởng được chuyển đến trễ, gia gia của hắn ở bên kia sẽ rất nguy hiểm.

Người là sắt, cơm là thép. Không ăn một bữa đói bụng đến hoảng.

Nếu đám binh lính đói bụng, không cần kẻ thù tấn công, bọn họ cũng sẽ tự gục ngã.

"Vẫn là đi xem nguyên thạch trước đi?"

"Hôm nay còn có hai lần cơ hội, cũng không nên lãng phí."

Tiêu Phàm nghĩ thầm.

Thành phố Z nơi hắn sống dân số hơn chục triệu người, có một con đường đặc biệt, chuyên môn đổ thạch.

Tiêu Phàm bèn gọi một chiếc taxi đến đó.

"Chàng trai trẻ, nếu ngươi chỉ đến vui chơi một chút thì được, đừng trầm mê quá, cẩn thận không chừng táng gia bại sản đó."

Tài xế taxi không nhịn được mà khuyên bảo hắn, vẻ mặt có chút chua xót.

Trước đây, hắn có ba căn nhà tổng giá trị hơn ngàn vạn.

Chạy là chạy xe xịn.

Bây giờ lại đi chạy taxi.

Tiêu Phàm gật đầu:

"Đại ca, cảm ơn ngươi đã nhắc nhở, ta chỉ là tới xem một chút thôi, đúng rồi đại ca, mấy cửa tiệm này cái nào tốt hơn?"

"Đổng Kỷ Nguyên Thạch"

"Cửa tiệm này mở vài chục năm rồi, đắt hơn một chút nhưng nhà bọn họ bán là nguyên thạch thật, mấy chỗ khác có cửa hàng còn trộn lẫn đá thường trong đó để bán."

Tiêu Phàm cảm ơn hắn ta và trả tiền xuống xe.

Đi không bao lâu Tiêu Phàm đã đến Đổng Kỷ Nguyên Thạch.

Cửa tiệm này tương đối lớn, trên mỗi kệ gỗ đều bày rất nhiều nguyên thạch lớn nhỏ đủ kích cỡ.

"Flashsale 500."

"3.000 - 5.000."

"5.000 - 10.000."

Trên mỗi kệ đều có ghi giá, không ít người đến xem loại 500. Giá chỉ vài trăm một viên mà thôi, hợp với người muốn trải nghiệm một chút.

Người bình thường hiếm khi đụng vào mấy loại nguyên thạch đắt tiền..

"Tất cả đều là hàng như vậy à?"

Tiêu Phàm âm thầm cau mày, giá cao nhất ở đây cũng chỉ có 5 vạn.

"Xin chào, các người ở đây chỉ có hàng như này thôi sao?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Hắn cảm giác tỷ lệ những viên nguyên thạch này mở ra được đồ tốt không cao.

Hắn không muốn lãng phí khả năng thấu thị ba lần mỗi ngày của mình dùng trên chúng!

"Khách nhân, chúng ta còn có ở lầu hai lầu ba nữa ạ."

"Tầng thứ hai cần xác minh tư cách vốn 20 vạn, tầng thứ ba cần xác minh tư cách vốn 100 vạn ạ."

Nhân viên phục vụ lễ phép nói.

Tiêu Phàm:

"..."

Cố tình nói trúng tim đen hắn à?

Trong thẻ của hắn 2000 còn không có đủ.

…

“Đinh!”

Thanh âm tin nhắn nhắc nhở vang lên.

Tiêu Phàm cầm điện thoại lên xem, hóa ra là tin nhắn đến từ ngân hàng.

Nhanh như vậy mà đã được trả 50 vạn việc giải quyết Lưu Khôn.

Tiêu Phàm lập tức nhìn nhìn bốn phía, nhưng xung quanh không có một người quen biết nào.

“Không khoa học tí nào a.”

“Loại thời điểm này chắc sẽ không có người trang bức nói là ta nghèo không thể vào a?”

Trong lòng Tiêu Phàm thầm nhủ.

“Ta phải tiến vào lầu hai.”

Nghĩ thế, Tiêu Phàm đem số dư tài khoản ra phô bày một chút, rất nhanh hắn đã đến lầu hai của Đổng Ký Nguyên Thạch.

Cả lầu hai tổng cộng cũng chỉ có hai vị khách.

Mà một trong hai người còn lấy đèn nghiên cứu cẩn thận, đoán chừng họ là người trong nghề.

Tiêu Phàm liếc mắt nhìn xung quanh, hắn phát hiện toàn bộ lầu hai số lượng nguyên thạch ít hơn nhiều, nhưng to nhỏ cộng lại

cũng có tầm ba mươi năm mươi khối.

“Ta mất từ ba đến mười giây để nhìn rõ một khối, còn phải tùy thuộc vào kích thước của nó, nếu thi triển năng lực nhìn xuyên tường thì sau nửa phút rất nhanh phải chớp mắt.”

“Nếu nhìn vào những viên đá có kích thước nhỏ, một lần chỉ có thể nhìn ba đến năm khối.”

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Tổng cộng có đến ba mươi đến năm mươi khối, mà một lần hắn chỉ có thể nhìn một phần mười, cứ coi như cả hai lần cơ hội đều dùng tại nơi này, hắn cũng chỉ có thể nhìn một phần năm.

Vì thế tỷ lệ phát hiện đồ tốt sẽ không cao.

Trên đường đi tới đây hắn đã dùng điện thoại tra xét một chút, đổ thạch mười cược chín đổ, nói cách khác coi như hắn có thể nhìn thấu đi chăng nữa thì mười khối có lẽ cũng chỉ có một khối có thể trúng.

“Kiếm được tiền gom góp nhiều lương thực cũng cần thời gian.”

“Hôm nay cùng ngày mai ta nhất định phải kiếm, không thể để lãng phí cơ hội được.”

Mặt khác, Tiêu Phàm cũng lưu ý động tĩnh của hai người kia.

Họ là người trong nghề, lấy năng lực chuyên nghiệp của họ thì tỷ lệ mua được hàng tốt sẽ cao hơn chút.

“Quản lý Thẩm, khối này cũng không tệ, có khả năng cao có thể xuất hàng, nhưng mà giá cả lên tới 60 vạn, tỷ suất chi phí-hiệu quả không quá cao.”

Chương 10: Trả Giá

Một người trong đó nói.

Hắn là chuyên gia cá độ của tập đoàn châu báu Chu thị, tập đoàn

châu báu Chu thị nhiều khi đều là mua phỉ thúy đã được giải ra, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ mua từ nguyên thạch.

Suy cho cùng thì không phải lúc nào cũng có những nguồn hàng chất lượng.

“Lý tiên sinh, khối đá này có chút quái dị, nó có khả năng sẽ ra cực phẩm, nhưng cũng có khả năng hoàn toàn không có gì, độ rủi ro lớn hơn một chút.” Một người còn lại trong đó cũng nhỏ giọng nói.

Thanh âm của hai người điều chỉnh đến mức nhỏ nhất, đối với người khác hẳn là không nghe được, nhưng mà đối với Tiêu Phàm đã được tẩy kinh phạt tủy, thính lực của hắn so với người bình thường tốt hơn rất nhiều.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Tiêu Phàm giả bộ nhìn nhìn xung quanh, đồng thời hắn cũng cẩn thận lắng nghe hai cao thủ đổ thạch giảng giải.

Những nguyên thạch mà họ cảm thấy không tệ, Tiêu Phàm ghi rõ từng khối một.

“Lý tiên sinh, chúng ta lên trên lầu nhìn một chút.”

“Quản lý Thẩm, chúng ta cùng lên lầu đi.”

Nửa giờ sau, cả hai người cùng đi lên lầu trên.

Dù ở lầu hai có đồ họ vừa ý, nhưng sẽ không lập tức đem nguyên thạch mua luôn.

Phơi tạm mấy ngày ở đây, có lẽ còn có thể ép giá.

“Theo như lời họ nói, bốn khối này tỷ lệ trúng sẽ tương đối lớn!”

“Nhưng mà khối này giá cả vượt quá 50 vạn, chỉ có thể bài trừ, vậy liền lấy ba khối này, lại thêm hai khối này nhỏ hơn một chút.”

Nói xong, Tiêu Phàm ngưng thần bên mắt trái, hắn bắt đầu thăm dò khối đá thứ nhất.

Khối đá đầu tiên mở ra một cái cửa sổ nho nhỏ, có màu xanh ngọc

lục bảo. Hắn nghe thấy một trong hai người đó nói phẩm chất khối này đạt đến Băng chủng, chỉ cần có thể xuyên sâu thêm một tấc là có thể kiếm tiền, có thể càng sâu thì có thể kiếm được rất nhiều tiền.

“Má nó, kiếm cái búa a.”

“Chỉ có một lớp xanh lục ở bề ngoài, nếu mà tốn 40 vạn mua cái này, đồ lót cũng không có mà mặc a.”

“Chắc người đổ nguyên thạch cũng sẽ không ngờ tới ta có năng lực nhìn xuyên tường đi.”

Vừa nghĩ, Tiêu Phàm cũng cấp tốc xem hết khối này liền chuyển sang khối bên cạnh.

Khối này thì tốt hơn một điểm.

Nhưng mà cũng không có tốt hơn được bao nhiêu.

Hắn đối với giá trị của phỉ thuý không hiểu, nhưng theo những gì họ nói, nếu mua lại khối này với giá 35 vạn thì ước tính có thể thua thiệt lên tới 20 vạn.

“Cái quái gì vậy!”

Tiêu Phàm tranh thủ thời gian đi tiếp đến trước mặt khối đá thứ ba.

Bề ngoài khối nguyên thạch này biểu hiện cũng không tệ, nhưng bên trong vậy mà cái gì cũng không có.

“Hai chuyên gia kia sẽ không phải là giả chứ?”

Dưới ánh mắt khó hiểu của nhân viên phục vụ ở lầu hai, Tiêu Phàm nhanh chóng đến trước mặt khối đá thứ tư, khối này tương đối nhỏ.

“A～”

Vừa nhìn trong lòng Tiêu Phàm liền chấn động. Ở bên trong khối nguyên thạch này hắn nhìn thấy được một khối phỉ thúy lớn

chừng quả nắm đấm.

Dù cho Tiêu Phàm không hiểu phỉ thúy, nhưng hắn cũng mơ hồ cảm thấy được khối phỉ thúy này phẩm chất cực tốt.

Lúc này con mắt rất nhanh có dấu hiệu mỏi mệt, Tiêu Phàm tranh thủ thời gian nhìn khối nguyên thạch bên cạnh.

Bên trong khối cuối cùng có phỉ thúy, phẩm chất bình thường. Hắn đoán có thể không lời cũng không lỗ, có lẽ còn có thể kiếm lợi nhuận nhỏ, còn lợi nhuận lớn thì đừng nghĩ.

“Vị khách này, ngài không sao chứ?”

Nhân viên phục vụ đi tới lễ phép hỏi.

Hành vi của Tiêu Phàm có chút quái dị, mà hiện tại, hắn vẫn đang nhắm chặt hai mắt.

“Không có việc gì, chỉ là có bụi bay vào mắt thôi.”

Tiêu Phàm xua xua tay, hắn cảm giác được đôi mắt có chút nhoi nhói.

“Ông nội nói một ngày có thể sử dụng năng lực nhìn xuyên tường ba lần, nhưng đoán là ba lần không thể liên tiếp dùng được, dùng một lần sau đó phải nghỉ ngơi gần nửa ngày.”

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Đứng yên dụi dụi mắt một lúc, Tiêu Phàm mới mở hai mắt ra. Sau chuyện này hắn cảm thấy rằng, nếu không phải việc gì đặc biệt vội vàng thì tốt nhất không nên dùng đầy ba lần, lại đem mắt mình làm cho mù thì vui lớn.

“Khối này có thể bớt được không?”

Tiêu Phàm chỉ chỉ vào một trong những khối kia hỏi. Giá niêm yết 27 vạn.

Thấy nhân viên phục vụ lắc đầu, Tiêu Phàm liền nói tiếp:

“25 vạn, ngươi hỏi ông chủ của ngươi một chút, nếu đồng ý thì ta lấy, mặt khác giúp ta đem nó giải ra.”

Có thể ép giá bằng cách thương lượng nhiều hơn một chút, tránh đêm dài lắm mộng.

“Vị khách này, khối này 25 vạn bán cho ngươi.”

Vừa nhận được tin tức ông chủ cửa hàng nhanh chóng chạy đến đây, dù sao đây cũng là một thương vụ trị giá 25 vạn tệ.

“Được rồi!”

Tiêu Phàm gật đầu sau đó nhanh gọn chuyển tiền.

“Ông chủ, nhờ ông giải thạch giúp ta.”

“Về phương diện giải thạch này các ông hẳn là rất chuyên nghiệp.”

Tiêu Phàm nói.

Nghe xong ông chủ gật đầu nhanh chóng phân phó cho cấp dưới.

Chương 11: Mua Gạo

Ngay sau đó khối nguyên thạch được đưa xuống lầu 1.

Thanh âm máy móc vang lên khiến cho rất nhiều người vây xem, hơn nữa hiện trường giải khối nguyên thạch trị giá 25 vạn này có thể so sánh với cắt năm trăm khối trị giá 500 tệ.

“Tốc độ này có chút chậm a.”

Tiêu Phàm chán nản đứng một bên lướt điện thoại.

“Mấy vị tiểu thư này, sao lại cảm giác không thỏa mái?”

Ngay tiếp theo lướt đến mười mấy tiểu tỷ tỷ da trắng xinh đẹp, nhưng Tiêu Phàm lại không có hứng thú lắm.

Cho dù có sự hỗ trợ của các bộ lọc làm đẹp, nhưng theo hắn thấy

thì mấy cô gái này so với Tô Ấu Vi cũng có chênh lệch không nhỏ, mà Tô Ấu Vi tựa hồ còn không trang điểm.

“Ra rồi, ra rồi!”

Đột nhiên có người kêu to.

Thanh âm máy móc dừng lại, nước ào ạt dâng lên, đập vào mắt mọi người là một màu xanh tinh khiết.

“Chúc mừng ông chủ.”

“Cao Băng Chủng, suýt chút nữa là có thể đến loại pha lê, thật đáng tiếc.”

“Thế này cũng khá rồi, ta muốn 50 vạn!”

Lúc này mọi người xung quanh nhao nhao mở miệng, người thu hàng của cửa hàng châu báu cũng bắt đầu ra giá.

“Phiền phức, tiếp tục giải, đem toàn bộ giải ra đi!”

Ánh mắt Tiêu Phàm bình tĩnh nói. Rốt cuộc thì hắn đã sớm biết bên trong có bộ dáng như thế nào, vì vậy không có gì phải phấn khích cả.

Nhưng bộ dáng này rơi vào trong mắt mọi người lại khác.

Mua với giá 25 vạn, đến 50 vạn đã là tăng lên gấp đôi, dù cho một người có tài sản ròng hàng chục triệu cũng khó có thể bình thản như Tiêu Phàm.

Tiếp theo thanh âm máy móc lại vang lên lần nữa. Giải thạch sư ở giữa cẩn thận từng li từng tí đem toàn bộ phỉ thúy đều giải ra.

“Phóng đại a!”

“Nhìn cái đầu màu sắc này, loại nước này, đặt giá cơ sở là 200 vạn!”

“Vị khách này, ta muốn khối nguyên thạch này, giá 220 vạn.”

Nghe xong mọi người xung quanh kinh ngạc không thôi, khối

nguyên thạch này giá cả tăng mạnh a.

“Lốp bốp!”

Ông chủ để cho người đốt pháo lên.

Tiếng pháo hấp dẫn càng nhiều người tới, ngay cả hai người Tiêu Phàm gặp ở lầu hai trước đó cũng đi tới, chỉ là khi nhìn thấy đó là một trong những khối nguyên thạch lúc trước họ đã nhìn trúng, khiến họ có chút hối hận.

Khối nguyên thạch mà Tiêu Phàm giải họ đã nhìn qua, cũng rất vừa ý, chỉ là giá cả hơi cao, họ dự định đi trước xem những thứ khác, nhưng lại không ngờ bị Tiêu Phàm đoạt mất.

“Cậu bạn trẻ này, 280 vạn, tập đoàn châu báu Chu thị chúng ta muốn.”

“Cũng không có người có thể trả giá cao hơn giá tiền này.”

Quản lý Thẩm mở miệng nói, ánh mắt tràn đầy khí thế đảo quanh bốn phía.

Những người bị ánh mắt đảo qua nhao nhao im lặng. Lấy sức mạnh của tập đoàn châu báu Chu thị, nó chỉ có thể kiếm được một khoản lợi nhuận nhỏ với mức giá này. Nếu bọn hắn mà mua lại nói không chừng là mất tiền.

“Thành giao!”

Thấy không ai có ý định ra giá nữa, Tiêu Phàm liền chốt.

280 vạn, giá tiền như này hắn đã rất vừa lòng. Cộng thêm số dư còn lại của hắn là 25 vạn, thế là số tiền trong tay hắn vượt qua 300 vạn.

…

Tiền hàng thanh toán xong, Tiêu Phàm nhanh chóng rời đi.

Trong thẻ có ba trăm vạn cũng đủ để Tiêu Phàm lên tầng thứ ba xem hàng luôn hôm nay, chỉ là mắt quá xót, hắn không định xem

thêm gì nữa.

"Giám đốc Từ, ta là Tiêu Phàm đây."

"Ta muốn thêm ba trăm tấn loại gạo hai hôm trước, không biết ngươi có thể cho giá thế nào?"

Tiêu Phàm về đến nhà đã lập tức gọi điện cho Từ Dương, giám đốc bán hàng của siêu thị lần trước.

Từ Dương giật mình.

Lần trước Tiêu Phàm mua ba mươi tấn gạo, hắn ta còn tưởng dù đối phương có đặt hàng thêm chắc cũng phải cách một khoảng thời gian dài. Không ngờ mới đó đã lấy thêm ba trăm tấn.

Theo giá tiền lần trước thì tổng cộng chín mươi vạn.

Đây là làm ăn lớn.

"Giám đốc Tiêu, trước lạ sau quen, nếu là khách quen cũ thì đương nhiên phải thêm chút ưu đãi mới phải. Ngươi thấy bớt một tệ mỗi cân được chứ? Đây đã là thành ý lớn nhất của ta rồi!"

Từ Dương nhanh chóng suy tính rồi đáp lại.

Gạo xấu chất lượng không cao chỉ một tệ năm mỗi cân, không gian lợi nhuận vốn không đáng là bao. Nhưng nếu dùng số lượng bù vào thì vẫn có lợi nhuận nhất định.

"Được được. Bao lâu mới có?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

"Ba ngày!"

Từ Dương khẳng định.

Nếu là năm mất mùa thì khó mà kiếm được một lần ba trăm tấn gạo, nhưng thời nay chỉ riêng một xe tải lớn đã chở được vài chục tấn gạo, chưa tới mười xe là gom đủ ba trăm tấn rồi.

"Đồng ý! Ta chuyển một nửa tiền hàng cho ngươi trước, nửa còn

lại sẽ chuyển khi giao hàng."

Tiêu Phàm nhanh nhẹn chuyển cho Từ Dương bốn trăm hai mươi nghìn tiền hàng.

Hắn cũng không sợ Từ Dương ôm tiền chạy trốn, bốn trăm hai mươi nghìn thôi mà, không cần phải đến mức ấy. Tiền lương giám đốc một năm của Từ Dương cũng chẳng ít hơn con số này là bao.

Huống chi ôm tiền của hắn chạy trốn mà bị chú cảnh sát bắt được thì sẽ ngồi lao kha khá năm.

"Ba trăm tấn là ba trăm nghìn cân rồi."

"Mười hai vạn tướng sĩ, mỗi người một ngày nửa cân lương thực, cũng chỉ đủ ăn năm ngày."

Chương 12: Manh Mối

Tiêu Phàm tính toán một phen, âm thầm chắt lưỡi.

Người nhiều, lượng tiêu hao quá mức khủng bố.

Hiện tại trong thẻ hắn có hơn ba trăm vạn, nhưng không thể lập tức tiêu sạch số tiền này được. Muốn kiếm càng nhiều tiền thì cần vốn càng nhiều.

"Ngày mai vẫn phải tới tầng ba Đổng Ký nguyên thạch một chuyến. Giá nguyên thạch trên tầng ba càng cao, chỉ cần trúng lớn là kiếm to rồi."

Tiêu Phàm thầm nhủ trong lòng.

"Ring ring!"

Tiếng điện thoại di động chợt vang lên, Tiêu Phàm lấy điện thoại ra xem thử, là Lương Võ gọi tới.

Hắn không hiểu ra sao, Lương Võ gọi cho hắn làm gì?

Chẳng lẽ Lưu Khôn kia là hàng nhái, muốn đòi lại số tiền thưởng

năm mươi vạn à?

Dù thế thật thì Tiêu Phàm cũng không hoảng hốt.

Hắn nhận máy:

"Đội trưởng Lương, thật hiếm thấy ngươi gọi điện cho ta."

Tiêu Phàm nói.

Ban đầu, tai nạn xe cộ của ba mẹ của hắn do cảnh sát giao thông thụ lý, nhưng người gây tai nạn chạy trốn, không tìm thấy người. Cuối cùng chuyển giao vụ án tới chỗ của Lương Võ.

Ban đầu ngày nào Lương Võ cũng gọi tới, sau đó bắt đầu thưa dần.

Hắn đã tuyệt vọng.

Lương Võ trầm giọng nói:

"Tiêu Phàm, lúc thẩm tra xử lý Lưu Khôn, đối phương khai báo vài chuyện. Vụ án của ba mẹ ngươi có tiến triển. Ta sẽ tiếp tục điều tra, có hy vọng phá được vụ án ba mẹ ngươi rồi!"

Hai mắt Tiêu Phàm lộ rõ vui sướng.

Đến hôm nay, hắn đã không quan tâm tiền bồi thường cho cái chết của ba mẹ nữa rồi, chỉ muốn kẻ gây tai nạn phải trả giá đắt.

Nếu đối phương không gây tai nạn bỏ trốn, ba mẹ của hắn hoàn toàn có khả năng sống sót.

Năm nay Tiêu Phàm 21 tuổi, nhưng năm năm trước hắn mới 16, cái chết của ba mẹ đả kích hắn rất mạnh, đến nỗi qua năm năm vẫn chưa thoát khỏi bóng ma.

"Đội trưởng Lương, là manh mối gì vậy?"

Tiêu Phàm vội dò hỏi.

Lương Võ trầm giọng nói:

"Chuyện này không thể tiết lộ cho ngươi. Nếu không phải vì ngươi

đợi lâu quá rồi thì ta còn không được phép gọi cuộc điện thoại này báo cho ngươi. Tóm lại, chúng ta sẽ làm hết sức mình."

Lương Võ nói xong câu này thì cúp máy, ngày nào hắn ta cũng có rất nhiều chuyện phải xử lý.

Vành mắt Tiêu Phàm đỏ lên, rốt cuộc cũng có hy vọng!

Không ngờ bắt được Lưu Khôn lại cho hắn niềm vui bất ngờ đến vậy.

"Xem ra Tô Ấu Vi không phải tai tinh, mà là phúc tinh rồi."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Nếu không nhờ Tô Ấu Vi dẫn người tới bên này, hắn đã không kiếm được khoản tiền thưởng năm mươi vạn kia, Lương Võ cũng không thể tìm ra đầu mối mới.

Lưu Khôn bị treo giải thưởng đã hai năm, nếu lần này không bị bắt thì có khi còn ung dung tự tại thêm mấy năm nữa, thậm chí càng lâu.

"Reng reng..reng reng!"

Trời chiều ngả bóng, chuông cửa lại bất chợt vang lên.

Tiêu Phàm cảm thấy khó hiểu.

Nhà trọ cạnh trường học thường xuyên giao dịch, hàng xóm cũ đã rời đi từ lâu, những năm này hắn lại không làm quen với hàng xóm mới.

Nếu là người đến gây sự như Dương Vinh thì cũng chẳng ấn chuông cửa.

Tiêu Phàm vừa nghĩ ngợi vừa đi đến lối vào, hắn theo thói quen nhìn ra ngoài qua mắt mèo.

Khi ba mẹ còn sống, hắn không có thói quen này, sau khi ba mẹ qua đời mới tạo thành thói quen như vậy.

"Tô học muội, sao ngươi lại tới đây?"

Tiêu Phàm mở cửa, kinh ngạc nói.

Tô Ấu Vi đứng ở ngoài cửa, thấy cửa mở ra thì vội tiến vào trong nhà.

"Học trưởng mau đóng cửa lại, bị người phát hiện ta đến nơi này thì sẽ gặp phiền toái mất."

Tô Ấu Vi vội nói.

Tiêu Phàm khép cửa lại, nhưng cũng không đóng hẳn.

"Tô học muội, ta không định cho thuê phòng nữa. Người khác cũng biết ta ở nơi này, cho ngươi thuê cũng không hay đâu."

Tiêu Phàm nói, hắn cũng không định tự mình rời đi.

Nhưng nếu hắn ở chung với Tô Ấu Vi, dù không phát sinh chuyện gì thì cũng sẽ bị đồn sôi sùng sục.

"Học trưởng, ta biết mà. Hôm đó ngươi đập bể điện thoại di động để cứu ta, đây là điện thoại mới ta mua cho ngươi. Học trưởng mở máy nhìn xem có vấn đề gì không?"

Tô Ấu Vi lấy một chiếc di động mới trong túi ra.

Tiêu Phàm ngơ ngác.

Tô Ấu Vi còn nhớ rõ cái này.

"Tô học muội, điện thoại này phải bốn, năm nghìn tệ chứ hả? Cái di động bị vỡ của ta lúc mua cũng chỉ hai nghìn tệ thôi, còn dùng ba năm rồi. Vừa lúc nhân cơ hội đổi mới."

Tiêu Phàm nâng di động mới trong tay mình lên.

Tô Ấu Vi tinh mắt, liếc một cái đã nhận ra di động Tiêu Phàm mới mua là hàng rẻ tiền.

"Học trưởng cứu mạng ta, đây chỉ là một phần nhỏ tấm lòng của ta, mong học trưởng nhận cho."

Tô Ấu Vi để điện thoại di động xuống, quay người định rời đi.

Vì mua cái điện thoại di động này, nàng thuê nhà trọ nhỏ ba ngày, mỗi ngày bận rộn đến ba giờ sáng, lấy được sáu nghìn tệ tiền công.

Với tư cách Hacker đỉnh phong, nếu nàng muốn vớt tiền của thì không khó, chỉ cần lộ ra nickname "Vịt con xấu xí" trên mạng thì cũng dễ dàng nhận được đơn hàng lớn.

Nhưng nếu là người mới thì dù có kỹ thuật cũng khó nhận được đơn hàng.

Chương 13: Chuyển Tới Ở

Người ta dựa vào đâu mà đi tin tưởng một người mới chứ?

Những nhiệm vụ như Tô Ấu Vi có thể nhận được hiện tại thì lượng công việc và tiền công tương phản, người khác tốn một tháng cũng chưa chắc hoàn thành được công việc sáu ngàn tệ này.

"Tô học muội, chờ đã."

"Ngươi tìm được phòng ở thích hợp chưa?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tô Ấu Vi lắc lắc đầu, mấy ngày nay nàng hoàn toàn không đi tìm nhà, dù có tìm chăng nữa, thời gian ngắn như vậy chắc cũng chẳng tìm được nơi nào hợp ý.

Tiêu Phàm nói:

"Nếu ngươi không ngại, có thể tới bên này ở tạm mấy ngày. Ta có việc cần ra ngoài một thời gian."

Hắn muốn về quê một chuyến.

Phải thắp hương cho ba mẹ, báo với bọn họ chuyện ông nội chưa mất, cũng nói cho bọn họ bên Lương Võ đã lần được một vài manh mối.

Ngoài ra, hắn còn cần tới nơi khác mua sắm lương thực.

Chưa kể quần áo qua mùa đông!

Còn phải tới thị trường đổ thạch của nơi khác xem thử nữa.

Xử lý xong toàn bộ những chuyện này cũng tốn khoảng mười ngày, nửa tháng.

"Tiêu học trưởng phải đi đâu xa nhà à?"

Tô Ấu Vi kinh ngạc.

Còn chưa tới kỳ nghỉ.

Tiêu Phàm gật đầu:

"Chắc sẽ ra ngoài khoảng nửa tháng, nếu ngươi không sợ người ta đồn bậy thì cứ qua đây ở. Nhân dịp này tranh thủ tìm nhà thuê."

"Cảm ơn học trưởng."

"Vậy ta sẽ dọn tới!"

Tô Ấu Vi mừng rỡ nói.

…

Tiêu Phàm vội ngăn Tô Ấu Vi lại:

"Mai ngươi hãy chuyển, tối nay ta còn ngủ ở đây."

Tuy là có hai phòng ngủ, nhưng Tô Ấu Vi chuyển tới cũng bất tiện nhiều.

"Vâng vâng."

Mặt Tô Ấu Vi đỏ lên.

Tiêu Phàm vào trong nhà lấy một chiếc chìa khóa ra.

"Tô học muội, đây là chìa khóa nhà, mai ngươi chuyển thẳng tới là được. Nếu người khác biết ngươi ở đây thì cứ nói với họ là ngươi

thuê nhà này. Ngươi có thời gian nửa tháng tìm nơi khác để ở."

Tô Ấu Vi nhận chìa khóa, mau chóng rời đi.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Phàm còn chưa rời giường thì đã nghe chuông cửa vang dội.

Tô Ấu Vi kéo một vali tới.

"Tô học muội chuyển sớm vậy à?"

Tiêu Phàm thấy Tô Ấu Vi ngoài cửa thì ngẩn người.

Trời vừa mới hưng hửng sáng mà thôi.

Mặt trời còn chưa dâng lên kia kìa!

Tô Ấu Vi bất đắc dĩ:

"Giờ này ít người, nếu chờ muộn hơn, ta kéo vali ra ngoài sẽ dẫn tới vài phiền toái không đáng có."

Tiêu Phàm nhìn Tô Ấu Vi một lát, đồng ý gật đầu

Đúng là có phiền toái như thế thật.

Nỗi muộn phiền của mấy người đẹp.

Không như hắn, từ nhỏ đến lớn cũng chưa bao giờ buồn phiền vấn đề này.

Hắn mới phạt kinh tẩy tủy, giá trị nhan sắc cũng tăng tới cấp bậc nam khôi rồi, nhưng vẫn cách nhan sắc thần tiên của Tô Ấu Vi cả một khoảng lớn.

Còn chưa kể, đàn ông một nghèo che trăm tốt.

Vì người khác biết hắn nghèo, thành ra dù hắn đẹp trai hơn vài phần cũng sẽ bị ngó lơ.

"Tô học muội tự thu dọn nhé, ta ngủ tiếp một lát."

Tiêu Phàm ngáp một cái.

Hôm nay hắn định tới Đổng Ký Nguyên Thạch một chuyến, sau đó về quê. Nhưng giờ mới sáng sớm, Đổng Ký Nguyên Thạch người ta còn chưa mở cửa.

"Vâng, vâng."

Tô Ấu Vi kéo vali vào phòng ngủ phụ.

Tiêu Phàm về phòng mình, nhanh chóng tiến vào mộng đẹp dang dở.

Cũng không biết phạt kinh tẩy tủy chưa hoàn chỉnh hay là sử

dụng thấu thị nhãn tiêu hao quá lớn, hắn cảm thấy mình ngủ đủ mười tiếng đồng hồ mới sảng khoái.

"Tốt quá rồi."

Tô Ấu Vi dọn dẹp đồ đạc xong, lẳng lặng nhìn cây hoa gạo ngoài cửa sổ.

Nắng sớm chiếu rọi lên đóa gạo đỏ chói, vô cùng lộng lẫy.

Tô Ấu Vi dậy quá sớm, thành ra nằm dài trên giường cũng ngủ thiếp đi.

"Thích thật đấy."

Hai tiếng sau, Tô Ấu Vi tỉnh lại.

Thời gian này nàng hay bị mất ngủ, ngủ không an giấc, nhưng ở nơi này ngủ rất thoải mái.

"Chào buổi sáng!"

Tiêu Phàm cũng đã dậy, vừa từ phòng ngủ chính đi ra đã gặp Tô Ấu Vi.

Tô Ấu Vi ngủ ngon, tinh thần sáng láng, càng thêm đẹp đến nhiếp người.

"Chào buổi sáng học trưởng."

Hai má Tô Ấu Vi ửng hồng.

Nói xong, nàng vội lùi vào phòng mình.

"Chậc chậc, nếu có hoa hậu giảng đường thế này ở chung hình như cũng không tệ lắm."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Chẳng qua hắn cũng chỉ nghĩ chơi thôi, không hề có ý tưởng ấy chút nào.

Ông nội còn đang tạo phản nơi dị giới, phấn khởi chiến đấu tắm máu kia kìa!

Ba mẹ đã mất, cả ba lẫn mẹ hắn đều là con một, lại chỉ sinh mình hắn, thế nên giờ này Tiêu Hải là người thân duy nhất còn lại của hắn.

Cho dù không nói tới thân tình, hắn tiếp tục giúp đỡ Tiêu Hải thì Tiêu Hải cũng sẽ cho hắn đủ loại chỗ tốt, tương lai cứ phải gọi là tươi sáng.

Có tiền, có thực lực, đến lúc ấy còn có thể thiếu gái theo hay sao?

"Tô học muội, nhớ tranh thủ thời gian tìm phòng mới nhé."

"Bye bye."

Tiêu Phàm rửa mặt xong, nhanh chóng rời đi.

Tô Ấu Vi ló đầu nhỏ ttrong phòng ra tới, nhìn trái nhìn phải, thấy Tiêu

Phàm không có ở đây mới ra khỏi phòng.

Chương 14: Xem Hàng

Không phải nàng sợ Tiêu Phàm có ý đồ gì với nàng.

Nàng đương nhiên phải tin tưởng nhân phẩm của Tiêu Phàm thì

mới qua đây ở.

Chẳng qua nàng cảm thấy sáng sớm ngủ dậy còn chưa kịp rửa mặt chải đầu, nếu cứ thế gặp Tiêu Phàm sẽ ảnh hưởng hình tượng.

...

Đổng Ký Nguyên Thạch.

Bên này Tiêu Phàm cũng không gây ra kích động gì lớn.

Khách hàng hôm nay và khách hàng hôm qua gần như không giống nhau. Huống chi người ở con đường này cắt ra phỉ thúy hơn hai trăm vạn tệ cũng không phải hiếm lạ gì cho cam.

Hôm qua, sau khi Tiêu Phàm đi rồi, còn có người ở cửa hàng còn lại cắt ra phỉ thúy trị giá năm trăm vạn!

Chẳng qua khối nguyên thạch đối phương mua đã tốn ba trăm vạn, cắt ra phỉ thúy giá trị 500 vạn thì lãi cũng chỉ tương đương với Tiêu Phàm.

"Quý khách hôm nay đến sớm thật đấy."

Ông chủ Đổng Ký Nguyên Thạch đang ở trong cửa hàng, thấy Tiêu Phàm thì nhiệt tình nghênh đón.

Hôm qua Tiêu Phàm lãi to, ông ta cũng lãi theo!

Tiêu Phàm kiếm lời trong cửa hàng của ông ta sẽ kéo theo không ít người tới cửa hàng mua nguyên thạch. Kết quả là số nguyên thạch hôm qua bán ra phải tương đương cả tuần.

"Kiếm tiền phải nhân lúc còn sớm."

Tiêu Phàm cười ha hả đáp lời.

"Ông chủ, ta muốn lên tầng ba xem thử, cần kiểm tra tài khoản không?"

Lão bản lắc đầu nguầy nguậy.

Hôm qua Tiêu Phàm vừa kiếm lời ba trăm vạn, huống chi trong túi

không có tiền thì sao có thể mua nổi hàng trên tầng ba.

Tiêu Phàm nhanh chóng được đưa lên tầng ba.

Không ngoài dự đoán của hắn, số lượng nguyên thạch trên tầng ba giảm đi nhiều, tổng cộng cũng chỉ ước chừng mười khối.

"Quý khách, tầng ba đều là nguyên thạch trị giá trăm vạn. Giá tiền hơi cao một chút, nhưng tỷ lệ giải được đồ tốt cũng càng cao."

Ông chủ Đổng Ký Nguyên Thạch cười ha hả.

Ông ta cảm thấy khoản tiền lời ba trăm vạn hôm qua Tiêu Phàm kiếm được sắp rơi vào túi mình đến nơi.

Tiền kiếm được bằng vận may, chắc chắn sẽ mất sạch bằng thực lực!

Tiêu Phàm gật đầu:

"Ông chủ cứ đi làm việc của mình đi, ta chậm rãi tự xem."

"Vâng!"

Ông chủ rời khỏi lầu ba.

Tiêu Phàm quét mắt nhìn thoáng qua, mười khối đá có lớn có nhỏ. Mấy khối kích cỡ lớn thì quá dày, hắn vận dụng thấu thị cũng không thể nhìn hết toàn bộ trong một lần, một nửa thì còn được.

"Khối này hơn ba trăm vạn, loại."

"Khối này to thế mà chỉ đặt giá một trăm vạn, sợ là khó ra thứ tốt, loại."

Tiêu Phàm cưỡi ngựa xem hoa lướt qua một lần.

Hắn chọn ra năm khối trong số đó.

Nếu trong năm khối này không có đồ tốt, hôm nay hắn coi như đi một chuyến uổng công.

"Tiểu tỷ tỷ, ngươi nhìn ta kiểu gì vậy hả? Có phải cảm thấy trình

độ của ta kém cỏi không?"

Tiêu Phàm nhìn nhân viên phục vụ tầng ba. Tiểu tỷ tỷ trên tầng ba xinh đẹp hơn tiểu tỷ tỷ ở tầng một và tầng hai nhiều lắm.

"Không...không phải."

Nhân viên phục vụ vội đáp.

Nàng ta đang nén cười.

Tiêu Phàm mà có trình độ?

Nàng ta nhìn không ra.

Tiêu Phàm chỉ ngoài cửa sổ:

"Tiểu tỷ tỷ quay ra cửa sổ ngắm cảnh trước đi, ngươi nhìn ta như thế làm ta khẩn trương."

Tiểu tỷ tỷ phục vụ vội nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nàng ta cũng không thể đắc tội những vị khách lên được tầng ba.

Tiêu Phàm nhìn chăm chú một khối nguyên thạch, nhanh chóng vận dụng năng lực nhìn xuyên thấu.

Một khối, hai khối, ba khối...

Còn chưa nhìn thấu khối thứ năm, Tiêu Phàm đã không nhịn nổi nháy mắt một cái.

"Khối thứ nhất với khối thứ ba lỗ đến nhà ông bà ngoại luôn."

"Khối thứ hai khá nhỏ, khối thứ tư chắc kiếm được một ít, khối thứ năm lời được khoảng một, hai trăm vạn gì đấy."

Tiêu Phàm tính nhẩm trong lòng.

Hôm qua về đến nhà, hắn lên mạng tìm tài liệu bù lại chút tri thức về phương diện phỉ thủy.

Tuy rằng không có năng lực phán đoán chuẩn xác, nhưng đánh giá

đại khái thì còn tạm được.

"Gọi ông chủ lên đây, nếu bán khối này một trăm vạn thì ta lấy."

Tiêu Phàm chỉ chỉ khối nguyên thạch thứ năm.

Yết giá là một trăm mười tám vạn.

Nguyên thạch thế này không dễ bán ra, Tiêu Phàm cảm thấy hoàn toàn có thể mua được bằng một trăm vạn tệ.

"Quý khách, một trăm vạn hơi thấp, thêm một chút nữa được chứ?"

Ông chủ nhanh chóng lên tầng.

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Cục đá này chắc cũng lưu trong cửa hàng của ngươi lâu lắm rồi, một trăm vạn tiền mặt bổ béo hơn một tảng đá nhiều lắm."

"Ngươi không muốn bán thì ta đi nhà khác xem thử, nếu bán thì dời xuống giải thạch luôn đi."

Hai mắt ông chủ sáng rỡ.

Giải nguyên thạch trị giá một trăm vạn tại hiện trường chắc chắn có thể hấp dẫn không ít người qua đường.

Nếu Tiêu Phàm may mắn, cắt ra phỉ thúy không tồi thì vừa lúc có thúc đẩy lượng tiêu thụ trong cửa hàng tăng mạnh.

Còn nếu thua...đổ thạch mà thua là chuyện thường, sẽ không ảnh hưởng trái chiều cho cửa hàng quá nhiều.

"Bán!"

Ông chủ quyết đoán nói.

Chương 15: Ghi Hình

"Á á á, người anh em, ngươi lục, lục rồi!"

Tiêu Phàm đang chơi di động thì có người đứng cạnh máy giải thạch hưng phấn la hét.

Tiêu Phàm nhìn thoáng qua đối phương.

Ở chỗ khác mà nói thế là bị đánh rồi đấy!*

*Lục: Mọc sừng

Mà con đường đổ thạch bên này thì ông nào cũng muốn lục.

Muốn giàu phải lục trước.

"Tiểu huynh đệ lợi hại thật đấy, hôm qua trúng, hôm nay lại trúng."

Có rất nhiều người đứng cạnh hâm mộ cảm thán.

Ngày càng nhiều người vây quanh.

Trong đó có người hôm qua chứng kiến Tiêu Phàm trúng thạch, hôm nay Tiêu Phàm lại vẫn trúng?

"Sếp ơi, cắt tiếp hay là..."

Thầy cắt đá quay sang hỏi ý kiến Tiêu Phàm.

Hiện tại cắt ra trúng lục rồi, nhưng cũng không nhiều lắm.

Tiêu Phàm cười nói:

"Vẫn như hôm qua, giải hết ra đi!"

"Cậu em khí phách thật đấy!"

Ông chủ Đổng Ký nguyên thạch cười ha hả.

Tiêu Phàm cắt tiếp thì có lợi cho ông ta rồi.

Toàn bộ người dọc con đường đổ thạch này dều bị thu hút về đây.

"Ghi hình đá thì được, đừng có quay cả tôi."

Có người đang phát sóng trực tiếp, Tiêu Phàm dặn dò một câu.

"Được được."

Đối phương vội đồng ý.

Hắn ta cũng không dám đắc tội một người có thể tiêu hơn trăm vạn mua nguyên thạch cắt, còn không khẩn trương chút nào.

Tiếng máy cắt vang chói tai, đá tiếp tục bị mở ra.

"Ồn quá."

Tiêu Phàm dứt khoát lên trên lầu.

Nhân lúc này lướt video mỹ nữ hoặc là chơi vài ván game không sướng hơn à?

Hai…ba tiếng sau.

Tiếng máy cắt dưới lầu ngừng lại, từng trận kinh hô ầm ĩ.

"Đùng đoàng."

Tiếng pháo vang lên.

Tiêu Phàm âm thầm lắc đầu, đến mức ấy à?

Hắn thấu thị nhìn hơn một nửa đá, đoán chắc có thể kiếm lời một, hai trăm vạn gì đó.

Tiêu một trăm vạn mua nguyên thạch, kiếm lời một, hai trăm vạn cũng cần đốt pháo mừng à?

"Tiểu huynh đệ, trúng lớn, trúng lớn rồi!"

Ông chủ hào hứng lên tầng.

Tiêu Phàm bình tĩnh cười nói:

"Ông chủ cũng đừng gạt ta, không gấp ba, năm lần thì không tính

là trúng lớn đâu."

"Tiểu huynh đệ, nào chỉ gấp ba, năm lần chứ!"

"Giá trị phỉ thúy giải ra chắc chắn không thấp hơn tám trăm vạn!"

Ông chủ kích động nói.

Ông ta đã linh cảm được, hôm nay sẽ lại có thể bán chạy một hồi.

Tiêu Phàm ngây ngẩn cả người.

Trúng nhiều như vậy?

Dù gì hắn cũng đọc qua một ít tri thức phỉ thúy rồi, không lý nào lại tăng nhiều như vậy?

"Chẳng lẽ phần nhỏ chưa thấu thị hết lại ra cực phẩm?"

Tiêu Phàm vội vã xuống lầu.

Phỉ thúy đã được giải ra toàn bộ.

Một đống phỉ thúy đạt tới phẩm chất thủy tinh chủng, giá trị đột ngột tăng cao!

"Khỉ thật, biết sớm trúng lớn như vậy đã không giải ra trước mặt mọi người."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Giải ra một, hai trăm vạn chắc sẽ không ai thèm để ý.

Thoáng cái giải ra mấy trăm vạn sẽ dễ dàng dẫn tới người ghen ghét.

"Ta muốn bán cái này, ai cần thì ra giá đi."

Tiêu Phàm nhìn một vòng người.

Nơi này có rất nhiều người của tiệm kinh doanh châu báu, lập tức ra giá nhộn nhịp.

Có vài ông chủ cũng ra giá.

Mua phỉ thúy về lưu trữ, một thời gian sau đó lại bán ra cũng phải lãi vài chục đến hơn trăm vạn.

Cuối cùng, khối phỉ thúy này bán đi với giá tám trăm tám mươi vạn tệ.

Tiêu Phàm nhận được tin nhắn thông báo của ngân hàng, tim đập nhanh hơn rất nhiều.

Hiện tại con số trên thẻ của hắn đã đạt tới tám đơn vị, đây là hình ảnh trước giờ không dám tưởng tượng!

"Trong thời gian ngắn không thể quay lại nơi này!"

Tiêu Phàm nhanh chóng rời đi.

Hắn trúng lớn hai lần liên tiếp, nếu lại trúng nữa thì quá dẫn người chú ý.

"Hử?"

Tiêu Phàm nhạy bén nhìn ra có xe theo dõi mình từ gương chiếu hậu của xe taxi.

Trúng lớn hai lần, rất có thể có người muốn vớt chút mỡ từ hắn.

"Bác tài, ta có việc gấp muốn tới huyện Lôi Sơn trong thời gian ngắn nhất."

"Nếu tốc độc của ngươi đủ nhanh, ta cho ngươi hai nghìn tệ."

Tiêu Phàm nói.

Hai mắt tài xế tỏa sáng.

Đường đến huyện Lôi Sơn cũng chỉ khoảng trăm cây số, bình thường nhiều lắm được ba trăm tệ mà thôi.

"Soái ca ngồi cho vững nhé!"

Tài xế bất chợt đạp mạnh chân ga, liều mạng vì hai nghìn tệ!

Năm phút sau, Tiêu Phàm đã không thấy xe theo dõi qua gương chiếu hậu nữa.

Luận kỹ thuật lái xe, luận khả năng quen thuộc đường phố, người bình thường sao có thể so được với tài xế taxi?

"Bác tài, tốc độ không tồi!"

"Chuyển cho ngươi hai nghìn rồi đấy."

Xe đến huyện Lôi Sơn, Tiêu Phàm tuân lời hứa, chuyển hai nghìn tệ cho đối phương.

Thẻ của hắn có tới tám đơn vị, ngày hôm nay, hai nghìn tệ với hắn chính là chút mưa bụi không đáng kể.

"Cảm ơn soái ca, cảm ơn!"

Tài xế mừng rỡ nói.

"Đến thị trấn Liễu Hà."

Tiêu Phàm mua vé xe, lên xe buýt về quê.

Có người nôn mửa, mùi vị trên xe không dễ chịu.

"Xem ra đến lúc phải học lấy cái bằng, mua một chiếc xe."

Tiêu Phàm thầm nhủ trong lòng.

Tiêu Phàm ngồi xe lắc lư một, hai tiếng đồng hồ mới tới thị trấn. Hắn mua vài thứ đồ cần để bái tế, chờ về tới thôn đã là chạng vạng tối.

"Tiểu Phàm, sao lại về vào giờ này?"

Chương 16: Xuyên Tới Dị Thế

"Phàm Nha Tử, lát nữa qua nhà thím ăn cơm tối, chú của cháu vừa câu được một con trắm cỏ to lắm."

Người trong thôn chất phác, ai thấy Tiêu Phàm cũng đều dừng lại chào hỏi.

Tiêu Phàm nhiệt tình đáp lại.

Ngày ba mẹ qua đời, đều là hương thân trong thôn giúp đỡ nhập thổ vi an.

Tiêu Phàm một mực ghi nhớ ân tình ấy trong lòng.

Hai mươi phút sau, Tiêu Phàm tới mộ tổ ở sau núi, ba mẹ đều được chôn tại đây.

"Ba mẹ…con về thăm hai người đây."

Tiêu Phàm thắp nến, châm hương, cung kính dập đầu ba cái.

"Lần này con về chủ yếu là muốn nói với hai người vài tin tức tốt. Đầu tiên là ông nội còn sống, hơn nữa ông còn xuyên việt đến dị thế..."

"Tin tốt thứ 2 là chỗ của đội trưởng Lương có manh mối rồi, nhất định sẽ tìm ra tên khốn hại chết ba mẹ, hắn sẽ không thoát khỏi sự trừng trị của pháp luật!"

Tiêu Phàm vừa đốt tiền giấy vừa lải nhải nói chuyện với ba mẹ.

Đàn ông không dễ rơi lệ, nhưng Tiêu Phàm chỉ cần nhớ tới những gì đã trải qua là rơi nước mắt.

"Phàm ca, mẹ bảo ta tới gọi ngươi về ăn cơm."

Sắc trời dần tối, có người tới bên này gọi Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm đứng lên, nhìn về người đến:

"Hổ Tử, hai tháng nữa là thi phổ thông rồi. Sao nào? Có lòng tin chứ?"

Người đến tên là Trình Hổ, thoạt trông hắn ta có vẻ chán nản: "Lòng tin thì có, nhưng chắc ta không học nữa đâu. Đại khái là ra ngoài làm công kiếm tiền thôi."

Đa số người trong thôn đều rất nghèo.

Học phổ thông cần học phí, tiền thuê nhà, phí sinh hoạt...Với họ mà nói chính là gánh nặng.

"Về thôi, để ta nói chuyện với ba mẹ ngươi."

Tiêu Phàm dập tắt đốm lửa dưới đất.

"Phàm ca đừng nói với ba mẹ ta. Ba mẹ vất vả rồi, em trai, em gái cũng muốn đi học. Ta làm công có thể trợ cấp trong nhà một ít."

Trình Hổ vội nói.

Tốc độ xuống núi khá nhanh, không bao lâu sau, hai người Tiêu Phàm đã về tới trong thôn.

Tiêu Phàm lớn lên trong thôn từ nhỏ.

Sau đó gia đình hắn mua nhà trong thành phố, năm mười lăm tuổi hắn đã vào thành phố học tập.

Vừa lên cấp ba, ba mẹ của hắn xảy ra chuyện.

"Phàm Nha Tử, mau rửa tay ngồi xuống ăn cơm."

Mẹ Trình Hổ nhiệt tình chào hỏi Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhanh nhẹn ngồi xuống, nhìn đồ ăn trên bàn thì hai mắt lên men.

Tổng cộng năm món ăn, có gà, có cá, có thịt muối.

"Phàm Nha Tử, gà này là bác Điền nấu xong mang sang, thịt muối là nhà ông Trần đưa, ăn nhiều vào, bồi bổ một chút."

Mẹ Trình Hổ nói.

Trước kia, mỗi lần Tiêu Phàm về thôn đều sẽ tới nhà một người ăn cơm. Khi ấy mọi người trong thôn mỗi nhà đưa một ít thức ăn tới, gom lại thành một bàn cơm phong phú.

Thôn họ không lớn, chỉ có khoảng hai, ba mươi nhà, phần lớn đều

nghèo, nhưng nhân tình trong thôn lại rất sâu nặng.

"Chú, thím, Hổ Tử vẫn phải học lên tiếp mới được. Dạo này cháu kiếm được một ít tiền, mỗi đứa trẻ trong thôn lên cấp ba cháu sẽ cho một vạn mỗi năm."

"Vào đại học hạng hai thì mỗi người một vạn năm trăm một năm, đại học hạng nhất thì mỗi người hai vạn một năm."

Tiêu Phàm nói.

Trên đường xuống núi hắn đã suy tính tốt, cảm thấy mình nên làm chút chuyện vì người trong thôn mới được.

Người nhà Trình Hổ khiếp sợ nhìn Tiêu Phàm.

"Phàm Nha Tử, cháu không trúng tà trong núi đấy chứ?"

Mẹ Trình Hổ đưa tay sờ trán Tiêu Phàm.

…

Tiêu Phàm cười cười:

"Thẩm thẩm à, ta nói thật đó. Đám tiểu Hổ nên được đi học nhiều hơn, mà hiện tại ta cũng có đủ năng lực giúp đỡ mọi người để chúng được đi học."

Nếu mọi người trong thôn không đối xử tốt với hắn như thế, thì hắn đã chẳng tốt bụng như vậy. Dù hắn có nhiều tiền hơn nữa thì cũng không làm như thế. Nhưng năm đó, khi bố mẹ hắn qua đời, đến mật mã tài khoản ngân hàng của gia đình hắn cũng không rõ, trong tay cũng không có đồng nào, là mọi người trong thôn cùng nhau bỏ tiền ra tổ chức an táng, giúp bố mẹ hắn được yên nghỉ tới nơi tới chốn. Từ đó đến nay, mỗi lần về lại thôn, hắn đều được mọi người tiếp đón rất nhiệt tình, ăn uống không hề bị bạc đãi. Bố của Trình Hổ tên là Trình Hưng Quốc, hắn trầm giọng nói:

"Tiểu tử, dù ngươi có tiền đi chăng nữa thì cũng giữ lại dành tiền mà cưới vợ, ngươi không có người thân giúp đỡ, tất cả đều phải dựa vào chính sức mình đó."

Tiêu Phàm cười hì hì đáp:

“Trình thúc, ngươi đừng coi thường ta như vậy chứ. Chỉ cần với gương mặt này của ta thôi, ngoài kia đã có một hàng dài các cô gái mong muốn theo đuổi rồi.”

Vợ chồng Trình Hưng Quốc rõ ràng không hề tin lời hắn. Đến cả Trình Hổ cũng không tin.

"Trình thúc, thôn chúng ta quanh đi quẩn lại cũng chỉ có vài nhà, mỗi năm số người học lên cấp 3, thi đỗ đại học lại càng ít đến đáng thương. Theo ta tính thì mỗi năm cao nhất cũng chỉ tiêu được 10 vạn là cùng. Chút tiền này thì ta vẫn có thể bỏ ra để khích lệ mọi người được.”

Tiêu Phàm cười nói. Trong thẻ của hắn bây giờ số dư đã có hơn 1000 vạn. Với lại hiện tại hắn đã có được năng lực thấu thị, kiếm tiền còn nhanh hơn cướp ngân hàng nữa.

Chương 17: 300 Tấn Lương Thực

"Tiểu tử, những việc như này ngươi đừng miễn cưỡng bản thân quá, phải tự lượng sức mình đó.”

Trình Hưng Quốc cau mày nói.

Tiêu Phàm lắc đầu:

“Không miễn cưỡng, Trình thúc, đợi lát nữa ta chuyển cho ngươi 10 vạn, ngày mai ta đi rồi, ngươi đem việc này nói cho mọi người trong thôn cùng biết nhé.”

Trình Hưng Quốc cuống cuồng lắc đầu:

“Vậy không ổn đâu. Dù sao thì mỗi năm ngươi cũng về thăm thôn một lần, lúc đó nhà nào cần thiết thì ngươi tự đưa tiền đi.”

Tiêu Phàm gật đầu:

"Vậy cũng được.”

Chớp mắt đã qua ngày thứ hai, Tiêu Phàm đến từng nhà trong thôn thăm hỏi mọi người một lượt. Hiện giờ trong thôn không có ai đang đi học đại học cả. Học cấp 3 thì có 3 người, sắp thi lên cấp 3 thì có 2 người. Tổng cộng cũng mới chỉ chi hết 5 vạn. Số tiền này dùng để mua lấy tâm trạng tốt đối với hắn mà nói, rất đáng giá.

“Tiểu tử, sớm ngày đem vợ về đây ra mắt nhé, để bố mẹ ngươi trông thấy, họ cũng yên lòng.”

Trình Hưng Quốc dùng xe moto đưa Tiêu Phàm lên thị trấn. Tiêu Phàm giơ năm ngón tay lên ra hiệu. Trình Hưng Quốc cau chặt mày lại:

“Năm năm? Ngươi năm nay đã 21 tuổi, năm năm là quá lâu rồi. Ngươi phải mau chóng kết hôn đi, còn sinh con đẻ cái, thành gia lập nghiệp nữa chứ.”

Tiêu Phàm cười hì hì nói:

"Trình thúc, ý của ta là sẽ đưa 5 nàng về đây ra mắt với thúc đó.”

“Nói linh tinh cái gì vậy. Ngươi đi đường nhớ phải cẩn thận nhé!”

Trình Hưng Quốc tức giận nói. Tiêu Phàm vẫy vẫy tay tạm biệt Trình thúc, sau đó lên xe bus về thành phố. Nhìn xe bus đi xa dần, Trình Hưng Quốc vừa hút điếu thuốc, vừa nhìn theo:

“Tiêu đại ca, tiểu tử kia có tiền đồ rồi, hai người dưới suối vàng cũng có thể yên nghỉ rồi.”

...

"Ông nội nói còn thiếu lương thực và quần áo mùa đông cho các tướng sĩ, giờ nếu chuyển 300 tấn lương thực qua đó thì cũng đủ cho họ chống đỡ vài ba ngày. Hiện giờ thứ cần phải cân nhắc là quần áo mùa đông.”

Tiêu Phàm thầm nghĩ.

Quần áo thì hắn nghĩ nên chọn quần áo đặc chiến dùng trong huấn luyện có vẻ sẽ ổn hơn. Nhưng chắc chắn hắn sẽ không mua đồ của quân đội rồi. Trên mạng bán thì cũng chỉ vài trăm đồng 1 bộ. Nếu

hắn chỉ cần mua vài bộ, thì hắn đã đặt luôn trên mạng cho khỏe rồi, nhưng ở đây hắn cần ít nhất 12 vạn bộ. Mỗi người 1 bộ, còn chưa tính đến đồ để thay để giặt. Tính ra cũng phải vài nghìn vạn! Nhưng nếu giờ hắn đi đến tận xưởng đặt hàng, chắc chắn sẽ rẻ hơn nhiều, cũng sẽ không làm người khác chú ý. Nếu hắn lên mạng đặt mười mấy vạn bộ quần áo như này, chỉ một phút sau thôi chắc chắn hắn sẽ bị mời đi uống nước chè ngay. Về đến thành phố, Tiêu Phàm nhanh chóng lên tàu cao tốc, đi về hướng Nam. Trong vòng 3 ngày, hắn đã đến hỏi thăm 6 công xưởng may mặc.

“Ông chủ, ta lần này đặt hàng rất nhiều, sau này còn có thể tiếp tục đặt, liệu ngươi có thể đưa ra giá cả hợp lí chút không? Ta cũng không cần tiếp tục đi đến xưởng khác hỏi thăm nữa.”

Tiêu Phàm vừa nói vừa móc từ trong túi ra vài tấm danh thiếp. Ông chủ nheo nheo mắt nhìn. Đống danh thiếp đó đều là tên các công ty đang cạnh tranh với xưởng của hắn ta, hơn nữa đều là các công ty có quy mô lớn hơn hắn.

“Vậy ngươi muốn đặt bao nhiêu bộ?”

Tiêu Phàm cười cười nói:

“Trước tiên đặt cỡ M, L, XL mỗi loại 2000 bộ. Nếu chất lượng quần áo tốt thì ta có thể đặt gấp 10 lần số lượng này.”

Ông chủ nghe xong, hai mắt sáng lên. Đây là một đơn lớn nha.

“Ta bán cho ngươi với giá 200 đồng 1 bộ, không thể thấp hơn nữa đâu, nếu không quần áo sẽ không đảm bảo chất lượng.”

Ông chủ suy nghĩ một lát rồi nói.

"Được. Ta trả trước một nửa, coi như là tiền đặt cọc. Bao giờ thì có hàng?”

Tiêu Phàm hỏi lại. Ông chủ không hề do dự, đáp:

"Loại quần áo này chỗ chúng ta đã làm qua nhiều lần, mỗi ngày sản lượng có thể lên đến 800 bộ, nếu tăng ca thêm một chút thì làm ra 1000 bộ trong một ngày cũng không phải không thể. Trong vòng 1 tuần là có thể xong hết.”

Tiêu Phàm cau mày. Nhà xưởng này một tuần làm được 6000 bộ, vậy nếu đặt làm 12 vạn bộ đồ thì ít nhất cũng mất vài tháng. Phía bên ông nội hắn không thể đợi lâu như vậy được.

"Xem ra phải đến những nơi khác hỏi thăm thêm rồi."

Tiêu Phàm thầm nghĩ. Ngày hôm sau Tiêu Phàm lại đi hỏi thăm thêm 2 nhà xưởng nữa, sau đó đặt thêm ở 1 nhà 6000 bộ đồ. Sau đó Tiêu Phàm vội vã trở về Z thành. Đây đã là ngày thứ 5 rồi. Tối nay ông hắn sẽ liên lạc đến để chuyển 300 tấn lương thực qua bên đó.

"Tiêu tổng, ta đã vận chuyển 300 tấn lương thực vào nhà kho giống như lời ngươi dặn rồi. Vậy ngươi xem số tiền còn lại..."

Vừa đến nhà kho, Tiêu Phàm đã gặp được quản lí Từ Dương. Từ trước khi về đến nơi, Tiêu Phàm đã nói cho hắn biết chìa khóa của kho hàng giấu ở đâu rồi. Tất cả hàng là Từ Dương tự mình mở cửa rồi đem vào.

"Trước tiên ngươi hãy kiểm tra lại hàng một chút đi."

Chương 18: Chim Sa Cá Lặn, Hoa Nhường Nguyệt Thẹn

"Không có vấn đề gì."

Tiêu Phàm chọn bừa 3 bao để kiểm tra, tất cả đều không có vấn đề gì.

"Quản lí Tiêu, tiền ta đã chuyển ngươi rồi đó."

Tiêu Phàm nhanh chóng đem số tiền còn lại chuyển cho Từ Dương. Từ Dương thở phào một hơi, hắn vừa cười vừa nhắc nhở:

"Tiêu tổng, hiện tại trong kho có không ít lương thực, ngươi vẫn nên thuê một vài người đến đây trông coi thì hơn."

Tiêu Phàm gật gật đầu:

“Cảm ơn ngươi đã nhắc nhở.”

Sau khi Từ Dương rời đi, Tiêu Phàm lấp lóe chút ánh sáng, dù sao kho hàng này hắn cũng không có ý định dùng tiếp nữa. Tên Từ Dương này không phải thằng khờ. Nếu tiếp tục mua lương thực từ chỗ hắn chuyển đến đây, nói không chừng có thể bị hắn phát hiện ra điểm bất thường.

"Ọt..ọt..”

Đột nhiên bụng của hắn bỗng đứng lên biểu tình. Buổi trưa hắn đã ăn cơm trên tàu rồi, nhưng vì không hợp khẩu vị, nên hắn ăn không được mấy miếng thì dừng.

“Mỗi lần ông nội liên lạc đều vào nửa đêm, từ giờ đến lúc đó ta có thể đi ăn một bữa ngon rồi quay lại vẫn kịp.”

Tiêu Phàm tự nhủ trong lòng. Đúng lúc này, chuông điện thoại của hắn bỗng reo lên. Tiêu Phàm lấy điện thoại từ trong túi ra, bắt máy:

“Alo?”

Mí mắt Tiêu Phàm giật giật. Không ngờ lại là Tô Ấu Vi gọi tới.

“Có phải ngươi gọi tới để báo là đã thuê được phòng trọ rồi đúng không?”

Tiêu Phàm nói.

Giọng Tô Ấu Vi nhẹ nhàng từ bên kia điện thoại truyền tới:

"Làm sao có chuyện nhanh như vậy ta đã tìm được phòng chứ. Ta ngày nào cũng tìm phòng, nhưng không có căn phòng nào thích hợp cả. Đàn anh, ta vẫn còn nợ ngươi một bữa cơm mà, ngươi lúc nào thì có thời gian rảnh?”

Tiêu Phàm sờ sờ bụng, kêu hoa khôi mời một bữa thịnh soạn vào lúc này hình như cũng là một ý kiến không tồi.

“Vậy tối nay luôn đi. Ngươi chọn được địa điểm thì báo cho ta.”

Ngắt điện thoại, rất nhanh sau đó Tô Ấu Vi đã chọn được địa điểm. Nơi này không phải rất đắt đỏ, bình quân mỗi người cũng chỉ tiêu hết 100 đồng. Và quan trọng là nơi này cách trường rất xa. Tô Ấu Vi cũng không muốn lúc đang ăn cơm với Tiêu Phàm bị người quen bắt gặp. Nửa tiếng sau, Tiêu Phàm đến nơi, Tô Ấu Vi đã đến đó trước được vài phút rồi.

“Đàn anh, ta ở đây.”

Tô Ấu Vi nhìn thấy Tiêu Phàm, đứng dậy vẫy vẫy tay ra hiệu. Mặc dù lúc này nàng vẫn đeo khẩu trang, nhưng chỉ cần giọng nói thôi đã đủ thu hút sự chú ý của người xung quanh rồi.

"Đàn em này, điện thoại thì ta không nhận, nhưng bữa cơm này thì là ngươi mời đó nhé, ta sẽ không khách sáo đâu.”

Tiêu Phàm đến gần, vừa cười vừa nói.

“Đàn anh, ngươi cứ thoải mái ăn tự nhiên.”

Tô Ấu Vi cười nhẹ. Nàng vừa nói vừa bỏ khẩu trang xuống. Tiêu Phàm ngơ ngẩn. Hôm nay Tô Ấu Vi có trang điểm nhẹ, làm cho nhan sắc gần như đạt đến một tầm cao mới.

…

Chỗ Tô Ấu Vi chọn là ghế sô pha cạnh cửa sổ, ánh nắng chiều chiếu xuống người nàng, tươi đẹp vô ngần.

"Chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn."

Trong đầu Tiêu Phàm hiện ra từ như vậy đấy.

Trái tim của Tiêu Phàm đang đập rộn ràng, nhưng hắn đã nhanh chóng đè sự rung động này lại, giờ không phải thời điểm tốt để yêu đương. Cha mẹ hắn qua đời do tai nạn giao thông, tài xế gây chuyện nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật đã năm năm vẫn chưa tìm ra, ông nội hắn còn sống nhưng việc ông ấy làm phản chắc chắn sẽ rất nguy hiểm.

Có rất nhiều người để mắt đến hoa hậu giảng đường cấp bậc nữ thần như Tô Ấu Vi, chỉ cần hắn hơi thân thiết với Tô Ấu Vi là hiển

nhiên sẽ rước lấy sự chú ý của khá nhiều người, một vài thứ đồ của hắn lại không thể để người khác điều tra, ví dụ như lương thực trong kho.

Nếu bị người khác biết mấy trăm tấn lương thực trong kho hàng biến mất một cách khó hiểu thì có khi nào hắn sẽ bị ban ngành thần bí nào đó mời đi uống trà không?

"Đàn anh."

Tô Ấu Vi gọi lên với sắc mặt ửng đỏ, nàng có cảm giác ánh mắt của Tiêu Phàm hơi khác thường.

"Khụ, gọi món đi, gọi món đi."

Tiêu Phàm ho nhẹ nói, hắn không khách sáo gọi hai món mình thích, Tô Ấu Vi chọn thêm hai món nữa.

"Đàn anh xin nghỉ nửa tháng, đến lúc thi thì sao đây?"

Tô Ấu Vi nói với vẻ khó hiểu. Tiêu Phàm cười cười nói:

"Ta đã tự học xong hết phần của học kỳ này, không dám nói cao quá nhưng chắc chắn cuối kỳ có thể qua môn."

Tiêu Phàm biết mình không thể dựa vào người khác, thế nên bình thường hắn rất cố gắng, hắn đã học xong một phần chương trình của năm tư. Suy nghĩ lúc trước của hắn là sớm học xong những gì nên học, sau đó thi thạc sĩ để học về luật, đến khi tìm ra người gây tai nạn thì hắn muốn tự tay tống tên đó vào tù.

"Vậy dạo này đàn anh bận chuyện gì thế?"

Tô Ấu Vi nói với vẻ tò mò.

"Bận chuyện lung tung thôi...Đừng nói về ta nữa, nói về ngươi đi, dạo này ngươi đi xem mấy căn nhà rồi? Ngươi không vừa ý căn nào trong số đó sao?"

Tiêu Phàm chuyển đề tài. Chuyện dạo này hắn bận rộn cũng không tiện nói với Tô Ấu Vi. Nói mình buôn bán kiếm được kha khá, thu hút sự chú ý của Tô Ấu Vi ư? Cũng không cần làm vậy! Tô Ấu Vi

rầu rĩ nói:

"Chỗ hơi xa thì ta không dám đi xem, chỗ khá gần thì ta đã đi xem ba căn, chẳng cái nào ổn cả, căn của đàn anh vẫn tốt hơn."

Tiêu Phàm:

"..."

Chương 19: Bài Viết Trên Diễn Đàn

Tô Ấu Vi không có ý định ở lỳ trong nhà hắn không đi đấy chứ?

"Đàn anh, ta sẽ cố gắng tìm, sẽ tìm được nhanh nhất có thể."

Tô Ấu Vi vội vàng nói. Nàng hơi phiền muộn, ánh mắt kia của Tiêu Phàm có vẻ như là không muốn cho nàng ở lại lâu quá.

"Cũng không cần nhanh quá đâu, ta đã nói cho ngươi ở nửa tháng thì chắc chắn nửa tháng sẽ không có vấn đề gì."

Tiêu Phàm mỉm cười nói. Hắn cũng chỉ về một chuyến, đêm nay ở bên kho, ngày mai phải đi rồi.

"Cám ơn đàn anh."

Nói chuyện chưa được bao lâu thì đồ ăn hai người Tiêu Phàm gọi đã được mang ra. Không có suy nghĩ gì với Tô Ấu Vi, Tiêu Phàm rất thoải mái, hắn tán gẫu chuyện trời Nam đất Bắc với Tô Ấu Vi, một bữa cơm cũng sắp kết thúc.

"Ơ...kia chẳng phải là Tô Ấu Vi sao? Không ngờ nàng đã có bạn trai, còn đi xa như vậy để đến đây ăn cơm với hắn."

Trên lầu có người đi xuống, đúng lúc nhìn thấy Tô Ấu Vi, nhìn từ góc độ của nàng thì không thấy phía trước mặt của Tiêu Phàm, chỉ có thể thấy được bóng lưng. Lấy điện thoại ra, cô gái này nhanh chóng chụp lại hai tấm ảnh. Khoảng cách hơi xa, Tô Ấu Vi cũng không để ý, Tiêu Phàm thì đưa lưng về phía đó nên càng không thể nhận ra mình bị chụp lén.

Rời khỏi cửa hàng chưa được bao lâu, cô gái chụp ảnh kia đã vội vàng đăng ảnh lên trang web của trường.

"Danh hoa đã có chủ, tiết lộ bạn trai bí ẩn của Tô Ấu Vi."

Nhìn thấy tiêu đề này, không ít người âm thầm nói kháy. Lại là chiêu trò giật tít đây mà. Nhưng tay của họ vẫn điều khiển con trỏ chuột nhấn vào bài post.

"Đậu xanh, thật sự là Tô Ấu Vi!"

"Thằng kia là ai, ta muốn quyết đấu với hắn."

"Ta muốn biết toàn bộ thông tin của tên súc vật này trong vòng năm phút."

Trong một thời gian ngắn, bài post đã có khá nhiều phản hồi.

"Tinh tinh."

Điện thoại của Tô Ấu Vi reo vang, nàng xem thử, là Tống Khiết gọi đến.

"Đàn anh, ta nghe điện thoại một chút."

Tô Ấu Vi vốn muốn từ chối cuộc gọi luôn, nhưng dù sao cũng là bạn học ở chung ký túc xá. Tiêu Phàm gật gật đầu, Tô Ấu Vi nghe điện thoại.

Tống Khiết dò hỏi:

"Ấu Vi, ngươi đang làm gì vậy? Ta định đến thăm chỗ ngươi ở đây, không biết có tiện qua đó không?"

Tô Ấu Vi thầm nhíu mày. Không thể để người khác biết chuyện nàng đi ăn cùng Tiêu Phàm, dẫn Tống Khiết đi thăm chỗ ở cũng không tiện lắm.

"Tống Khiết, ta đang ở bên ngoài ăn cơm, chuyện đến thăm để nói sau đi, có thể còn phải đổi chỗ ở nữa."

Tô Ấu Vi nói. Tống Khiết kinh ngạc nói:

"Ở bên ngoài ăn cơm với Tiêu Phàm hả?"

Trong ảnh, Tiêu Phàm chỉ có bóng lưng từ bả vai trở lên, hơn nữa khoảng cách hơi xa, người không thân sẽ khó đoán ra, Tống Khiết cũng không chắc chắn đó là Tiêu Phàm.

"Một mình thôi. Tống Khiết, điện thoại của ta sắp hết pin rồi, cúp máy đã nhé."

Tô Ấu Vi nhanh chóng cúp máy. Tiêu Phàm nhíu mày, lúc Tô Ấu Vi nghe điện thoại thì hắn lấy điện thoại ra nghịch. Tin nhắn Vi Tin được Trầm Thần gửi đến, là hình chụp lại bài post kia, có cả một nhãn dán hình dấu chấm hỏi.

"Đàn em Tô này, nhiều người biết cô quá, chúng ta bị chụp lén rồi."

Tiêu Phàm khẽ thở dài, hắn đưa điện thoại cho Tô Ấu Vi xem, hàng lông mày thanh tú của Tô Ấu Vi nhíu lại. Chắc chắn Tống Khiết đã thấy bài post này, nàng cố tình gọi điện thoại đến.

"Tống Khiết phát hiện ra ta nói dối, chắc chắn đã cảm thấy quan hệ của người kia và ta không tầm thường."

Tô Ấu Vi thầm nghĩ, nàng hơi hối hận vì đã nhận cuộc gọi của Tống Khiết.

"Đàn anh, thành thật xin lỗi, ta cũng không ngờ đã đi xa như vậy mà vẫn bị người khác phát hiện ra."

Tô Ấu Vi nói lời xin lỗi. Tiêu Phàm xua tay:

"Không có gì đâu, ta cũng chỉ bị chụp được bóng lưng thôi, ngươi cứ nói ngươi đi ăn với anh họ bà con xa của ngươi là được rồi."

Tô Ấu Vi nói một cách yếu ớt:

"Đàn anh à, ta cũng mồ côi."

"Thành thật xin lỗi."

Tiêu Phàm sửng sốt một lát rồi vội vàng nói, hắn thật sự không biết chuyện này.

"Không có gì, ta quen từ lâu rồi. Ta lớn lên trong trại trẻ mồ côi từ nhỏ, trại trẻ mồ côi là nhà của ta."

Tô Ấu Vi nói với vẻ mặt bình tĩnh, nhưng Tiêu Phàm có thể nhận ra một chút cô đơn trong ánh mắt của nàng.

"Đàn em Tô, chúng ta không nói đến đề tài buồn này nữa, rút lui trước đi đã, nếu không lát nữa có người đến chặn chúng ta trong này thì không khôn ổn đâu."

Tiêu Phàm nói. Tô Ấu Vi gật đầu. Ra hỏi nhà hàng, hai người đều tự gọi một chiếc taxi để rời đi.

"Anh ba, có đó không vậy, chít một cái xem nào."

Trầm Thần gửi tin nhắn. Tiêu Phàm hiểu rõ rằng chắc chắn mấy tên súc vật cùng ký túc xá như Trầm Thần có thể nhận ra.

"Là ta, đừng nói lung tung, ta với Tô Ấu Vi chẳng có gì cả."

Tiêu Phàm trả lời một câu.

"Ồ."

Trầm Thần gửi lại một chữ mang ý nghĩa sâu xa.

Tiêu Phàm:

"..."

Chương 20: La Thanh Linh

Mọi chuyện căn bản là chẳng thể giải thích rõ ràng, hắn cũng lười giải thích luôn. Mấy người Trầm Thần sẽ không nói lung tung.

"Độ hot này. Sức hút của Tô Ấu Vi tốt thật đấy."

Tiêu Phàm vào bài post đọc sơ. Chỉ mới mười phút mà bài post kia đã có mấy trăm bài trả lời.

"Nhìn bóng lưng thì thấy khá giống Tiêu Phàm đấy."

Tiêu Phàm đột nhiên thấy một bài trả lời như vậy. Hắn trưng ra vẻ mặt hết cách, quả nhiên vẫn có người đoán là hắn. Ảnh chụp hắn đi cùng Tô Ấu Vi mấy hôm trước cũng bị lục lại.

…

"Chắc không phải Tiêu Phàm đâu, Tô Ấu Vi mà để ý Tiêu Phàm ư?"

"Ta cũng cảm thấy không thể nào đâu, nhưng nhìn thật sự là rất giống Tiêu Phàm mà."

Mọi người trên bài đăng đang chia làm hai phe, không ngừng tranh luận. Tiêu Phàm đau đầu nghĩ, những người này thật dư thừa tinh lực, rảnh rỗi như vậy sao không đánh vài ván trò chơi, như thế không thoải mái hơn à?

"Bác tài, dừng ở đây được rồi."

Còn cách nhà kho một đoạn ngắn, Tiêu Phàm bảo tài xế ngừng lại, tự hắn đi bộ đến nhà kho.

Một bên khác, Tô Ấu Vi cũng đang trên đường về nhà. Vừa về tới nơi, nàng lấy máy tính ra nhanh chóng gõ bàn phím, với khả năng hack của nàng chỉ cần không đến nửa phút Tô Ấu Vi đã biết người đăng bài post là ai.

"La Thanh Linh."

Cặp mày thanh tú của Tô Ấu Vi hơi nhíu lại, nàng có quen biết La Thanh Linh, đối phương cũng là giáo hoa, xếp hạng ngay tại bên dưới nàng.

Suy nghĩ một chút, Tô Ấu Vi nhanh chóng xâm nhập vào điện thoại di động của La Thanh Linh, nàng nhanh chóng kiểm tra kho ảnh chụp gần đây. La Thanh Linh cũng chưa chụp được chính diện Tiêu Phàm, Tô Ấu Vi âm thầm thở dài một hơi. Nếu để người khác biết đó là Tiêu Phàm, nhất định sẽ có người tìm Tiêu Phàm gây phiền phức.

"Đúng rồi, có thể làm như vầy~"

Tô Ấu Vi có một ý tưởng, nàng nhanh chóng chỉnh sửa hình ảnh

trong điện thoại di động của La Thanh Linh. Tiếp theo, Tô Ấu Vi thần không biết quỷ không hay dùng chúng thay thế những hình ảnh trên bài đăng. Từ máy chủ, Tô Ấu Vi lại kiểm tra ra được có năm người đã download hình ảnh xuống, bỏ ra chút thời gian, Tô Ấu Vi cũng đem hình ảnh họ đã tải xuống thay thế.

"Buồn cười ghê, tư nhiên các ngươi cho rằng là Tiêu Phàm. Ta nhớ chắc chắn là xoáy tóc của Tiêu Phàm quay về bên trái, mà người trong hình này, xoáy tóc rõ ràng quay về bên phải, ánh mắt của các người bị sao vậy hả?"

Tô Ấu Vi bình luận một câu, nàng còn đem ảnh trước kia của Tiêu Phàm cùng hình ảnh mà nàng đã chỉnh sửa gửi lên bài đăng.

"Lầu trên hỏa nhãn kim tinh a."

"Thật đúng là vậy nè, một cái ngược chiều kim đồng hồ một cái phải chiều nha, giám định hoàn tất, không phải là cùng một người đâu."

Mấy người còn lại trên diễn đàn nhanh chóng so sánh một lúc, tranh luận nhất thời liền ngừng lại, Tô Ấu Vi thở phảo một hơi.

"Tình huống gì đây?"

Tiêu Phàm cũng đang xem đến bài đăng này, thấy câu trả lời của Tô Ấu Vi hắn cũng có chút mộng bức.

"Chẳng lẽ Tô học muội là cao thủ máy tính à? Nàng không phải là học khoa tài chính sao?"

Tiêu Phàm trong lòng thầm nghĩ, hình ảnh này chắc chắn là bị người chỉnh sửa qua rồi, mà có khả năng làm chuyện này nhất đúng là chỉ có Tô Ấu Vi, nhưng Tô Ấu Vi có năng lực này sao?

"Tô học muội, chuyện trên bài đăng kia là sao vậy?"

Lúc ăn cơm Tiêu Phàm đã thêm Wechat của Tô Ấu Vi rồi, nên hắn gửi một tin nhắn đến hỏi.

"Học trưởng, ta tìm bằng hữu giúp đỡ, nhờ chỉnh sửa hình ảnh một chút."

Tô Ấu Vi nhanh chóng trả lời lại.

"Thì ra là như vậy."

Tiêu Phàm bừng tỉnh, Tô Ấu Vi là hoa khôi cấp bậc nữ thần trong trường, nàng có mối giao thiệp quan hệ rộng chút ngược lại cũng thật bình thường.

Bận rộn một ngày, không bao lâu sau Tiêu Phàm đã ngủ thiếp đi.

"Cốc cốc…cốc cốc."

Nửa đêm Tiêu Phàm bị đánh thức, hắn mơ mơ màng màng nhìn về phía chiếc gương đang dựng nơi góc tường.

"Gia gia…người bị làm sao thế này?"

Dĩ nhiên trong gương là Tiêu Hải, trên người hắn dính không ít máu tươi, Tiêu Phàm còn thấy trên cánh tay hắn có một vết thương thật dài.

"Ta vừa mới đánh một trận, bị thương chút ngoài da thôi, rất nhanh sẽ khôi phục."

Tiêu Hải khoát tay thản nhiên nói.

"Cháu ngoan, phía sau ngươi đều là gạo à?"

Tiêu Hải hai mắt sáng lên, mấy ngày gần đây bọn hắn đánh mấy chỗ đều không chiếm được bao nhiêu lương thảo, chỗ lương thực còn lại không nhiều lắm, mấy chục vạn tướng sĩ sắp sửa phải chịu đói.

Tiêu Phàm gật đầu.

"Gia gia, người là tu luyện giả mà, chẳng lẽ đám binh lính kia không phải à? Tu luyện giả cũng cần ăn cơm sao? Không phải là cái gì mà có thể hấp thu thiên địa linh khí để duy trì sao?"

Tiêu Hải tức giận nói.

"Binh sĩ cấp thấp làm sao có thể tu luyện đạt đến cảnh giới ích cốc

được? Binh sĩ tu võ chẳng những cần ăn, lượng cơm bọn hắn ăn so với người bình thường còn nhiều hơn nữa kia kìa."

Chương 21: Quân Dụng

"Gia gia, người đã tu luyện lợi hại như vậy rồi, binh lính phổ thông còn có chỗ để trọng dụng sao?"

Một bên cầm lấy gương đem lương thực truyền đi, một bên Tiêu Phàm vừa hỏi.

Tiêu Hải giải thích.

"Nơi này thiên địa quy tắc khó khăn, nghiêm cấm tùy ý tàn sát người bình thường, nếu mà một năm giết ba năm mươi người thì vấn đề không lớn, nhưng mà giết nhiều người quá tất nhiên sẽ bị thiên phạt, nhiều thành trì còn có cấm chế nên lợi hại tu luyện giả cũng khó mà hành động được."

Tiêu Phàm thầm nói, thì ra là như vậy.

"Vậy binh lính phổ thông cũng luyện võ à, bọn hắn có cần áo bông không?"

Tiêu Hải nói.

"Luyện võ cần thiên phú, tám phần binh sĩ chỉ biết chút công phu quyền cước nông cạn, trong hai phần còn lại cũng chỉ có khoảng tam phần binh sĩ là có thể không sợ lạnh. Cho nên ngươi chuẩn bị nhiều thêm chút áo bông, binh sĩ bên này chiều cao cũng tầm tầm cỡ người nước H chúng ta."

Tiêu Phàm gật đầu, cái này hắn cũng đã bắt tay vào chuẩn bị rồi.

"Cháu ngoan, xem ra ngươi kiếm lời không ít tiền a, lần này lương thực chuyển cho ta cũng nhiều thật, hắn là đủ ăn năm sáu ngày."

Tiêu Hải mừng rỡ không thôi, chỉ cần có lương thực hắn liền không phải lo lắng rồi. Dù thời tiết có chuyển lạnh cũng có thể cố gắng chịu đựng thêm một chút, chứ để binh lính đói bụng, thì thật sự là không thể nào đánh trận được.

"Gia gia, người có muốn ta nghĩ biện pháp kiếm cho người ít súng ống đạn dược gì đó không?"

Tiêu Phàm nói.

Mấy đồ cấm như này tại nước H không lấy được, nhưng hắn có thể xuất ngoại mua, tại mấy quốc gia khác chắc chắn dễ dàng mua hơn, mà hắn cũng không mang về nước nên chắc là không có vấn đề gì.

Tiêu Hải cau mày nói.

"Ngươi có thể thử xem nhưng mà chưa chắc đã có tác dụng. Ta đã thử rất lâu cũng không chế tạo được thuốc nổ, nguyên nhân có thể là do hai bên thế giới khác nhau."

"Gia gia người chờ ta chút."

Tiêu Phàm chạy đến một góc, ôm lại một cái hộp, rất nhanh truyền qua cho Tiêu Hải. Tiêu Hải mở hộp ra, bên trong rõ ràng là pháo nổ. Tiêu Hải vẫy vẫy tay, trong nháy mắt bên cạnh xuất hiện một đám lửa, hắn đem một dây pháo chuột vứt vào trong đám lửa, pháo chuột cũng không hề vang lên tiếng nổ nào.

Xuyên qua gương Tiêu Phàm cũng thấy, có thể là do hai bên thế giới khác biệt, một số nguyên tố bên này đến Tiêu Hải bên bị kia mất đi tác dụng.

"Vũ khí nóng có khả năng là không được rồi, gặp dịp thì ngươi kiếm ít vũ khí nóng truyền qua đây ta xem thử, không thì ngươi cũng đừng cưỡng cầu quá. Còn thuận tiện thì ngươi đặt mua ít vũ khí lạnh là được. Bên này trình độ luyện kim hơi kém, vũ khí của cường giả thì còn ổn, chứ vũ khí của binh sĩ cũng chỉ vậy thôi."

Tiêu Hải có chút tiếc nuối lắc đầu nói, nếu súng máy mà dùng được, đến lúc đó hắn có thể quét ngang toàn bộ thiên hạ.

"Được."

Tiêu Phàm gật đầu.

300 tấn lương thực tuy nhiều, nhưng chất đống 10 tấn cùng nhau

tổng cộng cũng chỉ 30 đống, tốn không bao lâu thời gian toàn bộ 300 tấn lương thực đã được truyền cho Tiêu Hải.

"Gia gia, chiến mã cũng cần lương thảo, người có muốn ta kiếm chút truyền qua không?"

Tiêu Hải ho nhẹ một tiếng nói.

"Cái này trước mắt tạm thời không gấp gáp, thủ hạ của ta căn bản là bộ binh, hiện nay kỵ binh nắm giữ chiến mã tổng cộng lại khoảng mấy trăm thôi, phần lớn binh lính căn bản cũng không biết cưỡi ngựa."

"Cháu ngoan, gia gia bị thương nhẹ, lần này e rằng không thể cho ngươi chỗ tốt gì được."

Tiêu Phàm gật đầu, dù Tiêu Hải muốn cho hắn chỗ tốt, lần này hắn cũng từ chối nhận. Lần trước sau khi cho hắn dị năng thấu thị, sắc mặt Tiêu Hải tái nhợt trạng thái nhìn qua rất tệ.

"Gia gia, người bảo trọng thân thể là tốt rồi."

"Năm ngày nữa ta lại tìm ngươi."

Tiêu Hải nói xong, biến mất trong chớp mắt.

"Hi vọng gia gia không sao."

Tiêu Phàm tự lẩm bẩm, trong mắt hắn lộ vẻ lo âu, Tiêu Hải bị thương, điều này nói rõ nếu mà địch nhân mạnh hơn chút nữa, Tiêu Hải có khả năng tử vong.

"Chờ chút đã...Gia gia ở thế giới này chỉ là người bình thường, vừa đến bên kia chín năm đã trở thành tu luyện giả lợi hại, nguyên nhân là nhờ thiên phú hay là đã ăn được cái gì tốt?"

Tiêu Phàm ánh mắt sáng lên, nếu Tiêu Hải là vì ăn được gì mới nâng cao thiên phú, hắn hoàn toàn có thể kiếm chút truyền đi qua, dù hiệu quả có kém đi nhiều, thì chỉ cần còn có hiệu quả Tiêu Hải liền có thể nhanh chóng mạnh lên.

…

Tại dị giới, Tiêu Hải đang ngự không phi hành, chỉ ngắn ngủi vài phút hắn đã bay vào quân doanh.

"Đại soái!"

Tiêu Hải nhẹ nhàng đáp xuống đất, trong quân trướng không ít người vội đi ra hành lễ. Ánh mắt bọn hắn trông đợi nhìn vào Tiêu Hải.

Vì hoàng đế ngu ngốc, đối xử tàn bạo với dân chúng, nên bọn hắn hợp lại cùng nhau làm phản. Bây giờ tuy toàn quân sĩ khí dâng cao, đã liên tục chiến thắng nhiều trận liền. Nhưng thân là tướng quân cấp cao, bọn họ biết rõ ràng con đường phía trước nguy cơ trùng trùng.

Chương 22: Gạo Trắng

Hiện nay trước mắt, vấn đề lớn nhất chính là lương thực. Tiêu Hải nói để hắn nghĩ biện pháp, mấy ngày trước Tiêu Hải cũng đã đem về một ít gạo, nhưng chỉ bao nhiêu đấy lương thực đối với đại quân mấy chục vạn người thật sự là quá ít.

"Sao mà cả đám đều mặt mày ủ rũ vậy hả? Lão tử nói có lương thực, liền nhất định sẽ mang được lương thực về."

Tiêu Hải trợn mắt nói, hắn vừa nói vừa vung tay lên, trong nháy mắt từng túi từng túi lương thực liên tục xuất hiện trên mặt đất. Không Minh Kính của hắn là bảo vật không gian, không chỉ có thể liên lạc được với Tiêu Phàm, mà còn có thể cất giữ vật phẩm. Để mấy trăm tấn lương thực tại bên trong không gian, đối với hắn thật sự là một việc nhẹ nhàng thoải mái vô cùng.

"Đại soái, tất cả chỗ này đều là loại gạo trắng trước đó ngài mang về sao?"

Có một tướng quân vô cùng kinh hỉ cất tiếng nói.

Tiêu Phàm mua gạo phẩm chất rất bình thường. Nhưng đối với Tiêu Hải bọn hắn, cũng như binh lính phổ thông tại thế giới này mà nói, đây là lương thực cực kỳ tốt.

Họ đều bị ép tới mức phải tạo phản, thì tất nhiên có thể tưởng tượng được dân chúng bình thường đều là ăn lung tung gì đó, rất nhiều người thậm chí căn bản không có mà ăn. Họ ăn tro trấu, ăn vỏ cây, ăn cỏ dại, chỉ cần có thể sống sót được cái gì cũng ăn. Cháo gạo đối với bọn hắn đã là tốt vô cùng, càng không cần phải nói đến việc được ăn cơm trắng.

"Đúng vậy! Đã đi theo lão tử đoạt quyền, lão tử chắc chắn sẽ không để các ngươi phải đói bụng."

Tiêu Hải bá đạo nói, có lương thực hắn liền có niềm tin.

Mấy người tướng quân vội đi qua mở ra mấy bao nhìn vào, bọn hắn vô cùng vui mừng, quả nhiên bên trong đều là gạo trắng tinh. Loại gạo này còn tốt hơn so với gạo trong mấy tiệm lương thực đang bán. Gạo trong tiệm lương thực hạt thì ố vàng, bên trong còn lẫn không ít thóc, cũng sẽ có một ít sạn cát.

"Mang một nửa chỗ gạo này phân đến các doanh đi."

Tiêu Hải nói xong, lại đem một nửa chỗ gạo lần nữa thu vào không gian.

Toàn bộ phân phát xuống, nếu mà có xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, hắn muốn khóc cũng không có chỗ mà khóc.

"Nghỉ ngơi hai ngày. Hai ngày sau, chúng ta khởi hành đi tới Ngân Nguyệt thành."

Tiêu Hải trầm giọng nói.

Ngân Nguyệt thành không nhỏ, bọn hắn muốn đánh chiếm được Ngân Nguyệt thành cũng không dễ dàng như vậy. Nhưng chỉ cần thành công chiếm được, bọn hắn sẽ có một cái căn cứ địa không tồi.

"Vâng!"

Một đám tướng quân đồng thanh nói, thần sắc bọn hắn ngưng trọng.

Trước khi đợt không khí lạnh đầu tiên đến đây, nếu bọn hắn

không thể tiến vào Ngân Nguyệt thành, không ít bị thương binh sĩ quần áo phong phanh chưa chắc có thể sống sót vượt qua đoạn thời gian đó.

...

Ngày thứ hai, Tiêu Phàm tỉnh lại, nhìn hoàn cảnh xung quanh, hắn lắc lắc đầu. Hôm nay dù sao hắn cũng là người có tài sản trên mấy trăm ngàn vạn, vậy mà không chỉ không có mấy em gái ôm ngủ, mà còn tự nhiên phải ngủ nhà kho. Việc này nói ra cũng có chút mất mặt a.

Mở điện thoại di động lên, Tiêu Phàm nhìn lại một chút bài đăng ngày hôm qua. Bình luận trả lời tất nhiên đã hơn 3000, cũng may là trong đó không còn ai lại hoài nghi đến hắn nữa.

"Tam ca, cái quỷ gì vậy? Xoáy tóc trên đầu ngươi còn có thể di chuyển được hả?"

Trong Wechat, Trầm Thần gửi tin nhắn đến hỏi.

"Lão tứ, mấy chuyện linh tinh trên mạng xã hội ngươi ít hỏi lại, ngươi cũng không hiểu được đâu."

Tiêu Phàm trả lời một câu, đổi lấy Trầm Thần liên tục gửi đến mấy cái biểu cảm xem thường.

"Tam ca, ngươi với Tô giáo hoa thật là không có kịch hay à? Ngươi cố gắng lên, ráng theo đuổi được nàng a, nàng có thể quen biết nhiều học muội xinh đẹp đó, hắc hắc hắc."

Rất nhanh Trầm Thần lại nhận được tin nhắn.

"Ngươi cảm thấy ta cùng nàng có triển vọng không?"

"y...Thật giống như là có chút khó."

Trầm Thần biết rõ ràng con người Tiêu Phàm, các phương diện còn lại cũng không tệ. Lúc còn học phổ thông nếu không bị chuyện phụ mẫu qua đời ảnh hưởng, Tiêu Phàm hoàn toàn có khả năng đậu vào Thanh Bắc.

Nhưng Tiêu Phàm không có tiền a.

Cái nhà kia của Tiêu Phàm bọn hắn cũng đã qua chơi, chung cư cũ hơn chục năm, lại còn chỉ có bảy tám mươi mét vuông, sau này kết hôn Tiêu Phàm cũng không có người nhà giúp đỡ. Mà mấy tên đang công khai theo đuổi Tô Ấu Vi kia, tên nào tên nấy đều có tiền có thế.

"Vậy nên ngươi quỳ an lui ra đi."

"Tra nam."

Tiêu Phàm lắc lắc đầu, hắn khóa kỹ nhà kho rồi rời khỏi.

Hai giờ sau Tiêu Phàm đã có mặt ở sân bay, hắn muốn đi một chuyến đến Thụy Lệ, Vân Nam, bên đó có nhiều nguyên thạch. Lần này đi qua Tiêu Phàm tính toán cố gắng kiếm lời khoảng 1 ức (10.000 vạn). Hắn tiền vốn có hơn 700 vạn, chỉ cần gấp lên mười mấy lần liền có thể đạt tới 1 ức, nắm giữ được dị năng thấu thị, đối với hắn mà nói, chuyện này hoàn toàn có khả năng.

"Trình thúc, ta muốn nhờ ngài chuyện này."

Trong lúc ngồi chờ máy bay, Tiêu Phàm gọi điện thoại cho Trình Hưng Quốc.

Chương 23: Soái Ca, Có Cần Phục Vụ Không?

"Phàm Nha Tử ngươi có chuyện gì cứ nói thẳng."

Trình Hưng Quốc chính đang làm việc dưới ruộng, hắn lau lau, mồ hôi chảy thành dòng.

Tiêu Phàm nói:

"Trình thúc, ngày xưa thời gia gia ta thường ăn những thứ gì chắc ngài biết đúng không?"

Trình Hưng Quốc cau mày nói:

"Gia gia ngươi khi còn bé từng ăn cái gì ta không rõ lắm, nhưng lão nhân trong thôn chắc chắn biết rõ, ta có thể hỏi bọn hắn. Ngươi hỏi để làm gì?"

Tiêu Phàm nói:

"Trình thúc ta muốn nhờ ngài giúp ta thu thập tất cả những món ngày xưa gia gia ta đã từng ăn, hoặc là khả năng đã từng ăn, kể cả vỏ cây rễ cỏ. Thu thập những thứ này đều cần tiền, ta chuyển trước cho ngài mấy vạn vậy."

Trình Hưng Quốc vội nói:

"Phàm Nha Tử ngươi không cần chuyển tiền. Năm đó gia gia ngươi nghèo có thể ăn đồ tốt gì được? Ta kêu một tiếng nhờ người trong thôn giúp ngươi thu thập một hồi là được. Có chuyện gì to tát đâu mà."

Tiêu Phàm nói:

"Đồ vật thu thập rồi còn cần ướp lạnh để giữ tươi, nhờ ngài mua thêm 2 cái thùng giữ nhiệt lớn lớn để vào, đồ vật ngài cố gắng thu thập toàn diện một chút giúp ta."

Cúp điện thoại, Tiêu Phàm chuyển qua cho Trình Hưng Quốc 2 vạn, hắn sợ chuyển nhiều có thể Trình Hưng Quốc sẽ trả lại ngay lập tức .

"Phàm Nha Tử đây là muốn làm gì?"

Trình Hưng Quốc hơi nghi hoặc một chút, nhưng hắn cũng không có suy nghĩ nhiều, trước tiên nhanh chóng hướng trong nhà chạy về. Biết là do Tiêu Phàm muốn, không ít người trong thôn rất nhanh tụ họp lại. Mấy lão nhân thì ngồi nhớ lại năm đó đã từng ăn cái gì, người trẻ tuổi thì tranh thủ thời gian tìm kiếm.

"Có Trình thúc bọn hắn thu thập giúp, chắc vấn đề không lớn."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng. Không nói đến việc thu thập được toàn bộ, phần lớn chắc chắn không có vấn đề.

Mấy tiếng sau, Tiêu Phàm đáp xuống sân bay thành phố. Hắn gọi

một chiếc Taxi đi đến Thụy Lệ. Bây giờ đã là buổi tối, hắn chỉ đành trước hết tìm một cái khách sạn ngủ lại.

"Cốc..cốc.."

Tiếng gõ cửa vang lên, Tiêu Phàm đứng dậy mở cửa, một nữ tử trẻ tuổi đang đứng bên ngoài.

"Soái ca, có cần phục vụ không?"

Nữ tử liếc mắt đưa tình nói.

"Phanh."

Tiêu Phàm trực tiếp đóng cửa lại. Giá trị nhan sắc của nữ tử này kỳ thực cũng không tệ lắm, tiêu chuẩn chắc khoảng 80 điểm trở lên, nhưng hắn gần đây liên tục gặp Tô Ấu Vi mấy lần, ánh mắt cũng trở nên kén chọn không ít.

"Sao lại nghĩ đến Tô Ấu Vi rồi, cũng không được có ý nghĩ gì với nàng. Nữ nhân chỉ làm ảnh hưởng tốc độ rút kiếm của ta mà thôi."

Tiêu Phàm thầm nhủ trong lòng.

"Học trưởng, hôm nay lại có người theo dõi ta. Ta đã báo cảnh sát rồi, tạm thời chắc sẽ không có người lại theo dõi ta nữa, người khác cũng sẽ không biết ta ở trong nhà của ngươi đâu."

Nằm trên giường, lấy điện thoại di động ra, Tiêu Phàm nhận được tin nhắn Wechat của Tô Ấu Vi.

"Thật thông minh."

Tiêu Phàm cười khẽ.

Tô Ấu Vi mấy ngày trước bị Lưu Khôn theo dõi. Bây giờ nàng báo cảnh sát có người theo dõi nàng, cảnh sát nhất định sẽ thụ án, hơn nữa nhất định sẽ tìm ra người theo dõi.

Đăng nhập vào diễn đàn trường học, quả nhiên Tiêu Phàm thấy được tin tức liên quan. Tô Ấu Vi đã làm như vậy, nếu có người lại muốn mưu đồ chuyện xấu, nhất định cũng sẽ bỏ đi ý nghĩ.

"Tô học muội, ngươi tranh thủ thời gian tìm phòng đi."

Tiêu Phàm gửi lại một tin nhắn.

"Gia hỏa này."

Tô Ấu Vi liếc mắt nhìn thấy tin nhắn của Tiêu Phàm:

"Ta không thèm tìm, hừ hừ."

Tuy miệng nói như vậy, nhưng Tô Ấu Vi cũng không phải thật sự không tìm. Nàng cũng biết nếu ở nhà Tiêu Phàm quá lâu, rất có thể khiến cho người ngoài hiểu lầm.

"Mấy ngày nay ta tranh thủ kiếm thêm chút tiền, đến lúc chọn phòng cũng thoải mái hơn một chút."

Tô Ấu Vi nhanh chóng bắt đầu làm việc, nàng lại tiếp nhận một đơn hàng. Tuy công việc này rườm rà hơn trước, nhưng làm xong đơn hàng này, nàng có thể kiếm được 2 vạn.

…

"Tiểu ca, không ngờ ở đây cũng có thể gặp được ngươi đấy."

Tại chợ ngọc Thụy Lệ, ông chủ của Đổng Kí Nguyên Thạch, Đổng Huy vừa cười vừa tiến lại gần Tiêu Phàm, nói:

"Ông chủ Đổng đến nhập hàng sao?"

Tiêu Phàm hai mắt sáng lên, hắn đã đi lòng vòng ở đây đến hoa mắt chóng mặt rồi. Đá thô ở đây quá nhiều, loại to loại nhỏ đều có đủ cả. Mà năng lực thấu thị của hắn một ngày chỉ nên dùng hai lần, nếu như dùng bừa bãi thì quá lãng phí.

"Nhờ phúc của ngươi, hàng trong tiệm cũng không còn nhiều nữa, nên ta đến đây để nhập thêm một chút."

Đổng Huy cười nói, hai lần Tiêu Phàm cược đá thắng lớn giúp hắn kiếm được không ít. Tiêu Phàm nói:

"Ông chủ Đổng, ta không quen thuộc nơi này lắm, ngươi có thể

dẫn ta đi một vòng xung quanh xem thử, tiện thể để ta học hỏi thêm một chút kinh nghiệm không?”

Đổng Kí Nguyên Thạch là cửa tiệm đã mở được vài chục năm, Đổng Huy năm nay cũng đã 50 60 tuổi, nên kinh nghiệm của hắn về mặt chọn đá chắc chắn rất phong phú, đi theo hắn khả năng có thể tránh được nhiều sai lầm không đáng có.

"Tất nhiên là không có vấn đề gì rồi.”

Chương 24: Thiếu Niên Kia Không Đơn Giản Chút Nào

Đổng Huy cười ha hả nói. Hắn bắt chuyện với Tiêu Phàm không phải chỉ vì hắn ta giúp hắn kiếm thêm được nhiều tiền, mà chủ yếu là hắn muốn tạo được mối quan hệ với Tiêu Phàm. Lần thứ nhất cược ngọc, Tiêu Phàm chỉ đứng một chỗ chơi game, lần thứ hai thì hắn đến nhìn cũng không nhìn mà đi xuống lầu 2 nghỉ ngơi luôn rồi. Phải biết rằng viên đá lần đầu tiên cũng đáng giá những 25 vạn, càng đừng nhắc đến viên đá lần thứ 2 có giá những 100 vạn, vậy mà hắn có thể bình tĩnh đến như vậy. Dù tính đến những người có gia sản đáng giá vài nghìn vạn, thì họ cũng chưa chắc đã bình tĩnh được như Tiêu Phàm. Đổng Huy đoán chắc Tiêu Phàm có người phía sau chống lưng, gia thế không tầm thường chút nào, có lẽ hắn đi cược ngọc cũng chỉ để giải trí mà thôi. Thời gian cứ thế trôi qua, Tiêu Phàm đi theo Đổng Huy đến không ít chỗ, trong suốt quá trình đó, Đổng Huy cũng giảng giải cho Tiêu Phàm không ít thứ. Đều là những kinh nghiệm mà có tra trên mạng cũng không thể tra ra được.

“Tiểu ca, hàng ở nhà này không tồi, giá cả cũng hợp lí, phần lớn hàng ta nhập về đều từ đây mà ra, vậy ngươi có muốn cùng vào xem một chút không?”

Tiêu Phàm đi theo Đổng Huy vào đến một kho đá thô lớn, ở đây bày đủ các loại đá thô, Tiêu Phàm thầm kinh ngạc trong lòng. Với tư cách là một thương nhân lão làng, gia sản hắn có chắc chắn không ít, nhưng nếu như so với ông chủ này, số tiền mà Đổng Huy có chắc chắn thua xa.

“Ông chủ Đổng đến nhanh thật đấy. Hàng chỗ ta vừa mới nhập về đến nơi là ngươi đã có mặt rồi.”

Một ông lão gầy gò bước đến gần, sau lưng hắn còn có thêm 2 vệ sĩ mặc đồ đen đi theo. Hai người vệ sĩ phía sau mặt mũi đều lạnh tanh, người bình thường chắc chắn không phải là đối thủ của họ. Nhưng Tiêu Phàm không sợ. Đổng Huy lén lút quan sát biểu hiện của Tiêu Phàm.

“Giỏi thật.”

Đổng Huy thầm nghĩ. Hắn biết hai tên vệ sĩ của lão kia bàn tay đều đã nhuốm qua máu người, Tiêu Phàm tuổi còn trẻ mà đứng trước những người này lại không hề có chút sợ hãi nào cả.

“Ông chủ Đường cứ nói đùa, nếu như ta đến muộn thì chẳng phải đồ tốt đều sẽ bị người khác chọn hết mất hay sao?”

Đổng Huy cười cười nói:

“Tiêu tiểu ca, đây là ông chủ lớn ở đây đó, họ Đường, nếu đem cửa hàng của ta đem so với ông chủ Đường đây thì cửa hàng nhỏ bé của ta thật không đáng nhắc đến.”

“Ông chủ Đường, xin chào.”

Tiêu Phàm gật gật đầu. Ông lão gầy gầy lúc nãy tên là Đường Tại Thiên, ban đầu hắn ta cho rằng Tiêu Phàm chỉ là kẻ đi theo Đổng Huy, nhưng sau khi nghe Đổng Huy nói như vậy, ánh mắt của hắn ta liền hướng về phía Tiêu Phàm.

“Ồ~~”

Đường Tại Thiên cũng cảm thấy bất ngờ. Tiêu Phàm đem đến cho hắn ta cảm giác rất lạ thường, Tiêu Phàm đem lại cho hắn cảm giác mà những người trẻ tuổi khác không có được.

"Tiểu Tiêu, chào ngươi.”

Đường Tại Thiên mỉm cười. Tiêu Phàm cười đáp lại:

“Ông chủ Đường, ta đi theo ông chủ Đổng đến đây để học tập một

chút, nếu như có viên đá thô nào ổn thì ta cũng định mua về cắt thử vận may một tẹo.”

“Không có vấn đề gì, haha. Ông chủ Đổng, tiểu Tiêu, hai người cứ chọn tùy ý, ta chắc chắn sẽ bán cho các ngươi với cái giá hợp lý.”

Vừa đúng lúc có thêm vài người nữa tới, ông chủ Đường sau khi nói xong thì đi ra chào hỏi những người khác.

“Ông chủ, thiếu niên kia không đơn giản chút nào.”

Một trong hai tên vệ sĩ đi phía sau Đường Tại Thiên đến gần, ghé vào tai hắn nói.

"Không đơn giản ở đâu?”

“Ông chủ, ta có linh cảm nếu như đánh tay không thì ta đánh không lại hắn.”

Đường Tại Thiên kinh ngạc, tên vệ sĩ này của hắn chính là cao thủ trong cao thủ.

“Thiếu niên này có vẻ thú vị đây. Hắn có lai lịch như thế nào?”

Đường Tại Thiên thầm nghĩ, hắn cảm thấy có lẽ Tiêu Phàm xuất thân từ một gia tộc lớn nào đó. Theo như hắn biết thì H quốc có vài gia tộc võ thuật lớn, nhưng họ rất khiêm tốn, người bình thường sẽ không thể biết thân thế của họ được.

"Tiêu tiểu ca, vài viên đá này đều không tồi, nhưng giá cả của chúng cũng không thấp đâu.”

"Cược thắng thì không nói, nhưng nếu cược thua thì sẽ lỗ mất không ít đâu.”

Đổng Huy giới thiệu với Tiêu Phàm. Mấy viên đá hắn giới thiệu giá cả đều vượt qua 500 vạn. Những viên như này hắn chắc chắn sẽ không mua về. Giá thành quá cao, mua về có khi mất 2 3 năm cũng không bán đi nổi. Tiêu Phàm cười nói:

“Ông chủ Đổng, ngươi cứ để ta tự xem thêm một lát, hình như ngươi cũng không có hứng thú với mấy viên này, vậy ngươi có thể

đến nơi khác tự mình coi đi.”

“Được.”

Đổng Huy gật đầu. Đợi Đổng Huy đi rồi, Tiêu Phàm lập tức dùng năng lực thấu thị. Viên thứ nhất, bỏ. Vỏ bên ngoài nhìn thì có vẻ là hàng tốt, nhưng bên trong thực chất chẳng có gì. Viên thứ 2 khả năng cao vẫn sẽ lỗ, viên thứ 3 nhìn thì rất bình thường, không có gì đặc biệt.

Chương 25: Đồ Tốt

“Hả?”

Nhìn qua viên thứ 4, Tiêu Phàm mừng thầm trong lòng. Bên trong viên đá này tất cả đều là một màu xanh lục đậm, kích cỡ cũng không nhỏ, có thể kiếm lãi gấp 3 4 lần giá gốc có lẽ không có vấn đề gì. Viên đá thô này có giá 680 vạn. Lợi nhuận mà nó mang đến có thể lên tới hơn 2000 vạn.

"Tiểu Tiêu, chọn được viên đá nào chưa? Ngươi lần đầu tiên đến đây, ta có thể giảm cho ngươi 20%, khách quen giống như ông chủ Đổng cũng chỉ được giảm 10% thôi đó.”

Đường Tại Thiên vừa đến gần Tiêu Phàm vừa nói. Tiêu Phàm quay đầu lại, hắn cảm thấy Đường Tại Thiên có vẻ có hứng thú với hắn. Trùng hợp, hắn cũng có hứng thú với Đường Tại Thiên. Ở đây gần với Myanmar, thương nhân ở đây đều không đơn giản, Đường Tại Thiên ở Myanmar chắc chắn cũng sẽ có một mạng lưới quan hệ rộng lớn.

“Vậy ta phải cảm ơn ông chủ Đường rồi. Ông chủ Đường, ta lấy viên đá này, ngươi có thể nhân tiện giúp ta cắt nó ra luôn không?”

Tiêu Phàm cười nhẹ, nói. Viên đá này có giá 680 vạn, giảm giá 20% thì cũng chỉ còn 544 vạn, cái giá này Tiêu Phàm có thể nhẹ nhàng mà bỏ ra được.

“Tiểu Tiêu, ngươi có muốn đi xem quá trình cắt đá không?”

Đường Tại Thiên cười nói. Thời gian cắt đá tương đối dài, trong lúc đó hắn có thể thăm dò Tiêu Phàm thêm một chút.

"Lười xem. Ông chủ Đường sắp xếp người cắt giúp ta nhé."

Tiêu Phàm nói với một vẻ không hề để tâm. Hắn đã biết rõ bên trong viên đá là gì rồi, thế nên nếu hắn càng ra vẻ không để ý, Đường Tại Thiên sẽ càng kiêng kị, khả năng hắn ta giở trò với đồ của hắn càng thấp.

"Vậy cũng được, ta sẽ sắp xếp cho Tiêu thiếu gia ngươi thợ cắt đá giỏi nhất ở đây."

Đường Tại Thiên cười ha hả nói, đến cách xưng hô của hắn đối với Tiêu Phàm cũng thay đổi rồi. Đến viên đá giá hơn 500 vạn mà Tiêu Phàm còn không thèm đi xem, vậy thì lai lịch của hắn chắc chắn không đơn giản. Ba tiếng trôi qua, Tiêu Phàm cũng đi theo Đổng Huy xem được không ít đá thô, cũng nghe hắn giải thích thêm nhiều kiến thức mới.

"Tiêu thiếu gia, chúc mừng ngươi, chúc mừng ngươi. Lần này ngươi thắng lớn rồi."

Đường Tại Thiên vừa cười ha ha vừa đi đến bên cạnh Tiêu Phàm. Đổng Huy kinh ngạc nói:

"Ông chủ Đường, viên đá của Tiêu tiểu ca cược thắng lớn rồi à?"

Đường Tại Thiên gật đầu:

"Viên đá của Tiêu thiếu gia đã được cắt ra rồi, bước đầu có thể định giá 3200 vạn, nếu chờ thêm chút nữa thì có thể bán với giá 3500 vạn cũng có thể lắm."

Đường Tại Thiên vừa nói vừa nhìn Tiêu Phàm. Tiêu Phàm cũng có chút giật mình, nhưng vẫn mang lại cho người ngoài cảm giác bình tĩnh không loạn.

"Tên này chắc chắn đến từ một gia tộc lớn nào đó rồi!"

Đường Tại Thiên thầm nghĩ, đến Đổng Huy ở bên cạnh còn tỏ ra bất ngờ hơn cả Tiêu Phàm.

“Tiêu thiếu gia, chúng ta kết bạn wechat đi, để ta gửi video toàn bộ quá trình cắt đá cho ngươi.”

Đường Tại Thiên nói. Tiêu Phàm lấy điện thoại ra. Khi nhìn thấy chiếc điện thoại rẻ tiền của Tiêu Phàm, cả Đường Tại Thiên lẫn Đổng Huy đều có chút ngớ người.

"Tiêu thiếu gia thật là giản dị.”

Đường Tại Thiên hắng giọng, nói. Tiêu Phàm:

“...”

Gần đây hắn bận đến mức không có thời gian đi mua lại chiếc điện thoại khác, cũng chẳng có thời gian đi mua quần áo mới.

“Tiêu tiểu ca, chúng ta cũng kết bạn wechat đi.”

Đổng Huy cười ha ha nói, hắn và Đường Tại Thiên đều nhanh chóng kết bạn wechat với Tiêu Phàm.

…

"Tiêu thiếu gia, vậy bây giờ chúng ta cùng đi xem viên đá phỉ thúy kia đi. Trong lĩnh vực này ông chủ Đổng cũng là dân chuyên nghiệp, vậy ngươi cùng đi với chúng ta chứ?”

Đường Tại Thiên cười nói. Tiêu Phàm gật gật đầu, ba người cùng nhau đi đến một căn phòng trang hoàng xa hoa, viên đá phỉ thúy được cắt ra đã được để gọn gàng trên một chiếc bàn trong phòng.

"Đúng là đồ tốt. Tiêu tiểu ca đúng thật là người có con mắt tinh tường, ngươi cược đá liên tiếp ba lần thì cả ba lần đều thắng lớn.”

Đổng Huy kinh ngạc, vừa nói hắn vừa cẩn thận đánh giá viên đá phỉ thúy trên bàn. Mắt Đường Tại Thiên chợt lóe lên, hóa ra trước đây Tiêu Phàm thắng lớn những hai lần liên tiếp? Hắn cảm thấy đây chưa chắc đã là trùng hợp.

“Nghe đồn những gia tộc lớn về võ thuật sẽ có đào tạo một số người luyện nội công, chẳng nhẽ thông qua nội công thì người đó có thể phán đoán được liệu có phỉ thúy hay không ở bên trong viên

đá thô hay sao?”

Đường Tại Thiên thầm nghĩ trong lòng.

“May mắn mà thôi. Ông chủ Đường có thích viên phỉ thúy này không? Nếu ngươi muốn, ta có thể bán cho ngươi với giá 3000 vạn.”

Tiêu Phàm cười nhạt, nói. Đường Tại Thiên lắc lắc đầu:

“Viên phỉ thúy này của ngươi nếu bán đi thì giá ban đầu đã là 3200 vạn rồi, ta không thể chiếm lợi của ngươi như thế được. Thế này đi, ta sẽ mua nó với giá 3400 vạn, đến lúc bán ra thì chắc giá trị viên đá cũng sẽ lên đến 3500 vạn, vậy thì ta cũng sẽ lãi được 100 vạn, chiếm được một chút lợi nhỏ từ Tiêu thiếu gia.”

Đổng Huy ngơ ngác.

Chương 26: Đặt Cọc

Đường Tại Thiên mua lại viên đá này với giá 3400 vạn, chắc chắn phải ém hàng lại một thời gian thì mới bán ra ngoài, nếu bán với giá 3500 vạn thì chắc chắn hắn sẽ lãi không nhiều.

“Lão cáo già Đường Tại Thiên này nhìn người rất chuẩn, Tiêu tiểu ca chắc chắn không phải người đơn giản rồi.”

Đổng Huy thầm nghĩ.

“Vậy thì phải cảm ơn ông chủ Đường rồi.”

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Con số 3400 vạn đối với hắn mà nói là rất công bằng rồi. Đường Tại Thiên hình như đã hiểu nhầm điều gì đó nên muốn giữ mối quan hệ với hắn, thế nên hắn cũng không sợ Đường Tại Thiên giở trò.

“Tiêu thiếu gia cứ đùa, là ta chiếm được lợi từ ngươi mà.”

“Tài khoản ngân hàng của Tiêu thiếu gia là~”

Tiêu Phàm đưa số tài khoản ngân hàng của mình cho Đường Tại Thiên:

“Ông chủ Đường, bây giờ ngươi chuyển cho ta 2000 vạn đi, còn lại 1400 vạn thì ta muốn nhờ ngươi mua giùm vài thứ.”

Đổng Huy nghe vậy, vội vã chào tạm biệt, ra về trước. Dù sao thì hắn cũng đã có wechat của Tiêu Phàm rồi, sau này nếu muốn hắn có thể liên lạc với Tiêu Phàm qua wechat.

“Tiêu thiếu gia muốn nhờ ta mua giúp thứ gì?”

Đường Tại Thiên chuyển cho Tiêu Phàm 2000 vạn, sau đó còn đích thân rót trà mời Tiêu Phàm. Tiêu Phàm nói:

"Ta muốn đặt mua 1 vạn thanh kiếm kiểu dáng thời nhà Đường, chất liệu thì dùng loại sắt tốt. Ở phía bên Myanmar liệu ngươi có thể giúp ta đặt hàng không?”

Đường Tại Thiên thầm kinh ngạc trong lòng. Những 1 vạn thanh kiếm? Người luyện võ bình thường dùng nhiều kiếm đến như vậy sao?

“Việc này đúng thật là ta có thể giúp ngươi, chỉ là nếu muốn vận chuyển hàng về đây thì có lẽ sẽ hơi khó khăn một chút.”

Đường Tại Thiên suy nghĩ một hồi rồi nói. Những một vạn cây kiếm kiểu dáng thời nhà Đường, số hàng này nếu bị tra ra thì với mạng lưới quan hệ của hắn cũng khó mà giải quyết êm đẹp được. Tiêu Phàm cười cười nói:

“Không cần thiết phải vận chuyển hàng về đây đâu, ngươi cứ sắp xếp để ta đến đó một chuyến, ta sẽ có cách đem hàng vận chuyển về. Đúng rồi ông chủ Đường, ngươi có cách nào để tìm mua giúp ta vài khẩu súng về để ta chơi chơi chút không? Ta chỉ đem chơi ở đó thôi, sẽ không mang chúng về đây đâu.”

Đường Tại Thiên cũng không hề hoài nghi gì cả. Kể cả cứ cho là Tiêu Phàm lớn lên ở một gia tộc lớn nào đó đi, thì cũng có khả năng hắn chưa bao giờ tiếp xúc với súng đạn thật. Thanh niên mới lớn, có hứng thú với súng đạn thì cũng là chuyện bình thường.

“Đây là chuyện nhỏ thôi. Chỉ cần ngươi không mang về đây thì mọi thứ đều đơn giản.”

Đường Tại Thiên cười nói, ở bên Myanmar thì hắn có quen một tên quân phiệt.

“Ông chủ Đường, vậy ta lấy trà thay rượu để cảm ơn ngươi trước. Số tiền 1400 vạn coi như là tiền đặt cọc, sau này nếu thiếu bao nhiêu thì ta sẽ trả sau.”

Tiêu Phàm vừa nâng li trà vừa nói.

“Tiêu thiếu gia nói vậy là khách sáo rồi, đây là chỉ là một chút chuyện nhỏ mà thôi, không đáng để nhắc đến.”

Đường Tại Thiên mỉm cười nói.

“Nhưng mà số hàng này ta cần gấp, làm phiền ngươi có thể làm nhanh nhanh giúp ta được không?”

Tiêu Phàm nói xong thì đứng dậy:

“Vậy những việc còn lại thì chúng ta liên lạc bằng wechat sau nhé.”

“Được.”

Đường Tại Thiên tiễn Tiêu Phàm ra đến cổng.

“Ông chủ, liệu có cần điều tra lai lịch hắn ta một chút không?”

Sau khi Tiêu Phàm đi xa, Đường Tại Thiên quay trở về phòng nghỉ, một trong hai tên vệ sĩ của hắn nói.

"Không cần điều tra. Gia tộc đứng phía sau lưng hắn có lẽ không phải những người mà chúng ta có thể động tới được, nếu điều tra hắn mà bị phát hiện thì sẽ gây ra rắc rối lớn đấy.”

Đường Tại Thiên lắc đầu nói.

“Dạ, thưa ông chủ.”

Đường Tại Thiên lấy điện thoại ra, gọi đến một dãy số.

"Ông chủ Hồ, ta gọi để giới thiệu cho ngươi một mối làm ăn mới đây. Một vạn cây kiếm thiết kế theo kiểu dáng thời nhà Đường, dùng loại sắt tốt để nung, ngươi cảm thấy giá cả như nào thì hợp lí?"

Đường Tại Thiên cười nói. Ông chủ Hồ ở đầu giây bên kia thầm kinh ngạc, những 1 vạn thanh kiếm?

"Ông chủ Đường, việc này thì ngươi phải chờ ta đi hỏi thăm một chút đã."

Ông chủ Hồ cúp điện thoại. Ông ta không phải là ông chủ xưởng rèn đao kiếm, nhưng hắn có mạng lưới quan hệ ở mảng này. Chỉ một lát sau, ông chủ Hồ đã gọi lại cho Đường Tại Thiên.

"Ông chủ Đường, nếu ngươi đặt hàng với số lượng lớn thì ta có thể lấy ngươi với giá 3500 đồng một thanh kiếm. Nhưng thứ hàng này không giúp vận chuyển đi đâu, ngươi phải tự nghĩ cách đấy."

"Được, vậy chốt giá đó đi, ngươi làm gấp giúp ta nhé."

Nói xong, Đường Tại Thiên liền cúp máy, hắn cũng chuyển luôn 1400 vạn tiền cọc qua bên đó.

"Tiêu thiếu gia, tổng cộng là 3500 vạn nhé."

Đường Tại Thiên nhắn cho Tiêu Phàm một tin để báo tình hình. Nhìn thấy tin nhắn đến của Đường Tại Thiên, khóe môi Tiêu Phàm giật giật, hiện tại trong tài khoản của hắn chỉ còn hơn 2000 vạn. Hắn phải tranh thủ kiếm tiền thôi, nếu không thì hắn không đủ tiền trả mất.

"Lão Tiêu à, ngươi ở bên đó đánh trận khó khăn trùng trùng, ta ở đây làm hậu phương cũng không dễ dàng chút nào cả."

Chương 27: Tô Mỹ Nữ

Tiêu Phàm lẩm bẩm trong lòng. Hắn đi loanh quanh nghỉ ngơi vài tiếng, cuối cùng cũng cảm giác mắt bản thân dễ chịu trở lại. Hắn đến một nhà khác, nhìn trúng được vài viên đá thô. Viên đá rẻ

nhất cũng có giá 800 vạn, đều là những viên đá thô có chất lượng không tồi. Nhưng trò cược đá này, đến cuối cùng là lãi hay là lỗ, thì cuối cùng vẫn phải xem ngươi có may mắn hay không.

“Má nó.”

Sau khi dùng năng lực thấu thị nhìn mấy việ đá, Tiêu Phàm thầm mắng một câu trong lòng. Nếu cắm đầu vào mua mấy viên đá thô này, chắc chắn hắn sẽ lỗ nặng.

“Mua nhiều không bằng mua đúng, nếu ta không có năng lực thấu thị, thì chắc là ta sẽ thua lỗ đến mức manh chiếu rách để đắp lên người cũng không còn mất.”

Tiêu Phàm thầm lắc đầu. Ban đầu hắn định lần này qua đây để kiếm chút lợi nhỏ, nhưng tình hình như này thì hắn chỉ đành lần sau lại đến vậy. Mấy đơn quần áo đặt hàng đều đã làm xong, hắn phải quay về đó một chuyến. Cả số lương thực hắn đặt cũng đã chuẩn bị xong, hắn phải về đó để nhận hàng nữa. Tiêu Phàm đặt vé máy bay, rời đi ngay trong đêm. Ngày thứ 2, Tiêu Phàm tranh thủ thời gian nhanh chóng thuê một căn nhà kho có diện tích tương đối lớn.

“Ông chủ Hoàng, ngươi hãy đem 1000 tấn lương thực chuyển đến địa chỉ~”

Tiêu Phàm gọi một cuộc điện thoại, lúc trước khi đến đặt quần áo, hắn cũng tiện thể tìm người đặt luôn 1000 tấn lương thực. Tổng cộng tiêu hết 300 vạn. Sau khi chuyển hết số lương thực này qua đó, có lẽ cũng đủ cho Tiêu Hải và binh sĩ ăn hơn nửa tháng. Bận rộn cả nửa ngày, quần áo và lương thực đều được chuyển hết về trong kho. Thêm 200 vạn cũng bay ra ngoài theo. Trong thẻ hắn bây giờ chỉ còn lại không đến 2000 vạn.

“Không biết bên phía ông nội như thế nào rồi, nếu hình hình bên đó tốt thì có lẽ tối nay hắn có thể nhận được thêm một số năng lực có lợi.”

Tiêu Phàm có chút chờ mong. Bây giờ đã là chạng vạng tối, Tiêu Phàm ăn tạm chút đồ, sau đó quay về thuê một căn phòng tại nhà nghỉ. Hắn cần phải đi tắm.

“Đàn em, phía bên ngươi đã tìm được căn phòng nào cho thuê như ý chưa?”

Tiêu Phàm gửi cho Tô Ấu Vi một tin nhắn. Nhìn thấy tin nhắn của Tiêu Phàm, Tô Ấu Vi có chút phiền muộn, ý của hắn chính là đuổi nàng đi đây mà.

“Đàn anh, ta vẫn chưa tìm được căn phòng nào cả. Ngươi cho ta thêm một chút thời gian được không?”

Tô Ấu Vi nhanh chóng trả lời tin nhắn, phía sau tin nhắn còn thêm một icon khuôn mặt đáng thương.

“Vậy ngươi phải tìm nhanh một chút, ta sắp quay về rồi.”

“Ừm ừm.”

Bỏ điện thoại xuống, Tô Ấu Vi lên mạng tìm một lượt các căn phòng đang đăng bài cho thuê, nhưng ở gần đây không có căn phòng cho nào mới đăng bài muốn cho thuê cả.

“Cốc cốc.”

Có người gõ cửa. Tô Ấu Vi giật thót một cái, nàng cuống cuồng chạy đến bên cửa, thông qua lỗ mắt mèo nhìn ra phía bên ngoài.

"Tam ca, mở cửa, mở cửa.”

Trầm Thần đứng ngoài cửa, gọi ầm lên. Tô Ấu Vi thầm thở phào, nhưng nàng cũng không hề có ý định mở cửa cho hắn.

“Kì lạ thật, rõ ràng tam ca nói có việc đi ra ngoài rồi, nhưng tại sao ban nãy đèn nhà lại sáng? Không lẽ có trộm đột nhập vào nhà rồi?”

Trầm Thần lấy điện thoại gọi cho Tiêu Phàm, nhưng Tiêu Phàm không bắt máy. Trong phòng cũng không có tiếng chuông vang lên.

"Chẳng lẽ thật sự bị trộm đột nhập vào nhà rồi?”

Trầm Thần căng thẳng, hắn chuẩn bị muốn báo cảnh sát. Tô Ấu Vi vội vàng mở cửa, nàng cũng không muốn Trầm Thần vì chuyện này mà gọi cảnh sát đến đây.

“Tô…..Tô mỹ nữ.”

Trầm Thần mở to mắt. Tô Ấu Vi sao lại ở trong nhà của Tiêu Phàm, đây là sảy ra chuyện quỷ gì đây?

…

Tô Ấu Vi vội nói:

"Ngươi là bạn cùng phòng của Tiêu học trưởng đúng không? Ta đang tạm thời thuê một phòng ngủ của Tiêu học trưởng."

Trầm Thần không tin ra mặt.

Nữ thần cấp bậc hoa hậu giảng đường như Tô Ấu Vi mà an tâm thuê chung nhà với nam sinh khác ấy à?

"Chị dâu, ta là bạn cùng phòng ký túc của Tam ca. Chị dâu, ta cái không biết gì đâu, gặp sau nhé."

Trầm Thần quay người muốn rời đi.

Tô Ấu Vi đỏ mặt, vội nói:

"Giữa ta và Tiêu học trưởng không có gì cả, ngươi đừng đi nói lung tung. Ta chỉ ở mấy ngày là dọn đi rồi."

"Chị dâu yên tâm, ta rất biết giữ mồm giữ miệng."

Trầm Thần nói xong câu này thì người cũng đã sau chỗ rẽ.

Tô Ấu Vi:

"..."

Nàng chỉ thấy câm nín không thôi, không đoán được Thẩm Thần lại tự nhiên tới chơi, còn bắt gặp nàng ở đây.

"Học trưởng, vừa nãy có bạn cùng phòng của ngươi tới chơi, còn thấy ta ở nhà ngươi."

Tô Ấu Vi đóng cửa lại, vội gửi tin nhắn cho Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm đang tắm rửa, tạm thời không đáp lại.

"Học trưởng, hình như hắn hiểu lầm cái gì."

"Ngươi nói với hắn đi nhé."

Tô Ấu Vi đợi một hồi không nhận được đáp trả thì nhắn thêm hai tin nữa.

"Tam ca, sau này ngươi chính là lão đại của ta."

"Không ngờ ngươi lại ở chung với hoa hậu giảng đường Tô, đáng gờm, thật đáng gờm. Giấu giỏi thật đấy."

"Tam ca, ngươi bảo chị dâu giới thiệu cho ta cô bạn nào được không? Xinh bằng nửa chị dâu là được, hì hì."

Trầm Thần gửi cho Tiêu Phàm một chuỗi tin nhắn dài.

Chương 28: Thành Ngân Nguyệt

Năm phút sau, Tiêu Phàm tắm xong.

"Cái đệch."

Tiêu Phàm xem hết tin nhắn của Tô Ấu Vi và Trầm Thần gửi tới thì trợn tròn mắt.

"Đừng có nói linh tinh, Tô Ấu Vi chỉ là khách thuê phòng, mấy hôm trước nàng thấy ta đăng tin cho thuê, lại đúng lúc ta có việc ra ngoài nên cho nàng thuê ngắn hạn thôi."

Tiêu Phàm gửi tin cho Trầm Thần trước.

"Tô học muội, cứ tranh thủ tìm phòng thích hợp dọn đi là được."

Sau đó Tiêu Phàm cũng nhanh chóng đáp lại Tô Ấu Vi.

Tô Ấu Vi thấy tin nhắn của Tiêu Phàm thì không biết nói sao cho phải, còn nảy sinh nghi hoặc nghiêm trọng với sức hút của chính mình.

"Chẳng lẽ Tiêu học trưởng thích nam sinh?"

Trong đầu Tô Ấu Vi chợt lóe lên ý tưởng này.

Nếu là như vậy, nữ sinh có đẹp mấy cũng chẳng có chút hấp dẫn nào với Tiêu Phàm cả.

"Tiêu học trưởng rất đẹp trai, nếu hắn thích nam sinh thật thì hơi đáng tiếc."

Trong đầu Tô Ấu Vi bắt đầu miên man suy nghĩ kỳ quái.

Nếu Tiêu Phàm biết rõ suy nghĩ trong đầu nàng lúc này chắc sẽ trợn trắng mắt.

Tiêu Phàm hắn, giới tính - nam, thích - nữ!

...

Tiêu Phàm không để ý tới Tô Ấu Vi và Trầm Thần nữa, quay lại kho hàng nằm ngủ.

Chạy tới chạy lui, mấy ngày nay hắn rất mệt mỏi.

"Cốc cốc!"

Tiêu Phàm vẫn bị đánh thức lúc nửa đêm, Tiêu Hải xuất hiện trong mặt gương.

"Ông nội, sao ông không liên lạc sớm một chút? Lần nào cũng tới lúc nửa đêm!"

Tiêu Phàm vừa ngáp vừa nói, ngủ đến một nửa bị đánh thức cũng không phải cảm giác gì dễ chịu.

Tiêu Hải cười khẽ:

"Cháu ngoan, ông nội cũng không có cách nào, thời gian này tương đối dễ liên lạc."

Tiêu Phàm bò dậy, cầm gương theo, bắt đầu chuyển lương thực.

"Ông nội, lần này cháu kiếm được cho ông một nghìn tấn lương

thực, Không Minh Kính của ông đủ chứa chứ ạ?"

Tiêu Phàm vừa chuyển lương thực vừa nói.

Tiêu Hải cười ha hả:

"Yên tâm đi, không gian bên trong Không Minh Kính cực kỳ lớn. Đừng nói là một nghìn tấn, mười nghìn tấn cũng không thành vấn đề."

"Ông nội, bên ông thế nào rồi? Lần trước ông bị thương đã khỏi hẳn chưa?"

"Yên tâm đi, vết thương ngoài da thôi, ngày hôm sau là lành rồi."

Hai người cứ thế trò chuyện, không lâu sau đã chuyển xong một nghìn tấn lương thực qua mặt gương.

"Ông nội, cháu còn chuẩn bị cho ông mười hai nghìn bộ quần áo huấn luyện đặc chiến mùa đông nữa. Trang phục này không chắn được đao kiếm, nhưng đảm bảo giữ ấm."

Tiêu Phàm xách gương đến chỗ chất đống quần áo.

Hai mắt Tiêu Hải sáng ngời.

Quân của ông đã đến khu vực gần thành Ngân Nguyệt, nhưng thủ vệ trong thành Ngân Nguyệt quá mức chặt chẽ, tạm thời khó đánh chiếm trong thời gian ngắn, trong khi đợt không khí lạnh đầu tiên đã ngày càng gần rồi.

"Được, tốt!"

Lượng lớn quần áo truyền qua tới, Tiêu Hải hưng phấn không thôi.

Tuy rằng số lượng quần áo chỉ bằng một phần mười binh lính, nhưng đủ cho số lượng binh lính hơi yếu kém hoặc đang bị thương mặc vào, như vậy là có thể kháng qua đợt không khí lạnh đầu tiên.

"Ông nội, ông bảo là quân của ông đang công thành, chẳng lẽ tu luyện giả giỏi không thể trực tiếp mang binh lính vào à?"

"Đơn giản như thế thì đã tốt. Đến cả ông nội đây, càng gần thành Ngân Nguyệt thì thực lực càng bị áp chế mạnh hơn, chỉ có thể dùng phương pháp công thành như Hoa quốc thời cổ đại thôi."

Tiêu Hải lắc đầu trả lời.

Tu luyện giả như Tiêu Hải, đến gần thành trì lớn mạnh thì vẫn khá hơn binh lính bình thường nhiều lắm, nhưng bị hành trì áp chế, thực lực chỉ tương đương với võ giả đáng gờm mà thôi.

Thành trì trải qua năm tháng dài dòng như vậy đâu phải chuyện đùa.

Tiêu Phàm trợn trừng hai mắt:

"Ông nội, nếu cháu chuyển một chiếc xe tải hạng nặng qua cho ông, bên trong chở đầy đá thì có thể phá hỏng cổng thành luôn không? Hoặc là cháu chuẩn bị cho ông một xe chở dầu đầy, cứ thế đâm thẳng lên, dù không đâm vỡ cửa thành thì xe dầu nổ thôi cũng đủ thổi tung cửa thành chứ?"

Tiêu Hải bất đắc dĩ nói:

"Bằng vào tu vi của ông nội hiện tại thì không chuyển được thứ lớn như vậy. Chờ khi nào tu vi của ông nội cao hơn thì có thể thử xem."

Tiêu Phàm vỗ gáy:

"Suýt thì quên mất cái này."

Dứt lời, Tiêu Phàm ôm gương tới góc nhà kho, nơi đó có hai cái tủ lạnh lớn chứa đầy đồ đông lạnh.

Lúc ở Thụy Lệ, hắn đã nhờ người trong thôn tìm xe hàng giao đồ tới.

"Ông nội, đây là đồ cháu nhờ người trong thôn thu thập giúp, đến lúc ấy mỗi thứ ông đều nếm thử một ít, xem có cái gì phát huy công hiệu cho tu vi của ông không."

Tiêu Phàm vừa nói vừa truyền hai cái tủ lạnh lớn sang bên kia.

Tiêu Hải dùng thần thức quét qua, thấy đồ vật bên trong thì kích động không thôi. Có những thứ này, dù thân tại dị giới thì ông cũng có thể nếm được mùi vị quê hương.

"Cháu ngoan, ông nội cũng cho cháu thứ tốt."

Tiêu Hải nói xong, sau lưng chợt có hai bóng người xuất hiện, mỗi người dùng một tay ấn lên một bên vai Tiêu Hải.

Có hai người họ trợ lực, khí tức trên người Tiêu Hải nhanh chóng dâng lên.

Chương 29: Đặt Thêm Quân Dụng

Dù cách biệt thế giới, Tiêu Phàm cũng cảm giác được uy thế của Tiêu Hải hôm nay vô cùng đáng sợ.

"Đi!"

Tiêu Hải quát lên, một đạo ánh sáng chói mắt nhoáng cái xuyên thấu mặt kính, tiến vào thân thể Tiêu Phàm.

"Cháu ngoan, lần này ông nội cho cháu dị năng điều khiển đồ vật. Cháu có thể mượn niệm lực tinh thần khống chế vật phẩm di chuyển. Thường xuyên tập luyện thì có thể nâng cao niệm lực tinh thần đấy. Mười ngày sau ông lại tìm cháu."

Nói xong, Tiêu Hải biến khỏi mặt kính.

Sau khi ra tay, vẻ mặt Tiêu Hải có vẻ vô cùng mệt mỏi.

"Dị năng điều khiển đồ vật à? Tốt thật đấy."

Hai mắt Tiêu Phàm tỏa sáng. Thể chất của hắn mạnh hơn người bình thường nhiều, thậm chí mạnh hơn cả binh vương. Nhưng nếu đối mặt địch nhân mà chỉ dựa vào sức lực cá nhân thì chỉ có con đường chết mà thôi.

Một viên đạn là có thể chấm dứt sinh mệnh của hắn.

Nếu niệm lực tinh thần của hắn đủ mạnh, hắn hoàn toàn có thể

khống chế viên đạn đang bắn tới.

Chẳng qua...dị năng này vừa bắt đầu có thể mạnh đến mức nào thì còn cần chờ ngày mai mới rõ.

"Chẳng ngủ được gì cả."

Tiêu Phàm lăn qua lộn lại hồi lâu cũng không buồn ngủ, dứt khoát khóa kho hàng, gọi xe đi khách sạn. Giường lớn trong khách sạn thoải mái hơn mặt đất ở kho hàng nhiều lắm.

Lại dằn vặt một phen, lần này Tiêu Phàm thiếp đi rất nhanh, lúc tỉnh dậy thì trời đã sáng hẳn.

"Đây chính là niệm lực tinh thần à?"

Tiêu Phàm nhắm mắt lại, cảm giác mình có thể 'nhìn' rõ ràng đồ vật trong phạm vi hai mét xung quanh, hơn nữa còn nhìn được 360 độ không góc chết món đồ đó.

Giống như quanh người xuất hiện vô số xúc giác, trên xúc giác còn có mắt.

"Có thể tiến vào bên trong vật thể không nhỉ?"

Tiêu Phàm tập trung tinh thần muốn nhìn xuyên thấu qua tủ đầu giường. Hắn thành công, nhưng làm vậy rất khó khăn, tốc độ tiêu hao niệm lực tinh thần tăng nhanh không chỉ mười lần.

"Lên!"

Tiêu Phàm thử dùng niệm lực tinh thần quấn vòng quanh đèn bàn bên cạnh để nâng lên, đèn bàn đong đưa một chút, nhưng Tiêu Phàm dùng toàn lực cũng không thể nâng nó lên được.

"Xem ra niệm lực tinh thần của ta vẫn yếu quá."

Hắn lại nhìn sang phía cái bút bi bên cạnh, bút bi đung đưa bay lên.

Vật phẩm có trọng lượng thế này thì dễ khống chế hơn.

Chỉ là còn chưa thành thạo.

"Sau này có thể mang theo một hộp kim châm bên người, khống chế một cái kim thì đơn giản thôi."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Nếu gặp phải nguy cơ trí mạng, hắn có thể khống chế kim châm tấn công đôi mắt của kẻ địch.

…

"Sếp Dương, chất lượng quần áo kia của ngươi cũng khá lắm, ta đặt thêm mười nghìn bộ, trong vòng mười ngày phải giao hàng. Sau đó ta sẽ còn đặt tiếp, ngươi cân nhắc xem có thể tăng thêm sản lượng sản xuất không."

Tiêu Phàm gọi điện thoại.

Ông chủ xưởng Dương An Nhận nhận được điện thoại của Tiêu Phàm thì hớn ha hớn hở.

Chất lượng đồ trong xưởng của hắn rất khá, nhưng không lấy số lượng lớn thì không cách nào giảm bớt giá cả, lại thêm cạnh tranh với vài xưởng lớn khác nên rất vất vả, hiếm khi nào có đơn hàng lớn thế này.

Dương An Nhân vội nói:

"Sếp Tiêu, không biết sau này ngươi còn định đặt thêm bao nhiêu?"

"Nếu chất lượng bảo đảm thì ít nhất năm mươi nghìn bộ, cũng có thể là mười nghìn bộ."

Tiêu Phàm nói.

Mấy chục vạn binh sĩ, ít nhất cũng phải mỗi người một bộ, tổng cộng là mấy trăm nghìn bộ.

"Sếp Tiêu, muốn tăng sản lượng sản xuất cũng dễ thôi. Ta có thể nhượng lại cho xưởng ở gần đây, công nhân cũng có sẵn, mười ngày có thể hoàn thành hai mươi nghìn bộ."

Dương An Nhân vội nói.

Hai mắt Tiêu Phàm sáng lên, nếu vậy thì tốt, đỡ cho hắn rất nhiều phiền toái.

"Vậy đặt sếp Dương hai mươi nghìn bộ. Nhưng không được giảm chất lượng đâu đấy. Nếu chất lượng hàng có vấn đề thì ta không nhận đâu, đến lúc ấy chỉ có ngươi thiệt thôi."

Dương An Nhân vội bảo đảm nói:

"Sếp Tiêu yên tâm, Dương An Nhân này làm việc có tâm nhất, đảm bảo chất lượng quần áo tuyệt đối."

"Được."

"Vẫn như cũ, ta chuyển cho ngươi một nửa tiền đặt cọc, ngươi tranh thủ thời gian làm đi."

Tiêu Phàm cúp điện thoại, sau đó chuyển hai tram vạn vào tài khoản của Dương An Nhân.

"Tuy sếp Tiêu này còn nhỏ tuổi nhưng làm việc thật sảng khoái."

Dương An Nhân thấy tiền vào tài khoản thì vui vẻ.

Tiêu Phàm chuyển tiền đặt cọc sảng khoái, kết khoản cũng sảng khoái, không bao giờ áp tiền hàng.

Tiêu Phàm lại nhanh chóng gọi cho một ông chủ xưởng may khác.

Đối phương cầu ổn, cũng không định tăng thêm sản lượng, Tiêu Phàm chỉ mua mười nghìn bộ.

"Mười ngày sau đưa ông nội ba mươi nghìn bộ thì cũng tạm ổn rồi."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Đa số binh lính dưới trướng Tiêu Hải đều luyện võ, thể chất mạnh, năng lực kháng lạnh cũng mạnh. Đưa tới ba mươi nghìn bộ cũng đủ cho số người thể chất hơi kém dùng trước.

Một lần đã giải quyết mấy chục nghìn bộ quần áo, tiền đặt cọc đã hơn một ngàn vạn. Hắn tổng cộng chỉ có hai ngàn vạn, mà ít vốn thì cũng không dễ kiếm thêm tiền.

Chương 30: Chỉ Là Việc Nhỏ

Dị giới, Tiêu Hải dẫn hai tâm phúc dưới tay từ đằng xa bay về quân

doanh.

Quân doanh của họ cách thành Ngân Nguyệt khoảng mười cây số. Ở khoảng cách này, sức ảnh hưởng của thành Ngân Nguyệt đã giảm mạnh, bọn hắn có thể phi hành bình thường.

"Đại soái."

Tiêu Hải hạ xuống đất, rất nhiều tướng quân trong quân đội đều tụ lại đây.

Bọn hắn giương mắt nhìn Tiêu Hải đầy mong đợi.

Mấy ngày này vây thành, bọn hắn cũng không đạt được bao nhiêu lương thực, số lương thực lần trước còn dư lại không nhiều, nếu Tiêu Hải không kiếm được lương thực thì tình huống rất không ổn.

Tiêu Hải phất tay, nhoáng cái đã bày ra lượng lương thực khổng lồ.

Hơn một nghìn tấn lương thực chất thành một tòa núi nhỏ.

"Đại soái, đây đều là lương thực ư?"

Có tướng quân hưng phấn hỏi lại.

Tiêu Hải cười khẩy:

"Lão tử còn có cho cát vào lừa các ngươi chắc? Chỗ này đủ ăn nửa tháng, trong vòng nửa tháng phải chiếm được thành Ngân Nguyệt cho lão tử!"

"Đại soái, có phải nên hoãn một thời gian hẵng công thành không? Sắp có đợt rét ùa về, có người lạnh đến không chịu nổi. Dưới thời tiết này mà đi công thành sẽ chết rất nhiều người."

Một tướng quân khác ôm quyền nói.

Tiêu Hải lại phất tay lần nữa, rất nhiều y phục xuất hiện.

"Chỗ này có tổng cộng mười hai nghìn bộ quân phục, các ngươi tới chia cho nhóm người nào cần nhất trước. Họ mặc cái này vào sẽ không lạnh nữa."

Đồ huấn luyện đặc chiến nhanh chóng được phân phát.

Rất nhiều binh sĩ ăn mặc rách nát, mấy bộ quần áo đặc chiến mới tinh này tốt hơn bộ đồ rách của họ nhiều, mặc vào ấm cả người.

"Đại soái vạn tuế, đại soái vạn tuế!"

Toàn bộ quân doanh reo hò ầm ĩ, sĩ khí của binh lính tăng vọt.

Tiêu Hải cất giọng uy nghiêm, vang vọng toàn bộ quân doanh:

"Tất cả mọi người nghe cho kỹ, các ngươi an tâm đánh trận, không cần lo lắng lương thực, cũng không cần lo lắng y phục. Lần sau còn có nữa! Trong vòng nửa tháng, chúng ta nhất định phải chiếm được thành Ngân Nguyệt, có lòng tin hay không?"

"Có…có….có!"

Tiếng reo hò rung động đất trời, âm thanh của họ vọng cả vào trong thành Ngân Nguyệt.

Hai mắt Tiêu Hải lấp lánh ánh sáng. Có thể thống nhất lòng quân, ông không tin không chiếm được thành Ngân Nguyệt.

Có rất nhiều thành trì lớn như thành Ngân Nguyệt, nếu họ còn chẳng chiếm được thành Ngân Nguyệt thì cũng khỏi phải tạo phản làm gì, rửa cổ sạch sẽ chờ chết đi.

...

Trên vạch kẻ chờ tàu cao tốc, Tiêu Phàm nhắm mắt dưỡng thần. Ra ngoài lâu như vậy, đến lúc phải về rồi.

Dù sao thì hắn vẫn là sinh viên, dù thành tích tốt thì cũng không thể vắng lớp lâu quá.

Tuy với năng lực của hắn hiện tại thì dù không lấy tấm bằng tốt nghiệp kia cũng chẳng sao. Nhưng hắn đã học năm thứ ba, nói thế nào cũng phải cho bản thân một kết quả.

Nếu không tốt nghiệp đại học, nói ra ngoài người ta cũng cười cho.

"Ông ơi ông sao đấy?"

"Phiền mọi người tránh ra một chút, hình như cổ họng ông cụ này bị mắc cái gì."

Có người chợt kinh hãi thốt lên.

Tiêu Phàm mở mắt ra, quay đầu nhìn lại, một ông cụ đứng cách cậu hai lối đi mặt đỏ bừng bừng, đau đớn che cổ họng.

Tiêu Phàm chỉ do dự một giây, sau đó đứng lên.

Trước kia thì chưa chắc hắn đã xen vào chuyện người khác, nếu xảy ra chuyện gì bị người ta ăn vạ thì chút tiền ít ỏi của hắn cũng chẳng đủ bồi thường.

Hôm nay trong thẻ còn một nghìn bảy trăm vạn, làm chút chuyện tốt cũng không phải vấn đề gì lớn.

"Ông ơi, cháu là bác sĩ, để cháu giúp ông."

Một cô gái đứng lên, dùng biên pháp chuyên nghiệp cứu giúp.

Nhưng cô gái này thử khoảng mười lần, cổ họng ông cụ vẫn mắc nghẹn, mặt mày càng ngày càng suy đồi.

Tiêu Phàm thoáng động ý niệm, dùng niệm lực tinh thần tiến vào cổ họng ông cụ, thấy được một cái hạt chẹn ngang yết hầu ông cụ, còn mắc rất sâu.

"Để ta, chắc tại sức của ngươi hơi yếu."

Tiêu Phàm nói.

Cô gái vội chuyển ông cụ sang cho Tiêu Phàm, Tiêu Phàm dùng phương tương tự dùng sức, đồng thời dùng niệm lực tinh thần quấn lấy cái hạt kia kéo mạnh.

Một lần, hai lần, ba lần.

Cuối cùng ông cụ cũng ho cái hạt ra, Tiêu Phàm thở phào một hơi.

Vài người xung quanh cũng thở ra nhẹ nhõm.

"Cảm ơn cậu trai trẻ, cảm ơn cô bé."

Mặt mày ông cụ khôi phục như thường, lập tức cảm ơn.

Nếu không nhờ hai người Tiêu Phàm ra tay, khả năng là mạng già của ông cụ cũng chấm dứt tại đây.

"Hai đứa là người ở đâu vậy? Ông phải cảm ơn hai đứa cẩn thận."

Ông cụ nói.

Tiêu Phàm cười đáp:

"Nhà ta ở thành phố Z, không cần cảm ơn đâu, chỉ là việc nhỏ thôi ạ."

Cô gái kia cũng cười nói:

"Ta cũng ở thành phố Z, là một nữ pháp y, vừa rồi đều nhờ cậu đẹp trai đây, nếu không thì chưa chắc ông đã khụ hạt ra được."

Tiêu Phàm hơi kinh ngạc, cô gái này xinh đẹp như vậy mà lại làm nghề pháp y.

Ông cụ cười ha hả:

"Bây giờ ông cũng đang ở thành phố Z đấy. Xem ra chúng ta có duyên rồi. Nếu không ai đón hai ngươi thì đi cùng ông luôn nhé. Ông mời hai ngươi ăn cơm."

Tiêu Phàm thoáng nghĩ ngợi một phen, gật đầu đồng ý.

Cô gái cũng gật đầu.

Nàng là pháp y của đội cảnh sát, nếu ông cụ tặng lễ thì không thể thu, nhưng mời ăn cơm thì không có vấn đề gì.

Nửa tiếng sau, tàu điện tới trạm, mấy người Tiêu Phàm cũng không mất bao nhiêu thời gian đã xuống trạm.

"Hai người bạn trẻ, mời lên xe."

Ông cụ mỉm cười nói.

Hai người Tiêu Phàm khiếp sợ không thôi nhìn chiếc xe Rolls Royce tới đón ông cụ.

Chương 31: Pháp Y Lê Nhã

Thấy cô gái có vẻ hơi do dự, ông lão cười nói:

“Chỉ là một bữa ăn đơn giản mà thôi, hôm nay vừa vặn đến giờ cơm, các ngươi dù sao cũng nên để cho ta bày tỏ một chút.”

“Đi thôi, hiện tại có không ít người đang xếp hàng đứng đợi bắt taxi.”

Tiêu Phàm cười nói.

Thân phận của ông lão này không đơn giản, nhưng Tiêu Phàm bây giờ không có sợ hãi, với thể chất mạnh mẽ, lại thêm năng lực mắt nhìn xuyên tường còn có dị năng điều khiển đồ vật, hắn đồng dạng cũng không đơn giản.

“Ừm.”

Cô gái nhẹ nhàng gật đầu.

Thấy vậy ông lão cười ha hả nói:

“Hôm nay lão già ta đây ngồi đằng trước, hai người trẻ tuổi các

ngươi ngồi phía sau đi, các ngươi có nhiều chủ đề chung.”

Tài xế lái xe hơi ngạc nhiên, bất quá hắn cũng không có nói cái gì.

Rất nhanh bọn Tiêu Phàm đều lên xe.

“Lão gia tử, chúng ta tùy tiện ăn cái gì đó đi, ăn đồ quá tốt ta sợ dạ dày không tiêu hóa nổi.”

Tiêu Phàm khẽ cười nói.

Khoảng thời gian này tuy rằng hắn giàu có, nhưng hắn thật đúng là không ăn cái gì tốt, mỗi ngày chạy tới chạy lui, về vấn đề ăn uống hắn đều tùy tiện giải quyết.

Bữa ăn ngon nhất mà hắn ăn gần đây, vẫn là do Tô Ấu Vi mời.

“Chúng ta ăn cơm ở nhà ta đi, ta vừa gửi tin nhắn rồi, lúc về đến vừa vặn được ăn.”

Ông lão cười ha hả nói. Đồng thời ông cũng có một ít kinh ngạc, khi ngồi vào bên trong loại xe như vậy, là đã biết rõ thân phận của ông không bình thường, nhưng Tiêu Phàm vậy mà không có một ít câu nệ hay khẩn trương nào.

“Cho hỏi hai vị xưng hô như thế nào?”

“Tiêu Phàm.”

“Lê Nhã.”

Hai người lần lượt nói lên tên của mình.

Nghe xong ông lão cười nói:

“Lão già ta họ Ngụy, các ngươi có thể gọi ta là lão Ngụy, chuyện hôm nay thật sự là cảm ơn các ngươi, lúc ấy bị bế tắc làm ta suýt chút nữa thì ngất đi.”

Nhớ lại tình huống trước đó, lão Ngụy có chút sợ hãi.

Nếu ông mà ngã xuống, sức ảnh hưởng của Ngụy gia họ sẽ giảm đi rất nhiều.

“Lão Ngụy, chỉ là một cái nhấc tay mà thôi.”

Tiêu Phàm nói. Lê Nhã cũng theo đó gật đầu một cái.

Lúc này Tiêu Phàm nhìn về phía Lê Nhã nói:

“Lê Nhã ngươi là pháp y, chắc hẳn là có nhận biết Lương đội trưởng Lương Võ đúng không?”

Hắn nhìn ra được Lê Nhã có chút khẩn trương, nên mới cố ý tìm chủ đề cùng nàng nói chuyện.

Lê Nhã nghe xong kinh ngạc nói:

“Đội hình sự Lương đội trưởng sao? Ta vừa vặn được điều động tới đó, về sau cùng Lương đội trưởng chính là đồng nghiệp, nghe nói hắn phá án rất lợi hại.”

“Ừm, Lương đội trưởng đúng thật rất lợi hại.”

Tiêu Phàm gật đầu nói.

Tuy nói bản án cha mẹ của hắn không có điều tra ra, nhưng Tiêu Phàm cũng rõ ràng cái này không phải là vấn đề của Lương Võ.

“Tiểu Tiêu ngươi cùng Lương đội trưởng có quan hệ như thế nào?”

Lão Ngụy mỉm cười dò hỏi.

Tiêu Phàm lắc đầu:

“Không có quan hệ gì, bản án tai nạn xe cộ của cha mẹ ta bây giờ là Lương đội trưởng đang điều tra, đi mấy lần ta liền quen thuộc.”

“Tiểu Tiêu, tình huống cha mẹ ngươi như thế nào, có lẽ ta còn có thể giúp đỡ một ít.”

Nghe Tiêu Phàm nói xong sắc mặt lão Ngụy hơi thay đổi.

Bản án tai nạn xe cộ vốn không phải do đội hình sự quản, có thể cha mẹ Tiêu Phàm đã xảy ra chuyện gì đó.

Tiêu Phàm hít sâu một hơi thật sâu rồi trả lời:

“Năm năm trước xảy ra tai nạn xe cộ cha mẹ ta họ đều qua đời, lái xe gây ra chuyện này bỏ trốn, nơi xảy ra tai nạn không có camera giám sát, trước mắt còn không có tìm được người gây ra tai nạn.”

“Bất quá đoạn thời gian trước Lương đội trưởng có gọi điện thoại cùng ta nói, sự việc đã có tiến triển.”

Lê Nhã nghe xong, ánh mắt lộ ra vẻ đồng tình.

Tiêu Phàm nhìn qua rất vui vẻ, không nghĩ tới ở trên người hắn lại phải trải qua sự việc như vậy.

“Tiêu Phàm, chúng ta thêm wechat đi, bản án của cha mẹ ngươi nếu có tiến triển, dưới tình huống không vi phạm kỷ luật ta sẽ thông báo cho ngươi càng sớm càng tốt.”

“Lương đội trưởng là người bận rộn, khả năng sẽ không kịp thời thông báo cho ngươi.”

Vừa nói Lê Nhã vừa lấy điện thoại di động ra.

“Được rồi.”

Hai người rất nhanh thêm wechat với nhau.

Tuy lão Ngụy không có nhiều lời, nhưng chuyện này ông vẫn ghi tạc trong lòng.

Hơn nửa giờ sau, chiếc xe tiến vào một khu biệt thự yên tĩnh tao nhã.

Ăn xong một bữa cơm Tiêu Phàm họ rất nhanh liền rời đi.

Lão Ngụy đứng ở trước ban công suy nghĩ một chút, sau đó liền gọi cho một số điện thoại, ông nói:

“Tiểu Trần, dưới trướng ngươi có phải có một một người gọi là Lương Võ đúng không?”

Bên kia của đầu dây điện thoại, Trần Thanh Lâm cũng là nhân vật cấp bậc cao.

Nhưng khi nhận được cuộc gọi, hắn ngay lập tức đứng thẳng dậy, thân thể vào tư thế đứng nghiêm.

“Lão Ngụy, đúng là có một người gọi là Lương Võ? Ngài có dặn dò gì sao?”

Nghe xong câu hỏi của lão Ngụy, Trần Thanh Lâm hơi kinh ngạc.

Chương 32: Ta Cho Ngươi Quyền Hạn Này

Lương Võ chỉ là một đội trưởng hình sự nho nhỏ, hắn làm sao cùng nhân vật cấp bậc cao như lão Ngụy tiếp xúc?

“Ta có một người bạn nhỏ tên là Tiêu Phàm, nhưng bản án của cha mẹ hắn là do Lương Võ phụ trách, năm năm rồi còn chưa phá án được, để Lương Võ làm việc chăm chỉ hơn đi.”

Đầu dây bên kia, Trần Thanh Lâm nghiêm nghị đáp:

“Rõ, ta nhất định sẽ đích thân hỏi.”

Sau khi cúp điện thoại, khuôn mặt Trần Thanh Lâm bắt đầu ngưng trọng.

Người bạn nhỏ của lão Ngụy?

Bản án cha mẹ của Tiêu Phàm hắn cũng đã nghe nói qua, một vụ án kéo dài 5 năm không phá được rất khó giải quyết, nhưng lão Ngụy đã tự mình gọi điện thoại đến đây, nên vụ án khó đến đâu cũng phải giải quyết cho bằng được.

“Để Lương Võ đi một chuyến đến tổng cục.”

Trần Thanh Lâm gọi điện thoại.

Tuy hắn không có số điện thoại của Lương Võ, nhưng hắn có được số điện thoại của cấp trên Lương Võ.

Hơn nửa giờ sau, Lương Võ liền vội vàng chạy tới tổng cục, đứng ở trước mặt Trần Thanh Lâm.

“Cục trưởng Trần.”

Lương Võ cúi đầu chào.

“Tiểu Lương, điều tra vụ án năm năm trước cha mẹ Tiêu Phàm xảy ra tai nạn xe cộ như thế nào?”

Trần Thanh Lâm dò hỏi.

Trần Thanh Lâm vừa nói xong, Lương Võ âm thầm nhíu mày, hắn điều tra ra vụ án tai nạn xe cộ của cha mẹ Tiêu Phàm là có ẩn tình, mà lúc này Trần Thanh Lâm thế mà hỏi đến, chẳng lẽ việc này cùng Trần Thanh Lâm có dính dáng đến nhau?

Bất quá nghĩ đến một chút lý lịch của Trần Thanh Lâm, Lương Võ cảm thấy Trần Thanh Lâm chắc cũng không có vấn đề gì.

“Cục trưởng Trần, gần đây nhất có tiến triển.”

“Chúng ta bắt được Lưu Khôn, vào bốn năm trước hắn đã từng ngồi tù, hắn thú nhận rằng một trong những bạn tù của hắn là Vương Hùng cùng chuyện này có liên quan, Vương Hùng là người chứng kiến.”

Lương Võ báo cáo.

Nghe Lương Võ nói xong, ánh mắt Trần Thanh Lâm sáng lên:

“Vậy vụ kia rất nhanh liền điều tra ra phải không?”

Sự việc mà lão Ngụy bàn giao, nếu hắn có thể nhanh chóng điều tra ra thì đó cũng là một công lao không nhỏ.

Nhưng Lương Võ lại lắc đầu.

Hắn cau mày nói tiếp:

“Chuyện này không có đơn giản như vậy.”

“Vương Hùng thấy ai đó đẩy xe cha mẹ của Tiêu Phàm ra giữa đường, sau đó xe đụng trúng bọn hắn liền rời đi.”

“Lúc ấy Vương Hùng bị dọa đến, sợ hãi kêu lên một tiếng, sợ hãi bị

diệt khẩu nên hắn vội vàng chạy trốn.”

Trong mắt Trần Thanh Lâm ánh sáng lấp lóe:

“Nếu là vậy, vụ án này không phải là chạy trốn mà là cố ý giết người. Đã tìm được Vương Hùng chưa?”

Lương Võ lắc đầu.

“Cái gì?”

Trần Thanh Lâm hơi nhướng mày, biết rõ đối phương là ai, làm sao mà không tìm được người?

Lương Võ nói:

“Mặc dù chứng kiến sự việc xảy ra, nhưng Vương Hùng sợ hãi bị trả thù nên không dám báo cảnh sát, một năm sau bởi vì lừa đảo điện tín hắn bị bắt, phán quyết bảy năm tù.”

“Sau khi đem sự việc cùng Lưu Khôn nói, không bao lâu sau Vương Hùng ngoài ý muốn chết ở bên trong ngục giam.”

Trần Thanh Lâm đi tới đi lui, hắn trầm giọng nói:

“Nếu cái chết của Vương Hùng không phải là ngoài ý muốn, như vậy có thể là hung thủ phía sau sợ hắn báo án lập công nên mới giết hắn.”

Lương Võ gật gật đầu rồi nói:

“Ta cũng là nghĩ như vậy.”

Trần Thanh Lâm đắn đo suy nghĩ một lúc, rồi trầm giọng nói:

“Vụ án này mang tính chất vô cùng ác liệt, từ nay về sau ngươi chỉ cần phụ trách vụ án này thôi.”

"Nhất định phải tra ra manh mối, cho người chết một cái công đạo, cũng cho người thân của người chết một cái công đạo.”

“Nếu cần người, ngươi cứ việc điều động, ta cho ngươi cái quyền hạn này!”

Nghe xong ánh mắt Lương Võ lộ ra một tia phấn chấn, có Trần Thanh Lâm toàn lực ủng hộ đã tốt lắm rồi.

“Rõ, cục trưởng Trần!”

Lương Võ lại cúi đầu chào một cái.

Trần Thanh Lâm nói tiếp:

“Đi đi, nếu có tiến triển, có khó khăn, lập tức báo cáo với ta!”

"Vâng!"

Nói xong Lương Võ xoay người rời đi.

Trần Thanh Lâm đứng tại chỗ trầm tư, bằng trực giác của hắn, vụ án này không đơn giản.

“Cha mẹ Tiêu phàm chỉ là người bình thường, vì sao lại có người có ý định mưu sát họ?”

Trần Thanh Lâm thầm nghĩ.

…

Lúc Tiêu Phàm về đến nhà, ở cổng vẫn có giày của Tô Ấu Vi.

"Còn chưa tìm được phòng ở phù hợp sao?"

Tiêu Phàm âm thầm nhíu mày, Tô Ấu Vi đã sống ở đây một thời gian dài, khẳng định sẽ bị người khác phát hiện.

Thẩm Thần nhìn thấy thì cũng thôi đi, huynh đệ nhà mình hắn sẽ không nói lung tung.

Lỡ như là người khác nhìn thấy, bài viết trường học ngay lập tức sẽ náo nhiệt lên.

"Tô học muội, ta đã trở về."

Tiêu Phàm gửi một tin nhắn cho Tô Ấu Vi.

Hắn tin tưởng rằng với ý tứ của mình Tô Ấu Vi sẽ hiểu, hắn cũng

không phải là báo cáo với Tô Ấu Vi, mà là nói cho Tô Ấu Vi rằng nếu nàng tiếp tục ở đây ở thì sẽ không tiện.

"Tích tích, tích tích."

Rất nhanh điện thoại vang lên, là Tô Ấu Vi gọi tới.

Tiêu Phàm kết nối điện thoại, bên đầu kia truyền tới thanh âm đắng chát của Tô Ấu Vi:

"Học trưởng, ta còn có thể tiếp tục ở với ngươi thêm vài ngày nữa được không? một người em gái của ta đang phẫu thuật, tất cả tiền của ta đã đem đi thanh toán cho các chi phí y tế, vì vậy tạm thời không thuê được phòng ở."

Chương 33: Ngươi Thích Học Trưởng?

"Đến lúc đó tiền thuê nhà của ta chắc chắn sẽ không ít."

Nghe xong, Tiêu Phàm kinh ngạc nói:

"Tô học muội, ngươi chẳng phải là cô nhi sao?"

"Là em gái của ta trong cô nhi viện."

"Đột nhiên bị xuất huyết não, trong nội viện vốn là căng thẳng."

"Học trưởng, cầu xin ngươi."

Tô Ấu Vi nói.

Nếu như đến ở trong ký túc xá của học viện, nàng liền không có hoàn cảnh công việc kiếm tiền, số tiền nàng có sẽ chỉ đủ trang trải chi phí phẫu thuật, hơn nữa nàng sẽ phải hồi phục trong vài ngày sau đó.

Nghe thấy nàng nói vậy, trong lòng Tiêu Phàm cảm động, Tô Ấu Vi thật sự là một người trọng tình trọng nghĩa.

Rất nhiều người từ trong cô nhi viện rời đi, sợ là mãi mãi họ cũng sẽ không bước chân lại vào cái chỗ kia.

"Ngươi đang ở đâu?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Đợi Tô Ấu Vi nói địa điểm, Tiêu Phàm liền bắt xe chạy tới, hắn cũng không muốn dăm ba câu liền bị dao động, nếu như Tô Ấu Vi lừa hắn thì sao?

Nửa giờ sau, ở trong bệnh viện nhân dân tỉnh Tiêu Phàm nhìn thấy Tô Ấu Vi.

Bên ngoài phòng phẫu thuật, nàng đang an ủi một bà lão bên cạnh.

Con mắt của bà lão đỏ ngầu.

"Tô học muội, tình huống cụ thể như thế nào?"

Tiêu Phàm đến gần dò hỏi.

Nghe thấy thanh âm của Tiêu Phàm, Tô Ấu Vi ngẩng đầu nhìn về phía hắn, nàng vô thức nuốt nước bọt nhiều hơn, rồi nói :

"Nha Nha lúc ban đầu còn tốt, nhưng buổi sáng đột nhiên té xỉu, bác sĩ trong huyện phán đoán là xuất huyết não."

"Viện trưởng liền tranh thủ thời gian đưa nàng tới nơi này."

Lúc này, bà lão nhìn về phía Tiêu Phàm:

"Ngươi là bạn trai của Ấu Vi sao? Ấu Vi là một hài tử ngoan, nàng tính tình lương thiện đã phụ cấp cho nội viện không ít tiền."

"Nhưng cô nhi viện chúng ta sẽ không kéo chân sau của nàng, các ngươi nếu như kết hôn chúng ta sẽ không cần tiền phụ cấp của nàng nữa, nàng quản tốt tiểu gia đình của mình là được."

Tiêu Phàm: ....."

Nghe những lời viện trưởng nói, sắc mặt Tô Ấu Vi trở nên đỏ bừng:

"Viện trưởng, ngươi nói bậy bạ gì đó nha, Tiêu học trưởng chỉ là một người học trưởng của ta, đồng thời cũng là chủ trọ của ta."

Bà lão nghe xong hơi nghi hoặc một chút.

Nàng phát giác được gần đây nhất Tô Ấu Vi có chút biến hóa, có đôi khi sẽ một mình ngồi ngẩn người, có đôi khi lại đột nhiên cười ngây ngô, lấy mấy chục năm kinh nghiệm của nàng, có khả năng Tô Ấu Vi đang yêu đương.

Xảy ra chuyện như vậy, sao Tô Ấu Vi lại còn gọi một nam sinh tới?

"Khục, viện trưởng, ngươi xác thực đã hiểu lầm rồi."

"Ta cùng Tô học muội cũng không phải là quan hệ bạn trai bạn gái, Tô học muội trong trường học là nữ thần, mà ta chỉ là một người bình thường, cũng không dám mơ tưởng."

Tiêu Phàm ho nhẹ giải thích.

Tô Ấu Vi há to miệng, nàng còn muốn nói một cái gì đó, nhưng lại ngượng ngùng không nói ra được.

"Két."

Đúng lúc này, đèn trong phòng phẫu thuật tắt, bác sĩ từ bên trong đi ra.

Tô Ấu Vi cùng viện trưởng đều khẩn trương đứng lên.

Bác sĩ nói:

"Phẫu thuật tương đối thành công, cô bé tình huống ổn định, nhưng cân nhắc đến việc cô bé còn nhỏ tuổi, cần ở trong phòng bệnh chăm sóc đặc biệt vài ngày."

"Tổng chi phí điều trị ước tính khoảng tám vạn nhân dân tệ, các ngươi cần chuẩn bị kỹ càng."

Nghe xong, sắc mặt Tô Ấu Vi cùng viện trưởng đều biến đổi.

Các nàng chuẩn bị có năm vạn nhân dân tệ, số tiền còn thiếu cũng không ít.

"Bác sĩ, tiền bạc là việc nhỏ, đem người chữa khỏi."

Tiêu Phàm mở miệng nói.

Bác sĩ gật đầu rời đi, Tô Ấu Vi mới nói:

"Học trưởng cám ơn ngươi tiếp tục cho ta thuê phòng, chuyện nơi này không còn liên quan tới ngươi nữa, ngươi có thể trở về trước."

Tô Ấu Vi biết Tiêu Phàm gần đây được năm mươi vạn, nhưng nàng vừa cầu Tiêu Phàm tiếp tục cho nàng thuê phòng ở, nên Tô Ấu Vi cũng không dám lại tiếp tục vay tiền của Tiêu Phàm.

"Tạm biệt."

Nói xong Tiêu Phàm quay người rời đi.

Thấy Tiêu Phàm rời đi, trong mắt Tô Ấu Vi lóe lên một tia ảm đạm, mặc dù nàng không muốn lại gây thêm phiền phức cho hắn, nhưng hắn trực tiếp xoay người rời đi như thế, trong nội tâm nàng vẫn còn có chút không thoải mái.

Nếu Tiêu Phàm chỉ là bạn bè bình thường, Tô Ấu Vi cũng sẽ không đến mức như này, nhưng Tiêu Phàm cứu được nàng, trong lòng nàng, Tiêu Phàm cùng những bạn bè bình thường là khác nhau.

"Vi Vi, ngươi thích học trưởng của ngươi sao?"

Viện trưởng ở bên cạnh đột nhiên nói.

Nghe xong, Tô Ấu Vi vội vàng phủ định nói:

"Không có chuyện này đâu, viện trưởng, ngươi chớ nói lung tung."

Viện trưởng nói tiếp:

"Học trưởng ngươi vẫn còn là học sinh, coi như hắn không cho ngươi mượn tiền thì ngươi cũng đừng trách hắn, ngươi đã đối với hắn có hảo cảm, vậy khẳng định ở những phương diện còn lại hắn không tệ."

"Viện trưởng, không nói chuyện với người nữa."

Tô Ấu Vi bước đi thật nhanh, vừa đi nàng đến vừa ngẫm lại xem

nên tìm ai mượn ít tiền.

Nếu như vay tiền một số người đang theo đuổi nàng, tự nhiên dễ dàng, nhưng nàng cũng không muốn mở miệng vay tiền bọn hắn.

"Hả?"

Chương 34: Năm Năm Vất Vả

Vừa mở điện thoại ra, Tô Ấu Vi ngây ngẩn cả người, Tiêu Phàm vậy mà chuyển khoản mười vạn nhân dân tệ cho nàng.

"Tô học muội, đây không phải cho ngươi mượn, tiền này là quyên góp cho cô nhi viện."

"Không cần phải trả lại tiền, nhưng tiền thuê nhà vẫn phải trả."

Tô Ấu Vi nắm thật chặt điện thoại, trong lòng nàng, từng tia từng tia dòng nước ấm đang phun trào.

"Học trưởng, không cần nhiều tiền như vậy đâu, ba vạn nhân dân tệ là đủ rồi."

Tô Ấu Vi vội vàng nhắn tin cho Tiêu Phàm.

"Ngươi xác định là đủ sao? Ta sợ là hết năm nay chi phí ăn uống của cô nhi viện đều không có cách giải quyết. Cầm lấy đi."

Nhìn thấy dòng tin nhắn này, trong mắt Tô Ấu Vi lệ quang lấp lóe.

"Vi Vi, ngươi thế nào? Ngươi đừng để chính mình bị ủy khuất đi vay tiền, ta đã chuẩn bị điện thoại, có lẽ có khả năng gom góp được ba vạn nhân dân tệ."

Viện trưởng đi đến gần Tô Ấu Vi đang khẩn trương nói.

Tô Ấu Vi xoa xoa nước mắt rồi đáp:

"Viện trưởng, người không cần gọi điện thoại nữa đâu, ta vừa mới nhận được tin nhắn, học trưởng hắn đã chuyển cho ta mười vạn nhân dân tệ."

"Nói là quyên góp cho cô nhi viện."

Viện trưởng nghe xong liền giật mình.

"Mười vạn nhân dân tệ cũng không phải là số lượng nhỏ, số tiền này người nhận hay không nhận?"

Tô Ấu Vi nhìn về phía viện trưởng, nàng nói tiếp:

"Học trưởng quyên góp người nhận đi."

Nghe Tô Ấu Vi nói xong, viện trưởng cười ha hả nhìn qua nàng.

Nếu như đối với Tiêu Phàm không có cảm giác tốt đẹp, Tô Ấu Vi tuyệt đối sẽ không nói như vậy.

"Được rồi, nếu Vi Vi đã nói như vậy, vậy bà già này coi như đây là sính lễ."

"Viện trưởng!"

Tô Ấu Vi dậm chân, khuôn mặt nàng một lần nữa lại đỏ bừng.

Lúc này Tiêu Phàm đang ở bên ngoài bệnh viện, hắn hoàn toàn không biết còn có một màn này.

Mười vạn nhân dân tệ làm sính lễ, nếu như có thể lấy được Tô Ấu Vi, không biết có bao nhiêu người muốn đưa số tiền này.

"Bản án cha mẹ không biết có tiến triển gì không."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng, rồi hắn lên một chiếc xe taxi.

"Sư phụ, đi đến đại đội hình sự trinh sát Thành Nam."

Không đầy nửa giờ sau, xe taxi đã đến, Tiêu Phàm thần sắc phức tạp nhìn qua kiến trúc trước mặt.

Đại đội hình sự trinh sát Thành Nam hắn đã đi đi lại lại không ít lần.

"Tiêu Phàm, ngươi tới rồi, ngồi đi."

Chẳng mấy chốc Tiêu Phàm đã đi vào trong, Lương Võ thấy Tiêu Phàm đến liền nhẹ gật đầu.

"Lương đội trưởng, bản án cha mẹ ta có tiến triển gì không?"

Tiêu Phàm không có ngồi, hắn đứng đấy dò hỏi.

Lương Võ nghe xong trầm ngâm nói:

"Có một số tiến triển, nhưng không dễ để nói cho ngươi biết tình tiết cụ thể của vụ án, cho ta thời gian hai tháng, ta nhất định sẽ điều tra ra."

Lương Võ cũng không có ý định nói cho Tiêu Phàm tình hình thực tế trước khi tìm ra kẻ sát nhân.

Một mặt, nếu như Tiêu Phàm biết, hung thủ có khả năng cũng sẽ phát giác được; mặt khác, nếu như không tìm thấy hung thủ, lý do là cha mẹ mình đã chết trong một vụ tai nạn giao thông, Tiêu Phàm sẽ dễ tiếp nhận hơn một chút.

…

Nghe Lương Võ nói vậy, Tiêu Phàm kinh ngạc nhìn về phía hắn:

“Đội trưởng Lương, ngươi xác định là trong vòng hai tháng có thể điều tra ra sao?”

Cho dù có tiến triển, bản án cũ năm năm trước, muốn điều tra ra cũng không có dễ dàng như vậy.

Lương Võ nghe xong, cười cười nói:

"Hôm nay cấp trên giao cho ta toàn quyền phụ trách vụ án này, không được trì hoãn bản án, điều tra hai tháng hắn là không sai biệt lắm."

Tra một vụ án hai tháng, đối với Lương Võ mà nói đã rất dư dả, bình thường coi như nghi án mấy năm trước cũng không có khả năng cho nhiều thời gian như vậy.

Thấy hắn nói thế, trong lòng Tiêu Phàm hơi động, trùng hợp như

vậy sao?

Đúng vào thời điểm này lại thành lập tổ chuyên án điều tra, tám chín phần mười là do lão Ngụy hỗ trợ.

"Đội trưởng Lương, vậy xin nhờ ngươi."

Tiêu Phàm đứng lên nói.

Lương Võ vỗ vỗ vào bả vai Tiêu Phàm rồi nói:

"Năm năm ngươi hẳn là cũng vất vả rồi, tuổi còn trẻ, ngươi nên nói chuyện yêu đương đi, hưởng thụ cuộc sống sinh hoạt một chút."

"Ta có một đứa cháu gái, tướng mạo thanh tú, ngươi có muốn làm quen hay không?"

Tiêu Phàm nghe xong vội vàng lùi lại, hắn nói:

"Đội trưởng Lương, ta vẫn còn trẻ, còn chưa nghĩ đến chuyện yêu đương."

Vừa nói hắn vừ quay người tranh thủ thời gian chạy trốn.

Cô cháu gái kia của Lương Võ, hắn đã may mắn gặp qua một lần, người cao một mét sáu, cân nặng tầm một trăm sáu.

"Hình như gần đây Tiêu Phàm sáng sủa tự tin hơn một chút, các ngươi có cảm giác như vậy hay không?"

Lương Võ hỏi người đứng bên cạnh.

"Hình như là như vậy, có khả năng có quan hệ cùng cái cô gái xinh đẹp trước đó, nàng tên là Tô Ấu Vi thì phải, đội trưởng Lương, ta cảm thấy cháu gái ngươi sợ là không có hi vọng rồi."

Lương Võ trừng mắt liếc nhìn hắn, nói:

"Cháu gái ta so với Tô Ấu Vi chênh lệch lớn như vậy sao?"

Nghe thấy hắn hỏi vậy, mọi người xung quanh cố nín cười.

Bọn họ đã khắc sâu ấn tượng về nhan sắc của Tô Ấu Vi, ở trong TV cũng khó tìm ra được một người xinh đẹp có thể so sánh với nàng, nhưng cháu gái của Lương Võ cũng khó dùng từ xinh đẹp để hình dung.

"Làm việc đi, làm việc đi!"

Chương 35: Người Nhờ Vào Ăn Mặc

"Nếu trong hai tháng không phá được án, ta mà bị phê bình thì các ngươi cũng đừng nghĩ tốt hơn."

Lương Võ tức giận nói.

Sau khi rời khỏi đại đội hình sự trinh sát Thành Nam, trên khuôn mặt Tiêu Phàm nở một nụ cười.

Hai tháng a?

Hắn vẫn có đủ kiên nhẫn để chờ đợi trong khoảng thời gian ngắn ngủi này.

Thời gian năm năm hắn cũng chờ được, phải chờ thêm hai tháng không tính là gì.

"Trong hai tháng này, ta phải tận lực để cho mình trở nên càng thêm cường đại, đến lúc đó ở trước mộ phần cha mẹ dâng hương, bọn họ trên trời có linh thiêng sẽ được an ủi hơn."

Tiêu Phàm tự lẩm bẩm.

Lúc này mưa nhỏ tí tách tí tách rơi xuống, Tiêu Phàm tranh thủ thời gian đi đến dưới một thân cây tránh mưa.

Nhưng đợi một hồi lâu cũng không có chiếc xe taxi nào tới.

"Xem ra cần phải nắm chặt thời gian đi thi bằng lái."

Đứng dưới thân cây, trong lòng Tiêu Phàm thầm nghĩ.

Với thể chất thân thể hắn tăng lên, lực lượng tinh thần cũng tăng

lên không ít, tốc độ phản ứng cùng với năng lực khống chế đồ vật cũng tăng lên không tệ, thi bằng lái hắn là rất dễ dàng.

"Nhỏ giọt!"

Đúng lúc này, một chiếc xe dừng lại ở trước mặt Tiêu Phàm, cửa sổ xe hạ xuống, là Lê Nhã.

"Tiêu Phàm, lên xe đi."

"Ngươi ở đâu, ta đưa ngươi một chuyến."

Lê Nhã mỉm cười nói.

Nghe vậy, Tiêu Phàm tranh thủ thời gian mở cửa lên xe, rồi hắn nói:

"Lê Nhã tỷ, ngươi làm xong việc rồi sao?"

"Ừm, hôm nay nhận chức ngày mai mới chính thức đi làm, đi nơi nào? Tuyên bố một chút, ta cũng không phải nhìn ngươi đẹp trai mới đưa ngươi đi, ta là người đã có bạn trai."

Tiêu Phàm thấy nàng nói xong, hắn mỉm cười:

"Với nhan sắc giá trị cùng khí chất của Lê Nhã tỷ, bây giờ không có khả năng còn độc thân được, tìm một cửa hàng phụ cận lớn một chút đi, ta mua chút đồ vật."

Điện thoại di động ban đầu cũng không tốt nữa, đến đổi đi.

Quần áo và giày dép cũng phải được sắp xếp lại một chút.

Nói thế nào đi nữa, bây giờ hắn cũng là nhân vật tài sản ngàn vạn, không cần thiết phải cố ý giả nghèo.

"Muốn ta tham khảo giúp ngươi một chút hay không?"

Thấy Tiêu Phàm đang phân vân, Lê Nhã mỉm cười nói.

Tiêu Phàm nghe xong, ánh mắt sáng lên:

"Cầu còn không được a, khi nào xong, buổi tối ta sẽ mời Lê Nhã tỷ

ăn cơm."

Không lâu sau, Lê Nhã lái xe đến một trung tâm mua sắm.

Trong phòng thử đồ, Tiêu Phàm thay một bộ quần áo chất lượng không tệ.

Nhìn thấy Tiêu Phàm đi ra, ánh mắt Lê Nhã sáng lên.

"Quả nhiên con người đều dựa vào ăn mặc a, ngươi thay đổi bộ quần áo này đẹp trai hơn không ít."

Lê Nhã tấm tắc khen.

Tiêu Phàm cười ha hả nói: "Là ánh mắt chọn quần áo của Lê Nhã tỷ không tệ a."

"Đã đến đây rồi, vậy liền làm phiền ngươi lại giúp ta chọn mấy bộ."

Lê Nhã nghe xong gật gật đầu, nàng biết rằng Tiêu Phàm gần đây đã nhận được phần thưởng trị giá năm mươi vạn.

Mua mấy bộ quần áo đắt một chút, vấn đề cũng không lớn.

Một giờ trôi qua, quần áo và giày dép đã được mua hết, Tiêu Phàm cũng không có nói ra bất kỳ đề xuất tặng Lê Nhã một bộ quần áo hay gì đó, làm như vậy đối với người đã có bạn trai như nàng mà nói, không thích hợp.

"Đi đi đi, đi ăn cơm."

"Giữa trưa ở chỗ lão Ngụy không dám ăn nhiều, bụng ta sắp bị đói dẹp bụng rồi đây."

Lê Nhã cười ha hả nói.

Mặc dù biểu hiện bề ngoài lão Ngụy bình dị gần gũi, nhưng ông ở vị trí đứng đầu đã lâu năm, ở trước mặt ông, Lê Nhã có áp lực vẫn rất lớn, ngược lại Tiêu Phàm lại không có áp lực gì.

Rất nhanh Tiêu Phàm bọn họ liền tiến vào một gian phòng ăn.

"Đây không phải là Tiêu Phàm sao?"

"Tin tức bên trong diễn đàn còn nói hắn không có bạn gái, đúng là nam cặn bã."

Lúc này, Tống Khiết cũng đang ở ngay trong tiệm ăn cơm, tay nàng cầm lấy điện thoại ra cấp tốc chụp xuống mấy tấm hình.

Ảnh chụp đem Tiêu Phàm nhìn thấy rõ ràng.

Ở góc độ không đúng, chỉ chụp được nửa bên mặt của Lê Nhã, nhưng giá trị nhan sắc nàng cao, nửa bên mặt cũng rất xinh đẹp.

"Ấu Vi, ngươi nhìn xem, người nghèo cũng chưa hẳn là vật gì tốt."

"Trong nhà Tiêu Phàm rõ ràng là rất phổ thông, lại thường xuyên mặc mấy bộ quần áo mấy ngàn ra để gạt người."

"Nam nhân kỳ thật đều rất phiền phức, đã như vậy sao không tìm một người có tiền, ngươi thấy ta nói đúng không?"

Tính tiền rời đi, Tống Khiết gửi cho Tô Ấu Vi một tấm hình, sau đó lốp bốp nói một đống.

Lúc này Tô Ấu Vi đang trong phòng nấu đồ ăn.

Nàng không biết nên cảm ơn Tiêu Phàm như thế nào, đột nhiên lại nghĩ ra nấu cho Tiêu Phàm một bữa cơm, vậy nên từ bệnh viện ra nàng liền nhanh chóng đi mua đồ ăn, bây giờ cũng sắp xong rồi.

"Ta phải gọi điện thoại để học trưởng trở về ăn cơm."

Tô Ấu Vi tự lẩm bẩm với chính mình, bỗng chốc khuôn mặt nàng hơi ửng hồng.

Mặc dù tay nghề nấu ăn của nàng cũng không tệ lắm, nhưng cũng chưa từng có nam sinh nào nếm qua các món ăn nàng nấu.

Chương 36: Lô Hàng

Cầm điện thoại di động lên, Tô Ấu Vi mở vào wechat trước tin.

Nhỡ có tin nhắn của Tiêu Phàm thì sao?

Mấy ngày gần đây nhất, số lần nàng mở wechat so với thường ngày nhiều hơn không ít.

"Tống Khiết lại làm cái quái gì vậy?"

Vừa vào, Tô Ấu Vi liền nhìn thấy có tầm mười tin nhắn là do Tống Khiết gửi tới.

"Cái này ——"

Rất nhanh sau đó, Tô Ấu Vi thấy được ảnh chụp, trong bức ảnh Tiêu Phàm đang cùng một cô gái xinh đẹp ăn cơm.

Nàng nhìn ra rằng Tiêu Phàm còn đổi quần áo.

Hẳn là cô gái kia cùng đi mua nó với Tiêu Phàm.

Ngay lập tức tâm trạng Tô Ấu Vi có hơi buồn phiền, trong nồi đang nấu canh xương sườn cũng không còn thơm nữa.

"Học trưởng cùng nàng, không biết có ở cùng một chỗ hay không?"

"Ta, ta ——"

Trong lòng Tô Ấu Vi dâng lên một hồi đấu tranh suy nghĩ cùng đối phương.

Nhưng rất nhanh nàng liền bỏ đi ý nghĩ như vậy, nếu Tiêu Phàm đã cùng đối phương ở cùng một chỗ, nàng chặn ngang một cước đây không phải là trở thành người thứ ba à?

"Tống Khiết, ngươi thật nhàm chán."

Sau đó Tô Ấu Vi gửi cho Tống Khiết một tin nhắn, rồi trực tiếp đem wechat Tống Khiết vào danh sách đen.

Lúc ở bên trong ký túc xá, ngẩng đầu không gặp cúi đầu gặp, nàng còn cho đối phương một chút mặt mũi, bây giờ Tống Khiết lại nói Tiêu Phàm như vậy, nàng lười nhác phải khách khí nữa.

"Nếu như học trưởng đã có bạn gái, ta ở chỗ này sợ là không ổn."

Đem sườn kho ở trong nồi lấy ra, Tô Ấu Vi nhìn qua đồ ăn màu sắc hương vị đều đủ nhưng nàng lại không có khẩu vị gì hết.

"Học trưởng, ngươi có bạn gái rồi sao?"

Suy nghĩ hồi lâu, Tô Ấu Vi quyết định gửi tin nhắn cho Tiêu Phàm.

Lúc này ở trên đường Tiêu Phàm đang định gọi xe về, nhưng khi nhìn thấy tin nhắn Tô Ấu Vi gửi, nhịp tim hắn bỗng nhiên gia tốc.

Tuy hắn nói bây giờ không muốn bàn chuyện yêu đương, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn không thích vẻ bề ngoài của nàng, Tô Ấu Vi tuyệt đối là cô gái xinh đẹp nhất mà hắn đã gặp qua.

"Học trưởng, ngươi đừng hiểu lầm, ta đột nhiên lại nghĩ đến vấn đề này, nếu ngươi đã có bạn gái, ta thuê nhà ở nơi này của ngươi xác thực cũng không tốt, ta lập tức chuyển."

Rất nhanh Tô Ấu Vi lại gửi một tin nhắn tới.

Thấy tin nhắn nàng gửi, Tiêu Phàm bĩu môi.

Tin nhắn kia của Tô Ấu Vi làm hại trái tim hắn cứ đập thình thịch thình thịch.

"Không có, ngươi an tâm ở."

"Đối với cái kia điện thoại kia ngươi mua ta muốn, cái đó mất bao nhiêu tiền, ta chuyển cho ngươi."

Tiêu Phàm trả lời.

Tô Ấu Vi thấy tin nhắn của hắn, nhãn tình sáng lên.

Tiêu Phàm nói không có bạn gái, nàng tin tưởng.

"Cái kia điện thoại chống đỡ hai tháng tiền thuê nhà, học trưởng, ngươi thấy có được hay không?"

Nhìn dòng tin nhắn nàng gửi, lông mày Tiêu Phàm vô thức nhíu lại, cái kia điện thoại kia vừa rồi hắn ở cửa hàng nhìn, giá bán vượt qua năm ngàn.

"Tiền thuê nhà tám trăm một tháng, cho ngươi chống đỡ nửa năm."

…

Tô Ấu Vi nghe xong vui mừng khôn xiết, nàng còn có thể nơi này ở nửa năm, vậy thì quá tốt rồi.

Ở nơi này có Tiêu Phàm, nàng thật sự rất rất thích.

"Cảm ơn học trưởng."

Tiêu Phàm cũng không tiếp tục hồi phục, hắn ngồi nhắm mắt dưỡng thần, suy tư về kế hoạch tiếp theo trong tương lai.

Vấn đề hàng đầu đương nhiên vẫn là muốn kiếm tiền.

Hắn đã nhờ Đường Tại Thiên đặt hàng một vạn chuôi Đường đao, tổng giá trị ba ngàn năm trăm vạn, đã ứng trước một ngàn bốn trăm vạn rồi, còn thiếu hai ngàn một trăm vạn tiền hàng nữa.

Về phía Dương An Nhân bọn hắn, Tiêu Phàm đã đặt mua ba vạn bộ quần áo, vẫn còn chưa thanh toán ba trăm vạn tiền hàng.

Tổng cộng tiền hàng chênh lệch liền đạt tới hai ngàn bốn trăm vạn.

Cái này còn không có tính tới các thứ tiền lúc phải mua lương thực.

Mà bây giờ bên trong thẻ của hắn chỉ có một ngàn bảy trăm vạn, trả nợ tiền hàng cũng không đủ.

Đương nhiên, thời gian liên lạc lần sau cùng Tiêu Hải là mười ngày sau, hắn có đầy đủ thời gian kiếm tiền, trong thẻ còn có một ngàn bảy trăm vạn, về phương diện tiền vốn cũng đầy đủ.

"Đường Dao không biết cần bao lâu mới có thể đưa tới, nếu như có thể trong vòng mười ngày đưa tới, tốt nhất đem nó cùng nhau đưa cho ông nội, nhưng đồ vật không phải cùng một chỗ."

Nghĩ đến đây, Tiêu Phàm âm thầm nhíu mày.

Đây cũng là một sự việc vô cùng phiền toái.

Một vạn thanh Đường đao sắc bén, cái đồ chơi này chỉ có thể ở bên Myanmar kia truyền đi.

Nhưng di chuyển ba vạn bộ đồ huấn luyện đặc chiến qua chỗ khác cũng không dễ dàng gì.

Vấn đề về thủ tục vẫn còn tốt, chủ yếu là thời gian.

Bọn Dương An Nhân sản xuất ra được tối thiểu đều cần tám chín ngày, nếu nhà kho ở cùng một thành phố, họ có thể gửi hàng đến đó kịp thời, nhưng đưa đến Myanmar thì hoàn toàn không kịp.

"Nếu không trực tiếp ở Myanmar đặt một lô hàng?"

Đột nhiên trong đầu Tiêu Phàm xuất hiện ý nghĩ như vậy.

Công nghiệp sản xuất ở Myanmar còn kém xa, khẳng định về phần giá cả cũng không có dễ dàng như vậy, nhưng chỉ cần tốn thêm ít tiền, ở bên Myanmar đặt một lô hàng điều chế bộ đồ huấn luyện đặc chiến cũng được.

Chỉ là cái này nếu như tìm Đường Tại Thiên hỗ trợ, Đường Tại Thiên sẽ rất ngạc nhiên, ở trong nước dạng nhà máy này còn có rất nhiều, vì sao hắn lại muốn đặt hàng sản xuất ở Myanmar?

Chương 37: Hợp Khẩu Vị

Càng nghĩ, Tiêu Phàm vẫn quyết định bỏ ý nghĩ này của mình đi.

Trước đây, Đường Tại Thiên khách khí đối với hắn, nhưng Đường Tại Thiên tuyệt đối không phải người dễ đối phó, nếu để Đường Tại Thiên hoài nghi lên trên người hắn, nói không chừng Đường Tại Thiên còn phái người điều tra hắn, nặng hơn thậm chí là theo dõi hắn.

"Đến lúc đó để ông nội cách mấy ngày lại liên lạc một lần là được."

Trong lòng Tiêu Phàm thầm nhủ.

Lần thứ nhất cùng lần thứ hai liên lạc, thời gian cũng chỉ cách nhau ba ngày, nói rõ cách thời gian liên lạc ngắn một chút xíu, ở chỗ Tiêu Hải nơi đó cũng không có vấn đề quá lớn.

—— Cùng lắm thì lần sau hắn không muốn chỗ tốt, Tiêu biển tiêu hao liền sẽ không rất lớn.

"Nếu Đường đao có thể kịp thời làm ra, trong vòng mười ngày ta liền phải đi một chuyến đến Myanmar."

"Vậy thì những ngày này ta phải chăm chỉ luyện tập khống vật một chút mới được."

Mải mê suy nghĩ đến sự tình này, bất tri bất giác xe của Tiêu Phàm ngồi đã đến gần nhà.

"Răng rắc."

Đứng trước cửa nhà, Tiêu Phàm móc ra chìa khóa mở cửa.

Vừa vào cửa, Tiêu Phàm lập tức ngửi thấy một cỗ mùi thơm.

"Học trưởng, ngươi trở về rồi."

Đúng lúc này, thanh âm êm tai của Tô Ấu Vi vang lên, nàng từ bên trong gian phòng của mình đi ra.

Hôm nay nàng mặc một bộ quần áo xinh đẹp, còn trang điểm một chút xíu, cho dù Tiêu Phàm đã gặp nàng đến mấy lần, nhưng bây giờ nhìn thấy cảnh này vẫn có cảm giác kinh diễm.

"Ta không biết làm sao để cảm ơn ngươi, liền quyết định làm một bữa cơm, bất quá ngươi tựa hồ đã nếm qua rồi."

Tô Ấu Vi nói.

Nghe đến đây, Tiêu Phàm nhìn về phía mặt bàn, trên đó tổng cộng bốn món đồ ăn, ba món ăn mặn một món canh.

Nhìn bề ngoài được trang trí trông khá đẹp, mùi hương cũng lan tỏa ra khắp căn phòng.

Một nữ thần học đường như Tô Ấu Vi này, trù nghệ vậy mà cũng không tệ.

Thật sự mà nói, giờ khắc này Tiêu Phàm có chút tâm động.

Thời gian đã thật lâu, hắn chỉ có ở một mình, bây giờ trở về trên mặt bàn lại có người đã làm sẵn đồ ăn, để hắn có chút cảm giác ấm áp như ở nhà.

"Tô học muội, về sau nếu ai cưới được ngươi liền hưởng phúc a."

"Bên trên đến phòng, hạ đến phòng bếp."

Tiêu Phàm cười ha hả nói.

Thấy Tiêu Phàm nói vậy, Tô Ấu Vi quan sát vẻ mặt của hắn, ánh mắt của nàng có chút lấp lóe, nàng nói:

"Học trưởng, ngươi có muốn thử vị một chút hay không? Nếu như không hợp khẩu vị của ngươi, lần sau ta sẽ điều chỉnh một chút."

Tiêu Phàm nghe thấy nàng nói thế cũng không ngồi im nữa, hắn dùng đũa gắp một miếng sườn kho bỏ vào miệng, vừa nhai hai mắt hắn sáng lên.

Tô Ấu Vi làm đồ ăn so sánh với đồ hắn làm thì ngon hơn nhiều.

Mấy bữa ăn hàng ngày hắn cơ bản đều là ở nhà ăn trường học giải quyết.

"Rất ngon."

"Tô học muội, với cái trù nghệ nấu ăn này của ngươi, đã đạt đến tiêu chuẩn của đầu bếp chuyên nghiệp."

Vừa nói, Tiêu phàm vừa lần lượt thử ba món ăn còn lại.

Việc này hắn thật sự không phải thổi phồng, về phương diện nấu ăn Tô Ấu Vi xác thực rất lợi hại.

"Học trưởng, ngươi thích là được."

Tiêu Phàm xoa xoa bụng, hắn nói:

"Đáng tiếc tối nay ăn no rồi, thật sự ăn không nổi nữa, ngươi còn chưa ăn, mau ăn đi, để dành một nửa cho ta ngày mai ăn."

"Ở bệnh viện bên kia tình huống như thế nào?"

Tô Ấu Vi đến phòng bếp lấy cho mình nửa bát cơm, nàng vừa đi vừa nói:

"Nha Nha đang ở trong phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, viện trưởng bà ấy đã trở về rồi, mỗi ngày ta sẽ dành chút thời gian đi xem Nha Nha một chút."

Tiêu Phàm gật gật đầu.

"Học trưởng, nếu như ta ở đây ở nửa năm, sớm muộn cũng sẽ bị người khác phát hiện, có thể ảnh hưởng đến ngươi hay không?"

Tiêu Phàm đáp:

"Ta thu dọn một chút đồ vật rồi sẽ chuyển đến ở ký túc xá, nếu như người khác phát hiện, vậy ngươi cứ trực tiếp nói thuê nhà của ta, ta đem phòng ở đi cho thuê kiếm tiền rất bình thường."

"A?"

Tô Ấu Vi nghe xong, ngây người nhìn qua Tiêu Phàm.

Nàng còn tưởng rằng về sau Tiêu Phàm cũng sẽ ở chỗ này cơ.

"Ta trước đây cũng ở ký túc xá, ký túc xá có giường chiếu, ba người bạn cùng phòng trong ký túc xá đều rất tốt, ký túc xá cũng rất tốt."

Tiêu Phàm cười cười nói.

Mặc dù ở cùng nữ thần học đường rất thoải mái, nhưng Tiêu Phàm biết, bây giờ hắn thật đúng là không thích hợp để yêu đương, càng không thể cùng Tô Ấu Vi dạng này yêu đương.

"Học trưởng, kỳ thật... Kỳ thật ngươi cũng có thể ở bên này."

Thanh âm yếu ớt của Tô Ấu Vi vang lên.

Nghe thấy Tô Ấu Vi nói vậy, Tiêu Phàm nhìn qua nàng, bất kể hắn có ngu ngốc đến cỡ nào, cũng biết Tô Ấu Vi có cảm tình đối với hắn.

Có lẽ là từ khi hắn cứu được Tô Ấu Vi lên, nàng liền đối với hắn có một chút hảo cảm.

"Ở ký túc xá tốt hơn, cùng bọn họ chơi game rất thoải mái."

"Ngươi cứ ăn từ từ, ta đi trước chơi mấy ván game."

Nói xong, Tiêu Phàm liền đi vào phòng ngủ chính của hắn, còn không quên khóa trái cửa.

Tô Ấu Vi: “……”

Chương 38: Luyện Tập

Nàng nhớ tới mình lúc ăn cơm ở nhà ăn, có rất nhiều người vụng trộm nhìn nàng, không nghĩ tới hôm nay chỉ có hai người bọn họ, Tiêu Phàm lại muốn vào phòng chơi vài ván game.

Còn cự tuyệt cùng nàng "Ở chung".

"Chẳng lẽ là bởi vì cha mẹ xảy ra chuyện, ở phương diện tinh thần học trưởng có chút vấn đề sao?"

Trong tâm trí nhỏ bé của Tô Ấu Vi đột nhiên xuất hiện một chút ý nghĩ cổ quái.

"Lên."

Trong phòng, Tiêu Phàm đang khống chế để một cây kim lơ lửng ở trên không chung.

"Tiến lên!"

"Lui lại."

Dưới sự khống chế niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm, cái cây kim kia run run rẩy rẩy phi hành, Tiêu Phàm mới bắt đầu luyện tập

điều khiển đồ vật nên không quen thuộc lắm.

Nửa giờ về sau, Tiêu Phàm đã có thể khống chế điều khiển cây kim di chuyển tự do trong phạm vi hai mét.

"Đi."

Lúc này, Tiêu Phàm nhìn vào một cuốn sách cách đó hai mét.

Trong nháy mắt cây kim gia tốc, lúc rời khỏi phạm vi hai mét, tốc độ của nó được gia tốc lên đến năm mươi mét mỗi giây, cuốn sách thật dày bị đi sâu vào gần một centimet.

Tiêu Phàm rút cây kim ra, trong mắt của hắn lộ ra vẻ hưng phấn.

Lực công kích này cũng rất khả quan.

Nếu như trong khoảng cách gần muốn bắn vào mắt ai đó, mũi cây kim thậm chí có thể trực tiếp đâm thẳng vào trong đầu.

"Vừa luyện tập nửa giờ đã có hiệu quả như vậy, nếu như luyện tập nhiều hơn nữa, tốc độ cây kim hắn là có thể tăng gấp đôi."

Trong lòng Tiêu Phàm thầm nghĩ.

Một trăm mét trên giây gần bằng tốc độ ban đầu của nỏ, có khi xương đầu cũng có thể bắn thủng.

"Lên!"

Tiêu Phàm lại tiếp tục luyện tập tiếp, lần này hắn muốn thử khống chế hai cây kim cùng một lúc.

Lần thứ nhất thử, cây kim thứ hai vừa động, nhưng cây kim thứ nhất lại bị rớt xuống.

Đồng thời khống chế hai cây kim cùng một lúc mà nói, độ khó không đơn giản như khống chế một cây kim như vậy, hắn cần chăm chỉ luyện tập nhiều hơn.

…

Hai tiếng đồng hồ trôi qua. Tiêu Phàm đã có thể khống chế 2 chiếc

trâm giống như 2 chú cá nhỏ bơi lội bên người hắn. Mặc dù tốc độ không phải rất nhanh, nhưng đối với hắn đây đã là bước tiến bộ rất lớn rồi.

"Mệt thật. Có lẽ bây giờ năng lực khống chế bằng ý nghĩ của mình cũng tiêu hao bảy tám phần rồi."

Tiêu Phàm chuẩn bị tắm rửa rồi đi ngủ. Ngày mai hắn tính chuyển về kí túc xá ở, những lúc rảnh rỗi có thể cùng đám Trầm Thần chơi game cũng là một ý tưởng không tồi. Còn về việc học trên trường, Tiêu Phàm không hề lo lắng, bài vở trong học kì này hắn đều đã tự học xong hết rồi, hơn nữa từ khi năng lực khống chế bằng suy nghĩ tăng lên, Tiểu Phàm phát hiện trí nhớ của bản thân cũng tốt lên không ít. Giờ việc học đối với hắn không phải là vấn đề đáng để suy nghĩ nữa. Trong phòng tắm, Tô Ấu Vi dán tai vào cánh cửa, cẩn thận dè dặt lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Lúc nãy mải nghĩ vài chuyện, nàng có chút phân tâm, tắm xong rồi nàng mới nhớ ra bản thân quên mang quần áo. Khăn tắm hơi ngắn, nàng quấn đi ra ngoài cũng không ổn.

"Đàn anh có lẽ sẽ không ra ngoài này đâu nhỉ."

Tô Ấu Vi lẩm bẩm tự nhủ trong lòng. Nếu giờ nàng đi từ nhà tắm về đến phòng ngủ ở ngay bên cạnh thì chỉ cần 5 giây là đủ. Mà Tiêu Phàm từ khi về phòng ngủ của hắn đến bây giờ đã là 2 tiếng rồi, cũng không hề thấy hắn ra ngoài. Nghĩ như thế, Tô Ấu Vi cẩn thận nhẹ nhàng xoay chốt cửa phòng tắm, mở ra một khe hở nhỏ. Từ khe hở, nàng cẩn thận nhìn về phía phòng ngủ chính, ở đó không hề có tiếng động nào.

"Phù!"

Tô Ấu Vi thầm thở phào một hơi. Nàng nhanh chóng từ nhà tắm chạy ra ngoài.

"Cạch cạch!"

Đúng lúc này, cánh cửa phòng ngủ chính đột nhiên mở ra. Hai người mặt đối mặt, mắt to mắt nhỏ trố mắt nhìn nhau. Mặc dù khăn tắm của Tô Ấu Vi đã đủ để che hết các bộ phận quan trọng, nhưng cánh tay trắng như tuyết, xương quai xanh tinh tế và cả cặp

chân đẹp thon dài vẫn lộ ra ngoài không ít.

“Xin lỗi.”

Tiêu Phàm nhanh chóng đóng cửa lại. Mặt Tô Ấu Vi đỏ rực lên, nàng nhanh chóng chạy về phòng mình đóng cửa lại bằng tốc độ nhanh nhất, sau đó nàng đem cả người bọc kín lại trong chăn.

"Tại sao lại có thể như vậy chứ?”

Tô Ấu Vi cảm thấy mình sắp chết vì ngại rồi.

"Đàn anh, ban nãy là ta quên lấy quần áo đem vào. Ngươi chờ ta một chút rồi hẵng dùng nhà tắm nhé.”

Tô Ấu Vi lấy điện thoại, nhanh chóng gửi cho Tiêu Phàm hai tin nhắn. Nàng vừa nhớ ra quần áo bản thân vừa thay ra vẫn để trong nhà tắm.

“Được.”

Tiêu Phàm trả lời lại. Hắn đang cẩn thận nghĩ lại xem bản thân liệu có nên chuyển về kí túc xá ở hay không. Nếu chuyển về đó có lẽ hắn sẽ bỏ lỡ không ít khoảnh khắc đẹp đẽ mất. Tô Ấu Vi nhanh chóng mặc xong quần áo, sau đó nàng vào nhà tắm để lấy lại quần áo của chính mình.

“Đàn anh, ta làm xong rồi.”

Chương 39: Đẹp Trai Hơn Rồi

Tô Ấu Vi nói vọng ra ngoài một câu, rồi đỏ mặt chạy nhanh vào phòng. Tắm xong, Tiêu Phàm nhanh chóng mệt mỏi mà ngủ mất. Tiêu Phàm ngủ một giấc đến 8 giờ sáng ngày hôm sau mới tỉnh dậy. Năng lượng tinh thần tiêu hao quá nhiều, vậy nên hắn ngủ rất sâu.

“Đàn anh, ta đi đến bệnh viện một lát, đây là bữa sáng của ngươi nhé.”

Trên bàn ăn, Tiêu Phàm nhìn thấy một tờ giấy note mà Tô Ấu Vi để lại. Chữ giống như người, đều rất xinh đẹp.

“Gần nữ sắc sẽ dễ ảnh hưởng đến khả năng chiến đấu của ta. Hay là vẫn cứ chuyển đi thôi.”

Ăn sáng xong, Tiêu Phàm chuẩn bị đem theo một chút đồ đạc rồi nhanh chóng rời đi. Nếu như còn sống chung nhà với Tô Ấu Vi thêm vài hôm, có lẽ đến chính bản thân Tiêu Phàm cũng không nỡ rời đi mất. Việc đang cần hắn làm còn rất nhiều, làm gì có thời gian mà đối phó với đám tình địch ngoài kia. Người đẹp như Tô Ấu Vi nếu thành được người yêu thì cũng rất tốt, nhưng không phải bây giờ. Hắn biết Tô Ấu Vi có thiện cảm đối với hắn, trong thời gian ngắn tới có lẽ sẽ không có kẻ nào hớt tay trên mà đem nàng đi được. Nếu như Tô Ấu Vi là người dễ dàng thích người khác, thế thì hắn cũng chẳng có gì đáng để tiếc nuối hết.

... ...

"Các cháu ngoan, ông nội của các ngươi quay lại rồi đây!”

Tiêu Phàm vừa đẩy cửa kí túc xá vừa hô to. Đáp lại hắn chính là ba người đám Trầm Thần cùng giơ ngón giữa.

“Tam ca, hóa ra ngươi vẫn còn biết đường về đây cơ à?”

"Lão Tam, chúng ta còn tưởng ngươi bỏ rơi đám này rồi cơ.”

“Lão Tam, ngươi giỏi thật đấy, thời gian gần đây còn có tin đồn với Tô Ấu Vi nữa.”

Đám người Trầm Thần thay nhau nói. Kí túc xá của Tiêu Phàm có tổng cộng 4 người, lão đại Khổng Húc, người Sơn Đông, cao 1 mét 9, tự xưng bản thân là hậu nhân của Khổng Tử, là một người hào sảng phóng khoáng. Lão nhị Diệp Phi, nhìn bên ngoài là một người rất bình thường, thả vào đám đông tìm cũng không có gì đặc biệt, nhưng có một lần Tiêu Phàm bị người ta đánh, Khổng Húc đến đứng ra còn đánh không lại đối phương, thế mà một mình Diệp Phi có thể đánh hạ được đối phương, lấy 1 cân 6.

Trầm thần, là con nhà giàu, cũng là một người vui tính hài hước. Tiêu Phàm cũng là trong vô tình biết được gia sản nhà Trầm Thần

ít nhất cũng phải lên đến hơn 1 tỉ, nhưng tên tiểu tử này ở trường không hề giống với những thằng con nhà giàu khác. Tiêu Phàm trước đây từng đoán rằng 3 người Trầm Thần được sắp xếp cố tình để ở cùng chung một phòng, có lẽ có người đã cố ý sắp xếp như vậy, vì ba người họ đều không giống học sinh bình thường. Còn về hắn thì có lẽ do thành tích học tập tốt nên góp vào cho đủ người.

“Nhà đem cho người ta thuê rồi, thế nên thời gian tới ta sẽ về kí túc xá ở.”

Tiêu Phàm vừa đặt đồ xuống vừa nói. Trầm Thần vô cùng kinh ngạc, hắn biết người đang thuê phòng ở nhà Tiêu Phàm khả năng cao chính là Tô Ấu Vi, vậy mà Tiêu Phàm lại không muốn ở chung nhà với hoa khôi, lại chọn quay lại kí túc xá để ngủ chung với bọn hắn hay sao. Đổi lại là hắn, nếu bảo hắn lựa chọn giữa ở chung nhà với người đẹp hoặc là về chen chúc trong kí túc xá với một đám đàn ông, hắn sẽ không hề do dự mà chọn vế đầu.

“Vì để kiếm chút tiền thuê nhà mà phải về đây ở, tam ca cũng không dễ dàng gì nha.”

Trầm Thần trong lòng thầm nghĩ.

“Các ngươi có phát hiện ra lão tam đi một thời gian quay lại đẹp trai hơn hồi trước không? Chẳng nhẽ hắn vừa đến Hàn Quốc một chuyến?”

Diệp Phi có chút nghi hoặc nói, hắn cảm thấy Tiêu Phàm lần này về đây đã thay đổi không ít. Hình như Tiêu Phàm đã cao lên thêm một chút, khí chất trên người cũng tăng lên không ít. Trầm Thần hài hước trêu:

"Có lẽ là do sức mạnh của tình yêu đấy. Lâu rồi không gặp, không biết liệu có người nào đó lén lút sau lưng chúng ta đi tán gái rồi không.”

Khổng Húc hai mắt sáng lên:

“Lão tam, không lẽ ngươi và Tô Ấu Vi thực sự có gì đó hay sao? Nếu thật là như vậy, ba chúng ta đều hai chân hai tay ủng hộ

ngươi.”

Tiêu Phàm bĩu môi:

"Không nhìn thấy ta thay đổi phong cách ăn mặc hay sao? Người đẹp vì lụa, trước đây ta chỉ là ăn mặc bình thường nên mới che lấp đi sắc đẹp tiềm ẩn của ta thôi.”

“Hứ!”

Ba người lại đồng đều mà cùng giơ ngón giữa. Diệp Phi cũng lười thắc mắc về sự thay đổi của Tiêu Phàm, người không bị đổi thành người khác là được.

“Anh em, gần đây ta mới kiếm được chút tiền, trưa nay kiếm chỗ chúng ta đi ăn một bữa đi.”

Tiêu Phàm cười nói. Khổng Húc xua xua tay:

“Lão tam, chúng ta đi ăn một bữa thì không thành vấn đề, nhưng mời khách thì không đến lượt ngươi đâu, lần trước là Diệp Phi mời, lần này tới lượt lão tứ mời.”

Trầm Thần cười ha ha nói:

“Tam ca, chúng ta đều là anh em trong nhà, ngươi đừng khách sáo. Tiền ngươi kiếm được thì cứ để dành mà cưới vợ đi, nghe nói bây giờ sính lễ để cưới vợ cũng không ít đâu.”

Chương 40: Sính Lễ

Diệp Phi gật đầu. Tiêu Phàm cảm động trong lòng. Từ khi biết hoàn cảnh gia đình hắn, mỗi lần đi ăn cả phòng thì đám người Khổng Húc đều không để hắn trả tiền, ba năm gần đây hắn đã ăn không của mọi người không ít lần.

“Lão tam à, đi ăn cơm ai là người trả tiền thì đây là chuyện nhỏ mà. Nào, lại đây, chúng ta cùng chơi 1 ván game đã, có ngươi ở đây thì 4 anh em ta có thể thần cản giết thần, quỷ cản giết quỷ rồi.”

Mắt Khổng Húc phát sáng nói. Cơ thể hắn cường tráng giống như trâu vậy, ngón tay thô to nên không linh hoạt lắm, chơi game hơi gà. Chơi game giỏi thì phải nói đến Diệp Phi, nhưng có Khổng Húc kéo chân nên cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì. Nếu có Tiêu Phàm cùng chơi thì cả đám mới như hổ mọc thêm cánh.

“Nào nào nào, bắt đầu thôi!”

Diệp Phi và Trầm Thần nhanh chóng ngồi vào trước máy tính. Máy tính xịn của bọn hắn không tới 10 giây là đã khởi động xong rồi.

“Được thôi.”

Tiêu Phàm ngồi xuống, máy tính của hắn cũng khởi động rất nhanh. Chiếc máy tính này không phải do hắn tự mua, mà là Khổng Húc mua, nói là cho hắn mượn để dùng, lần mượn này cũng đã kéo dài 2 năm rồi.

“Thích thật!”

“Thắng 5 ván liên tiếp, haha!”

“Game này vẫn nên là có lão tam tham gia thì mới được.”

Liên tiếp thắng liền 5 ván, đám Khổng Húc đều cười vui vẻ, hôm qua hội hắn chơi nhưng vận may không tốt, bị đối phương cho ăn hành liên tục.

“Ta đi nói với giảng viên xin nghỉ buổi hôm nay đã.”

“Các ngươi cứ nghĩ địa điểm ăn cơm đi, ta gần đây kiếm được không ít tiền, mời các ngươi một bữa cơm thì không thành vấn đề đâu, nếu như không cho ta mời bữa này thì ta không ở chung với các ngươi nữa.”

Tiêu Phàm đứng dậy nói. Nửa tiếng sau, Tiêu Phàm đứng trước một quán ăn bình dân.

"Các ngươi có cần thiết phải thay ta tiết kiệm tiền như thế hay không? Với gương mặt này của ta mà còn cần chuẩn bị sính lễ à?”

Tiêu Phàm tiến đến gần đám Khổng Húc, giọng điệu không vui nói.

Trầm Thần cười cười:

“Tam ca, không chuẩn bị sính lễ cho con gái nhà người ta, không nhẽ ngươi muốn nhận sính lễ à?”

…

Tiêu Phàm tức giận trừng mắt với Trầm Thần, hắn mà cần phải bám váy phụ nữ hay sao?

"Lão đại, các ngươi đúng là lo thay ta tiết kiệm tiền thật đấy. Ta cũng không nghèo đến vậy đâu, thật đó.”

Tiêu Phàm ngồi xuống nói. Khổng Húc xua xua tay:

"Quan trọng là 4 anh em chúng ta cùng ăn với nhau, chứ ăn gì đâu có quan trọng. Chúng ta ăn nhanh một chút, sau đó về kí túc xá để ngươi giúp tên nhóc Diệp Phi kia bổ túc bài tập đi. Nếu không khả năng cao kì này của hắn sẽ nợ lại vài môn đấy.”

Tiêu Phàm nhìn về phía Diệp Phi, Diệp Phi mặt đầy đau khổ. Về mặt đánh đấm thì hắn ta là một tay đấm cừ khôi, hắn ta chơi game cũng thuộc tầng lớp cao thủ. Nhưng thành tích học tập của hắn lại chỉ ở mức trung bình, mỗi học kì đều nhờ sự giúp đỡ của Tiêu Phàm mà để đủ điểm qua môn.

"Cảm giác mà Diệp Phi đem lại cho người khác khi tiếp xúc không giống với người bình thường chút nào cả. Chẳng nhẽ trên đời thật sự tồn tại thứ gọi là nội công hay sao? Hắn ta tu luyện nội công?”

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng. Hiện nay năng lực tinh thần của hắn mạnh hơn rất nhiều so với người bình thường, độ mẫn cảm cũng tăng lên theo rất nhiều. Theo như Diệp Phi từng nói, ngày trước là hắn đường đường chính chính thi cử đàng hoàng để đỗ vào trường, vậy nên IQ của hắn chắc chắn không có vấn đề gì cả. Vậy khả năng cao là hắn đã tiêu tốn phần lớn thời gian của bản thân vào việc luyện công rồi.

"Lão tam, làm ơn đó, ngươi giúp ta nha.”

Diệp Phi nâng ly rượu lên, nói.

“Ngươi khách khí với ta làm quái gì.”

Tiêu Phàm cùng hắn cụng ly, sau đó mỗi người đều tự mình uống cạn. Bảo hắn giúp Diệp Phi ôn tập thực ra không hề khó, chủ yếu là hắn cần đem những phần cần chú ý viết ra mà thôi. Với tư cách là một sinh viên có thành tích xuất sắc, những việc như thi có thể sẽ vào phần nào, kiến thức nào quan trọng thì hắn vẫn nắm được.

“Tam ca, ngươi và Tô Ấu Vi sau này chẳng nhẽ không tiến thêm được bước nào hay sao?”

Trầm Thần cau chặt mày, nói. Hắn không hề nói việc bản thân đã từng gặp Tô Ấu Vi ở nhà Tiêu Phàm cho ai hết, đám Khổng Húc cũng không hề biết việc này. Không nói ra được, việc cứ nghẹn trong lòng cũng khiến hắn rất bứt rứt khó chịu. Đám Khổng Húc mặt đầy hứng thú nhìn về phía Tiêu Phàm. Tiêu Phàm ho nhẹ một tiếng:

“Nàng ấy thuê phòng ở chỗ ta, hiện tại ta chỉ là chủ trọ của nàng mà thôi, ngoài ra không có thêm mối quan hệ nào khác cả, các ngươi đừng đoán bừa nữa.”

“Hửm?”

Khổng Húc và Diệp Phi trợn mắt nhìn Tiêu Phàm. Tô Ấu Vi thế mà lại thuê phòng của Tiêu Phàm để ở? Nên biết rằng nàng đã có tiếng từ xưa là lạnh lùng, đám người bọn con nhà giàu như Dương Vinh đến làm quen mà nàng cũng không thèm để ý. Hiện giờ nàng ấy lại thuê nhà của Tiêu Phàm, chắc chắn ở giữa hai người họ đã sảy ra chuyện gì đó mà bọn hắn không biết rồi. Chứ bình thường làm sao Tô Ấu Vi có thể tùy tiện thuê nhà của một nam sinh khác để ở được.

Chương 41: Đơn Xin Nghỉ

"Lão tam, luật của phòng chúng ta thì ngươi cũng không phải không biết đúng không. Về nhà ngươi nhớ khai hết ra, rõ rành rành mạch với anh em đó.”

Khổng Húc nhìn thấy có người lạ đi vào quán ăn, nháy mắt nói với

Tiêu Phàm. Chuyện này không nên để nhiều người ngoài biết.

Ăn xong, cả đám thanh toán rồi ra về, tổng cộng bữa cơm cũng chỉ gần 100 đồng. Tiêu Phàm thầm lắc đầu, đây không phải là do hắn ki bo không chịu chi tiền mời anh em bữa cơm ngon, đây là do đám người Khổng Húc không cho hắn cơ hội tiêu tiền mà. Hắn cũng không tiện đưa số dư tài khoản ngân hàng cho đám Khổng Húc xem. Số dư tài khoản những hơn 1700 vạn, đem ra xong hắn lại phải giải thích, rất phiền phức. Quay về kí túc xá, Trầm Thần nhanh chóng khóa cửa lại. Khổng Húc và Diệp Phi ấn Tiêu Phàm ngồi xuống giường:

“Lão tam, mau khai thật đi, ngươi và Tô Ấu Vi tóm lại là có quan hệ gì với nhau?”

Tiêu Phàm trợn mắt, lườm cả đám một lượt:

“Có thể có quan hệ gì với nhau chứ? Chỉ là ta đã giúp nàng tránh một rắc rối tương đối lớn, nàng mua tặng lại cho ta một chiếc điện thoại coi như cảm ơn mà thôi. Ta cũng không thể nhận không của nàng hắn một chiếc điện thoại đúng không? Thế nên ta đã đồng ý cho nàng thuê phòng một thời gian, sau đó ta liền về đây ở với các ngươi đó.”

Trầm Thần cười haha:

“Tam ca, ngươi về từ ngày hôm qua, vậy tối hôm qua ngươi ngủ ở đâu vậy?”

Đám Khổng Húc nhìn chằm chằm về phía Tiêu Phàm. Tiêu Phàm nói thật:

"Ở nhà, ta ngủ phòng ngủ chính, Tô Ấu Vi ngủ phòng dành cho khách.”

“Má nó.”

“Má nó.”

Đám Khổng Húc ghen tị đỏ mắt. Ba bọn hắn đều vẫn còn độc thân cả. Với điều kiện như bọn hắn thì để kiếm một người bạn gái chắc chắn là kiếm được, nhưng bọn hắn đều là người mắt cao hơn trời,

những cô gái bình thường đều không lọt vào mắt xanh của bọn hắn.

“Ta chỉ là chủ cho thuê phòng thôi mà.”

Tiêu Phàm đáng thương nói. Trầm Thần trêu chọc:

"Có một cụm từ gọi là kim ốc tàng kiều, tam ca bây giờ khác rồi, không còn là tam ca ngày xưa mà chúng ta quen biết nữa, ta hối hận rồi, tại sao ban nãy chúng ta không đòi đi ăn hải sản cơ chứ.”

“Đúng vậy.”

Khổng Húc và Diệp Phi gật đầu. Tất nhiên là bọn hắn cũng chỉ nói cho vui vậy thôi. Với gia cảnh của nhà Tiêu Phàm, bắt Tiêu Phàm mời một bữa cơm thôi họ cũng không nhẫn tâm.

“Nhị ca, để ta khoanh vùng cho ngươi những kiến thức chính của học kì này—“

Tiêu Phàm thay đổi chủ đề nói chuyện, đám Khổng Húc cũng không cố dò hỏi thêm nữa. Đùa cợt thì đùa cợt, trêu chọc gì thì họ cũng biết điểm dừng. Nháy mắt, thời gian đã trôi qua được 5 ngày, trong mấy ngày này Tiêu Phàm vẫn lên giảng đường học tập giống như các sinh viên khác, mỗi ngày hắn bỏ ra 2 tiếng đồ hồ để luyện tập năng lực tinh thần của bản thân. Hiện tại hắn đã có thể miễn cưỡng khống chế được đồng thời 3 cây trâm. Nếu chỉ khống chế 2 cây trâm thì trong phạm vi 2 mét hắn có thể khống chế chúng bay lượn tự do với vận tốc rất nhanh. Nếu chỉ khống chế 1 cây trâm, vậy thì tốc độ bay của nó có thể lên đến vận tốc 150 mét trên giây. Tốc độ này còn nhanh hơn cả dùng nỏ.

“Tiêu Phàm, ngươi lại muốn xin nghỉ học nữa à?”

Giảng viên của Tiêu Phàm, Phùng Hải Xuyên vừa day day đầu vừa nói, hắn ta có chút nhức đầu. Tiêu Phàm trước đây vừa mới xin hắn nghỉ nửa tháng, giờ lại đến xin nghỉ nữa.

“Vâng.”

Tiêu Phàm gật gật đầu. Hôm qua hắn cửa nhận được tin tức từ phía Đường Tại Thiên, nói rằng số kiếm mà hắn đặt đã làm xong

rồi. Hắn phải đi Thụy Lệ một chuyến, sau đó hắn sẽ đi cùng người mà Đường Tại Thiên sắp xếp để sang Myanmar.

"Vậy thì thi cuối kì tất cả các môn của ngươi đều phải được A."

Phùng Hải Xuyên vẫn duyệt đơn xin nghỉ học cho Tiêu Phàm. Bình thường hắn rất nghiêm khắc trong việc sinh viên xin nghỉ học, nhưng Tiêu Phàm lại là sinh viên xuất sắc mà học kì nào cũng lấy được học bổng.

“Lão Phùng, cảm ơn nhiều nhé.”

Sau khi lấy lại đơn xin nghỉ học đã được duyệt, Tiêu Phàm lập tức chuồn mất. Buổi chiều, Tiêu Phàm nhanh chóng đến Thụy Lệ, nhưng hắn không lập tức đi gặp Đường Tại Thiên ngay. Tiền trong thẻ hắn chỉ còn có 1700 vạn. Số tiền này để hắn trả tiền đặt kiếm cũng không đủ, thế nên hắn phải đi kiếm thêm một chút. Từ khi năng lực khống chế tinh thần của hắn tăng lên, Tiêu Phàm phát hiện năng lực thấu thị của bản thân cũng tăng lên không ít, hiện tại hắn đã có thể dùng thấu thị 2 lần trong vòng một giờ cũng không vấn đề gì. Một ngày hắn có thể dùng 4 lần. Trước đây đúng ra một ngày hắn miễn cưỡng mới có thể dùng 3 lần, giờ có thể dùng 4 lần, năng lực đã tăng hơn trước rồi. Hắn tìm đến một nhà buôn bán đá thô tương đối lớn, không mất nhiều thời gian hắn đã nhìn trúng được vài viên đá thô có chất lượng không tồi, giá mỗi viên đều hơn 1000 vạn.

Chương 42: Thật Trong Sáng Và Ngây Thơ

Những viên đá giá cao như vậy cũng có không ít người xem, nhưng đến cả nửa năm cũng chưa chắc có người mua. Giá cao, mạo hiểm cũng lớn, cho dù người đó có gia sản lên đến tiền tỉ, nhưng để đụng đến những viên đá như này cũng phải suy nghĩ kĩ càng.

“Má nó.”

Tiêu Phàm dùng năng lực thấu thị, rất nhanh sau đó hắn đã chọn được 4 viên đá thô, nhưng trong này không có viên đá nào lãi được cả. Nếu nói đến phỉ thúy thì tất cả đều có. Nhưng mà kể cả là viên tốt nhất trong 4 viên thì nếu cắt ra khả năng cũng phải đền 500 vạn. Ai mà đen đủi mua trúng 4 viên đá này chắc chắn sẽ lỗ đến táng gia bại sản.

“Chậc chậc chậc, bảo sao ta nhìn lướt qua thấy ngươi có chút quen mắt, hóa là ngươi à Tiêu Phàm. Một tên nghèo như ngươi, chạy đến đây để làm trò gì thế?”

Một giọng nói có chút quen thuộc vang lên. Tiêu Phàm ngẩng đầu lên nhìn qua, hóa ra lại là Dương Vinh, bên cạnh hắn còn có một lão già đi cùng, nhìn cách ăn mặc của lão ta thì có lẽ đây là một chuyên gia cược đá.

"Dương thiếu gia đây có thể tới còn ta thì không được tới hay sao?”

Tiêu Phàm bình tĩnh nói. Hắn quay đầu muốn rời đi, việc đấu võ mồm với Dương Vinh là không cần thiết, tốn thời gian.

“Hừ! Ngươi tất nhiên có thể đến, nhưng những viên đá đặc biệt như này ngươi xem để làm gì? Cho dù ngươi có bán cả nhà đi thì cũng không mua nổi 1 phần 10 những viên đá này đâu.”

Dương Vinh khinh thường nói. Lần trước hắn bị Tiêu Phàm dọa đuổi đi, hắn vẫn canh cánh trong lòng đến tận bây giờ.

"Ngươi nhiều tiền thì ngươi mua đi.”

Tiêu Phàm nhìn nhìn Dương Vinh, nói. Hắn nói xong thì không thèm nhìn Dương Vinh nữa mà đi nhìn mấy viên đá khác. Mặc dù bây giờ hắn thể dùng năng lực thấu thị 2 lần trong 1 giờ, nhưng hắn cũng phải chờ cách nhau nửa tiếng thì mới ổn.

"Dương thiếu gia, mấy viên đá này nhìn cũng có vẻ không tồi. Nhưng giá cả thì... cược như này hơi mạo hiểm một chút.”

Theo như yêu cầu của Dương Vinh, lão già đi theo Dương Vinh kiểm tra lại những viên đá mà Tiêu Phàm vừa xem. Dương Vinh hai mắt sáng lên, nói:

“Ta cảm thấy ta có duyên với chúng, ta có linh cảm rằng lần này mà cược chúng thì ta sẽ thắng lớn. Mua đi!”

Chuyến này hắn đi để giúp gia đình mua đá thô, số tiền mà Dương Vinh có thể dùng là 5000 vạn. Bốn viên đá mà Tiêu Phàm vừa xem qua, tổng giá thành vừa khoảng hơn 4800 vạn.

“Dương thiếu gia, chúng ta liệu có nên xem thêm vài viên đá khác nữa hay không?”

Lão già đi cùng cẩn thận đề nghị. Nếu dùng số tiền 5000 vạn mua nhiều viên đá một chút thì sẽ bớt mạo hiểm hơn một chút.

“Không cần thiết, ta chốt mua chúng rồi.”

Trong mắt Dương Vinh có ánh sáng lấp lóe. Hắn phải chứng minh cho Tiêu Phàm thấy được, thứ mà Tiêu Phàm mua không nổi, chỉ có thể đứng từ xa thèm muốn, hắn có thể dễ dàng mua được. Hôm đó thể diện mà hắn mất ở nhà Tiêu Phàm, hôm nay hắn phải đòi lại cho đủ.

…

“Có thế thôi liền mua lại? Thật trong sáng và ngây thơ a."

Sau khi Tiêu Phàm thấy Dương Vinh giao tiền xong, hắn thương tâm thay cha của Dương Vinh.

Cái nghiệt tử này có thể bị đánh chết a.

Phỉ thúy bên trong bốn khối nguyên thạch giải ra được, nhiều lắm là có thể bán được với giá một ngàn năm trăm vạn.

Ít nhất cũng phải thua thiệt đến ba ngàn vạn.

Dương Vinh thương lượng giá một chút, cuối cùng hắn bỏ ra bốn ngàn năm trăm vạn để có được nó.

"Tiêu Phàm, ngươi thấy được chưa? Đây chính là thực lực."

"Phải có thực lực thì đồ vật ngươi thích mới có thể lấy được nó, không có thực lực ngươi không chiếm được bất cứ thứ gì."

Dương Vinh đắc chí vừa lòng đi về phía Tiêu Phàm.

Hắn có ý đối với Tô Ấu Vi, mà lúc trước Tô Ấu Vi cùng Tiêu Phàm có quan hệ tình cảm, về sau hắn còn nghi cô giống như cùng tiêu phàm ăn cơm, trong lòng của hắn rất khó chịu.

"Trong lời nói của đại thiếu gia Dương có hàm ý a."

Tiêu Phàm lười biếng đáp.

Dương Vinh cười lạnh một tiếng rồi nói:

"Bản thiếu là muốn nói cho ngươi biết, cóc ghẻ đừng mà đòi ăn thịt thiên nga, Tô Ấu Vi ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ."

Tiêu Phàm nghe xong cười ha hả nói:

"Cảm ơn đại thiếu gia Dương đã coi trọng ta, Tô Ấu Vi nhiều người theo đuổi như vậy, ngươi thế nào mà để mắt tới ta."

Nghe đến đây, Dương Vinh cứng lại.

Lời này của Tiêu Phàm, làm sao cứ có cảm giác giống như là đang mắng hắn ngu ngốc vậy?

"Đừng tự dát vàng lên mặt mình."

"Ngươi còn không đáng để bản thiếu coi trọng."

Dương Vinh âm thanh lạnh lùng nói.

Tiêu Phàm phất phất tay giống như đuổi ruồi.

Hắn lười nhác nhiều phản ứng với Dương Vinh, trong số những phú nhị đại, hắn tuyệt đối là thuộc về loại ngu ngốc.

"Đợi chút nữa ngươi liền sẽ biết, tiền bản thiếu hôm nay kiếm được, cả một đời ngươi đều không kiếm trở lại được."

Dương Vinh ngạo nghễ nói.

Đến bên này liền mua nguyên thạch trở về, chưa đủ nghiền.

Hắn dự định kiếm bộn tiền từ giải thạch trước, sau đó sẽ mua thêm càng nhiều nguyên thạch.

"Chậc chậc, thế mà còn trực tiếp giải thạch, nghiệt tử a nghiệt tử."

Trong lòng Tiêu Phàm thầm nhủ.

Chương 43: Cắt Nguyên Thạch

Nếu như hắn mang nguyên thạch mang về, mà bán nguyên thạch nói không chừng còn có thể kiếm một chút.

Nhưng hắn lại trực tiếp ở hiện trường giải thạch, đồ lót cũng không có mà mặc a.

Cho dù trong nhà Dương Vinh có rất nhiều tiền đi chăng nữa, một lúc thua thiệt hơn ba ngàn vạn cũng sẽ rất khó chịu.

"Tiệm này mặc dù còn có mấy khối nhìn trúng, nhưng khoảng cách có chút xa."

Tiêu phàm quả quyết đổi sang một cửa hàng khác.

Nửa giờ sau, Tiêu Phàm một lần nữa nhìn trúng mấy khối nguyên thạch.

"Thấu thị!"

Lúc này không có người chú ý tới hắn, Tiêu Phàm tập trung tinh thần thi triển năng lực mắt nhìn xuyên tường.

Khối nguyên thạch thứ nhất rất nhanh bị Tiêu Phàm nhìn thấu.

Thua!

Khối thứ hai khối thứ ba đồng dạng cũng lỗ!

Khối thứ bốn vẫn như vậy.

"Thôi đi!"

Trong lòng Tiêu Phàm vô cùng bất đắc dĩ.

Ánh mắt hắn rất nhanh sẽ mỏi mệt không có khả năng lại đi nhìn những nguyên thạch lớn, chẳng lẽ kiếm cái cô đơn?

"Trên mặt đất bày cái tảng đá ra làm cái gì."

Tiêu Phàm nhìn hướng về phía trên mặt đất, hắn đã sớm thấy trên mặt đất có tảng đá.

Tảng đá kia kích thước cũng không lớn, bề ngoài biểu hiện cực kém.

"Móa nó!"

Bên trong tảng đá vậy mà đại bộ phận đều là phỉ thúy.

Hơn nữa phẩm chất cực cao, theo phán đoán của Tiêu Phàm rất có thể là loại pha lê.

"Phỉ thúy loại pha lê to như thế, nếu bán đi giá cả sẽ không thấp hơn năm ngàn vạn."

Nghĩ đến đây, trái tim Tiêu Phàm đập rộn lên.

Có được năng lực mắt nhìn xuyên tường, kiếm tiền đối với hắn mà nói không khó, nhưng có thể kiếm đến mấy ngàn vạn cũng cần vận khí.

Tiếp đến hắn nhìn thêm tám khối nguyên thạch nữa, chỉ có hai

khối kiếm được một khoản lãi nhỏ, còn lại đều là thua lỗ.

“Ông chủ, cái này bao nhiêu tiền?"

Tiêu Phàm đứng dụi dụi con mắt một chút rồi cất giọng nói.

Thấy Tiêu Phàm đứng ở bên cạnh hàng nguyên thạch giá cao, ông chủ hứng thú bừng bừng vội vàng chạy tới.

"Ngươi hỏi khối nào?"

Đợi ông chủ nói xong, Tiêu Phàm chỉ chỉ khối nguyên thạch trên mặt đất.

Sau khi thấy khối nguyên thạch trên nền đất, sắc mặt ông chủ lập tức tối sầm lại, hắn còn tưởng rằng tới một vụ làm ăn lớn cơ.

Khối nguyên thạch thả trên mặt đất kia, là bởi vì sàn nhà bị mẻ một chỗ còn chưa kịp tu bổ.

Nên trước đấy hắn lấy một khối nguyên thạch che lại.

"Khối này? Mười vạn đi."

Ông chủ suy nghĩ một chút rồi chớp mắt nói.

Nghe xong, Tiêu Phàm tức giận nói: "Bán hoàng kim bên cạnh còn thả bán sắt, sắt cũng có thể coi làm hoàng kim mà bán sao?"

Ông chủ cười ha hả một tiếng. Xong rồi hắn duỗi ra một cái tay.

"Năm trăm? Thành giao."

Tiêu Phàm mở miệng nói.

Ông chủ thấy vậy liền trừng mắt nói: "Ai nói năm trăm, năm vạn."

"Ba ngàn khối tiền, nếu ngươi đồng ý ta sẽ lấy cắt chơi một chút, nếu nhiều thì chính ngươi giữ lại mà chơi."

"Cái này ——"

Ông chủ lập tức suy tư.

Nhìn qua thì Tiêu Phàm cũng không phải người trong nghề, mà khối nguyên thạch kia khả năng là đồ tốt tỉ lệ cực thấp.

"Được rồi, bán cho tiểu huynh đệ ngươi đi."

Thấy Tiêu Phàm quay người chuẩn bị rời đi, ông chủ vội vàng mở miệng nói.

Ba ngàn khối cũng là tiền a.

Quét mã chuyển đi ba ngàn, Tiêu Phàm ôm lấy khối nguyên thạch này liền đi.

Ở trong tiệm này cắt nguyên thạch?

Nói đùa sao!

Đợi chút nữa cắt ra phỉ thúy giá trị mấy ngàn vạn, chắc ông chủ đặt trái tim vào hắn mất.

"Ai nha, Tiêu Phàm, ngươi cũng mua nguyên thạch sao?"

"Khối nguyên thạch này ngươi bỏ ra mấy trăm?"

Khối nguyên thạch của Dương Vinh vẫn chưa được cắt, thấy Tiêu Phàm đang đi đến gần, hắn cười khẩy nói.

Trong mắt Tiêu Phàm hàn quang lấp lóe.

Dương Vinh nhiều lần khiêu khích hắn, thành thật mà nói, hắn cũng có ba phần tức giận.

"Xin chào, Tiêu thiếu gia."

Đúng lúc này có người thấy được Tiêu Phàm liền vội vàng bước nhanh đến gần.

"Quản lý Miêu."

Tiêu Phàm nhìn người đang đi tới, nhẹ nhàng gật đầu.

Hắn nhận ra đối phương, đối phương là một trong những thuộc hạ của Đường Tại Thiên.

Quản lý Miêu tên thật là Miêu Hiểu Yến, năm nay tầm ba bốn mươi tuổi, nàng mỉm cười nói:

"Tiêu thiếu gia, tại sao ngài không cho ta cái tin tức sớm hơn, để chúng ta đi đón ngài a."

"Ông chủ đang chờ ngài."

Tiêu Phàm gật gật đầu: "Vậy ngươi bây giờ dẫn ta đi gặp ông chủ Đường đi."

Dương Vinh đang muốn phát tác, vậy mà coi hắn không tồn tại sao.

Nhưng lão già bên cạnh Dương Vinh vội vàng đem hắn kéo sang một bên.

"Triệu lão, ngươi đang làm gì vậy?"

Đột nhiên bị kéo sang một bên, Dương Vinh có chút bất mãn nói.

Chờ Tiêu Phàm bọn họ rời đi rồi, Triệu lão mới nói: "Dương thiếu gia ngươi có biết người phụ nữ kia là ai không?"

Dương Vinh nghe xong cau mày nói: "Ta làm sao có thể biết?"

Đây là lần thứ nhất hắn tới nơi này.

Nghe vậy, Triệu lão trầm giọng giải thích:

"Nàng là người bên cạnh ông chủ Đường Đường Tại Thiên, ông chủ Đường ở chỗ này cũng là đại nhân vật số một số hai, chúng ta không thể đắc tội."

Chương 44: Năm Ngàn Vạn

Luận tài sản, Dương gia cũng là không thua kém gì Đường Tại Thiên.

Nhưng Đường Tại Thiên ở chỗ này là đầu địa xà, Dương gia ở chỗ này khẳng định đấu không lại Đường Tại Thiên.

"Triệu lão, ngươi có phải nhầm lẫn hay không?"

Dương Vinh có chút không dám tin, Tiêu Phàm chỉ là một học sinh nghèo, làm sao có thể nhận biết một nhân vật lớn như vậy?

Nhưng đáp lại, Triệu lão lắc đầu.

"Bên này ta không đến một trăm lần thì cũng có tám mươi lần, làm sao có thể nhầm lẫn, bạn học kia của thiếu gia không có đơn giản như vậy."

Nghe đến đây, Dương Vinh liền chau mày, bất quá hắn vẫn không quá tin tưởng.

Tư liệu về Tiêu Phàm đều bị lộ trên mạng.

Hắn là cô nhi, cha mẹ đều đã mất.

Trong nhà có bảy, tám mươi mét vuông, bình thường đến mức không thể bình thường hơn.

"Tiêu thiếu gia, đã lâu không gặp a."

Ở bên này, Đường Tại Thiên nhận được tin tức Tiêu Phàm đến liền ra tận cửa nghênh đón.

Một số người nhận biết Đường Tại Thiên đều âm thầm líu lưỡi.

Tiêu Phàm nhìn qua cực kỳ bình thường, thế mà Đường Tạ Thiên tự mình nghênh đón, hơn nữa còn xưng hô Tiêu thiếu gia.

"Ông chủ Đường, chúng ta vào bên trong nói chuyện."

Tiêu Phàm mỉm cười nói, rất nhanh hắn cùng Đường Tại Thiên đi vào bên trong phòng.

"Tiêu thiếu gia, ngươi đây là ——"

Vừa nói Đường Tại Thiên chỉ chỉ vào khối nguyên thạch trong tay Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm khẽ cười nói: "Ông chủ Đường, để cảm tạ sự hỗ trợ của ngươi, cái này năm ngàn vạn bán cho ngươi, muốn hay không?"

Mặc dù hắn kiếm tiền có thể rất nhanh, nhưng hắn thiếu khuyết nhân mạch.

Hơn nữa Đường Tại Thiên giao thiệp không tệ, đặc biệt là những mối quan hệ của hắn ở Myanmar, đối với Tiêu Phàm vô cùng hữu dụng.

"Năm ngàn vạn bán cho ta?"

Đường Tại Thiên kinh ngạc nói.

Tiêu Phàm gật gật đầu.

Thấy Tiêu Phàm gật đầu, Đường Tại Thiên mắt trừng lớn, năm ngàn vạn đối với hắn mà nói cũng không phải một số tiền nhỏ.

"Vậy ta liền chiếm một chút tiện nghi của Tiêu thiếu gia rồi."

Đường Tại Thiên đứng yên suy nghĩ một lúc rồi cười ha hả nói.

Coi như lần này mất trắng năm ngàn vạn, chỉ cần Tiêu Phàm là người của gia tộc võ đạo, là có thể cùng Tiêu Phàm kéo lên quan hệ, đối với Đường Tại Thiên xem ra cũng hoàn toàn đáng giá.

Huống hồ hắn cảm thấy Tiêu Phàm đại khái cũng không phải là muốn lừa gạt năm ngàn vạn này của hắn.

Một khối nguyên thạch nhỏ như vậy rất nhanh có thể được cắt ra.

"Ông chủ Đường, vậy ngươi liền sắp xếp người đi giải thạch đi, cẩn thận một chút."

Nói xong Tiêu Phàm buông nguyên thạch xuống.

Đường Tại Thiên vui vẻ chuyển cho Tiêu Phàm hai mươi chín ngàn vạn, còn có hai mươi mốt ngàn vạn là tiền hàng Đường đao.

Nhận được tiền, trong lòng Tiêu Phàm liền thỏa mái, vậy tổng tiền tiết kiệm của hắn trực tiếp lên tới bốn mươi sáu ngàn vạn.

"Tiêu thiếu gia, khối nguyên thạch này của ngươi mua lại giá cả không cao chứ?"

Đường Tại Thiên vừa châm trà cho Tiêu Phàm, một bên mỉm cười hỏi.

Tiêu Phàm gật gật đầu, nói:

"Mua ba ngàn."

Đường Tại Thiên nghe thấy vậy, hai tay không tự chủ được run lên.

Khá lắm tiểu tử, mua ba ngàn chuyển qua tay hắn chính là năm ngàn vạn, nói gấp hơn một vạn lần cũng không đủ.

…

"Ông chủ Đường, khối nguyên thạch kia ngươi sắp xếp người đi cắt đi, đừng cắt nó ở nơi công cộng."

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Nghe xong, Đường Tại Thiên gật gật đầu, sau đó hắn ra hiệu người bên cạnh đem khối nguyên thạch mang theo xuống dưới.

"Nhóm Đường đao kia đưa một thanh hàng mẫu tới, Tiêu thiếu gia, ngươi có muốn nhìn xem hay không?"

Đường Tại Thiên nói.

Một vạn chuôi Đường đao mang tới rất phiền phức, nhưng một thanh mang tới rất dễ dàng.

"Đương nhiên."

Nghe thấy vậy, ánh mắt Tiêu Phàm sáng lên nói.

Làm một người đàn ông, hắn đối với mấy thứ đao kiếm, súng ống các vật như vậy rất yêu thích.

"Đi lấy tới đi."

Đường Tại Thiên phân phó nói.

Một trong hai người bảo tiêu bên cạnh gật đầu một cái rồi lui ra.

Rất nhanh đao đã được lấy đi qua.

Đường Tại Thiên tiếp nhận lấy đao, xong hắn ho nhẹ một tiếng rồi nói:

"Tiêu thiếu gia, con đao này giá ba ngàn năm, giá cả cơ bản đều ở trên thân đao, vỏ đao tương đối đơn giản."

Tiêu Phàm gật gật đầu, đối với vỏ đao hắn không quan tâm.

Coi như không có vỏ đao, Tiêu Phàm bọn hắn tùy tiện làm một cái vỏ đao đơn giản cũng được.

"Bá!"

Đường Tại Thiên đem thanh đao từ trong vỏ đao rút ra, lập tức hàn quang bức người.

"Đao này mặc dù là máy móc rèn đúc, nhưng dùng vật liệu thực sự, độ cứng độ sắc bén đều không có vấn đề, chém sắt như chém bùn còn chưa nói tới, chặt dây kẽm rất dễ dàng."

Ngón tay Đường Tại Thiên lướt qua lưỡi đao rồi mỉm cười nói.

Tiếp theo, Tiêu Phàm đưa tay ra, Đường Tại Thiên đem thanh đao giao cho tay Tiêu Phàm.

"Lưỡi đao dài 75 Centimet, chuôi dài 28 Centimet, rộng 3.2, dày 0.7."

"Kích thước rất tốt."

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Nghe Tiêu Phàm nói thế, trong mắt Đường Tại Thiên lộ ra vẻ kinh ngạc, vậy mà Tiêu Phàm trực tiếp đem số liệu chuẩn của đao này báo ra, hắn đây là đối vũ khí có độ hiểu rõ là bao nhiêu?

Nhưng hắn làm sao biết được, Tiêu Phàm là dùng niệm lực tinh thần đo đạc.

Chương 45: Tiêu Thiếu Gia, Ta Tin Ngươi

Đừng nói chính xác đến mi li mét, coi như chính xác đến thành phần bé nhỏ hơn nữa cũng không có vấn đề.

"Tiêu thiếu gia thật lợi hại."

Đường Tại Thiên sợ hãi thán phục nói.

Tiêu Phàm nói tiếp:

"Mấy cái còn lại chất lượng không có khác biệt gì chứ?"

Đường Tại Thiên nghe xong liền bảo đảm nói:

"Về điểm này Tiêu thiếu gia ngươi cứ việc yên tâm, cùng một máy móc rèn đúc ra, chất lượng tuyệt đối sẽ không khác biệt lớn bao nhiêu."

"Được rồi."

Cuối cùng Tiêu Phàm gật gật đầu, rồi nói:

"Ông chủ Đường, làm phiền ngươi an bài người đưa hàng đem đến chỗ ta, nếu như sử dụng không có vấn đề gì, thì về sau có khả năng còn cần."

Đợi Tiêu Phàm nói xong, Đường Tại Thiên âm thầm tắc lưỡi, một vạn chuôi còn chưa đủ sao?

"Ừm ——"

Đúng lúc này, một bảo tiêu tương đối lợi hại bên cạnh Đường Tại Thiên kêu lên một tiếng đau đớn.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ thống khổ, mồ hôi lớn chừng hạt đậu xuất hiện.

Tiêu Phàm nghe thấy tiếng, lập tức nhìn phía đối phương.

Đường Tại Thiên thấy vậy vội vàng nói:

"Dương Quân ngươi nhanh nhanh ngồi xuống, ngồi xuống sẽ dễ chịu hơn một chút."

Nhưng Dương Quân cũng không có chịu ngồi, hắn cố nén thống khổ đứng đấy.

"Ông chủ Đường, cái này, tình huống là như thế nào vậy?"

Tiêu Phàm nghi hoặc nói.

Nghe Tiêu Phàm hỏi, Đường Tại Thiên khẽ thở dài rồi đáp:

"Trước kia Dương Quân từng tham gia qua chiến đấu, một cái mảnh đạn cắm ở thể nội giải phẫu không lấy ra được, mỗi tháng đều phải chịu đau nhức như vậy mấy lần."

"Ông chủ, ta không sao."

Dương Quân kiên cường nói, hắn cắn chặt hàm răng, mồ hôi không ngừng xuất hiện.

"Mảnh đạn kẹt ở chỗ nào?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Đường Tại Thiên đáp:

"Ở giữa trái tim cùng xương sống, vị trí này giải phẫu rất phiền phức, sơ ý một chút liền có thể đem trái tim hoặc xương sống bị hao tổn."

Nghe xong, Tiêu Phàm dùng một sợi niệm lực tinh thần trong nháy mắt tiến vào thể nội Dương Quân.

Thấu thị tạm thời không thể dùng đến, nhưng niệm lực tinh thần thì có thể.

Lúc vừa đạt được niệm lực tinh thần, Tiêu Phàm cũng không biết phương pháp sử dụng, dùng niệm lực tinh thần xuyên thấu tủ đầu giường đều có chút khó, bây giờ tự nhiên dễ dàng hơn rất nhiều.

Rất nhanh niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm liền phát hiện mảnh đạn ở thể nội của Dương Quân.

Mảnh đạn còn không có to bằng móng tay, khoảng cách trái tim,

mạch máu, xương sống đều rất gần, nếu như mổ đem mảnh đạn lấy ra, Dương Quân rất có thể không thể xuống bàn mổ.

"Dương Quân, nếu như ngươi tin vào lời của ta, ta sẽ giúp ngươi lấy ra?"

Tiêu Phàm mở miệng nói.

Đường Tại Thiên ngạc nhiên nhìn qua Tiêu Phàm.

Dương Quân đã từng cứu mệnh của hắn, đối với hắn mà nói, Dương Quân là một bảo tiêu hắn rất là coi trọng.

"Tiêu thiếu gia ta tin ngươi."

Dương Quân cắn răng nói.

Hắn là một nhân vật cấp quân vương với trực giác mạnh mẽ, trực giác của hắn nói cho hắn biết Tiêu Phàm không phải người đơn giản.

Nghe thấy vậy, Đường Tại Thiên vội vàng nói:

"Tiêu thiếu gia, cần dạng đồ vật gì ngươi cứ việc nói."

Tiêu Phàm thấy thế cũng không nói gì, chỉ xua xua tay áo.

Hắn đứng dậy lấy tay đè lưng Dương Quân lại, càng nhiều niệm lực tinh thần tiến vào thể nội của Dương Quân, rất nhanh Tiêu Phàm liền tìm được một con đường ra an toàn.

"Ra!"

Xong Tiêu Phàm khẽ quát một tiếng, mảnh đạn trong nháy mắt bị tách rời ra.

Niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm có thể đem cương châm gia tốc đến hơn một trăm mười mét mỗi giây, có thể xuyên thủng đầu người xương, đem từ thể nội một cái mảnh đạn lấy ra cũng không khó khăn.

"Chỉ là chuyện nhỏ như vậy thôi."

Tiêu Phàm đưa tay ra cười nói, mảnh đạn còn dính máu đang lơ lửng ở trong lòng bàn tay của hắn.

"Không có thương tổn lớn đến mạch máu cùng thần kinh, nghỉ ngơi mấy ngày hắn là có thể khôi phục."

Nhìn thấy mảnh đạn nhỏ trong lòng bàn tay Tiêu Phàm, bọn người Đường Tại Thiên chấn động vô cùng.

Vách quan tài của Newton chắc muốn đè cũng không được.

"Đinh."

Mảnh đạn rơi xuống trên mặt bàn.

"Đa tạ Tiêu thiếu gia."

Dương Quân vô cùng cảm kích nói.

Lúc lấy ra mảnh đạn, trong nháy mắt hắn có đau đớn một chút, nhưng rất nhanh hắn liền cảm giác dễ chịu hơn rất nhiều.

"Tiêu thiếu gia, cảm ơn ngươi rất nhiều."

Đường Tại Thiên cũng nói:

"Dương Quân đã đi đến mười bệnh viện lớn nhìn qua, nhưng họ đều không có cách nào, không nghĩ tới ở nơi này Tiêu thiếu gia lại dễ dàng giải quyết như vậy."

Tiêu Phàm nghe xong, cười cười nói:

"Thủ đoạn này của ta cùng thủ đoạn ở bệnh viện có chút khác biệt, ông chủ Đường, các ngươi phải giữ bí mật, nếu không chúng ta đều sẽ có chút phiền phức."

Thấy vậy, Đường Tại Thiên cùng mọi người liền vội vàng gật đầu.

Lúc ban đầu, Đường Tại Thiên vốn đối với thân phận Tiêu Phàm còn có hơi nghi ngờ, nhưng sau khi trải qua chuyện vừa rồi những nghi ngờ của hắn đã biến mất hoàn toàn, hắn cảm thấy Tiêu Phàm khẳng định là đến từ gia tộc võ đạo.

Còn trẻ mà đã có năng lực như vậy, Tiêu Phàm rất có thể là thành viên hạch tâm.

"Dương Quân ngươi đi xử lý vết thương đi."

"Nghỉ ngơi thật tốt."

Chương 46: Ngày Mai

"Ngày mai nếu như tình huống thân thể ngươi cho phép, vậy ngươi liền cùng Tiêu thiếu gia đi Myanmar."

Đường Tại Thiên phân phó nói.

"Ngày mai?"

Tiêu Phàm nghe xong có chút nghi hoặc nói.

Đường Tại Thiên cũng không giải thích, hắn cười ha hả nói:

"Hiện tại kết thúc rồi, Tiêu thiếu gia, hôm nay ngươi ở chỗ này nghỉ ngơi cả đêm, đêm nay chúng ta uống vài chén."

Thời gian bây giờ kỳ thật vẫn chỉ là hai ba giờ buổi chiều, vẫn coi như sớm.

Nhưng Đường Tại Thiên nói như vậy, Tiêu Phàm cũng không có ý kiến, dù sao Tiêu Hải lúc trước nói chính là mười ngày sau liên lạc, tính toán thời gian hôm nay vẫn chỉ là ngày thứ bảy.

"Được thôi."

Tiêu Phàm nhẹ gật đầu.

Nói xong, hai người uống trà, thời gian dần dần trôi qua nửa giờ.

Lúc này, Mầm Hiểu Yến đi tới, nàng cẩn thận từng li từng tí bưng lấy một hộp gỗ nhỏ.

"Ông chủ, nguyên thạch đã giải ra."

Mầm Hiểu Yến cung kính nói.

Thấy vậy, Đường Tại Thiên nhấc tay mở hộp gỗ, ngay lập tức trong mắt của hắn lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Cái này... Tiêu thiếu gia, ta cái này là chiếm tiện nghi lớn a."

"Không được không được, ta sao lại có thể chiếm tiện nghi của ngươi lớn như vậy?"

Đường Tại Thiên lắc đầu liên tục, sau đó hắn nói tiếp:

"Khối phỉ thúy này đã đạt đến loại pha lê, sơ bộ tính ra giá trị của nó hắn là sẽ không thấp hơn sáu mươi tám ngàn vạn."

Mầm Hiểu Yến cũng theo đó gật gật đầu.

Nàng ở phương diện này cũng rất am hiểu, Đường Tại Thiên định giá cũng rất chuẩn xác.

Tiêu Phàm cũng không phản bác, hắn chỉ cười cười rồi nói:

"Ngươi có thể bỏ ra năm ngàn vạn mua lại, có phách lực như này kiếm tiền sẽ rất dễ."

Đường Tại Thiên đáp:

"Ta là tin tưởng Tiêu thiếu gia, nếu đổi lại thành người khác cầm một khối nguyên thạch như thế tới ra giá năm ngàn vạn, ta khẳng định sẽ để cho người ta đem hắn đánh một trận rồi tống cổ đi ngoài."

"Tiêu thiếu gia, ta thật sự không thể chiếm tiện nghi này của ngươi."

Hắn còn đang muốn trèo lên mối quan hệ với Tiêu Phàm đây.

Có trời mới biết lúc chiếm đại tiện nghi của Tiêu Phàm về sau, hắn còn sợ Tiêu Phàm đối với hắn sẽ có ấn tượng không tốt.

Nói xong Đường Tại Thiên cầm điện thoại di động lên chuẩn bị chuyển khoản.

Tiêu Phàm thấy vậy vội vàng nói:

"Cái kia, về tiền trước hết lưu lại ở chỗ ngươi, đến lúc đó ta hẳn là còn muốn đặt trước Đường đao."

"Vậy được."

Đường Tại Thiên nghe xong mỉm cười gật đầu.

…

"Bạo, bạo, bạo!"

Dương Vinh đỏ mắt liên tục hét lên, xung quanh hắn tụ tập rất nhiều người đến xem náo nhiệt. Tiêu Phàm cũng đang đi bộ đến đấy.

Vừa nãy hắn cùng Đường Tại Thiên ngồi uống trà hơn nửa giờ, xong lại một mình đi lòng vòng ngắm nghía. Hắn nghĩ nếu thấy thêm được khối nguyên thạch nào trúng ý có lẽ hắn còn có thể kiếm thêm chút đỉnh.

Hắn cũng thật là khổ, bộ trưởng bộ hậu cần, mà trong thẻ ngay cả 1 ức tiền cũng không có, trong khi thủ hạ của Tiêu Hải lên đến mấy chục vạn tướng sĩ.

"Huynh đệ, tình huống gì mà náo nhiệt như thế?"

Tiêu Phàm dò hỏi, hắn đứng ở phía ngoài vòng vây, căn bản là không thấy được Dương Vinh ở bên trong.

"Hắc hắc, là một kẻ gặp xui xẻo lớn, bỏ ra mấy ngàn vạn mua 4 khối nguyên thạch giá cao, 3 khối phía trước giải ra phỉ thúy cộng lại cũng không đến 1000 vạn. Ta đánh giá khối này chắc cũng muốn tiêu chảy rồi."

Thanh niên mà Tiêu Phàm hỏi dò vui tươi hớn hở nói.

Tiêu Phàm bừng tỉnh, hóa ra là Dương Vinh, cơ mà đến giờ hắn vẫn chưa đi sao, cũng sắp 3 giờ rồi. Sau khi rời đi chỗ Đường Tại Thiên, hắn đi lòng vòng khắp nơi hơn hai giờ.

"Hỏng rồi."

"Đã cắt tới đao thứ ba mà vẫn vậy, khối này không có hi vọng gì rồi."

"Cắt ba đao cũng hỏng, thôi tản đi tản đi."

Máy cắt dừng lại, không ít người vừa đi về phía hắn vừa nhộn nhịp nghị luận. Tiêu Phàm trong lòng hơi động, 3 khối đầu giải ra phỉ thúy không đến ngàn vạn, như vậy một khối cuối cùng, chính là khối nguyên thạch có giá trị cao nhất kia. Phỉ thúy bên trong giá trị cũng tầm 60 70 ngàn vạn.

"Chính là khối này."

Tiêu Phàm đi lại gần một chút, thấy được khối nguyên thạch bên trên máy cắt đá. Nguyên bản khối nguyên thạch lớn đã biến thành bốn khối nhỏ, Tiêu Phàm nhìn về phía khối nhỏ nhất trong đó, hắn nhớ phỉ thúy ngay tại bên trong khối này, thiếu chút nữa là sẽ bị cắt ra rồi.

"Tại sao có thể như vậy được?"

Dương Vinh không tin nổi, hắn năn nỉ phụ thân hắn thật lâu, phụ thân hắn mới đồng ý để cho hắn đại diện qua đây mua nguyên thạch, tư nhiên lại gặp kết quả như thế này. Bỏ ra 4500 vạn mua nguyên thạch, giải ra được phỉ thúy chỉ chưa tới 9 triệu. Đây là thua đến quần lót cũng mất.

"Dương thiếu, cắt thêm mấy đao đi, nói không chừng còn có hi vọng."

Tiêu Phàm mở miệng nói, dẫu gì cũng là đồng học cùng trường, oan gia nên cởi không nên thắt, hắn và Dương Vinh cũng không phải là đại thù, nếu có thể giải hòa ngược lại cũng không tệ.

Chương 47: 4 Khối 4 Vạn

"Cắt con mẹ ngươi, Lão Tử bán cho ngươi một vạn một khối đấy, ngươi thích cắt thì cắt a?"

Dương Vinh nổi trận lôi đình nói.

Tiêu Phàm có lòng tốt nhắc nhở, nhưng Dương Vinh lại cho rằng đây là đang trào phúng hắn.

"Chó cắn Lã Động Tân, ta lòng tốt mới nói cho ngươi."

Tiêu Phàm sắc mặt lạnh lùng nói.

"Ta nhổ vào!"

"Ngươi có lòng tốt? Ngươi có lòng tốt thì ngươi mua lại đi!"

Dương Vinh cắn răng nghiến lợi nói.

"Được, ta mua, 4 khối tổng cộng là 4 vạn đúng không? Chút tiền này ta vẫn lấy ra được. Ngươi đừng có hối hận đấy."

Tiêu Phàm cười lạnh nói.

Triệu lão đứng bên cạnh Dương Vinh vội vàng nói:

"Dương thiếu, mấy khối nguyên thạch này cho dù cắt hư, đem bọn nó bán 5 vạn một khối cũng không thành vấn đề."

Tiêu Phàm quay lưng làm bộ phải đi.

"Ngươi đừng đi, ta đã nói bán cho ngươi một vạn một khối, bản thiếu ta còn có thể đổi ý hay sao? Nhưng bản thiếu có một cái điều kiện, ngươi nhất định phải giải luôn bây giờ. Nếu giải ra mà tăng ngươi có thể bán trao tay, còn nếu không có tăng thì ngươi nhất định phải cắt đến đáy mới thôi."

Dương Vinh cười lạnh nói. Hắn thà rằng mình thiệt thòi một chút, cũng muốn để cho Tiêu Phàm tổn thất 4 vạn. Mấy chục vạn với hắn mà nói không tính là cái gì, nhưng hắn tin tưởng Tiêu Phàm thiệt thòi 4 vạn sẽ nhức nhối trong lòng lắm.

Hắn căn bản không tin Tiêu Phàm có lai lịch gì ghê gớm, vừa nãy trong lúc chờ giải thạch, hắn đã lên internet kiểm tra tư liệu của Tiêu Phàm một hồi. Đủ loại tư liệu bài viết về Tiêu Phàm đều công khai. Ngoại trừ có thành tích tốt, các mặt khác Dương Vinh xem ra

rất phổ thông, cho dù có quen biết Đường Tại Thiên, quan hệ có thể sâu đến mức nào?

"Quét mã!"

Tiêu Phàm lạnh lùng nói, hắn nhanh chóng chuyển cho Dương Vinh 4 vạn.

"Phiền phức ngươi trước hết đem khối nhỏ này cắt ra, trực tiếp cắt một đao ngay chính giữa đi."

Tiêu Phàm chỉ chỉ khối nguyên thạch có phỉ thúy kia nói. Cắt một đao ngay chính giữa giá trị sẽ hạ xuống một chút, nhưng mà ít cũng được 10 vạn 8 vạn.

"Tư!"

Thanh âm chói tai vang lên. Một ít người thích xem náo nhiệt tụ họp qua đây, tuy không nhiều bằng vừa nãy.

Qua vài chục phút đi, máy ngừng lại.

"Ahhh, ra xanh."

"Băng chủng dương lục, kích thước còn không nhỏ, cái này tăng mạnh, tăng mạnh a!"

"Giải ra được một căn hộ rồi."

Mọi người chung quanh hưng phấn không thôi,

"Con. . . Mẹ nó!"

Dương Vinh nhìn thấy nguyên thạch cắt ra đau lòng muốn chết, vốn là hắn muốn cho Tiêu Phàm mất máu, không nghĩ đến ngoài ý muốn để cho Tiêu Phàm kiếm lời mấy trăm vạn. Nếu không phải xung quanh có rất nhiều người đang nhìn, Dương Vinh đã muốn đổi ý đoạt lại.

"Dương thiếu, xem ra vận khí của ta tốt hơn nhiều so với ngươi đó."

Tiêu Phàm cười ha hả nói.

Dương Vinh cắn răng nói: " 3 khối nguyên thạch chưa thiết kia ta muốn mua lại, ngươi ra cái giá đi."

"10 vạn một khối ta lấy hết."

"3 khối 40 vạn ta mua."

"50 vạn!"

Tiêu Phàm vẫn không nói gì, mọi người xung quanh nhộn nhịp ra giá.

Vừa mới cắt hỏng 3 đao, 5 vạn một khối bọn hắn chưa chắc đã mua, nhưng mà giờ khác rồi, Tiêu Phàm chỉ mới cắt một khối nhỏ nhất tư nhiên đều cắt ra tăng bạo. Mặt khác kia 3 khối kích thước càng lớn hơn, chỉ cần một khối trong số đó tăng mạnh liền không thua thiệt rồi.

"100 vạn, bán cho ta!"

Dương Vinh cắn răng nói, lại để cho mấy người khác tiếp tục ra giá, 100 vạn hắn cũng chưa chắc mua được.

"Được, Dương thiếu thống khoái. Miêu quản lý, cho ta mượn số tài khoản của ngươi dùng một chút."

Tiêu Phàm nhìn về Miêu Hiểu Yến đang đến gần nói. Hắn cũng không muốn để cho Dương Vinh biết số tài khoản ngân hàng của mình.

"Vâng, Tiêu thiếu."

Miêu Hiểu Yến vội vàng cung cấp số tài khoản ngân hàng của mình, Dương Vinh liền đem tiền chuyển cho nàng.

"Miêu quản lý, khối nguyên thạch này ngươi mang về xử lý một chút đi."

Tiêu Phàm cười cười nói.

Hoàn toàn giải ra được cần chút thời gian, mà Đường Tại Thiên đang còn chờ hắn cùng nhau ăn cơm tối.

"Vâng, Tiêu thiếu."

Miêu Hiểu Yến gật đầu, lấy năng lực của nàng ở đây, việc này chỉ là chuyện nhỏ.

"Dương thiếu, chúc may mắn."

Tiêu Phàm khoát tay một cái rời đi, hắn đã thấy xe Đường Tại Thiên đến.

Dương Vinh trong lòng có chút hoảng hốt, vừa mới bỏ ra 100 vạn, sẽ không trôi mất đâu nhỉ?

Triệu lão nhìn về phía xa, hắn thấy Tiêu Phàm lên xe của Đường Tại Thiên.

"Giờ này chắc hẳn là đi ăn cơm, Đường lão bản tự mình mời Tiêu Phàm ăn cơm, Dương thiếu, người bạn học này của ngươi tuyệt đối không đơn giản."

Triệu lão tâm lý có chút hoảng hốt, hắn biết rõ Đường Tại Thiên cũng không phải là dễ trêu chọc.

"Tiêu thiếu, xem ra lại thu hoạch không ít."

Xe khởi động, Đường Tại Thiên cười ha hả nói.

Tiêu Phàm khẽ cười trả lời:

"Kiếm mấy trăm vạn mà thôi, còn không đáng tiền bằng chiếc xe này của Đường lão bản đâu."

"Tiêu thiếu, ngươi yêu thích chơi xe sao? Trong garage của ta cũng có không ít xe tốt, ngươi cứ tùy ý chọn một chiếc, ta đây một cái lão đầu tử cũng chỉ là cất giữ cho đỡ nghiện thôi."

Chương 48: Xe Hơi

Tiêu Phàm bất đắc dĩ nói:

"Ta không có bằng lái."

"Thi lấy bằng một chút, cũng rất dễ."

Đường Tại Thiên cười nó, hắn thầm nghĩ trong lòng, võ đạo gia tộc quản con cháu thật là nghiêm, con cái nhà người thường, rất nhiều đứa tốt nghiệp trung học xong liền có bằng lái.

"Vậy thì cám ơn ngươi trước."

Tiêu Phàm khẽ cười nói, một chiếc xe mà thôi, không cần thiết phải từ chối đến từ chối đi.

Đường Tại Thiên cười ha hả nói:

"Tối nay Tiêu thiếu ngươi qua chỗ ta ngủ lại, ta bên kia có không ít phòng cho khách, tiện thể ngươi nhìn xem trong nhà xe chiếc nào yêu thích không."

Hai giờ sau, Tiêu Phàm bọn hắn cơm nước xong liền quay về hào trạch của Đường Tại Thiên. Trong garage, hiển nhiên đậu hơn hai chục chiếc xe thể thao đủ loại kiểu dáng.

…

Trong garage rộng lớn, mười mấy chiếc xe thể thao nằm chỉnh tề hai bên, dù chưa có bằng lái nhưng nhìn thấy chúng, hai mắt Tiêu Phàm cũng sáng lên.

Xe xịn với mỹ nhân, sợ là không có người nam nhân nào không thích.

"Đường lão bản, ta mà lấy một chiếc chắc ngươi phải đau lòng thật lâu!"

Tiêu Phàm nói đùa.

Đường Tại Thiên cười nói.

"Tiêu thiếu cứ nói đùa, ngươi yêu thích chiếc nào thì chọn chiếc

đó, tuyệt đối không cần khách khí đâu."

Ánh mắt Tiêu Phàm quét qua, trong lòng cảm khái không thôi, mấy chiếc xe này, đắt nhất phải mấy ngàn vạn, phổ thông một chút cũng hơn mấy triệu, người bình thường phấn đấu cả đời cũng chưa chắc mua được bất kỳ chiếc nào trong số này.

Hắn lúc trước cũng vậy, nhưng mà hôm nay hắn lại có thể tùy ý chọn bất cứ chiếc nào ở đây. Nhưng nếu hắn thật sự chọn chiếc đắt tiền nhất, dù Đường Tại Thiên ngoài miệng không nói gì, khả năng trong lòng cũng sẽ có chút chó chịu, ai cũng sẽ không thích người tham lam quá mức.

"Đường lão bản, ngươi giúp ta giới thiệu một chút? Ta đối lĩnh vực này cũng không phải hiểu biết lắm."

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Đường Tại Thiên cười ha hả giới thiệu cho Tiêu Phàm, những xe này đắt tiền nhất là chiếc Koenigsegg tầm 4000~5000 vạn, Porsche 918 khoảng trung đẳng trong số này, đáng thương cho Lamborghini Aventador chỉ nằm lót đáy.

Tiêu Phàm tính toán một chút, mười mấy chiếc xe này cộng lại giá trị khoảng hai ba ức, trong khi đó tiền trong thẻ ngân hàng của hắn một ức cũng chưa tới.

"Ta nghèo rớt mùng tơi a."

Tiêu Phàm cảm khái trong lòng. Bữa nay, trong thẻ hắn có 4600 vạn, cũng được coi là có chút tiền, nhưng mà so sánh với nhà giàu như Đường Tại Thiên, hắn cũng không là gì cả.

"Tiêu thiếu nhìn trúng chiếc nào? Khi nào ngươi lấy được bằng lái, ta sẽ sắp xếp người mang xe qua cho ngươi."

Đường Tại Thiên mỉm cười nói.

Tiêu Phàm chỉ chỉ chiếc Lamborghini Aventador: "Nó đi, ta khá là yêu thích dòng xe Lamborghini."

"Ta lúc trước cũng có một chiếc, bề ngoài phong cách, động cơ

chạy cũng nhanh, chính là có chút tốn nhiên liệu."

Đường Tại Thiên bật cười.

"Tiêu thiếu ngươi xác định chắc chắn? Mấy chiếc xe này ngươi cứ tùy ý chọn, xe nào cũng được, còn chiếc Đại Ngưu này, ta nói thật có chút không xứng với thân phận của Tiêu thiếu ngươi."

Đường Tại Thiên nói.

Tiêu Phàm lắc lắc đầu nói.

"Ta nào có thân phận gì, một sinh viên bình thường mà thôi, chiếc xe này thực ra cũng đã rêu rao quá rồi."

"Vậy được rồi, khi nào Tiêu thiếu lấy được bằng lái thì nhắn cho ta một tin."

Đường Tại Thiên cười nói. Đối với việc Tiêu Phàm nói hắn chỉ là cái sinh viên bình thường, hắn trực tiếp coi như chưa nghe thấy, sinh viên bình thường ai mà có thủ đoạn như vậy?

Đến giờ nghĩ lại cảnh viên đạn lơ lửng trong tay Tiêu Phàm, Đường Tại Thiên cũng còn kinh ngạc, không tin nổi.

...

Dị giới, Ngân Nguyệt thành.

"Ầm ầm!"

Trên bầu trời sấm chớp rền vang, gió táp mưa sa.

Trên tường thành Ngân Nguyệt thành có đèn, nhưng giữa màn đêm tối tăm mù mịt, đèn trên tường thành cũng không cách nào soi sáng được phía xa xa kia. Ngoại thành rất an tĩnh, binh sĩ tuần tra có chút lười biếng.

Thực ra, họ cũng không mấy tích cực, bởi hoàng đế là kẻ ngu ngốc tàn bạo, lạm sát người vô tội, trong khi thủ lĩnh quân khởi nghĩa đang bao vây Ngân Nguyệt thành lại là Tiêu Hải, là tướng quân danh chấn thiên hạ.

Mấy thập niên gần đây, hải tặc thường xuyên cướp bóc dân chúng vùng duyên hải, Tiêu Hải liên tục xuất quân đả kích hải tặc, từng cuộc huyết chiến một giết đến mức bọn hải tặc nghe tin đã sợ mất mật.

Hai năm gần đây hải tặc cơ hồ tuyệt tích.

Sau khi sang bằng hải tặc, Tiêu Hải bị điều đến Bắc Cương, người phương Bắc man rợ liên tục xâm phạm lãnh thổ, Tiêu Hải lại chiến thắng liên tiếp bảy trận, uy danh lan xa.

"Các ngươi nói xem tại sao Tiêu tướng quân lại làm phản?"

"Thì công cao chấn chủ, cộng thêm tu vi của hắn nhanh chóng tăng cao, chắc là bệ hạ kiêng kỵ đi."

"Tiêu tướng quân là người tốt, không nghĩ tới hôm nay lại chính là địch nhân của chúng ta, ài."

Nơi góc cổng thành, một ít binh sĩ thấp giọng nghị luận.

Hôm nay trọng binh của Tiêu Hải đang bao vây Ngân Nguyệt thành, nhưng mà rất nhiều dân chúng bình thường cùng binh sĩ cũng không hận Tiêu Hải, ngược lại rất kính trọng hắn.

Chương 49: Ý Phản Quốc, Chém Thẳng Tay

Vô số bách tính đã sớm hận bọn hải tặc tàn phá, bọn man rợ xâm phạm đến nghiến răng nghiến lợi, chính là Tiêu Hải đã mang cho bọn họ hi vọng.

"Sắp tới lúc rồi."

Tiêu Hải nhìn về phía Ngân Nguyệt thành.

Trong Ngân Nguyệt thành, hắn đã sớm an bài nội ứng. Nội ứng sẽ hành động ở bên trong thành, nếu vận khí tốt có lẽ có thể trực tiếp mở ra cửa thành, người của hắn ở bên ngoài sẽ phát động công kích.

"Nổi trống lên!"

Tiêu Hải quát, hắn âm thanh truyền ra xa xa.

"Đông!Đông!Đông!"

Tiếng trống vang dội, chấn động trời đất, tiếng trống vang vọng toàn bộ Ngân Nguyệt thành, vô số cây đuốc được thắp lên chằng chịt.

Phía Đông Ngân Nguyệt thành, binh sĩ trên tường thành lập tức kinh hoảng truyền tin tức đi.

"Đông thành bị tấn công? Nhanh lên, mau tập trung binh mã tiếp viện Đông thành."

Sau khi nhận được tin tức, thành chủ Ngân Nguyệt thành - Hoàng Hạc Nham lạnh lùng nói, người có tên cây có bóng, đối với Tiêu Hải, hắn cũng không dám xem thường một chút nào, chỉ cần Tiêu Hải hạ quyết tâm tiến công, họ bên này chỉ cần có tí ti buông lỏng, thì chắc chắn sẽ thất thủ.

"Ngừng lại!"

Tiêu Hải chợt quát lên, tiếng trống ngừng lại, Tiêu Hải cưỡi một con Sư Hổ Thú dài gần 5 mét tiến đến.

"Toàn bộ binh sĩ Ngân Nguyệt thành nghe rõ, lão tử là Tiêu Hải. Tối nay lão tử chắc chắn sẽ tấn công Ngân Nguyệt thành, cũng khẳng định có thể chiếm được Ngân Nguyệt thành! Tối nay, các ngươi hoặc là chết thảm, hoặc là đi theo lão tử tương lai xông pha. bây giờ các ngươi cẩn thận rõ ràng mà nghĩ đi!"

Âm thanh Tiêu Hải bá đạo truyền khắp Ngân Nguyệt thành.

Bên trên tường thành không ít binh sĩ có ánh mắt khác thường, họ đối với Tiêu Hải thật sự bội phục, hơn nữa liệu Ngân Nguyệt thành có thể ngăn cản Tiêu Hải không?

Ngân Nguyệt thành bên trong có 5 vạn thủ quân, nhưng không ít người trong số đó là từ các địa phương khác được tập hợp qua đây trước khi Tiêu Hải bao vây.

Lòng quân không thể dùng, dân tâm cũng không thể dùng.

Dù Ngân Nguyệt thành có thành lũy kiên cố nhưng Tiêu Hải mạnh như vậy muốn ngăn cản được cũng rất khó.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, các địa phương khác trong Ngân Nguyệt thành đã nhanh chóng điều động không ít thủ quân qua đây.

"Bất kì kẻ nào có ý phản quốc, cứ thẳng tay chém ngay!"

Thành chủ Ngân Nguyệt thành Hoàng Hạc Nham cũng chạy tới, thần sắc hắn lạnh như băng cất tiếng nói.

"Rào!"

Bên trên tường thành, đốc chiến đội đi theo Hoàng Hạc Nham nhộn nhịp rút đao ra cầm sẵn trên tay.

"Thành chủ, chắc hẳn Tiêu Hải đã đem toàn bộ quân đội của hắn đều tập trung đến bên này. Bên dưới có hơn vạn cây đuốc, xung quanh mỗi cây đuốc đều có mười mấy binh sĩ."

Có người đi đến bên cạnh Hoàng Hạc Nham báo cáo.

"Ừm."

Hoàng Hạc Nham gật đầu một cái.

Hắn đi đến bên trên, đứng sát tường thành, nhìn ra phía ngoài, khoảng cách có chút xa, hắn chỉ có thể nhìn thấy thấp thoáng.

Thực ra, tu vi Hoàng Hạc Nham không thấp, nhưng Ngân Nguyệt thành là thành trì lớn nên mức độ áp chế cường giả rất cao, hắn thực lực có mạnh hơn nữa cũng vô dụng.

Hơn nữa, Hoàng Hạc Nham biết rõ mình không phải đối thủ của Tiêu Hải, nếu không bị áp chế thực lực, chắc chắn Ngân Nguyệt thành đã sớm bị bọn ngườiTiêu Hải đánh chiếm rồi.

"Nổi trống lên!"

Tiêu Hải quát lớn.

"Đông..đông..đông!"

Tiếng trống lại nổi lên vang dội, hơn nữa lần này tiếng trống càng thêm vội vàng dồn dập.

"Giết!"

Nghe được tiếng trống bên này, 10 vạn binh mã xung quanh cửa Tây Ngân Nguyệt tăng tốc xung phong đánh vào.

"Giết!"

Bên trong cửa Tây Ngân Nguyệt thành, rất nhiều người cũng điên cuồng tiến thẳng về hướng cửa thành.

"Không tốt rồi."

Sắc mặt Hoàng Hạc Nham thay đổi. Hắn biết mình đã trúng kế của Tiêu Hải, hắn đem rất nhiều binh sĩ tập trung qua đây, kết quả phương hướng Tiêu Hải chủ yếu tập trung tấn công phương hướng căn bản không phải là Đông thành.

"Haha!"

Trên mặt Tiêu Hải lộ ra nụ cười, hắn nhìn về phía sau, xung quanh mỗi một binh sĩ đang giơ đuốc toàn bộ đều là hình nộm.

Trong màn đêm tối tăm bọn Hoàng Hạc Nham không thể thấy rõ phía xa, dưới áp lực cực lớn bao vây, tất nhiên Hoàng Hạc Nham sẽ đem phần lớn quân thủ thành tập trung qua bên này.

"Mất lòng dân, lòng quân cũng bất ổn, nếu lão tử mà còn không chiếm được Ngân Nguyệt thành, chắc không có mặt mũi liên hệ cháu ngoan rồi."

Trong lòng Tiêu Hải thầm nói.

…

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiêu Phàm theo Dương Quân xuất phát.

Ngày hôm qua, vết thương lưu lại sau khi lấy mảnh đạn ra rất nhỏ, vết thương nho nhỏ ấy căn bản cũng không ảnh hưởng gì lớn với Dương Quân.

"Dương ca, làm sao chúng ta đi qua đó?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Dương Quân cười nói.

"Tiêu thiếu, chẳng lẽ ngươi cho rằng chúng ta lén lút đi qua bên đó à? Như vậy là phạm pháp đó, chúng ta có giấy tờ, trực tiếp cầm giấy tờ chứng minh trình lên là có thể thông qua biên giới. Ông chủ đã thay ngươi chuẩn bị rồi."

Nói xong Dương Quân lấy ra hai quyển giấy chứng nhận từ ngăn chứa đồ bên dưới tay vịn, hắn đưa cho Tiêu Phàm một quyển, trên quyển sổ là hình của hắn.

"Dễ dàng như vậy sao?"

Tiêu Phàm kinh ngạc nói.

Chương 50: Đao Đặc Chế

Dương Quân khẽ cười nói.

"Ở bên này cùng nước Miên bên kia, ông chủ đều có mối quan hệ khá tốt, Tiêu thiếu yên tâm, chứng nhận này chắc chắn là được làm theo con đường chính quy."

"Ừm."

Tiêu Phàm gật đầu một cái, sau khi trình lên chứng nhận, xe của Tiêu Phàm họ quả nhiên thoải mái nhẹ nhàng mà đi qua biên giới nước Miên.

"Vấn đề trị an bên này thế nào?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Dương Quân cười cười nói.

"Chúng ta cũng không đi đến địa phương xa xôi, nên nhất định là an toàn. Chính là Tiêu thiếu phải ngồi xe hơn bốn năm tiếng, khả năng là có chút mệt mỏi."

Tiêu Phàm lắc lắc đầu.

"Không sao cả, ta cũng không phải là đại thiếu gia quen sống trong nhung lụa."

Xe không ngừng chạy tới, Tiêu Phàm hứng thú nhìn ngắm cảnh sắc ngoài cửa sổ. Nhắc tới đây thì hắn cũng là lần đầu tiên xuất ngoại.

Bất tri bất giác gần bốn tiếng rưỡi trôi qua, xe bình an mà chạy đến trước một cái nhà kho.

"Ông chủ đã cho người thuê cái nhà kho này, mọi thứ cũng đã được vận chuyển đến bên trong kho hàng, lát nữa ngươi có thể thuận tiện kiểm hàng một chút."

Dương Quân nhảy xuống xe nói.

Nhà kho cũng không lớn lắm, Dương Quân nhanh chóng mở ra nhà kho, chờ cả hai đi vào sau đó đóng cửa kho hàng lại rồi bật đèn lên. Toàn bộ nhà kho được chiếu sáng trưng, bên trong có sẵn hơn trăm cái rương gỗ.

"Mỗi một cái rương, bên trong có 100 thanh đường đao cùng mấy khối đá mài đao đặc chế, bởi vì đường đao được chế tạo bằng thép đặc chủng nên đá bình thường mài không tốt lắm."

Dương Quân vừa nói vừa mở ra một chiếc rương, hắn tùy tiện cầm lên một thanh đường đao rút ra khỏi vỏ, hàn quang lấp lóe, giống hệt hàng mẫu mà Đường Tại Thiên nhận được.

Tiêu Phàm liên tục mở ra mười mấy cái rương, cẩn thận mà kiểm tra một phen, những thứ này là để cho thủ hạ của Tiêu Hải dùng trên chiến trường nên chất lượng nhất định không được có bất kỳ vấn đề gì.

"Hàng không tồi."

Tiêu Phàm cười nói, những thanh đao này so với mấy cái bên tiệm bán đồ thủ công nghệ tốt hơn nhiều.

"Tiêu thiếu, chúng ta đem mấy cái rương này dời qua một chút, ông chủ nói với ta ngươi muốn lấy vài khẩu súng chơi cho biết, mấy thứ này cũng đã được đưa tới, đặt tại phía sau."

Dương Quân tiếp lời.

Tiêu Phàm lại gần hắn nói.

“Dương ca, ngươi đừng động tay, ngươi mà dùng sức, vết thương sau lưng chắc chắn sẽ nứt ra đấy!"

Nói đến đây, hai tay Tiêu Phàm trực tiếp ôm lên một cái rương, dời qua một bên.

Dương Quân kinh ngạc nhìn chằm chằm Tiêu Phàm.

Cái rương này cộng thêm hơn trăm thanh đường đao bên trong, nặng ít nhất cũng bốn, năm trăm cân, hai người nam nhân trưởng thành nâng lên cũng có chút tốn sức, vậy mà Tiêu Phàm một người liền có thể dời đi, hơn nữa nhìn qua có vẻ còn rất thoải mái.

"Tiêu thiếu quả nhiên nội lực thâm hậu."

Dương Quân thầm nghĩ trong lòng,

Hắn làm sao mà biết được, Tiêu Phàm một chút nội lực cũng không có, hắn có thể di động chỉ là do thể chất mạnh thôi. Rất nhanh Tiêu Phàm nhẹ nhàng không tốn sức gì mà đem mấy cái rương nặng hơn năm trăm cân toàn bộ dời hết sang bên cạnh.

Một cái rương kim loại bằng phẳng đang nằm trên mặt đất, Tiêu Phàm mở ra, bên trong có khoảng chừng mười loại súng ống, súng lục, tiểu liên, súng ngắn, súng trường, thậm chí bên trong còn có một cái súng máy hạng nhẹ, nhưng không có súng bắn tỉa với súng máy hạng nặng.

Bên cạnh súng ống còn có rất nhiều đạn đủ loại, mỗi một loại đều có hơn trăm viên.

"Tiêu thiếu, ông chủ nói ở bên này chơi đùa không có vấn đề gì, đừng mang về nước là được."

Dương Quân cười nói, vừa nói, hắn vừa móc ra một tấm giấy chứng nhận từ dưới đáy rương đưa cho Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cầm lên nhìn một cái, đây rõ ràng là giấy chứng nhận sử dụng súng. Nước Miên bên này cấm dùng súng, nhưng lấy khả năng của Đường Tại Thiên làm được giấy chứng nhận sử dụng súng cũng không có gì khó.

"Đường ông chủ cân nhắc chu toàn."

Tiêu Phàm cười cười nói.

"Chúng ta tìm chỗ nào bắn thử một chút."

"Được!"

Dương Quân gật đầu.

Trước khi rời đi Đường Tại Thiên đã cùng hắn nói, lần này qua đây, trừ phi Tiêu Phàm yêu cầu đặc biệt quá đáng, còn không hắn phải cố gắng mà thỏa mãn tất cả yêu cầu của Tiêu Phàm.

Không bao lâu sau, Tiêu Phàm họ mang theo súng ống đến một cái sân tập bắn.

"Phanh..phanh..phanh!"

Tiêu Phàm bắt đầu bắn súng.

Dương Quân ở bên cạnh hướng dẫn mà khiếp sợ không thôi, nhìn cách Tiêu Phàm cầm súng cũng như tư thế bắn súng, hắn biết Tiêu Phàm khẳng định chưa từng tiếp xúc qua.

Nhưng mỗi loại súng bắn xong 10 phát đạn, tiêu chuẩn của Tiêu Phàm đã tăng lên nhiều…bắn xong trăm phát, tiêu chuẩn của Tiêu Phàm hiển nhiên đã đạt đến mức độ thần xạ.

Dương Quân âm thầm chắt lưỡi, hắn đạt được trình độ như ngày hôm nay, là dùng mấy vạn viên đạn mà luyện tập ra, tiêu tốn thời

gian cũng không ngắn.

Tiêu Phàm ngược lại quá ghê gớm, chỉ ngắn ngủi trong mấy giờ, súng lục, súng trường mọi thứ khả năng cũng đã sắp bắt kịp hắn. Dương Quân nhìn ra, thiếu sót của Tiêu Phàm cũng chỉ là thực chiến.

Chương 51: Có Đồ Tốt

Trong nháy mắt, hai ngày qua đi, hai ngày này phần lớn thời gian Tiêu Phàm ngâm mình bên trong sân tập bắn.

Dương Quân mới bắt đầu chấn kinh, sau đó đã chết lặng. Súng bắn tỉa Tiêu Phàm đều đã bắn rất lưu loát, khoảng cách ngàn mét trở lên hắn có thể bắn trúng mục tiêu là một quả táo!

Nếu đơn giản chỉ nói về khả năng bắn súng, Dương Quân biết rõ mình bây giờ đã không bằng được Tiêu Phàm.

"Dương Quân, cho ngươi nghỉ phép một ngày, ta cũng cần sắp xếp người đem đồ bên trong kho chở đi, không tiện để ngươi tiếp xúc."

Khi họ quay về nhà kho, Tiêu Phàm nói.

Hôm nay đã đến thời gian ước định, nếu như không có việc gì ngoài ý muốn, buổi tối Tiêu Hải sẽ liên hệ hắn.

"Ta biết rồi, Tiêu thiếu."

Dương Quân gật đầu, bây giờ hắn không hề lo lắng về an toàn của Tiêu Phàm chút nào. Nếu có ai đui mù muốn tìm Tiêu Phàm phiền phức, là do kẻ đó ngại sống nhiều quá rồi nên muốn tìm chết.

Dương Quân nhanh chóng rời đi, dần dần trời chuyển tối, đã đến nửa khuya.

"Cốc..cốc!"

Tiếng gõ nặng nề vang lên, Tiêu Phàm tỉnh lại, hắn lập tức nhìn về chiếc kính đặt bên cạnh.

"Cháu ngoan, lần này có đồ tốt gì không?"

Tiêu Hải cười híp mắt nói.

Tiêu Phàm ngáp một cái nói,

"Gia gia, người nhìn qua tâm tình rất tốt, có phải đã đánh hạ được Ngân Nguyệt thành không?"

"Haha, tất nhiên rồi, một cái Ngân Nguyệt thành nho nhỏ còn không đánh chiếm được, gia gia ta làm sao còn lăn lộn đây hả?"

Tiêu Hải tự đắc một chút nói.

Hai ngày trước, họ đã chiếm được Ngân Nguyệt thành, thương vong cũng không nhiều lắm, sau khi chiếm lấy Ngân Nguyệt thành, thủ hạ binh sĩ của hắn lại nhiều thêm 3 vạn.

"Đúng rồi cháu ngoan, mấy thứ lần trước ngươi đưa cho ta, phần lớn gia gia ăn rồi, xác thực trong đó có một loại trợ giúp gia gia tu luyện hiệu quả hơn."

Ánh mắt Tiêu Phàm sáng lên.

"Là thứ gì vậy?"

Tiêu Hải nhếch miệng cười nói,

"Chính là thứ bình thường nhất...củ cà rốt a. Mới đầu căn bản ta không có nghĩ tới cái này, tự nhiên hôm qua mới phát hiện ra là củ cà rốt có tác dụng. Ta ăn xong, tốc độ tu luyện nhanh hơn gấp đôi, thiên phú tu luyện cũng có thể chầm chậm tăng trưởng!"

"Vậy sau này gia gia ăn nhiều cà rốt một chút, tương lai cũng có thể trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ."

Tiêu Phàm vui vẻ trong lòng, Tiêu Hải thực lực đi lên mới có thể càng thêm an toàn. Mà Tiêu Hải càng mạnh, hắn đạt được chỗ tốt cũng sẽ càng nhiều.

"Gia gia, lần này thứ ta chuẩn bị cho người không phải là lương thực, là 1 vạn thanh đường đao, mặt khác ta còn chuẩn bị một ít

súng ống, người xem thử ở bên kia có thể dùng được hay không?"

Tiêu Phàm ôm lấy kính bắt đầu bận rộn chuyển đồ.

Ngắn ngủi mấy phút, hơn trăm cái rương gỗ bên trong kho hàng toàn bộ biến mất, rương kim loại chứa súng ống cũng đã biến mất.

"Những thanh đao này thực sự không tồi, so với đao kiếm của binh lính bình thường bên này tốt hơn nhiều, chỉ là 1 vạn thanh số lượng này có chút hơi ít."

Tiêu Hải thử đao một chút rồi nói.

Đối với binh lính bình thường mà nói, đường đao mà Tiêu Phàm truyền qua được gọi là bảo đao, được trang bị bảo đao như thế này sức chiến đấu của bọn họ cũng có thể tăng lên rất nhiều.

“Vậy để ta lại đặt hàng thêm, gia gia, bên kia ngoài lương thực ra những thứ còn lại người còn thiếu gì không?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tiêu Hải nói.

"Chúng ta đánh chiếm Ngân Nguyệt thành xong đã thu hoạch được một số lương thảo, tạm thời lương thực cũng còn ổn, đóng quân ở trong thành cũng không có lạnh lắm. Nhưng nếu mà ra khỏi thành tác chiến, sẽ cần càng nhiều quần áo giữ ấm. Đúng rồi, cháu ngoan, bây giờ bên trong thành thiếu muối, giá muối rất cao, bách tính bất mãn, đến lúc đó ngươi nhớ mua thêm một chút muối."

Tiêu Phàm gật đầu một cái.

"Gia gia, nhanh nhất thì lúc nào người có thể lại liên lạc ta? Đến lúc đó ta đem quần áo, muối, củ cà rốt mấy thứ này truyền qua cho người."

Tiêu Hải cười ha hả nói.

"Gia gia cũng không có cần gấp như vậy, trước tiên ta truyền cho ngươi điểm chỗ tốt đi trước đã, ngươi làm ra mấy thứ này dễ dàng dẫn tới người khác chú ý. Ngươi cũng không thể để bản thân xảy

ra chuyện gì."

Nói đến đây sau lưng Tiêu Hải xuất hiện hai vị cường giả, họ bắt đầu cung cấp lực lượng cường đại cho Tiêu Hải.

"Lần này ta không tiếp tục cho ngươi năng lực mới, gia gia giúp ngươi gia tăng niệm lực tinh thần."

Trong nháy mắt, những tia sáng chói mắt xuyên thấu qua kính tiến vào bên trong cơ thể Tiêu Phàm.Lập tức Tiêu Phàm cảm thấy đầu óc của mình có chút trướng phồng. Thần sắc ba người Tiêu Hải bọn họ cũng trở nên uể oải hơn nhiều.

"Bảy ngày sau ta lại tìm ngươi."

Tiêu Hải vừa nói xong thân ảnh trong kính lập tức biến mất.

Chương 52: Tăng Mạnh

Tiêu Phàm nhanh chóng ngủ thiếp đi, đến hôm sau đã không còn trướng đầu nữa.

"Không biết niệm lực tinh thần tăng lên bao nhiêu."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng, nhắm mắt lại toàn lực phóng xuất niệm lực tinh thần, phạm vi bán kính ba, bốn mét xung quanh lập tức rơi vào tầm cảm ứng của hắn.

"Tăng nhiều như vậy!"

Hai mắt Tiêu Phàm sáng rỡ.

Trước hôm qua, niệm lực tinh thần của hắn chỉ có thể bao phủ hai mét mốt xung quanh, hôm nay đại khái có thể bao phủ ba mét bảy.

Nghe có vẻ còn chẳng tăng được gấp đôi, chẳng qua không phải tính như vậy.

Niệm lực tinh thần của hắn lan tràn ra dưới dạng tấm phiến, thế nên nếu dùng diện tích để so thì hiện tại niệm lực tinh thần của hắn đã tăng gấp ba lần so với trước.

"Lần trước gia gia cho mình dị năng điều khiển đồ vật, chỉ tăng niệm lực tinh thần lên sẽ thao tác nhẹ nhàng hơn, huống chi niệm lực tinh thần tăng lên khá nhiều."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Tuy rằng không có dị năng mới, nhưng tăng lên nhiều như vậy đã đủ cho hắn hài lòng. Thà rằng sở trường vài loại còn hơn thêm thắt một đống dị năng không đâu vào đâu.

"Không biết hiện tại kim châm có thể nhanh đến mức nào."

Trong tay Tiêu Phàm xuất hiện một chiếc kim.

Trong phạm vi tác dụng của niệm lực tinh thần, chiếc kim không ngừng tăng tốc.

"Vèo!"

Sau khi ra khỏi phạm vi niệm lực tinh thần, tốc độ kim châm trở nên vô cùng đáng sợ, nhoáng cái đã ghim thẳng vào mặt tường xi măng dày cộp của nhà kho.

"Vận tốc ban đầu là 400m/s!"

Tiêu Phàm khiếp sợ trong lòng.

Vận tốc ban đầu của đạn súng lục ra khỏi nòng cũng chỉ cỡ ấy mà thôi, thậm chí còn không bằng.

"Vậy mà lại tăng mạnh đến thế."

Tiêu Phàm cảm thấy không dám tin tưởng.

Hắn bắt đầu cân nhắc tỉ mỉ, có hai nguyên nhân dẫn tới tăng mạnh như vậy. Đầu tiên, tinh thần lực của hắn mạnh hơn, đơn vị thời gian càng cho nhiều lực. Thứ hai là phạm vi lĩnh vực của niệm lực tinh thần ngày càng lớn, thời gian niệm lực tinh thần tác động lên kim châm càng dài hơn.

"Thật mạnh."

Tiêu Phàm đến gần, thấy kim châm cắm vào tường sâu đến ba tấc.

Bê tông cực kỳ rắn chắc, đầu đạn súng lục chịu bề mặt diện tích cản trở lớn, bắn vào mặt tường bê tông cũng không găm sâu được đến vậy.

"Niệm lực tinh thần tăng lên nhiều thế này, về sau có khi không cần dùng kim châm nữa."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Dùng kim làm ám khí không tệ lắm, nhưng không tiện mang theo. Mà dùng thứ này làm vũ khí cứ khiến hắn liên tưởng đến Đông Phương Bất Bại.

"Về sau dùng cái này."

Tiêu Phàm móc một đồng tiền xu trong túi ra.

Niệm lực tinh thần mạnh hẳn lên, dùng tiền xu làm ám khí thì vận tốc ban đầu vẫn rất khá, mà có tiền xu trong túi áo là chuyện không thể bình thường hơn.

"Đi."

Tiền xu trong tay Tiêu Phàm nháy mắt tăng tốc bắn ra.

"Cạch!"

Tiền xu cũng ghim vào mặt tường bê tông, chẳng qua không vào sâu được như kim châm.

"Vận tốc ban đầu 350 m/s, không nhanh bằng kim châm, nhưng tiền xu càng nặng, bắn trúng cơ thể người thì khả năng gây thương tổn càng cao."

Tiêu Phàm lộ ra vẻ hài lòng.

"Reng..reng.."

Đúng lúc này, di động vang lên, điện thoại này do Dương Quân để lại cho hắn.

"Tiêu thiếu, khi nào ta tới tìm ngươi được?"

Tiêu Phàm nhận máy, nghe được giọng Dương Quân vang lên.

Tiêu Phàm nói:

"Bây giờ ngươi tới luôn đi."

Tiêu Phàm nhổ kim châm và tiền xu găm trong bê tông ra, đi ra ngoài khóa cửa kho hàng lại. Chưa đầy nửa tiếng sau, Dương Quân đã tới:

"Đi thôi, sẽ có người xử lý đồ ở đây."

Tiêu Phàm lên xe.

Dương Quân gật đầu, quy tắc làm việc vệ sĩ của hắn ta là cái gì không nên hỏi thì đừng hỏi.

"Tiêu thiếu, chúng ta về thẳng luôn à?"

"Ừ."

Dương Quân nhấn ga, xe lập tức lao vút ra ngoài như mãnh thú.

Hai tiếng trôi qua, Dương Quân nhìn về phía gương chiếu hậu, khẽ cau mày.

"Tiêu thiếu, hình như có người theo dõi chúng ta."

Dương Quân trầm giọng nói.

Tuy rằng đối phương rất cảnh giác, nhưng trong vòng nửa tiếng mà hắn ta đã thấy đối phương ba lần, tình huống này không bình thường cho lắm.

"Hả?"

Tiêu Phàm liếc nhìn gương chiếu hậu, Dương Quân lập tức tăng nhanh tốc độ xe.

"Đúng là có người theo dõi chúng ta."

Tiêu Phàm trả lời.

Dương Quân áy náy nói:

"Đây là lần đầu ngươi tới Myanmar, mục tiêu của đối phương chắc hẳn là ta. Tiêu thiếu có muốn tìm một chỗ xuống xe trước, chờ ta giải quyết bọn họ xong lại tới đón ngươi không?"

Tiêu Phàm nghi hoặc:

"Ngươi là vệ sĩ của ông chủ Đường, bọn hắn không nhằm vào ông chủ Đường lại đi nhằm vào một vệ sĩ làm gì?"

Dương Quân trầm mặc một hồi:

"Hồi còn đi lính, ta đắc tội một trùm buôn thuốc phiện, sau khi giải ngũ mới thành vệ sĩ của ông chủ. Lúc ta ở cạnh ông chủ thì đối phương có lòng kiêng kỵ, không dám làm bậy. Hôm nay ông chủ không tới, chắc đối phương cảm thấy đây là cơ hội tốt để giết ta."

Nói đến đây, Dương Quân lại lộ ra vẻ áy náy:

"Tiêu thiếu, ta cũng không ngờ qua mấy năm rồi mà chúng còn chưa từ bỏ. Ngươi xuống xe ở thị trấn kế tiếp nhé. Nếu đi thêm vài chục cây số nữa là tới vùng hoang vu, rất có thể đối phương sẽ ra tay ở đó."

Tim Tiêu Phàm đập rộn lên, lần đầu đụng phải chuyện như vậy khiến hắn rất khẩn trương, nhưng lại không thể làm ra hành vi bỏ một mình Dương Quân lại.

"Đừng dừng xe, cứ lái tiếp đi. Có khi trong thị trấn cũng có người của chúng."

Tiêu Phàm lắc đầu.

Dương Quân nhíu mày, đúng là có khả năng này.

Nếu cứ thế bỏ Tiêu Phàm lại thì còn khiến Tiêu Phàm gặp nguy hiểm lớn hơn.

"Vậy Tiêu thiếu ngồi cho vững."

Dương Quân giẫm mạnh chân ga, tăng tốc thêm một bước.

Chương 53: Tội Phạm Buôn Lậu Thuốc Phiện

"Ruỳnh!"

"Ruỳnh!"

Xe của Tiêu Phàm vừa lướt qua thị trấn, xe đằng sau lập tức tăng tốc theo, còn có thêm bốn chiếc xe máy đuổi tới.

"Tiêu thiếu, ngươi có mang theo súng đạn kia không?"

Dương Quân dò hỏi.

Tiêu Phàm lắc đầu, hắn đã truyền hết súng đạn cho Tiêu Hải cả rồi.

Dương Quân chau mày, hắn ta có mang súng, nhưng toàn thân chỉ có một cây súng lục, đối phương có vài cái, nói không chừng còn có hàng hạng nặng.

"Ruỳnh!"

Dương Quân đạp chân ga lút cán.

SUV điên cuồng lao nhanh trên đường đất, nhưng tốc độ xe máy đằng sau càng nhanh hơn.

"Đoàng!"

"Đoàng!"

Một người trong số đó móc súng lục ra bắt đầu nã đạn, trúng vào cốp sau xe.

"Tiêu thiếu, mau nằm xuống."

Dương Quân trầm giọng nói, một tay lái xe, một tay khác rút súng

chuẩn bị phản kích.

Tiêu Phàm hít sâu một hơi:

"Ngươi an tâm lái xe, giao chúng cho ta."

Đối phương lại phách lối đến mức trực tiếp nổ súng, hoàn toàn chọc giận Tiêu Phàm.

"Đoàng!"

Lại một tiếng súng vang lên.

Xe máy của đối phương gần như chạy song song với bọn họ, viên đạn bắn về phía Tiêu Phàm.

"Bọn hèn này!"

Tiêu Phàm vươn tay, viên đạn bắn về phía hắn bị hắn nắm trong lòng bàn tay.

Viên đạn vừa bay vào phạm vi tinh thần của Tiêu Phàm là bắt đầu giảm tốc độ, đến được tới sát Tiêu Phàm thì tốc độ viên đạn đã rất chậm rồi.

"Đi!"

Tiêu Phàm vung tay, viên đạn trong lòng bàn tay bắn ngược lại, chuẩn xác găm trúng người bên ngoài.

Sau đó, Tiêu Phàm thò người ra cửa sổ.

Chỉ trong hai giây, ba đồng tiền xu trong tay hắn bắn ra ngoài, ba chiếc xe máy còn đang đuổi sát lập tức nổ lốp.

"Ầm!"

Chiếc xe con đang rượt phía sau đâm trúng một trong mấy chiếc xe máy.

Xe con mất khống chế, xoay vòng va phải vệ đường.

Dương Quân cũng không dừng xe lại, dùng tốc độ nhanh nhất rời

khỏi nơi này.

"Phù!"

Tiêu Phàm thở hắt ra một hơi thật dài, vẻ mặt không tốt lắm.

Hắn không rõ người điều khiển ba xe máy bị nổ lốp đã chết chưa, nhưng kẻ đầu tiên chết là cái chắc rồi.

Cảm giác giết người chẳng dễ chịu gì.

"Tiêu thiếu, ngươi làm vậy là phản kích tự vệ, dù là xét theo luật Myanmar hay luật của quốc gia chúng ta, ngươi đều không cần gánh bất cứ trách nhiệm nào."

Dương Quân an ủi, hắn ta nhìn ra vẻ mặt Tiêu Phàm không được khỏe.

"Ừ."

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

Đối phương đã muốn giết hắn, hắn đương nhiên không hối hận ra tay giết đối phương trước.

…

"Chúng ta cứ đi như vậy, không cần phải xen vào nữa à?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Dương Quân nói:

"Đám tội phạm buôn lậu thuốc phiện ấy không dám báo cảnh sát đâu, mặt ngoài không thành vấn đề. Nhưng có khả năng bọn họ sẽ âm thầm điều tra. Ta sẽ gọi cho ông chủ, để ông chủ xử lý."

Tiêu Phàm âm thầm cau mày.

Hắn theo Dương Quân tới bên này, chắc chắn đối phương có biết. Rất có thể về sau sẽ tra ra danh tính của hắn.

"Lần này thật xin lỗi Tiêu thiếu, không ngờ khiến ngươi chịu liên

lụy vì chuyện cũ của ta."

Dương Quân áy náy nói.

Tiêu Phàm lắc lắc đầu:

"Dương ca không cần xin lỗi, lúc trước ngươi đắc tội trùm buôn thuốc phiện là vì bảo vệ dân chúng phổ thông như chúng ta. Ta rất bội phục người như ngươi."

"Tiêu thiếu, ta cần gọi điện cho ông chủ."

Tiêu Phàm gật đầu.

Dương Quân nhanh chóng gọi cho Đường Tại Thiên.

"Cái gì?"

Đường Tại Thiên nghe rõ mọi chuyện, mặt mày biến sắc.

Trong cảm nhận của hắn ta, Tiêu Phàm là người của đại gia tộc võ đạo. Hiện tại Dương Quân bảo vệ Tiêu Phàm đi ra ngoài, nếu khiến Tiêu Phàm xảy ra chuyện thì Đường Tại Thiên cũng sẽ gặp phiền toái lớn.

"Ông chủ, chúng ta không sao. Tiêu thiếu giết chết một người, những tên còn lại không rõ sống chết."

Dương Quân vội vàng nói.

Đường Tại Thiên thở phào một hơi:

"Dương Quân, ngươi cứ bảo vệ tốt cho Tiêu thiếu, ngàn vạn lần đừng khiến Tiêu thiếu gặp chuyện gì. Bên này ta sẽ phái người đi tiếp ứng các ngươi."

Đường Tại Thiên cúp máy, bừng bừng tức giận, lưu loát bấm một dãy số:

"Sangway, ngươi dám phái người truy sát vệ sĩ của ta, có phải coi Đường Tại Thiên này chết rồi không hả!"

Đường Tại Thiên gầm thét:

"Nếu ngươi không cho ta lời giải thích hợp lý, nội trong vòng ba ngày, người của sĩ quan Kim sẽ càn quét sạch sẽ toàn bộ địa bàn của ngươi."

Bên kia đầu điện thoại, trùm buôn ma túy Sangway miệng phì phèo điếu xì gà, tay ôm một mỹ nữ tóc vàng.

"Có chuyện này ư ông chủ Đường? Chắc là cấp dưới của ta làm bậy rồi, ta nhất định sẽ dạy bảo chúng nó cẩn thận."

Sangway cười ha hả.

Đường Tại Thiên lạnh lùng nói:

"Sangway, ta không nói đùa với ngươi. Nếu ngươi không cho ta câu trả lời thỏa đáng, ba ngày này sĩ quan Kim không nhằm vào các người thì ta cũng không còn là họ Đường nữa."

Nói xong Đường Tại Thiên thẳng tay cúp máy.

"Đường Tại Thiên tức giận như thế thì chắc là thành công rồi."

Sangway cười rộ lên, đáy lòng cực kỳ sảng khoái.

Dù cần đánh đổi khá nhiều, nhưng chỉ cần Dương Quân chết thì đều đáng giá.

"Reng reng, reng reng!"

Đúng lúc này, điện thoại của gã lại vang lên lần nữa, màn hình hiển thị cuộc gọi từ một thuộc hạ mà gã phái ra.

"Mang thi thể Dương Quân về đây."

Sangway nhận máy, lạnh lùng nói.

"Đại...đại ca, Dương Quân không chết, người của chúng ta xảy ra chuyện. Những người khác...đều chết cả rồi."

Đàn em tên Senji của Sangway bên kia điện thoại đau đớn nói.

Sangway tái mặt

"Ngươi nói cái gì?"

Senji thuật lại tình huống khi đó một lần.

Chương 54: Nghỉ Chân

Sau khi cúp điện thoại, Senji nhìn ba thi thể trong xe, vô cùng sợ hãi.

Lúc đó tốc độ xe vượt qua 150 cây số trên giờ, hắn thắt dây an toàn nên mới may mắn còn sống, dù vậy lúc này cũng be bét máu tươi, thậm chí vừa rồi còn hôn mê bất tỉnh hồi lâu.

"Đường Tại Thiên, ông đây có tám người thì chết bảy, ngươi còn đòi ông đây cho ngươi câu trả lời thỏa đáng à?"

Sangway gọi lại cho Đường Tại Thiên, tức giận gào thét.

Đường Tại Thiên kinh ngạc, chết bảy người?

"Người của ngươi chết là do bọn chúng vô dụng. Chính ngươi gây sự trước, đương nhiên phải cho ta lời giải thích, bằng không thì cùng chờ xem đi."

Đường Tại Thiên lạnh lùng nói.

Sangway cúp điện thoại, mặt mày âm trầm vô cùng. Nếu không phải quan hệ của Đường Tại Thiên và sĩ quan Kim quá tốt, ích lợi cũng gắn bó chặt chẽ thì gã đã giết chết Đường Tại Thiên từ lâu rồi.

"Tra xem đến cùng đã xảy ra chuyện gì. Trọng điểm tra kẻ đi cùng Dương Quân là ai?"

Sangway trầm giọng ra lệnh.

Gã cảm thấy chuyện này rất quái dị, Dương Quân mà khủng bố đến thế ư?

...

"Thật xin lỗi Tiêu thiếu, ta không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy."

Hai người Tiêu Phàm còn chưa ra khỏi địa giới Myanmar đã chạm mặt người tiếp ứng.

Đường Tại Thiên tự mình tới.

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Không sao, ngươi cố gắng để chuyện này đừng ảnh hưởng tới ta nữa là được. Đúng rồi, số đao Đường kia không tồi, ta mua thêm hai mươi nghìn thanh nữa."

Ba nghìn năm một thanh đao, hai mươi nghìn thanh là bảy mươi triệu chẵn.

Hôm nay trong thẻ của hắn có năm mươi tư triệu, còn tám triệu tiền cọc ở chỗ Đường Tại Thiên nữa.

Tổng cộng cũng đủ bảy mươi triệu.

"Tiêu thiếu, ngươi không cần trả tiền hai mươi nghìn thanh đao này. Sangway làm ra chuyện như vậy, không bỏ ra mấy chục triệu thì đừng mong hòa giải. Ta có thể khấu bù khoản tiền này từ chỗ hắn."

Đường Tại Thiên trầm giọng nói.

Cho dù Sangway không chịu đền, Đường Tại Thiên cũng sẽ tự mình bỏ túi ra.

"Ừm."

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

Đường Tại Thiên thở phào nhẹ nhõm.

Nếu Tiêu Phàm không chịu nhận, Đường Tại Thiên ngược lại sẽ cảm thấy quan hệ mình vất vả gây dựng phải chấm dứt tại đây.

Hơn một tiếng sau đó, đám người Tiêu Phàm về đến Thụy Lệ.

Tiêu Phàm không tới chỗ của Đường Tại Thiên mà tìm một khách

sạn năm sao nghỉ lại.

Hắn định ở thêm hai ngày, kiếm lại ít tiền.

"Dương Quân, ngươi kể lại rõ ràng xem nào."

Đường Tại Thiên về tới nhà mình, trầm giọng hỏi.

Lúc Dương Quân gọi điện thoại cũng không nói tỉ mỉ, dọc đường về đây, Đường Tại Thiên cũng không tiện hỏi.

Dương Quân bắt đầu thuật lại tỉ mỉ từ đầu tới cuối.

Đường Tại Thiên chợt ngây người:

"Ngươi vừa mới nói Tiêu thiếu bắt được một viên đạn, sau đó ném viên đạn kia ra ngoài, giết chết một tên cưỡi xe máy của đối phương?"

Dương Quân gật đầu.

Đường Tại Thiên khiếp sợ không thôi.

Hắn biết chắc hẳn Tiêu Phàm sở hữu nội công không kém, lại không ngờ Tiêu Phàm có thể tay không bắt đạn, dù là trong đại gia tộc võ đạo chăng nữa, người như thế cũng hiếm hoi như lông phượng, sừng lân.

"Tiêu thiếu chắc chắn là thành viên cốt lõi của gia tộc võ đạo, nói không chừng còn là người thừa kế của gia tộc võ đạo. Nhất định phải làm tốt quan hệ với hắn."

Hai mắt Đường Tại Thiên lấp lánh tia sáng.

...

"Học trưởng, ngươi đang ở thành phố Z chứ? Nha Nha xuất viện rồi, viện trưởng muốn mời ngươi ăn cơm bày tỏ cảm ơn. Nha Nha cũng muốn tự mình cảm ơn ngươi."

Tiêu Phẩm ngủ trưa dậy thì nhận được tin nhắn Wechat của Tô Ấu Vi.

"Ta không ở thành phố Z."

"Chờ khi nào ta về thì hai ta cùng nhau tới cô nhi viện thăm hỏi mấy người Nha Nha."

Tiêu Phàm trả lời.

Trong đầu hắn lại hiện lên gương mặt của Tô Ấu Vi.

Lúc đối diện họng súng, Tiêu Phàm nghĩ đến Tô Ấu Vi.

Khi đó hắn nghĩ, mình mà chết trong khi chưa kịp yêu đương lần nào thì có phải sống phí cả đời không?

Trong trường học, Tô Ấu Vi ngẩn người nhìn điện thoại di động.

"Cùng nhau à?"

Ánh mắt Tô Ấu Vi hơi khác thường.

"Vâng, học trưởng."

Thật lâu sau, Tô Ấu Vi mới đáp trả Tiêu Phàm.

"Ấu Vi, vừa rồi trông ngươi là lạ ấy. Có phải ngươi lén tìm bạn trai không?"

Một nữ sinh ngồi cạnh Tô Ấu Vi dò hỏi.

Tính tình cô gái này sang sảng, quan hệ với Tô Ấu Vi coi như không tệ.

"Làm gì có chuyện ấy."

Tô Ấu Vi vội vàng nói.

Nữ sinh nhìn chằm chằm Tô Ấu Vi, trợn tròn hai mắt:

"Trông ngươi sốt sắng lắm. Theo hiểu biết của ta với ngươi, dù không phải lén tìm bạn trai thì cũng là có người trong lòng. Mau khai ra, tình địch của ta là ai?"

Tô Ấu Vi tức giận:

"Không phải thật mà. Thầy sắp vào rồi đấy, nghiêm túc học bài đi."

Cô bạn kia bĩu môi.

"Ta chẳng thích tiết của thầy Hoàng, ánh mắt lão nhìn ngươi không đúng lắm đâu."

Tô Ấu Vi bất đắc dĩ ra mặt.

Nàng cũng không thích.

Nhưng đã chọn môn học rồi, đâu thể vì không thích thầy giáo mà không lên lớp được.

Chương 55: Tuyệt Đối Không Bạc Đãi Tiêu Thiếu

Tiêu Phàm đánh một giấc ngủ trưa trong khách sạn, sau đó tới chợ nguyên thạch.

Hắn vui sướng phát hiện, theo niệm lực tinh thần tăng mạnh, số lần nhìn xuyên thấu mỗi ngày lại tăng lên.

Trong vòng hai tiếng đồng hồ đại khái có thể xem bốn lần.

Cả ngày cộng lại cũng đã là mười lần.

So với lúc vừa bắt đầu thì tốt hơn nhiều lắm.

Hai ngày nháy mắt đã qua, Tiêu Phàm tổng cộng vận dụng nhìn xuyên thấu hai mươi lần, xem tám, chín mươi tảng nguyên thạch, chi trả ba mươi triệu mua năm tảng nguyên thạch.

Năm tảng nguyên thạch đều bị đưa tới chỗ của Đường Tại Thiên.

Còn chưa kịp cắt đá, Tiêu Phàm đã đi rồi.

"Ông chủ, đã cắt cả năm tảng nguyên thạch của Tiêu thiếu. Toàn bộ trúng lớn. Tổng giá trị phỉ thủy trong năm tảng nguyên thạch tạm định là một trăm năm mươi sáu triệu."

Miêu Hiểu Yến thán phục nói.

Nàng biết rõ Tiêu Phàm đổ thạch rất giỏi, lại không ngờ khủng bố đến nhường này.

Cả năm tảng đá đều trúng lớn, tốc độ kiếm tiền này còn nhanh hơn cướp ngân hàng.

"Giá bán dự tính đạt đến bao nhiêu?"

Đường Tại Thiên dò hỏi.

Giá do đám người Miêu Hiểu Yến định ra thường sẽ thấp hơn giá trên thị bán thực tế một chút.

Miêu Hiểu Yến suy nghĩ một thoáng:

"Nếu dùng thời gian hai tháng bán ra thì sẽ được khoảng một trăm bảy mươi triệu, nhưng nếu giữ hàng lại thì có nguy cơ dao động giá cả."

Đường Tại Thiên lạnh nhạt nói:

"Tuy có nguy cơ giá sẽ giảm, nhưng cũng có cơ hội giá tăng. Dùng giá một trăm bảy mươi triệu thu đi, lập tức chuyển khoản cho Tiêu thiếu."

Đường Tại Thiên không định kiếm lời tiền của Tiêu Phàm.

Nếu tiêu chút tiền là có thể duy trì quan hệ với Tiêu Phàm, Đường Tại

Thiên đều cảm thấy đáng giá.

"Tinh!"

Thành phố Z, Tiêu Phàm vừa xuống máy bay, mở di động lên đã nhận được tin nhắn của ngân hàng.

“16:55 Ngày 10 tháng 5, thẻ tiết kiệm số đuôi 9312 của quý khách hàng đã nhận được một trăm bảy mươi triệu nhân dân tệ, số dư thẻ hiện tại là 194 328 653.12 tệ.”

Tiêu Phàm nhìn tin nhắn mà ngẩn người.

Cứ thế đạt được một trăm triệu, còn tiếp cận hai trăm triệu tới nơi.

"Ông chủ Đường, ta vừa xuống máy bay, đã nhận được tiền. Ngươi không lỗ đấy chứ? Chuyện làm ăn thì phải hai bên cùng có lợi mới phải, như vậy mới có thể lâu dài."

Tiêu Phàm gửi tin nhắn cho Đường Tại Thiên.

Đường Tại Thiên nhanh chóng đáp trả:

"Tiêu thiếu yên tâm, chắc chắn không lỗ được, chỉ cần áp một thời gian, bán được cái giá này là chuyện đơn giản thôi."

Tiêu Phàm thầm nhủ trong lòng, đúng là Đường Tại Thiên nhường lợi cho hắn.

Hiện tại hắn đã có thể tự định giá được tám, chín phần mười, để người khác thu mua cũng không vượt qua một trăm sáu mươi triệu.

"Ông chủ Đường, sau này cứ mua bằng giá thị trường đi, bằng không sau này ta mua nguyên thạch sẽ trực tiếp đưa đi chỗ của người khác xử lý."

Tiêu Phàm trả lời.

Với hắn mà nói, hiện tại kiếm tiền không khó, không muốn mắc nợ Đường Tại Thiên trong phương diện này.

"Tiêu thiếu là khách hàng lớn lâu dài, không lý nào lại thu mua theo giá thị trường được. Ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi Tiêu thiếu, nhưng sau này cũng sẽ lưu lợi nhuận nhất định cho mình."

Đường Tại Thiên suy nghĩ một lát, sau đó trả lời.

"Cứ như vậy đi."

Tiêu Phàm ra khỏi sân bay, nhìn về phía hàng người chờ taxi, đông thật.

"Trên thẻ gần hai trăm triệu còn phải chờ taxi, nói ra ai tin chứ?"

Tiêu Phàm thầm nhủ trong lòng.

Hắn quyết tâm lần này về phải mau chóng đăng ký thi lấy bằng lái xe, xe Đường Tại Thiên tặng hắn còn đang phủ bụi trong góc kia kìa.

"Tiêu Phàm phải không?"

Có hai người đến gần Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm gật đầu, hỏi lại:

"Ta là Tiêu Phàm, hai người là..."

Một người trong đó lấy giấy tờ chứng minh ra:

"Tiêu tiên sinh, đây là giấy tờ của ta, hệ thống giám sát thấy ngươi có khoản tiền vốn di động rất lớn, chúng ta tìm Tiêu tiên sinh xác minh nguồn gốc khoản tiền này. Nếu nguồn tiền không thành vấn đề, có lẽ Tiêu tiên sinh có thể cân nhắc đổi thành tiền gửi tiết kiệm định kỳ."

Tiêu Phàm khó hiểu:

"Chuyện thế này không phải gọi một cuộc điện thoại là xong à?"

Một người khác đằng hắng:

"Tiêu tiên sinh, hạn ngạch tiền của ngươi tương đối lớn, chúng ta vẫn nên trực tiếp tới gặp Tiêu tiên sinh thăm hỏi thì thỏa đáng hơn."

Tiêu Phàm nói:

"Hai người lái xe tới đây à?"

Hai người gật đầu.

Tiêu Phàm cười nói:

"Cho tôi quá giang về thành phố đi, có vấn đề gì hai người có thể

hỏi trên đường."

Hai người nhìn nhau, không biết nói gì cho phải.

Bọn hắn biết rõ trong tài khoản Tiêu Phàm có gần hai trăm triệu, thế mà còn không có xe à?

Tiêu Phàm nhanh chóng vào xe của bọn họ.

"Khoản tiền năm mươi vạn ban đầu của tôi thì chắc hai người biết rồi, là tiền thưởng phát hiện tội phạm liên hoàn cấp A. Vài lần thay đổi hạn ngạch sau đó chắc mọi người cũng tra được chứ, ta đổ thạch kiếm lời."

Tiêu Phàm nói.

Hai người nọ một người lái xe, người kia ngồi với Tiêu Phàm ở ghế sau. Đối phương hỏi.

"Tiêu tiên sinh, ngươi chủ yếu chỉ cần diễn giải khoản tiền gần nhất, một trăm bảy mươi triệu tiền vào."

Khoản tiền này quá lớn, tổng bộ đã gửi văn kiện tới hỏi han.

Chương 56: Hạn Nghạch Chuyển Tiền

Tiêu Phàm nói:

"Cũng là đổ thạch kiếm lời, ta tiêu ba mươi triệu mua năm khối nguyên thạch, bán cho ông chủ Đường Tại Thiên bên Thụy Lệ, tổng giá trị là một trăm bảy mươi triệu. Nếu các ngươi không tin thì có thể tìm ông chủ Đường xác nhận lại. Số tiền này chắc sẽ không có vấn đề chứ hả?"

Người của ngân hàng vừa ghi chép vừa trả lời:

"Tiêu tiên sinh, chúng ta có tra được ngươi xuất cảnh, nếu khoản tiền này liên quan đến hành vi phạm pháp, bên phía ngân hàng sẽ đóng băng tài khoản."

Tiêu Phàm gật đầu:

"Nếu có vấn đề, các ngươi có thể đóng băng. Ta sẽ không đổi sang tiền gửi định kỳ, cũng sẽ không chuyển sang ngân hàng khác, nhưng ta có một điều kiện."

"Mời Tiêu tiên sinh cứ nói."

Tiêu Phàm:

"Tăng hạn ngạch chuyển tiền cao nhất của ta lên một trăm triệu. Ta tìm các ngươi mấy lần, các ngươi mới lề mề tăng hạn ngạch chuyển tiền mỗi ngày lên mười triệu. Với ta mà nói, như thế quá ít."

Đường Tại Thiên chuyển khoản tiền lớn cho hắn thì dễ dàng, hắn muốn chuyển ra ngoài lại vô cùng phiền toái.

"Tiêu tiên sinh, chúng ta cần hai ngày để xác nhận tin tức tương quan. Nếu tất cả không có vấn đề, chúng ta có thể xin cho ngài hạn ngạch chuyển tiền cao nhất mỗi ngày tới năm mươi triệu. Tạm thời ngài còn chưa thỏa mãn điều kiện chuyển tiền với hạn ngạch một trăm triệu."

Tiêu Phàm thầm than trong lòng. Đường Tại Thiên thoải mái chuyển ra một trăm bảy mươi triệu, chứng tỏ số dư trong tài khoản có thể phải trên một tỷ.

Xem ra hắn vẫn nghèo kiết xác.

"Được rồi, năm mươi triệu thì năm mươi triệu."

Tiêu Phàm gật đầu.

Dù là bỏ tiền mua nguyên thạch, trong tình huống thông thường mà nói, năm mươi triệu đã đủ rồi.

"Tiêu tiên sinh, có khả năng hai ngày này tài khoản của ngươi sẽ bị đóng băng tạm thời, rất xin lỗi vì gây ảnh hưởng đến tiên sinh."

Tiêu Phàm suy nghĩ một lát, bốn ngày nữa hắn mới đi tìm mấy người Dương An Nhân.

Đến lúc ấy mới cần kết toán khoản đuôi.

Đóng băng tài khoản hai ngày cũng không có vấn đề gì lớn.

"Được."

Tiêu Phàm gật đầu.

Hai người của ngân hàng thở phào nhẹ nhõm. Tiêu Phàm là khách hàng lớn, cũng không thể tùy tiện đắc tội.

"Tiêu tiên sinh, thật ra ngươi có thể cân nhắc chuyển một bộ phận tiền thành ký gửi có kỳ hạn. Ngoài ra, chúng ta có cố vấn quản lý tài sản chuyên nghiệp, có thể cung cấp phục vụ cho ngươi."

Tiêu Phàm lắc đầu, nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi, không muốn nói thêm gì nữa.

Nửa tiếng sau, xe vào tới nội thành.

"Đỗ bên kia đi."

Tiêu Phàm nói.

Tiêu Phàm xuống xe, lại vẫy taxi về trường học.

"Ấy?"

Chờ lúc thanh toán tiền taxi, điện thoại nhắc nhở thanh toán thất bại.

"Cái đệch, đóng băng nhanh thế à?"

Tiêu Phàm vội vàng lật xem số dư trong ví Wechat của mình, còn chẳng đủ năm tệ.

"Cái đó...bác tài chờ một lát nhé."

Tiêu Phàm thoáng xấu hổ.

Hắn nhanh chóng gọi điện thoại cho Thẩm Thần:

"Lão tứ, giang hồ cấp cứu, chuyển cho ta một nghìn tệ ví Wechat đi."

Thẩm Thần không hỏi nhiều, cúp điện thoại, sau đó lưu loát chuyển tiền cho Tiêu Phàm.

Không phải một nghìn mà là năm nghìn tệ.

"Tam ca dùng trước đi, nếu còn thiếu thì cứ nói."

Tiêu Phàm cười khẽ, ba người bạn cùng phòng của hắn thật sự không chê vào đâu được.

…

Trong ký túc xá, Thẩm Thần khó hiểu nói với Khổng Húc và Diệp Phi.

"Lão đại, nhị ca, từ trước đến giờ tam ca chưa từng mượn tiền chúng ta, các ngươi nói thử xem sao huynh ấy lại mượn tiền?"

Gương mặt Khổng Húc hiện lên vẻ trầm tư.

"Chẳng lẽ là do gần đây đang yêu đương, mà yêu đương thì tốn tiền mà?"

Diệp Phi lắc lắc đầu.

"Lão đại, huynh chưa hiểu rõ tam ca rồi, nhà lão tam không có ai cần giúp đỡ, thường thì không thể nào tiêu tốn đến mức phải đi mượn tiền, ta thấy chắc là có chuyện ngoài ý muốn."

Thẩm Thần trừng mắt,

"Chẳng lẽ là Tô Ấu Vi mang thai, định phá thai nhưng lại không đủ tiền?"

Khổng Húc: "..."

Diệp Phi: "..."

Thẩm Thần cười nói.

"Nghi ngờ của ta hợp lý mà, tam ca kim ốc tàng kiều, cô nam quả nữ trong đêm khuya vắng lặng có va chạm cướp cò không phải là chuyện rất bình thường sao?"

Khổng Húc nói.

"Nếu vậy thì không phải chúng ta nên nhắc nhở lão tam một chút sao, đệ tức mà phá thai sẽ không tốt cho thân thể, không bằng cứ trực tiếp sinh con ra là được."

Diệp Phi gật đầu.

"Có lý, ba người chúng ta làm cha nuôi chẳng lẽ còn để đứa bé thiếu ăn thiếu uống sao?"

Ba người, ngươi một lời ta một lời tiếp tục thảo luận.

"Cạch."

Không bao lâu sau, Tiêu Phàm trở về ký túc xá.

Ánh mắt ba người Khổng Húc quỷ dị nhìn về phía Tiêu Phàm.

"Ba người các ngươi lại sao thế hả, táo bón à?"

Tiêu Phàm khó hiểu nói.

Trầm Thần đi tới đóng chặt cửa lại, Khổng Húc ho nhẹ một tiếng rồi nói.

“Lão tam, ngươi cùng Tô giáo hoa phát triển đến mức nào rồi? Chúng ta là người một nhà nên ngươi đừng có mà giấu giếm."

Diệp Phi tiếp lời.

"Nếu thiếu tiền thì ngươi cứ nói thẳng với chúng ta là được.”

Thẩm Thần nói.

“Tam ca, ý của lão đại với nhị ca là nếu như Tô Ấu Vi mang thai, chi bằng cứ sinh hài tử ra, chi phí nuôi nấng hài tử có chúng ta ba người cha đỡ đầu hỗ trợ chi trả.”

Tiêu Phàm tức muốn ói máu.

"Các ngươi đang nói vớ vẩn cái gì vậy hả?"

"Ta không phải đã nói với các ngươi sao? Mối quan hệ của ta với nàng chỉ là chủ nhà cùng khách thuê phòng, còn hài tử...Các ngươi đầu óc tưởng tượng giỏi như vậy, sao không lên Cà Chua viết tiểu thuyết đi?"

Tiểu Phàm phỉ nhổ nói.

Chương 57: Thuận Theo Tự Nhiên

Lúc này, điện thoại Tiêu Phàm bỗng vang lên, là Tô Ấu Vi gọi đến.

Thấy Thẩm Thần liếc nhìn, hắn trừng mắt.

"Là Tô Ấu Vi gọi điện thoại tới, các ngươi đừng có nói bậy bạ, ta với nàng thật sự là không có quan hệ gì cả."

Tiêu phàm nói xong, bấm nghe điện thoại, đầu dây bên kia Tô Ấu Vi vội nói.

"Học trưởng, ngươi đã về chưa? Hôm trước, ngươi quyên góp 10 vạn cho cô nhi viện, viện trưởng nãi nãi đã làm giấy chứng nhận quyên góp cho ngươi, gửi bưu điện đến chỗ ta rồi. Hay là ta đi mua chút đồ ăn? Buổi tối ngươi qua đây ăn cơm tiện thể lấy giấy chứng nhận quyên góp luôn."

Tô Ấu Vi vừa nói xong, cả khuôn mặt đã ửng đỏ lên.

Tiêu Phàm nói.

"Đồ chơi này ta cũng không lấy làm gì cả, ngươi cứ tùy tiện tìm một chỗ cất lên giúp ta. Vừa trở về thành phố Z, nên thôi ta cũng không qua bên đấy nữa, ngày mai chúng ta cùng đi thăm bọn Nha Nha đi."

"n ân, được."

Thấy hắn cúp điện thoại xong, Diệp Phi bèn nói.

"Lão tam ta loáng thoáng nghe thấy Tô Ấu Vi nói ngươi quyên góp 10 vạn khối tiền à?"

Tiêu Phàm nhìn Diệp Phi một chút, sợ là Diệp Phi nghe rất rõ mới đúng.

"Mấy hôm trước, cô nhi viện mà ngày xưa Tô Ấu Vi ở có một hài tử phải phẫu thuật nhưng thiếu tiền, ta bèn quyên góp một ít thôi. Lỗ tai này của nhị ca thật đúng là linh thông."

Tiêu Phàm nói.

Khổng Húc khẽ nhíu mày nói.

"Lão tam nếu mà Tô Ấu Vi có ý với ngươi, số tiền này quyên góp cũng được, nhưng mà nếu nàng không có ý với ngươi, chúng ta cũng không thể hạ thấp mình la liếm như vậy. Hoàn cảnh của ngươi cũng không tốt, phải ưu tiên chính mình trước."

Diệp Phi sâu kín nói.

"Ta nghe thấy Tô Ấu Vi vừa mới mời lão tam qua ăn tối, lão đại à, chúng ta vẫn là nên bận tâm chính mình trước đã. Kẻo đến lúc lão tam thoải mái mà hưởng thụ thế giới hai người, thì ba người chúng ta vẫn còn là cẩu độc thân."

Thẩm Thần nhìn chằm chằm Tiêu Phàm.

"Tam ca, ngày mai ngươi cùng Tô giáo hoa đi thăm cô nhi viện à? Ta nghĩ nếu mà Tô giáo hoa không có hảo cảm với ngươi thì chắc chắn nàng sẽ không đồng ý cùng ngươi về đấy đâu. Lão đại, nhị ca, ta thật là chua xót trong lòng a."

Tiêu Phàm tức giận nói.

"Chữ bát cũng còn chưa có phẩy một cái đây."

Khổng Húc cười ha hả nói:

"Nếu Tô Ấu Vi đối với ngươi có ý, thì cũng không sao, ba chúng ta toàn lực ủng hộ ngươi theo đuổi Tô Ấu Vi, nếu thiếu tiền ngươi cứ việc nói với chúng ta."

Tiêu Phàm nói.

"Chuyện tình cảm cứ thuận theo tự nhiên đi, ra ngoài ăn không?"

"Đi!"

Bốn người quàng vai bá cổ rời khỏi ký túc xá.

Uống được hai chai bia, Thẩm Thần đã bắt đầu nói thao thao:

"Tam ca, ngươi biết tin gì chưa, gần đây trong trường học có nữ sinh chết? Ta nghe mọi người ngầm truyền tai nhau, nữ sinh kia là bị người giết chết, là một học muội rất xinh đẹp, đáng tiếc a."

Tiêu Phàm kinh ngạc nói:

"Có chuyện này à? Nhưng hình như trong diễn đàn trường học không có ai nói đến cả."

Khổng Húc nói:

"Mới đầu trong diễn đàn cũng có người đăng tin, nhưng rất nhanh đã bị xóa bài, giảng viên cũng căn dặn trong lớp học rằng không được truyền bá tin đồn bậy bạ."

Diệp Phi nói:

"Nhà trường đưa ra thông báo là chết do ngoài ý muốn, nhưng tin tức ngầm truyền nhau lại bảo rằng, nữa sinh Đổng Khiết kia là bị giết, trước khi chết có khả năng còn bị xâm hại thân thể. Nếu mà lời đồn là thật thì trong trường học khả năng cao là có một tên biến thái cuồng giết người. Ngươi nên nhắc nhở Tô học muội cẩn thận một chút."

Tiêu Phàm khẽ gật đầu, nếu quả thật có biến thái cuồng giết người, hắn cũng nên nhắc nhở Tô Ấu Vi cẩn thận một chút, dung mạo của nàng xinh đẹp như vậy rất có thể trở thành mục tiêu tiếp theo.

"Ta tìm người hỏi thăm một chút xem có phải là thật như vậy hay không."

Tiêu Phàm lấy điện thoại di động ra gửi cho Lê Nhã một cái tin nhắn. Nàng là pháp y mà khu vực này đúng lúc là phạm vi mà

nàng phụ trách, nàng chắc chắn biết rõ tình huống.

"Đổng Khiết xác thực là bị giết hại, đối phương sử dụng thuốc mê, thủ pháp giết người lưu loát, không giống như là lần đầu tiên gây án. Lúc trước trường học các ngươi không có chuyện như vậy, rất có thể là do người bên ngoài gây án, ngươi không cần quá lo lắng."

Lê Nhã trả lời tin nhắn rất nhanh, tin tức này không được xem là cơ mật, nói cho Tiêu Phàm một chút cũng không có vấn đề gì lớn.

"Đúng là thật."

Tiêu Phàm thần sắc ngưng trọng nói.

Mặc dù Lê Nhã nói có thể là do người ngoài trường gây ra, nhưng đa phần các vụ án thường thường đều là do người quen làm.

Khổng Húc nói:

"Lão tam, vậy ngươi nên nhắc nhở Tô học muội một chút."

"Ừm."

Tiêu Phàm gật đầu, hắn gửi cho Tô Ấu Vi một tin nhắn, hơn 5 phút sau, Tô Ấu Vi vẫn chưa hồi âm. Tiêu Phàm âm thầm cau mày, trước đây Tô Ấu Vi trả lời tin nhắn rất nhanh, bình thường không tới hai phút.

Chương 58: Thuê Nhà

"Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau…"

Tiêu Phàm bấm gọi cho Tô Ấu Vi, vậy mà lại nghe thấy âm thanh báo thuê bao không liên lạc được.

"Sao lại tắt máy lúc này?"

Sắc mặt Tiêu Phàm hơi thay đổi, tình huống này không được bình thường. Bây giờ mới hơn sáu giờ chiều, không có ai lại tắt máy vào giờ này cả, hơn nữa vừa mới nãy trong ký túc xá, Tô Ấu Vi còn gọi

điện thoại cho hắn.

"Lão đại các ngươi cứ từ từ mà ăn, điện thoại Tô Ấu Vi tự nhiên lại khóa máy, ta về bên kia nhìn một chút tránh có việc gì ngoài ý muốn."

Tiêu Phàm đứng lên nói.

Diệp Phi tiếp lời.

"Lão tam, có cần chúng ta đi cùng ngươi không? Nếu thật sự có việc gì ngoài ý muốn xảy ra, chúng ta còn có thể giúp đỡ một chút."

"Không cần đâu, các ngươi cứ tiếp tục ăn đi, chỉ là điện thoại di động tắt máy mà thôi, không cần đến bốn người chúng ta hưng sư động chúng cùng đi đâu."

Tiêu Phàm lắc đầu nói, nếu mà thật sự gặp phải hung thủ, lấy thực lực hôm nay của hắn giải quyết đối phương cũng dễ dàng.

"Lão tam, nếu có chuyện ngươi cứ gọi điện thoại cho chúng ta."

Khổng Húc nói, họ cũng không kiên trì nhất định phải đi.

"Ừm."

Tiêu Phàm nhanh chóng rời đi.

Họ đang ngồi ăn ở gần trường học, cách nhà hắn cũng không xa, Tiêu Phàm chạy bộ không tới 5 phút đã đến dưới chung cư. Tòa nhà tổng cộng năm tầng, nhà hắn ở tầng thứ ba. Chỗ cầu thang lên lầu, Tiêu Phàm gặp phải một nam nhân đeo khẩu trang đang mang theo một cái rương lớn. Nam nhân xách cái rương một cách thoải mái, hình như bên trong rương trống không.

"Ngươi mới thuê nhà ở đây à?"

Tiêu Phàm lên tiếng chào hỏi nói.

"Ừm."

Đối phương gật đầu một cái.

Tiêu Phàm cũng không nhiều lời, nhanh chóng vượt qua đối phương, lúc đến tầng ba, Tiêu Phàm dừng một chút, nghĩ nghĩ rồi đi thẳng lên lầu bốn.

Nam nhân này xách rương lên, đến tầng thứ ba hắn rẽ vào. Tròng mắt Tiêu Phàm hơi híp lại, lầu ba tổng cộng chỉ có 3 nhà, hắn thả niệm lực tinh thần ra, "nhìn thấy" nam nhân này vậy mà lại đang đi về phía cửa nhà của hắn.

"Răng rắc."

Cửa nhà của hắn bị đối phương mở ra rất dễ dàng.

"Đại ca, nhà ngươi ở đây à? Ta nhớ nhà này hình như là cho một cô gái thuê mà."

Tiêu Phàm đi vòng trở lại lầu ba nói.

Nam nhân đang cầm rương gật đầu một cái rồi bảo.

"Nàng là con gái của ta, bây giờ ta còn có việc bận, không nói chuyện với ngươi nữa."

…

Sắc mặt Tiêu Phàm trầm xuống, Tô Ấu Vi là cô nhi, mà nhà của hắn cũng không cho ai thuê.

"Cái rương to như vậy, Tô Ấu Vi sẽ không xảy ra chuyện chứ?"

Tiểu Phàm nghĩ nghĩ, cảm thấy sởn tóc gáy. Hắn lập tức vận dụng niệm lực tinh thần kiểm tra, trên người đối phương mang theo một con dao.

"CMN!"

Hắn ta định mở cửa vào phòng thì bị Tiểu Phàm hung hăng đá mạnh một phát vào mông.

"Đùng!"

"Aaaaa!"

Cửa phòng bị đụng phải đóng sầm lại, hắn hét lên thảm thiết, cơ thể hắn đập mạnh vào cửa chống trộm đến nỗi rơi mất hai chiếc răng cửa.

"Hét cái rắm."

Tiêu Phàm hoàn toàn không cho đối phương cơ hội phản kích, một bước tiến lên trực tiếp đập thẳng vào ót hắn, âm thanh thảm thiết đột ngột tắt lịm, hắn hôn mê bất tỉnh.

"Tô Ấu Vi, ngươi đừng có xảy ra chuyện nha."

Tiêu Phàm rút chìa khóa ra, nhanh chóng mở cửa, tranh thủ khi đối phương còn đang choáng váng, túm lấy đầu hắn lôi vào phòng như lôi một con chó chết.

"Hô!"

Tiêu Phàm thở phào một hơi.

Thấy Tô Ấu Vi ngã trên mặt đất, bên cạnh không có máu tươi, hơn nữa lồng ngực nàng vẫn còn hơi phập phồng, sắc mặt cũng hồng nhuận, hẳn là chỉ vừa mới hôn mê.

Tiêu Phàm thấy chiếc điện thoại của Tô Ấu Vi rơi hỏng nằm kế bên.

"Tô Ấu Vi, tỉnh lại đi, tỉnh lại đi!"

Tiêu Phàm lắc nhẹ Tô Ấu Vi nhưng nàng không hề có dấu hiệu tỉnh lại. Hắn vội vàng lấy điện thoại ra, lập tức gọi 120.

"Thứ khốn nạn."

Tiêu Phàm lấy từ trong ngăn tủ ra một cuộn băng keo lớn, nhanh chóng trói chặt tay chân hắn ta, cuối cùng lại dùng băng keo dán quanh miệng hắn ta nhiều lần.

"Lương đội trưởng, ngươi dẫn hai người qua nhà ta mau, hình như ta lại bắt được một con cá lớn nữa rồi."

Tiêu Phàm gọi điện cho Lương Võ.

Lương Võ giật mình, chỗ Tiêu Phàm lại xảy ra chuyện gì rồi, chẳng lẽ kẻ chủ mưu đằng sau lại muốn giết người diệt khẩu sao?

"Ta sẽ lập tức đến ngay."

Lương Võ cúp điện thoại nhanh chóng lên đường.

Không lâu sau, Tiêu Phàm nghe thấy tiếng xe cứu thương, hắn lập tức bế Tô Ấu Vi lên và đi xuống lầu. Tô Ấu Vi nặng chưa đến một trăm cân, Tiêu Phàm trước khi cải thiện thể chất cũng có thể dễ dàng bế nàng ấy lên.

"Còn khá thơm, không biết nàng dùng nước hoa gì mà thơm thế."

Tiêu Phàm lẩm bẩm trong lòng, hắn không biết là Tô Ấu Vi không hề dùng nước hoa, mùi mà hắn ngửi được chính là mùi thơm cơ thể nhàn nhạt của Tô Ấu Vi.

"Là ta gọi điện thoại, người thuê nhà ta hôn mê, có lẽ là bị đánh thuốc mê rồi!"

Chương 59: Ly Nước

Xe cứu thương dừng lại, Tiêu Phàm nhanh chóng bế Tô Ấu Vi lên xe, hai bác sĩ ngồi trong xe nghi ngờ nhìn Tiêu Phàm.

"Các ngươi cứu nàng trước đi, ta còn có chút việc bận phải làm ở đây, một lát nữa ta lập tức sẽ đến thanh toán viện phí."

Tiêu Phàm bước xuống xe cứu thương nói. Mấy người Lương Võ vẫn chưa đến, tên biến thái kia vẫn còn ở trong phòng. Tiêu Phàm nghi ngờ tên biến thái trong phòng hắn là hung thủ giết người kia.

Xe cấp cứu đã rời đi, Tiêu Phàm nhanh chóng lên lầu trở về phòng.

"Cốc..cốc!"

Hai mươi phút sau, cửa phòng truyền đến tiếng gõ vang dội, Lương Võ mang theo hai người vội vã chạy đến.

“Lương đội trưởng, người ở nơi đó, ta thấy điện thoại Tô Ấu Vi không gọi được, bèn đến đây xem một chút, tên này mở cửa nhà ta, còn nói Tô Ấu Vi là con gái của hắn, trong khi Tô Ấu Vi là cô nhi."

Tiêu Phàm chỉ chỉ nam nhân bị trói trên sàn, hắn đã tỉnh lại.

Lương Võ nhìn Tiêu Phàm, hắn cầm cái rương lên.

"Đây là do hắn mang tới?"

Lương Võ dò hỏi.

Tiêu Phàm gật đầu một cái.

"Không sai. Ta vào nhà thấy Tô Ấu Vi đã hôn mê, ta bèn gọi xe cứu thương đưa nàng đi bệnh viện."

Lương Võ ánh mắt bén nhọn chiếu vào tên nam nhân đang bị trói, trực giác của hắn nói cho hắn biết, tên này rất có vấn đề. Mang cái rương lớn như vậy đến đây, khả năng lớn nhất là hắn muốn đem Tô Ấu Vi giấu vào bên trong rương rồi mang đi.

"Ồ...Lương đội trưởng, hình như hắn là giáo viên của đại học D thì phải."

Một người thanh niên đứng bên cạnh Lương Võ nói.

Đại học D chính là trường của Tiêu Phàm, người thanh niên này gần đây đang tham gia vào vụ án giết người tại trường đại học D, sáng nay hắn vừa mới xem qua toàn bộ tư liệu về các giáo viên ở đại học D một lần, nên rất có ấn tượng.

Trong lòng Tiêu Phàm kinh ngạc, giáo viên của đại học D à? Như vậy khả năng hắn là tội phạm giết người có lẽ cao hơn lúc nãy nhiều.

"Lương đội vừa nãy Tô Ấu Vi là ngã xuống trong phòng này, kia là ly nước của nàng, các ngươi cái gì nên điều tra thì cứ điều tra, ta đi bệnh viện trước xem nàng thế nào được không?"

Tiêu Phàm nói.

Lương Võ gật đầu một cái.

"Ngươi cứ đi trước đi, đã bắt được người rồi thì phá vụ án này rất dễ dàng."

Tiêu Phàm nhanh chóng rời khỏi, hắn gọi xe đến bệnh viện. Trong phòng bệnh Tiêu Phàm thấy Tô Ấu Vi, nàng đã tỉnh lại.

"Học trưởng, ta làm sao vậy?"

Tô Ấu Vi nghi ngờ nói.

Tiêu Phàm trầm ngâm trong chốc lát, cuối cùng vẫn là quyết định nói cho Tô Ấu Vi biết. Tuy rằng như vậy có thể làm cho nàng kinh hoàng sợ hãi, nhưng dung mạo của nàng xinh đẹp, ngày thường hẳn là càng nên cảnh giác nhiều hơn.

Ví dụ như ở nhà tốt nhất là nên khóa trái cửa.

Nghe Tiêu Phàm nói xong, sắc mặt Tô Ấu Vi trở nên tái nhợt, lời đồn trong trường học nàng cũng có nghe nói qua, với sự thông minh của mình nàng không khó nghĩ ra việc vừa rồi nguy hiểm ra sao. Nếu không phải Tiêu Phàm chạy về cứu nàng, kết cục của nàng sẽ rất thảm.

"Học trưởng, cám ơn ngươi. Ngươi lại cứu ta lần thứ hai."

Tô Ấu Vi nhìn thẳng Tiêu Phàm nói.

Tiêu Phàm cười cười nói,

"Cũng là do ngươi vận khí tốt, ta cùng Thẩm Thần bọn hắn vừa vặn nói tới chuyện xảy ra trong trường học kia, định gửi tin nhắn nhắc nhở, ngươi lại không có hồi âm, ta bèn gọi điện thoại cho ngươi."

Nói đến đây Tiêu Phàm móc điện thoại di động của Tô Ấu Vi từ trong túi tiền ra.

"Ngươi điện thoại di động đã rơi vỡ mất rồi. Ngươi nghỉ ngơi trước đi, ta xuống dưới nộp viện phí cho ngươi, ngươi nhớ phải trả a."

Tiêu Phàm rời khỏi, Tô Ấu Vi che mền thật chặt, chỉ mới nghĩ lại chuyện hôm nay một chút nàng đã vô cùng sợ hãi.

Tiêu Phàm nhanh chóng giao tiền xong, lần nữa quay về phòng bệnh, hắn thấy bộ dạng sợ hãi của Tô Ấu Vi.

"Tô học muội ngươi đừng quá lo lắng."

"Người đã bị bắt rồi, lúc này chắc đang bị thẩm vấn, hắn sẽ không có kết quả tốt."

Tiêu Phàm an ủi.

Lúc này bỗng điện thoại Tiêu Phàm reo lên, là Lương Võ gọi tới.

"Tiêu Phàm, Khâu Nhất Minh đã trực tiếp khai ra hết, trước đây hắn đã từng giết ba người, Tô Ấu Vi là mục tiêu thứ tư của hắn, may mắn ngươi kịp thời chạy tới. Tên này không tuy không có treo thưởng, nhưng mà chắc chắn ta sẽ xin cho ngươi một món tiền thưởng."

Tiêu Phàm cười cười nói.

"Vậy thì cám ơn Lương đội trưởng."

Có tiền thưởng mà không lấy thì phí, mặc dù trong thẻ của hắn có gần 2 ức, nhưng mà muỗi tuy nhỏ cũng là thịt a. Tiền thứ này hắn không chê nhiều.

"Là ta nên cám ơn ngươi mới đúng, tự nhiên kiếm được công lao."

Lương Võ nói xong, cúp điện thoại.

Gần đây hắn tập trung chuyên môn phụ trách vụ án của Tiêu Phàm, nhưng công lao rơi vào trên đầu hắn, người khác cũng sẽ không cướp đi.

Đôi mắt đẹp của Tô Ấu Vi nhìn sang Tiêu Phàm, Tiêu Phàm khẽ cười nói.

"Tên kia gọi khâu Nhất Minh, lúc trước đã giết ba người, tuyệt đối không trốn khỏi bị tử hình, ngươi cứ yên tâm đi."

Tô Ấu Vi ngơ ngẩn.

Chương 60: Tô Ấu Vi Hôn Mê

"Trong số giáo viên của ta có một người tên là Khâu Nhất Minh."

Tiêu Phàm nói.

"Vậy thì chắc hẳn là hắn, ngươi ngày thường phải cẩn thận hơn một chút."

Tô Ấu Vi đáng thương nhìn Tiêu Phàm.

"Học trưởng, ngươi trở về nhà ở được không? Mới bao lâu ta đã gặp phải chuyện như vậy hai lần, ta...ta có chút sợ hãi."

"Chuyện này…”

Tiêu Phàm có chút chần chờ.

Nếu như là lúc trước khi hắn chưa được cường hóa niệm lực tinh thần, rất có thể hắn sẽ cự tuyệt. Bởi vì với dung mạo của Tô Ấu Vi rất dễ gặp phiền toái, thực lực không đủ mà gặp phiền phức thì không xử lý được. Nhưng trải qua vụ bị tập kích tại nước Miên, cộng thêm thực lực hắn đã tăng lên, ý nghĩ của hắn cũng có chút thay đổi.

"Học trưởng, năn nỉ ngươi."

Tô Ấu Vi có chút làm nũng nói nhỏ.

Tiêu Phàm gật đầu một cái,

"Vậy ta quay về ở vài ngày, chờ ngươi khôi phục một chút ta lại về ký túc xá sau."

"Cám ơn học trưởng."

Tô Ấu Vi mừng rỡ nói.

…

Tô Ấu Vi chỉ là bị hôn mê ngất đi, hai người bọn họ liền nhanh chóng tiến hành thủ tục xuất viện.

"Chúng ta phải đi một chuyến đến chỗ Lương đội."

Tiêu Phàm nói với Tô Ấu Vi, bọn họ lại phải qua đó bổ sung biên bản. Thời gian vẫn còn kịp, xảy ra chuyện như vậy nên đám người Lương Võ vẫn chưa tan ca.

"Ừm."

Tô Ấu Vi gật đầu.

Gọi xe xong, không bao lâu sau, hai người Tiêu Phàm cũng đã đến đội điều tra hình sự Nam thành.

"A..."

Tô Ấu Vi nhìn thấy một góc nghiêng mặt quen thuộc, là Lê Nhã.

Mặc dù biết Tiêu Phàm chắc hẳn là không có bạn gái, nhưng trước đó Tiêu Phàm đã từng ăn cơm với một nữ nhân xinh đẹp, Tô Ấu Vi rất để ý thân phận của đối phương.

"Lê Nhã tỷ, còn chưa tan làm à."

Tiêu Phàm cười nói.

Lê Nhã quay đầu lại đi về phía bọn họ, nàng cười duyên nói:

"Khắc tinh tội phạm của chúng ta tới rồi, có vụ án thì sao chúng ta có thể tan làm đúng giờ được chứ. Tiêu Phàm, đây là bạn gái của ngươi sao? Rất xinh đẹp đó."

Sắc mặt Tô Ấu Vi đỏ lên.

Tiêu Phàm lắc đầu nói:

"Lê Nhã tỷ đừng có nói lung tung, nàng ấy tên là Tô Ấu Vi, bạn của ta. Chúng ta tới đây để làm biên bản."

Lê Nhã đảo mắt:

"Nữ sinh người ta còn chưa vội phủ nhận, ngươi gấp cái gì chứ, ngươi biết phòng lập biên bản rồi, cứ trực tiếp qua đó đi."

Tiêu Phàm: "..."

Hai người Tiêu Phàm nhanh chóng đến phòng biên bản, chưa được bao lâu thì Lương Vũ cũng tới.

Hắn cười nói:

"Tiêu Phàm, giỏi đấy. Khoảng thời gian trước vừa mới bắt được một tên tội phạm, giờ lại bắt thêm một tên hung thủ thuộc án giết người liên hoàn nữa."

Tô Ấu Vi có hơi xấu hổ, hai tên hung thủ này hẳn là đều nhằm về phía nàng, Tiêu Phàm là khắc tinh của tội phạm, còn nàng thì có cảm giác bản thân là tai tinh.

"Lương đội trưởng, Khâu Nhất Minh khiến Tô Ấu Vi hôn mê như thế nào vậy?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Chuyện này phải hỏi cho rõ ràng, để sau này Tô Ấu Vi có thể chú ý kĩ hơn một chút.

Lương Vũ nói:

"Khâu Nhất Minh lẻn vào nhà ngươi, hạ thuốc mê ở trong bình nước, chúng ta kiểm tra nước trong bình thì có thành phần của thuốc mê. Khóa cửa nhà ngươi tính năng chống trộm chỉ ở mức thông thường, ngươi có thể xem xét đổi cái khác đi."

Tiêu Phàm gật đầu, đã xảy ra chuyện như vậy thì chắc chắn phải đổi khóa. Vụ án cũng đã được phá xong, hai người Tiêu Phàm nhanh chóng bổ sung biên bản.

"Lương đội trưởng, vụ án của cha mẹ ta… "

Tiêu Phàm dò hỏi.

Lương Vũ trầm ngâm nói:

"Vụ án đã có một chút tiến triển, nhưng tạm thời không tiện nói cho ngươi biết, ngươi cứ kiên nhẫn chờ thêm đi, rồi sẽ tra ra được thôi."

"Ừm."

Tiêu Phàm gật đầu.

Vừa ra khỏi đội điều tra hình sự Tô Ấu Vi đã đeo khẩu trang lên, lần trước lập biên bản xong thì bị người ta chụp ảnh, lần này cũng không thể lại bị rơi xuống cùng một cái hố được.

Hai người Tiêu Phàm gọi một chiếc taxi.

"Học trưởng, ngươi không cần về ký túc xá à?"

Lúc taxi sắp đến gần trường học, Tô Ấu Vi có chút hồi hộp nói. Tiêu Phàm suy nghĩ một chút, trong nhà có sẵn quần áo để tắm rửa.

"Không về nữa."

Tiêu Phàm lắc lắc đầu nói.

Tài xế taxi nhìn vào kính chiếu hậu ở giữa xe, trong lòng hắn cảm thán, tuổi trẻ thật là tốt.

Không bao lâu sau, hai người Tiêu Phàm đã về đến nhà, gương mặt xinh đẹp của Tô Ấu Vi đỏ ửng, cùng Tiêu Phàm trở về khiến trong lòng nàng cảm thấy có chút khác thường.

"Tô học muội cứ tắm rửa trước, rồi nghỉ ngơi sớm một chút, đúng rồi, hôm nay ngươi bị dọa sợ, vậy ngày mai chúng ta còn đi thăm đám Nha Nha nữa không?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tô Ấu Vi gật đầu.

"Học trưởng, ta không sao đâu, ta đã nói với viện trưởng nãi nãi rồi, đám Nha Nha đều rất mong đợi chúng ta về thăm đó."

"Ừm."

Tiêu Phàm gật đầu, cũng không nhiều lời nữa, hắn đi vào phòng ngủ chính. Nghĩ đến việc phải "ở chung" với Tô Ấu Vi trong mấy ngày tới, nói thật thì Tiêu Phàm cũng có chút căng thẳng, dù sao hắn vẫn luôn ở một mình.

"Phù."

Chương 61: Giặt Đồ

Tô Ấu Vi trở về phòng của mình, nàng vỗ vỗ ngực thở dài một cái, nàng cũng rất căng thẳng, có điều kiểu căng thẳng này cũng không phải là sợ Tiêu Phàm làm gì với nàng.

"Tối nay không về."

Tiêu Phàm gửi tin nhắn cho Thẩm Thần.

Thẩm Thần đang xem phim, tiếng nhắc nhở có tin nhắn vang lên, hắn cầm điện thoại di động lên liếc mắt nhìn, ngay lập tức cảm thấy bộ phim này rất khó coi.

"Lão đại, nhị ca, tối nay tam ca không về."

"Hắn ở chung với Tô giáo hoa, còn ta lại chỉ có thể ở chung với hai lão nam nhân các ngươi."

Thẩm Thần buồn bã nói.

Khổng Húc: "..."

Diệp Phi: "..."

Hai người bọn họ đang chơi game liền cảm thấy chơi game cũng không còn sung sướng như vậy nữa.

Khổng Húc trầm giọng nói.

"Đến lúc đó, chúng ta phải làm thịt hắn một bữa, các ngươi không được tiết kiệm giúp hắn, đây là kết quả của việc hắn dám vứt bỏ tổ chức."

"Đồng ý!"

Diệp Phi và Thẩm Thần trăm miệng một lời nói.

Có điều, ba người nói tới nói lui như thế, nhưng thật sự bảo bọn họ đến cửa hàng đắt tiền để làm thịt Tiêu Phàm một bữa thì bọn

họ cũng không làm được. Bọn họ nào biết, hôm nay trong thẻ ngân hàng của Tiêu Phàm đã được gần hai ức rồi đâu.

"Tam ca, chú ý an toàn. Cố gắng đừng để xảy ra án mạng."

Thẩm Thần gửi tin nhắn cho Tiêu Phàm.

"Cút!"

Vứt điện thoại qua một bên, Tiêu Phàm móc mấy đồng tiền xu từ trong túi ra, hắn khống chế tiền xu bay vòng vòng bốn phía xung quanh. Tiêu Hải có thể tăng mức độ niệm lực tinh thần của hắn lên, nhưng muốn khống chế năng lực thì hắn phải tự rèn luyện, mỗi ngày hắn đều sẽ dành không ít thời gian để luyện tập.

Trong phòng tắm, Tô Ấu Vi tranh thủ thời gian tắm rửa xong.

"Quần áo này…"

Tô Ấu Vi ngẩn người nhìn quần áo mà mình đã thay ra, đồ lót thì nàng sẽ tự giặt tay, mấy món còn lại phải giặt chung với đồ của Tiêu Phàm sao? Nếu không giặt chung, máy giặt cứ một lần chỉ giặt quần áo của một người thì hơi lãng phí.

"Giặt chung thì cứ giặt chung đi."

Tô Ấu Vi tự lẩm bẩm, nàng vội vàng mang đồ lót của mình đi giặt. Lúc phơi đồ, Tô Ấu Vi lại phát hiện một vấn đề nhỏ, phòng ốc vốn cũng không lớn, hiển nhiên chỉ có một khu vực ban công sinh hoạt, quần áo của hai người chỉ có thể phơi được một khúc, bao gồm cả đồ lót của nàng.

"Thật bất tiện khi ở cùng với nam sinh...nhưng mà ở cùng với Tiêu học trưởng thì cũng không sao."

Tô Ấu Vi thầm nghĩ trong lòng, nàng tranh thủ thời gian phơi quần áo của mình cho xong.

"Ta xong rồi học trưởng, ngủ ngon."

Tô Ấu Vi gõ cửa phòng Tiêu Phàm.

"Ngủ ngon."

Tiêu Phàm đáp một tiếng, có điều hắn cũng không kết thúc luyện tập ngay. Đến khi Tiêu Phàm tắm xong, hắn nhìn thấy quần áo của Tô Ấu Vi ở trong máy giặt.

"Giặt đồ chung à? Cũng được."

Tiêu Phàm nói thầm, hắn cũng không nghĩ quá nhiều. Nhưng khi hắn ngẩng đầu nhìn thấy đồ lót của Tô Ấu Vi, hắn có chút không bình tĩnh.

Một đêm trôi qua.

"Thơm quá."

Tiêu Phàm vừa ra khỏi phòng đã ngửi thấy mùi thơm.

"Học trưởng mau rửa mặt đi, bữa sáng sắp xong ngay đây. Hôm nay ăn mì nhé."

Giọng của Tô Ấu Vi truyền ra từ trong phòng bếp. Tiêu Phàm đi tới phòng khách, hắn thấy Tô Ấu Vi đang bận rộn trong bếp. Quần áo đã được phơi trên ban công.

Trong lòng Tiêu Phàm cũng có một chút ấm áp, căn phòng này dường như có cảm giác của một gia đình hơn. Tiêu Phàm muốn hỏi Tô Ấu Vi có nguyện ý làm bạn gái mình không, nhưng cuối cùng hắn vẫn không mở miệng.

Tô Ấu Vi bây giờ có lẽ chỉ là vì hắn đã cứu nàng, nhất thời thấy cảm kích, giờ hắn hỏi Tô Ấu Vi, thì có cảm giác như đòi nàng dùng ân báo đáp.

"Vẫn nên thuận theo tự nhiên đi, sau này lại tính."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

"Học trưởng, ngươi...ngươi nhìn gì thế?"

Tô Ấu Vi quay đầu, sắc mặt nàng hơi hồng hồng nói, vừa mới đưa lưng về phía Tiêu Phàm, nhưng nàng có thể cảm giác được ánh

mắt của Tiêu Phàm ở trên người nàng.

"Khụ khụ, không có gì đâu."

Tiêu Phàm vội vàng chạy vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Khóe miệng Tô Ấu Vi nở một nụ cười nhẹ, bản thân nàng vẫn có chút hấp dẫn nha.

…

Sau khi rửa mặt, mì sợi nấu xong đã được đặt sẵn ở trên bàn. Tô Ấu Vi nấu mì thịt băm, nàng bỏ thêm một chút cải xanh cùng mộc nhĩ, nhìn qua khiến người ta rất thèm ăn, Tiêu Phàm nuốt nước miếng một cái.

Tối hôm qua hắn ăn cơm cùng bọn Khổng Húc, chưa kịp ăn xong đã vội vàng rời đi, đến bây giờ bụng cũng đã sớm đói meo rồi.

“Tô học muội, mì sợi của ngươi nấu so với mì sợi bình thường ta làm nhìn ngon hơn nhiều.”

Sau khi khen xong, Tiêu Phàm cũng nhanh chóng cầm đũa lên ăn thử một miếng, thoáng chốc ánh mắt của Tiêu Phàm sáng lên. Bề ngoài bát mì không tệ, hương vị cũng tương đối tốt, ngon hơn so với phần lớn các quán mì bên ngoài.

“Học trưởng, mùi vị thế nào?”

Tô Ấu Vi nhìn Tiêu Phàm hỏi.

Tiêu Phàm gật đầu liên tục.

“Ăn rất ngon, đã lâu rồi ta chưa ăn qua bát mì nào ngon như vậy.”

Tô Ấu Vi cười ngọt ngào nói:

“Vậy sau này ta sẽ thường xuyên xuống bếp nấu cho ngươi ăn.”

“Hả?”

Tiêu Phàm sửng sốt một chút, lời này nghe vào có điểm là lạ, nói xong Tô Ấu Vi cũng ý thức được vấn đề, nàng nhất thời cũng

ngượng đỏ cả mặt.

Chương 62: Thẻ Ngân Hàng

“Khụ, Tô học muội ngươi cũng nhanh ăn đi, ăn xong rồi chúng ta tranh thủ đến cô nhi viện, qua bên đó sớm còn có thời gian mua thêm ít quà cho bọn nhỏ.”

Tiêu Phàm nhanh chóng chuyển đề tài.

“Ừm.”

Tô Ấu Vi cúi đầu ăn từng ngụm mì nhỏ, cách ăn của nàng so với Tiêu Phàm ưu nhã hơn rất nhiều.

Tiêu Phàm từng ngụm từng ngụm ăn xong, ngay cả nước dùng cũng không chừa lại giọt nào, mặt hắn tràn đầy thõa mãn, lúc đói bụng mà được ăn một bát mì như thế này, đúng là thoải mái.

“Tô học muội, chúng ta phân công nhé, ngươi nấu ăn ta rửa bát.”

Chờ Tô Ấu Vi ăn xong, Tiêu Phàm liền vội vàng thu dọn bát đũa vào phòng bếp.

“Tiêu học trưởng...hay là để ta làm đi.”

Tô Ấu Vi nói.

Tiêu Phàm lắc lắc đầu.

“Sao có thể nói như thế được, ngươi đã nấu ăn rồi còn phải rửa bát? Ta tuy nấu ăn không ngon, nhưng rửa chén thì không có vấn đề gì.”

“Ngươi đi chuẩn bị một chút đi, chúng ta lập tức xuất phát.”

Rất nhanh Tiêu Phàm đã thu thập xong chén đũa, hai người liền xuất phát. Cô nhi viện ở trong huyện nên hai người Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đi đến trạm xe khách.

Lấy tài lực của Tiêu Phàm mà nói, hai người trực tiếp đi thẳng tới

cô nhi viện khẳng định là không thành vấn đề, nhưng hôm nay thẻ của hắn đã bị khóa, trong ví chỉ còn hơn 4000 tệ, không sao vẫn đủ để mua chút lễ vật.

“Tích…tích!”

Xe khởi động bắt đầu chạy, Tô Ấu Vi ngồi bên cạnh cửa sổ, nàng nhìn cảnh vật bên ngoài trên môi để lộ nụ cười ngọt ngào, lúc trước chỉ có một mình nàng trở về, hôm nay bên cạnh nàng có Tiêu Phàm đi cùng. Cho dù bây giờ nàng và Tiêu Phàm chỉ là bạn bè, Tô Ấu Vi cảm thấy cũng đã rất tốt rồi.

“Nhan sắc của Tô Ấu Vi, đúng là xinh đẹp.”

Trong lòng Tiêu Phàm thầm nghĩ, hắn cũng nhìn qua cửa sổ, tự nhiên cũng nhìn thấy gò má của Tô Ấu Vi. Mặc dù quan sát ở khoảng cách gần như vậy, Tiêu Phàm cũng không thấy chút tỳ vết nào cả.

“Đinh!”

Âm báo nhắc nhở có tin nhắn vang lên, Tiêu Phàm lấy điện thoại ra nhìn một chút, là tin nhắn báo mở khóa thẻ của ngân hàng gửi đến.

“Đây là mở khóa rồi sao?”

Ánh mắt Tiêu Phàm sáng lên, người của ngân hàng nói sẽ khóa 2 ngày, vậy mà chiều hôm qua vừa khóa, đến hôm nay đã mở, hiệu suất quả thật rất tốt một ngày cũng chưa tới nữa là.”

“Đinh!”

Lại có thêm một tin nhắn nữa đến, là tin nhắn thông báo tăng hạn mức chuyển tiền, hạn mức chuyển tiền của hắn đã tăng lên 1 ức.

“Hửm?”

Tiêu Phàm hơi khó hiểu, không phải hôm qua nói là tăng hạn mức lên 5000 vạn, sao hôm nay lại trực tiếp tăng lên hẳn 1 ức?

“Đường lão bản, có phải là nhân viên bên ngân hàng đến tìm ngươi

không?”

Tiêu Phàm suy nghĩ một chút rồi nhắn tin cho Đường Tại Thiên, rất nhanh Đường Tại Thiên cũng trả lời lại.

“Tiêu thiếu, người bên ngân hàng quả thực đã tới tìm ta, ta đã bảo đảm giúp ngươi rồi, hạn mức chuyển khoản của ngươi hôm nay chắc là đã tăng lên không ít.”

“Cảm ơn.”

Tiêu Phàm vừa nghĩ một chút liền đoán ra nguyên nhân có thể là nhờ Đường Tại Thiên. Hạn mức 5000 vạn tuy rằng vẫn đủ dùng, nhưng trực tiếp tăng lên 1 ức tự nhiên là càng tốt hơn rồi.

“Bên chỗ Thẩm Thần vẫn là đợi qua thêm chút thời gian rồi hẳn trả lại cho hắn.”

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng, ngày hôm qua vừa mới vay tiền, nếu hôm nay đã trả lại, Thẩm Thần sợ là mặt sẽ đầy mộng bức.

Một đường bình an vô sự, xe thuận lợi chạy đến huyện thành.

“Tô học muội, mấy đệ đệ muội muội của ngươi cần đồ gì không, chúng ta qua thăm nên mua một chút đem theo.”

Từ trạm xe đi ra, Tiêu Phàm nói.

“Học trưởng ngươi quyên góp cho cô nhi viện 10 vạn là đã giúp đỡ chúng ta rất nhiều rồi, ngươi cứ đi thẳng tới cô nhi viện là được, không cần mua gì cả cũng không có vấn đề gì đâu.”

Tiêu Phàm lắc lắc đầu.

Hắn cảm giác được Tô Ấu Vi đối với hắn rất có hảo cảm, tương lai tỉ lệ cao sẽ trở thành bạn gái của hắn, mà cô nhi viện lại là nhà của nàng, lần đầu tiên đến nhà nàng hắn làm sao có thể đi tay không?

“Vậy chúng ta mua vài cuốn sách đi, mấy ngày hôm trước mưa to làm mái nhà của thư viện bị sập, rất nhiều sách đều bị ướt. Sách vở là thứ có khả năng giúp bọn hắn thay đổi vận mệnh của bản

thân nhất.”

Tô Ấu Vi suy nghĩ một chút rồi nói. Chính nàng cũng là từ nhỏ đam mê sách liên quan đến máy tính, sau này mới có thể trở thành Hacker, phương diện này nàng vẫn là rất có thiên phú.

“Được.”

Tiêu Phàm gật đầu một cái.

Tô Ấu Vi là người hiểu bọn nhỏ nhất, nghe nàng chắc chắn sẽ không sai được.

Không lâu sau hai người Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đã đến tiệm sách Tân Hoa, đây là tiệm sách lớn nhất trong huyện, họ đi tới khu sách dành riêng cho trẻ em, sách ở đây rất đa dạng, nhìn sơ cũng hơn ngàn loại.

“Tiêu học trưởng, chúng ta chọn khoảng chừng 20 cuốn là được rồi.”

Tô Ấu Vi nói, sách chính bản vốn không rẻ, 20 cuốn cũng phải tốn vài trăm.

Tiêu Phàm cười lớn nói.

Chương 63: Ta Phải Kiếm Nhiều Tiền Hơn Mới Được

“Ngươi nghĩ thay ta tiết kiệm như vậy sao? Ngươi cũng biết thời gian trước ta đã kiếm được một khoản tiền lớn, hiện giờ rất có thể sẽ lại có thêm một khoản thu nhập, trong đây cũng có công lao của ngươi nha.”

“Học trưởng, ngươi là đang muốn nói ta là tai tinh sao?”

Tô Ấu Vi buồn buồn nói.

Tô Phàm cười híp mắt nói:

“Ngươi phụ trách dẫn quái, ta phụ trách đánh quái, chúng ta phối hợp không phải là rất hoàn mỹ sao?”

Tô Ấu Vi: “...”

Nói xong Tiêu Phàm vẫy vẫy tay, một nhân viên cửa hàng ở gần đó liền đi tới.

“Soái ca, ngươi muốn mua sách gì?”

Ngón tay Tiêu Phàm chỉ quanh một vòng.

“Toàn bộ sách ở khu trẻ em này, mỗi loại lấy cho ta một quyển, một lát giúp ta giao đến cô nhi viện trong huyện, rồi tính giúp ta xem tổng cộng là hết bao nhiêu tiền?”

“Hả?”

Nhân viên cửa hàng ngây ngốc.

Tô Ấu Vi cũng sững sờ nhìn Tiêu Phàm, rất nhanh sau đó Tô Ấu Vi liền phản ứng lại, nàng vội vàng nói.

“Tiêu học trưởng, sách ở đây chắc cũng phải đến hơn ngàn loại, mua hết bao nhiêu đây sách cũng phải hơn 2 vạn.”

Tiêu Phàm gật đầu, trong thẻ hắn cũng còn gần 2 ức, 2 vạn đối với hắn cũng chỉ như hạt cát giữa sa mạc thôi.

“Tiêu học trưởng, ngươi không cần mua nhiều như vậy đâu, bản thân ngươi sống cũng không dễ dàng gì.”

Tô Ấu Vi tiếp tục khuyên nhủ.

Tiêu Phàm cười cười nói.

“Ta tiêu chút tiền này không có vấn đề gì, nhưng mấy cuốn sách này lại có thể thay đổi vận mệnh của mấy đứa trẻ, nhiêu đây tiền bỏ ra rất đáng giá.”

“Cảm ơn.”

Tiêu Ấu Vi nhẹ giọng nói.

Nhân viên cửa hàng nhanh nhẹn kiểm kê lại số sách trong tiệm, đối với họ mà nói đây là một đơn hàng lớn rồi.

Nửa tiếng đồng hồ trôi qua, mấy người nhân viên cửa hàng cùng nhau mang đống sách đã kiểm kê xong ra, tất cả đều đã được sắp xếp tốt trong mấy cái rương lớn.

“Soái ca, tổng cộng là hai vạn tám trăm bảy mươi hai.”

Tiêu Phàm vui vẻ trả tiền, ngược lại Tô Ấu Vi bên cạnh lại có chút đau lòng thay hắn. Trong mắt của Tô Ấu Vi, Tiêu Phàm lúc trước nhận được một chút tiền, hắn không có cha mẹ, cũng không thể dựa dẫm vào ai, một mình hắn sống cũng rất khó khăn.

“Nếu...nếu ta và học trưởng ở bên nhau, sau này ta phải kiếm nhiều tiền hơn mới được.”

Trong lòng Tô Ấu Vi thầm nghĩ, nàng hiện nay kiếm được không ít tiền, mỗi tháng cũng có thể kiếm được 3–5 vạn rồi, chờ sau này nàng có chút danh tiếng thì sẽ có nhiều đơn hàng tốt hơn, cũng có thể kiếm được càng nhiều tiền hơn.

…

"Học trưởng, sắp đến rồi."

Tô Ấu Vi nói, nàng và Tiêu Phàm gọi taxi đến cô nhi viện.

Tô Ấu Vi lén nhìn Tiêu Phàm, đáy lòng hơi khẩn trương. Viện trưởng và người ở đây là người nhà của nàng, đây là lần đầu nàng dẫn người về, lại còn là nam sinh nữa chứ.

"Ừ."

Tiêu Phàm gật đầu.

Hắn quan sát rõ ràng mọi thứ xung quanh, đây là nơi Tô Ấu Vi sinh hoạt từ nhỏ.

"Soái ca, mỹ nữ, đến nơi rồi."

Tài xế taxi dừng xe, Tiêu Phàm quét mã trả tiền, sau đó xuống xe.

"Vi Vi tỷ tỷ về rồi."

"Vi Vi tỷ."

Nghe được tiếng xe, có mấy đứa trẻ từ cô nhi viện chạy ra.

"Tiểu Hổ, Mạt Mạt, Tây Tây."

Tô Ấu Vi tươi cười rạng rỡ, vui sướng gọi tên từng đứa.

"Bà viện trưởng, Vi Vi tỷ về rồi, còn dẫn bạn trai về kìa."

Một đứa trẻ khoảng sáu, bảy tuổi chạy ào vào trong sân, lớn tiếng gọi.

Tô Ấu Vi hơi đỏ mặt.

Tiêu Phàm cười ha hả nhìn Tô Ấu Vi, Tô Ấu Vi thẹn thùng nói:

"Học trưởng, bọn nít ranh không biết gì cả, ngươi đừng nghe bọn họ nói bừa. Mấy đứa mau tránh đường, xe đến đấy."

Xe tải nhỏ lái thẳng vào trong cô nhi viện.

Bà viện trưởng đi ra, sau đó là càng nhiều trẻ con chạy tới.

Tiêu Phàm cười nói:

"Bà viện trưởng, Tô học muội nói rất nhiều sách trong thư viện đều hỏng mất rồi, ta mua ít sách tới, ngày thường bọn trẻ có thể đọc được nhiều sách hơn."

"Tiêu Phàm, lại làm ngươi tốn kém rồi."

Bà viện trưởng hơi ngượng ngùng.

"Không có gì."

Thùng xe hàng mở ra, từng thùng sách nhanh chóng được chuyển ra tới.

Mỗi thùng khoảng hơn trăm quyển sách, hơn một nghìn quyển đóng trong tộng cổng mười hai thùng.

"Nhiều vậy à? Vi Vi, cái con bé này, sao không khuyên Tiêu Phàm một chút chứ? Chỗ này tốn nhiều tiền lắm."

Bà viện trưởng thoáng oán trách.

Tiêu Phàm cười nói:

"Viện trưởng đừng trách Tô học muội, chút tiền này với ta không đáng gì cả, nhưng có lẽ có thể giúp được đám trẻ rất nhiều."

"Tiêu Phàm, cảm ơn ngươi. Mấy đứa, nhanh ra cảm ơn Tiêu Phàm ca ca."

Bà viện trưởng nói.

Hai, ba mươi đứa trẻ xung quanh đồng thanh hô:

"Cảm ơn Tiêu Phàm ca ca."

"Tiêu Phàm ca ca, có phải ngươi và Vi Vi tỷ đang yêu nhau không?"

"Tiêu Phàm ca ca, yêu nhau sẽ có bé cưng, hai ngươi có bé cưng không?"

Tài xế chuyển hàng rời đi, vài đứa trẻ vây quanh hai người Tiêu Phàm.

"Các ngươi đừng nói lung tung."

Tô Ấu Vi bị mấy vấn đề của bọn nhỏ hỏi cho mặt đỏ tới mang tai.

"Viện trưởng, thư viện ở đâu thế? Ta chuyển sách tới đó."

Tiêu Phàm cười hỏi.

Bà viện trưởng vội vàng nói:

"Tiêu Phàm, cái này không cần ngươi chuyển, để bọn trẻ tự chuyển là được rồi."

Đám trẻ lập tức nhộn nhịp hành động.

Tiêu Phàm cũng ôm một thùng sách, chuyển tới thư viện.

Chương 64: Lòng Tin

Gọi là thư viện, trên thực tế chỉ là một căn phòng cũ nát, bốn phía đặt vài giá sách lớn, chính giữa là một cái bàn cũ kỹ, cạnh bàn đặt hai băng ghế dài.

Điểm duy nhất đáng ca ngợi của thư viện này đó là đủ sáng sủa.

"Tiêu Phàm, hồi trước Vi Vi rất thích ngồi ở chỗ kia đọc sách. Cả viện chỉ có con bé là đứa trẻ thích đọc sách nhất."

Viện trưởng vừa sửa sang lại sách vừa nói, Tô Ấu Vi cũng không theo tới bên này, cô đang bày trò chơi với mấy đứa trẻ nhỏ tuổi.

Tiêu Phàm đánh giá căn phòng:

"Viện trưởng, điều kiện của cô nhi viện hơi khó khăn nhỉ."

Bà viện trưởng cười nói:

"Đã tính là tốt rồi, ít nhất thì đám trẻ có thể ăn ngon mặc ấm, được như bây giờ cũng nhờ Vi Vi cả đấy. Nàng là đứa trẻ ngoan, ngươi cũng thế. Nếu sau này hai đứa ở bên nhau, Vi Vi có chỗ tốt để gửi gắm, ta sẽ rất vui vẻ."

Tiêu Phàm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hắn đứng ở vị trí này có thể nhìn thấy Tô Ấu Vi, thỉnh thoảng trong sân lại truyền tới tiếng cười như chuông bạc của nàng.

Đám trẻ nhanh chóng dọn sách vào, Tiêu Phàm giúp đỡ viện trưởng sửa sang lại.

"Viện trưởng, ta lại quyên tặng một triệu tệ cho cô nhi viện. Ngài dùng số tiền này tu sửa toàn bộ cô nhi viện đi, nhưng đừng nói rằng số tiền này do ta quyên."

Tiêu Phàm chợt nói.

Bà viện trưởng ngây dại.

"Tiêu Phàm, ngươi nói một triệu tệ?"

Tiêu Phàm gật đầu:

"Đúng vậy. Ngài yên tâm, ta có thể dễ dàng lấy ra số tiền ấy. Nhưng ngài phải giữ bí mật tuyệt đối. Nếu ta và Tô học muội có thể ở bên nhau, ta không hy vọng nàng chỉ vì báo ân."

Bà viện trưởng nhìn Tiêu Phàm, cảm thấy không dám tin.

Bà có nghe Tô Ấu Vi nói Tiêu Phàm cũng là cô nhi, vậy mà có thể thoải mái lấy ra một triệu.

"Tiêu Phàm, tạm thời đừng lấy số tiền ấy ra vội. Con bé Vi Vi rất thông minh, trong viện làm ra động tĩnh lớn như thế sẽ không gạt được nàng. Hơn nữa, nếu ta nhận tiền của ngươi, nàng sống chung với ngươi cũng sẽ có áp lực."

Viện trưởng suy tính rồi trả lời.

Tiêu Phàm thoáng kinh ngạc, một triệu không phải số tiền nhỏ.

Viện trưởng nhìn ra ngoài cửa sổ, cưng chiều nói:

"Có không ít đứa nhỏ rời đi từ cô nhi viện, nhưng chỉ có Vi Vi là tình cảm sâu nặng nhất. Năm đó, lúc ta phát hiện nàng ở lối vào cô nhi viện, nàng mới vừa đầy tháng. Sau đó, vài đứa trẻ cùng lứa bị người nhận nuôi, nàng lại vẫn luôn ở lại. Nhoáng cái đã sắp hai mươi năm rồi."

Tiêu Phàm nói:

"Viện trưởng, vậy nghe ngài đi. Ngài yên tâm, không cần biết ta và nàng có thể tiến tới với nhau hay không, ta cam kết số tiền một triệu này không giảm phân nào. Giờ là tháng năm, cuối năm nay là tiền nhập trướng."

Bà viện trưởng cười ha hả:

"Xem ra ngươi có lòng tin có thể ở bên Vi Vi trong năm nay."

Tiêu Phàm cười khẽ, giờ hai người họ đang "ở chung" rồi, nếu đến

cuối năm còn không thể xác định quan hệ thì chứng tỏ hai người không có duyên phận.

"Tiêu Phàm, ngươi và Vi Vi đi chơi với đám trẻ một lát đi. Trưa nay ở lại ăn bữa cơm."

Viện trưởng nói.

Tiêu Phàm gật đầu, rời khỏi thư viện. Nụ cười trên mặt viện trưởng càng sâu.

Cho dù Tiêu Phàm không có tiền, nếu Tô Ấu Vi chọn Tiêu Phàm thì bà cũng chúc phúc; Mà Tiêu Phàm có tiền thì càng tốt, cuộc sống tương lai của Tô Ấu Vi sẽ ngày càng tốt đẹp.

"Các em, quái thú đến kìa, chạy mau."

Tô Ấu Vi thấy Tiêu Phàm đến gần thì kêu lên.

Một đám trẻ con vội vàng trốn ra sau lưng cô, Tiêu Phàm cũng làm bộ muốn nhào tới.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mấy người Tiêu Phàm chơi vô cùng vui vẻ.

"Tít tít!"

Gần tới buổi trưa, một chiếc xe con lái vào trong cô nhi viện.

Hàng mi thanh tú của Tô Ấu Vi hơi cau lại.

Cửa xe mở ra, một thanh niên mập mạp khoảng hai bảy, hai tám tuổi bước xuống, vừa thấy Tô Ấu Vi thì hai mắt sáng lên.

"Viện trưởng Thẩm, ngươi cân nhắc thế nào rồi? Cô nhi viện này quá rách nát, nếu Tô Ấu Vi làm bạn gái của ta, ta lập tức cầm tới ba trăm nghìn tệ sửa chữa cô nhi viện, nếu chúng ta lĩnh chứng nhận kết hôn, ta cho năm trăm nghìn tệ."

Thanh niên thấy bà viện trưởng từ thư viện đi ra thì hỏi.

Viện trưởng tên là Thẩm An Mai, bà trầm giọng nói: "Phùng Bình,

ta không cần tiền dơ bẩn của ngươi. Vi Vi thích ai là chuyện của con bé, không người nào được phép can thiệp."

Phùng Bình nhìn về Tô Ấu Vi.

"Tô Ấu Vi, ngươi nói thế nào? Ngươi từ nơi này ra ngoài, nỡ lòng nào nhìn cô nhin viện rách nát à? Nói không chừng ngày nào đó cả cô nhi viện sẽ sụp xuống. Chỉ cần ngươi làm bạn gái của ta, ba trăm nghìn tệ lập tức vào tài khoản."

…

Tô Ấu Vi lạnh lùng nói:

"Phùng Bình, ngươi đừng si tâm vọng tưởng, ta đã có bạn trai."

Phùng Bình hung hăng trừng Tiêu Phàm.

"Là ngươi? Ranh con, ta khuyên ngươi thức thời một chút, Tô Ấu Vi là của ta. Các ngươi còn chẳng đi xe về đây, ta thấy ngươi cũng không có tiền, phải tự biết lấy mình."

Nói đến đây, hắn ta chỉ về phía xe của mình.

"Nhìn thấy chưa? BMW kiểu mới nhất, bốn trăm, năm trăm nghìn tệ đấy. Ngươi có đi làm công mười năm cũng chưa chắc mua được."

Tiêu Phàm cười khẽ. Sinh viên trường hắn theo đuổi Tô Ấu Vi cũng không có hàng cấp thấp thế này.

Chương 65: Quyên Góp

Ví dụ như Dương Vinh, tuy đầu óc không nhanh nhạy lắm, nhưng nhà người ta có của cải. Nếu không thì sao có thể lấy ra năm mươi triệu tệ cho hắn đi Thụy Lệ mua nguyên thạch?

"Ngươi cười cái rắm!"

Phùng Bình lạnh lùng nói, sau đó bước đến gần Tiêu Phàm, hung hăng quăng một cái tát.

"Chát!"

Tiêu Phàm nâng tay, vỗ vào bàn tay Phùng Bình đang đánh tới.

"Á!"

Phùng Bình lập tức hét thảm, hắn ta cảm thấy bàn tay mình như bị một tấm sắt nặng nề đập trúng.

"Gào gì như quỷ thế, dọa bọn trẻ con thì phải làm sao hả?"

Tiêu Phàm cau mày nói, trong nháy mắt vươn tay bóp chặt cổ Phùng Bình.

Giây sau đó, Phùng Bình bị Tiêu Phàm dùng một tay nhấc bổng lên.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của đám người Tô Ấu Vi, Thẩm An Mai, Tiêu Phàm nhấc Phùng Bình ra ngoài cô nhi viện. Phùng Bình bị bóp cổ đến mức hai mắt trắng dã.

"Bây giờ có thể nói chuyện đàng hoàng chưa?"

Tiêu Phàm thả Phùng Bình xuống, lạnh nhạt hỏi.

Phùng Bình sợ hãi nhìn Tiêu Phàm, hắn ta nặng hơn bảy mươi lăm cân, Tiêu Phàm lại chỉ dùng một tay đã nhấc bổng hắn ta dậy, lại còn nhẹ nhàng thoải mái đi ra ngoài hai mươi, ba mươi mét.

"Đại...Đại ca, ta sai rồi."

Phùng Bình khúm núm.

Tiêu Phàm cười nói:

"Ngươi sai chỗ nào? Ngươi không sai. Ngươi đến cô nhi viện định quyên tặng một chiếc xe, đây là chuyện tốt, đáng giá cho mọi người học tập."

"Ta..."

Phùng Bình sửng sờ.

Quyên xe á?

Xe này hắn ta vừa mua, mới đi chưa đầy nửa tháng.

"Sao? Chẳng lẽ không phải ngươi qua đây quyên xe? Thế thì chúng ta phải tâm sự cẩn thận. Lái xe đến cô nhi viện dọa trẻ con là không tốt đâu."

Tiêu Phàm vừa nói vừa nhặt một thanh sắt to bằng ngón tay cái cạnh đó lên.

Dưới ánh mắt sợ hãi của Phùng Bình, Tiêu Phàm bẻ cong thanh sắt trong tay.

"Đại ca, ai nói ta tới đây không phải để quyên xe, rõ ràng đó là mục đích của ta mà."

Phùng Bình vội vàng nói.

Tiêu Phàm vươn tay vỗ bả vai Phùng Bình, sức lực khổng lồ khiến hai chân Phùng Bình run rẩy:

"Có giác ngộ như thế là rất tốt. Nhưng cô nhi viện chắc cũng không dùng đến xe con đâu, không bằng quy ra tiền mặt. Như vậy lợi cả đôi bên. Vừa rồi ngươi nói bốn trăm – năm trăm nghìn tệ đúng không? Vậy tính trung bình bốn trăm năm mươi nghìn là được."

Phùng Bình:

"..."

Thật ra xe này của Phùng Binh cũng chỉ trị giá ba trăm năm mươi nghìn tệ.

"Có vấn đề gì à?"

Tiêu Phàm cười hỏi.

Phùng Bình run bắn:

"Đại ca, không...không có vấn đề gì, quyên tiền làm Lôi Phong sao có thể thiếu ta được. Ta lập tức vào trong quyên tiền."

"Thấy chưa? Thoáng cái là giải quyết xong vấn đề rồi, không tồi."

Tiêu Phàm vứt thanh sắt trong tay sang một bên, cười ha hả.

"Đi thôi."

Tiêu Phàm và Phùng Bình cùng nhau quay trở vào cô nhi viện.

Phùng Binh hỏi tài khoản nhận quyên tặng của cô nhi viện, dùng ngân hàng điện tử chuyển bốn trăm năm mươi nghìn tệ qua. Chờ số tiền xác nhận gửi ra ngoài, Phùng Bình cảm thấy đáy lòng đang rỉ máu.

Trong nhà cho hắn ta một triệu tệ ủng hộ hắn lập nghiệp, hắn tiêu ba trăm năm mươi nghìn tự mua một chiếc xe, lại tốn bốn trăm năm mươi nghìn cho cô nhi viện, chỉ còn dư lại hai trăm nghìn ít ỏi.

"Học trưởng, sẽ không có chuyện gì chứ?"

Phùng Bình ảo não lái xe rời đi, Tô Ấu Vi cảm thấy hơi lo lắng.

Tiêu Phàm cười khẽ:

"Yên tâm đi, sẽ không có vấn đề gì."

Tiêu Phàm đoán, cho Phùng Bình mấy lá gan thì hắn ta cũng không dám báo cảnh sát. Mà kể cả báo cảnh sát thì đã làm sao? Tiền này lại không chui vào túi hắn, là tiền Phùng Bình hiến cho cô nhi viện đấy chứ.

"Tiêu Phàm, số tiền này..."

Thẩm An Mai hơi chần chừ.

Bốn trăm năm mươi nghìn cũng không phải con số nhỏ.

Tiêu Phàm cười nói:

"Viện trưởng, tiền này cứ yên tâm dùng là được. Trước hết sửa sang lại mấy chỗ cấp bách trước. Ta thấy rất nhiều chỗ cần sửa chữa cẩn thận một phen."

"Được."

Thẩm An Mai gật đầu.

"Tô học muội, Phùng Bình kia là ai thế?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tô Ấu Vi thoáng cau mày:

"Nhà hắn ta mở một xưởng gần đây. Năm ta học lớp mười hai, hắn thấy ta một lần, từ đó bắt đầu dây dưa mãi. Nhà hắn ta khá giàu, tài sản chắc phải hơn chục triệu."

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

Chục triệu tài sản đã rất nhiều, đặt tại huyện nhỏ thế này thì xem như kẻ có tiền, nhưng với người có gần hai trăm triệu trong tài khoản như Tiêu Phàm thì chẳng đáng là bao.

"Viện trưởng, cũng muộn rồi, chúng ta về trước. Nếu Phùng Bình còn tới gây rắc rối, viện trưởng cứ gọi thẳng cho ta."

Tiêu Phàm nói xong thì lưu số điện thoại của mình cho Thẩm An Mai.

Điện thoại của Tô Ấu Vi rơi vỡ, còn chưa mua mới.

"Hai đứa đi đường cẩn thận. Vi Vi, sau này nhớ thường xuyên dẫn Tiêu Phàm về chơi, mấy đứa nhỏ cũng thích hắn."

Thẩm An Mai mỉm cười nói.

"Vâng...ta biết rồi."

Tô Ấu Vi đỏ mặt trả lời. Quan hệ giữa nàng và Tiêu Phàm phải thế nào mới có thể thường xuyên dẫn hắn về chứ?

"Tạm biệt Vi Vi tỷ tỷ."

"Tạm biệt Tiêu Phàm ca ca."

Đám trẻ trong cô nhi viện lưu luyến chia tay với hai người Tiêu

Phàm. Đối với bọn nhỏ mà nói, lúc Tô Ấu Vi về chơi chính là khoảng thời gian vui vẻ nhất.

Hai người ra khỏi cô nhi viện, Tô Ấu Vi hơi không nỡ.

Chương 66: Xếp Hạng Hacker

"Tiêu học trưởng, tự nhiên lại tăng thêm phiền toái cho ngươi, thật ngại quá. Ta không ngờ Phùng Bình sẽ tới, ngươi buộc hắn quyên ra bốn trăm năm mươi nghìn tệ, có khả năng về sau hắn sẽ tìm ngươi gây chuyện."

Tô Ấu Vi nói.

Tiêu Phàm cười ha hả:

"Đây là chuyện nhỏ. Đúng rồi, ngươi nói ngươi có bạn trai. Không biết là ai thế?"

Mặt Tô Ấu Vi đỏ bừng hết cả lên.

"Ta không thèm để ý đến học trưởng nữa đâu."

Tô Ấu Vi dậm chân một cái, vội tăng nhanh bước chân, tim đập ầm ầm như sấm.

Tiêu Phàm cười híp mắt theo phía sau.

Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, Tô Ấu Vi rất có hảo cảm với mình, nếu bày tỏ thì chắc Tô Ấu Vi sẽ đồng ý, nhưng hai người quen biết chưa bao lâu, không cần vội vã bày tỏ.

Lúc hai người về đến thành phố Z, màn đêm đã buông xuống. Hai người Tiêu Phàm ăn một bữa bên ngoài.

"Tô học muội, vẫn còn sớm lắm, đi xem phim không?"

Tiêu Phàm cười hỏi.

Tim Tô Ấu Vi run lên. Ăn cơm chung, cùng đi xem phim, như vậy có tính là hẹn hò không?

"Vâng."

Tô Ấu Vi nhỏ giọng đáp.

Tiêu Phàm nhanh chóng mua vé xem phim, còn mua một hộp bắp rang lớn.

Bộ phim này không phải phim lãng mạn, cũng không phải phim kinh dị. Cả quá trình xem phim cũng không có chuyện gì đặc biệt xảy ra, nhưng với Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi mà nói, đây lại là trải nghiệm khó được.

Về đến nhà, Tô Ấu Vi tắm xong nằm trên giường, nở một nụ cười ngọt ngào.

Với nàng mà nói, ngày hôm nay đẹp nwh mơ vậy.

Tiêu Phàm cùng nàng về cô nhi viện, cùng đi ăn cơm, xem phim...

"Không được, không thể ngủ sớm như vậy. Mình phải cố gắng nhận thêm vài đơn hàng, kiếm nhiều tiền một chút."

Tuy rằng hôm nay hơi mệt, nhưng Tô Ấu Vi vẫn bò dậy khỏi giường.

Trong mắt nàng, dù cho Tiêu Phàm bắt được hai tội phạm, nhận được một số tiền thưởng, nhưng đó chỉ là khoản thu tình cờ. Chờ đến khi Tiêu Phàm tốt nghiệp, có lẽ tiền lương sẽ không cao cho lắm.

Tô Ấu Vi mở máy tính lên, nhanh chóng tập trung vào công việc.

Trên người nàng vô tình ra khí thế vô hình.

Nước Hoa có bảng xếp hạng Hacker, Tô Ấu Vi dùng nickname "Vịt xấu xí", đạt được hạng 5. Đó là chuyện của hai năm trước, hiện tại kỹ thuật của nàng đã tăng lên nhiều.

…

Tiêu Phàm dùng niệm lực tinh thần điều khiển tiền xu luyện tập hai tiếng đồng hồ rồi mới đi tắm.

Tiêu hao tinh thần lực quá mức khiến hắn hơi mơ màng.

"Rào."

Nước lạnh xối xuống người, Tiêu Phàm chợt nhớ mình chưa khóa cửa phòng vệ sinh.

Hắn thử kéo dài niệm lực tinh thần tới khóa cửa, nhưng vì niệm lực tinh thần tiêu hao quá nhiều, khóa cửa chẳng may may di chuyển.

"Chắc Tô học muội cũng ngủ rồi."

Tiêu Phàm tăng nhanh động tác tắm rửa, dù gì cũng cởi sạch rồi, cứ thế này ra khóa cửa cũng bất tiện.

Không đầy ba phút, Tiêu Phàm đã tắm gần xong.

"Lạch cạch!"

Cửa phòng vệ sinh chợt bị mở ra, Tô Ấu Vi nhìn xuyên qua cửa vách ngăn thủy tinh ướt át, thấy được Tiêu Phàm. Mặt nàng lập tức đỏ lựng, vội rụt người ra sau cửa.

"Xin lỗi học trưởng, ta quên không gõ cửa. Ta...ta không thấy gì cả."

Tô Ấu Vi nói xong thì chạy vội về phòng mình, chỉ cảm thấy trái tim nhảy thình thịch liên hồi.

"Ta..."

Tiêu Phàm đứng trong nhà tắm sững sờ.

Sao giờ này mà Tô Ấu Vi còn chưa ngủ, đã thế còn tiến vào đúng trong ba phút này nữa chứ.

Cũng may, may mà hắn vắt khăn lông ngoài thanh nắm cửa kính, che được bộ phận mấu chốt.

Tiêu Phàm nhanh chóng lau khô, mặc quần áo tử tế, sau đó lúng túng đến trước cửa phòng Tô Ấu Vi:

"Ừm...Tô học muội, là tại ta quên khóa cửa. Ta xong rồi, ngươi có thể dùng nhà tắm."

Dứt lời, Tiêu Phàm nhanh chóng quay về phòng mình.

Một lúc lâu sau, Tô Ấu Vi mới dè đặt ló đầu ra nhìn quanh một vòng, sau đó nhanh chóng ra ngoài vào nhà tắm.

"Dáng người học trưởng đẹp thật. Hình như còn có cơ bụng nữa."

Trong đầu Tô Ấu Vi hiện lên hình ảnh vừa rồi.

Đúng là nàng không thấy bộ phận mấu chốt, nhưng lại nhìn rõ nửa người trên của Tiêu Phàm.

Một đêm trôi qua, Tiêu Phàm vừa tỉnh dậy đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm nức.

Hơi khác hôm qua một chút.

"Học trưởng, hôm nay ta nấu mì thịt bò. Ngươi mau đi rửa mặt, ta trụng mì luôn đây."

Tô Ấu Vi thấy Tiêu Phàm thì hơi lảng ánh mắt trốn tránh.

"Ừ."

Tiêu Phàm nhanh chóng rửa mặt.

"Ngon lắm."

Mì thịt bò hơi khác mì thịt băm mộc nhĩ ngày hôm qua, nhưng mùi vị cũng rất ngon.

"Tô học muội, hôm nay ta định tìm trường dạy lái, báo danh học lái xe, ngươi có muốn học cùng luôn không?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tô Ấu Vi nhớ đến hai đơn hàng vừa nhận tối qua, lắc đầu từ chối. Nàng phải nỗ lực kiếm nhiều tiền hơn, hai đơn hàng kia sẽ khiến nàng tiêu tốn thời gian một tuần.

Nhưng chỉ cần làm xong là có thể kiếm được hai, ba mươi nghìn tệ.

Với năng lực hacker của Tô Ấu Vi, dùng đường ngang ngõ tắt có thể kiếm tiền rất nhanh, nhưng trước kia nàng đã không muốn làm vậy rồi, hiện tại lại càng không muốn.

Nếu ở cùng một chỗ với Tiêu Phàm, đi đường ngang ngõ tắt kiếm tiền có khả năng sẽ ảnh hưởng tới hắn.

"Học trưởng, ta nhận vài đơn hàng trên internet kiếm tiền, sợ là không có thời gian."

"Ừ."

Tiêu Phàm gật đầu, cũng không hỏi tỉ mỉ.

Chương 67: Hoàng Kiệt

Đại học D là đại học trọng điểm, thành tích của Tô Ấu Vi cũng rất tốt, nàng tìm đơn hàng kiếm tiền trên mạng là chuyện rất bình thường. Tiêu Phàm tin chắc rằng nguồn tiền của nàng tuyệt đối chính quy.

...Bằng nhan sắc của Tô Ấu Vi, nếu nàng muốn kiếm tiền nhanh chóng thì có thể phát sóng trực tiếp, còn chẳng cần dùng filter, chưa đầy nửa phút là sẽ có người tặng quà cho nàng.

Tiêu Phàm rửa bát xong, nhanh chóng ra cửa.

Gần trường học có trường dạy lái xe, hắn tốn hơn mười nghìn tệ báo danh khóa VVIP. Học viên bình thường thì phải đợi, mỗi ngày chẳng tập được bao nhiêu, hắn thì đến lúc nào tập lúc ấy.

Muốn tập lúc nào thì báo với thầy dạy lái một tiếng là được.

"Thầy giáo, đợt sát hạch gần nhất là bao giờ?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Thầy dạy lái họ Hoàng, tên là Hoàng Kiệt. Hắn ta cười nói:

"Tùy tình huống, nếu học nhanh thì tranh thủ kiểm tra sớm một chút, nhanh nhất thì hai mươi ngày sau có thể lấy được bằng. Tiêu Phàm, nếu ngươi vội thì hôm nay có thể thi luật trước."

Tiêu Phàm gật đầu:

"Vậy ngươi sắp xếp cho ta đi, giờ tập luôn được chứ?"

"Được."

Hoàng Kiệt vội gật đầu.

Học viên bình thường đăng ký học lái chỉ mất ba, bốn nghìn tệ, VIP bình thường thì bảy, tám nghìn tệ. Tiêu Phàm giao hơn mười nghìn tiền VVIP, đương nhiên có thể được vài đãi ngộ đặc biệt.

Nửa tiếng trôi qua, Hoàng Kiệt kinh ngạc cảm thán:

"Tiêu Phàm, ngươi thật sự không biết lái xe từ trước à?"

"Không biết."

Tiêu Phàm lắc đầu.

Hoàng Kiệt nhìn Tiêu Phàm thao tác thuần thục thì choáng váng. Có học viên tập cả tháng đều không hiệu quả bằng Tiêu Phàm tập nửa tiếng đồng hồ.

Kỹ năng này có thể trực tiếp tham gia thi hình, thậm chí có khi thi luôn đường trường cũng được ấy chứ.

"Đáng tiếc hiện tại có yêu cầu số giờ tham gia học lái, nếu không thì ngươi chỉ cần ba ngày là có thể lấy bằng lái rồi."

Hoàng Kiệt tiếc nuối.

"Không sao, ta cũng không gấp đến thế, theo yêu cầu là được."

Tiêu Phàm hưng phấn bừng bừng tập xe.

Xe là món đồ chơi lớn của đàn ông, hắn cũng rất thích.

Chẳng qua xe dùng để học lái đều rất bình thường.

Buổi chiều Tiêu Phàm tham gia thi lý thuyết luật giao thông, nhẹ nhàng đạt điểm tối đa.

Tiêu Phàm ra khỏi trường dạy lái xe, đi tới nhà kho mình thuê.

"Ông chủ Dương, làm được bao nhiêu quần áo rồi? Ta gửi một địa chỉ cho ngươi, ngươi gửi hàng đã hoàn thành tới bên này trước. Chỉ cần hàng tới nơi là ta thanh toán khoản đuôi cho ngươi luôn."

Tiêu Phàm gọi điện thoại cho Dương An Nhân bên sản xuất quần áo.

Lần trước hắn mua hai mươi nghìn bộ quần áo của Dương An Nhân, sau đó lại tăng thêm hai mươi nghìn bộ nữa.

"Sếp Tiêu, đã làm xong hơn hai mươi tám nghìn bộ. Chúng ta tranh thủ thời gian làm đủ ba mươi nghìn bộ rồi gửi một thể cho ngươi được không?"

Dương An Nhân vội trả lời.

"Được, nhưng muộn nhất là buổi chiều ngày kia là hàng phải có mặt trong nhà kho rồi, vẫn là bên các ngươi dỡ hàng. Ta ở thành phố Z, hàng từ chỗ ngươi tới bên này thì nhanh nhất là nửa ngày."

"Không thành vấn đề."

Dương An Nhân nghĩ ngợi một chút rồi trả lời.

Hiện tại hắn ta có hai xưởng, mỗi ngày sản xuất hơn hai ngàn bộ quần áo, chưa đầy một ngày là góp đủ ba mươi nghìn bộ.

Tiêu Phàm cúp máy, lại gọi cho chủ xưởng khác.

Ban đầu hắn đặt bên này mười nghìn bộ, sau đó đặt thêm mười nghìn bộ nữa, đối phương có thể gửi tới bên này mười lăm nghìn bộ.

"Tổng cộng bốn mươi lăm nghìn bộ, binh lính thể chất yếu bên ông nội có thể dùng trước. Hai mươi nghìn thanh đao Đường thì không nhanh đến thế, phải mua nhiều lương thực hơn mới được."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Hiện tại trong thẻ có tiền, mua lương thực tiện lợi hơn nhiều.

Lương thực rẻ quá thì không dễ mua, còn phải ra mặt đàm phán. Có đủ tiền trả thì đơn giản hơn hẳn, cũng không cần lộ mặt, lên mạng đặt đơn hàng là có thể đưa thẳng tới nhà kho.

Trong vòng một tiếng đồng hồ, Tiêu Phàm gọi mười mấy cuộc điện thoại.

Hắn đặt hàng tại vài thành phố xung quanh, mỗi thành phố tìm hai, ba đại lý, mỗi đại lý đặt chừng trăm tấn.

Số lượng này hoàn toàn không khiến người khác chú ý.

Dù bị người phát hiện, tới gây sự thì Tiêu Phàm cũng không sợ lắm. Sau khi niệm lực tinh thần tăng cao, thực lực của hắn bây giờ đã mạnh hơn trước nhiều.

Bỏ tiền mua đồ lại không phạm pháp.

"Ông nội còn cần củ cải nữa. Cái này thì không cần phải đặt hàng, ngày kia đi thẳng tới chợ nông sản mua một ít là được."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Củ cải chỉ dành riêng cho Tiêu Hải ăn, dù cho những người khác ăn cũng có hiệu quả thì tạm thời Tiêu Hải cũng không định cho người khác ăn. Để tin tức này lộ ra ngoài sẽ gây phiền phức lớn.

"Học trưởng, ngươi sắp về chưa?"

Tô Ấu Vi nhắn tin hỏi, trời đã tối, nàng cảm tháy hơi sợ.

"Ta về ngay đây."

Tiêu Phàm nở nụ cười, nhắn tin trả lời.

Hắn còn chưa ăn cơm, nhưng Tô Ấu Vi đã ở nhà đã nấu cơm rồi.

Chương 68: Tại Ngân Nguyệt Thành

Chớp mắt đã hai ngày trôi qua, bên trong chiếc nhà kho mà Tiêu Phàm thuê đã chật kín đồ. Trong đó bao gồm 1500 tấn gạo, vài trăm tấn muối, 4 vạn 5 nghìn bộ quần áo mùa đông, gần 100 cân cà rốt. Thêm cả kính viễn vọng và gần 10 chiếc flycam sạc điện bằng năng lượng mặt trời mà Tiêu Phàm mua thêm về nữa. Xung quanh thành có áp lực, tác động lên tu vi làm Tiêu Hải không có cách nào bay lên nhìn tình hình xung quanh thành được, nếu như hắn có thể dùng được flycam để quan sát thì tình hình sẽ tốt hơn nhiều. Tác dụng của kính viễn vọng thì khỏi cần bàn rồi. Trong điều kiện tu vi của Tiêu Hải bị tác động, thứ đồ này có lẽ sẽ có tác dụng giúp ích không nhỏ. Màn đêm buông xuống, Tiêu Phàm vẫn ở trong nhà kho chờ đợi. Thời gian dần trôi đến nửa đêm. Tối nay Tiêu Phàm không hề ngủ, hắn luyện tập năng lực tinh thần xong thì đã là hơn 12 giờ đêm, trước đây Tiêu Hải đều liên lạc với hắn vào khoảng 12 giờ đêm.

“Có chuyện gì thế nhỉ?”

Tiêu Phàm chơi thêm hai ván game, thời gian cũng quá 12 giờ rồi, nhưng tấm gương to hắn đặt trong kho vẫn không hề có động tĩnh gì.

"Không biết tình hình bên phía ông nội như thế nào rồi?”

Tiêu Phàm cau chặt mày, hắn thấp thỏm lo lắng, cứ thế hắn đợi thêm một tiếng đồng hồ, Tiêu Hải vẫn không hề liên lạc với hắn, mà hôm nay chính là ngày là hắn và Tiêu Hải đã hẹn trước với nhau.

"Lưu ca, ngươi có chắc chắn là bên trong nhà kho này có nhiều hàng tốt không?”

Gần nhà kho có hai người lén lén lút lút cẩn thận tiến lại gần.

"Tất nhiên rồi, hôm nay ta đã nhìn thấy có rất nhiều xe tải đem rất nhiều hàng vận chuyển đến nhà kho này, mà trong kho có lẽ chỉ có một người canh gác mà thôi.”

“Lưu ca, nếu như cả cái kho này mà đã không có mấy người canh gác cả thì có khi là do trong đó cũng toàn đồ không đáng giá mấy,

mà chúng ta chỉ có hai người, có thể lấy được bao nhiêu thứ chứ?”

Lưu ca dừng lại một nhịp:

"Ngươi nói cũng có lí, nếu như trong kho thực sự toàn đồ tốt thì làm gì có chuyện chỉ một người canh gác, đúng ra phải có rất đông người mới đúng, chúng ta đúng là đen đủi, ta còn nghĩ rằng chúng ta sắp kiếm được một mẻ lớn rồi chứ.”

"Lưu ca, vậy chúng ta có vào trong nữa không?”

“Vào cái con khỉ, chúng ta không thể vì mấy thứ không đáng giá này mà mạo hiểm được.”

Hai người âm thầm chuồn mất. Hai người họ cũng đứng cách nhà kho một đoạn tương đối xa, nói chuyện lại cẩn thận nhỏ tiếng, thế nên Tiêu Phàm ở trong nhà kho không hề phát hiện ra bọn họ. Thời gian trôi qua từng phút từng giây, thời gian càng trôi, Tiêu Phàm càng lo lắng, căn bản là hắn không thể ngủ nổi. Kết quả xấu nhất hiện giờ chính là Tiêu Hải đã tử trận rồi.

“Ông nội, ngươi nhất định không được sảy ra chuyện gì đó.”

Tiêu Phàm âm thầm cầu nguyện trong lòng. Bố mẹ hắn đều đã qua đời, hiện giờ hắn chỉ còn Tiêu Hải là người thân duy nhất mà thôi.

Dị giới, Ngân Nguyệt Thành.

“Giết!”

Tiếng hét giết âm vang tứ phương, những binh sĩ tinh nhuệ dưới trướng Tiêu Hải tay cầm đao dũng mãnh lao vào giết địch. Nhưng bên địch cũng đều là các binh sĩ tinh nhuệ, thậm chí là còn giỏi hơn binh sĩ của Tiêu Hải một chút, nhưng đám binh sĩ đó vẫn bị rơi vào thế yếu hơn. Vì vũ kí của bọn hắn kém hơn binh khí phía Tiêu Hải rất nhiều. Số đao mà binh sĩ của Tiêu Hải có đều rất sắc bén, đều có thể dễ dàng chém đứt áo giáp của quân địch, còn vũ khí của quân địch nếu muốn giết bọn hắn thì khó khăn hơn rất nhiều. Nếu đao kiếm của hai bên cùng dùng sức chém tới một lúc thì đao trong tay quân địch thường là bên bị chém gãy.

“Giết sạch chúng! Không được bỏ sót bất kì tên nào hết!”

Tiêu Hải quát lên, quân địch xung quanh hắn đều bị hắn nhanh chóng giết sạch. Dần dần, tiếng hô giết ngưng lại. Ba nghìn quân địch đều bị giết sạch, xung quanh phủ thành chủ đâu đâu cũng là xác người.

“Nhanh chóng cứu chữa những binh sĩ bị thương, thống kê số lượng thương vong. Tất cả quân địch, chém. Kiểm tra kĩ lại tất cả những nơi người có thể trốn vào, những việc như thế này nhất định không thể xuất hiện thêm một lần nào nữa!”

Tiêu Hải lạnh lùng nói. Hiện tại bọn hắn vẫn đang ở Ngân Nguyệt Thành, ba nghìn quân tinh nhuệ của địch đã trốn tại mật thất trong lòng đất tại vùng phụ cận xung quanh phủ thành chủ, rồi sau đó quân địch bất ngờ lao ra đột kích vào trong. Mà trong phủ thành chủ ở đây ban đầu bọn hắn chỉ có một nghìn người. Nếu như không phải nhờ số đao mà Tiêu Phàm gửi cho, khả năng bọn hắn cũng không thể chống đỡ được, nếu như vậy thì kể cả Tiêu Hải có tu vi cao đến đâu thì cũng sẽ bị giết chết. Khi ở trong thành, tu vi của Tiêu Hải bị ảnh hưởng, hắn cùng lắm cũng chỉ có thể đánh trăm người một lúc mà thôi.

"Vâng, đại soái.”

Xung quanh có vài vị tướng quân đồng thanh đáp.

Chương 69: Nếu Có Thể Dùng Súng

"Hai người các ngươi cùng ta đi ra khỏi thành một chuyến.”

Tiêu Hải gọi hai người thân tín với mình đi cùng, họ cùng nhau đi ra ngoài thành, đến chỗ cách thành khoảng hơn 10 dặm, tu vi của Tiêu Hải đã không còn phải chịu bất kì ảnh hưởng nào từ áp lực phía thành nữa rồi.

"Cháu ngoan.”

Khoảng bốn giờ sáng, tai Tiêu Phàm nghe thấy giọng nói của Tiêu Hải truyền đến.

“Ông nội!”

Tiêu Phàm lúc này vẫn chưa ngủ, hắn nghe thấy tiếng Tiêu Hải thì lập tức nhìn về hướng âm thanh phát ra. Tiêu Hải mặc áo giáp, trên áo giáp dính rất nhiều máu tươi.

“Ông nội, ngươi bị thương rồi à?”

Tiêu Phàm mặt đổi sắc nói. Tiêu Hải bĩu môi cười:

“Không có, đây đều là máu của quân địch cả đó. Nhưng mà cũng may mà có một vạn thanh đao mà ngươi gửi tới giúp đỡ. Mẹ nhà nó chứ, ta đã đánh giá thấp mấy tên khốn đó rồi, bọn hắn giấu ba ngàn tinh binh trong lòng đất ở trong thành, đến tận mấy ngày sau bọn hắn mới đột nhiên nhảy từ trong địa đạo ra đánh đến.

Tiêu Phàm kinh hãi. Mấy ngày liền không có tên nào ló đầu ra, chắc chắn Tiêu Hải đã buông lỏng cảnh giác rồi. Đúng lúc này lại có ba nghìn người từ dưới đất chui lên đánh lén, thì Tiêu Hải hoàn toàn có khả năng bị giết chết.

“Ông nội, từ sau ngươi phải cẩn thận một chút đó, ngàn vạn lần không thể xem nhẹ bất kì tên địch nào cả.”

Tiêu Phàm nghiêm túc nói. Tiêu Hải gật gật đầu, việc lần này cũng là một bài học đối với hắn.

“Ông nội, lần này ta chuẩn bị cho ngươi 1500 tấn lương thực, 500 tấn muối, 4 vạn 5 nghìn bộ quần áo.”

Tiêu Phàm vừa nói vừa bê tấm gương lớn lên, từng đống đồ lớn đều được hắn chuyển sang bên phía Tiêu Hải.

“Cháu ngoan, mấy đồ phía sau mà ngươi truyền qua là cái gì thế?”

Tiêu Hải nghi hoặc hỏi. Tiêu Phàm cười đáp:

"Ông nội à, đây là 10 chiếc flycam, là loại có thể sạc điện bằng năng lượng mặt trời, còn có vài chiếc rương này là kính viễn vọng.”

“Flycam thì chưa chắc qua bên này đã dùng được. Mấy khẩu súng mà ngươi chuyển qua đây đáng tiếc là đều không dùng được.”

Tiêu Hải tiếc nuối nói. Nếu như ở đây có thể dùng súng, thì bom chắc chắn cũng có thể dùng, vậy thì con đường tạo phản của hắn dễ dàng hơn rất nhiều rồi. Tiêu Phàm nói:

“Ông nội, ngươi cứ thử trước đi đã, súng đạn không thể dùng, thế nên thuốc nổ khả năng cũng dùng không được mà thôi. Nhưng flycam không có thuốc nổ mà. Đúng rồi, mặc dù súng đạn không dùng được, nhưng sau này ta có thể kiếm cho ngươi một ít cung liên hợp hoặc nỏ có được không? Những thứ này cũng có lực sát thương tương đối mạnh mà.”

Tiêu Phàm từng xem được một số video trên mạng, loại cung liên hợp này có sức công phá rất mạnh, một tên bắn ra có thể xuyên qua cả một con gấu đen. Tiêu Hải lắc lắc đầu:

“Những thứ này không cần thiết đâu, ở chỗ ta có một loại gỗ rất hợp để chế tạo cung tên, gỗ này có độ đàn hồi rất tốt, sau này ngươi mua thêm dây cung là được rồi. Thứ kiến bên này ít cung tiễn chính là do thiếu dây cung tốt đó.”

Tiêu Phàm gật gật đầu. Cung tên với nỏ thì hắn còn lo là khó mua, chứ mua dây cung thì chẳng nhẽ còn làm khó được hắn hay sao?

"Ông nội, ông nói muộn quá, nếu như ông nói sớm hơn thì có phải bây giờ ta đã chuyển được cho ngươi luôn rồi không.”

Tiêu Hải ngữ khí không tốt nói:

“Nếu như súng có thể dùng được thì chúng ta còn cần chuẩn bị mấy thứ vớ vẩn này để làm gì đâu. Nếu như dặn ngươi từ lần trước thì chẳng phải là đã như thể chắc chắn rằng súng không thể dùng được ở chỗ ta hay sao? Lần trước ta vừa mới giúp ngươi nâng cao năng lực tinh thần xong, tốt nhất là nên chờ thêm một thời gian nữa rồi lại nâng cao. Vậy bây giờ ta cho ngươi thêm một năng lực mới nữa vậy.”

Tiêu Phàm nhìn về phía Tiêu Hải, dáng vẻ Tiêu Hải bây giờ thật sự rất thảm hại:

"Ông nội, ngươi vừa mới đánh xong một trận lớn, người cũng mệt rồi, hay là lần sau rồi cho ta năng lực cũng không muộn mà.”

Tiêu Hải lắc lắc đầu:

"Không sao cả, mặc dù đánh liền mấy tiếng, nhưng đây là ta đánh nhau trong thành, nên không tiêu hao nhiều sức lắm. Với lại ta còn có bọn họ giúp đỡ nữa mà."

Tiêu Phàm gật gật đầu, nếu như Tiêu Hải không làm sao cả, vậy thì tất nhiên là hắn nhận lời lấy thêm năng lực mới rồi.

"Lần này ta cho ngươi năng lực ẩn thân. Nếu như sau này gặp nguy hiểm, ngươi có thể ẩn thân mà rời đi, giữ mạng sống mới là vấn đề quan trọng nhất."

Tiêu Hải trầm giọng nói. Hôm nay hắn suýt chút nữa là mất mạng, hắn cũng không mong Tiêu Phàm gặp phải chuyện tương tự như hắn. Rất nhanh sau đó, có một luồng ánh sáng chói mắt chiếu từ tấm gương đi vào người Tiêu Phàm.

"Cháu ngoan, hẹn ngươi mười hôm nữa gặp lại nhé."

Tiêu Hải nói xong thì lập tức biến mất, tấm gương lại khôi phục như bình thường.

Chương 70: Đột Nhập

"Phù."

Tiêu Phàm thở phào một hơi, hôm nay hắn với ông nội lỡ hẹn mất vài tiếng đồng hồ, trong vài tiếng này hắn thật sự đã rất lo lắng. May mà Tiêu Hải không làm sao cả.

"Người gì đâu lớn tuổi cả rồi, mà vẫn để con cháu lo lắng cho mãi, haiz."

Tiêu Phàm bĩu môi nói. Nếu như không phải do ban nãy thấy bộ dạng Tiêu Hải thảm quá, thì hắn đã mắng hắn ta một trận thẳng mặt rồi.

"May mà có lô đao đó mới giúp ông nội tránh thoát được khiếp nạn lần này, xem ra chúng cũng có hiệu quả không tồi, mười ngày

sau thì có lẽ hai vạn thanh đao mới mà ta đặt cũng đã làm xong rồi.”

Tiêu Phàm thầm nhủ trong lòng, đến lúc đó hắn sẽ lại sang Myanmar thêm một chuyến nữa.

“Cũng sắp 4 rưỡi sáng rồi.”

Nhìn lại thời gian, Tiêu Phàm nhanh chóng nằm xuống ngủ mất. Mỗi tối hắn đều dành thời gian để luyện tập năng lực tinh thần, rất tốn sức, nên hắn cần phải đảm bảo ngủ đủ giấc thì hắn mới có thể lấy lại được sức. Cứ thế ngủ một giấc thẳng đến khi mặt trời lên cao, hơn 9 giờ Tiêu Phàm mới tỉnh lại.

“Thật sự là bây giờ có thể ẩn thân được hay sao? Tốt nhất là đừng chỉ ẩn mỗi thân thể của mình, còn quần áo các thứ thì vẫn còn nguyên đó nhé.”

Tiêu Phàm đến đứng trước tấm gương, hắn thò thử một cánh tay ra. Dưới ánh mắt kinh ngạc của hắn, cánh tay của hắn dần dần trở nên trong suốt, sau đó không nhìn thấy nữa, nhưng hắn vẫn cảm nhận được cánh tay của mình vẫn đang tồn tại rất rõ ràng, chỉ là nhìn không thấy nữa mà thôi. Nửa phút sau, cả người Tiêu Phàm, cả quần áo hắn đang mặc đều biến thành trong suốt. Tiêu Phàm cũng làm thử nghiệm trên các đồ vật khác nữa. Không mất bao lâu, hắn đã có được kết luận. Hắn có thể tự quyết định đồ vật mà hắn chạm vào có cần trở nên trong suốt hay không, những vật mà kích cỡ và trọng lượng càng lớn thì hắn càng tốn nhiều sức. Ngoài ra, nếu như hắn đứng bất động thì sức lực sẽ mất không nhiều, nếu cùng thời gian mà so với khi hắn động đậy thì đại khái sức lực của hắn tiêu hao chỉ khoảng bằng một phần mười.

"Có được thuật ẩn thân thì sự an toàn của bản thân mình cũng tăng lên kha khá rồi, tốt lắm.”

Tiêu Phàm đưa cơ thể về trạng thái bình thường, trên mặt hắn cũng lộ ra nụ cười mỉm. Nếu tính về năng lực công kích, thì hắn chỉ cần nâng cao năng lực tinh thần lên là được, thế nên đối với hắn những năng lực phòng vệ như ẩn thân quan trọng hơn nhiều so với có thêm một năng lực tấn công.

“Răng rắc.”

Tiêu Phàm ra ngoài kho, khóa kĩ cửa của nhà kho lại. Căn nhà kho này tương đối lớn, hắn đã trả tiền thuê trong một năm, tiêu tốn mất của hắn 50 vạn tiền thuê.

“Lưu ca, ta nhìn thấy người canh gác ở nhà kho hôm qua đi mất rồi.”

Gần đó có một người thanh niên, sau khi hắn nhìn thấy Tiêu Phàm rời đi liền gửi đi một tin nhắn. Không lâu sau, người được gọi là Lưu ca đi tới.

“Cái nhà kho to như thế này, chắc chắn bên trong cũng có không ít đồ đâu, thế mà chẳng nhẽ lại không lưu lại ai trông coi hay sao?”

Lưu ca nghi hoặc nói. Thanh niên kia thì nóng lòng muốn vào trong xem thử:

“Lưu ca, hay là chúng ta vào trong thử một chút? Dù sao thì bên trong cũng không có ai cả, giờ chúng ta che mặt rồi đột nhập vào, dù có lộ ra là ở đây bị trộm thì họ cũng làm sao tìm ra được chúng ta đâu? Nếu như không có thứ gì đáng giá cả thì cùng lắm là chúng ta về tay không, không lấy gì cả là được rồi.”

Lưu ca trầm ngâm, nếu như không có người canh gác thật thì hình như vụ này cũng không mạo hiểm lắm.

"Trời tối rồi tính. Nếu như đến tối mà vẫn không có người đến canh thì chúng ta vào đó xem thử sau. Ngươi nhớ canh chừng cẩn thận đó.”

Lưu ca ngẫm nghĩ một hồi rồi nói. Hắn là một người làm việc rất cẩn thận. Tiêu Phàm đi đến trường một chuyến, buổi chiều thì hắn chạy qua trường lái để luyện lái xe. Thời gian trôi nhanh đến tối. Trong nhà kho giờ trống không, khômg có gì cả, thế nên chắc chắn Tiêu Phàm cũng sẽ không quay lại đó nữa.

“Cương Tử, thế nào rồi?”

Lưu ca tên thật là Lưu Mãnh, hắn quay lại bên cạnh nhà kho, nhỏ giọng hỏi.

“Lưu ca, không sảy ra chuyện gì hết. Cả một ngày rồi nhưng không có ai đến đây hết, nếu biết trước sẽ như này, hôm nay ta đã đến quán net chơi cho rồi.”

Cương Tử hơi oán giận nói. Lưu Mãnh trừng hắn một cái:

“Làm những việc như này thì thứ cần nhất chính là cẩn thận, nếu như để ngươi đi chơi net, xong tối quay lại, có khi bên trong đó đã có sẵn vài tên bảo vệ đang chờ tiếp đón ngươi rồi đó.”

Cương Tử cười xòa nói:

“Lưu ca, thì ta cũng chỉ là tiện miệng nói vậy mà thôi. Ta đảm vảo với ngươi bây giờ bên trong chắc chắn không có ai canh gác cả đâu, nhưng mà đến một người canh gác cũng không có, có lẽ chúng ta lần này đi một chuyến công cốc rồi.”

“Đội mũ kín vào, đeo khẩu trang lên đi.”

Chương 71: Hai Tên Trộm Vặt

Lưu Mãnh dặn dò, họ lén lút cẩn thận mà đi đến cửa nhà kho. Trên cửa có khóa, lại còn không chỉ có 1 loại khóa, nhưng mà những trò trẻ con này không làm khó được Lưu Mãnh, chưa đến 3 phút sau, cả hai ổ khóa đều đã bị hắn mở ra. Hai người nhanh chóng đi vào bên trong nhà kho.

“Chuyện quái gì thế này? Đồ đâu?”

Lưu Mãnh nghi hoặc nói, cả một cái nhà kho rộng lớn đều trông không, chỉ có một tấm gương lớn đứng một mình trong góc.

“Gặp ma rồi. Rõ ràng hôm qua chúng ta thấy rất nhiều đồ được chuyển đến đây cơ mà, cả tối qua và sáng nay đều không thấy ai đem đồ đi cả, tại sao giờ lại không thấy gì cả?”

Cương Tử giọng run run nói. Ngoài kia trời đã tối hẳn rồi, mà bên trong nhà kho này lại trống không, hắn cảm thấy da gà da vịt của bản thân nổi hết lên từng đợt luôn rồi.

“Tinh tinh.”

Lúc Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đang ăn cơm với nhau thì Tiêu Phàm nhận được một tin nhắn mới.

“Hửm?”

Tiêu Phàm mặt hơi đổi sắc, đây là tin nhắn từ camera giám sát trong góc tối mà hắn lắp ở nhà kho gửi tới, chỉ cần có người đột nhập vào trong kho, hắn sẽ ngay lập tức nhận được tin nhắn báo động.

“Đàn em, ngươi cứ ăn đi, ta có chút chuyện cần xử lí một lát.”

Tiêu Phàm đứng dậy đi vào phòng ngủ chính. Hắn nhanh chóng mở màn hình camera giám sát lên, đám Lưu Mãnh đã bật đèn của nhà kho lên, nên từ camera Tiêu Phàm có thể nhìn rõ ràng bên trong nhà kho đã bị hai người lạ đột nhập vào. Nhưng họ đã mặc quần áo bảo vệ, lại đội thêm mũ, đeo khẩu trang kín mít nên từ camera, Tiêu Phàm không thể nhận ra họ là ai cả.

“Nhà kho này trước đây đã được bỏ trống tương đối lâu rồi, thế mà bọn người này lại vào đây đúng hôm nay. Chắc là hôm qua họ đã nhìn thấy có không ít hàng được chuyển vào trong kho.

Tiêu Phàm âm thầm cau mày, chắc chắn hai tên này sẽ hoài nghi không biết hàng đã được chuyển đi nơi nào rồi.

“Lưu ca, ở đây có một tấm gương. Nhiều hàng như vậy mà giờ không thấy gì cả, chỉ còn lại trơ có một tấm gương, ngươi đoán xem có phải trong gương có thứ gì đó không sạch sẽ, đã ăn cắp đồ ở trong kho đi nơi khác rồi không?”

Cương Tử mặt trắng bệch nói, giọng của hắn run run.

"Đừng nói nhảm...còn nữa, đừng gọi tên của ta.”

Lưu Mãnh trừng mắt nói, hắn không tin trên đời này có ma quỷ gì cả, nhưng mà hàng hóa trong cả một cái kho lớn biến mất sạch thì đúng là có chút dị thường, trong lòng hắn cũng âm thầm rợn gai ốc. Trong camera có thể nghe được tiếng nói, Tiêu Phàm nghe được cuộc đối thoại kia rõ ràng.

“Hai tên trộm vặt, họ chắc chắn sẽ không báo cảnh sát đâu.”

Tiêu Phàm âm thầm thở dài một hơi. Họ ta chỉ là vào trộm đồ, thế nên có lẽ hai tên đó sẽ không đi ra ngoài nói lung tung đâu. Chỉ là tự nhiên lại phát sinh một chuyện, cái kho mà hắn thuê với giá 50 vạn một năm này, tạm thời hắn không thể dùng nữa rồi.

“Ca, chúng ta có nên điều tra một chút xem nhà kho này là ai thuê không? Nhiều hàng biến mất như thế, nếu như không phải là ma thì có khi chúng ta gặp phải người ngoài hành tinh rồi cũng nên.”

Cương Tử nhỏ giọng nói. Lưu Mãnh bực dọc nói:

"Khả năng cao nhất có thể sảy ra chính là đêm qua hàng đã bị đưa đi rồi, lúc sau chúng ta cũng không quan sát mà. Ngươi bớt nghi thần nghi quỷ đi, chúng ta là đến trộm tiền đó, điều tra cái khỉ gì? Rút thôi.”

Hai người nhanh chóng bỏ đi, lúc rời đi họ còn khóa lại cửa nhà kho rồi mới đi. Tiêu Phàm cau chặt mày, nếu như hàng vào kho cứ chỉ có vào không có ra thì sớm muộn gì cũng sẽ bị người ngoài nghi ngờ mà thôi. Nếu thật sự hắn bị nghi ngờ, sau đó bị mời đi uống nước chè đây cũng là một vấn đề phiền phức.

“Chẳng nhẽ ta cần mua một con thuyền vận chuyển hàng, sau đó đem hàng lên thuyền, rồi chuyển qua cho ông nội?”

Trong đầu Tiêu Phàm nảy ra ý tưởng. Nhưng rất nhanh sau đó đã bị hắn gạt đi, việc này mà làm thật thì rất phiền phức. Dù sao cũng không phải ai cũng có thể lái được thuyền, nếu như mời người đến lái thì hắn còn phải đối mặt với nguy cơ bị tiết lộ thông tin ra ngoài nữa.

“Nếu như mở một cái công ty để che mắt người ngoài, thì hàng hóa có thể thoải mái ra ra vào vào cũng sẽ không khiến ai hoài nghi cả, mua hàng cũng tiện, nhưng trong nội bộ nhân viên chắc chắn sẽ có vấn đề.”

Tiêu Phàm day day huyệt thái dương, hắn cảm thấy hơi nhức đầu. Nếu như chỉ vì giải quyết một vấn đề mà dẫn đến hàng loạt vấn đề khác, thì hắn cảm thấy đây là chuyện không cần thiết.

Tiêu Phàm nghĩ đi nghĩ lại mội hồi, hắn nghĩ ra được một ý, sắp tới về vấn đề lương thực thì hắn có thể mua ở bên Myanmar. Myanmar là một quốc gia thuộc hàng top trong các quốc gia về xuất khẩu lương thực, chất lượng hàng hóa ở đây không tồi, mà giá cả cũng hợp lí.

Chương 72: Vô Tình Gặp

Hiện giờ trong thẻ hắn có gần hai trăm triệu, hắn hoàn toàn có thể mua một lần khoảng một vạn tấn cũng được. Một tấn lương thực có giá khoảng 5000 đồng, vậy thì một vạn tấn thì cũng chỉ tiêu tốn của hắn năm nghìn vạn mà thôi. Số lương thực ấy có thể đủ cho Tiêu Hải và binh sĩ của hắn ăn hơn nửa năm, vậy thì sau này hắn sẽ không cần phải mua lương thực ở trong nước nữa. Mười ngày nữa thì hai vạn thanh đao mà hắn đặt có lẽ cũng đã làm xong rồi, lúc đó hắn sang Myanmar mua lương thực rồi tiện thể chuyển luôn hai vạn thanh đao cho Tiêu Hải luôn. Còn về việc đổi ngoại tệ để mua đồ ở bên đó thì hắn để Đường Tại Thiên lo giúp là được.

“Đàn anh, xảy ra vấn đề gì vậy?”

Tiêu Phàm đi ra ngoài, Tô Ấu Vi thấy liền nghi hoặc hỏi.

“Không có gì đâu, việc làm ăn của ta sảy ra chút vấn đề mà thôi, ta có thể giải quyết được.”

Tiêu Phàm cười cười nói. Hồi nãy vẫn chưa ăn cơm xong nên Tiêu Phàm ngồi xuống ăn tiếp, tài nấu nướng của Tô Ấu Vi cũng tương đối tốt, nếu như không phải vì thể chất của hắn dạo này tốt lên, năng lượng tiêu hao cũng nhiều hơn, nhất định hắn sẽ mập lên không ít.

“Cốc cốc…cốc cốc.”

Đột nhiên có tiếng gõ cửa vọng đến, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi mắt đối mắt, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi. Ai tới giờ này vậy nhỉ? Nếu như là đám Trầm Thần tới thì còn được, nhưng nếu như là người khác tới, để người ta biết bọn hắn ở chung nhà, buổi tối còn cùng nhau ăn cơm thì chỉ sợ là tin tức này sẽ nhanh chóng truyền đi khắp trường mất.

“Khả năng không phải đám lão tứ đâu.”

Tiêu Phàm âm thầm cau mày, hắn vừa kiểm tra điện thoại, không thấy có tin nhắn nào gửi đến thông báo cả. Bọn hắn đều biết bây giờ Tô Ấu Vi ở đây, cho dù bọn hắn có muốn qua đây thì ít nhất trước khi đến cũng sẽ gọi cho hắn một cuộc điện thoại để báo trước. Nếu không thì lỡ trong nhà chỉ có Tô Ấu Vi thì sao?

“Cốc..cốc..”

Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi không động đậy, tiếng gõ cửa ngoài kia lại vang lên.

“Ấu Vi, là ta. Ta biết ngươi ở trong nhà, đèn vẫn đang sáng mà. Trước đây giữa hai chúng ta có chút hiểu nhầm, thế nên hôm nay ta đến đây để giải thích với ngươi một chút, ngươi mở cửa cho ta vào nói chuyện một lát đi.”

Giọng Tống Khiết từ ngoài cửa vọng vào. Tô Ấu Vi cau chặt mày, trước đây Tô Ấu Vi block Tống Khiết rồi, sau đó Tống Khiết lại gửi lời mời kết bạn lại, nhưng nàng không đồng ý, lần này nàng ta lại trực tiếp tìm đến tận cửa luôn rồi.

“Ngươi về đi, giữa hai chúng ta không có gì để nói hết.”

Tô Ấu Vi lạnh giọng nói. Nàng biết Tống Khiết đến đây mục đích không phải vì níu giữ lại quan hệ bạn bè của họ. Giữa hai người căn bản là chưa hề có tình cảm bạn bè thật sự. Khả năng cao là hiện giờ không còn ai cho Tống Khiết tiền tiêu nữa! Ngày trước khi nàng còn ở kí túc xá, Tống Khiết kiếm được tiền từ đám người Dương Vinh nhờ bán những thông tin nho nhỏ hay các bí mật nhỏ của nàng. Hiện tại nàng chuyển đến đây sống, còn block Tống Khiết, mà đám người Dương Vinh cũng không phải lũ ngu, nếu bọn hắn không moi được thông tin gì có ích thì làm sao bọn hắn còn đưa tiền cho Tống Khiết nữa?

"Ấu Vi, ngươi cứ mở cửa trước đi đã. Ít nhiều gì thì chúng ta cũng là bạn cùng lớp, ngươi không thể đối với ta tuyệt tình như vậy được mà đúng không? Ta nói cho đám người Dương thiếu gia một chút thông tin của ngươi cũng là vì muốn tốt cho ngươi mà, ngươi xinh đẹp như vậy, hoàn toàn đủ khả năng tìm một thiếu gia con

nhà giàu làm bạn trai. Nếu như ngươi bị một tên tiểu tử nhà nghèo nào đó lừa, vậy thì sau này người phải hối hận chính là ngươi thôi."

Tống Khiết ở ngoài cửa nói. Tô Ấu Vi nhìn nhìn Tiêu Phàm, sau đó nàng nhìn về phía cửa lạnh giọng nói:

"Ngươi theo dõi ta đến tận đây?"

"Ấu Vi, ngươi đừng dùng từ theo dõi khó nghe như vậy, chỉ là chiều nay ta vô tình thấy ngươi, nhưng chiều ta có chút việc bận nên bây giờ mới tới đây tìm ngươi nói chuyện cho đàng hoàng."

Tô Ấu Vi âm thầm thở phào một hơi. Xem ra Tống Khiết không hề biết việc Tiêu Phàm cũng ở trong nhà này, nàng ta chắc cũng không biết đây là nhà của Tiêu Phàm. Việc nàng và Tiêu Phàm ở chung nhà nếu như bị lộ ra ngoài thì Tô Ấu Vi cũng chẳng quan tâm lắm, nhưng nàng lo nếu như vậy thì sẽ ảnh hưởng đến Tiêu Phàm, lo lắng có người đến tìm Tiêu Phàm gây chuyện.

"Tống Khiết, ngươi đi đi, chúng ta không có gì đáng để nói với nhau cả. Chuyện trước đây ta sẽ không truy cứu nữa, nhưng nếu sau này mà ngươi vẫn lợi dụng ta để kiếm tiền thì đừng trách ta không nể mặt."

Tô Ấu Vi lạnh giọng nói. Ngoài cửa, Tống Khiết tức giận nói:

"Ta chỉ là nhân tiện kiếm một chút tiền nhỏ mà thôi, mục đích chính thì cũng vẫn là muốn tốt cho ngươi. Tại sao ngươi lại không biết điều, không nhận ra ai tốt như thế chứ. Hiện giờ ta có thể đem tin tức ngươi đang ở đây truyền ra ngoài, ngươi có tin không? Kí túc xá tốt như vậy ngươi không ở, lại lãng phí tiền của thuê trọ ở ngoài, đây là ngươi muốn làm gì? Ngươi không dám mở cửa, chẳng nhẽ ngươi giấu trai ở bên trong hay sao?"

Chương 73: Tô Ấu, Cố Lên

Tiêu Phàm cau mày, người bạn cùng phòng kí túc xá này của Tô Ấu Vi không có cửa so sánh với đám Trầm Thần. Tô Ấu Vi nói:

“Tống Khiết, chắc ngươi cũng biết vụ án của Khâu Nhất Minh chứ nhỉ, nếu như ngươi dám để lộ tin tức ta đang ở đây cho người ngoài biết, sau này nếu như ta sảy ra bất kể chuyện gì thì ngươi cũng có trách nhiệm đấy.”

“Ta—“

Tống Khiết khẽ thay đổi sắc mặt, vụ của Khâu Nhất Minh đã đồn ầm khắp trường rồi. Chuyện hắn đánh thuốc mê Tô Ấu Vi thì người ngoài không biết, nhưng thời gian trước có một cô gái chết ở trong trường là do hắn giết thì chuyện này cả trường đều biết. Cô gái bị Khâu Nhất Minh giết chết còn không xinh đẹp bằng một góc của Tô Ấu Vi.

“Ấu Vi, ta chỉ là muốn tốt cho ngươi mà thôi. Ngươi nguôi giận trước đi đã, vài ngày nữa ta lại đến gặp ngươi sau, chúng ta dù sao cũng là bạn cùng lớp cả mà.”

Tống Khiết nói, sau đó cuối cùng nàng ta cũng xuống lầu rời đi. Tiêu Phàm mở miệng nói:

“Đàn em, hay là ngươi vẫn nên chuyển về kí túc xá ở đi. Nếu để người ngoài biết chúng ta ở chung nhà thì ta sợ nó sẽ gây ảnh hưởng đến ngươi mất.

“Đàn anh, ta...ta không sợ.”

Tô Ấu Vi vội vàng nói.

"Nếu tin này bị lộ ra ngoài thì ngươi thật sự không sợ hay sao?”

Tiêu Phàm lắc lắc đầu:

"Đám người vớ vẩn như Dương Vinh thì ta đánh một lúc tám tên vẫn dư sức. Bây giờ là xã hội pháp trị, bọn hắn cũng không thể dùng dao dùng súng với ta được có đúng không?”

Tô Ấu Vi nhớ lại trước đây đã từng thấy Tiêu Phàm đánh gục hai tên hung thủ, lại nhớ đến cảnh Tiêu Phàm có thể dùng một tay đem Phùng Bình nhấc lên được. Thế nên hắn nói một mình có thể địch lại tám tên có lẽ cũng không phải không có khả năng.

"Đàn anh, vậy thì ngươi cứ tiếp tục ở đây đi. Ta vẫn còn có chút lo sợ."

Tô Ấu Vi làm mặt đáng thương nhìn về phía Tiêu Phàm nói. Tiêu Phàm gật gật đầu:

"Ban nãy người đến đây là bạn cùng phòng kí túc xá của ngươi à? Nàng ta có chuyện gì thế?"

Tô Ấu Vi buồn buồn nói:

"Ngày trước ta vẫn cứ cho rằng Tống Khiết là một người tốt bụng cơ. Nhưng có một lần, ta biết được Dương Vinh có cho Tống Khiết tiền tiêu, sau đó ta mới bắt đầu để ý hơn, thì phát hiện ra tiền mà nàng ta có không phải chỉ từ phía Dương Vinh đưa, nàng ta chỉ dựa vào truyền thông tin của ta mà mỗi tháng cũng kiếm được vài ngàn đó."

Tiêu Phàm lắc lắc đầu:

"Còn chưa tốt nghiệp nữa mà nàng ta đã học làm chó săn rồi, thế này thì đợi đến khi tốt nghiệp, nàng ta có thể chuyển hẳn sang ngành bên đó mà phát triển chắc cũng có tương lai lắm."

Tô Ấu Vi bật cười ra tiếng. Tiêu Phàm ngơ ngác, Tô Ấu Vi cười tươi như vậy mang lại lực sát thương quá cao.

"Đàn anh, vậy ta về phòng làm việc trước nhé."

Tô Ấu Vi mặt hơi đỏ lên, nói. Tiêu Phàm cứ nhìn nàng chằm chằm như vậy làm nàng hơi xấu hổ.

"Ừm, được."

Cả hai đều đã ăn xong rồi, Tiêu Phàm đứng dậy thu dọn bát đũa, nhiệm vụ của hắn sau mỗi bữa ăn là rửa bát.

"Tô Ấu Vi, cố lên!"

Tô Ấu Vi âm thầm cổ vũ chính mình, nàng mở máy tính lên, bắt đầu bận rộn. Cô nhi viện mới nhận được 45 vạn, tạm thời nàng không cần lo bên đó nữa. Bây giờ Tiêu Phàm đang học bằng lái xe,

nàng muốn kiếm thêm chút tiền để mua tặng Tiêu Phàm một chiếc xe. Từ khi chuyển đến đây, thời gian mà nàng có trở nên dư dả hơn, thế nên nàng muốn nỗ lực mỗi tháng có thể kiếm được 7- 8 vạn, vậy là chỉ cần khoảng 3 tháng là nàng có thể kiếm được khoảng 20 vạn, đủ tiền để mua tặng Tiêu Phàm một chiếc xe khá ổn rồi. Tiêu Phàm có nhà rồi, nếu như nàng mua tặng hắn một chiếc xe thì chẳng phải hắn sẽ vừa có nhà vừa có xe hay sao? Mặc dù không thể so sánh với siêu xe của nhà giàu, nhưng Tô Ấu Vi cảm thấy hắn chỉ cần như vậy cũng rất ổn rồi.

…

Vân Nam, Thụy Lệ.

"Chàng trai trẻ, hôm nay ngươi muốn gặp ta là có chuyện gì vậy?"

Đường Tại Thiên hút xì gà, dùng giọng bình thản nói. Người đứng trước mặt hắn là Dương Vinh, mặt Dương Vinh hơi lo lắng. Mặc dù Dương gia có số tài sản không nhỏ, nhưng khi đứng trước một ông chủ lớn như Đường Tại Thiên thì Dương Vinh vẫn còn non lắm. Ở đây Đường Tại Thiên cũng được coi như rắn đầu đàn, hắn ở bên Myanmar cũng có mối quan hệ rộng, làm ăn cũng được.

“Ông chủ Đường, bố của ta là Dương Quang Diệu.”

Dương Vinh mở miệng nói. Đường Tại Thiên gật nhẹ đầu:

“Cái này trên thư mời ngươi đã viết rất rõ ràng rồi.”

Nếu Dương Vinh không phải con của Dương Quang Diệu thì hắn ta đã không có tư cách gặp mặt hắn rồi.

“Ông chủ Đường, ta muốn gặp ngươi để nói về chuyện của Tiêu Phàm.”

Lần trước hắn làm lỗ gần hết 5 ngàn vạn rồi, thế nên Dương Vinh biết nếu hắn không làm gì cả thì sắp tới có lẽ hắn sẽ không được động vào việc làm ăn của gia đình nữa, thế thì hắn sẽ không có tiền tiêu nữa rồi. Chút tiền tiêu vặt mà gia đình cho không thể đủ để hắn tiêu xài được.

“Tiêu Phàm?”

Chương 74: Trao Đổi Phương Thức Liên Lạc

Đường Tại Thiên đột nhiên có hứng thú hẳn lên. Mặc dù hắn không chủ động điều tra về Tiêu Phàm, nhưng nếu có Dương Vinh đến tận cửa đưa thông tin để hắn hiểu thêm về Tiêu Phàm một chút thì cũng không tồi. Hai mắt Dương Vinh sáng lên, hắn muốn dùng Tiêu Phàm để bắt chuyện với Đường Tại Thiên. Nếu có thể chiếm được thiện cảm của Đường Tại Thiên thì lỗ mất 5 ngàn vạn kia sẽ không đáng để hắn để tâm nữa, mà gia đình còn cho hắn thêm tiền cũng nên.

“Ông chủ Đường, trước đây ta nhìn thấy hắn cùng với ngươi cùng nhau đi chung xe, hắn ta và ngươi có quan hệ tốt lắm à?”

Dương Vinh nói. Đường Tại Thiên gật gật đầu:

"Đúng vậy, hắn và ta đúng là có quan hệ không tồi.”

Dương Vinh trầm giọng nói:

“Ông chủ Đường, mặc dù ta không biết hắn làm cách nào để tiếp xúc với ngươi, nhưng ta sợ là hắn đã lừa gạt ngươi cái gì rồi. Hắn chỉ là một cô nhi, bố mẹ đều đã qua đời. Trong nhà hắn cũng chẳng có tiền đâu. Người như hắn làm sao có thể tiếp xúc làm quen với người như ngươi được?”

Đường Tại Thiên híp mắt lại:

"Làm sao mà ngươi biết được?”

Dương Vinh tràn đầy tự tin nói:

"Ông chủ Đường, những lời ta nói đều là sự thật. Ta và hắn là bạn học cùng trường, đều là sinh viên đại học D cả, thông tin cá nhân của hắn đều được đăng đầy trên web trường đó.”

Nói đến đây, Dương Vinh lấy ra điện thoại của bản thân, mở trang web trường ra cho Đường Tại Thiên xem.

“Ông chủ Đường, ngươi xem này, ở trên này có cả ảnh của hắn nữa. Tất cả các thông tin cá nhân đều có rõ ràng, đầy đủ cả.”

Đường Tại Thiên cẩn thận nhìn kĩ lại, nếu từ thông tin tư liệu này mà nói thì Tiêu Phàm chính là một người bình thường đến không thể bình thường hơn, hắn ta có bố mẹ đều đã qua đời, gia cảnh bình thường, thứ nổi bật duy nhất có lẽ là thành tích học tập.

“Giấu cũng thật là kĩ.”

Đường Tại Thiên âm thầm cảm thán trong lòng. Hắn cũng không ngu ngốc mà tin rằng Tiêu Phàm thật sự là một người bình thường. Tiêu Phàm có thể ở ngay trước mặt hắn, nhẹ nhàng mà lấy được mảnh đạn trong người Dương Quân ra, hình ảnh mảnh đạn nằm trên tay Tiêu Phàm đến bây giờ hắn vẫn còn nhớ rõ. Lúc Dương Quân và Tiêu Phàm bị truy sát, Tiêu Phàm còn dùng tay không đỡ lấy đạn. Cho dù không có những chuyện này thì chỉ cần nói đến chuyện những viên đá thô Tiêu Phàm chọn đều lãi lớn thôi cũng đã đủ rồi. Những điều này mà là những năng lực mà người bình thường làm được hay sao?

“Chàng trai trẻ, ngươi nói với ta những thứ này là có ý gì?”

Đường Tại Thiên mặt mày lãnh đạm nói. Dương Vinh vội vã đáp:

“Ông chủ Đường, ta chỉ là không muốn ngươi bị lừa gạt nên mới nhắc nhở ngươi một chút mà thôi. Tiêu Phàm tương đối thông minh, vậy thì trình độ lừa gạt người của hắn chắc cũng không tồi đâu.”

“Ta sẽ tự kiểm chứng sau. Người có tuổi rồi thường muốn đi nghỉ sớm, người đâu, tiễn khách.”

Đường Tại Thiên giọng nhạt nhạt nói, với tính cách và địa vị của hắn thì hắn cũng chẳng cần trực tiếp lật mặt với một tiểu bối như Dương Vinh.

“Vậy được, ông chủ Đường. Đây là phương thức liên lạc của ta.”

Dương Vinh để lại một tấm danh thiếp rồi nhanh chóng rời đi.

“Dương Quân, xem cái này đi.”

Đường Tại Thiên tra lại tư liệu khi nãy Dương Vinh đưa rồi đem cho Dương Quân xem.

“Ông chủ, theo ta thì năng lực của Tiêu thiếu gia là thứ mà chúng ta không có gì cần phải nghi ngờ cả. Vậy thì bây giờ có hai loại khả năng, khả năng đầu tiên thì đây chỉ là thân phận giả để che mắt người ngoài của hắn, còn thực ra hắn vẫn còn có thân phận khác nữa. Còn một khả năng khác nữa có thể sảy ra là đây chính là thân phận thật của hắn, vậy thì phía sau lưng hắn không phải một đại gia tộc lớn chống lưng, mà là một môn phái nào đó. Những môn phái lớn có lịch sử lâu đời thì năng lực của họ có thể còn mạnh hơn các đại gia tộc nữa.”

Dương Quân suy nghĩ một lát rồi nói. Đường Tại Thiên hơi hơi gật đầu:

“Liệu có thêm một loại khả năng là có khi Tiêu Phàm đã lấy được một loại bí tịch nào đó sau đó tự mình học thành tài hay không?”

Dương Quân lắc lắc đầu.

"Ông chủ, ta cảm thấy xác suất để sảy ra loại khả năng này rất thấp, nghèo văn phú võ, nếu hắn không có một thế lực lớn mạnh ở đằng sau lưng trợ giúp thì hắn sẽ không thể mạnh như này được, tuổi hắn còn quá trẻ. Ông chủ, tốt hơn hết là chúng ta không nên có suy nghĩ chống đối lại Tiêu Phàm làm gì cả, việc này chỉ lợi ít hại nhiều mà thôi.”

Dương Quân dùng từ “chúng ta” để nói, nhưng thật ra ý của hắn là Đường Tại Thiên đừng nên có ý nghĩ như vậy. Kể cả Đường Tại Thiên cố chấp chống đối lại Tiêu Phàm thì hắn cũng sẽ không làm theo. Tiêu Phàm đã từng giúp hắn lấy ra được mảnh đạn trong người, giúp cho hắn đỡ phải chịu đau đớn.

Chương 75: Trò Chuyện Với Đường Tại Thiên

Lần từ Myanmar quay về, đúng ra là hắn ta phải bảo vệ Tiêu Phàm, nhưng kết quả cuối cùng lại là Tiêu Phàm cứu mạng hắn,

hắn đã nợ Tiêu Phàm không ít rồi. Đường Tại Thiên cười nhạt nói:

"Ngươi yên tâm đi, làm sao ta có thể có ý nghĩ đó được? Kể cả sau lưng hắn không có thế lực lớn nào chống lưng đi chăng nữa thì kết giao với người như Tiêu thiếu gia cũng là một việc không tồi mà."

Nói đến đây, Đường Tại Thiên lấy điện thoại ra, gửi cho Tiêu Phàm một tin nhắn.

"Dương Vinh dám đi mách lẻo với Đường Tại Thiên?"

Rất nhanh sau đó, Tiêu Phàm đã thấy được tin nhắn của Đường Tại Thiên gửi đến.

"Chỉ sợ là 5 ngàn vạn của tên này đã lỗ sạch rồi. Hắn không can tâm đến vậy luôn à?"

Tiêu Phàm cười lạnh trong lòng, hắn có thể đoán được đại khái những tính toán trong lòng Dương Vinh. Chỉ có thể nói rằng phương pháp thì cũng tốt, nếu có thể kéo được quan hệ với Đường Tại Thiên thì đây cũng được coi là một ý tưởng không tồi, nhưng mà Dương Vinh đã đánh giá thấp hắn rồi, không phải hắn chủ động kéo quan hệ với Đường Tại Thiên, mà là Đường Tại Thiên muốn giữ mối quan hệ với hắn.

"Tít tít."

Tiêu Phàm gọi một cuộc điện thoại cho Đường Tại Thiên.

"Tiêu thiếu gia, vừa rồi ta không làm phiền ngươi chứ?"

Đường Tại Thiên nghe điện thoại, cười ha ha nói. Tiêu Phàm cười:

"Ông chủ Đường ban nãy là đang nhắc nhở cảnh tỉnh giúp ta, làm sao nhắc đến làm phiền hay không làm phiền được? Người mà Dương Vinh nhắc đến đúng là ta, gia cảnh nhà ta nghèo khó, đã để ông chủ Đường chê cười rồi. Sắp tới ta định đi Myanmar một chuyến, để mua 1 vạn tấn gạo, chất lượng gạo bình thường là được rồi, không biết ông chủ Đường có thể giúp ta một tay hay không?"

Đường Tại Thiên kinh ngạc trong lòng, mua những 1 vạn tấn gạo?

Hắn mua nhiều gạo như vậy, cho dù có dùng để nuôi lợn đi chăng nữa thì cũng có thể nuôi được rất nhiều lợn nha.

"Tiêu thiếu gia khách khí, đây chỉ là việc nhỏ mà thôi, không thành vấn đề. Nhưng mà chúng ta vẫn nên tìm một căn nhà kho đề chứa chúng chứ?"

Đường Tại Thiên vội nói. Tiêu Phàm cười:

"Đúng vậy, ta cần tìm một căn nhà kho ở nơi nào đó đừng gây sự chú ý quá, nếu hai vạn thanh đao đã làm xong thì cũng bỏ vào kho đấy luôn được là tốt nhất. Ngoài ra ta còn cần 5 ngàn tấn muối, 5 ngàn tấn đường nữa."

Muối và đường đều là những thứ vật dụng cần thiết. Trước đó hắn đã gửi cho Tiêu Hải vài trăm tấn muối ăn, tính với giá muối trung bình ở Ngân Nguyệt Thành thì chắc cũng đủ dùng rồi, nhưng mà sau này chắc chắn vẫn còn cần dùng, nên không bằng hiện giờ hắn mua nhiều một chút cũng không thừa. Vất vả một lần này thôi, sau này việc hắn cần làm sẽ nhẹ nhàng hơn không ít.

"Nhiều vậy sao?"

Đường Tại Thiên kinh ngạc nói. Người bình thường làm gì có ai dự trữ nhiều đồ như vậy, một túi muối thôi cũng đủ để người bình thường ăn trong một thời gian dài rồi.

"Đúng là lần này cần hơi nhiều đồ thật. Ông chủ Đường, có vấn đề gì sao?"

Tiêu Phàm nói. Đường Tại Thiên cười:

"Đều là những thứ rất phổ thông như gạo, muối ăn, đường mà thôi, những thứ này chỉ cần có tiền thì có thể giải quyết đơn giản. Bây giờ ta sẽ cho người qua đó tìm mua là được. Còn về tất cả tốn bao nhiêu tiền thì sau đó ngươi đưa cho ta là được."

Tiêu Phàm nói:

"Đúng rồi, ta còn cần một ít dây có lực đàn hồi tốt. Dây vợt tennis, dây sợi kevlar, sợi PE mỗi loại đều cần mua một ít, khoảng 1 tấn mỗi loại đi."

Một cuộn dây rất dài, có thể làm được không ít dây cung, nếu hắn mua mỗi loại 1 tấn thì hoàn toàn có thể đáp ứng đủ. Đường Tại Thiên hơi hơi nghi hoặc, Tiêu Phàm đang bày trò gì đây? Nhưng mà nếu Tiêu Phàm cần, thì hắn cho người đi mua là được. Mấy thứ Tiêu Phàm cần đều rất dễ mua.

“Vậy Tiêu thiếu gia, bây giờ ta sẽ cho người qua đó tìm mua đồ về. Phía bên Dương Vinh, ngươi có cần ta cho người đến cảnh cáo hắn một chút không?”

Đường Tại Thiên nói. Tiêu Phàm giọng nhạt nhạt đáp:

“Hắn ta chỉ giống như một tên hề thích nhảy nhót lung tung mà thôi, chúng ta không cần phải để ý đến hắn. Lần này làm phiền ông chủ Đường rồi, khi nào ngươi đến thành phố Z đi, ta mời ngươi một bữa thịnh soạn.”

“Haha, vậy thì tốt quá.”

Đường Tại Thiên cười nói. Tắt điện thoại, Đường Tại Thiên nhìn Dương Quân nói:

"Dương Quân, ngươi cảm thấy thế nào?”

Dương Quân trầm ngâm một lúc rồi đáp:

"Hắn mua một lúc nhiều lương thực, muối ăn, đường như vậy, chắc chắn không thể để chỉ cho một số lượng nhỏ người ăn hết được, kể cả có nuôi thêm động vật thì cũng không phải chuyện đơn giản. Đằng sau lưng Tiêu thiếu gia khả năng cao là có một đại môn phái ẩn thế đã lâu, hơn nữa trong đó còn có không ít người.”

Đường Tại Thiên hơi gật gật đầu, hắn cũng có suy nghĩ giống như thế. Tiêu Phàm mua nhiều lương thực, muối, đường như thế, lại còn thêm vài ngàn thanh đao nữa, rõ ràng là hắn ta đang tiếp ứng cho một số lượng người rất lớn.

Chương 76: Tổng Cộng Có Ba Tên Cướp

Chớp mắt đã 6 ngày trôi qua, trong mấy ngày này phần lớn thời

gian Tiêu Phàm dùng để luyện tập lái xe. Với trình độ lái xe của hắn hiện giờ thì hắn đã có thể lái xe đi trên đường bình thường rồi, nhưng nếu muốn thi bằng lái xe thì hắn cần phải đi học đủ số buổi, về mặt này thì hắn cũng lười dùng tiền để đi cửa sau làm gì, điều này là không cần thiết.

"Kết quả thi lái xe đã có, thành tích đạt tiêu chuẩn."

Tiêu Phàm vừa cười ha ha vừa đi ra khỏi trường dạy lái xe, cuối cùng hắn cũng thi qua vòng hai rồi.

"Hôm nay đã là ngày thứ 8 rồi, ta phải chuẩn bị đi Myanmar một chuyến thôi."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng. Sáng nay Đường Tại Thiên vừa gọi điện cho hắn, báo rằng lô đao kia làm đã sắp xong rồi, mấy thứ đồ mà hắn nhờ mua cũng đã mua được 70 80%.

"Tít tít."

Đột nhiên điện thoại của Tiêu Phàm kêu lên, là Khổng Húc gọi đến.

"Lão đại, buổi trưa muốn rủ ta đi ăn à?"

Tiêu Phàm vừa tiếp điện thoại, vừa cười nói. Sắp tới giờ ăn trưa rồi, nếu như nhóm người Khổng Húc có rủ nhau đi ăn thì chắc chắn sẽ không quên mất hắn đâu. Giọng Khổng Húc nặng nề từ đầu dây bên kia truyền tới:

"Lão tam, ngươi mau chóng về đây đi, lão tứ gặp phiền phức lớn rồi, hắn gặp phải đám cướp ngân hàng, bây giờ hắn đang bị nhốt trong ngân hàng mất rồi."

Mặt Tiêu Phàm biến sắc, nếu như người bị nhốt là Diệp Phi thì hắn đã không cần phải lo lắng. Với thân thủ của Diệp Phi thì hắn ta có thể thừa sức đánh bẹp đám cướp đó. Nhưng Trầm Thần thì khác, người hắn hơi mập mập, thế nên bình thường trông hắn đã không linh hoạt lắm rồi, hơn nữa vì gia đình hắn có điều kiện, thế nên quần áo trên người hắn mặc đều là hàng hiệu cả, rất dễ thu hút sự chú ý của đám cướp.

"Ta lập tức về ngay đây."

Trường dạy lái xe mà hắn học ở ngay gần trường đại học, thế nên mất chưa đến 10 phút, Tiêu Phàm đã về đến kí túc xá.

"Lão đại, chuyện là như thế nào vậy?"

Vừa vào cửa kí túc xá, Tiêu Phàm đã lập tức hỏi. Khổng Húc mặt mày nghiêm trọng mà nhìn hắn nói:

"Lão tứ gửi tin nhắn cho ta, nói là hắn gặp phải bọn cướp ngân hàng rồi."

Tiêu Phàm nghi hoặc nói:

"Ban nãy ta đi ngang qua ngân hàng gần trường, nhưng cũng có thấy gì lạ đâu?"

Khổng Húc cười khổ nói:

"Hắn không phải bị nhốt ở đó, tên khỉ này không biết mấy hôm nay định làm trò gì mà cứ ra ngoài suốt thôi, hôm nay vừa mới sáng sớm hắn đã ra ngoài rồi, không ngờ tai bay vạ gió lại gặp phải chuyện này."

Diệp Phi trầm giọng nói:

"Trước tiên chúng ta cứ gọi xe qua đó xem sao đã."

Tiêu Phàm gật gật đầu. Ba người nhanh chóng đi ra cổng trường, gọi một chiếc taxi, 20 phút sau họ đã đến gần địa điểm cần đến. Ở quanh đó có không ít xe cảnh sát, có cả dây phong tỏa cũng đã giăng vòng quanh đó rồi. Xung quanh có rất nhiều người đứng hóng chuyện. Tiêu Phàm thầm chửi thề trong lòng, đến cướp ngân hàng mà đám người này cũng đứng hóng hớt, không sợ lũ cướp đi ra rồi tặng cho mỗi người một viên đạn hay sao? Khổng Húc nói:

"Với tình hình như này thì dù ta có gọi điện tìm người tới thì chắc cũng không cần thiết nữa, hiện giờ ở đây cũng có nhiều người lắm rồi. Lão tam, ngươi thông minh, nghĩ xem có cách gì tốt không đi?"

Lúc này Tiêu Phàm nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, Lương Võ.

“Để ta qua kia hỏi thăm một chút đã.”

Tiêu Phàm nói, hắn nói xong liền đi về phía Lương Võ.

“Tiêu Phàm, ngươi đến đây làm gì vậy?”

Lương Võ thấy Tiêu Phàm đi đến thì nghi hoặc hỏi.

"Đội trưởng Lương, ta có một người anh em bị kẹt trong đó, hiện giờ tình hình bên trong như thế nào rồi?”

Tiêu Phàm hỏi. Lương Võ cau mày nói:

“Tổng cộng có 3 tên cướp, chúng có súng. Bên trong đó hiện giờ có khoảng 20 con tin, nhân viên ngân hàng đã ấn nút cảnh báo cấp tốc để báo cảnh sát, thế nên bọn chúng chưa đi ra ngoài thì cảnh sát đã đến đây rồi. Đúng ra là ta chỉ phụ trách vụ án của bố mẹ ngươi thôi, nhưng vì vụ án này sảy ra đột xuất quá nên ta đến đây tạm thời tiếp nhận.”

Tiêu Phàm gật gật đầu. Những tình huống sảy ra bất ngờ như này cần rất nhiều nhân lực, Lương Võ phải qua đây trợ giúp cũng là điều bình thường.

“Lùi lại, tất cả cảnh sát lùi hết lại, nếu không thì đừng trách lão tử không khách khí.”

Từ trong ngân hàng truyền ra giọng nói. Nhưng tất cả cảnh sát ở bên ngoài đều như không nghe thấy gì cả mà vẫn đứng yên tại chỗ. Nếu như đám cướp nói lùi lại bọn hắn liền nghe lời mà lùi lại thật, thì bọn hắn còn tới đây làm gì?

“Không ổn.”

Tiêu Phàm phát hiện ra một họng súng đen ngòm đang nhắm về phía này, đúng hơn là họng súng đó đang nhắm về phía Lương Võ.

“Phằng!”

Một tên cướp đã âm thầm nhắm chuẩn về phía Lương Võ rồi nổ súng. Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Tiêu Phàm đã nhanh chóng đẩy Lương Võ ngã sang một bên. Viên đạn bay sượt qua

người Tiêu Phàm.

“Cẩn thận!”

Chương 77: Con Tin

Những người cảnh sát còn lại nhanh chóng lùi về phía sau, những người đứng xung quanh hóng chuyện cũng nhanh chóng chạy tản đi không ít.

"Mẹ nó, tên nhãi này, ngươi thể hiện cái gì ở đây thế? Ngươi vào đây ngay cho ta, nếu ngươi dám không vào, lão tử đây cứ một phút giết một người, ta nói được làm được.”

Một giọng nói mạnh mẽ từ trong ngân hàng truyền ra. Lương Võ trong lòng thầm phẫn nộ, mấy tên cướp này dám cầm súng bắn hắn, thật là quá kiêu căng hống hách rồi, nếu như không phải nhờ Tiêu Phàm đẩy hắn ra, có thể ban nãy hắn đã phải bỏ mạng lại nơi này.

"Lão tam!”

Đám Khổng Húc trốn sau một chiếc xe cảnh sát, Diệp Phi nghe tên cướp nói vậy, kinh hãi mà hô lên. Tiêu Phàm cứu được người thì tất nhiên là chuyện tốt, nhưng bây giờ đám cướp lại ép buộc Tiêu Phàm phải đi vào trong, thế không phải là mỡ dâng miệng mèo, Tiêu Phàm phải đi vào hang cọp hay sao? Lũ cướp này dám nhắm súng bắn cảnh sát, chứng tỏ chúng cũng có gan giết người.

“Tiêu Phàm, ngươi không thể đi vào đó được.”

Lương Võ gấp gáp nói. Từ trong ngân hàng, giọng nói dữ dằn của tên cướp ban nãy lại vọng ra:

“Tên nhãi kia, chắc hẳn là ngươi có thể nghe thấy tiếng ta nói, bây giờ ngươi còn 50 giây, nếu như ngươi không vào trong thì lão tử sẽ lập tức giết một người cho ngươi xem.”

Tiêu Phàm thầm cười lạnh trong lòng, bảo hắn đi vào trong đó sao? Thật là hợp ý của hắn. Cho dù đám cướp này có súng thì thế

nào? Tiêu Phàm không hề lo sợ. Qua mấy ngày tập luyện vừa rồi, năng lực tinh thần của hắn đã mạnh hơn trước kia thêm một chút, với lại năng lực này hắn càng dùng nhiều thì càng thành thạo. Bây giờ hắn ở bên ngoài thì còn chưa nghĩ ra cách để giải quyết đám cướp này, nhưng bây giờ chính chúng nó gọi hắn vào trong, vào trong đó rồi thì giải quyết đám cướp này còn khó được hắn hay sao?

"Đội trưởng Lương, ta phải vào đó một chuyến, nếu không thì bọn hắn sẽ thật sự giết người mất. Ngươi quên mất biệt danh của ta rồi hay sao?"

Tiêu Phàm nhỏ giọng nói, nói xong hắn đứng dậy, giơ hai nắm đấm ra. Lương Võ cau chặt mày, hắn nói to lên:

"Hãy để ta thay hắn vào trong đó làm con tin."

Tên cướp ban nãy nổ súng ở trong ngân hàng ánh mắt lấp lóe, thực ra mục đích hắn đi cướp lần này chính là muốn dụ Lương Võ đến, sau đó quang minh chính đại mà giết chết hắn. Nếu để Lương Võ vào đây làm con tin thì việc giết Lương Võ cũng dễ dàng hơn, nhưng cũng dễ khiến người khác nghi ngờ hơn. Dù sao thì nếu để người như Lương Võ vào đây, bọn hắn cũng sẽ gặp nguy hiểm hơn.

"Lão tử chỉ muốn thằng nhãi con kia vào đây. Các ngươi vẫn còn 30 giây."

Tên cướp lạnh lùng nói. Tiêu Phàm từng bước một đi về phía cửa ngân hàng, Khổng Húc và Diệp Phi mặt mũi đen thui lại, Trầm Thần đã bị nhốt ở trong đó rồi, không ngờ bây giờ cả Tiêu Phàm cũng ép buộc phải vào trong đó nốt.

"Đợi một chút, ta muốn thay thế hắn vào trong đó. Bố mẹ ta đều làm trong nhà nước, hơn nữa chức vụ cũng không thấp, nếu như ta vào đó làm con tin thì sẽ có lợi cho các ngươi hơn."

Khổng Húc nghiến răng, đứng dậy lớn tiếng nói. Tiêu Phàm là do hắn gọi đến đây, hắn không thể trơ mắt nhìn Tiêu Phàm cứ như vậy mà vào trong kia được.

"Hắn lừa các ngươi đấy, nhà ta mới là nhà làm quan lớn, để ta thay thế hắn cho."

Diệp Phi chạy lên đứng chắn trước mặt Khổng Húc.

"Pằng!"

Một tiếng súng vang lên, tên cướp lạnh giọng nói:

"Các ngươi xem ta là thằng ngốc à? Các ngươi đều giả vờ muốn vào trong gây chuyện gì? Đều ngoan ngoãn đứng im đó hết cho lão tử, nếu không đừng trách ta ra tay độc ác. Thằng nhãi kia, ngươi còn 15 giây."

Tiêu Phàm quay đầu nhìn đám Khổng Húc một cái, viên đạn ban nãy bắn trúng khoảng đất ngay phía trước chỉ cách bọn hắn một đoạn ngắn.

"Ta...ta đến rồi đây, mau mở cửa."

Tiêu Phàm cố tình dùng giọng căng thẳng nói.

"Rắc rắc."

Cửa cuốn của ngân hàng được kéo lên một chút, đủ để cho Tiêu Phàm vào trong. Sau khi Tiêu Phàm vào trong, cửa cuốn lại lập tức đóng vào.

"Chết tiệt!"

Lương Võ đấm một quyền vào cửa xe, sắc mặt cực kì khó coi. Tiêu Phàm chỉ là một dân thường mà thôi, hắn ta thật sự không muốn Tiêu Phàm dính vào chuyện này. Vào trong ngân hàng, Tiêu Phàm quyét mắt nhìn một lượt khắp nơi, hắn thấy khoảng 20 con tin đang ngồi quây lại thành một đám với nhau ở trong góc, tay mỗi người đều bị trói bằng băng dính.

"Tên nhãi kia, bay nãy ngươi cũng thích thể hiện quá nhỉ, bây giờ thể hiện lại cho ta xem xem nào."

Một tên cướp cầm súng cười độc ác nói. Tay trái hắn cầm súng, còn tay phải thì giơ lên muốn tát một cái vào mặt Tiêu Phàm.

…

Tiêu Phàm dùng tay trái đỡ đòn, tay phải thì đấm một quyền về ngực tên cướp. Một đấm này làm cho tên cướp đau đến mất tiếng, không kêu lên được. Hắn ta cảm thấy lục phủ ngũ tạng của bản thân như cuộn lại vào với nhau vậy. Chỉ trong chớp mắt, Tiêu Phàm đã cướp được súng trong tay hắn. Chốt bảo hiểm của súng đã mở sẵn, trong súng còn tổng cộng 6 viên đạn. Mấy cái này đều là những thứ mà Tiêu Phàm đã dùng năng lực tinh thần kiểm tra qua từ trước đó rồi.

Chương 78: Không Lẽ Lão Tam Là Đặc Công Ngầm?

"Không ổn!”

Tên thủ lĩnh và một tên cướp còn lại mặt mày biến sắc, bọn hắn lập tức hướng họng súng về phía Tiêu Phàm.

"Pằng! Pằng!”

Hai tiếng súng vang lên, nhưng người dành nổ súng trước lại là Tiêu Phàm.

"A!”

Tên thủ lĩnh và tên cướp còn lại kêu lên thảm thiết. Tay phải cầm súng của cả hai tên bị 2 viên đạn chuẩn xác ghim trúng, viên đạn đã làm đứt gân tay của bọn hắn, khẩu súng trên tay bọn chúng cũng rơi xuống sàn.

“Tên khốn nạn kia!”

Tên thủ lĩnh mặt mũi dữ tợn, mặc dù tay phải hắn rất đau, nhưng hắn đã nhanh chóng quỳ xuống dùng tay trái nhặt khẩu súng lên.

“Pằng!”

Tiêu Phàm bình tĩnh mà bắn thêm một phát súng, viên lại lại ghim xuyên qua tay trái của tên thủ lĩnh.

“Ngươi dám nhặt súng lên thử cho ta xem nào?”

Tiêu Phàm cầm súng, từng bước tiến gần tên cướp còn lại. Đúng ra hắn ta cũng định nhặt súng lên đánh lại, nhưng sau khi bị Tiêu Phàm dùng họng súng chỉ vào người, cánh tay đang thò ra mò lấy súng của hắn lặng lẽ thu trở về.

“Muốn bắt sống lão tử ư, ngươi cứ mơ đi!”

Đúng lúc này, tên thủ lĩnh liền lao đầu đập mạnh vào cây cột ở bên cạnh, đầu hắn lập tức chảy đầy máu, ngất ngay tại chỗ. Tiêu Phàm không quan tâm đến tên thủ lĩnh, hắn đá khẩu súng của tên cướp còn lại sang một bên.

“Các ngươi an toàn rồi, đừng lo lắng nữa.”

Tiêu Phàm an ủi nói, 20 người này có lẽ đều đã bị dọa không nhẹ. Trầm Thần ở trong đám con tin, ngơ ngác nhìn về phía Tiêu Phàm. Hắn không dám tin vào mắt mình nữa rồi. Ba tên cướp hung hãn có súng bên người, thế mà trong một thời gian ngắn Tiêu Phàm đểu có thể giải quyết gọn gàng.

“Đội trưởng Lương, các người có thể vào trong này rồi.”

Tiêu Phàm hướng về phía ngoài cửa, lớn tiếng nói. Người ở bên ngoài không thể quan sát được tình hình ở bên trong, nhưng đám Lương Võ ở bên ngoài có thể nghe thấy tiếng động ở bên trong. Ba tiếng súng vừa nãy đã dọa bọn họ ở ngoài không nhẹ.

“Hửm?”

Lương Võ vừa nghe thấy tiếng Tiêu Phàm, hắn liền chạy vọt đến, rất nhanh sau đó Lương Võ đã là người đầu tiên chạy vào trong ngân hàng, hắn nhìn thấy 3 tên cướp nằm ở trên sàn nhà. Tên bị Tiêu Phàm cho ăn một quyền không bị bắn phát nào, nhưng hắn ta cũng chưa tỉnh lại.

“Đội trưởng Lương, những việc còn lại nhờ các ngươi xử lí nốt nhé, ta rút trước đây.”

Tiêu Phàm đem khẩu súng đang cầm trong tay giao cho Lương Võ, hắn hướng về phía Trầm Thần gật gật đầu rồi rời đi. Nếu như hắn

chậm chân thêm một chút thì rất có thể sẽ bị phóng viên vây lấy.

“Không lẽ lão tam là đặc công ngầm à?”

Suy nghĩ trong đầu Trầm Thần trở nên rối tung rối mù, hắn cảm thấy dung lượng não của bản thân không đủ dùng nữa rồi. Tiêu Phàm từ bao giờ trở nên lợi hại đến như vậy?

“Mạnh quá.”

Lương Võ nhanh chóng kiểm tra tình trạng của ba tên cướp một lượt. Trong ba tên cướp thì chỉ có hai tên là trúng đạn, ba viên đạn bắn ra đều bắn trúng giữa cổ tay của bọn chúng. Những lúc huấn luyện bình thường, nếu ở cự li gần thì Lương Võ cũng bắn được chuẩn như vậy, nhưng đối mặt với ba tên cướp có súng thì hắn cũng không chắc bản thân có thể phát huy được tốt như thế. Nếu như người ra tay là hắn, vậy thì lựa chọn mà hắn ưu tiên nhất chính là giết luôn mục tiêu. Mặc dù bắt sống được bọn cướp tất nhiên là tốt hơn bắn chết, biết đâu sau lưng bọn hắn còn có người đứng sau.

“Bọn cướp đã bị khống chế, mọi người yên tâm được rồi. Mọi người về nhà nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Những người cảnh sát khác lần lượt tiến vào, đám Trầm Thần lần lượt từng người một được giúp đỡ cởi trói rồi tất cả rời đi. Ra đến ngoài, đã có hơn 10 người phóng viên đứng chờ sẵn, phóng viên vừa nhìn thấy người đi ra liền lao nhanh tới.

"Đại thúc, xin hỏi vừa rồi bên trong sảy ra chuyện gì vậy?”

Có một nữ phóng viên xinh đẹp tiến lại gần hỏi.

"Ban nãy có một cảnh sát mặc thường phục tiến vào, sau đó hắn dùng 1 quyền đánh gục một tên cướp, rồi lại dùng 2 phát súng để bắn vào tay hai tên cướp còn lại, mà rõ ràng hai tên cướp đó còn có mang theo súng cả. Vị cảnh sát trẻ ấy rất lợi hại.”

Một vị đại thúc trong đám người đó được phóng vấn phấn khích nói. Tiêu Phàm đứng bên ngoải nhìn thấy thầm lắc đầu, may mà hắn chạy nhanh, nếu không chắc chắn hắn sẽ bị đám phóng viên này bám lấy.

"Lão tam, có chuyện gì thế?”

Khổng Húc và Diệp Phi theo sát Tiêu Phàm, cùng nhau rời đi, Khổng Húc nghi hoặc hỏi. Tiêu Phàm cười nhẹ nói:

“Giải quyết ổn thỏa hết rồi, lão tứ không sao cả. Nhưng mà có lẽ việc hôm nay đã dọa không nhẹ đến hắn đâu, hồi nãy ta nhìn thấy hắn sắp bị dọa đến tiểu ra quần rồi.”

Diệp Phi giọng điệu không tốt nói:

"Lão tam, ngươi đừng có thay đổi chủ đề, thân thủ của ngươi như thế nào chẳng nhẽ bọn ta còn không biết hay sao? Ngươi làm thế nào mà mới vào trong đó có một lát đã giải quyết gọn ba tên cướp thế?”

Chương 79: Trúng Đích

Thần sắc Tiêu Phàm trở nên nghiêm túc. Đám Khổng Húc nhìn chằm chằm Tiêu Phàm, đợi Tiêu Phàm giải thích rõ ràng. Tiêu Phàm trầm giọng nói:

“Thật ra ta có một năng lực đặc biệt, khi ta gặp nguy hiểm thì có thể biến thành siêu saiyan, bí mật này ta chỉ nói cho các ngươi biết thôi đó, các ngươi phải giúp ta giữ bí mật nha.”

Khổng Húc và Diệp Phi mặt đầy vạch đen.

“Fuck.”

Hai người đều đồng thời giơ ngón giữa với Tiêu Phàm.

"Tinh tinh, tinh tinh.”

Trầm Thần gọi điện thoại cho Tiêu Phàm, Tiêu Phàm nghe điện thoại rồi báo cho Trầm Thần chỗ hắn hiện tại đang đứng. Không bao lâu sau, Trầm Thần tới nơi. Mặt hắn đầy hưng phấn.

“Lão đại, nhị ca, các ngươi không biết đâu, ban nãy tam ca mạnh như trâu luôn, siêu ngầu.”

Tiêu Phàm trợn trắng mắt:

“Ngươi mới là trâu ấy.”

Trầm Thần cười nịnh nói:

“Tam ca, ta chỉ là muốn miêu tả rằng ngươi rất lợi hại. Tam ca, ngươi bắn súng giỏi thật sự, tại sao trước giờ không nghe ngươi nói rằng ngươi biết bắn súng?”

Tiêu Phàm ngữ điệu không tốt đáp:

"Bình thường không có chuyện gì thì nhắc đến việc này làm gì? Thôi, nhanh nhanh đi ăn bữa cơm nào, buổi chiều ta còn có việc bận nữa.”

Buổi chiều, Tiêu Phàm tới đội hình sự. Vì xem xét đến việc Lương Võ và Tiêu Phàm là chỗ thân quen, lại thêm việc Lương Võ vừa suýt trúng đạn, vậy nên vụ án này chuyển đến chỗ Lương Võ xử lí, Tiêu Phàm lại cần đến đây để viết bản tường trình. Tại căn phòng lấy lời khai quen thuộc, Lương Võ lại một lần nữa đích thân lấy lời khai của Tiêu Phàm. Tiêu Phàm hỏi gì đáp nấy. Lương Võ nói:

“Vấn đề cuối cùng, Tiêu Phàm, tại sao kỹ thuật bắn súng của ngươi lại tốt như thế? Vài lần trước thấy ngươi có thể đánh gục hai tên hung thủ thì ta cũng biết là thân thủ ngươi không tồi, nhưng tài bắn súng của ngươi là như thế nào?”

Lương Võ vẫn cảm thấy bản thân tương đối hiểu Tiêu Phàm. Nhưng hắn lại không hề hay biết việc Tiêu Phàm có tài bắn súng. Tiêu Phàm cười cười nói:

"Mấy ngày trước ta vừa qua Myanmar một chuyến, ở bên đó có sân bắn súng chuyên nghiệp, ta chỉ mới luyện tập nửa tiếng đã có thể trong phạm vi 100m bắn bách phát bách trúng hồng tâm rồi.”

Lương Võ âm thầm nuốt nước bọt. Tiêu Phàm có thiên phú bắn súng đến vậy sao? Kể cả là hắn thì cũng không thể tự tin trong phạm vi 100m có thể bắn phát nào cũng trúng hồng tâm được. Kể cả người chuyên nghiệp đi chăng nữa thì bắn 10 phát súng, chỉ cần được 80 điểm đã tính ở mức ưu tú rồi.

“Cho ta xem tay của ngươi một chút.”

Lương Võ nói. Tiêu Phàm giơ tay ra cho Lương Võ nhìn, Lương Võ phát hiện tay Tiêu Phàm thật sự không hề có vết chai của người luyện súng lâu năm.

"Khi đó làm sao ngươi có thể bình tĩnh mà bắn trúng được cổ tay của hai tên cướp được thế?”

Lương Võ nghi hoặc hỏi. Tiêu Phàm cau mày nói:

“Lúc đó ta không nghĩ nhiều tới vậy, có thể là do trong vô thức ta không muốn giết người, với lại cộng thêm ta cũng có chút tự tin về khả năng bắn súng của bản thân nữa, cho nên ta không ra tay giết bọn hắn. Đội trưởng Lương, tên cướp mà đập đầu vào cột ấy, hắn đã chết chưa?”

Lương Võ lắc lắc đầu:

"Không chết, hắn được đưa đến bệnh viện cứu chữa rồi, nhưng vì tổn thương đến não nên bây giờ hắn vẫn đang hôn mê, có thể tỉnh lại hay không cũng là cả một vấn đề đấy.”

“Đội trưởng Lương, việc ta bắt vài phát súng đấy sẽ không có vấn đề gì chứ?”

Tiêu Phàm có chút lo lắng hỏi. Lương Võ lắc lắc đầu:

“Bọn hắn là cướp, hơn nữa ngươi cũng chỉ bắn trúng cổ tay của bọn hắn mà thôi, có thể có vấn đề rắc rối gì chứ? Tiêu Phàm à, tương lai ngươi có hứng thú gia nhập đội cảnh sát không?”

Tiêu Phàm lắc lắc đầu. Đùa à, hắn bây giờ là người có tài sản trên nghìn tỉ, ở nhà hưởng thụ cuộc sống thôi không tốt hay sao?

“Thật sự là ngươi không muốn à? Với kĩ thuật bắn súng của ngươi mà không vào đội cảnh sát thì thật sự rất đáng tiếc.”

Lương Võ tiếc nuối nói.

…

Sau khi từ cục cảnh sát đi ra, Tiêu Phàm thấy Tô Ấu Vi tươi cười đứng ở bên ngoài. Tiến lại gần, Tiêu Phàm phát hiện hai mắt của Tô Ấu Vi hơi hồng hồng. Nàng qua thông tin trên web trường mới biết đến vụ cướp ngân hàng ngày hôm nay, mà lúc Tiêu Phàm đi ra ngoài có đeo khẩu trang, hơn nữa lúc phóng viên chụp ảnh hắn đã cố ý tránh mặt đi, nên không có mấy ai nhìn ảnh mà nhận ra hắn có mặt ở đó cả. Nhưng Tô Ấu Vi chắc chắn nhận ra được hắn. Hôm nay Tiêu Phàm mặc gì đi ra ngoài nàng cũng nhớ rất rõ ràng.

Chương 80: Chọn Món

"Đàn anh, tại sao ngươi lại mạo hiểm đi vào ngân hàng như vậy? Nếu như mấy tên cướp bắn trúng ngươi thì biết làm thế nào?"

Tô Ấu Vi lo lắng nói.

Tiêu Phàm bất lực:

"Tên nhóc Trầm Thần bị kẹt ở trong đó, ta chỉ là tìm đội trưởng Lương nghe ngóng tình hình một chút thôi, ai ngờ mấy tên cướp đó gan to đến vậy, bọn hắn dám nhắm thẳng súng vào đội trưởng Lương mà bắn. Ta thấy họng súng hướng về phía này, nên tất nhiên sẽ theo phản xạ mà đẩy đội trưởng Lương ra rồi. Bọn hắn ép ta phải vào trong ngân hàng, ta cũng không còn cách nào khác, nhưng ngươi yên tâm, ta có biệt danh là khắc tinh của tội phạm mà, biệt danh này có cũng là có nguyên nhân của nó chứ đúng không?"

Tô Ấu Vi nhìn chằm chằm Tiêu Phàm:

"Đàn anh, ngươi từ sau có thể bớt dính vào mấy chuyện mạo hiểm có được không?"

“Được. Cũng muộn rồi, tối nay chúng ta ra ngoài ăn tối đi.”

Tiêu Phàm cười nói:

“Ngươi có muốn quay lại quán ăn mà lần trước chúng ta đi ăn không? Nói không chừng lần này ta cũng sẽ được thưởng một khoản kha khá, chúng ta phải kiếm một nơi nào đó ngon ngon để

ăn một bữa thịnh soạn mới được.”

"Ừm ừm.”

Tô Ấu Vi gật gật đầu. Hôm nay nàng đã chứng kiến Tiêu Phàm gặp nguy hiểm như vậy mà vẫn an toàn trở về, việc này đúng là rất xứng đáng để chúc mừng một chút.

“Đàn anh, bữa hôm nay để ta mời đi, coi như là chúc mừng ngươi bình bình an an thoát khỏi kiếp nạn.”

“Cũng được.”

Tiêu Phàm cười cười nói, cụ thể tiền lương mà Tô Ấu Vi kiếm được mỗi tháng là bao nhiêu thì hắn không rõ lắm, nhưng có lẽ số tiền nàng kiếm được cũng không thấp, hơn nữa bây giờ phía cô nhi viện tạm thời không cần nàng lo lắng nữa, thế nên mời một bữa cơm đối với nàng mà nói chắc cũng không thành vấn đề. Nửa tiếng sau, hai người Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đến một nhà hàng bên cạnh hồ. Ở đây trang trí nhã nhặn, người ra người vào đều là các đôi tình nhân.

“Đàn anh, ngày trước ta nghe nói nhà hàng này có thức ăn không tồi, trước giờ ta vẫn muốn tìm một dịp đến đây ăn thử một chút.”

Tô Ấu Vi mặt hơi đỏ lên, nói. Tiêu Phàm cười ha ha nhìn Tô Ấu Vi, làm cho mặt Tô Ấu Vi càng đỏ thêm.

"Đàn anh, nếu ngươi cảm thấy không thoải mái thì chúng ta có thể đổi sang một nhà hàng khác cũng được.”

"Không cần, ta cũng cảm thấy nhà hàng này rất tốt, vậy chúng ta ăn ở đây luôn đi.”

Hai người cùng nhau đi vào trong, người phục vụ thấy họ liền dẫn họ đến một bàn gần cửa sổ, phía sau chỗ ngồi của họ còn có thêm một bức bình phong cao bằng người che chắn, lối ra vào còn cần đi qua một tấm rèm châu.

"Anh chàng đẹp trai, bạn gái của ngươi xinh đẹp thật đấy. Xin hỏi hai vị cần gì?”

Nữ phục vụ cười nói. Nghe nàng ta nói như vậy, khóe miệng Tô Ấu Vi bất giác cong lên.

"Cứ để chúng ta tự quyết mã gọi món đi."

Tiêu Phàm chỉ về phía mã QR trên mặt bàn nói.

"Dạ được ạ."

Người nữ phục vụ lui ra ngoài, trong không gian nhỏ bé chỉ còn lại hai người Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi. Nếu như là ngày trước thì lúc này có lẽ sẽ làm Tô Ấu Vi thấy hơi ngại, nhưng mà bây giờ thì nàng đã quen rồi. Hai người đã "ở chung" cũng đã một thời gian.

"Đàn em, lúc nãy là ngươi nói muốn tới đây ăn mà, vậy bây giờ ngươi chọn món đi."

Tô Ấu Vi gật nhẹ đầu, nàng cầm điện thoại quét mã QR, không mất bao lâu nàng liền chọn xong món, dù sao thì khẩu vị của Tiêu Phàm như thế nào nàng cũng nắm khá rõ.

"Đàn em, ngày mai ta phải đi công tác một chuyến, có lẽ chuyến này ta sẽ đi mất 3 đến 5 ngày mới trở về."

Tiêu Phàm nói. Thời gian hắn và Tiêu Hải hẹn nhau là 10 ngày sau, ngày mai đã là ngày thứ 9 rồi. Hắn phải đến Thụy Lệ trước, sau đó mới lái xe qua Myanmar, nếu như chờ đến ngày kia mới đi thì hắn sẽ đi không kịp mất.

"Đàn anh, ngươi cứ yên tâm đi công tác đi. Bây giờ ta đã không còn sợ như trước nữa rồi, nhưng mà đàn anh, ngươi ở bên ngoài nhớ phải cẩn thận một chút nhé."

Tô Ấu Vi nói, mặc dù nàng có chút không nỡ để hắn đi, nhưng nàng cũng sẽ không quấn lấy không cho Tiêu Phàm đi ra ngoài làm việc. Kể cả là do bây giờ hai người họ chưa phải là quan hệ người yêu, kể cả có là người yêu rồi đi nữa thì Tiêu Phàm có lòng đi lo cho sự nghiệp, nàng cũng không thể cản trở được.

"Đàn em, làm sao ngươi biết được vụ việc hôm nay?"

Tiêu Phàm có chút nghi hoặc hỏi, Tô Ấu Vi không hề có phương

thức liên lạc của đám Trầm Thần.

“Ta thấy ở trên web trường đó. Trên đó có ảnh, nhưng mà trên ảnh là hình ngươi đeo khẩu trang, còn cố tình cúi thấp đầu, nếu như không phải người thân quen với ngươi thì có lẽ không nhận ra được đâu.”

Tô Ấu Vi nói. Tiêu Phàm lấy điện thoại đăng nhập vào web trường xem thử, thông tin về vụ việc hôm nay ở trên đó cũng đang rất hot, mà ảnh đính kèm trên bài đăng đúng là rất khó để nhận ra được người đó là hắn.

Chương 81: Phí Cố Vấn

Tiêu Phàm thầm thở phào một hơi. Nếu như để người khác nhận ra đó là hắn, nói không chừng nhà hắn giờ này cũng sẽ bị một đám phóng viên vây kín lại rồi cũng nên. Mà bây giờ Tô Ấu Vi đang ở nhà hắn, nếu thật sự là như vậy thì việc hắn và Tô Ấu Vi ở chung một nhà cũng sẽ bị lộ ra theo luôn. Đối với sinh viên của đại học D mà nói thì thông tin phía sau sẽ càng hot hơn.

"Soái ca, mỹ nữ, mời dùng ạ.”

Mấy món ăn mà bàn Tiêu Phàm gọi nhanh chóng được đem lên.

"Đàn em, ngươi đây là…”

Tiêu Phàm nhìn về phía ly đồ uống của họ, chỉ có một ly, mà chiếc ly này là hình trái tim, có một chiếc ống hút ở trong mà thôi, sau đó chiếc ống hút này phân thành hai ống. Đây chắc chắn là một ly đồ uống tình nhân mà. Ánh mắt Tô Ấu Vi lấp lóe chút ánh sáng, nói:

“Đàn anh, ta thấy trên menu của họ viết đây là món bán chạy nhất của nhà hàng nên ta mới chọn, dù sao thì cũng lỡ gọi rồi, chúng ta uống tạm đi.”

“Được. Dù sao thì ở nhà chúng ta cũng uống nước chung trong một cái bình cả mà.”

Tiêu Phàm cười ha ha nói. Tô Ấu Vi lườm Tiêu Phàm một cái, hai việc này có thể so sánh với nhau hay sao?

"Tên ngốc, tên khờ, đồ đầu gỗ."

Sau khi ăn xong bữa cơm, trên đường trở về, trong lòng Tô Ấu Vi đều thầm mắng. Với không khí của bữa ăn ngày hôm nay, nàng cứ nghĩ rằng Tiêu Phàm sẽ nói gì đó, kết quả thế mà cả buổi Tiêu Phàm chẳng nói gì cả. Tô Ấu Vi cảm giác được, có lẽ Tiêu Phàm cũng có thích mình, nhưng vì sao hắn không chịu tỏ tình? Chẳng nhẽ hắn lo lắng rằng nếu hắn tỏ tình thì nàng sẽ từ chối hay sao? Sáng sớm ngày hôm sau, Tiêu Phàm lên đường đi. Đợi khi hắn đi đến Thụy Lệ gặp được Đường Tại Thiên thì đã là 2 giờ chiều.

"Tiêu thiếu gia, ta có vài viên đá thô chất lượng nhìn bên ngoài cũng tốt, nhưng không chắc chắn lắm, hay là bây giờ ngươi giúp ta xem qua một chút? Mỗi viên đá này ta trả cho ngươi 1000 vạn coi như là phí cố vấn, Tiêu thiếu gia cảm thấy như thế có được không?"

Đường Tại Thiên cười cười hỏi.

"Không thành vấn đề."

Tiêu Phàm gật gật đầu, Đường Taii Thiên trước giờ cũng đã giúp đỡ hắn không ít, có qua có lại, hắn cũng nên đem lại cho Đường Tại Thiên chút lợi ích thì mối quan hệ của họ mới bền chặt được. Không lâu sau đó, Đường Tại Thiên dẫn Tiêu Phàm đến kho đồ cá nhân của hắn. Ở đây tổng cộng chỉ có khoảng 10 viên đá thô, mỗi viên đều có kích cỡ không nhỏ, nếu như bán ra thì giá cả mỗi viên sẽ không thấp hơn 5000 vạn. Đường Tại Thiên nói:

"Tiêu thiếu gia, ở đây tổng cộng có 11 viên đá thô, nếu như ngươi có thể xem hết giúp ta cả 11 viên thì ta sẽ trả cho ngươi 110 triệu tiền phí cố vấn. Trong thời ngắn như này, Tiêu thiếu gia có thể xem được bao nhiêu viên thì xem bấy nhiêu viên."

Đường Tại Thiên cũng hiểu rằng, cho dù Tiêu Phàm có thể dùng nội công để kiểm tra tình trạng phỉ thúy bên trong viên đá, nhưng mấy viên đá này kích cỡ đều không nhỏ, nếu Tiêu Phàm muốn một lần có thể xem hết được thì cũng rất khó khăn.

“Ừm.”

Tiêu Phàm gật nhẹ đầu.

“Ông chủ Đường, trong số những viên đá này, ngươi xem trọng nhất là viên đá nào?”

Đường Tại Thiên bước tới gần một viên đá có vẻ ngoài cực kì tốt mà nói:

“Là viên đá này. Nếu như trực tiếp bán cả viên đá thô này ra ngoài thì khả năng có thể bán với giá khoảng 150 triệu. Ta vẫn luôn băn khoăn không biết nên bán nó ra hay để tự mình cắt. Mấy viên đá khác ta cũng rất xem trọng, mấy viên đá ở đây đều là những viên mà ta định để lại tự mình cắt đấy.”

Tiêu Phàm gật nhẹ đầu, Đường Tại Thiên đã làm nghề bán đá thô này cả nửa đời người rồi, hắn muốn tự mình cắt vài viên đá cũng rất bình thường, nhưng mà nếu như để lưu lại cho chính mình cắt thì độ mạo hiểm cũng rất lớn. Về mặt này thì là một thử thách đối với các ông chủ.

"Để ta xem xem.”

Tiêu Phàm nói xong thì trực tiếp đặt tay lên trên mặt viên đá thô, hắn dùng năng lực thấu thị để xem xét. Năng lực tinh thần của hắn không phù hợp để kiểm tra đá thô, kể cả Tiêu Phàm có dùng toàn lực để thăm dò thì cũng chỉ có thể tra xét sâu khoảng nửa mét. Thời gian trôi qua từng giây. Viên đá này rất lớn, Tiêu Phàm phải tiêu tốn khoảng nửa phút mới xem hết được viên đá này. Sau đó Tiêu Phàm lập tức chuyển sang bên cạnh, tay đặt lên trên viên đá cạnh đó. Khoảng 50 giây sau, Tiêu Phàm nhắm mắt lại. Thời gian dài khôm gchớp mắt làm mắt hắn cảm thấy vừa khô vừa rát, nhưng mà với tình trạng cơ thể của Tiêu Phàm hiện tại thì trong thời gian ngắn hắn sử dụng một lúc hai lần thấu thị cũng không thành vấn đề. Nội trong vòng một ngày, Tiêu Phàm thừa sức có thể xem hết được 11 viên đá này.

Chương 82: Thấu Thị

"Thấu thị."

Rất nhanh sau đó, Tiêu Phàm đã xem thêm xong 4 viên đá nữa. Tổng cộng hắn dùng 3 lần thấu thị, bây giờ mắt hắn tạm thời đang rất khô rát, không thích hợp để tiếp tục ép buộc dùng thấu thị thêm nữa.

“Ông chủ Đường, trước tiên chúng ta xem 6 viên đá này đã nhé.”

Tiêu Phàm thở dài một hơi rồi nói. Đường Tại Thiên vội vã đáp:

"Không thành vấn đề, kể cả tất cả chúng đều là phế vật thì phí cố vấn của 6 viên đá này ta cũng sẽ trả đủ cho ngươi.”

Tiêu Phàm chỉ chỉ viên đá mà Đường Tại Thiên xem trọng nhất:

“Ômg chủ Đường, viên đá này tốt nhất là ông vẫn không nên tự cắt làm gì, viên đá này chỉ có vẻ ngoài là tốt, nhưng bên trong thực chất chẳng có gì đáng kể cả đâu. Nếu cắt ra thì với chất lượng phỉ thúy bên trong, cao nhất cùng lắm là ngươi bán được với giá 3000 vạn mà thôi.”

Đường Tại Thiên hít sâu một hơi, viên đá này nếu bán đá thô thì ít nhất cũng bán được với giá 150 triệu, thế mà bên trong hóa ra lại chỉ có số phỉ thúy đáng giá 3000 vạn. Nếu như hắn tự mình cắt đá, thì chỉ với viên đá này thôi, hắn cũng đã lỗ mất 120 triệu rồi.

"Tiêu thiếu gia, vậy là lần này ta lại chiếm lợi từ cậu rồi, chỉ viên đá này thôi thì giá cậu giúp tôi giữ lại cũng đã hơn 110 triệu rồi.”

Đường Tại Thiên cười ha ha nói. Tiêu Phàm cười nhẹ, đáp:

"Ta cũng không lỗ mà, đây cũng là tiết kiệm công sức của ta, không cần phải chạy khắp nơi tìm đá thô nữa.”

Nói đến đây, Tiêu Phàm lấy tay chỉ chỉ viên đá bên cạnh.

“Ông chủ Đường, viên đá này ngươi có thể giữ lại tự mình cắt, số phỉ thúy bên trong có thể lên tới cái giá 200 triệu đấy.”

Đường Tại Thiên kinh ngạc không thôi. Viên đá này nếu bán ra thì cũng chỉ có thể bán với giá khoảng 6000 vạn, vậy mà không ngờ

nó có thể cắt ra số phỉ thúy bán với giá 200 triệu, vậy thì hắn lãi được những 140 triệu rồi.

“Tiêu thiếu gia, lần này thật sự là ta chiếm lợi lớn từ ngươi rồi. Hình như như vậy có chút không tốt lắm.”

Đường Tại Thiên nói. Tiêu Phàm cười nhẹ đáp:

"Ta kiếm những thứ ta có thể kiếm, ngươi cũng kiếm những thứ ngươi có thể kiếm mà thôi, chẳng có gì là không tốt cả. Ta chỉ tốn mấy phút mà có thể kiếm được vài nghìn vạn, kể cả ta có đi cướp ngân hàng thì cũng không kiếm được nhanh như thế này đâu. Trong số những viên đá ở đây có viên đá lãi được lớn thì cũng là do số ngươi may mắn. Mấy viên đá còn lại đều là kiểu lời ít lỗ ít, thế nên ta không nhắc đến nữa.”

Đường Tại Thiên gật gật đầu:

“Vất vả cho Tiêu thiếu gia rồi.”

Tiêu Phàm nói:

“Tổng cộng việc mua lương thực, muối ăn và đường tốn hết bao nhiêu vậy?”

Đường Tại Thiên nói:

“Ta đã cho người mua theo lời ngươi dặn 1 vạn tấn gạo, muối và đường đều 5000 tấn, gạo là 5000 vạn, muối hết 440 vạn, đường là 2860 vạn. Tổng cộng tiêu hết 8300 vạn.”

Tiêu Phàm gật gật đầu:

“Ông chủ Đường, việc ta nhờ ngươi mua thêm dây, ngươi đã mua chưa?”

Đường Tại Thiên cười nói:

“Mấy cái đó không tốn hết bao nhiêu tiền cả, không cần tính vào làm gì. Nếu như Tiêu thiếu gia xem hết số đá ở đây thì ta còn phải trả lại cho thiếu gia 2700 vạn cơ mà.”

Tiêu Phàm cũng cười. Đúng ra tới đây một chuyến hắn phải tiêu hết hơn 8000 vạn, vậy thì trong thẻ của hắn chỉ còn hơn 100 triệu một chút, thế nhưng hôm.nay không những hắn không tốn tiền, mà hắn còn kiếm thêm được 2700 vạn, vậy thì số dư tài khoản của hắn chính thức vượt qua mục tiêu mà hắn đề ra.

…

Ăn cơm tối xong, Tiêu Phàm lại sử dụng dị năng thấu thị thêm hai lần nữa, hắn đưa mắt nhìn năm khối nguyên thạch còn lại. Trong đây có một viên có thể kiếm được khoảng 1 trăm triệu tiền lời. Bốn viên còn lại thì có 2 viên hơi kém, một viên khác thì chắc chỉ kiếm lời được chút đỉnh thôi.

“Tiêu thiếu, có thể mời được ngươi xem giúp ta, ta đúng là kiếm lời to rồi.”

Đường Tại Thiên nói, sau khi Tiêu Phàm xem xong 11 khối nguyên thạch thì hắn có thể an tâm mà cắt 2 khối nguyên thạch tăng mạnh, thu được khoảng 2,5 ức tiền lời, số nguyên thạch còn lại hắn vẫn có thể bán ra như bình thường. Trừ đi 1,1 tỷ đưa cho Tiêu Phàm ra, hắn vẫn còn hắn 1,4 tỷ.

Nếu như Đường Tại Thiên chỉ cắt khối nguyên thạch tốt nhất thôi, thì hắn sẽ phải lỗ hơn 1 ức.

“Ông chủ Đường, ngươi kiếm được tiền, ta cũng không lỗ vốn được.”

Tiêu Phàm cười lớn nói.

“Haha, đó là chuyện đương nhiên, sao có thể để Tiêu thiếu thiệt thòi được.”

Đường Tại Thiên cũng cười lớn nói, việc hợp tác lần này, cả hai người đều cảm thấy rất hài lòng.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Phàm cùng Dương Quân xuất phát. Có giấy phép qua biên giới rồi, nên bọn hắn tự nhiên dễ dàng mà tiến vào biên giới nước Miên.

Đồng thời không bao lâu tin tức bọn hắn qua đây cũng đã truyền

đến tai Độc Kiêu Tang Uy. Dạo gần đây Tang Uy cũng không vui vẻ gì cho cam, Đường Tại Thiên gây áp lực bắt hắn phải bồi thường 5000 vạn.

Chương 83: Quân Ca

Giá cả thực tế của 2 vạn thanh Đường đao là 7000 vạn, Đường Tại Thiên còn âm thầm bù thêm 2000 vạn cho Tiêu Phàm.

“Đầu lĩnh, chúng ta có cần phải hàng động không? Thằng nhãi đi cùng Dương Quân chỉ là một đứa sinh viên bình thường thôi, bọn thuộc hạ cũng đã điều tra cặn kẽ xong mười tám đời nhà hắn rồi, tuyệt đối là không có bối cảnh gì thâm hậu cả.”

Một thuộc hạ thân tín trước mặt Tang Uy nói, biệt danh của hắn là Tiếu Diện Hổ, nhìn ngoài mặt thì êm đềm, hòa thuận, thực chất là một người tâm ngoan thủ lạt, người đã chết ở trên tay hắn không ít hơn hai con số, thân thủ và khả năng bắn súng của hắn cũng vô cùng tốt.

Tang Uy trầm giọng nói:

“Sự tình lần trước ta quả thực vẫn không thể nuốt trôi cục tức đó được, nhưng Đường Tại Thiên lại có giao tình sâu với Kim tướng quân, chúng ta không thể hành động ngoài sáng được.”

Tiếu Diện Hổ nói:

“Đầu lĩnh, vậy ta sẽ cùng đi với Độc Hạt. Ta phụ trách dẫn dụ Dương Quân đi chỗ khác, Độc Hạt chắc chắn sẽ dễ dàng giải quyết thằng nhóc kia thôi.”

Tang Uy gật đầu.

“Nhớ hành động sạch sẽ một chút, sẵn tiện cũng điều tra xem lí do tại sao Đường Tại Thiên lại coi trong thằng nhóc Tiêu Phàm đó như vậy, lão này chính là một con cáo già hắn sẽ không vô duyên vô cớ mà đối xử tốt với người khác như vậy.

Tiếu Diện Hổ nhanh chóng rời khỏi đó.

Mấy giờ trôi qua, xe của hai người Tiêu Phàm và Dương Quân đã chạy tới một bến sông, mấy cái bến tàu bên này có thể để cho tàu

hàng loại ngàn tấn cập bến, xung quanh cũng có rất nhiều nhà kho to nhỏ khác nhau.

Trong đó cũng có không ít nhà kho xung quanh đã mọc lên từng đám cỏ dại rậm rạm.

“Tiêu thiếu, một nửa bến tàu này đã bị bỏ hoang, những cái kho này căn bản cũng chẳng còn gì cả, chúng ta chỉ cần bỏ ra ít tiền đã thuê được một cái nhà kho lớn, mọi thứ đã được vận chuyển đến trên trong rồi.”

Chẳng mấy chốc, chiếc xe đã đến một cái nhà kho khổng lồ.

“Quân ca!”

“Quân ca.”

Đường Tại Thiên phái hai người tới đây mua vật tư, nhìn thấy Dương Quân xuống xe thì hai người cũng rất khách khí.

“Mở cửa ra đi.”

Dương Quân phân phó, một người trong đó lập tức đi đến mở cửa chính của nhà kho ra.

“Giỏi thật.”

Tiêu Phàm âm thầm nuốt nước miếng, cả kho hàng to lớn cơ hồ bị chất đầy hàng hóa, 1 vạn tấn gạo, muối và đường mỗi loại 5000 tấn, tất cả cộng lại cũng phải lên đến 2 vạn tấn, 2 vạn thanh Đường đao cũng được sắp xếp trong 200 cái gương

“Cho dù ông nội có thể chống đỡ được đẻtruyền đi, thì ta chắc chắc cũng sẽ bị mệt chết mất.”

Tiêu Phàm nói thầm trong lòng, nhiều vật liệu như vậy hắn muốn truyền tới phía bên kia của Tiêu Hải tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng.

“Xoẹt.”

Tiêu Phàm tùy tiện chọn một túi gạo rồi rạch ra, hạt gạo đầy đặn

tròn trịa so với số gạo ban đầu hắn truyền cho Tiêu Hải thì tốt hơn rất nhiều, giá cả cũng đắt hơn không ít, đúng là tiền nào của đấy.

“Quân ca, sao ngươi mua nhiều lương thực vậy?”

Một người trong đó nghi hoặc.

Dương Quân cau mày nói:

“Cái gì không nên hỏi thì đừng hỏi, chuyện ông chủ làm đương nhiên có dụng ý riêng.”

Hai người không nói gì nữa. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Tiêu Hải đã cẩn thận kiểm tra xong số hàng, không phát hiện vấn đề gì.

“Dương ca, ta hiện tại còn cần thêm mấy cái kính lớn. Tốt nhất là loại lớn như cái cửa á.”

Tiêu Phàm nói.

Dương Quân gật đầu, hắn cũng không hỏi Tiêu Phàm muốn làm gì, cứ trực tiếp phân phó cho cấp dưới đi chuẩn bị.

Bọn Tiêu Phàm đi ra khỏi kho hàng, cửa chính của nhà kho lại được khóa lại.

Ở phía xa thuộc hạ của Tang Uy là Tiếu Diện Hổ đã tới, bên cạnh hắn còn có thêm một người nữa là Độc Hạt, Độc Hạt người này biệt danh mặc dù đáng sợ, nhưng thực tế đây là là một mỹ nữ tóc vàng cực kì xinh đẹp, có sở trường dùng độc.

“Chúng ta phải vào trong nhà kho kia xem một chút.”

Độc Hạt bỏ ống nhòm xuống nói.

“Ừm.”

Tiếu Diện Hổ gật đầu, ánh mắt của hắn cũng từ từ di chuyển ra khỏi ống ngắm của súng bắn tỉa.

“Đến buổi tối chúng ta sẽ tiến vào sau, bây giờ quá chói mắt.”

Tuy bên ngoài nhà kho chỉ có 2 thủ vệ canh gác, nhưng bên trong nhà kho có bao nhiêu người, ở trong bóng tối xung quanh đây còn có thêm người nào hay không bọn hắn cũng không rõ, không thể tùy tiện hành động được.

“Ừm.”

Độc Hạt gật đầu. Tuy nàng có sở trường là dùng độc, nhưng cũng không giỏi về tấn công.

Bốn giờ chiều, Tiêu Phàm và Dương Quân cũng đã ăn no, cái kính lớn mà Tiêu Phàm muốn cũng đã được đưa đến bên trong kho hàng, hắn chuẩn bị ngủ sớm một chút, nghỉ ngơi dưỡng sức, tối nay lại phải bận rộn.

“Dương ca, ngươi kêu người ở đây đều rút lui hết đi, ngươi cũng mau đi nghỉ ngơi đi. Khi nào các ngươi có thể trở về ta sẽ gọi điện thoại cho ngươi sau, có thể là ngày mai, cũng có thể là vài ngày nữa.”

Tiêu Phàm nói với Dương Quân.

“Được, Tiêu thiếu.”

Dương Quân mau chóng rời khỏi.

“Đây là có chuyện gì vậy?”

Mấy người Tiếu Diện Hổ đang theo dõi từ xa có chút bối rối, Dương Quân thế mà lại rời khỏi, hai người canh gác ngoài kho cũng rời khỏi, vậy bên trong kho hàng hiện tại chỉ có một mình Tiêu Phàm sao?

Vốn kế hoạch của bọn hắn là Tiếu Diện Hổ sẽ đánh lén dụ Dương Quân rời đi, sau đó Độc Hạt sẽ ra tay với Tiêu Phàm, bây giờ ngược lại bớt đi một bước dẫn dụ Dương Quân rời đi.

“Làm sao bây giờ?”

Độc Hạt nói.

Tiếu Diện Hổ trầm ngâm một chút rồi nói:

“Trước tiên chúng ta cứ quan sát Dương Quân trong bóng tối đã, xem hắn có thật sự rời khỏi hay không, nếu như là thật thì mặc kệ hắn, mục tiêu hôm nay của chúng ta là Tiêu Phàm.”

“Ừm.”

Lại thêm 4 giờ trôi qua, sắc trời dần tối, Tiếu Diện Hổ cũng đã trở lại.

“Đám người Dương Quân thật sự đã rời khỏi. Tình huống bên đây thế nào?”

Tiếu Diện Hổ dò hỏi.

“Cửa kho hàng vẫn chưa mở ra, cũng không biết là Tiêu Phàm có còn ở bên trong hay không, nếu như bên trong kho hàng có mật đạo, cũng có khả năng hắn đã rời đi từ mật đạo rồi.”

Độc Hạt nói.

Trong mắt của Tiếu Diện Hổ lấp lóe ánh sáng.

“Cho dù cái nhà kho này có là đầm rồng hang hổ, thì chúng ta cũng phải vào xem.”

“Vào như thế nào?”

Độc Hạt hỏi.

Nhà kho của Tiêu Phàm rất lớn, vách tường cũng là được làm từ bê tông siêu dày, tính phòng ngự của cửa chính có khả năng cũng không tệ, nếu là khóa từ bên trong thì bên ngoài cũng không thể dễ dàng mở ra được.

Tiếu Diện Hổ nhíu mày một cái, nếu thật sự cửa khóa từ bên trong thì bên ngoài muốn dùng kĩ thuật để mở đúng là rất khó khăn.

“Trực tiếp dùng bạo lực để mở đi.”

Suy nghĩ tính toán hồi lâu cũng không tìm ra biện pháp nào tốt, Tiếu Diện Hổ liền trầm giọng quyết định.

Độc Hạt gật đầu một cái. Dùng bạo lực tiến vào bên trong kho hàng thì đơn giản rồi, dùng thuốc nổ sẽ gây ra động tĩnh lớn, vậy thì bọn họ cứ trực tiếp dùng xe tải đâm thẳng vào cửa chính của nhà kho.

Không bao lâu sau, Tiếu Diện Hổ đã tìm được người. Chỉ cần cho tiền đủ nhiều thì muốn tìm người đến để lái xe đụng vào cửa chính nhà kho cũng không khó.

“Ầm.”

Âm thanh to lớn vang dội, làm Tiêu Phàm từ trong mơ tỉnh dậy.

“Cái quái gì thế?”

Tiêu Phàm nhìn thấy một chiếc xe tải vừa đụng vỡ cả cửa chính của nhà kho, đầu xe tải cũng đụng phải một đống gạo.

Hắn nhanh chóng đến gần. Một người nam nhân trung niên chui ra từ trong buồng điều khiển, hắn luôn miệng nói xin lỗi, nhưng mà hắn lại dùng tiếng Miên để nói chuyện, Tiêu Phàm căn bản là không nghe hiểu được hắn đang muốn nói gì.

“Sớm không đụng, muộn không đụng, lại đụng vào ngay lúc này.”

Tiêu Phàm sắc mặt âm trầm, hắn nhìn ra trong đôi mắt của người nam nhân này có chút ánh sáng lấp lóe, hắn chắc chắc không phải là ngoài ý muốn đụng phải.

“Dương ca, ở đây xảy ra chút vấn đề, có người lái xe đụng vào cửa chính nhà kho, ngươi chắc biết tiếng Miên chứ? Ngươi giúp ta nói với hắn, để hắn rời khỏi đây đi.”

Tiêu Phàm gọi điện thoại cho Dương Quân. Người nam nhân này chắc là nhận tiền của người khác để lái xe đụng vào đây, không cần thiết để hắn tiếp tục ở đây.

“Ta biết tiếng Miên.”

Tiêu Phàm bật loa ngoài lên, Dương Quân lập tức dùng tiếng Miên bảo người nam nhân rời khỏi.

“Cảm ơn, cảm ơn.”

Xe vẫn còn có thể khởi động được, người nam nhân rất nhanh đã lái xe rời khỏi.

“Tiêu thiếu, ngươi phải cẩn thận, này rất có thể do người của Tang Uy gây ra, người đến lần này đoán chừng cũng là cao thủ.”

Giọng nói của Dương Quân ngưng trọng.

“Ừm.”

Tiêu Phàm cúp điện thoại rồi tắt đèn nhà kho.

Không tới 2 phút Tiếu Diện Hổ và Độc Hạt cũng đã tiến đến gần, bọn hắn cầm thương che chở lẫn nhau tiến tới, sau khi đi tới cửa nhà kho bọn hắn cũng không có lập tức tiến vào.

“Hửm?”

Tinh thần niệm lực của Tiêu Phàm chú ý đến trên người của bọn họ có đồ vật gì đó giống như lựu đạn. Bọn hắn còn chuẩn bị móc ra ném vào bên trong nhà kho.

“Khốn nạn.”

Tiêu Phàm ném ra bốn đồng tiền xu, trong phút chốc đồng xu tăng tốc, phân biệt từ bốn hướng xuyên thủng bốn cái cổ tay của Tiếu Diện Hổ và Độc Hạt, cổ tay của bọn hắn lập tức bị tiền xu cắt đứt một nửa.

“A!”

Tiếu Diện Hổ hét lên thảm thiết, còn Độc Hạt vì quá đau nên đã trực tiếp ngất đi. Tiêu Phàm đi ra ngoài, tiến lên vỗ một cái vào ót Tiếu Diện Hổ, hắn lập tức bị đập đến choáng váng.

“Hai tên khốn kiếp.”

Tiêu Phàm mắng trong lòng, hắn kéo hai người Tiếu Diện Hổ và Độc Hạt vào kho hàng như kéo 2 con chó chết. Không lâu sau Tiêu Phàm cũng lấy hết vũ khí trên người họ, sau đó trói chân của bọn

họ lại.

“Lớn lên cũng rất xinh đẹp, nhưng lại không làm việc gì tốt.”

Tiêu Phàm cho Độc Hạt một cái tát trên mặt, nàng lập tức tỉnh lại.

“Đau!”

Vừa tỉnh dậy, Độc Hạt lập tức cảm giác được nỗi đau tê tâm liệt phế.

“Ngươi nghe ta nói có hiểu không? Ngươi đang chảy máu, nếu không cầm máu, ngươi lập tức sẽ phải chết.”

Tiêu Phàm lạnh lùng nói.

Độc Hạt nhìn xuống cổ tay của mình, tuy 2 cái tay nàng đã bị phế, nhưng mà nàng vẫn muốn sống.

“Ta có thể nghe hiểu.”

Độc Hạt dùng tiếng Hoa có chút quái dị của nàng trả lời.

“Ngươi đã bị trúng độc, nếu không có thuốc giải, ngươi nhất định phải chết.”

…

Tiêu Phàm lập tức kéo dài khoảng cách với Độc Hạt, Độc Hạt thấy vậy cười quái dị:

“Vô dụng thôi, ngay lúc ngươi lấy đồ trên người ta xuống, thì ngươi đã trúng độc rồi. Để bọn ta cầm máu rồi rời khỏi đây, là ngươi có thể sống.”

Tiêu Phàm âm thầm cau mày, mấy tên tiểu nhân bỉ ổi quả thực không dễ phòng bị. Bởi vì hắn sợ bọn Tiếu Diện Hổ phản kích nên mới lấy vũ khí trên người bọn hắn xuống, không ngờ lại bởi vì như vậy mà trúng độc.

“Có phải hiện tại ngươi đang cảm thấy đầu choáng mắt hoa không? Hai phút sau tay chân ngươi sẽ mất cảm giác, năm phút

sau nếu vẫn chưa có thuốc giải thì ngươi sẽ phát độc rồi chết."

Độc Hạt âm lãnh nói.

Tiêu Phàm sờ đầu mình một cái, đầu choáng mắt hoa? Hắn đâu có bị đâu.

"Muốn độc chết ta? Vậy thì chúng ta sẽ cùng nhau bị độc chết."

Tiêu Phàm cầm một cái túi nilong bọc lấy tay mình, sau đó hắn tìm vài thứ trong mấy món đồ đã lấy được trên người Độc Hạt rắc lên vết thương của nàng, Độc Hạt đau đớn la lên.

Chương 84: Ngươi Chết Chắc Rồi

"Cho dù ngươi biết dùng độc đi chăng nữa, thì bản thân ngươi có thể ngăn chặn độc tố sao?"

Tiêu Phàm cố ý kéo ra vài túi gạo ra, để tạo một khoảng cách với nàng. Sắc mặt Độc Hạt trở nên khó coi. Những thứ Tiêu Phàm rắc lên người nàng quả thật có độc. Cơ thể nàng cũng không thể kháng độc tố, nếu như trúng độc mà không được giải thì chỉ có con đường chết mà thôi.

"Ngươi mau nói ra giải dược là gì, thì ngươi hoàn toàn có thể sống. Còn nếu ngươi muốn ta thả ngươi đi thì đừng có mà nằm mơ, bây giờ ngươi đang bị thương để ta xem thử xem trong chúng ta ai sẽ là người chịu đựng được."

Tiêu Phàm hung tợn nói.

Độc Hạt trầm mặc, trong lòng lại im lặng đếm, một phút rưỡi trôi qua, nàng đánh giá tay chân Tiêu Phàm hiện tại đã không thể hoạt động được nữa, hắn có muốn tới gần nàng cũng rất khó khăn.

Đưa tay lên một cách khó khăn, Độc Hạt dùng cùi chỏ để chống đỡ thân mình, miệng cắn vào một cái bình nhỏ.

"Ta, ta—"

Tiêu Phàm cố ý nói chuyện khó khăn. Hắn thử đi đến chỗ Độc hạt nhưng giả vờ chân không thể cử động được, chân trái chỉ có thể nhấc lên một chút rồi lại để xuống.

“Ngươi chết chắc rồi, chết chắc rồi!”

Độc Hạt gằn giọng nói, nàng khó khăn mở bình thuốc ra, bên trong là mấy viên con nhộng phân biệt thành bảy loại màu sắc khác nhau, trong đó có rất nhiều thuốc độc, cũng có rất nhiều thuốc giải. Bình thuốc vỡ ra, những viên thuốc con nhộng sặc sỡ rơi đầy đất, Độc Hạt chậm rãi cắn vào một viên trong số đó.

“Cho...ta.”

Dáng vẻ của Tiêu Phàm vội vàng, cả người hắn ngã rạp xuống đất, đầu hắn cũng cố ý không nhìn về hướng của Độc Hạt. Độc Hạt hoàn toàn yên tâm, miệng nàng đổi hướng cắn vào một viên con nhộng màu khác.

“Con chó này, tới lúc này rồi mà còn dám lừa Tiêu đại gia ngươi.”

Trong lòng Tiêu Phàm thầm mắng, hắn cố ý ngã xuống, còn cố ý không nhìn về phía Độc Hạt. Nhưng thực ra hắn vẫn luôn dùng tinh thần niệm lực chăm chú nhìn rất rõ ràng.

Ngay tại thời điểm môi Độc Hạt chỉ còn cách viên thuốc mấy cm, viên thuốc dưới sự khống chế của Tiêu Phàm đột nhiên bay đi, nháy mắt bay đến tay của Tiêu Phàm, hắn quay sang nhìn Độc Hạt cười híp mắt.

“Ngươi, ngươi -- “

Độc Hạt không dám tin. Tiêu Phàm vậy mà không sao, còn có thể cách không lấy vật.

“Đây là thuốc giải, chỗ đó của ngươi chắc vẫn còn, vậy ngươi có uống hay không? Ta chắc chắn có thể chịu đựng lâu hơn so với ngươi nha.”

Tiêu Phàm đứng lên rồi nói.

Độc Hạt cố hết sức cắn viên thuốc khác có cùng màu sắc, sau khi

ngậm viên thuốc vào miệng, nàng cắn nát bao con nhộng rồi nuốt xuống.

Không bao lâu sau, tình huống của Độc Hạt cũng hòa hoãn một chút. Tiêu Phàm cũng uống viên thuốc con nhộng trong tay, cảm giác mất hết sức lực cũng từ từ tản đi.

“Nói một chút đi, các ngươi là người của ai, tại sao muốn giết ta. Nếu có thể hù dọa được ta thì biết đâu các ngươi có thể sống.”

Tiêu Phàm nói.

Độc Hạt nhìn hai tay của mình, máu vẫn còn đang chảy, nếu không cầm máu nàng nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

“Thủ lĩnh của bọn ta là Tang Uy, lần trước các ngươi giết người của bọn ta đã làm thủ lĩnh bất mãn, hơn nữa thủ lĩnh cũng rất hứng thú với chuyện tại sao Đường Tại Thiên lại muốn lôi kéo ngươi.”

Âm thanh của Tiếu Diện Hổ vang lên, hắn đã tỉnh lại.

“Thủ lĩnh của bọn ta biết rất rõ về ngươi, nếu bọn ta chết ở đây, hắn chắc chắn sẽ trả thù, tới lúc đó ngươi và người nhà của ngươi đều gặp nguy hiểm, tốt nhất là ngươi hãy để bọn ta sống sót rời khỏi đây.”

Độc Hạt nói.

Tiêu Phàm nhàn nhạt nhìn qua:

“Các ngươi điều tra cũng tệ quá, ta là cô nhi.”

Tiếu Diện Hổ: “...”

Độc Hạt: “...”

“Cho dù Tiêu Phàm ngươi không có người thân, nhưng chắc sẽ có người mà ngươi quan tâm, nếu ngươi vì muốn giết chúng ta mà đưa bọn họ vào tình huống nguy hiểm, như vậy không đáng đâu. Huống hồ, giết người là phạm pháp đó.”

Tiếu Diện Hổ tận lực khuyên bảo.

Tiêu Phàm cũng không muốn níu kéo thêm nhiều với bọn hắn, hắn xách hai túi gạo lên đặt ở chỗ lối vào, chẳng bao lâu sau cửa chính vốn bị hư hại đã được hắn dùng gạo lấp kín.

Sắc mặt của Tiếu Diện Hổ và Độc Hạt vô cùng khó coi. Tiêu Phàm làm như vậy là không có ý định thả bọn họ đi.

“Tiêu Phàm, Tang Uy tướng quân chính là trùm buôn ma túy, kẻ liều mạng trong đám thủ hạ của hắn rất nhiều, ngươi muốn đấu với Tang Uy tướng quân chính là lựa chọn không hề sáng suốt, ta khuyên ngươi tốt nhất nên suy nghĩ cho kỹ.”

Tiếu Diện Hổ cắn răng nói.

“Phốc!”

“Phốc!”

Dưới sự khống chế của Tiêu Phàm, hai đồng tiền xu trong nháy mắt xuyên thủng đầu của hai người Tiếu Diện Hổ cùng Độc Hạt. Lúc đầu bởi vì không thể xác định được thân phận của bọn hắn nên Tiêu Phàm không giết người, nhưng hiện tại đã biết bọn hắn là người của Độc Kiêu rồi nên giết bọn hắn Tiêu phàm cũng không cảm thấy có gánh nặng gì quá lớn.

Chương 85: Hai Ngày Sau Ta Sẽ Liên Lạc Với Ngươi

Bởi vì nói cho cùng Tang Uy cũng sẽ không dám báo cảnh sát bắt hắn. Còn chuyện Tang Uy trả thù... nếu hắn vẫn sống được, thì lúc đó lại nói tiếp. Nếu Tang Uy đã phái người tới giết hắn, thì Tiêu Phàm cũng không nghĩ sẽ khách khí với Tang Uy đâu.

“Xui xẻo.”

Bên cạnh có 2 cái xác chết, Tiêu Phàm cũng không thể nào ngủ được nữa. May là thời gian tiếp theo cũng không có ai tới nữa, cũng dần tới nửa đêm.

“Cháu ngoan, có nhớ ông nội hay không?”

Thân ảnh của Tiêu Hải xuất hiện trong kính, nhìn qua thì tâm tình của hắn cũng không tệ lắm. Tiêu Phàm cầm tấm kính đi đến bên cạnh thi thể của Tiếu Diện Hổ và Độc Hạt.

“Ông nội, ở chỗ ta xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn. Bọn hắn tới đây muốn giết ta, nhưng lại bị ta giết chết. Có thể truyền thi thể đi được không?”

Tiêu Phàm dò hỏi. Tiêu Hải vội vàng nói:

“Không thành vấn đề. Cháu ngoan, nếu bọn hắn muốn giết ngươi thì việc ngươi giết bọn hắn cũng là chuyện rất bình thường, ngươi đừng có gánh nặng trong lòng biết không?”

Hai thi thể nhanh chóng được truyền đi. Thậm chí máu chảy ra dính trên mặt đất cũng được truyền đi hết, mặt đất nhìn qua không có chút khác thường nào.

“Ông nội, bên trong nhà kho này có tổng cộng hơn 1 vạn tấn lương thực, muối và đường mỗi loại cũng có 5000 tấn. Ngươi có thể thu hết toàn bộ hay không? Nếu không thể thì cần phải thu bao nhiêu lần?”

Tiêu Phàm dò hỏi.

Hắn vừa nói xong liền ôm kính đi đến bên cạnh chỗ rương gỗ chứa Đường đao, từng cái rương gỗ nhanh chóng được truyền đi, so với mấy thứ còn lại cái này truyền đi nhanh hơn.

Tiêu Hải âm thầm chặc lưỡi, giỏi thật, 2 vạn tấn vật liệu, Tiêu Phàm cũng thật là quá dữ.

“Không gian bảo vật của ông nội chứa được hết. Nhưng sợ là một lần thì không thể truyền được nhiều như vậy, vậy phân ra hai lần truyền đi. Hai ngày sau ta lại liên lạc với ngươi thêm một lần nữa.”

Tiêu Hải suy nghĩ một chút rồi nói.

“Được.”

Tiêu Phàm gật đầu.

Sau khi đem Đường đao và dây truyền qua xong, Tiêu Phàm ôm kính đi tới bộ phận phía sau của nhà kho, gạo đang bị chất đống ở đây cũng không ngừng được truyền đi, mỗi giây truyền đi được khoảng một tấn.

Chỗ của Tiêu Hải, phía sau hắn là hai vị cường giả đang tiếp thêm sức lực cho hắn, hơn một tiếng trôi qua, Tiêu Phàm cảm thấy không thoải mái, bên phía Tiêu Hải càng thêm mệt mỏi. Khoảng 8000 tấn gạo, 2000 tấn muối và đường đã được truyền qua.

“Cháu ngoan, trước tiên cứ như thế này thôi. Lực lượng tiêu hao quá nhiều, ông nội không thể tiếp tục nữa. Hai ngày sau ta lại liên lạc với ngươi.”

Sắc mặt Tiêu Hải tái nhợt, sau khi nói xong thì thân ảnh hắn trong kính cũng biết mất.

…

“Hô!”

Tiêu Phàm bỏ kính xuống rồi thở một hơi thật dài. Tuy thể lực của hắn đã tăng lên rất nhiều, nhưng muốn bưng cái kính lớn bằng cánh cửa đi tới đi lui thì cũng không dễ dàng gì. Bên trong nhà kho không còn thi thể, nên Tiêu Phàm cũng nhanh chóng ngủ thiếp đi. Sáng sớm hôm sau, hắn liền điện thoại cho Dương Quân tới.

“Dương ca, tối hôm qua cửa chính của nhà kho bị xe đụng hư, làm phiền ngươi tìm người qua đây giúp ta đổi một cái cửa mới nha, ngươi cũng qua đây luôn đi.”

“Vâng, Tiêu thiếu.”

Cúp điện thoại xong Dương Quân có chút kỳ quái, là chở đồ ra ngoài đụng hư cửa chính sao?

“Tút, tút!”

Sau khi Tiêu Phàm gọi điện thoại xong, chưa đến một tiếng sau, một chiếc xe sửa chữa đã chạy tới.

“Ông chủ Tiêu, chắc là cái cửa này đi. Ông chủ Dương đã đưa tiền cho bọn ta rồi, bây giờ bọn ta bắt đầu làm luôn sao?”

Một người dùng tiếng Trung lưu loát nói.

Tiêu Phàm gật đầu một cái:

“Chính là cái cửa này, ngươi tranh thủ thời gian mau chóng thay một cái cửa mới đi.”

“Được, được.”

Mấy người công nhân nhanh chóng qua đây làm việc, lấy cái cửa cũ xuống đổi thành cửa mới, mấy người phối hợp ăn ý không đến 2 giờ đã giải quyết xong toàn bộ. Sau khi mấy người thợ rời khỏi, không đến 5 phút sau Dương Quân đã đến.

“Tiêu thiếu ngươi chắc là chưa có ăn cơm đúng không, ta có mang chút đồ ăn qua cho ngươi này.”

Dương Quân cười nói, hắn lấy một cái pizza còn nóng hổi từ trên xe xuống.

“Cảm ơn.”

Tiêu Phàm gật đầu.

“Dương ca, ngươi biết Tang Uy ở đâu không?”

Dương Quân ngẩn ra. Tại sao Tiêu Phàm lại hỏi cái này? Tang Uy là trùm buôn ma túy, thực lực mạnh mẽ, là một người không dễ chọc.

“Biết thì tất nhiên là biết rồi, phần lớn thời gian hắn đều ở trong biệt thự của mình, mà hệ thống an ninh của căn biệt thự đó vô cùng nghiêm ngặt, xung quanh có rất nhiều người bí mật giám sát liên tục, muốn đến gần là chuyện không thể nào. Không những thế, trong biệt thự còn có rất nhiều đường hầm dưới đất, chỉ cần có bất kì động tĩnh nào, hắn sẽ lập tức rời khỏi đó ngay.”

Dương Quân cau mày nói, lúc trước hắn và Tang Uy đã từng đánh nhau không chỉ một lần.

“Chỗ đó cách nơi đây bao xa?”

“Đi xe từ đây tới đó mất khoảng từ 5 tới 6 giờ, Tiêu thiếu tại sao ngươi lại hỏi chuyện này?”

Chương 86: Có Người Theo Dõi

Tiêu Phàm cau mày:

“Tối hôm qua, sau khi chiếc xe kia đụng vỡ cửa nhà kho không lâu, thủ hạ của Tang Uy đã đến tìm ta gây phiền phức, ta đã giết thủ hạ của hắn rồi, sợ là Tang Uy sẽ đến tìm ta báo thù. Ta nghĩ ngược lại không bằng ta ra tay trước, tiên hạ thủ vi cường.”’

Hai ngày nữa Tiêu Hải mới liên hệ với hắn, vậy hắn sẽ có dư thời gian đi qua giải quyết Tang Uy trước.

Dương Quân nghĩ thầm trong lòng, quả nhiên là tối hôm qua đã xảy ra chuyện.

Tiêu thiếu, trùm ma túy lớn như Độc Kiêu Tang Uy rất coi trọng an nguy của mình, hộ vệ bên cạnh hắn rất nhiều, mặt khác hắn cũng rất ít khi mạo hiểm đi ra ngoài, muốn giết hắn thật sự rất khó khăn. Hắn tìm ngươi gây phiền phức, chuyện này có thể nói với ông chủ tạo áp lực cho hắn.”

Dương Quân suy tính một hồi rồi nói.

Tiêu Phàm móc ra từ trong ngực một tấm bản đồ chi tiết của nước Miên.

“Dương ca cụ thể đó là nơi nào, làm phiền ngươi nói rõ một chút giúp ta, nếu mà chuyện này không thể thực hiện được ta chắc chắn sẽ không cưỡng ép mà làm đâu.”

“Được rồi.”

Dương Quân gật đầu một cái, hắn lấy ra một cây bút rồi nhanh chóng đánh dấu một vị trí trên bản đồ.

“Chỗ này là nơi ở của hắn, hắn rất ít khi rời khỏi đây. Bán kính xung quanh mười mấy km đều có rất nhiều người theo dõi ẩn trong bóng tối, chỉ cần người lạ tiến vào phạm vi này đều sẽ bị để mắt đến.”

Tiêu Phàm chỉ vào một vị trí ở gần đó.

“Bên này hình như là núi, ở đó cũng có người theo dõi sao?”

Dương Quân nói:

“Bên đó ngược lại là không có ai, nhưng bên đó lại chôn rất nhiều mìn và cạm bẫy, muốn bình an đi qua khu vực đó căn bản là việc không thể nào.”

Trong mắt Tiêu Phàm lóe lên một tia sáng, hắn đã có kế hoạch.

Chôn mìn và đặt bẫy sao, nếu là người khác thì sẽ sợ đó nhưng còn hắn thì không, chỉ cần dùng niệm lực tinh thần quét qua phía dưới một lượt là hắn sẽ không bị mấy thứ như vậy làm khó.

“Tiêu Phàm ngươi đừng có mạo hiểm, rất nguy hiểm.”

Dương Quân khuyên bảo.

Tiêu Phàm cười cười:

“Ta chỉ muốn nhìn xem tình huống bên đấy một chút, chuyện này ngươi cũng đừng gọi điện thoại báo cáo, nói chuyện điện thoại rất có thể sẽ bị nghe lén, nếu thành công ta cũng không hy vọng chuyện này lộ ra ngoài ánh sáng.”

Dương Quân nói:

“Tiêu thiếu ngươi luôn ở trong nhà kho này không đi đâu cả.”

Tiêu Phàm gật đầu một cái:

“Điện thoại của ta sẽ để lại trong nhà kho, Dương Quân, ngươi cũng đừng vào nhà kho.”

“Ta biết rồi, Tiêu thiếu.”

Dương Quân gật đầu, từ trong túi móc ra một xấp tiền Miên.

“Tiêu Phàm, chỗ này ngươi cứ cầm lấy trước đi, đại khái có khoảng 200 vạn tiền Miên, tương đương với khoảng 1 vạn tiền Hoa.”

Tiêu Phàm nhận tiền, nửa giờ sau Tiêu Phàm đã mua được một chiếc xe moto việt dã cũ. Đường đi cũng không quen thuộc, nên đến khi trời sắp tối khoảng cách của Tiêu Phàm tới mục đích mới rốt cuộc còn 20km. Chỗ này là một thành phố nhỏ, có hơn một vạn người sinh sống. Bởi vì không dám ăn ở đây sợ lộ hành tung, Tiêu Phàm chỉ có thể ăn tối đơn giản bằng bánh bích quy. Trời rất nhanh đã hoàn toàn tối.

“Ầm!”

Một tiếng sấm vang dội, trời bắt đầu mưa to.

“Thời tiết tốt a.”

Trên mặt Tiêu Phàm lộ ra nụ cười, thời tiết như thế này rất tiện cho hắn hành động, nước mưa sẽ ngăn trở tầm mắt của những người khác, còn giúp đỡ xóa đi vết tích mà hắn đã để lại.

Không tiếp tục chạy xe nữa, Tiêu Phàm nhanh chóng ẩn mình vào bóng đêm.

Mưa như trút nước, mưa to như thế này dù có chiếu đèn pin thì cũng rất khó đi đường, nhưng Tiêu Phàm bước đi như bay, người bình thường ban ngày cũng không thể đi nhanh như vậy. 5 phút, 10 phút,... Tố chất mạnh mẽ của thân thể giúp Tiêu Phàm duy trì tốc độ, khoảng chừng 1 giờ sau hắn chỉ còn cách biệt thự của Tang Uy chừng mấy dặm. Trước mặt là khu vực phía sau lưng biệt thự, là cấm địa được chôn bom mìn.

“Quả thật là chôn không ít mìn nha.”

Trong lòng Tiêu Phàm thầm nghĩ, hắn cũng hạ tốc độ rồi đi tới. Chỉ còn vài km cuối cùng, mà Tiêu Phàm phải tốn gần 2 giờ, lúc đến được biệt thự thì cũng đã khuya.

“Quả nhiên phòng vệ nghiêm ngặt.”

Trong lòng Tiêu Phàm thầm nghĩ.

Phía sau của biệt thự phòng vệ yếu hơn một chút, tuy nhiên có một cái đèn pha khổng lồ chiếu qua chiếu lại liên tục, bên trong được ngăn cách bằng một lưới sắt cao tầm ba bốn mét, không những thế Tiêu Phàm còn nghe được tiếng chó sủa lúc có lúc không.

“Hêy!”

Dùng niệm lực tinh thần chống xuống đất, hắn lấy đà trực tiếp nhảy qua tấm lưới sắt cao ba bốn mét.

“Gâu, gâu!”

Vài con chó hướng về phía sau núi liên tục sủa, Tiêu Phàm lập tức ẩn thân. Cho dù mấy cái đèn pha cùng lúc chiếu qua, cũng không phát hiện có gì khác thường.

“Đừng có sủa linh tinh nữa, sủa cái gì mà sủa.”

Chương 87: Người Miên

Có người dùng tiếng Miên quát lên, bọn hắn căn bản không tin có người có thể đi xuyên qua cấm địa bom mìn phía sau. Ẩn thân mà đi, rất nhanh Tiêu Phàm đã đến bên trong biệt thự. Hôm nay Tang Uy còn chưa ngủ. Tiêu Phàm loáng thoáng nghe thấy âm thanh nổi giận của Tang Uy. Tiếu Diện Hổ và Độc Hạt cả ngày rồi không liên lạc được, Tang Uy cảm giác có chuyện chẳng lành. Đang ẩn thân nên Tiêu Phàm nhẹ nhàng thoải mái đi xuyên qua tầng tầng lớp lớp khu vực giám sát.

“Được rồi ,được rồi, tất cả cút ra ngoài đi.”

Tang Uy căm tức nói.

Mấy người thần sắc buồn bực từ trong phòng Tang Uy đi ra, bọn họ đều là thủ hạ của Tang Uy, đêm hôm khuya khoắt bị chửi trong lòng cũng không vui vẻ gì cho cam.

Tiêu Phàm đứng bên cạnh, hắn đang dùng niệm lực tinh thần nhìn vào bên trong cho nên vẻ ngoài của Tang Uy ra sao, hắn đương nhiên biết rất rõ.

“Phốc!”

Dưới sự khống chế của Tiêu Phàm, một cái đinh sắt trong nháy mắt bắn thẳng vào trong đầu của Tang Uy, con mắt Tang Uy trợn to, hắn muốn nói gì đó, nhưng hắn làm sao còn có thể nói chuyện được nữa.

Tiêu Phàm lặng lẽ rời đi, không lâu sau đã có người phát hiện ra thi thể của Tang Uy. Nhất thời toàn bộ biệt thự loạn thành một đoàn. Sau cái chết của Tang Uy, thủ hạ dưới tay hắn chắc chắn sẽ vì lợi ích của chính mình mà tranh giành nhau bể đầu chảy máu.

…

“Tích tích, tích tích!”

Nửa đêm, chuông điện thoại của Dương Quân đột nhiên reo lên, hắn đang ngủ trong xe lập tức giật mình tỉnh dậy.

“Ông chủ, làm sao vậy?”

Dương Quân nhận điện thoại rồi nói, trong mắt hắn lại lộ vẻ kinh ngạc, Đường Tại Thiên gọi điện thoại cho hắn lúc này, chẳng lẽ Tiêu Phàm thật sự đã thuận lợi giết chết được Tang Uy?

Tại đầu dây điện thoại bên kia, Đường Tại Thiên nói:

“Ta vừa mới nhận được tin tức, Tang Uy chết rồi, ngươi và Tiêu thiếu phải chú ý an toàn, tuyệt đối không được để cho Tiêu thiếu lại gặp nguy hiểm một lần nữa.”

“Ta biết rồi, ông chủ, Tiêu thiếu hiện tại đang ngủ, có cần đánh thức hắn nghe điện thoại không?”

Dương Quân dò hỏi.

Đường Tại Thiên nói:

“Không cần đâu, chuyện này ngươi biết là được rồi.”

Cúp điện thoại xong, trong lòng Dương Quân vô cùng khiếp sợ, hiện tại Tang Uy chết, nhất định là do Tiêu Phàm giết, vậy Tiêu Phàm làm sao mà xuyên qua tầng tầng lớp lớp bảo vệ để giết được Tang Uy?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, sáng sớm hôm sau Dương Quân thức dậy, không lâu sau hắn nhìn thấy Tiêu Phàm đang đi đến gần chỗ hắn trong tay còn mang theo bữa sáng, Tiêu Phàm cười nói:

“Dương ca, ta có mua mấy cái bánh bao và bánh tiêu nè.”

Dương Quân trong lòng nuốt nước miếng một cái, giỏi thật, vậy mà Tiêu Phàm còn có thể đi suốt đêm trở lại. Đi hơn ngàn dặm để ám sát Tang Uy xong lại mất cả đêm để quay về, bộ thân thể hắn làm bằng sắt hay sao?

“Tiêu thiếu, tối hôm qua ông chủ có điện thoại qua đây, nói Tang Uy đã chết rồi.”

Dương Quân trầm giọng nói.

Tiêu Phàm mặt đầy kinh ngạc:

“Tang Uy chết? Chết rất tốt, ông trùm buôn ma túy chết ngược lại có lợi cho người người nhà nhà, này là công đức vô lượng nha.”

“Đúng là như vậy.”

Dương Quân gật đầu một cái.

Hắn hiểu ý của Tiêu Phàm, chuyện này không có liên quan gì với bọn hắn cả.

“Giờ ta gọi điện cho ông chủ Đường, Tiêu thiếu ngươi nói chuyện với hắn một chút đi?”

Dương Quân nói.

Tối hôm qua sau khi Tang Uy chết, con đường phía bên đó cũng đã

bị phong tỏa, hiện tại để Tiêu Phàm nói chuyện điện thoại với Đường Tại Thiên cũng có thể chứng minh rằng tối hôm qua hắn không có mặt ở đó.

Điện thoại rất nhanh đã kết nối, Dương Quân nói mấy câu rồi đưa điện thoại cho Tiêu Phàm, Tiêu Phàm cười haha nói:

“Ông chủ Đường, may là tối hôm qua ngươi không đánh thức ta, nếu không sau khi nghe được tin tức tốt như vậy ta sợ chắc ta sẽ vui đến mất ngủ.”

“Tiêu thiếu, đây tuy nói là tin tốt, nhưng ngươi cũng phải cẩn thận một chút. Xong việc thì nhanh chóng về nước, bên kia gần đây xem chừng là sẽ có chút hỗn loạn.”

Đường Tại Thiên nói.

Nói chuyện với Đường Tại Thiên thêm mấy câu Tiêu Phàm liền cúp máy. Sau chuyện này chắc sẽ có người tra ra cuộc điện thoại này, cách xa hơn ngàn dặm, xét theo bình thường hắn không thể nào đi tới đó giết Tang Uy được.

“Dương ca, ta cảm thấy nên lắp một cái camera bên ngoài nhà kho. Ngươi có thể tìm người qua đây lắp được không?”

Tiêu Phàm nói với Dương Quân.

“Có camera quả thực là tốt hơn, ta bây giờ sẽ gọi người qua đây lắp.”

Dương Quân nhanh chóng gọi điện thoại, không tới nửa giờ đã có người lái xe tới.

Gọi điện thoại sẽ có ghi chép cuộc trò chuyện, còn có đám người lắp camera nhìn thấy hắn ở đây, chuyện Tang Uy chết, không ai có thể hoài nghi đến trên đầu hắn được.

“Hai bên trái phải đều lắp một cái, độ nét phải cao.”

Tiêu Phàm vừa gặm bánh bao vừa nói, trong đám người lắp camera có một người biết nói tiếng Hoa.

“Ông chủ yên tâm.”

Đối phương lập tức đảm bảo.

Chương 88: Chết Người

Tiêu Phàm nhìn thấy bọn hắn đều bận bịu làm việc thì lập tức tiến vào trong kho hàng. Đáng nhắc tới chính là trước khi rời đi Tiêu Phàm đã dựng 1 cái cây gỗ nhỏ bằng niệm lực tinh thần, nhưng lúc hắn về cái cây vẫn không ngã, điều này nói rõ Dương Quân cũng không có đi vào nhà kho.

Tiêu Phàm nhanh chóng thiếp đi, hắn ngủ đến tận giữa trưa mới tỉnh lại, niệm lực tinh thần của hắn cũng đã khôi phục hoàn toàn.

“Hửm?”

Tiêu Phàm nghe thấy tiếng xe hơi, có khoảng mấy chiếc đang chạy đến chỗ này của bọn hắn. Tiêu Phàm bèn mở cửa kho hàng đi ra, mấy chiếc xe cũng dừng lại, tổng cộng có mười mấy người bước xuống xe, bên hông bọn hắn đều phình ra, không cần dùng niệm lực tinh thần thì Tiêu Phàm cũng biết bọn hắn mang theo vũ khí.

“Các ngươi là ai?”

Dương Quân trầm giọng nói.

Người cầm đầu trong mười mấy người này sắc mặt âm trầm nói:

“Dương Quân, tối hôm qua đầu lĩnh của bọn ta đã chết, trước khi chết hắn có phái Tiểu Diện Hổ và Độc Hạt đi tới đây. Bọn hắn đâu?”

Dương Quân cau mày nói:

“Tiểu Diện Hổ và Độc Hạt tới đây? Vậy là hắn muốn ám sát ta hay ám sát Tiêu thiếu?”

Người cầm đầu kia lạnh giọng nói:

“Cụ thể như thế nào bọn ta cũng không rõ, nhưng sau khi đầu lĩnh

phái 2 người đó tới đây, kết quả đến tối thì chết. Có phải do các ngươi ra tay không?"

Tang Uy chết thì thủ hạ của hắn tất nhiên sẽ tranh đoạt quyền lợi lẫn nhau, ai có thể điều tra ra lí do Tang Uy chết đầu tiên sẽ chiếm được ưu thế không nhỏ, cũng rất có thể sẽ đạt được lợi ích lớn nhất.

Dương Quân cười lạnh nói:

"Tang Uy chết trong sào hang ổ của hắn, khoảng cách từ đây tới đó cũng hơn ngàn dặm, ý của ngươi là chúng ta chạy tới đó giết hắn, xong lại trốn trở về sao? Ngươi mau cút xa một chút cho ta! khi Tang Uy còn sống, hắn đối với ông chủ của ta còn phải khách khí, hiện tại hắn chết rồi, các ngươi cảm thấy thực lực của mình mạnh hơn hắn hay sao?"

Nói tới đây Dương Quân lập tức móc điện thoại ra từ trong túi.

"Rào!"

Vài họng súng lục lập tức chĩa về phía hắn, Dương Quân không thèm để ý, mặt không đổi sắc mà gọi cho Đường Tại Thiên:

"Ông chủ, thủ hạ của Tang Uy đến đây nghi ngờ chuyện Tang Uy chết liên quan tới chúng ta, bọn hắn ai cũng đem theo vũ khí."

Đường Tại Thiên trầm giọng nói:

"Ngươi mở loa ngoài đi."

Dương Quân lập tức mở loa điện thoại, âm thanh lạnh như băng của Đường Tại Thiên từ đầu dây bên kia điện thoại truyền đến:

"Trong vòng 1 phút các ngươi mau chóng cút hết cho ta, nếu không ông đây mời Kim tướng quân tới tiêu diệt các ngươi."

Mặt mấy người nghe hiểu tiếng Hoa lập tức biến sắc.

"Tiêu thiếu, ngươi không sao chứ?"

Ngữ khí của Đường Tại Thiên chậm lại rất nhiều.

Tiêu Phàm nói:

“Ông chủ Đường, nếu bọn hắn không tới chúng ta cũng không biết Tiếu Diện Hổ và Độc Hạt gì đó đã từng tới đây đâu, chuyện này bọn hắn nhất định phải cho chúng ta một lời giải thích.”

Đường Tại Thiên trầm giọng nói:

“Tiêu thiếu ngươi cứ yên tâm đi, lần trước Tang Uy phải bồi thường 5000 vạn, vậy mà còn dám phái người qua đây, Đường Tại Thiên ta cũng không phải là người dễ chọc. Ta bây giờ sẽ lập tức gọi điện thoại cho Kim tướng quân.”

Người dẫn đầu trong bọn người kia vội vàng nói:

“Ông chủ Đường, hiểu lầm thôi, tất cả chỉ là hiểu lầm thôi. Bọn người Tiếu Diện Hổ tới đây cũng không phải gây phiền phức cho Dương Quân bọn hắn, bọn hắn tới đây là do có nhiệm vụ thôi, hiện tại bọn ta đi ngay đây.”

Mười mấy người nhanh chóng lên xe rời đi.

Bất quá bọn hắn cũng không có đi quá xa, bọn hắn muốn tìm người hỏi thăm một chút, rất nhanh bọn hắn đã thu hoạch được một vài tin tức. Sáng sớm Tiêu Phàm còn đi ra ngoài mua bữa sáng, Dương Quân còn gọi người qua lắp camera.

“Độc Lang, có phải lão đại chết không có quan hệ với bọn hắn không?”

“Dựa theo thời gian thì có thể không kịp.”

Một người trong đó nói.

“Ừm.”

Tên cầm đầu Độc Lang cũng gật đầu đồng ý:

“Tiếu Diện Hổ và Độc Hạt có phải chết trên tay bọn họ không?”

“Cái này thì có khả năng... Nhưng mà chúng ta có cần báo thù cho bọn hắn không? Đường Tại Thiên không phải là người dễ chọc,

chúng ta cũng không cần bởi vì bọn hắn mà đắc tội Đường Tại Thiên chứ."

Độc Lang trầm mặc một hồi lâu rồi nói:

"Được rồi, trở về thôi."

Hết buổi sáng, Dương Quân bị Tiêu Phàm đuổi đi, đêm khuya dần buông xuống.

"Cháu ngoan, ngươi cực khổ rồi."

Tiêu Hải nói.

Tốn hơn 1 tiếng, rốt cuộc Tiêu Phàm cũng đã truyền hết vật tư trong kho cho Tiêu Hải.

"Gia gia, tình hình ở chỗ của ngươi vẫn tốt chứ?"

Tiêu Phàm hỏi.

Tiêu Hải cười haha nói:

"Có chỗ Đường đao mà ngươi gửi tới lần thứ hai kia, thực lực mấy tướng sĩ thủ hạ của ông nội lại tăng lên không ít, hơn nữa gần đây ta lại thu được thêm vài người, tổng cộng đã có 15 vạn binh lính rồi."

Tiêu Phàm gật đầu, tính ra dù là 15 vạn người, thì 1 vạn tấn lương thực mà hắn gửi tới cũng đủ để bọn hắn ăn được rất lâu.

Chương 89: Lái Đại Ngưu Chói Mắt Lắm

"Cháu ngoan, hôm nay ông nội không có gì tốt cho ngươi. Hai ngày nữa ông nội lại liên lạc với ngươi sau, lúc đó ta sẽ đem cho ngươi chút đồ tốt."

Tiêu Hải nói xong lập tức biến mất, hắn chống đỡ lâu như vậy cũng tiêu hao rất nhiều năng lượng.

…

Vân Nam Thụy Lệ, Tiêu Phàm và Dương Quân đã trở về thuận lợi.

Chỗ nhà kho cũng không còn người nào ở đó, nhưng thời hạn Dương Quân thuê nhà kho đó là một năm, dù vậy nếu có người đi vào thì cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Phía trước có rất nhiều xe ra ra vào vào, không biết là muốn vận chuyển đồ ở bên trong ra ngoài hay vận chuyển đồ từ bên ngoài vào trong, chuyện này chỉ có Dương Quân và Đường Tại Thiên bọn hắn biết thôi.

“Tiêu thiếu, bằng lái xe của ngươi chắc là sắp có rồi đúng không?”

Đường Tại Thiên cười nói.

Tiêu Phàm đến biệt thự của Đường Tại Thiên ăn cơm.

“Chủ đề thứ 2 thì qua rồi, còn chủ đề thứ 3 thì chắc phải thêm mười ngày nữa.”

Đường Tại Thiên nói:

“Vậy thì rất nhanh rồi, tới lúc đó Tiêu thiếu ngươi cứ gửi địa chỉ cho ta, ta sẽ sắp xếp người đem một chiếc Đại Ngưu tới địa điểm mà ngươi chỉ định. Nhưng mà Tiêu thiếu, ngươi thật sự không cần một chiếc xe tốt hơn sao? Cho dù xe đắt tiền nhất trong đây thì ngươi vẫn có thể tùy ý chọn.”

Hắn đã giải hai khối nguyên thạch mà Tiêu Phàm chọn cho hắn rồi, đều tăng giá vô cùng mạnh mẽ! Tiền lời kiếm được từ 1 khối ngọc trong đó xem chừng có thể lên tới 1,7trăm triệu, viên còn lại cũng kiếm được chừng 1trăm triệu. Khấu trừ đi phí cố vấn cho Tiêu Phàm là 1,1trăm triệu xong Đường Tại Thiên vẫn còn lời 1,6trăm triệu, dù chiếc xe đắt nhất ở chỗ của hắn cũng chỉ có năm, sáu ngàn vạn thôi.

Ngay cả khi Tiêu Phàm không có bối cảnh cường đại, thì chỉ với chuyện Tiêu Phàm một lần đã giúp hắn kiếm được nhiều tiền như vậy, Đường Tại Thiên lập tức hiểu rõ sau này chỉ cần duy trì mối quan hệ tốt với Tiêu Phàm, thông qua Tiêu Phàm hắn sẽ còn kiếm được nhiều hơn như vậy nữa.

“Ta vẫn còn là học sinh, lái Đại Ngưu là đã chói mắt lắm rồi.”

Tiêu Phàm lắc đầu cự tuyệt rồi nói tiếp:

“Ông chủ Đường, ta đã rời đi mấy ngày rồi, bây ta phải lập tức quay về thôi.”

“Được rồi, vậy để ta bảo Dương Quân đưa ngươi ra sân bay.”

Đường Tại Thiên nói, Tiêu Phàm khoát tay:

“Không cần đâu, ta cũng không có để ý nhiều như vậy, trực tiếp gọi taxi tới đó là được rồi, Dương ca là hộ vệ của ngươi, để hắn ở bên cạnh ngươi thì tốt hơn.”

Tiêu Phàm nhanh chóng rời đi. Đường Tại Thiên lập tức gọi Dương Quân vào thư phòng dò hỏi:

“Dương Quân, lần này ngươi và Tiêu thiếu đi qua bên đó có xảy ra chuyện gì đặc biệt không?”

Lần trước Tiêu Phàm dùng tay không để đỡ đạn, Đường Tại Thiên muốn biết rằng lần này bọn họ đi có xảy ra chuyện gì giống như vậy hay không. Như vậy thì hắn có thể hiểu Tiêu Phàm hơn một chút.

Dương Quân lấy điện thoại ra rồi chọn tắt nguồn, Đường Tại Thiên thấy như vậy cũng nhanh chóng tắt nguồn điện thoại của mình. Hắn biết Dương Quân làm như vậy thì chắc chắn là phải có chuyện quan trọng đã xảy ra.

“Ông chủ, có một việc ta đã hỏi qua ý của Tiêu thiếu rồi, có thể nói với ngươi.”

Ánh mắt của Đường Tại Thiên sáng lên:

“Là chuyện gì?”

Dương Quân hít sâu một hơi:

“Tang Uy phái bọn người Tiếu Diện Hổ đi ám sát Tiêu thiếu, nhưng bọn hắn lại bị Tiêu thiếu giết chết, Tiêu thiếu rất tức giận

nên đã giải quyết Tang Uy luôn.”

“Hả?”

Đường Tại Thiên ngây ngẩn cả người. Tuy Dương Quân nói đơn giản như vậy, nhưng đây chính là một tin tức vô cùng bùng nổ. Tang Uy là trùm buôn ma túy ở nước Miên, thuộc hạ của hắn nhiều vô cùng, súng ống cũng không hề ít, bản thân hắn tuy rằng có thể tạo chút áp lực cho Tang Uy, nhưng muốn giết Tang Uy thì gần như không có khả năng. Ngay cả khi Kim tướng quân điều động nhiều người đi nữa, thì việc giết chết Tang Uy cũng là rất khó khăn.

“Tang Uy là do Tiếu thiếu giết?”

Đường Tại Thiên không dám tin nói, Dương Quân gật đầu một cái:

“Có lẽ vậy, Tiêu thiếu không có nói rõ, nhưng sau khi hắn tìm ta xin địa chỉ của Tang Uy thì đến tối liền truyền ra tin Tang Uy đã bị giết chết.”

Đường Tại Thiên nuốt nước miếng một cái. Hắn cảm thấy mình vẫn là đánh giá thấp Tiêu Phàm rồi. Lúc trước Tiêu Phàm có năng lực đỡ viên đạn, hắn đã cảm thấy rất chấn kinh rồi, còn nghĩ rằng đây đã là cực hạn của Tiêu Phàm, nhưng nếu chỉ đơn giản như vậy, thì Tiêu Phàm sẽ không thể giết được Tang Uy.

Tay không bắt được đạn tuy là có bản lĩnh. Nhưng đạn khác nhau uy lực cũng sẽ không giống nhau, ví dụ đạn của súng trường uy lực cũng mạnh hơn rất nhiều so với đạn của súng lục, hơn nữa nếu đối phương có nhiều người thì không chỉ là bắn một viên đạn tới được.

Chương 90: Bí Mật

“Ông chủ, chuyện này chúng ta không thể để lộ ra ngoài.”

Đường Tại Thiên vội vàng nói:

“Chuyện đó là đương nhiên rồi, chuyện này không thể để cho

người khác biết được. Lẽ ra ngươi cũng không nên nói cho ta biết."

Dương Quân nói:

"Ông chủ, ta nghĩ nếu ngươi không biết rõ thực lực của Tiêu thiếu thì có một số việc sẽ khó để đưa ra quyết định, cho nên ta đã hỏi ý của Tiêu thiếu rồi mới nói với ngươi."

"Ừm."

Đường Tại Thiên khẽ gật đầu. Sau khi nghe Dương Quân nói xong, địa vị của Tiêu Phàm ở trong lòng hắn lại cao thêm một chút.

...

Chạng vạng tối, máy bay đáp xuống sân bay của thành phố Z. Lần này về cũng không có người của ngân hàng đến tìm, nên không thể đi ké xe được, cho dù trong túi có hơn 2trăm triệu thì Tiêu Phàm cũng chỉ có thể thành thành thật thật mà đón xe về thôi.

"Trong vòng vài ngày tới phải mua nhà thôi."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Tuy là tỷ lệ đàn em của Tang Uy tìm đến rất thấp, nhưng vẫn là nên đề phòng một chút, hơn nữa cái chung cư hắn đang ở hiện tại là một tiểu khu cũ lâu năm, không có nhiều chỗ để đậu xe.

"Tô học muội, ta về rồi đây. Nhưng ta muốn tìm bọn người Thẩm Thần ăn cơm trước rồi mới về nhà."

Taxi sắp chạy đến trường học, Tiêu Phàm nhắn cho Tô Ấu vi một tin nhắn.

"Ta biết rồi, học trưởng."

Tô Ấu Vi lập tức trả lời, trên mặt nàng lộ ra nụ cười ngọt ngào. Sau khi Tiêu Phàm đi được vài ngày, nàng đã cảm thấy trong lòng mình trống rỗng, nhưng bây giờ đã tràn đầy trở lại rồi.

"Quán nướng chỗ cũ. Tới nhanh."

Tiêu Phàm vào nhóm chat của 4 người nhắn một tin. Thẩm Thần là người đầu tiên trong phòng nhìn thấy tin nhắn.

“Lão đại, nhị ca, tam ca nhắn tin bảo đến quán nướng ở chỗ cũ.”

Thẩm Thần nói.

“Chơi xong ván này đã.”

Khổng Húc nói.

Vài phút sau, đám người Khổng Húc liền thua, dưới tình huống không có Tiêu Phàm chơi cùng, bọn hắn lúc nào cũng thua nhiều thắng ít, chơi mười trận thì đã thua hết bảy trận.

“Lão đại, nhị ca, ta có chuyện muốn nói với hai người. Chuyện là nhà ta có kinh doanh về bất động sản, ta đã nói với ba ta về vụ cướp ở ngân hàng mấy ngày trước, ông nói muốn tặng cho Tam ca 1 căn hộ nhỏ để cảm ơn.”

Nói đến đây Thẩm Thần liền móc từ trong túi ra một chùm chìa khóa nhà.

Khổng Húc cười nói:

“Cái này là do ngươi không muốn chúng ta nghĩ nhiều sao? Đừng có nói chỉ có một căn, cho dù ngươi có đưa cho lão tam mười căn thì ta cũng không thèm ghen tỵ đâu.”

Diệp Phi cũng gật đầu một cái. Nhà của bọn hắn cũng thuộc dạng khá giả. Tuy không được giàu như nhà của Thẩm Thần, nhưng chắc chắn là không thiếu phòng ở.

Thẩm Thần liếc mắt nói:

“Ta chẳng lẽ còn không hiểu các ngươi sao? Các ngươi đương nhiên là sẽ không ghen tỵ rồi, ý ta là muốn chút nữa các ngươi giúp ta khuyên tam ca một chút thôi. Ta sợ tam ca không chịu nhận.”

Khổng Húc trầm ngâm nói:

“Chuyện này đúng thật là khó, tính cách của lão tam bướng bỉnh, chúng ta là anh em, hắn thấy ngươi gặp nạn đương nhiên là sẽ cứu, cho nên căn bản sẽ không nhận đâu.”

Diệp Phi nói:

“Phòng ở hiện tại của lão tam đã cũ rồi, về sau kết hôn chắc chắn phải mua một căn phòng khác, nếu ngươi có thể thừa dịp này tặng hắn một căn phòng thì cũng không tệ. Chúng ta sẽ giúp ngươi khuyên hắn nhận lấy vậy.”

Thẩm Thần gật đầu, có bọn người Khổng Húc khuyên bảo thì tỉ lệ thành công sẽ tăng lên không ít.

Không lâu sau bọn người Thẩm Thần đã đến quán nướng. Tiêu Phàm đã gọi đồ ăn rồi, nhưng đồ nướng thì sẽ chưa thể đem lên bàn nhanh như vậy được.

“Tam ca, cái này cho ngươi.”

Thẩm Thần để chùm chìa khóa trước mặt Tiêu Phàm.

“Đây lại là đồ chơi gì nữa vậy?”

Tiêu Phàm nghi ngờ nói, Thẩm Thần nhếch miệng cười đáp lời:

“Tam ca, ngươi có biết chung cư Tử Kinh ở phía đông trường học không? Cái chung cư kia là sản nghiệp của gia đình ta, căn hộ này là ba ta muốn cảm ơn ngươi. Một trăm tám mươi tám mét vuông, bốn phòng ngủ, tới lúc ngươi và Tô giáo hoa sinh ra hai đứa nhỏ thì chắc chắn sẽ có đủ phòng để ở.

Ánh mắt Tiêu Phàm lộ ra vẻ kinh ngạc:

“Chung cư Tử Kinh là của công ty nhà ngươi sao?”

Trên đường tới đây hắn vì cân nhắc việc mua phòng cho nên cũng đã tra xét một chút xung quanh, tính toán là sẽ mua một phòng ở bên chung cư Tử Kinh. Chung cư Tử Kinh chỉ cách trường học 4 - 5 km, từ chỗ đó đi bộ tới trường cũng không có vấn đề gì.

“Hắc hắc, trong nhà có chút sản nghiệp thôi. Tam ca, ngươi đừng

có từ chối, ngươi mạo hiểm để cứu ta, đối với người nhà của ta thì một căn phòng ở không tính là cái gì, ta chính là con trai duy nhất của lão Thẩm nhà ta đó."

Thẩm Thần nói, hắn vừa nói vừa hướng về phía mấy người Khổng Húc nháy mắt.

"Khụ!"

Khổng Húc ho nhẹ một tiếng.

"Lão tam, ngươi đừng có cự tuyệt vội, ngươi liều mạng cứu người, trong nhà của lão tứ có tiền, đối với nhà của hắn thì một căn hộ nhỏ không tính là cái gì đâu."

Chương 91: Chỗ Để Xe

Diệp Phi cũng nói:

"Lão tam, cái này là do ngươi dùng thực lực đạt được. Ba người trong ngân hàng lúc đó đều là tội phạm, nếu cảnh sát thật sự tấn công, ta nghĩ rất có khả năng là sẽ có người chết."

Thẩm Thần gật đầu liên tục.

Tiêu Phàm khẽ cười nói:

"Sao các ngươi biết là ta không nhận chứ? Lão tứ, ta còn muốn thêm 2 vị trí đậu xe thật đẹp nữa, ngươi tiễn Phật tiễn đến Tây Phương, sắp xếp luôn cho ta đi."

Nếu như là lúc trước không có tiền không có năng lực, Tiêu Phàm chắc chắn sẽ không nhận căn phòng này, bởi vì ân tình quá lớn không thể trả nổi. Nhưng còn hiện tại Tiêu Phàm hắn có đủ tự tin rằng nếu sau này Thẩm Thần gặp phiền phức hắn có thể giúp một tay.

…

Thẩm Thần ngạc nhiên nhìn Tiêu Phàm.

Hắn cảm thấy Tiêu Phàm thật sự đã có chút thay đổi.

Trước kia, đừng nói đến một căn hộ, dù có đưa chút tiền không đáng bao nhiêu thì Tiêu Phàm cũng sẽ không nhận.

"Tam ca, ta nhất định sẽ sắp xếp tốt hai chỗ để xe cho ngươi. Sau này, ngươi để một chiếc, Tô giáo hoa để một chiếc, ha ha ha."

Thẩm Thần cười ha ha nói, hắn rất thích sự thay đổi này của Tiêu Phàm, làm anh em ba năm, Tiêu Phàm còn mạo hiểm cứu hắn, nếu mà lại khách sáo không nhận thì hắn cũng sẽ không vui.

Diệp Phi cười bảo:

"Lão tam, ngươi nhận lấy là được rồi, không nhờ nhà lão tứ lại có việc kinh doanh tốt như vậy, đại gia nhà đất đó, có cơ hội kiếm hời từ đại gia nhà đất tuyệt đối không được bỏ qua nha. Đau lòng, đau lòng quá."

Khổng Húc lắc đầu nói:

"Lão tam, ngươi vậy là không được rồi, lúc trước ta mua cho ngươi một cái máy tính rách, ngươi sống chết cũng không nhận, nói là cho ngươi mượn thì ngươi mới miễn cưỡng đồng ý dùng. Sao giờ lão tứ tặng phòng cho ngươi thì ngươi lại nhận rồi hả?"

Tiêu Phàm nhìn Khổng Húc nói:

"Ta lại không ngốc, phòng ở thì chả đắt hơn máy tính à?"

"Ha ha."

Diệp Phi và Thẩm Thần cười to.

Thẩm Thần nháy mắt nói:

"Không thì lão đại tặng một chiếc siêu xe cho tam ca đi, vậy thì trong lòng ngươi được cân bằng rồi, ngươi cảm thấy chiếc Porsche 918 thế nào?"

Khổng Húc đảo mắt:

"Ngươi cho rằng nhà ta giàu được như ngươi sao? Cho dù ta tốt nghiệp rồi, e rằng trong nhà cũng không thể mua siêu xe cho ta, còn ngươi thì lại có thể."

"Haizz!"

Thẩm Thần thở dài:

"Tốt nghiệp cũng không nhanh đến vậy. Lão già nói, tương lai nếu đạt được thành tích nhất định, kiếm được tiền rồi thì bản thân có thể tự mua lấy. Muốn cha ta mua cho ta một chiếc siêu xe à, cứ chờ mặt trời mọc đằng tây đi. Lần này, thế mà lão già lại hào phóng với tam ca, ta vừa về kể lại mọi chuyện, hắn liền trực tiếp tặng tăng cho ngươi một căn hộ, ngay hôm sau đã đưa luôn chìa khóa phòng cho ta rồi."

Hai giờ trôi qua, đám Tiêu Phàm ăn thịt nướng xong, bọn Khổng Húc ồn ào muốn cùng nhau đến căn phòng mới mà Thẩm Thần tặng, tất cả vật dụng đồ điện trong nhà quả nhiên đều rất đầy đủ, chỉ cần xách đồ là có thể vào ở.

Thẩm Thần nói:

"Tam ca, căn hộ này đã được trang hoàng hơn nửa năm, mùi formaldehyde* đã tan gần hết rồi, ngươi có thể vào ở bất cứ lúc nào ngươi muốn."

(*formaldehyde: hợp chất dùng trong các sản phẩm nội thất gỗ, đồ gia dụng)

"Ừ."

Tiêu Phàm gật đầu.

Khổng Húc cười nói:

"Lão tam ngươi và Tô học muội đã phát triển đến bước đó rồi à? Trong bốn người chúng ta, ta đoán là ngươi sẽ thoát kiếp độc thân đầu tiên, ta thì không xem trọng lão tứ cho lắm."

Thẩm Thần liếc mắt nói:

"Dựa vào tính cách và sức quyến rũ của ta, bảo đảm có thể tóm được người vào tay."

Đúng lúc này, điện thoại của Thẩm Thần vang lên.

Tiêu Phàm liếc nhìn, hiển thị trên cuộc gọi tới rõ ràng là ba chữ "tiểu bảo bối".

"Thẩm Thần, chúng ta không hợp. Ta đã có bạn trai rồi, ngươi vẫn là đừng tới tìm ta nữa, tạm biệt."

Trong phòng khá yên tĩnh, đám người Tiêu Phàm nghe rõ mồn một giọng nói truyền tới từ đầu dây bên kia điện thoại.

"Tút tút!"

Thẩm Thần còn chưa kịp nói chuyện, đối phương đã cúp điện thoại.

"Con mẹ nó!"

Mặt Thẩm Thần đen lại.

Lúc này, điện thoại của Tiêu Phàm cũng vang lên, là Tô Ấu Vi gọi tới.

"Học trưởng, khi nào ngươi về vậy? Ta có mua cho ngươi mấy bộ quần áo, ngươi về rồi thì thử xem có vừa người không."

Giọng của Tô Ấu Vi cũng truyền tới.

Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi nói mấy câu liền cúp điện thoại, vẻ mặt Thẩm Thần đau khổ.

"Haizz!"

Khổng Húc nhìn Thẩm Thần thở dài một tiếng.

"Xin nén bi thương."

Diệp Phi vỗ vỗ vai Thẩm Thần.

Tiêu Phàm khẽ cười nói:

"Lão tứ, đối phương không xem trọng ngươi, đây chính là tổn thất của đối phương, nếu nàng thật sự vì tiền tài của ngươi mà để ý ngươi, quấn lấy ngươi thì lúc đó ngươi muốn khóc cũng không kịp."

Thẩm Thần trông mong nhìn Tiêu Phàm:

"Tam ca, hay là hạnh phúc của ta giao cho ngươi, vật họp theo loài, sau này bảo chị dâu giới thiệu cho ta một người tốt đi."

"Ta và Tô Ấu Vi còn chưa ở chung một chỗ đâu."

Tiêu Phàm tức giận nói.

Chương 92: Đồ Ngủ Như Vậy Có Tốt Không

Thẩm Thần đảo mắt:

"Ngươi thích nàng, nàng cũng thích ngươi, không biết ngươi còn lề mề gì nữa, ngươi về nói với nàng đi, không chừng tối nay còn có thể ngủ chung đó."

"Ngươi thì biết cái gì, cút đi..."

Rời khỏi phòng ở mới, đám Thẩm Thần thì thuê xe đi đến quán net, còn Tiêu Phàm trực tiếp chạy bộ về nhà, thời gian đi bộ từ chung cư mới về chỗ cũ không quá mười phút.

"Học trưởng."

Tiêu Phàm vào nhà, Tô Ấu Vi nghe thấy tiếng động liền đi ra khỏi phòng, trên người nàng mặc một chiếc áo ngủ có dây.

"Học trưởng, ngươi về rồi, dù sao ta ở nhà một mình cũng cảm thấy hơi sợ. Hôm qua mua được mấy món quần áo cho ngươi, quần áo để trên sô pha, ngươi thử xem có vừa người không."

Tô Ấu Vi nói xong rồi nhanh chóng trở về phòng.

Nàng mặc một bộ áo ngủ hơi bó người, ánh mắt Tiêu Phàm nhìn nàng có hơi chăm chú.

Tiêu Phàm ngồi trên ghế sô pha lấy quần áo ra, thời tiết hơi nóng nên Tô Ấu Vi mua áo tay ngắn và quần sọt, chất lượng đều rất tốt, giá tiền sợ là cũng không rẻ, ngay cả bản thân nàng cũng không nỡ mua đồ tốt đến vậy.

Tiêu Phàm nhanh chóng cầm quần áo về phòng mình thử một chút.

"Tô học muội, quần áo đều rất vừa người. Ngươi mới mua áo ngủ à? Nhìn cũng rất đẹp nha."

Tiêu Phàm gõ cửa phòng Tô Ấu Vi, gương mặt Tô Ấu Vi trong nháy mắt đỏ ửng, nàng vùi đầu ở trong chăn, đồ ngủ trước đây của nàng cũng không bó sát đến vậy.

"Học trưởng sẽ không cảm thấy áo ngủ này của ta quá lộ liễu chứ, ôi. . . sớm biết vậy đã không mua cái này rồi."

Tô Ấu Vi có chút hối hận.

Chớp mắt đã đến ngày hôm sau, không nghi ngờ gì chắc chắn Tô Ấu Vi đã chuẩn bị xong một bữa sáng tinh xảo ngon miệng.

"Học. . . học trưởng, bộ đồ ngủ hôm qua của ta có phải không tốt lắm không, nếu không thì sau này ta không mặc nữa."

Tô Ấu Vi yếu ớt nói, nàng thật sự sợ Tiêu Phàm cho rằng bản thân là cô gái không biết xấu hổ, lúc ấy nàng cũng chỉ nhất thời kích động đã mua luôn.

Tiêu Phàm ho nhẹ một tiếng nói:

"Tô học muội, áo ngủ đó mặc ở trường học thì không tốt lắm, không chừng còn bị người ta chụp ảnh đăng trên web, ở nhà thì được. Ngươi yên tâm, ta chỉ nhìn một chút thôi, tuyệt đối không chụp ảnh."

Tô Ấu Vi đỏ mặt liếc mắt nhìn Tiêu Phàm.

"Tô học muội, ăn sáng xong, ta dẫn ngươi đến một nơi."

Ánh mắt Tô Ấu Vi sáng lên, Tiêu Phàm chủ động hẹn nàng ra ngoài, còn là lần đầu tiên đó.

"Ừm."

Hai người vội ăn xong, nửa giờ sau, Tiêu Phàm đã đưa Tô Ấu Vi đến căn phòng mà Thẩm Thần tặng.

"Cha Thẩm Thần đã tặng căn phòng này, ơn nghĩa về sau ta sẽ trả nên cũng nhận nó. Tô học muội, ngươi nghĩ sao về việc chuyển đến đây ở? Chỗ này an toàn hơn nhiều. Bên nhà cũ hiện giờ, tuổi ba bảo vệ ở khu chung cư đó cộng lại cũng hơn hai trăm tuổi, còn chung cư Tử Kinh là chung cư cao cấp, ở đây có bảo vệ tuần tra suốt 24 giờ."

Tiêu Phàm mở miệng nói.

Tô Ấu Vi ngạc nhiên hỏi:

"Ý của học trưởng là ta chuyển qua, còn ngươi không chuyển sao?"

"Ừm."

Tiêu Phàm gật đầu.

Trong đôi mắt Tô Ấu Vi nhanh chóng hiện lên một màng hơi nước.

"Học trưởng, có phải ngươi ghét ta không, có phải là vì bộ đồ ngủ tối hôm qua không?"

Tiêu Phàm vội vàng giải thích:

"Tô học muội, ngươi đừng khóc, ai bảo ta ghét ngươi chứ, tuyệt đối không thể nào. Thừa dịp hiện tại mọi việc còn chưa sáng tỏ, ngươi qua đây ở thì sẽ tốt hơn."

Nước mắt Tô Ấu Vi vỡ òa.

Tiêu Phàm nắm tay Tô Ấu Vi dẫn nàng ngồi trên ghế sô pha:

"Tô học muội, sau thời hạn ba tháng, nếu như đến lúc đó ngươi còn thích ta, ta sẽ theo đuổi ngươi."

Hai mắt Tô Ấu Vi đẫm lệ nói:

"Tại sao lại phải cần tới ba tháng chứ?"

Tiêu Phàm trả lời:

"Ta đã cứu ngươi hai lần, còn quyên tiền cho cô nhi viện, ta không hy vọng ngươi thích ta là vì báo ơn, thời gian chúng ta biết nhau cũng không quá dài."

"Với ngươi thì đó không phải là báo ơn."

Tô Ấu Vi nhìn Tiêu Phàm nói.

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Trước khi ta cứu đám Thẩm Thần, ngươi có biết kỹ thuật bắn súng của ta rất tốt không?"

Tô Ấu Vi ngây người, nàng chỉ biết một số chuyện về cuộc sống của Tiêu Phàm, nhưng nhiều chuyện khác nữa nàng thật sự không biết.

"Thời gian ba tháng trôi qua rất nhanh, nếu lúc đó ngươi vẫn còn kiên trì, ta nhất định sẽ theo đuổi ngươi làm bạn gái của ta."

Tiêu Phàm cười nói.

Tô Ấu Vi nín khóc mỉm cười.

…

"Học trưởng, chúng ta ngoéo tay. Không được đổi ý, ai đổi ý là chó nhỏ."

Tô Ấu Vi đưa ngón tay mềm mại mảnh khảnh ra.

"Được, đổi ý là chó nhỏ."

Tiêu Phàm đưa tay móc ngoéo với Tô Ấu Vi.

Tô Ấu Vi nói:

"Học trưởng, ta vẫn nên ở đó đi, nếu ngươi muốn ăn cơm ta nấu, đến đó cũng tiện hơn."

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Ngươi vẫn nên ở đây, an ninh ở đây rất nghiêm ngặt, nơi này cách trường học cũng không bao xa, chỉ cần ngồi xe buýt hai trạm là được. Cho dù có đi bộ, đoạn đường tới đây cũng là đường lớn, đèn đường vào buổi tối cũng rất sáng."

Chương 93: Mời Ăn

Tô Ấu Vi hỏi:

"Nhưng mà phòng tốt như vậy, chỉ có một mình ta ở sao? Đây là phòng mới, ngươi lại còn chưa được ở. Tiền thuê ta gửi cho ngươi cũng không nhiều."

Tiêu Phàm cười nói:

"Nếu sau này chúng ta ở chung, ngươi chính là bà chủ, trước để ngươi ở phòng này thì có vấn đề gì à?"

Gương mặt xinh đẹp của Tô Ấu Vi ửng đỏ.

"Tô học muội cứ tùy ý trang trí theo ý của ngươi, cũng đừng để gánh nặng trong lòng, dù chúng ta không ở chung thì ta bán phòng đi cũng được."

Tô Ấu Vi dịu dàng nói:

"Ta thấy đồ dùng trong phòng này đều rất tốt, bán đi đổi cái khác sợ là bị thiệt nhiều lắm. Ta sẽ không để ngươi có cơ hội đổi đâu, hừ hừ."

Tiêu Phàm cười cười, tốt nhất là không cần đổi phòng, hắn cảm thấy căn phòng này không tệ. Với tiền vốn của hắn, mua một căn biệt thự thì hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng người ở biệt thự lại không nhiều, ở đó vắng vẻ cũng không có cảm giác an toàn.

"Tô học muội, chúng ta cứ làm như vậy đi. Giờ ta sẽ đi chuyển đồ cho ngươi."

Tiêu Phàm mỉm cười.

Tô Ấu Vi lắc đầu, đáp:

"Học trưởng, ngươi không cần chuyển đồ giúp ta, đồ của ta không nhiều lắm đâu, kéo một chiếc va li tới là được rồi. Chúng ta đi mua ít đồ ăn, trưa nay ăn mừng một bữa ở đây đi."

Tiêu Phàm suy nghĩ một chút nói:

"Trưa nay ăn cơm ở đây cũng được, một mình ngươi đi mua đồ ăn, ta phải đi học lái xe tầm nửa ngày. Phải nhanh lấy được bằng lái."

Tô Ấu Vi gật đầu:

"Được, vậy thì cứ theo như những gì học trưởng nói đi. Trưa nay, ngươi nhất định phải tới đây ăn đó."

Tiêu Phàm cười gật đầu.

Chớp mắt đã đến buổi trưa, Tiêu Phàm luyện tập nửa ngày ở trân sân, nếu không phải vì chưa có bằng lái, với kỹ thuật của hắn hoàn toàn có thể lái xe ra ngoài đường.

"Tút tút!"

Tiêu Phàm gọi điện thoại cho Đường Tại Thiên.

Tiếng cười sảng khoái của Đường Tại Thiên truyền tới:

"Hiếm khi được Tiêu thiếu gia gọi điện thoại cho ta đấy, Tiêu thiếu gia có chuyện gì cứ việc nói."

Chuyện Tang Uy chết, Đường Tại Thiên đã biết được nhiều tin tức khác nữa, Tang Uy chết ngay trong phòng của mình, vì không liên lạc được với đám người Tiếu Diện Hổ, an ninh bốn phía còn nghiêm ngặt hơn ngày thường.

Dù vậy, Tang Uy vẫn bị Tiêu Phàm giết chết, còn không để lại bất

cứ dấu vết gì.

"Ông chủ Đường, làm gì để ngươi từ bỏ được chiếc xe yêu thích của mình đây nhỉ? Một người anh em của ta tặng cho ta một căn phòng nhỏ, hắn thích xe, ta muốn tặng lại cho hắn một chiếc xe, ngươi bán chiếc Porsche 918 cho ta đi."

Tiêu Phàm cười nói.

Ánh mắt Đường Tại Thiên sáng lên, giờ hắn không ngại yêu cầu mà Tiêu Phàm đưa ra, chỉ sợ Tiêu Phàm vô dục vô cầu.

"Xem Tiêu thiếu gia nói kìa, một chiếc xe thôi mà, bán cho ngươi thì không phải đánh vào mặt lão Đường ta sao? Cứ đưa cho ngươi là được, mấy ngày nữa ta sẽ gửi đến cùng với xe của ngươi luôn."

Đường Tại Thiên vội vàng nói:

"Đúng rồi, Tiêu thiếu gia, ngươi có chắc là muốn chiếc Đại Ngưu* đó không? Dù chiếc xe đó là hàng cao cấp, nhưng cũng chỉ có 900 vạn. Chiếc Porsche 918 này hơn 1400 vạn, đắt hơn cả chiếc của ngươi."

(*Đại Ngưu: tên gọi phổ biến của dòng xe Lamborghini Aventador ở Hoa Hạ)

Tiêu Phàm cười nói:

"Một sinh viên bình thường như ta lái chiếc Đại Ngưu đó đã rất chói mắt rồi, còn người anh em kia của ta lại chính là phú nhị đại, đắt một chút cũng không sao."

Đường Tại Thiên thầm nghĩ trong lòng. Sinh viên bình thường?

Sinh viên bình thường có thể kiếm được hai ức trong chưa đầy một tháng, dễ dàng giết chết một kẻ như tên trùm buôn ma túy Tang Uy, còn tay không đỡ đạn sao?

"Nếu Tiêu thiếu gia đã cảm thấy không có vấn đề gì, vậy ta sẽ gửi hai chiếc xe đó đến, sau này ngươi thích chiếc nào tốt hơn thì cứ nói với ta."

Đường Tại Thiên cười nói.

"Cảm ơn ông chủ Đường."

Tiêu Phàm nói xong liền cúp điện thoại.

Vẻ mặt Đường Tại Thiên tươi cười, theo hắn thấy, một câu cảm ơn của Tiêu Phàm còn có giá trị hơn chiếc Porsche 918 đó, với khả năng của hắn bây giờ miễn là không quá phung phí là dược, dù sao tiền của hắn có tiêu cũng không hết, nhưng có những thứ dùng nhiều tiền hơn nữa cũng không mua được.

Ví dụ như mạng!

Hắn kiếm được rất nhiều tiền mà người muốn hại chết hắn cũng không ít, hắn còn sống tốt đến ngày hôm nay không thể không nhờ đến vị Kim tướng quân bên nước Miên kia.

Nhưng khi hắn càng ngày càng kiếm được nhiều tiền, thì trong lòng Đường Tại Thiên càng lo lắng, năng lực uy hiếp của Kim tướng quân sau này chưa chắc đã đủ. Thậm chí không loại trừ khả năng, Kim tướng quân muốn nuốt sạch hắn!

Năm đó, hắn có ơn cứu mạng Kim tướng quân, nhưng bao nhiêu năm rồi, khó mà nói được Kim tướng quân còn nhớ ơn được bao nhiêu. Tiêu Phàm chính là lựa chọn thứ hai của hắn.

Chỉ cần tạo được mối quan hệ tốt giữa hắn và Tiêu Phàm, năng lực của Tiêu Phàm mạnh mẽ, bên Kim tướng quân cũng sẽ kiêng dè, an toàn của hắn lại càng được bảo đảm.

"Tinh."

Tiêu Phàm gửi vị trí tới.

"Ông chủ Đường đưa xe tới chỗ này nha. Đừng dùng xe chở đến, làm vậy hơi quá."

Đường Tại Thiên mở bản đồ ra.

"Chung cư Tử Kinh?"

Hắn điều tra thử tình hình của chung cư Tử Kinh, dù là chung cư cao cấp, nhưng hắn vẫn thấy chung cư Tử Kinh vẫn có hơi không xứng với thân phận của Tiêu Phàm.

Chương 94: Hâm Mộ Và Ghen Tị

"Tô học muội, thơm quá, ngươi làm món gì mà ngon vậy?"

Tiêu Phàm vừa mở cửa đã ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt.

"Học trưởng nhìn thử là biết."

Giọng của Tô Ấu Vi truyền ra từ phòng bếp.

Tiêu Phàm đổi giày, Tô Ấu Vi đã mua dép đi trong nhà, còn mua cả cho hắn.

"Nhiều món vậy à?"

Tiêu Phàm ngạc nhiên nói, thế mà Tô Ấu Vi lại nấu tận mười mấy món.

"Học trưởng, dù sao hôm nay cũng là ăn mừng lần đầu tiên, nên có làm hơi nhiều một chút."

Tô Ấu Vi lại bưng một món ăn đi ra từ trong phòng bếp, trán nàng đổ đầy mồ hôi, nấu cả một bàn ăn lớn như vậy thật không dễ.

"Chúng ta không ăn hết nhiều món vậy đâu. Ta gọi đám Thẩm Thần đến, ngươi cũng biết bọn họ phải không?"

Tiêu Phàm dò hỏi, trong mắt Tô Ấu Vi hiện lên vẻ gian trá:

"Tất nhiên là không có vấn đề gì."

Tiêu Phàm cười như không cười, nói:

"Sao ta lại cứ cảm thấy Tô học muội cố ý nấu nhiều món vậy, ngươi muốn làm quen với đám Thẩm Thần thì cứ nói thẳng đi."

Tô Ấu Vi cười trả lời:

"Học trưởng, không phải ngươi nói ta chưa đủ hiểu ngươi à? Muốn hiểu rõ ngươi, trước tiên phải bắt đầu từ việc tìm hiểu bạn bè của ngươi đã."

Tiêu Phàm cầm điện thoại di động lên gọi cho Thẩm Thần, giờ mới mười một giờ rưỡi, hắn biết chắc ba người Thẩm Thần vẫn chưa ăn cơm.

"Lão tứ, ta đang ở phòng mới, các ngươi nhanh tới đây đi. Tô học muội xuống bếp nấu cơm, muốn mọi người cùng nhau ăn mừng phòng mới một bữa."

Thẩm Thần nhanh chóng cúp điện thoại, hắn vội vàng nói:

"Lão đại, nhị ca, còn đánh cái gì nữa, ván này chắc chắn thua rồi. Tô học muội đang ở chỗ phòng mới của lão tam, đã nấu đồ ăn xong chỉ còn chờ chúng ta qua ăn đó."

Khổng Húc và Diệp Phi nghe vậy thì tắt máy.

Mười lăm phút sau, ba người Khổng Húc đã chạy đến căn hộ mới của Tiêu Phàm, một bàn đầy đồ ăn khiến bọn họ không ngừng thán phục.

"Tam ca, thật đáng hâm mộ, ta thật là ghen tỵ đó. Sao ta lại không tìm được một người bạn gái như chị dâu chứ?"

Thẩm Thần cảm thán nói, sắc mặt Tô Ấu Vi đỏ lên, Tiêu Phàm nhìn Thẩm Thần nói:

"Lý do rất đơn giản, do ngươi xấu a."

…

Thẩm Thần ôm ngực:

"Tam ca đang đâm vào tim ta đó, dù ta không đẹp trai bằng ngươi, nhưng chắc chắn không cũng xấu mà, chị dâu nói một câu công bằng đi."

Tô Ấu Vi không lên tiếng, nàng vẫn chưa xác định quan hệ với Tiêu Phàm đâu.

Khổng Húc nhìn Tô Ấu Vi nói:

"Tô học muội, chúng ta tới cũng không kịp mua quà gì, đợi ngươi và lão tam ở chung, chúng ta sẽ bù lại cho ngươi sau."

"Đồng ý với lão đại."

Diệp Phi cười.

Tiêu Phàm nói:

"Tô học muội, xin trân trọng giới thiệu với ngươi. Đây là lão đại ký túc xá của chúng ta, Khổng Húc hào hiệp vùng Sơn Đông, lúc có hắn ở đây là phải nấu thật nhiều cơm, hắn là một thùng cơm đấy. Đây là Diệp Phi, nhìn thì không mạnh nhưng hắn luyện võ, có thể một đánh mười đấy, trước kia khi ta bị người vây đánh, hắn đã xông lên một lần hạ gục được bảy tám tên. Ngươi đã gặp Thẩm Thần rồi, ngươi có thể gọi hắn là Bàn Tử, tuyệt đối là một đại gia, thuộc kiểu trong nhà có mỏ có quặng, nếu hắn sử dụng năng lực tiền bạc của mình thì chắc chắn không thiếu bạn gái."

Tô Ấu Vi mỉm cười nói:

"Khổng Húc, Diệp Phi, Thẩm Thần, hoan nghênh mọi người, ta là Tô Ấu Vi."

Tiêu Phàm nói:

"Giới thiệu xong rồi, tất cả mọi người ngồi xuống đi, hôm nay lão đại các ngươi có lộc ăn rồi, tài nấu nướng của Tô học muội chắc chắn là thuộc cấp bậc đầu bếp nhà hàng năm sao."

Đám người Khổng Húc liền ngồi xuống, Tô Ấu Vi lấy mấy chai bia đã ướp lạnh từ trong tủ lạnh ra.

"Hình như không có đồ để mở chai."

Tô Ấu Vi yếu ớt nói, Tiêu Phàm cười đáp:

"Không cần món đồ chơi đó đâu, chỗ chúng ta có đồ mở chai chạy bằng cơm đó."

Hắn nói xong liền đưa một chai bia cho Diệp Phi, Diệp Phi đưa tay vặn, ngay lập tức nắp bia bị hắn vặn ra, Tiêu Phàm đưa luôn mấy chai còn lại cho Diệp Phi.

Nếu hắn dùng niệm lực tinh thần thì không cần dùng tay cũng có thể mở nắp ra, nhưng có tên cu li Diệp Phi ở đây, hắn cũng không cần thiết phải khoe khoang. Đám Tiêu Phàm nhanh rót cho mình một ly bia.

"Học trưởng, ngươi cũng cho ta cũng một ly đi."

Tô Ấu Vi nói xong, Tiêu Phàm cầm chai bia rót cho Tô Ấu Vi một ly.

Khổng Húc nói:

"Nay lão tam ngươi ăn mừng phòng mới, chúng ta cũng lười nói mấy lời chúc phúc, ngươi là học bá nên chúng ta cũng không múa rìu qua mắt thợ, tất cả chúc phúc đều để trong rượu bia hết đi."

"Cạn ly."

"Cạn!"

Cả đám Tiêu Phàm đều nâng ly bia lên.

Bốn người Tiêu Phàm tất nhiên là nốc hết một ngụm lớn, Tô Ấu Vi chỉ nhấp môi một chút đã nhăn mày, nàng cảm thấy mùi bia là lạ, sao lại có người thích uống nhỉ?

"Tô học muội không uống được thì đừng cố."

Tiêu Phàm nói với Tô Ấu Vi, Tô Ấu Vi đáp:

"Học trưởng, không sao đâu, ta sẽ chỉ uống một ly này thôi."

Chương 95: Bạn Cùng Phòng Chất Lượng Cao

Khổng Húc cau mày hỏi:

"Sao lão tam vẫn gọi Tô học muội vậy? Ta thấy ngươi phải đổi xưng hô lại đi. Tô học muội rất ân cần gọi ngươi là học trưởng, ngươi lại gọi là Tô học muội nghe qua không phải rất khách sáo sao?"

Diệp Phi và Thẩm Thần gật đầu, ánh mắt Tô Ấu Vi sáng lên, mời bữa cơm này đúng là không uổng nha.

"Sau này học trưởng gọi ta là Ấu Vi đi, cũng có thể gọi ta là Vi Vi."

Tô Ấu Vi nhỏ giọng nói.

"Ấu Vi."

Tiêu Phàm gọi một tiếng, với mối quan hệ hiện tại giữa bọn họ thì gọi vậy cũng ổn.

"Ừm."

Tô Ấu Vi có chút xấu hổ đáp, sắc mặt nàng lại hơi ửng đỏ.

"Bắt đầu ăn thôi nào."

Đám Khổng Húc nhanh chóng bắt đầu gắp đồ ăn, vừa đưa vào miệng thì trong mắt bọn họ đã hiện lên vẻ kinh ngạc, Tiêu Phàm đúng là không có nói quá về tài nấu nướng của Tô Ấu Vi.

"Xong rồi, tiêu chuẩn tìm bạn gái của ta lại cao hơn rồi, e là tuổi già cô đơn suốt đời mất."

Thẩm Thần ưu sầu than vãn, Khổng Húc cũng nói:

"Nếu Tô học muội có bạn khuê mật nào phải ưu tiên giới thiệu cho ta đấy, sau này Bàn Tử sẽ không thiếu bạn gái, còn Diệp Phi mà có bạn gái sẽ ảnh hưởng đến việc hắn luyện võ."

"Cút."

Diệp Phi và Thẩm Thần cùng kêu lên.

Một bữa cơm kết thúc trong tiếng cười đùa, đám người Khổng Húc ăn cơm xong liền vội vàng rời đi.

"Học trưởng, ba người bạn cùng phòng của ngươi thật tốt, ta thấy bọn họ đều thật lòng đối xử tốt với ngươi nha."

Tô Ấu Vi có chút hâm mộ nói, ba cô bạn cùng phòng kia của nàng tính tình một lời khó mà nói hết được.

Trước kia, Tống Khiết cũng thân thiết với nàng, nhưng trong lòng lại có mục đích riêng, hai người khác thì đối xử với nàng không nóng không lạnh, các nàng cũng không quá thích thân thiết với Tô Ấu Vi.

Nhân phẩm của Tô Ấu Vi tất nhiên không có vấn đề gì, nhưng giá trị nhan sắc của nàng quá cao, đi chung với nàng cũng chỉ có thể là lá xanh, người có giá trị nhan sắc thấp mà làm bạn với nàng thì hơi áp lực.

"Ba người bọn hắn thật sự rất tốt, vì chuyện gia đình, ta vừa tới đại học lại không biết xây dựng mối quan hệ với mọi người ra sao, là bọn họ tự động làm bạn với ta, hai ba năm nay ra ngoài ăn cơm đều không để ta mời."

Tiêu Phàm vừa dọn dẹp bát đũa vừa kể, Tô Ấu Vi đáp lời:

"Học trưởng, thật ra ta cũng có một người bạn khuê mật rất thân, có cơ hội sẽ giới thiệu cho bọn họ biết, không biết có thể kết giao cho một trong đám người bọn họ không."

"Bạn khuê mật, rất thân à? Sao ta lại chưa từng gặp nhỉ?"

Tiêu Phàm nghi ngờ hỏi.

Dù gì hắn cũng “ở chung” với Tô Ấu Vi hơn nửa tháng.

Tô Ấu Vi trả lời:

“Nàng là bạn học hồi cao trung của ta, giờ đang học ở thủ đô, quan hệ giữa chúng ta lúc ở cao trung rất tốt, sau này vào đại học vẫn còn thường xuyên liên lạc."

Tiêu Phàm gật đầu, hắn cảm thấy thật tốt khi Tô Ấu Vi có vị khuê mật như vậy.

"Ấu Vi, ngươi đi nghỉ trưa đi, vất vả nấu nhiều món như thế, cứ để ta, ta dọn xong rồi đi, chiều còn phải tập lái xe, ta muốn tranh thủ lấy được bằng lái trong một tuần."

"Ừm."

Tô Ấu Vi khéo léo đi về phía căn phòng của mình.

"Ấu Vi, đợi đã, ngươi ở phòng ngủ phụ à? Ngươi cứ chuyển đồ qua ở phòng ngủ chính đi. Phòng ngủ chính có phòng vệ sinh riêng, ngươi ở phòng ngủ chính sẽ tiện hơn."

Tiêu Phàm mở miệng nói, Tô Ấu Vi xoay người đáp lại:

"Học trưởng. . . ta ở phòng ngủ chính thì có ổn không?"

Tiêu Phàm cười nói:

"Ngươi cảm thấy ổn thì ổn, nếu thấy không ổn thì ngươi ở phòng ngủ phụ cũng được."

"Vậy ta ở phòng ngủ chính."

Tô Ấu Vi hừ một tiếng nói, nàng nhanh chóng chuyển đồ đạc của mình vào trong phòng ngủ chính, nằm trên giường lớn trong phòng chính, gương mặt Tô Ấu Vi nở một nụ cười ngọt ngào.

"Không được, không thể ngủ trưa. Phải tranh thủ thời gian kiếm ít tiền."

Tô Ấu Vi vội rời giường mở máy tính của mình ra.

Nàng theo thói quen dạo trước một vòng trong Liên Minh Thần.

Trước đây, Liên Minh Thần là trang web do một đại thần hacker tạo ra, để vào được đây cần phải có năng lực hacker cực cao, bất kỳ ai cũng đều là nhân vật cấp đại thần. Năng lực của người trong Liên Minh Thần cũng phân chia cao thấp.

Danh hiệu của Tô Ấu Vi là Vịt Con Xấu Xí, nhưng các hacker khác lại không gọi như vậy, biết Tô Ấu Vi là nữ, nên các hacker khác đều gọi nàng là Nữ Vương.

Hai năm trước, Tô Ấu Vi lọt thẳng vào bảng top hacker, trực tiếp ngồi vào vị trí thứ năm.

Năm vị trí xếp hạng sau nàng vẫn chưa từng thay đổi, những người còn lại đều cho rằng năm người này chắc chắn sẽ đánh bại được Tô Ấu Vi, nhưng hai năm qua lại chẳng có ai thắng được Tô Ấu Vi. Nhiều hacker đoán rằng, thực lực của Tô Ấu Vi nhất định nằm trong top 3 rồi.

Chương 96: Nữ Vương Đại Nhân Đã Online

"Hả?"

Tô Ấu Vi hơi nhíu mày, nàng nhìn thấy một mục tin tức, hacker nước ngoài tấn công mạng lưới internet nước Hoa trên quy mô lớn.

"Những người này đúng là không muốn cho ai yên ổn mà."

Tô Ấu Vi hừ nhẹ một tiếng, nàng đã tham gia không biết bao nhiêu cuộc chiến Internet như vậy rồi.

"Vịt Con Xấu Xí."

Tô Ấu Vi trực tiếp để lại biệt hiệu của mình trên thiệp mời chiến đấu ở Liên Minh Thần.

"Tin nóng tin nóng, Nữ Vương đại nhân đã online."

"Nữ Vương đại nhân đời đời thống nhất giang hồ."

"Có Nữ Vương đại nhân ra tay, chúng ta càng yên tâm hơn."

Từng tin nhắn nhanh chóng hiện lên trên bảng tin.

Dù xếp hạng chỉ ở vị trí thứ năm, nhưng sức ảnh hưởng của Tô Ấu Vi trong Liên Minh Thần hoàn toàn có thể lọt vào top 3.

…

"Nữ Vương, ngươi chắc chắn đủ thực lực nâng xếp hạng lên cao hơn, ngươi nghĩ thử đi? Nếu bảng xếp hạng thay đổi một chút, mọi người càng có thêm động lực tăng trưởng kỹ năng của mình."

Trên kênh chat hiển thị một hàng tin nhắn với kiểu chữ đỏ rực.

Dạng chữ kiểu này không phải ai cũng có thể tùy tiện dùng được, những người có xếp hạng từ thứ tư đến thứ mười mới có đặc quyền như vậy, xếp hạng thứ ba càng nổi bật hơn, chính là kiểu chữ màu vàng.

"K nói đúng đó, Nữ Vương ngươi khiêu chiến một chút đi mà."

Một hàng chữ kiểu màu đỏ khác cũng xuất hiện, nói chuyện cũng là một vị xếp hạng cao.

"Được rồi."

Tô Ấu Vi suy nghĩ một lúc rồi trả lời.

Nhất thời trên kênh chat sôi sùng sục, một ít Hacker cao cấp còn lại nhận được tin cũng đã nhanh chóng chạy qua vây xem.

Tô Ấu Vi chỉ khiêu chiến Thần Tháp một lần vào hai năm trước, nhưng đã trực tiếp nhảy vọt tới hạng thứ 5, hôm nay là lần thứ hai nàng khiêu chiến Thần Tháp, tất cả mọi người đều vô cùng mong đợi.

"Xong rồi, vị trí thứ ba của ta khó mà giữ được."

Kiểu chữ màu vàng hiện lên, là xếp hạng thứ ba trong Liên Minh Thần, Ẩn Giả lên tiếng, hắn là Hacker nằm trên bảng xếp hạng đã lâu, từ 10 năm trước đã thành danh.

"Nửa giờ sau ta sẽ khiêu chiến thần Thần Tháp."

Tô Ấu Vi nhắn lên kênh chat một câu.

Tiêu Phàm còn đang rửa chén chưa rời đi, bây giờ nàng bắt đầu khiêu chiến có khả năng sẽ bị quấy rầy.

"Hắc Đế, Phượng Hoàng, nửa giờ sau Nữ Vương sẽ khiêu chiến

Thần Tháp, các ngươi nhanh chóng online đi."

Ẩn Giả cùng hai tên Hacker xếp hạng trước hắn có thể liên lạc với nhau, hắn nhanh chóng gửi tin nhắn, cũng không tốn nhiều thời gian, Hắc Đế xếp hạng thứ nhất, Phượng Hoàng xếp hạng thứ hai cũng đã online.

Bên trong một căn cứ được canh gác nghiêm mật, rất nhiều người đứng phía sau Phượng Hoàng.

"Phượng Hoàng, ngươi cảm thấy Nữ Vương có thể giành được ba vị trí đầu hay không?"

Một người trung niên trong số họ dò hỏi. Hắn mặc đồng phục nhân viên cấp cao của đội phụ trách Internet Security (An Ninh Mạng) nước H.

Phượng Hoàng lắc lắc đầu.

"Nàng không thể leo lên được top 3 à?"

Người trung niên nghi ngờ hỏi.

Phượng Hoàng đáp:

"Không phải ông chủ, ý của ta là ngươi coi thường Nữ Vương quá rồi, hai năm trước nếu nàng chịu khiêu chiến Thần Tháp thêm mấy lần, không nói đến ba vị trí đầu, hạng tư chắc chắn không có vấn đề. Từ cách nói chuyện của Nữ Vương mà phân tích, tuổi của nàng không phải rất lớn, mà khoa học kỹ thuật cũng đang trong thời kỳ phát triển nhanh chóng, hiện nay đại khái bản thân ta cũng không phải là đối thủ của nàng."

Trong lòng người trung niên thoáng giật mình.

Phượng Hoàng chính là đệ nhất Hacker mà bộ máy chính quyền nước H đang nắm giữ, nếu mà đến nàng cũng không phải Nữ Vương đối thủ, thì trong giới hacker nước H lại xuất hiện một nhân vật đáng gờm khó có thể nắm giữ.

"Ông chủ, ngươi yên tâm đi, cho tới bây giờ Nữ Vương cũng chưa từng làm bậy gì cả. Nàng khẳng định là kiểu người cuồng kỹ thuật,

chỉ có hứng thú đối với việc nâng cao kỹ thuật của chính mình thôi."

Phượng Hoàng phân tích nói.

Người trung niên khẽ gật đầu, theo tư liệu của bọn họ, Nữ Vương tốt hơn so với Hắc Đế nhiều, Hắc Đế xếp hạng thứ nhất, thỉnh thoảng cũng sẽ có một số hành vi kiêu căng khó bảo.

Tiêu Phàm rất nhanh đã rửa chén xong, hắn đoán Tô Ấu Vi hình như đã ngủ trưa, nên không có quấy rầy mà trực tiếp mở cửa rời đi. Tô Ấu Vi nghe được tiếng Tiêu Phàm rời đi, bèn từ trong phòng đi ra rót cho mình một ly nước, nàng sợ chút nữa bắt đầu khiêu chiến Thần Tháp rồi thì không có thời gian.

Chẳng mấy chốc, nửa giờ ước định đã trôi qua.

"Nhiều người như vậy sao?"

Tô Ấu Vi lẩm bẩm trong lòng.

Trên bảng thống kê theo thời gian thực của Liên Minh Thần biểu hiện, lúc này hiển nhiên có hơn một ngàn ba trăm người đang online, phải biết tất cả những người này cũng đều là Hacker đại thần, bình thường cũng chỉ có 30 40 người online mà thôi.

"Rống!"

Kèm theo một tiếng rồng ngâm, trên màn hình máy tính của Tô Ấu Vi xuất hiện một tòa bảo tháp. Tháp cao 10 tầng, bốn phía sừng sững vờn quanh hình bóng một con rồng, đây cũng chính là Thần Tháp.

Chương 97: Ẩn Giả Cực Kỳ Nguy Hiểm

Mỗi một tầng đại biểu cho xếp hạng của mỗi một vị siêu cấp đại thần, bọn hắn có thể dùng đủ loại thủ đoạn để bảo vệ địa bàn của mình, bị người tiến lên là đại biểu cho việc thất bại.

Từ khi Tô Ấu Vi chiếm cứ vị trí thứ 5, trong vòng hai năm qua

chưa có ai xông lên được.

"Hy vọng Nữ Vương đại nhân nương tay."

Hacker đại thần xếp hạng thứ tư gửi lên một tin nhắn.

Tô Ấu Vi chưa trả lời, tay nàng chỉ tại trên bàn phím liên tục bay múa đột nhiên phát động công kích, âm thầm khống chế mấy chiếc siêu máy tính nhanh chóng vì nàng cung cấp hỗ trợ, mấy chiếc siêu máy tính này đều là ở nước ngoài.

"Con mẹ nó."

Chưa đến 10 phút, Thần Tháp tầng thứ tư ánh đèn đã dập tắt.

Trong biệt thự nào đó, đại lão Kim Ô xếp hạng thứ tư mắng một câu thô tục. Dẫu gì hắn cũng là xếp hạng thứ tư, vậy mà 10 phút cũng không chống được.

"Kỹ thuật của Nữ Vương thật kinh khủng a."

Kim Ô vô cùng khiếp sợ trong lòng, hắn biết rõ mình khẳng định không giỏi bằng nàng, nhưng cũng không nghĩ đến mình lại bị đánh bại nhanh như vậy, phải biết trước đây Nữ Vương chưa từng công kích pháo đài của hắn lần nào.

"Nữ Vương top 4."

"Nữ Vương quả nhiên lợi hại, tiêu chuẩn kỹ thuật của nàng nhất định rất cao."

"Top 3 chắc chắn ổn thỏa, Ẩn Giả cực kỳ nguy hiểm!"

Trên màn hình chat nhiều người điên cuồng bình luận, toàn bộ số người Liên Minh Thần đang online đã đạt tới con số 1,500 người, phải biết tổng số người của Liên Minh Thần cũng chỉ có 1,600 người.

Ngoại trừ vài người còn đang ngủ, toàn bộ người còn lại chắc chắn đều đang online.

"Thật là mạnh!"

Bên trong văn phòng của công ty lớn nào đó có một người với sắc mặt nghiêm trọng nhìn vào màn hình máy tính, hắn đã chuẩn bị trận địa sẵn sàng để đón quân địch.

"Đến rồi!"

Rất nhanh Ẩn Giả đã bắt đầu nhận ra hắn đang bị công kích vô cùng mạnh mẽ, đủ mọi loại số liệu như sóng thần ập tới, tường lửa, cạm bẫy mà hắn bày ra không ngừng bị đánh tan, tuy nhiên tốc độ Tô Ấu Vi đánh chiếm pháo đài của hắn chậm hơn một chút so với vừa nãy. Thực lực của Ẩn Giả so với Kim Ô xếp hạng thứ tư mạnh hơn không ít.

Gần hai mươi phút trôi qua.

"Xong rồi."

Trên mặt Tô Ấu Vi để lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Ánh đèn tầng thứ ba của Thần Tháp cũng bị dập tắt, điều này đại biểu cho việc người xếp hạng thứ ba Ẩn Giả cũng đã bại trận.

"Con mẹ nó, chỉ nửa giờ đã giải quyết xong Kim Ô đại thần và Ẩn Giả đại thần."

"Nữ Vương thực lực quả nhiên ổn thỏa nằm trong top 3 a."

Rất nhiều người hưng phấn không thôi.

Tô Ấu Vi nghỉ ngơi một chút rồi tiếp tục tấn công, Phượng Hoàng người xếp hạng thứ hai đang toàn lực ngăn cản nàng.

Với tư cách là đệ nhất Hacker được chính phủ nước H nắm giữ, nàng có được hỗ trợ vô cùng mạnh mẽ về tài nguyên, khiến Tô Ấu Vi gặp phải khó khăn hơn gấp mấy lần so với lúc đánh chiếm Ẩn Giả hạng 2.

"Chắc là vẫn chưa đủ sức mạnh để vượt qua."

Tô Ấu Vi tự lẩm bẩm, nàng nhanh chóng âm thầm điều khiển thêm mấy chiếc siêu máy tính khác, rất nhanh Phượng Hoàng cũng cảm giác được áp lực tăng lên rất nhiều.

Hai giờ trôi qua, Phượng Hoàng lắc đầu bất lực. Trong màn hình máy tính trước mặt nàng, ánh đèn tầng thứ ba của Thần Tháp cũng đã dập tắt, đại biểu cho việc nàng cũng thua dưới tay Tô Ấu Vi.

"Nữ Vương, ngươi rất lợi hại a."

"Thực lực của ngươi hẳn là ngang tầm với Hắc Đế rồi, ngươi thử xem có thể hay không đánh bại thằng khốn Hắc Đế kia."

Trên màn hình kênh chat chung hiện lên hàng chữ của Phượng Hoàng.

"Để ta thử xem."

Nói một câu xong Tô Ấu Vi nhanh chóng tiếp tục phát động công kích.

"Phượng Hoàng, ngươi cảm thấy Nữ Vương có thể thắng được hay không? Thực lực của nàng thật sự còn mạnh hơn so với ngươi sao?"

Người trung niên sau lưng Phượng Hoàng dò hỏi.

Phượng Hoàng khẽ thở dài:

"Thực lực của nàng mạnh hơn ta không phải là điều rất rõ ràng rồi sao? Trong giới này người mạnh cơ bản tất cả đều là thiên tài, mà nàng có thể là thiên tài trong thiên tài. Kỹ thuật của nàng so với hai năm trước đã tăng lên rất nhiều. Hiện nay nàng so với Hắc Đế tỷ lệ chắc khoảng 4-6 đi, nàng 4 phần. Nếu mà mỗi tuần nàng công kích một lần, không ngoài ba tháng là có thể cùng Hắc Đế thắng bại chia 5 5. Để đến sang năm, thì năng lực của Hắc Đế khẳng định còn không được bằng nàng nữa rồi."

Ý nghĩ trong đầu người trung niên lay động một chút, hắn nói:

"Nếu chúng ta có thể lôi kéo được Nữ Vương thì thật là tốt, Phượng Hoàng ngươi thử một lần xem có thể thành công hay không."

Phượng Hoàng bĩu môi:

"Có thể thành công mới là lạ. Lúc đầu nếu không phải ta bị các ngươi phát hiện cũng sẽ không qua đây, tiền tài tuy rằng đáng quý, nhưng mà tự do giá trị càng cao hơn a."

Người trung niên chỉ coi như không có nghe thấy nàng nói.

Chương 98: Hắc Đế

"Chờ chút nữa ngươi liên hệ nàng thử xem."

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Tô Ấu Vi cùng Hắc Đế quyết chiến hơn ba, bốn tiếng, nàng nhiều lần tiếp cận thành công, nhưng đều bị Hắc Đế cứng rắn ngăn cản lại.

"Thôi, cứ tạm thời như vậy trước đi, hiện tại ta vẫn chưa thắng được Hắc Đế."

Tô Ấu Vi ngừng lại công kích, nàng để lại trên khung chat một tin nhắn.

"Nữ Vương, kỹ thuật của ngươi bây giờ đã không kém hơn ta bao nhiêu, chỉ là ta kinh nghiệm nhiều hơn ngươi một chút, chỉ cần cho ngươi một năm phát triển, vị trí đệ nhất ta chắc chắn là không giữ nổi nữa rồi."

Hắc Đế cũng nhắn lại.

Phượng Hoàng nhanh chóng gõ bàn phím.

"Chúc mừng Nữ Vương xếp hạng top 2, Nữ Vương ta muốn trò chuyện riêng với ngươi một chút được không?"

"Được."

Tô Ấu Vi trả lời, nàng đối với kỹ thuật của Phượng Hoàng cũng thật sự bội phục, hai người nhanh chóng tiến vào một kênh chat riêng tư.

"Nữ Vương không dối gạt ngươi làm gì, ta bị phía chính phủ mời về làm việc rồi, ngươi có hứng thú vì quốc gia góp sức không?

Chắc chắn có tiền, thu nhập còn không thấp đâu."

Phượng Hoàng nhanh chóng nói.

…

Trong mắt Tô Ấu Vi toát ra vẻ kinh ngạc, thế mà Phượng Hoàng đã được quốc gia chiêu mộ rồi.

"Phượng Hoàng, ta có thể cống hiến cho đất nước nhưng ta chỉ có thể cống hiến trong âm thầm."

Tô Ấu Vi trả lời.

Lời nói của Phượng Hoàng làm cho Tô Ấu Vi có chút động lòng, nhưng nếu như bị quốc gia biết được, chắc chắn nàng sẽ không được tự do như bây giờ.

"Nữ Vương, ngươi không thể suy nghĩ một chút sao? Hiện nay, tiền lương hàng năm của ta là 1000 vạn. Nếu như ngươi tham gia, tiền lương hàng năm của ngươi chắc chắn sẽ cao hơn ta. Ngươi hãy suy nghĩ thêm một chút đi."

Dưới sự thúc giục của ông chủ ở bên cạnh, Phượng Hoàng lại cố gắng thuyết phục thêm một lần nữa.

Tim của Tô Ấu bỗng đập nhanh một chút. Trình độ năng lực của nàng rất cao, nhưng nàng chỉ có thể hạ thấp năng lực che dấu thân phận để nhận một số đơn hàng nhỏ. Thu nhập hàng tháng của nàng chỉ có mấy vạn, ít hơn nhiều so với mức lương ngàn vạn mỗi năm.

"Xin lỗi Phượng Hoàng, ta chỉ muốn làm một mình, cũng muộn rồi, bye bye."

Tô Ấu Vi nhanh chóng offline, xác nhận mình không để lại dấu vết gì, Tô Ấu Vi mới tắt máy tính.

"Ông chủ, nói cũng vô dụng. Trình độ kỹ thuật của Nữ Vương cao hơn ta nhiều. Nếu nàng muốn, chỉ cần để lộ thân phận của mình một chút, thì gia nhập vào một công ty lớn với mức lương từ 3000 đến 5000 vạn một năm cũng không thành vấn đề."

Phượng Hoàng bĩu môi nói.

Nếu được lựa chọn, cho dù mức lương hơn 1000 vạn một năm này nàng cũng không muốn làm. Tuy rằng lúc trước nàng không kiếm được nhiều tiền nhưng lại rất tự do tự tại, bây giờ toàn bộ thời gian đều dành để ngồi làm việc ở đây.

"Phượng Hoàng, sau này ngươi cố gắng nói chuyện với Nữ Vương nhiều một chút, điều kiện của chúng ta nơi này cũng không tệ, không phải mỗi tuần đều cho ngươi nghỉ hai ngày sao?"

Ông chủ bên cạnh ho nhẹ một tiếng.

Phượng Hoàng ủ rũ nói:

"Tuy nói là được nghỉ hai ngày, nhưng mỗi lần có việc liền gọi điện thoại bắt ta đến. Sáu tháng qua ta đã được nghỉ hai ngày trọn vẹn chưa?"

Ông chủ có chút ngượng ngùng nói:

"Người có tài thường phải làm nhiều việc, hiện tại tấn công mạng có rất nhiều loại, ta cũng không làm được gì, lúc nào rảnh rỗi chắc chắn sẽ cho ngươi nghỉ phép nhiều hơn bù vào. Đúng rồi, nếu như ngươi có thể thuyết phục Nữ Vương tới đây làm, ngươi chắc chắn có thể nghỉ phép như bình thường."

Phượng Hoàng chớp chớp mắt:

"Lão bản, ngươi nói rất có lý a. Nếu Nữ Vương làm việc ở đây. Ta nghỉ ba ngày một tuần chắc cũng không có vấn đề gì lớn."

Lão bản cười nói:

"Bởi vậy, ngươi hãy cố gắng thuyết phục Nữ Vương đến đây. Qua lời nói và việc làm của nàng có thể thấy được nàng vẫn rất yêu nước, ta nghĩ hoàn toàn có khả năng thuyết phục được nàng."

"Ta sẽ cố gắng hết sức, nhưng ta chỉ có thể dùng lời nói thuyết phục nàng, không thể hack ra địa chỉ của nàng. Lý do đầu tiên là do ta không đủ năng lực làm việc này, mặt khác nếu ta làm được cũng sẽ khiến nàng tức giận."

Phượng Hoàng suy nghĩ một chút rồi nói.

"Được."

Ông chủ gật đầu.

Nếu Phượng Hoàng và những người khác hợp tác công kích có thể sẽ tìm ra địa chỉ của Nữ Vương, nhưng khả năng cao là việc này sẽ bị Nữ Vương biết được, kết quả chắc chắn sẽ làm cho quan hệ hai bên trực tiếp tan vỡ.

"Tan ca rồi, ngày mai ta có việc bận, tối nay đừng gọi cho ta."

Phượng Hoàng đứng dậy, thu dọn đồ đạc rồi rời đi. Những người còn lại ghen tị nhìn nàng rời đi, Phượng Hoàng có thể nghỉ, nhưng bọn họ thì không được.

"Ngẩn ra như thế làm gì, mau làm việc đi. Phượng Hoàng chỉ có chút vấn đề nhỏ, nhưng vấn đề của các ngươi cũng không nhỏ. Tuy rằng hiện tại các ngươi không có nhiều tự do, nhưng nếu cố gắng chăm chỉ mấy năm, các ngươi còn có thể tích lũy không ít tiền mang về nhà."

Ông chủ trầm giọng nói.

"Vâng, ông chủ."

Mọi người giữ vững tinh thần, làm việc ở đây vẫn tốt hơn là giẫm máy may ở trong tù, nói không chừng còn phải nhặt xà phòng.

Chương 99: Tới Chỗ Gia Gia

"Không biết ông nội sẽ cho ta thứ tốt gì đây?"

Thẩm Phàm lẩm bẩm một mình.

Sau khi rèn luyện tinh thần lực, đã đến mười một giờ, gần đến thời gian hẹn hai ngày giữa hắn và Tiêu Hải.

"Cốc cốc."

Sau khi tắm và chơi xong hai ván game, Tiêu Phàm nghe thấy tiếng gõ từ phòng tắm truyền đến.

"Ông nội."

Tiêu Phàm bưng một rổ cà rốt đi vào phòng tắm.

"Hôm nay ta không chuẩn bị gì nhiều cho người, lúc chiều ta đi chợ nông sản mua một ít cà rốt, người ăn luôn đi cho tươi."

Rất nhanh cả cái giỏ cùng cà rốt đều biến mất.

Tiêu Hải cười nhìn Tiêu Phàm:

“Cháu ngoan của ta, năng lực thiên phú của ta đang không ngừng tăng lên, còn có lương thực mà ngươi đã truyền đến, ta chắc chắn sẽ tạo phản thành công. Ông nội chỉ là lão già quê mùa, làm tướng quân thì không thành vấn đề, nhưng làm hoàng đế thì hơi khó. Sau này ta làm hoàng đế rồi, sẽ truyền ngôi vị lại cho ngươi."

Tiêu Phàm nói:

"Ông nội, người xuyên qua là việc ngoài ý muốn, còn ta chắc không thể xuyên qua đó đâu."

Tiêu Phàm lắc đầu.

“Tương lai ngươi chắc chắn cũng có thể qua đây được."

"Hửm?"

Mắt Tiêu Phàm ánh lên vẻ nghi hoặc.

Tiêu Hải:

"Hiện tại, việc truyền vật phẩm và sức mạnh đã dễ dàng hơn nhiều. Cho dù loại trừ yếu tố sức mạnh gia tăng từ phía ta thì ngươi vẫn có thể truyền đồ vật qua một cách dễ dàng hơn. Ta đoán hiện tại hai vị diện đang từ từ di chuyển đến gần nhau."

Tiêu Phàm vẫn còn nghi hoặc.

Tiêu Hải giải thích:

"Hai cái vị diện giống như hai quả bóng rổ trên mặt hồ, bọn chúng đang từ từ áp sát vào nhau, ta xuyên đến đây có thể là do đã va chạm với một lỗ sâu không gian nào đó. Nếu như hai vị diện càng gần nhau, thực lực của ông nội sẽ càng dễ tăng lên, ngươi có khả năng cũng có thể qua đây."

Tiêu Phàm hai mắt sáng lên, nói:

"Ông nội, nếu vậy người có thể trở về không?"

Tiểu Hải lắc đầu:

"Ông nội khó mà về được, bây giờ tu vi trong cơ thể ta có năng lượng rất lớn, muốn trở về chỉ sợ không có khả năng. Hơn nữa, việc ông nội xuyên trở về cũng không có lợi đối với Trái Đất. Không phải còn có cường giả có năng lực thấp và các loại yêu thú có thể xuyên qua bên ngươi sao!"

Sắc mặt Tiêu Phàm biến đổi:

"Ông nội, nếu theo lời người nói như vậy sau này yêu thú và một số người có thực yếu cũng có thể xuyên đến Trái Đất hay sao?"

Tiêu Hải suy tư rồi nói:

"Có thể, nhưng nếu như không có cường giả mạnh mẽ trợ giúp, việc này cũng sẽ rất khó xảy ra, nên ngươi không cần lo lắng có cường giả và yêu thú xuất hiện nhiều. Nếu ông nội có thể đưa người khác đến bên này, thì cũng có thể đưa người khác đi qua bên ngươi, đến lúc đó an toàn của ngươi có thể được đảm bảo hơn."

Tiêu Phàm thở phào nhẹ nhõm, những gì Tiêu Hải nói là sự thật, ít nhất hắn có hậu đài vững chắc.

"Cháu yêu của ta, ngươi muốn loại dị năng nào? Tấn công, phòng thủ, hay khả năng đặc biệt như thấu thị, ẩn thân?"

Tiêu Hải hỏi.

Tiêu Phàm nghi hoặc:

"Ông nội, ngươi có được những dị năng này từ nơi nào?"

Tiêu Hải nhếch miệng cười nói:

"Bản thân ta đương nhiên không có khả năng nắm giữ nhiều dị năng như vậy. Võ giả ở đây chỉ cần đạt đến trình độ nhất định đều có thể nhận được năng lực thiên phú. Khả năng thiên phú này cũng có thể bị chiếm đoạt. Sau khi xử lý xong sẽ trở thành dị năng châu, có thể bị người khác hấp thu. Ta đánh trận bắt được rất nhiều kẻ địch nhờ đó thu được một ít dị năng châu. Với năng lực của ông nội, những thứ kia cũng không có tác dụng gì, ngược lại đối với ngươi lại rất có ích."

Nói tới đây, Tiêu Hải lấy ra một cái hộp gỗ từ trong không gian. Bên trong lớn lớn bé bé hơn mấy trăm viên dị năng châu. Viên lớn thì to bằng quả trứng gà, cũng có viên chỉ bé bằng hạt đậu nành.

"Ngươi muốn năng lực ở phương diện nào? Ta có thể chọn cho ngươi cái lớn lớn một chút."

Tiểu Hải cười nói.

Tiêu Phàm suy nghĩ, hay là chọn dị năng tấn công? Không cần thiết, chỉ cần niệm lực tinh thần của hắn tăng lên, dị năng điều khiển đồ vật của hắn sẽ ngày càng mạnh hơn, việc kiểm soát những thứ như đồng xu, đá cuội, đinh sắt còn rất bí ẩn khó mà phát hiện.

Có thể cân nhắc về mặt phòng ngự, niệm lực tinh thần của hắn có thể sử dụng để phòng thủ, nhưng nếu hắn bị bắn bởi nhiều người hoặc bị tấn công bởi vũ khí như súng bắn tỉa, khả năng phòng thủ bằng niệm lực tinh thần của hắn không thể ngăn cản được hết.

"Ông nội, ngươi có đề xuất gì không?"

Tiêu Hải suy tính một lúc rồi nói:

"Thuấn di thì thế nào? Lấy năng lực của ngươi bây giờ mặc dù không thuấn di được bao xa, nhưng nếu gặp phải nguy hiểm lớn năng lực này có thể dùng cứu mạng rất tốt. Thuấn di phối hợp với ẩn thân, chắc chắn mang lại hiệu quả không tồi."

Ánh mắt Tiêu Phàm sáng lên, dị năng thuấn di à, cái này rất tuyệt đó nha.

Chương 100: Năng Lượng Cực Lớn

"Ông nội, nếu ta dùng đại khái có thể thuấn di được bao xa, một ngày có thể sử dụng mấy lần?"

Tiêu Hải nói:

"Niệm lực tinh thần của ngươi có thể kéo dài thẳng ra bao nhiêu, thì có thể thuấn di xa bấy nhiêu, nhưng dị năng này tiêu hao nhiều tinh thần lực hơn, cho nên trước mắt mỗi ngày ngươi chỉ có thể dùng khoảng ba đến năm lần. Khoảng cách dài một chút thì ba lần, khoảng cách ngắn một chút có thể dùng năm lần."

Tiêu Phàm thở dài một hơi, vẫn coi như dùng được.

Tuy hiện nay phạm vi niệm lực tinh thần của hắn có thể bao trùm chỉ có 4m, nhưng nếu ngưng tụ niệm lực tinh thần thành một đường thẳng, có thể kéo dài khoảng 40m, thời khắc quyết định dùng để chạy thoát thân rất tốt, ba đến năm lần, số lượng này cũng ổn có thể tiếp nhận.

Năng lực thuấn di là dùng trong việc chạy trối chết, lẽ nào một ngày còn có thể gặp phải tận mấy lần nguy cơ trí mạng sao?

"Ông nội, vậy người liền truyền năng lực thuấn di cho ta đi."

Tiêu Phàm nói.

Tiêu Hải gật đầu một cái:

"Được rồi, năng lực này nhận được xong, cũng có thể giúp niệm lực tinh thần của ngươi tăng lên một chút."

Nói đến đây Tiêu Hải từ trong một đống lớn năng lực châu lấy ra một viên màu tím nhạt. Viên năng lực này so với viên đạn còn nhỏ hơn một chút.

"Ông nội, chỉ có một chút như vậy thôi hả?"

Tiêu Hải nói:

"Năng lực lần trước ngươi đạt được cũng chỉ lớn bằng hạt đậu nành thôi, cái này đã lớn hơn nhiều rồi. Ngươi đừng nhìn nó nhỏ, năng lượng ẩn chứa bên trong nó cũng không ít đâu, ta truyền cái này cho ngươi cũng không dễ dàng."

Sau lưng Tiêu Hải xuất hiện 2 tên trợ thủ.

Bọn hắn giúp Tiêu Hải cung cấp năng lượng, lực lượng cường đại tràn vào bên trong cơ thể của Tiêu Hải, hắn thần sắc ngưng trọng vung tay lên, 5 phút sau một tia sáng cực kỳ chói mắt xuyên thấu qua kính.

"A ——— "

Tiêu Phàm rên lên một tiếng, lần trước khi ánh sáng tiến vào bên trong cơ thể, hắn không có cảm giác đặc biệt gì, lần này khác hẳn, hắn cảm giác cơ thể căng đầy khó chịu.

"Ông nội, ta cảm giác bên trong thân thể trướng lên rất khó chịu."

Thần sắc Tiêu Hải hơi uể oải nói:

"Điều này rất bình thường, vốn dĩ phẩm chất của năng lực thuấn di so sánh với mấy năng lực trước đây cao hơn nhiều, chắc là ngươi phải tốn một tháng mới có thể tiêu hóa hết năng lực này. Một tháng tiếp theo ngươi cũng không thể thu được dị năng mới. Các tướng sĩ rất cần quần áo ấm, ngươi nghĩ cách kiếm nhiều hơn nữa mới được. Tiện thể ngươi mua thêm ít đất cát xi măng truyền qua đây, ta định sửa lại vài chỗ pháo đài phòng ngự cho kiên cố hơn. Nửa tháng sau lại liên hệ ngươi."

Nói xong thân ảnh Tiêu Hải liền biến mất, năng lực châu này truyền qua cũng khiến bản thân hắn tiêu hao rất lớn.

"Đầu ta khó chịu như muốn nổ tung, hi vọng ngày mai có thể tốt hơn một chút."

Tiêu Phàm nhanh chóng trở về phòng ngủ, nhưng mà đầu trướng,

thân thể trướng, đến rạng sáng gần 5 giờ hắn mới mơ mơ màng màng ngủ được, ngủ thẳng tới một giấc tới tận chạng vạng tối.

"Rốt cuộc thư thái hơn một chút, hắn là ta đã nắm giữ được dị năng thuấn di rồi."

Tiêu Phàm nhắm mắt cẩn thận nghiên cứu, sau năm phút, thân ảnh của hắn đột nhiên từ trên giường biến mất, thời điểm xuất hiện lại đã ở trên ghế salon ngoài phòng khách.

"Thành công rồi!"

Ánh mắt Tiêu Phàm sáng lên.

Sau khi nhận được dị năng thuấn di, năng lực này đối với hắn mà nói cảm giác như ăn cơm uống nước, như là bản năng cơ thể, cho dù không quen thuộc lắm, nhưng muốn dùng được cũng không khó.

"5m2!"

Tiêu Phàm thử nghiệm đem niệm lực tinh thần tản ra bốn phía, ban đầu chỉ có 4m, bây giờ đã tăng lên đến 5m2, tinh thần niệm lực cũng gần như tăng lên gấp đôi.

"Vù vù!"

Tiêu Phàm khống chế mấy cái tiền xu bay lượn xung quanh hắn, tốc độ của chúng càng nhanh hơn lúc trước, cảm giác khống chế cũng dễ dàng hơn.

"Lúc trước khống chế tiền xu công kích, tốc độ của tiền xu tầm 400m mỗi giây, bây giờ chắc hẳn có thể đạt được 600 mét mỗi giây rồi."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Tốc độ công kích của đạn súng trường khoảng bảy, tám trăm mét mỗi giây, mà hiện nay tốc độ hắn điều kiển đồng xu công kích cũng không chậm hơn bao nhiêu, điều này quả thật vô cùng đáng sợ.

Lấy năng lực hiện nay của Tiêu Phàm, nếu hắn khống chế năm sáu đồng xu bay quanh hắn trong phạm vi 5m, cho dù mấy chục người như Tyson (vận động viên vô địch tuyệt đối hạng nặng môn quyền anh) đánh về phía hắn cũng chỉ có một con đường thất bại mà thôi.

"Đạt được dị năng thuấn di, năng lực tự bảo vệ tăng thêm một bước, đồng thời năng lực công kích cũng tăng lên rất nhiều, không tồi a."

Trên mặt Tiêu Phàm lộ ra nụ cười.

Tối hôm qua, mặc dù đau đầu kịch liệt, nhưng có thể nâng cao năng lực như thế này, hắn cảm thấy đau một chút vẫn là rất trị.

"Ục ục."

Bụng hắn đói sôi lên, hắn ngủ một giấc dài, cơm trưa cũng chưa ăn mà bây giờ đã đến giờ cơm tối rồi. Tiêu Phàm nhanh chóng đi rửa mặt.

Chương 101: Không Gọi Được Cho Tô Ấu Vi

"Rầm rầm rầm!"

Vừa rửa mặt xong, tiếng đập cửa dồn dập vang lên, Tiêu Phàm nhíu mày một cái. Tiêu Phàm không sử dụng niệm lực tinh thần mà đi ra lối vào, hắn nhìn qua mắt mèo thấy ngoài cửa có hai người, là Dương Vinh cùng Tống Khiết.

"Hừ!"

Sắc mặt Tiêu Phàm lạnh lẽo. Tống Khiết vừa mới an phận được mấy ngày lại tiếp tục đến đây gây sự, nàng ta vậy mà trực tiếp dẫn theo Dương Vinh qua đây.

"Dương đại thiếu, ngươi tới đây làm gì hả?"

Tiêu Phàm mở cửa lạnh lùng nói.

Dương Vinh quát lên:

"Tiêu Phàm, ngươi tránh ra! hôm nay Tô Ấu Vi không đi học, hơn nữa điện thoại của nàng cũng không gọi được, chúng ta hoài nghi ngươi làm chuyện xấu đối với nàng."

Mấy nay tình hình kinh tế của Tống Khiết hơi căng thẳng, hơn nữa gần đây Tô Ấu Vi cũng không để ý đến nàng, Tống Khiết liền quyết định dứt khoát đem tin tức Tô Ấu Vi đang ở chỗ này bán cho Dương Vinh, đổi lấy một vạn.

Dương Vinh biết được tin này vô cùng tức giận.

Hắn độc chiếm Tô Ấu Vi coi nàng như là của riêng mình, vậy mà hiện nay Tô Ấu Vi lại ở cùng với Tiêu Phàm, cô nam quả nữ, có trời mới biết được giữa bọn họ có phát sinh chuyện gì hay không.

Tiêu Phàm thờ ơ nhìn về Tống Khiết.

Tống Khiết giải thích:

"Tiêu Phàm, điện thoại của Ấu Vi không gọi được, ta đây là vì quan tâm nàng, nàng chưa bao giờ trốn học, ai biết được có khi nào ngươi đã làm gì nàng hay không."

Dương Vinh quát lên:

"Tiêu Phàm tốt nhất ngươi nên tránh ra, không thì chúng ta sẽ báo cảnh sát."

Tiêu Phàm âm thầm cau mày, hắn không sợ gì nhưng nếu mà bọn Dương Vinh thật sự báo cảnh sát thì cũng phiền toái.

"Tống Khiết nói với ngươi Tô Ấu Vi ở đây à? Ngươi có ngốc hay không, nàng chỉ là lừa tiền ngươi thôi."

Tiêu Phàm lắc đầu nói, vừa nói hắn vừa mở cửa đứng qua một bên nhường đường.

Hai người Dương Vinh tiến vào trong phòng, đồ của Tô Ấu Vi đã được dọn dẹp đi rồi, cho nên bọn Dương Vinh tìm một vòng cũng không phát hiện được gì.

"Chát!"

Sắc mặt Dương Vinh lạnh lẽo, hắn hung hăng tát vào mặt Tống Khiết một cái.

"Tiền của ông đây mà ngươi cũng dám lừa gạt, thật là to gan."

Tống Khiết che mặt nói to:

"Mấy ngày trước ta thật sự phát hiện Ấu Vi ở đây, ta khẳng định không có nhìn nhầm, Tiêu Phàm có phải ngươi bắt cóc Ấu Vi hay không? Dương thiếu, ngươi phải tin tưởng ta, ta làm sao dám lừa gạt ngươi được."

Tiêu Phàm nhàn nhạt nói:

"Có vài người vì tiền chuyện gì cũng dám làm, chỉ cần tiền cho đủ nhiều, có lẽ bán đi bản thân mình cũng làm. Bây giờ hai người các ngươi cút ra ngoài cho ta."

Dương Vinh lạnh lùng nói:

"Tiêu Phàm ngươi cho rằng mình là ai, dám cùng ông đây nói chuyện như vậy."

"Chát!"

Tiêu Phàm giơ tay lên tát mạnh một cái, Dương Vinh bị đánh cho cả người lảo đảo, hắn cảm giác đầu mình ông ông, mặt đau rát.

"Ngươi, ngươi dám đánh ông đây!"

Dương Vinh vô cùng phẫn nộ hét lên ầm ỉ.

"Chát!"

Tiêu Phàm lại tát thêm một bạt tai, lần này là đánh vào má bên kia.

"Ngươi ông đây với ai hả?"

Tiêu Phàm thần sắc lãnh đạm nói.

Ba mẹ hắn đã qua đời mấy năm, Dương Vinh xưng ông đây trước

mặt hắn làm Tiêu Phàm cực kỳ phản cảm.

"Tiêu Phàm ngươi chờ đó cho ta!"

Dương Vinh giận dữ hét lên, hắn nói xong lại dùng sức tát một cái thật mạnh lên mặt Tống Khiết. Nếu không phải do nàng, hôm nay hắn cũng sẽ không qua đây để bị đánh.

"Cút!"

Tiêu Phàm vừa nói vừa giơ tay lên, Dương Vinh vội vàng xông ra khỏi phòng.

"Tiêu Phàm ngươi hại ta bị đánh, chuyện này ngươi không xong với ta đâu."

Tống Khiết oán độc nói.

"Một kẻ nghèo quắt như ngươi mà còn tơ tưởng đòi cóc ghẻ ăn thịt thiên nga, ngươi cứ ở đó mà mơ mộng hão huyền đi!"

Tiêu Phàm chỉ chỉ lối vào lạnh lùng nói:

"Trong vòng ba giây cút ngay, nếu không ta tát chết ngươi."

Mặt Tống Khiết liền biến sắc, nàng vội vàng rời khỏi phòng.

"Điện thoại Ấu Vi không gọi được?"

Tiêu Phàm bấm điện thoại gọi cho Tô Ấu Vi, thật đúng là không gọi được, điện thoại di động báo thuê bao.

…

Rất nhanh Tiêu Phàm đã đến chỗ Tô Ấu Vi ở, hắn nhấn chuông cửa.

Trong nhà, Tô Ấu Vi đang vội vàng gõ bàn phím, theo thông tin tình báo, bên kia sẽ công kích internet vào buổi tối, nhưng kết quả mới sáng sớm đã bắt đầu đánh tới, khiến cho rất nhiều Hacker nước H bên này không kịp ứng phó.

Tô Ấu Vi đã hết sức quyết chiến cả ngày, rốt cuộc bây giờ cũng đã

chuẩn bị kết thúc rồi.

"Học trưởng đến sao?"

Tô Ấu Vi ngồi trong phòng nghe tiếng chuông cửa vọng vào, nhất thời nàng có chút hoảng loạn. Nàng không hy vọng Tiêu Phàm biết được nàng là một hacker, đối với người bình thường mà nói Hacker cũng không phải là từ ngữ tốt đẹp gì cả.

"Học trưởng ngươi chờ ta một chút, ta đang ở trong phòng vệ sinh."

Tô Ấu Vi lớn tiếng nói.

Bên ngoài cửa Tiêu Phàm nghe được Tô Ấu Vi âm thanh, hắn đã yên tâm hơn.

"Phượng Hoàng, trận này gần như là kết thúc rồi, ta bên có chuyện quan trọng cần xử lý nên lui xuống trước, các ngươi cứ tiến hành kết thúc công tác đi nhé."

Chương 102: Cám Ơn Nữ Vương

Tô Ấu Vi gửi cho Phượng Hoàng một tin nhắn, sau đó nàng nhanh chóng dọn dẹp tất cả dấu vết của mình để lại, rồi lui ra khỏi chiến trường.

"Yên tâm, phần còn lại cứ giao cho chúng ta là được."

Phượng Hoàng hồi âm lại một câu, thời điểm khó khăn nhất đã qua, trận chiến internet hôm nay xác thực đã chuẩn bị kết thúc, bây giờ Tô Ấu Vi lui ra chiến đấu cũng không có vấn đề gì lớn cả.

"Nữ vương, cám ơn ngươi."

Phượng Hoàng lại gửi thêm một câu đến, trận chiến đấu hôm nay may là nhờ có Tô Ấu Vi tham gia giúp đỡ. Nước H bên này phần lớn Hacker đều đang ngủ định chờ đến buổi tối đánh một trận lớn, không nghĩ đến bên kia ban ngày lại công kích trước, căn bản rất nhiều người không có online.

Nếu không phải nhờ năng lực của Tô Ấu Vi mạnh, một người gánh vác mấy cái cao thủ của đối phương, còn công khai ra IP hai người trong đó, internet của nước H khẳng định có rung chuyển lớn.

"Nữ vương nước H lui ra chiến đấu rồi, đánh, đánh!"

"Nữ vương đi rồi, mọi người mau xông lên a!"

Địch nhân cũng rất nhanh phát hiện Tô Ấu Vi đã lui ra chiến đấu, bèn tranh thủ nổi lên một đợt phản công nhỏ, nhưng bây giờ nước H đã chuẩn bị trận địa sẵn sàng đón quân địch, không hề cho bọn hắn chút cơ hội nào.

"Răng rắc."

Tô Ấu Vi mở cửa ra.

Mới sáng sớm, đại chiến đã bắt đầu nên tóc nàng cũng chưa kịp chải, có vẻ hơi lộn xộn một chút.

"Ấu Vi, ta thấy điện thoại di động của ngươi tắt máy, ngươi không sao chứ?"

Tiêu Phàm bước vào nhà và nói.

Tô Ấu Vi đáp:

"Trong người ta có chút không thoải mái nên ngủ quên cả ngày, tối hôm qua điện thoại di động cũng không cắm sạc, chắc là hết pin nên tự động tắt máy."

"Ục ục."

Bỗng nhiên, bụng Tô Ấu Vi kêu lên, sáng nay Tiêu Phàm vội vàng chưa kịp ăn, nàng cũng thế. Lúc quyết chiến trên internet thì không cảm thấy gì, bây giờ Tô Ấu Vi mới cảm giác được nàng đói bụng vô cùng.

"Thân thể không thoải mái à? Đã khỏe chưa?"

Tiêu Phàm vội vàng hỏi.

Tô Ấu Vi gật đầu một cái:

"Ta vừa ngủ cả một ngày, cảm giác không có vấn đề gì, học trưởng ngươi vẫn chưa ăn cơm tối nhỉ, ta đi nấu cơm."

Tiêu Phàm vội vàng nói:

"Ngươi còn đang sinh bệnh sao lại đi nấu cơm làm gì, nếu thân thể ngươi không khó chịu lắm chúng ta đi ra ngoài ăn, còn không thì để ta nấu mì sợi vậy."

Tô Ấu Vi có chút xoắn xuýt mà nói:

"Học trưởng ta vừa muốn ăn mì ngươi làm vừa muốn cùng ngươi đi ra ngoài ăn."

"Xem ra ngươi có thể ra ngoài, vậy chúng ta ra ngoài ăn đi, ta nấu mì sợi ăn cũng không ngon như ngươi nấu, trong khi ngươi đã đói bụng cả một ngày rồi, chúng ta ra ngoài đi ăn gì ngon ngon một chút."

Tiêu Phàm nói.

"Học trưởng, vậy ngươi chờ ta một chút."

Tô Ấu Vi chạy vào phòng ngủ chính, thu dọn xong máy tính của mình, nàng âm thầm thở dài một hơi, may mắn không phải Tiêu Phàm có việc gì khẩn cấp qua đây.

"Học trưởng, xong rồi, chúng ta đi thôi."

Tô Ấu Vi nhanh chóng rửa mặt một chút rồi nói, nàng cột cho mình một kiểu tóc đuôi ngựa đơn giản, nhìn có vẻ cực kỳ xinh đẹp thanh thuần.

"Tích tích!"

Không lâu sau, hai người Tiêu Phàm đã đến một quán ăn ở gần nhà, vừa gọi món xong, bỗng có số điện thoại lạ gọi tới, Tiêu Phàm trực tiếp cúp máy không nghe.

Gần đây, rất nhiều người gọi đến tư vấn cho vay tiền trên điện

thoại, trong thẻ ngân hàng của hắn có hơn 2 ức mà tư nhiên đối phương còn gọi cho hắn, không có kiểm tra qua dữ liệu à.

"Tích tích."

Rất nhanh điện thoại lại vang lên lần nữa.

"Uy?"

Tiêu Phàm lần này quyết định nhận điện thoại, hắn nghe thấy đầu dây điện thoại kia nói:

"Là điện thoại của Tiêu Phàm đúng không? Ta gọi đến từ đồn cảnh sát nhân dân đường Trùng Quang, bây giờ ngươi đang ở đâu?"

Tiêu Phàm nói ra địa chỉ hiện tại của mình.

"Tiêu Phàm, ngươi ở nguyên đấy không được di chuyển, chúng ta có việc cần ngươi phối hợp xử lý."

Mười mấy phút sau, món ăn của Tiêu Phàm vừa được bưng lên thì có 2 vị cảnh sát tiến vào phòng riêng của họ.

"Ngươi là Tiêu Phàm đúng không? Chúng ta nhận được tin có người báo cảnh sát rằng ngươi dính líu đến việc bắt cóc Tô Ấu Vi, làm phiền ngươi theo chúng ta đi một chuyến đến đồn cảnh sát để phối hợp điều tra rõ ràng."

Một trong hai vị cảnh sát trầm giọng nói.

Thần sắc của Tiêu Phàm cùng Tô Ấu Vi vô cùng kì lạ. Tô Ấu Vi vội vàng nói:

"Cảnh sát thúc thúc, ta là Tô Ấu Vi đây, ta cùng học trưởng đi ra ngoài ăn cơm, học trưởng sao lại dính líu đến việc bắt cóc ta được?"

Hai vị cảnh sát ngây ngẩn cả người.

"Ngươi là Tô Ấu Vi à?"

Một vị cảnh sát khác là người lớn tuổi hơn một chút hỏi.

Tô Ấu Vi gật đầu một cái:

"Đúng vậy, ta là Tô Ấu Vi, việc này hình như là có hiểu lầm gì đó thì phải? Ta chỉ là sinh bệnh ngủ một ngày thôi mà."

"Xem ra là chúng ta hiểu lầm rồi, xin lỗi, xin lỗi."

Vị cảnh sát lớn tuổi hơn một chút hơi lúng túng nói.

Chương 103: Báo Án

Tiêu Phàm cười cười nói:

"Các ngươi trung thành tận tâm với cương vị không có gì cần xin lỗi cả."

Hai vị cảnh sát nhanh chóng rời đi.

Tô Ấu Vi nghi ngờ nói:

"Học trưởng, ngươi nghĩ là ai báo cảnh sát?"

"Chắc chắn là Tống Khiết."

Tiêu Phàm bèn đem toàn bộ việc Tống Khiết cùng Dương Vinh tới, kể hết một lần.

Tô Ấu Vi tức giận nói:

"Tống Khiết tiêu tiền như nước đã quen, nhất định là tiêu sạch tiền rồi, nên mới bày ra việc như vậy để kiếm tiền. Đúng rồi, học trưởng, ngươi đánh Dương Vinh sợ là hắn sẽ không chịu để yên chuyện này đâu."

Tô Ấu Vi có chút bận tâm.

"Cốc cốc!"

Không tới 5 phút, phòng riêng lại vang lên tiếng gõ cửa.

Tiêu Phàm đứng dậy mở cửa, hiển nhiên ngoài cửa vẫn là hai vị cảnh sát vừa nãy.

"Tiêu Phàm, ngươi vẫn cần đi theo chúng ta một chuyến, có người báo cảnh sát nói ngươi đánh người, đối phương hôm nay đã đi tới bệnh viện làm xét nghiệm thương thế."

Vị cảnh sát lớn tuổi hơn trầm giọng nói.

Chân mày Tiêu Phàm cau lại, vừa nãy chắc chắn là Tống Khiết báo cảnh sát, bắt cóc sự tình báo án giả không được, Dương Vinh liền nói hắn đánh người.

Tiêu Phàm nói:

"Hai vị cảnh sát, người báo án là Dương Vinh sao? Hắn ở trong nhà ta đánh Ấu Vi đồng học, ta nhất thời tức giận liền tát hắn hai cái thôi. Còn Dương Vinh có đánh người hay không, các ngươi tìm Tống Khiết - bạn học của Ấu Vi là biết."

Nói đến đây Tiêu Phàm lấy ra điện thoại di động gọi cho Lương Võ.

"Lương đội trưởng, nếu có người đánh Ấu Vi đồng học một cái tát, ta đánh trả lại hắn hai cái tát, đây coi như là ẩu đả người khác hay là dám làm việc nghĩa?"

Tiêu Phàm mở miệng nói nói, thanh âm Lương Võ truyền tới:

"Ngăn lại xâm hại trái phép tự nhiên được xem như là dám làm việc nghĩa, đối phương báo cảnh sát qua tìm ngươi à?"

"Đúng vậy."

Lương Võ nói:

"Ngươi mở loa ngoài ra một chút."

"Được rồi, Lương đội."

Lương Võ hắng giọng một cái rồi trầm giọng nói:

"Ta là Lương Võ, cảnh sát của đại đội hình sự, Tiêu Phàm đã từng hỗ trợ truy bắt tội phạm hàng loạt cấp A, mấy ngày trước vụ án cướp ngân hàng kia cũng là hắn giúp đỡ. Nếu sự tình có nguyên nhân gì khác, mời hai vị điều tra thêm."

Vị cảnh sát lớn tuổi hơn vội vàng nói:

"Lương đội trưởng ta là Hoàng Lâm, nếu là nguyên nhân như vậy, khẳng định Tiêu Phàm đồng học không có vấn đề gì cả."

Lương Võ nói:

"Các ngươi điều tra rõ ràng là được. Tiêu Phàm, việc ngươi bắt được tội phạm giết người liên hoàn còn có vụ án cướp ngân hàng, tổng cộng được thưởng 50 vạn, chắc cũng sắp chuyển vào tài khoản rồi."

Tiêu Phàm cười nói:

"Cảm ơn Lương đội trưởng. Tiền thưởng phát xuống xong ta mời ngươi uống rượu."

…

Hai vị cảnh sát nhanh chóng rời đi, Tô Ấu Vi lo lắng nói:

"Học trưởng trong nhà Dương Vinh rất giàu có, có thể hắn sẽ tiếp tục tìm ngươi gây phiền toái."

Tiêu Phàm an ủi:

"Yên tâm đi, xã hội pháp chế hắn còn có thể lật trời hay sao?"

Bên trong bệnh viện, Dương Vinh nhanh chóng nhận được tin tức, cảnh sát thông báo hắn đánh người trước nên Tiêu Phàm được coi là dám làm việc nghĩa nên vụ việc này không đáng để lập án.

"Khốn kiếp, khốn kiếp!"

Dương Vinh vô cùng tức giận, hắn cảm giác mình rất mất mặt vì bị Tiêu Phàm đánh hai cái tát.

"Dương thiếu ta có một ý tưởng."

Một tên tiểu đệ đúng bên cạnh giường bệnh của Dương Vinh nói.

"Có chuyện gì thì sủa đi!"

Tiểu đệ của Dương Vinh vội vàng nói:

"Tiêu Phàm không phải thường hay trốn học sao? Chúng ta có thể bắt đầu từ hướng này kiếm cách để cho trường học đình chỉ Tiêu Phàm, sau đó Dương thiếu lại nghĩ biện pháp làm cho Tiêu Phàm

không tìm được việc làm tại Z thành phố, đến lúc đấy hắn cũng chỉ có thể buồn bực mà rời khỏi Z thành phố, như vậy chuyện giữa hắn và Tô Ấu Vi liền không thể nào tiếp tục được nữa rồi."

Dương Vinh có chút chần chờ.

Chuyện này không phải chuyện mà hắn có thể làm được, bản thân hắn không có sức ảnh hưởng lớn đến như vậy, muốn để cho trường học đình chỉ Tiêu Phàm, hắn phải để cha mẹ của mình ra mặt giúp đỡ mới được.

"Các ngươi đi ra ngoài trước đi."

Dương Vinh trầm giọng nói.

Mấy tên tiểu đệ của hắn nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh, Dương Vinh gọi điện thoại cho mẹ mình, không đến một tiếng đồng hồ mẹ hắn đã có mặt ở bệnh viện.

Nhìn thấy mặt Dương Vinh bị đánh sưng phù, Trương Hồng Anh, mẹ của Dương Vinh nhất thời nổi giận.

“Mẹ, trong trường học có một người đánh ta, ta. . . ta sợ không muốn đi học nữa, mẹ có thể nghĩ ra biện pháp gì để trường đuổi học hắn không? Hắn cũng chỉ là một thằng học sinh nghèo thôi."

Dương Vinh giả vờ tỏ vẻ đáng thương.

Trương Hồng Anh nhìn thấy Dương Vinh như vậy nàng cũng không tin, Dương Vinh mà sợ không dám đi học, con trai mình là dạng gì bà vẫn hiểu rất rõ.

"Đình chỉ học hắn ta?"

Trương Hồng Anh cau mày hỏi.

Chương 104: Đình Chỉ Học

Dương Vinh gật đầu một cái:

"Mẹ nếu mà không đuổi học hắn, ta cũng sẽ không đi học nữa đâu,

Tiêu Phàm thường hay trốn tiết như vậy là có đầy đủ lý do để đuổi học hắn rồi. Mẹ, ngươi nhìn ta này, ta đã bị hắn đánh thành bộ dáng như vậy rồi, mẹ còn không giúp ta sao. Ta cảm giác đầu ta vẫn còn ông ông đây này, nếu hắn mà lại đánh ta thêm một lần nói không chừng ta cũng sẽ bị đánh thành đần độn mất."

Ánh mắt Trương Hồng Anh lộ vẻ đau lòng, nàng gật đầu một cái:

“Thôi được rồi, ta có quen biết với một thầy phó hiệu trưởng trường ngươi, ta sẽ nhờ hắn đuổi học đối phương giúp ngươi! Người kia tên là Tiêu Phàm đúng không, hắn là sinh viên lớp nào?"

Dương Vinh liền vội vàng nói ra thông tin của Tiêu Phàm tài liệu mấy ngày hôm nay hắn đã điều tra rất kỹ.

Trương Hồng Anh nói:

"Ngươi chắc chắn đối phương chỉ là một tên học sinh nghèo đúng không?"

Dương Vinh gật đầu liên tục:

"Gia cảnh của hắn ta đã điều tra rất rõ ràng, mấy năm trước cha mẹ hắn đã qua đời vì tai nạn giao thông rồi, nhà hắn chỉ có một căn hộ cũ rích mấy chục mét vuông thôi."

"Ừm."

Trương Hồng Anh gật đầu một cái.

Nếu như là gia cảnh như vậy, với thân phận địa vị của nàng dư sức ảnh hưởng, để cho trường Đại học D đuổi học Tiêu Phàm tuyệt đối không có vấn đề gì cả.

"Tiết hiệu trưởng —— "

Nàng đi đến trước mặt Dương Vinh, Trương Hồng Anhlấy điện thoại ra gọi đi. Hai phút sau nàng hướng về phía Dương Vinh gật đầu một cái:

"Tiết hiệu trưởng đã đồng ý rồi, chắc hắn sẽ nhanh chóng có thông báo đuổi học được ông bố thôi."

"Cám ơn mẹ."

Trong lòng Dương Vinh vô cùng sảng khoái.

. . .

"Lão Phùng, có chuyện gì thế?"

Vừa tiến Tô Ấu Vi về nhà xong, Phùng Hải Xuyên giảng viên phụ đạo của hắn gọi điện thoại đến, Phùng Hải Xuyên không lớn hơn bao nhiêu so với bọn hắn, bình thường bọn họ giao tiếp với nhau cũng vô cùng thoải mái.

Đầu dây điện thoại bên kia, Phùng Hải Xuyên trầm giọng nói:

"Tiêu Phàm ngươi gặp phiền toái rồi, chuyện ngươi liên tục trốn học rất nhiều buổi đã bị phó hiệu trưởng Tiết biết rồi. Phó hiệu trưởng Tiết hết sức tức giận, bên trường học cũng tính toán đuổi học ngươi. Ta đã cố gắng tranh thủ giúp đỡ giải thích cho ngươi nên hôm nay khai trừ thông báo chưa công bố, nhưng ngày mai rất có thể sẽ phát ra thông báo, ngươi nhanh chóng nghĩ biện pháp đi."

Tiêu Phàm ngớ ngẩn, đình chỉ học hắn?

Chắc chắn là Dương Vinh giở trò sau lưng, bản thân Dương Vinh chắc chắn không có năng lực lớn như vậy, nhưng rất có thể hắn đã nói với người nhà, mà tài sản trong nhà Dương Vinh cũng không ít.

"Lão Phùng, cám ơn, ta sẽ nghĩ biện pháp."

Cúp điện thoại xong sắc mặt Tiêu Phàm lạnh xuống.

Dương Vinh đến nhà hắn tìm phiền toái, ngông cuồng mắng chửi người khác, hắn cũng chỉ đánh hai cái tát, vậy mà lại liên hệ người nhà muốn đuổi học hắn hủy đi tiền đồ của hắn.

Tuy nói sau này hắn cũng không cần phải lấy cho được một tấm bằng tốt nghiệp để mà đi làm kiếm cơm, nhưng đã chăm chỉ học hành nhiều năm như vậy, nếu mà để người khác nói hắn không tốt nghiệp đại học được thì cũng không dễ nghe.

"Học trưởng, có chuyện gì vậy?"

Tô Ấu Vi dò hỏi.

Tiêu Phàm lắc lắc đầu nói:

"Không có chuyện gì đâu, ta có thể xử lý được."

Tô Ấu Vi kiên trì mà nhìn Tiêu Phàm.

"Học trưởng nếu không có chuyện gì, vậy ngươi nói cho ta nghe cũng không sao mà, đúng không?"

Tiêu Phàm cau mày nói:

"Giảng viên phụ đạo gọi điện thoại qua nói trường học quyết định đuổi học ta, rất có thể sáng ngày mai thông báo đình chỉ học sẽ được công bố."

"A!"

Mặt Tô Ấu Vi biến sắc, đối với học sinh mà nói, đuổi học chính là loại xử phạt vô cùng nghiêm trọng.

"Ngươi đừng lo lắng ta sẽ xử lý tốt."

Tiêu Phàm cười cười nói.

Hắn định trực tiếp đi tìm cha mẹ Dương Vinh, đến “nói chuyện tâm sự” với bọn hắn.

"Học trưởng, bản thân ngươi cũng đừng quá lo lắng, ta cũng sẽ giúp ngươi nghĩ biện pháp. . . Đúng rồi chuyện này có thể tìm Khổng Húc hỗ trợ một chút được không?"

Tô Ấu Vi nhớ trước đây Tiêu Phàm có nói qua, trong nhà Khổng Húchình như là làm chính trị.

"Nếu bản thân ta không giải quyết được, ta lại tìm hắn giúp đỡ thử xem sao. Ta đi trước."

Tiêu Phàm nhanh chóng rời đi.

Cặp lông mày thanh tú của Tô Ấu Vi hơi nhíu lại, nàng bước vào phòng mình mở máy vi tính lên.

"Chuyện học trưởng bị đuổi học chắc chắn là do nhà họ Dương gây sức ép. Nhà họ Dương chắc chắn là đã liên hệ với hiệu trưởng hoặc là một trong hai vị phó hiệu trưởng."

Tô Ấu Vi nhanh chóng xâm nhập vào điện thoại di động của Dương Vinh, thông qua bên trong lịch sử trò chuyện của điện thoại, nàng tìm ra liên hệ gần nhất là với mẹ Dương Vinh. Hai phút sau Tô Ấu Vi liền thông qua xâm nhập vào điện thoại di động của mẹ Dương Vinh mà xác định mục tiêu.

"Thì ra là phó hiệu trưởng Tiết."

Chương 105: Phân Tích

Trong mắt Tô Ấu Vi lấp lóe ánh sáng lạnh, mấy năm trước nàng đã sớm nghe thấy nhiều người nói bóng nói gió rằng phó hiệu trưởng Tiết không phải người tốt lành gì, vừa mới nãy khi nghe chuyện nàng đã ngay lập tức hoài nghi phó hiệu trưởng Tiết.

"Nếu phó hiệu trưởng Tiết mà sụp đổ, thì hắn sẽ không có năng lực đuổi học trưởng nữa."

Tô Ấu Vi tiếp tục điều tra. Không lâu sau Tô Ấu Vi liền tra được không ít chứng cứ phó hiệu trưởng Tiết nhận hối lộ, trong đó còn có ghi chép về chuyện nhà họ Dương gia hối lộ cho hắn.

Toàn bộ các khoản tiền hối lộ đều được chuyển vào tài khoản đứng tên một tình nhân nhỏ của phó hiệu trưởng Tiết.

"Ghê tởm."

Tô Ấu Vi rất nhanh tra được Tiết phó hiệu trưởng không chỉ có một tình nhân, từ lúc bắt đầu đến giờ hắn đã cặp kè hơn bảy tám người, còn quay chụp lại không ít video hình ảnh lưu niệm.

Video được lưu trong máy vi tính ở nhà hắn, giấu rất kỹ, nhưng đối với hacker cao cấp như Tô Ấu Vi mà nói chỉ mất nửa phút để tìm ra.

"Muốn đình chỉ học trưởng, cũng đừng trách ta không khách khí nể

tình."

Tô Ấu Vi hừ nhẹ nói, nàng chuẩn bị đem toàn bộ chứng cứ liên quan trực tiếp truyền cho hiệu trưởng và các ban ngành liên quan.

Tuy nhiên ngay tại thời điểm nàng chuẩn bị truyền đi Tô Ấu Vi dừng lại.

Không được, quá nhanh!

Nàng từ lúc bắt đầu điều tra đến giờ cộng lại cũng không tốn bao nhiêu thời gian, nếu có người cố ý điều tra lại, nói không chừng thân phận Hacker của nàng sẽ bị lộ ra ánh sáng.

"Tuyết Yến, ngươi đang làm gì vậy?"

Tô Ấu Vi gọi video cho bạn thân Lữ Tuyết Yến, còn các chứng cứ liên quan nàng đã cài đặt tự động truyền đi sau nửa tiếng nữa. Như vậy sau này cho dù có người điều tra đến thì nàng cũng có chứng cứ chứng minh chuyện này không có liên quan gì với nàng.

"Ấu Vi, ngươi đây là đang ở chỗ nào?"

Lữ Tuyết Yến nghi ngờ hỏi.

căn phòng Tô Ấu Vi đang ở thiết kế hình như rất sang trọng, không phải là chỗ ở trước kia.

"Đây là căn hộ của một học trường ta quen, hắn cho ta thuê lại chỗ này."

Vừa nói sắc mặt Tô Ấu Vi dần trở nên ửng hồng.

Ánh mắt Lữ Tuyết Yến sáng rực lên:

"Ấu Vi, ngươi đây là có tình huống gì a, với tính cách của ngươi chắc chắn sẽ không thuê phòng trong nhà học trưởng nào. Ngươi ôm máy tính lên đi một vòng ta trong nhà cho xem một chút nào."

Tô Ấu Vi nói:

"Ngươi cần gì phải như vậy hả, ta là ở đây một mình mà."

Nàng vừa nói vừa đem máy tính quay xung quanh.

Lữ Tuyết Yến tấm tắc nói:

"Người chắc hẳn là đang ở phòng ngủ chính, thiết kế nội thất còn rất cao cấp nha, Tô Ấu Vi đồng học ngươi định giải thích với ta thế nào đây hả? Phòng ốc như vậy, tiền thuê ít nhất cũng phải 2 vạn một tháng, ngươi bỏ được số tiền này sao?"

…

Tô Ấu Vi nghe xong thì giật mình:

"Một tháng cần tận hai vạn nhân dân tệ, đắt như vậy sao?"

"Đắt? Nhà ngươi bằng phẳng thư nào, ở chỗ nào?"

Lữ Tuyết Yến dò hỏi.

Tô Ấu Vi nói một lần, Lữ Tuyết Yến lập tức lốp bốp tra xét ra:

"Phòng ở thô tổng giá trị tính ra là gần bảy tám triệu, trang trí tuyệt đối sẽ không thấp hơn một trăm vạn."

"Hai vạn một tháng cho thuê, hồi vốn năm mươi năm mươi."

"Đồng chí Tô Ấu Vi, ngươi đây là tìm được một người bạn trai giàu có a?"

Nghe nàng nói vậy, Tô Ấu Vi lắc đầu liên tục:

"Ta cùng học trưởng còn không có cùng một chỗ, mặt khác học trưởng cũng không phải người giàu có, hắn chỉ là một người bình thường."

Lữ Tuyết Yến kinh ngạc nói:

"Ngươi cái này thật có tình huống a, không được không được cuối tuần ta về được, phải giữ cửa ải cho đồng chí Ấu Vi ngươi."

"Ấu Vi, bạn trai tương lai của ngươi tên gọi là gì?"

Tô Ấu Vi nghe vậy liền đỏ mặt, nàng nói: "Cái gì mà bạn trai tương

lai chứ, chúng ta còn kém không ít đâu."

Lữ Tuyết Yến nhếch miệng, nói:

"Với cái nhan sắc của Ấu Vi ngươi, chỉ cần đối phương là cái nam, chẳng lẽ còn có thể đào thoát khỏi lòng bàn tay của ngươi?"

Hai người trò chuyện một chút, một lúc sau đã qua nửa giờ.

Lúc này ở một bên khác, phó hiệu trưởng Tiết đang đi 'công tác' ở nhà của một tình nhân.

Hiệu trưởng Trần Thanh mây chuẩn bị đi ngủ.

Khi hắn bật máy tính lên chuẩn bị kiểm tra hòm thư của mình một hồi, đây cũng là thói quen đã hình thành nhiều năm của hắn, nếu như có chuyện gì còn có thể kịp thời xử lý.

"Cái gì?"

Đột nhiên ánh mắt Trần Thanh Mây ngừng lại.

Trong email thình lình có một phong bưu kiện mới, tiêu đề viết chính là "Chứng cứ phạm tội của phó hiệu trưởng Tiết."

"Trò đùa giai sao?"

Trong lòng Trần Thanh Mây thầm nghĩ.

Mặc dù có một vài lời đồn liên quan đến phó hiệu trưởng Tiết, nhưng những tin đồn đó đều không có chứng minh thực tế.

Rất nhanh Trần Thanh Mây mở bưu kiện đó ra.

"Bang!"

Không bao lâu sau, một bàn tay của Trần Thanh Mây nặng nề mà đập tới bên trên mặt bàn.

Bưu kiện này để cho hắn cảm giác rất có thể là thật.

Chương 106: Tham Ô Nhận Hối Lộ

Nếu như theo trong bưu kiện nói tới, phó hiệu trưởng Tiết tham ô mức ít nhất lên tới ba ngàn vạn.

"Buồn nôn, quá ghê tởm!"

Trong bưu kiện còn có tệp đính kèm, Trần Thanh Mây nhanh chóng tải xuống, xem xong hắn vô cùng phẫn nộ. Tệp đính kèm trong bưu kiện là từng đoạn video, do chính tay phó hiệu trưởng Tiết tự mình quay.

Xem xong mấy video, Trần Thanh Mây lập tức lấy điện thoại di động ra bấm gọi cho phó hiệu trưởng Tiết.

Nhưng điện thoại lại đang ở chế độ tắt máy.

Phó hiệu trưởng Tiết bây giờ còn đang ở chỗ của tình nhân, tắt điện thoại sẽ thích hợp hơn, nếu như lão bà trong nhà của hắn gọi video tới kiểm tra vị trí hiện tại, hắn có thể không giải thích được.

"Tiểu Lưu, giúp ta điều tra mấy thứ này."

Trần Thanh Mây ngồi suy nghĩ một chút, sau đó liền quyết định gọi qua một số điện thoại khác.

Mười mấy phút sau, đối phương gọi điện thoại tới.

"Hiệu trưởng Trần, phó hiệu trưởng Tiết thật sự có vấn đề, ngươi để cho ta đi kiểm tra một chút chuyện đó, ta điều tra ra phó hiệu trưởng Tiết có tội tham ô nghiêm trọng."

Một lát sau, Trần Thanh Mây cúp điện thoại, sắc mặt hắn có chút khó coi.

"Xin chào các đồng chí thân mến, có một chuyện muốn cùng các ngươi phối hợp một chút ——"

Rất nhanh Trần Thanh Mây lựa chọn báo cảnh sát.

Tham ô mấy ngàn vạn, nếu như phó hiệu trưởng Tiết nhận được tin tức liền lẩn trốn thì làm sao bây giờ?

.....

"Bảo bối, ta tới đây!"

Phó hiệu trưởng Tiết vừa tắm xong, cả người hắn trần trùng trục từ trong phòng tắm chạy ra bên ngoài.

"Các ngươi ——"

Vừa đi ra đến ngoài, ngay lập tức sắc mặt phó hiệu trưởng Tiết đại biến, trong phòng vậy mà nhiều hơn không ít người, mấy người cảnh sát, Trần Thanh Mây, hơn nữa còn có lão bà của phó hiệu trưởng Tiết.

"Ngươi cái đồ lão già không biết xấu hổ, ta liều mạng với ngươi!"

Nhìn thấy hắn đi ra, lão bà phó hiệu trưởng Tiết vô cùng phẫn nộ nhào tới.

Thấy nàng nhào tới, sắc mặt phó hiệu trưởng Tiết đại biến, hắn nhanh chân trốn chạy vào trong phòng vệ sinh.

"Hiệu trưởng Trần, ngươi làm cái gì vậy? Coi như ta đi tìm tình nhân, bên trên đạo đức có chút ít tì vết, nhưng ngươi có cần phải kêu gọi nhiều người như vậy không?"

Ở trong phòng vệ sinh, phó hiệu trưởng Tiết vô cùng phẫn nộ nói.

Trần Thanh Mây nghe hắn nói xong mới trầm giọng nói:

"Ngươi cũng không chỉ có loại vấn đề này thôi đâu, ngươi còn tham ô nhận hối lộ mấy ngàn vạn, trốn cũng không được, mặc quần áo tử tế rồi đi ra đi."

Nghe xong, sắc mặt phó hiệu trưởng Tiết hoàn toàn thay đổi.

Tìm tình nhân nhiều lắm là bị khai trừ trong trường học vì các vấn đề về phong cách, nhưng nếu tra được chứng cứ hắn tham ô, vậy thì nửa đời của hắn đoán chừng phải ăn cơm tù.

Một bên khác, Tiêu Phàm đã đến phụ cận khu biệt thự của Dương gia.

Hắn có thể ẩn thân, có thể dịch chuyển tức thời, muốn vào bên trong biệt thự đương nhiên rất dễ dàng.

"Đã muốn khai trừ ta, vậy thì đừng trách ta không nói quy tắc."

Trong mắt Tiêu Phàm hàn quang lấp lóe.

Đúng lúc này điện thoại rung, là do Tô Ấu Vi gọi tới, Tiêu Phàm vội vàng đồng ý nhận.

"Học trưởng, ngươi đang ở đâu vậy? Trường học phát thông báo bởi vì phó hiệu trưởng Tiết tham ô nhận hối lộ nên bị bắt giam, ngươi chắc hẳn sẽ không bị khai trừ."

Tiêu Phàm nghe xong liền giật mình:

"Tại thời điểm này, hắn tham ô hối lộ xong bị bắt giam?"

Tô Ấu Vi mừng rỡ đáp:

"Chắc mẹ của Dương Vinh lại chuyển tiền cho hắn, trong trường học lấy được chứng cứ xác thực hắn phạm tội."

Sau khi cúp điện thoại, Tiêu Phàm vẫn còn một vài điểm nghi hoặc, trên đời thật sự có sự trùng hợp như vậy sao?

Chẳng lẽ là Tô Ấu Vi đi tìm bằng hữu hỗ trợ?

"Muốn cầm được chứng cứ phó hiệu trưởng Tiết nhận tham ô nhận hối lộ sợ là không dễ dàng, mà lại chuyện như vậy người khác cũng sẽ không tùy tiện hỗ trợ."

"Lần này mẹ của Dương Vinh hối lộ trở thành cọng rơm cuối cùng làm lạc đà gãy lưng?"

Trong lòng Tiêu Phàm thầm nhủ.

Vừa nghĩ hắn vừa quay người rời đi.

Sự việc là do cha mẹ của Dương Vinh gây nên, nhưng vấn đề khai trừ đã được giải quyết, tạm thời hắn căn bản cũng không muốn dùng vũ lực nhằm vào bọn họ.

Thời gian rất nhanh tới ngày thứ hai.

Phiệu trưởng Tiết cũng đã bị bắt, sự việc Tiêu Phàm bị khai trừ đương nhiên trở thành lời nói suông.

"Tại sao có thể như vậy?"

Hiện tại, sắc mặt mẹ của Dương Vinh, Trương Hồng Anh trở nên cực kỳ khó coi, nàng vừa biết được tin tức phó hiệu trưởng Tiết bị bắt, mà lại nàng còn phải đi phối hợp điều tra.

Nếu như mà bị kết tội hối lộ, căn cứ vào số tiền nàng hối lộ, thì nàng ít nhất phải ngồi tù từ năm đến mười năm.

"Lão Dương, xảy ra chuyện rồi ——"

Trương Hồng Anh tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho chồng mình cầu cứu.

"Ngu xuẩn, chuyện như vậy sao không biết thương lượng với ta một chút."

Cha của Dương Vinh, Dương Vĩnh An nghe xong nghiêm nghị nói.

Chương 107: Kết Quả Kỳ Kiểm Tra

"Họ Dương ngươi bận rộn như vậy, ngươi có rất nhiều thời gian quản nhi tử sao? Người ta đánh con của ngươi, ta vì con trai mà ra mặt, ta có lỗi gì."

Trương Hồng Anh tức giận nói tiếp:

"Sự việc của hai mẹ con chúng ta ngươi dứt khoát không cần để ý, để cho người ta đem ta bắt vào đi là được rồi, ta sẽ thành thật khai báo rồi một lần nữa bắt đầu một cuộc sống mới."

Nghe đến đây, Dương Vĩnh An mặt đen lại, hắn nói:

"Đừng hung hăng càn quấy nữa, ta sẽ an bài tốt để ngươi đi nơi đó phối hợp điều tra, ngươi biết cái gì nên nói cái gì không nên nói rồi đấy."

"Hơn nữa, thời gian này phó hiệu trưởng Tiết xảy ra chuyện, có phải là Tiêu Phàm giở trò quỷ hay không?"

Trương Hồng Anh khinh thường nói:

"Hắn là một học sinh nghèo mà thôi, làm sao có thể có năng lực như vậy?"

"Nếu như hắn dễ dàng liền tra được chứng cứ phó hiệu trưởng Tiết như vậy, vậy thì phó hiệu trưởng Tiết đã sớm tiến vào, hắn là ta không may nên vừa vặn đụng phải."

Dương Vĩnh An cúp điện thoại, hiện tại hắn rất muốn đem Dương Vinh quất cho một trận tơi bời.

Cho Dương Vinh năm ngàn vạn đi mua nguyên thạch, lỗ sạch.

Trở về lại tìm cho hắn một vụ phiền toái mới.

"Huấn luyện viên, hẹn trước."

Ở bên này, Tiêu Phàm lại đến trường học tập lái xe để thực hành lại, hắn đang nhanh chóng để lấy bằng lái xe.

Có bằng lái rồi tự mình lái xe sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Dù sao trong thẻ hắn cũng có hai cái mục tiêu nhỏ, là tiểu phú hào, từ sân bay trở về còn phải xếp hàng đợi taxi, nói ra đoán chừng đều không có người tin tưởng.

"Lão Dương, thù của con trai ngươi đến cùng là báo hay là không báo?"

Sau khi hợp tác với cuộc điều tra trong ba ngày, mẹ của Dương Vinh, Trương Hồng Anh rốt cuộc thì cũng được trả tự do về nhà.

Có sự chuẩn bị của Dương Vĩnh An, nàng cũng không có vấn đề gì, hái được sạch sẽ. Về phần phó hiệu trưởng Tiết, hắn chắc chắn sẽ phải ngồi tù phần đời còn lại.

Hắn tham ô mấy ngàn vạn, số tiền chiếm đoạt đặc biệt to lớn, cân nhắc mức hình phạt tiêu chuẩn có thể là chung thân hoặc tử hình,

nhưng khả năng cao là tù chung thân.

…

Dương Vĩnh An cau chặt mày, đúng ra thì chuyện này hắn thấy chỉ là một chuyện nhỏ. Nhưng vì để giúp Trương Hồng Anh thoát khỏi liên quan đến vụ này mà hắn đã phải bỏ ra biết bao nhiêu tiền và tình nhân để hối lộ trên dưới, thế nên nếu cứ dễ dàng bỏ qua cho Tiêu Phàm như vậy thì trong lòng hắn cảm thấy không thoải mái.

"Chuyện này ngươi không cần quan tâm nữa, ta sẽ tự sắp xếp ổn thỏa."

Dương Vĩnh An lạnh giọng nói. Trương Hồng Anh gật gật đầu. Một khi chồng của nàng đã nói là sẽ quản việc này, vậy thì nàng ta tin chắc rằng Tiêu Phàm sẽ không còn có ngày tháng yên bình được nữa đâu, kể cả chuyện có tai nạn gì "ngoài ý muốn" dẫn đến mất mạng thì cũng không phải là không có khả năng sảy ra. Dương gia phát triển được như ngày hôm nay cũng là do một phần công lao rất lớn của Dương Vĩnh An. Hắn ta cũng không phải là loại thỏ trắng chưa trải sự đời.

"Kết quả kì kiểm tra, đạt."

Tại trường thi số 3, Tiêu Phàm nhẹ nhàng thong thả mà hoàn thành bài thi, bây giờ hắn chỉ cần quay lại trường lái, thi nốt bài thi số 4 là hắn có thể lấy được bằng lái xe rồi.

"Tít tít."

Điện thoại của Tiêu Phàm kêu lên, là điện thoại Tô Ấu Vi gọi đến.

"Đàn anh, người bạn thân kia của ta đến đây rồi. Buổi tối ngươi tới đây ăn cơm có được không? Để ta giới thiệu cho hai người làm quen với nhau."

Tô Ấu Vi hơi ngại ngùng mà nói. Tiêu Phàm liền cười đáp:

"Tất nhiên là không có vấn đề gì rồi, cũn đã mấy hôm rồi ta chưa ăn cơm mà ngươi nấu, thế nên tối nay chắc chắn ta sẽ tới."

Quay lại trường lái, Tiêu Phàm nhanh chóng tham gia thi nốt bài

thi số 4. Không bao lâu sau, hắn đã lấy được một tấm bằng lái xe mới tinh.

“Ấu Vi, người bạn trai đạt tiêu chuẩn mà ngươi nói đâu? Mau mau gọi hắn đến đây giới thiệu để ta làm quen một chút, ta rất tò mò muốn xem thử hắn là người như thế nào để có thể làm cho ngươi thầm thương trộm nhớ đấy.”

Lữ Tuyết Yến đến nơi ở của Tô Ấu Vi trước. Từ khi Lữ Tuyết Yến biết đến sự tồn tại của Tiêu Phàm, mấy ngày nay nàng ta đều thường cùng với Tô Ấu Vi nói về Tiêu Phàm, từ những câu chuyện phiếm đó nàng biết được Tô Ấu Vi đã thầm thương với Tiêu Phàm rồi.

“Đàn anh vẫn chưa tới đây. Tuyết Yến, một lát nữa ngươi có gặp được đàn anh thì cũng đừng có khùng khùng điên điên mà nói lung tung nhé.”

Tô Ấu Vi vội dặn dò Lữ Tuyết Yến. Lữ Tuyết Yến mở miệng đáp ứng:

“Ngươi cứ yên tâm, không có vấn đề gì đâu, ta kín miệng lắm.”

Tô Ấu Vi trừng Lữ Tuyết Yến một cái. Lúc nãy khi nàng ấy vừa vào cửa còn nói ầm lên gì mà bạn trai đạt tiêu chuẩn kia kìa.

Chương 108: Giới Thiệu

"Được rồi được rồi, lát nữa ta nhất định sẽ chú ý lời nói mà. Căn phòng này cũng không nhỏ chút nào nha, thế mà ngươi còn nói người bạn trai...người chủ nhà kia của ngươi là sinh viên bình thường, sinh viên bình thường mà được như này thì cũng quá đáng quá rồi.”

Lữ Tuyết Yến đi 1 vòng thăm quan khắp nơi rồi nói. Tô Ấu Vi đáp:

“Đàn anh thực sự chỉ là sinh viên bình thường mà thôi, căn phòng này là do hắn đã cứu mạng một người bạn học của hắn, rồi bố của người bạn học kia tặng cho hắn.”

“Tặng nguyên cả một căn phòng cơ á? Tại sao ta lại không có được người bạn giàu có như thế cơ chứ.”

Lữ Tuyết Yến kinh ngạc nói. Tô Ấu Vi cười duyên nói:

“Ngươi mà cần tìm kiếm người bạn nào giàu có hay sao? Bản thân ngươi còn chưa đủ giàu hả? Nhà của ngươi đang ở là cả một căn biệt thự đó.”

Lữ Tuyết Yến lắc lắc đầu:

“Giá một căn biệt thự nhưng ở huyện nhỏ thì làm sao mà so sánh được với căn phòng này cơ chứ.”

Tô Ấu Vi nói:

“Nếu ngươi muốn làm quen với người bạn giàu có kia của đàn anh thì ta có thể giới thiệu cho các người làm quen với nhau đó nha, dù sao đối phương cũng chưa có bạn gái.”

“Muộn rồi muộn rồi, bây giờ ta ở một mình cũng rất ổn. Hơn nữa bây giờ ta đang ở Đế Đô, cách nơi đây xa tít mù khơi, mà ta thì không chịu được cảnh yêu xa đâu.”

Lữ Tuyết Yến lắc đầu liên tục. Tô Ấu Vi nói:

“Bây giờ ngươi ngồi đây xem tivi một lát đi, ta vẫn còn 3 món chưa làm xong.”

“Để ta giúp ngươi một tay.”

Hai người cùng đi vào trong bếp. Tiêu Phàm về đến tiểu khu Tử Kinh, hắn vào trong hầm để xe để đậu xe. Ở hai vị trí đỗ xe bên cạnh không ngờ lại có hai chiếc xe thể thao đang đỗ lại. Một chiếc là Lamborghini, một chiếc còn lại là Porsche 918, hôm qua Đường Tại Thiên đã gọi điện đến cho hắn nói xe đã được gửi tới nơi rồi.

“Thủ tục sang tên cũng đã làm xong rồi cơ à.”

Tiêu Phàm mở cửa chiếc xe Lamborrghini rồi ngồi vào bên trong, bên trong xe đặt sẵn giấy tờ xe, bây giờ cả hai chiếc xe này đều đang được để dưới tên của hắn. Kể cả biển số xe cũng đã được đổi

thành biển số xe của Z thành rồi. Với năng lực của Đường Tại Thiên thì mấy chuyện nhỏ này đều không phải là chuyện khó khăn gì.

“Không tồi không tồi. Sau này mà có thời gia thì ta có thể lái xe đưa Ấu Vi đi hóng gió.”

Trên mặt Tiêu Phàm lộ ra nụ cười. Hắn cũng chẳng có ý định giả bộ nghèo khổ trước mặt Tô Ấu Vi, bây giờ xe được đưa đến rồi, vậy thì chuyện này chắc chắn hắn cũng sẽ nói cho Tô Ấu Vi biết.

"Kính cong.”

Tiêu Phàm cũng không lái xe ra ngoài đi thử một vòng mà hắn nhanh chóng đi lên lầu. Cơm nước cũng đã nấu gần xong rồi. Hắn cảm thấy so với việc lái xe ra ngoài lượn thử một vòng thì việc quay trở về ăn cơm Tô Ấu Vi nấu quan trọng hơn.

"Để ta đi ra mở cửa.”

Nghe tiếng chuông cửa, Lữ Tuyết Yến nhanh chóng xung phong nhận việc mà chạy ra mở cửa. Tiêu Phàm ở ngoài cửa hơi khựng lại, hắn không ngờ người đi ra mở cửa không phải là Tô Ấu Vi mà lại là một vị mỹ nữ khác, theo Tiêu Phàm tự đánh giá thì nhan sắc của nàng cũng phải đạt được đến 9 điểm. Tất nhiên, nếu đem nàng so sánh với Tô Ấu Vi thì vẫn sẽ có sự chênh lệch nhất định. Trong mắt của Tiêu Phàm, nhan sắc của Tô Ấu Vi là không con số nào có thể đánh giá hết được.

“Xin chào, ngươi chắc là bạn thân của Ấu Vi nhỉ? Ta tên là Tiêu Phàm.”

Tiêu Phàm nhanh chóng hồi thần lại rồi thoảng mái nói. Lữ Tuyết Yến cũng đánh giá Tiêu Phàm một lượt từ đầu đến chân, nàng cảm thấy nếu xét đến nhan sắc và khí chất của Tiêu Phàm thì cũng coi như là không tồi, đứng cạnh Tô Ấu Vi thì cũng có thể được tính là đẹp đôi.

“Xin chào, ta tên là Lữ Tuyết Yến.”

Lữ Tuyết Yến cười nói. Giọng nói của Tô Ấu Vi từ trong phòng bếp vọng ra:

"Đàn anh, ngươi nhanh nhanh vào đây đi, cơm nước sắp nấu xong hết rồi, ngươi vào đây rửa tay rồi ăn cơm thôi."

"Được."

Tiêu Phàm lấy đôi dép đi trong nhà của mình từ trong tủ giày dép ra rồi đổi dép đi vào. Thức ăn cũng nhanh chóng được dọn đầy bàn, mấy người Tiêu Phàm cũng cùng nhau ngồi xuống. Mặc dù hôm nay có Lữ Tuyết Yến ở đây, nhưng món ăn hôm bay lại không nhiều bằng hôm trước. Tô Ấu Vi cười nói:

"Đàn anh, ngươi và Lữ Tuyết Yến cũng đã tự giới thiệu sơ qua với nhau rồi, thế nên ta cũng không giới thiệu lại nữa, chúng ta cùng nhau cạn một li nào."

Ba người họ nâng li, cùng cạn một li...nước dừa trắng.

"Tuyết Yến, chào mừng ngươi đến đây. Căn phòng này cũng chỉ có một mình Ấu Vi ở, thế nên khi nào ngươi đến Z thành thì cứ tới đây ở thoải mái nhé."

Tiêu Phàm cười nói. Lữ Tuyết Yến gật gật đầu:

"Ta đến đây ở thì cũng được thôi, nhưng ngươi đừng nghĩ chỉ có như vậy mà ta đã bị ngươi mua chuộc rồi nhé, ta phải giúp Ấu Vi cảnh giác ngươi một chút."

Chương 109: Miệng Ta Rất Kín

Tô Ấu Vi vội vã nói:

"Tuyết Yến ngươi nói linh tinh cái gì đó, cái gì mà cảnh giác với không cảnh giác chứ. Đàn anh, ngươi đừng để bụng nhé, nàng thường hâm hâm dở dở ăn nói linh tinh lắm."

Tiêu Phàm cười nói:

"Không sao, ta cảm thấy ngươi có được quan hệ bạn bè tốt như thế này cũng ổn lắm. Lữ Tuyết Yến, ngươi còn có gì muốn tìm hiểu hay không?"

Lữ Tuyết Yến chớp chớp mắt nói:

"Tiêu Phàm, ngươi đã từng yêu đương bao giờ chưa?"

Tiêu Phàm lắc lắc đầu. Hai mắt Tô Ấu Vi sáng lên, thực ra chuyện này nàng cũng tò mò lâu lắm rồi. Tiêu Phàm khi còn học cấp 3 là người như thế nào thì nàng không hề biết gì cả. Lữ Tuyết Yến nói:

"Tiêu Phàm, Ấu Vi nói gia cảnh nhà ngươi bình thường, mà ngươi chắc cũng biết là người theo đuổi Ấu Vi không ít, thế nên ngươi cảm thấy ngươi có thể đem lại cuộc sống hạnh phúc cho nàng sau này hay không?"

“Tuyết Yến, ngươi hỏi cái này làm gì? Mỗi tháng ta cũng có thể tự kiếm ra vài vạn cơ mà, ta cũng chẳng cần người khác nuôi.”

Tô Ấu Vi vội nói. Lữ Tuyết Yến nhìn về phía Tiêu Phàm. Tiêu Phàm cười cười đáp:

“Chỉ cần Ấu Vi chịu ở bên cạnh ta, ta nghĩ việc nuôi nàng đối với ta mà nói chắc cũng không thành vấn đề đâu.”

Tô Ấu Vi nói với giọng trách cứ:

"Tuyết Yến, ngươi đừng có hỏi linh tinh nữa, bây giờ ta và đàn anh cũng chưa ở cạnh nhau mà hắn đã sắp bị ngươi dọa cho chạy mất rồi kìa. Ăn cơn đi, ăn cơm đi.”

Từ lúc đó cho đến khi ăn hết bữa cơm, Lữ Tuyết Yến cũng không hề hỏi lại vấn đề đó.

“Tít tít.”

Điện thoại của Tô Ấu Vi reo lên, sau khi nàng nghe điện thoại thì sắc mặt liền trở nên trắng bệch.

“Ấu Vi, có chuyện gì vậy?”

Sau khi Tô Ấu Vi cúp điện thoại, Lữ Tuyết Yến liền vội vã hỏi. Giọng Tô Ấu Vi run run đáp:

“Viện trưởng bị xe đụng trúng rồi, đàn anh.. ngươi, ngươi có thể

bắt xe đi cùng ta đến xem tình hình viện trưởng bây giờ như nào hay không?”

Lông mày Tiêu Phàm cau lại, hắn nghĩ ngay đến Phùng Bình. Phùng Bình sẽ không ôm hận trong lòng về chuyện lần trước mà cố tình tạo ra tai nạn xe cộ ngoài ý muốn đâu nhỉ?

"Được.”

Tiêu Phàm gật đầu. Lữ Tuyết Yến liền vội nói:

“Ta cũng qua đó với, ta cũng lâu lắm rồi chưa gặp viện trưởng.”

Mấy người Tiêu Phàm nhanh chóng đi vào thang máy, Tiêu Phàm liền ấn nút đi xuống thẳng tầng B1. Tô Ấu Vi nghi hoặc mà nhìn về phía Tiêu Phàm:

“Đàn anh, chúng ta sẽ đi bộ từ tầng hầm ra ngoài hay sao?”

“Chúng ta lái xe đi.”

Tiêu Phàm nhanh chóng đến bãi đỗ xe. Vị trí đỗ xe mà Thẩm Thần sắp xếp cho họ cách thang máy không xa lắm.

“Tít.”

Tiêu Phàm lấy ra chìa khóa chiếc Lamborghini rồi ấn một cái. Lúc đó cả Tô Ấu Vi và Lữ Tuyết Yến đều đơ luôn rồi. Tiêu Phàm nói:

“Chiếc xe này chỉ có hai chỗ ngồi mà thôi, các ngươi cố gắng ngồi chật một chút nhé? Lữ Tuyết Yến, nếu ngươi có bằng lái xe thì ngươi lái chiếc 918 kia cũng được.”

Nói xong, Tiêu Phàm lại móc ra từ trong túi một chiếc chìa khóa nữa, là chìa khóa của chiếc Porsche 918. Lữ Tuyết Yến nhìn về phía Tô ấu Vi:

“Ấu Vi, đây là người bình thường mà ngươi nói hay sao?”

Chương này bị lỗi nên chỉ còn 10 TLT/ chương ạ.

Chương 110: Thuê Xe

Tô Ấu Vi nhìn Tiêu Phàm không dám tin:

"Học trưởng? Ngươi đi thuê xe này à?"

Tiêu Phàm cười trả lời:

"Không phải thuê, có một bạn hợp tác tặng ta. Ta định để chiếc Lamborghini này tự đi, còn chiếc 918 này cho mập mạp. Hôm qua vừa đưa xe tới. Lữ Tuyết Yến, ngươi muốn lái xe đi không?"

Lữ Tuyết Yến vội lắc đầu:

"Đúng là ta có bằng lái, nhưng không biết lái siêu xe thế này đâu. Va đụng chỗ nào thì ta cũng không đền nổi. Ta và Ấu Vi ngồi chật một chút là được."

Lữ Tuyết Yến và Tô Ấu Vi nhanh chóng ngồi vào trong xe, cả hai cô gái đều thon thả, ngồi chung một chỗ cũng miễn cưỡng đủ.

"Brừm!"

Xe nhanh chóng khởi động rời đi, một lúc lâu sau mà vẻ mặt Tô Ấu Vi còn đang hoảng hốt.

Tiêu Phàm lại có xe thể thao siêu cấp thế này.

Còn là người khác tặng.

Chính mình đủ khả năng mua và người khác đưa tặng là hai khái niệm khác nhau.

"Học trưởng, sao người khác lại đưa xe đắt tiền thế này cho ngươi?"

Tô Ấu Vi không dám tin.

Tổng giá trị hai chiếc xe phải vượt quá hai mươi triệu, tiền nhà nào là do gió to thổi tới đâu?

Tiêu Phàm cười trả lời:

"Trình độ đổ thạch của ta không tồi, kiếm lời cho đối phương hơn trăm triệu, đương nhiên người ta cũng hào phóng lại mình."

Lữ Tuyết Yến cau hàng mi thanh tú:

"Học trưởng, ta biết trò đổ thạch kia, một đao nghèo một đao giàu, rất nhiều người thua trắng ở cái hố này. Năm xưa ba ta cũng lỗ mấy trăm nghìn vì đổ thạch."

Tiêu Phàm gật đầu:

"Đổ thạch có xác suất nguy hiểm tương đối lớn, chơi cái này đòi hỏi tính chuyên nghiệp cao. Không kiến nghị người bình thường đụng vào."

Tô Ấu Vi lo lắng nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm khẽ cười nói:

"Năng lực của ta trong phương diện này khá mạnh. Ngoài ra, ta vốn dĩ nghèo rớt mồng tơi, hiện tại tốt xấu còn có nhà, có xe."

Lữ Tuyết Yến thán phục:

"Tiêu Phàm, ngươi như vậy đâu chỉ đơn giản là có nhà, có xe thôi đâu. Người bình thường làm cả đời cũng không mua nổi siêu xe như thế này. Xem ra ta không cần lo lắng cho Ấu Vi về phương diện vật chất rồi. Nhưng đàn ông có tiền đều sẽ hư, ngươi không được phụ lòng Ấu Vi, nàng còn ngốc nghếch tiết kiệm tiền định tặng một chiếc xe cho ngươi đấy."

Tô Ấu Vi cuống cả lên:

"Tuyết Yến, ngươi nói bậy gì đấy. Không có chuyện ấy đâu học trưởng."

Tiêu Phàm đã có siêu xe như vậy, Tô Ấu Vi cảm thấy dù sau này có muốn tặng Tiêu Phàm chiếc xe ba, bốn trăm nghìn tệ cũng xấu hổ không dám đưa.

"Ấu Vi định tặng xe cho ta à?"

Tiêu Phàm cười hỏi, chỉ cảm thấy đáy lòng ấm áp.

Tô Ấu Vi không giống những cô gái khác, con gái bình thường suốt ngày đòi hỏi bạn trai đưa cái này tặng cái kia, đòi lấy từ một phía. Hắn còn chưa từng mua váy áo gì cho Tô Ấu Vi, nàng đã tặng quần áo cho hắn trước, đã thế còn âm thầm tiết kiệm tiền muốn tặng xe cho hắn.

"Không...không phải đâu."

Tô Ấu Vi vội nói.

Lữ Tuyết Yến cười duyên:

"Tiêu Phàm, ta cho ngươi biết, Ấu Vi nói chờ khi nào hai người ở bên nhau, nàng sẽ mua một chiếc xe làm quà tặng ngươi. Không ngờ là không cần tặng nữa."

Tô Ấu Vi hơi lộ ra vẻ buồn bực.

Tiêu Phàm cười ha hả:

"Lữ Tuyết Yến, ai nào nói không cần thế? Siêu xe này lái ra ngoài hóng gió một chút thì được, đi đường xa thì khác nào chịu tội. Ấu Vi, ta vô cùng chờ mong quà tặng của ngươi."

Lúc này Tô Ấu Vi mới lại nở nụ cười:

"Học trưởng nói thật chứ?"

Tiêu Phàm gật đầu:

"Đương nhiên là thật, xe này muốn giảm tốc khúc cua còn phải cẩn thận từng li từng tý, đã thể lại chỉ có hai chỗ ngồi, không tiện gì cả. Trong thẻ của ta chỉ có vài triệu, còn phải giữ lại làm ăn. Nếu Ấu Vi tặng xe cho ta, chắc chắn ta sẽ lái xe ngươi tặng chín phần thời gian."

Xem ra phải tạm thời giấu chuyện thẻ hắn đã có hai trăm triệu, bằng không thì Tô Ấu Vi tặng quà cũng không có cảm giác thành

tựu.

"Học trưởng, vậy ta nhất định tranh thủ kiếm tiền. Ngươi phụ trách tiền tuyến xung phong kiếm khoản tiền lớn, ta phụ trách phòng thủ hậu phương."

Tô Ấu Vi cười ngọt ngào.

Lữ Tuyết Yến quay đầu ra ngoài cửa sổ:

"Hai người có cần phải ngược cẩu thế không hả? Nếu hai người còn như thế thì thả ta xuống đây đi, ta đón xe tới."

Tô Ấu Vi hừ khẽ:

"Chính ngươi nói ra chuyện ta muốn mua xe. Như ngươi gọi là tự làm tự chịu."

Lữ Tuyết Yến trợn trắng mắt.

Tiêu Phàm cười ha hả:

"Lữ Tuyết Yến, ngươi có thể cân nhắc ba huynh đệ trong ký túc xá của ta, như thế thì sau này cũng không bị ngược cẩu nữa rồi."

"Chịu thôi. Ta độc thân vô cùng tự do tự tại."

Lữ Tuyết Yến lắc đầu.

...

"Reng reng."

Đang trên đường, Tô Ấu Vi nhận được điện thoại của một dì trong cô nhi viện.

"Dì Hoàng, bà viện trưởng thế rồi nào ạ?"

Tô Ấu Vi vội nhận máy.

Dì Hoàng đáp:

"Ấu Vi, mấy đứa chưa lên cao tốc chứ? Ta đưa viện trưởng đến

bệnh viện kiểm tra, không có gì đáng ngại, chỉ là chân bị tím xanh một mảng, trên người cũng hơi trầy da. Đối phương nói viện trưởng cố ý ăn vạ, không chịu bồi thường, viện trưởng cũng không muốn so đo gì nhiều với đối phương."

Chương 111: Ăn Vạ

Tô Ấu Vi tức giận:

"Làm gì có chuyện viện trưởng ăn vạ."

Dì Hoàng khẽ thở dài:

"Đối phương là người có tiền, người ta lái Benz, viện trưởng nói nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, bảo mấy đứa đừng tới nữa."

"Dì Hoàng, mọi người đang ở đâu? Chúng ta đã trên đường cao tốc rồi."

Dì Hoàng nói:

"Chúng ta còn đang ở bệnh viện huyện. Bước đầu kiểm tra không có vấn đề, nhưng bác sĩ kiến nghị nằm viện quan sát một, hai ngày."

"Dì Hoàng, nửa tiếng nữa chúng ta tới nơi."

Tô Ấu Vi tức giận cúp máy.

Nửa tiếng sau, ba người Tiêu Phàm đến cổng bệnh viện, đúng lúc dì Hoàng dìu viện trưởng Thẩm An Mai bước ra từ cửa chính.

"Coi như các người thức thời. Cố ý ăn vạ lại còn đòi nhập viện điều trị. Ta không đòi các ngươi bồi thường tiền sửa chữa xe là tốt lắm rồi. Benz ta vừa mới mua xong đấy."

Một gã mập mạp trung niên đi cạnh hai người Thẩm An Mai, hùng hùng hổ hổ.

"Bà viện trưởng."

Tô Ấu Vi vội tăng nhanh bước chân chạy tới.

Nàng nhìn thấy chân Thẩm An Mai xanh tím một tảng lớn, đau lòng muốn rơi nước mắt.

"Bà viện trưởng."

Tiêu Phàm và Lữ Tuyết Yến cũng nhanh chân chạy tới.

"Ồ?"

Hai mắt gã mập trung niên sáng rỡ, ở huyện này rất hiếm thấy người đẹp như Lữ Tuyết Yếu, càng đừng nói là Tô Ấu Vi còn xinh hơn cả minh tinh trên tivi.

"Ta đổi ý rồi. Benz ta vừa mua bị va đụng hỏng, giảm rất nhiều giá trị. Các ngươi phải bồi thường ta năm mươi nghìn tệ."

Gã mập trung niên chớp chớp mắt.

Trông mấy người Tiêu Phàm chỉ như học sinh, Thẩm An Mai bị đâm bị thương cũng không muốn ở lâu trong bệnh viện, sợ lãng phí tiền, cho nên gã kết luận rằng mấy người Tiêu Phàm không có tiền là cái chắc.

Nói không chừng có thể chiếm tiện nghi của Tô Ấu Vi.

"Chát!"

Tiêu Phàm nâng tay, trực tiếp tát thẳng vào mặt gã mập trung niên.

Tiêu Phàm liếc mắt là biết ánh mắt dâm tà của gã có ý tứ gì.

Hắn tin tưởng tuyệt đối vào nhân phẩm của Thẩm An Mai, hắn muốn quyên một triệu mà Thẩm An Mai còn không cho hắn quyên ngay. Người như vậy mà đi ăn vạ bịp tiền à?

"Thằng ranh ất ơ này! Ngươi dám đánh ta!"

Gã trung niên tức giận nói.

"Chát!"

Tiêu Phàm lại nâng tay tát mạnh một cái, lạnh lùng nói:

"Nếu chúng ta đến đây rồi, chuyện này không phải cứ thế mà xong đâu. Viện trưởng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Thẩm An Mai cười khổ:

"Hắn rẽ khúc cua nhanh quá, đâm phải ta, còn kiên quyết nói là ta ăn vạ. Chỗ đó không có camera giám sát, cảnh sát giao thông cũng không dễ xử lý. Thôi thì cũng không ảnh hưởng gân cốt, cho qua là được. Ta về nghỉ ngơi vài ngày là khỏe thôi."

Tiêu Phàm dùng niệm lực tinh thần rà quét kiểm tra cho Thẩm An Mai một hồi, đúng là không bị thương tới xương cốt, nhưng vết thương xanh tím to gần bằng bàn tay kia cũng không nhẹ chút nào.

…

Tiêu Phàm nói:

"Bà viện trưởng, vết thương này của ngươi khong nhẹ, ở bệnh viện tĩnh dưỡng hai ngày thì hơn. Ấu Vi, ngươi đỡ viện trưởng vào trước đi."

Tô Ấu Vi gật đầu đồng ý.

Thẩm An Mai bị đâm nặng như vậy còn cậy mạnh đòi xuất viện, Tô Ấu Vi đau lòng đỏ cả mắt, nước mắt rưng rưng.

"Không ai được đi hết. Thằng ranh ất ơ này dám đánh ông mày, xem ông mày có đánh chết ngươi không!"

Gã mập trung niên lạnh giọng nói xong, lập tức rút di động ra gọi người.

Thẩm An Mai nói:

"Tiêu Phàm, ta nhịn vài ngày là khỏe thôi, không cần nằm viện, ở viện nhiều trẻ con như thế, bọn nhỏ cần ta."

Tiêu Phàm nói:

"Bà viện trưởng ở lại bệnh viện thì lúc thay thuốc cũng nhanh hơn, bây giờ về mà chịu ảnh hưởng có khi sẽ càng nghiêm trọng."

"Bà viện trưởng, chúng ta vào đi."

Tô Ấu Vi và dì Hoàng cùng đỡ Thẩm An Mai trở vào trong bệnh viện.

Lữ Tuyết Yến không theo bọn họ.

Nếu nàng ấy cũng vào thì ngoài này chỉ còn một mình Tiêu Phàm, có nàng ở ngoài thì ít nhiều cũng thêm một người đi.

"Ranh con nhãi nhép, ngươi sẽ biết sự lợi hại của ta ngay thôi."

Gã mập trung niên cười ác liệt.

Tiêu Phàm lạnh lùng nói:

"Nghe nói ngươi đi Benz? Xe của ngươi đâu?"

Gã mập trung niên lạnh lùng nói:

"Làm sao? Bây giờ biết sợ rồi? Bảo hai em gái đi cùng ngươi theo ta hai ngày đi, sau đó ta tạm tha cho các ngươi. Bằng không ta không để yên chuyện này đâu."

Tiêu Phàm nâng tay lên định dạy bảo tên khốn này.

Gã mập trung niên tái mặt, vội vàng lui lại, sau đó vòng qua Tiêu Phàm, chạy về phía chiếc Mercedes màu đen đậu cách đó mấy chục mét.

Tiêu Phàm đi tới, Lữ Tuyết Yến cắn răng theo sau.

Gã mập trung niên trốn bên trong xe.

"Con Mercedes này ấy à? Xe thủy kích second-hand. Chắc giá mua còn chẳng cao hơn ba trăm nghìn tệ nhỉ."

Tiêu Phàm giễu cợt, hắn dùng niệm lực tinh thần quét qua một lần là phát hiện vấn đề.

Gã mập trung niên trong xe biến sắc.

Xe này gã mua đúng là xe thủy kích, chẳng qua không phải hàng qua tay lần hai, mà là lần ba, trước đó con xe này đã đổi hai người chủ rồi.

Chương 112: Hùng Hổ

"Ngươi đánh rắm, thằng oắt con, ngươi biết tay ta ngay thôi!"

Gã mập trung niên lạnh lùng nói.

Hắn khởi động xe, trong xe cực kỳ ngột ngạt.

Tiêu Phàm lấy chìa khóa xe ra:

"Lữ Tuyết Yến, đi lái xe của ta tới chắn trước mặt hắn, chuyện này chưa giải quyết xong thì hắn đừng hòng đi."

Lữ Tuyết Yến gật đầu, nàng có bằng lái hai năm rồi, dọc đường cũng xem Tiêu Phàm lái xe, di chuyển trong cự ly ngắn là không thành vấn đề.

"Ngươi dùng xe dỏm gì, còn dám cản ông đây."

Gã mập trung niên hùng hùng hổ hổ.

Lữ Tuyết Yến nhanh chóng lái xe tới chắn ngang trước Mercedes của gã.

"Đây là..."

Gã mập trung niên nhìn Lữ Tuyết Yến bước từ Lamborghini Aventador ra thì trợn tròn mắt. Gã sao có thể đắc tội người lái được xe thế này.

Tiêu Phàm gõ cửa sổ xe.

"Soái...soái ca, chuyện ngày hôm nay là lỗi của ta, là ta không có mắt. Chỗ này có mười ngàn tệ, ta vừa rút ngân hàng xong, coi như bồi thường tiền thuốc thang cho viện trưởng Thẩm."

Gã mập trung niên hạ cửa kính xe xuống, cười làm lành.

Tiêu Phàm bình tĩnh nói:

"Ngươi tự giữ tiền lại mà mua thuốc uống đi. Xe thủy kích thế này không phù hợp thân phận sếp lớn của ngươi đâu. Ta kiến nghị ngươi đập đi cho rồi. Xe thế này sẽ mang tới phiền phức cho cả công việc làm ăn và đời sống ngày thường của ngươi. Nói không chừng hỏng hết các mối làm ăn ấy chứ."

Mặt gã mập trung niên tái mét.

Gã mua xe này để tăng thể diện, như vậy lúc làm ăn cũng tiện hơn nhiều. Gã đương nhiên nghe ra lời uy hiếp của Tiêu Phàm.

"Ngươi...ngươi muốn làm gì?"

Mặt gã mập trung niên vô cùng khó nhìn.

Tiêu Phàm có thể sở hữu chiếc xe như vậy, trời biết thế lực trong nhà mạnh nhường nào. Chắc chắn chút sản nghiệp non nớt của ông ta kém xa.

"Không làm gì, có lòng tốt nhắc nhở ngươi thôi. Ta rất giỏi bói toán, cái xe này của ngươi chẳng những không vượng tài, còn bại tiền. Ngươi đi một tháng nữa thôi, ta đoán rằng mọi mối làm ăn của ngươi đều đi tong."

Tiêu Phàm cười tủm tỉm nói.

Gã mập trung niên cắn chặt hàm răng, chiếc xe gã vừa mua không bao lâu, bảo gã tự đập thế nào được? Nhưng trời biết, nếu không đập sẽ phải gánh vác hậu quả gì?

"Ta...Ta đập! Cảm ơn soái ca nhắc nhở."

Gã mập trung niên nói xong, mở cửa đi ra.

Gã mở cốp xe, lấy một chiếc cờ lê lớn tới.

"Rầm! Rầm! Ruỳnh!"

Gã mập trung niên cầm cờ lê, hung hăng nện xuống xe của mình, mỗi nhát đều cảm thấy tim mình rỉ máu.

"Đừng chỉ đập mỗi một chỗ như thế, phải chăm nom những vị trí khác chứ."

Tiêu Phàm có lòng tốt nhắc nhở.

Gã mập trung niên tái mặt, đi vòng quanh xe đập phá, đập vỡ toàn bộ kính thủy tinh, thân xe vừa sơn không bao lâu cũng đều lõm cả xuống.

"Soái ca, đập thế này được rồi chứ?"

Gã mập trung niên đau khổ hỏi.

Tiêu Phàm cau mày:

"Xe là của ngươi, ngươi đập thành thế nào là chuyện của ngươi. Ngươi nói cứ như ta ép ngươi không bằng."

"Không phải...Soái ca không ép ta. Là chính ta muốn đập."

Gã mập trung niên cuống cuồng nói.

Tiêu Phàm lạnh lùng:

"Mau cút đi, đừng lảng vảng ở đây chướng mắt."

Lữ Hải Yến dời xe, gã mập trung niên vội vàng nổ máy xe rời khỏi.

"Tiêu Phàm, chiêu này của ngươi thật đáng gờm. Nếu ngươi đập xe của hắn, hắn báo cảnh sát thì ngươi còn phải bồi thường. Chính hắn đập thì không có vấn đề gì."

Lữ Hải Yến đỗ xe xong, trả lại chìa khóa xe cho Tiêu Phàm.

"Hắn ỷ có tiền ức hiếp người khác, ta cho hắn nếm thử mùi vị. Đi, chúng ta cùng vào thôi."

Tiêu Phàm cười nhạt.

Với hắn mà nói, bắt chẹt kẻ như gã mập trung niên cực kỳ thoải

mái, nhẹ nhàng.

"Ừ."

Lữ Tuyết Yến gật đầu.

Tiêu Phàm vừa đi vừa nghĩ, có lẽ hắn cần phát triển thế lực ở bên này mới được. Trước kia có Phùng Bình gây sự, hôm nay lại xuất hiện chuyện như vậy.

Phát triển thế lực còn có hai chỗ tốt.

Một là hắn có thể thành lập nhà kho quy mô lớn bên này, tiện cho hắn truyền đồ vật cho Tiêu Hải.

Nhà kho thuê đương nhiên không tốt bằng tự xây.

Hai là phát triển thế lực trong huyện thì hắn cũng có thể tạo phúc lợi cho người trong thôn.

Thành phố Z là tỉnh thành, có nhiều thứ không được tiện lợi cho lắm, mà giá đất cũng đắt đỏ, muốn mua đất xây nhà kho thì cần tiêu tốn rất nhiều tiền.

"Huyện Lưu Thủy dài, nhà họ Triệu máu mặt nhất. Có lẽ phải đến thăm hỏi nhà họ Triệu rồi."

Tiêu Phàm thầm nhủ trong lòng.

Hắn nhớ tới mình có một bạn học cấp ba họ Triệu, tên là Triệu Hữu Tài. Thành tích học tập của cậu bạn này rối tinh rối mù, luôn gây rắc rối trong trường, thế mà còn thường xuyên được thầy cô khen ngợi.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì hắn ta đến từ nhà họ Triệu, thế lực của nhà họ Triệu ở huyện Lôi Sơn cực mạnh.

Rất nhiều sản nghiệp của huyện Lôi Sơn đều có sự tham dự của nhà họ Triệu, tài sản phải tới mấy chục triệu.

Trên các bảng tên phú hào chắc chắn không có bóng dáng nhà họ Triệu, nhưng rất nhiều bách tính bên huyện Lôi Sơn đều biết, nhà

họ Triệu giàu nứt đố đổ vách.

Chương 113: Tự Làm Tự Chịu

Nếu có thể khiến nhà họ Triệu ngoan ngoãn nghe lời, hắn hành động ở bên này sẽ tiện hơn nhiều.

"Ngươi muốn làm gì, bạn...bạn trai ta sắp tới rồi đấy."

Tiêu Phàm nghe được giọng của Tô Ấu Vi có vẻ hơi hoảng loạn.

"Bạn trai ngươi? Sau này ta chính là bạn trai ngươi."

Một giọng nói khác phách lối vang dội.

"Triệu Hữu Tài."

Tiêu Phàm bước nhanh chạy tới, thấy được Tô Ấu Vi và một người quen.

Triệu Hữu Tài quay đầu nhìn về phía Tiêu Phàm, kinh ngạc nói:

"Đây không phải học bá ca của chúng ta à? Học bá ca, cô gái này là bạn gái của ngươi? Ta kiến nghị các ngươi chia tay đi, mỹ nữ xinh đẹp như vậy đi theo ngươi đúng là lãng phí."

...

Tiêu Phàm nhìn Triệu Hữu Tài:

"Triệu Hữu Tài, cuối cùng ngươi cũng tới bệnh viện. Ta bảo ngươi từ sớm rồi, bệnh liệt dương sớm tiết phải đi điều trị sớm. Bây giờ ngươi mới đi thì có khi muộn rồi. Ấu Vi, ngươi cách hắn xa một chút, người này có bệnh, ta sợ hắn trả thù xã hội."

Tiêu Phàm vừa nói vừa chắn trước mặt Tô Ấu Vi.

Triệu Hữu Tài không dám tin tưởng nhìn Tiêu Phàm, Tiêu Phàm to gan như thế từ bao giờ?

Hắn là người của nhà họ Triệu, đây không phải bí mật gì cả.

"Học bá ca, nàng thật sự là bạn gái của ngươi? Nhà ngươi nghèo như thế, không nuôi nổi bạn gái như nàng đâu. Thật đấy. Bạn học chẳng qua là muốn tốt cho ngươi thôi."

Triệu Hữu Tài cười khà khà.

Hắn ta thường xuyên ra vào mấy chỗ như quán rượu, hộp đêm, trong đó có rất nhiều gái đẹp. Nhưng trước nay hắn ta chưa từng gặp qua ai xinh như Tô Ấu Vi.

"Chúng ta ra ngoài nói chuyện. Ấu Vi, bạn học cũ gặp mặt ôn chuyện một chút, ngươi và Lữ Tuyết Yến đợi bên trong bệnh viện đừng đi, lát nữa ta tới đón các ngươi."

Tiêu Phàm vừa nói vừa khoác bả vai Triệu Hữu Tài.

"Ai muốn đi ra ngoài với ngươi. Học bá ca, ta muốn tiếp tục giao lưu nhân sinh với các nàng."

Triệu Hữu Tài giãy bả vai, nhưng ngay sau đó vẻ mặt thay đổi. Hắn ta cảm thấy cánh tay Tiêu Phàm tựa như gọng kìm, dùng sức thế nào cũng không nhúc nhích được mảy may.

"Học bá ca thả ta ra, đệch!"

Tiêu Phàm nắm bả vai Triệu Hữu Tài rời đi, Triệu Hữu Tài một đường hùng hùng hổ hổ.

Tô Ấu Vi thở phào một hơi.

Lữ Tuyết Yến nói:

"Ấu Vi, ta kể cho ngươi nghe, tên khốn béo lúc nãy vừa tự đập nát xe của mình đấy, muốn sửa cũng sẽ tốn không dưới trăm nghìn tệ đâu."

Không nói cái gì khác, hai đèn pha đằng trước và hai đèn xi nhan đằng sau đã tốn không ít tiền sửa rồi.

"Hắn tự làm tự chịu."

Tô Ấu Vi hừ một tiếng.

Tuy hiện tại trong xã hội có không ít người ăn vạ lừa tiền, nhưng Tô Ấu Vi hiểu rõ con người bà viện trưởng, bà sao có thể đi lừa tiền người khác.

"Ấu Vi, tên vừa rồi là bạn học cấp ba của Tiêu Phàm, mà thành tích của Tiêu Phàm cũng tốt, vậy chẳng phải hắn cũng học cùng cấp ba với bọn mình à?"

Lữ Tuyết Yến hỏi dò.

Tô Ấu Vi lắc đầu:

"Hắn học trung học phổ thông số một, chúng ta vào trung học phổ thông tư lập có cổ phần của nhà ngươi, sao có thể cùng trường được?"

Với thành tích khi đó, Tô Ấu Vi muốn vào trung học phổ thông số một cũng được, nhưng vào trường trung học phổ thông tư lập là có thể miễn học phí, còn gần cô nhi viện hơn nữa.

...

"Thả ta ra, bả vai sắp nát rồi. Hai, ba năm không gặp, lá gan học bá ca cũng lớn nhỉ, dám đối xử với ta như thế. Con mẹ nó, ngươi có thể đứng thẳng rời khỏi huyện Lôi Sơn thì coi như ta thua."

Triệu Hữu Tài cắn răng nghiến lợi.

Tiêu Phàm mang Triệu Hữu Tài đến ngoài bệnh viện:

"Triệu Hữu Tài, nghe nói nhà họ Triệu các ngươi ăn thông cả hắc bạch lưỡng đạo, là thổ Hoàng đế bên này hả?"

"Ngươi biết thì tốt. Năng lực nhà họ Triệu chúng ta ở huyện Lôi Sơn này vượt qua tưởng tượng của ngươi!"

Triệu Hữu Tài cực kì vênh váo.

Hắn ta cau có đau khổ xoa bả vai mình.

"Hiện tại là ai làm chủ nhà họ Triệu các ngươi? Ba ngươi hay ông nội ngươi?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Triệu Hữu Tài hơi nheo mắt lại:

"Học bá ca hỏi cái này làm gì? Tuy rằng nhà họ Triệu chúng ta được hoan nghênh, nhưng chúng ta chỉ làm ăn chính đáng."

"Hiện tại ai làm chủ, ngươi dẫn ta đi gặp người ấy."

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói.

Hai mắt Triệu Hữu Tài lập lòe tỏa sáng, người trước mặt rất khác Tiêu Phàm trong ấn tượng của hắn ta. Hồi cấp ba, Tiêu Phàm cực kỳ cô độc, chỉ biết cắm đầu học tập, cũng không lớn gan như vậy.

Hôm nay gan to rồi.

Người cầm đầu nhà họ Triệu bọn họ chính là Hoàng đế huyện Lôi Sơn này, ngay cả đại ca xã hội đen thấy cũng phải một mực cung kính.

"Học bá ca xác định chứ? Hiện tại do ba ta làm chủ, hắn mà nóng tính lên thì không hay đâu nhé."

Triệu Hữu Tài ngoài cười nhưng trong không cười.

Tiêu Phàm cau mày:

"Bảo ngươi dẫn ta đi thì ngươi mau chóng dẫn ta đi là được, nói bậy nhiều như vậy, có tin ta tát chết ngươi không hả."

"Đệch, ngươi khá lắm. Chờ lát nữa hi vọng ngươi đừng khóc!"

Chương 114: Tại Biệt Thự

Triệu Hữu Tài cười ác độc, nói xong thì móc chìa khóa xe tỏng túi ra nhấn một cái, đèn chiếc Lamborghini Huracan gần đó sáng lên.

"Học bá ca, nhìn thấy gì chưa? Xe này phải ba, bốn triệu đấy, ngươi có dành dụm cả đời chắc cũng không kiếm được nhiều tiền thế đâu. Thời buổi này ấy à, vẫn phải xem ai có tiền mới được,

khỏe hơn người khác một tí cũng chẳng có tác dụng gì mấy đâu."

Triệu Hữu Tài khinh thường nói.

Triệu Hữu Tài biết ba mẹ Tiêu Phàm bị tai nạn xe cộ qua đời, điều kiện trong nhà cũng bình thường từ năm lớp mười một rồi.

"Đi trước dẫn đường đi!"

Tiêu Phàm nói xong, cũng móc chìa khóa xe ra, đèn xe Lamborghini Aventador cách đó không xa sáng lên, Triệu Hữu Tài há hốc cả miệng.

"Đệch con mẹ!"

Triệu Hữu Tài cảm thấy khó chịu như nuốt phải ruồi bọ. mình thật giống như ăn một cái con ruồi chết, khó chịu một con.

Con Lamborghini mới toanh của mình trông cũng bớt oách hẳn.

Chiếc Lamborghini Huracan này là dạo gần đây hắn ta quấn quýt lấy ba nhiều ngày nên ba mới mua cho, tính trong cái huyện nhỏ này đã đủ phong cách.

"Chẳng trách có thể tìm được cô bạn gái xinh đẹp như vậy, ra là phát tài! Nhưng chẳng qua là phất lên tí thôi, chẳng lẽ còn so được nhà họ Triệu? Đến lúc ấy xe sẽ thành của mình, bạn gái cũng thế!"

Triệu Hữu Tài căm phẫn nghĩ thầm, nghĩ vậy thì cảm thấy tâm lý thoải mái hơn nhiều.

"Brừm!"

Hai chiếc xe thể thao nhanh chóng phóng khỏi bệnh viện.

Nhà họ Triệu cách bệnh viện không xa lắm, nằm tại khu vực phồn hoa trong huyện. Nhà họ Triệu chiếm mười mấy mẫu đất, xây một tòa biệt thự khổng lồ.

Cho dù đứng trong huyện, giá trị căn biệt thự này cũng không nhỏ.

"Biện pháp an ninh không tệ."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng, ngoài sáng đã có mười mấy bảo vệ phụ trách an ninh, trong tối còn nhiều hơn, số tiền một năm nuôi những người này đã kha khá rồi.

"Mẹ, ba con đâu?"

Tiêu Phàm theo Triệu Hữu Tài vào biệt thự, Triệu Hữu Tài hỏi một người phụ nữ lớn tuổi.

"Ba con trong phòng sách. Đây là..."

Người phụ nữ nhìn sang Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cười nói:

"Chào dì, ta là bạn học của Triệu Hữu Tài, ta đến tìm ba hắn có chút việc."

Đối phương gật đầu, không để ý tới Tiêu Phàm nữa. Nàng ta cho rằng Tiêu Phàm muốn mượn quan hệ với Triệu Hữu Tài leo lên nhà họ Triệu của bọn họ, chuyện này cũng không hiếm gặp.

"Đi theo ta."

Triệu Hữu Tài nhìn Tiêu Phàm.

Hai người lên tới tầng ba biệt thự. Triệu Hữu Tài đến trước cửa phòng làm việc của ba mình, gõ cửa mấy cái. Hắn ta cực kỳ kính sợ ba mình.

"Vào đi."

Trong phòng có giọng nói truyền ra.

Triệu Hữu Tài đẩy cửa tiến vào, phòng sách rộng tới bảy, tám mươi mét vuông, bên trong chỉ có mình ba của Triệu Hữu Tài, đối phương sắc bén quét mắt tới.

"Ba, thằng nhóc này là bạn học của con. Hắn ép con dẫn hắn tới gặp ba, ba tuyệt đối đừng khách sáo với hắn."

Triệu Hữu Tài vội vàng nói.

Tiêu Phàm nhìn thoáng qua Triệu Hữu Tài:

"Triệu Hữu Tài, ngươi có thể ra ngoài rồi, ta muốn nói chuyện riêng với ba ngươi một lát, đừng đứng đây vướng víu."

Ba của Triệu Hữu Tài là Triệu Tông Tường, nghe vậy thì ánh mắt lộ ra vẻ khác thường.

Trước nay lão chưa từng thấy người trẻ tuổi nào đứng trước mặt lão còn dám phách lối như thế.

"Hữu Tài, con ra ngoài trước đi, bạn học này của con thú vị đấy."

Triệu Tông Tường ngoài cười nhưng trong không cười nói một câu.

Hai mắt Triệu Hữu Tài sáng lên, hắn ta cực kỳ quen thuộc nụ cười này của phụ thân, trên cơ bản, mỗi lần lão cười như vậy là sẽ có người gặp xui xẻo.

"Vậy con ra ngoài trước đây."

"Thuận tiện đóng cửa lại."

Triệu Hữu Tài nhanh nhẹn đóng cửa ra ngoài, trong phòng sách chỉ dư lại Tiêu Phàm và Triệu Tông Tường.

…

"Người trẻ tuổi, ngươi rất ngông cuồng, nhưng huyện Lôi Sơn không chứa được kẻ trẻ tuổi ngông cuồng như ngươi."

Triệu Tông Tường thản nhiên nói.

Tiêu Phàm đi đến ghế sô pha cạnh đó ngồi xuống, cười mỉa nói:

"Ta nghe nói ngươi là thổ hoàng đế của huyện Lôi Sơn."

Hai mắt Triệu Tông Tường loe lóe:

"Đó là người khác nói, Triệu Tông Tường này là người làm ăn đứng đắn. Ngươi tìm ta có chuyện gì?"

Tiêu Phàm cười híp mắt:

"Nếu như ngươi là thổ hoàng đế, vậy có ngại để ta làm thái thượng hoàng không?"

"Người trẻ tuổi, ngươi quá cuồng vọng!"

Triệu Tông Tường giận dữ vỗ bộp xuống mặt bàn trước mặt.

Lão là thổ hoàng đế, Tiêu Phàm đòi làm thái thượng hoàng thì chẳng phải chiếm tiện nghi của lão à?

Tiêu Phàm hờ hững:

"Không lấy súng lục trong ngăn kéo của ngươi ra à?"

Triệu Tông Tường tái mặt, đúng là lão giấu một cây súng lục trong cơ quan ngầm của ngăn kéo thật. Nhưng Tiêu Phàm còn chưa tới gần, sao có thể biết được?

"Người trẻ tuổi, ngươi nói vậy là có ý gì. Triệu Tông Tường ta sao có thể tàng trữ súng đạn."

Triệu Tông Tường lạnh lùng trả lời, lão nghi ngờ Tiêu Phàm do đối thủ phái tới xử lý mình, có khi trên người Tiêu Phàm có camera mini gì đó.

Tiêu Phàm cười khẽ:

"Trong cơ quan ngầm ở ngăn kéo bên tay phải của ngươi, có gắn ống giảm thanh, đường kính 9 li, bên trong có sẵn tám viên đạn."

Chương 115: Ta Phục Rồi

Mặt Triệu Tông Tường trầm xuống.

Tiêu Phàm có thể nói chuẩn xác như vậy thì không thể nào là đoán mò rồi.

Phản ứng đầu tiên của ông ta là trong biệt thự có nội gián.

"Tống giám đốc Triệu bị bệnh tim hả? Ta cảm thấy ngươi bị bệnh tim, tình huống còn rất nghiêm trọng."

Tiêu Phàm cười tủm tỉm, sử dụng niệm lực tinh thần xâm nhập vào cơ thể Triệu Tông Tường, sau đó hóa thành một bàn tay vô hình, nắm lấy trái tim của lão.

"Ngươi, ngươi..."

Triệu Tông Tường trắng mặt, cảm thấy đau đớn khó nhịn.

Tim lão bị niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm hóa thành bàn tay lớn nắm lấy, nhịp tim của Triệu Tông Tường bị cản trở, máu toàn thân trì trệ không bơm đủ.

"Ngươi thấy chưa, ta nói đúng quá mà, chắc chắn là tim ngươi có vấn đề."

Tiêu Phàm cười tủm tỉm.

Triệu Tông Tường lập tức kéo mở ngăn kéo, nhấn một cái nút ẩn, súng ngắn giấu trong cơ quan ngầm lập tức rơi vào trong tay lão.

"Ngươi đang giở trò quỷ gì, mau dừng lại."

Mặt Triệu Tông Tường nghẹn đến đỏ bừng.

Tiêu Phàm cười ha hả nhìn Triệu Tông Tường, không hề sợ hãi chút nào.

"Lập tức dừng tay, bằng không ta bắn chết ngươi!"

Triệu Tông Tường lạnh lùng nói.

Tiêu Phàm vẫn không hề bị lay động, mặt Triệu Tông Tường càng trướng đến đỏ rực.

"Ngươi tìm chết!"

Triệu Tông Tường lạnh lùng nói, dứt khoát bóp cò.

Viên đạn từ ống hãm thanh bắn ra, chuẩn xác nhằm thẳng đầu Tiêu Phàm.

Nhưng dưới ánh mắt khiếp sợ của Triệu Tông Tường, tốc độ viên đạn ngày càng chậm lại, cách Tiêu Phàm cả một mét đã đứng khựng lại tại chỗ.

"Bụp, bụp, bụp!"

Triệu Tông Tường không chút do dự liên tục nã thêm ba phát đạn.

Không có gì đáng ngờ, cả ba viên đạn đều bị niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm chặn lại.

Tiêu Phàm đạt được năng lực di chuyển tức thời, bởi vậy niệm lực tinh thần cũng tăng lên. Tính đến hiện tại, Tiêu Phàm có thể nhẹ nhàng ngăn chặn ba, bốn viên đạn súng lục.

Huống chi Triệu Tông Tường dùng ống hãm thanh, thứ này tuy có thể giảm âm thanh nổ súng, nhưng đồng thời sẽ suy giảm lực đạn bắn ra.

"Tiếp đi chứ."

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói, bốn viên đạn rơi lạch cạch xuống mặt sàn gỗ.

Đáy mắt Triệu Tông Tường tràn đầy sợ hãi.Tay lão run lên, không dám tiếp tục nổ súng.

Bốn viên đạn đều không tổn thương được Tiêu Phàm mảy may, lão biết, có bắn nữa cũng vô dụng.

"Ta...Ta phục rồi."

Triệu Tông Tường sợ hãi nói. Lão không ngờ trên đời còn có người như Tiêu Phàm, dùng viên đạn đối phó Tiêu Phàm chẳng có tác dụng gì.

"Tổng giám đốc Triệu bị bệnh tim, có thời gian thì nên tới bệnh viện khám thử xem, nếu không thì không biết khi nào ngỏm củ tỏi mà không rõ nguyên do đấy."

Tiêu Phàm cười nói.

Triệu Tông Tường cất súng lục, hít sâu một hơi:

"Ngươi đã có thủ đoạn như vậy, Triệu Tông Tường này nhận thua. Ngươi muốn gì? Nhiều không dám nói, Triệu Tông Tường này vẫn có thể lấy ra hai, ba trăm triệu."

Tiêu Phàm cười trả lời:

"Triệu tổng không cần phải sốt ruột, con người ta dễ nói chuyện lắm, tuyệt đối không lạm sát kẻ vô tội. Tất nhiên, ngươi cũng chẳng phải kẻ vô tội gì cả."

Môi Triệu Tông Tường co rúm, nhà họ Triệu bọn họ có thể phát triển đến giờ tại huyện này đương nhiên không chỉ dựa vào làm ăn trong sạch mà thôi.

"Tổng giám đốc Triệu, đừng ném thứ này lung tung, bị người thấy thì không hay đâu."

Tiêu Phàm chỉ xuống viên đạn dưới đất.

Dưới ánh mắt trợn trừng của Triệu Tông Tường, bốn viên đạn chậm rãi bay lên.

"Vèo vèo, vèo vèo..."

Bốn viên đạn nhanh như chớp bay vòng quanh Triệu Tông Tường, chỉ cần đụng trúng cơ thể là trên người lão sẽ nhiều ra một lỗ thủng.

"Dừng...mau dừng tay. Ta phục thật rồi. Ta bán một ít gia sản, trong vài ngày là có thể gom đủ năm trăm triệu cho ngươi, nhiều hơn thì hơi phiền phức một chút, cần nhiều thời gian hơn."

Triệu Tông Tường run giọng nói.

Với thực lực Tiêu Phàm triển lộ, dù mấy trăm ngàn người tới chắc cũng khong phải đối thủ của hắn.

Tiêu Phàm thờ ơ:

"Ngươi cảm thấy ta thiếu tiền à? Khả năng sau này thế giới sẽ

không được yên ổn, ta muốn ngươi xây một kho hàng lớn. Ta cần tàng trữ một số vật tư."

Triệu Tông Tường ngẩn người, có thế thôi à?

"Ngươi tranh thủ thời gian cho người xây xong nhà kho đi, vị trí hẻo lánh một chút cũng không sao, nhưng phải qua lại thuận tiện. diện tích đại khái phải hai mươi mẫu."

"Mặt sàn kho và vách tường đều phải là xi măng cốt thép, dày một mét, nhất định phải áp dụng bê tông đặc, cũng không được tiết kiệm cốt thép."

Triệu Tông Tường hít hà một hơi.

Ghê gớm thật đấy, bê tông đặc dày một mét, rốt cuộc là xây kho hàng hay xây lô cốt?

"Chia nhỏ cả kho thành mười kho nhỏ, ở giữa là đường đủ cho xe tải hạng nặng đi lại, hai bên đường phân biệt làm năm nhà kho độc lập. Vách tường nhà khô độc lập cũng phải dày nửa mét. Nhà kho cần xây hai tầng, mỗi tầng cao mười mét, một nửa tầng hai cũng làm thành nhà kho, nửa còn lại làm khu sinh hoạt. Tất cả cửa trong kho hàng đều phải làm từ hợp kim cường độ cao, loại nào mà xe tải hạng nặng chở đầy hàng cũng không va hỏng được ấy. Còn nữa, trong nhà kho còn cần năm thang máy chở hàng và hai thang chở khách. Thang máy chở hàng phải đạt tải trọng hơn mười tấn."

Chương 116: Cái Giá Cuối Cùng

Triệu Tông Tương nghe Tiêu Phàm nói yêu cầu xong thì ngớ cả người.

"Ngươi không phải muốn xây kho hàng, mà là thành lập một căn cứ sinh tồn siêu mạnh đấy chứ."

Triệu Tông Tường nói.

Tiêu Phàm cau mày:

"Tổng giám đốc Triệu cứ xây dựng theo yêu cầu của ta là được, nếu thật sự có tai nạn gì sắp phát sinh thì gia đình ngươi cũng nằm trong số nạn nhân đấy. Xây nhà kho phải tốn bao nhiêu tiền ngươi cứ ứng trước đi, khi nào xây xong ta thanh toán cho ngươi. Được chứ?"

Triệu Tông Tường hít sâu một hơi:

"Đã có nhà họ Triệu đứng ra, sao có thể dùng tiền của ngươi xây nhà kho được?"

Cấp bậc "nhà kho" như thế sẽ tốn kha khá chi phí, nhưng Triệu Tông Tường nào dám đòi tiền Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm hỏi:

"Ngươi đánh giá tốc độ nhanh nhất phải tốn bao nhiêu thời gian?"

Triệu Tông Tường cân nhắc một hồi:

"Nếu chỉ là hai tầng, đổ sàn bê tông dày một mét thì có thể không dùng máy đầm nền, như thế sẽ tiết kiệm rất nhiều thời gian. Nếu tìm thêm một vài đội thi công thì chắc chỉ cần ba tháng."

Tiêu Phàm cau mày:

"Những ba tháng cơ à?"

Triệu Tông Tường vội vàng nói:

"Nếu thi công liên tục không nghỉ đêm thì hai tháng là được."

Tiêu Phàm gật đầu, hai tháng là trong khoảng thời gian hắn thừa nhận được.

"Cho ngươi hai tháng, đến lúc ấy nói cho ta cái giá cuối cùng là được."

Tiêu Phàm nói xong thì đứng lên.

"Tổng giám đốc Triệu, chuyện ngày hôm nay ngươi biết ta biết, ta không hy vọng có người thứ ba biết rõ, nếu không thế lực sau lưng

ta chắc sẽ diệt khẩu ngươi đấy."

Tóc gáy Triệu Tông Tường dựng đứng, liên tục gật đầu.

…

"Tiêu thiếu, xin lưu phương thức liên lạc lại, chờ công trình có tiến triển gì thì ta có thể báo lại cho ngươi bất cứ lúc nào. Còn nữa, nếu có chuyện khác thì Tiêu thiếu cũng có thể liên hệ ta."

Triệu Tông Tường vừa thấp thỏm lại hưng phấn.

Lão là một thương nhân thành công, biết rõ Tiêu Phàm tìm tới mình chưa chắc đã là chuyện xấu.

Nhà họ Triệu là địa đầu xà lớn mạnh ở đất Lôi Sơn nho nhỏ này, cũng rất nhiều tài sản. Nhưng sức ảnh hưởng của nhà họ Triệu chỉ giới hạn trong huyện Lôi Sơn bé tẹo này mà thôi.

Mà dã tâm của Triệu Tông Tường đâu chỉ có vậy.

Đáng tiếc, nếu nhà họ Triệu còn mở rộng phát triển thì sẽ xúc phạm tới lợi ích của các thế lực khác.

Chưa kể, nhà họ Triệu phát triển đến hiện tại, Triệu Tông Tường đã láng thoáng cảm nhận được nguy cơ, nếu có thế lực khổng lồ muốn thôn tính nhà họ Triệu thì nhà họ chưa chắc đã gánh nổi.

"Được rồi."

Tiêu Phàm lạnh nhạt đáp, sau đó để lại số điện thoại và số Wechat cho Triệu Tông Tường.

"Tranh thủ tăng nhanh tốc độ xây kho, mà nhất định phải đảm bảo chất lượng đấy."

Triệu Tông Tường gật đầu lia lịa:

"Tiêu thiếu yên tâm đi, dù phải đình công những công trường khác, ta cũng sẽ ưu tiên bảo đảm nhà kho Tiêu thiếu muốn xây xong đúng hạn."

"Ừ."

Tiêu Phàm gật đầu.

Rất nhanh sau đó, Tiêu Phàm rời khỏi, Triệu Hữu Tài lại không đi mà chạy vào phòng sách.

"Ba, Tiêu Phàm thật phách lối, huyện Lôi Sơn là địa bàn của nhà họ Triệu ta, con tìm người cho hắn một bài học nhé?"

Triệu Hữu Tài vội vàng hỏi.

Trong đầu hắn ta tràn đầy dáng vẻ Tô Ấu Vi.

Chỉ cần giải quyết Tiêu Phàm, hắn ta có lòng tin có thể bắt được Tô Ấu Vi.

"Chát!"

Triệu Tông Tường nâng tay tát mạnh lên mặt Triệu Hữu Tài.

"Về sau phải tôn kính vị bạn học này một chút. Nếu để ba biết con bất kính với hắn, ba sẽ đánh gãy chân con."

Triệu Tông Tường trầm giọng nói.

Triệu Hữu Tài che mặt, không dám tin tưởng.

Chẳng lẽ Tiêu Phàm mới là con ruột của ba, hắn ta bị nhặt về?

"Ba, tại sao? Hắn chỉ là một thằng mồ côi, ba mẹ chết hết, con còn phải cung kính với hắn ấy à?"

Triệu Hữu Tài không cam lòng.

Triệu Tông Tường nhớ lại hình ảnh vừa rồi, mấy viên đạn đều bị Tiêu Phàm nhẹ nhàng ngăn cản. Quái vật đến mức súng cũng bắn không chết thì không phải người mà nhà họ Triệu họ đắc tội nổi.

Chưa kể Tiêu Phàm đứng bất động ở nơi đó đã khiến trái tim lão đau nhức kịch liệt, hắn có đầy đủ thủ đoạn có thể lặng lẽ giết chết lão, còn không tra được nguyên nhân chết.

"Chát!"

Nghĩ tới đây, Triệu Tông Tường lại nâng tay cho con trai thêm một tát.

"Ba ngươi còn phải gọi hắn một tiếng Tiêu thiếu đây này. Nếu hắn đơn giản như ngươi nói thì có phải ngươi cảm thấy ba ngươi điên rồi không hả?"

Triệu Tông Tường nghiêm khắc nói.

Triệu Hữu Tài rùng mình, trông ba có vẻ thật sự tức giận.

"Ba, hắn...hắn có lai lịch kinh khủng lắm ạ?"

Triệu Hữu Tài không dám tin.

Triệu Tông Tường cau mày trả lời:

"Nếu hắn muốn diệt nhà họ Triệu chúng ta thì nhà họ Triệu không chống đỡ nổi ba ngày. Hắn là bạn học cấp ba của con à?"

"Vâng."

Triệu Hữu Tài gật đầu.

Triệu Tông Tường trầm giọng nói:

"Vậy con phải cẩn trọng lợi dụng tầng quan hệ này, nỗ lực nịnh bợ hắn. Nếu hắn có yêu cầu gì, con phải tận lực thỏa mãn, ba sẽ dốc sức ủng hộ con."

Triệu Hữu Tài run sợ.

Rốt cuộc thì Tiêu Phàm làthần thánh phương nào?

Chương 117: Bị Đánh

"Ba, ban nãy con đụng phải bạn gái của hắn, bạn gái của hắn xinh đẹp quá, thế nên con...con có nói mấy lời quá đáng. Con phải làm sao bây giờ?"

Triệu Tông Tường trừng mắt:

"Thế mà còn đứng đây à? Cút đi xin lỗi ngay. Chuyện này còn cần ba dạy hả? Nếu không được hắn tha thứ thì đừng có về đây nữa."

"Con đi ngay đây."

Triệu Hữu Tài vội vã rời đi.

Triệu Tông Tường nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm mặc thật lâu.

Với độ cao của lão hiện tại thì lão đã lờ mờ biết trên đời này có thế gia võ đạo, tông môn võ đạo tồn tại, chỉ là hắn không ngờ đến súng đạn cũng không đối phó được người như thế.

"Thế hệ thanh niên đã có thể đạt đến trình độ cỡ này, chắc chắn là thiên tài võ đạo đỉnh phong. Có lẽ bản thân hắn cũng có địa vị không thấp trong tông môn võ đạo."

Triệu Tông Tường thầm nghĩ trong lòng.

Tiêu Phàm tới bệnh viện, Thẩm An Mai đã nằm trên giường bệnh, đang được y tá đắp thuốc.

"Học trưởng không sao chứ?"

Tô Ấu Vi thấy Tiêu Phàm bình an trở về thì thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Phàm cười nói:

"Ta có thể có chuyện gì."

Thẩm An Mai ôn hòa:

"Tiêu Phàm, ta không có vấn đề gì lớn, nằm hai ngày là khỏe như vâm. Giờ muộn rồi, ngươi đưa mấy người Ấu Vi về sớm đi."

Tô Ấu Vi nói:

"Bà viện trưởng, mai là thứ bảy, tối nay để ta với Tuyết Yến ở lại đi, chúng ta tìm một khách sạn để ngủ, sáng mai sẽ tới chơi với đám Nha Nha."

"Bà viện trưởng, ta và Ấu Vi đã thương lượng với nhau rồi."

Lữ Tuyết Yến cười nói.

Lúc này, Triệu Hữu Tài vội vã chạy tới, vừa thấy Tiêu Phàm đã quỳ phịch xuống đất:

"Tiêu ca, vừa nãy là ta không đúng, ngươi muốn đánh muốn chửi ta đều chịu."

Mấy người Tô Ấu Vi kinh ngạc nhìn Triệu Hữu Tài.

Lúc trước Triệu Hữu Tài vô cùng phách lối, sao tự nhiên lại nơm nớp như vậy rồi?

"Ngươi bị ba ngươi đánh à?"

Tiêu Phàm thấy dấu bàn tay trên mặt Triệu Hữu Tài.

Triệu Hữu Tài gật đầu, lại nhìn sang Tô Ấu Vi.

"Chị dâu, ban nãy trêu đùa ngươi là lỗi của ta, ngươi cũng đánh ta trút giận đi."

Tô Ấu Vi đỏ mặt:

"Ai...Ai là chị dâu ngươi, ngươi đừng nói lung tung."

Triệu Hữu Tài kinh ngạc:

"Chị dâu, là chính ngươi nói có bạn trai mà, chẳng lẽ không phải Tiêu ca? Ngươi với Tiêu ca vô cùng xứng đôi, ta cảm thấy hai ngươi đứng chung một chỗ rất đẹp."

Mặt Tô Ấu Vi lập tức càng đỏ.

"Ta...lúc ấy ta chỉ không muốn ngươi quấn quít lấy ta nên mới nói như vậy."

Triệu Hữu Tài gật đầu:

"Ra là thế, vậy thì gọi chị dâu cũng không sai, dù sao ta thấy ngươi và Tiêu ca sớm hay muộn cũng ở bên nhau."

Tiêu Phàm khoát tay:

"Mau cút đi, bà viện trưởng còn cần tĩnh dưỡng."

Triệu Hữu Tài thở hắt ra, lập tức đứng lên.

"Tiêu ca còn có chuyện gì sai bảo không? Nếu Tiêu ca còn việc gì cần thì cứ nói, Triệu Hữu Tài sau này chính là đàn em của ngươi, ngươi bảo ta làm gì thì ta làm nấy."

Triệu Hữu Tài nghiêm mặt nói.

Tiêu Phàm suy nghĩ một lát:

"Bên cô nhi viện không đủ người, ngươi bố trí hai người vào cô nhi viện, có kinh nghiệm làm việc liên quan là tốt nhất, cũng đừng cưỡng bách người ta. Còn nữa, nhà họ Triệu các ngươi kiếm được nhiều tiền như thế mà cứ trơ mắt nhìn cô nhi viện trong địa bàn nhà mình rách nát thế cũng được à? Lần sau ta tới, hi vọng có thể nhìn thấy chút thay đổi."

Triệu Hữu Tài gật đầu lia lịa:

"Tiêu ca, ta bảo đảm làm việc ổn thỏa."

Tiêu Phàm vẫy tay, Triệu Hữu Tài mau chóng rời khỏi.

Thẩm An Mai khiếp sợ hỏi:

"Tiêu Phàm, ngươi nói nhà họ Triệu là nhà họ Triệu kia sao?"

Tô Ấu Vi và Lữ Hải Yến không biết rõ nhà họ Triệu, nhưng Thẩm An Mai ở huyện Lôi Sơn cả đời, đương nhiên không lý nào không biết thổ hoàng đế huyện Lôi Sơn là gia tộc họ Triệu.

"Phải."

Tiêu Phàm gật đầu.

Thẩm An Mai không dám tin nhìn chằm chằm Tiêu Phàm, Tiêu Phàm vậy mà có khả năng khiến người của nhà họ Triệu cúi đầu, không cần biết hắn dùng thủ đoạn gì thì chuyện này cũng quá mức

kinh người.

Thẩm An Mai còn không biết Triệu Hữu Tài là con trai của Triệu Tông Tường, bằng không thì càng khiếp sợ.

"Tiêu Phàm, cảm ơn ngươi."

Thẩm An Mai nói.

Cô nhi viện của họ hiện tại chỉ có ba người lớn, lại cần trông nom mấy chục đứa trẻ, còn phải quản trong quản ngoài cô nhi viện, nhiều lúc cũng rất quá sức.

Nếu người của nhà họ Triệu đồng ý tìm hai người tới thì chắc chắn không có vấn đề gì.

"Bà viện trưởng yên tâm dưỡng bệnh là được."

Tiêu Phàm mỉm cười trả lời.

…

"Tít tít!"

Điện thoại của Tiêu Phàm đổ chuông, hắn nhìn lướt qua, không ngờ lại là Đường Tại Thiên gọi đến. Tiêu Phàm đi ra khỏi phòng bệnh rồi nghe điện thoại.

"Tiêu thiếu gia, ở phía Myanmar sảy ra chút chuyện. Người của Tang Huy hình như lại đến kho để kiểm tra lại lần nữa rồi, sau đó bọn hắn phát hiện ra kho hiện tại trống không, cái gì cũng không có, mà sau đó bọn hắn còn tra được thêm là không hề có xe hay thuyền nào vận chuyển đồ ở bên trong ra ngoài hết."

Chương 118: Trò Chuyện Với Ông Chủ Đường

Giọng Đường Tại Thiên từ đầu dây bên kia truyền tới. Tiêu Phàm híp híp mắt lại, lúc rời đi hắn đã phá hỏng camera giám sát của nhà kho rồi, kể cả đám người Tang Huy có tra được đến đây đi

chăng nữa thì bọn hắn ta cũng không thể có chứng cứ xác thực chứng minh được.

“Ông chủ Đường, vậy thì có vấn đề gì sao?”

Tiêu Phàm cười nhẹ nói. Đường Tại Thiên đáp:

“Tiêu thiếu gia, nếu như không có ghi chép về xe hoặc thuyền vận chuyển hàng hóa đi nơi khác, mà nhiều hàng hóa như vậy lại biến mất không một dấu vết, bọn hắn cảm thấy có thể hàng hóa đã được bí mật chuyển đi. Trong số bọn hắn có người đã báo cảnh sát rồi, cảnh sát Myanmar cảm thấy số hàng này có thể là hàng cấm, hiện tại đang cho người điều tra, có khả năng cao cảnh sát bên đó sẽ cùng với cảnh sát nước H hợp tác điều tra về vụ này.”

Tiêu Phàm âm thầm cau mày. Không có ghi chép về việc vận chuyển hàng hóa thì đúng là rất dễ bị người khác nghĩ rằng ai đó đã âm thầm đem hàng đi mất. Trong trường hợp còn có người báo cảnh sát thì việc bị cảnh sát bên đó hoài nghi cũng rất bình thường. Tin tức này đối với hắn tất nhiên không phải tin tức gì tốt đẹp.

“Tiêu thiếu gia, nếu như sau này ngươi còn định đi đến Myanmar thì khả năng rất cao là ngươi sẽ bị cảnh sát ở đó tìm đến để điều tra, cảnh sát bên nước H cũng có khả năng sẽ tìm đến ngươi, ngươi phải chú ý cẩn thận một chút.”

Đường Tại Thiên nói. Lô hàng đó đều là do Đường Tại Thiên cho người chuẩn bị, mà ở Myanmar, 1 vạn thanh đao cũng không được xét vào loại hàng cấm gì cả, vậy nên bản chất đống hàng đó cũng không có vấn đề gì, nhưng nếu cảnh sát mà tìm đến cửa thì cũng là chuyện rắc rối. Tiêu Phàm trầm giọng nói:

"Ông chủ Đường, ngươi có thể nhờ Kim tướng quân ra mặt giải quyết việc này có được không?”

“Tiêu thiếu gia, việc này sợ là có chút bất tiện. Cảnh sát phụ trách vụ này và Kim tướng quân cũng không phải chỗ thân quen, mà hắn ta cũng không dễ đối phó chút nào. Hai bọn hắn trước giờ công việc đều ở hai lĩnh vực hoàn toàn khác nhau, thế nên có lẽ Kim tướng quân cũng không muốn nhúng tay vào vũng nước đục này

đâu.”

Đường Tại Thiên có ý xin lỗi nói. Tiêu Phàm nghĩ nghĩ rồi đáp:

"Ông chủ Đường, ngươi có thể mời Kim tướng quân đến Thụy Lệ làm khách một chuyến không? Sau đó ta sẽ đến Đoan Lệ một chuyến, tự mình gặp mặt Kim tướng quân nói chuyện.”

Bên Myanmar sau này hắn còn cần phải qua đó nhiều, thế nên vấn đề này hắn mong có thể giải quyết êm đẹp, hắn không mong làm cho mọi chuyện lùm xùm lớn lên. Nếu như việc này bị làm lớn lên thì chưa chắc hắn có thể tự mình giải quyết được tốt. Đường Tại Thiên kinh ngạc nói:

"Tiêu thiếu gia, ngươi muốn tự mình trực tiếp gặp Kim tướng quân?”

“Ông chủ Đường, chuyện này để bản thân ta gặp trực tiếp Kim tướng quân nói chuyện sẽ tốt hơn.”

Đường Tại Thiên suy nghĩ một chút rồi nói:

“Với giao tình của ta và Kim tướng quân thì việc hẹn hắn đến Thụy Lệ bí mật gặp mặt một lát cũng không phải vấn đề gì khó. Tiêu thiếu gia định khi nào đến đây?”

Tiêu Phàm nói:

"Chờ Kim tướng quân đến được Thụy Lệ cũng cần có thời gian, vậy sáng mai ta sẽ ngồi chuyến bay sớm nhất qua đó.”

“Vậy được, lúc đó ta sẽ cử Dương Quân đến sân bay đón ngươi.”

Cúp điện thoại, Tiêu Phàm đi tra thử danh sách các chuyến bay ngày mai, 6 rưỡi sáng ngày mai có một chuyến bay sớm. Ngày mai hắn từ đây bay qua đó thì vẫn kịp.

“Ấu Vi, ta sắp phải đi công tác một chuyến. Ta sẽ đi vào chuyến bay sớm nhất sáng mai, thế nên bây giờ ta phải quay lại Z thành.”

Tiêu Phàm vào trong phòng bệnh nói với Tô Ấu Vi. Tô Ấu Vi gật gật đầu:

“Đàn anh, bây giờ cũng muộn rồi, ngươi lái xe trở về thì cẩn thận một chút nhé.”

Trầm An Mai nói:

“Tiêu Phàm, ngươi đưa hai người Tô Ấu Vi đi tìm khách sạn đi, đêm hôm khuya khoắt như vậy mà để hai cô gái đi tìm khách sạn ta không yên tâm.”

“Được. Vậy viện trưởng ngươi dưỡng thương cho tốt nhé.”

Tiêu Phàm cười cười nói. Không lâu sau, Tiêu Phàm đã đưa Tô Ấu Vi bọn họ tới một khách sạn bốn sao gần đó.

“u Vi, bây giờ ta cho ngươi số điện thoại của Triệu Hữu Tài. Ở huyện Lôi Sơn này, nếu như ngươi gặp bất kì phiền phức nào đều có thể tới tìm hắn, hắn nhất định có thể giúp ngươi giải quyết tốt mọi chuyện.”

Tiêu Phàm cười nói. Bản thân Triệu Hữu Tài có thể không có năng lực lớn như vậy, nhưng sau lưng hắn là Triệu Tông Tường, bản thân Triệu Tông Đường là gia chủ nhà họ Triệu thì cũng có thể được coi như là hoàng đế một phương rồi.

“Đàn anh, ngươi ra ngoài công tác nhớ cẩn thận một chút.”

Tô Ấu Vi nói.

“Yên tâm.”

Nói xong Tiêu Phàm liền rời đi ngay. Lữ Tuyết Yến khua khua tay trước mặt Tô Ấu Vi nói:

“Ấu Vi, hồi thần lại đi, đàn anh của ngươi đã đi xa rồi, hiện tại ở cạnh ngươi chỉ còn tỷ tỷ ta đây thôi.”

Tô Ấu Vi lườm Lữ Tuyết Yến một cái:

“Ngươi nhanh chóng tắm rửa rồi đi ngủ đi. Ngày mai chúng ta còn phải chăm sóc cho bọn Nha Nha nữa, sẽ tương đối bận rộn đó.”

Chương 119: Gặp Gỡ Kim Tướng Quân

Qua một đêm, sáng sớm hôm sau, Tiêu Phàm liền lái xe đến sân bay. Từ khi tự hắn mua xe riêng thì việc đi lại các nơi cũng tiện lợi hơn rất nhiều.

“Tiêu thiếu gia.”

Tại sân bay của Mang thành, Dương Quân tới đón Tiêu Phàm. Hắn lái chiếc Rolls Royce của Đường Đại Thiên đến.

“Dương ca, Kim tướng quân bao giờ tới vậy?”

Vừa lên xe, Tiêu Phàm liền hỏi ngay. Dương Quân cung kính đáp:

“Tiêu thiếu gia, Kim tướng quân có lẽ sẽ đến nơi cùng lúc với ngươi đấy.”

“Ừm, vậy ta ngủ một lát nhé. Tối qua ta ngủ muộn, hôm nay trời chưa sáng thì ta đã phải dậy rồi nhanh chóng tới sân bay cho kịp chuyến bay rồi.”

Tiêu Phàm vừa ngáp vừa nói. Nếu như tối qua hắn không luyện tập năng lực tinh thần thì với thể trạng của hắn, vài ngày không ngủ cũng không thành vấn đề. Nhưng tối nào hắn cũng luyện tập năng lực tinh thần nên cũng tương đối hao tổn sức lực. Thời gian trôi qua từng phút từng giây. Tiêu tướng quân đã đến Đoan Lệ sớm hơn Tiêu Phàm một lát để gặp Đường Tại Thiên, đi theo bên cạnh hắn còn có vài tên vệ sĩ to lớn.

“Ông chủ Đường, lâu lắm không gặp.”

Tiêu tướng quân và Đường Tại Thiên ôm nhau một cái. Hắn có vóc dáng khôi ngô khỏe mạnh, nếu như đứng cạnh so sánh với Đường Tại Thiên thì trông Đường Tại Thiên gầy nhỏ hơn rất nhiều.

“Kim tướng quân, đúng là đã lâu chúng ta không gặp nhau, nhân dịp này chúng ta cũng có thể ngồi lại cùng nhau ăn một bữa cơm cũng là một ý không tồi.”

Đường Tại Thiên cười ha ha nói. Kim tướng quân nói chuyện, miệng lộ ra mấy chiếc răng vàng:

"Ông chủ Đường, mặc dù chúng ta quen biết cũng đã lâu, giao tình cũng sâu, nhưng ta không thể đồng ý với việc ngươi nói Tiêu Phàm là kẻ rất lợi hại, võ thuật cao siêu được. Những cao thủ võ thuật ở H quốc của các người t cũng đã gặp qua vài người, nhưng hầu như chỉ thấy toàn bọn giỏi khoa chân múa tay, mấy người này lên võ đài biểu diễn một chút thì còn tạm được, nhưng để đem đám người đó ra thực chiến thì căn bản không đáng để nhắc đến."

Đường Tại Thiên âm thầm cau mày. Kể cả giao tình của bọn họ có sâu đi chăng nữa, thì ý kiến này của Kim tướng quân hắn cũng không đồng tình.

"Kim tướng quân, ngươi nói thế là sai rồi, Tiêu Phàm là người có bản lĩnh thật sự, về việc này thì ta chắc chắn không lừa gạt ngươi đâu."

Đường Tại Thiên nói. Kim tướng quân lắc lắc đầu, hắn chỉ tay vào một vệ sĩ đi theo mà nói:

"Hắn tên là Thái Tháp, đã từng ba lần vô địch giải đấm bốc ở Đông Nam Á, những người như hắn đây mới đáng gọi là cao thủ. Ông chủ Đường, người là bạn của ta, ta không thể để người bị lừa như thế được."

Đường Tại Thiên cười cười nói:

"Kim tướng quân, đợi đến lúc ngươi nhìn thấy Tiêu Phàm thì ngươi sẽ hiểu thôi."

Píp píp! Vào lúc này, còi xe ô tô đang chở Tiêu Phàm vang lên. Dương Quân lái chiếc Rolls Royce trở về, Đường Tại Thiên đứng dậy ra cửa nghênh đón.

"Tiêu thiếu gia, Kim tướng quân cũng vừa mới tới. Hắn vẫn hoài nghi về thực lực của ngươi, hắn cho rằng võ thuật H quốc chúng ta chỉ là thứ võ mèo cào không đáng để mắt tới."

Đường Tại Thiên hạ thấp giọng nói. Tiêu Phàm khẽ nhếch mày. Hắn là người sở hữu dị năng, đúng thật là không thể nói là đại diện cho võ thuật H quốc, nhưng võ thuật H quốc cũng không phải thứ có thể để người ngoài coi thường.

“Kim tướng quân, để ta giới thiệu, vị này chính là Tiêu Phàm, Tiêu thiếu gia. Tiêu thiếu gia, đây là Kim tướng quân, là tướng quân đến từ Myanmar, dưới trướng của hắn ta có hơn hai vạn người.”

Đường Tại Thiên giới thiệu.

“Kim tướng quân, xin chào."

Tiêu Phàm mỉm cười nói, hắn vươn tay ra nói lời chào. Kim tướng quân không hề có ý định đáp lại cái bắt tay của Tiêu Phàm, hắn đưa mắt nhìn sang tên vệ sĩ đứng cạnh, bảo hắn:

“Chúng ta cũng nên đáp lại cái bắt tay của Tiêu thiếu gia đi chứ.”

Tên vệ sĩ đứng cạnh Kim tướng quân đưa tay về phía Tiêu Phàm. Mắt Tiêu Phàm xẹt qua một tia lạnh nhạt, Đường Tại Thiên cũng có chút không bằng lòng, tốt xấu gì thì đây cũng là người mà hắn đã giới thiệu.

“Được thôi, chúng ta bắt tay nhau một cái.”

Tiêu Phàm vẻ mặt lạnh nhạt nói. Khi hai người bắt tay nhau, rõ ràng có thể nhận thấy tay Tiêu Phàm có đôi chút nhỏ hơn so với tay vệ sĩ.

“Hây dà!”

Tên vệ sĩ gắng sức nắm chặt lấy tay Tiêu Phàm hòng khiến hắn chịu khổ một phen.

“Ha Ha!”

…

"Thiết Thủ, nhẹ tay một chút, đừng làm cao thủ võ thuật của chúng ta bị thương đấy."

Kim tướng quân nhàn nhạt nói, đối với lực tay thủ hạ của mình thì hắn luôn có tự tin rất lớn. Lực tay của nam thanh niên bình thường cũng chỉ khoảng 40-50kg, nhưng thuộc hạ của Kim tướng quân có lực tay lớn hơn nhiều, khoảng 150kg, lực tay của hắn gấp 3 lần so với người bình thường.

"Ông chủ cứ yên tâm."

Thiết Thủ nhếch mép cười 1 cái.

"Tiểu tử, ngươi vẫn là nên ngoan ngoãn quay lại về trường mà đi học thì hơn."

Chương 120: Tỷ Thí

Tiểu Phàm trông chẳng khác gì mấy tên công tử bột, trên tay của hắn cũng chẳng thấy có tí chuột nào, thế nên hắn cũng không cảm thấy được Tiêu Phàm mạnh được đến mức nào. Có chăng thì là túi tiền hắn nặng mà thôi.

"Hửm?"

Mặt Thiết thủ nhanh chóng biến sắc. Hắn đã đồn đến 6 7 phần lực, lực nắm chắc cũng đạt tới hơn trăm cân nhưng vẻ mặt của Tiêu Phàm vẫn như không, mà cùng lúc đó từ tay của Tiêu Phàm cũng bắt đầu phát lực.

"Tiểu tử, ngươi dám chọc giận ta."

Thiết Thủ lạnh lùng nói, lực hắn dồn lên nắm tay cũng lên tới 9 phần. Lực tay này của hắn đủ để bóp nát xương bàn tay của người bình thường. Nhưng lực từ tay Tiểu Phàm truyền đến lớn hơn nhiều làm cho hắn không thể dồn hết toàn lực được.

"Chỉ có thế này thôi sao?"

Tiêu Phàm cười nhạt, vừa nói, hắn vừa nắm chặt hơn. Thể chất của hắn vượt qua cả giới hạn cao nhất của một người bình thường, lực nắm của một tay của hắn cũng đã gần 300kg.

"Ngươi—"

Thiết Thủ cố gắng chịu đựng, cho dù Tiêu Phàm mạnh hơn hắn, hắn cũng tin rằng bản thân có thể chịu được. Nhưng khi lực từ tay Tiêu Phàm truyền đến vượt quá 200kg, hắn cảm thấy bản thân chịu không nổi nữa rồi. Mặt hắn đỏ rực cả lên.

“Thua, thua, ta nhận thua.”

Thiết Thủ hoảng loạn kêu lên. Nếu tiếp tục có lẽ tay hắn sẽ bị Tiêu Phàm bóp đến tàn phế mất.

“Mới thế mà ngươi đã nhận thua rồi? Chỉ vừa mới bắt đầu mà ngươi đã không thể chịu nổi, thật là quá nhàm chán.”

Tiêu Phàm lắc đầu ngao ngán, hắn lại hơi tăng thêm chút lực. Thiết Thủ mặt mày nhăn nhó, tay truyền đến cảm giác đau đớn tột cùng khiến hắn thiếu chút nữa không kìm được mà chảy nước mắt.

“Nhìn dáng ngươi cũng to lớn như vậy sao tay lại không có chút lực thế này?”

Tiêu Phàm lắc đầu, hắn mặt không đổi sắc mà buông tay ra. Thiết Thủ liền nhanh chóng rút tay về, hắn vội giấu bàn tay đã sưng tấy ra sau lưng, tay của hắn không ngừng run rẩy.

"Ông chủ, hãy để ta tới so thử sức với hắn một chút.”

Tên vệ sĩ mà ba lần vô địch đấm bốc ở Đông Nam Á đứng bên cạnh Kim tướng quân nói, hắn muốn vớt lại chút mặt mũi cho Kim tướng quân. Kể cả Tiêu Phàm có khỏe đi chăng nữa thì cũng chưa chắc hắn ta giỏi về đấm bốc được! Tiêu Phàm lắc lắc đầu:

“Không cần phải phiền phức như vậy. Không phải ngươi có mang theo dao găm hay sao, nếu như ngươi có thể làm cho ta chảy một giọt máu thôi thì cũng coi như ta thua.”

Quán quân đấm bốc Thái Tháp nheo mắt lại nói:

"Ngươi nói thật chứ?”

Tiêu Phàm nhìn về phía Dương Quân:

“Dương ca, ngươi tới đi.”

“Được.”

Dương Quân gật gật đầu, hắn móc từ eo ra một con dao găm,

trong chớp mắt lao nhanh đâm về phía Tiêu Phàm. Dương Quân biết rõ Tiêu Phàm là người mà đến đạn cũng có thể chặn được, thế nên việc hắn muốn dùng dao găm để làm Tiêu Phàm bị thương là điều không thể sảy ra. Đám người Kim tướng quân mặt mày đều biến sắc. Chơi lớn đến vậy sao? Khi con dao găm của Dương Quân đến gần Tiêu Phàm trong phạm vi 10 cm, hắn liền cảm thấy dao găm của bản thân như bị caems vào một lớp cao su dày, dù có muốn đâm sâu thêm 1 cm thôi cũng rất khó khăn.

“Tiêu thiếu gia, lớp chân khí bảo vệ quanh người của ngươi thật lợi hại, ta tấn công không được.”

Dương Quân lắc lắc đầu nói. Đám người Kim tướng quân đều nửa tin nửa ngờ. Nhìn Dương Quân cũng không giống như tấn công giả vờ, nhưng ở H quốc thật sự có võ thuật gia tài giỏi đến vậy hay sao?

"Thái Tháp, ngươi tới đi.”

Kim tướng quân trầm giọng nói.

“Vâng, tướng quân.”

Thái Tháp lôi con dao găm của bản thân ra, hắn lùi lại một bước, chỉ trong chớp mắt hắn đã dốc toàn lực lao tới, con dao găm trong tay hắn lao về phía vai của Tiêu Phàm. Năng lực tinh thần của Tiêu Phàm hóa thành vô số sợi tơ nhỏ quấn quanh dao găm của Thái Tháp. Khi con dao găm chỉ còn cách Tiêu Phàm 10cm, tinh thần niệm lực của Tiêu Phàm cũng toàn lực kéo con dao hướng ra ngoài, lúc này đây Thái Tháp cũng có cảm giác giống Dương Quân, hiện tại hắn muốn đâm dao vào sâu thêm 1 cm thôi cũng rất khó khăn.

“Hây ya!”

Thái Tháp rút con dao lại, sau đó hung dữ mà đâm thẳng con dao về phía đầu Tiêu Phàm. Kết quả không có gì thay đổi.

“Nếu như súng của các ngươi có lắp ống giảm thanh thì các ngươi cũng có thể lấy súng bắn thử xem?”

Tiêu Phàm nhàn nhạt nói. Ánh mắt Kim tướng quân chợt lóe lên,

hắn có mang theo súng, mà súng của hắn cũng đã gắn ống giảm thanh rồi. Kim tướng quân lập tức rút khẩu súng ra, đứng lên rồi hướng về phía chân của Tiêu Phàm nổ hai phát đạn. Ở khoảng cách gần như vậy, Kim tướng quân rất tự tin đối với khả năng bắn súng của bản thân mình. Tiêu Phàm chỉ đứng yên, động cũng không động lấy một chút. Hai viên đạn nhanh chóng bay đến gần đùi của Tiêu Phàm.

"Keng, keng!”

Hai viên đạn rơi xuống sàn, làm cho đám Kim tướng quân đều trợn mắt há mồm. Đến cả Đường Tại Thiên cũng kinh ngạc không thôi. Hắn đã từng nghe Dương Quân kể lại rằng Tiêu Phàm có thể dùng tay không đỡ đạn, nhưng nghe kể không thể bằng hắn nhìn thấy tận mắt được, việc này thật sự làm người ta kinh ngạc không thôi.

Chương 121: Ta Phục Rồi

“Chúng ta còn cần thử đọ sức nữa không?”

Tiêu Phàm nhìn Thái Tháp, nhàn nhạt nói. Thái Tháp lắc đầu liên tục, tên quái vật này đến đạn cũng không để làm hắn ta bị thương thì hắn còn đến đọ sức cái nỗi gì? Có khi Tiêu Phàm chỉ cần đánh một chiêu thôi cũng đủ cho hắn vào viện ngắm lan can vài tháng trời rồi.

“Ngươi lợi hại, ta phục rồi.”

Thiết Thủ đứng bên cạnh tâm phục khẩu phục mà nói. Ban nãy bại dưới tay Tiêu Phàm, trong lòng hắn còn có chút không phục, nhưng bây giờ sau khi thấy đến đạn bắn cũng không làm Tiêu Phàm bị thương được thì Thiết Thủ cũng tự nhận thức được, với chút bản lĩnh cỏn con của mình không đủ để làm hại được đến một cọng lông của Tiêu Phàm.

“Tiêu thiếu gia, xin thứ lỗi cho ta kiến thức thiển cận, có mắt mà không thấy Thái Sơn. H quốc không hổ danh là quốc gia có lịch sử văn hóa lâu đời, những người có võ nghệ như ngươi thật sự xứng đáng là một kì tích.”

Kim tướng quân cúi đầu nói. Kể cả dưới trướng hắn có 2 vạn người đi chăng nữa thì khi đứng trước những người như Tiêu Phàm, hắn cũng không thể vênh váo được. Nếu như Tiêu Phàm muốn giết hắn thì chính hắn cũng không thể làm gì được. Hơn nữa chắc chắn Tiêu Phàm không phải vừa sinh ra đã lợi hại đến vậy. Vậy thì phía sau lưng hắn phải có thế lực đáng sợ đến mức nào? Chỉ nghĩ thôi mà Kim tướng quân đã thấy lạnh sống lưng rồi.

“Kim tướng quân, bây giờ chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện một chút không? Đúng rồi, những chuyện vừa sảy ra ta không hi vọng bị truyền ra ngoài, nếu như ai truyền ra ngoài dù chỉ một chữ, thì hắn ta cũng chỉ có một con đường chết mà thôi.”

Tiêu Phàm nhạt giọng nói. Kim tướng quân gật gật đầu:

"Tiêu thiếu gia yên tâm. Thái tháp, các ngươi nhất định không được hé răng nửa chữ, nếu không thì đừng trách ta độc ác vô tình.”

Đám Thái Tháp gật đầu liên tục. Kim tướng quân phất phất tay để đám Thái Tháp lui ra ngoài, Đường Tại Thiên cũng để Dương Quân ra ngoài trước, trong phòng giờ chỉ còn lại ba người bọn họ. Đường Tại Thiên cười nhẹ nói:

“Kim tướng quân, chúng ta cũng là bạn bè đã vài chục năm rồi, chẳng nhẽ ta còn lừa ngươi hay sao? Bây giờ ngươi dã biết Tiêu Phàm lợi hại đến mức nào rồi chứ?”

“Biết rồi.”

Kim tướng quân gật gật đầu.

“Chuyến này đi cũng đáng lắm, thật đúng là giúp ta mở mang tầm mắt.”

Đường Tại Thiên bưng ấm trà lên, hắn rót cho Tiêu Phàm một chén trước. Tiêu Phàm cầm ly trà lên, nhấm một ngụm.

“Tang Uy là do ta giết đấy.”

Mặt Kim tướng quân biến sắc, Tang Uy là một tên trùm buôn ma túy, những người muốn giết Tang Uy chắc chắn nhiều hơn những

người muốn giết hắn ta, thế nên đối với việc bảo vệ bản thân thì Tang Uy cũng rất cẩn thận. Thế mà hắn vẫn bị giết trong tay Tiêu Phàm. Vậy thì nếu như Tiêu Phàm muốn giết hắn, hắn có chạy đằng trời cũng không thoát được. Đường Tại Thiên nói:

"Kim tướng quân, Tang Uy đã hai lần phái người muốn giết chết Tiêu thiếu gia, lần đầu tiên thì Tiêu thiếu gia đã tha cho hắn một con đường sống, nhưng hắn vẫn cố tình lao đầu vào, cố giết Tiêu thiếu gia thêm lần nữa."

Đường Tại Thiên nói.

"Ừm, giết hay lắm."

Kim tướng quân gật gật đầu:

"Một tên trùm ma túy như hắn chết đi, đối với bách tính muôn dân đều là chuyện tốt."

Đường Tại Thiên nói:

"Lần này Tiêu thiếu gia nhờ ta hẹn ngươi đến đây gặp mặt là có chuyện muốn nhờ ngươi giúp đỡ. Thời gian gần đây Tiêu thiếu gia có nhờ ta giúp hắn chuẩn bị một lô hàng hóa— . Môn phái phía sau Tiêu thiếu gia không muốn để người ngoài biết, thế nên chuyện này chúng ta không muốn có người điều tra sâu hơn."

Kim tướng quân thầm kinh ngạc trong lòng. Một vạn tấn lương thực, vậy thì phía sau lưng Tiêu Phàm phải có bao nhiêu người, họ mạnh đến mức nào chứ?

"Kim tướng quân có thể giúp ta việc này không?"

Tiêu Phàm nhàn nhạt nói.

"Nếu như ngươi không thể giúp ta, thì phiền ngươi giới thiệu cho ta biết cảnh sát Myanmar phụ trách vụ này, ta đích thân đến nói chuyện cùng hắn cũng được."

"Có thể, có thể! Tuyệt đối không có vấn đề gì."

Kim tướng quân vội nói. Tên cảnh sát phụ trách vụ án này với hắn

không phải người cùng hội cùng thuyền, thế nên hắn không hề mong muốn đối phương nhờ vụ này mà tiếp xúc được với Tiêu Phàm.

…

Tiêu Phàm nói:

"Tiêu tướng quân chắc chắn chứ? Nếu như có gì không ổn thì ngươi cũng không cần cưỡng ép bản thân đâu."

Kim tướng quân gật gật đầu:

"Tất nhiên là ta chắc chắn rồi. Tên cảnh sát phụ trách vụ án này là một kẻ không dễ nói chuyện, bình thường thì ta lười để ý đến hắn, nhưng đây là chuyện của Tiêu thiếu gia, thế nên ta sẽ tận tâm tận lực giúp đỡ."

Tiêu Phàm gật gật đầu:

"Vậy thì chuyện này ta phải làm phiền Kim tướng quân giúp đỡ rồi. Tốt nhất là ngươi đừng để sảy ra bất kì sai sót nào cả, nếu không lỡ như mà ta bị phiền phức thì có lẽ Kim tướng quân cũng sẽ bị cuốn vào theo đó."

Chương 122: Bạn Bè

"Tiêu thiếu gia yên tâm, chắc chắn ta sẽ giải quyết gọn gàng, sẽ không để sảy ra bất cứ vấn đề gì đâu."

Kim tướng quân liên tục bảo đảm. Tiêu Phàm cười cười nói:

"Vậy thì làm phiền Kim tướng quân rồi. Ngươi và ông chủ Đường đều là những người bạn chơi với nhau vài chục năm, thật làm người khác ngưỡng mộ. Ta hi vọng sau này chúng ta cũng có thể trở thành bạn bè lâu dài của nhau."

Trong lòng Đường Tại Thiên mừng thầm. Chỉ cần có câu nói này của Tiêu Phàm, vậy thì mọi thứ mà hắn giúp đỡ cũng như bỏ ra cho Tiêu Phàm đều xứng đáng. Kim tướng quân cười nói:

“Tiêu thiếu gia, vậy thì chúng ta từ nay đã là bạn bè rồi. Nếu sau này ngươi có việc gì cần nhờ ta giúp đỡ thì cứ việc mở miệng nói một câu, dù sao thì ở Myanmar lời nói của ta cũng có chút trọng lượng.”

“Được.”

Tiêu Phàm gật gật đầu. Kim tướng quân đứng dậy nói:

"Tiêu thiếu gia, việc này của ngươi tốt nhất là nên giải quyết ngay, không nên kéo dài thời gian thêm nữa. Bây giờ ta sẽ gọi một cuộc điện thoại về đó trước đã, sau đó ta sẽ về đó ngay để giúp ngươi xử lí tốt chuyện này. Sau này nếu ngươi đến Myanmar, chúng ta có dịp lại tụ tập sau, lão Kim ta sẽ làm chủ, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng nhau ngồi xuống uống vài chén.”

Tiêu Phàm cũng đứng dậy:

"Kim tướng quân, vậy thì việc này phải nhờ ngươi giúp đỡ rồi, vất vả cho ngươi.”

“Chuyện nhỏ, đây chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Ông chủ Đường, vậy ta đi trước đây, tạm biệt.”

Kim tướng quân lập tức rời đi, nếu như hắn muốn giải quyết chuyện của Tiêu Phàm một cách êm đẹp thì bây giờ hắn phải nhanh chóng trở về.

“Tiêu thiếu gia, lần này là tại ta vô dụng, làm ngươi mất công phải đích thân đến đây một chuyến.”

Đường Tại Thiên có chút áy náy nói. Tiêu Phàm lắc lắc đầu:

“Lần này ta phải cảm ơn ngươi mới đúng, lần này cũng nhờ có ngươi mà ta quen biết được với nhân vật lớn như Kim tướng quân, việc này đối với ta mà nói thì chỉ có lợi chứ không có hại. Sau này nếu như ta muốn làm gì ở Myanmar thì cũng tiện hơn rất nhiều.”

Đường Tại Thiên cười nói:

"Ta cũng phải cảm ơn Tiêu thiếu gia, nhờ có Tiêu thiếu gia thể hiện ra khả năng phi thường của bản thân mà làm cho quan hệ

giữa Kim tướng quân và ta cũng bền chặt hơn nhiều.”

Tình người là thứ rất dễ bị biến chất, lợi ích cũng là thứ có thể bị lợi ích lớn hơn thay thế một cách dễ dàng. Chỉ có sức mạnh thực lực với là thứ vĩnh viễn! Khi tiền tài và danh vọng xung quanh người càng ngày càng cao, càng ngày càng nhiều, thì tình người cũng là thứ sẽ dần dần biến mất. Đường Tại Thiên đã cảm thấy Kim tướng quân càng ngày càng trở nên tham lam ở trước mặt hắn. Nhưng hôm nay có sự xuất hiện của Tiêu Phàm, hơn nữa Tiêu Phàm và hắn còn có mối quan hệ không tồi, thế nên Đường Tại Thiên biết rằng sau này Kim tướng quân ở trước mặt hắn cũng sẽ tự biết thu lại lòng tham của bản thân, điều này đối với hắn mà nói là tin tốt.

"Ông chủ Đường, gần đây ông có mua được viên đá thô nào tốt một chút không? Đằng nào thì ta cũng đã tới đây một chuyến rồi, nếu như ông có thì có thể đem ra để ta tiện thể xem qua một chút không?”

Tiêu Phàm cười nói. Hai mắt Đường Tại Thiên sáng lên:

“Tiêu thiếu gia, gần đây ta có mua được khoảng 10 viên đá thô chất lượng không tồi.”

Từ khi biết được năng lực cỉa Tiêu Phàm, tất nhiên là Đường Tại Thiên sẽ thu mua nhiều đá thô chất lượng cao rồi. Những viên đá như vậy giá sẽ cao, mà rủi ro cũng lớn, nhưng đối với Tiêu Phàm thì chẳng có chút rủi ro nào cả.

“Vậy để ta xem thử xem.”

Tiêu Phàm cười nhẹ nói. Không lâu sau đám người Tiêu Phàm đã cùng nhau đi xuống kho đá thô của Đường Tại Thiên. Ở đây tổng cộng có 12 viên đá thô, kích cỡ trung bình của chúng so với 11 viên đá trước đó thì nhỏ hơn một chút. Hiện giờ năng lực tinh thần của Tiêu Phàm đã tăng lên, thế nên hắn có thể dùng 3 4 lần thấu thị trong một khoảng thời gian ngắn, thế nên 12 viên đá thô này Tiêu Phàm có thể nhìn hết chỉ trong một lần.

“Có một viên lãi cực lớn, hai viên nếu cắt ra sẽ lỗ nặng, còn lại những viên khác đều là lãi nhỏ lỗ nhỏ mà thôi.”

Vài phút sau, Tiêu Phàm đã xem xong toàn bộ số đá. Trong mắt Đường Tại Thiên lộ ra một tia kinh ngạc, ban nãy Tiêu Phàm lại dùng từ “lãi cực lớn” để miêu tả. Nếu như không phải lãi gấp 10 lần thì sẽ không có chuyện Tiêu Phàm dùng từ như thế. Ở chỗ này, viên đá rẻ nhất của hắn cũng đã có giá 3000 4000 vạn, nếu như lãi gấp 10 lần thì số phỉ thúy mà hắn cắt ra có thể lên đến giá ít nhất là 3 4 trăm triệu, đây là một con số lợi nhuận lớn đến kinh người.

"Tiêu thiếu gia, viên đá nào là viên đá có thể lãi được cực lớn vậy?”

Đường Tại Thiên liền vội vàng hỏi. Tiêu Phàm chỉ tay vào viên đá tương đối to ở trong đống đá đó:

“Là viên này, phỉ thúy bên trong viên đá này có giá trị rất cao, ta đoán rằng số phỉ thúy bên trong viên đá đó cũng phải đáng giá tới 5 6 trăm triệu.”

Chương 123: Vượt Chỉ Tiêu

Đường Tại Thiên hít sâu một hơi. Chỉ tính số phỉ thúy trong viên đá này thôi cũng đã cao hơn giá hắn mua tất cả chỗ đá ở đây rồi. Những viên đá khác hắn có thể bán lại có thể bán lại cho người khác cũng được. Vậy thì tổng lợi nhuận mà lô đá này mang đến cho hắn có thể lên đến 500 triệu. Nếu như hắn trả cho Tiêu Phàm theo giá 1 nghìn vạn cho công cố vấn một viên đá thì hắn có thể kiếm được 380 triệu, số tiền này gấp 3 lần số tiền cần trả cho Tiêu Phàm. Đường Tại Thiên cảm thấy chuyến này mình lời lớn rồi.

“Tiêu thiếu gia, vậy lần này ta trả cho ngươi 200 triệu phí cố vấn nhé.”

Đường Tại Thiên nói. Chỉ cần Tiêu Phàm đồng ý nhận tiền, thì kể cả hắn ta có bảo hắn trả 300 triệu hắn cũng đồng ý trả. Tiêu Phàm lắc lắc đầu:

“Trước đây chúng ta đã thống nhất với nhau rồi mà. Ngươi cứ đưa cho ta 120 triệu là được rồi, dù sao thì lần này ngươi may mắn tìm được viên đá tốt, nhưng chắc gì sau này cũng có thể được như hôm nay đâu? Nếu như lần sau ngươi không tìm được viên đá nào

đem lại lợi nhuận lớn thì người lỗ vẫn là ngươi mà.”

Đường Tại Thiên vẫn khuyên Tiêu Phàm thêm vài câu, nhưng hắn cũng vẫn kiên quyết không nhận tiền.

"Tiêu thiếu gia, vậy thì theo ý ngươi đi.”

Đường Tại Thiên nói. Qua không bao lâu, Đường Tại Thiên đã chuyển 120 triệu vào tài khoản của Tiêu Phàm. Vì số lượng tiền chuyển vào tài khoản quá lớn, vậy nên ngân hàng trưởng của ngân hàng mà Tiêu Phàm đang gửi tiền lập tức nhận được thông tin.

"Lại có 120 triệu được chuyển vào tài khoản sao?”

Hiện giờ hắn đang ở bên ngoài, bằng tốt độ nhanh nhất có thể, hắn chạy nhanh về ngân hàng.

“Ngân hàng trưởng, ngươi xem này, trước đó tài khoản của Tiêu tiên sinh đã có 220 triệu rồi, hôm nay tài khoản lại được chuyển thêm vào 120 triệu nữa, hiện tại số dư tài khoản của hắn đã lên tới con số 340 triệu rồi.”

Quản lí ngân hàng kinh ngạc nói. Bản thân là quản lí ngân hàng nên đối với những khoản tiền hắn cũng không lạ gì, nhưng chẳng ai chỉ để không 340 triệu trong tài khoản cả, trường hợp này hắn mới thấy lần đầu. Số tiền lớn như vậy, nếu chủ của nó gửi tiết kiệm hàng tháng thì số tiền lãi mỗi năm có thể lên đến hơn một nghìn vạn.

“Nguồn gốc của số tiền này có vấn đề gì không?”

“Không có đâu ngân hàng trưởng. Số tiền này được chuyển đến từ tập đoàn Đường thị.”

Ngân hàng trưởng gật gật đầu. Trong lòng hắn thầm cân nhắc xem liệu bản thân có nên đích thân đến gặp vị tên là Tiêu Phàm này một chuyến hay không. Những vị khách hàng lớn như thế này nếu họ có gì không vừa lòng với sự phục vụ của ngân hàng mà chuyển tiền đi thì cũng là một tổn thất lớn đối với ngân hàng.

“Gần hai tháng mà có những hơn 300 triệu. Chỉ tính nguyên số tiền một tháng hắn chuyển vào thôi cũng đã vượt chỉ tiêu của ngân

hàng rồi.”

Ngân hàng trưởng thầm cảm thán trong lòng. Là người quản lí của cả một ngân hàng thì tất nhiên số tiền lương mà hắn nhận mỗi tháng cũng không thấp. Nhưng nếu so sánh với số tiền mà Tiêu Phàm kiếm ra trong 1 tháng thì số tiền lương của hắn đúng là không đáng để nhắc đến.

.....

Đám người Tiêu tướng quân lái xe với tốc độ nhanh nhất về đến biên giới Myanmar.

“Thiết Thủ, Thái Tháp, các ngươi cảm thấy Tiêu Phàm như thế nào?”

Kim tướng quân nghi hoặc hỏi. Trên chiếc xe hắn đang ngồi chỉ có 3 người là hắn, Thiết Thủ và Thái Tháp. Thái Tháp trầm giọng nói:

"Tướng quân, người như Tiêu thiếu gia chúng ta không thể đắc tội được, người như hắn có thể dễ dàng giết ta như giết gà vậy, hơn nữa phía sau lưng hắn chắc chắn còn có một thế lực đáng sợ chống lưng cho nữa.”

Thiết Thủ cũng nói:

“Tiêu thiếu gia mới chỉ khoảng 20 tuổi, ta đã nghiên cứu qua võ thuật của H quốc, những người ở H quốc tu luyện nội công mà có thành tựu nhất định thì có thể sống đến tận 150 tuổi. Ai mà biết được trong môn phái của hắn những người tu luyện đã lâu có thể giỏi đến mức nào chứ.”

Trên mặt Kim tướng quân lộ ra một nụ cười nhạt:

“Chúng ta quen biết với Tiêu thiếu gia, đây đối với chúng ta mà nói thì cũng là duyên trời ban, là chuyện tốt hiếm thấy rồi. Các ngươi nhớ quản tốt cái miệng của bản thân đấy.”

“Dạ, chúng ta hiểu rõ.”

Thiết Thủ và Thái Tháp đồng thanh nói. Bọn hắn vẫn còn muốn học hỏi chút ít từ chỗ Tiêu Phàm cơ mà. Tiêu Phàm thế mà có thể

chặn được đạn bắn, đây đúng là năng lực mà bọn hắn thèm muốn có được. Nếu như hai người bọn hắn cũng làm được như vậy thì ngày tháng sau này của bọn hắn cũng có thể thoải mái hơn bây giờ rất nhiều rồi.

…

Sau khi nhờ Kim tướng quân giải quyết mọi chuyện, Tiêu Phàm yên tâm mà trở về Z thành. Với tầm ảnh hưởng của Kim tướng quân bên Myanmar, thì không thể có chuyện chút vấn đề này mà hắn không xử lí được. Tang Uy cũng đã chết rồi, ai còn dám đắc tội Kim tướng quân vì chuyện này cơ chứ? Kể cả tên cảnh sát điều tra vụ việc này không phải người cùng hội cùng thuyền với Kim tướng quân, bản thân hắn cũng không phải người dễ nói chuyện đi chăng nữa thì có lẽ hắn cũng không thể không cho Kim tướng quân chút mặt mũi nào cả. Dù sao thì đắc tội với người như Kim tướng quân đối với hắn mà nói cũng không có chỗ nào tốt.

Chương 124: Danh Sách Nhân Viên Có Hoàn Cảnh Khó Khăn

“Tít tít.”

Tiêu Phàm vừa xuống máy bay thì điện thoại đã đổ chuông, là giảng viên của hắn – Phùng Hải Xuyên gọi đến.

“Lão Phùng, không lẽ bên trường đại học lại muốn đuổi học ta rồi hay sao?”

Tiêu Phàm mở miệng nói. Phùng Hải Xuyên gấp gáp đáp:

"Tất nhiên là không phải rồi, trường chúng ta hiện tại đang có danh sách sinh viên có hoàn cảnh khó khăn. Ta đã xin lấy cho lớp chúng ta hai suất, trong đó có một suất ta để dành cho ngươi đó.”

“Hửm?”

Mặt Tiêu Phàm nghệt ra. Dành suất sinh viên có hoàn cảnh khó khăn cho hắn ư? Phùng Hải Xuyên nói:

“Tiêu Phàm à, là thế này, mặc dù ngươi có nhà ở thành phố, nhưng bố mẹ của ngươi đều đã qua đời, vậy nên suất sinh viên có hoàn cảnh khó khăn này dành cho ngươi cũng không có vấn đề gì hết. So sánh với mặt bằng chung trong lớp chúng ta thì hoàn cảnh của ngươi cũng tương đối khó khăn, mà hai năm trước ngươi cũng có tên trong danh sách này rồi. Ta cũng đã hỏi ý kiến của các thành viên khác trong lớp, bọn hắn đều nói là không có vấn đề gì cả.”

Tiêu Phàm:

“……”

Số dư tài khoản của hắn hiện giờ có hơn 300 triệu lận, nếu để hắn nhận tiền dành cho sinh viên có hoàn cảnh khó khăn thì cũng có chút vô lí.

“Khụ khụ, lão Phùng, suất tiền thưởng dành cho sinh viên có hoàn

cảnh khó khăn này đừng để cho ta, ta không phù hợp với điều kiện đưa ra đâu.”

Phùng Hải Xuyên an ủi nói:

“Tiêu Phàm, dù sao tiền thưởng lần này cũng được những 3000 đồng, ngươi đừng có ngại, thực ra lần này lớp chúng ta có hai suất cũng có liên quan đến ngươi đó. Hiệu phó Tiêu định đuổi học ngươi, thế nên phía trường học cho lớp chúng ta thêm một suất nữa coi như là bồi thường, ta nghĩ đi nghĩ lại, thấy cho ngươi nhận một trong hai suất này cũng tốt.”

Tiêu Phàm ho nhẹ một tiếng:

“Lão Phùng à, ta nói thật cho ngươi biết vậy, thật ra ta người có gia tài bạc tỉ, vậy nên suất dành cho sinh viên có hoàn cảnh khó khăn này ngươi vẫn là đừng để dành cho ta, ta không nhận đâu.”

Phùng Hải Xuyên giọng điệu không vui nói:

“Nếu như ngươi thật sự là tỉ phú, thì tên ta đã có trên bảng xếp hạng người giàu có trên Forbes rồi. Nếu như ngươi vẫn nhất quyết không nhận thì suất tiền thưởng lần này ta chuyển cho người khác thật đấy.”

“Nhường cho người khác đi, nhất định phải nhường cho người khác đó. Ta cầm số tiền này không nổi đâu.”

Tiêu Phàm vội nói. Cúp điện thoại, bỗng nhiên trong lòng Tiêu Phàm cảm thấy ấm áp. Thực ra thì Mã Hải Xuyên cũng không lớn tuổi hơn hắn là bao, hiện tại hắn ta vẫn đang học nghiên cứu sinh, nhưng hắn đảm nhiệm chức giảng viên này cũng không tồi.

"Lão Phùng, nếu ngươi muốn có tên trên bảng xếp hạng Forbes thì ngươi cần phải cố gắng thêm nhiều rồi. Vì cho đến hiện tại trên bảng xếp hạng Forbes vẫn chưa có tên của ngươi đâu.”

Tiêu Phàm tự lẩm bẩm một mình.

“Lão tam, khoảng một tiếng nữa ngươi tự mình đến phòng mới nhé.”

Tiêu Phàm gửi cho Trầm Thần một tin nhắn.

“Chỉ một mình ta tới thôi hay sao?”

Trầm Thần trả lời tin nhắn rất nhanh. Tiêu Phàm nghĩ nghĩ một lát rồi nói:

“Nếu như lão đại và nhị ca đều có thời gian rảnh thì ngươi gọi luôn cả bọn họ cùng đến đi.”

Trầm Thần nhanh chóng gọi cả bọn Khổng Húc và Diệp Phi cùng đi. Bọn hắn cứ nghĩ đến nơi sẽ được ăn chùa một bữa cơm, nên ba người đều hào hứng đến rất nhanh. Tài nấu ăn của Tô Ấu Vi đều được cả đám bọn họ công nhận, thật sự rất giỏi.

“Có chuyện gì vậy?”

Ba người Trầm Thần đến nơi trước Tiêu Phàm, bọn hắn ấn chuông cửa, nhưng không hề có ai ra mở cửa cho họ, bên trong cũng không nghe thấy động tĩnh gì cả. Tô Ấu Vi và Lữ Tuyết Yến vẫn chưa quay lại.

“Tam ca, có chuyện gì vậy? Chúng ta đến cửa rồi nhưng ấn chuông cửa thì không thấy ai ra mở là sao?”

Trầm Thần gọi điện thoại cho Tiểu Phàm. Lúc này Tiêu Phàm vừa mới tới bãi đỗ xe ở tầng hầm:

“Các ngươi đi thang máy xuống tầng B1 đi.”

Rất nhanh sau đó đám Trầm Thần đã xuống tới nơi. Bọn hắn nhìn thấy Tiêu Phàm, ở bên cạnh hắn là 2 chiếc siêu xe.

“Mập, có người tặng cho ta hai chiếc xe. Chiếc Porsche 918 này tặng cho ngươi, đừng từ chối ta, lúc mà bố ngươi tặng cho ta căn nhà thì ta cũng có từ chối đâu.”

Tiêu Phàm ném chìa khóa chiếc Porsche 918 cho Trầm Thần. Trầm Thần bắt lấy chiếc chìa khóa, hắn ngơ ngác nhìn về phía Tiêu Phàm, Khổng Húc và Diệp Phi cũng đơ người luôn rồi. Chuyện quái quỷ gì đang sảy ra vậy?

"Tam ca, chuyện này... chuyện này là thế nào vậy?"

Hắn có niềm đam mê đặc biệt và rất thích nghiên cứu về xe hơi, đặc biệt là thích nghiên cứu những chiếc xe thể thao. Vậy nên hắn có thể nhìn ra hai chiếc xe này đều là hàng cao cấp, chỉ riêng chiếc Porsche 918 này, giá để xe chạm bánh xuống đất tuyệt đối vượt qua 1500 vạn. Tiêu Phàm cười nói:

"Chẳng phải ta đã nói qua rồi hay sao? Có hai người bạn cùng làm ăn tặng ta hai chiếc xe, chiếc xe Porsche 918 này ngươi lái đi đi, sau này Ấu Vi còn muốn tặng ta thêm 1 chiếc xe nữa, như thế thì chiếc xe đó sẽ không có chỗ để mất."

Trầm Thần nuốt nuốt nước bọt.

Chương 125: Xe Mới

"Tam ca, ngươi có biết chiếc xe này đắt đến cỡ nào hay không?"

"Giá của nó chắc khoảng trên dưới 1500 vạn thì phải."

Trầm Thần trợn trắng mắt:

"Ngươi cũng biết giá của nó cơ à? Giá của cả căn phòng này cũng chỉ bằng một nửa giá của chiếc xe này thôi đấy. Hơn nữa căn nhà này là bố ta tặng ngươi để cảm tạ ơn ngươi đã cứu mạng ông ấy mà. Chiếc xe này đưa cho ta mượn lái chơi chơi cho đỡ nghiền thì được, nhưng nếu như ngươi tặng ta thì ta không thể nhận được. Nếu như ta nhận chiếc xe này của ngươi thì ta sẽ được coi là loại người gì chứ? Bố ta sẽ đánh cho ta què chân mất."

Tiêu Phàm nhìn về phía Khổng Húc và Diệp Phi.

"Lão đại, nhị ca, các ngươi giúp ta khuyên lão tứ đi."

Khổng Húc lắc lắc đầu:

"Nhà của Mập cũng là gia đình có tiền, ta sẽ không đi khuyên hắn nhận chiếc xe này của ngươi đâu, nếu như ngươi muốn bán xe đổi thành tiền thì không bằng ngươi kêu Mập mua lại chiếc xe này của

ngươi thì hơn.”

Mắt Trầm Thần sáng rực lên.

"Bố ta không cho phép ta mua xe tư người khác, nhưng nếu mua xe từ tam ca, nói không chừng bố ta sẽ đồng ý, bây giờ ta sẽ đi gọi điện thoại cho bố.”

Tiêu Phàm liền vội vàng nói:

"Mập, ngươi cảm thấy người khác có thể tặng không cho ta hai chiếc xe như này thì ta còn thiếu tiền hay sao? Chỉ tính riêng tiền thưởng vụ cướp ngân hàng thôi thì ta cũng đã có 50 vạn rồi.”

Trầm Thần nói:

"Tam ca, dù ngươi có nói gì đi chăng nữa thì ta cũng sẽ không nhận chiếc xe này của ngươi đâu. Hay là đến lúc đó ngươi đem chiếc xe này tặng Tô Ấu Vi đi. Xe sang hợp với gái đẹp, he he.”

Tiêu Phàm lắc lắc đầu:

"Nàng còn chưa thi bằng lái xe nốt. Mà kể cả bây giờ nàng thi được bằng lái xe thì với một tài xế non tay như nàng, làm sao có thể cầm lái được xe hơi thể thao dạng này chứ.”

Diệp Phi nói:

“Lão tam, bây giờ ngươi đang bận rộn làm ăn về cái gì vậy? Lại có thể để người khác tặng cho ngươi xe thể thao xịn như vậy?”

"Ta cược đá. Về mặt này thì kinh nghiệm cũng như kiến thức ta tích lũy được cũng không tồi, thế nên ta đang giúp một ông chủ lớn kiếm được không ít.”

Tiêu Phàm cười cười nói. Khổng Húc thần sắc nặng nề mà nhìn Tiêu Phàm:

“Mấy trò cược đá này đã làm cho không ít người táng gia bại sản, lão tam, ngươi chắc chắn rằng không có vấn đề gì chứ?”

Tiêu Phàm nói:

"Hiện giờ ta không trực tiếp đi cược đá nữa, ta chỉ kiếm phí cố vấn mà thôi. Ta chỉ phụ trách nhìn và đánh giá xem viên đá đó đáng giá bao nhiêu tiền, nếu như có thể giúp ông chủ kiếm được lãi lớn thì ta còn có tiền thưởng nữa."

Trầm Thần nhếch miệng cười nói:

"Học giỏi hóa ra cũng có nhiều lợi ích đến vậy, tam ca, ta cũng không ngờ hóa ra bình thường ngươi có nghiên cứu cả những thứ này đó, hiện giờ ngươi còn có thể làm cố vấn về cược đá cho người ta rồi, đỉnh thật đấy. Phí cố vấn cho một viên đá mà ngươi kiếm được là bao nhiêu thế?"

Tiêu Phàm giơ một ngón tay lên. Trầm Thần kinh ngạc nói:

"Một vạn? Vậy thì ngươi chỉ cần đến đó một chuyến, nhìn nhìn 8 hay 10 viên đá là cũng có thể kiếm được không ít rồi, đi thôi đi thôi, ta đói bụng rồi, chúng ta kiếm một chỗ ăn một bữa no nê đi thôi. Tối nay tam ca mời khách nhé. Chúng ta cùng đi lột sạch tiền của tam ca thôi nào."

Tiêu Phàm cười cười gật đầu. Hắn cũng không giải thích gì nhiều. Phí cố vấn để hắn xem 1 viên đá không chỉ đáng giá 1 vạn, mà nó là 1 nghìn vạn.

"Ầm ầm."

Bốn người họ chia nhau ra rồi lên hai chiếc xe thể thao, hai chiếc xe thể thao xa xỉ rất nhanh liền phóng ra khỏi hầm để xe. Không mất bao lâu, hai chiếc xe thể thao đã đến một nhà hàng sang trọng. Thực ra trước đây bọn hắn đã cùng nhau đến nhà hàng này rồi, lần trước là Trầm Thần mời cơm ở đây. Bốn người họ ăn một bữa cơm mà tốn hơn một vạn. Sau đó đám Tiêu Phàm không đến đây ăn cơm thêm một lần nào nữa, mức giá ở đây thật sự là hơi cao. Với gia cảnh nhà Khổng Húc và Diệp Phi thì thi thoảng ăn một bữa cơm như vậy cũng không coi là quá lắm, như này vẫn trong mức chi tiêu của bọn họ. Nhưng mà bây giờ bọn hắn vẫn chỉ là sinh viên, bản thân chưa tự chủ kinh tế mà vẫn ăn bám gia đình, thế nên nếu không cần thiết thì mức chi tiêu cao như này bọn họ cũng không muốn tiêu thường xuyên.

“Tam ca, hôm nay chúng ta sẽ ở đây ăn một bữa no nê, lần này ngươi phải dốc túi ra rồi. Về việc chiếc xe kia thì ngươi cũng đừng nhắc lại nữa, ta sẽ không bao giờ nhận nó đâu.”

Trầm Thần vừa lật thực đơn vừa nói. Tiêu Phàm gật nhẹ đầu:

“Vậy được thôi, các ngươi cứ thoải mái gọi món đi, sau khi các ngươi gọi món xong ta sẽ kể cho các ngươi nghe về một người bạn thân của Ấu Vi, nàng ấy vừa mới từ Đế Đô trở lại đây, bây giờ đang cùng Ấu Vi ở huyện Lôi Sơn.”

Chương 126: Gọi Video Cho Chị Dâu Nhé

Tiêu Phàm cảm thấy Lữ Tuyết Yến nếu xét về cả vẻ ngoài lẫn tính cách đều không tồi, nếu đám Trầm Thần có người nào muốn tán nàng ấy thì cũng là chuyện tốt.

“Bạn thân của chị dâu à? Lão đại, ngươi gọi món đi, tam ca, chúng ta qua bên kia nói chuyện riêng một chút có được không?”

Trầm Thần hưng phấn, ném menu cho Khổng Húc rồi nói. Cả về nhan sắc lẫn tính cách của Tô Ấu Vi bọn hắn đều chấm cho 10 điểm, thế nên bạn thân của nàng chắc chắn cũng không tồi được.

…

"Cút ra chỗ khác chơi, cái khác thì chúng ta không nói đến, nhưng về vấn đề này chúng ta không nhường cho ngươi đâu nhé.”

Diệp Phi giơ giơ nắm đấm nói. Thẩm Thần cười gượng gạo:

"Nhị ca, ngươi là người tu đạo, tại sao lại cũng học theo chúng ta biết động lòng phàm rồi? Người luyện võ như ngươi mà động tới yêu đương là không tốt đâu, ngươi phải suy nghĩ cho kĩ nha.”

Tiêu Phàm cười nói:

“Mập, ngươi đừng có nói lung tung nữa, nhanh chóng giúp ta gọi món đi. Ngươi từng ăn ở đây rồi, thế nên ngươi quen thuộc ở đây hơn bọn ta. Gọi món nào ngon ngon một chút, mỗi người có ăn hết

1 vạn cũng không thành vấn đề.”

“Vậy thì ta không khách khí đâu đấy.”

Thẩm Thần nhanh chóng gọi món xong, tổng tiền các món mà hắn gọi cũng ngang với số tiền lần trước bọn họ đi ăn ở đây. Tổng khoảng hơn 1 vạn. Kể cả bây giờ Tiêu Phàm đã có thể kiếm ra tiền đi chăng nữa thì đám Thẩm Thần cũng không muốn Tiêu Phàm phải dốc ví ra mời bọn họ.

“Tam ca, ta cảm thấy hay là bây giờ ngươi gọi video cho chị dâu một lát đi.”

Trong mắt Thẩm Thần có ánh sáng lay động.

“Đúng rồi đấy.”

Khổng Húc và Diệp Phi liên tục gật đầu. Với gia thế của bọn hắn, nếu như muốn công khai tìm một người bạn gái có điều kiện không tồi thì rất dễ dàng, nhưng mà cái này thì nhà bọn hắn đều không cho phép làm, hơn nữa nếu như tìm theo cách như vậy, làm sao biết được người sẽ tìm được ai, người ta đến vì bọn hắn hay là nhắm vào thứ gì khác chứ?

"Được thôi.”

Tiêu Phàm gọi video cho Tô Ấu Vi. Bây giờ Tô Ấu Vi và Lữ Tuyết Yến đang ở trong khách sạn, Trầm An Mai vẫn còn chưa xuất viện, hai người Tô Ấu Vi dự định ngày mai cùng nhau đón Trầm An Mai ra viện rồi mới quay về.

“Đàn.. đàn anh.”

Tô Ấu Vi nhanh chóng nhận cuộc gọi video. Tiêu Phàm cười cười nói:

“Ấu Vi, các ngươi ở đó tất cả mọi chuyện vẫn ổn chứ.”

“Đàn anh yên tâm, chỗ chúng ta mọi thứ vẫn ổn.”

Tô Ấu Vi hơi đỏ mặt nói, đây là lần đầu tiên Tiêu Phàm gọi video cho nàng.

“Chào chị dâu.”

"Chào đàn em.”

Thẩm Thần và Khổng Húc cùng nhau lộ mặt vào video chào hỏi. Ở phía bên Tô Ấu Vi, Lữ Tuyết Yến và Tô Ấu Vi đang cùng ngồi sát lại với nhau. Tiêu Phàm gọi video tới, dù thế nào thì nàng ấy cũng nên chào Tiêu Phàm một câu mà. Lữ Tuyết Yến vừa mới tắm xong, tóc nàng còn chưa khô hẳn. Vừa nhìn thấy Lữ Tuyết Yến, hai mắt của đám Thẩm Thần đều sáng hẳn lên. Bọn hắn cảm thấy nhan sắc của nàng ít nhất cũng phải chấm được 9 điểm, là một người đẹp hàng thật giá thật. Hơn nữa còn là trước khi nàng trang điểm đã là 9 điểm rồi. Mặc dù nếu so sánh với Tô Ấu Vi thì nhan sắc hai người họ vẫn có sự chênh lệch tương đối rõ ràng, nhưng bọn hắn cảm thấy có một mỹ nhân như vậy đã là tốt lắm rồi.

“Đàn anh yên tâm, ta nhất định sẽ chăm sóc cho Ấu Vi thật tốt.”

Lữ Tuyết Yến cười duyên nói:

“Mấy vị này có lẽ là bạn cùng phòng kí túc xá của ngươi đúng không? Chào mọi người, ta tên là Lữ Tuyết Yến.”

Đám Thẩm Thần nhanh chóng thay phiên nhau tự giới thiệu bản thân. Đợi bọn hắn tự giới thiệu xong, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi nói chuyện thêm vài câu rồi cúp điện thoại.

"Đại ca, nhị ca, bây giờ hai ngươi có thể ra dáng làm anh một chút, nhường nhịn đệ đệ thì thế nào?

Thẩm Thần nhìn về phía Khổng Húc và Diệp Phi nói. Khổng Húc lắc lắc đầu:

“Những chuyện khác thì dễ thương lượng, nhưng chuyện này thì không có anh em gì hết nha.”

Diệp Phi nói:

"Lữ Tuyết Yến cũng là gu của ta, thế nên chúng ta cạnh tranh công bằng đi.”

Tiêu Phàm ngồi một bên xem trò vui, nếu như Lữ Tuyết Yến yêu

đương với bất kì người nào trong ba người họ thì đều là chuyện tốt, còn nếu như giữa bọn họ không có duyên phận thì hắn cũng đành bó tay.

“Tam ca, ngươi cũng nói gì đi chứ.”

Thẩm Thần trong mắt đem tia hy vọng cuối cùng nhìn về phía Tiêu Phàm. Tiêu Phàm cười nhẹ:

“Các ngươi tự mình cố gắng đi. Nếu như ai trong các ngươi có thể tán đổ nàng ấy, thì khi nào Ấu Vi muốn gặp mặt nàng ấy cũng tiện hơn, bạn bè thật lòng thân thiết với nàng có lẽ cũng chỉ có một người như vậy. Nhưng các ngươi cẩn thận, đừng để đến lúc cả ba cùng nhau ra trận, sau đó cả ba cùng thua tan tác trở về, đến lúc đó thì ta cũng không giúp các ngươi nổi đâu.”

Thẩm Thần vỗ vỗ ngực nói:

"Tam ca, ngươi cứ yên tâm đi, nhất định ta sẽ tán đổ nàng.”

“Hừ.”

Chương 127: Cuộc Gọi

Khổng Húc và Diệp Phi tỏ ra khinh bỉ. Ăn xong bữa cơm, Tiêu Phàm nhẹ nhàng quẹt thẻ thanh toán, tổng cộng bữa cơm này của bọn hắn tiêu hết gần 1 vạn 5, giá cả như vậy đối với người bình thường mà nói là rất đắt, cực kì đắt, nhưng với Tiêu Phàm bây giờ mà nói thì chỉ là con số nhỏ không đáng nhắc đến. Thẩm Thần cười hi hi nói:

"Tam ca, ngày mai ta đi cùng với ngươi đến huyện Lôi Sơn nhé, ngươi đến đó đón chị dâu về, còn ta đến đó đón Lữ Tuyết Yến muội muội trở về.

Tiêu Phàm lắc đầu.

“Bọn họ có thể tự gọi xe về đây.”

Thẩm Thần trợn mắt lên:

“Tam ca, nếu trên đường bọn họ về đây gặp chuyện gì bất trắc thì sao?”

Tiêu Phàm giọng điệu không tốt nói:

"Ngươi và Lữ Tuyết Yến cũng mới chỉ có duyên gặp mặt đúng một lần, thế mà bây giờ ngươi đã vội vã chạy đến bám lấy người ta, ta cảm thấy nếu làm như vậy thì có đến 8 9 phần là chuyện này sẽ không có kết quả tốt đâu. Những người chỉ biết bám dính lấy như vậy đều không có kết quả tử tế đâu.”

Thẩm Thần:

“.....”

Khổng Húc và Diệp Phi âm thầm thở phào một hơi, bọn họ không thể để Thẩm Thần nắm bắt cơ hội làm quen trước như thế được. Thời gian nhanh chóng trôi qua, chớp mắt đã sang ngày hôm sau. Đến gần trưa, cuối cùng hai người Tô Ấu Vi cũng về đến nơi, Tiêu Phàm mời tất cả mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm. Cũng nhờ bữa cơm này mà Lữ Tuyết Yến và đám người Khổng Húc thân thiết với nhau hơn không ít. Nhưng nếu để nói nàng có cảm giác với ai trong số họ hay không thì vẫn còn quá sớm, nếu như Lữ Tuyết Yến có thể đối với một người xa lạ dễ dàng rung động đến như vậy thì khi nàng còn ở Đế Đô đã sớm có bạn trai rồi.

“Tít tít.”

Ăn cơm xong, Tiêu Phàm nhận được một cuộc gọi từ Lê Nhã.

"Lê Nhã tỷ, ngươi trước giờ chưa từng chủ động gọi điện thoại cho ta đấy, có việc gì vậy?”

Tiêu Phàm cười nói. Ở đầu kia điện thoại, hai mắt Lương Nhã đỏ đỏ, giọng nàng hơi khàn khàn nói:

“Tiêu Phàm, đội trưởng Lương sảy ra chuyện rồi, hôm qua sau khi tan làm hắn bị người ta tập kích, não của hắn bị thương rất nặng. Cấp cứu cả một đêm, hiện tại có thể giữ lại tính mạng hắn rồi, nhưng đội trưởng Lương vẫn còn đang hôn mê, bác sĩ nói rất có thể đội trưởng Lương sẽ không bao giờ tỉnh lại được nữa, khả năng hắn trở thành người thực vật là rất lớn.”

Nói tới đây, Lê Nhã khóc không ra tiếng, nước mắt nàng từng giọt từng giọt chảy xuống. Mặt Tiêu Phàm biến sắc. Lương Võ dẫn một đội chuyên môn điều tra vụ án của bố mẹ hắn. Nay Lương Võ bị tập kích, có khả năng chuyện này liên quan lớn đến việc Lương Võ đang điều tra vụ án của bố mẹ hắn. Tất nhiên không loại trừ việc còn có kẻ thù khác đến trả thù hắn, dù sao thì Lương Võ cũng đã làm cảnh sát hình sự gần 12 năm rồi.

"Lê Nhã tỷ, bây giờ ngươi đang ở đâu?"

Tiêu Phàm hỏi.

"Bệnh viện Nhân Dân."

Lê Nhã nói. Tiêu Phàm nhanh chóng lái xe rời đi, không tới nửa giờ đồng hồ sau hắn đã lái xe đến bệnh viện nhân dân của tỉnh.

"Lê Nhã tỷ, tóm lại là có chuyện gì vậy? Vì sao đội trưởng Lương lại bị người ta tập kích? Có phải là việc này có liên quan đến việc bây giờ hắn đang nhận điều tra về vụ án của bố mẹ ta không?"

Tiêu Phàm gấp gáp hỏi. Lương Nhã trong lòng buồn bã. Mặc dù thời gian nàng được chuyển đến đây chưa lâu, nhưng nàng vẫn rất kính phục người như đội trưởng Lương.

"Bây giờ thì chúng ta đều chưa thể biết rõ ràng về lí do mà đội trưởng Lương bị tập kích đâu."

Lê Nhã lắc lắc đầu nói. Vụ án của bố mẹ Tiêu Phàm còn có nhiều ẩn tình, việc này thì Lê Nhã biết, nhưng mà bọn họ còn có kỷ luật riêng của cảnh sát, tạm thời những vấn đề này nàng không tiện nói cho Tiêu Phàm. Nhưng theo Lê Nhã nghĩ thì nếu Tiêu Phàm biết thì hắn cũng có khả năng sẽ gặp nguy hiểm.

"Đội trưởng Lương đâu?"

Tiêu Phàm trầm giọng nói. Lê Nhã đáp:

"Đội trưởng Lương bây giờ đang ở trong phòng hồi sức tích cực, người nhà của hắn cũng đang ở đó, nhưng mà tốt hơn hết là ngươi đừng qua đó làm gì, ta sợ bây giờ nếu ngươi qua đó, người nhà hắn sẽ không giữ được bình tĩnh đâu."

“Dẫn ta qua đó xem thử đi.”

Tiêu Phàm nói. Lương Võ sảy ra chuyện trong thời gian đang tra vụ án tai nạn xe cộ của bố mẹ hắn, thế nên người nhà của hắn có chút kích động cũng là chuyện bình thường mà thôi, nhưng nếu bây giờ bảo hắn tránh mặt không gặp, chuyện như thế này Tiêu Phàm không làm nổi. Hơn nữa hắn có niệm lực tinh thần, còn biết cả thấu thị, có lẽ hắn có thể tìm ra nguyên nhân khiến Lương Võ hôn mê.

"Ngươi... cẩn thận một chút nhé.”

Lê Nhã cân nhắc một hồi rồi vẫn gật gật đầu. Vài phút sau Tiêu Phàm đến được bên ngoài phòng hồi sức tích cực nơi mà Lương Võ đang nằm, bố của Lương Võ và vợ của hắn đều đang ở đây, ngoài ra còn có thêm vài người họ hàng khác nữa. Hai đứa con 1 nam 1 nữ của Lương Võ vẫn chưa tới, bọn họ có lẽ vẫn còn chưa viết tin tức. Bố của Lương Võ và vợ của hắn hai mắt đều đã khóc đỏ hết lên.

Chương 128: Điều Tra

“Ông ơi, đội trưởng Lương hiện nay đang là người phụ trách điều tra vụ án tai nạn xe cộ của bố mẹ ta, việc đội trưởng Lương sảy ra chuyện như ngày hôm nay có khả năng liên quan đến vụ án đó, ta cũng không ngờ rằng sẽ sảy ra chuyện lớn như vậy. Thật sự rất xin lỗi.”

Tiêu Phàm bước lên, vừa cúi người vừa nói. Mẹ của Lương Võ lúc đó định bước đến bắt đầu chửi mắng, nhưng bị bố của Lương Võ vội vã ngăn lại. Vợ của Lương Võ nói:

“Mẹ, Lương Võ hắn điều tra nhiều vụ án như vậy, vụ án của bố mẹ Tiêu Phàm cũng chỉ là một trong số đó mà thôi, xác suất để việc này với vụ án của bố mẹ hắn có liên quan đến nhau là rất nhỏ. Hơn nữa vài ngày trước Tiêu Phàm còn cứu mạng Lương Võ, lần đó nếu như không nhờ hắn đẩy Lương Võ ra thì Lương Võ sớm đã mất mạng rồi.”

Mẹ của Lương Võ đau khổ khóc ra thành tiếng.

“Tiêu Phàm, con trai ta ăn bát cơm này,m thế nên trách nhiệm của nó cũng phải nặng như thế, vụ việc này là ngoài ý muốn, không liên quan đến ngươi, ngươi không cần xin lỗi. Vợ của ta hơi mất kiểm soát cảm xúc, hi vọng ngươi có thể lượng thứ một chút.”

Bố của Lương Võ lau lau nước mắt, nói. Tiêu Phàm gật gật đầu, hắn đi đến trước cửa, sử dụng niệm lực tinh thần vào xem xét phòng hồi sức tích cực.

….

Phòng bệnh của Lương Võ cách cửa ra vào chỉ khoảng 7 8 mét, niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm tất nhiên có thể dễ dàng vào trong xem xét.

"Đội trưởng Lương bị thương là do bị đánh mạnh vào đầu, thế nên việc hắn trở thành người thực vật chắc chắn là do đại não đã sảy ra vấn đề.”

Trong lòng Tiêu Phàm âm thầm điều khiển cho niệm lực tinh thần đi vào thăm dò ở sâu trong não bộ Lương Võ. Nhưng do não bộ con người có cấu trúc phức tạp, cộng thêm việc Lương Võ vừa trải qua phẫu thuật, thế nên Tiêu Phàm không có cách nào phán đoán được lí do vì sao Lương Võ hôn mê.

"Đội trưởng Lương, tỉnh dậy nào, tỉnh nào.”

Tiêu Phàm thông qua niệm lực tinh thần trực tiếp gọi Lương Võ dậy ngay trong não bộ của hắn.

“Tít tít…tít tít.”

Máy theo dõi bên cạnh Lương Võ có chút thay đổi. Điện não đồ của Lương Võ ở trên máy ban nãy rất bình thường, nhưng bây giờ lại xuất hiện một sóng giao động rất lớn.

“Răng rắc.”

Không bao lâu sau, từ trong phòng bệnh có y tá chạy ra ngoài đi tìm bác sĩ. Năm phút sau, bác sĩ từ trong phòng bệnh đi ra, hắn đứng đối diện với bố của Lương Võ mà nói:

“Khi nãy máy vừa đo được trong não bệnh nhân xuất hiện một sóng não rất mạnh, mặc dù hiện tại bây giờ bệnh nhân vẫn đang trong trạng thái hôn mê, nhưng xác suất để bệnh nhân có thể tỉnh lại trong tương lai là tương đối lớn. Nhưng chủ yếu vẫn phải dựa vào ý chí của bệnh nhân thôi.”

Bố của Lương Võ vui mừng mà gật gật đầu, tin tức này đối với bọn họ mà nói đã là tin rất vui rồi. Tiêu Phàm nói:

"Bác sĩ, ta có một chút chuyện này muốn làm phiền ngươi.”

“Ngươi cứ nói đi.”

Bác sĩ nhìn về phía Tiêu Phàm đáp. Tiêu Phàm nói:

“Đội trưởng Lương sảy ra chuyện trong thời gian đang điều tra vụ án của bố mẹ ta, ta biết việc này đội trưởng Lương có thể báo lên bên trên để phía trên chi trả viện phí, nhưng phương diện về thuốc men lẫn điều trị có thể sẽ có hạn chế. Ta muốn nhờ bệnh viện dùng loại thuốc tốt nhất, mời các chuyên gia đầu ngành đến đây để cùng nhau hội chẩn chữa trị cho đội trưởng Lương, những khoản phát sinh mà không do trợ cấp chi trả thì ta sẽ bỏ tiền ra.”

Mọi người xung quanh đều kinh ngạc nhìn Tiêu Phàm.

"Ngươi chắc chắn chứ? Nếu muốn bệnh viện mời các bác sĩ chuyên gia tốt nhất đến trực tiếp cầm dao trị liệu thì phí mời cũng không rẻ đâu.”

Bác sĩ có chút kinh ngạc nói. Tiêu Phàm gật gật đầu:

"Ta chắc chắn, ta có thể đặt cọc trước 100 vạn tiền viện phí và thuốc thang, nếu sau này tiền phí còn thiếu thì ta sẽ bổ sung thêm sau, nhưng xin bệnh viênh nhất định phải cứu đội trưởng Lương khỏe mạnh trở lại.”

Bố mẹ và vợ của Lương Võ đều vừa bất ngờ vừa vui vẻ nhìn về phía Tiêu Phàm. Nếu thật sự có thể dùng loại thuốc tốt nhất, mời được chuyên gia giỏi nhất về đây chữa trị thì không có nghi ngờ gì cả, xác suất mà Lương Võ có thể tỉnh lại đã cao hơn không ít.

“Tiên sinh, nếu ngươi chắc chắn như vậy, mà người nhà bệnh

nhân cũng không có phản đối gì thì phía bệnh viện chúng ta chắc chắn sẽ đồng ý phối hợp rồi.”

Bác sĩ mở miệng nói.

“Đồng ý, chúng ta đều đồng ý.”

Vợ của Lương Võ vội vã nói, bố mẹ của hắn cũng liên tục gật đầu. Không bao lâu sau, Tiêu Phàm liền chuyển vào tài khoản thanh toán viện phí của Lương Võ 100 vạn.

“Tiêu Phàm, cảm ơn, thật sự là rất cảm ơn cậu.”

Bố của Lương Võ nói.

“Tiêu Phàm à, ban nãy ta có chút bốc đồng, ngươi...ngươi đừng để bụng nhé.”

Mẹ của Lương Võ cũng nói. Nàng cũng biết rõ rằng việc Lương Võ sảy ra chuyện ngoài ý muốn lần này chưa chắc đã có liên quan gì với việc Lương Võ đang điều tra vụ án của bố mẹ Tiêu Phàm, mà kể cả có đi chăng nữa thì Tiêu Phàm cũng có lỗi lầm gì đâu? Bản thân Lương Võ là cảnh sát, hắn cầm đồng lương từ nghề này thì cũng phải sẵn sàng gánh chịu mọi hậu quả hay trách nhiệm liên quan đến nghề nghiệp.

Chương 129: Điều Tra 2

“Lương bá bá, các ngươi đừng khách sáo làm gì. Các ngươi nhớ nhắc nhở bệnh viện mời các chuyên gia tốt nhất đến đây, đừng lo lắng về vấn đề tiền nong. Đội trưởng Lương ở hiền gặp lành, ta tin rằng hắn có thể phục hồi, khỏe mạnh trở lại sớm thôi.”

Tiêu Phàm chân thành nói. Sau khi đưa cho người nhà Lương Võ phương thức liên hệ với bản thân, Tiêu Phàm tạm thời rời khỏi bệnh viện. Bây giờ Lương Võ vừa mới thực hiện phẫu thuật xong, tình trạng của hắn hiện giờ không thích hợp để người ngoài vào thăm hỏi. Tiêu Phàm định vài ngày nữa rồi lại đến thăm hắn sau. Nếu lúc đó có thể đến gần Lương Võ thì hắn có thể sử dụng thấu thị, lúc đó hắn có thể nhìn mọi thứ rõ ràng hơn.

“Lê Nhã tỷ, vậy ta đi trước nhé. Nếu tình hình đội trưởng Lương có gì thay đổi thì làm phiền ngươi báo cho ta một tiếng.”

Ngồi lên xe, Tiêu Phàm gửi cho Lê Nhã một tin nhắn.

“Không vấn đề gì.”

Trong lòng Lê Nhã cảm khái không thôi, ban nãy nàng vừa nghe người khác nói chuyện Tiêu Phàm chuyển cho Lương Võ 100 vạn phí điều trị, mà hiện tại nàng biết số tiền Tiêu Phàm từng nhận được cũng chỉ khoảng 100 vạn.

“Vụ tai nạn của bố mẹ Tiêu Phàm không đơn giản. Đội trưởng Lương bị đột kích lần này rất có khả năng là do hung thủ phái người tạo ra.”

Lê Nhã nghĩ đến đây thì ngớ người lại. Nàng vừa nghĩ đến một chuyện. Ở vụ cướp ngân hàng gần đây, tên cầm đầu đám cướp Tôn Hạo Côn đã từng giơ súng nhắm về phía Lương Võ mà nổ súng, có khi nào trong việc này cũng có ẩn tình hay không?

“Lúc đó cổ tay của Tôn Hạo Côn đã bị bắn thủng, hắn hoàn toàn không cần thiết phải tự tìm cái chết đến vậy. Với lực tự đâm đầu vào cột của hắn lúc đó, thì mục đích của hắn chính là muốn tự sát.”

Lê Nhã vội vã chạy đến một cái bệnh viện khác. Bây giờ Tôn Hạo Côn đang được chữa trị ở bệnh viện này, lần trước hắn tự đâm đầu vào cột dẫn đến hôn mê, vài ngày gần đây Lê Nhã nghe nói hắn đã tỉnh lại rồi, nếu ở trong trường hợp bình thường thì hắn cũng sẽ sắp được đưa đi thẩm vấn. Nhưng mà Lương Võ lại sảy ra chuyện vào đúng lúc này. Lê Nhã càng ngày càng nghi ngờ tên Tôn Hạo Côn này có liên quan đến vụ án của Lương Võ.

"Cảnh sát Lê.”

Bên ngoài phòng bệnh của Tôn Hạo Côn có người đang canh gác, bọn hắn nhìn thấy Lê Nhã đi tới bèn nhiệt tình chào hỏi.

"Các ngươi vất vả rồi, bây giờ tình trạng của Tôn Hạo Côn như thế nào rồi? Ta muốn vào trong đó hỏi hắn vài câu.”

Lê Nhã mở miệng nói.

“Tình trạng của hắn bây giờ khá ổn, sau khi hắn đi dạo một vòng ở quỷ môn quan thì bây giờ chắc cũng không còn suy nghĩ muốn chết nữa đâu, nhưng có hỏi gì hắn cũng không chịu nói. Cảnh sát Lê, ngươi vào trong đó hỏi đi, nhưng mà có lẽ sẽ không thu được kết quả gì đâu.”

Một người trong số họ mở miệng nói. Vụ án này là do đại đội hình sự và trinh sát phụ trách, thế nên việc Lê Nhã đến thẩm vấn Tôn Hạo Côn hoàn toàn không có vấn đề gì cả.

“Hắn ta có biết việc đội trưởng Lương sảy ra chuyện không?”

“Hắn không biết.”

“Ừm.”

Lê Nhã nhanh chóng đi vào trong phòng bệnh. Trên đầu Tôn Hạo Côn vẫn còn băng bó, vết thương của hắn chưa hồi phục hoàn toàn, lúc Lê Nhã đi vào phòng, trong ánh mắt hắn cũng chẳng có thay đổi gì. Lê Nhã vào phòng bệnh, ngồi xuống:

"Tôn Hạo Côn, hôm nay lại có người đến để ám sát đội trưởng Lương, hắn ta cũng bị bât lại giống ngươi rồi, bây giờ chúng ta muốn xem xem trong hai ngươi ai là người thật thà khai báo trước.”

Con ngươi của Tôn Hạo Côn co rút lại.

“Cầm súng cướp ngân hàng, ám sát đội trưởng Lương bất thành, nếu ngươi còn không chịu khai báo thì với các tội danh trên, có lẽ ngươi không trốn thoát khỏi án tử hình rồi, nói gì đến việc cũng rất có khả năng ngươi bị phán tù chung thân. Ngươi muốn một mình chống đỡ, nhưng ngươi nghĩ xem người đứng sau liệu có bỏ qua cho người nhà của ngươi hay không? Chỉ có khi nào người đứng sau bị bắt lại thì người nhà của ngươi mới thật sự an toàn.”

Giọng Tôn Hạo Khôn khàn khàn nói:

"Vì sao hôm nay lại là ngươi đến đây hỏi mà không phải Lương Võ?”

Hai mắt Lê Nhã sáng lên. Vì sao Tôn Hạo Côn lại nhận ra Lương Võ? Trong vụ cướp ngân hàng, hắn tự mình đâm đầu vào cột mà ngất đi rồi, từ khi hắn tỉnh lại trong bệnh viện thì khả năng cũng chẳng có ai nói gì với hắn cả.

“Bây giờ đội trưởng Lương đang thẩm vấn người còn lại. Ta và vài người đôbgf nghiệp đến đây để đón ngươi, một lát nữa là ngươi có thể gặp đội trưởng Lương để nói chuyện rồi.”

Lê Nhã nói với vẻ mặt tỏ ra không quan tâm.

“Nếu ngươi có gì muốn nói thì nhanh chóng nói đi, ta còn có thể kiếm một chút công lao. Nếu ngươi không muốn nói thì mà để người khác nói ra mất, thì cơ hội được giảm hình phạt cũng sẽ dành cho người khác đấy.”

Chương 130: Lời Khai

Trên mặt Tôn Hạo Côn có chú do dự, hắn biết rõ hậu quả của việc bản thân khai hết với cảnh sát sẽ là như thế nào. Nhưng mà khi con người từng suýt chết, thì bây giờ hân không còn muốn chết nữa. Nếu chết rồi thì sẽ không còn gì cả, nếu bị phán tù chung thân thì hắn vẫn có cơ hội xin giảm hình phạt, hắn vẫn còn có cơ hội ra tù, hắn vẫn sẽ có cơ hội gặp lại gia đình.

“Ta nói. Các ngươi phải tính cho ta cơ hội giảm án.”

Tôn Hạo Côn do dự một hồi rồi nói. Lê Nhã gật gật đầu, nàng mở chế độ quay video ở điện thoại lên. Tôn Hạo Khôn hít một hơi sâu rồi nói:

“Đúng thật là ta muốn giết chết đội trưởng Lương, người thuê ta giết đội trưởng Lương là chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Trường Không, Dư Thọ Nhân, hắn hứa với ta là nếu ta làm việc thành công thì sẽ đưa cho ta 500 vạn. Kể cả ta có thất bại đi chăng nữa thì số tiền này cũng sẽ được trả cho người nhà của ta.”

Lê Nhã biết tập đoàn Trường Không, nàng nói:

"Sản nghiệp của tập đoàn Trường Không cũng chỉ có khoảng hơn

một tỉ, những kẻ liều mạng như ngươi mà cũng sợ tập đoàn Trường Không hay sao? Tôn Hạo Côn, ngươi không thể tùy tiện vu cáo như vậy được."

Tôn Hạo Côn cười diễu cợt nói:

"Đấy là do các ngươi không biết mà thôi, Dư Thọ Nhân đáng sợ hơn so với những gì mà các ngươi biết rất nhiều, hơn nữa phía sau lưng hắn còn có thế lực đáng sợ hơn nữa."

…

Lê Nhã dò hỏi:

"Còn có thế lực nào đáng sợ hơn ở phía sau Dư Thọ Nhân sao?"

Tôn Hạo Côn lắc đầu.

"Cấp bậc của ta không đủ cao, những chuyện như thế này làm sao mà ta biết được."

Lê Nhã cau mày nói:

"Vậy làm sao ngươi biết được phía sau Dư Thọ Nhân còn có thế lực đáng sợ hơn? Chỉ với tư cách là chủ tịch tập đoàn Trường Không thôi thì địa vị của hắn cũng đã rất cao rồi."

Tôn Hạo Côn trầm mặc một hồi rồi nói:

"Ta từng nhìn thấy hắn bị đánh như chó ở trong một hộp đêm, nhưng hắn lại không dám có bất kì một câu oán hận nào."

Thần sắc của Lê Nhã ngưng trọng, người đánh Dư Thọ Nhân cho dù tài sản có 100 trăm triệu thì cũng không thể làm Dư Thọ Nhân sợ hãi được, như vậy mà nói thế lực sau lưng Dư Thọ Nhân còn lợi hại hơn so với suy đoán lúc trước của bọn hắn.

"Ngươi trở về nói với Lương Võ tốt nhất là hắn đừng nên điều tra nữa. Những gì ta nói với ngươi cũng đừng công bố ra bên ngoài, chỉ cần âm thầm giảm chút hình phạt cho ta là được rồi."

Tôn Hạo Côn trầm giọng nói.

Lê Nhã lạnh lùng đáp:

“Chuyện bọn ta làm không đến lượt Tôn Hạo Côn ngươi chỉ trỏ. Ngươi có còn muốn nói thêm gì không? Hiện tại khai ra càng nhiều thì càng có lợi cho ngươi hơn.”

Tôn Hạo Côn nhắm mắt lại, không nói thêm gì nữa. Đợi tầm nửa phút Lê Nhã thấy hắn vẫn không có ý muốn nói chuyện tiếp thì liền rời khỏi phòng bệnh.

“Cảnh sát Lê, ngươi nhanh như vậy đã đi ra rồi, có phải là lại không có thu hoạch được gì nữa không?”

Một trong mấy người cảnh sát ở đó dò hỏi, bọn hắn ở bên ngoài nên không thể nghe được bất kỳ âm thanh nào bên trong phòng bệnh.

“Có một chút, ta về trước đây.”

Sau khi Lê Nhã trở lại đội cảnh sát, nàng nhanh chóng lưu đoạn video đã quay được vào máy tính, xuất phát từ suy nghĩ đề phòng an toàn nàng còn copy thêm một bản vào USB, rồi đem USB giấu đi. Nếu chẳng may nàng có xảy ra chuyện thì ít nhất những tài liệu này vẫn còn.

“Thực lực của tập đoàn Trường Không vô cùng hùng hậu, Dư Thọ Nhân cũng không phải người bình thường, nếu chỉ dựa vào chút tài liệu hôm nay thu được từ Tôn Hạo Côn thì việc bắt Dư Thọ Nhân về điều tra e là chuyện không thể nào.”

Lê Nhã thầm nghĩ trong lòng.

Bởi vì Lương Võ xảy ra chuyện nên bây giờ đội của bọn hắn giống như rắn mất đầu, phần tài liệu này Lê Nhã cũng dự định là sẽ giữ bí mật, nếu qua mấy ngày nữa Lương Võ vẫn không tỉnh lại thì chắc chắn sẽ có đội trưởng mới được phái qua tiếp tục điều qua.

Nháy mắt ba ngày đã trôi qua, Tiêu Phàm vẫn đi học như bình thường. Lữ Tuyết Yến đã quay về Đế Đô từ lâu, bọn Thẩm Thần cũng từ ba kẻ nóng nảy vội vàng trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều.

“Tiêu Phàm, tình trạng của Lương đội đã chuyển biến tốt hơn, tuy

rằng vẫn chưa thể tỉnh lại, nhưng số liệu cơ thể ở mọi phương diện đều đã dần chuyển biến tốt hơn, các chuyên gia xem bệnh đều nói xác xuất Lương đội rơi vào trạng thái thực vật đã giảm đi rất nhiều. Lương đội vừa được chuyển ra khỏi phòng ICU rồi, bây giờ đang ở phòng chăm sóc đặc biệt."

Là Lê Nhã điện thoại cho Tiêu Phàm, ánh mắt Tiêu Phàm sáng lên, hắn lập tức chạy tới bệnh viện mà Lương Võ đang nằm bằng tốc độ nhanh nhất có thể.

"Tiêu Phàm, cảm ơn ngươi, thật sự rất cảm ơn ngươi."

Vợ của Lương Võ đang chăm sóc cho hắn, nhìn thấy Tiêu Phàm đến nàng liên tục nói cảm ơn. Ngày hôm trước có ba vị chuyên gia từ nhiều nơi khác nhau đến đây, sau khi bọn hắn cùng chẩn đoán bệnh cho Lương Võ thì hội ý rồi đưa ra phương án điều trị tối ưu nhất, kết quả cho đến hiện tại vẫn rất khả quan, bọn họ cảm thấy phương án điều trị này rất tốt.

Chương 129: Nguy Kịch

"Chị dâu đừng khách khí. Vụ án của cha mẹ ta đã gây rắc rối cho Lương đội trưởng một thời gian dài rồi, bây giờ Lương đội trưởng như thế này trong lòng ta cảm thấy rất áy náy. Ta muốn vào thăm Lương đội một chút, không biết là có được không?"

Tiêu Phàm nói.

Vợ của Lương Võ liên tục gật đầu:

"Đương nhiên là có thể, nhưng mà phải nói với bác sĩ trước, hơn nữa thời gian thăm bệnh có hạn, ngươi không thể ở trong đó quá lâu."

"Ừm, được."

Không lâu sau Tiêu Phàm đã nhận được sự cho phép của bác sĩ. Bước vào phòng chăm sóc đặc biệt, Lương Võ im lặng nằm ở nơi đó, tóc của hắn đã bị cạo sạch. Không chần chừ thêm nữa, Tiêu Phàm lập tức sử dụng năng lực thấu thị, hắn thấy được cảnh

tượng bên trong đầu của Lương Võ, so với tình trạng của ba ngày trước thì đã khá hơn nhiều rồi.

Trong ba ngày này Tiêu Phàm đã tìm hiểm thêm không ít tài liệu về đại não, bây giờ hắn có thể nhìn thấy tình hình trong đầu của Lương Võ rất rõ ràng, do đó Tiêu Phàm cũng có thể đưa ra một số phán đoán.

“Ồ, nơi này có chút máu bầm.”

Ánh mắt Tiêu Phàm sáng lên, chút máu bầm này có thể là nguyên nhân dẫn đến việc Lương Võ vẫn hôn mê tới bây giờ.

“Tan cho ta.”

Biết rõ nơi nào có vấn đề, Tiêu Phàm liền nhanh chóng sử dụng niệm lực tinh thần đem chỗ máu bầm tụ lại đánh tan, những chỗ máu bầm này dưới sự khống chế của Tiêu Phàm rất nhanh đã rời khỏi đại não của Lương Võ, không còn mấy vết máu bầm này nữa, đại não của Lương Võ bỗng nhiên thông suốt rất nhiều.

“Lương đội trưởng, tỉnh lại đi. Lương đội trưởng, ta là Tiêu Phàm đây, vụ án của cha mẹ ta vẫn còn phải nhờ ngươi giúp đỡ phá án nữa mà.”

Trong miệng Tiêu Phàm liên tục kêu lên, đồng thời hắn cũng sử dụng niệm lực tinh thần ở trong đầu Lương Võ trực tiếp hô.

“Tích tích tích!”

Thiết bị bên cạnh đột nhiên kêu lên, y tá bên trong phòng chăm sóc đặc biệt vội vã đi đến. Sóng não của Lương Võ đang không ngừng nhấp nhô, Tiêu Phàm tinh mắt nhìn thấy ngón tay của Lương Võ vô thức giật giật một chút.

“Y tá, ngón tay của Lương đội vừa nhúc nhích.”

Tiêu Phàm vội vàng nói.

Y tá lập tức nhìn về phía bàn tay của Lương Võ, ngón tay hắn lúc này lại nhẹ nhàng cử động một lần nữa.

“Lương đội, ta là Tiêu Phàm đây. Ngươi nhanh tỉnh lại đi, công việc trong đội hình sự không ít đâu, bọn người Lê Nhã vẫn đang chờ ngươi trở về chỉ huy đó.”

Tiêu Phàm lại hô thêm một lần nữa.

Sau vài giây, Lương Võ chậm rãi mở mắt ra, trên mặt hắn lộ rõ vẻ đau đớn, hắn vừa mới phẫu thuật mấy ngày trước, nên nhất định là còn rất đau.

“Lương đội trưởng, ngươi đừng nhúc nhích, đầu của ngươi bị thương vừa mới phải phẫu thuật a.”

Tiêu Phàm vội vàng nói.

Y tá cũng mau chóng kêu bác sĩ tới kiểm tra, Tiêu Phàm bèn rời khỏi phòng bệnh.

“Chị dâu, Lương đội trưởng tỉnh rồi, chẳng mấy chốc bác sĩ sẽ qua đây kiểm tra, ngươi chờ một lát là có thể vào thăm rồi.”

Tiêu Phàm cười lớn nói, Lương Võ tỉnh lại, tảng đá lớn đè nặng trong lòng hắn cuối cùng cũng rơi xuống.

“Có thật không?”

Vợ của Lương Võ hưng phấn hỏi.

Tiêu Phàm gật đầu một cái:

“Thật mà, Lương đội vừa mới mở mắt, ánh mắt cũng không có vẻ si ngốc, sẽ không có vấn đề gì đâu.”

“Thật may.”

Vợ của Lương Võ lập tức gọi điện thoại thông báo tin tốt này với người trong nhà. Nửa giờ sau, người nhà của Lương Võ đã đến, Lê Nhã và những người khác cũng đến. Sau khi nghe y tá nói là Tiêu Phàm đánh thức Lương Võ, bọn hắn lại rối rít cảm ơn một trận.

“Tiêu Phàm, con trai ta nói là muốn gặp ngươi.”

Cha của Lương Võ từ trong phòng chăm sóc đặc biệt đi ra nói. Tiêu Phàm gật đầu một cái rồi tiến vào phòng bệnh, y tá nhìn thấy Tiêu Phàm đi vào đều tạm thời rời khỏi., trong phòng chỉ còn lại Tiêu Phàm và Lương Võ.

“Tiêu...Tiêu Phàm, vụ án của cha mẹ ngươi ta đã hứa là sẽ phá được trong vòng 2 tháng, nhưng bây giờ ta sợ là có chút khó hoàn thành, ngươi ngày thường cũng nên cẩn thận hơn, vụ án của cha mẹ ngươi có chút phức tạp.”

Lương Võ nói có chút khó khăn, vốn là hắn không định nói ra, nhưng hiện tại hắn thiếu chút nữa là chết rồi, hung thủ phía sau có khả năng sẽ tiếp tục nhắm vào Tiêu Phàm, hắn muốn nhắc nhở Tiêu Phàm một chút.

“Vụ án của cha mẹ ta rất phức tạp sao?”

Tiêu Phàm ngơ ngẩn, vụ án của cha mẹ hắn là một tai nạn giao thông từ 5 năm trước nên khó có thể điều tra manh mối là bình thường, cũng rất có thể sẽ trở thành một vụ án lâu năm, nhưng tại sao Lương Võ lại hình dung bằng hai từ phức tạp.”

“Lương đội trưởng, ý của ngươi là vụ án của cha mẹ ta không chỉ đơn giản là tai nạn xe cộ?”

Lương Võ trầm mặt một lát:

“Vụ án của cha mẹ ngươi khả năng cao là một vụ giết người, tuy rằng vẫn chưa biết rõ nguyên nhân vì sao bọn họ bị hại, nhưng có thể khẳng định rằng bọn họ là bị mưu sát. Năm đó vụ án này có một người chứng kiến tên là Vương Hùng, hắn và Lưu Khôn từng là bạn tù, Vương Hùng đã chết trong tù rồi, manh mối này chúng ta cũng là biết được từ Lưu Khôn.”

Chương 130: Ngươi Đây Là Đang Xem Thường Người Khác Đó

Nói xong mấy câu này, sắc mặt của Lương Võ đã trở nên rất kém.

Tiêu Phàm vội vàng nói:

“Lương đội trưởng ngươi khoan hãy nói, trước tiên ngươi cứ dưỡng thương đi, ta hiểu ý của ngươi là muốn kêu ta cẩn thận một chút, ta bình thường nhất định sẽ cẩn thận hơn.”

“Ngươi cùng Lê Nhã nói chuyện một chút đi, nàng biết rõ chuyện này.”

Lương Võ miễn cưỡng nói.

…

Từ phòng bệnh đi ra, Tiêu Phàm hẹn Lê Nhã đi ăn cơm, Lê Nhã cũng vui vẻ đồng ý.

“Tiêu Phàm xe này là của bạn ngươi sao? Tốt nhất là ngươi đừng nên mượn chạy ra ngoài nhiều, lỡ trầy xước thì rắc rối lắm.”

Ngồi vào bên trong xe của Tiêu Phàm, Lê Nhã nói.

Nàng từ chỗ Lương Võ biết được chút tin tức, cha mẹ của Tiêu Phàm đều đã mất, điều kiện trong nhà cũng bình thường, gần đây nhận được 100 vạn tiền thưởng mới thoải mái hơn một chút. Nhưng Tiêu Phàm cũng đã đóng trước 100 vạn tiền viện phí cho Lương Võ rồi.

“Lê Nhã tỷ, ngươi đây là xem thường người khác đó, tại sao không thể là xe của ta?”

Tiêu Phàm bĩu môi nói

Lê Nhã trợn tròn mắt:

“Các cách kiếm tiền nhanh đều có trong luật hình sự, tài sản của ngươi có bao nhiêu làm sao mà tỷ tỷ đây không biết rõ hả? Xe này hẳn là của người tên Thẩm Thần, bạn cùng phòng của ngươi chứ gì.”

Quãng thời gian trước có kẻ cướp ngân hàng gây án, bọn hắn đã điều tra thông tin của tất cả con tin. Sợ chẳng may còn có kẻ cướp đứng phía sau màn trà trộn vào bên trong đám con tin. Thời điểm

tra được thông tin của Thẩm Thần, bọn hắn đều sợ ngây người, hay thật, bên trong đám con tin thế mà còn có thiếu gia nhà giàu như thế này. Bọn cướp nếu mà bắt cóc Thẩm Thần, tiền kiếm được khả năng còn nhiều hơn so với cướp ngân hàng.

“Đầu năm nay nói thật mà không có ai tin tưởng, haiz.”

Tiêu Phàm lắc lắc đầu.

“Nhanh chóng lái xe đi, mấy ngày nay đội trưởng xảy ra chuyện ta lo lắng không có tâm tình ăn gì hết, thật khó mà đội trưởng mới tỉnh lại, chúng ta đi ăn bữa ngon đi, ngươi cũng đừng tiếc tiền nha.”

Lê Nhã thúc giục.

Không bao lâu Tiêu Phàm lái xe đến một nhà hàng coi như không tệ, phí dụng ở đây cũng không phải là rất cao, nếu hắn đưa Lê Nhã vào nơi đắt hơn nàng xchawsc chắn sẽ không chịu vào.

“Lê Nhã tỷ, Lương đội trưởng bảo ta tìm ngươi, hắn nói với ta là vụ án của cha mẹ ta không đơn giản.”

Ăn một chút rồi Tiêu Phàm mới nói.

Thần sắc của Lê Nhã trở nên nghiêm túc, nàng quay đầu nhìn bốn phía, bàn của bọn hắn ở trong góc, bên cạnh không có người, nếu nhỏ giọng nói chuyện thì người khác chắc sẽ không nghe thấy được.

“Lúc nãy, Lương đội trưởng gọi ngươi vào trong phòng, là để nói cái này?”

“Ừm.”

Lê Nhã suy nghĩ một hồi rồi nói:

“Lương đội hẳn là sợ ngươi gặp nguy hiểm nên muốn nhắc nhở ngươi một chút, người đứng phía sau chuyện này lá gan đúng là rất lớn, thậm chí ngay cả Lương đội trưởng cũng dám diệt khẩu. Vụ án của cha mẹ ngươi hiện giờ chúng ta đã xác định chắc chắn 100% là mưu sát.”

Tiêu Phàm rót cho Lê Nhã ly nước, Lê Nhã uống một hớp nhỏ rồi nói tiếp:

“Kẻ cướp ngân hàng mấy ngày trước cũng có vấn đề, thủ lĩnh của bọn hắn là muốn tìm cơ hội để giết Lương đội, cướp ngân hàng chỉ là phụ thôi.”

Ánh mắt của Tiêu Phàm lộ vẻ kinh ngạc, vụ án cướp ngân hàng vậy mà còn có ẩn tình như thế này.

Lê Nhã nói:

“Ba ngày trước Tôn Hạo Côn vừa mới tỉnh lại ta đã hỏi hắn, hắn thừa nhận là có người sai hắn giết Lương đội, nhưng cụ thể là ai thì hiện tại ta không thể nói cho ngươi biết. Chuyện này ta cũng cũng chưa báo cáo với bên trên, hơn nữa chúng ta cũng không đủ bằng chứng để bắt đối phương. Nếu chỉ dựa vào lời nói của Tôn Hạo Côn thì không đủ sức thuyết phục.”

Tiêu Phàm sắc mặt âm trầm, hắn cứ nghĩ cha mẹ qua đời vì tai nạn xe cộ nhưng không ngờ lại là bị mưu sát!

“Cha mẹ của ta chỉ là nông dân thành thật, vì để ta được đi học nên mới liều mạng kiếm tiền mua phòng ở bên trong thành phố, như thế tại sao lại có người phí sức muốn mưu sát bọn hắn?”

Tiêu Phàm trầm giọng nói.

Lê Nhã lắc đầu:

“Chuyện này chúng ta cũng không rõ. Theo Tôn Hạo Côn nói người mà hắn biết tuy rằng địa vị rất cao, nhưng thật ra chỉ là một con cờ, sau lưng còn có thế lực lớn hơn nữa. Tiêu Phàm, sau khi ngươi biết chuyện này thì bình thường đề cao cảnh giác là được, ngươi ngàn vạn lần không được âm thầm điều tra, nếu không khả năng cao là ngươi hay thậm chí những người xung quanh ngươi đều sẽ gặp phải nguy hiểm.”

Tiêu Phàm khẽ gật đầu hắn cẩn thận nghĩ lại, nhà mình vì sao lại trêu chọc đến một nhân vật đáng sợ như vậy? Có Tôn Hạo Côn làm chứng mà vẫn không thể động vào, như vậy thân phận địa vị hắn là rất cao, nhưng mà người như thế này cũng chỉ là một con cờ,

như vậy thế lực sau lưng còn phải mạnh cỡ nào?

“Có lẽ sau này ta có thể hỏi ông nội một chút.”

Tiêu Phàm thầm nghĩ.

Chương 131: Phụ Đạo

Nếu gia đình bọn hắn có gì đặc biệt, ông nội của hắn – Tiêu Hải chắc chắn biết rõ.

“Lê Nhã tỷ, người Tôn Hạo Côn nói là ai không thể nói cho ta biết sao?”

Tiêu Phàm dò hỏi.

Lê Nhã lắc đầu:

“Tiêu Phàm, cái này không được, trước mắt chưa thể chứng minh đối phương có vấn đề hay không nên việc nói cho ngươi đối phương là ai là vi phạm quy tắc nghiêm trọng.”

Nếu nàng nói cho Tiêu Phàm, lỡ đâu Tiêu Phàm đi qua tìm đối phương rồi xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?

“Được rồi, vậy ta sẽ không hỏi.”

Ăn xong bữa cơm, miệng Tiêu Phàm nhạt như nước ốc, đã biết rõ cha mẹ là bị mưu sát khiến trong lòng của hắn vô cùng khó chịu.

“Tiêu Phàm tuy là Lương đội trưởng hứa với ngươi hai tháng sẽ tìm ra thủ phạm, nhưng bây giờ Lương đội bị tập kích, lại thêm độ khó của vụ án tăng lên, cho nên khả năng là cần nhiều thời gian hơn.”

Tiêu Phàm lái xe đưa Lê Nhã về, trước khi xuống xe Lê Nhã nói.

“Được rồi, ta hiểu mà.”

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

“Bái bai.”

Sau khi Lê Nhã xuống xe, Tiêu Phàm cũng nhanh chóng rời khỏi, hắn không kịp chờ đợi mà muốn gặp ông nội của mình một chút nhưng còn chưa đến thời gian đã hẹn, lúc này hắn muốn gặp cũng không gặp được.

“Ba, mẹ! Ta nhất định phải tìm ra hung thủ, báo thù cho hai người.”

Tiêu Phàm về nhà, hắn cầm hình cha mẹ mình lên lẩm bẩm. Về đến nhà, tâm trạng phiền não của hắn cũng dần bình tĩnh lại, dù sao hiện tại hắn cũng không phải là người bình thường, ngay cả khi bây giờ hắn không có năng lực, thì về sau đạt được nhiều chỗ tốt từ Tiêu Hải, hắn nhất định sẽ có năng lực để báo thù cho cha mẹ của mình.

“Tích tích.”

Điện thoại di động reo lên, là Diệp Phi gọi đến, Tiêu Phàm hơi kinh ngạc. Diệp Phi tuy thân thủ tốt nhưng hắn lại là một người khó hiểu, bình thường nếu có việc gì cũng là Thẩm Thần hoặc là Khổng Húc gọi cho hắn.

“Có chuyện gì vậy Nhị ca?”

Tiêu Phàm nhận điện thoại rồi nói.

Diệp Phi ho nhẹ một tiếng:

“Lão tam, ngươi đến kí túc xá đi, giúp ta phụ đạo một chút trọng điểm thi, học kì này ta không thể rớt tín chỉ nữa, nếu không thì Lữ Tuyết Yến sẽ không cho ta gặp mặt nữa.”

Trong lòng Tiêu Phàm buồn cười, tình yêu còn có động lực này sao.

“Được, ta lập tức tới ngay. Nhưng mà, ngươi khoan hãy học, chúng ta đánh mấy trận rồi nói sau.”

Không bao lâu sau Tiêu Phàm đã đến kí túc xá, trước tiên hắn cùng bọn Diệp Phi hào hứng mà chơi mấy trận.

“Ngươi hôm nay có chuyện gì sao lão tam, giống như là không được thoải mái lắm, là cãi nhau với Tô học muội sao?”

Khổng Húc dò hỏi.

Tiêu Phàm hôm nay ở trong game đúng là giết người như điên. Bọn hắn chơi mấy trận đều thắng liên tiếp, 80% mạng giết được đều do Tiêu Phàm xử lý, tình huống này không đúng lắm.

Tiêu Phàm thở dài mệt mỏi rồi nói:

“Chuyện này không có liên quan tới Ấu Vi, là do phát sinh chút chuyện khác, nhưng chuyện này ta không tiện nói với các ngươi.”

Gia đình bọn Khổng Húc đều có năng lực không tồi, nhưng chuyện như thế này Tiêu Phàm không muốn liên lụy tới bọn hắn, hắn muốn sau này tự mình giải quyết.

“Nhị ca, lấy sách ra đi, ta sẽ ghi lại trọng điểm cho ngươi. Ngươi có chỗ nào không hiểu cũng có thể hỏi ta.”

Ghi trọng điểm cho Diệp Phi xong, phụ đạo cho hắn một chút rồi Tiêu Phàm mới rời đi, hôm nay hắn ở kí túc xá không tiện lắm, trời tối hắn còn cần phải tập luyện niệm lực tinh thần.

“Chắc là lão tam đã đụng phải một chuyện rất lớn.”

Khổng Húc trầm giọng nói.

Thẩm Thần khẽ gật đầu:

“Khẳng định là như vậy. Bây giờ tam ca có tiền, tiền có thể giải quyết được 90% vấn đề, nếu mà nhiều tiền thì có thể giải quyết 99% vấn đề. Còn vấn đề không giải quyết được thì không phải là vấn đề nhỏ.”

Diệp Phi như có điều suy nghĩ nói:

“Ta cảm thấy trên người lão tam có sát ý.”

Thẩm Thần bĩu môi:

“Nhị ca, ngươi thật sự xem mình là cao thủ võ lâm sao, lại còn sát ý nữa.”

Diệp Phi tức giận, nói:

“Mới vừa rồi chẳng phải là lão tam ở trong game giết người như điên sao?”

Hắn thật sự cảm thấy là sát ý. Nhưng cái này không thể nói rõ ràng với bọn Thẩm Thần được.

Khổng Húc nói:

“Chúng ta có cần điều tra một chút hay không? Có lẽ chúng ta có thể giúp lão tam một chút.”

Diệp Phi gật đầu:

“Ta đồng ý.”

“Đồng ý.”

Thẩm Thần cũng vội vàng phụ họa.

…

Đám Khổng Húc đã nhanh chóng điểu tra ra được bệnh viện, bọn họ biết Lương Vũ đã bị tập kích.

"Lương đội trưởng tỉnh lại có gặp qua tam ca, sau đó tam ca hẹn Lê Nhã ra ngoài ăn cơm, Tô học muội xinh đẹp như vậy trong khi Lê Nhã đã có bạn trai, không thể nào là tam ca di tình biệt luyến chứ."

Thẩm Thần phân tích nói.

Khổng Húc đảo mắt phản bác:

"Ngươi đang nói nhảm gì đấy? Chắc chắn lão tam hẹn gặp Lê Nhã là về chuyện vụ án, có thể bọn họ nói đến hai vụ. Một vụ là Lương đội bị tập kích, hung thủ có thể là đồng bọn của kẻ trong vụ cướp ngân hàng, đám Lương đội kể cho lão tam nghe để bảo hắn cẩn thận một chút. Một vụ khác có lẽ là vụ án của cha mẹ lão tam

không bình thường."

Diệp Phi gật đầu, Khổng Húc phân tích rất hợp lý.

Chương 132: Nhờ Vả

"Nhà lão đại có quan hệ gì với bên hệ thống cảnh sát không?"

Diệp Phi dò hỏi.

Khổng Húc lắc đầu:

"Không có, nhưng bên đó có một vị trưởng bối quen biết nhà ta giữ chức vị cũng không thấp, để ta nhờ vị trưởng bối đó hỏi giúp thử, hẳn là sẽ hỏi được gì đó."

"Vậy lão đại mau hỏi đi."

Thẩm Thần nói.

Khổng Húc tức giận nói:

"Việc này sao mà vội vàng được? Nhờ trưởng bối thăm dò thì ta cũng không thể chỉ gọi một cú điện thoại liền bảo người ta đi chứ, ít ra cũng phải mang theo ít đồ tới cửa thăm hỏi. Hôm nay đã muộn rồi, để ngày mai đi."

Sáng sớm ngày hôm sau, Khổng Húc đã đến nhà của đối phương, tranh thủ trước khi đối phương đi làm.

"Tiểu Húc tới đây sớm vậy, xem ra là có chuyện nhỉ. Còn khách sáo với chú Lý làm gì, cứ trực tiếp gọi một cuộc điện thoại qua không phải là được rồi sao?"

Đối phương cười nói, cấp bậc của hắn không thấp, nhưng hắn gặp lão gia tử nhà Khổng Húc cũng phải cung kính lễ phép, chức vị của cha và bác cả Khổng Húc cũng còn cao hơn hắn.

"Lý thúc, ta quả thật muốn nhờ ngài giúp một chuyện, chuyện là thế này —— "

Khổng Húc kể lại toàn bộ sự tình.

"Ta giúp ngươi gọi điện thoại hỏi thử vậy."

Điện thoại nhanh chóng được nối máy:

"Thanh Lâm, có chuyện này muốn hỏi ngươi một chút, chắc ngươi có biết Lương Võ đội trưởng đội điều tra hình sự chứ? Hắn hẳn là cấp dưới tài giỏi đắc lực của ngươi đúng không."

Trần Thanh Lâm đang ở đầu bên kia cuộc gọi rất ngạc nhiên, thế mà lại có người hỏi về Lương Võ.

"Tất nhiên ta có biết, gần đây hắn vừa bị tấn công, không biết bí thư Lý có gì dặn dò sao?"

Bí thư Lý trước mặt Khổng Húc cũng không phải là nhân vật lớn gì ở tỉnh, nhưng hắn lại là nhân vật lớn ở thành phố này, thân phận địa vị của Trần Thanh Lâm rất cao, nhưng so với hắn vẫn thấp hơn một chút.

"Chuyện hắn bị tấn công là sao? Còn nữa, vụ án gần đây mà hắn đang điều tra có vấn đề gì không?"

Bí thư Lý dò hỏi, Trần Thanh Lâm thầm nghĩ trong lòng, chẳng lẽ là bên lão Ngụy có báo cho bí thư Lý Vạn Tùng biết chuyện gì à? Với khả năng của lão Ngụy, nếu có nói gì thì Lý Vạn Tùng quan tâm cũng là chuyện rất bình thường.

"Bí thư Lý, hiện giờ có thể xác định vụ án của cha mẹ Tiêu Phàm là bị mưu sát. Hung thủ thật sự không đơn giản, chuyện của Lương Võ có khả năng cao là do người bên phía hung thủ tấn công muốn diệt khẩu."

Trần Thanh Lâm trầm giọng nói.

Sắc mặt Lý Vạn Tùng thay đổi, hắn nghiêm túc đáp lời:

"Ngay cả cảnh sát mà đối phương cũng dám tấn công, nhất định phải điều tra nghiêm ngặt, điều tra ra được tuyệt đối không thể nhân nhượng. Nếu vụ án này có tiến triển, ngươi cứ báo cáo lại với ta, ta sẽ hỗ trợ ngươi hết sức."

Ở đầu bên kia điện thoại, Trần Thanh Lâm nghiêm túc đáp:

"Vâng, cảm ơn sự hỗ trợ của bí thư Lý!"

Có Lý Vạn Tùng tỏ thái độ như vậy, Trần Thanh Lâm đã yên tâm hơn, nếu vụ án này dính líu đến các thế lực lớn, chỉ dựa vào sức của hắn cũng chưa chắc đã lật đổ được đối phương.

"Ta cúp đây."

Lý Vạn Tùng cúp điện thoại.

"Cha mẹ bạn học của Tiểu Húc không phải sự cố tai nạn xe, cha mẹ hắn đã bị mưu sát, vụ án này không đơn giản, có lẽ phải tốn không ít thời gian mới có thể phá được."

Lý Vạn Tùng suy nghĩ một chút rồi nói.

Khổng Húc nói:

"Chú Lý, còn phiền ngài hỏi thêm về vụ án giúp ta, quan hệ giữa ta và người đồng học đó rất tốt, quan hệ giữa chúng ta có thể xem như là anh em ruột."

"Không thành vấn đề. Lúc nãy, ngươi cũng nghe thấy rồi đó, ta đã đánh tiếng với bên kia rồi. Ngươi cũng đừng tự mình đi điều tra, hung thủ sau màn vô cùng độc ác, rất có thể ngươi cũng sẽ gặp nguy hiểm."

Lý Vạn Tùng cảnh báo nói.

Khổng Húc gật đầu:

"Biết được chuyện như vậy là tốt rồi, dù gì chúng ta cũng có thể an ủi Tiêu Phàm được phần nào, Lý thúc, vậy ta đi trước không làm chậm trễ ngươi đi làm nữa."

Lý Vạn Tùng cười nói:

"Ta chậm một chút cũng không sao, lại không có ai ghi sổ ta đến muộn, ha ha. Nếu có thời gian thì ngươi đây qua uống vài chén với ta."

"Được, Lý thúc."

Khổng Húc rời đi, một giờ sau, hắn trở về ký túc xá.

"Sao rồi lão đại?"

Thẩm Thần vội vàng hỏi thăm.

Khổng Húc kể hết mọi chuyện ra, Diệp Phi cau mày nói:

"Hèn gì, thái độ của lão tam có chút không đúng, hẳn là hắn đã biết cha mẹ mình thật ra đã bị người ta mưu sát."

Thẩm Thần hỏi:

"Vậy chúng ta nhờ người trong nhà điều tra giúp?"

Khổng Húc vội vàng ngăn:

"Ngàn vạn lần đừng làm như vậy. Hung thủ phía sau màn ngay cả Lương đội trưởng cũng dám phái người tấn công, các ngươi nhờ người nhà điều tra, vậy người trong nhà cũng có thể sẽ gặp nguy hiểm. Cảnh sát nhất định sẽ dốc hết sức lực điều tra, chúng ta vẫn đừng nên gây thêm phiền phức. Chúng ta chỉ cần quan tâm lão tam nhiều hơn là được."

Diệp Phi và Thẩm Thần gật đầu.

Chương 133: Phụ Đạo

Nếu gia đình bọn hắn có gì đặc biệt, ông nội của hắn – Tiêu Hải chắc chắn biết rõ.

“Lê Nhã tỷ, người Tôn Hạo Côn nói là ai không thể nói cho ta biết sao?”

Tiêu Phàm dò hỏi.

Lê Nhã lắc đầu:

“Tiêu Phàm, cái này không được, trước mắt chưa thể chứng minh

đối phương có vấn đề hay không nên việc nói cho ngươi đối phương là ai là vi phạm quy tắc nghiêm trọng.”

Nếu nàng nói cho Tiêu Phàm, lỡ đâu Tiêu Phàm đi qua tìm đối phương rồi xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?

“Được rồi, vậy ta sẽ không hỏi.”

Ăn xong bữa cơm, miệng Tiêu Phàm nhạt như nước ốc, đã biết rõ cha mẹ là bị mưu sát khiến trong lòng của hắn vô cùng khó chịu.

“Tiêu Phàm tuy là Lương đội trưởng hứa với ngươi hai tháng sẽ tìm ra thủ phạm, nhưng bây giờ Lương đội bị tập kích, lại thêm độ khó của vụ án tăng lên, cho nên khả năng là cần nhiều thời gian hơn.”

Tiêu Phàm lái xe đưa Lê Nhã về, trước khi xuống xe Lê Nhã nói.

“Được rồi, ta hiểu mà.”

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

“Bái bai.”

Sau khi Lê Nhã xuống xe, Tiêu Phàm cũng nhanh chóng rời khỏi, hắn không kịp chờ đợi mà muốn gặp ông nội của mình một chút nhưng còn chưa đến thời gian đã hẹn, lúc này hắn muốn gặp cũng không gặp được.

“Ba, mẹ! Ta nhất định phải tìm ra hung thủ, báo thù cho hai người.”

Tiêu Phàm về nhà, hắn cầm hình cha mẹ mình lên lẩm bẩm. Về đến nhà, tâm trạng phiền não của hắn cũng dần bình tĩnh lại, dù sao hiện tại hắn cũng không phải là người bình thường, ngay cả khi bây giờ hắn không có năng lực, thì về sau đạt được nhiều chỗ tốt từ Tiêu Hải, hắn nhất định sẽ có năng lực để báo thù cho cha mẹ của mình.

“Tích tích.”

Điện thoại di động reo lên, là Diệp Phi gọi đến, Tiêu Phàm hơi kinh

ngạc. Diệp Phi tuy thân thủ tốt nhưng hắn lại là một người khó hiểu, bình thường nếu có việc gì cũng là Thẩm Thần hoặc là Khổng Húc gọi cho hắn.

“Có chuyện gì vậy Nhị ca?”

Tiêu Phàm nhận điện thoại rồi nói.

Diệp Phi ho nhẹ một tiếng:

“Lão tam, ngươi đến kí túc xá đi, giúp ta phụ đạo một chút trọng điểm thi, học kì này ta không thể rớt tín chỉ nữa, nếu không thì Lữ Tuyết Yến sẽ không cho ta gặp mặt nữa.”

Trong lòng Tiêu Phàm buồn cười, tình yêu còn có động lực này sao.

“Được, ta lập tức tới ngay. Nhưng mà, ngươi khoan hãy học, chúng ta đánh mấy trận rồi nói sau.”

Không bao lâu sau Tiêu Phàm đã đến kí túc xá, trước tiên hắn cùng bọn Diệp Phi hào hứng mà chơi mấy trận.

“Ngươi hôm nay có chuyện gì sao lão tam, giống như là không được thoải mái lắm, là cãi nhau với Tô học muội sao?”

Khổng Húc dò hỏi.

Tiêu Phàm hôm nay ở trong game đúng là giết người như điên. Bọn hắn chơi mấy trận đều thắng liên tiếp, 80% mạng giết được đều do Tiêu Phàm xử lý, tình huống này không đúng lắm.

Tiêu Phàm thở dài mệt mỏi rồi nói:

“Chuyện này không có liên quan tới Ấu Vi, là do phát sinh chút chuyện khác, nhưng chuyện này ta không tiện nói với các ngươi.”

Gia đình bọn Khổng Húc đều có năng lực không tồi, nhưng chuyện như thế này Tiêu Phàm không muốn liên lụy tới bọn hắn, hắn muốn sau này tự mình giải quyết.

“Nhị ca, lấy sách ra đi, ta sẽ ghi lại trọng điểm cho ngươi. Ngươi

có chỗ nào không hiểu cũng có thể hỏi ta.”

Ghi trọng điểm cho Diệp Phi xong, phụ đạo cho hắn một chút rồi Tiêu Phàm mới rời đi, hôm nay hắn ở kí túc xá không tiện lắm, trời tối hắn còn cần phải tập luyện niệm lực tinh thần.

“Chắc là lão tam đã đụng phải một chuyện rất lớn.”

Khổng Húc trầm giọng nói.

Thẩm Thần khẽ gật đầu:

“Khẳng định là như vậy. Bây giờ tam ca có tiền, tiền có thể giải quyết được 90% vấn đề, nếu mà nhiều tiền thì có thể giải quyết 99% vấn đề. Còn vấn đề không giải quyết được thì không phải là vấn đề nhỏ.”

Diệp Phi như có điều suy nghĩ nói:

“Ta cảm thấy trên người lão tam có sát ý.”

Thẩm Thần bĩu môi:

“Nhị ca, ngươi thật sự xem mình là cao thủ võ lâm sao, lại còn sát ý nữa.”

Diệp Phi tức giận, nói:

“Mới vừa rồi chẳng phải là lão tam ở trong game giết người như điên sao?”

Hắn thật sự cảm thấy là sát ý. Nhưng cái này không thể nói rõ ràng với bọn Thẩm Thần được.

Khổng Húc nói:

“Chúng ta có cần điều tra một chút hay không? Có lẽ chúng ta có thể giúp lão tam một chút.”

Diệp Phi gật đầu:

“Ta đồng ý.”

“Đồng ý.”

Thẩm Thần cũng vội vàng phụ họa.

…

Đám Khổng Húc đã nhanh chóng điểu tra ra được bệnh viện, bọn họ biết Lương Vũ đã bị tập kích.

"Lương đội trưởng tỉnh lại có gặp qua tam ca, sau đó tam ca hẹn Lê Nhã ra ngoài ăn cơm, Tô học muội xinh đẹp như vậy trong khi Lê Nhã đã có bạn trai, không thể nào là tam ca di tình biệt luyến chứ."

Thẩm Thần phân tích nói.

Khổng Húc đảo mắt phản bác:

"Ngươi đang nói nhảm gì đấy? Chắc chắn lão tam hẹn gặp Lê Nhã là về chuyện vụ án, có thể bọn họ nói đến hai vụ. Một vụ là Lương đội bị tập kích, hung thủ có thể là đồng bọn của kẻ trong vụ cướp ngân hàng, đám Lương đội kể cho lão tam nghe để bảo hắn cẩn thận một chút. Một vụ khác có lẽ là vụ án của cha mẹ lão tam không bình thường."

Diệp Phi gật đầu, Khổng Húc phân tích rất hợp lý.

Chương 134: Nhờ Vả

"Nhà lão đại có quan hệ gì với bên hệ thống cảnh sát không?"

Diệp Phi dò hỏi.

Khổng Húc lắc đầu:

"Không có, nhưng bên đó có một vị trưởng bối quen biết nhà ta giữ chức vị cũng không thấp, để ta nhờ vị trưởng bối đó hỏi giúp thử, hẳn là sẽ hỏi được gì đó."

"Vậy lão đại mau hỏi đi."

Thẩm Thần nói.

Khổng Húc tức giận nói:

"Việc này sao mà vội vàng được? Nhờ trưởng bối thăm dò thì ta cũng không thể chỉ gọi một cú điện thoại liền bảo người ta đi chứ, ít ra cũng phải mang theo ít đồ tới cửa thăm hỏi. Hôm nay đã muộn rồi, để ngày mai đi."

Sáng sớm ngày hôm sau, Khổng Húc đã đến nhà của đối phương, tranh thủ trước khi đối phương đi làm.

"Tiểu Húc tới đây sớm vậy, xem ra là có chuyện nhỉ. Còn khách sáo với chú Lý làm gì, cứ trực tiếp gọi một cuộc điện thoại qua không phải là được rồi sao?"

Đối phương cười nói, cấp bậc của hắn không thấp, nhưng hắn gặp lão gia tử nhà Khổng Húc cũng phải cung kính lễ phép, chức vị của cha và bác cả Khổng Húc cũng còn cao hơn hắn.

"Lý thúc, ta quả thật muốn nhờ ngài giúp một chuyện, chuyện là thế này —— "

Khổng Húc kể lại toàn bộ sự tình.

"Ta giúp ngươi gọi điện thoại hỏi thử vậy."

Điện thoại nhanh chóng được nối máy:

"Thanh Lâm, có chuyện này muốn hỏi ngươi một chút, chắc ngươi có biết Lương Võ đội trưởng đội điều tra hình sự chứ? Hắn hẳn là cấp dưới tài giỏi đắc lực của ngươi đúng không."

Trần Thanh Lâm đang ở đầu bên kia cuộc gọi rất ngạc nhiên, thế mà lại có người hỏi về Lương Võ.

"Tất nhiên ta có biết, gần đây hắn vừa bị tấn công, không biết bí thư Lý có gì dặn dò sao?"

Bí thư Lý trước mặt Khổng Húc cũng không phải là nhân vật lớn gì ở tỉnh, nhưng hắn lại là nhân vật lớn ở thành phố này, thân phận địa vị của Trần Thanh Lâm rất cao, nhưng so với hắn vẫn thấp hơn một chút.

"Chuyện hắn bị tấn công là sao? Còn nữa, vụ án gần đây mà hắn đang điều tra có vấn đề gì không?"

Bí thư Lý dò hỏi, Trần Thanh Lâm thầm nghĩ trong lòng, chẳng lẽ là bên lão Ngụy có báo cho bí thư Lý Vạn Tùng biết chuyện gì à? Với khả năng của lão Ngụy, nếu có nói gì thì Lý Vạn Tùng quan tâm cũng là chuyện rất bình thường.

"Bí thư Lý, hiện giờ có thể xác định vụ án của cha mẹ Tiêu Phàm là bị mưu sát. Hung thủ thật sự không đơn giản, chuyện của Lương Võ có khả năng cao là do người bên phía hung thủ tấn công muốn diệt khẩu."

Trần Thanh Lâm trầm giọng nói.

Sắc mặt Lý Vạn Tùng thay đổi, hắn nghiêm túc đáp lời:

"Ngay cả cảnh sát mà đối phương cũng dám tấn công, nhất định phải điều tra nghiêm ngặt, điều tra ra được tuyệt đối không thể nhân nhượng. Nếu vụ án này có tiến triển, ngươi cứ báo cáo lại với ta, ta sẽ hỗ trợ ngươi hết sức."

Ở đầu bên kia điện thoại, Trần Thanh Lâm nghiêm túc đáp:

"Vâng, cảm ơn sự hỗ trợ của bí thư Lý!"

Có Lý Vạn Tùng tỏ thái độ như vậy, Trần Thanh Lâm đã yên tâm hơn, nếu vụ án này dính líu đến các thế lực lớn, chỉ dựa vào sức của hắn cũng chưa chắc đã lật đổ được đối phương.

"Ta cúp đây."

Lý Vạn Tùng cúp điện thoại.

"Cha mẹ bạn học của Tiểu Húc không phải sự cố tai nạn xe, cha mẹ hắn đã bị mưu sát, vụ án này không đơn giản, có lẽ phải tốn không ít thời gian mới có thể phá được."

Lý Vạn Tùng suy nghĩ một chút rồi nói.

Khổng Húc nói:

"Chú Lý, còn phiền ngài hỏi thêm về vụ án giúp ta, quan hệ giữa ta và người đồng học đó rất tốt, quan hệ giữa chúng ta có thể xem như là anh em ruột."

"Không thành vấn đề. Lúc nãy, ngươi cũng nghe thấy rồi đó, ta đã đánh tiếng với bên kia rồi. Ngươi cũng đừng tự mình đi điều tra, hung thủ sau màn vô cùng độc ác, rất có thể ngươi cũng sẽ gặp nguy hiểm."

Lý Vạn Tùng cảnh báo nói.

Khổng Húc gật đầu:

"Biết được chuyện như vậy là tốt rồi, dù gì chúng ta cũng có thể an ủi Tiêu Phàm được phần nào, Lý thúc, vậy ta đi trước không làm chậm trễ ngươi đi làm nữa."

Lý Vạn Tùng cười nói:

"Ta chậm một chút cũng không sao, lại không có ai ghi sổ ta đến muộn, ha ha. Nếu có thời gian thì ngươi đây qua uống vài chén với ta."

"Được, Lý thúc."

Khổng Húc rời đi, một giờ sau, hắn trở về ký túc xá.

"Sao rồi lão đại?"

Thẩm Thần vội vàng hỏi thăm.

Khổng Húc kể hết mọi chuyện ra, Diệp Phi cau mày nói:

"Hèn gì, thái độ của lão tam có chút không đúng, hắn là hắn đã biết cha mẹ mình thật ra đã bị người ta mưu sát."

Thẩm Thần hỏi:

"Vậy chúng ta nhờ người trong nhà điều tra giúp?"

Khổng Húc vội vàng ngăn:

"Ngàn vạn lần đừng làm như vậy. Hung thủ phía sau màn ngay cả

Lương đội trưởng cũng dám phái người tấn công, các ngươi nhờ người nhà điều tra, vậy người trong nhà cũng có thể sẽ gặp nguy hiểm. Cảnh sát nhất định sẽ dốc hết sức lực điều tra, chúng ta vẫn đừng nên gây thêm phiền phức. Chúng ta chỉ cần quan tâm lão tam nhiều hơn là được."

Diệp Phi và Thẩm Thần gật đầu.

Chương 135: Đột Phá Ám Kình

Thẩm Thần nói:

"Buổi tối chúng ta hẹn lão tam đi ăn thịt nướng đi, chúng ta cùng nhau uống chút rượu."

"Cái này được."

Khổng Húc đáp lời.

Diệp Phi cầm vài cuốn sách lên:

"Ta đến thư viện tự học, tối khi nào đi thì nhớ gọi cho ta."

Diệp Phi rời khỏi ký túc xá đi đến một chỗ không người, hắn lấy điện thoại ra gọi đi.

"Ông nội."

Diệp Phi cung kính nói.

Đầu bên kia điện thoại là một ông lão mặc Đường Trang, hắn ước chừng khoảng tám mươi tuổi, nhưng sắc mặt vẫn hồng hào khỏe mạnh, tóc cũng không bạc, nhìn vào trông cũng chỉ như mới sáu mươi.

"Tiểu Phi vừa được đi học thì như con chim bay mất, nay còn biết đường mà gọi điện thoại về à."

Ông lão mặc Đường Trang tức giận mắng.

Diệp Phi ngại ngùng nói:

"Ông nội, không phải ta đang bận việc học hành hay sao?"

"Lắm lời, trong lòng ngươi không tự hiểu được thành tích của bản thân à? Ngươi có tư chất thiên bẩm ở phương diện võ đạo, nhưng trên phương diện học tập lại giống y cha ngươi, một đống cặn bã."

Diệp Phi đảo mắt, dù gì hắn cũng đã nghiêm túc thi vào được đại học D, chỉ là hắn không có nhiều thời gian học tập thôi.

"Có phải cha ngươi cho phí sinh hoạt ít quá không? Ông nội lại chuyển cho ngươi mấy vạn, ngươi đừng phung phí quá, buông thả tinh thần và thể lực có thể khiến võ đạo của ngươi bị hoang phế đấy."

Ông lão mặc Đường Trang trầm giọng nói.

Diệp Phi cười ha ha, nói:

"Ông nội, gần đây ta đã đột phá đến Ám Kình, đối với việc tu luyện ta tuyệt đối sẽ không chểnh mảng đâu, người cứ yên tâm đi."

Trong lòng ông lão mặc Đường Trang vui vẻ.

Diệp Phi mới hai mươi mốt tuổi, mà đã tu luyện đến Ám Kình là rất không tệ rồi, tư chất của cha Diệp Phi cũng rất tốt nhưng lúc đến được tầng Ám Kình cũng hai mươi ba tuổi rồi.

"Ông nội chuyển cho ngươi mười vạn."

"Ông nội, trước không bàn chuyện tiền nong, người có thể phái một cao thủ trong gia tộc tới đây được không, một người anh em trong ký túc xá của ta xảy ra chút việc, có thể hắn sẽ gặp nguy hiểm."

Ông lão mặc Đường Trang hỏi:

"Ngươi muốn một cao thủ trong gia tộc đến đó bảo vệ Tiêu Phàm hả?"

"Ông nội người biết lão tam sao?"

Diệp Phi ngạc nhiên hỏi lại.

Ông lão tức giận nói:

"Ngươi đi học ở đâu, sao ông nội lại có thể không điều tra mấy người trong ký túc xá của ngươi được chứ? Tổ chuyên gia đã được thành lập rồi, hắn là vụ án của cha mẹ hắn có vấn đề, ta có thể phái người trong nhà đến bảo vệ, nhưng chỉ là bảo vệ, không được phép nhúng tay vào vụ án, ngươi có hiểu không."

Diệp Phi nói:

"Ông nội thật sự không thể nhờ cao thủ của gia tộc hỗ trợ điều tra được sao?"

Lão giả Đường Trang trầm giọng nói:

"Trừ phi dính líu đến chuyện của chính Đường gia chúng ta, nếu không chúng ta không thể nhúng tay, đây là quy định, không có quy định thì đã sớm loạn rồi."

Diệp Phi thở dài:

"Ta biết rồi."

"Gia gia, ngươi phái nhân vật lợi hại một chút qua đây đi, quan hệ giữa ta với lão tam rất tốt đó."

…

Lúc đám người Khổng Húc đang điều tra nghe ngóng, Tiêu Phàm đã chạy tới huyện Lôi Sơn.

"Tiêu thiếu gia, ngươi xem vùng này đã được san bằng xong, có thể bắt đầu xây dựng ngay lập tức."

Cha của Triệu Hữu Tài - Triệu Tông Tường nói.

"Như Tiêu thiếu gia đã nói, toàn bộ nơi này có diện tích 20 mẫu*, phần đáy sử dụng bê tông loại C80, phần còn lại sử dụng bê tông cấp C60, tiêu chuẩn về thép cũng hoàn toàn thích hợp."

(* 1 mẫu = 667 m^2)

Tiêu Phàm hỏi:

"Sao phần phía trên lại sử dụng bê tông cấp thấp hơn vậy?"

Triệu Tông Tường giải thích:

"Tiêu thiếu gia, là thế này, bê tông C80 có khả năng chịu nén mạnh, nhưng độ bền lại kém, không thích hợp để sử dụng cho các phần còn lại."

Tiêu Phàm hơi gật đầu:

"Phương diện này là chuyên môn của ngươi, làm xong chuyện này, về sau nhất định sẽ không thiếu phần tốt của ngươi. Đúng rồi, ngươi để trống một kho hàng khá lớn đi, chuyển 3000 tấn xi măng, 3000 tấn cát sông và 3000 tấn thép vào, cũng chuyển thêm các loại gỗ cốp pha xây dựng nữa."

Trong lòng Triệu Tông Tường nghi ngờ, đây là đang định làm gì vậy?

Có điều, hắn cũng không hỏi câu này ra.

"Được, Tiêu thiếu gia."

Triệu Tông Tường gật đầu nói.

Tiêu Phàm lạnh nhạt lên tiếng:

"Tranh thủ thời gian làm cho xong, kho hàng phải được bọc kín, vật dụng sau khi đã được chuyển vào thì sắp xếp người canh chừng, bên ngoài phải sắp xếp người giám sát kĩ không cho phép bất kì ai tiến vào. Mấy ngày nữa sẽ có một nhóm người đưa quần áo tới daay. Ngươi cho người nhận lấy rồi cất vào."

Lần trước lúc rời đi, Tiêu Hải nói cần mấy loại xi măng đất cát này kia các loại vật liệu xây dựng, việc phòng ngự bên dị giới chỉ dùng đá tảng, khả năng phòng ngự hiển nhiên chẳng ra gì cả.

Đưa xi măng, cát thép qua, đợi khi xây dựng phòng ngự tại những điểm quan trọng của cổng thành, nếu kẻ địch muốn phá hủy cổng thành cũng khó, tuyệt đối sẽ khiến kẻ địch tấn công phải nghi ngờ

cuộc đời này.

"Được, Tiêu thiếu gia."

Triệu Tông Tường gật đầu.

Trong lúc chờ chương, các bạn có thể đọc:

NHÌN THẤY THANH MÁU, TA LIỀN VÔ ĐỊCH: Hệ thống, trang bức, sảng văn, dị giới, huyền huyễn, linh dị…

Chương 136: Uống Rượu

Tiêu Phàm nói:

"Ngươi tính thử những vật liệu này phải cần đến bao nhiêu tiền."

Triệu Tông Tường vội vàng nói:

"Tiêu thiếu gia xem ngươi nói kìa, để ta trực tiếp chuẩn bị là được, nào phải cần dùng tới tiền ngươi đưa."

"Bảo ngươi tính thì ngươi cứ tính đi."

Tiêu Phàm cau mày nói.

Triệu Tông Tường suy nghĩ một chút nói:

"Tiêu thiếu gia, nếu ngươi cần những vật liệu này với chất lượng khá tốt, ước chừng giá cả cộng lại khoảng hai nghìn vạn, còn nếu dùng loại kém hơn một chút thì cũng tốn một nghìn ba bốn trăm vạn."

Tiêu Phàm nhanh chóng chuyển cho Triệu Tông Tường hai nghìn một trăm vạn.

"Phải hoàn thành xong việc này trong năm ngày. Đến lúc đó, ta sẽ đến kiểm tra, một trăm vạn còn dư là phí sử dụng kho hàng và nhân công."

Tiêu Phàm lạnh nhạt dặn dò, nói xong hắn liền nhanh chóng rời đi.

Triệu Tông Tường vội vàng sắp xếp mọi việc, hắn là vua một cõi ở huyện Lôi Sơn này, trong tay cũng có không ty công ty bất động sản nên không khó để chuẩn bị những vật liệu này, hơn nữa còn sẽ không khiến ai chú ý đến.

Tiêu Phàm quay trở về thành phố Z, hắn vừa trở về đã bị đám Khổng Húc gọi đến một tiệm đồ nướng.

"Hôm nay các ngươi đều muốn uống đến chết à?"

Khóe miệng Tiêu Phàm giật giật, nhóm bọn họ tính ra bốn người, vậy mà bọn Khổng Húc lại gọi bốn két bia, kế bên mỗi người đều để một két, nhìn có hơi dọa người.

"Lão tam, ngươi ngồi đi. Hôm nay, nhiệm vụ của ba người chúng ta là để cho ngươi uống thật thoải mái."

Khổng Húc bảo Tiêu Phàm ngồi xuống.

Tiêu Phàm hít sâu một hơi nói:

"Các ngươi biết sự thật về vụ án của cha mẹ ta rồi à?"

Khổng Húc ngượng ngùng cười nói:

"Lão tam, chúng ta không cố ý vạch trần vết thương của ngươi, chúng ta chỉ muốn biết ngươi gặp phải phiền phức gì, xem thử có thể giúp được ngươi không."

"Ta biết."

Tiêu Phàm gật đầu.

Diệp Phi nói:

"Lão đại nhờ quan hệ hỗ trợ gây áp lực, nhất định sẽ dốc toàn lực điều tra vụ án của cha mẹ ngươi, còn nữa, có chuyện này ta phải nói rõ với ngươi trước."

"Chuyện gì?"

Tiêu Phàm mở một chai bia cụng với đám Diệp Phi rồi nói.

Diệp Phi trả lời:

"Nhà ta có một công ty vệ sĩ, ta đã nhờ ông nội phái một cao thủ tới đây, sẽ để hắn bảo vệ sự an toàn của ngươi. Là vệ sĩ nữ, nếu ngươi có muốn làm chút chuyện xấu hổ gì với Tô học muội, nàng cũng sẽ không nhìn trộm."

Tiêu Phàm nhìn Diệp Phi, Diệp Phi nói trong nhà có một công ty vệ sĩ chắc là nói xạo. Hắn đoán nhà của Diệp Phi chắc hẳn là một võ đạo gia tộc, nên có thể là phái cao thủ trong gia tộc đến đây bảo vệ.

"Nhị ca, việc này có ổn không?"

Diệp Phi cười cười nói:

"Có gì mà không ổn? Đây chính là công việc làm ăn của nhà chúng ta, chúng ta là anh em, cũng không thể trơ mắt nhìn ngươi gặp nạn chứ. Kỹ thuật bắn súng của ngươi rất tốt nhưng ngươi lại không có súng. Hơn nữa ngươi có súng thì cũng chưa chắc đã dùng được."

Tiêu Phàm do dự nói:

"Nhị ca, cám ơn. Nhưng mà, bản thân ta không cần đâu, nếu vệ sĩ có tới, ngươi để nàng âm thầm bảo vệ Ấu Vi được không?"

Diệp Phi cau mày nói:

"Lão tam, mặc dù quan hệ giữa ngươi và Tô học muội không tệ, nhưng người phía sau vụ án giết cha mẹ ngươi hẳn sẽ không nhắm vào Tô học muội đâu. Dù có giết nàng thì đâu có nghĩa lý gì? Bản thân ngươi mới là người cần bảo vệ nhất."

Tiêu Phàm nhìn Diệp Phi cười cười:

"Nhị ca, giờ ngươi cũng đánh không lại ta đâu."

"Hả?"

Diệp Phi nhăn mày, gần đây hắn đã đạt tới Ám Kình, lại đánh không lại Tiêu Phàm?

Trước kia, một mình hắn dễ dàng đánh được mười mấy người, nay một mình hắn đánh mười mấy người càng dễ dàng hơn.

Thẩm Thần ho nhẹ một tiếng nói:

"Tam ca, phương diện trí tuệ của ngươi chắc chắn có thể nghiền ép nhị ca, nhưng nói tới đánh đấm, ta đoán cho dù ngươi dùng súng cũng không phải là đối thủ của tam ca đâu."

"Hơn nữa giờ ngươi còn không có món đồ chơi đó."

Khổng Húc cũng gật đầu.

Bọn họ từng chứng kiến Diệp Phi đánh nhau, đừng nhìn vóc dáng hắn mà cho là hắn không dọa người, đến lúc đánh nhau rất hung tợn, tung một cú thì đến cả tên đô con cường tráng nặng hai trăm cân cũng phải ngã xuống đất không dậy nổi.

"Nhị ca, chúng ta vật tay nào."

Tiêu Phàm mỉm cười nói, hắn vươn tay ra, Diệp Phi mắm lấy hai người bắt đầu vật tay, hai người liên tục nhanh chóng tăng lực lên.

"Hử?"

Trong lòng Diệp Phi kinh ngạc, hắn cảm nhận được sức vật của Tiêu Phàm đã vượt qua 100 kg, hơn nữa còn đang dần tăng thêm, sức vật của một người đàn ông trưởng thành bình thường cũng chỉ đến 50 kg.

Một trăm lẻ hai, một trăm lẻ ba, một trăm lẻ bốn...

Hai người nhìn như đang bình thản, nhưng sức nắm của hai người đều không ngừng tăng lên. Diệp Phi vội vàng dùng nội lực, bây giờ năng lực thể chất bình thường của hắn có thể đã không bằng Tiêu Phàm nữa rồi. Sức nắm của hai người nhanh chóng đạt tới mức 200 kg, con số này đã phá kỷ lục thế giới rồi.

Chương 137: Chịu Đựng

Dĩ nhiên, kỷ lục ở thế giới này là kỷ lục thế giới của người bình thường, nếu một võ giả tham gia tranh tài phá kỷ lục, sẽ chỉ khiến các võ giả còn lại cười nhạo mà thôi.

"Tam ca, nếu ngươi không chịu nổi, ngươi cứ mở miệng nói."

Diệp Phi sợ sức nắm làm tổn thương tay của Tiêu Phàm.

"Ngươi cũng vậy."

Tiêu Phàm cười cười nói, trông hắn còn rất thoải mái.

Thẩm Thần đảo mắt nói:

"Ta nói này, hai người các ngươi có thể nhanh lên được không, mặt các ngươi còn không đỏ tí nào, người không rõ tình hình còn tưởng rằng các ngươi bị gay đấy."

Tiêu Phàm và Diệp Phi đều không để ý tới Thẩm Thần, bọn họ nhìn thì bình thản, thực tế sức nắm đã vượt lên đến hai trăm bốn mươi năm mươi kí.

"Cừ đấy!"

Diệp Phi không ngừng ngạc nhiên.

Sức nắm của hai người đã nhanh đạt tới 300 kg, hắn đã vận dụng tám phần nội lực, nhưng nhìn qua Tiêu Phàm còn có thể chịu đựng được, từ lúc nào mà Tiêu Phàm lại mạnh như vậy?

"Nhị ca, chúng ta đến đây thôi?"

Tiêu Phàm mỉm cười bảo, với thể chất bình thường của hắn, sức nắm một tay giờ đã là 300 kg, nếu còn tiếp tục tăng, hắn phải sử dụng niệm lực tinh thần, so tài với Diệp Phi mà sử dụng niệm lực tinh thần thì không cần thiết.

"Được rồi."

Diệp Phi gật đầu, hắn cảm thấy bản thân không dò xét được căn nguyên của Tiêu Phàm, sức nắm đơn thuần của Tiêu Phàm cũng không yếu hơn hắn.

"Nhị ca, ngươi nghe ta đi, bảo vị vệ sĩ kia đến đây âm thầm bảo vệ Ấu Vi đi."

Tiêu Phàm mỉm cười nói, Diệp Phi nhìn sâu vào mắt Tiêu Phàm:

"Được rồi, nghe lão tam ngươi."

Khổng Húc và Thẩm Thần đều ngạc nhiên nhìn hai người Tiêu Phàm.

"Nhị ca, tam ca thắng à?"

Thẩm Thần có chút không dám tin hỏi.

…

Tiêu Phàm nói:

"Chúng ta không cần phân thắng thua, nhị ca biết ta có năng lực tự vệ là được rồi."

Diệp Phi có điều suy nghĩ nói:

"Lão tam, chẳng trách lúc trước ngươi có lòng tin có thể giải quyết đám cướp đó."

Tiêu Phàm cười nói:

"Ta lại không ngốc. Hơn nữa, nếu ta không chắc chắn, làm ẩu hại chết những con tin đó thì làm sao giờ? Bàn Tử cũng ở trong đám con tin đó đấy."

Khổng Húc giơ một chai bia lên, nói:

"Lão tam đã có năng lực tự vệ, vậy chúng ta càng yên tâm hơn, nào… chúng ta đừng nói những việc này nữa."

Không biết từ lúc nào mà đám Tiêu Phàm đã nốc sạch hết một két bia. Tiêu Phàm, Khổng Húc, Diệp Phi đều không sao, còn Thẩm

Thần thì lại say rồi.

"Lão tam, nếu có gì cần trợ giúp, ngươi cứ nói với chúng ta, chúng ta đều là anh em tốt, chúng ta đưa tên Bàn Tử này về trước, ngươi trở về nghỉ ngơi thật tốt, đừng có suy nghĩ nhiều."

Khổng Húc nói, Diệp Phi cũng vỗ vỗ bả vai Tiêu Phàm, cũng không nói thêm gì nhiều.

"Yên tâm đi."

Tiêu Phàm cười cười nói.

Cha mẹ lại bị mưu sát, trong lòng Tiêu Phàm rất không thoải mái, uống một bữa với đám Khổng Húc, Tiêu Phàm thật sự cảm thấy trong lòng đã nhẹ nhõm hơn nhiều. Dù cha mẹ đi rồi, nhưng vận may của hắn không tệ, có được ba người anh em tốt như đám Khổng Húc, ông nội lại còn sống, giờ hắn cũng đã trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều. Nói tới đáng thương, hiện giờ hắn tuyệt đối chưa đến mức đáng thương nhiều như vậy, trên thế gian còn rất nhiều, rất nhiều người còn đáng thương hơn hắn.

Chớp mắt đã qua mấy ngày, vết thương của Lương Võ đã có chuyển biến tốt đẹp.

Tiêu Phàm lại đến huyện Lôi Sơn lần nữa, hôm nay là ngày hắn đã hẹn với Tiêu Hải.

"Tiêu thiếu gia, ngươi xem, mặt đất đã được sửa lại rồi. Theo như Tiêu thiếu gia dặn, lớp bê tông này được đổ dày đủ một mét, dù có dùng thuốc nổ muốn phá lớp bê tông dày một mét này cũng tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng."

Triệu Tông Tường đưa Tiêu Phàm đi xem một vòng công trường xây dựng phía trước kho hàng, lượng lớn công việc đang được gấp rút tiền hành, còn là kiểu thi công ngày đêm không ngừng nghỉ. May là xung quanh cxung không có nhà dân, nên cũng không cần lo lắng quấy nhiễu người dân.

"Tiến độ cũng không tệ, cứ tranh thủ tiếp tục cho xong. Đưa ta đến kho hàng đi."

Tiêu Phàm hờ hững nói.

Triệu Tông Tường tự mình lái xe đưa Tiêu Phàm tới một chỗ khác, xung quanh kho hàng này đều là tường bằng bê tông, trước cửa lớn kho hàng có mười mấy nhân viên bảo vệ đang canh giữ nghiêm ngặt.

"Ông chủ!"

Thấy Triệu Tông Tường đến, bọn họ vội vàng cúi chào, sống ở huyện Lôi Sơn này bao nhiêu năm, bọn họ biết chắc chắn Triệu Tông Tường có năng lực khiến bọn họ nhà tan cửa nát.

Triệu Tông Tường cũng không để ý tới bọn họ, hắn đến bên kia mở cửa xe cho Tiêu Phàm.

"Vị này là Tiêu thiếu gia, sau này các ngươi cứ nghe theo lệnh của Tiêu thiếu gia."

Triệu Tông Tường trầm giọng nói.

Trong lòng mười mấy nhân viên bảo vệ khiếp sợ, bọn họ biết Triệu Tông Tường là loại người thế nào, vậy mà hắn lại tự mình mở cửa cho Tiêu Phàm, còn gọi Tiêu Phàm là Tiêu thiếu gia. Vậy Tiêu Phàm này phải là loại nhân vật cỡ nào?

"Chào Tiêu thiếu gia!"

Mười mấy người bảo vệ đồng thanh nói, giọng nói của bọn hắn còn vang dội hơn lúc nãy.

Chương 138: Người Bận Rộn

"Ừm."

Tiêu Phàm hơi gật đầu,

"Mở cửa kho hàng ra đi."

Triệu Tông Tường tiến lên quét mống mắt, cửa lớn kho hàng vừa dày vừa nặng từ từ mở ra.

"Tiêu thiếu gia, ta mới nhờ người lắp đặt khóa bảo mật mống mắt này, lát nữa đổi thành mống mắt của Tiêu thiếu gia, vậy sau này cũng chỉ có Tiêu thiếu gia mới có thể mở được kho hàng."

Triệu Tông Tường nói.

Tiêu Phàm đánh giá cao Triệu Tông Tường, chẳng trách mà hắn có thể nâng đỡ Triệu gia tới vị trí cao như bây giờ, tầm nhìn và năng lực của Triệu Tông Tường đều vô cùng tốt.

"Vậy cứ đổi lại trước đi."

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói.

Triệu Tông Tường gật đầu, vội đổi nhận diện mống mắt thành của Tiêu Phàm, đồng thời hắn cũng thiết lập mật mã mới, trong vòng một phút toàn bộ mật mã và mống mắt đều chính xác, cửa lớn kho hàng mới được mở ra.

"Tiêu thiếu gia, như ngươi đã căn dặn, xi măng, đất cát, cốt thép ta đều chuẩn bị không ít, quần áo được đưa tới cũng ở đây."

Triệu Tông Tường vừa nói vừa dẫn Tiêu Phàm vào kho hàng thăm quan một vòng.

"Rất tốt, Triệu tổng, ngươi là người bận rộn, ngươi cứ đi làm chuyện của ngươi đi, ta có chuyện muốn nói riêng với bọn họ."

Tiêu Phàm hài lòng gật gật đầu nói.

"Được, Tiêu thiếu gia."

Triệu Tông Tường rời đi, Tiêu Phàm phân phó một nhân viên bảo vệ đi mua mấy cái gương lớn và một cái giường, rất có thể kho hàng sẽ vẫn được sử dụng đến sau này nữa.

"Chắc ngươi là Đàm Phi, nếu Triệu tổng đã sắp đến các ngươi đến đây, sau này các ngươi cứ phân chia ca theo ngày và đêm, mỗi ca có bốn người canh giữ, hai người còn lại thì thay phiên nghỉ ngơi. Tiền lương của các ngươi ngoài mức Triệu tổng đã định ra mỗi tháng thì ta sẽ cho các ngươi thêm ba ngàn, nếu làm tốt thì sang năm mỗi tháng thêm năm ngàn."

Tiêu Phàm mở miệng nói.

Trong mắt mười mấy nhân viên bảo vệ đều lộ ra vẻ hăng hái. Huyện Lôi Sơn nay chẳng qua chỉ là một thị trấn cỡ vừa, tiền lương mỗi tháng của bọn họ cũng chỉ có hơn ba ngàn, ngoài mức lương đã định, Tiêu Phàm còn cho bọn hắn thêm ba ngàn, với mức lương hơn sáu ngàn ở đây chắc chắn là rất cao.

"Tiêu thiếu gia, chúng ta nhất định sẽ hoàn thành tốt công việc."

Nhân viên bảo vệ đứng đầu nói, những người còn lại cũng gật đầu liên tục.

Tiêu Phàm hờ hững nói:

"Ta cảnh cáo trước, trong các ngươi chỉ cần có một người làm không tốt, toàn bộ các ngươi sẽ bị đuổi đổi thành nhóm khác, hi vọng các ngươi giám sát đốc thúc lẫn nhau."

"Rõ, Tiêu thiếu gia."

Mười người trịnh trọng nói.

Dù tiền lương chỉ có hơn ba ngàn, Triệu Tông Tường bảo bọn họ làm, bọn họ cũng không dám lười biếng, càng khỏi nói đến việc nếu bọn họ làm tốt thì tiền lương còn có thể tăng lên rất nhiều.

"Các ngươi đi ra ngoài đi, tối nay ta ngủ ở đây."

Tiêu Phàm khoát tay nói.

Mười người lui ra ngoài, bọn họ bàn bạc trong chốc lát rồi sau đó có sáu người rời khỏi, để lại bốn người canh giữ kho hàng là đủ rồi.

Thời gian dần dần đến mười hai giờ đêm, bóng dáng Tiêu Hải đột nhiên xuất hiện ở trong gương.

"Cháu ngoan, gần đây ông nội ngươi lại đánh chiếm được một thành trì lớn, ha ha ha!"

Tiêu Hải vui vẻ nói, đánh chiếm được một thành trì lớn, đồng

nghĩa với việc địa bàn càng lớn thì năng lực sinh tồn càng cao.

"Ông nội, vụ án của cha mẹ không đơn giản chỉ là chết do tai nạn xe cộ, bọn họ đã bị mưu sát, Lương đội trưởng phụ trách điều tra án suýt chút nữa đã hy sinh, còn một người chứng kiến việc năm đó cũng đã chết ở trong tù."

Tiêu Phàm mở miệng kể lại, nụ cười trên gương mặt Tiêu Hải nhất thời cứng lại, con trai con dâu là bị mưu sát, điều này khiến trong lòng Tiêu Hải lập tức dâng lên lửa giận ngút trời.

"Vẫn chưa tìm được hung thủ sao?"

Sắc mặt Tiêu Hải âm trầm nói.

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Vẫn chưa. Ông nội, nhà chúng ta rất bình thường, cha mẹ cũng chỉ là người bình thường, tại sao người khác lại phải hao tổn sức lực mưu sát bọn họ chứ?"

Tiêu Hải im lặng một lúc lâu rồi nói:

"Trước kia, nhà chúng ta là võ đạo gia tộc, tổ tiên có nhiều người là cao thủ cấp Tiên Thiên, có thể bọn họ làm vậy vì công pháp của gia tộc chúng ta. Cha ngươi không có thiên phú tu luyện, ta vốn muốn đợi ngươi lớn hơn rồi sẽ truyền lại cho ngươi."

Tiêu Phàm sững sờ nhìn Tiêu Hải, hóa ra trước kia nhà bọn họ lại là võ đạo gia tộc.

Tiêu Hải nói:

"Năm đó, ông nội tu luyện đạt tới cấp bậc Hóa Kình, qua đến bên này thì hiệu quả của công pháp càng được tăng cường hơn nữa, không thì ngươi cho rằng gia gia sao có thể nhanh chóng phát triển nhanh như vậy được?"

Tiêu Phàm hồi phục tinh thần lại, hắn trầm giọng nói:

"Nói cách khác, kẻ giết cha mẹ rất có thể là người của võ đạo gia tộc khác, bọn họ hẳn đã kiếm được lợi rồi."

Nếu không lấy được lợi ích gì, thì bắt sống sẽ tốt hơn.

Tiêu Hải gật đầu:

"Chắc là vậy, bây giờ, cháu ngoan trước đừng có nghĩ đến báo thù, thực lực hiện tại của ngươi chống lại một võ đạo gia tộc cường đại, lành ít dữ nhiều."

Chương 139: Vật Tư

Tiêu Phàm nói:

"Ông nội, cảnh giới võ đạo phân chia như thế nào?"

Tiêu Hải nói:

"Từ thấp đến cao có bảy cấp bậc theo thứ tự là Minh Kình, Ám Kình, Hóa Kình, Hậu Thiên, Tiên Thiên, Tông Sư, Đại Tông Sư."

"Ngàn năm trước, trên Trái Đất linh khí vẫn còn vô cùng dồi dào, thậm chí tồn tại nhân vật lớn trên cả cấp bậc Tiên Thiên là Tông Sư và Đại Tông Sư, khoảng ba trăm năm trước thì cường giả cấp bậc Tiên Thiên còn lại được khá ít. Hiện nay, các cao thủ cấp Tiên Thiên ở toàn bộ Hoa quốc cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay."

Tiêu Phàm im lặng, hắn tiếp thu tin tức mà mình nghe được.

"Tiêu gia chúng ta ngày trước vẫn rất lợi hại, nhưng linh khí thiếu hụt công pháp của chúng ta chỉ đạt đến mức hiệu quả bình thường, về sau, Tiêu gia chúng ta dần dần suy yếu rời khỏi vòng võ đạo gia tộc. Lúc hai thế giới đến gần thậm chí là va chạm, có khu vực đặc biệt có thể tăng cường linh khí, có lẽ là có võ đạo gia tộc phát hiện ra nơi đó nên muốn lấy được công pháp của gia tộc chúng ta."

Tiêu Phàm hơi gật đầu, phân tích của Tiêu Hải rất có lý.

"Cháu ngoan, ngươi đừng sợ, ngươi bảo vệ tốt bản thân là được. Mặc dù thực lực của các võ đạo gia tộc rất mạnh, nhưng chỉ cần ông nội có thể để cường giả ở bên này qua, bọn họ ngay cả mảnh

vụn cũng không còn."

Tiêu Hải khí phách nói.

…

Tiêu Phàm gật đầu một cái:

"Ông nội, ngươi cứ yên tâm đi, ta biết bảo vệ tốt chính mình mà. Nhưng mà ông nội, sao lần này nhanh như vậy ngươi đã đánh chiếm xong một cái thành trì lớn rồi? Mấy hôm trước ta cũng không nghe ngươi nói qua."

Tiêu Hải nhếch miệng cười nói:

"Trước hết là nhờ lần trước ngươi truyền tới flycam ở bên này có thể dùng được. Hơn nữa là vừa rồi chúng ta tổ chức một đợt phục kích, tấn công lúc địch nhân ra khỏi thành nên cũng bổ sung được nhiều cung tiễn, việc này dẫn đến lực lượng thủ thành của bọn hắn có chỗ thiếu hụt. Lại thêm chúng ta sử dụng flycam có thể biết rõ nhược điểm của bọn hắn, trực tiếp tấn công và yếu điểm giết bọn hắn không kịp ứng phó."

Ánh mắt Tiêu Phàm sáng lên, flycam có thể dùng à? Nếu mà như vậy có thể chuẩn bị cho Tiêu Hải nhiều thêm một chút. Mặt khác còn có thể chuẩn bị cho Tiêu Hải thêm một ít trực thăng điều kiển từ xa.

Món đồ kia tốc độ cực nhanh, nếu lại mà cột thêm tên độc lên phía trên, nó hoàn toàn có khả năng chuẩn xác đánh chết mục tiêu trọng yếu của phe địch.

"Ông nội, lần trước ngươi nói cần xi măng đất cát gì đó, ta đã chuẩn bị cho ngươi không ít, ngươi chuẩn bị tiếp thu nha."

Tiêu Phàm đứng lên nói.

Tiêu Hải trầm giọng đáp:

"Ngươi chờ chút. Công pháp gia truyền nhà chúng ta là Cửu Chuyển Chân Long Quyết, trải qua mấy năm này liên tục tu luyện ta cảm thấy thực ra nó có thể là công pháp tu tiên, tại nơi có linh

khí thấp hiệu quả của nó rất kém cỏi, nhưng ta ở bên này linh khí đầy đủ lại tu luyện rất nhanh, trước hết ta sẽ đem ba tầng công pháp phía trước truyền cho ngươi. Ba tầng công pháp này nếu mà ngươi tu luyện xong, có thể đạt đến cảnh giới đại tông sư."

Tiêu Phàm vội vàng nói:

"Ông nội, nếu ngươi đem công pháp truyền cho ta xong, có còn đủ sức tiếp nhận đồ vật qua đó không? Công pháp có cần lưu lại trước hay không? Chờ đến lúc có thời gian ta lại tiếp thu nghiên cứu sau."

Tiêu Hải trầm giọng nói:

"Sau khi ba mẹ ngươi xảy ra chuyện công pháp khẳng định cũng đã không còn nữa rồi, công pháp ta đã giấu kín trong bài vị tổ tiên ở bên nhà thờ tổ, ngươi có thời gian đến đấy có thể dùng niệm lực tinh thần kiểm tra xem có còn hay không, ngươi đừng lấy tay chạm vào sẽ lưu lại dấu vết. Ta truyền công pháp cho ngươi có lẽ sẽ tiêu hao tương đối nhiều năng lượng, tuy nhiên bên ta bây giờ tạm thời không có việc gì gấp, xi măng đất cát này kia, lần tới ngươi truyền cho ta cũng được."

Hắn chỉ còn có Tiêu Phàm một đứa cháu trai này, nhà họ Tiêu bao nhiêu đời chỉ còn lại một người nối dòng duy nhất, hắn cũng không thể để cho Tiêu Phàm xảy ra chuyện được.

Tiêu Phàm nói:

"Kể cả như vậy bây giờ ta mới bắt đầu tu luyện trong thời gian ngắn cũng không có khả năng nâng cao năng lực bao nhiêu, đây không phải là lấy trứng chọi đá sao? Ông nội ngươi vẫn là nhận lấy đồ vật trước, xong rồi lại cho ta dị năng là được."

Tiêu Hải trầm giọng nói:

"Dị năng có ưu điểm của nó, nhưng cũng có khuyết điểm, nếu trong cự ly gần tốc độ phản ứng của ngươi có thể so sánh được với võ giả lợi hại sao? Niệm lực tinh thần của ngơi còn chưa kịp phóng thích ra ngoài, người ta đã đem ngươi giết rồi, có biết không."

Tiêu Phàm suy nghĩ một chút nói:

"Ông nội, vậy trước tiên ngươi truyền cho ta công pháp tầng thứ nhất là được rồi, cho dù ngươi truyền cho ta ba tầng, ta cũng không khả năng trong một thoáng có thể nâng cao năng lực lên liền được a."

"Vậy cũng được."

Chương 140: Tu Vi Cường Đại

Tiêu Hải suy nghĩ một chút nói, nội dung công pháp tầng thứ nhất chỉ có một chút, hắn truyền tới vẫn coi như là khá thoải mái.

"Hêy!"

Không tốn nhiều thời gian lắm Tiêu Hải đã đem nội dung công pháp tầng thứ nhất ngưng tụ thành một quả cầu ánh sáng có kích thước bằng trái bóng bàn, quả cầu ánh sáng nhanh chóng xuyên qua kính, trong nháy mắt tiến vào bên trong cơ thể Tiêu Phàm, rất nhiều nội dung xuất hiện bên trong tâm trí của Tiêu Phàm.

Tiêu Hải nhếch miệng cười nói:

"Cháu ngoan, công pháp gia truyền nhà chúng ta vô cùng tối nghĩa khó hiểu, cho dù địch nhân lấy được muốn tu luyện cũng không dễ dàng, ta truyền cho ngươi bao gồm rất nhiều cảm ngộ của ta và một chút lực lượng nữa. Công pháp tổng cộng có chín tầng, ta bây giờ cũng đã tu luyện đến tầng thứ bảy, cảm ngộ của ta chắc hẳn là không có vấn đề gì, ngươi chỉ cần yên tâm tu luyện là được rồi."

Tiêu Phàm nói:

"Ông nội, vậy tu vi của người bây giờ khoảng cách thiên hạ đệ nhất còn xa lắm không?"

Tiêu Hải nói:

"Quãng thời gian trước công pháp ông nội chỉ mới đạt đến tầng thứ sáu đỉnh phong, khi đó thực lực của ông nội đại khái trong

phạm vi toàn quốc có thể xếp hàng top 10. Nhưng mà bây giờ chắc có để đạt tới ba vị trí đầu toàn quốc, xét toàn bộ thế giới bên này chắc có thể xếp vào khoảng mười lăm vị trí đầu, qua một đoạn thời gian nữa ông nội khẳng định có thể chen vào mười người đứng đầu toàn thế giới bên này. Nếu mà đến được tầng thứ tám, ông nội hoàn toàn có khả năng thiên hạ đệ nhất."

Nói đến đây trên người Tiêu Hải phóng thích khí thế cường đại ra ngoài.

Tu vi xếp hạng trong mười lăm người đứng đầu toàn thế giới, thực lực này cũng đã đươuợc xem như tương đối mạnh mẽ rồi.

"Ông nội, nếu mà sau này không đánh lại ngươi cũng đừng liều mạng, không đánh lại thì ngươi cứ chạy đi."

Tiêu Phàm dặn dò.

Tiêu Hải cười hắc hắc nói:

"Cháu ngoan, ngươi cứ yên tâm, công pháp gia truyền Cửu Chuyển Chân Long Quyết nhà chúng ta có hai ưu điểm lớn, đầu tiên là sau khi tu luyện thân thể sẽ càng ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn; thứ hai là tốc độ cực nhanh. Tương truyền nếu mà tu luyện đạt tới tầng thứ chín có thể hóa thân thành Chân Long, vô địch thiên hạ."

Tiêu Phàm nói:

"Ông nội, nhưng mà cho dù tu luyện giả thân thể mạnh mẽ bao nhiêu khi ở trong khu vực lân cận các thành trì đều sẽ bị áp chế sao?"

"Ừm, đúng vậy."

Tiêu Hải gật đầu một cái.

"Bất kể là tu luyện thân thể hay là tu luyện pháp lực, trên bản chất mà nói đều là năng lượng. Nên nếu mà thân thể không bị áp chế, ông nội ngươi chỉ cần một người cũng có thể giết thẳng vào bên trong thành."

"Ông nội ngươi chuẩn bị tiếp thu đồ vật nha."

Tiêu Phàm ôm kính lên, trước tiên hắn đem y phục truyền đi qua, chỗ này tổng cộng là 6 vạn bộ đồ.

Đánh chiếm được hai cái thành trì, Tiêu Hải bọn hắn có thể tìm đến một ít áo bông, nhưng những loại áo khoác kia bông dày khó hoạt động, binh sĩ nếu mặc đặc chiến quần áo được Tiêu Phàm truyền tới huấn luyện sức chiến đấu sẽ mạnh hơn nhiều.

"Ông nội, đất cát xi măng cốt sắt ta cũng đã chuẩn bị 3000 tấn ở đây, chuyển qua cho các ngươi một phần trước."

"Được!"

Tốn hơn một tiếng đồng hồ mà Tiêu Phàm mới truyền đi được một nửa đất cát xi măng cốt sắt.

Các loại khung gỗ đủ kiểu dáng cũng được hắn truyền đi qua. Có những khung gỗ này, nếu Tiêu Hải muốn xây dựng hay tu sửa cái gì cũng đều thuận tiện hơn rất nhiều.

"Cháu ngoan, ba mẹ ngươi cũng đã mất 5 năm rồi, nên đau lòng ngươi cũng đã đau lòng đủ lâu rồi, bây giờ cho dù bất kể ngươi làm sự tình gì cũng phải bảo đảm an toàn của mình trước đã, biết không?"

"Ba ngày sau ta sẽ liên hệ ngươi."

Tiêu Hải nói.

Thời gian 3 ngày là đã đủ cho hắn khôi phục lại, Tiêu Phàm bên đó còn có rất nhiều thứ chưa có truyền đi, hơn nữa ba ngày sau hắn lại có thể truyền thêm cho Tiêu Phàm một chút lực lượng.

Tiêu Hải tu luyện Cửu chuyển Chân Long Quyết đã đến tầng thứ bảy, trong cơ thể hắn cũng đã tu luyện ra được long lực vô cùng mạnh mẽ, với hắn mà nói truyền qua cho Tiêu Phàm một chút xíu không có ảnh hưởng bao nhiêu.

Nhưng ngược lại đối với Tiêu Phàm vừa mới bắt đầu tu luyện, một chút xíu lực lượng này mà nói cũng là đã rất nhiều rồi.

"Không nghĩ đến nhà họ Tiêu chúng ta lúc trước tư nhiên cũng là

võ đạo gia tộc."

Tiêu Phàm tự lẩm bẩm.

"Ba, mẹ, ta nhất định sẽ báo thù cho các ngươi. Cho dù đối phương là võ đạo gia tộc vô cùng mạnh mẽ đi chăng nữa, sau này ta cũng nhất định sẽ khiến bọn họ nợ máu trả bằng máu."

Tiêu Phàm trong mắt lấp lóe ánh sáng lạnh lẽo.

Hắn ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu tu luyện Cửu Chuyển Chân Long Quyết.

Tầng thứ nhất công pháp Cửu Chuyển Chân Long Quyết tổng cộng nội dung khoảng 900 chữ giải thích mà nguyên bản toàn bộ ghi chép lại cũng không có bất luận một cái dấu chấm câu nào.

Chương 141: Long Khí

Nếu mà tự bản thân Tiêu Phàm đạt được công pháp cái này, cho dù hắn là học sinh đặc biệt thông minh, hắn cũng chỉ có thể bó tay toàn tập, công pháp như vậy muốn tu luyện thành công thật vô cùng khó khăn, chỉ cần sơ ý một chút nói không chừng liền luyện sai rồi.

Tuy nhiên bây giờ hắn lại không cần lo lắng như vậy, Tiêu Hải truyền cho hắn bao gồm đủ loại nghiên cứu tâm đắc và sự thấu hiểu của bản thân Tiêu Hải, tổng cộng lại giải thích hơn 10 vạn chữ. Có nhiều giải thích hỗ trợ như vậy, nếu mà Tiêu Phàm vẫn không thể lý giải được hắn liền uổng công là học sinh giỏi bao nhiêu năm qua.

"Bắt đầu thôi."

Tốn hai giờ tỉ mỉ nghiên cứu kỹ càng một hồi, Tiêu Phàm đã chính thức bắt đầu tu luyện.

Theo như công pháp hướng dẫn, bước đầu tiên cần cảm thụ bên trong cơ thể. Cảm thụ không dễ dàng như quan sát, nhưng mà chỉ cần ngươi biết rõ mỗi điểm kinh mạch ở địa phương nào là được,

chỉ riêng bước này đã có thể ngăn cản vô số người muốn tu luyện rồi.

Bước thứ hai là cảm thụ linh khí, thông qua tu luyện, để cho bên trong đan điền sinh ra một tia nội khí, đồng thời cảm nhận được nội khí tồn tại bên trong cơ thể mình.

Bước thứ ba là dẫn khí nhập thể, liên tục cố gắng hấp thụ linh khí trời đất, hình thành sợi long khí thứ nhất.

Đạt đến bước này Cửu Chuyển Chân Long Quyết mới được coi như là nhập môn, Tiêu Hải từ năm mười hai tuổi đã bắt đầu tu luyện, tốn hết mười tám năm, đến năm hắn bao mươi tuổi mới miễn cưỡng bước vào nhập môn.

Thời đại linh khí thiếu nên tu luyện công pháp này thực sự quá khó khăn. Còn may là Cửu Chuyển Chân Long Quyết chỉ cần nhập môn, thì đã tương đương với người tu luyện đạt tới Ám Kình.

"Đây chính là long khí sao?"

Công pháp vừa vận chuyển xong một vòng, Tiêu Phàm tự lẩm bẩm.

Bên trong đan điền của hắn dĩ nhiên đã có sẵn một sợi long khí, tu luyện Cửu Chuyển Chân Long Quyết ba chướng ngại vật đầu tiên, đối với Tiêu Phàm mà nói đều thật dễ dàng.

Cảm thụ bên trong cơ thể thì không cần phải nói, hắn chỉ cần vận dụng niệm lực tinh thần một chút là đã có thể trực tiếp quan sát bên trong cơ thể mình; cảm thụ linh khí càng đơn giản hơn, Tiêu Hải đã truyền một cổ long khí vào trong cơ thể hắn, bản thân hắn cũng có thể cảm nhận được.

Điểm hơi phiền phức một chút chính là dẫn khí nhập thể, nhưng thể chất của hắn không tệ, thêm nữa bên trong cơ thể lắn vốn có sẵn long khí, đối với công pháp lý giải cũng thấu hiểu triệt để, nên việc này cũng không làm khó được hắn.

"Lại một lần nữa!"

Tiêu Phàm tiếp tục tu luyện, long khí Tiêu Hải truyền cho hắn vẫn

chưa hoàn toàn luyện hóa hết.

…

Sáng sớm ngày thứ hai, Tiêu Phàm mở bừng mắt.

Hắn bắt đầu tu luyện từ rạng sáng hai giờ rưỡi, Cửu Chuyển Chân Long Quyết vận chuyển một vòng mất nửa giờ, bây giờ khoảng bảy giờ sáng tổng cộng vận chuyển chín vòng, bên trong đan điền của hắn đã có 9 sợi long khí.

Những sợi long khí này tự nhiên đều là luyện hóa từ luồng long khí mà Tiêu Hải truyền cho hắn.

Vạn sự khởi đầu nan, Tiêu Hải trực tiếp truyền long lực cho Tiêu Phàm, trong công pháp lại đưa thêm cảm ngộ của hắn, không nói 20 năm ít nhất giúp Tiêu Phàm tiết kiệm 10 năm khổ tu.

"Nguyên lai thể chất ta mặc dù không tệ, nhưng chỉ có thể dùng lực lực nguyên thủy nhất của con người thôi, nhưng bây giờ tu luyện Cửu Chuyển Thần Long Quyết, ta đối với lực lượng lý giải càng sâu sắc hơn."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng, hắn đứng lên, thân ảnh không ngừng thay đổi vị trí bên trong kho hàng. Cửu Chuyển Chân Long Quyết là công pháp tu luyện, đồng thời bản thân nó cũng bao hàm thân pháp bên trong.

Tuy nhiên trong số công pháp tại tầng thứ nhất, Tiêu Phàm không có phát hiện ra công pháp tấn công, hắn đoán có thể là khi tổ tiên sáng tạo công pháp cho rằng, nhân vật cấp bậc thấp như vậy chỉ cần tự vệ là được rồi, chứ nếu mà học được công pháp tấn công rồi đi gây sự, có lẽ chết càng nhanh hơn.

"Hô!"

Vận động một lúc, Tiêu Phàm thở dài một ngụm trọc khí, trên mặt của hắn lộ ra một nụ cười nhạt, dị năng cộng thêm võ đạo, hôm nay thực lực của hắn đã mạnh không ít.

"Cót két."

Tiêu Phàm mở cửa kho hàng đi ra bên ngoài, bốn người bảo vệ đang trực bên ngoài nhà kho vội vàng cúi chào.

"Bất luận người nào đến đây đều không cho phép tiến vào bên trong kho hàng, bao gồm cả Triệu tổng Triệu Tông Tường."

Tiêu Phàm trầm giọng nói.

"Vâng, Tiêu thiếu."

Bốn người bảo vệ đồng thanh nói.

Tiêu Phàm nhanh chóng rời khỏi, tuy là ba ngày sau Tiêu Hải mới liên hệ lại lần nữa, thời gian tuy rằng không nhiều nhưng hắn cũng không thể ở bên này chờ đợi ba ngày được, ngược lại là từ thành phố Z qua đây cũng nhanh.

Dị giới, Thanh Hỏa thành.

Khu vực cửa thành phía Đông đã bị hư hỏng nghiêm trọng, phủ thành chủ gần như là bị phá hư hoàn toàn, nếu muốn tu sửa trở lại bằng phương pháp truyền thống của bên này thì không dễ dàng, sửa chữa xong sau năng lực phòng ngự khỏi cũng không bằng lúc trước được.

Chương 142: Huyền Vũ Quân Đoàn

Về phần phủ thành chủ, xây dựng đơn giản bình thường là được ngược lại không khó, nhưng đang trong thời kỳ chiến tranh với tư cách thống lĩnh ở tại phủ thành chủ, nếu xây dựng quá sơ sài lực phòng ngự không đủ sẽ dễ dàng đãn đến việc bị địch nhân tấn công. Lỡ như tướng lĩnh đang ngủ mà bị chém đầu thì quả thật là một tổn thất khổng lồ.

"Xuất hiện."

Tiêu Hải đi đến khu vực phía Đông thành, hắn làm cho không ít xi măng, hạt cát còn có cốt sắt xuất hiện ở bên ngoài.

"Đại soái ngươi lại lấy được thứ tốt à?"

Một người tướng quân đứng bên cạnh Tiêu Hải kinh ngạc nói.

Tiêu Hải chỉ chỉ một đống bao xi măng: "Những thứ kia là xi măng, một phần nước hai phần xi măng ba phần đất cát sáu phần đá viên, trộn lẫn với nhau theo tỷ lệ này, pha chế thành bê tông cộng thêm sử dụng cốt sắt, các ngươi tranh thủ thời gian trước tiên đem cửa Đông bên này sửa xong đi."

Lúc bọn hắn công thành đã phá hư cửa Đông, bây giờ phải nắm chặt thời gian tu sửa, nếu không địch nhân phản công rất có thể sẽ từ cửa Đông bên này trực tiếp đánh vào bên trong thành.

"Ta đã rõ, đại soái."

Đá viên bên này rất nhiều đầy đường đều có, dưới sự chỉ huy của Tiêu Hải không bao lâu bê tông đã được pha trộn xong.

Mọi người sắp xếp khung gỗ gọn gàng rồi đóng cốt sắt bỏ vào trong rồi nhanh chóng rót bê tông vào bên trong khung gỗ.

"Đại soái, cái này có thể dùng được không a?"

Mọi người xung quanh đều có chút ngạc nhiên, bọn hắn cảm giác bê tông so với bùn không khá hơn bao nhiêu cả.

Tiêu Hải trợn mắt nói:

"Chẳng lẽ ông đây còn lừa các ngươi hay sao? Ngày mai các ngươi liền biết thôi. Bây giờ nhanh chóng đem phủ thành chủ vây lại. Ông đây không cần các ngươi phải xây cho đẹp phòng ngự tốt là được rồi. Ba chỗ còn lại quanh cửa thành bị hư hỏng cũng phải gia cố luôn, Thanh Hỏa thành nơi này phòng ngự không được như Ngân Nguyệt thành đâu."

Một thủ hạ tướng quân đứng bên cạnh Tiêu Hải xoa xoa tay dò hỏi:

"Đại soái không biết ngài lần này đi có lấy được y phục chưa? Những cái kia y phục ngươi lấy về kia tốt hơn của chúng ta nhiều."

"Đại soái nếu như có rồi, ngài cho Huyền Vũ quân đoàn chúng ta nhiều một chút."

"Đại soái —— "

Xung quanh mấy người tướng quân nhộn nhịp mở miệng.

Tiêu Hải thủ hạ hôm nay đã có hơn 18 vạn binh sĩ, những binh lính này phân thành bốn cái quân đoàn lần lượt gọi là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, chính hắn tự mình khống chế Thanh Long quân đoàn. Thanh Long quân đoàn bây giờ trước mắt có sáu vạn người, ba cái quân đoàn còn lại đều là 4 vạn người. Thanh Long quân đoàn binh sĩ là từ lúc mới bắt đầu đã đi theo Tiêu Hải, thực lực chiếu đấu mạnh mẽ nhất.

"Nhìn các ngươi kìa, chỉ có chút tiền đồ này thôi."

Tiêu Hải vừa nói vừa vung tay, một lượng lớn quần áo huấn luyện đặc chiến xuất hiện đầy đất.

"Tại đây có tổng cộng 6 vạn bộ đồ các ngươi ba cái quân đoàn cho nhau phân 4 vạn bộ, còn lại 2 vạn bộ là Thanh Long quân đoàn, các ngươi ăn đủ no mặc đủ ấm, cố gắng tương lai mạnh mẽ lên đừng cho ông đây kéo chân sau nghe chưa."

Tiêu Hải cười mắng.

"Đại soái cứ yên tâm!"

Xung quanh ba cái quân đoàn trưởng còn lại hưng phấn không thôi, tuy còn chưa đến thời điểm lạnh nhất trong năm, nhưng bây giờ cũng đã rất lạnh rồi, trời đông giá rét, những quần áo huấn luyện đặc chiến này chính là thứ tốt đó.

"Tất cả cút con bê đi."

Tiêu Hải khoát tay một cái.

. . .

Tiêu Phàm đi đến bệnh viện.

"Đã xuất viện sao?"

Tiêu Phàm nghi ngờ hỏi,

"Lương đội trưởng không phải vừa tiến hành phẩu thuật não sao? Làm sao nhanh như vậy đã xuất viện rồi."

Bác sĩ giải thích nói:

"Giải phẫu mổ não ngắn nhất cũng phải bảy ngày mới được xuất viện, Lương đội tình huống chúng ta cũng đã đánh giá và đưa ra đề nghị là nghỉ ngơi hai tuần lễ mới xuất viện, nhưng hôm nay mới ngày thứ chín, chính hắn đã kiên trì đòi phải ra viện cho bằng được."

Tiêu Phàm cau mày nói:

"Hắn cứ kiên trì đòi xuất viện thì các ngươi sẽ để cho hắn đi à?"

Bác sĩ thần sắc bất đắc dĩ.

"Lương đội trưởng nóng nảy cố chấp lên thì quả thực chúng ta cũng không có cách nào ngăn cản. Tuy nhiên chúng ta đã phái một y tá đi theo bên cạnh hắn, nếu như có tình huống bất ngờ xảy ra chúng ta sẽ ngay lập tức xử lý."

Tiêu Phàm thoáng thở dài một hơi, dạng này còn ổn một chút.

"Hắn đòi trở về đi làm sao?"

"Đúng thế."

Tiêu Phàm rời khỏi bệnh viện, đi thẳng đến đội điều tra hình sự, thấy được Lương Võ trên đầu còn đang bao bọc băng gạc.

"Tiêu Phàm ngươi có phải ngốc hay không, ngươi vừa mới kiếm được 100 vạn tiền thưởng vậy mà còn đem toàn bộ nạp vào tài khoản y tế của ta, ta đây là tai nạn lao động sẽ được nhà nước thanh toán."

Lương Võ nhìn thấy Tiêu Phàm vội vàng nói, việc này là luac hắn xuất viện mới biết được.

Chương 143: Trò Chuyện Riêng

Tiêu Phàm dùng tinh thần niệm lực kiểm tra một chút bên trong Lương Võ đầu, hắn tức giận nói:

"Lương đội ngươi mới ngốc, ở trong bệnh viện nằm không thoải mái sao? Nếu ngươi thật sự biến thành người thực vật thì làm sao hả?"

"Tình huống của ta bây giờ ngồi văn phòng một chút không có vấn đề gì lớn cả."

Lương Võ khoát tay áo nói.

"Tiêu Phàm ta nằm viện tổng cộng tốn ngươi 40 50 vạn, ta chút tiền lương kia là khó có thể trả lại cho ngươi, ba mẹ ngươi vụ án ta đánh bạc cái mạng già này cũng giúp ngươi tra ra chân tướng."

Tiêu Phàm nói:

"Lương đội trưởng, ta muốn cùng ngươi trò chuyện riêng một chút."

Lương Võ cau mày nói:

"Nếu ngươi muốn biết nhiều chi tiết hơn về vụ án, ta sợ e rằng không thể cùng ngươi nói, nếu như ngươi biết rõ là ai đối với ngươi cũng không an toàn. Hơn nữa nói chi tiết vụ án cho ngươi, ta cũng phải bị phê bình."

Tiêu Phàm cau mày nói:

"Lương đội ta hẳn là có thể tự vệ, tội phạm ta cũng đã bắt lấy mấy người rồi."

Lương Võ lắc đầu nói:

"Vậy thì ta càng không thể nói cho ngươi biết. Kẻ tình nghi hôm nay chúng ta có một người, nhưng đối phương chỉ là có hiềm nghi vẫn chưa thể xác định chính xác, nếu ngươi đến cửa đem người ta

đả thương thì làm sao bây giờ?"

"Tiêu Phàm tuy rằng ngươi trả tiền thuốc thang cho ta, nhưng phương diện này ta cũng không thể làm việc thiên vị được."

Tiêu Phàm:

". . ."

Vốn là hắn muốn cùng Lương Võ âm thầm trò chuyện một chút, biểu hiện ra thực lực của mình hiện nay. Nhưng mà xem ra nếu mà để cho Lương Võ biết thực lực của hắn, Lương Võ càng không thể nào nói cho hắn biết người hiềm nghi kia là ai.

"Xem ra ta chỉ có thể len lén tự mình điều tra rõ ràng người hiềm nghi là ai thôi."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng, tinh thần niệm lực của hắn tiến vào phòng thẩm vấn, nếu bên trong phòng thẩm vấn có người thì người này rất có thể là kẻ tình nghi.

"Không có ai."

Tiêu Phàm dùng tinh thần niệm lực quét về một ít tài liệu trên bàn Lương Võ.

"Chủ tịch tập đoàn Trường Không, Dư Thọ Nhân?"

Bên trong tài liệu trên bàn Lương Võ có không ít là tài liệu liên quan đến Dư Thọ Nhân.

…

Từ đội điều tra hình sự đi ra, Tiêu Phàm cũng không lập tức đi đến tập đoàn Trường Không. Nếu Dư Thọ Nhân thật sự là hung thủ, hắn không cần thiết gấp gáp như vậy, chạy trời không khỏi nắng.

"Tích tích."

Điện thoại của Tiêu Phàm reo lên, là Trình Hưng Quốc gọi điện tới.

"Trình thúc, hiếm thấy được một lần ngài gọi điện thoại cho ta a, chẳng lẽ ngài mong chờ con gái thật sự chuẩn bị có sao?"

Tiêu Phàm cười ha hả mở ra chuyện vui nói.

Trình Hưng Quốc tức giận nói:

"Đó là chuyện của mấy năm trước rồi, hiện tại ta còn muốn con gái gì nữa. Ta gọi điện thoại là muốn nói với ngươi một tiếng, ngày mai là bắt đầu kỳ thi tốt nghiệp phổ thông rồi. Dương Thần năm nay tham gia thi tốt nghiệp, ngươi dù sao cũng là sinh viên dầu tiên của thôn chúng ta, ngươi gọi điện thoại nói với mấy lời cổ vũ động viên tích cực gì đó đi."

Tiêu Phàm ngơ ngẩn, tư nhiên mới chớp mắt đây cũng đã sắp bắt đầu kỳ thi tốt nghiệp phổ thông rồi.

Dương Thần là cháu trai ông hai Dương một cụ ông trong thôn bọn họ, cha mẹ của hắn cũng là khi còn bé qua đời, ông hai Dương một mình cực cực khổ khổ đem hắn nuôi dưỡng lớn lên.

"Trình thúc để ta trở về một chuyến. Buổi tối ta đến nhà các ngươi ăn cơm tối, ngươi nấu thêm chút cơm cho ta a."

Tiêu Phàm cười nói, vừa vặn hắn cũng muốn trở về một chuyến, nhìn xem bài vị tổ tiên bên trong có còn công pháp hay không.

"Phàm Nha Tử, ngươi cũng không cần thiết đặc biệt trở về một chuyến đâu."

Trình Hưng Quốc vội vàng nói.

"Trình thúc ta cũng có một thời gian chưa có trở về rồi, vừa vặn trở lại thăm các ngươi một chút luôn."

Xe thể thao đi đường nông thôn không tốt nên Tiêu Phàm trực tiếp gọi chiếc taxi chở đến trên trấn.

"Phàm Nha Tử, ta ở đây này."

Tiêu Phàm đang chuẩn bị định tìm một chiếc xe ôm chạy về trong thôn thì nghe thấy âm thanh của Trình Hưng Quốc vang dội.

Hắn bước nhanh tới:

"Trình thúc ngươi là đặc biệt tới đón ta sao? Ngươi sao sớm như vậy đã tới rồi, nếu như ta trở về chậm hơn nữa ngươi lại phải chờ hồi lâu rồi."

"Ta là tiện đường lên đây mua ít đồ. May mà ta chạy lên đây cũng nhanh, mà sao tư nhiên ngươi về đây nhanh như vậy hả?"

Trình Hưng Quốc ho nhẹ một tiếng dò hỏi.

Tiêu Phàm cũng không có nói là mình gọi taxi trực tiếp chở về đến, không thì Trình Hưng Quốc khẳng định càm ràm hắn không ít thời gian về việc cho dù có tiền cũng không thể tùy tiện lãng phí như vậy.

"Mau lên xe đi."

"Đến lúc giết gà rồi, tối nay Dương Thần bọn hắn cũng sang nhà chúng ta ăn cơm đấy."

Trình Hưng Quốc mở lời nói. Tiêu Phàm nhảy lên xe gắn máy, cũng không tốn nhiều thời gian hai người liền trở về trong thôn.

"Phàm ca."

"Phàm Nha Tử."

Mỗi người trong thôn nhìn thấy Tiêu Phàm đều nhiệt tình chào hỏi.

Tiêu Phàm từng cái đáp lời, Trình Hưng Quốc dùng xe gắn máy đưa Tiêu Phàm trực tiếp về đến nhà cũ của hắn, nếu đã về thôn Trình Hưng Quốc biết rõ Tiêu Phàm khẳng định sẽ muốn về thăm nhà một chút.

Tiêu Phàm mở cửa, trong nhà rất sạch sẽ.

Mẹ Trình Hổ có chìa khóa nhà hắn, cứ cách một đoạn thời gian nàng sẽ đến nhà hắn quét dọn quét dọn vệ sinh, lại mở cửa thông khí một chút, không thì trong nhà hắn đã sớm mốc meo rách nát không còn ra hình dạng gì nữa rồi.”

Chương 144: Thi Đại Học

Bài vị của tổ tiên tất nhiên là ở trên bàn thờ trong nhà.

Nhà bọn hắn ngày trước không phải là nhà giàu có gì, cũng không có nhà thờ họ chuyên môn thờ cúng tổ tông.

"Thật sự là không còn."

Tiêu Phàm dùng niệm lực tinh thần quét qua bài vị của tổ tiên, bên trong đã sớm trống rỗng.

Bài vị tổ tiên bên trong có bộ phận ngầm ẩn giấu, Tiêu Phàm phát hiện ra có vết tích bị cạy ra rất nhỏ, mẹ Trình Hổ làm vệ sinh chắc chắn sẽ không đụng tới bài vị của tổ tiên ở đấy, càng không thể nào cạy ra bài vị của tổ tiên nhà bọn hắn.

"Thật sự là bởi vì Cửu Chuyển Chân Long Quyết công pháp gia truyền nhà ta sao?"

Trong mắt Tiêu Phàm hàn quang lấp lóe.

"Ba, mẹ, ta nhất định sẽ báo thù cho các ngươi, tuy nhiên đối phương là võ đạo gia tộc, thực lực khả năng rất mạnh, các ngươi hãy chờ ta một thời gian."

Tiêu Phàm đốt một ít tiền giấy, sau đó cung kính dập đầu lạy ba cái.

"Phàm ca."

Hắn lải nhải mà cùng cha mẹ mình nói một chút chuyện linh tinh, rồi mới rời đi đến nhà Trình Hổ. Trình Hổ cùng Dương Thần đều đang ở đây, nhìn thấy Tiêu Phàm bọn hắn liền vội vàng gọi người.

"Dương Thần, thế nào ngươi có lòng tin thi đại học được điểm cao sao?"

Tiêu Phàm cười hỏi.

Dương Thần ngượng ngùng nói:

"Phàm ca ta không phải là ngươi a, thành tích của ta ngươi cũng là biết đấy, rất miễn cưỡng. Trường hạng ba thì còn có hy vọng, máy trường hạng hai thì chỉ có thể dựa vào vận may thôi."

"Phàm ca ta muốn cùng ngươi thương lượng chuyện này. Nếu mà ta không có thi đậu ta không muốn đi học trường hạng ba, ta muốn đi làm công luôn. Ông nội ta tuổi tác cũng lớn rồi, ta muốn cố gắng tranh thủ kiếm ít tiền khi hắn còn có thể hưởng hưởng phúc."

Tiêu Phàm nhìn Dương Thần.

Dương Thần ở phương diện học tập thật sự không phải là rất tốt. Lúc trước cũng hắn từng phụ đạo cho Dương Thần. Dương Thần biết rõ ông nội mình vất vả, phương diện học tập thật cố gắng, nhưng thành tích của hắn cũng cứ một mực như vậy.

"Dương Thần chúng ta là bạn cùng lứa tuổi, ta cũng không định cùng ngươi nói đạo lý lớn gì. Nếu như ngươi thi đậu được là tốt nhất, đến lúc đó ngươi khẳng định phải đi học, ông nội ngươi bỏ công sức bồi dưỡng đi học đến ngày hôm nay cũng không dễ dàng gì. Nhưng nếu mà ngươi không có thi đậu, ta sẽ giúp ngươi tìm một công việc tại trong huyện."

Tiêu Phàm vỗ vỗ Dương Thần bả vai cười nói.

Dương Thần tuy rằng học tập chẳng có gì đặc sắc, nhưng hắn vẫn có ưu điểm, thân thể của hắn khỏe mạnh, có thể chịu được cực khổ, hơn nữa đối với ông nội hắn cũng rất hiếu thuận.

Bây giờ để Triệu Tông Tường xây nhà kho là tính toán để hắn điều hành nhà kho thời gian dài, nhưng sau này cũng không thể để cho người Triệu Tông Tường canh gác, cho dù Triệu Tông Tường sẽ không phản bội nhưng cũng không được.

Trong thôn một số người đều là biết gốc biết rễ nhau, hắn mới yên tâm được.

"Phàm ca, là thật sao?"

Ánh mắt Dương Thần sáng lên nói. Nếu có thể tìm một công việc ở trong huyện đối với hắn mà nói là vô cùng tốt, ông nội hắn tuổi tác đã lớn rồi, nếu tìm việc trong huyện hắn lúc nào cũng có thể trở về

thăm một chút.

"Đương nhiên là thật, ta còn có thể gạt ngươi sao? Ngươi cứ thả lỏng tinh thần đi thi, phát huy trình độ tốt nhất của ngươi đi! Ngươi cũng không thể cố ý thi rớt, nếu ngươi không thi đậu, ngươi thti được bao nhiêu điểm, nhân với 10 đó chính là tiền lương của ngươi."

Tiêu Phàm cười nói.

Dương Thần kinh ngạc nói:

"Phàm ca có thật vậy không? Ta thi được bốn trăm mấy cũng không có vấn đề gì khó, vậy ta tiền lương chẳng phải có thể đạt đến hơn bốn ngàn sao?"

Tiêu Phàm nói:

"Nếu như ngươi thi lên đại học, tốt nghiệp đại học rồi ta bảo đảm tiền lương của ngươi sẽ là thành tích thi vào đại học của ngươi gấp 20 lần trở lên, tiểu tử ngươi cứ tự mình nghĩ rõ ràng đi."

Dương Thần hít sâu một hơi.

Thi đậu trường địa học hạng hai thế nào cũng phải được năm trăm điểm trở lên, gấp 20 lần trở lên lương tháng sẽ hơn vạn a.

"Phàm ca ta nhất định nỗ lực."

Dương Thần nghiêm túc nói, áp lực tâm lý của hắn nhỏ đi không ít, Tiêu Phàm đã giúp hắn quy hoạch rất rõ ràng.

Không bao lâu sau thức ăn đã được bưng lên bàn, Trình Hưng Quốc gọi Tiêu Phàm bọn hắn vào ăn cơm.

Uống hai ly rượu gạo xuống bụng Tiêu Phàm bắt đầu dò hỏi:

"Trình thúc ngươi có ý định đến trong huyện làm việc hay không? Ta ở trong huyện có chút công việc cần người giúp đỡ, ngươi nguyện ý thì lương tháng 8000 a."

Trình Hưng Quốc lắc đầu liên tục:

"Nếu như ngươi có chuyện cần giúp đỡ ta có thể hỗ trợ, nhưng ngươi nhìn ta này toàn thân từ trên xuống dưới, cái bộ xương già đáng giá 8000 một tháng sao?"

"Phàm Nha Tử, lão Trình nói không sai. Chúng ta ở trong đất kiếm ăn một năm cũng chỉ thu vào được vài vạn, mấy người khác ở trên huyện làm việc một năm cũng chỉ kiếm được 2 vạn, ngươi đây một tháng đã 8000, một năm chẳng phải là 10 vạn hay sao? Chúng ta sao có thể chiếm tiện nghi của ngươi được."

Mẹ Trình Hổ cũng nói.

Chương 145: Tại Văn Phòng Tổng Giám Đốc

Tiêu Phàm cười cười đáp:

"Thẩm thẩm ta đây là cần người đáng tin cậy đến làm việc. Trình thúc, ta thật sự không có cùng các ngươi đùa giỡn. mai mốt ngươi ở trong thôn tìm giúp tamười tám người, yêu cầu phải là người làm việc nghiêm túc có trách nhiệm, còn có thể giữ bí mật, loại người mà say rượu không được miệng rộng khoác lác, mấy người bọn họ mỗi tháng ta trả 6000."

Trình Hưng Quốc nghiêm mặt nói:

"Phàm Nha Tử ngươi thật sự là nghiêm túc sao?"

"Đương nhiên rồi."

Tiêu Phàm gật đầu,

"Trước mắt ta chỉa cần bấy nhiêu người như vậy, về sau khả năng sẽ còn cần thêm nữa."

Tuy rằng hiện tại nhà kho còn đang trong giai đoạn xây dựng, nhưng nhân công cũng nên chiêu mộ sớm một chút thì hơn. Vả lại mấy người Trình Hưng Quốc cũng còn cần cẩn thận mà huấn luyện một đoạn thời gian, quản lý nhà kho cũng là một môn học vấn a.

…

Tại văn phòng giám đốc tập đoàn, một cô gái đi đến trước mặt Dư Thọ Nhân báo cáo:

“Người của chúng ta báo tin, sau khi Tiêu Phàm đến chỗ đội cảnh sát hình sự đã trở về thôn một lần.”

Dư Thọ Nhân nâng mắt kiếng gọng vàng, nói giọng điềm đạm:

“Để cho người của chúng ta đột nhập vào nhà Tiêu Phàm, bí mật điều tra xem hắn có biết chuyện về công pháp hay không?”

“Dạ được ông chủ.”

Cô gái gật đầu chuẩn bị rời đi.

Dư Thọ Nhân kêu nàng lại:

“Chờ chút, ta giao cho ngươi thăm dò vụ việc tài khoản ngân hàng của Tiêu Phàm đã có kết quả chưa?”

Cô gái cau mày trả lời:

“Thưa ông chủ, chuyện này có chút kì lạ, ta đã tìm đủ người có quyền hạn để điều tra nhưng vẫn không tra ra được, ta đang suy nghĩ thêm các biện pháp khác.”

Dư Thọ Nhân trầm giọng nói:

“Tiêu Phàm đã biết rõ chuyện cha mẹ mình bị mưu sát, nên mọi phương diện tin tức cần phải nhanh chóng nắm bắt tuyệt đối.”

Cô gái vội nói:

“Ông chủ, Tiêu Phàm chỉ là một người bình thường, chúng ta có cần thiết phải lo lắng quá nhiều về hắn như vậy không?”

Dư Thọ Nhân lạnh lùng nói:

“Ngàn vạn lần không nên coi thường bất cứ kẻ địch nào, nếu người của chúng ta tra ra Tiêu Phàm biết rõ chuyện về công pháp phải xử lý hắn ngay lập tức.”

“Vâng, thưa ông chủ.”

Cô gái nói xong, lui ra ngoài.

Dư Thọ Nhân suy nghĩ, hắn nhìn không thấu tên Tiêu Phàm này, rõ ràng chỉ là một người bình thường, vậy mà chỉ cần ba phát súng đã giải quyết được bọn cướp. Đương nhiên đây là vấn đề nhỏ, chỉ cần Tiêu Phàm không biết quá nhiều về chuyện công pháp của gia tộc, bọn hắn tạm thời chưa cần thiết phải giải quyết Tiêu Phàm, dù sao giết nhiều người, manh mối để lại càng nhiều thì càng dễ xảy ra chuyện không hay.

Tiêu Phàm ở trong thôn ngủ một đêm, sáng hôm sau Trình Hưng Quốc cùng với chín người khác đến tìm hắn.

Trình Hưng Quốc kích động nói:

“Phàm Nha Tử, ngươi muốn chúng ta làm việc cho ngươi một tháng 6000 sao?”

Bọn hắn đều không phải là người có học vấn cao, ở trong huyện tìm việc cùng lắm chỉ được 2000, một tháng kiếm được 6000 là mức lương quá ổn thỏa.

Tiêu Phàm cười nói:

“Hạ thúc à, điều này đương nhiên là thật, mỗi tháng ta trả 6000 nhưng nếu làm tốt cuối năm còn được thưởng thêm một đến hai tháng tiền lương nữa.”

Nghe Tiêu Phàm nói như vậy, mọi người càng thêm phấn khích, nếu có thể nhận được tiền thưởng thì càng tuyệt vời hơn.

Trình Hưng Quốc nói:

“Phàm Nha Tử, ngươi nhìn bọn họ xem có ổn hay không? Tuy là ta đã cảnh báo trước với bọn họ rồi, nhưng nếu ngươi cảm thấy không thích hợp thì có thể đổi người.”

Ánh mắt Tiêu Phàm quét qua mọi người rồi cười nói:

“Ta còn không tin được Trình thúc sao, hơn nữa họ đều là người

trong thôn đã gắn bó cùng ta lớn lên, ta đều có thể tin được mà."

Tiêu Phàm nói thêm:

"Nếu như không còn chuyện gì nữa, mọi người trở về chuẩn bị ít đồ, chúng ta ngay lập tức xuất phát thôi, mỗi tuần mọi người sẽ được nghỉ hai ngày."

Mọi người ai cũng thích thú rời đi, lương 6000 một tháng, cuối năm còn có tiền thưởng, mỗi tuần còn có thể nghỉ hai ngày, công việc lại gần nhà, làm gì có công việc nào tốt hơn như thế nữa.

Hai giờ sau, bọn họ đã cùng Tiêu Phàm đến huyện Lôi Sơn, Triệu Tông Tường cùng một quản lý đón Tiêu Phàm tại trạm xe, hắn lên tiếng gọi:

"Tiêu Tổng!"

Triệu Tông Tường nhỏ giọng dặn dò quản lý kế bên, nếu hắn làm cho Tiêu Phàm không vừa ý, sẽ lập tức bị đuổi khỏi nơi đây.

"Quản lý Quách đúng không? Xin chào?"

Tiêu Phàm cất giọng chào hỏi.

Tiêu Phàm cùng người quản lý bắt tay một cái, hắn vừa ngưỡng mộ vừa lo sợ nói:

"Tiêu tổng, ta là Quách Văn Đông."

Tiêu Phàm gật đầu:

"Ừm."

Tiêu Phàm lên tiếng:

"Triệu tổng, ta đã có hẹn với một người rồi, chúng ta đi trước đã."

"Dạ được, Tiêu tổng."

Quách Văn Đông nói.

Quách Văn Đông cho người lái tới ba chiếc Mercedes, bọn Trình

Hưng Quốc ngại ngùng bước lên xe, vài chục phút sau xe đã đi đến một khu nhà kho.

Tiêu Phàm nói:

“Trình thúc công việc của mọi người là như thế này, mọi người cần làm quen với việc quản lý nhà kho trên mọi phương diện, sau đó mọi người sẽ sang bên này thực tập.”

Chương 146: Xem Ra Tiêu Phàm Thật Sự Không Biết

Tiêu phàm nói tiếp:

“Quản lý Quách, tuy rằng mấy người Trình thúc là do ta mang đến, nhưng khi làm việc thì không được thiên vị đối với bọn họ, ngươi chỉ có thời gian một tháng để huấn luyện họ.”

Trình Hưng Quốc khẽ nhíu mày dò hỏi:

“Phàm…Tiêu tổng, nếu chỉ là quản lý nhà kho, ngươi có cần phải trả cho chúng ta tiền lương cao đến như vậy không?”

Những người khác cũng đua nhau gật đầu, tiền lương cao bọn họ cũng mừng, nhưng nếu như công sức bỏ ra không đáng bao nhiêu lại nhận nhiều tiền vậy khiến trong lòng bọn họ không khỏi có chút bất an.

Tiêu Phàm nói:

“Trình thúc à, mọi người về sau sẽ rõ, ta tuyệt đối sẽ không bởi vì thân tình mà trả lương cao cho mọi người đâu. Sau này mọi người nên chăm chỉ học hỏi, việc quản lý một nhà kho hiện nay cũng không đơn giản như mọi người nghĩ đâu.”

Tiêu Phàm nói tiếp:

“Quách quản lý, những người này ta giao cho ngươi, nếu ngươi làm tốt, ta sẽ nói tốt cho ngươi trước mặt Triệu tổng, làm không tốt ta cũng sẽ nói lại.”

Quách Văn Đông vội vàng nói:

“Tiêu tổng cứ yên tâm, ta chắc chắn sẽ sắp xếp người giỏi nhất để hướng dẫn bọn họ.”

“Ừm.”

Tiêu Phàm gật đầu một cái, hắn nhanh chóng rời đi.

Trong thôn, người của Dư Thọ Nhân lén lút lẻn vào nhà của Tiêu Phàm, hắn kiểm tra cẩn thận các bài vị trong nhà Tiêu Phàm, trên bài vị không hề có bất kỳ dấu vết đụng chạm gì, cũng không có dấu vết bị dịch chuyển.

Hắn thầm nghĩ trong lòng:

“Xem ra Tiêu Phàm căn bản không biết gì về việc này.”

Hắn nhanh chóng theo đường cũ lẻn ra khỏi nhà. Chưa tới 5 phút sau, Dư Thọ Nhân đã nhận được tin báo, hắn thở dài nhẹ nhõm.

Tiêu gia đã rời khỏi giới võ đạo từ lâu, nếu Tiêu Phàm không biết rõ mọi chuyện thì chắc chắn sẽ không có náo động xảy ra, cũng sẽ không khiến mọi người nhớ lại chuyện này. Nhưng nếu để người ta biết có gia tộc nào đó giết cha mẹ của Tiêu Phàm để đoạt công pháp thì sẽ không hay đối với thế lực phía sau hắn.

Dư Thọ Nhân đương nhiên biết rõ sau lưng mình là một gia tộc võ đạo mạnh mẽ, tuy nhiên võ đạo dù có lớn mạnh lại không chỉ có mỗi một gia tộc, còn có rất nhiều gia tộc võ đạo khác trên khắp cả nước. Mà giới võ đạo cũng có các quy tắc rõ ràng, việc giết người đoạt công phát là một điều vô cùng cấm kỵ.

"Tích, tích."

Dư Thọ Nhân nhấc điện thoại lên gọi đi, hắn đứng lên dáng vẻ vô cùng cung kính, điện thoại đổ chuông chừng 10 tiếng thì đầu dây bên kia bắt máy, trả lời hắn là một giọng nói lười biếng:

"Chuyện gì?"

Dư Thọ Nhân báo cáo:

"Thưa Lục gia, Tiêu Phàm đi một chuyến về thôn, hắn không hề đụng đến các bài vị tổ tiên, chắc chắn hắn không biết rõ về chuyện công pháp của Tiêu gia."

Đầu dây bên kia điềm đạm trả lời:

"Nếu mà hắn có biết chuyện về công pháp gia tộc thì hắn cũng đã sớm biết rồi, sao bây giờ ngươi lại đặc biệt gọi điện báo cho ta."

Dư Thọ Nhân vội vàng nói thêm:

"Thưa Lục gia, chuyện là như vầy, dạo gần đây Tiêu Phàm có gì đó rất lạ, vài ngày trước có vụ cướp ngân hàng, hắn liền bộc lộ võ công vô cùng mạnh mẽ, hắn còn lái một chiếc siêu xe, tài khoản ngân hàng của hắn ta cũng đã cho người điều tra nhưng không có kết quả."

Đầu dây bên kia, Lục gia hơi kinh ngạc:

"Hắn đầu óc ngu ngơ, nay bỗng nhiên lại vượt trội đến thế ư, điều tra rõ ràng ngay, tiền hắn dùng từ đâu mà có."

Dư Thọ Nhân nói:

"Vâng, Lục gia."

Sau khi cúp điện thoại Lục gia liền đi đến một căn nhà cũ.

Lục gia báo lại tình hình:

"Thưa cha, Dư Thọ Nhân vừa mới báo tin."

Người lên tiếng là một ông lão áo xám, lão vừa nói mắt vừa lim dim:

"Ngươi nói một chút về tình hình hiện tại cho ta nghe."

Lục gia liền báo cáo:

"Thưa cha, ta đoán có khi nào đã có người trong giới võ đạo gặp qua hắn hay không? Tiền của hắn phải chăng là tài sản mà gia tộc khi đưa cho."

Ông lão áo xám nhàn nhạt nói:

"Nếu hắn không biết rõ về công pháp gia tộc, hãy để Dư Thọ Nhân phái người bí mật theo dõi hắn, không nên lộ diện trước."

Ông lão nói tiếp:

"Cẩn thận một chút tránh để các thế lực khác phát hiện ra chúng ta."

Lục gia gật đầu một cái, lặng lẽ đi ra ngoài.

…

Trong văn phòng đội điều tra hình sự, điện thoại di động Trương Thạch cấp dưới của Lương Võ đổ chuông.

“Xin chào.”

Trương Thạch vội vàng nghe máy.

“Trương ca không ổn rồi, Tôn Hạo Côn đã chết."

Vẻ mặt của Trương Thạch thay đổi, Tôn Hạo Côn cầm đầu băng cướp, Lương Võ còn đang định đi thẩm vấn hắn.

"Nguyên nhân cái chết là gì?"

Trương Thạch vội vàng hỏi.

“Nguyên nhân cái chết vẫn chưa được xác định, phán đoán sơ bộ bạn đầu là chết vì trúng độc.”

Cúp điện thoại, Trương Thạch cau mày.

Tôn Hạo Côn sớm không chết muộn không chết lại chết vào lúc này chắc chắn chắn là đã bị giết người diệt khẩu. Làm sao bây giờ bọn họ còn chưa kịp thẩm vấn Tôn Hạo Côn nữa?

Trương Thạch nhìn vào văn phòng của Lương Võ, hắn phải báo cáo tin này cho Lương Võ, hắn không biết chuyện này có làm Lương Võ tức giận hay không. Nhưng Lương Võ là đội trưởng, vì vậy không thể không nói với hắn.

"Đội trưởng Lương, ta nói cho ngươi một tin, ngươi phải bình tĩnh, nếu không có thể sẽ phải vào viện một lần nữa."

Trương Thạch ngồi trước mặt Lương Võ và nói.

“Ngươi cứ nói đi.”

Chương 147: Cái Chết Của Tôn Hạo Côn

Lương Võ trầm giọng nói, Trương Thạch nói như vậy chắc hẳn không phải là tin tốt. Trương Thạch hít một hơi thật sâu và nói.

"Ta vừa nhận được cuộc gọi báo rằng Tôn Hạo Côn đã chết, khả năng cao là hắn chết vì bị đầu độc." "

“Cái gì?"

Vẻ mặt của Lương Võ thay đổi, mặt hắn bỗng chốc đỏ lên.

Phòng bệnh của Tôn Hạo Nhiên được cảnh sát canh gác 24/24. Trong hoàn cảnh như vậy mà hắn lại bị kẻ khác sát hại, kẻ chủ mưu đứng phía sau chắn hẳn rất có năng lực cũng rất ngang ngược.

"Đội trưởng Lương, ngươi đừng kích động, dù có chuyện gì ngươi cũng đừng kích động mà."

Trương Thạch vội vàng nói.

Lương Võ nắm chặt tay, sao hắn có thể không kích động được? Lê Nhã nói với hắn nàng nghi ngờ Dư Thọ Nhân có chút không ổn. Hắn vì sợ đánh rắn động cỏ mà không thẩm vấn Tôn Hạo Côn ngay, không ngờ Tôn Hạo Côn lại chết đúng lúc này.

"Cho người đem thi thể tới đây, thông báo Lý Nhã tiến hành khám nghiệm tử thi! Ngươi tự mình dẫn mấy người đến tập đoàn Trường Không, mời Dư Thọ Nhân đến hỗ trợ điều tra."

Lương Võ âm trầm nói.

"Dư Thọ Nhân là tổgng giám đốc tập đoàn Trường Không, nhưng

Tôn Hạo Côn đã nói như vậy, hơn nữa Tôn Hạo Côn đã chết, chúng ta gọi hắn đến để hỗ trợ phối hợp điều tra cũng hợp lý, không phải sao?"

Trương Thạch nhắc nhở:

“Tài sản của Trường Không ít nhất cũng hơn một trăm triệu tỷ, năng lực của Dư Thọ Nhân cũng không kém đâu.”

Lương Võ lạnh lùng nói:

“Là một công dân, hắn có nghĩa vụ phải đến hỗ trợ điều tra. Đi ngay đi!”

Trương Thạch gật đầu sau đó vội vàng rời đi.

Lương Võ ôm lấy đầu, y tá bên cạnh vội vàng tiến đến kiểm tra từng chỗ trên người hắn.

“Yên tâm đi, ta không sao.”

Lương Võ chậm rãi nói.

“Đội trưởng Lương, ngươi phải giữ bình tĩnh, nếu tùy tiện nổi nóng có thể sẽ làm ảnh hưởng đến vết thương.”

Y tá kiểm tra đảm bảo xong, không có vấn đề mới lên tiếng cảnh báo.

“Ta biết rồi.”

Đội trưởng Lương vội vàng nói, hắn không muốn quay lại bệnh viện thêm lần nữa.

"Tôn Hạo Côn đã chết ư?"

Lê Nhã sững sờ khi nhận được tin, Tôn Hạo Côn đã chết, chắc chắn hắn ta đã bị diệt khẩu.

"Đúng vậy, Lê Nhã, kỳ nghỉ phép của ngươi bị hủy bỏ, đội trưởng Lương yêu cầu ngươi phải quay lại đội ngay lập tức để khám nghiệm tử thi."

Trương Thạch nói xong thì cúp điện thoại.

"Ba người các ngươi thay thường phục rồi đi theo ta."

Trương Thạch nhanh chóng gọi ba người còn lại, bốn người họ thay quần áo và đi đến tập đoàn Trường Không.

"Giám đốc, có mấy cảnh sát đến tìm ngươi."

Thư ký của Dư Thọ Nhân báo cáo.

“Cảnh sát đến tìm ta sao?”

Con ngươi của Dư Thọ Nhân co lại, sao cảnh sát lại đến tìm hắn? Hắn tin chắc rằng cảnh sát sẽ không điều tra ra hắn trong vụ án của cha mẹ Tiêu Phàm được, về cái chết của Tôn Hạo Côn, cảnh sát cũng khó có thể điều tra ra hắn.

“Mời bọn họ vào.”

Dư Thọ Nhân suy nghĩ một chút rồi nói, hắn chắc chắn không thể tránh mặt bọn họ được.

Không lâu sau, đám người Trương Thạch bước vào văn phòng làm việc của Dư Thọ Nhân.

“Dư tổng, văn phòng của ngươi rất sang trọng a.”

Trương Thạch nhìn xung quanh nói, hắn đoán chắc không có người khác trốn trong phòng làm việc.

Dư Thọ Nhân đẩy chiếc kính gọng vàng lên, hắn cười nói:

"Phải xưng hô với mấy vị cảnh sát như thế nào? Chẳng lẽ có người trong Tập đoàn Trường Không của chúng ta có liên quan đến vụ án nào sao?"

"Ta tên là Trương Thạch. Đây là giấy chứng nhận của ta."

Trương Thạch lấy giấy chứng nhận của mình ra và đưa cho Dư Thọ Nhân xem.

"Dư tổng, hôm nay ngươi có vẻ không bận lắm nhỉ, chúng ta cần

ngươi đến đội để hỗ trợ điều tra một vụ án."

Lòng Dư Thọ Nhân chùng xuống, họ thật sự đến đây vì hắn, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện ở chỗ nào?

"Hôm nay, ta thực sự khá rảnh rỗi, nghĩa vụ của công dân chúng ta là hỗ trợ cảnh sát phá án mà, ta sẽ đi với các ngươi"

Dư Nhân Thọ cười nói:

“Tuy nhiên, các ngươi hãy hành động kín đáo một chút, dù sao tập đoàn Trường Không cũng là công ty lớn trên thương trường, đừng vì một chuyện nhỏ mà tổn hại đến lợi ích của các cổ đông chuang ta chứ.

"Không thành vấn đề."

Trương Thạch gật đầu.

Ngay sau đó, Dư Thọ Nhân đi theo Trương Thạch và những người khác đến đội điều tra hình sự.

"Xin mời Dư tổng."

Trương Thạch mỉm cười nói rồi đưa Dư Thọ Nhân vào phòng thẩm vấn.

Dư Thọ Nhân trầm giọng nói:

"Cảnh sát Trương, ta là giám đốc của tập đoàn Trường Không, đến đây hợp tác điều tra với ngươi không thành vấn đề, tuy nhiên vì sao ta lại phải đến phòng thẩm vấn?"

Trương Thạch gõ gõ lên bàn:

"Dư Thọ Nhân, ngươi cần phải hợp tác điều tra. "

Hắn nói rồi đưa điện thoại của mình cho Dư Thọ Nhân xem:

"Ngươi xem video này đi."

Dư Thọ Nhân nhanh chóng xem xong video.

“Đồ chó.”

Dư Thọ Nhân chửi thầm trong lòng, hắn không ngờ được rằng Tôn Hạo Côn còn chưa bị thẩm vấn đã tố cáo hắn rồi.

Chương 148: Thẩm Vấn

"Cảnh sát Trương, hắn ta là ai? Không ai có thể vu khống người khác bằng bằng một đoạn video đúng không? Ta, Dư Thọ Nhân, là tổng giám đốc của Tập đoàn Trường Không, có tài sản hơn một trăm triệu tỷ. Riêng một mình ta đã nắm giữ hơn 60% cổ phần của Tập đoàn Trường Không. Các ngươi không thấy kì quái khi một người có tài sản hàng triệu tỷ như ta lại ra lệnh cho người khác giết người sao?"

Dư Thọ Nhân cau mày.

Trương Thạch nói:

"Hắn tên là Tôn Hạo Côn, Dư Thọ Nhân, bây giờ ngươi hãy nói cho ta biết, ngươi có quen biết Tôn Hạo Côn không?" "

“Ta không quen hắn."

"Ngươi có ra lệnh cho hắn giết người không?"

"Nằm mơ giữa ban ngày, tất nhiên là không."

Dư Thọ Nhân lắc đầu.

Trương Thạch tiếp tục hỏi:

"Ngươi có biết về vụ tai nạn xe hơi của vợ chồng Tiêu gia năm năm trước không, có phải cái chết của họ có liên quan đến ngươi hay không, có phải ngươi đã ra lệnh mưu hại họ hay không."

Dư Thọ Nhân bất lực nói:

"Cảnh sát Trương, ngươi càng hỏi càng hơi quá rồi. Ta không biết, chuyện này không liên quan đến ta. Bây giờ, các ngươi có phải nên sử dụng máy phát hiện nói dối rồi không? Máy phát hiện nói dối

chắc chắn có thể xác nhận chuyện ta không nói dối. Cảnh sát Trương, máy phát hiện nói dối chỉ là công cụ hỗ trợ không thể dùng làm bằng chứng. Nếu ngươi có bằng chứng chứng minh rằng ta đã ra lệnh giết người thì hãy đưa bằng chứng cho ta xem."

Giọng nói của Lương Võ vang lên bên tai Trương Thạch:

"Máy phát hiện nói dối đã cho thấy rằng hắn không nói dối, kết thúc cuộc thẩm vấn đi."

"Dư tổng, ngài có thể đi rồi, chúng ta điều tra ra manh mối này, đây chỉ là một cuộc điều tra thông thường mà thôi."

Trương Thạch nói với Dư Thọ Nhân.

Dư Thọ Nhân thầm thở phào nhẹ nhõm, xem ra Trương Thạch và những người khác không có bằng chứng nào khác.

"Trong tương lai nếu cảnh sát các người không có bằng chứng xác thực xin đừng làm phiền ta, dù sao ta cũng là giám đốc của một tập đoàn lớn, chỉ cần một chút rắc rối nhỏ cũng có thể gây tổn thất lớn cho các cổ đông."

Dư Thọ Đông nhỏ giọng nói rồi nhanh chóng rời đi.

Trương Thạch đến bên Lương Võ.

Lương Võ cau mày và nói:

"Cả hai máy phát hiện nói dối đều cho thấy Dư Thọ Nhân không nói dối."

"Có thể là Tôn Hạo Côn đã nói dối?"

Trương Thạch nói.

Lương Võ lắc đầu:

"Ta không nghĩ như vậy. Trực giác của ta mách bảo Dư Thọ Nhân có điều gì đó không ổn, đôi khi máy phát hiện nói dối cũng chưa hẳn là đáng tin. Hãy cho người bí mật tăng cường điều tra hắn, điều tra cả những người xung quanh hắn, thêm nữa, hãy cử hai

người đến theo dõi hắn 24/24."

…

Trương Thạch chần chừ nói:

"Đội trưởng Lương, để tránh việc chúng ta điều tra sai hướng và lãng phí thời gian, chúng ta đã sử dụng máy phát hiện nói dối vì nghĩ rằng một tên cướp như Tôn Hạo Côn có thể không đáng tin cậy. Tuy nhiên, máy phát hiện nói dối cho thấy Dư Thọ Nhân không có vấn đề gì, vậy chúng ta có cần thiết phải theo dõi hắn không?"

Ánh mắt của Lương Võ lóe lên:

"Ngươi không cảm thấy Dư Thọ Nhân quá bình tĩnh sao?"

Trương Thạch nói:

"Đội trường Lương, hắn là một người đàn ông giàu có, tiền bạc thao túng tâm lý, việc tâm lý của hắn vững vàng cũng là chuyện bình thường mà."

“Không, hắn cho ta cảm giác rất khác."

Lương Võ lắc đầu:

"Ngươi không thường xuyên xử lý tội phạm giàu có. Ta có nhiều kinh nghiệm hơn trong lĩnh vực này. Vì vậy hãy cứ điều tra theo lời ta nói đi."

"Đúng rồi, vậy ta đi lấy bản ghi âm cuộc gọi của hắn."

Trương Thạch nói:

"Hắn có nhiều tiền như vậy rất dễ dàng có thêm một chiếc điện thoại di động dự phòng. Ngay cả khi lịch sử cuộc gọi của hắn được truy cứu ra, ta nghĩ cũng sẽ không có bước đột phá gì trong phương diện này đâu."

Lương Võ trầm giọng nói.

"Được rồi đội trưởng Lương, ta đi thu xếp ngay đây."

Trương Thạch gật đầu.

...

"Lục gia, cảnh sát vừa gọi ta đến hỗ trợ điều ta, trước khi chết, Tôn Hạo Côn đã khai ra ta, nhưng cảnh sát không có bất kỳ bằng chứng nào, vì vậy họ chắc chắn không thể phát hiện ra ta được."

Dư Thọ Nhân gọi điện thoại báo cáo tình hình, số điện thoại mà hắn đang gọi này không được đăng ký dưới tên hắn.

Đầu bên kia điện thoại, Lục gia lạnh lùng nói:

"Không phải trước đây ngươi đã nói chắc chắn là Tôn Hạo Côn đáng tin cậy sao?"

“Chuyện này. . . Lục gia trước đó hắn đã muốn tự tử, có lẽ là bởi vì lần đó không chết, tâm tính và suy nghĩ của hắn đã thay đổi, Lục gia yên tâm, ta nhất định sẽ xử lý được mọi việc.”

Dư Thọ Nhân vội vàng nói, trên trán đã xuất hiện những hạt mồ hôi nhỏ.

Ở đầu bên kia điện thoại, Lục gia im lặng một lúc rồi nói:

"Hãy dựng lên một tai nạn ngoài ý muốn để giết chết Tiêu Phàm đi, Lương Võ và những người khác không thể dừng cuộc điều tra nếu hắn còn sống. Nếu cuối cùng ngươi vẫn bị phát hiện và có bằng chứng rõ ràng, ngươi biết phải làm gì rồi phải không?"

Chương 149: Thẩm Vấn 2

Dư Thọ Nhân vội vàng đảm bảo:

"Lục gia cứ yên tâm, nếu bọn họ thật sự phát hiện ra ta, ta chắc chắn sẽ một mình gánh hết, tuyệt đối sẽ không để liên lụy đến Lục gia."

"Làm cho tốt mọi việc. Sau khi chuyện này qua đi, ta có thể cho

ngươi công pháp Hóa Kình."

Lục gia nói xong thì cúp điện thoại.

Trong mắt Dư Thọ Nhân hiện lên vẻ hưng phấn, mấy năm trước hắn đã đạt đến cấp bậc Ám Kình, nếu hắn có được công pháp Hóa Kình, hắn sẽ có đầy đủ tự tin để nâng cao thực lực của mình.

Mặc dù tiền là thứ tốt, nhưng theo quan điểm của Dư Thọ Nhân, thực lực của bản thân mới là thứ quan trọng nhất. Cũng giống như lần này, nếu không phải là hắn có thực lực Ám Kình thì chắc hẳn hắn sẽ không dễ dàng qua mặt máy phát hiện nói dối được.

"Giang Văn, ngươi đến đây một chút."

Dư Thọ Nhân tiếp tục gọi một cuộc điện thoại khác.

Không lâu sau, Giang Văn đã đến văn phòng của hắn:

"Ông chủ, có chuyện gì cần ta thực hiện sao?"

“Hãy để Ảnh rút lui đi, ngươi lên web đen tìm một sát thủ giỏi tạo tai nạn bất ngờ để đưa Tiêu Phàm đi gặp cha mẹ của hắn đi."

Dư Thọ Nhân trầm giọng nói.

Trên web đen có đủ loại người tài giỏi, những sát thủ giỏi tạo ra tai nạn ngoài ý muốn, bọn hắn tự nhận mình là người tạo ra tai nạn ngoài ý muốn và sẽ tính phí cao hơn rất nhiều nếu giết một người. Đối với bọn hắn, giết người là một nghệ thuật.

"Ông chủ, chúng ta không cần người của mình làm sao? Ảnh có thể làm chuyện này rất dễ dàng."

Giang Văn nghi ngờ hỏi.

Theo quan điểm của Giang Văn thì Tiêu Phàm chỉ là một người bình thường, có rất nhiều cách để giết hắn.

Dư Thọ Nhân lắc đầu:

"Cảnh sát có thể đang theo dõi ta, người của chúng ta không nên

manh động. Ngươi tìm người trên web đen phải chú ý cẩn thận không được để lộ ra."

“Ta đã hiểu”

Giang Văn gật đầu uốn éo rời đi.

Dư Thọ Nhân nhìn chằm chằm nàng một lúc rồi rút ánh mắt của mình, Giang Văn rất xinh đẹp, nhưng hắn cố tình không ăn Giang Văn, hắn biết phải phân biệt rạch ròi giữa công việc và cuộc sống riêng tư.

...

"Triệu tổng, ta cần một vài thứ, ngươi cho người thu mua giúp ta."

Tiêu Phàm gọi điện thoại cho Triệu Tông Tường.

Ở đầu bên kia điện thoại, Triệu Tông Tường nhanh chóng trả lời:

"Tiêu thiếu, ngươi cần gì cứ nói."

Tiêu Phàm nói:

"Ta cần tổng cộng 10.000 máy bay không người lái các loại, máy bay không người lái nhỏ, máy bay không người lái bảo vệ loại lớn, và máy không người lái bay ngang, chất lượng toàn bộ đều phải uy tín. Ngoài ra ta còn cần thêm 100 máy phát điện, chuẩn bị thêm nhiều dây điện, ổ cắm… Hơn nữa còn thêm 100 tấn xăng, được đựng riêng trong các thùng phi nữa."

Đầu điện thoại bên kia, Triệu Tông Tường nghe xong cũng không khỏi khó hiểu, Tiêu Phàm sẽ làm gì với nhiều máy bay không người lái như vậy?

"Tiêu thiếu, ngày tận thế chưa chắc đã đến, ngươi có phải đang quá nghi ngờ thận trọng rồi không?"

Triệu Tông Tường dò hỏi.

Không vì lý do nào khác, hắn chỉ nghĩ rằng Tiêu Phàm là một người theo chủ nghĩa sinh tồn điên cuồng, trong xã hội hiện đại

cần nhiều máy phát điện như vậy mà làm gì, hắn đang có kế hoạch gì vậy?

"Đừng hỏi nhiều, tốt nhất là ngươi vẫn nên chuẩn bị máy bay không người lái đi. Ngươi có thể cho người đi mua rồi gửi đến nhà nhà kho kịp trước tối mai không?"

Tiêu Phàm trầm giọng nói.

Triệu Tông Tường suy nghĩ, nếu chỉ có một mẫu máy bay không người lái thì khó, nhưng Tiêu Phàm không nói rõ mẫu máy cụ thể thì chắc sẽ không có vấn đề gì. Ngoại trừ máy bay không người lái, máy phát điện, xăng đối với hắn cũng không có gì khó.

100 tấn xăng rất khó để người bình thường chuẩn bị. Nhưng đối với Triệu Tông Tường mà nói, điều này rất dễ dàng, hắn sở hữu mấy trạm xăng, chỉ là coi như đổ thêm vài xe xăng thôi, đó không được coi là vấn đề gì lớn cả.

“1000 đèn pha loại lớn, khoảng cách soi sáng phải đạt hơn 1000 mét. 10.000 bóng đèn các loại, 100.000 bật lửa, 100.000 cuộn gạc, tạm thời ngươi cứ chuẩn bị những thứ này trước đã, những thứ còn lại ta sẽ nói ngươi chuẩn bị sau."

Triệu Tông Tường âm thầm tặc lưỡi, Tiêu Phàm đúng là một người theo chủ nghĩa sinh tồn điên cuồng mà.

"Tiêu thiếu, dù sao sau này ta cũng sẽ cần chuẩn bị thu mua thêm nhiều đồ dùng sinh tồn nữa cho ngươi, phải không?"

Triệu Tông Tường dò hỏi.

Tiêu Phàm cười nói:

"Đúng vậy, ngươi sẽ cần chuẩn bị rất nhiều vật liệu sinh tồn, cũng đừng sợ tốn tiền, những thứ này hết bao nhiêu tiền ngày mai ta sẽ chuyển cho ngươi."

Trong nháy mắt đã đến ngày hôm sau.

Chạng vạng tối, khi Tiêu Phàm đến huyện Lôi Sơn, một lượng lớn vật tư đã được vận chuyển đến. Các vật liệu này đã được vận

chuyển đến một nhà kho bên cạnh nhà kho ban đầu kia.

"Tiêu thiếu, những thứ ngươi muốn đều để ở đây cả."

Triệu Tông Tường nói.

Mặc dù số lượng Tiêu Phàm muốn rất nhiều nhưng kích thước lại không lớn nên toàn bộ mọi thứ cũng không chiếm nhiều diện tích không gian.

“Ngươi chi tổng cộng bao nhiêu tiền?”

Tiêu Phàm hỏi.

Chương 150: Trò Chuyện

Triệu Tông Tường báo cáo:

"Giá trung bình của các loại máy bay không người lái là 2500, tổng giá là 25 triệu. Các thứ lặt vặt còn lại tổng cộng cũng khoảng 2300."

Tiêu Phàm chuyển cho Triệu tổng 28 triệu.

“Triệu tổng, ngươi cứ đi làm việc của ngươi đi, chuyện ở đây ta sẽ tự lo liệu.”

Tiêu Phàm khoát tay nói.

Triệu Tông Tường đáp:

"Tiêu thiếu, ngươi xem mấy cái này xong rồi chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm được không? Ngươi và Hữu Tài là bạn cùng lớp, ta sẽ gọi Hữu Tài đến để hắn học hỏi một chút từ ngươi. Hắn mỗi ngày đều không chịu làm việc gì đàng hoàng."

Tiêu Phàm gật đầu:

"Được, vậy một lúc nữa chúng ta cùng nhau ăn cơm. Hắn không làm việc đàng hoàng thì cũng có tiền từ việc không đàng hoàng, hắn có tiêu cả mười đời cũng không hết tiền của ngươi được.”

Triệu Tông Tường mỉm cười nói:

"Nhà chúng ta đúng là có một ít tiền, nhưng năng lực của chính mình vẫn là quan trọng nhất. Tiêu thiếu, Triệu gia có một khách sạn ở gần đây, chúng ta dùng bữa ở đấy nhé?"

Tiêu Phàm nói:

"Khách tùy theo chủ, nơi này là địa bàn của nhà họ Triệu ngươi, ngươi có thể tự sắp xếp."

…

Không bao lâu sau, đám người Tiêu Phàm đã đến khách sạn của Triệu gia, Triệu Hữu Tài đã đứng trước cửa chào đón.

"Triệu Hữu Tài, ngươi mới từ châu Phi về à?"

Tiêu Phàm kinh ngạc hỏi, mới mấy ngày không gặp mà cả người Triệu Hữu Tài đã đen đi rất nhiều.

Triệu Hữu Tài cười ngượng nói:

"Tiêu ca, không phải ta bận rộn chuyện của cô nhi viện sao? Hiện giờ mặt trời rất độc ta lại phải phơi nắng mấy ngày, nhưng chuyện bên cô nhi viện kia cũng đã có tiến triển nhanh chóng rồi."

Tiêu Phàm nhìn Triệu Tông Tường nói:

"Triệu tổng, ta cảm thấy Triệu Hữu Tài bận rộn như vậy rất tốt, vậy mà ngươi vẫn nói hắn ngày nào cũng không làm việc đàng hoàng, này là không đúng rồi."

"Vâng vâng, Tiêu thiếu gia ngươi phê bình rất đúng."

Triệu Tông Tường vội nói. Trong lòng Triệu Hữu Tài khiếp sợ, sao lão tử nhà mình lại như thay đổi người khác vậy? Hắn cũng biết Tiêu Phàm có thân phận lớn, nhưng lại lớn đến mức này sao?

"Đi thôi, chúng ta đi vào nà."

Tiêu Phàm cười cười nói.

Đám người Tiêu Phàm nhanh chóng tiến vào bên trong khách sạn, bọn họ đi thang máy riêng trực tiếp đến tầng cao nhất.

"Triệu tổng, ngươi đây là —— "

Tiêu Phàm hơi nhíu mày, trong phòng vậy mà lại có rất nhiều cô gái trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, ngự tỷ, loli, trong sáng, sexy, kiểu gì cũng có.

Triệu Tông Tường nói:

"Tiêu thiếu gia, ta cảm thấy ba người chúng ta ăn một bàn đồ ăn lớn như vậy có hơi lãng phí, nên để các nàng đi theo giúp vui, cũng có thể hầu hạ Tiêu thiếu gia ngươi."

Tiêu Phàm lắc đầu nói:

"Triệu tổng bảo các nàng ra ngoài đi."

Triệu Hữu Tài vội nói:

"Cha cũng thật là, bạn gái của Tiêu ca tựa như tiên nữ trên trời, sao Tiêu ca có thể để ý loại người như các nàng được?"

Triệu Tông Tường khoát tay, mấy cô gái lưu luyến rời đi.

Các nàng biết thân phận của Triệu Tông Tường, Triệu Tông Tường lại ân cần gọi Tiêu thiếu gia, như vậy người là cấp bậc còn cao như thế nào?

Tướng mạo của Tiêu Phàm lại còn rất bảnh bao, nếu được Tiêu Phàm nhìn trúng nói không chừng các nàng có thể một bước lên trời.

"Triệu tổng, ta không thích làm mấy chuyện rảnh rỗi như vậy. Ngươi đã hoàn thành xong chuyện ta đã dặn dò, sau này nếu Triệu gia có tai họa gì lớn, ta cũng sẽ giúp ngươi một tay."

Tiêu Phàm trầm giọng nói.

Triệu Tông Tường vội nói:

"Tiêu thiếu gia, ta biết, mời Tiêu thiếu gia ngồi, ta sẽ dặn bọn họ mang thức ăn lên ngay."

Đủ loại món ngon mỹ vị được đưa lên, Tiêu Phàm được mở rộng tầm mắt. Trong thẻ của hắn dù có không ít tiền, nhưng mức độ tiêu phí của bản thân cũng không hề tăng lên.

Triệu Tông Tường chuẩn bị một bàn ăn này, không tính rượu thì giá cả đoán chừng cũng sẽ không thấp hơn mười vạn, Tiêu Phàm không nhận ra là loại rượu gì, nhưng chắc chắn giá trị một chai cũng sẽ không thấp hơn mười vạn.

"Triệu tổng, thật tốn kém đó."

"Tiêu thiếu gia hài lòng là được rồi."

Đám người Tiêu Phàm bắt đầu ăn uống.

Nửa giờ trôi qua, điện thoại của Triệu Tông Tường vang lên, sắc mặt hắn đọt nhiên thay đổi, hắn cúp điện thoại rồi áy náy nói:

"Tiêu thiếu gia, để Hữu Tài dùng bữa cùng ngươi đi, trong nhà ta có chút chuyện nên ta phải về trước để xử lý."

"Ừm."

Tiêu Phàm gật đầu.

Triệu Tông Tường vội vã rời đi, Tiêu Phàm nhìn Triệu Hữu Tài hỏi:

"Triệu Hữu Tài, gia gia của ngươi bị bệnh gì vậy?"

Triệu Hữu Tài kinh ngạc nói:

"Tiêu ca biết gia gia của ta bị bệnh à?"

"Ừm."

Hắn vừa nghe được người ở đầu bên kia điện thoại nói, bệnh của gia gia Triệu Hữu Tài có chuyển biến xấu.

Vẻ mặt Triệu Hữu Tài có chút suy sụp nói:

"Trước kia, gia gia ta vẫn còn rất khỏe mạnh, không biết vì sao mà hai năm trước lại bắt đầu mắc bệnh tâm thần, có lúc ở nhà vô duyên vô cớ đập đồ loạn xạ. Nửa năm gần đây, tình hình càng nghiêm trọng hơn, có lúc ông như biến thành một con thú hoang, cha ta đã tìm không ít bác sĩ cho ông ấy, cũng đều bó tay hết cách không thể nào tìm ra lý do."

Chương 151: Cha Con

Tiêu Phàm nói:

"Ăn nhanh lên đi, tranh thủ thời gian ăn vài miếng rồi ngươi dẫn ta đi xem thử."

"Tiêu ca, ngươi không nên đi đến đấy, lúc gia gia ta phát bệnh trông rất đáng sợ."

Triệu Hữu Tài nói, dáng vẻ của hắn cũng có chút sợ hãi.

"Mau nhanh lên."

Nửa giờ trước còn đang uống rượu, Tiêu Phàm vội ăn mấy miếng cơm, hai mươi phút sau, hai người Tiêu Phàm đã ngồi trên một chiếc Bentley đi đến một căn biệt thự khác của nhà họ Triệu ở vùng ngoại ô.

"Cha, là ta, Tông Tường đây. Cha, ngươi bình tĩnh một chút."

Vừa tiến vào biệt thự, Tiêu Phàm đã nghe thấy tiếng kêu của Triệu Tông Tường, bốn tên thuộc hạ của Triệu Tông Tường đang cố gắng khống chế một ông lão, hai người ôm chân hai người nắm tay rất chặt.

Ông lão chừng bảy mươi tuổi, lẽ ra vốn cũng không thể nhúc nhích, nhưng bây giờ sức lực của ông lão rất lớn, bốn người đàn ông trưởng thành cũng suýt chút nữa bị ông nâng lên rồi.

Trong miệng ông lão liên tục phát ra tiếng gào thét, ánh mắt cũng vô cùng hung ác.

"Linh khí ở đây thật dồi dào!"

Trong lòng Tiêu Phàm hơi cảm thán.

Hắn tu luyện Cửu Chuyển Chân Long Quyết nên rất nhạy cảm với linh khí, nếu Tiêu Phẩm cảm thấy linh khí ở nơi khác là một thì linh khí xung quanh căn biệt thự này đạt tới bốn hoặc năm.

"Tiêu thiếu gia, để ngươi chê cười rồi, lúc cha ta phát bệnh rất đáng sợ, lúc bình thường thì vẫn còn tốt."

Triệu Tông Tường thấy hai người Tiêu Phàm chạy tới vội vừa nói vừa trừng mắt nhìn Triệu Hữu Tài.

Tiêu Phàm đưa niệm lực tinh thần tiến vào trong cơ thể của cha Triệu Tông Tường.

"Hả?"

Tiêu Phàm cảm giác như có một luồng lực lượng tinh thần đang ảnh hưởng đến cha Triệu Tông Tường, luồng lực lượng tinh thần này khiến Tiêu Phàm cảm thấy rất kì lạ, nó vô cùng táo bạo.

"Chẳng lẽ căn biệt thự này là điểm tiếp giáp thời không sao?"

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Tiêu Hải đã từng nói với hắn về việc này, hiện hai thế giới đang đến gần nhau hơn, lúc đến rất gần thì các linh huyệt có thể tăng cường linh khí, ngày sau, các sinh vật của dị giới bên kia cũng có thể tới đây.

Hiện tại khoảng thời gian này, sinh vật thế giới khác lại không thể tới đây được.

Nhưng ở gần điểm tiếp giáp thời không, lực lượng tinh thần của sinh vật ở dị giới có lẽ cũng có thể truyền tới đây.

"Cha, ngươi bình tĩnh đi. Cha!"

Triệu Tông Tường lo lắng tiếp tục kêu gọi, nhưng tình trạng của cha hắn vẫn không có chút chuyển biến tốt.

"Triệu tổng, để ta tới hỗ trợ đi."

Tiêu Phàm mở miệng nói, Triệu Tông Tường vui mừng nhìn Tiêu Phàm:

"Tiêu thiếu gia, ngươi có thể giúp đỡ giải quyết tình trạng của cha ta sao?"

"Cha ngươi bị tà ma ảnh hưởng. Hắn không phải bị bệnh tâm thần."

Tiêu Phàm nói rồi tiến lên mấy bước, hắn đưa tay phải ra giữ đầu của cha Triệu Tông Tường lại, cha Triệu Tông Tường liều mạng giãy giụa nhưng tay của Tiêu Phàm vẫn không động đậy.

Niệm lực tinh thần của hắn biến thành một cái lưới lớn bao bọc lấy lực lượng tinh thần đang ảnh hưởng đến cha của Triệu Tông Tường.

Luồng lực lượng tinh thần này mạnh hơn lực lương của người bình thường, nhưng vẫn có chênh lệch lớn so với của Tiêu Phàm.

"Phá!"

Sau khi bao trùm xong hết toàn bộ, lực lượng tinh thần của Tiêu Phàm hóa thành một cây đao lớn chém tới.

Đây thật là cách xóa sạch lực lượng tinh thần ngu xuẩn nhất, nhưng vẫn có hiệu quả, dưới sự tấn công của Tiêu Phàm, lực lượng tinh thần lạ này dần dần biến mất.

Năm phút trôi qua, Tiêu Phàm đã tiêu hao không ít lực lượng tinh thần, lực lượng tinh thần kì lạ kia trong đầu của cha Triệu Tông Tường đã bị xóa bỏ sạch sẽ dưới sự tấn công của hắn.

"Tiêu thiếu gia, cha ta —— "

Cha Triệu Tông Tường rơi vào hôn mê.

Tiêu Phàm cẩn thận kiểm tra một phen, cha của Triệu Tông Tường đã không còn vấn đề gì nữa, chẳng qua là bị lực lượng tinh thần kia ảnh hưởng, khiến bản thân tiêu hao khá nhiều sức lực mà thôi.

"Cha ngươi chỉ ngủ thiếp đi thôi. Vấn đề của hắn đã được giải quyết xong, để hắn ngủ một giấc thật ngon là có thể khôi phục. Nhưng đừng ngủ ở chỗ này, ngươi đổi nơi khác cho hắn đi."

Tiêu Phàm nói.

Trong lòng cha con Triệu Tông Tường cảm thấy sợ hãi, bên ngoài trời đã tối rồi.

"Tiêu ca, gia gia ta đã khỏe lại rồi sao?"

Triệu Hữu Tài vui mừng hỏi, gia gia hắn đối xử với hắn rất tốt.

Tiêu Phàm gật đầu:

"Ngủ một giấc là được, Triệu tổng, ngươi bán căn biệt thự này cho ta đi, người bình thường nếu còn ở căn biệt thự này sẽ liên tục gặp phải vấn đề như vậy."

Linh khí của căn biệt thự này gấp bốn năm lần các nơi bình thường khác, tu luyện Cửu Chuyển Chân Long Quyết ở đây, tốc độ tu luyện của hắn cũng có thể tăng lên gấp bốn năm lần.

Hơn nữa, chỗ này lại là điểm tiếp giáp thời không, sau này linh khí còn có thể tăng lên nữa!

Triệu Tông Tường vội nói:

"Xem Tiêu thiếu gia nói kìa, ngươi đã giúp cha ta hồi phục lại, hơn nữa căn biệt thự này còn có vấn đề, đừng nói gì tới mua hay không, ta trực tiếp tặng biệt thự cho ngươi là được. Nhưng mà, căn biệt thự này là nơi cha ta đang ở, sau khi hắn tỉnh lại ta phải nói với hắn một tiếng."

Chương 152: Bị Tà Ma Ảnh Hưởng

Tiêu Phàm gật đầu:

"Không thành vấn đề, Triệu tổng bảo người đưa ta đến kho hàng kia đi."

"Vâng, Tiêu thiếu gia."

Tiêu Phàm rời đi, Triệu Tông Tường vội sai người đưa cha mình đi, bác sĩ trong biệt thự cũng rời theo.

Ba giờ trôi qua, cha của Triệu Tông Tường - Triệu Quang Diệu tỉnh lại.

"Cha, người cảm thấy thế nào?"

Triệu Tông Tường là một đứa con có hiếu, hắn luôn trông coi ở bên cạnh vội vàng nói.

Triệu Quang Diệu gắng sức ngồi dậy, hắn nhìn bốn phía nói:

"Người trẻ tuổi đó đâu? Ta nhớ có một người trẻ tuổi đã ấn đầu của ta và cứu ta."

"Cha, Tiêu thiếu gia không có ở đây. Giờ cũng đã mười giờ tối. Người cảm thấy thế nào, để bác sĩ kiểm tra toàn thân cho người nhé."

Triệu Tông Tường vội vàng nói.

Triệu Quang Diệu khoát tay:

"Không cần, ta cảm thấy ta đã hồi phục lại rồi."

Triệu Tông Tường nói:

"Cha, Tiêu thiếu gia nói trong hai năm qua ngươi là bị tà ma ảnh hưởng."

Ánh mắt Triệu Quang Diệu lộ ra vẻ sợ hãi.

"Đúng là như vậy. Ta cảm thấy bản thân như biến thành một con quái vật, chưa từng có trong hiện thực, phim ảnh, nhưng con quái vật kia khiến ta cảm thấy rất chân thật. Mà Tiêu thiếu gia là ai?"

Triệu Quang Diệu có chút khó hiểu, hiện nay Triệu Tông Tường đã là gia chủ Triệu gia, tài sản của Triệu gia tới mười mấy trăm tỷ, người bình thường sẽ không đáng để Triệu Tông Tường gọi một

tiếng Tiêu thiếu gia.

Triệu Tông Tường đi tới cửa, ở cửa đang có người canh chừng.

"Các ngươi đi xa một chút."

Triệu Tông Tường dặn dò nói.

"Vâng."

Hai người canh cửa vội vàng đi xa hơn, Triệu Tông Tường đóng cửa lại, hắn đi đến bên cạnh cha mình, đè thấp giọng nói:

"Cha, Tiêu thiếu gia là nhân vật thần kỳ. Ta bắn hắn vài phát súng, đạn đều bị hắn chặn lại hết. Ta cũng không bắn loạn, đạn bay đến trước mặt hắn đều ngừng lại một cách kỳ lạ."

Triệu Quang Diệu hơi híp mắt nói:

"Hoa quốc chúng ta có võ đạo gia tộc, có lẽ Tiêu thiếu gia xuất thân từ chính gia tộc võ đạo hoặc tông môn võ đạo. Tuổi còn trẻ mà đã có thể đỡ được đạn thì không phải là tầm thường đâu, hắn là thành viên nòng cốt. Ngươi hóa địch thành bạn với hắn rồi à?"

Triệu Tông Tường gật đầu:

"Tiêu thiếu gia cũng không có ý muốn chiếm tài sản của Triệu gia chúng ta, hắn là một người cuồng sinh tồn, hắn chỉ nhờ ta xây giúp một kho hàng, mua vài món đồ thôi."

Triệu Tông Tường kể lại một số chuyện về Tiêu Phàm.

"Nước đi này của ngươi không tệ, Triệu gia chúng ta không thể đối địch với nhân vật như vậy. Võ đạo gia tộc chưa chắc sẽ có nhiều của cải như vậy, nhưng dù vậy gia tộc Triệu gia chúng ta vẫn không chọc nổi người như hắn."

Triệu Quang Diệu trầm giọng nói.

Triệu Tông Tường nói:

"Cũng may nhờ quen biết Tiêu thiếu gia, nếu không ta thật hết

cách với tình trạng này của cha, các loại kiểm tra đo lường đều nói thân thể của cha không có vấn đề gì cả."

Triệu Quang Diệu chỉ chỉ đầu mình:

"Có lẽ là trong đầu ta có vấn đề, nên những dụng cụ kia vẫn có thể kiểm tra được sóng não rối loạn trong thời gian ta phát bệnh. Tông Tường, căn biệt thự kia đưa cho Tiêu thiếu gia đi, ngươi cho người đổi mới mấy món đồ bên trong cho Tiêu thiếu gia, còn nữa, ngươi hỏi thử ý Tiêu thiếu gia xem, ta muốn mời hắn ăn một bữa cơm vào ngày mai hỏi hắn có tiện không."

Triệu Tông Tường nói:

"Cha, để mấy ngày nữa đi. Hôm nay, ta vừa mới mời Tiêu thiếu gia dùng bữa rồi, mấy ngày nữa để xem bệnh của người còn tái phát không."

Triệu Quang Diệu suy nghĩ trong chốc lát rồi gật đầu.

"Cũng tốt. Được rồi, ngươi cũng đi nghỉ đi, ta đi ngủ tiếp."

Triệu Quang Diệu khoát tay nói.

...

"Cốc cốc!"

Mười hai giờ đêm, Tiêu Phàm bị tiếng gõ đánh thức, hắn nhìn thấy Tiêu Hải trong gương.

"Cháu ngoan, sao trông ngươi có vẻ mệt mỏi thế?"

Tiêu Hải dò hỏi.

Tiêu Phàm ngáp một cái nói:

"Có người bị một luồng lực lượng tinh thần khác thường ở trong đầu ảnh hưởng, ta giúp hắn loại bỏ, lúc đến kho hàng lại luyện tập niệm lực tinh thần một chút nên mới thế. Gia gia, luồng lực lượng tinh thần khác thường này có lẽ cũng tới từ không gian bên chỗ ngươi."

Ánh mắt Tiêu Hải sáng lên.

"Cháu ngoan, cũng có nơi có trường hợp như vậy, ở đấy linh khí cũng rất dồi dào, nếu ngươi tu luyện ở đó, tốc độ tu luyện sẽ được tăng lên rất nhiều."

Tiêu Phàm nói:

"Linh khí quả thật còn phong phú hơn gấp bốn năm lần, ta đã đề nghị mua lại căn biệt thự đó, có lẽ sẽ không có vấn đề gì lớn."

Tiêu Hải gật đầu:

"Gia gia dạy ngươi một trận pháp Tụ Linh đơn giản, ngươi không cần phải ngày ngày ở trong căn biệt thự đó, trận pháp này có thể giúp tụ tập linh khí lại."

Nói đến đây, Tiêu Hải đưa tay lên, một tia sáng chói lóa trong nháy mắt xuyên qua gương tiến vào trong cơ thể Tiêu Phàm.

"Sáng sớm ngày mai, ngươi sẽ tiêu hóa xong thứ ta vừa đưa cho ngươi."

Tiêu Hải cười híp mắt nói.

"Gia gia, ta chuyển đồ cho ngươi nha."

Tiêu Phàm di chuyển cái gương lớn, sau đó tốn không ít thời gian để chuyển hết toàn bộ xi măng, cát, thép từ trong kho hàng ban đầu tới kho hàng bên cạnh.

Với thực lực hiện nay của hắn, hắn có thể thuấn di xa nhất được năm mươi mét.

Chương 153: Niệm Lực Đã Khôi Phục

Dù hai kho hàng cũng không phải sát cạnh nhau, nhưng khoảng cách gần nhất cũng tầm mười mét.

"Gia gia, ta còn chuẩn bị không ít đồ tốt cho ngươi. Mười ngàn máy bay không người lái, máy phát điện, xăng, đèn pha công suất

cao, bật lửa, băng gạc các loại."

Tiêu Phàm cười nói, hắn cũng không hoàn toàn chuyển hết đồ bên này qua kia.

Tiêu Hải kinh ngạc nói:

"Cháu ngoan, ngươi chuyển nhiều máy bay không người lái như vậy để làm gì vậy?"

Máy bay không người lái rất có hiệu quả trong việc điều tra, hắn đã thử rồi cũng có chút tác dụng, nhưng dùng để điều tra thì đâu nhất thiết cần phải dùng đến tận mười ngàn cái máy bay không người lái như thế.

Tiêu Phàm nói:

"Gia gia, những máy bay không người lái này có tải trọng lớn, ngươi hoàn toàn có thể để bọn chúng mang theo xăng bay vào thành, đổ xuống quân doanh của kẻ địch thì có hiệu quả không tệ đâu. Tốc độ bọn chúng lại nhanh, nên có thể gắn độc châm trên máy bay nữa. Còn đèn pha thì các ngươi có thể dùng vào lúc công thành, khoảng cách chiếu sáng của đèn này có thể đạt từ một đến hai ngàn mét, khi công thành vào buổi tối chiếu vào bên trên tường thành thì các ngươi có thể thấy rất rõ, còn người ở trên tường thành lại không thể thấy được gì."

Những đèn pha này có công suất cao hơn đèn pha của xe hơi, đèn pha xe hơi chiếu vào cũng sẽ khiến người hoa mắt, càng đừng nói tới những loại đèn pha công suất cao như vậy.Dưới tình huống như thế phe địch sao có thể bắn tên trúng được? Hơn nữa, đám người Tiêu Hải mà bắc thang leo lên tường thành, kẻ địch cũng không biết bắc thang ở chỗ nào.

Vẻ mặt Tiêu Hải có chút kỳ lạ nhìn Tiêu Phàm:

"Trong đầu ngươi sao lại lắm mưu ma chước quỷ thế hả?"

"Khụ khụ, gia gia, là ta tìm hiểu ở trên web, trí tưởng tượng của cư dân mạng rất giỏi đó."

Tiêu Phàm nói.

Tiêu Hải sờ sờ cằm nói:

"Mặc dù có hơi quái gở, nhưng mấy biện pháp này quả thật rất tốt, sau này khi công thành, thuộc hạ của gia gia có thể không cần phải mất đi nhiều người như vậy nữa. Đúng rồi, công pháp bên trong bài vị tổ tông có còn ở đó không?"

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Ta đã dùng niệm lực tinh thần kiểm tra, công pháp không có ở bên trong, bài vị tổ tông cũng có dấu vết bị cạy mở."

Tiêu Hải trầm giọng nói:

"Cháu ngoan, vậy ngươi phải cẩn thận hơn nữa, nếu cảnh sát tiếp tục điều tra, càng đến gần hung thủ sau màn, có thể hắn sẽ càng dễ dàng nổi ý hạ sát thủ với ngươi. Ngươi chết rồi thì sẽ không còn người báo án nữa, đối phương chỉ cần gây chút ảnh hưởng là dễ dàng khiến cho cảnh sát ngừng điều tra lại."

Tiêu Phàm gật đầu, Tiêu Hải lo lắng như vậy rất hợp lý.

"Cháu ngoan, vốn là định truyền cho ngươi một chút long khí, nhưng ngươi chuyển qua không ít đồ, ta lại truyền cho ngươi thông tin về trận pháp, tạm thời không thể đưa long khí cho ngươi nữa. Năm ngày sau, ta sẽ liên lạc lại với ngươi."

Tiêu Hải nói xong, trong nháy mắt bóng dáng biến mất không còn thấy gì nữa, sắc mặt của hắn có hơi tái nhợt.

…

Sau khi sử dụng dịch chuyển tức thời trở về nhà kho, Tiêu Phàm nhanh chóng nặng nề ngủ mất. Chín giờ sáng hôm sau, Tiêu Phàm tỉnh dậy, niệm lực tinh thần của hắn đã khôi phục hoàn toàn.

"Đây mà là trận pháp đơn giản sao?”

Tiêu Phàm lẩm bẩm. Tối hôm qua Tiêu Hải truyền cho hắn thông tin về trận pháp tụ linh lực, bây giờ trận pháp đó đã dung hợp trở thành trí nhớ có sẵn trong đầu hắn, nếu dùng chữ để ghi lại những thông tin này thì hắn cảm thấy phải cần dùng đến hơn nghìn tờ

giấy mới đủ. Tiêu Phàm nhắm mắt lại, hắn đem tất cả những thông tin về trận pháp nhận được từ Tiêu Hải hôm qua lướt qua lại một lượt trong não, từng dấu chấm dấu phẩy ở trong thông tin này đều rất rõ ràng, thứ còn thiếu duy nhất với hắn có lẽ chỉ có kinh nghiệm thực hành thực tế nữa mà thôi.

“Buổi sáng tốt lành, Tiêu thiếu gia.”

Tiêu Phàm vừa đi ra khỏi nhà kho, tên bảo vệ ở bên ngoài đã vội vàng chào hỏi.

“Buổi sáng tốt lành.”

Tiêu Phàm gật gật đầu:

"Kể cả nhà kho bên kia các ngươi cũng phải canh giữ cẩn thận giúp ta nhé, nhất định không được để bất cứ ai đi vào trong đâu đấy.”

“Vâng, Tiêu thiếu gia.”

Tiêu Phàm rời đi, hắn tìm một nhà bán đồ ăn sáng để vào ăn, hắn gọi cho Triệu Tông Tường một cuộc điện thoại:

“Tổng giám đốc Triệu, bây giờ chắc bố của ngươi cũng tỉnh lại rồi chứ? Nếu hắn ta còn có vấn đề gì thì để ta đến đó xem một lát.”

Triệu Tông Tường vội vàng nói:

“Tiêu thiếu gia, tối hôm qua bố ta đã tỉnh lại một lần rồi, nhưng ta sợ làm phiền giấc ngủ của Tiêu thiếu gia nên không cử người qua đó thông báo, sáng sớm hôm nay bố của ta đã tỉnh lại rồi. Hắn nói muốn mời ngươi một bữa thịnh soạn để cảm tạ ơn cứu mạng của ngươi, Tiêu thiếu gia ngươi xem—“

Tiêu Phàm cười nhẹ nói:

“Mời một bữa cảm tạ thì không cần thiết đâu, bố của ngươi vẫn muốn ở lại căn biệt thự đó hay sao?”

Chương 154: Nếu Nàng Ấy Thật Sự Là Nữ Vương

Trong điện thoại truyền đến một giọng nói già nua:

“Tiêu thiếu gia, ta là Triệu Quang Diệu, ta vẫn muốn sống thọ thêm vài năm nữa, thế nên căn biệt thự này có vấn đề như vậy, tất nhiên là ta cũng không định tiếp tục ở đây nữa. Cảm tạ ơn cứu mạng của Tiêu thiếu gia, căn biệt thự này ta xin tặng lại cho Tiêu thiếu gia, những người bình thường như ta không thể ở đây được, nhưng cao nhân như Tiêu thiếu gia ở đây thì chắc chắn không có vấn đề gì cả đâu.”

Triệu Tông Tường cũng nói:

“Tiêu thiếu gia, chúng ta đang muốn tìm người chuyển giấy tờ nhà đất của căn biệt thự sang tên của ngươi, nếu tiện thì bây giờ Tiêu thiếu gia có thể gửi cho ta thông tin thẻ căn cước công dân của ngươi để chúng ta làm việc không?”

Với năng lực của Triệu Tông Tường thì hắn có thể tự tra ra thông tin của Tiêu Phàm, nhưng nếu hắn làm như thế thì có vẻ không được lễ phép cho lắm, giống như đang tự tiện xâm phạm vào thông tin riêng tư của Tiêu Phàm vậy.

“Được, vậy ta sẽ không khách khí nữa vậy.”

Tiêu Phàm cười nói. Triệu Quang Diệu cười vang nói:

“Cả căn biệt thự đó của ta cũng chẳng đáng giá bao nhiêu tiền, Tiêu thiếu gia chịu nhận nó là đã là tốt lắm rồi.”

Hàn huyên thêm vài câu, Tiêu Phàm cúp điện thoại. Hắn không vội vã đi qua biệt thự ngay, dù sao thì Triệu Quang Diệu cũng ở đó đã lâu, chắc chắn hắn ta dọn đồ cũng phải mất kha khá thời gia để vận chuyển hết đồ đi, thế nên lúc này hắn vội vã qua đó thì không hợp lí lắm.

"Tinh.”

Wechat có thông báo tin nhắn đến. Tiêu Phàm lấy điện thoại ra nhìn một cái, là tin nhắn của Tô Ấu Vi gửi tới.

"Đàn anh, hôm nay là thứ 7, ta được nghỉ học, ngươi có thời gia

qua đây ăn trưa không? Nếu ngươi có thời gian đến thì báo cho ta một tiếng, để ta đi ra ngoài mua đồ về nấu nha.”

Tô Ấu Vi hơi buồn buồn, mấy ngày nay nàng đều không gặp được Tiêu Phàm.

"Có nha. Buổi trưa ta nhất định sẽ tới.”

Tiêu Phàm trả lời tin nhắn rất nhanh. Bây giờ nếu hắn bắt xe để về thì chắc chắn kịp để ăn bữa trưa Tô Ấu Vi nấu.

“Hihi, đàn anh, vậy bây giờ ta đi ra ngoài mua thức ăn nhé. Gần đây ta có học thêm cách nấu vài món mới, để trưa nay ta làm thử cho ngươi ăn.”

Tô Ấu Vi vui vẻ nói. Nàng nhanh chóng ra ngoài đi chợ.

“Hồ Ly Hồ Ly, Tô Ấu Vi ra khỏi nhà rồi, chuẩn bị hành động thôi, nhớ cẩn thận, đừng để lại dấu vết.”

Có một người ở trong cùng tòa nhà với Tô Ấu Vi nhận được tin nhắn đến. Không bao lâu sau, có một nữ tử đeo khẩu trang đội mũ lưỡi trai đến trước cửa nhà Tô Ấu Vi, không biết làm cách nào nhưng nàng ta có thể dễ dàng mở được cửa nhà Tô Ấu Vi rồi đi vào trong.

“Đã vào trong.”

Nàng ta dùng ánh mắt sắc bén liếc nhanh qua căn phòng một vòng. Khi không thấy bất cứ thứ gì khác thường, nàng ta nhanh chóng đến phòng ngủ chính, nơi mà Tô Ấu Vi đang ở.”

“Tham Lang, phòng ngủ của Tô Ấu Vi cũng không hề có bất cứ sách vở tài liệu nào liên quan đến máy tính cả, càng không hề có bất cứ cái gì có liên quan đến hacker, có khi nào tình báo của tổ chức có sai sót ở chỗ nào hay không?”

Nàng ta nói với chiếc mic đeo ở tai.

“Ngươi đừng hoài nghi năng lực tình báo của tổ chức chúng ta. Tình báo mà tổ chức nhận được nói rõ ràng rằng tiền mà Tô Ấu Vi kiếm được ra đều là nhờ kỹ thuật máy tính của nàng ta đấy, với

lại từ khi còn nhỏ thì nàng ấy đã rất có hứng thú với mấy đồ điện tử rồi. Nếu trong phòng nàng ta bây giờ không hề có bất kì sách vở tài liệu gì liên quan đến máy tính thì càng chứng tỏ nàng ấy có vấn đề."

Tham Lang trầm giọng nói. Nữ tử ở đầu dây bên kia đáp:

"Tin tình báo của tổ chức nói rằng xác suất để nàng ta chính là nữ vương là 1.63%, bây giờ xét đến cả chi tiết rằng trong phòng nàng ấy không có bất cứ tài liệu nào liên quan đến máy tính cả, vậy thì xác suất để nàng ấy chính là nữ vương lại càng cao."

"Vậy bây giờ để ta mở máy tính lên kiểm tra một chút?"

"Nếu nàng ấy thật sự là nữ vương thì chỉ cần ngươi mở máy tính của nàng lên thôi, rất có khả năng nàng sẽ phát hiện ra."

Tham Lang im lặng một lát rồi nói:

"Bây giờ ngươi lắp camera và máy nghe lén vào rồi nhanh chóng rời đi đi, đừng động vào bất cứ thứ gì ở trong phòng cả, tốt nhất chúng ta không nên đánh rắn động cỏ."

"Được."

Hồ Ly nhanh chóng lắp xong camera ngầm và máy nghe lén. Nàng ta lắp camera đối diện với bàn sách, chỉ cần Tô Ấu Vi dùng máy tính thì đều sẽ bị camera quay lại.

"Xong rồi."

"Mau rút lui đi, ngươi nhớ chú ý đừng để lưu lại bất cứ giấu vết nào đấy."

Hồ Ly nhanh chóng rời khỏi phòng của Tô Ấu Vi.

"Có ngươi theo đuôi à?"

Tiêu Phàm âm thầm cau mày, hắn bắt một chiếc xe để đi từ huyện Tuyết Sơn về Z thành, lúc mới đầu thì Tiêu Phàm còn không để ý đến, thế nhưng cứ có một chiếc xe đi theo sau hắn với khoảng cách không xa không gần.

Chương 155: Một Đám Rùa Rụt Đầu

“Bác tài, ta bị say xe, hơi nhức đầu, ngươi có thể lái xe chậm lại một chút không?”

Tiêu Phàm mở miệng nói.

“Được thôi.”

Bác tài xế giảm tốc độ xe từ 120km/h xuống còn 100km/h, chiếc xe đi phía sau cũng giảm tốc độ giống vậy. Tiêu Phàm chú ý quan sát, hắn thấy chiếc xe phía sau có mấy lần có thể vượt lên đi trước nhưng tài xế lái xe đó không hề làm như vậy.

“Đúng thật là có người theo đuôi rồi. Người của Triệu gia hay sao?”

Tiêu Phàm âm thầm cau mày, nếu Triệu Tông Tường cho người bám đuôi hắn thì con thuyền tình hữu nghị này có lẽ phải lật rồi.

“Bác tài, làm phiền ngươi lái chậm lại thêm chút nữa đi.”

Tiêu Phàm nói.

"Chậm hơn nữa cơ à? Được thôi.”

Tài xế taxi lại lái xe chậm lại thêm một chút. Lần này chiếc xe phía sau không giảm tốc độ theo nữa mà đổi lại thành tăng tốc độ, vượt qua chiếc xe đang chở Tiêu Phàm.

"Người nước ngoài.”

Chính vào lúc xe của đối phương vượt ngang qua xe Tiêu Phàm, hắn đã dùng niệm lực tinh thần tra xét đối phương một lượt. Mặc dù trên người đối phương không có mang vũ khí, nhưng đám người này chắc chắn có vấn đề. Trên người đối phương có đem theo ảnh của hắn. Trên xe còn có cả những thứ đồ như kính viễn vọng, máy nghe lén.

“Nếu quốc gia muốn điều tra ta thì kể cả thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không để một người ngoại quốc đi điều tra chứ. Đây có lẽ

cũng không phải người của Kim tướng quân. Chẳng nhẽ bọn chúng là thủ hạ của Tang Côn?"

Tiêu Phàm cẩn thận suy nghĩ, hắn còn nghĩ tới một loại khả năng, đối phương có thể là người của Dư Thọ Nhân hoặc là người mà ai đó âm thầm mời tới, mục đích của họ là để điều tra hoặc là lấy mạng của hắn.

"Như bây giờ ta bắt sống đám người này, không biết liệu có thể điều tra ra người đứng sau hoặc thông tin gì có ích hay không."

Trong mắt Tiêu Phàm có ánh sáng lập lòe. Bây giờ đối phương xuất hiện lần một, khẳng định chúng sẽ còn xuất hiện thêm lần thứ hai, thứ ba nữa, không thể có khả năng bọn hắn bỏ cuộc dễ dàng như vậy được. Bây giờ hắn đã biết được mặt mũi của đối phương, nếu đối phương còn xuất hiện thêm một lần nào nữa thì chắc chắn hắn sẽ phát hiện ra. Một giờ sau, taxi chở Tiêu Phàm về đến khu Tử Kinh. Vừa bước vào nhà, Tiêu Phàm đã ngửi thấy một mùi thơm nồng nàn của thức ăn.

"Ấu Vi, ngươi nấu món gì mà thơm vậy?"

Tiêu Phàm vừa cười vừa nói.

"Đàn anh đợi thêm một lát là biết liền, ngươi rửa tay rồi ngồi xem tivi chờ thêm một lát nhé."

Giọng nói dễ nghe của Tô Ấu Vi từ trong bếp truyền ra.

"Được."

Tiêu Phàm đáp lời, sau đó hắn bắt đầu dùng niệm lực tinh thần tra xét trong nhà một lượt. Trên đường về đây hắn bị người lạ bám theo, nói không chừng Tô Ấu Vi cũng sẽ gặp tình trạng tương tự, hắn phải xem xét cẩn thận một lượt thì bản thân mới yên tâm. Hắn dùng năng lực tinh thần tra một lượt từ nhà bếp, phòng khách đến nhà ăn đều không thấy có vấn đề gì cả. Kể cả trong nhà vệ sinh, phòng ngủ dành cho khách cũng không có gì khả nghi hết. Tiêu Phàm hơi dừng lại một lát, nhưng cuối cùng hắn vẫn dùng năng lực tinh thần tra xét cả phòng ngủ chính nơi mà Tô Ấu Vi ở.

"Hửm?"

Mặt Tiêu Phàm khẽ biến sắc. Hắn vốn tưởng rằng trong căn phòng này cũng sẽ không có gì cả, nhưng niệm lực tinh thần giúp hắn phát hiện ra bên trong phòng ngủ chính có gắn camera nhìn trộm dạng đầu đinh, hơn nữa trong đó còn có cả máy nghe lén.

…

Sắc mặt Tiêu Phàm trở nên âm trầm, nếu như có bất kì kẻ thù nào muốn nhắm đến hắn thì cứ chỉ nhắm đến một mình hắn là được rồi, không ngờ rằng bọn người đó lại vô liêm sỉ đến mức dám lắp camera đầu đinh và máy nghe lén ở trong phòng của Tô Ấu Vi.

"Một đám rùa rụt cổ khốn nạn."

Tiêu Phàm thầm mắng trong lòng, cũng không biết bọn người đó đã quay chụp được những gì rồi.

“Theo như tình tiết trong phim thì mấy thứ như máy nghe trộm có thể truyền tín hiệu không dây nhưng khoảng cách cũng không xa lắm. Nếu mà như thế thật thì rất có khả năng bọn chúng cũng đang sống ở trong cùng tầng này.”

Tiêu Phàm cũng không hề lập tức phá hỏng máy nghe lén và camera, nếu hắn làm thế thì sẽ đánh rắn động cỏ mất.

“Ấu Vi, ta xuống lấy chút đồ ở trên xe, một lát nữa sẽ quay về nhé.”

Tiêu Phàm quay lại phòng khách, nói với Tô Ấu Vi đang bận rộn nấu ăn ở trong nhà bếp.

“Đàn anh, ngươi về nhanh nhé, khoảng 10 phút nữa là chúng ta có thể ăn cơm rồi đó.”

Tô Ấu Vi nói. Tiêu Phàm xuống đến phòng quản lí tòa nhà, người trong phòng quản lí tòa nhà nhìn thấy hắn thì đều rất khách khí. Hắn để ở đây hai chiếc xe thể thao tổng cộng cũng có giá khoảng 2000 vạn, thế nên những người quản lí ở đây không có mấy ai là không biết mặt hắn cả.

“Quản lí Tào, ta có chút việc muốn nói với ngươi.”

Tiêu Phàm và người quản lí về cơ sở vật chất cùng nhau đi vào trong phòng làm việc, hắn mặt mũi nặng nề nói:

“Quản lí Tào, tiểu khu này là do nhà bạn của ta đầu tư vào, thế nên ngươi có thể giúp ta chút việc được không?”

Chương 156: Tòa Nhà

Người quản lí về cơ sở vật chất tòa nhà này tên là Tào Bân, hắn vội vàng đáp lời:

“Tổng giám đốc Tiêu, nếu ngươi có bất kì vấn đề gì cần giúp đỡ thì cứ nói ra, chúng ta nhất định sẽ giúp đỡ hết mức có thể.”

Tiêu Phàm nói:

“Hôm nay ta phát hiện ra trong phòng ngủ của bạn gái ta có máy nghe lén, thứ đồ chơi này có thể truyền tín hiệu không dây đi không quá xa, thế nên ta muốn hỏi một chút, gần đây tòa nhà chúng ta có người lạ chuyển vào ở hay không? Ngoài ra liệu có ai chuyển đến cùng tầng với nhà của chúng ta không vậy?”

Tào Bân nói:

"Tổng giám đốc Tiêu, vấn đề này thì ngươi chờ một chút, để ta hỏi người quản lí của tầng các ngươi sống là được.

Tiêu Phàm gật gật đầu:

"Vậy ngươi cố gắng đừng để quá nhiều người biết nhé, tránh đánh rắn động cỏ.”

“Được ạ, được ạ.”

Tào Bân nhanh chóng gọi được quản lí của tầng mà Tiêu Phàm đang ở đến, người này tên là Lý Nguyệt. Bản thân làm chức quản lí của cả một tầng, thế nên nếu như có ai mới chuyển đến ở thì chắc chắn Lý Nguyệt sẽ biết.

“Lý Nguyệt, gần đây có ai mới chuyển đến tòa nhà số 8 ở hay

không? Nhất là có ai chuyển đến khoảng tầng 20, nơi mà tổng giám đốc Tiêu đang ở ấy?"

Tào Bân dò hỏi. Lý Nguyệt năm nay khoảng trên dưới 30 tuổi, nhìn vẻ ngoài của nàng khiến người ta cảm thấy đây là một người khôn khéo lão luyện. Nàng nghĩ nghĩ một chút rồi nói:

"Quản lí Tào, đúng là có một người như vậy chuyển đến, là một cô gái chuyển đến ở phòng 2301."

"Bây giờ ngươi cùng chúng ta đến xem camera giám sát nhé."

"Vâng, quản lí."

Tào Bân nhanh chóng cùng đám người Tiêu Phàm đi qua phòng giám sát, hắn để người bảo vệ canh phòng giám sát đi ra ngoài trước, sau đó tự mình chỉnh camera qua những camera giám sát ở tầng mà Tiêu Phàm đang ở.

"Quản lí, chính là nàng ấy."

Lý Nguyệt nhanh chóng tìm thấy người khách thuê phòng 2301 ở trong một đoạn video giám sát.

"Lý Nguyệt, ngươi chắc chắn rằng gần đây ở tầng này chỉ có một người chuyển đến, không còn ai khác nữa hay sao?"

"Ta chắc chắn."

Lý Nguyệt rất quyết đoán mà gật đầu:

"Ở tòa nhà 8 này đều là những căn phòng lớn, thế nên cả tòa tổng cộng lại cũng không có bao nhiêu chủ hộ cả."

"Quản lí Tào, quản lí Nguyệt, cảm ơn nhé. Tạm thời các ngươi đừng làm gì cả."

Tiêu Phàm cũng không tiếp tục xem camera giám sát thêm nữa, hắn chỉ cần biết đối phương là ai là được rồi, nếu đối phương muốn đến tầng mà hắn đang ở thì cũng chẳng cần đi thang máy làm gì, chỉ cần đi thang bộ thôi cũng đến rất nhanh.

“Vâng, tổng giám đốc Tiêu. Nếu như sau này tổng giám đốc Tiêu còn gặp bất cứ vấn đề gì thì cứ nói với chúng ta một tiếng, chúng ta nhất định sẽ làm hết khả năng để giải quyết cho ngươi.”

Tào Bân cực kì khách kí nói với Tiêu Phàm. Tiểu khu Tử Kinh này là do Cơ sở vật chất Tự Doanh đầu tư vào, bố của Trầm Thần là ông chủ của ông chủ nơi này. Nếu như Tiêu Phàm nói vài lời khó nghe về hắn ta thì Tào Bân cảm thấy cái chức quản lí cơ sở vật chất của bản thân cũng sẽ bay theo chiều gió mất thôi. Tiêu Phàm nhanh chóng trở về nhà. Hắn về đến tầng 20, sau đó đi theo đi thang bộ lên đến tầng 23.

“Thấu thị.”

Tiêu Phàm tập trung năng lực thấu thị vào mắt trái, cửa phòng 2301 trước mắt Tiêu Phàm nhanh chóng trở thành trong suốt, kể cả tường trong phòng cũng vậy. Sau vài giây, Tiêu Phàm nhìn thấy mục tiêu cần tìm. Người con gái mà Lý Nguyệt chỉ bây giờ đang ở trong phòng ngủ chính, trên đầu nàng ấy đang đeo tai nghe để nghe lén, trên màn hình laptop trước mặt nàng ấy lúc này cũng đang hiển thị hình ảnh phòng của Tô Ấu Vi qua camera đầu đinh lắp trộm trong phòng.

“Camera giám sát lắp hướng này cũng không nhìn thấy được giường mà nhỉ? Bọn hắn hướng camera về phía bàn làm việc để làm cái khỉ gì không biết.”

Tiêu Phàm âm thầm nghi hoặc trong lòng. Trước đó hắn tưởng rằng đối phương muốn quay trộm một số video cấm của hắn và Tô Ấu Vi để uy hiếp hắn. Nhưng bây giờ thì hình như mục đích của đối phương không phải như thế, có lẽ hắn đoán sai rồi. Tiêu Phàm âm thầm bỏ đi, hắn đoán chắc rằng cô gái này nhất định còn có đồng bọn.

"Đàn anh, ngươi về thật đúng lúc, ta cũng đang định gọi điện thoại cho ngươi đây.”

Tiêu Phàm vừa vào trong nhà đã nghe thấy giọng nói ngọt ngào của Tô Ấu Vi. Nàng ấy đã chuẩn bị xong đồ ăn thịnh soạn ở trên bàn rồi, chỉ chờ hắn về nữa thôi.

“Thịnh soạn như vậy sao.”

Tiêu Phàm kinh ngạc nói, chỉ có hai người bọn họ ăn trưa mà Tô Ấu Vi làm những 6 món ăn.

"Đàn anh, chẳng phải là do dạo gần đây ngươi cũng không đến ăn cơm hay sao? Thế nên ta làm thêm một chút đồ nữa. Nếu như bữa hôm nay chúng ta ăn không hết thì ta sẽ cất lại để buổi tối ta ăn, chắc chắn sẽ không để lãng phí thức ăn đâu.”

Chương 157: Phiền Phức Lớn

Tô Ấu Vi nói, trong giọng nói của nàng bất giác có thêm một chút buồn bã. Tiêu Phàm cười nhẹ đáp:

“Nếu như ăn không hết thì để ta gói lại đem đi, như thế cũng đỡ cho ta phải ra ngoài đi ăn vài bữa.”

“Đàn anh, ngươi mau mau nếm thử món này đi, ba món này đều là những món mà ta mới học được đấy.”

Tô Ấu Vi chỉ chỉ ba món ăn ở trên bàn, ba món này đều có thể nhìn ra đã được nấu rất tỉ mỉ.

“Được, vậy chúng ta bật chút nhạc, để thêm không khí cho bữa ăn nhé.”

Tiêu Phàm cười ha ha nói, hắn vừa nói vừa bật một khúc đàn piano trong điện thoại lên. Tô Ấu Vi mặt hơi đỏ lên. Cô gái ở phòng 2301 vừa nghe tiếng trong máy nghe lén vừa cau mày. Hàng mà nàng ta lắp đặt là hàng xịn, đúng ra nàng có thể nghe thấy tiếng nói chuyện nhỏ nhỏ của Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi, nhưng bây giờ thứ nàng ta nghe thấy chỉ còn lại là tiếng đàn mà thôi.

“Ấu Vi, ta nghe quản lí tòa nhà nói rằng hắn thấy có người lén la lén lút trước cửa nhà chúng ta. Có thể đối phương đã lén lẻn vào trong phòng rồi. Ngươi có bị mất thứ gì hay không?

Tiêu Phàm đè thấp giọng xuống dò hỏi. Tô Ấu Vi ngay lập lức đề cao cảnh giác, nàng không sợ bị trộm mất đồ, mà nàng sợ thân

phận của bản thân bị bại lộ, nếu như thân phận hacker của nàng bị lộ ra thì rất có khả năng việc này sẽ đem lại phiền phức rất lớn.

“Đàn anh, ta không bị mất gì cả.”

Tô Ấu Vi cũng nhỏ giọng nói. Tiêu Phàm cau mày:

“Nếu như không có thứ gì bị mất cả thì ngươi phải đề phòng một chút, đề phòng đối phương vào phòng lắp trộm camera quay trộm hay gì đó tương tự, kể cả bây giờ có ở phòng ngủ chính thì ngươi cũng nên cẩn thận một chút.

“Đàn anh, trước giờ ta vẫn chú ý cận thận mà.”

Tô Ấu Vi hơi đỏ mặt nói, trước giờ nàng chưa từng không mặc đồ đàng hoàng mà chạy loạn khắp nơi bao giờ cả.

“Đàn anh, chúng ta có cần báo cảnh sát hay không?”

Tiêu Phàm nói:

"Ban nãy ta đã đến phòng quản lí hỏi thăm thử một chút, khách thuê phòng 2301 hình như có chút vấn đề, ta đã nhờ người bên phòng quản lí âm thầm điều tra trước rồi. Tạm thời chúng ta đừng báo cảnh sát, nếu như mà có hiểu lầm gì thì cả hai đều rất khó xử.

Tô Ấu Vi gật gật đầu. Ăn xong bữa trưa, Tiêu Phàm rửa bát xong thì rời đi, Tô Ấu Vi trở về phòng ngủ. Nàng vào phòng tắm ở trong phòng ngủ chính xem xét một lượt trước, nhưng không có phát hiện gì cả.

“Nếu như mà ai đó muốn quay trộm về phương diện đấy thì lắp camera ẩn trong phòng tắm là hợp lí nhất rồi, thế nhưng nhà tắm lại không có gì cả, vậy thì rất có thể đối phương đã lắp camera ở trong phòng ngủ rồi.”

Tô Ấu Vi thầm tự nhủ trong lòng.

“Ăn uống no nê rồi, bắt đầu làm việc thôi. Ta phải nhanh chóng làm việc để kiếm đủ tiền mua tặng đàn anh một chiếc xe hơi nữa chứ, hi hi.”

Tô Ấu Vi ngồi vào trước bàn làm việc, mở máy tính của bản thân lên.

"Bắt đầu thôi."

Cô gái trong phòng 2301 hai mắt sáng lên, nhìn chằm chằm vào màn hình camera giám sát. Tô Ấu Vi bắt đầu bận rộn, nàng thể hiện ra trình độ sử dụng máy tính không tệ lắm, nhưng thi thoảng nàng vẫn cố ý để tạo ra BUG, đẳng cấp cũng chỉ ngang một lập trình viên chuyên nghiệp mà thôi.

"Đây mà là nữ vương à?"

Cô gái có biệt danh là Hồ Ly ở trong phòng 2301 âm thầm lắc đầu. Năng lực của nàng ta ở phương diện máy tính cũng không tồi, cao hơn năng lực mà Tô Ấu Vi đang thể hiện ra, nhưng nếu so sánh năng lực của nàng ta với nữ vương thì cũng chỉ như đom đóm muốn so sánh với trăng sáng mà thôi.

"Tham Lang, ta cảm thấy Tô Ấu Vi không phải là nữ vương đâu. Trình độ của nàng cùng lắm chỉ ngang với một lập trình viên chuyên nghiệp bình thường mà thôi, nếu muốn so sánh với nữ vương thì nàng còn thua xa cả vạn dặm."

Hồ Ly nói với mic đeo ở tai. Tham Lang trầm giọng nói:

"Hồ Ly, ngươi đừng vội vã kết luận như vậy, biết đâu nàng ta cố ý giả vờ thì sao? Theo như yêu cầu của tổ chức, ai mà có khả năng là nữ vương lớn hơn 1% thì đều phải giám sát ít nhất 3 ngày."

…

Sau khi rời khỏi từ chỗ Tô Ấu Vi, Tiêu Phàm mang theo đồ ăn còn từ trưa đã được đóng hộp cẩn thận đi về nhà. Nếu hắn đi bộ từ đây về thì cũng chỉ mất có 10 phút, nếu như hắn lái xe về thì còn phải tìm chỗ đỗ xe, tính ra còn mất thời gian hơn đi bộ nhiều.

"Trước đây có lẽ chỉ là trùng hợp mà thôi nhỉ?"

Ở bên trong một chiếc xe màu đen đỗ bên đường có một người ngoại quốc, hắn ta thầm nói trong lòng. Hắn ta chính là người ngoại quốc theo đuôi Tiêu Phàm trên đường cao tốc. Đây là một

chuyên gia giàn dựng những cái chết ngoài ý muốn mà thủ hạ của Dư Thọ Nhân tìm được ở dark web, hắn ta thu phí một lần những 50 vạn USD. Có người muốn dùng nhiều tiền đến vậy thuê hắn mà chỉ để giết một sinh viên bình thường, điều này đối với hắn mà nói chẳng khác nào ra đường nhặt được cục tiền cả. Nhưng giết người đối với hắn mà nói là một môn nghệ thuật, trước khi có bất cứ hành động nào hắn đều phải lên một kế hoạch hoàn hảo trước đã. Điều tra đủ mọi thông tin về Tiêu Phàm, đây chính là bước đầu tiên trong kế hoạch của hắn.

Chương 158: Liên Lụy Đến Mất Mạng

“Thứ đáng chết.”

Trong mắt Tiêu Phàm có ánh sáng lập lòe, hắn dùng niệm lực tinh thần tra xét từng chiếc xe đỗ ở bên kia đường, thế nên hắn nhanh chóng phát hiện ra tên người nước ngoài đã từng theo đuôi hắn. Tiêu Phàm nghĩ tên này có lẽ chính là đồng bọn của cô gái ở phòng 2301. Tiêu Phàm cũng chưa tức giận đến mức trực tiếp đến cho hắn ta một trận, vì nếu làm như thế khả năng cao sẽ liên lụy đến Tô Ấu Vi.

“Ọt ọt.”

Bụng của người đàn ông trong xe kêu lên.

“Đã ăn no rồi còn đóng hộp mang thức ăn về, lão gia Harris ta đây thì vẫn còn phải ôm bụng đói. Trong vòng ba.. không, chỉ hai ngày nữa thôi ngươi sẽ phải chết, một sự cố ngoài ý muốn hoàn hảo sẽ kết thúc mạng sống của ngươi, sau đó ta sẽ nhận được 50 vạn USD, số tiền này cũng đủ cho ta sống thoải mái một thời gian dài rồi.”

Người đàn ông lẩm bẩm tự nói. Trong trường hợp bình thường, nếu hắn tự nói với âm lượng như vậy thì người ở ngoài xe không thể nghe thấy hắn nói gì cả, nhưng Tiêu Phàm đang sử dụng niệm lực tinh thần để tra xét tình hình ở phía bên đó, mà năng lực tinh thần của hắn có thể cảm ứng và thu được cả âm thanh. Tiêu Phàm nheo nheo mắt, hắn học môn tiếng anh không tồi, có thể nghe hiểu

lời mà đối phương nói.

“Tên khốn này muốn giết chết ta à. Hắn lắp camera trong phòng theo dõi Ấu Vi, lẽ nào hắn muốn giết mình rồi vu oan giá họa cho Ấu Vi?”

Trong mắt Tiêu Phàm có ánh sáng lạnh. Hắn lôi điện thoại từ trong túi ra, muốn báo cảnh sát, nhưng mà hiện giờ đối phương vẫn chưa hề có bất kì hành động gì, thì nếu như bây giờ hắn có báo cảnh sát bắt đối phương thì cũng có thể làm được gì đối phương chứ? Nếu như sau đấy đối phương vẫn được thả ra, thì có khả năng hắn vẫn sẽ hành động. Nếu như đối phương chỉ nhắm tới hắn thì còn đỡ, Tiêu Phàm tự tin rằng bản thân có thể ứng phó được, nhưng giả dụ nếu đối phương muốn nhắm đến cả Tô Ấu Vi thì không ổn. Tô Ấu Vi chỉ là một cô gái bình thường, nói không chừng còn có thể bị hắn liên lụy đến mất mạng cũng nên.

“Nếu như ngươi muốn tặng ta một sự cố ngoài ý muốn hoàn hảo, vậy thì ta sẽ tiễn ngươi lên đường trước.”

Tiêu Phàm hạ quyết tâm. Người không vì mình trời tru đất diệt. Người đứng sau lưng rất nguy hiểm, nếu như hắn mềm lòng thì rất có khả năng sẽ hại người hại mình. Mặc dù hắn chưa từng giết người ở trong nước, nhưng khi còn ở Myanmar thì hắn đã từng giết qua rồi.

“Hây!”

Trong chớp mắt, niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm đã làm đứt một cái mạch máu trong đại não của người đàn ông ở trong xe. Hơn nữa mạch máu mà hắn làm đứt cũng ở vị trí tương đối sâu. Kể cả là hắn ta có đến bệnh viện làm phẫu thuật ngay tức khắc thì với độ sâu của mạch máu này, các bác sĩ muốn chữa trị cũng rất khó khăn.

“A.”

Người đàn ông ngồi trong xe rên lên một tiếng. Hắn cảm thấy có cảm giác đau buốt ở trong đại não. Tiêu Phàm sử dụng niệm lực tinh thần nên hắn nhìn thấy, khi mạch máu bắt đầu vỡ ra, máu tươi cũng theo đó mà chầm chậm chảy ra ngoài, không bao lâu

nữa thì số máu này sẽ làm áp lực trong hộp sọ tăng cao lên.

"Có chuyện gì vậy?"

Người đàn ông trong xe cảm thấy trong đầu đau cực kì, hắn ta nhanh chóng khởi động xe lái đến bệnh viện gần nhất, bản thân hắn là một chuyên gia giàn dựng những cái chết ngoài ý muốn thế nên việc điều tra sẵn xem bệnh viện ở đâu thì hắn nắm rõ trong lòng bàn tay. Nếu như bệnh viện ở quá gần đó thì mục tiêu rất có thể sẽ được đưa đến bệnh viện để cấp cứu, lúc đó công sức của hắn sẽ đổ sông đổ bể mất.

"Đừng trách ra độc ác, tất cả là do ngươi tham 50 vạn USD mà nhận lời qua đây giết ta mà thôi."

Tiêu Phàm tự nhủ trong lòng. Tên người ngoại quốc kia có lẽ là sát thủ được kẻ đứng sau lưng âm thầm mời đến, mà sát thủ là nghề cầm tiền làm việc, thế nên khả năng hắn ta biết kẻ đứng sau là ai là rất thấp, để hắn ta sống cũng chẳng có ích gì.

"Help—"

Chưa đến 10 phút sau, tên sát thủ đã cố gắng chống đỡ lái xe được đến bệnh viện, hắn dừng xe ngay cổng bệnh viện, sau đó lảo đảo mà lao thẳng đến phòng cấp cứu.

"Rầm."

Còn chưa đến được cửa phòng cấp cứu, hắn đã ngã đập đầu xuống đất rồi ngất đi.

"Nhanh, cấp cứu."

Người phía bên bệnh viện phản ứng lại rất nhanh, nhưng tên sát thủ này bị chảy máu trong não, lượng máu chảy ra còn tương đối nhiều, thế nên các bác sĩ chưa kịp bắt đầu phẫu thuật thì hắn đã mất hết những dấu hiệu của sự sống rồi.

"Không hề có bất cứ vết thương bên ngoài nào cả, bệnh nhận tử vong do đứt mạch máu não đột ngột."

Phía bệnh viện nhanh chóng đưa ra kết quả tử vong. Bước tiếp

theo bệnh viện cần làm là báo cảnh sát để liên hệ cho người thân đến, nếu liên hệ không được với người thân thì thi thể bệnh nhân sẽ được để tạm ở nhà xác trước đã. Nhưng điều đáng nhắc đến là trên người Harris không hề có điện thoại, giấy tờ tùy thân của hắn ta cũng là đồ giả cả. Đúng ra trên người hắn ta có một tấm ảnh của Tiêu Phàm, nhưng lúc đi trên đường cao tốc đã bị hắn ném đi rồi. Một buổi chiều đã trôi qua trong vô thức, Tô Ấu Vi dừng lại công việc đang làm, sau đó lưu file lại.

Chương 159: Tốc Độ Không Tồi

“Tuyết Yến, ngươi có liên lạc gì với đám Khổng Húc hay không? Trong ba người họ nếu ngươi nhìn trúng ai thì nói cho ta một tiếng, ta sẽ nối tơ hồng giúp ngươi.”

Tô Ấu Vi gọi video cho Lữ Tuyết Yến. Lữ Tuyết Yến lườm nàng một cái:

“Ấu Vi à, nếu như ta thật sự nhìn trúng ai trong số bọn họ thì ta còn cần ngươi giúp đỡ nối tơ hồng hay sao? Lữ Tuyết Yến ta có thể tự cưa đổ bọn họ chỉ trong 1 phút. Nhìn ngươi ra vẻ hiểu biết về tình yêu kìa, từ nhỏ đến lớn ngươi đã có mối tình nào chưa hả?”

Tô Ấu Vi ôm theo ipad đi ra khỏi phòng ngủ. Tô Ấu Vi tự hâm lại một chút đồ ăn thừa, vừa ăn nàng vừa nói chuyện phiếm với Lữ Tuyết Yến. Ban đầu Hồ Ly còn ở trong phòng mình vểnh tai lên nghe trộm lời bọn họ nói, sau đó nàng ấy cũng từ bỏ rồi, hai người Tô Ấu Vi toàn chỉ nói những chuyện nhỏ nhặt của các nữ sinh hay nói với nhau mà thôi. Ăn cơm xong, Tô Ấu Vi mở tivi lên. Nàng ôm ipad đến sofa ngồi xuống.

“Ta cũng muốn xem xem là ai đang âm thầm theo dõi ta. ”

”

Tô Ấu Vi dùng tốc độ đáng kinh ngạc gõ bàn phím, nàng nhanh chóng xâm nhập vào và tìm được camera giấu kín ở trong phòng, theo đó mà tra ra được chỗ của Hồ Ly. Mặc dù khả năng sử dụng máy tính của Hồ Ly cũng không tồi, nhưng trình độ của Tô Ấu Vi

cao hơn nàng ấy rất nhiều, thế nên Tô Ấu Vi nhanh chóng có thể tự nhiên mà xâm nhập vào camera máy tính của Hồ Ly, nhìn thấy được Hồ Ly ở đối diện máy tính.

“Người của liên minh poker, biệt danh là Hồ Ly. Người tham gia cùng nàng ta trong hành động lần này là Tham Lang.”

Tô Ấu Vi âm thầm cau mày, nàng biết về liên minh poker, đây là một tổ chức hacker rất lớn mạnh. Ở trong tổ chức có 2 hacker đẳng cấp thế giới lần lượt là Át Bích và Át Cơ. Hai người này ở trên bảng xếp hạng các hacker trên thế giới đều nằm trong top 10. Những hacker trong tổ chức liên minh poker mà có tên trên bảng xếp hạng đều là những hacker đẳng cấp. Cả liên minh poker này có một năng lực mạnh đến kinh người. Liên minh poker đã từng 2 lần gửi thư mời gia nhập cho Tô Ấu Vi ở trên mạng. Lần đầu tiên là năm ngoái, trong thư nói rằng sẽ cho nàng biệt danh là K Tép. Một thời gian trước đây nàng lại nhận được thêm một lời mời nữa, lần này thư mời hứa rằng sẽ cho nàng biệt hiệu là Át Tép. Nếu như nàng ra nhập tổ chức thì nàng chỉ đứng dưới Át Bích và Át Cơ, nàng có thể trở thành nhân vật lớn đứng thứ ba trong liên minh poker. Tiền lương nàng có thể nhận được trong một năm là 100 triệu, USD. Nhưng Tô Ấu Vi đã từ chối mà không hề do dự chút nào. Liên Minh Poker tìm đủ mọi cách để chiêu mộ tất cả các hacker đẳng cấp về, tiền mà chúng kiếm được đều là những đồng tiền không thể đem ra ánh sáng được, bảo nàng tiêu những đồng tiền không trong sạch như vậy nàng không làm được.

“Không ngờ Liên minh Poker lại đưa ra tỉ lệ xác suất mà ta là nữ vương tận 1.63%? Xem ra dạo gần đây ta nhận hơi nhiều việc, mà tốc độ hoàn thành cũng không tồi, làm cho người khác chú ý đến rồi.”

Tô Ấu Vi âm thầm cau mày. Vì để che giấu thân phận của bản thân mà nàng đã khiêm tốn lắm rồi, thế mà cuối cùng vẫn bị người khác để ý điều tra.

"May mà đàn anh không phát hiện ra điều gì bất thường, nếu không ta chắc chắn sẽ bị lộ mất thôi.”

Bây giờ Tô Ấu Vi mới cảm thấy lo sợ. Theo như những thông tin mà nàng biết thì Liên minh Poker đối phó với những người từ chố

họ đều là với những thủ đoạn rất độc ác, bản thân nàng thì không sao, nếu như thân phận có vấn đề thì người của Liên minh Poker sẽ làm lộ hết thông tin cá nhân của người đó lên. Nếu như người nào không có vấn đề gì cả thì bọn hắn sẽ âm thầm hãm hại hoặc cũng có thể trực tiếp giết luôn người đi.

…

“Nếu như Liên minh Poker phát hiện ra mình chính là một hacker, nói không chừng việc này sẽ còn làm liên lụy đến cả đàn anh.”

Tô Ấu Vi cau mày, việc Liên minh Poker có thể bắt Tiêu Phàm để uy hiếp nàng là điều hoàn toàn có khả năng sảy ra.

"Tham gia vào đội tuyển quốc gia sao.”

Tô Ấu Vi lẩm bẩm tự nói với bản thân. Giả dụ bây giờ nàng nói với quốc gia thân phận thật sự của bản thân thì nàng sẽ được quốc gia bảo vệ, thực tế thì sau đó Liên minh Poker cũng sẽ chẳng làm gì được nàng nữa. Nhưng nếu làm như thế thì sau này nàng sẽ bị hạn chế tự do, sẽ không còn được làm mọi thứ theo ý mình như bây giờ nữa.

“Mình cũng chẳng động chạm gì đến Liên minh Poker, hà cớ gì bọn họ cứ đến gây chuyện với mình thế nhỉ?”

Sau khi Tô Ấu Vi suy nghĩ kỹ càng, nàng vẫn quyết định tạm thời không gia nhập đội tuyển quốc gia. Trước tiên nàng cần phải lừa được bọn Hồ Ly và Tham Lang trước đã, sau này thì nàng nỗ lực nâng cao kỹ thuật sau. Nếu như kỹ thuật của nàng mạnh hơn Át Bích, thì Liên minh Poker sẽ không dám tùy tiện động đến nàng nữa. Kể cả sau này nàng có lựa chọn gia nhập đội tuyển quốc gia thì với kỹ thuật cao như vậy, nàng cũng sẽ có tiếng nói hơn. Hồ Ly và Tham Lang có lẽ cũng chỉ giám sát nàng trong khoảng ba ngày, muốn lừa gạt bọn họ cũng không phải việc gì khó khăn. Nghĩ đến đây, Tô Ấu Vi tắt tivi, nàng ôm ipad quay trở về phòng ngủ. Nàng tiếp tục viết tiếp phần lập trình đang làm dở. Nàng thể hiện ra trình độ ngang với buổi chiều, chỉ cần có 1 cái BUG nàng cũng giải quyết mất rất nhiều thời gian.

Chương 160: Nữ Vương Thật Sự

“Trình độ chỉ thế này thôi hay sao? Đúng là chỉ làm lãng phí thời gian của ta.”

Hồ Ly quan sát mọi thứ qua camera giám sát, bĩu môi một cái. Trong mắt của nàng ta, việc tổ chức đánh giá xác suất Tô Ấu Vi chính là nữ vương cao đến hơn 1% chính là đang đề cao Tô Ấu Vi quá rồi. Thực ra Tô Ấu Vi cũng chỉ dựa vào chăm chỉ, bỏ ra nhiều thời gian nên mới kiếm được chút tiền mà thôi.

“Tham Lang, ta cảm thấy Tô Ấu Vi chắc chắn không phải là nữ vương đâu, ai dám khẳng định nữ vương chắc chắn là con gái chứ? Nói không chừng nữ vương là một ông chú thô lỗ thì sao, ngươi nói có đúng không? Nữ nương tự đặt cho bản thân biệt danh là “Vịt con xấu xí”, trong khi đó Tô Ấu Vi còn xinh đẹp hơn cả ngôi sao nữa. Nếu như kỹ thuật của nàng cũng ngang ngửa với vẻ ngoài thì may ra nàng còn xứng đáng với danh xưng là nữ vương.”

Hồ Ly nhàm chán mà nói chuyện phiếm với Tham Lang qua mic đeo ở tai. Tham Lang trầm giọng nói:

"Nói không chừng nàng dùng biệt danh là vịt con xấu xí để che mắt người ngoài thì sao? Bây giờ bất kể là nàng có thật sự là nữ vương hay không thì ngươi cũng phải tập trung giám sát cho đủ ba ngày, rõ chưa?”

“Tham Lang, sau lần theo dõi này ta phải xin nghỉ phép, ít nhất cũng phải nghỉ 10 ngày. Ta sẽ đi xin phép tổ chức cho ta nghỉ.”

Hồ Ly bĩu bĩu môi nói, ngày trước nàng ta cũng không phải người thuộc Liên minh Poker, nhưng sau đó nàng ta bị tổ chức tìm ra địa chỉ nhà ở, nên sau đó nàng ta chỉ còn cách gia nhập Liên minh Poker. Từ khi vào đây, thu nhập của nàng ta cũng không tồi, nhưng công việc phải làm cũng rất nhiều.

“Tiêu thiếu gia, ở chỗ ta lại vừa chuẩn bị được khoảng 10 viên đá thô, ngươi có thời gian qua đây một chuyến hay không? Nếu như bây giờ ngươi không có thời gian thì cứ nói lại một tiếng, chúng ta sẽ xếp lịch theo sự sắp xếp của Tiêu thiếu gia.”

Tiêu Phàm nhận được một cuộc gọi từ Đường Tại Thiên.

“Được thôi, hôm nay ta cũng không bận gì cả, hôm nay ta sẽ qua đó.”

Tiêu Phàm suy nghĩ một lát rồi nói. Theo như hắn nghĩ thì Harris chính là người ra tay, còn cô gái ở phòng 2301 chỉ là người hỗ trợ giám sát mà thôi, bây giờ Harris sảy ra chuyện rồi, vậy thì cô gái ở phòng 2301 khả năng cao sẽ rời đi. Kể cả bây giờ hắn có bắt được nàng ta thì cũng rất khó để có thể tra ra người đứng sau là ai, thế nên nàng ta mà muốn bỏ đi thì cứ để nàng ta đi đi. Giả dụ bây giờ hắn báo cảnh sát, cảnh sát bắt được cô gái đó, thì rất có thể cảnh sát sẽ tra ra được nàng ta và Harris có liên quan đến nhau, đến lúc đó cảnh sát cũng có thể sẽ nghi ngờ lây sang cả hắn nữa.

“Tiêu thiếu gia, vậy thì để ta sắp xếp người ra sân bay đón ngươi.”

Đường Tại Thiên cười vang nói.

"Được, đợi lát nữa ta sẽ gửi cho ngươi thông tin chuyến bay mà ta đi.”

Tiêu Phàm nhanh chóng đặt xong vé máy bay, hắn gọi điện thoại cho Tô Ấu Vi:

“Ấu Vi, việc làm ăn phía bên kia lại cần ta qua đó một chuyến, ngươi ở nhà phải tự mình cẩn thận một chút nhé.”

“Vâng vâng, đàn anh, ngươi cũng nhớ chú ý an toàn nhé.”

Tô Ấu Vi âm thầm thở phào một hơi. Khoảng hai ngày nữa Hồ Ly và Tham Lang có lẽ sẽ rời đi, bây giờ nàng rất không mong muố Tiêu Phàm đến làm phiền bọn họ, nàng đang phân vân không biết nên nói với Tiêu Phàm nhue thế nào cho ổn. Nếu như nàng nói thật với Tiêu Phàm bản thân chính là một hacker, nàng sợ Tiêu Phàm sẽ ghét bỏ nàng. Chớp mắt đã hai ngày trôi qua, Tiêu Phàm từ Thụy Lệ trở về. Hiện giờ trong thẻ của hắn có khoảng 400 triệu. Đáng để nói đến ở đây chính là phí cố vấn mà hắn nhận được là số tiền đã trừ đi tiền thuế thu nhập, Đường Tại Thiên đã giúp hắn nộp thuế luôn từ trước đó rồi, thế nên phí cố vấn để hắn nhìn một viên đá mà Đường Tại Thiên trả không chie dừng lại ở con số 1000

vạn. Nhưng việc này đối với Đường Tại Thiên mà nói thì hắn ta cũng không lỗ. Về mặt đá thô thì cũng chỉ là hắn kiếm lãi được ít đi một chút mà thôi, nhưng nếu bỏ ra số tiền này mà có thể kéo gần quan hệ với Tiêu Phàm lại thì hắn cũng cảm thấy rất xứng đáng.

“Ấu Vi, ta trở về rồi. Hôm nay ta qua đây để ăn trực một bữa đây.”

Trên đường về hắn gửi cho Tô Ấu Vi một tin nhắn, hắn cũng từ sân bay mà về thẳng tiểu khi Tử Kinh. Hắn phải đến để xác nhận thử xem cô gái ở phòng 2301 còn ở đó hay không. Hắn cũng muốn xác nhận lại xem camera và máy nghe lén liệu có còn ở trong phòng ngủ của Tô Ấu Vi hay không.

"Thấu thị.”

Vừa về tới tiểu khu, nơi đầu tiên mà Tiêu Phàm tới là ngoài cửa phòng 2301, hắn xử dụng năng lực thấu thị để kiểm tra một lượt. Cô gái ở phòng 2301 đã chuyển đi rồi, đồ đạc của nàng ta ở trong phòng cũng không còn thấy nữa. Tiêu Phàm sử dụng niệm lực tinh thần dò xét khắp nơi một lượt, hắn không còn thấy camera và máy nghe lén lần trước lắp vô đâu nữa rồi, cũng không có phát hiện nào mới cả.

Chương 161: Bí Mật

“Phù!”

Tiêu Phàm âm thầm thở phào một hơi. Tô Ấu Vi nói:

Đàn anh, trước đây ngươi nghi ngờ chủ phòng 2301 có vấn đề, nhưng ta nghe nói nàng ta đã chuyển đi mất rồi, mà trong nhà cũng không có gì bị mất trộm cả, chắc là không còn vấn đề gì cả đâu.”

Tiêu Phàm cười cười nói:

"Vậy thì chắc là bên quản lí nhầm lẫn gì đó rồi. Không có chuyện gì thì tốt. Ta từ Thụy Lệ trở về có mua tặng ngươi một món quà nhỏ, ngươi nhìn xem có thích hay không.”

Hắn móc từ trong túi ra một cái hộp nhỏ. Bên trong hộp là một miếng bùa bình an bằng ngọc màu xanh biếc, bên trên thắt một sợi dây đỏ. Mặc dù miếng ngọc này không to, nhưng mà chất lượng ngọc thuộc hàng thượng hạng, giá cả chắc chắn không dưới vài vạn.

“Đàn anh, cái này chắc không rẻ đâu nhỉ.”

Tô Ấu Vi nói. Tiêu Phàm cười nhẹ:

“Sao vậy, ngươi không thích nó à? Trước đó ngươi còn định tặng ta cả một chiếc xe hơi cơ mà.:

Tô Ấu Vi lắc đầu liên tục:

“Ai nói ta không thích chứ? Miếng ngọc này làm rất tỉ mỉ, rất đẹp. Cảm ơn đàn anh.”

“Ngươi đeo thử lên ta xem nào.”

Tiêu Phàm đưa đồ lại cho Tô Ấu Vi. Tô Ấu Vi nhanh chóng đeo vào, miếng ngọc màu xanh lục càng làm tôn lên nước da trắng trẻo tinh tế của nàng.

“Đẹp lắm.”

Tiêu Phàm cười ha ha nói.

“Đàn anh, ta vẫn còn vài món chưa làm xong, ngươi ra xem tivi một lát đi, để ta đi làm nốt, nhanh thôi.”

Tô Ấu Vi nói. Tiêu Phàm lắc lắc đầu:

Ta lười mở tivi lên lắm, để ta ở bên cạnh xem ngươi nấu ăn đi, tranh thủ học tập luôn. Tại sao cùng một món mà khi ta nấu ra mùi vị lại khác biệt đến như thế chứ.”

“Đàn anh, ngươi không cần học cũng không sao cả.”

Tô Ấu Vi quay lưng lại với Tiêu Phàm, nói nhỏ, giọng nàng cố tình đè thật thấp thật nhỏ hết mức có thể.

“Ngươi nói gì cơ?”

Tiêu Phàm nhìn Tô Ấu Vi quay lưng lại với mình, vừa cười vừa hỏi. Thật ra là hắn nghe rõ câu Tô Ấu Vi nói, thính lực của hắn tốt hơn người thường rất nhiều.

“Không, không có gì.”

Mặt Tô Ấu Vi đỏ rực hết lên, câu nàng vừa nói ban nãy nàng cũng không hề muốn Tiêu Phàm nghe thấy.

“Vậy Ấu Vi, ngươi bắt đầu nấu đi, để ta học tập một chút.”

Tiêu Phàm cười cười nói. Tô Ấu Vi làm xong hai món ăn, cả quá trình Tiêu Ohamf chẳng học thêm được tí nào, nhưng hai con mắt thì được no hơn không ít. Trên bàn cơm, Tô Ấu Vi làm như vô tình dò hỏi:

“Đàn anh, ta biết được một bí mật, cái người bạn mà có kỹ thuật máy tính siêu đỉnh của ta thực ra là một hacker.”

“Hacker?”

Tiêu Phàm hơi hơi chau mày:

“Ấu Vi, ngươi cùng người bạn này có quan hệ rất thân thiết hay sao? Đó là nam hay nữ vậy?”

"Là nữ. Ta với nang quan hệ cũng tốt lắm. Đàn anh, có vấn đề gì hay sao?”

Tô Ấu Vi nói. Tiêu Phàm nghĩ nghĩ rồi đáp:

“Nếu như nàng ta đã dám nói thẳng với ngươi rằng nàng ta là một hacker thì có lẽ trình độ của nàng cũng chẳng cao đến đâu cả, chắc là không có vấn đề gì đâu, chứ nếu nàng ta là một hacker lợi hại thì cũng hơi phiền, những người đó hay tự rước lấy phiền phức lắm.”

Tô Ấu Vi:

“.....”

Hai chữ “lợi hại” không đủ để hình dung về nàng đâu ý. Sau lần thăm dò thử này thì nàng cảm thấy bản thân vẫn nên vĩnh viễn bảo vệ mí mật này thì hơn.

…

Tiêu Phàm nói:

"Ấu Vi, ngươi có thể nói cho ta phương thức liên lạc của người bạn kia không?"

Tô Ấu Vi nghi ngờ nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nói:

"Ta có chút việc cần nhờ Hacker lợi hại giúp đỡ, nếu người bạn này của ngươi là người trong giới hacker chắc là sẽ biết một vài nacker lợi hại."

Hắn muốn xác định đến cùng là Dư Thọ Nhân có vấn đề hay không. Hơn nữa hắn cũng phải xác định thế lực sau lưng Dư Thọ Nhân là ai.

Tiêu Phàm không hy vọng Tô Ấu Vi có quan hệ tốt với hacker lợi hại, hắn sợ nàng bị liên lụy, bị thương tổn, nhưng quả thật hắn cần tìm người giỏi ở phương diện này.

"Học trưởng, người bạn kia của ta hình như có biết một hacker lợi hại, ta còn dã nghe nàng bốc phét qua về người đó rồi. Chút nữa ta gửi Wechat của nàng qua cho ngươi.”

Tô Ấu Vi nói, người nàng muốn giới thiệu cho hắn dĩ nhiên là chính nàng, làm một tài khoản ẩn danh đối với nàng mà nói là chuyện vô cùng nhẹ nhàng thoải mái.

"Bạn của ngươi có thể trách ngươi hay không?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tô Ấu Vi lắc đầu:

"Nàng cũng không có nhắc ta phải giữ bí mật cho nàng, nên chắc là

giống như học trưởng suy đoán, nàng chỉ là một hacker tay mơ mà thôi, có khi nàng còn muốn ai ai cũng biết nàng ấy chứ."

Tiêu Phàm cười, có khả năng là như vậy thật.

Cao thủ hacker đẳng cấp ai cũng giấu kín thân phận của mình, chỉ có mấy tay mơ mới muốn tất cả mọi người biết là mình trâu bò thôi.

"Được, vậy ngươi gửi Wechat của nàng cho ta."

"n ân."

Vừa ăn cơm xong hai người trở lại nhà cũ, Tô Ấu Vi gửi cho Tiêu Phàm một cái danh thiếp Wechat. Tiêu Phàm thêm tài khoản này vào.

"Soái ca, ngươi muốn tìm Hacker lợi hại à? Ta có biết một đại thần, để ta nói với hắn một tiếng xem sao. Nếu mà hắn đồng ý thì trên điện thoại di động của ngươi sẽ tự động có thêm một cái App lạ, ngươi cứ ấn vào là có thể trò chuyện với hắn nha."

Chương 162: Điều Tra Chủ Tịch Tập Đoàn Trường Không Dư Thọ Nhân

Tài khoản Wechat mà Tiêu Phàm vừa thêm nhanh chóng gửi tin nhắn trả lời. Khóe miệng Tô Ấu Vi để lộ ra cười yếu ớt, nàng cảm giác làm như vậy còn rất thú vị nha.

"Được rồi, cám ơn ngươi."

Tiêu Phàm chờ đợi, nhưng qua nửa tiếng mà trên điện thoại di động của hắn cũng không có xuất hiện cái App lạ nào.

Bên này Tô Ấu Vi không có hành động ngay. Nàng nghĩ đã giả vờ là đại thần thì vẫn nên có chút kiêu ngạo của đại thần. Nàng tắm xong lại làm việc hai giờ rồi Tô Ấu Vi mới biên tạo ra một cái App gửi vào bên trong điện thoại di động của Tiêu Phàm. Biểu tượng của App là một con mắt nằm thẳng đứng.

"Thần nhãn sao?"

Tiêu Phàm thì thầm. Biểu tượng này nhìn sơ thì thấy cũng rất thần bí, hắn hi vọng đối phương thật sự có bản lĩnh.

"Đại thần, có ở đó không?"

"Có chuyện thì nói."

Tiêu Phàm hỏi dò, Tô Ấu Vi đơn giản trả lời.

Ánh mắt Tiêu Phàm sáng lên, đối phương trra lời trực tiếp như vậy nhiều khả năng trình độ sẽ tương đối cao, với tư cách đại thần Hacker chắc hẳn sẽ không có nhiều thời gian giả vờ kiêu ngạo với người lạ.

"Đại thần, ta muốn điều tra chủ tịch Tập đoàn Trường Không Dư Thọ Nhân. Năm năm trước phụ mẫu ta gặp tai nạn xe cộ bỏ mình, cảnh sát xác định bọn hắn là bị mưu sát, khả năng cao việc này cso liên quan đến Dư Thọ Nhân. Việc này cần bao nhiêu tiền ngươi cứ việc ra giá."

Nhìn thấy tin nhắn gửi đến, Tô Ấu Vi ngớ ngẩn.

Nàng biết rõ vụ án tai nạn xe cộ của cha mẹ Tiêu Phàm, nhưng nàng không ngờ được là bọn họ bị người khác mưu sát.

Bọn Khổng Húc chắc cũng biết, nhưng bọn hắn không hề nói qua với Tô Ấu Vi.

"Cha mẹ học trưởng vậy mà là bị mưu sát."

Tô Ấu Vi cảm giác đau lòng cho hắn, cha mẹ gặp tai nạn xe cộ bỏ mình đã rất đau lòng rồi, vậy mà đây còn là một âm mưu giết người, nàng biết lúc Tiêu Phàm biết được huyện này hắn sẽ càng thêm đau lòng.

"Ngươi chờ một chút, ta điều tra thử Tập đoàn Trường Không."

Tô Ấu Vi trả lời một câu rồi nhanh chóng tra xét tài liệu của tập đoàn Trường Không.

"Tập đoàn Trường Không mấy ngày nay cổ phiếu tăng mạnh, tài sản đã đạt khoảng 20 ức, Dư Thọ Nhân chiếm giữ 60% cổ phần của tập đoàn Trường Không, muốn điều tra được hắn cũng không phải là chuyện nhỏ."

"20 vạn."

Không lâu sau, Tô Ấu Vy hồi âm tin nhắn cho Tiêu Phàm nói.

"Chỉ cần 20 vạn thôi ư?"

Tiêu Phàm hơi kinh ngạc, hắn cảm thấy cái giá này rất hời, đại thần Hacker đẳng cấp ra tay điều tra với con số 20 vạn thật sự không mắc, tên đại thần này không phải kẻ lừa gạt đâu nhỉ.

"Cha mẹ ngươi đều mất, thấy ngươi tội nghiệp ta cho ngươi một cái giá hữu nghị."

Tô Ấu Vi nhanh chóng trả lời. Nàng không muốn Tiêu Phàm phải trả quá nhiều tiền, mặc dù 20 vạn xác thực không phù hợp với thân phận đại thần.

"Đại thần, tiền vẫn là chuyển trước hay là chờ ngươi điều tra xong?"

Tiêu Phàm hỏi dò.

"Trước tiên ta giúp ngươi điều tra...nếu tra ra được ta cũng không sợ ngươi giựt nợ."

"Đại thần, khả năng cao là sau lưng Dư Thọ Nhân còn có thế lực mạnh mẽ che chở cho hắn, nếu như có thể tra ra được thì tốt, không tra được thì ta cũng không miễn cưỡng, thế lực sau lưng hắn cũng không đơn giản. Nếu tra được thì giá cả tính khác, chỉ cần ngươi có thể tra ra được thì tiền không phải là vấn đề."

Bên trong ứng dụng cũng hiển thị đối phương đã offline, Tiêu Phàm cũng thoát ra khỏi App.

"Hy vọng có thể điều tra được đi."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Khả năng cao là bên cạnh Dư Thọ Nhân có người tương đối giỏi về kỹ thuật máy tính, hoặc là thế lực sau lưng hắn có nhân vật lợi hại ở phương diện này, đại thần hacker đại thần chưa chắc có thể tra ra được. Nhưng Tiêu Phàm không ngờ được, hôm nay người hắn gặp được là siêu cấp đại thần.

Trong Liên Minh Thần của nước H, hôm nay Tô Ấu Vi đã là xếp hạng vị trí thứ hai, phía trên nàng chỉ có một mình Hắc Đế, hơn nữa tài nghệ của nàng cũng không yếu hơn bao nhiêu so với Hắc Đế.

"Dư Thọ Nhân, tốt nhất ngươi không có làm chuyện như vậy. Nếu không ngươi tuyệt đối không thoát khỏi sự trừng phạt của luật pháp."

Biểu cảm của Tô Ấu Vi vô cùng nghiêm túc, nàng bắt đầu hành động. úc trước nàng tấn công xếp hạng của Thần Tháp cũng không có nghiêm túc như vậy.

Dư Thọ Nhân là người nổi tiếng, không ít tài liệu về hắn đều được công khai, rất nhanh Tô Ấu Vi đã tra ra không ít chuyện.

"Ồ... trong điện thoại di động của hắn vậy mà còn có phần mềm phòng ngự mạnh như vậy."

Anh mắt Tô Ấu Vi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nàng tìm được dữ liệu điện thoại di động của Dư Thọ Nhân, nhưng nàng cũng không không có lập tức xâm nhập vào. Điện thoại di động của người bình thường đối với nàng mà nói muốn xâm phạm là chuyện nhẹ nhàng thoải mái. Nhưng ở phương diện này người giàu sẽ có rất nhiều phòng bị, nàng muốn xâm phạm cũng sẽ khó khăn hơn một chút, nhưng đối với nàng mà nói cũng vẫn còn khá dễ dàng. Tuy nhiên, phòng ngự trong điện thoại di động Dư Thọ Nhân còn mạnh hơn nhiều.

Chương 163: Lão Già Có Vấn Đề

"Hiện nay, tài sản của Tập đoàn Trường Không cũng chỉ 20 trăm triệu, trước khi giá cổ phiếu tăng mạnh cũng chỉ mới khoảng 14

trăm triệu, nhưng cấp bậc phòng ngực cao như thế nào không phù hợp với giá trị con người của Dư Thọ Nhân."

Tô Ấu Vi tự lẩm bẩm.

Cả nước có nhiều công ty đã đưa ra thị trường như vậy, xếp hạng của Tập đoàn Trường Không không thấp nhưng cũng chỉ ở dưới đáy, nên Tổng giám đốc như Dư Thọ Nhân so với mấy người có tài sản 100 trăm triệu hay 1000 trăm triệu vẫn còn kém xa lắm.

Nhưng điện thoại di động của lão đại có tài sản 100 trăm triệu mà có năng lực phòng ngự mạnh như vậy cũng không có mấy người.

"Thế mà còn có nhiều cạm bẫy như vậy, nếu ta trúng phải cạm bẫy thì chắc chắn sẽ làm kinh động cao thủ máy tính sau lưng Dư Thọ Nhân, thậm chí có khả năng bị truy ngược dấu vết."

Tô Ấu Vi nhanh chóng bắt đầu xâm phạm.

Phần mềm phòng ngự của điện thoại di động Dư Thọ Nhân nghiêm ngặt như một thành trì, xung quanh còn bày ra rất nhiều trận địa lôi. Nhưng đối với Tô Ấu Vi mà nói những vấn đề này cũng không lớn.

"Giải quyết xong."

Chỉ sau 5 phút, trên mặt Tô Ấu Vi lộ ra nụ cười, nàng đã thành công xâm nhập vào điện thoại di động của Dư Thọ Nhân. Nhưng mà nàng kiểm tra được trên điện thoại di động của hắn cũng không có gì đặc biệt quan trọng.

"Lão già này nhất định là có vấn đề. Chắc chắn hắn còn có một cái điện thoại di động dự bị nữa."

Tô Ấu Vi thầm nghĩ trong lòng, nàng nhanh chóng tiến hành kiểm soát. Chuyện này đối với Hacker phổ thông mà nói cũng không phải việc gì khó, điện thoại di động dự phòng của Dư Thọ Nhân tất nhiên cũng được cài đặt phần mềm phòng ngự, nó được che dấu rất kỹ. Nhưng mà kỹ thuật của Tô Ấu Vi vô cùng cao,hơn nữa việc này còn liên quan đến vụ án của cha me Tiêu Phàm nên Tô Ấu Vi điều tra cực kỳ nghiêm túc.

"Tìm đến rồi!"

Hai giờ trôi qua, Tô Ấu Vi thở dài một cái. Với kỹ thuật của nàng mà cũng còn tốn thời gian như vậy thì cho dù là Phượng Hoàng cũng chưa chắc có thể tra ra được.

"Giang Văn, Lục gia."

Tô Ấu Vi tự lẩm bẩm.

Trong cái điện thoại di động này của Dư Thọ Nhân người được liên lạc nhiều nhất là Giang Văn, còn Lục gia thì tương đối ít, nhưng đoạn thời gian gần đây lại liên hệ nhiều hơn một chút.

"Lục gia này chắc hẳn là thế lực sau lưng Dư Thọ Nhân, trước hết cứ tra người tên Giang Văn này một chút xem sao."

Trong lòng Tô Ấu Vi thầm nghĩ.

Nàng nhanh chóng tra ra được Giang Văn, thông qua Giang Văn, Tô Ấu Vi lại tra được Ảnh.

"Ồ...gần đây Ảnh đã đi đến Lôi Sơn huyện, khi đó học trưởng cũng đã về lại Lôi Sơn huyện...Lôi Sơn huyện, Sơn Thủy thôn. Không biết nhà học trưởng có phải là ở thôn này hay không."

Tô Ấu Vi thầm nghĩ trong lòng.

Nàng hơi hơi chần chờ một chút, rồi nhanh chóng xâm nhập vào điện thoại di động của Tiêu Phàm. Nàng cũng đã xác định được gần đây Tiêu Phàm có về lại Sơn Thủy thôn.

"Bắt được hắn rồi!"

Ánh mắt Tô Ấu Vi sáng lên, Dư Thọ Nhân này tuyệt đối là có vấn đề.

…

"Tiếp tục."

Tô Ấu Vi tiếp tục điều tra tìm kiếm các chứng cứ có liên quan.

Nàng đã tra ra được Ảnh đã từng đến Sơn Thủy thôn, nàng đoán cái chết của bố mẹ Tiêu Phàm chắc chắn có liên quan đến Dư Thọ Nhân, nhưng hiện tại nàng vẫn chưa nắm được chứng cứ. Tô Ấu Vi bỏ thời gian ra để cẩn thận điều tra về Dư Thọ Nhân, Giang Văn, điện thoại của Ảnh và các file tài liệu trong máy tính, nhưng tất cả đều không thu được gì có ích cả.

"Vụ án đã trôi qua 5 năm rồi, chỉ cần họ không bị ngốc thì sẽ biết đường xóa sạch hết chứng cứ, chắc chắn sẽ không lưu lại gì cả. Mà kể cả bây giờ có còn chứng cứ đi chăng nữa thì chắc cũng sẽ không lưu trữ ở trên mạng đâu."

Tô Ấu Vi âm thầm cau mày. Thời gian bây giờ đã là đêm khuya, nhưng Tô Ấu Vi không thể ngủ nổi, nàng đang suy nghĩ về một trong những người từng có liên lạc với Dư Thọ Nhân, Lục gia.

"Hửm?"

Sắc mặt Tô Ấu Vi nghiêm lại. Số điện thoại của Lục gia bị ẩn đi rồi, nếu như bình thường thì với năng lực của nàng chắc chắn có thể tra ra, nhưng đã qua nửa tiếng rồi mà Tô Ấu Vi vẫn không thu hoạch được gì.

"Người mà có thể có năng lực như này, ít nhất cũng phải thuộc top 10.. à không, phải xếp top 5 trong bảng xếp hạng các hacker giỏi ở trong nước, hoặc là các honker có thực lực tương đương."

Đối với kỹ thuật hacker của mình thì Tô Ấu Vi rất có tự tin, thế nên để đến mức mà nàng không có thu hoạch gì thì chắc chắn đối phương phải cực kì giỏi.

"Nếu như phát động tấn công trực tiếp thì chắc có thể tìm ra đối phương. Nhưng chắc chắn đối phương sẽ biết chính là ta đang tấn công. Hơn nữa nếu đối phương đã có thể có được sự bảo vệ của cao thủ internet như vậy, thì chắc chắn thân phận của hắn cũng không phải chuyện đùa được.

Tô Ấu Vi suy nghĩ một lát, sau đó nàng quyết định tạm dừng lại. Hiện tại nàng không hề nắm trong tay bất cứ chứng cứ gì, nếu như cố gắng tấn công thì sẽ đánh rắn động cỏ.

Chương 164: Nâng Cao Kỹ Thuật Bản Thân

“Giang Mạch, tên thuộc hạ đó của Dư Thọ Nhân có vấn đề, Giang Mạch liên hệ với một người gọi là Ảnh theo dõi ngươi về tận thôn Sơn Thủy, ngươi phải chú ý cẩn thận một chút đấy. Người đứng phía sau lưng Dư Thọ Nhân là người có thế lực, ý thức phòng vệ của đối phương rất cao, trước mắt ta vẫn chưa tìm ra được chứng cứ chứng minh họ là kẻ mưu sát, nếu tiếp tục cưỡng ép điều tra thì ta sợ sẽ đánh rắn động cỏ mất. Hai mươi vạn kia tạm thời ngươi không cần trả đâu, vụ án này có chút thú vị, ta sẽ theo đến cùng, đến lúc ta tra ra được chứng cứ thì ngươi cứ trực tiếp trả cho ta 100 vạn là được rồi.”

Tô Ấu Vi gửi cho Tiêu Phàm một tin nhắn, nhưng Tiêu Phàm đã ngủ nên không trả lời ngay.

“Thân phận và năng lực của Dư Thọ Nhân đều không tầm thường, hắn và cả người đứng sau lưng hắn vì sao phải giết bố mẹ của đàn anh nhỉ? Nếu như đàn anh tiếp tục điều tra thì sẽ rất nguy hiểm cho bản thân hắn mất.”

Tô Ấu Vi lẩm bẩm tự nói. Nàng có chút li lắng cho Tiêu Phàm. Nhưng mà hắn có món nợ máu của bố mẹ, nàng không thể khuyên hắn đừng điều tra nữa được, thế nên bây giờ nàng chỉ có thể cố gắng hết sức mình để giúp Tiêu Phàm điều tra ra kẻ phạm tội, đem tội phạm ra trừng trị trước công lý.

“Bất kể là bây giờ mình cần đối mặt với sự uy hiếp của Liên minh Poker hay là đang giúp đàn anh tra ra kẻ đã giết hại bố mẹ của hắn, thì mình cũng phải nâng cao kỹ thuật của bản thân lên mới ổn.”

Trong mắt Tô Ấu Vi bùng lên ngọn lửa quyết tâm. Với trình độ hacker của nàng bây giờ mà muốn nâng cao hơn nữa thì có chút khó khăn, hơn nữa trước giờ tính nàng cũng theo dạng phật hệ, thế nên trước giờ nàng cảm thấy bản thân cứ chầm chậm mà nâng cao kỹ năng là được rồi. Nhưng bây giờ Tô Ấu Vi cảm thấy bản

thân không thể cứ phật hệ như thế này được nữa. Những hacker đạt được đến kỹ thuật như nàng, kể cả là nàng không tranh giành gì với ai thì những tổ chức như Liên minh Poker cũng sẽ không bỏ qua cho nàng đâu. Sáng sớm hôm sau, Tiêu Phàm vừa tỉnh dậy đã lập tức mở điện thoại lên xem.

"Dư Thọ Nhân thật sự có vấn đề à?"

Tiêu Phàm lẩm bẩm. Hắn cảm thấy khả năng cao Ảnh theo đến thôn của hắn là để điều tra về vấn đề của bài vị tổ tông, bây giờ bài vị tổ tông bị động vào như vậy, chuyện này khả năng là hắn ta cũng đã biết.

"Cảm ơn đại thần. Người đứng sau lưng của Dư Thọ Nhân chắc chắn là người có thế lực không tầm thường, thế nên đại thần đi điều tra những việc này thật sự rất nguy hiểm. Chỉ cần ngươi điều tra ra được chứng cứ thì ta sẽ trả cho ngươi 1000 vạn."

Tiêu Phàm trả lời lại tin nhắn. Chỉ trong vòng một đêm mà có thể tra ra nhiều thứ như vậy, Tiêu Phàm đã rất hài lòng rồi, hắn cũng không hề hi vọng đối phương có thể tra ngay được ra chứng cứ. Nếu như đối phương thật sự có thể tra ra được thì 1000 vạn này Tiêu Phàm cũng cam tâm tình nguyện trả. Tiêu Phàm đợi một lúc nhưng đối phương cũng chưa trả lời lại tin nhắn.

"Mấy vị đại thần hacker này có lẽ đều là những con cú mèo, chuyên hoạt động về đêm."

Tiêu Phàm tự lẩm bẩm.

"Ầm."

Lái chiếc xe Lamborghini này, Tiêu Phàm nhanh chóng đến được huyện Lôi Sơn, trước đó Triệu Tông Tương đã gửi tin nhắn cho hắn thông báo rằng bố của hắn đã chuyển nhà đi rồi.

"Tiêu thiếu gia, đây là giấy tờ nhà đất của nơi này."

Khi Tiêu Phàm vừa đến biệt thự thì Triệu Tông Tường đã ở đó đợi hắn từ sớm rồi. Hắn ta đưa giấy tờ nhà đất của căn biệt thự cho Tiêu Phàm.

“Cảm ơn nhé.”

Tiêu Phàm cười cười nói. Mặc dù căn biệt thự này ở huyện thành, nhưng bản thân nó cũng chiếm một diện tích không nhỏ, có kiến trúc mặt tiền không nhỏ, cũng được xây dựng và trang trí rất hào hoa, thế nên giá cả của căn biệt thự này chắc chắn không thấp hơn 3000 4000 vạn. Triệu Tông Tường nói:

“Tiêu thiếu gia, bố của ta đã ở đây chịu dày vò suốt ba năm trời rồi, nếu như còn tiếp tục ở đây nữa thì có khả năng sẽ nguy hiểm đến tính mạng mất, thế nên đây là ngươi đã cứu giúp cho bố ta đó. Là chúng ta nên cảm ơn ngươi mới phải.”

Tiêu Phàm giơ giơ giấy tờ bất động sản trên tay lên rồi nói:

“Các ngươi đã cảm ơn đây rồi, dù sao thì sao này Ấu Vi cũng sẽ hay thường xuyên đến huyện Lôi Sơn, chúng ta sau này cũng có nơi để ở. Tổng giám đốc Triệu, ngươi cứ bận việc của ngươi đi.”

Triệu Tông Tường gật gật đầu, hắn nhanh chóng rời đi, cả căn biệt thự rộng lớn chỉ còn sót lại một mình Tiêu Phàm, Triệu Tông Tường vì để tránh hiềm nghi nên hắn không hề để bất kì một người nào ở lại cả. Tiêu Phàm lấy ra từ cốp xe một túi đá ngọc. Những viên ngọc này đều có chất lượng cũng chẳng ra sao, cả một túi đá lớn nặng vài chục cân tổng cộng lại cũng chỉ đáng giá khoảng dưới 100 vạn, mà tất cả số đá này đều là do Đường Tại Thiên tặng không cho Tiêu Phàm, hắn ta còn không thèm lấy tiền.

Chương 165: Tốc Độ Tu Luyện Tăng Nhanh

Túi ngọc này Tiêu Phàm lấy dùng để bày trận. Hắn muốn bày tụ linh trận xung quanh biệt thự để quy tụ linh khí lại, sau này khoảng 10 ngày nửa tháng, hắn chỉ cần đến biệt thự tu luyện khoảng 1 2 ngày là được rồi. Bình thường thì linh khí ở biệt thự đã nhiều hơn gấp 5 lần ở những nơi khác rồi, nếu như sau này nửa tháng hắn đến đây tu luyện một lần, mỗi lần hắn chỉ cần đến thu luyện hai ngày thì cũng đã ngang ngửa hắn bình thường tu luyện hơn hai tháng rồi. Tiêu Phàn bận rộn từ sáng cho đến tận chiều

tối.

“Hi vọng có thể thành công đi.”

Tiêu Phàm lẩm bẩm. Hắn đã thất bại ba lần liên tiếp rồi. Sau mỗi lần bày trận thất bại thì mấy viên ngọc cũng vỡ nát theo, mà số ngọc hắn đem theo đến đây cũng chỉ đủ dùng cho 4 lần bày trận mà thôi.

"Phù…”

Xung quanh biệt thự bỗng nhiên nổi gió, mặc dù rõ ràng trước đó trời không hề có cơn gió nào cả, giờ bỗng nhiên lại có cơn gió xuất hiện, hơn nữa cơn gió này còn là thổi bao quanh 4 phía của biệt thự.

"Thành công rồi.”

Hai mắt Tiêu Phàm sáng lên. Cơn gió này là do linh khí đang tụ lại biệt thự tạo thành. Vài phút sau, tất cả linh khí được đưa tới đều bị tụ linh trận hút hết vào, không còn sự chuyển động của linh khí nữa thì gió cũng tự ngưng. Nơi linh khí tụ lại chính là ở bên trong biệt thự. Nhờ có tụ linh trận mà Tiêu Phàm bày bố, linh khí trong biệt thự sẽ không thể thoát ra ngoài nữa.

“Ồ…”

Tiêu Phàm đi vào bên trong biệt thự, hắn phát hiện ra dựa theo trận pháp mà hắn bố trí, tốc độ mà linh khí từ thế giới khác truyền đến thế giới này cũng tăng nhanh không ít. Sau này nếu mỗi nửa tháng hắn đến đây tu luyện hai ngày thì có thêt ngang bằng hắn tự tu luyện ba tháng. Bên trong tủ lạnh có sẵn lương thực, Tiêu Phàm ăn tạm vài thứ rồi bắt đầu tu luyện. Hiện tại ở đây đã có không ít linh khí rồi.

"Nhanh thật đấy.”

Tiêu Phàm tu luyện bí kíp gia truyền Cửu chuyển chân long quyết, hắn cảm thấy tu luyện ở đây thật sự rất hợp lí. Cửu chuyển chân long quyết không phải như các bí kíp võ thuật bình thường khác, lúc hắn ở Z thành, nơi đó linh khí rất mỏng, hắn tu luyện ở đó rất vất vả, tốc độ tu luyện cũng rất chậm. Tốc độ tu luyện bây giờ của

hắn phải nhanh gấp cả vài chục lần tốc độ tu luyện khi hắn còn ở D thành. Thời gian dần trôi đến nửa đêm.

“Cốc cốc.”

Tấm gương ở trên mặt đất bên cạnh Tiêu Phàm phát ra tiếng động, Tiêu Phàm nhìn về phía chiếc kính dưới đất, hóa ra người gọi hắn trong tấm kính lại là ông nội của hắn, Tiêu Hải.

"Ông à, ngươi đợi ta một chút nhé.”

Tiêu Phàm mở miệng nói, ngày chủ nhật này của hắn còn chưa có kết quả gì cả.

“Ta không có thời gian đợi ngươi đâu, ta còn phải đi đánh trận nữa. Ngươi tiếp tục bận rộn tu luyện của ngươi đi, bây giờ ta chỉ đến truyền cho ngươi chút long khí thôi.”

Tiêu Hải phất phất tay nói. Hắn vừa nói xong, đã có một luồng ánh sáng xuyên từ trong gương xuyên vào cơ thể Tiêu Phàm.

“Cháu ngoan à, hôm nay ông của ngươi định đánh một tòa thành lớn, bên trong có khoảng 300 400 vạn nhân khẩu, thế nên ta định sử dụng đèn pha và flycam mà lần trước ngươi gửi đến. Ta sẽ tặng bọn chúng một bất ngờ lớn!”

Tiêu Hải cười ha ha nói. Với số binh lực mà hiện tại hắn đang nắm trong tay, nếu như cố gắng công phá những thành trì lớn như này thì sẽ rất khó khăn, nhưng bây giờ hắn có thêm mấy thứ đồ mà Tiêu Phàm gửi, vậy thì trận lần này hoàn toàn có khả năng đánh thắng. Lần đầu tiên đem đồ ra sử dụng, hắn phải cố gắng nuốt một lần hết miếng thịt béo này mới bõ.

…

Dị giới, thành Thánh Nguyên.

Tuy rằng Tiêu Hải dẫn đầu một trăm nghìn tướng sĩ đã tới gần chân thành Thánh Nguyên, nhưng thành chủ thành Thánh Nguyên cũng không hoảng loạn, ngay cả các quý tộc trong thành Thánh Nguyên cũng không sốt sắng chút nào.

Tường thành Thánh Nguyên vô cùng cao lớn, độ dày đạt tới mười hai mét.

Mặt khác, thành Thánh Nguyên có tới một trăm năm mươi nghìn quân thủ thành.

Chẳng sợ quân đội thả lỏng, còn có tình huống chỉ ăn không đánh chăng nữa, muốn thủ thành cũng không phải vấn đề lớn.

"Dư thành chủ, đến mức độ như ngày hôm nay rồi, không bằng ngươi nói thật ra đi, nơi này có bao nhiêu người chỉ ăn không đánh? Thất hoàng tử đích thân tới, nếu thành trì thất thủ thì ngươi gánh nổi trách nhiệm sao?"

Trong phủ thành chủ, một tướng quân giáp bạc lạnh lùng nói.

Hắn là tướng quân do triều đình phái tới trợ trận.

Thất hoàng tử tới để đốc chiến.

Thành Thánh Nguyên là thành trì có thực lực tổng hợp xếp hạng thứ tư toàn đế quốc Thần Diễm, cũng là thành mạnh nhất khu vực Tây Bắc, tuyệt đối không thể thất thủ vào tay Tiêu Hải.

Nếu Tiêu Hải chiếm cứ thành Thánh Nguyên, coi như mảnh đất Tây Bắc này đã rơi vào lòng bàn tay Tiêu Hải rồi. Rất nhiều thành trì nhỏ còn lại ở đây khả năng sẽ trực tiếp lựa chọn đầu nhập ủng hộ Tiêu Hải.

Thành chủ thành Thánh Nguyên tên là Dư Thương Hải, hắn trầm giọng trả lời:

"Ngụy tướng quân đang trù ẻo thành Thánh Nguyên chúng ta đấy à? Tiêu Hải không đời nào có thể công phá thành Thánh Nguyên chúng ta được."

Mặt tướng quân Ngụy Dũng Quân trầm xuống.

Chương 166: Vấn Đề Không Lớn Lắm

Nhưng thành Thánh Nguyên là địa bàn của Dư Thương Hải, họ Dư đóng tại nơi này nhiều đời, dù chức quan của Ngụy tướng quân cao hơn một chút cũng khó mà ra lệnh cưỡng chế cho Dư Thương Hải được.

"Dư thành chủ, thời khắc sinh tử tồn vong, chỉ ăn không đánh là chuyện nhỏ không đáng kể. Chỉ cần có năng lực thủ vững thành trì, trấn áp phản nghịch, phụ hoàng chẳng những sẽ không trách tội, ngược lại còn khen thưởng ngươi."

Thất hoàng tử chậm rãi lên tiếng.

"Ngụy tướng quân đánh trận rất lợi hại, Dư thành chủ không ngại nói thật với Ngụy tướng quân, hợp tác đánh một trận thắng đẹp."

"Vâng thưa điện hạ. Đã có kết quả thống kê, ta cũng không ngờ bên dưới nhiều kẻ ăn không ngồi rồi như vậy. Ghi chép thành Thánh Nguyên có một trăm năm mươi nghìn binh lính, số binh lính thật sự chỉ có một trăm mười sáu nghìn người."

Dư Thương Hải hành lễ nói.

Ngụy Dũng Quân thật muốn vung tay cho Dư Thương Hải một tát.

Sao Dư Thương Hải có thể không biết rõ chuyện này được?

Những kẻ chỉ biết ăn không chịu đánh trận nhiều nhất thuộc Dư gia là cái chắc.

"Còn được một trăm mười nghìn người cơ à, không tồi. Tốt hơn bổn hoàng tử áng chừng nhiều lắm. Nghịch tặc Tiêu Hải chỉ dẫn tới một trăm nghìn binh lính, lính thủ thành còn nhiều hơn bên công thành. Không vấn đề gì chứ hả?"

Thất hoàng tử nói đến đây thì nhìn sang Ngụy Dũng Quân.

Nghe Dư Thương Hải nói xong, chính Thất hoàng tử cũng rất tức giận, nhưng lúc này có giận cũng không giải quyết được vấn đề.

Nếu ép cho Dư Thương Hải ngả về phía Tiêu Hải, vậy chuyện này vui to rồi.

"Điện hạ, vấn đề có lẽ không lớn lắm."

Ngụy Dũng Quân gật đầu trả lời.

Bên thủ thành vốn là bên chiếu ưu thế, tường thành Thánh Nguyên rất cao, càng dễ dàng phòng thủ. Cho dù Tiêu Hải tập trung toàn bộ một trăm tám mươi chín nghìn binh lính của mình tới đây cũng chưa chắc có thể ứng phó.

Thất hoàng tử nói:

"Nếu chủ động ra khỏi thành nghênh chiến, có bao nhiêu phần thắng?"

Dư Thương Hải vội nói:

"Điện hạ, tuyệt đối không thể. Trong số một trăm mười nghìn binh lính có rất nhiều người tuổi tác khá lớn rồi, sống trong hòa bình thịnh thế quá lâu, nhiều người trong số họ chưa từng thấy máu."

Dư Thương Hải biết rõ chiến lực của binh lính dưới trướng, thủ thành còn tạm được, để họ chủ động ra khỏi thành nghênh chiến với quân đội do Tiêu Hải suất lĩnh thì chính là tìm chết.

Chỉ cần sơ suất thôi, thậm chí nhiều người trong số binh lính sẽ quay đầu tạo phản.

Hoàng đế ngu ngốc tàn bạo, uy vọng của Tiêu Hải rất cao, ý chí chống cự của bách tính trong thành đều không cao lắm.

"Vậy thủ thành cho tốt đi. Dư thành chủ và Ngụy tướng quân hợp tác cho tốt, thành Thánh Nguyên tuyệt đối không thể thất thủ."

Thất hoàng tử trịnh trọng nói.

Ngụy Dũng Quân và Dư Thương Hải đồng thanh:

"Điện hạ yên tâm."

Theo cái nhìn của bọn họ, đám người Tiêu Hải tuyệt đối không có năng lực công chiếm thành Thánh Nguyên vào lúc này.

Đêm khuya dần.

Thủ quân trên tường thành của thành Thánh Nguyên nhìn chằm chằm bên ngoài cẩn thận, binh lính trong bốn quân doanh Đông Tây Nam khò khò ngủ say, mỗi quân doanh hiện tại đang đóng khoảng mười lăm nghìn người.

"Dạo này ngày càng lạnh."

"Chứ sao nữa."

Trong quân doanh Tây thành, binh lính gác đêm tụ tập thành từng cụm ngồi cạnh đống lửa nói chuyện phiếm, trong quân doanh của bọn họ có hai mươi nghìn người, bình thường không cần lo lắng có phản quân trong thành xông tới tập kích.

"Vù vù ... "

Gió lạnh thổi qua, trong không khí lan tràn mùi gì đó quái lạ.

"Mùi gì vậy nhỉ?"

"Chịu thôi."

Rất nhiều binh lính gác đêm nghi hoặc, thứ họ ngửi được là mùi xăng, trước nay bọn họ chưa bao giờ tiếp xúc thứ gọi là xăng, cũng chưa từng gặp qua mùi gì tương tự trong đời.

"Mưa à?"

Có binh lính sờ đầu, sau đó nhìn lên trên trời.

Trên trời có xăng rơi xuống.

Tiêu Hải vận dụng rất nhiều máy bay không người lái cỡ lớn để phun thuốc bảo vệ thực vật, cái nào nhỏ có thể mang theo mười lít xăng, lớn có thể mang theo trăm lít.

Máy bay không người lái từ đầu hướng gió bay tới, xăng tưới xuống đất thành từng hạt li ti dày đặc như hạt mưa, rải khắp nhà cửa bên dưới.

"Địch tập kích, địch tập kích!"

Có binh lính gác đêm hô lớn.

Họ không nhìn thấy máy bay không người lái trên bầu trời, nhưng có thể nghe được tiếng động cơ.

"Phừng!"

Trong quân doanh đốt rất nhiều đống lửa, xăng vừa tiếp xúc với đống lửa đã nhanh chóng bùng lên, cháy lan ra.

"Là dầu hỏa, địch nhân dùng hỏa công!"

"Địch nhân đốt lửa rồi!"

Quân doanh hỗn loạn một mảnh, có chất dẫn cháy, rất nhiều phòng ốc đều cháy hừng hực. Cảnh tối lửa tắt đèn, đâu đâu cũng thấy binh lính không kịp mặc chỉnh tề, chạy vội ra ngoài.

"Cứu hỏa, mau cứu hỏa!"

Từng vị tướng lĩnh đều bị đánh thức.

Nhưng mưa xăng từ trên trời rơi xuống, phòng ốc lại đều dùng gỗ dựng thành, muốn dập lửa nói dễ hơn làm đi?

Dùng nước tưới lên thì xăng cũng không tắt, ngược lại còn lan tràn theo nước cháy khắp nơi.

"A!"

"Cứu mạng."

Cả quân doanh nháo nhác, người chen người, trên quần áo binh lính cũng dính xăng, rất nhiều người chết cháy, mà khi bọn họ hoảng loạn chạy khắp nơi sẽ chỉ mang tới thương vong lớn hơn.

Chương 167: Giết Vào Trong Thành

"Bật đèn pha lên. Đánh trống trận, Trung quân đến gần tường

thành ba trăm bước, liều mạng kêu giết. Tả vệ Hữu vệ yên lặng tiến lên."

Tiêu Hải hạ lệnh.

"Rõ!"

Máy phát điện đã được lắp đặt sử dụng từ sớm, hơn một nghìn đèn pha cỡ lớn chiếu về phía một đoạn tường thành cách hai, ba ngàn mét, mỗi hai ba mét là có một đèn pha lớn chiếu rọi.

Thủ vệ đứng trên tường thành đều đang trợn tròn mắt cảnh giới bên ngoài, nhoáng cái, trước mắt bọn họ là một mảnh trắng xóa, hoàn toàn không thấy được bất cứ thứ gì ngoài thành.

"Tùng tùng tùng!"

Trống trận vang dội, bốn mươi nghìn lính trung quân liều mạng gào thét, xông về phía trước.

"Bắn tên, bắn tên!"

"Đều dốc mạng bắn tên ra ngoài cho lão tử."

Trên tường thành có tướng lĩnh gầm thét, hiện tại chính vị tướng này cũng không nhìn thấy gì, dù dời mắt sang chỗ khác vẫn nhoang nhoáng một mảnh.

"Vù vù!"

Từng chiếc máy bay không người lái bay ngang qua tường thành, cũng trút rất nhiều xăng xuống.

"Á!"

"A!"

Rất nhiều binh lính gác tường thành đều cầm đuốc, lửa lập tức bùng lên trên tường thành.

Hai bên tường thành mau chóng có rất nhiều binh lính tới cứu viện.

Quan trên của bọn họ biết rõ đoạn tường thành bọn họ phòng thủ không có khả năng gặp phải công kích, nhưng nếu bọn họ không cứu viện, rất có thể đoạn tường thành bị tấn công sẽ thất thủ.

"Truyền lệnh Tả vệ Hữu vệ bắt đầu leo thành."

Chờ một lúc sau, Tiêu Hải tiếp tục hạ lệnh, Tả vệ Hữu vệ nhanh chóng hành động.

Họ nhất định phải giết vào trong thành trước khi càng nhiều kẻ định chạy trối chết.

"Rõ, đại soái!"

…

Tả vệ Hữu vệ nhanh chóng bắt đầu công thành, trên tường thành sáng trưng, chỉ cần kẻ địch ló đầu là họ có thể chuẩn xác bắn chết.

Bên thủ thành bắn tên thưa thớt, còn là bị bịt mắt mà bắn, trên đỉnh đầu còn có máy bay không người lái tưới xăng.

"Nhanh…nhanh!"

Rất nhiều thang mây nhanh chóng gác lên tường thành.

Binh lính thủ thành hoàn toàn không biết kẻ địch giết từ chỗ nào lên tới, cũng không phát hiện thang mây, bắn lại không trúng địch…

Người của Tả vệ và Hữu vệ bên Tô Hải chẳng tốn bao nhiêu thời gian đã giết lên tường thành.

"Đầu hàng không giết, đầu hàng không bỏ qua!"

"Quân doanh Tây thành đã cháy hủy, các ngươi sẽ không có viện quân, không cần chống cự không đáng."

Tướng sĩ của Tả vệ Hữu vệ điên cuồng liều chết xung phong.

Họ đều trải qua không chỉ một đợt đại chiến, chiến lực mạnh hơn đám giá áo túi cơm thủ thành nhiều lắm.

"Kẽo kẹt!"

Chẳng mấy chốc sau, cửa thành dày cộp của Tây thành bị mở ra từ bên trong.

"Truyền lệnh toàn quân, vào thành! Không được xâm phạm bách tính, ai vi phạm trọng phạt, binh lính không đầu hàng giết chết bất luận tội."

Giọng Tiêu Hải vang dội.

"Rầm rập!"

"Rầm rập!"

Hai nghìn kỵ binh Tiêu Hải gom góp được dùng tốc độ nhanh nhất xông vào Thánh Nguyên trước.

"Thu...Thu!"

Tiêu Hải nhanh chóng thu đèn pha, máy phát điện vân vân vào trong không gian bảo vật.

"Rầm rầm rầm!"

Cửa phòng ngủ của Thất hoàng tử bị người đập ầm ĩ.

Rất nhanh sau đó, người bên ngoài trực tiếp tiến vào bên trong phòng ngủ.

"Điện hạ! Không xong rồi. Phản quân đánh vào thành từ phía Tây, ngài mau rời đi bằng cửa Đông."

Người tới thông báo vội vàng nói.

Thất hoàng tử lạnh giọng:

"Thất thủ rồi mới báo tin cho bổn hoàng tử à?"

"Điện hạ, từ lúc phản quân tấn công đến khi tiến vào thành chỉ tốn một khắc đồng hồ, ti chức nhận được tin đã lập tức chạy từ Tây thành qua đây báo cho điện hạ."

"Một khắc đồng hồ?"

Thất hoàng tử không dám tin. tường thành Thánh Nguyên cao lớn, quân thủ vệ cũng đông, vậy mà chỉ kiên trì được một khắc ngắn ngủi?

"Vâng thưa điện hạ. Chuyện rất quái dị, quân thủ thành thua rất nhanh, ngài mau chóng rời khỏi bằng cửa Đông đi. Nếu chậm trễ nữa, chờ phản quân giết tới thì ngài muốn lui khỏi thành Thánh Nguyên cũng khó khăn."

Người thông báo cuống cuồng nói.

Thất hoàng tử nhanh chóng mặc quần áo xong, chờ hắn ra đến bên ngoài, Ngụy Dũng Quân cũng chạy tới.

"Điện hạ, chúng ta mau rút lui. Tiêu Hải đã dẫn người giết vào thành Thánh Nguyên, dựa vào đám giá áo túi cơm của thành Thánh Nguyên thì chắc chắn không ngăn nổi. Điện hạ tuyệt đối không thể rơi vào tay quân phản loạn được."

Ngụy Dũng Quân trầm giọng nói.

"Giá!"

"Giá!"

Đám người Ngụy Dũng Quân vội vã thoát đi.

Một phần kỵ binh của thành Thánh Nguyên cũng chạy theo ra ngoài.

Về phần bộ binh, chính họ không thoát đi.

Đêm hôm khuya khoắt, trời đất lạnh giá đến đóng băng, còn không có tiếp tế mang theo, ai có thể bảo đảm họ chạy được bao xa?

Huống chi một nhà già trẻ của binh lính phổ thông đều ở trong thành, dù quan trên yêu cầu họ trốn thì rất nhiều người cũng sẽ không trốn.

"Dư thành chủ, đến cùng đã xảy ra chuyện gì. Chỉ ngắn ngủi một

khắc đã mất thành, đây là thành Thánh Nguyên đấy."

Thất hoàng tử lạnh lùng hỏi.

Họ đã tập hợp với đám người Dư Thương Hải, được ba, bốn nghìn kỵ binh che chở thoát đi sẽ dễ hơn một chút, bằng không đám người Ngụy Dũng Quân có lẽ sẽ bị binh lính phổ thông bắt giữ.

Chương 168: Các Ngươi Muốn Chết Hay Sống

Bởi vì xung quanh thành trì có áp chế thực lực.

"Ta cũng không rõ."

Dư Thương Hải cười khổ.

Tiêu Hải dùng vài thủ đoạn hắn ta chưa bao giờ nghe nói, đánh trận còn có thê đánh như thế à?

Mặt Thất hoàng tử vô cùng khó nhìn, trong lòng như có một đoàn bóng ma.

Thời tiết ngày càng rét lạnh, tuyết lớn phủ kín đường, đám người Tiêu Hải cũng cần nghỉ ngơi và khôi phục, tạm thời có lẽ không còn sức tấn công. Nhưng tới mùa xuân sang năm thì họ phải ứng đối thế nào đây?

Thành Thánh Nguyên chỉ ngăn cản được một khắc, số thành trì cường đại còn lại có thể ngăn cản bao lâu?

"Nhanh chóng rút lui! Có khả năng Tiêu Hải sẽ đuổi tới."

Ngụy Dũng Quân nghiêm trọng nói.

"Giá, giá!"

Không lâu sau, mấy ngàn kỵ binh đã thoát khỏi thành Thánh Nguyên hơn mười dặm, thực lực của đám người Ngụy Dũng Quân và Dư Thương Hải không còn bị áp chế, đã có thể phi hành.

"Thất hoàng tử, ta và mấy người Dư thành chủ dẫn ngài rời khỏi trước."

Ngụy Dũng Quân nói.

Thất hoàng tử gật đầu.

Hai mươi người trong số họ bay lên, số người còn lại hộ tống Thất hoàng tử mau chóng rút lui.

Nhưng họ mới rời khỏi không bao xa, một bóng người chợt ngăn lại trước mặt họ.

"Tiêu Hải."

Đáy lòng đám người Ngụy Dũng Quân trầm xuống.

Dù họ có khoảng hai mươi người, nhưng có nhiều hơn nữa cũng chưa chắc đã là đối thủ của Tiêu Hải.

"Uỳnh!"

Trên người Tiêu Hải tản ra khí tức bá đạo.

Xung quanh thân thể của ông xuất hiện hư ảnh một con Kim Long.

Kim Long dài tới ba, bốn trượng, không ngừng uốn lượn quanh Tiêu Hải.

"Hiện tại lão tử đã là Võ Đế đỉnh phong, các ngươi muốn chết hay muốn sống?"

Tiêu Hải bá đạo hỏi.

Mặt mũi đám người Thất hoàng tử tái mét, thực lực của Tiêu Hải còn mạnh hơn họ biết.

Toàn bộ đế quốc Thần Diễm chỉ có một cường giả cấp bậc Võ Đế viên mãn, chính là lão tổ tông của Hoàng thất.

Vốn dĩ cũng chỉ có một cường giả cấp bậc Võ Đế đỉnh phong, là quốc sư.

Hiện tại lại thêm một Tiêu Hải.

Ngụy Dũng Quân hít sâu một hơi:

"Tiêu tướng quân, nếu ngươi dám nhằm vào Thất hoàng tử, triều đình chắc chắn sẽ nổi giận, tập trung càng nhiều đại quân nhắm vào các ngươi."

"Nực cười, lão tử tạo phản rồi còn sợ cái này à? Lão tử cho các ngươi hai lựa chọn, một là hạ xuống, để lão tử mang mấy nghìn kỵ binh kia về. Kỵ binh trong tay lão tử hơi ít, không thể để họ chạy mất được. Lựa chọn thứ hai là lão tử làm thịt các ngươi."

Tiêu Hải bá đạo nói xong, hư ảnh Kim Long cao vài trượng của ông thoáng cái bành trướng tới mười trượng.

Hư ảnh Kim Long cũng ngày càng ngưng thật.

Đám người Ngụy Dũng Quân chỉ cảm thấy áp lực lớn hơn nữa.

Dị giới này không có sinh vật như Thần Long, nhưng Ngụy Dũng Quân từng thấy Tiêu Hải ra tay, hư ảnh Kim Long công kích không phải là giả, có thể tuỳ tiện xé nát Võ Đế thông thường.

"Tiêu tướng quân, bổn hoàng tử hiểu ngươi có bất mãn. Nhưng hà tất phải tạo phản chứ? Chúng ta hoàn toàn có thể ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng mà. Chờ bổn hoàng tử trở về nhất định sẽ bẩm báo phụ hoàng thúc đẩy đàm phán hoà bình, có lẽ có thể khiến phụ hoàng thụ phong Tiêu tướng quân làm Tây Bắc vương, từ nay về sau mảnh đất Tây Bắc này sẽ do ngươi thống trị."

Thất hoàng tử dụ dỗ.

Tạo phản chưa chắc có thể thành công, phong Tiêu Hải làm Tây Bắc Vương vẫn có đủ sức hấp dẫn.

"Lão tử không muốn nói nhiều như vậy với các ngươi. Trong ba tức, các ngươi không hạ xuống thì chết."

Tiêu Hải đằng đằng sát khí, ông cũng không muốn được phong Tây Bắc vương gì cả.

Tạo phản một nửa có thể khiến cho hậu hoạn khôn cùng.

Thời gian ba tức nhoáng cái là qua, đám người Thất hoàng tử không dám chống cự. Trong số họ, Ngụy Dũng Quân và Dư Thương Hải đều là Võ Đế, nhưng thực lực giữa các Võ Đế chênh lệch khá lớn.

Ngụy Dũng Quân chỉ là Võ Đế trung kỳ, Dư Thương Hải càng chỉ mới Võ Đế sơ kỳ mà thôi.

Đầu hàng thì sau này có khả năng lớn sẽ được chuộc về, chống cự thì chỉ có nước chết.

"Truyền mệnh lệnh của ta, lùi về thành Thánh Nguyên."

Không lâu sau, Tiêu Hải dẫn mấy người Ngụy Dũng Quân tới trước mặt đám kỵ binh, khiến Dư Thương Hải bất đắc dĩ hạ lệnh.

"Rút lui."

Thống lĩnh kỵ binh trầm mặc một chút, sau đó nói.

Thực lực của Tiêu Hải có mạnh hơn nữa cũng không có khả năng tàn sát binh lính bình thường, bằng không thì Thiên Đạo sẽ không tha cho ông.

Nhưng nếu họ tiếp tục chạy trốn, dẫn đến đám người Thất hoàng tử chết ở đây thì Hoàng đế sẽ không tha cho họ.

"Đại soái, đại soái, đại soái!"

Chưa đầy nửa giờ sau, đám người Tiêu Hải trở về thành, thế cục trong thành đã bị thủ hạ của Tiêu Hải khống chế, binh lính vừa thấy mấy người Tiêu Hải trở lại thì đều hưng phấn hô vang dội.

Tiêu Hải nở nụ cười.

Chiếm được thành Thánh Nguyên, họ có thể thanh thản ổn định nghỉ ngơi qua mùa đông.

"Biện pháp của cháu ngoan đúng là không tồi."

"Chỉ tốn chút thương vong nho nhỏ đã chiếm được thành Thánh Nguyên, đúng là không thể tin được."

Tiêu Hải thầm nghĩ trong lòng.

Chương 169: Hai Chiếc Siêu Xe

Thành Thánh Nguyên là một khối xương cứng, lúc trước ông cho rằng phải tốn ít nhất một tháng mới có thể gặm nó.

Thậm chí dù gặm được thành Thánh Nguyên cũng sẽ hao tổn nguyên khí nặng nề.

Hôm nay dùng thương vong nhỏ nhất chiếm thành, quân đội dưới trướng ông có thể mở rộng rất nhiều.

...

Bên này, Tiêu Phàm cả đêm không ngủ, vẫn luôn tu luyện Cửu Chuyển Chân Long Quyết. Hắn đã luyện hóa một phần long khí Tiêu Hải truyền cho, long khí của chính hắn gia tăng khá nhiều.

"Ôi chà, một đêm đã tăng cường rất nhiều."

Tiêu Phàm mở mắt ra, đáy mắt lộ rõ hưng phấn.

Căn cứ vào tin tức hắn nghe được từ Tiêu Hải, mỗi cảnh giới Minh Kình, Ám Kình lại chia ra thành ba tiểu cảnh giới gồm tiểu thành, đại thành và viên mãn.

Hiện tại hình như hắn đã đạt tới Ám Kình đại thành, tốn thêm vài ngày luyện hóa toàn bộ số long khí ông nội đưa cho là hắn có thể đạt tới tiêu chuẩn Ám Kình viên mãn.

…

Thụy Lệ, Vân Nam.

Trước mặt Đường Tại Thiên là một người trung niên, Dương Vinh đứng bên cạnh người trung niên đó.

"Ông chủ Dương tới là muốn..."

Đường Tại Thiên dò hỏi.

Người trung niên này là Dương Vĩnh An, ba của Dương Vinh. Tài sản nhà họ Dương lên tới mấy tỷ, tính ra thì Dương Vĩnh An cũng là người có tiếng trong nước, ra cửa đều được người nể mặt đôi phần.

Dương Vĩnh An nói:

"Ông chủ Đường, ta tra được ngươi tặng Tiêu Phàm hai chiếc siêu xe, ngươi cũng cam lòng quá nhỉ."

Dương Vinh bị đánh, đặc biệt vợ mình cũng bị dính líu vụ nhận hối lộ lúc tước, Dương Vĩnh An tốn thời gian điều tra Tiêu Phàm, cũng tra ra đôi điều.

Dương Vĩnh An tra được ba của Thẩm Thần tặng Tiêu Phàm một căn hộ, Đường Tại Thiên tặng siêu xe.

Ngoài ra thì hắn lại không rõ trong tài khoản của Tiêu Phàm có bao nhiêu tiền.

Dưới cái nhìn của Dương Vĩnh An, ba của Thẩm Thần tặng nhà cho Tiêu Phàm là bình thường, dù gì Tiêu Phàm cũng vọt vào ngân hàng cứu Thẩm Thần, nhà họ Thẩm có tiền, cũng vừa lúc có chung cư ở khu vực gần trường.

Mấu chốt vẫn nằm ở chỗ Đường Tại Thiên.

Hắn ta muốn tra kỹ quan hệ của Đường Tại Thiên và Tiêu Phàm bao sâu, phải chặt đứt mối quan hệ này.

"Đúng là quan hệ của ta và Tiêu Phàm rất khá."

Hai mắt Đường Tại Thiên lập lòe, có vẻ như Dương Vĩnh An tới không có ý tốt.

Dương Vĩnh An nói:

"Ông chủ Đường, hắn chỉ là một sinh viên bình thường thôi, ông

chủ Đường giao hảo với hắn cũng sẽ không có lợi ích gì lớn. Nhà họ Dương chúng ta tương đối phát triển trong phương diện buôn bán châu báu trang sức, không biết ông chủ Đường còn có ý định hợp tác với nhà họ Dương không? Nhà họ Dương chúng ta rất có thành ý, có thể nhượng ra thêm một phần nhỏ lợi nhuận cho hợp tác sau này. Theo cái nhìn lâu dài, lợi nhuận thu được đảm bảo không ít chút nào."

Đường Tại Thiên hờ hững:

"Ta già rồi, tạm thời không định mở rộng nghiệp vụ. Số tiền ta kiếm được đủ cho ta sống sung sướng mười đời. Ông chủ Dương, nếu không còn chuyện gì, mời về cho."

Mặt Dương Vĩnh An sầm xuống. Xem ra lợi ích Tiêu Phàm mang cho Đường Tại Thiên không hề ít.

Dương Vĩnh An hít sâu một hơi:

"Ông chủ Đường, đúng là ánh mắt của Tiêu Phàm tại phương diện đổ thạch tương đối chuẩn xác, nhưng tính đánh cược của đổ thạch quá lớn, dù chính mình cắt ra, để lâu cũng xem như thua. Hợp tác với nhà họ Dương lại có thể bền vững duy trì, đảm bảo doanh thu và lợi nhuận."

Đường Tại Thiên không nói gì thêm, chỉ tay ra cửa.

Dương Vĩnh An căm tức trong lòng.

Với thân phận và địa vị của Dương Vĩnh An, hành vi của Đường Tại Thiên thật sự không khách sáo chút nào.

"Ông chủ Đường lại cân nhắc cẩn thận rồi nói. Đây là danh thiếp của ta."

Dương Vĩnh An thả danh thiếp của mình xuống, sau đó đứng lên rời đi.

Dương Vinh thất vọng đi theo. Ba hắn đã ra mặt mà Đường Tại Thiên còn không nể tình.

"Đúng là tìm đường chết."

Đường Tại Thiên cười lạnh trong lòng.

Hắn xé bỏ danh thiếp của Dương Vĩnh An, ném thẳng vào thùng rác.

"Reng reng!"

Đường Tại Thiên gọi điện thoại cho Tiêu Phàm.

"Ông chủ Đường, có chuyện gì à?"

Tiêu Phàm nhận máy. Hôm nay Triệu Quang Diệu mời hắn ăn cơm, hắn đang chuẩn bị dự tiệc.

Tiếng cười của Đường Tại Thiên truyền tới:

"Tiêu thiếu, không quấy rầy ngươi đấy chứ? Chuyện là thế này, vừa rồi Dương Vĩnh An và Dương Vinh nhà họ Dương tới chỗ ta. Hình như bọn họ muốn gây phiền toái cho ngươi. Nhà họ Dương còn dụ dỗ ta, muốn ta cắt đứt liên hệ với ngươi."

Tiêu Phàm hơi nheo mắt lại, không ngờ nhà họ Dương chưa từ bỏ đối phó anh.

"Tiêu thiếu, có cần ta giúp ngươi đối phó nhà họ Dương không? Ta vẫn có kha khá tiền vốn, có thể giúp ngươi đánh lén nhà họ Dương trên thị trường cổ phiếu."

Đường Tại Thiên nói.

Tiêu Phàm trả lời:

"Cảm ơn ông chủ Đường, nhưng không cần thiết đâu. Chút mâu thuẫn nhỏ mà thôi, ta tự tới tìm Dương Vĩnh An trò chuyện là được."

"Vậy được, Tiêu thiếu bận việc đi."

Đường Tại Thiên cúp điện thoại.

Hai mắt Tiêu Phàm lóe tia sáng lạnh. Dương Vĩnh An cũng xuất động chứng tỏ có mẹ của Dương Vinh góp sức. Nếu chỉ mình

Dương Vinh đề nghị, Dương Vĩnh An khả năng sẽ không để ý tới.

"Chờ đã...Lần trước lúc ta đến gần biệt thự nhà họ Dương, Ấu Vi gọi điện thoại cho ta, cũng vừa hay lúc ấy phó hiệu trưởng Tiết nhận hối lộ bị tra được… Chẳng lẽ là Ấu Vi giúp ta?"

Tiêu Phàm lẩm bẩm tự nói.

Hắn cảm thấy rất có khả năng này.

Chương 170: Quý Nhân Bận Chuyện

Chắc là Tô Ấu Vi nhận được tin tức, sau đó nhờ người bạn là Hacker kia tra ra chứng cứ.

"Còn tưởng phó hiệu trưởng Tiết đổ rồi thì mấy người sẽ co đầu rụt cổ. Nếu còn muốn nhằm vào ta thì cũng đừng trách ta không khách khí."

Mắt Tiêu Phàm loang loáng tia lạnh.

Dương Vinh tới tìm hắn gây phiền phức, mẹ Dương Vinh hối lộ muốn trường học khai trừ hắn, hôm nay Dương Vĩnh An lại đi tìm Đường Tại Thiên, muốn chặt đứt đường tài lộ này của hắn.

Cả gia đình đều chạy đến gây khó dễ cho hắn.

...

"Tiêu thiếu, hoan nghênh, hoan nghênh."

Tiêu Phàm lái xe đến khách sạn lần trước, Triệu Tông Tường đã đứng ngay cửa khách sạn nghênh tiếp.

"Mau đi đỗ xe cho Tiêu thiếu."

Triệu Tông Tường ra lệnh cho cấp dưới, Tiêu Phàm cũng đưa chìa khóa xe cho đối phương.

"Tiêu thiếu, vốn ba ta định tự mình nghênh đón ngươi, nhưng ba có mời một vị khách nữa để giới thiệu cho Tiêu thiếu làm quen.

Đối phương đến sớm, ba ta lên trước tiếp đón rồi."

Triệu Tông Tường nói.

Tiêu Phàm cùng Triệu Tông Tường vào khách sạn:

"Một vị khách khác là ai?"

Triệu Tông Tường cười ha hả:

"Là ông lớn của huyện Lôi Sơn chúng ta. Tuy nhà họ Triệu chúng ta có chút máu mặt ở huyện Lôi Sơn này, nhưng vẫn nằm dưới sự lãnh đạo của ông lớn."

Hai mắt Tiêu Phàm sáng ngời.

Ông lớn của huyện Lôi Sơn à?

Thế thì đúng là phải làm quen cẩn thận một phen.

Huyện Lôi Sơn là quê hắn, nhà kho cũng xây ở huyện Lôi Sơn.

"Tiêu thiếu sẽ không trách chúng ta tự quyết định chứ? Chủ yếu là ba ta cảm thấy Tiêu thiếu quý nhân bận chuyện, chỉ ăn một bữa cơm thì hơi lãng phí thời gian của Tiêu thiếu."

Triệu Tông Tường khách sáo.

Tiêu Phàm cười đáp:

"Ta cũng không phải quý nhân gì cả, người bình thường mà thôi. Với tư cách là một thành viên của huyện Lôi Sơn, có thể quen biết ông lớn huyện Lôi Sơn là vinh hạnh của ta."

Rất nhanh sau đó, thang máy tới phòng bao riêng trên lầu.

"Tiêu thiếu, cuối cùng ngươi cũng đến. Không tiếp đón từ xa, thật ngại quá."

Hai người Tiêu Phàm vừa tiến vào phòng riêng, Triệu Quang Diệu đã vội vàng đứng lên nghênh tiếp.

Ông lớn huyện Lôi Sơn tên là Cao Kính Hiền, chừng năm mươi

tuổi.

Cao Kính Hiền thấy Triệu Quang Diệu đứng dậy nghênh đón như thế thì trong mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Tài sản nhà họ Triệu có tới mấy tỷ, Triệu Quang Diệu còn lớn tuổi, dù là người có tài sản chục tỷ tới đây, ông cụ không đứng dậy cũng chẳng sao, thậm chí đối phương còn phải khách sáo gọi một tiếng cụ Triệu.

Trông Tiêu Phàm rất trẻ, chỉ khoảng 20 tuổi mà thôi.

"Họ Tiêu...Rốt cuộc là cậu ấm nhà nào?"

Cao Kính Hiền thầm nghĩ trong lòng, đồng thời cũng đứng lên, nở nụ cười lịch sự.

"Cụ Triệu khách sáo."

Tiêu Phàm mỉm cười.

Triệu Quang Diệu cười ha hả:

"Tiêu thiếu, giới thiệu với ngươi, vị này là ông lớn của huyện Lôi Sơn chúng ta, họ Cao. Sếp Cao, vị này là Tiêu thiếu, Tiêu Phàm."

"Chào Tiêu thiếu."

Cao Kính Hiền chủ động chìa tay tới.

"Sếp Cao khách sáo. Đừng Tiêu thiếu tới Tiêu thiếu lui, ta chỉ là một sinh viên bình thường, gọi tên ta là được."

Tiêu Phàm bắt tay với Cao Kính Hiền.

Triệu Quang Diệu dẫn Tiêu Phàm tới vị trí chính:

"Mời Tiêu thiếu ngồi. Sếp Cao, Tiêu thiếu cứu mạng ta, bữa tiệc hôm nay là chuyên môn mời hắn, hi vọng ngươi bỏ quá cho."

"Không có gì, không có gì."

Cao Kính Hiền vội vàng nói.

Cao Kính Hiền ngày càng hứng thú đối với thân phận của Tiêu Phàm.

Với thế lực của nhà họ Triệu ở huyện Lôi Sơn này, bình thường nhà bọn họ cũng chẳng khách sáo với mình như thế.

…

Sau ba tuần rượu, Cao Kính Hiển hỏi:

"Tiêu thiếu, hiện giờ ngươi làm việc ở đâu?"

Tiêu Phàm cười khẽ và nói:

"Ông chủ Cao, ta vẫn còn là sinh viên năm 3 của Đại học D. Một thời gian nữa, sang năm cuối ta còn phải đi thực tập bị xã hội vùi dập đây."

"Ai có thể vùi dập được Tiêu thiếu chứ?"

Triệu Quang Diệu cười nói.

Hắn từng nghe Triệu Tông Tường nói rằng ngay cả súng đạn cũng không thể giết được Tiêu Phàm, Tiêu Phàm muốn sức mạnh có sức mạnh, muốn tiền có tiền, chắc hẳn sau lưng hắn phải có phải có một thế lực hùng hậu nào đó.

Triệu Tông Tường nói:

"Ông chủ Cao, kho hàng mà nhà họ Triệu chúng ta đang xây dựng hiện giờ là thuộc về Tiêu thiếu. Đó là căn cứ sinh tồn do Tiêu thiếu yêu cầu xây dựng."

"Ồ?"

Cao Kính Hiển rất ngạc nhiên, hắn đã thăm dò qua về việc nhà họ Triệu xây nhà kho kia. Hắn không hiểu nhà họ Triệu muốn làm gì khi bằng mọi giá phải xây dựng một nhà kho có sàn nhà và tường ngoài dày tận một mét, còn sử dụng bê tông cốt thép tiêu chuẩn cao như vậy?

Dù hiện nay nhà họ Triệu đã tẩy trắng, nhưng trước kia bọn họ

cũng đã có một quá khứ đen tối.

Tiêu Phàm mỉm cười và nói:

"Ông chủ Cao, là ta đầu tư xây dựng nhà kho, trong tương lai ta sẽ mua một số lượng lớn các loại vật liệu sinh tồn."

Tiêu Phàm cụng ly với Cao Kính Hiển và nói:

"Xin hỏi, tại sao Tiêu thiếu lại bỏ ra nhiều tiền xây dựng căn cứ sinh tồn như vậy? Hiện tại nước H chúng ta tương đối yên bình, vật tư cũng không thiếu."

Chương 171: Thương Lượng

Tiêu Phàm im lặng một lúc rồi nói:

"Có lẽ trong tương lai gần, thế giới sẽ không còn hòa bình nữa, ta chuẩn bị sớm mới có lợi."

"Hả?"

Những người khác nhìn Tiêu Phàm một cách nghi ngờ, Cao Kính Hiển nghiêm nghị nói:

"Có thể có chiến tranh xảy ra không?"

Tiêu Phàm lắc đầu.

"Đó không phải là một cuộc chiến bình thường, bây giờ ta cũng khó mà nói ra được tình hình chính xác ra sao."

Khi hai thế giới tiếp xúc với nhau, quái vật từ dị giới, hoặc thậm chí những võ giả không mạnh lắm từ thế giới khác cũng có thể đến đây nên xảy ra hỗn loạn cũng không có gì lạ.

Nhưng hắn cũng không thể xác định được lúc nào thể hai thế giới sẽ tiếp xúc với nhau. Việc này có thể sẽ sớm xuất hiện, cũng có thể hai thế giới tiếp xúc xong rồi di chuyển ra xa và không bao giờ tiếp xúc trở lại.

Triệu Tông Tường nói:

“Tiêu thiếu, ngươi làm chúng ta lo lắng hồi hộp quá.”

Tiêu Phàm cười nhẹ nói:

“Triệu ca, tạm thời có một số việc không thích hợp nói cho các ngươi biết, hơn nữa còn có một số điều chưa chắc đã xảy ra, tôi không thể nói trước được gì. Ông chủ Cao, ta muốn nhờ ngươi một vài việc."

Cao Kính Hiền nói:

"Tiêu thiếu cứ nói."

Tiêu Phàm nói:

"Đến lúc đó, ta sẽ đưa một lượng lớn vật liệu vào kho, ta có thể để kiểm tra trước khi vào kho, nhưng sau khi vật liệu đã được đặt vào kho có thể không kiểm tra lại được không?"

Cao Kính Hiền không đồng ý ngay lập tức mà nói.

"Thời gian dài không kiểm tra e là không được, mỗi năm cho người kiểm tra một lần, ngươi cảm thấy thế nào?"

Cao Kính Hiền suy nghĩ một chút rồi nói.

Một nhà kho khổng lồ rộng 20 mẫu, tường dày đến mức không thể nghe thấy bất kỳ chuyển động nào bên trong, nếu ở bên trong có hàng cấm thì làm sao?"

“Được.”

Tiêu Phàm gật đầu, hắn tin tưởng, với thực lực của mình trong thời gian một năm nhất định sẽ hơn xa bây giờ, đến lúc đó lỡ như có người phát hiện ra bên trong nhà kho trống không thì cũng không sao cả.

Hai giờ sau, Tiêu Phàm rời đi, tuy hắn đã uống hai đến ba cân rượu trắng, nhưng với thể chất và linh khí hiện tại của hắn, rượu hoàn toàn không thể ảnh hưởng đến hắn được.

"Triệu tổng, rốt cuộc Tiêu thiếu có lai lịch như thế nào?"

Cao Kính Hiền hỏi.

Hắn cũng đã uống khoảng một cân rươu, nhưng hắn cũng luyện được tửu lượng rất tốt, nên còn khá tỉnh táo.

Triệu Tông Tường đưa cho Cao Kính Hiển một điếu thuốc:

"Ông chủ Cao, dù nhà họ Triệu chúng ta có thế lực rất lớn ở huyện Lôi Sơn, nhưng nếu Tiêu thiếu muốn hạ bệ nhà họ Triệu chúng ta, hắn thậm chí không cần mất đến ba ngày."

Con ngươi của Cao Kính Hiền đột nhiên co lại.

"Năng lực lớn đến vậy sao?"

Triệu Tông Tường gật đầu:

"Ta không nói quá đâu, thậm chí là ta còn đánh giá cao nhà họ Triệu. Khả năng là nhà họ Triệu còn không chống đỡ nổi một ngày nữa."

Hắn nhớ lại cảnh Tiêu Phàm chặn viên đạn, chắc chỉ cần 1 giờ, Tiêu Phàm đã có thể tiễn tất cả những nhân vật quan trọng của nhà họ Triệu sang thế giới bên kia. Chuyện này dù cảnh sát có điều tra thế nào cũng không tra ra được.

"Ông chủ Cao, nếu có thể cùng Tiêu thiếu kết bạn, sau này có khả năng tiến xa hơn."

Triệu Quang Diệu nói.

Hắn cho rằng chắc hẳn đằng sau Tiêu Phàm phải có thế lực mạnh mẽ nào đó, thậm chí phải có mối quan hệ mật thiết với người trong giới chính trị.

"Cảm ơn."

Cao Kính Hiền nói.

Nếu thật sự là vậy, việc hôm nay nhà họ Triệu giới thiệu hắn với

Tiểu Phàm là hắn nhận ân tình của nhà họ Triệu.

...

Sau khi uống rượu xong, Tiêu Phàm để cấp dưới của Triệu Tông Tường lái xe đến thành phố Z. Tiêu Phàm không trực tiếp điđến nhà họ Dương ngay. Ban ngày Dương Vĩnh An và những người khác không ở nhà, vì vậy hắn nghĩ tốt hơn là nên đến tìm họ vào ban đêm.

“Sao lại không có người ở nhà?”

Buổi tối, Tiêu Phàm đến gần biệt thự nhà họ Dương, biệt thự của nhà họ Dương không sáng đèn nên hắn dùng khả năng thấu thị để kiểm tra, hắn phát hiện trong biệt thự không có ai.

"Hôm nay, các ngươi thật may mắn."

Tiêu Phàm lẩm bẩm, Dương Vĩnh An và những người khác không ở đây, vì vậy hắn đành phải trở về.

Sáng sớm hôm sau.

"Tít Tít!"

Tiêu Phàm bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại lúc 6:30 sáng, hắn cầm điện thoại lên, thấy là cuộc gọi của Tô Ấu Vi thì sắc mặt hắn hơi thay đổi. Nếu không có việc gì nghiêm trọng, Tô Ấu Vi sẽ không gọi điện thoại đánh thức hắn sớm như vậy.

"Ấu Vi, có chuyện gì sao?"

Tiêu Phàm nhanh chóng hỏi khi bên kia nghe máy.

Tô Ấu Vi sốt sắng nói:

"Xe của học trưởng bị đập nát rồi. Vừa rồi giám đốc bảo an tự mình tới cửa bảo bộ phận an ninh kiểm tra thì phát hiện haichiếc xe của ngươi đều bị đập nát. Bây giờ ta xuống lầu rồi lập tức chụp ảnh gửi cho ngươi.”

Sắc mặt Tiêu Phàm trầm xuống, hắn đoán chín mười phần người

đập phá xe hẳn là nhà họ Dương.

"Ấu Vi, đừng lo lắng, chỉ có hai chiếc xe, người đừng vội xuống lầu để tránh nguy hiểm, ta qua đó ngay bây giờ."

Tiêu Phàm nhắc nhở nàng.

Chương 172: Chỉ Là Hai Chiếc Siêu Xe

Tô Ấu Vi nói:

"Quản lý Tào của bộ phận an ninh đang ở đây còn có cả hai nhân viên bảo vệ nữa, ta rất an toàn nên học trưởng cứ đi đường cẩn thận."

Sau khi cúp điện thoại, Tiêu Phàm nhanh chóng nhận được một bức ảnh từ Tô Ấu Vi.

Hai chiếc xe đã bị đập nát đến mức không thể nhận ra. Hai chiếc xe không còn chỗ nào nguyên vẹn, toàn bộ kính đều bị đập vỡ, bên trong xe bị đổ sơn đỏ bắn tung tóe.

“Các ngươi được lắm, thật là tàn nhẫn. Tối hôm qua không về nhà, chắc là vì tạo chứng cứ ngoại phạm cho mình.”

Ánh mắt Tiêu Phàm lóe lên ánh sáng lạnh, dùng đầu ngón chân mà nghĩ, hắn cũng biết chuyện này chắc chắn là do nhà họ Dương làm.

Kẻ thù của hắn không chỉ có mỗi nhà họ Dương, nhưng liệu người của Tang Uy sẽ sử dụng phương pháp trẻ con như vậy sao? Thế lực ngầm đã giết cha mẹ hắn cũng sẽ không sử dụng những phương pháp như vậy.

Ngày hôm qua, Dương Vĩnh An vừa đến chô Đường Tại Thiên mà đến đêm xe của hắn đã bị đập phá vậy chắc chắn là do nhà họ Dương thuê người làm.

"Tiêu tổng, thật xin lỗi. Tối qua camera giám sát chỗ này bị hỏng, chúng ta thiếu cảnh giác, không nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện như

vậy."

Không lâu sau Tiêu Phàm đến hiện trường, sắc mặt của Tào Bân rất khó coi.

Tiêu Phàm xua tay:

“Không sao, chỉ là hai chiếc xe mà thôi.”

Bảo vệ có trách nhiệm trong chuyện này, nhưng cũng không phải trách nhiệm lớn. Camera đã bị hỏng trong đêm, ngay cả muốn tìm người sửa cũng phải chờ đến ban ngày mới đến sửa được.

"Học trưởng, là ai ra tay độc ác như vậy?"

Tô Ấu Vi tức giận nói.

Tiêu Phàm lắc đầu, hắn biết chắc là người nhà họ Dương đã làm việc đó, nhưng không cần thiết phải nói với Tô Ấu Vi về điều này, hắn sẽ trực tiếp đến gặp Dương Vinh và những người kia.

"Tiêu tổng ngươi mau gọi điện thoại cho công ty bảo hiểm đi, có lẽ sẽ được bồi thường."

Tào Bân nói.

Tiêu Phàm lắc lắc đầu:

"Xe chỉ có bảo hiểm bắt buộc, không mua bảo hiểm thương mại."

"À!"

Tào Bân ngẩn người ra, xe bị đập có thể được bồi thường hoặc không, nhưng nếu không có bảo hiểm mà không tìm ra hung thủ thì chỉ có thể tự mình chịu tổn thất thôi.

Tiêu Phàm bình tĩnh nói:

"Quản lý Tào, ta sẽ tự xử lý chuyện này, không cần các ngươi xử lý, ta cũng sẽ không gây phiền phức cho các ngươi. Ta sẽ bắt người đập xe phải trả giá gấp 10 lần."

…

Tô Ấu Vi vội nói:

"Học trưởng, chuyện này công ty quản lý phải chịu trách nhiệm chứ, tiếng đập xe chắc chắn cũng không nhỏ, sao bảo vệ không nghe thấy được?"

Tào Bân đáp:

"Công ty quản lý an ninh của chúng ta sẽ chịu trách nhiệm về vấn đề này."

Tiêu Phàm xua tay.

"Người đập xe rất có kinh nghiệm, chắc hẳn đối phương đã dùng kéo thủy lực và các loại công cụ phá cửa chuyên nghiệp, lúc đập vỡ nắp ca-pô và những chỗ khác, hắn cũng đã lót khăn lông hoặc thứ gì đó nên âm thanh chắc cũng không lớn."

Tô Ấu Vi không nói gì mà nhìn Tiêu Phàm, Tiêu Phàm đang đứng về phía nào vậy?

“Ấu Vi, công ty quản lý an ninh cũng là của nhà lão tam.”

Tiêu Phàm nói với Tô Ấu Vi.

“Ồ.”

Tô Ấu Vi lập tức hiểu ra, công ty quản lý an ninh là của nhà Thẩm Thần, nên nếu Thẩm Thần biết chuyện thì chắc hẳn hắn sẽ bồi thường không ít, dù Tiêu Phàm nhận tiền hắn cũng không thấy rất thoải mái.

“Tiêu Tổng, ngài gọi cảnh sát đi, đội bảo vệ chúng ta sẽ hết sức phối hợp điều tra.”

Tào Bân trầm giọng nói.

Tiêu Phàm lắc đầu:

“Không cần, cho dù tìm được người cũng chỉ là kẻ chịu tội thay mà thôi, hơn nữa đối phương có kinh nghiệm trong chuyện này, cho nên khả năng tìm được người rất thấp. Ta đã biết là ai làm, ta đến

tìm trực tiếp là được rồi.”

Tô Ấu Vi sửng sốt một chút, hỏi:

"Là do Dương Vinh đúng không học trưởng?"

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

"Hắn hoặc là cha của hắn."

"Thực xin lỗi, học trưởng tại vì ta mà Dương Vinh gây phiền phức cho ngươi, bây giờ xe đắt tiền như vậy lại bị đập nát."

Đôi mắt của Tô Ấu Vi đỏ hoe nói.

Tiêu Phàm vội nói:

"Ấu Vi, tại sao ngươi lại chịu trách nhiệm cho việc này chứ. Cho dù vì ngươi ta trở thành kẻ thù với hắn, thì đó cũng là vấn đề của chính hắn gây ra mà thôi."

“Quản lý Tào, nhờ ngươi tìm thứ gì đó bao vây nơi này lại. Ấu Vi, đi thôi.”

Tô Ấu Vi có vẻ hơi hoảng hốt, nàng cũng không biết mình đang nghĩ gì.

Tiêu Phàm nắm lấy tay nàng, Tô Ấu Vi đang sững sờ bị Tiêu Phàm kéo rời đi.

"Học…Học trưởng."

Vào thang máy, Tô Ấu Vi mới tỉnh táo lại, nàng đỏ mặt nói.

“Khụ, vừa rồi ta gọi ngươi không trả lời.”

Tiêu Phàm vội buông tay Tô Ấu Vi rồi nói, tay nàng mềm mại non nớt làm hắn thật sự không nỡ buông tay chút nào.

"Học trưởng, thật xin lỗi."

Hai người đi lên lầu, vào phòng Tô Ấu Vi tiếp tục nói. Vừa rồi nàng cố nén nước mắt, vậy mà bây giờ nước mắt lại liên tục trào

ra, giá của hai chiếc xe cộng lại cũng hơn 20 triệu. Nàng cảm mình có trách nhiệm không nhỏ.

“Sao lại khóc nữa rồi?”

Tiêu Phàm rút ra mấy tờ giấy đưa cho Tô Ấu Vi.

“Chuyện này thật sự không liên quan gì đến ngươi, trong lòng ta, ngươi so với hai chiếc xe kia còn quan trọng hơn nhiều.”

Ấu Vi ngây người nhìn Tiêu Phàm.

“Đừng khóc, khóc nữa sẽ không đẹp đâu. Ta là nhan khống, nếu không xinh đẹp thì không phải bạn gái của ta đâu.”

Tiêu Phàm cười nói.

Chương 173: Lại Lần Nữa

“Học trưởng.”

Tô Ấu Vi chủ động nhào vào trong ngực hắn, cơ thể của Tiêu Phàm hơi khựng lại, tay hắn chậm đặt xuống eo của Tô Ấu Vi rồi nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

"Học trưởng, ta không muốn đợi ba tháng, ta muốn làm bạn gái của ngươi ngay bây giờ.”

Tô Ấu Vi lấy hết can đảm nói, nàng kiên định ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Phàm, hắn cúi đầu nhìn chằm chằm vào khuôn mặt xinh đẹp của Tô Ấu Vi.

“Ấu Vi, ngươi chắc chắn chưa? Nếu ngươi chắc chắn rồi, ta sẽ không khách khí.”

Tô Ấu Vi mặt đỏ lên:

“Ta chắc chắn, học trưởng, nếu như ngươi không thích ta sẽ lập tức rời đi, tránh mang đến cho phiền phức cho ngươi."

"A"

Giây sau, Tiêu Phàm đã hôn xuống môi nàng, cả hai đều không có kinh nghiệm, nhưng nụ hôn này kéo dài tới tận năm phút.

“Chào bạn gái.”

Tiêu Phàm cười nói.

"Chào bạn trai."

Tô Ấu Vi cười nói.

“Lại một lần nữa đi.”

Tiêu Phàm lại cúi đầu hôn nàng, phải mất một lúc sau, Tiêu Phàm mới buông nàng ra.

Tô Ấu Vi nói:

"Học trưởng, ta sẽ nhờ người bạn hacker tìm ra bằng chứng cho vụ này, Dương Vinh và những người kia phải trả giá đắt."

Tiêu Phàm mỉm cười và nói:

"Ấu Vi, đừng để bạn của ngươi xen vào, ta có thể tự mình xử lý được."

Tô Ấu Vi nghi ngờ nhìn Tiêu Phàm, Tiêu Phàm nói:

"Chiếc xe này là do một ông chủ lớn đưa cho ta, đập xe cũng như đập thẳng vào mặt ông chủ lớn đó nên chắc chắn ông ấy sẽ giúp ta xử lý."

"Học trưởng, nhưng mà…."

"Ngoan."

Tiêu Phàm xoa nắn khuôn mặt dịu dàng của Tô Ấu Vi và mỉm cười.

“Vâng.”

Tô Ấu Vi ngoan ngoãn gật đầu.

Tiểu Phàm nói:

"Ấu Vi, ta về trước đây, chương trình năm hai đại học cũng không ít, ban ngày ngươi cứ ngoan ngoãn đi học, buổi tối ta hẹn bọn Bàn Tử, chúng ta ra ngoài ăn một bữa để cho bọn họ ghen tị đi.”

Tô Ấu Vi nói:

“Học trưởng, ngươi cẩn thận một chút, nhà họ Dương không phải đèn cạn dầu.”

"Được, ta biết rồi.”

Tiêu Phàm gật đầu.

Sau khi rời khỏi chung cư Tử Kính, Tiêu Phàm bắt một chiếc taxi và đi thẳng đến biệt thự nhà họ Dương. Hắn không đợi nổi đến tối nay, vì vậy hắn chỉ đành quyết định sẽ ở đó chờ bọn Dương Vĩnh An.

"Tuyết Yến, ta cùng học trưởng xác định quan hệ rồi."

Trong phòng, Tô Ấu Vi vừa gửi tin nhắn cho Lữ Tuyết Yến vừa cười ngây ngốc.

“Nếu học trưởng không làm gì được nhà họ Dương, ta sẽ đồng ý Phượng Hoàng gia nhập vào cơ quan quốc gia, lương có thể ít một chút, nhưng nhất định phải đòi được tự do."

Tô Ấu Vi tự nhủ.

Nếu nàng tham gia vào cơ quan quốc gia, thu nhập của nàng sẽ tăng lên rất nhiều, nàng có thể sớm mua một chiếc ô tô mới cho Tiêu Phàm. Huống chi, việc này còn giúp nàng đối phó với nhà họ Dương thuận lợi hơn nhiều.

Sáng sớm, đường vắng nên chỉ hơn nửa tiếng sau Tiêu Phàm đã đến gần biệt thự của nhà họ Dương.

"Hả?"

Tiêu Phàm nhìn thấy Dương Vinh đang ngồi trong một chiếc Rolls

Royce Phantom vừa lái vào biệt thự. Tiêu Phàm lập tức sử dụng dị năng thấu thị.

Trên xe có bốn người, tài xế lái xe, Dương Vinh ngồi ở ghế phụ lái, Dương Vĩnh An và Trương Hồng Anh ngồi ở hàng ghế sau.

“Chồng à, chỉ đập xe của Tiêu Phàm thôi cũng không đủ để em nguôi giận đâu. Ngươi tìm người đánh gãy chân hắn đi, ta muốn hắn biến thành một đứa què, ta muốn hắn biến thành một kẻ ăn mày.”

Trương Hồng Anh nghiến răng nghiến lợi nói.

Xe của bọn họ có vách ngăn riêng, Trương Hồng Anh không sợ bị tài xế nghe lén, nhưng Tiêu Phàm sử dụng niệm lực tinh thần nên có thể nghe rõ lời Trương Hồng Anh nói.

"Ừm, đừng lo lắng, ta không bao giờ mềm lòng với kẻ thù của mình đâu."

Dương Vĩnh An trầm giọng nói.

Ánh mắt Tiêu Phàm lạnh lùng xẹt qua, xe của Dương Vĩnh An ra chạy ra khỏi phạm vi tinh thần lực của hắn, hắn không nghe được bọn họ nói chuyện, nhưng mấy câu này cũng đủ rồi.

“Ẩn thân.”

Tiêu Phàm tiến vào trạng thái vô hình, hắn tiến vào chung cư dưới sự giám sát của nhân viên bảo vệ.

Chẳng mấy chốc, Tiêu Phàm đã đến bên ngoài biệt thự của Dương Vĩnh An.

“Tiểu Vương, hôm nay ta không đi xe, ngươi cứ nghỉ ngơi cho tốt đi.”

“Vâng ạ, Dương tổng.”

Tài xế của Dương Vĩnh An rời đi.

“Ba, ta ra ngoài chơi.”

Dương Vinh lái chiếc xe thể thao của mình, đó là một chiếc Porsche 911.

Dương An cau mày nói:

"Ngươi không nên đến gặp Tiêu Phàm vào lúc này biết chưa?"

"Cha, ta hiểu rồi."

"Tại sao bây giờ ngươi lại ra ngoài, ngươi không được ra ngoài."

Trương Hồng Anh đứng lại trước xe.

"Mẹ, ta ra đường đi dạo một chút, tự ta biết chừng mực."

Dương Vinh không kiên nhẫn nói.

Lúc này Dương Vinh bỗng cảm thấy choáng váng, hắn không dùng sức nhưng chân ga vẫn tự nhấn xuống.

“Bùm!”

Tiếng gầm rú của chiếc xe thể thao vang lên, ngay lập tức, chiếc xe thể thao tăng tốc nhanh chóng đâm sầm vào người Trương Hồng Anh.

"A!"

Trương Hồng Anh hét lên, nàng bị hất tung lên không trung, bị gãy cả hai chân.

“Ầm!”

Chiếc xe thể thao đâm vào gốc cây, đầu xe bị biến dạng nghiêm trọng.

Dương Vinh không thắt dây an toàn nên túi khí của chiếc xe đã đập mạnh vào mặt hắn.

Chương 174: Đánh Hay Lắm

Túi hơi an toàn bung ra với tốc độ khoảng 300 km/h, với tốc độ bung ra chỉ trong chớp mắt như vậy thì kể cả túi hơi có mềm đi chăng nữa thì lực của nó khi bắn ra cũng rất mạnh. Trong chớp mắt, Dương Vinh cảm thấy đại não của bản thân trống rỗng, tức ngực, hoa mắt, chảy máu mũi. Dương Vĩnh An đứng bên cạnh mặt mũi trắng bệnh lại. Hắn không ngờ được ở ngay dưới mí mắt của hắn mà cũng sảy ra được những chuyện như vậy.

"Vợ ơi, ngươi thế nào rồi."

Dương Vĩnh An đứng hình một hồi rồi nhanh chóng chạy tới chỗ của Trương Hồng Anh, mặt mũi Trương Hồng Anh đau đớn đến vặn vẹo. Phần mũi xe thể thao thấp thấp ở phía trước đã đụng đúng vào ống chân của nàng ta, nàng ta cảm nhận được rất rõ ràng hai bên ống chân của nàng ta chắc chắn đã bị xe đụng cho gãy luôn rồi.

“A! Đừng đụng vào đó, chân của ta gãy rồi.”

Dương Vĩnh An đỡ Trương Hồng Anh đứng lên, trong cả quá trình đó đều có thể nghe thấy tiếng hét như lợn bị chọc tiết của nàng ta.

“Ngươi cố gắng chịu đựng một chút, bây giờ ta sẽ đi gọi 120.”

Dương Vĩnh An nhanh chóng gọi điện cho xe cấp cứu đến, sau đó hắn chạy đến mở cửa xe rồi nhanh chóng kéo Dương Vinh ra ngoài.

“Bố…ta…ta…”

Dương Vinh muốn tự giải thích cho mình vài câu, nhưng hắn giải thích không nổi, bây giờ hắn cũng cảm thấy bất kì lời giải thích nào cũng đều không hợp lí vào lúc này.

“Mẹ của ngươi chỉ là ngăn cản ngươi ra ngoài đi chơi mà thôi, thế mà ngươi dám lái xe đâm vào nàng ấy? Tên nghịch tử!”

Dương Vĩnh An phẫn nộ gào lên. Hắn nói xong liền giơ tay, dùng lực mạnh tát vào má trái Dương Vinh một tát, nhưng chỉ đánh một cái tát như vậy hắn cảm thấy không đủ, hắn lại giơ tay phải lên, bồi thêm một cái tát nữa vào mặt Dương Vinh. Tiêu Phàm đang ẩn thân ở trong góc tối nhìn thấy vậy, hai mắt sáng lên.

“Đánh hay lắm.”

Tiêu Phàm sử dụng niệm lực tinh thần nhẹ nhàng mà xé rách màng nhĩ của Dương Vinh.

"A!”

Dương Vinh ôm lấy tai của mình, hét lên. Dương Vĩnh An phẫn nộ mắng:

"Ngươi đâm mẹ của ngươi thành ra như thế kia, thế mà ta mới tát ngươi có hai cái ngươi đã hét như lợn bị chọc tiết đến nơi rồi. Nội trong vòng năm nay ngươi đừng nghĩ đến việc có tiền tiêu vặt nữa.”

Dương Vinh kinh sợ mà nhìn về phía Dương Vĩnh An. Hắn nhìn thấy Dương Vĩnh An đang nói chuyện, thế nhưng hắn lại không hề nghe thấy được bất kì âm thanh nào hết.

“Bố, ta không nghe thấy gì cả.”

Dương Vinh sợ hãi nói, giọng của hắn tương đối lớn, thế mà hắn vẫn không nghe được một chút âm thanh nào hết.

“Ngươi vẫn còn ở đó mà giả bộ à! Vừa ban nãy ngươi rõ ràng vẫn có thể nghe thấy tiếng ta nói, thế mà mới đánh ngươi hai cái, thế mà bây giờ tai của ngươi đã không nghe thấy gì cả nữa rồi?”

Dương Vĩnh An không tin lời hắn một chút nào. Hai cái tát dù hắn có dùng lực rất mạnh đi chăng nữa thì cùng lắm cũng chỉ làm tổn thương màng nhĩ mà thôi, chứ để mà nói hắn mới chỉ đánh hai cái mà có thể đánh đến đối phương thủng màng nhĩ, điếc tai thì xác suất sảy ra việc này cũng quá hi hữu rồi, gần như ngang bằng với xác suất trúng vé số.

“Ta thật sự không nghe thấy gì cả.”

Dương Vinh hoảng sợ, la hét ầm lên. Tiếng động từ bên này phát ra quá lớn, nên hàng xóm xung quanh đều tụ lại qua xem. Bảo vệ của biệt thự vội vã chạy đến.

“Tổng giám đốc Dương, sảy ra chuyện gì thế này?”

Tên bảo vệ chạy đến nơi đầu tiên vội vã hỏi, ở khu này Dương Vinh cũng được tính là một nhân vật lớn, tất cả bọn hắn đều biết đến. Dương Vĩnh An hít sâu một hơi rồi nói:

"Con trai ta lái xe không cẩn thận nên đâm trúng mẹ của hắn, cũng không sảy ra chuyện gì đâu, ta đã gọi 120 rồi, các ngươi đều giải tán hết đi."

Sảy ra chuyện như thế này rồi bị mọi người xung quanh vây xem, Dương Vĩnh An cảm thấy hôm nay mặt mũi của hắn mất sạch rồi.

"Bố, ta thật sự không nghe thấy gì nữa rồi. Kể cả là một tiếng động nhỏ ta cũng không nghe thấy nữa."

Dương Vinh hoảng loạn hét lên, hắn không muốn sau này bản thân biến thành một tên điếc. Bên ngoài trở nên hỗn loạn, Tiêu Phàm nhân lúc đó nhanh chóng đi vào bên trong biệt thự. Hắn dùng niệm lực tinh thần tra xét cả căn biệt thự. Tiêu Phàm nhanh chóng phát hiện được điều bất ngờ. Có hai điều bất ngờ, thứ nhất là hắn nhìn thấy một quyển sổ được Dương Vĩnh An giấu đi, bên trong quyển sổ này có ghi chép kỹ càng tên tuổi một số người mà hắn ta hối lộ, hối lộ bao nhiêu tiền, số tài khoản và thời gian chờ đợi tin tức cụ thể. Thứ hai là hắn nhìn thấy ở phòng của Trương Hồng Anh có giấu một chiếc USB. Chiếc USB này được giấu rất kỹ, thế nên khả năng cao là bên trong chiếc USB này giấu một thứ gì đó thú vị.

"Đi thôi."

Sau khi lấy được USB và quyển sổ, Tiêu Phàm nhanh chóng chuồn đi.

"Ò í e, ò í e."

Không bao lâu sau, xe cứu thương đã đến nơi. Trương Hồng Anh được đưa vào trong xe cứu thương, còn Dương Vĩnh An tự mình lái xe đưa Dương Vinh đến bệnh viện.

"Bố, bây giờ thật sự là ta không nghe được bất kì tiếng động nào cả, không nhẽ ta sẽ bị điếc như này mãi hay sao?"

Vào trong xe, Dương Vinh vẫn sợ hãi nói.

Chương 175: Chiếc Xe Bị Đập Nát

"Im miệng."

Đầu óc Dương Vĩnh An trở nên hỗn loạn, hắn phẫn nộ mà gào lên. Vừa ra khỏi tiểu khu, Dương Vĩnh An đã vội vã đạp thắng xe, có một người đang đứng phía trước xe của hắn. Chính là Tiêu Phàm.

“Bố, kia chính là tên khốn Tiêu Phàm.”

Dương Vinh nghiến răng nghiến lợi nói. Giọng Tiêu Phàm lành lạnh:

"Tổng giám đốc Dương, ta đang tìm các ngươi đây, vô duyên vô cớ mà các ngươi thuê người đập nát hai chiếc xe của ta, có phải hay không cũng nên cho ta một lời giải thích?”

"Cút!”

Dương Vĩnh An hạ cửa sổ xe xuống, nghiến răng đáp. Lúc này hắn ta cũng chẳng có tâm trạng mà nói chuyện với Tiêu Phàm.

“Ngươi phạm tội cố ý phá hoại tài sản của người khác, hơn nữa giá trị của tài sản cũng không nhỏ, vụ lần này nếu như để ta tìm được chứng cứ thì tổng giám đốc Dương, có khả năng ngươi sẽ phải ngồi tù đấy.”

Tiêu Phàm lạnh giọng nói. Dương Vĩnh An cười giễu cợt, đáp lại:

"Tiêu Phàm, cơm có thể ăn bậy nhưng nói thì không được nói bậy, nếu như ngươi không có bất kì chứng cứ gì mà chỉ biết đứng ở đó đặt điều vu khống thì ngươi cứ chờ ta gửi thư kiện đến tận nhà ngươi đi.”

“Tổng giám đốc Dương, ngươi cứ tính trước được là ta sẽ không thể tìm ra chứng cứ đi, nhưng mà người sống trên đời mà làm nhiều chuyện xấu thì sẽ gặp báo ứng đấy.”

Sắc mặt Dương Vĩnh An khẽ biến. Trước giờ hắn chẳng bao giờ tin vào mấy thứ như nhân quả báo ứng, thế nhưng chuyện vừa sảy ra

ban nãy thì như thế nào?

“Cút!”

Dương Vĩnh An nghiến răng nghiến lợi mà nói. Tiêu Phàm cười lạnh, đứng né qua một bên, xe của Dương Vĩnh An lập tức đi mất.

“Nếu như các ngươi đã muốn chơi thì để ta cùng các ngươi chơi một ván.”

Tiêu Phàm lẩm bẩm trong lòng. Hắn về đến nhà, nhanh chóng mở máy tính lên. Bên trong chiếc USB mà Tiêu Phàm mang về hóa ra lại là hơn 100 đoạn video ngắn.

“Chơi dữ vậy luôn à?”

Tiêu Phàm mở bừa một trong những đoạn video ra. Nội dung trong video tổng cộng có hai người, một người là Trương Hồng Anh, một người khác là một tiểu thịt tươi.

"Cay mắt.”

Tiêu Phàm lại mở thêm vài video nữa. Nữ chính trong tất cả các video đều là Trương Hồng Anh, còn nam chính thì mỗi video lại là một người khác nhau.

“Thật là đáng thương, Dương Vĩnh An có gia sản cả vài tỉ, thế mà trên đỉnh đầu cũng mọc một lô sừng mà không biết.”

Sau khi rút USB ra, Tiêu Phàm gọi một cuộc điện thoại cho Đường Tại Thiên, hắn muốn Đường Tại Thiên đến Z thành một chuyến.

“Tiêu thiếu gia, đã sảy ra chuyện gì vậy?”

Khoảng 2 giờ chiều, Đường Tại Thiên và Dương Quân đã nhanh chóng đến Z thành để gặp Tiêu Phàm. Tiêu Phàm đưa chiếc USB và quyển sổ cho Đường Tại Thiên.

"Ông chủ Đường, chiếc xe mà ngươi tặng cho ta đã bị Dương Vĩnh An thuê người đập nát rồi, đây là những thứ ta lấy được từ bên trong biệt thự của hắn ta đấy.”

Mặt Đường Tại Thiên biến sắc, thế mà có người dám đập nát xe mà hắn tặng Tiêu Phàm hay sao?”

“Tiêu thiếu gia, ý của cậu là để ta đem những thứ này tiết lộ ra bên ngoài?”

Đường Tại Thiên lật lật xem qua quyển sổ rồi nói. Quyển sổ này có liên quan đến rất nhiều người, hắn lo lắng nếu như tiết lộ ra ngoài thì sẽ đem lại phiền phức rất lớn. Tiêu Phàm nói:

"Quyển sổ này có thể không tiết lộ ra ngoài, nhưng trong chiếc USB này có chứng cứ ngoại tình của vợ hắn ta là Trương Hồng Anh cùng với rất nhiều người khác nhau, bên trong đó có hơn 100 video ngắn.”

Đường Tại Thiên trầm giọng nói:

“Đến lúc đó Dương Vĩnh An chắc chắn sẽ biết được quyển sổ này ở trong tay ta, mà quyển sổ này chính là điểm yếu chí mạng của hắn, vậy thì từ nay về sau hắn sẽ phải nghe theo chúng ta rồi. Hắn dám đập nát xe mà ta tặng cho ngươi, vậy thì ta có động đến hắn một chút cũng là việc hợp tình hợp lí. Tiêu thiếu gia, việc này cứ giao cho ta đi.”

Tiêu Phàm cười cười nói:

"Ngươi cùng đừng quá vội vã hành động, ngươi vừa mới tới đây, muốn tìm người để làm việc cũng cần có thời gian, mà bonh hắn cũng vừa nhận được báo ứng rồi, bây giờ có lẽ tất cả đều đang ở trong bệnh viện.”

Đường Tại Thiên âm thầm mà nhìn về phía Tiêu Phàm. Có lẽ Dương Vĩnh An không phải nhận được báo ứng, mà là nhận được sự báo thù thì đúng hơn.

“Ông chủ Đường, đúng ra là ta định tối nay sẽ mời ngươi ăn một bữa cơm, nhưng hôm nay ta và Tô Ấu Vi đã xác định quan hệ, thế nên đã hẹn trước mời cơm vài người bạn, vậy nên để ngày mai ta mời ngươi sau nhé.”

Tiêu Phàm cười cười nói. Đường Tại Thiên cười ha ha đáp lại:

"Tiêu thiếu gia, chúng mừng ngươi đã tu thành chính quả nhé. Vậy thì hôm nay ta sẽ giải quyết xong mọi việc, để ngày mai có thể thoải mái ngồi xuống cùng ngươi uống vài ly."

.....

"Tam ca, hôm nay ngươi lại mời cơm ở đây, là có chuyện tốt gì muốn nói thế?"

Thẩm Thần nói, ba người bọn họ từ trên xe taxi đi xuống. Tiêu Phàm lần này đã đặt bàn ở nhà hàng đắt đỏ mà lần trước bọn họ cùng nhau ăn, hôm nay là ngày mà hắn và Tô Ấu Vi xác định quan hệ, thế nên chắc chắn hắn phải ăn một bữa thật lớn mới được.

"Huynh đệ các ngươi đã chính thức thoát kiếp độc thân rồi, nên hôm nay ta mời ba vị vẫn còn đang cô đơn lẻ bóng một bữa cơm."

Chương 176: Không Thể Để Chị Dâu Đợi Được

Tiêu Phàm cười híp mắt lại nói. Đám mấy người Thẩm Thần kinh ngạc trợn mắt lên, sau đó ba người họ rất đồng đều mà cùng quay người bỏ đi.

"Không có khẩu vị, ta nuốt không nổi."

"Ta vừa nhớ ra ta còn có bài tập chưa làm xong."

"Ta đang giảm cân."

Đám Thẩm Thần đang chuẩn bị chuồn, bọn hắn chẳng muốn cho Tiêu Phàm có cơ hội bón cơm chó cho bọn hắn đâu.

"Lữ Tuyết Yến cũng sẽ đến đây đó."

Tiêu Phàm híp híp mắt nói. Chỉ trong chớp mắt, ba người Thẩm Thần lại đồng loạt cùng quay đầu lại.

…

"Lão Tam, việc ngươi thoát được kiếp độc thân là một việc trọng đại như vậy, thế thì dù ta có không có khẩu vị đi chăng nữa ta cũng phải ở lại cùng ngươi uống vài ly."

"Đúng vậy đúng vậy, khi nào về rồi ta làm bài tập sau cũng được."

"Tam ca, ngày mai ta mới bắt đầu giảm béo, hi hi."

Thái độ của ba người hắn liền lập tức xoay chuyển 360 độ, vì bọn hắn rất thích mẫu người như Lữ Tuyết Yến nha.

"Thấy sắc quên bạn."

Tiếu Phàm lườm bọn hắn cháy mặt.

"Tam ca, nhanh nhanh nào, chúng ta đi thôi, không thể để chị dâu phải đợi được."

Thẩm Thần đẩy đẩy Tiêu Phàm rồi nói. Cả đám Tiêu Phàm nhanh chóng vào trong phòng ăn, vừa vào trong đã nhìn thấy Lữ Tuyết Yến và Tô Ấu Vi đang ngồi cạnh nhau. Vừa nhìn thấy Lữ Tuyết Yến, ba người họ đã tranh nhau để ngồi cạnh, nhưng không có nghi ngờ gì cả, Diệp Phi mới là người tranh được. Hắn ta là người luyện võ, về khía cạnh này thì Khổng Húc và Trầm Thần có tranh giành thêm 100 lần nữa thì cũng tranh không thắng nổi.

"Tiêu Phàm, chúng ta vừa mới xem qua thực đơn, mấy món ăn ở đây quá đắt rồi. Chúng ta có nên đổi một chỗ khác để ăn hay không?"

Lữ Tuyết Yến nói. Tô Ấu Vi cũng đáp:

"Đàn anh, chúng ta đổi nơi khác để ăn đi, tìm một quán ăn bình dân là được rồi."

Sau khi hai chiếc xe của Tiêu Phàm bị đập hỏng, thì Tô Ấu Vi cảm thấy Tiêu Phàm đã mất đi một số tiền rất lớn rồi.

"Ấu Vi, không sao cả đâu, gần đây ta kiếm được không ít tiền. Tiền ăn một bữa như này không đáng để kể đến."

Tiêu Phàm cười cười nói. Thẩm Thần cười ha ha:

"Chị dâu cứ thoải mái gọi món, hôm nay ngươi đừng tiết kiệm tiền giùm cho Tam ca, hắn ta dám bỏ lại chúng ta mà thoát ế một mình, hôm nay chúng ta không thể tha cho hắn được."

Tô Ấu Vi gật gật đầu, nàng quay đầu lại nói với Lữ Tuyết Yến:

"Tuyết Yến, ta nói cho ngươi nghe, nếu sau này ngươi tìm bạn trai thì nhất định không được tìm những người như Thẩm Thần đâu đấy."

"Chị dâu, ta sai rồi."

Thẩm Thần vội vã nói:

"Chúng ta đổi một nơi khác ăn cơm đi, kể cả là quán ăn vỉa hè cũng không có vấn đề gì cả."

Tiêu Phàm cười nói:

"Hôm nay là ngày đẹp, chúng ta cũng không cần đổi địa điểm khác làm gì cả. Lữ Tuyết Yến, khẩu vị của những người khác như thế nào ta đều biết rõ, nhưng còn ngươi có cái gì không ăn được hay không?"

Lữ Tuyết Yến lắc lắc đầu.

"Được, vậy thì để ta đi gọi món nhé."

Tiêu Phàm cầm thực đơn đi ra ngoài, hắn không muốn gọi món trước mặt đám người Tô Ấu Vi, vì nếu hắn gọi một số món quá đắt sợ bọn họ sẽ ngại mà không chịu ăn.

"Chị dâu, tại sao hôm nay ta không nhìn thấy xe của Tam ca đâu cả?"

Ở trong phòng, Thẩm Thần nghi hoặc hỏi. Hắn thích xe thể thao, thế nên cho dù một lát nữa hắn uống rượu xong không thể lái xe thì để hắn ngồi trong xe một lát thôi cũng đã đủ lắm rồi. Sắc mặt Tô Ấu Vi hơi biến đổi. Lữ Tuyết Yến cũng có chút nghi hoặc nhìn về phía Tô Ấu Vi, hôm nay bọn họ là bắt xe taxi để đến đây chứ không lái xe.

“Chuyện này thì để đàn anh tự mình nói cho các ngươi sau thì hơn.”

Tô Ấu Vi nói. Nếu ở đây chỉ có một mình Tô Tuyết Yến thì nàng nói cho Tô Tuyết Yến nghe cũng được, nhưng mà bây giờ cả Thẩm Thần cũng đang ở đây, mà công ty quản lí của tiểu khu Tử Kinh lại là công ty của nhà Thẩm Thần. Tiêu Phàm nhanh chóng gọi xong món rồi quay lại phòng ăn, hắn nghi hoặc hỏi:

“Các ngươi làm sao vậy?”

Thẩm Thần nói:

“Tam ca, hôm nay ngươi không lái xe đến đây, có phải là xảy ra vấn đề gì rồi không?”

“Hôm nay chúng ta phải uống nha. Mà uống rượu thì không thể lái xe, hơn nữa xe thể thao như vậy thì kể cả chúng ta có thuê tài xế lái thay thì cũng chưa chắc họ đồng ý lái.”

Tiêu Phàm nhìn nhìn Thẩm Thần rồi nói. Thẩm Thần nhìn chằm chằm Tiêu Phàm:

"Tam ca, ngươi nói thật đi, ta chỉ cần hỏi là sẽ có ngay được số điện thoại của quản lí tòa nhà đấy. Ta có thể tự mình đi hỏi đó nha.”

Tiêu Phàm trầm mặc mất một lúc.

“Xe bị người ta đập nát rồi, camera giám sát ở xung quanh thì đã bị người ta cố ý phá hỏng trước nửa đêm, sau đó vào lúc nửa đêm, cả hai chiếc xe của ta đều bị người ta đập nát rồi, việc này có lẽ là do Dương gia thuê người đến phá.”

Chương 177: Nói Chuyện Đàng Hoàng Với Dương Gia

Cuối cùng Tiêu Phàm cũng nói ra. Sắc mặt Thẩm Thần nhất thời biến sắc:

“Quản lí tòa nhà chỉ biết ăn không ngồi rồi hay sao? Camera giám sát hỏng rồi thì chẳng nhẽ bọn họ không biết lập tức đi sửa hay sao? Hơn nữa bọn hắn đều là lũ điếc cả à? Bây giờ ta sẽ gọi cho bố ta để nói đổi đám người bên quản lí bảo an của tòa nhà, đến lúc đó chúng ta sẽ bồi thường một phần cho Tam ca, cộng thêm tiền bên bảo hiểm thì chắc cũng đủ để mua hai chiếc xe mới thôi.”

Tiêu Phàm xua xua tay:

“Ngưng lại, bố của ngươi đã tặng không cho ta một căn phòng rồi, chút việc cỏn con như này mà còn để cho bố ngươi bồi thường thì ta là loại người gì chứ? Hơn nữa ta cảm thấy quản lý Tào là một quản lý không tồi, ngươi ngàn vạn lần đừng đổi hắn đi.”

Khổng Húc trầm giọng nói:

“Lão Tam, người nhà Dương gia mà ngươi nhắc đến là đang chỉ người nhà tên Dương Vinh à?”

“Ừm.”

Tiêu Phàm gật gật đầu:

“Việc này các ngươi không cần bận tâm đâu, ông chủ mà tặng ta chiếc xe lần này đã đến Z thành rồi, hắn ta nói sẽ giúp ta nói chuyện đàng hoàng với Dương gia.”

Khổng Húc nói:

“Lão Tam, nếu ngươi cần thì chuyện lần này ta có thể tìm người giúp đỡ ngươi. Chuyện cố ý phá hoại tài sản có giá trị lớn của người khác như thế này cũng không phải là chuyện nhỏ có thể bỏ qua được đâu.”

Tiêu Phàm cười nói:

“Đợi qua vài ngày nữa đi, nếu đến lúc đó mà chuyện này vẫn còn chưa được giải quyết thì ta sẽ tìm các ngươi giúp đỡ sau, mọi người đừng để một chút chuyện nhỏ thế này làm ảnh hưởng đến tâm trạng chứ.”

“Tít tít.”

Vào đúng lúc này, điện thoại của Tiêu Phàm reo lên. Là Đường Tại Thiên gọi tới.

“Ta đi ra ngoài nghe điện thoại một lát.”

Tiêu Phàm đi ra ngoài, nhấn nút nghe:

“Ông chủ Đường, mọi chuyện thế nào rồi?”

Tiếng cười của Đường Tại Thiên từ phía kia điện thoại truyền tới:

"Tiêu thiếu gia, ta đã giúp Dương Vinh và Dương Vĩnh An làm một cái xét nghiệm DNA, vừa rồi kết quả kiểm tra vừa được gửi về chỗ ta. Dương Vinh không phải con trai ruột của Dương Vĩnh An.”

Ánh mắt Tiêu Phàm lộ ra một tia kinh ngạc, hắn cũng không ngờ lại có thể phát hiện ra việc này.

“Vẫn là người như ông chủ Đường tài giỏi, ta còn chưa nghĩ theo hướng này bao giờ cả. Đây đúng là một bất ngờ lớn chúng ta tặng cho Dương Vĩnh An đó.”

Tiêu Phàm cười cười nói.

“Tiêu thiếu gia, vậy thì ta bắt đầu hành động đây, ta đảm bảo sẽ tặng hắn ta một đêm khó quên.”

Đường Tại Thiên cười ha ha nói.

"Được.”

.....

Dương Vĩnh An về biệt thự với sắc mặt mỏi mệt, cả ngày hôm nay hắn đều chạy qua chạy lại ở bệnh viện. Chân của Trương Hồng Anh bị xe đâm cho gãy, hắn đã sắp xếp người để xử lí xong. Màng nhĩ của Dương Vinh cũng thật sự bị rách, hắn cũng sắp xếp để làm một loạt các loại kiểm tra, sau này hắn còn phải mời chuyên gia trong ngành đến để làm phẫu thuật vá lại màng nhĩ nữa.

“Cốc cốc!”

Có người đến gõ cửa, Dương Vĩnh An cau cau mày, giờ này rồi mà còn có ai đến đây nữa?

“Ngươi là?”

Dương Vĩnh An hỏi, người đứng ngoài cửa lúc này là Dương Quân.

“Tổng giám đốc Dương, ta có thứ này muốn tặng cho ngươi, đảm bảo là đồ tốt. Chúng ta vào trong nhà nói chuyện một chút chứ?”

Dương Quân cười nói. Dương Vĩnh An lạnh giọng đáp:

"Cầm theo thứ mà ngươi mang đến rồi cuốn xéo đi, mấy người bên quản lí bảo an càng ngày càng làm việc cẩu thả rồi, loại người nào cũng có thể tùy tiện cho ra vào hay sao?”

“Thứ này có liên quan đến vợ và con trai của ngươi đấy.”

Dương Quân nói. Sắc mặt Dương Vĩnh An biết đổi:

“Tốt nhất là ngươi đừng có nói dối ta, cũng đừng có nghĩ ra bất cứ trò xấu gì, ở đây ta có camera giám sát 24/24 giờ đấy.”

“Tổng giám đốc Dương, trước tiên ngươi cứ xem cái này đã.”

Dương Quân lấy từ trong túi ra một tờ giấy, Dương Vĩnh An nhìn nhìn nhưng không có phản ứng gì:

“Ngươi đưa cho ta thứ đồ này là có ý gì hả?”

Dương Quân mỉm cười nói:

“Tổng giám đốc Dương, đây chính là báo cáo kết quả xét nghiệm DNA giữa ngươi và con trai của ngươi.”

“Ăn nói hàm hồ!”

Dương Vĩnh An gằn giọng nói. Hắn rất tin tưởng vợ của hắn, mặc dù vợ hắn tiêu xài hơi hoang phí một chút, nhưng ở trong mắt hắn thì nàng vẫn là người rất biết chăm lo cho gia đình.

“Tổng giám đốc Dương, trong này còn một thứ tốt hơn nữa cơ. Ngươi tự mình xem đi rồi sẽ hiểu, trên tờ giấy kết quả xét nghiệm

có số điện thoại của ông chủ chúng ta.”

Dương Quân nói xong rồi đưa cho Dương Vĩnh An một cái USD.

“Rầm.”

Dương Vĩnh An dùng lực đóng sầm cửa lại, hắn nhanh chân đi đến thư phòng mở máy tính cắm USB vào. Sau đó hắn nhanh chóng nhìn thấy từng đoạn, từng đoạn video ngắn.

“Trương Hồng Anh, ngươi là đồ đàn bà đê tiện. Cả hai mẹ con các ngươi đều đáng chết!”

Dương Vĩnh An cực kì phẫn nộ mà gào lên, bản thân hắn là người có gia sản bạc tỉ, ấy thế mà lại bị vợ mình cắm cho hơn trăm cái sừng trên đầu, hơn nữa con trai nuôi bao nhiêu năm cũng không phải con trai ruột của hắn.

Chương 178: Điều Kiện

“Phụt!”

Dương Vĩnh An phun ra một ngụm máu tươi. Cả một ngày hôm nay hắn đã lo lắng vất vả chạy khắp nơi rồi, thế mà đến tối còn nhận được thêm một đòn chí mạng như này nữa.

"Đợi một chút—“

Đột nhiên Dương Vĩnh An nghĩ đến một vấn đề. Hắn nhanh chóng đi đến chỗ mà hắn giấu quyển sổ.

"Mợ nhà nó!”

Dương Vĩnh An hoảng hốt, quyển sổ mà hắn giấu rất kỹ thế mà lại không cánh mà bay. Vợ thì hắn có thể ly hôn, con trai không phải con trai ruột thì hắn có thể tìm một cô gái trẻ khác, rồi lại đi sinh thêm một đứa nữa là được. Nhưng quyển sổ này chính là mạng sống của hắn. Nếu nội sung quyển sổ này lộ ra ngoài thì nó có thể khiến hắn chết không chỗ chôn thây.

…

"Sao lại thành ra như thế này?”

Sắc mặt Dương Vĩnh An cực kì khó coi, rõ ràng hắn đã giấu quyển sổ rất kỹ rồi. Kể cả có là Trương Hồng Anh đi chăng nữa thì nàng cũng chưa chắc biết đến sự tồn tại của quyển sổ này chứ đừng nói đến người ngoài.

"Tít tít.”

Dương Vĩnh An nhặt lại tờ giấy báo cáo kết quả xét nghiệm mà bản thân vứt ở dưới đất lên, hắn gọi đến số điện thoại được viết trên tờ giấy.

"Ngươi là ai? Ngươi muốn làm gì hả?”

Dương Vĩnh An dằn lại nỗi bất an ở trong lòng mà hỏi. Ở bên đầu kia điện thoại, Đường Tại Thiên nhàn nhạt nói:

“Dương Vĩnh An, ngươi nghe có nhận ra giọng của ta hay không?”

“Ông chủ Đường.”

Dương Vĩnh An kinh ngạc đáp. Đường Tại Thiên nói:

“Xe mà ta tặng cho người khác, thế mà ngươi cũng dám cho người đến đập hư, lá gan của ngươi cũng to thật đấy. Đây là ngươi xem ta là quả hồng mềm, để mặc cho ngươi nắn bóp bắt nạt hay sao.”

“Ông chủ Đường, ta tuyệt đối không hề có ý nhắm vào ngươi đâu, ta chỉ là muốn nhắm vào Tiêu Phàm mà thôi.”

Dương Vĩnh An vội vàng nói, hắn không hề giải thích là xe không phải do hắn tìm người đập hư.

“Ngươi đến tìm ta, ta không đồng ý là ngươi liền trực tiếp giở trò, ngươi giỏi lắm. Ngươi cứ đợi đó.”

Đường Tại Thiên nói xong liền cúp điện thoại. Mặt Dương Vĩnh An trắng bệch lại, trong lòng hắn bây giờ rất loạn, Đường Tại Thiên không cần thiết phải công khai cả quyển sổ đó, mà hắn ta chỉ cần

chọn bừa một đoạn rồi để lộ ra ngoài thôi thì cũng đủ để dồn hắn vào đường chết rồi.

“Ông chủ Đường, ngươi ra điều kiện đi. Chỉ cần điều kiện ngươi ra không quá đáng quá thì ta đều chấp nhận cả. Chúng ta đều là những người làm ăn với nhau, thế nên cũng chẳng có cái gì là không thể bàn bạc được không phải hay sao?”

Qua một lúc sau, Dương Vĩnh An lại gọi cho Đường Tại Thiên thêm một cuộc điện thoại, hắn đã nghĩ kỹ rồi, có lẽ mục đích của Đường Tại Thiên cũng không phải là muốn dồn hắn vào chỗ chết. Nếu không thì tại sao hắn ta không trực tiếp công khai nội dung quyển sổ kia chứ? Đường Tại Thiên nhàn nhạt nói:

“Tập đoàn Hắc Thạch có sản nghiệp lên tới 13 tỉ, hiện tại ngươi nắm giữ 41% cổ phần của tập đoàn Hắc Thạch, cũng là cổ đông lớn nhất của cả tập đoàn.”

Dương Vĩnh An lạnh giọng đáp:

“Ngươi muốn nuốt hết số cổ phần mà ta đang nắm giữ hay sao? Chuyện này là không thể nào, nếu như ngươi dám làm như vậy, thì chúng ta sẽ cá chết lưới rách, ngươi cũng đừng hòng có được kết quả gì tốt đẹp.”

Đường Tại Thiên nhàn nhạt nói:

“Ngươi chắc chắn chứ? Ta đã nhân từ thả cho ngươi một con đường sống rồi, tiền trong tài khoản tiết kiệm mà ngươi có cũng không ít, sau này ngươi còn có thể tìm một người vợ trẻ trung xinh đẹp, cùng ngươi sống một cuộc sống thoải mái sau này. Nếu như ngươi muốn cá chết lưới rách thì cùng lắm ta bị tổn thất một chút trong công việc làm ăn mà thôi.”

Dương Vĩnh An nghiến răng nghiến lợi nói:

“Ông chủ Đường, ngươi quyết tâm làm mọi việc tuyệt tình đến như vậy hay sao?”

“Chọn sống hay chết, ngươi tự mình suy nghĩ cho kỹ đi. Trước 12 giờ đêm nay hãy cho ta một câu trả lời chắc chắn, nếu không thì sáng sớm ngày mai, một số hòm thư sẽ nhận được gmail đấy.”

Đường Tại Thiên nói xong thì cúp máy luôn. Dương Vĩnh An chán nản mà ngồi bệt xuống đất. Hắn lưu lại sổ sách đúng ra là định để cho bản thân sau này có lẽ sẽ dùng đến, không ngờ rằng bây giờ chính hắn lại bị quyển sổ đó đập cho một gậy. Chớp mắt đã qua ngày hôm sau, Đường Tại Thiên đến chỗ của Tiêu Phàm.

“Tiêu thiếu gia, ta đã nói chuyện xong với Dương Vĩnh An rồi, 41% cổ phần của tập đoàn Hắc Thạch trong tay hắn sẽ chuyển nhượng lại sang tên của ngươi, đến lúc đó ngươi sẽ là cổ đông lớn nhất của tập đoàn Hắc Thạch.”

Đường Tại Thiên nói. Tiêu Phàm ngơ ngác. Từ khi có xích mích cùng với Dương gia, hắn cũng đã điều tra qua tập đoàn Hắc Thạch. Tập đoàn này không phải là một tập đoàn đã lên sàn chứng khoán, nhưng tổng sản nghiệp cũng lên đến hơn chục tỉ, số lượng cổ phần mà Dương Vĩnh An đang nắm trong tay cũng lên đến vài tỉ. Ban đầu hắn cũng chỉ định để cho Đường Tại Thiên dạy dỗ cho Dương Vĩnh An một bài học mà thôi, nhưng hắn không ngờ Đường Tại Thiên lại ra tay ác như vậy, đây chính là lột cho Dương Vĩnh An chỉ còn trơ mỗi xương.

“Ông chủ Đường, ngươi giúp ta hẹn Dương Vĩnh An ra ngoài một buổi nhé.”

Chương 179: Không Đánh Không Quen

Tiêu Phàm nói. Từ khi biết Dương Vinh không phải là con trai ruột của Dương Vĩnh An, sự hận thù và căm ghét của hắn đối với Dương Vĩnh An đã giảm đi rất nhiều, hơn nữa thậm chí hắn còn có một chút xíu đồng cảm.

“Được thôi, Tiêu thiếu gia.”

Đường Tại Thiên gật gật đầu. Buổi trưa hôm đó, Tiêu Phàm hẹn gặp Dương Vĩnh An ở một khách sạn, nhìn vẻ ngoài của Dương Vĩnh An cứ như đã già đi chục tuổi.

“Ta đã đồng ý kí giấy chuyển nhượng cổ phần cho các ngươi rồi, bây giờ các ngươi còn muốn gặp ta là còn muốn nói cái gì? Việc chuyển nhượng cổ phần cũng không phải là chuyện mà có thể

hoàn thành xong trong vòng ngày một ngày hai, sau này chúng ta còn phải mở cuộc họp cổ đông, vậy thì ít nhất việc này cũng phải kéo dài nửa năm."

Dương Vĩnh An lạnh giọng nói.

"Dương Vĩnh An, tốt nhất là ngươi nên nói chuyện với Tiêu thiếu gia khách khí một chút đi."

Đường Tại Thiên quát lên.

"Tiêu thiếu gia?"

Dương Vĩnh An kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Phàm. Khi nghe thấy Đường Tại Thiên nêu điều kiện là chuyển cổ phần cho Tiêu Phàm, hắn còn tưởng rằng đây chỉ là trò che mắt người ngoài mà thôi. Tiêu Phàm ngồi xuống, cười nhạt nói:

"Tổng giám đốc Dương, ta nghĩ bây giờ chắc hẳn rằng ngươi đã biết chuyện Dương Vinh không phải con trai ruột của ngươi rồi đúng không, thế nên có thể nói thật ra bây giờ chúng ta không hề có bất kì hiềm khích gì cả. Ít nhất là chúng ta cũng đã giúp ngươi biết được chân tướng sự thật, tránh cho ngươi hồ đồ bị lừa cả một đời. Dương Vĩnh An gật gật đầu. Tiêu Phàm nói thế cũng chẳng có gì sai. Tiêu Phàm nói:

"Đúng ra ta chỉ muốn nhờ ông chủ Đường dạy dỗ ngươi một trận, không ngờ rằng ông chủ Đường ra tay có chút mạnh, làm cho ngươi phải chuyển cả cổ phần ra ngoài như này. Nếu như sau này ngươi nghe lời ta, thì cổ phần vẫn thuộc về ngươi, ngươi cảm thấy như thế nào?"

Dương Vĩnh An kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Phàm.

"Thật sao?"

Tiêu Phàm nhàn nhạt nói:

"Ta cũng chẳng việc gì phải lừa gạt ngươi cả, mà ta cũng chẳng sợ ngươi lừa ta, nếu như ngươi dám làm như thế thì bản thân ngươi sẽ nhận lại những hậu quả như thế nào, chắc ngươi cũng hiểu rõ."

Dương Vĩnh An hít sâu một hơi rồi nói:

"Tiêu thiếu gia, sau này ta nghe lời ngươi."

Đường Tại Thiên cười ha ha mà nói:

"Dương lão đệ, chúng ta cũng xem như là không đánh không quen biết, sau này chúng ta đều cùng nhau theo chân Tiêu thiếu gia mà làm ăn, vậy thì tiền đồ trước mắt rộng mở còn gì bằng chứ."

"Ừm."

Dương Vĩnh An gật gật đầu. Dù sau này hắn phải nghe theo Tiêu Phàm, nhưng kết quả như thế này đối với hắn mà nói đã là rất tốt rồi. Đường Tại Thiên cũng là người nghe theo Tiêu Phàm, thế nên thân phận của Tiêu Phàm chắc chắn không đơn giản chút nào. Tiêu Phàm cười cười nói:

"Làm cho hai mẹ con Dương Vinh phải ra đi với hai bàn tay trắng, ngươi có làm được không?"

"Tất nhiên là được rồi."

Dương Vĩnh An gật gật đầu. Trương Hồng Anh là hắn đã kết hôn nhầm người, mà Dương Vinh cũng chẳng phải là con trai ruột của hắn, nếu như Dương Vĩnh An hắn đến chút năng lực để cho bọn họ ra đi tay trắng mà cũng không có thì kinh nghiệm lăn lộn mấy chục năm nay của hắn cũng vứt xuống sông xuống biển mất rồi.

"Còn hai chiếc xe của ta ngươi đập nát, cần đền thì ngươi vẫn phải đền, còn cụ thể là đền như thế nào thì ngươi tự xem xét đi."

Tiêu Phàm nhạt giọng nói.

"Được."

Tất nhiên về vấn đề này thì Dương Vĩnh An cũng sẽ không có ý kiến gì cả, bồi thường hai chiếc xe đối với hắn mà nói thì cũng chẳng tốn bao nhiêu. Qua hai tiếng đồng hồ, bọn họ cũng đã bàn bạc xong, Tiêu Phàm rời đi trước.

"Ông chủ Đường, rốt cuộc là Tiêu Phàm có lai lịch như thế nào

vậy?

Dương Vĩnh An nghi hoặc hỏi. Đường Tại Thiên hít một hơi xì gà:

"Dù chúng ta đều là người có chút tiền, nhưng tóm lại thì cũng đều là người thường cả, nếu như gặp phải một cơn bão nào lớn lớn là chúng ta cũng đã chết không có chỗ chôn thân rồi. Nhưng Tiêu thiếu gia thì không phải người bình thường."

Dương Vĩnh An kinh ngạc mà nhìn về phía Đường Tại Thiên, lời mà Đường Tại Thiên vừa nói hơi dọa người.

"Ngươi đừng tỏ ra không tin, nếu như Tiêu thiếu gia muốn chúng ta chết vào ngày hôm nay, thì chúng ta sẽ không thể nào sống được đến ngày mai đâu. Thế lực ở phía sau lưng Tiêu thiếu gia không phải là thứ mà ngươi có thể tưởng tượng nổi đâu."

Đường Tại Thiên nhạt giọng nói. Trong phán đoán của Đường Tại Thiên, phía sau lưng Tiêu Phàm là một môn phái to lớn đã ẩn mình khỏi thế gian. Thực lực của Tiêu Phàm mạnh như vậy, thế thì cả môn phái phía sau sẽ còn phải lợi hại đến mức nào?

"Đường đại ca, sau này ta còn phải nhờ ngươi nói vài lời tốt đẹp về ta trước mặt Tiêu thiếu gia."

Dương Vĩnh An nói. Đường Tại Thiên cười đáp:

"Nói hay không bằng làm tốt, Dương Vinh và Trương Hồng Anh đối xử với ngươi như vậy, thế thì bây giờ ngươi làm cho bọn hắn thảm một chút, vậy thì chắc chắn Tiêu thiếu gia cũng sẽ rất vui. Đúng rồi, chỗ ta còn rất nhiều xe tốt, bây giờ ta cho ngươi mượn tạm hai chiếc để đền cho Tiêu thiếu gia nhé?"

Chương 180: Tiêu Thiếu Gia Vui Là Được

Dương Vĩnh An gật đầu liên tục:

"Được, cảm ơn Đường đại ca. Ngươi cứ chọn chiếc đắt nhất ấy, ta nhất định sẽ mua lại trả cho ngươi trong thời gian ngắn nhất."

"Được.”

Đường Tại Thiên gật gật đầu:

“Thực ra thì ta đã đem xe qua tặng trước rồi, sau khi biết xe của Tiêu thiếu gia bị đập ta đã cho người đem xe đến rồi, sáng nay xe đã được đem đến Z thành.”

…

Dương Vĩnh An dò hỏi:

"Ông chủ Đường, hai chiếc xe kia theo thứ tự là loại gì vậy?"

Đường Tại Thiên mỉm cười nói:

"Biết Tiêu thiếu gia thích Lamborghini, ta đã tốn không ít tâm tư mới lấy được một chiếc Lamborghini hàng độc, tốn tám mươi triệu. Còn một chiếc là Ferrari Rafa, chiếc này rẻ hơn, chỉ tốn hơn hai mươi triệu."

Dương Vĩnh An gật đầu, hai chiếc xe cộng lại cũng hơn một trăm triệu, bồi thường cho Tiêu Phàm cũng không tệ lắm.

"Ông chủ Đường, cám ơn ngươi."

Dương Vĩnh An nói.

Đường Tại Thiên khoát tay nói:

"Tiêu thiếu gia vui là được, chắc ngươi biết chỗ để xe của Tiêu thiếu gia rồi, ta cũng đã sang tên xe cho Tiêu thiếu gia rồi, hợp đồng để sẵn ở trên xe. Ngươi nhớ nghe điện thoại của tài xế chở hàng."

...

"Học trưởng, mười lăm phút trước, quản lý an ninh đã tới đưa tới chìa khóa xe. Có người đến tặng hai chiếc xe cho ngươi."

Tiêu Phàm vừa thức dậy sau khi nghỉ trưa thì Tô Ấu Vi nói. Hắn ngủ ở chung cư Tử Kinh, nhưng không phải ngủ chung với Tô Ấu

Vi. Tạm thời Tô Ấu Vi vẫn chưa muốn để Tiêu Phàm bản thân là một hacker lợi hại. Mà bản thân Tiêu Phàm cũng có bí mật.

"Chắc là Dương gia bồi thường, chúng ta xuống lầu xem thử xe mới đi."

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Tô Ấu Vi kinh ngạc nhìn Tiêu Phàm:

"Người tặng xe lúc đầu có năng lực lớn vậy sao? Thế mà khiến Dương gia bồi thường nhanh như vậy.”

“Năng lực của hắn không hề nhỏ."

Tiêu Phàm cười cười nói.

Không bao lâu sau, hai người Tiêu Phàm đã đến nhà để xe, chung cư Tử Kinh là chung cư cao cấp, nhưng giờ cũng có không ít người tụ tập cạnh hai chiếc xe, còn có người của bên quản lý an ninh trông chừng ở gần đó.

"Tiêu tổng, ngài tới rồi."

Thấy Tiêu Phàm, người bảo vệ vội vàng chào.

"Anh đẹp trai, đây là xe của ngươi à? Ta có thể vào trong ngồi một chút chứ?"

Có một em gái với dáng vẻ rất xinh đẹp ánh mắt lóe sáng nói. Tiêu Phàm bước qua một bên, em gái liền nhìn thấy Tô Ấu Vi phía sau Tiêu Phàm.

"Anh đẹp trai, coi như ta chưa nói gì đi."

Em gái có hơi lúng túng nói, dù giá trị nhan sắc của nàng không tệ, nhưng so với Tô Ấu Vi lại không chỉ kém hơn một bậc.

"Các vị, đều là hàng xóm với nhau, mọi người muốn nhìn lúc nào cũng được, nhưng đừng có xúm lại, cám ơn mọi người."

Tiêu Phàm cười cười nói, hắn nói xong rồi ấn vào chìa khóa xe

Lamborghini hàng độc, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đều nhanh chóng ngồi vào trong chiếc xe này.

"Ầm!"

Khởi động xe, Tiêu Phàm mang theo Tô Ấu Vi vội rời đi.

"Lamborghini hàng độc đó, trên mạng nói có giá tận một trăm triệu, không nghĩ tới hôm nay lại được nhìn thấy."

"So với người ta, chúng ta đều là quỷ nghèo mà thôi."

Có thể mua phòng ở chung cư Tử Kinh đều là người có tiền, nhưng giờ bọn họ đều ước ao hâm mộ, có thể lái được chiếc xe như vậy thì cần tài sản nhiều cỡ nào chứ?

"Học trưởng, ở trên này có viết tên của ngươi này, hiệu suất làm việc của nhà họ Dương cao vậy sao?"

Tô Ấu Vi ngạc nhiên nói. Tiêu Phàm nghiêng đầu đưa mắt nhìn bản hợp đồng trong tay Tô Ấu Vi. Dương Vĩnh An không thể nào nhanh như vậy đã chuẩn bị được hai chiếc xe này, hẳn là do Đường Tại Thiên chuẩn bị sẵn.

"Ấu Vi, giờ trong lòng ngươi thoải mái rồi chứ. Đúng rồi, ta còn biết một tin tức, Dương Vinh không phải là con trai ruột của cha hắn, ta đoán hắn và mẹ hắn sẽ bị đuổi ra khỏi cửa sướm thôi."

Tiêu Phàm cười ha ha nói, ánh mắt Tô Ấu Vi sáng lên:

"Nói như vậy, sau này hắn sẽ không đến gây phiền phức cho chúng ta nữa."

"Ừm."

Tiêu Phàm gật đầu.

Tô Ấu Vi đột nhiên sửng sốt nói:

"Học trưởng, đây là đường đến trường học mà."

Tiêu Phàm cười nói:

"Ta định đưa ngươi đi học đó. Mấy nay ta không có tiết, mà ngươi lại còn không ít tiết học, ngươi đi xuống từ chiếc xe này sẽ không còn người nào dám bám lấy ngươi nữa. Ngươi có thể nói với người khác rằng ngươi đã có bạn trai rồi. Cụ thể là ai thì trước mắt ngươi đừng nói ra, tạm thời ta vẫn không quen bị nhiều người nhìn chằm chằm lắm."

Tô Ấu Vi gật đầu.

Chung cư Tử Kinh cách trường học rất gần, chiếc xe nhanh chóng dừng trước cổng lớn của trường học, không ít người nhìn về phía chiếc xe.

"Nào, hôn một cái đi."

Tiêu Phàm cười híp mắt nói, sắc mặt Tô Ấu Vi ửng hồng, đầu nàng dựa sát vào hôn Tiêu Phàm một cái nhanh như chớp, nàng vội vàng xuống xe.

"Là Tô Ấu Vi."

"Xong rồi, xong rồi, nữ thần của ta bay đi mất rồi."

"Dương Vinh luôn xem Tô Ấu Vi là của riêng, chỉ e người này gặp rắc rối rồi."

Chương 181: Chuyện Lúc Trước, Ta Xin Lỗi

Tô Ấu Vi nhanh chóng rời đi, rất nhiều người đều nghị luận ầm ĩ, một người trong đó khá hiểu về xe nên vội vàng tra điện thoại di động một chút, hắn khiếp sợ nói:

"Đó thật sự là Lamborghini hàng độc, trên web nói có giá một trăm triệu đó."

"Hít!"

Mấy người xung quanh hít vào một hơi.

"Nói như vậy, Dương Vinh cũng phải tránh sang một bên rồi."

"Tài sản Dương gia có vài tỷ, nhưng tuyệt đối không thể nào lấy ra một trăm triệu để mua xe cho hắn, xe của hắn là Porsche 911, chưa tới hai triệu."

Tin tức liên quan nhanh chóng truyền khắp diễn đàn trường học, có người còn chụp hình lại.

"Lamborghini hàng độc, tài sản nhà ta gom lại mới có thể mua được chiếc xe như vậy, haiz."

"Không theo đuổi được Tô Ấu Vi rồi."

Ở đại học D, có không ít người theo đuổi Tô Ấu Vi, Lamborghini hàng độc khiến bọn hắn cảm thấy tuyệt vọng sâu sắc.

Nếu Tô Ấu Vi bước xuống từ chiếc Đại Ngưu lúc trước của Tiêu Phàm, bọn họ còn có lòng tin để tranh giành, giờ bước từ chiếc Lamborghini hàng độc xuống, bọn họ thật sự tranh không nổi. Tài sản nhà bọn họ nhiều lắm cũng chỉ mấy tỷ.

"Ấu Vi, chuyện lúc trước ta...ta xin lỗi."

Tống Khiết tới tìm Tô Ấu Vi, trong lòng nàng lo lắng không yên. Tô Ấu Vi lại tìm được bạn trai còn lợi hại hơn cả Dương Vinh, nếu đối phương muốn nhằm vào nàng còn không phải là chuyện dễ dàng sao?

Tô Ấu Vi cau mày nói:

"Tống Khiết, ngươi đổi chuyên ngành đi, chuyên ngành này của chúng ta không thích hợp với ngươi, ta cảm thấy ngươi qua chuyên ngành truyền thông thì tốt hơn, còn không thì ngươi đổi sang trường khác đi."

Sắc mặt Tống Khiết tái nhợt, Tô Ấu Vi bây giờ tuyệt đối có năng lực bắt nàng nghỉ học.

"Ta...ta đổi chuyên ngành khác. Ngươi nói đúng, chuyên ngành này không thích hợp với ta."

Tống Khiết nói.

...

Đến nửa đêm, Tiêu Phàm ngủ ở chung cư cũ, tạm thời, hắn cũng không định ở chung với Tô Ấu Vi.

Hiện giờ, tin tức ồn ào xôn xao lộ ra trên diễn đàn trường học, mấy ngày này sẽ không tiện để hắn đến tìm Tô Ấu Vi, rất dễ bị người phát hiện. Tuy với năng lực hiện nay của hắn, dù có lộ ra cũng không có vấn đề gì lớn, nhưng nếu có một số người biết chuyện đi điều tra, thì rất dễ bị lộ ra những chuyện khác.

Phiền phức có thể tránh được thì tốt nhất nên tránh.

"Cốc cốc!"

Một chiếc gương lớn trong phòng ngủ bị phát ra tiếng gõ, chiếc gương này là Tiêu Phàm mới mua.

"Ông nội, sao người lại tìm ta vào lúc này?"

Giờ Tiêu Phàm còn chưa ngủ, hôm nào hắn cũng luyện tinh thần niệm lực đến mười một giờ đêm.

Tiêu Hải cười híp mắt nhìn Tiêu Phàm:

"Cháu ngoan, cách này của ngươi vô cùng tốt, ông nội đã thuận lợi đoạt được thành Thánh Nguyên rồi, thành Thánh Nguyên còn là thành trì lớn trong khu vực đó."

Tiêu Phàm tò mò nói:

"Thành Thánh Nguyên mạnh cỡ nào vậy?"

Tiêu Hải nói:

"Thành Thánh Nguyên là thành trì có thực lực đứng thứ tư của đế quốc Thần Diễm, cũng là thành trì hạng nhất ở khu vực Tây Bắc. Đoạt được thành Thánh Nguyên, tiếp đó, ông nội chỉ cần tốn thêm chút thời gian là có thể chiếm được cả Tây Bắcrồi."

Ánh mắt Tiêu Phàm cũng lộ ra vẻ vui mừng, Tiêu Hải chiếm được địa bàn càng lớn, tỷ lệ thành công sẽ càng cao.

"Ông nội, đế quốc Thần Diễm lớn như thế nào, có bao nhiêu người? Hiện giờ, ngươi có bao nhiêu tướng sĩ trong tay vậy?"

Tiêu Phàm tò mò dò hỏi.

Tiêu Hải cười nói:

"Lãnh thổ của đế quốc Thần Diễm rộng gần gấp đôi nước Hoa, tổng cộng khoảng hai trăm năm mươi triệu người, tướng sĩ trong tay ta hiện giờ có tầm ba trăm nghìn người. Nếu ta đoạt được toàn bộ đất Tây Bắc, đoán chừng có thể lên tới năm trăm nghìn người."

Tiêu Phàm thầm chậc lưỡi, trong tay có năm trăm nghìn tướng sĩ, nghe qua đã thấy rất trâu bò đó.

"Cháu ngoan, bên chúng ta hiện đang có tuyết lớn tạm thời không tiện tấn công, tiếp theo chuyện chính của ông nội là giúp ngươi tăng thực lực lên."

…

Tiêu Phàm nói:

"Ông nội, bên ta không cần gấp vậy đâu. Bên ngươi cũng có lúc trời quang mà phải không? Chẳng lẽ đều không tấn công suốt cả mùa đông sao?"

Tiêu Hải cười nói:

"Chiếm được cả Tây Bắc còn cần một chút thời gian, hơn nữa đến lúc đó dù có được năm trăm nghìn tướng sĩ, nhưng điều ta lo là sức mạnh chiến đấu. Bọn họ còn cần phải được huấn luyện hàng loạt."

Tiêu Phàm gật đầu:

"Ông nội, vậy tiếp theo ngươi cần những món đồ gì?"

Tiêu Hải suy nghĩ một chút nói:

"Đánh chiếm được thành Thánh Nguyên rồi nên chúng ta nhiều vải bông để dùng nên không có vấn đề gì lớn, sắp tới là cần áo giáp nhất, còn cần cả đao nữa."

Tiêu Phàm gật đầu.

Tiêu Hải nói:

"Cháu ngoan, những cây đao kia của ngươi đều được chế tạo từ vật liệu thép đặc biệt tốt nhất à? Trải qua mấy trận chiến rồi mà trên đao đều không bị sứt mẻ gì. Đao này hẳn rất đắt, áo giáp thì ngươi cứ dùng vật liệu thép bình thường là được rồi."

Tiêu Phàm cười nói:

"Ông nội, đao của các tướng sĩ dùng loại càng tốt thì thương vong của bọn hắn sẽ càng ít, áo giáp rất nặng nên dùng loại thép đặc biệt nhất định không ổn, ta không mua nổi. Ông nội, ngươi có cần dùng giáo không? Ta thấy binh lính trong phim thường dùng giáo nhiều hơn."

Chương 182: 'Phát Minh' Của Ông Nội

Tiêu Hải suy nghĩ một chút rồi nói:

"Nếu ngươi đủ tiền thì mua một ít, chỉ cần giáo nhọn là được, sau khi chuyển qua đây, ta sẽ để người phân chia mấy cây giáo sao cho phù hợp."

"Móng sắt ngựa thì sao?"

Tiêu Phàm hỏi.

Tiêu Hải ho nhẹ một tiếng nói:

"Ông nội cũng đã 'phát minh' ra móng sắt ngựa vào mấy năm trước, vì phát minh lúc đó mà Ông nội còn được thăng một bậc quan đấy."

Tiêu Phàm không ngừng cười ha ha nhìn Tiêu Hải, hay cho phát

minh này.

Tiêu Hải trợn mắt nói:

"Ngươi cười cái gì? Thế giới này không có, để lão tử làm ra thì không phải là phát minh à? Lão tử còn phát hiện một thứ khác nữa."

"Nổi nóng rồi, Ông nội nổi nóng rồi. Người tự xưng lão tử ở trước mặt ta, đấy không phải là hạ thấp bối phận của mình sao?"

Tiêu Phàm cười híp mắt nói.

Tiêu Hải đảo mắt:

"Tiểu tử thúi, ngày thường ngươi nên đọc thêm nhiều sách lịch sử đi, nhất là mấy bộ tự truyện của hoàng đế gì đó, học ít cách làm hoàng đế."

"Trình độ văn hóa này của ta, chinh phạt thiên hạ làm hoàng đế thời gian đầu còn được, thời gian lâu dài, quốc gia còn không phải bị ta dày vò ta đến tan nát mới là lạ."

"Ngươi học từ việc nhỏ cũng được, đến lúc đó tới đây thay ta làm hoàng đế."

Tiêu Phàm tức giận nói:

"Ông nội, ngươi cứ chiếm được giang sơn trước đã rồi hãy nói. Đúng rồi, ngoài đế quốc Thần Diễm ra cũng còn có không ít quốc gia mà, sau khi người chiếm được đế quốc Thần Diễm rồi có thể mở rộng ranh giới đế quốc ra thêm mà."

Ánh mắt Tiêu Hải sáng lên, bảo hắn làm hoàng đế có hơi khó, nhưng bảo hắn đánh chiếm mở rộng lãnh thổ càng thêm thì hắn rất vui sướng.

"Cháu ngoan, ông nội nhất định sẽ đoạt được giang sơn to lớn này vì ngươi."

Tiêu Hải cười ha ha nói.

Trò chuyện với Tiêu Phàm được một lúc thì bóng dáng Tiêu Hải biến mất không thấy đâu nữa, lần này, hắn không truyền long khí cho Tiêu Phàm, cũng không đưa dị năng cho Tiêu Phàm. Lần trước, Tiêu Phàm đạt được dị năng thuấn di, cái này còn phải mất tới một tháng để tiêu hóa hết. Còn truyền long khí cho Tiêu Phàm thì hắn vẫn chưa luyện hóa xong.

...

Mấy ngày trôi qua, tại tập đoàn Trường Không.

Dư Thọ Nhân gọi Giang Văn vào phòng làm việc của mình.

"Giang Văn, đã xảy ra chuyện gì, không phải ta đã bảo ngươi tìm sát thủ trên web đen để giải quyết Tiêu Phàm sao? Tại sao lâu vậy rồi mà sát thủ vẫn chưa hành động, Tiêu Phàm còn đang sống khỏe kia kìa. Hắn lại còn lái chiếc xe thể thao mới."

Dư Thọ Nhân trầm giọng nói, Giang Văn có chút nghi ngờ nói:

"Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, lẽ ra hôm nay đã có hành động rồi, cách kỳ hạn ước định chỉ còn lại hai ngày. Xe của Tiêu Phàm là do Đường Tại Thiên đưa."

Dư Thọ Nhân cau mày nói:

"Đường Tại Thiên trước đã tặng Tiêu Phàm hai chiếc xe thể thao, bây giờ lại đưa thêm cho hắn hai chiếc xe còn đắt hơn."

Giang Văn nói:

"Chắc là khả năng giám định nguyên thạch của Tiêu Phàm rất mạnh."

Dư Thọ Nhân trầm mặc một hồi, nói:

"Trong vòng hai ngày, nếu hắn còn chưa chết, cứ tìm thêm vài sát thủ càng lợi hại hơn đi, tốn thêm chút tiền cũng không sao."

"Vâng, ông chủ."

Giang Văn rời đi.

Dư Thọ Nhân suy nghĩ một chút rồi bấm số điện thoại của Lục gia:

"Lục gia, không rõ thế nào mà sát thủ vẫn chưa thành công, ta nhất định sẽ mau chóng giết chết Tiêu Phàm."

Ở đầu bên kia điện thoại, Lục gia trầm giọng nói:

"Dư Thọ Nhân, ta sai người điều tra thẻ ngân hàng của Tiêu Phàm, hiện giờ trong thẻ ngân hàng của hắn có khoảng bốn trăm triệu tỷ, hắn và Triệu gia huyện Lôi Sơn cũng có qua lại về tiền bạc. Ngươi đừng xem nhẹ hắn."

Lục gia nói đến đây liền cúp điện thoại.

Ánh mắt Dư Thọ Nhân lộ ra vẻ kinh ngạc, trong thẻ ngân hàng của Tiêu Phàm vậy mà có tới bốn trăm triệu tỷ.

"Đường Tại Thiên đưa hắn nhiều tiền như vậy, còn tặng cho hắn xe thể thao cao cấp, điều này có chút vấn đề."

Dư Thọ Nhân thầm nghĩ trong lòng.

Coi như Tiêu Phàm nổi trội tại phương diện năng lực giám định nguyên thạch đi chăng nữa Đường Tại Thiên cũng không nhất thiết phải bỏ ra lợi ích lớn đến vậy. Điều này khiến hắn cảm thấy Đường Tại Thiên dường như có chút đang lấy lòng Tiêu Phàm.

"Nếu không giết chết người này, sau sẽ thành họa lớn."

Dư Thọ Nhân tự lẩm bẩm.

Đêm khuya, Tô Ấu Vi xâm nhập vào điện thoại của Dư Thọ Nhân, sau lần xâm nhập đầu tiên, nàng có giữ lại cửa nhỏ để lần sau có xâm nhập lại vào điện thoại của Dư Thọ Nhân sẽ dễ dàng hơn. Nàng nhanh chóng chuyển không ít dữ liệu âm thanh trong điện thoại của Dư Thọ Nhân ra. Hắn ta còn không biết chiếc điện thoại có tính an toàn rất cao này đều đã ghi lại lời nói của hắn.

Mỗi ngày trước khi đi ngủ, Tô Ấu Vi đều sẽ kiểm tra.

"A…"

Năm phút trôi qua, ánh mắt Tô Ấu Vi sáng lên.

Nàng nghe thấy cuộc đối thoại giữa Dư Thọ Nhân và Giang Văn.

"Sát thủ web đen?"

Chương 183: Kiếm Nhiều Tiền Một Chút

Vẻ mặt Tô Ấu Vi trở nên nghiêm trọng, Giang Văn cũng không dùng điện thoại di động của mình để đăng ký web đen, nàng không điều tra được người Giang Văn liên lạc là ai, cũng không có cách nào tra được sát thủ giờ đang ở đâu.

"Tinh!"

Tiếng nhắc nhở trong điện thoại di động của Tiêu Phàm vang lên.

Trên Thần Nhãn, đại thần hacker gửi một tin tức tới.

"Vừa điều tra ra được đám người Dư Thọ Nhân mời sát thủ web đen đến giết ngươi, thời hạn hành động chỉ còn có hai ngày, cẩn thận."

Tiêu Phàm nhìn thấy tin tức, hắn lẩm bẩm trong lòng, tên sát thủ web đen Horace kia còn đang ở trong nhà xác bệnh viện kia kìa.

"Cảm ơn đại thần. Đại thần, ngươi có tin gì về thế lực phía sau Dư Thọ Nhân không?"

Tiêu Phàm gửi tin tức hỏi.

"Vẫn chưa có."

Ánh mắt Tô Ấu Vi lộ ra vẻ lo lắng, nếu sát thủ web đen không hoàn thành nhiệm vụ trong thời hạn sẽ bị trừ điểm sát thủ, rất có thể sát thủ sẽ hành động trong hai ngày cuối cùng này. Dữ liệu âm thanh mà nàng tải về vẫn chưa nghe xong, nên Tô Ấu Vi tiếp tục nghe.

"Trong thẻ ngân hàng của học trưởng có bốn trăm triệu tỷ?"

Vẻ mặt Tô Ấu Vi có hơi dại ra. Nàng có bản ghi âm điện thoại của Dư Thọ Nhân nên dĩ nhiên nàng cũng đã nghe thấy được những lời của Lục gia.

Có thể mời nàng ăn cơm ở nhà hàng xa hoa, Tô Ấu Vi biết Tiêu Phàm cũng có chút tiền, nhưng trong suy nghĩ của nàng, thẻ ngân hàng của Tiêu Phàm nhiều lắm cũng chỉ có mấy triệu. Nàng không ngờ tới, vậy mà Tiêu Phàm lại có tới mấy trăm triệu.

"Ta còn muốn sau này kiếm nhiều tiền một chút, dù học trưởng có đổ thạch thua, chúng ta vẫn có thể có cuộc sống thật tốt, không nghĩ tới học trưởng lại kiếm được nhiều như vậy."

Tô Ấu Vi tự lẩm bẩm. Nàng gia nhập cơ quan quốc gia khả năng tiền lương hàng năm cũng từ chục triệu trở lên, nhưng dù vậy nàng muốn kiếm được bốn trăm triệu cũng phải cần ba mươi năm.

Trong khi đó, Tiêu Phàm kiếm được bốn trăm triệu cũng chỉ là chuyện trong hai ba tháng gần đây.

"Haizz!"

Qua một hồi lâu, Tô Ấu Vi thở dài một hơi. Nàng biết phương diện kiếm tiền của bản thân e là không có cách nào so với Tiêu Phàm, nhưng Tô Ấu Vi có lòng tin mạnh mẽ về kỹ thuật hacker của mình, ở mặt này nàng nhất định có thể giúp Tiêu Phàm một tay.

…

"Dương Tổng, ngồi đi."

Tiêu Phàm mỉm cười nói, hắn đã hẹn gặp Dương Vĩnh An.

Dương Vĩnh An ngồi xuống rồi nói:

"Tiêu thiếu gia, ta đã mời luật sư tốt nhất, tuyệt đối sẽ khiến đám người Trương Hồng Anh bị đuổi ra khỏi cửa, sau này, họ sẽ không còn ngày lành tháng tốt nào nữa."

Tiêu Phàm nói:

"Dương Tổng, đây là chuyện trong nhà ngươi, ngươi cứ xem rồi

làm đi. Ta tìm ngươi là có chuyện khác, bên dưới tập đoàn Hắc Thạch có một công ty chế tạo đạo cụ điện ảnh và truyền hình, quy mô còn không nhỏ, đúng chứ?"

Dương Vĩnh An gật đầu:

“Vâng, Tiêu thiếu, ở phương diện này chúng ta cũng coi như có chút danh tiếng."

Tiêu Phàm nói:

"Vậy có thể chế tạo được áo giáp cổ đại không? Không phải là kiểu đạo cụ, mà là áo giáp thật có thể sử dụng trong thực chiến, lực phòng ngự và tính thực dụng nhất định phải mạnh."

Dương Vĩnh An cười nói:

"Tiêu thiếu, việc này tất nhiên là có thể rồi, có mấy đoàn quay phim chú trọng sự chân thật, dù phần lớn đều dùng hàng giả, nhưng có một số chiếc đều được làm rất thật."

Ánh mắt Tiêu Phàm sáng lên.

"Lực phòng ngự thế nào?"

Dương Vĩnh An nói:

"Cái này nói thế nào nhỉ? Lực phòng ngự có liên quan đến vật liệu, độ dày, cũng liên quan đến loại áo giáp mà ngươi muốn tạo ra. Cụ thể thế nào thì ta cũng không hiểu quá rõ."

Tiêu Phàm nói:

"Có thể tìm một chuyên gia về phương diện này không, gọi video trò chuyện thử xem."

"Không thành vấn đề."

Dương Vĩnh An vội nói.

Hắn gọi điện thoại đi, năm phút trôi qua, Dương Vĩnh An thêm wechat của một người rồi tiếp nhận cuộc gọi video, ở đầu video

bên kia là một nam nhân trung niên khoảng bốn mươi năm mươi tuổi.

"Dương tổng, ta tên là Quách Kim, nghe nói ngươi muốn biết thông tin về phương diện áo giáp, ta có hiểu biết khá tốt về các loại áo giáp cổ đại."

Người trung niên nói.

Dương Vĩnh An nhìn Tiêu Phàm:

"Là vị Tiêu tổng bên cạnh ta muốn biết, Tiêu tổng hỏi ngươi cái gì thì ngươi cứ trả lời cái đó là được."

Tiêu Phàm nói:

"Nếu chế tạo áo giáp thực chiến trên quy mô lớn, ngươi có đề cử áo giáp loại nào dùng tốt không, phải suy tính đến lực phòng ngự, tính thực dụng và cả chi phí vân vân."

"Theo lời Tiêu tổng nói, quy mô lớn đến cỡ nào?"

Quách Kim dò hỏi.

"Một trăm nghìn bộ trở lên."

Khóe miệng Quách Kim giật giật.

Hắn cảm thấy Tiêu Phàm đang nói đùa mình, xã hội bây giờ ai lại sản xuất ra nhiều áo giáp như vậy mà làm gì? Dù tổ kịch cần sự chân thật, vậy cần cũng phải mời rất nhiều diễn viên quần chúng rồi.

"Quách Kim, ngươi nghĩ kĩ rồi trả lời vấn đề của Tiêu tổng."

Dương Vĩnh An trầm giọng nói. Trong lòng Quách Kim rùng mình, hắn vội cẩn thận suy nghĩ. Qua một lúc sau, Quách Kim nói:

"Vật liệu có thể sử dụng thép có tỷ lệ mangan cao sẽ tiết kiệm chi phí. Áo giáp thì kiểu dáng Minh Quang Khải thời Đường và kiểu Tây Phương cổ cũng không tệ lắm."

Chương 184: Một Trăm Nghìn Bộ Trong Một Tháng

"Vậy chọn kiểu Minh Quang Khải đi."

Tiêu Phàm nói.

Hắn cũng đã điều tra một số tài liệu, Minh Quang Khải sẽ linh hoạt hơn, lực phòng ngự kém hơn chút nhưng cũng có thể chấp nhận được.

Hơn nữa, gia gia mang theo một đám binh lính mặc áo giáp cổ đại phương Tây xung phong liều chết, nhìn có hơi không ổn, để đám binh lính mặc Minh Quang Khải trông sẽ thoải mái hơn.

"Áo giáp kiểu vậy sẽ rất hao tốn công sức, dù là số lượng lớn nhưng giá thành cũng có thể tới ba đến bốn ngàn một bộ."

Quách Kim suy tính một lúc lâu rồi nói.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu, giá tiền này vẫn có thể chấp nhận được, đao mà hắn định chế cũng ba ngàn năm trăm một thanh, nhưng chất liệu còn tốt hơn áo giáp nhiều.

Giá một trăm nghìn bộ là khoảng ba đến bốn trăm triệu.

Thẻ của hắn còn có bốn trăm triệu, thanh toán khoản tiền này không có vấn đề gì cả.

"Tốc độ sản xuất thì sao?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Quách Kim nói:

"Xưởng chế tạo cần các loại linh kiện sản xuất vẫn khá nhanh, tốc độ cụ thể phụ thuộc vào việc có bao nhiêu công nhân, có thể để công nhân làm thành dây chuyền sản xuất."

"Có thể làm một trăm nghìn bộ trong một tháng được không?"

Quách Kim lắc đầu:

"Dù có tuyển rất nhiều công nhân cũng không thể giải quyết trong một tháng. Công nhân mới vào đều là người học nghề, nếu có lượng lớn công nhân lành nghề thì ngược lại còn có thể. Nhưng cũng cần ít nhất ba tháng."

Tiêu Phàm gật đầu:

"Cảm ơn nhiều."

Hắn tắt video nhìn Dương Vĩnh An.

"Dương Tổng, ta chuyển hai trăm triệu làm tiền đặt cọc trước cho một trăm nghìn bộ áo giáp. Năm mươi nghìn bộ giao trước trong vòng hai tháng, năm mươi nghìn bộ còn lại giao trong vòng ba tháng."

Dương Vĩnh An kinh ngạc nhìn Tiêu Phàm.

"Tiêu thiếu, ngươi nói thật à?"

Tiêu Phàm gật đầu:

"Tất nhiên. Tốc độ càng nhanh càng tốt, chất lượng nhất định phải vượt trội, chuyện này ngươi phải tự mình quan sát, nếu có gì sai sót đừng trách ta không khách sáo."

Vẻ mặt Dương Vĩnh An vẻ nghiêm túc nói:

"Tiêu thiếu, ta nhất định sẽ hoàn thành tốt."

Tiêu Phàm nói:

"Một trăm nghìn bộ này cũng chỉ là đợt đầu tiên, sau đó vẫn sẽ còn nữa. Đến lúc đó, ngươi cứ theo giá vốn đợt đầu tiên cho ta, đến hôm sau ta sẽ trả tiếp khoản tiền còn lại cho ngươi."

Dương Vĩnh An vội nói:

"Tiêu thiếu gia, chỉ cần ngươi muốn, toàn bộ đều tính theo giá vốn

cho ngươi."

"Công ty ngươi còn có các cổ đông, họ không có ý kiến gì sao?"

Dương Vĩnh An trầm giọng nói:

"Họ nếu mà có ý kiến, đến lúc đó để cho họ rút cổ phần rồi cút đi."

Tiêu Phàm gật đầu.

"Vậy được, ta liền chiếm chút lợi của ngươi."

Dương Vĩnh An vội nói:

"Tiêu thiếu gia xem ngươi nói kìa, ta rất vui sướng khi có thể phục vụ cho Tiêu thiếu gia."

"Tuyển nhiều công nhân chút, trả đủ tiền lương cho họ thì chất lượng mới được bảo đảm."

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói.

Dương Vĩnh An gật đầu:

"Tiêu thiếu gia yên tâm, ta sẽ tự mình tới giám sát, đến lúc đó, những bộ áo giáp này chỉ cần có một cái không đạt tiêu chuẩn chất lượng, ta để cho Tiêu thiếu gia ngươi xử lý sao cũng được."

"Được, có những lời này của ngươi thì ta yên tâm rồi. Làm việc cho tốt, sau này chắc chắn sẽ có chỗ lợi cho ngươi."

Tiêu Phàm khẽ cười nói:

"Đúng rồi, lại chế tạo thêm một trăm nghìn cây giáo, chỉ cần giáo nhọn. Đều dùng thép mangan tỷ lệ cao và phải có khả năng phá áo giáp mạnh."

Dương Vĩnh An gật đầu, cái này hơi nhạy cảm hơn so với áo giáp nhưng lại không nhạy cảm bằng đao.

Tuy nhiên với năng lực của hắn thì không có vấn đề gì to tát.

"Gửi cho ta sô tài khoản của ngươi, trong hai ngày ta sẽ chuyển

tiền cho ngươi, hạn ngạch thẻ ngân hàng của ta không đủ."

Tiêu Phàm nói xong thì đứng dậy rời đi, Dương Vĩnh An có chút nghi ngờ, Tiêu Phàm cần những thứ đồ chơi này làm gì?

"Áo giáp, giáo, có chống lại súng ống cũng vô dụng."

Dương Vĩnh An tự lẩm bẩm, dùng súng còn có lợi hơn.

"Chẳng lẽ Tiêu Phàm cố ý muốn tiến quân vào giới điện ảnh hay sao, muốn tạo ra một bộ điện ảnh cấp sử thi à?"

Dương Vĩnh An thầm nghĩ trong lòng. Đây cũng không phải không thể.

Nếu đại thiếu gia hào môn có sở thích như vậy, tiêu một số tiền lớn để quay một bộ điện ảnh cấp sử thi là hoàn toàn hợp lý. Mấy trăm triệu đối với người bình thường mà nói dùng mấy đời cũng kiếm không được, nhưng giá chiếc xe mà Đường Tại Thiên đưa tặng Tiêu Phàm cũng đã vượt qua một trăm triệu, chút tiền này với Tiêu Phàm mà nói thực sự không tính là gì.

"Tinh."

Dương Vĩnh An gửi tài khoản cho Tiêu Phàm, hắn nhanh chóng nhận được chuyển khoản một trăm triệu.

"Xem ra Tiêu thiếu gia không nói đùa. Phải mau chóng tuyển người bắt đầu làm việc thôi."

Dương Vĩnh An nhanh chóng lên đường, muốn hoàn thành nhiệm vụ mà Tiêu Phàm giao cho hắn trong vòng ba tháng cũng không phải là chuyện dễ dàng.

“Vẫn phải đi kiếm tiền rồi."

Tiêu Phàm tự lẩm bẩm.

Chương 185: Quan Hệ Giữa Hai Nước

Một trăm nghìn bộ áo giáp phải tiêu hết ba bốn trăm triệu, đến lúc

đó hắn cũng không còn dư lại bao nhiêu nữa, chỗ Triệu Tông Tường đang xây kho hàng cho hắn, cũng còn phải trả một khoản tiền nữa.

Hơn nữa sau này vẫn còn phải mua những vật dụng khác. Những thứ như lương thực, muối, đường không chừng sau này bên Tiêu Hải cũng vẫn còn cần.

Ban đầu, hắn chuyển lượng lương thực đủ cho người của Tiêu Hải ăn được trong thời gian dài, nhưng sắp tới số lượng binh lính của Tiêu Hải rất có thể sẽ đạt tới năm trăm nghìn người.

Tuy đánh hạ được các thành trì lớn như thành Thánh An, nhất định sẽ có kho lương, nhưng chiến tranh loạn lạc hiển nhiên sẽ dẫn đến việc giảm sản lượng lương thực, kho lương của dân chúng cũng chưa chắc đã đủ ăn.

"Đợi một chút. . . sau này ta sẽ đi một chuyến đến Hành Dương quốc."

Tiêu Phàm hơi híp mắt, hắn có khả năng ẩn thân, thuấn di, hoàn toàn có thể lẻn vào kho lương của Hành Dương quốc mà.

Với quan hệ giữa nước Hành Dương quốc và nước Hoa, hắn có vét sạch kho lương của họ cũng không có một chút gánh nặng nào trong lòng.

…

Hai ngày sau, Tô Ấu Vi thở phào nhẹ nhõm, Tiêu Phàm vẫn ổn, nàng nghĩ có thể sát thủ đã từ bỏ hành động.

"Giang Văn, chuyện gì đã xảy ra thế hả? Thời hạn đã đến nhưng Tiêu Phàm vẫn còn sống và sinh hoạt động bình thường. Cảnh sát hiện vẫn đang điều tra ta. Nếu Tiêu Phàm không chết, chúng ta sẽ không được sống yên ổn đâu."

Sắc mặt của Dư Thọ Nhân âm trầm nói.

Dư Thọ Nhân biết cảnh sát luôn theo dõi hắn 24/24, điều này khiến hắn rất khó chịu. Ngay cả khi bên kia khó mà điều tra được gì, thì việc bị cảnh sát theo dõi 24/24 giờ cũng rất khó chịu.

"Ông chủ vẫn tiếp tục tìm người tạo tai nạn bất ngờ sao?"

Giang Văn hỏi. Dư Thủ Nhân hít sâu một hơi nói:

"Không cần tìm người tạo tai nạn nữa, chỉ cần tìm một sát thủ hàng đầu giết hắn, tốn thêm một ít tiền cũng không thành vấn đề."

Giang Văn nói:

"Ông chủ, Đường Tại Thiên có vẻ rất thích Tiêu Phàm. Nếu hắn bị giết như vậy, liệu Đường Tại Thiên có để cảnh sát điều tra mãi không buông không?"

"Đường Tại Thiên sao?"

Dư Thọ Nhân cau mày, tài sản của Đường Tại Thiên nhiều hơn hắn. Nếu Đường Tại Thiên thật sự yêu cầu cảnh sát toàn lực điều tra, cảnh sát điều tra ba năm năm năm là chuyện bình thường. Đến lúc đó, hắn cũng không thể thuê thêm sát thủ giết chết Đường Tại Thiên được?

Điều này sẽ phá vỡ rất nhiều quy tắc. Đường Tại Thiên là một đại gia có tài sản hàng tỷ, nếu hắn tùy tiện ám sát một người ở cấp bậc này, những đại gia còn lại sẽ cảm thấy lo lắng. Như vậy, hắn chẳng phải sẽ trở thành kẻ thù công khai của tất cả các ông lớn.

Những ông lớn đó chắc chắn sẽ yêu cầu cảnh sát điều tra kỹ lưỡng. Đến lúc đó, sẽ không phải cảnh sát bình thường điều tra, mà là người của tổ an ninh số 9. Dư Thọ Nhân biết một chút thông tin về đội an ninh số 9. Các thành viên của đội an ninh số 9 không phải là người thường, có rất ít vụ án mà họ không điều tra ra.

"Ngươi đi thu xếp đi. Chết là hết. Nếu Tiêu Phàm chết, Đường Tại Thiên chưa chắc còn giúp đỡ hắn tiếp."

Dư Thọ Nhân trầm giọng nói.

Nếu Đường Tại Thiên vẫn muốn ra tay, hắn sẽ thể hiện sức mạnh của mình trước mặt Đường Tại Thiên. Mặc dù tài sản của Đường Tại Thiên nhiều hơn hắn, nhưng theo quan điểm của Dư Thọ Nhân, Đường Tại Thiên chỉ là một người bình thường, trong khi Dư Thọ Nhân hắn lại là một võ giả cao nhất ở cấp bậc Ám Kình.

"Được rồi, ông chủ."

Giang Văn gật đầu. Dư Thọ Nhân phất tay, Giang Văn rời khỏi phòng.

"Nếu không bị cảnh sát đó theo dõi, ta có thể sẽ gặp thấy Đường Tại Thiên ngay bây giờ."

Dư Thọ Nhân tự nhủ. Hắn tin rằng chỉ cần hắn thể hiện tài năng của mình sẽ khiến cho Đường Tại Thiên sợ hãi mà rút lui.

"Vẫn muốn tìm sát thủ sao. ta sẽ không để ngươi có cơ hội ấy đâu."

Tô Ấu Vi lẩm bẩm một mình.

Chương trình nàng viết đã truy xuất từ "Tiêu Phàm" và trực tiếp gửi cho nàng một tin nhắn cảnh báo. Tô Ấu Vi nhanh chóng xâm nhập vào hệ thống giám sát.

Với năng lực của nàng, việc này cũng chỉ như một trò trẻ con.

Tô Ấu Vi đã tìm ra tung tích của Giang Văn thông qua từng manh mối, cuối cùng thấy được Giang Văn đã đến một chung cư bình thường, nơi có một cậu bé mà nàng đang nuôi dưỡng.

"Tầng mười sáu."

Tô Ấu Vi lẩm bẩm, nàng biết tầng mà Giang Văn lên thông qua camera giám sát trong thang máy. Có ba hộ gia đình ở tầng trên cùng, Tô Ấu Vi đã nhanh chóng phong tỏa một trong số đó.

"Đang đến!"

Năm phút sau, Tô Ấu Vi kiểm tra, nàng phát hiện máy tính đã được bật.

"Mức độ bảo mật không thấp."

Tô Ấu Vi thầm nghĩ chắc hẳn rất khó để một hacker cấp cao xâm nhập vào máy tính của Giang Văn.

Tô Ấu Vi nhanh tay gõ bàn phím trên điện thoại di động của nàng,

cuối cùng nàng đã xâm nhập thành công sau hai ba phút.

Nàng nhìn màn hình máy tính của Giang Văn. Giang Văn đã đăng nhập vào web đen, nhưng vẫn chưa chọn được sát thủ phù hợp. Đối với nhiệm vụ ám sát người thuê có thể trực tiếp đưa ra giải thưởng, bằng cách này rất nhiều sát thủ sẽ thấy được, sát thủ cấp cao có quyền lựa chọn trước, cũng có thể hỏi riêng một số sát thủ.

Chương 186: Không Đủ Tiền

Với cùng một mức giá, người trước có thể tìm được một sát thủ giỏi hơn, trong khi người sau lại bảo mật hơn.

Không mất nhiều thời gian để Giang Văn chọn ra một người trong số họ. Bên kia hiển thị đang online. Giang Văn nhanh chóng trò chuyện với bên kia.

"Nhận 86 nhiệm vụ, hoàn thành 81 nhiệm vụ."

Tô Ấu Vi thần sắc nghiêm trọng, tỷ lệ hoàn thành nhiệm vụ như vậy là rất cao. Đôi khi các mục tiêu của nhiệm vụ có thể nằm ngoài dự đoán, độ khó của nhiệm vụ cũng có thể khó hơn nhiều so với dự tính.

Giang Văn không mất nhiều thời gian đàm phán với bên kia. Nàng có một tài khoản trên web đen, nàng chuẩn bị nhập mật khẩu để chuyển một triệu đô la đến trang web của sát thủ, sát thủ chỉ có thể nhận được một triệu đô la sau khi hoàn thành nhiệm vụ.

"Số tiền còn lại không đủ sao?"

Giang Văn cau mày. Sau khi nhập mật khẩu, nàng nhận được thông báo chuyển khoản không thành công và số dư không đủ.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?"

Giang Văn nhanh chóng kiểm tra số dư tài khoản của mình. Tài khoản có hơn ba triệu đô la bây giờ lại không còn xu nào.

Số tiền này là do Tô Ấu Vi chuyển đi. Với năng lực của mình, nàng

có cách để rửa tiền, tự mình tiêu tiền cũng không có vấn đề gì, nhưng nàng không định làm vậy vì không cảm thấy thoải mái khi tiêu số tiền này. Nàng dự định sẽ giấu mặt quyên góp số tiền này cho nhiều trại trẻ mồ côi trên khắp đất nước.

Giang Văn đã mất khoản tiền trên web đen, nếu báo cảnh sát người đầu tiên gặp rắc rối sẽ là nàng.

"Sao ngươi còn chưa trả tiền, ngươi đang đùa với ta sao?"

Sát thủ đang nói chuyện với Giang Văn thiếu kiên nhẫn nói.

"Ta gặp chút vấn đề với tiền của mình, xin hãy chờ một chút."

Giang Văn nhanh chóng trả lời. Nàng nghĩ đến việc gửi thêm một triệu đô la từ một tài khoản bí mật. Nàng chuyển tiền thêm lần nữa nhưng vẫn nhận được không báo không thể thanh toán vì số dư trong tài khoản không đủ.

"Hí…"

Giang Văn há hốc mồm. Nàng hoảng hốt nhìn xung quanh, trong phòng không có ai khác, cửa cũng đang khóa.

"Xin lỗi, ta gặp vấn đề với tiền của mình nên không thể thanh toán ngay bây giờ."

Giang Văn trả lời. Sát thủ tức giận kết thúc cuộc trò chuyện với nàng.

"Giang Văn, nữ, 27 tuổi, sống ở…"

Một hộp thoại tin nhắn đột nhiên xuất hiện trên máy tính của Giang Văn, rất nhiều con chữ nhảy ra từ đó.

"Ngươi...Ngươi là ai?"

Giang Văn kinh hãi nói.

Máy tính không có micrô, Giang Văn nhận ra điều này nên nàng lập tức nhập tin nhắn vào hộp thoại.

"Giang Văn, ngươi có liên quan đến rất nhiều vụ án hình sự như thuê sát thủ. Theo luật pháp của đất nước ta, ngươi sẽ bị tuyên án tử hình ngay. Nhưng nếu ngươi lấy công chuộc tội có thể sẽ miễn được án tử hình ."

Khuôn mặt của Giang Văn tái nhợt, run rẩy trả lời:

"Ngươi là cảnh sát mạng phải không?"

"Đúng vậy, ngươi có thể gọi ta là cảnh sát Hồ."

"Cảnh sát Hồ, có phải ngươi muốn ta làm gián điệp nội bộ để tìm ra thế lực đằng sau Dư Thọ Nhân đúng không?"

"Thông minh, thảo nào Dư Thọ Nhân để ngươi làm thư ký của hắn. Chúng ta có đầy đủ bằng chứng phạm tội của ngươi và Dư Thọ Nhân, nhưng vẫn chưa biết thế lực đứng sau đứng sau Dư Thọ Nhân."

Giang Văn hít một hơi thật sâu nói:

"Đến lúc đó các ngươi phải tính là ta đã có công lao lớn."

"Có phải là công lao lớn hay không, còn phải xem biểu hiện thực tế của ngươi. Ngươi có biết các thế lực đằng sau Dư Thọ Nhân không?"

Giang Văn gõ:

"Ta không biết, ta chỉ biết thế lực đứng sau ông chủ rất mạnh mẽ. À đúng rồi, ta biết ông chủ là một võ giả. Một chưởng của hắn có thể in lại dấu tay trên tấm sắt."

Sắc mặt của Tô Ấu Vi thay đổi.

"Việc này chúng ta đã biết, nếu không chúng ta đã không chịu trách nhiệm về vụ án này."

Giang Văn ngạc nhiên hỏi:

"Ngươi là người của đội an ninh số 9 sao?"

“Ngươi cũng biết đội an ninh số 9...Đừng đoán lung tung, ngươi cứ làm tốt việc của mình đi."

Tô Ấu Vi trả lời. Nàng biết về đội an ninh số 9 qua một lần thấy thông tin liên quan trên một mạng cơ mật ở nước ngoài.

"Được rồi, ta biết rồi."

Giang Văn vội trả lời, nàng càng chắc chắn rằng Tô Ấu Vi là thành viên của đội an ninh số 9.

"Sau này, nếu ta gặp được người đứng sau ông chủ, ta sẽ âm thầm chụp ảnh. Cái này cũng coi như lập được công lớn đúng không?"

Giang Văn nói, hai mắt Tô Ấu Vi sáng lên, nếu có ảnh chụp, nàng nhất định có thể tìm được người.

"Nếu đối phương là nhân vật quan trọng thì càng dễ dàng hơn."

…

"Ông chủ, ta đã hẹn với một cao thủ trong ngành, nhưng hiện tại hắn có việc khác phải làm, hắn yêu cầu thời hạn hai tháng để xử lý việc của chúng ta, ông chủ thấy thế nào?"

Giang Văn gọi cho Dư Thọ Nhân.

Dư Thọ Nhân cau mày, hắn nghĩ hai tháng hơi dài.

"Người bên kia như thế nào?"

Dư Thọ Nhân hỏi. Giang Văn trả lời:

"Bên kia là một nhân vật top 10 trong ngành của hắn. Bình thường, số tiền chúng ta trả không đủ để thuê một người đứng đầu ngành như vậy. Ta chỉ định thử vận may hỏi xem, không ngờ đối phương lại đồng ý."

Đôi mắt của Dư Thọ Nhân sáng lên.

Chương 187: Đừng Hòng Chạy Trốn

Hắn hiểu ý của Giang Văn, đối phương là một trong mười sát thủ hàng đầu. Những người như vậy không chỉ dựa vào giá cả mà còn tùy theo tâm trạng của họ.

Một triệu đô la của Giang Văn miễn cưỡng đạt đến mức giá của họ, nàng mới đủ tư cách để hỏi họ xem họ có chấp nhận đơn đặt hàng hay không.

"Ông chủ, hắn chỉ cho chúng ta năm phút để suy nghĩ. Chúng ta phải quyết định nhanh chóng."

Giang Văn nói. Dư Thọ Nhân trầm giọng bảo:

"Đồng ý với đối phương đi, để bên kia làm càng sớm càng tốt."

Top 10 sát thủ không dễ hẹn như vậy, đối phương mặc dù yêu cầu hai tháng thời hạn, nhưng nếu giải quyết xong các nhiệm vụ khác, họọ sẽ lập tức đi hoàn thành nhiệm vụ của họọ.

"Ta biết rồi, ông chủ."

Giang Văn nói xong liền cúp điện thoại.

Tô Ấu Vi đã làm giả một giao diện giao dịch cho nàng, nàng đã chụp ảnh màn hình và lưu nó vào ổ USB flash. Thứ này sẽ được đưa cho Dư Thọ Nhân xem.

"Giang Văn, đừng hòng chạy trốn. Chỉ cần ngươi có ý nghĩ như vậy, sẽ bị bắt ngay lập tức. Đừng xem thường năng lực của tổ chức chúng ta."

Tô Ấu Vi cảnh báo. Sau khi nàng nói xong, hộp thoại trên máy tính nhấp nháy vài lần rồi biến mất. Tô Ấu Vi xóa sạch mọi dấu vết. Giang Văn cảm thấy đau xót, sao nàng lại xui xẻo trở thành mục tiêu của đội an ninh số 9 chứ.

Nàng cũng không muốn chạy trốn. Từ miệng của Dư Thọ Nhân, nàng biết được đội an ninh số 9 rất đáng sợ. Hơn nữa nàng không phải là võ giả như Dư Thọ Nhân, nàng là một người phụ nữ yếu đuối không thể thoát khỏi sự truy đuổi của đội an ninh số 9.

"Hai tháng...Với năng lực của đội an ninh số 9, hắn là có thể điều

tra ra. Án chung thân vẫn tốt hơn nhiều so với án tử hình."

Giang Văn thầm nghĩ, nếu cải tạo tốt nàng vẫn sẽ có hy vọng được giảm án và ra tù sớm khi bị kết án tù chung thân.

...

Trên đường đến trại trẻ mồ côi huyện Lôi Sơn, một chiếc Rolls-Royce Phantom dài từ từ dừng lại.

"Con gái của Tố Tố lớn lên ở cô nhi viện này sao?"

Một bà lão ngồi trong xe lên tiếng hỏi, một người đàn ông trung niên mặc áo dài đứng bên cạnh bà lão gật đầu:

"Vâng thưa mẹ, con của em gái tên là Tô Ấu Vi. Năm đó, họọ vì bị truy sát nên đã bỏ lại đứa bé ở cổng cô nhi viện."

Bà lão lau nước mắt.

"Tố Tố thật là đáng thương, hài tử của nàng cũng vậy. Đều là do cha ngươi cố chấp, nếu năm đó hắn không đuổi mấy người Tố Tố ra ngoài thì sao Tố Tố lại bị kẻ thù đuổi giết được chứ?"

Người đàn ông trung niên không nói gì, hắn không có can đảm để đánh giá cha mình.

"Ngươi còn ngẩn ra đấy làm gì, mau đi xuống hỏi một chút đi. Nếu thời gian trùng khớp, Tô Ấu Vi rất có thể là cháu gái của ta."

Bà lão quở trách, chân của nàng không tiện đi lại.

"Mẹ, chờ ta một chút."

Người đàn ông trung niên xuống xe, ngay sau đó, hắn đến gặp Trầm An Mai trong trại trẻ mồ côi.

"Viện trưởng Trầm, ta có chuyện muốn hỏi ngươi."

Người đàn ông trung niên nói. Trầm An Mai nhìn người đàn ông trung niên rồi gật đầu. Người đàn ông trung niên cho nàng cảm giác người này có thân phận không nhỏ:

"Ngươi muốn hỏi gì, miễn là hợp lý thì ta sẽ nói với ngươi."

Người đàn ông trung niên hỏi:

"Tô Ấu Vi đến cô nhi viện khi nào vậy?"

Trầm An Mai cảnh giác nhìn người đàn ông trung niên. Hắn vội vàng nói:

"Viện trưởng Trầm, ngươi cứ yên tâm, ta không phải người xấu. Con trai ta nhìn thấy một bức ảnh trên mạng, phát hiện nàng trông rất giống với dì của hắn năm đó."

Nói đoạn, người đàn ông trung niên lấy ra một tấm ảnh cũ. Trầm An Mai cầm lấy tấm ảnh cũ, nàng đưa mắt cẩn thận xem xét:

“Rất giống, nàng và Ấu Vi quả thật rất giống nhau, đường nét khuôn mặt nhất định giống nhau đến 7-8 phần.”

Người đàn ông trung niên hít một hơi thật sâu và nói:

"Tô Ấu Vi có thể là con của em gái ta."

Trầm An Mai trả lại bức ảnh cho hắn. Trong mắt nàng hiện lên một tia hồi ức:

"Ta phát hiện Ấu Vi vào đầu tháng 8 hai mươi năm trước. Vào khoảng mười giờ tối hôm đó, ta nghe thấp thoáng có tiếng khóc của trẻ con bên ngoài. Lúc ta đi ra ngoài nhìn thì phát hiện một đứa bé chỉ hơn bốn cân một chút, hẳn là còn chưa đủ tháng, gầy yếu, trong tay còn có một mảnh giấy ghi tên của nàng.”

Đôi mắt của người đàn ông trung niên sáng lên.

"Mảnh giấy đó còn không?"

Trầm An Mai gật đầu:

“Vẫn còn đây, ta vẫn giữ đây.”

Năm phút sau, Trầm An Mai lấy từ trong hộp ra một tờ giấy ố vàng, trên đó ghi có ba chữ 'Tô Ấu Vi' rất tinh xảo, hình như là chữ

viết tay của một người phụ nữ.

"Viện trưởng Trầm, ta có thể chụp một bức ảnh được không?"

"Cứ chụp đi."

Trầm An Mai gật đầu. Người đàn ông trung niên nhanh chóng chụp một bức ảnh, hắn lấy cuốn séc từ trong túi ra, viết một tấm séc trị giá một triệu.

“Viện trưởng Trầm, Ấu Vi có phải là con gái của em gái ta hay không cũng không quan trọng, đó chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Viện trưởng Trầm ta rất ngưỡng mộ những người như ngươi."

Chương 188: Tới Gặp Tô Ấu Vi

"Thế này...thế này nhiều quá."

Trầm An Mai kinh ngạc nói. Người đàn ông trung niên đáp lời:

"Viện trưởng Trầm ngươi cứ cầm đi. Cái này không phải cho ngươi, nó là quyên tặng cho cô nhi viện. Cô nhi viện có rất nhiều trẻ em, mặt nào cũng cần tiền."

"Cảm ơn ngươi."

Trầm An Mai gật đầu. Người này rõ ràng là rất giàu, một triệu này không nhận thì phí. Người đàn ông trung niên nhanh chóng rời khỏi trại trẻ mồ côi và quay trở lại xe.

“Tố Tố mất vào đầu tháng tám, Tô Ấu Vi chắc chắn là con gái của Tố Tố.”

Bà cụ ngồi trong xe run lẩy bẩy. Người đàn ông trung niên bấm vào album ảnh trong điện thoại:

"Mẹ, mẹ xem đây có phải chữ viết của em gái không? Ta nhìn thấy hơi giống."

Bà lão bật khóc khi nhìn bức ảnh.

"Đúng vậy, đây là chữ của Tố Tố, ta đã đọc thư nàng viết nhiều lần, không thể nhầm được, Tô Ấu Vi thật sự là con của Tố Tố."

Người đàn ông trung niên nói:

"Mẹ, chúng ta đi thành phố Z đi, mẹ có thể gặp riêng Tô Ấu Vi trước."

"Được."

Bà lão gật đầu lia lịa. Người đàn ông trung niên nói với người lái xe ở ghế lái:

"Tiểu Chung, đến chung cư Tử Kinh ở thành phố Z, ngươi dừng ở cổng chung cư là được."

"Vâng."

Sau hơn một tiếng rưỡi, chiếc xe thuận lợi dừng trước chung cư Tử Kinh.

"Mẹ, bây giờ chắc Tô Ấu Vi đã từ trường học về chung cư rồi."

Người đàn ông trung niên nói. Bà lão nhìn về phía cửa chung cư Tử Kinh nói:

"Chung cư này nhìn cũng ổn, không phải nói nàng đem phần lớn tiền của mình cho cô nhi viện sao?"

"Mẹ, căn nhà ở đây không phải của nàng. Là nhà của học trưởng của nàng tên là Tiêu Phàm, hiện tại họọ chắc hẳn đang ở cùng nhau."

Người đàn ông trung niên ho nhẹ.

Bà lão sửng sốt:

"Việc này ngươi không được nói cho cha ngươi biết. Năm đó tính bướng bỉnh của hắn đã hại Tố Tố, ngươi không thể để hắn hại cả Ấu Vi được."

"Mẹ, ta biết rồi."

Người đàn ông trung niên gật đầu. Mười phút sau, Tô Ấu Vi từ trường học đi đến.

“Giống, quá giống. Nàng và Tố Tố khi đó có đến 8 phần giống nhau."

Bà lão nhìn ra ngoài cửa sổ, khi nàng đến gần bà có thể nhìn rõ mặt Tô Ấu Vi. Nhưng ngay sau đó Tô Ấu Vi từ bên cạnh bước đi, bà lão sững sờ nhìn bóng lưng nàng.

"Mẹ, hiện tại cha đang nghĩ gì vậy? Chúng ta nhất định phải để con của em gái trở về gia tộc đúng không?"

Người đàn ông trung niên nói. Bà lão thở dài:

"Cha ngươi vẫn chưa biết Tố Tố có con, cũng không biết hắn nghĩ như thế nào, hiện tại ta cũng rất rối bời. Dù gì ngươi cũng là một nhân vật lớn, ngươi nói xem ta nên làm cái gì bây giờ."

Người đàn ông trung niên cảm thấy bất lực. Hắn là người có thể hô mưa gọi gió trước mặt những người bình thường, nhưng hắn lại không dám làm bậy trước mặt cha mình.

…

Người đàn ông trung niên nói:

"Mẹ, sao mẹ không để nhị đệ nghĩ cách? Hắn có rất nhiều ý tưởng về việc kinh doanh trên thương trường, việc đối phó với kẻ thù của ta hắn cũng giúp ta nghĩ một phần. Ta không giỏi mấy chuyện này đâu."

Bà lão lườm hắn một cái:

"Dù sao ngươi cũng là đại ca, lão nhị bình thường đều nghe lời ngươi."

Người đàn ông trung niên xấu hổ nhìn mẹ của mình. Hắn cũng không có cách giải quyết với người cha bướng bỉnh nhà mình. Trong quân đội, nhà họ Lục có thực lực mạnh, cấp bậc không thấp, nhưng hắn đâu thể bằng được cha của mình.

Hắn vừa là cấp trên vừa là cha, dù cha hắn Luc Quốc Tường dùng thắt lưng đánh hắn, hắn cũng chỉ có thể chịu đựng.

Bà lão cau mày nói:

"Sau khi Tố Tố gặp tai nạn, trong lòng cha ngươi hẳn là rất ân hận, ta thấy hắn thường hay ngồi ngẩn ngơ. Hai anh em ngươi phải tìm cách để cha ngươi chấp nhận Ấu Vi và để Ấu Vi chấp nhận chúng ta. Ta cũng già rồi, nếu Ấu Vi không thể nhận tổ quy tông thì đến lúc chết ta cũng không thể nhắm mắt."

Người đàn ông trung niên lại bất lực gật đầu. Mẹ hắn đã nói như vậy, hắn là con trai còn có thể nói thêm cái gì?

"Mẹ, bây giờ chúng ta có nên vào chung cư không? Có lẽ mẹ có thể gặp và trò chuyện với Ấu Vi."

Người đàn ông trung niên nói. Bà lão nhìn về phía chung cư Tử Kinh:

"Thuê cho ta một căn nhà ở đây, ta sẽ sống ở đây một thời gian, chỉ nhờ bảo mẫu chăm sóc, không cần bảo vệ."

Người đàn ông trung niên vội nói:

"Mẹ, ta biết phải làm sao bây giờ? Nếu mẹ ở đây xảy ra chuyện gì, liệu cha biết được có xé xác được ta không? Người vẫn cần phải có bảo vệ, con sẽ âm thầm bố trí."

Bà lão cau mày nói:

“Bây giờ cũng không giống hai mươi năm trước nữa đâu. Đất nước bây giờ đã ổn định, nền tảng của gia tộc chúng ta cũng đã vững chắc hơn nhiều."

Người đàn ông trung niên vẫn kiên định nhìn mẹ mình. Vấn đề này không thể để nàng quyết định.

"Được, được, ngươi muốn thế nào cũng được, ngươi bố trí số lượng bảo vệ ít thôi. Cũng không được ở cùng nhà với ta."

Bà lão trợn mắt nói. Người đàn ông trung niên âm thầm thở phào

nhẹ nhõm:

"Mẹ, ta đi thu xếp ngay đây."

Bà lão gật đầu.

"Mẹ, ngươi có muốn lấy tóc của Tô Ấu Vi hay thứ gì đó để kiểm tra ADN không?"

Chương 189: Nhờ Vả

Bà lão lắc đầu nói:

"Ngươi còn kiểm tra ADN làm gì nữa? Tướng mạo của nàng giống hệt Tố Tố, nét chữ cũng của Tố Tố, nàng họ Tô, Sao có thể nhận sai được?"

"Vấn đề về quan hệ của nàng và Tiêu Phàm…"

Bà lão nhíu mày nói:

"Nhà họ Lục chúng ta không nuôi dưỡng nàng, chúng ta còn có quyền quyết định chuyện tình cảm của nàng sao? Chỉ cần nàng thích tính cách của đối phương là được, không thành vấn đề, cứ để nàng tự do"

Người đàn ông trung niên khẽ gật đầu.

"Mẹ, chúng ta về khách sạn trước đi, hôm nay thuê nhà thu dọn sạch sẽ đã, ngày mai ngươi có thể dọn đến ở, nhưng cũng có thể chỉ có thể ở nơi này mười mấy ngày thôi. Nếu lâu không gặp, cha có thể sẽ nghi ngờ."

Bà lão gật đầu:

"Cứ vậy đi."

...

Ngày hôm sau, Diệp Phi nhận được một tin nhắn.

"Lão phu nhân nhà họ Lục cố ý tiếp cận Tô Ấu Vi ư?"

Diệp Phi khó hiểu, hắn đương nhiên biết chuyện của nhà họ Lục, hơn nữa nhà họ Lục so với nhà họ Diệp bọn hắn còn có thế lực lớn hơn.

Nhà họ Diệp tương đối mạnh về võ thuật, nhưng ở thời đại khoa học kỹ thuật, máy bay và đại bác có sức công phá mạnh, võ công con người cũng không còn quá quan trọng nữa. Lão già đứng đầu nhà họ Lục là một ông lớn quân đội.

Trong quân đội, con trai cả Lục Chí Hằng cũng là một nhân vật lớn, con trai thứ Lục Chí Viễn làm ăn trong giới kinh doanh, kiểm soát cả tập đoàn tài sản hàng trăm tỷ, là người siêu giàu.

"Đinh."

Diệp Phi lại nhận được một tin nhắn khác. Nó được gửi bởi cao thủ nhà họ Diệp người mà hắn phái đi âm thầm bảo vệ Tô Ấu Vi.

"Tô Ấu Vi là cháu gái của Lục phu nhân sao?"

Diệp Phi kinh ngạc.

"Không phải nhà họ Lục chỉ có hai đứa con trai thôi sao?"

Diệp Phi đã gửi một tin nhắn hỏi lại, hắn không lớn hơn Tô Ấu Vi bao nhiêu nên không biết rõ chuyện năm đó.

"Nhà họ Lục có hai nam một nữ. Hai mươi năm trước, con gái út Lục Tố Tố bị quân địch giết chết, hình như nhà họ Lục đã xác định Tô Ấu Vi chính là con gái của Lục Tố Tố."

Ngay sau đó Diệp Phi đã nhận được phản hồi.

"Thì ra là thế. Tô Ấu Vi là con gái của Lục Tố Tố, ta nghĩ chuyện này là thật."

Diệp Phi thầm nghĩ. Với thực lực của nhà họ Lục, khả năng phạm sai lầm là cực kỳ nhỏ.

"Hiện tại, lão tam là một người tuổi trẻ tài cao, nhưng so với nhà

họ Lục thì vẫn kém hơn rất nhiều. Lão tam và Tô Ấu Vi đến lúc đó chắc chắn sẽ bị ngăn cản."

Diệp Phi lẩm bẩm một mình. Hắn suy nghĩ rồi bấm số Tiểu Phàm điện thoại:

"Lão tam, có chuyện gì vậy?"

"Nhị ca, có việc gì tìm ta sao?"

"Chúng ta tìm một chỗ uống trà đi."

Tiêu Phàm ngạc nhiên, từ khi nào Diệp Phi lại có phong thái tao nhã như vậy?

"Nhị ca, gửi địa chỉ cho ta."

Không có quán trà nào gần trường học, vì vậy Diệp Phi đã mời Tiêu Phàm đến một nơi xa hơn một chút. Nhìn thấy Diệp Phi ngồi một mình, Tiêu Phàm càng thêm chắc chắn hắn có việc.

"Lão tam, ngươi xem cái này đi."

Diệp Phi đưa điện thoại của mình cho Tiêu Phàm, để hắn nhìn cuộc trò chuyện với cao thủ đang âm thầm bảo vệ Tô Ấu Vi.

"Lão tam, sau khi cân nhắc kỹ càng, ta nghĩ vẫn phải nói cho ngươi biết trước, để ngươi chuẩn bị tinh thần. Nhà họ Lục đã không chỉ là một gia tộc giàu có. Tô Ấu Vi là cháu gái của nhà họ Lục, ngươi muốn lấy nàng, nhất định phải chịu rất nhiều áp lực."

Sau khi đọc tin nhắn và nghe những lời của Diệp Phi, Tiêu Phàm không cảm thấy quá khó khăn. Tuy nhà họ Lục rất mạnh, nhưng hiện tại hắn cũng không phải là không có hậu thuẫn.

Tiêu Hải là gia gia của hắn, hắn có 500 vạn binh lính, tu vi của hắn cũng đạt đến cấp bậc Võ Đế đỉnh phong. Hơn nữa trong tương lai, sức ảnh hưởng của Tiểu Hải nhất định sẽ càng tăng lên, thực lực của hắn cũng sẽ trở nên mạnh mẽ hơn.

Trong tương lai, hoàn toàn có khả năng những kẻ mạnh từ thế giới khác sẽ đến.

"Ấu Vi còn có gia thế như vậy, thật là chuyện tốt. Ở thời cổ đại, nàng sẽ được coi là nhân vật cấp công chúa."

Tiêu Phàm cười nhẹ. Diệp Phi xoa trán nói:

"Lão tam, nếu để người ta biết được thân phận của nàng. Đừng nói nàng xinh đẹp, dù nàng xấu xí, cũng sẽ có rất nhiều người cùng ngươi tranh đoạt. Ngươi phải chuẩn bị tâm lý đi."

"Ta, lão đại và lão tứ đương nhiên sẽ dốc hết sức ủng hộ ngươi, nhà họ Diệp chúng ta còn có chút thực lực, thực lực của nhà lão đại chắc cũng rất mạnh."

Nhà Thẩm Thần rất giàu có, hắn là con cái nhà giàu, nhưng thực lực lại có chút yếu hơn.

"Cảm ơn nhị ca. Đúng rồi, nhị ca, ngươi hẳn là xuất thân từ gia tộc võ thuật đúng không? Nước H của chúng ta có những gia tộc nào có thực lực võ thuật mạnh vậy? Giới võ thuật quy tắc đặc thù nào không?"

Tiêu Phàm hỏi. Diệp Phi nghi ngờ nhìn Tiêu Phàm. Tiêu Phàm vận hành Cửu Long Quyết, cơ thể hắn nhất thời giải phóng một số tia chân khí.

"Lão tam...Ngươi tu luyện nội khí."

Chương 190: Lệch Cấm Võ Giả

Diệp Phi không thể tin được. Hắn rất chắc chắn trước đây Tiêu Phàm chỉ là một người bình thường, nếu không lần đó Tiêu Phàm đã không bị đánh đập dã man .

Lần trước Diệp Phi bắt tay với hắn, tay của Tiêu Phàm rất mạnh, nhưng lần đó Diệp Phi không cảm nhận được nội khí của hắn. Hắn nghĩ có lẽ Tiêu Phàm đã nhờ mạo hiểm mà được cải thiện thể chất.

"Ừm."

Tiêu Phàm gật đầu.

"Hãy kể cho ta nghe về giới võ thuật đi."

Diệp Phi khẽ gật đầu.

"Còn có một số ít các gia tộc võ thuật lớn nhỏ, nhưng đại đa số gia tộc đều đã sa sút, trong gia tộc không có một người nào đạt đến cấp bậc Ám Kình. Chỉ có năm gia tộc lớn mạnh hơn cả. Lần lượt là là nhà họ Lôi, Diệp gia, nhà họ u Dương, nhà họ Sở, nhà họ La."

Đôi mắt của Tiêu Phàm lóe lên, vậy kẻ chủ mưu đằng sau rất có khả năng là người trong năm gia tộc này. Loại bỏ gia tộc họ Diệp, chỉ còn lại bốn gia tộc.

"Người trong chính phủ bị cấm theo võ thuật. Điều cấm đầu tiên đối với võ giả là không được can thiệp vào chính trị. Đây là một ranh giới nghiêm khắc. Năm đó có nhiều gia tộc võ thuật tham gia vào chính trị, bây giờ cỏ trên mộ đều đã cao ba thước. Ngày nay, tu luyện hai mươi ba mươi năm cũng không chịu nổi một viên đạn."

Diệp Phi thở dài một hơi. Ngay cả khi hắn đã đạt đến cấp bậc Ám Kình thì bây giờ hắn vẫn không thể đỡ nổi một viên đạn. Việc này chỉ có người ở cấp bậc Hóa Kình mới làm được. Rất khó để đạt đến cấp bậc Hóa Kình, Diệp Phi cảm thấy nếu lúc hắn bốn mươi tuổi có thể đạt tới cấp bậc Hóa Kình thì tốt biết mấy. Trước đây và sau này hắn cũng đều không dám quá mức mong đợi.

…

Tiêu Phàm gật đầu, dù hắn có mạnh hơn nữa thì hắn cũng sẽ không dùng võ để vi phạm lệnh cấm.

Gia gia hắn tạo phản ở dị giới, khi thành công rồi hắn có thể trực tiếp đến đó làm hoàng đế, hắn thật có ý muốn nắm quyền lực trong tay, đến dị giới làm hoàng đế thoải mái hơn nhiều.

"Điều thứ hai trong lệnh cấm của võ giả, võ giả không được tham gia chính trị. Võ giả đã có thực lực mạnh mẽ, nếu còn tham gia chính trị, ham muốn sẽ càng bành trướng."

Diệp Phi trầm giọng nói.

Đoán chừng gia tộc võ đạo có hơi khó chịu về điểm này, nhưng gia tộc võ đạo có bao nhiêu người, Hoa quốc lại có nhiều quân đội, nhiều máy bay đại bác đến vậy cũng không phải chỉ bày ra cho đẹp mắt.

"Điều thứ ba trong lệnh cấm của võ giả, không gây tổn hại đến người nhà bình thường. Dù có không ít người trong gia tộc võ đạo không luyện võ, nếu như ngươi giết người nhà của ta, ta giết người nhà của ngươi, vậy thì toàn bộ đều loạn hết."

Tiêu Phàm nói:

"Nếu giết chết người bình thường khác thì sao?"

Diệp Phi nói:

"Điều đó nằm trong phạm vi quản lý của pháp luật, không liên quan gì đến lệnh cấm của võ giả. Điều thứ tư trong lệnh cấm của võ giả, không được gây ảnh hưởng xấu đến xã hội."

Tiêu Phàm nói:

"Nếu võ giả phạm tội, thì xử lý trong nội bộ thế nào?"

Diệp Phi uống một ngụm trà cho thấm giọng rồi nói:

"Chuyện bình thường thì do cảnh sát bình thường xử lý, nếu chuyện hơi đặc biệt, cục 9* an ninh sẽ tham gia. Ví dụ, nếu một phú hào bị giết, xã hội chịu ảnh hưởng xấu, cục 9 an ninh rất có thể sẽ điều tra kỹ, chuyện như vậy tốt nhất là không nên làm."

(*cục 9: Cục Cảnh vệ trung ương do Văn phòng Trung ương Đảng quản lý, lãnh đạo; biên chế thuộc Bộ Công an)

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

Nếu phú hào bị giết dễ vậy, ai còn dám làm ăn ở Hoa quốc?

Phát triển kinh tế là đạo lý vững chắc.

Đám phú hào đứng đầu cũng không ngốc, họ rất có thể sẽ liên hiệp lập ra một quy tắc.

"Nhị ca, nếu Ấu Vi để lộ ra ngoài rằng có quan hệ với Lục gia, sự an toàn của nàng cũng được đảm bảo chứ?"

Tiêu Phàm nói.

Diệp Phi gật đầu:

"Tất nhiên, hai mươi năm trước, lão gia tử Lục gia còn chưa đạt được vị trí cao, nay thực lực của Lục gia còn cao hơn năm đó nhiều. Giết Tô học muội là đắc tội Lục gia, chuyện này ai lại ngu mà làm vậy."

Tiêu Phàm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tới bây giờ, hắn vẫn có hơi lo lắng, nếu liên lụy đến Tô Ấu Vi thì làm sao bây giờ?

Thù của cha mẹ hắn không thể không báo, lại cũng rất sốt ruột nếu kẻ gây tội ác sau màn trả thù Tô Ấu Vi.

"Lão tam, giờ Ám Kình của ngươi ở cấp bậc mấy rồi?"

Diệp Phi tò mò dò hỏi.

Ám Kình chia thành ba cấp bậc tiểu thành, đại thành và viên mãn, Diệp Phi mới đến cấp bậc Ám Kình chưa được bao lâu, mục tiêu của hắn là trong năm năm đạt được đại thành, mười năm sẽ đến viên mãn.

Trong vòng hai mươi năm sẽ đến cấp bậc Hóa Kình.

"Ám Kình đại thành."

Tiêu Phàm cười nói.

Hiện giờ hắn quả thật chỉ đạt đến mức Ám Kình đại thành, long khí mà Tiêu Hải truyền cho hắn vẫn còn một phần chưa được luyện hóa, phải mất hai ba ngày nữa để luyện hóa xong là có thể đến Ám Kình viên mãn.

Chương 191: Vậy Mà Là Sở Gia

Diệp Phi trợn tròn mắt nhìn Tiêu Phàm.

Vài ngày trước, hắn đột phá đến cấp bậc Ám Kình, gia gia hắn còn đặc biệt gọi điện thoại đến khen ngợi hắn.

Có thể đạt được cấp bậc Ám Kình ở độ tuổi như hắn đã rất tốt rồi.

"Lão tam, ngươi....ngươi nói thật à? Nào, chúng ta vật tay."

Diệp Phi đưa tay ra, hắn đơn giản dùng Ám Kình đưa về phía bàn tay của Tiêu Phàm.

"Ù ù!"

Nội lực hình rồng trong cơ thể Tiêu Phàm cuộn vào trong bàn tay, Ám Kình tỏa ra của Diệp Phi trong nháy mắt bị đánh tan, tay của hắn như bị điện giật run lên liền vội vàng rụt lại

"Lão tam, ngươi thật sự đã đạt tới Ám Kình đại thành."

Diệp Phi âm thầm chậc lưỡi.

Nếu Tiêu Phàm cũng chỉ tới Ám Kình tiểu thành, Ám Kình của hắn không thể nào bị đánh tan ngay lập tức được.

"Còn lừa ngươi à? Ngươi giữ bí mật giúp ta, phía sau ta cũng không có gia tộc cường đại, không muốn chọc phiền toái."

Tiêu Phàm nhắc nhở:

"Phải rồi, võ giả kết hôn với người của Lục gia, việc này không có vấn đề gì chứ?"

Diệp Phi nói:

"Không sao, chỉ cần không vi phạm lệnh cấm, không tham gia chính trị là được, có không ít quan hệ thông gia giữa các thế lực lớn, ngươi ở cùng với Tô học muội hoàn toàn không có vấn đề."

"Ừ."

Tiêu Phàm gật đầu.

"Lão tam, thiên phú của ngươi rất mạnh, Lục gia chắc sẽ xem trọng ngươi, nhưng nếu Tô Ấu Vi vào Lục gia, các ngươi có thể ở bên nhau hay không thì vẫn có vấn đề. Sau này, ngươi cần trợ giúp thì gọi một tiếng."

Diệp Phi nghiêm mặt nói.

Tiêu Phàm gật đầu:

"Nhị ca, ngươi nói một chút về bốn gia tộc võ đạo khác đi, gia tộc nào có thực lực mạnh nhất? Ngươi cảm thấy gia tộc võ đạo nào không tuân quy củ nhất?"

Diệp Phi cũng không có trả lời ngay.

Hắn nghĩ một lát rồi mới nói:

"Nói đến thực lực mạnh nhất phải là Lôi gia. Công pháp của Lôi gia bá đạo, nghe đồn còn nghiên cứu ra phương pháp sử dụng điện trợ giúp cho việc tu luyện. Không tuân quy củ nhất có thể là Sở gia."

Tiêu Phàm sửng sốt.

Vậy mà là Sở gia.

Lôi gia mạnh nhất, bình thường không phải mạnh nhất thì sẽ không tuân thủ quy củ sao? Hoặc là La gia, nghe được từ mấy gia tộc, dường như La gia giống một gia tộc phe phản diện hơn.

Diệp Phi đè thấp giọng nói:

"Năm đó, thực lực của Sở gia vượt qua Lôi gia, hòng phá quy củ võ giả tham gia chính trị, sau đó, Sở gia chịu đủ sự tấn công nên thực lực giảm xuống không ít. Mặc dù võ giả ở xã hội hiện đại có thực lực không kém, nhưng mạnh nhất vẫn là quốc gia."

Trong đôi mắt của Tiêu Phàm lóe lên tia sáng.

Sở gia không tuân quy củ nhất, khả năng Sở gia là hung thủ sau màn lớn nhất.

Năm đó có được thực lực mạnh nhất, thực lực của Sở gia giảm xuống nhất định không cam lòng.

Trời đất thay đổi khác thường có nhiều chỗ có linh khí tăng nhanh, Sở gia biết công pháp của Tiêu gia họ không tầm thường, hoàn toàn có thể lấy công pháp của Tiêu gia họ để hòng phản kích.

"Lão tam, những việc này ngươi nghe thôi, nhất định đừng truyền ra ngoài. Nếu không chúng ta sẽ gặp phiền phức lớn."

Vẻ mặt Diệp Phi nghiêm túc nhắc nhở.

Tuy thực lực Sở gia không bằng năm đó, nhưng thực lực bây giờ vẫn vô cùng mạnh mẽ.

"Ừ, yên tâm đi."

Tiêu Phàm gật đầu.

Ba ngày trôi qua, trong căn biệt thự ở huyện Lôi Sơn.

"Ầm ầm!"

Long khí trong cơ thể Tiêu Phàm chảy cuồn cuộn, dường như còn mơ hồ nghe thấy có tiếng rồng ngâm truyền ra từ bên trong thân thể.

Hắn đã luyện hóa tất cả long khí mà Tiêu Hải truyền cho hắn, thuận lợi đến cấp bậc Ám Kình viên mãn.

Tu vi đột phá, niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm cũng được tăng cường.

Dị năng trở nên mạnh hơn.

"Nếu tên Diệp Phi kia biết giờ ta đã đến Ám Kình viên mãn, chắc là phát điên lên mất."

Tiêu Phàm thầm nhủ trong lòng.

"Cốc cốc cốc."

Đêm khuya, chiếc gương bên cạnh Tiêu Phàm vang lên, Tiêu Hải đã hẹn tối nay sẽ liên lạc với hắn.

Tiêu Hải tính kĩ thời gian, chỉ cần Tiêu Phàm không lười biếng thì hôm nay nhất định sẽ đến Ám Kình viên mãn.

"Gia gia, ta đã hỏi thăm một chút tình hình về giới võ đạo ở Hoa quốc..."

Tiêu Phàm kể một số chuyện mà Diệp Phi nói cho Tiêu Hải biết.

Kết hợp với chuyện mà Tiêu Hải biết, có lẽ Tiêu Hải có thể khoanh vùng kẻ địch rõ hơn.

"Tiêu gia chúng ta rời khỏi vòng võ đạo đã lâu, gia gia không hiểu rõ những chuyện này lắm. Nhưng gia gia nhắc nhở ngươi một câu, có lúc kẻ có khả năng là kẻ địch nhất chưa chắc đã là kẻ địch, mắt của ngươi nhất định không thể vì nhìn chằm chằm Sở gia mà bỏ quên thế lực khác."

Tiêu Hải khuyên răn.

Trong lòng Tiêu Phàm hơi rùng mình gật đầu.

"Gia gia, đã bắt đầu chế tạo áo giáp, trước mắt tổng cộng một trăm nghìn chiếc, hai tháng trước đã giao năm mươi nghìn chiếc, tới tháng thứ ba sẽ giao năm mươi nghìn chiếc còn lại. Kiểu dáng là Minh Quang Khải thời Đường."

Tiêu Phàm nói.

Tiêu Hải cười haha nói:

"Những việc này cháu ngoan ngươi tự quyết định là được rồi, ta chỉ chờ đến lúc đó mà nhận đồ. Cháu ngoan, ngươi dùng cách đổ thạch để tiếp tục kiếm tiền có thể không ổn. Ta muốn cho ngươi một biện pháp kiếm tiền."

Ánh mắt Tiêu Phàm sáng lên.

Chương 192: USB

Phương pháp đổ thạch cũng không phải không thể kiếm tiền, nhưng nó có giới hạn.

Cái bánh lớn như vậy, một mình ngươi càng kiếm được nhiều càng sẽ đắc tội nhiều người.

"Gia gia, ngươi nghĩ ra cách gì hay để kiếm tiền vậy?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tiêu Hải vui vẻ nói:

"Điện ảnh đó. Mấy bộ phim điện ảnh ngươi gửi ta đã xem rồi, hiệu ứng màn ảnh lớn cũng chỉ như vậy, không đặc sắc như mấy trận chiến chân thật. Ngươi tìm một kịch bản hay, gửi máy quay phim tới, gia gia tìm người quay cho ngươi. Cảnh đánh nhau, cảnh chiến tranh gì đều tuyệt đối chân thật."

Ánh mắt Tiêu Phàm lộ ra vẻ phấn khởi, điều mà Tiêu Hải nói chắc chắn có thể làm.

"Quay xong rồi thì gửi về thế nào?"

Tiêu Phàm đột nhiên nghĩ tới một vấn đề.

Tiêu Hải cười nói:

"Qua mấy ngày nữa, gia gia có thể gửi món đồ nhỏ gì đó cho ngươi. Ví dụ như USB."

…

Ánh mắt Tiêu Phàm tỏa sáng, quả thật USB chỉ có chút xíu, gửi qua rất dễ.

Nếu USB lớn hơn, thì dùng thẻ nhớ di động, món đồ này còn nhỏ hơn USB nhiều, nói không chừng hiện giờ Tiêu Hải cũng có thể gửi về.

"Gia gia, ngươi liên lạc lại với ta vào ngày kia. Ta sẽ mua máy quay phim chuyên nghiệp, mua các bộ sách cần thiết liên quan đến việc quay phim."

Tiêu Phàm nói.

Tiêu Hải cười gật đầu:

"Được. Hiện nay, trong tay gia gia có nhiều người, đều rất thông minh, bọn họ nhìn lướt qua sách, học được mấy thứ trên đó đều rất nhanh."

Tiêu Phàm nói:

"Gia gia, đến lúc đó phải để nhiều người học cùng, đóng phim cần các góc độ khác nhau, cũng đừng quay cảnh quá đẫm máu, vậy thì sẽ không được thẩm duyệt."

"Không thành vấn đề. Quay kiểu gì thì chủ yếu phải xem kịch bản của ngươi thế nào."

Tiêu Hải cười nói.

Nếu kịch bản không phải là cuộc công thành tàn khốc, hiển nhiên người của Tiêu Hải sẽ không thể quay ở phương diện này, cao thủ quyết đấu, trừ yêu trừ ma, cũng không thiếu cảnh có thể quay được.

"Cháu ngoan, đợi gia gia có thể gửi đồ gì đó lớn hơn tới đây, đến lúc đó có thể trực tiếp gửi vàng cho ngươi; bên gia gia có nhiều món đồ chơi bằng vàng này, không đáng bao tiền."

Tiêu Hải nhếch miệng cười nói.

Tiêu Phàm hít sâu một hơi, đến lúc đó, đường tắt để hắn kiếm tiền nhất định không ít, nói không chừng ở dị giới có kỳ hoa dị thảo có thể trực tiếp trị bệnh ung thư.

Cả dị giới đối với hắn mà nói là một kho tàng bảo vật vô cùng lớn.

"Gia gia, giờ ngươi có thể nhận được thứ gì đó lớn hơn được không? Ví dụ như một chiếc xe. Nếu ngươi có thể nhận xe, ta sẽ

gửi cho ngươi nhiều xe dùng để chở binh lính. Lúc công thành cũng có thể trang bị đầy đủ xăng xe đâm vào tường thành."

Tiêu Phàm nói.

Tiêu Hải khoát tay:

“Cách này của ngươi không ổn. Có lẽ có thể gửi những chiếc xe nhỏ tới, nhưng dùng để chở binh lính sẽ bị cường giả bên địch phá hỏng. Cường giả đứng đầu phe địch tàn sát binh lính, sát hại ngựa sẽ phải chịu sự trấn áp của quy tắc thiên địa, nhưng phá hỏng xe mà ngươi gửi tới chắc chắn sẽ không bị thiên địa trấn áp."

Tiêu Phàm nhíu mày, ngược lại hắn đã bỏ quên điểm này.

"Gia gia, đến khi đó cũng có thể dùng xe để công thành chứ?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tiêu Hải gật đầu:

"Cái này thì được, thực lực của các thành trì lân cận đều bị áp chế, thực lực của gia gia có thể xếp vào top ba ở Thần Diễm quốc, đều bị đè ép lớn. Đúng rồi, đến lúc đó ngươi có thể mua thêm nhiều xe máy. Lúc vây thành, tuần tra, tập kích chẳng hạn, sẽ có hiệu quả không tệ. Xe máy không quá lớn, chuyển qua cũng dễ hơn."

...

Trò chuyện với Tiêu Hải không ít, bóng dáng của Tiêu Hải mới biến mất không thấy gì nữa.

Trước khi hắn biến mất, tất nhiên Tiêu Phàm đã nhận được long khí mà Tiêu Hải truyền qua.

Tu vi võ đạo của Tiêu Hải đạt đỉnh cao, chút long khí này với hắn mà nói còn chẳng là hạt cát trong sa mạc, nhưng với Tiêu Phàm, sau khi luyện hóa xong, long khí của hắn đã có sự tăng lên rõ rệt.

"Dương Vĩnh An, ngươi chuẩn bị cho ta tất cả các thiết bị camera cần cho việc đóng phim. Chuẩn bị nhiều bộ vào. Cũng cần mấy cuốn sách nói rõ chi tiết tất cả các vật dụng, làm thế nào để quay

một bộ phim hay, làm biên tập ra sao, làm hậu kỳ như thế nào, ta đều cần những bộ sách này, cố gắng phải thật chi tiết."

Tiêu Phàm bấm gọi điện thoại cho Dương Vĩnh An.

Dương Vĩnh An giật mình:

"Tiêu thiếu gia, chẳng lẽ ngươi muốn tự mình quay phim?"

"Ngươi đừng quan tâm nhiều làm gì. Chuẩn bị xong đồ ta cần, ta có một căn biệt thự ở huyện Lôi Sơn, ngươi bảo người ta đưa đồ đưa qua đó."

Tiêu Phàm trầm giọng nói.

"Vâng, Tiêu thiếu gia."

Dương Vĩnh An nhanh chóng sắp xếp, những việc này với hắn mà nói không phải là chuyện gì khó.

Chương 193: Bác Gái

Chung cư Tử Kinh.

"Bác gái, ngươi không sao chứ?"

Tô Ấu Vi thấy một vị phụ nhân lớn tuổi sắp ngã xuống thì vội vàng tiến lên đỡ đối phương.

Lão phu nhân nhìn Tô Ấu Vi, bà thở hổn hển nói:

"Người đã già nên vô dụng rồi, cô gái, cám ơn ngươi nhé. Cô gái, ta cũng đã từng tuổi này rồi, ngươi gọi ta trẻ hơn vậy cũng không hợp lý. Ngươi hãy gọi ta là nãi nãi đi."

Tô Ấu Vi có chút ngượng ngùng nói:

"Nãi nãi...Ta đỡ ngài đến bên kia ngồi."

"Cảm ơn."

"Không sao, mọi người đều là hàng xóm với nhau."

Tô Ấu Vi dìu lão phu nhân đến trên ghế bên cạnh, lão phu nhân cười nói:

"Cô gái, nếu ngươi có rảnh, cùng trò chuyện với bà già như ta được chứ?"

"Được ạ."

Tô Ấu Vi gật đầu.

Lão phu nhân nhìn mặt mũi trông hiền hậu, bà ấy quả thật sẽ không có chuyện gì.

"Cô gái, dáng vẻ ngươi đẹp mắt như vậy, có bạn trai rồi chứ? Nếu chưa có, bà già này quen biết mấy người, có thể giới thiệu cho ngươi nhé."

Lão phu nhân nói.

Lão phu nhân này hiển nhiên là lão phu nhân Lục gia, bà ấy vào ở trong khu chung cư, nhưng không phải thuê phòng, mà trực tiếp mua một căn trong chung cư.

Sắc mặt Tô Ấu Vi hơi ửng hồng:

"Nãi nãi, không cần phiền ngươi, ta đã có bạn trai rồi."

Lão phu nhân gật đầu:

"Ngươi trưởng thành đẹp đến vậy thì có bạn trai là rất bình thường, xem ra mấy tiểu tử mà ta biết kia không có hy vọng rồi, bạn trai ngươi rất may mắn đó."

Tô Ấu Vi lắc đầu nói:

"Nãi nãi, hai chúng ta có thể ở chung một chỗ, ta phải cảm thấy là ta may mắn mới đúng. Nãi nãi có muốn để ta gọi điện thoại cho người nhà ngươi không?"

Lão phu nhân lắc đầu.

"Bệnh cũ, nghỉ ngơi một chút là khỏe rồi. Cô gái, ba mẹ ngươi cũng ở đây sao?"

Ánh mắt Tô Ấu Vi ảm đạm, nàng lắc đầu.

"Có thể ba mẹ ta đã chết rồi. Ta là đứa trẻ mồ côi, bà viện trưởng đã tìm thấy ta ở cửa cô nhi viện."

Lão phu nhân vội vàng nói:

"Cô gái, ngại quá, nhắc tới chuyện đau lòng của ngươi rồi."

Trên gương mặt Tô Ấu Vi nở một nụ cười:

"Không sao, bà viện trưởng đối xử với ta như cháu gái ruột, hơn nữa, giờ ta đã có bạn trai, ta cũng có người quan tâm. Nãi nãi, ngươi ngồi nghỉ ngơi chút nữa, ta đi trước nhé."

Lão phu nhân gật đầu, Tô Ấu Vi đứng dậy rời đi.

"Giọng điệu rất giống Tố Tố năm đó. Còn biết trọng tình cảm như Tố Tố."

Lão phu nhân tự lẩm bẩm, trong mắt của bà dường như ngấn lệ.

Ba đứa con của bà, Lục Tố Tố là đứa con gái duy nhất, còn là đứa nhỏ nhất, năm đó lại là người có được ngàn vạn sự yêu thương, là hòn ngọc quý trên tay Lục gia.

"Chí Hằng, ta vừa gặp được tiểu Vi, nàng rất tốt. Nếu các ngươi không thể để nàng trở lại Lục gia, ta sẽ ly hôn với cha ngươi, để cha ngươi chết một mình."

Lão phu nhân gọi điện thoại cho đứa con lớn nhất của mình.

Vẻ mặt Lục Chí Hằng đau khổ:

"Mẹ, ngươi nói gì thế, ta và lão đệ chắc chắn sẽ nghĩ cách, ta đã hẹn hắn, lúc này đang đón hắn ở sân bay, hắn sắp xuống máy bay rồi."

"Năm đó, lão già ngoan cố như cha ngươi đã hại Tố Tố, ta không

thể để hắn hại cháu ngoại gái của ta nữa, nếu hắn còn ngoan cố như vậy, ta không ở với hắn nổi nữa."

Lão phu nhân nói xong liền cúp điện thoại.

Vẻ mặt Lục Chí Hằng không biết làm sao, hắn cảm thấy đầu đau buốt.

Hắn biết tính tình cha mình thế nào, hắn có thể nhận Tô Ấu Vi hay không đúng thật là một vấn đề, Tô Ấu Vi có nguyện trở về Lục gia không cũng là một vấn đề khác.

"Đại ca."

Không bao lâu sau, Lục Chí Viễn xuống máy bay, bên cạnh hắn có mấy vệ sĩ đi theo.

Lục Chí Viễn nắm trong tay tập đoàn với tài sản trên trăm tỷ, thân phận bản thân hắn đáng mấy chục tỷ, nhưng ở trước mặt đại ca của mình, Lục Chí Viễn biết mình cũng không có khả năng để kiêu ngạo.

Tiền bạc so với quyền lực, quyền lực mạnh hơn là điều không thể nghi ngờ.

"Vất vả rồi, lên xe đi."

Lục Chí Hằng quan tâm nói.

Hai anh em lên một chiếc xe Audi A6 cũ, vệ sĩ của Lục Chí Viễn lên một chiếc xe khác, còn có mấy người cảnh vệ của Lục Chí Hằng, bọn họ mang súng âm thầm bảo vệ Lục Chí Hằng.

"Mẹ vừa mới gọi điện thoại cho ta."

Lục Chí Hằng kể lại tình hình với Lục Chí Viễn.

Lục Chí Viễn nghe xong gãi đầu, hao tổn tâm trí thật, hắn quyết chiến đối mặt với nhiều thách thức trên thương trường, nhưng hắn cảm thấy chuyện này không hao tổn tâm trí đến vậy.

"Từ nhỏ, ngươi luôn nhiều mưu ma chước quỷ, ngươi thử nghĩ

cách đi."

Lục Chí Hằng trầm giọng nói.

Lục Chí Viễn cười khổ nói:

"Đại ca, ta nghĩ ra cách cũng được, nếu cha lấy thắt lưng đánh người, ta không chịu đánh giúp ngươi đâu, lúc đó ngươi lên nhé?"

"Cút."

Chương 194: Lục Gia Gặp Tiêu Phàm

Lục Chí Viễn suy tính hồi lâu rồi nói:

"Đại ca, không thì chúng ta tiếp xúc trước với Tiêu Phàm? Ta cảm thấy chỗ Ấu Vi cũng chưa chắc đã thoải mái đón nhận chúng ta."

Lục Chí Hằng im lặng.

Nếu năm đó cha hắn không phản đối, có lẽ cha mẹ Tô Ấu Vi sẽ không qua đời, dù không liên quan trực tiếp đến hai người, nhưng thể nào cũng có liên quan gián tiếp.

Tô Ấu Vi có phản đối cũng bình thường.

"Ngươi không sợ dọa Tiêu Phàm chạy à? Cha của Ấu Vi là võ giả, hắn gan lớn dám mang theo tiểu muội bỏ trốn, Tiêu Phàm cũng có chút tiền, không chừng biết thân phận của chúng ta rồi sẽ trực tiếp bị dọa lui. Có lẽ, Ấu Vi sẽ càng khó trở về gia tộc hơn."

Lục Chí Hằng nghĩ kĩ trong chốc lát rồi nói.

Lục Chí Viễn cau mày nói:

"Đại ca, nếu hắn dễ bị dọa lui như vậy, hắn cũng không xứng ở bên Ấu Vi, chúng ta phải khảo nghiệm tính tình của hắn. Nếu hắn thật sự không được, cha mà biết sẽ càng nổi nóng hơn."

Lục Chí Hằng khẽ gật đầu.

"Ngươi nói cũng có lý, ngươi đi gặp hắn hay là ta đi gặp hắn?"

Lục Chí Viễn nói:

"Đại ca, để ta đi đi, thân phận của ngươi hơi dọa người, dù ta có ít tiền, nhưng nói thế nào cũng chỉ là một thương nhân, nói chuyện với hắn dễ hơn chút."

"Ừ."

Lục Chí Hằng bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

...

"Tinh tinh!"

Tiêu Phàm nhận điện thoại.

Cuộc điện thoại này vừa được gọi đến một lần, số lạ nên hắn trực tiếp cúp máy.

Kết quả, đối phương đã nhanh chóng gọi lại.

"Bạn học Tiêu Phàm, xin tự giới thiệu, ta họ Lục. Ta có sở hữu một công ty tên là Tinh Hà Media. Ngươi có tiện không, ta có chút việc muốn nói chuyện với ngươi một chút."

Người gọi điện cho Tiêu Phàm chính là Lục Chí Viễn.

Tiêu Phàm ngẩn ra, họ Lục?

Hắn đã nghe Diệp Phi kể về Lục gia, nên giờ có hơi nhạy cảm với cái họ này.

"Ngươi muốn nói gì?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Lục Chí Viễn nói:

"Bạn học Tiêu Phàm này, đã sắp tới giờ cơm, ta mời ngươi ăn cơm, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện."

"Được."

Tiêu Phàm hơi suy nghĩ rồi đồng ý.

Cũng không phải bởi vì đối phương nói mình họ Lục, mà đối phương nói bản thân có sở hữu một công ty tên Tinh Hà Media, hắn nhớ Tinh Hà Media cũng không phải là công ty nhỏ.

Năm chuỗi rạp lớn ở Hoa quốc, Tinh Hà Media là một trong số đó.

Bộ phim mà hắn làm ra, nếu muốn kiếm được nhiều tiền trên truyền hình lớn, tất nhiên cần phải có chuỗi rạp ủng hộ.

Lục Chí Viễn nhanh chóng báo địa điểm cho Tiêu Phàm.

Cách không xa đại học D.

"Ầm!"

Tiêu Phàm đến chung cư Tử Kinh lái chiếc xe thể thao Lamborghini hàng độc ra, có lẽ đi chuyến này sẽ bàn về chuyện làm ăn, hắn gọi taxi đi cũng không ổn.

"Tiêu tiên sinh, mời."

Dưới sự hướng dẫn của phục vụ, Tiêu Phàm nhanh chóng gặp được Lục Chí Viễn.

Hai vệ sĩ của Lục Chí Viễn đứng ở phía sau.

Họ nhìn như động võ mạnh mẽ, nhưng Tiêu Phàm dễ dàng đoán được họ chỉ là là người bình thường, họ mà đối mặt với võ giả nhất định sẽ bị giải quyết trong vài phút.

"Bạn học Tiêu Phàm, ta tên là Lục Chí Viễn - tổng giám đốc tập đoàn Tinh Hán."

Lục Chí Viễn đứng dậy đưa tay ra mỉm cười nói.

Trong lòng Tiêu Phàm khiếp sợ, giải trí Tinh Hà chẳng qua là công ty con của tập đoàn Tinh Hán, tài sản tập đoàn Tinh Hán trên trăm tỷ, Lục Chí Viễn là nhân vật trên bảng phú hào.

Tài sản lớn đến mấy chục tỷ.

Nhưng mà, đây không phải điều khiến Tiêu Phàm khiếp sợ, hắn kinh hãi nhất chính là một thân phận khác của Lục Chí Viễn, hắn là nhị gia Lục gia, hắn là nhị bá của Tô Ấu Vi.

"Chào ngươi."

Tiêu Phàm bắt tay với đối phương.

Dù trong lòng hắn khiếp sợ, nhưng lực tinh thần mạnh nên sắc mặt không chút thay đổi nào.

"Các ngươi ra ngoài chờ đi."

Lục Chí Viễn dặn dò nói.

Hai vệ sĩ của hắn nhìn Tiêu Phàm.

Cảm thấy Tiêu Phàm không có gì uy hiếp rồi mới rời khỏi phòng.

"Bạn học Tiêu Phàm, thấy ta ngươi không có gì muốn nói sao?"

Lục Chí Viễn mỉm cười hỏi.

Hắn là đại lão có tài sản mấy chục tỷ, cho dù người có tài sản trên một tỷ ở trước mặt hắn cũng sẽ hơi thận trọng, năng lực của tư bản mang đến cảm giác bị đè ép rất mạnh.

Tiêu Phàm hơi nhíu mày:

"Lục tổng, đoán chừng ngươi gặp mặt ta hẳn không phải để bàn chuyện làm ăn. Chẳng lẽ Lục gia định làm chuyện xấu gậy đánh uyên ương sao?"

"Ngươi biết Lục gia chúng ta?"

Lục Chí Viễn kinh ngạc nói.

Địa vị gia tộc Lục gia họ thế nào, trên web vốn không thể điều tra ra được bao nhiêu tin tức.

Tiêu Phàm nói:

“Ký túc xa của ta có một người anh em là người của Diệp gia, ta nhờ hắn bảo cao thủ bảo vệ bên cạnh Ấu Vi, người của các ngươi đến gần nàng thì đã bị điều tra rồi."

Lục Chí Viễn hít sâu một hơi, hắn trầm giọng nói:

"Vậy thì xin giới thiệu lần nữa, ta là lão nhị của Lục gia - Lục Chí Viễn, là nhị bá của Ấu Vi."

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

"Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện đi, ta có hơi đói bụng."

Tiêu Phàm nói xong cứ thế mà ăn, giá cả các món Lục Chí Viễn gọi đều không rẻ, hương vị cũng rất tốt.

Khóe miệng Lục Chí Viễn giật giật.

Hắn vốn tưởng rằng Tiêu Phàm sẽ rất cẩn thận, không nghĩ tới Tiêu Phàm vạch trần thẳng thân phận của hắn ra, lại còn ăn rất tùy ý, có chênh lệch rất lớn so với dự đoán.

"Lục nhị gia, giờ các ngươi có ý gì?"

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói.

Dù Lục gia lớn mạnh, nhưng nếu muốn ép buộc gậy đánh uyên ương bảo hắn rời khỏi Tô Ấu Vi, đó là mơ mộng hão huyền, hắn là kiểu người thích mềm không thích cứng.

Lục Chí Viễn nói:

"Ngươi không cần tỏ vẻ thù địch với ta, Lục gia chúng ta cũng không định gậy đánh uyên ương, chúng ta chỉ muốn Ấu Vi nhận tổ quy tông."

Tiêu Phàm hừ nhẹ một tiếng nói:

"Nàng đã lớn vậy rồi. Còn trước đó, các ngươi ở đâu?"

Lục Chí Viễn cũng không so đo với sự vô lễ của Tiêu Phàm, hắn có chút khổ sở nói:

"Ngươi biết Diệp gia chắc nên biết sự tồn tại của võ giả, bởi vì một số chuyện mà cha ghét võ giả. Năm đó, tiểu muội thích Tô Hào là một võ giả. Cha rất tức giận đuổi họ ra khỏi nhà, một năm sau, họ bị kẻ địch đuổi giết đến chết, mẹ biết tiểu muội đã sinh con nhưng chúng ta vẫn không tìm được."

Trong lòng Tiêu Phàm thầm than, cha mẹ Tô Ấu Vi quả nhiên đã qua đời.

Chương 195: Giữ Kín

Nhưng điều này đối với nàng mà nói cũng không phải tin xấu, cha mẹ nàng không vứt bỏ nàng, dưới tình huống không thể tránh khỏi mới lựa chọn sinh non mà có nàng.

"Các ngươi hi vọng ta khuyên Ấu Vi?"

Tiêu Phàm mở miệng nói.

Lục Trí Viễn gật đầu liên tục:

"Chúng ta quả thật có ý nghĩ như vậy, mấy ngày trước, cháu ta thấy hình của Tô Ấu Vi ở trên mạng, cảm thấy nàng trông rất giống tiểu muội năm đó. Sau khi nói với mẹ ta, bà nhất định phải qua xem thử. Chúng ta đã xác định Ấu Vi là đứa bé của tiểu muội."

Tiêu Phàm im lặng, Lục lão gia tử lại ghét võ giả, điều này có hơi khó xử.

Hắn là Ám Kình viên mãn, tất nhiên cũng là võ giả.

"Bạn học Tiêu Phàm, võ giả đao cắt liếm máu vô cùng nguy hiểm. Năm đó, cách làm của cha ta cũng không sai, đứng trên lập trường của hắn, hắn hi vọng tiểu muội được bình an. Cha đã sớm báo mối thù của tiểu muội. Ngươi xem thử khi đó có thể giúp khuyên nhủ Tô Ấu Vi được không. Nếu ngươi giúp một tay, ta và anh ta, mẹ ta nhất định sẽ ủng hộ các ngươi ở bên nhau."

Lục Chí Viễn chân thành nói.

Tiêu Phàm cau mày nói:

"Các ngươi giải quyết chỗ Lục lão gia tử trước đi, ta cũng không muốn để Ấu Vi phải tủi thân khi trở lại Lục gia. Những việc này tốt nhất các ngươi không nên để cho Ấu Vi biết trước."

Lục Chí Viễn gật đầu.

"Bạn học Tiêu Phàm, ngươi yên tâm, chúng ta tạm thời chắc chắn sẽ không để Ấu Vi biết. Nếu bên cha ta không có vấn đề, vẫn mong ngươi có thể giúp một tay."

Tiêu Phàm nói:

"Xem Ấu Vi nghĩ thế nào đã. Nếu nàng có ngăn cách, ta cũng sẽ không khuyên nàng, cuộc sống bây giờ của chúng ta cũng rất tốt."

…

Lục Chí Hằng và Lục Chí Viễn ngồi cùng nhau tại quán rượu, sau khi Tiêu Phàm rời khỏi, hai người đã tụ tập với nhau.

"Chuyện như thế nào rồi?"

Lục Chí Hằng vội hỏi.

"Ngoài dự đoán của mọi người."

Lục Chí Viễn ngồi xuống rồi nói.

Lục Chí Hằng nghi ngờ nhìn Lục Chí Viễn, Lục Chí Viễn vẫn tiếp tục nói: "Tố Ấu Vi được các cao thủ nhà họ Diệp bảo vệ bên mình, ta đoán những lời mẹ nói riêng đã bị nghe lỏm được."

"Ấu Vi có quan hệ gì với nhà họ Diệp sao?"

Lục Chí Hằng ngạc nhiên nói, nhà họ Diệp là một gia tộc rất mạnh về võ công.

"Một trong những bạn cùng phòng của Tiêu Phàm là người của nhà họ Diệp."

Lục Chí Viễn giải thích.

Lục Chí Hằng cau mày và nói:

"Tiêu Phàm không phải là một võ giả, phải không? Nếu cha hắn đồng ý, vậy thì khả năng rất thấp."

Lục Chí Viễn lắc đầu:

"Hắn là không phải đâu. Không có bất kỳ dấu vết luyện võ nào được tìm thấy trên người hắn. Từ Trạch và những người khác cũng nói rằng chắc chắn Tiêu Phàm chưa bao giờ luyện qua võ công."

"Ừm."

Lục Chí Hằng thở phào nhẹ nhõm.

Từ Trạch là vệ sĩ bên cạnh Lục Chí Viễn, họ đi ra từ quân đội, mặc dù không phải là những võ giả nhưng năng lực chiến đấu tốt và thị lực của họ lại vô cùng tốt.

Nhóm người Lục Chí Viễn không biết rằng tu vi võ đạo của Tiêu Phàm đã được ông nội hắn tăng lên rất nhanh, từ đầu đến cuối, trên người hắn không có dấu vết luyện tập võ thuật như những võ giả bình thường.

"Tiêu Phàm đồng ý thuyết phục Ấu Vi chưa?"

Lục Chí Hằng dò hỏi.

"Tiêu Phàm không tỏ ra nhiệt tình, cũng không có biểu hiện phản kháng. Nếu cha không có ý kiến gì, hắn là hắn sẽ giúp chúng ta khuyên nhủ Ấu Vi một chút."

"Hắn nói trước tiên chúng ta đừng nói sự thật cho Ấu Vi biết."

Lục Chí Hằng khẽ gật đầu, lúc này nói với Tô Ấu Vi, nếu cha họ không nhận Tô Ấu Vi là cháu gái, thì điều đó tạo thành tổn thương với Tô Ấu Vi.

Hai ngày sau, Tiêu Phàm đến biệt thự ở huyện Lôi Sơn.

Rất nhiều thiết bị chụp ảnh và các loại sách đa dạng đã được gửi

tới, ngoài ra còn có một số máy tính tính năng cao, thẻ nhớ điện thoại di động có dung lượng tương đối lớn và những thứ khác nữa.

"Nhiều sách thật."

Tiêu Phàm thầm tặc lưỡi.

Có hàng trăm cuốn sách khác nhau đa dạng, bao gồm tất cả các khía cạnh kiến thức từ đạo diễn, quay phim, đến biên tập, viết kịch bản,... Xem ra người bình thường muốn học hết toàn bộ thì phải rất khó khăn đây.

Tuy nhiên, đối với những người có chỉ số IQ cao và thực lực mạnh mẽ đến từ dị giới như họ, học xong tất cả là một chuyện vô cùng dễ dàng.

"Cốc cốc!"

Giữa đêm hôm khuya khoắt, có tiếng gõ vào gương, theo sau là bóng dáng của Tiêu Hải xuất hiện trong gương.

"Ông nội, mọi thứ đã được chuẩn bị xong."

"Đúng rồi, họ biết tiếng Hoa Hạ chứ?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tiêu Hải cười nói: "Việc này thì đơn giản thôi, ông nội có thể truyền thẳng những tin tức liên quan cho họ, với năng lực của họ, học một ngôn ngữ mới trong nửa ngày cũng không phải là vấn đề."

Tiêu Phàm gật đầu.

Hắn mang gương vào ga ra, sau đó nhanh chóng đưa rất nhiều đồ vật khác cho Tiêu Hải.

"Ông nội, các ngươi ở bên kia hắn cũng có mấy thứ như tiểu thuyết chứ?"

"Ở đây có những loại sách mà biên kịch cần, những thứ khác cũng có đủ cả rồi, đến lúc đó, trước tiên ngươi tìm người xem qua một

chút. Đúng rồi, người tham gia đóng phim không thể nhìn giống những người tu hành được."

Tiêu Phàm nói xong, nhưng Tiêu Hải chỉ nhìn hắn nghi ngờ.

Chương 196: Ông Nội, Ngươi Quá Mạnh Rồi

Tiêu Phàm giải thích: "Nếu trông giống người tu hành, phim điện ảnh không hot thì không sao. Nhưng nếu phim hot, chắc chắn sẽ có nhiều người muốn biết nhân vật chính trong bộ phim là ai."

"Nếu như họ tìm đi tìm lại cũng không tìm được, sẽ rất phiền phức."

Tiêu Hải cau mày nói: "Chẳng lẽ phải để họ khống chế một vài con yêu thú, sau đó chỉ quay cảnh bọn yêu thú đánh nhau? Vậy không phải quay thành phim hoạt hình luôn sao, dùng mánh khóe như vậy mới có thể thu được doanh thu phòng vé cao hả?"

Ánh mắt Tiêu Phàm sáng lên: "Ông nội, các ngươi có thể khống chế yêu thú rồi điều khiển chúng nó đánh nhau sao?"

"Đương nhiên rồi."

Tiêu Hải gật đầu:

"Trong thế giới này có ngự thú sư, cũng có rất nhiều các loại yêu thú đa dạng khác."

Tiêu Phàm cười nói: "Chỉ cần đánh đấm thật đặc sắc, cộng thêm một cốt truyện hay, ta tin nhất định có thể thu được doanh thu phòng vé rất tốt. Mấy năm trước, doanh thu phòng vé của một bộ phim hoạt hình lên đến gần 5 tỷ đấy."

"Được, vậy theo như ngươi nói thôi."

"Quay các cảnh phim hoạt họa trước đi, nếu muốn quay người, có thể khiến họ biến hóa một chút."

Nói đến đây bộ dáng của Tiêu Hải chợt thay đổi rất nhiều, trong thời gian ngắn hắn đã biến thành hình dáng ông nội trong hồ lô biến, có thể nói không mảy may giống xíu nào với bộ dạng trước đây.

"Thấy thế nào?"

Tiêu Hải rất nhanh đã khôi phục lại, hắn cười tít mắt mà nói.

Tiêu Phàm tràn đầy thán phục nói: "Ông nội, ngươi quá mạnh rồi, nhiều thuộc hạ của ngươi cũng có năng lực như vậy sao?"

Tiêu Hải gật đầu: "Cũng có không ít, thuật biến hình không phải là phép thuật lợi hại gì, cần dạng nhân vật nào bọn chúng đều có thể biến thành hình dạng đó."

"Trâu bò quá đi."

Tiêu Phàm khen ngợi.

Với năng lực này, tiết kiệm được thời gian chọn vai, hóa trang cũng được tiết kiệm triệt để luôn.

Bọn họ đánh một trận hoặc khống chế đám yếu thú đánh một trận, hậu kỳ cũng không cần làm hiệu ứng đặc biệt gì luôn, chỉ cần chỉnh sửa các cảnh quay thật tốt, một bộ phim bom tấn hiệu ứng đặc biệt mới sẽ được ra lò.

"Ông nội, ta chuyển một vài bộ phim hoạt hình đặc sắc qua máy vi tính của ngươi, doanh thu phòng vé tương đối cao, đến lúc đó ngươi để họ xem qua rồi nghiên cứu một chút trước."

"Không thành vấn đề."

Tiêu Hải cười ha hả gật đầu.

Lần này, hai người còn chưa trò chuyện được bao lâu, bóng dáng của Tiêu Hải đã biến mất không thấy tăm hơi.

Ngay sau đó Tiêu Hải đã sắp xếp nhiệm vụ xong xuôi.

Về cơ bản, vùng đất Tây Bắc đều đã đầu hàng hắn, tướng sĩ dưới

trướng hắn hiện đã bành trướng lên khoảng năm mươi vạn người, trong khi tổng dân số của vùng đất Tây Bắc là hơn ba ngàn vạn.

Đương nhiên trong số nhiều người như vậy sẽ có mọi loại nhân tài, lấy thân phận và địa vị của Tiêu Hải, chỉ cần hắn sắp xếp mọi chuyện xong xuôi, người phía dưới tự nhiên sẽ làm hết sức mình.

Tiêu Phàm không quan tâm liệu người khác có nghi ngờ máy tính và những thứ khác đến từ đâu hay không, thực lực của bản thân hắn đã mạnh, nhưng còn có rất nhiều quân đội nằm dưới quyền của hắn.

"Nhiều sách quá đi."

"Gần đây đại soái cứ kỳ quái thế nào."

"Mau nghiên cứu hết đống sách này đi, tâm tư của đại soái là thứ chúng ta có thể phán đoán được hả?"

Hàng chục người đã tập trung lại, dùng thần thức của họ bao phủ hết hàng trăm cuốn sách ở đây.

Đừng nói là người bình thường, cho dù tinh thần niệm lực của Tiêu Phàm có bao phủ những cuốn sách này thì hắn muốn đọc và ghi nhớ nội dung trong nó cũng không dễ dàng, nhưng với mấy chục người này thì lại đơn giản hơn nhiều.

So với Tiêu Hải, thực lực của họ yếu hơn nhiều, nhưng trạng thái yếu nhất của họ cũng mạnh hơn Tiêu Phàm hôm nay hàng chục hàng trăm lần, bằng chứng là họ đã ghi nhớ toàn bộ trong vòng chưa đầy nửa giờ.

Trong khoảng nửa ngày, họ đã có thể thông hiểu toàn bộ kiến thức trong sách.

"Thư sinh, ngươi canh thời gian rồi viết kịch bản đi."

Người nói là người dẫn đầu trong số mấy chục người, hắn là tâm phúc của Tiêu Hải, tu vi đã đạt tới cấp bậc Võ Vương.

Các cấp bậc thực lực từ thấp đến cao của dị giới theo thứ tự là Võ Đồ, võ giả, võ tướng, võ sư, Võ Tông, Đại Võ Tông, Võ Vương, Võ

Hoàng, và Võ Đế, tổng cộng có chín cảnh giới.

Cửu Chuyển Chân Long Quyết của Tiêu Hải vừa mới đạt tới tầng thứ bảy, đã là Võ Đế đỉnh phong.

Thực lực Ám Kình của Tiêu Phàm đạt tới cấp bậc viên mãn, thả vào dị giới cũng tương đương với thực lực võ giả.

"Dương tướng quân, việc này đơn giản thôi."

"Cho đến ngày nay, tại Thần Võ đại lục chúng ta có không ít câu chuyện khiến lòng người cảm động được lưu truyền, ngươi sửa đổi chúng một chút lại biến thành một kịch bản hay rồi."

Trong số hàng chục người, có một thư sinh ăn mặc theo đạo giáo.

Hắn cũng không phải người trong quân đội, hắn kiếm tiền bằng cách viết truyện và xuất bản sách, trong hôm nay hắn đã học được rất nhiều kiến thức liên quan đến biên kịch, viết một kịch bản mới cũng không khó.

Chương 197: Không Dễ Đạt Tới Hóa Kình

"Thư sinh, ngươi phải làm tốt một chút, đến lúc đó cũng đừng để đại soái không hài lòng."

"Nếu kịch bản của ngươi không tốt thì cho dù cảnh quay của chúng ta tốt đến đâu, hiệu quả cũng sẽ giảm đi rất nhiều."

Một người khác nói.

Thư sinh cười nói: "Một câu chuyện có thể lưu truyền ngàn năm, không nói hay nhường nào nhưng nhất định sẽ không tệ. Cho ta hai ngày, ta cam đoan sẽ viết ra một kịch bản thật tốt."

"Ừm."

Dương tướng quân khẽ gật đầu, "Mọi người, nếu như các ngươi làm tốt, bổn tướng quân nhất định sẽ ghi công cho các ngươi, làm không tốt, tướng quân sẽ trừng phạt từng người một, các ngươi

cũng đừng hòng nghĩ ngợi ai tốt hơn ai."

"Vâng!"

Mấy chục người đồng thanh nói.

Họ cũng không dám lơ là một phút nào, nếu Tiêu Hải tạo phản thành công, vậy trong tương lai hắn chính là hoàng đế.

…

Vài ngày trôi qua trong nháy mắt, Tiêu Phàm đã luôn tu luyện tại biệt thự ở huyện Lôi Sơn.

Tiêu Hải truyền linh khí cho hắn, dù hắn không tu luyện ở đây thì tốc độ tu luyện của hắn cũng rất nhanh, nhưng hôm nay hắn lại không muốn gặp mặt lão phu nhân nhà họ Lục.

Hắn không biết lão phu nhân nhà họ Lục sẽ có thái độ ra sao với mình, cũng không biết Tô Ấu Vi có thể trở về nhà họ Lục được không, hắn sẽ dùng loại thái độ gì đối xử với người nhà họ Lục đây?

"Hô."

"Muốn đạt tới cấp bậc Hóa Kình cũng không dễ dàng, tuy ông nội cho hắn thêm sức mạnh, nhưng dù thế nào cũng cần một tháng nữa mới được."

Tiêu Phàm thở ra một hơi nặng nề sau khi kết thúc một tuần huấn luyện.

Nếu Diệp Phi biết suy nghĩ của Tiêu Phàm, không chừng hắn sẽ nảy ra ý nghĩ muốn bóp cổ Tiêu Phàm cho đến chết luôn, bởi vì kế hoạch của hắn là đạt đến cấp bậc Hóa Kình trong vòng hai mươi năm.

Một tháng đến Hóa Kình, vậy mà Tiêu Phàm còn ngại quá lâu.

"Tích tích!"

Điện thoại của Tiêu Phàm reo lên, là Trình Hưng Quốc gọi đến.

"Chú Trình, có vấn đề gì sao?"

Tiêu Phàm nối máy và dò hỏi, hắn tính nhẩm thời gian Trình Hưng Quốc và những người khác đến huyện thành khoảng hai mươi ngày nữa, thời gian còn chưa đầy một tháng.

Giọng nói của Trình Hưng Quốc truyền đến: "Phàm Nha Tử, chúng ta ở chỗ này không có vấn đề gì, quản lý Quách đã an bài tốt cho chúng ta."

"Dương Thần đã kết thúc kỳ thi tuyển sinh đại học rồi, hắn chỉ thiếu một chút là đậu vào trường hạng hai rồi. Hôm nay, ta quay trở về nhà Dương Nhị để thăm nhà chúng ta."

Tiêu Phàm âm thầm lắc đầu, thật ra Dương Thần thi rớt là chuyện nằm trong dự đoán của hắn.

Thành tích của hắn luôn chỉ ở mức bình thường mà thôi, hắn là người phụ thuộc vào may mắn, vận may bùng nổ thì có thể vượt qua kỳ thi, nhưng thiếu một chút may mắn thì không thể thi đậu nổi.

"Chú Trình của ngươi muốn cho hắn tới huyện thành để hắn học cùng với các ngươi. Tuổi của hắn còn trẻ lại học tập thêm một chút, hắn là có thể đuổi kịp."

Trình Hưng Quốc cười nói: "Ta đến huyện thành, hắn cũng đi theo ta đến huyện thành rồi, bây giờ hắn đang ở cùng chúng ta, ngươi nói với hắn mấy câu nhé?"

"Được."

Trình Hưng Quốc đưa điện thoại di động cho Dương Thần, Dương Thần ngượng ngùng nói: "Phàm ca, ta đã cố gắng hết sức để thi tốt hơn một chút, nhưng không ngờ ta vẫn trượt."

"Chỉ có bốn trăm tám mươi lăm điểm."

Tiêu Phàm nói: "Dương Thần, theo những gì chúng ta đã nói trước đây, tiền lương của ngươi là bốn ngàn tám trăm năm mươi, nếu ngươi không thi đậu thì ngươi nên làm việc chăm chỉ hơn."

"Ngươi làm việc chăm chỉ trong ba năm, ta đảm bảo ngươi có thể mua được nhà ở huyện thành, cố gắng thêm năm năm nữa nhất định sẽ có nhà lầu xe hơi."

Trong mắt Dương Thần lộ ra vẻ phấn chấn: "Phàm ca, ta nhất định sẽ làm thật tốt."

Điện thoại trở lại trong tay Trình Hưng Quốc.

"Chú Trình, bây giờ các ngươi dự định học cái gì?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Trình Hưng Quốc cười nói:

"Chúng ta đã học được rất nhiều điều vụn vặn trong quản lý kho hàng, chủ yếu học cách dùng một vài vật dụng thông minh vẫn chậm hơn một chút."

"Hôm nay sáng sớm có thể chạy bộ rèn luyện thân thể, buổi sáng luyện tập bắt người và đánh cận chiến, buổi chiều học tập một vài công việc còn lại, không ngờ mỗi ngày trôi qua đều rất phong phú."

Trong mắt Tiêu Phàm lộ ra vẻ kinh ngạc, thậm chí quản lý Quách còn sắp xếp những việc như bắt người và đánh nhau sao, không ngờ hắn là một người chu đáo đến vậy.

"Chú Trình, mọi người không có ý kiến gì chứ?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Trình Hưng Quốc vội vàng nói: "Bọn hắn có thể ý kiến gì đây? Với mức lương cao như vậy, nếu bọn hắn không hài lòng thì vẫn có người trong thôn muốn đến."

"Vậy thì tốt."

Chương 198: Xem Phim

Sau khi cúp điện thoại, rất nhanh điện thoại của Tiêu Phàm lại vang lên, là Tô Ấu Vi gọi đến.

"Học trưởng, ngươi đã trở về chưa?"

"Gần đây có một bộ phim điện ảnh mới hay lắm, chúng ta cùng đi xem đi."

Tô Ấu Vi nói.

Trên thực tế, nàng không có bao nhiêu hứng thú với phim ảnh, khi có thời gian nàng càng muốn nghiên cứu kỹ thuật hack hơn, nhưng nàng đã không gặp Tiêu Phàm trong vài ngày rồi.

"Phim nào thế? Ta đi mua vé."

Tiêu Phàm thầm cảm thấy xấu hổ, gần đây hình như người bạn trai là mình đây hơi vô trách nhiệm thì phải.

Ánh mắt Tô Ấu Vi sáng lên: "Học trưởng, ngươi đến đây trước đi."

Thật ra nàng không chú ý đến phim điện ảnh nào đang được ra mắt gần đây.

"Được rồi."

Tiêu Phàm lái xe trở lại thành phố D, chiếc xe lái thẳng vào một trung tâm mua sắm.

"Học trưởng, ở đây."

"Học trưởng, ta đã mua vé xem phim rồi. Là một bom tấn hoạt hình của nước ngoài."

Tiêu Phàm bước vào rạp chiếu phim khi Tô Ấu Vi vui vẻ đến gần.

Nàng đeo khẩu trang che kín mặt, nhưng dù vậy, vẫn có vài người đàn ông lặng lẽ chú ý đến nàng trong bóng tối, sau khi nhìn thấy Tiêu Phàm, họ đều có chút thất vọng.

Bông hoa nổi tiếng đã có chủ.

"Ngươi thích xem phim hoạt hình sao?"

Tiêu Phàm cười nhẹ rồi nói.

Sắc mặt Tô Ấu Vi hơi ửng đỏ lên, đây là bom tấn điện ảnh mới nhất được phát hành gần đây.

"Học trưởng, chỉ cần là phim hay thì em đều thích hết, tiền bối cầm cái này đi."

Tô Ấu Vi kín đáo nhét cho Tiêu Phàm một thùng bỏng ngô lớn.

Không mất nhiều thời gian hai người Tiêu Phàm đã vào rạp chiếu phim.

"Nhiều người vậy sao."

Tiêu Phàm hơi ngạc nhiên, Tô Ấu Vi đã mua vé tại một rạp chiếu phim khổng lồ, giá vé đắt hơn nhiều, nhưng trong rạp chiếu phim này cũng có rất nhiều chỗ ngồi, thế mà vẫn ngồi đầy cả rạp.

Tô Ấu Vi nói:

"Các đánh giá về bộ phim này trên Internet rất tốt, các hiệu ứng đặc biệt cũng rất tốt. Trung Hoa chúng ta quả thực có một khoảng cách lớn ở loại hình này."

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

Thính giác của hắn rất tốt, hắn nghe được có rất nhiều người khác cũng đang thảo luận và phàn nàn.

Mọi người đều muốn những sản phẩm trong nước có thể phát triển vượt bậc, nhưng rất nhiều trong số đó đều sử dụng các hiệu ứng hình ảnh năm xu, dùng những thứ kém chất lượng đó thì sao có thể khiến mọi người phải bỏ tiền ra ủng hộ?

Rất nhanh, bộ phim bắt đầu, Tiêu Phàm nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tô Ấu Vi.

Tô Ấu Vi nở một nụ cười ngọt ngào trên khuôn mặt.

Sau khi xem xong bộ phim dài hai giờ, Tiêu Phàm phải cảm khái không thôi, chẳng trách phòng vé tốt như vậy, các hiệu ứng đặc biệt thực sự vô cùng tốt.

Hắn có thể chấm chín điểm cho các hiệu ứng đặc biệt.

Tình tiết trong bộ phim kém thú vị hơn một chút, hắn chỉ có thể cho phần cốt truyện tám điểm.

"Vẫn là phim nước ngoài trâu bò mà."

"Khi nào nước ta mới có những bộ phim hoạt hình đạt tới cấp độ này?"

"Trong vòng mười năm cũng đừng nghĩ tới."

"Mười năm? Ta nghĩ trong hai mươi năm nữa cũng không có đâu. Chênh lệch khoảng cách quá lớn."

Sau khi mọi người rời khỏi rạp phim, rất nhiều người còn đang bàn tán sôi nổi.

Tô Ấu Vi cũng cảm khái nói: "Học trưởng, trong loại hình này chúng ta xác thực kém xa rất nhiều, cũng không biết khi nào mới có thể đuổi kịp."

Tiêu Phàm cười tủm tỉm nói: "Trong thời gian tới biết đâu sẽ có bất ngờ nào đó."

Sau khi đưa Tô Ấu Vi trở lại tiểu khu, Tiêu Phàm trở lại ngôi nhà cũ trước kia.

Ngôi nhà cũ này không thể sánh ngang với phòng ốc ở tiểu khu Tử Kinh, lại càng không thể so sánh với những ngôi biệt thự ở huyện Lôi Sơn, nhưng nó là do cha mẹ hắn để lại cho hắn.

"Cốc cốc."

Nửa đêm, chiếc gương trong phòng lại bị gõ.

Tiêu Phàm vẫn chưa ngủ, hắn nhìn vào gương: "Ông nội, tại sao ngươi lại liên lạc với ta vào lúc này? Ta vẫn chưa luyện hóa xong long khí mà ngươi đưa cho ta lần trước đâu."

Tiêu Hải cười nói: "Ta biết chắc chắn ngươi còn chưa luyện hóa xong, ta tìm ngươi là có chuyện khác, bọn hắn đã quay xong một

bộ phim hoạt hình rồi."

"Ta đã xem nó một lần, còn cảm thấy nó khá hay."

Tiêu Phàm sửng sốt: "Ông nội, mới có mấy ngày mà đã quay phim xong rồi sao?"

Tiêu Hải nói: "Khống chế yêu thú rồi để bọn chúng biểu diễn. Chúng đều có thể biểu diễn rất tốt. Chỉ cần quay những phân cảnh chiến đấu chân thực là được rồi, đều không khó khăn lắm."

"Hoàn toàn không cần hiệu ứng đặc biệt hậu kỳ, biên tập cũng không phải chuyện gì quá khó."

Trong lòng Tiêu Phàm tràn ngập cảm giác không nắm chắc, họ đã hoàn thành bộ phim trong vài ngày sao.

"Cháu trai ngoan, ta sẽ gửi đồ vật qua cho ngươi trước."

"Ta còn chưa gửi đồ thật cho ngươi từ bên kia bao giờ đâu, cũng mong đừng xảy ra bất kỳ vấn đề gì."

Vẻ mặt Tiêu Hải nghiêm túc, phía sau hắn cũng xuất hiện thêm hai người khác hỗ trợ.

"Hây a!"

Nửa phút sau, Tiêu Hải hét lớn một tiếng, một chiếc thẻ nhớ nhỏ được bọc trong một quả cầu mang theo ánh sáng chói mắt được chuyển tới từ Tiêu Hải ở bên kia.

Chương 199: Xem Phim 2

Biểu cảm của Tiêu Hải trở nên rất mệt mỏi.

“Cháu ngoan, ngươi mau kiểm tra tài liệu bên trong một lát, xem thử có tổn hại gì hay không.”

"Được."

Tiêu Phàm nhanh chóng bật máy tính lên, may mắn hắn đã chuẩn

bị trước đầu đọc thẻ cho thẻ nhớ điện thoại, không lâu sau Tiêu Phàm đã nhìn thấy ổ đĩa di động hiện lên.

"Kích thước lớn đến vậy sao?"

Tiêu Phàm giật mình.

Các thẻ nhớ hắn mua đều có dung lượng 1 terabyte, thế mà màn hình thực sự đã chiếm gần một nửa dung lượng.

Tiêu Hải nói: "Tệp có hơn 400G trong đó là phim có tốc độ phân giải cao được sử dụng trong rạp chiếu phim, phim có 20G thì dùng phát trên máy tính của ngươi."

"Một số đoạn phim hình ảnh ngắn còn lại thì có thể dùng để quảng bá phim."

Tiêu Phàm khẽ gật đầu, thuộc hạ của Tiêu Hải đã cân nhắc mọi thứ một cách toàn diện.

Nhưng dù có xem xét toàn diện đến đâu, nếu bản thân bộ phim không hiệu quả thì cũng vô ích.

"Cháu ngoan, hai ngày nữa ta sẽ liên lạc lại với ngươi."

"Đến lúc đó, chỉ cần nói cho ta biết ngươi không hài lòng ở điểm nào, ta sẽ để họ thay đổi cho đến khi nào ngươi hài lòng thì mới thôi."

Tiêu Hải vừa nói xong thì bóng người đã biến mất không thấy tăm hơi.

Tiêu Phàm nhìn đồng hồ, đã mười hai giờ rưỡi.

Nhưng vào lúc này sao hắn có thể ngủ được đây.

…

"Hay là ta vẫn xem lướt qua một lượt đi. Nếu mà ta không xem qua thì sẽ ngủ không nổi mất, nếu xem thì biết đâu chưa đến 10 phút ta đã chán nản rồi."

Tiêu Phàm lẩm bẩm nói. Tiêu Phàm đeo tai nghe, nhanh chóng mở bộ phim điện ảnh lên. Cũng không tồi, ít nhất là hắn có thể mở bộ phim lên được. Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Tiêu Phàm nhanh chóng bị tình tiết trong bộ phim điện ảnh cuốn lấy, xem không dứt ra được, bộ phim dài 2 tiếng đồng hồ cứ thế bất giác mà xem hết, thế nhưng hắn vẫn cảm thấy không đủ.

"Thế này là kết thúc rồi?"

Tiêu Phàm giật mình tỉnh lại, khi nãy lúc xem phim hắn còn không cảm nhận được thời gian trôi qua từ lúc nào. Hắn là người xem phim tương đối kén chọn, thế nhưng kể cả là tính theo tiêu chuẩn của hắn thì bộ phim này cũng phải được chấm trên 9 điểm, về mảng hiệu ứng hình ảnh thì hắn chấm cho điểm tối đa luôn. Những cảnh chiến đấu được giàn dựng vừa chân thật vừa huyền ảo.

"Bộ phim nảy đỉnh nha."

Tiêu Phàm bất ngờ vô cùng, hắn đã chuẩn bị sẵn tinh thần chấp nhận rằng bộ phim đầu tiên sẽ chỉ là hàng phế phẩm, thế nhưng hắn không ngờ kết quả là bộ phim này lại mang đến chất lượng tốt như thế. Hắn đã bị nội dung của phim thu hút, mọi cung bậc cảm xúc buồn vui đều theo nhân vật chính, có một vài phân đoạn trong phim còn làm cho một thằng đàn ông con trai lớn đùng như hắn muốn rơi nước mắt, điều này làm chính hắn cũng bất ngờ.

"Xem lại thêm lần nữa đã."

Tiêu Phàm quyết định xem lại cả bộ phim thêm một lần nữa, hắn biết bây giờ hắn càng không thể ngủ được rồi. Xem lại lần hai, Tiêu Phàm chú ý được đến nhiều chi tiết nhỏ hơn. Tất cả các chi tiết nhỏ trong bộ phim này đều được xử lí rất tài tình. Về phương diện này thì hắn cảm thấy đây là ưu thế của những kẻ mạnh ở dị giới bên đó. Cơ bản là họ có thể làm được chuyện chỉ cần nhìn lướt qua cũng có thể nhớ rõ ràng, để mà lỡ quên mất bất kì chi tiết nhỏ nào thì cũng là chuyện gần như không thể sảy ra. Kể cả có một người trong số họ quên mất một vài chi tiết nhỏ, thì những người còn lại cũng sẽ để ý đến rồi nhắc nhở.

"Cần tình tiết có tình tiết, cần cảnh quay hoành tráng cũng có cảnh

quay hoành tráng, cần chi tiết có chi tiết, cần cảm xúc có cảm xúc, bộ phim này nhất định có thể trở thành bộ phim hot nhất gần đây."

Tiêu Phàm lẩm bẩm tự nói. Hắn lại mở trailer xem thử, xem qua luôn cả poster tuyên truyền của phim, cả hai thứ này cũng vô cùng thu hút mắt của người xem.

"Bộ phim như thế này nếu mà có số liệu phòng vé thấp hơn 2 tỉ vé thì đúng là có ma rồi. Giả dụ như ta có thể bán ra 2 tỉ vé, vậy thì riêng phí sản xuất ta đã thu được 8 trăm triệu rồi, còn về diễn viên, hiệu ứng, phim trường ta đều không cần tính, vậy thì tất cả phí sản xuất thu được đều thuộc về ta cả."

Tiêu Phàm nuốt nuốt nước bọt. Nếu mà số liệu phòng vé tốt, số vé bán ra được nhiều thì thu nhập mà hắn thu được cũng rất khả quan đó nha! Về trò cược đá kia thì nếu tính trong thời gian ngắn, một tháng hắn có thể kiếm khoảng 200 300 triệu là không thành vấn đề, nhưng nếu tính về lâu về dài thì mỗi tháng hắn kiếm được khoảng 100 triệu đã là không tồi rồi, nếu không thì sẽ gây ra lũng loạn thị trường mất.

"Nhưng mà cái này có điểm yếu là thời gian chờ tiền về hơi dài."

Tiêu Phàm cau mày. Hắn đã tìm hiểu qua, thời gian mà có thể thu tiền về của một bộ phim điện ảnh là sau khi bộ phim đó chiếu khoảng 3 đến 6 tháng, hoa hồng được chia của phim chiếu mạng lại càng chậm, sớm nhất thì cũng phải 4 tháng sau mới có thể kiếm ra tiền. Bản thân hắn là bộ trưởng bộ hậu cần, thế nên hắn phải kiếm tiền mua quân trang giúp ông hắn đánh trận nha. Bốn tháng thì quá lâu rồi.

Chương 200: Xem Phim 3

"Hoặc là ta có thể tìm người mua đứt lại bộ phim này. Mặc dù nếu làm như thế thì có lẽ sẽ bị tổn thất một chút lãi, nhưng có thể tránh đi rất nhiều phiền phức, hơn nữa ta có thể lấy được tiền ngay lúc đó, vậy thì áp lực về tiền vốn cần thu về sẽ giảm đi rất nhiều."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng. Người đầu tiên mà hắn nghĩ đến chính là Lục Chí Viễn. Lục Chí Viễn là tổng giám đốc của tập đoàn Tinh Hà, mà Giải Trí Tinh Quang là một trong năm công ty giải trí lớn nhất, hắn ta hoàn toàn có đủ khả năng để mua lại bộ phim này. Một bộ phim tốt thì cũng có thể nâng tên tuổi của Giải Trí Tinh Quang lên một tầm cao mới.

“Bạn học Tiêu Phàm, hôm nay ngươi đến tìm ta là có chuyện gì thế?”

Vẫn là trong cùng khách sạn đó, Tiêu Phàm gặp Lục Chí Viễn, dạo gần đây hắn ta cực kì bận rộn, mẹ hắn đang ở D thành, vì lo lắng có thể sảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn mà hắn đã mấy ngày rồi cũng không hề rời đi.

"Tổng giám đốc Lục, công ty các ngươi có thu mua lại phim điện ảnh đã hoàn thành hay không?”

Tiêu Phàm trực tiếp hỏi thẳng vào vấn đề, hắn cũng lười bày trò tình cảm này nọ với Lục Chí Viễn. Dù sao thì hắn cảm thấy đồ tốt cũng không thiếu chỗ muốn mua. Nếu Lục Chí Viễn không mua lại, hắn có thể đi tìm người khác, đây cũng một phần là do Lục gia và Tô Ấu Vi có một chút liên quan, mà hắn lại quen biết với Lục Chí Viễn nên hắn mới tìm đến Lục Chí Viễn đầu tiên.

“Ngươi có phim điện ảnh muốn bán đi hay sao?”

Lục Chí Viễn hơi nghi hoặc hỏi. Tiêu Phàm gật gật đầu. Lục Chí Viễn trầm giọng nói:

“Công ty chúng ta đúng thật là có mua lại phim điện ảnh đã hoàn thành, nhưng mà yêu cầu chất lượng về phim mua vào cũng tương đối cao, mà những phim có chất lượng cao như thế thì cũng chẳng có ai muốn bán lại cả.”

Nếu muốn trực tiếp mua đứt cả bộ phim thì vì xét đến vấn đề mạo hiểm khi đem ra chiếu, bên mua sẽ đưa ra giá cả thấp hơn một chút, mà nếu bộ phim đó là một bộ phim tốt, bán đi như vậy thì bên bán sẽ rất lỗ, thế nên về cơ bản thì sẽ không ai làm như vậy cả.

“Về phương diện chất lượng thì ta rất tự tin.”

Tiêu Phàm nhàn nhạt đáp. Lục Chí Viễn nhìn chằm chằm Tiêu Phàm:

“Bạn học Tiêu Phàm này, mặc dù ngươi có là bạn trai của Ấu Vi đi chăng nữa thì thương trường là thương trường, về mặt làm ăn buôn bán chắc chắn ta cũng không hạ thấp yêu cầu xuống đâu.”

Tiêu Phàm cười nói:

“Tất nhiên rồi, về mặt giá cả bán ra thì ta cũng sẽ không hạ một chút nào so với giá thị trường đâu.”

“Được.”

Lục Chí Viễn gật gật đầu. Thực ra thì hắn cũng chẳng ôm chút hi vọng nào về bộ phim của Tiêu Phàm. Hắn không hề nghe ai nói về việc Tiêu Phàm có đầu tư làm phim điện ảnh cả, hơn nữa những thứ như phim ảnh này là thứ mà kể cả ngươi có đập thật nhiều tiền vào đi chăng nữa thì cũng chưa chắc có tác dụng.

“Khách sạn này chắc cũng có phòng chiếu phim chuyên dụng, hay là tổng giám đốc Lục xem qua nội dung phim đi đã?”

“Được.”

Phòng chiếu phim của khách sạn này có màn hình to hơn màn hình trên máy tính rất nhiều, thế nên các sự chấn động mà các hình ảnh và tình tiết phim đem lại cho Tiêu Phàm càng lớn hơn, Tiêu Phàm xem hai lần rồi còn như vậy thì đừng nói đến Lục Chí Viễn xem lần đầu sẽ cảm thấy như thế nào.

“Chúng ta qua phòng họp nói chuyện đi.”

Lục Chí Viễn hít sâu một hơi rồi nói. Trong lòng hắn bây giờ đang rất kích động, bộ phim này hắn nhất định phải lấy được. Tiêu Phàm và Lục Chí Viễn nhanh chóng vào trong phòng họp.

"Bạn học Tiêu Phàm, bản quyền của bộ phim này bây giờ đang trong tay ngươi à?”

Lục Chí Viễn hỏi. Tiêu Phàm đáp:

"Bây giờ ta cũng chưa xin cấp bản quyền cho bộ phim này, nhưng ngươi yên tâm đi, bộ phim này chắc chắn sẽ không có bất kì tranh chấp bản quyền nào sảy ra đâu, nếu ngươi mua bộ phim này về thì ngươi có thể tự đi xin cấp bản quyền."

"Ba trăm triệu."

Lục Trí Viễn suy nghĩ một hồi rồi nói. Tiêu Phàm lập tức đứng lên:

"Tổng giám đốc Lục, ngươi ra giá 300 triệu là đang nói đùa hay sao? Những kỹ xảo điện ảnh ở đây là như thế nào chắc ngươi cũng hiểu rõ, bây giờ ta cho ngươi 1 tỉ, ngươi có thể làm được những kỹ xảo như vậy hay không?"

Lục Chí Viễn trầm mặc. Đúng là những cảnh quay kỹ xảo trong bộ phim này đều vô cùng vô cùng bắt mắt, đem lại cho hắn được cảm giác vô cùng chân thật, cứ như hắn đang thật sự ở trong bộ phim đó vậy.

"Tổng giám đốc Lục, bộ phim này giá bán 2 tỉ, không mặc cả."

Lục Chí Viễn liên tục lắc đầu:

"Tiêu Phàm, giá như này là không thể được đâu. Số liệu phòng vé của bộ phim này cũng chưa chắc đã được 2 tỉ, nếu bây giờ ta dùng số tiền 2 tỉ mua lại nó, nếu số vé bán ra không khả quan thì có phải là ta lỗ nặng rồi không?"

Chương 201: Giới Hạn Cuối Cùng

Tiêu Phàm nói:

"Tổng giám đốc Lục, nếu bộ phim điện ảnh như này mà Giải Trí Tinh Quang các người không thể có được 2 tỉ doanh thu phòng vé thì có lẽ năng lực của công ty các ngươi cũng cần phải xem xét lại đấy. Ta vẫn cảm thấy có lẽ ta nên tìm Thiên Đạt hỏi thăm một chút thì hơn."

Lục Chí Viễn cười khổ nói:

"Tiêu Phàm, ngươi ra giá 2 tỉ thì cũng quá vô lí rồi."

“Vô lí sao? Số liệu phòng vé bán ra chắc chắn sẽ không thấp hơn 4 tỉ, các ngươi đóng vai trò là nhà sản xuất thì cũng đã thu vào được 6 tỉ, hơn nữa bộ phim này kể cả có chiếu ở nước ngoài chắc chắn cũng sẽ thu về được số liệu phòng vé không tồi đâu. Hơn nữa các ngươi còn có thể bán bản quyền phim chiếu mạng, tất cả những lợi nhuận ở đây đều thu về túi các ngươi hết. Hơn nữa các ngươi có thể tự mình phát hành phim, tự mình có bản quyền, thế nên chắc chắn các ngươi có để kiếm được 2 tỉ này mà không lo lỗ."

Tiêu Phàm nói. Hắn biết rằng hắn chắc chắn không thể bán được bộ phim này với giá 2 tỉ, nhưng nếu hắn không ra giá cao lên thì làm sao có thể bán được với giá tốt? Lục Chí Viễn lắc lắc đầu:

“Nếu chúng ta phát hành bộ phim điện ảnh khác, đưa một bộ phim khác ra chiếu thì cũng vẫn có thể chia tiền như bình thường, hơn nữa số liệu phòng vé được 4 tỉ cũng chỉ là phán đoán của ngươi mà thôi. Giá cao nhất ta có thể mua vào là 600 triệu, giá như vậy đối với công ty chúng ta mà nói cũng đã là mạo hiểm không nhỏ rồi."

"Thấp nhất là 1 tỉ 500 triệu, nếu ngươi ra giá 600 triệu thì chúng ta không cần thiết phải bàn bạc nữa."

Tiêu Phàm làm bộ muốn bỏ đi. Khi hắn đi đến cửa ra vào thì Lục Chí Viễn đã kêu hắn ngưng lại rồi, Lục Chí Viễn cũng không hề muốn bỏ lỡ mất bộ phim này.

“Tám trăm triệu, đây là giới hạn cuối cùng của ta rồi."

Lục Chí Viễn trầm giọng nói. Tiêu Phàm đáp:

"Một tỉ, đây cũng là giới hạn cuối cùng của ta rồi. Nếu ngươi ra giá thấp hơn 1 tỉ thì ta sẽ đến nơi khác hỏi thăm, nếu nơi khác cũng không mua thì ta sẽ tự mình tìm nơi phát hành phim để phát hành. Nửa tiếng nữa ta sẽ mua vé máy bay đến tổng bộ của Thiên Đạt, nếu mà ta mua xong vé máy bay rồi thì kể cả ngươi có đổi ý đi chăng nữa ta cũng sẽ đến tổng bộ của Thiên Đạt hỏi thăm xem sao

đấy.”

Tiêu Phàm nói xong liền đẩy cửa rời đi. Lục Chí Viễn ngồi lại trên ghế, hắn xoa xoa huyêth thái dương, hắn hơi đau đầu. Nếu hắn mua lại bộ phim với giá 1 tỉ thì vẫn là có rủi ro. Nếu bộ phim này không thể hot lên thì hắn bỏ ra bao nhiêu công sức như vậy, khả năng cũng chỉ có thể lãi một ít, thậm chí nếu không cẩn thận còn có thể lỗ. Nhưng hắn thật sự rất thích bộ phim này.

“Bộ phim này dù đứng xem ở góc độ nào đi chăng nữa thì chắc cũng có khả năng sẽ nổi lên, hơn nữa tiền này cũng là trả cho Tiêu Phàm, cũng không cho người ngoài.”

Sau khi suy nghĩ khoảng 10 phút, Lục Chí Viễn vẫn quyết định mua lại bộ phim, hắn gọi điện thoại cho Tiêu Phàm.

“Tiêu Phàm, ngươi thắng rồi, bộ phim này ta muốn mua lại. Nếu những cổ đông khác trong công ty không đồng ý thì ta sẽ tự mình mua lại nó. Nhưng ngươi phải đi đăng ký thành lập một công ty đi, nếu không thì tiền thuế ngươi phải trả sẽ rất cao đấy.”

Trên mặt Tiêu Phàm lộ ra một nụ cười. Lần này hắn lãi to rồi.

…

“Tổng giám đốc Lục, nếu ta không đăng ký hoạt động cho công ty thì ta phải đóng bao nhiêu tiền thuế?”

Tiêu Phàm dò hỏi. Lục Chí Viễn đáp:

“Thuế thu nhập từ việc chuyển nhượng bản quyền là 20% tương đương với 200 triệu. Nếu ngươi đăng ký thành lập một công ty thì cũng sẽ có một số cách để không phải nộp thuế một cách hợp pháp.”

Tiêu Phàm lắc đầu.

“Thế thì ta chẳng phải đăng ký công ty làm cái gì cả. Người không nộp thuế, ta cũng không nộp thuế, vậy thì ai là người bỏ tiền ra để nuôi kho bạc nhà nước, chuyện này cũng không thể chỉ dựa vào đám dân buôn lậu được.”

Ở đầu bên kia điện thoại, Lục Chí Viên giật mình. Khoảng tiền thuế này không phải là một con số nhỏ.

“Tiêu Phàm, việc này ngươi có thể một mình trực tiếp quyết định sao? Tốt hơn hết là ngươi nên bàn thương lượng với mấy người đối tác của ngươi trước đi đã.”

Lục Chí Viên nói với ý thăm dò.

“Không cần thương lượng, người cứ yên tâm về phía ta sẽ không có bất kỳ tranh chấp, mà dù tranh chấp có xảy ra thì cũng chẳng dính líu gì tới ngươi.”

Lục Chí Viên đáp lại:

“Tiêu Phàm, ta sẽ thương lượng với các giám đốc còn lại xem sao, nếu họ không có ý kiến gì, công ty giải trí Tinh Quang sẽ cùng người kí hợp đồng lần này. Còn nếu nội trong hai ngày, bọn họ có ý kiến thì chính tôi sẽ đứng ra và ký kết với cậu.”

Tiêu Phàm nói:

"Tổng giám đốc Lục, vậy được thôi. À đúng rồi, đến lúc các ngươi tuyên truyền phim thì cũng không cần thêm tên ta vào đâu, còn về công ty làm hiệu ứng cho phim thì cứ ghi là Phòng làm việc Kỳ Tích, cái này thì các ngươi có thể thêm vào được."

“Được thôi.”

Chương 202: Phim Chuyển Nhượng

Lục Chí Viên đồng thuận. Sau khi cúp điện thoại, trên mặt Tiêu Phàm lộ ra nụ cười thỏa mãn. Nếu tìm được một công ty chịu phát hành, hắn ta tin rằng hắn có thể kiếm được nhiều tiền hơn, nhưng tiền trong tài khoản của hắn còn có việc khác cần dùng, chỉ khi hắn có đủ tiền thì hắn mới có thể ủng hộ hết sức cho ông hắn còn đánh trận nha. Nếu so sánh với hoàng quyền của hoàng triều Thần Diễm thì chút lợi ích nho nhỏ này có đáng là gì? Chớp mắt, nửa ngày đã trôi qua, Tổng giám đốc của giải trí Tinh Quang tự mình đến D thành. Để bỏ ra 1 tỉ chỉ để mua một bộ phim đã hoàng thành

thì trong lòng hắn cũng rất thấp thỏm lo lắng, kể cả Lục Chí Viễn có là ông chủ lớn, kể cả nhân phẩm và mắt nhìn của hắn ta đều tốt đi chăng nữa thì hắn cũng phải đích thân đến xem thử hắn mới thấy yên tâm.

“Tổng giám đốc Hoàng, ngươi thấy thế nào?”

Lục Chí Viễn cười hỏi. Tổng giám đốc của giải trí Tinh Quang tên là Hoàng Khải, hắn ta là người sáng lập ra giải trí Tinh Quang, sau này thì tập đoàn Tinh Hà nắm được phần lớn số cổ phần của giải trí Tinh Quang, Hoàng Khải trở thành cổ đông lớn thứ hai. Hắn ta vừa xem qua bộ phim một lần.

"Đây quả là một bộ phin tốt. Nó thật sự xứng đáng với giá cả mà chúng ta bỏ ra để mua vào.”

Hoàng Khải hít sâu một hơi. Bản thân hắn là tổng giám đốc giám sát của giải trí Tinh Quang, vậy nên về mặt này hắn là người chuyên nghiệp hơn Lục Trí Viễn rất nhiều, dù 1 tỉ cũng là một con số không nhỏ, nhưng số tiền này hắn chắc chắn 9 phần là bản thân có thể kiếm về được.

"Tổng giám đốc Hoàng, lúc nãy ta còn đang suy nghĩ nếu ngươi không đồng ý thì có lẽ ta cũng sẽ tự bỏ tiền ra để mua lại bộ phim này cho xong.”

Lục Chí Viễn cười nhẹ nói. Hoàng Khải cười ha ha đáp:

“Tổng giám đốc Lục, dù sao phần lớn tiền là công ty kiếm ra được đều là của ngươi cả. Ngươi kiếm được nhiều tiền thì cũng là giúp cho những cổ đông nhỏ như chúng ta được hưởng ké một chút xíu.”

Lục Chí Viễn gật gật đầu:

"Đây là phim do một cá nhân chuyển nhượng cho chúng ta, bây giờ ta cho ngươi phương thức liên lạc của hắn, ngươi chuẩn bị sẵn hợp đồng, trong hợp đồng phải nêu rõ trách nhiệm bản quyền đó nhé.”

“Dạ vâng, tổng giám đốc Lục.”

Hoàng Khải gật gật đầu. Ngày hôm sau, Hoàng Khải hẹn gặp mặt Tiêu Phàm, bọn hắn kí hợp đồng chuyển nhượng bản quyền ngay dưới sự chứng kiến của công chứng viên, sau đó 800 triệu được trực tiếp chuyển đến tài khoản ngân hàng của Tiêu Phàm. Còn thiếu 200 triệu là tiền mà hắn cần phải nộp thuế.

"Ha ha, mục tiêu tích đủ 1 tỉ trong tài khoản của ta đã hoàn thành rồi."

Tiêu Phàm cười thầm trong lòng, đúng ra trước đó trong tài khoản của hắn chỉ có hơn 200 triệu một chút, giờ cộng thêm 800 triệu vừa kiếm ra nữa, bây giờ tài khoản ngân hàng của hắn đã có đến 10 con số rồi.

"Ngân hàng trưởng, vừa rồi ngân hàng vừa nhận được cảnh báo nguy hiểm, tài khoản cá nhân của Tiêu Phàm vừa nhận được 800 triệu tiền chuyển khoản, người chuyển tiền cho hắn là công ty giải trí Tinh Quang, một công ty dưới trướng của tập đoàn Tinh Hà."

Ngân hàng trưởng của ngân hàng mà Tiêu Phàm đang gửi tiền nhận được tin tức. Hắn hít sâu một hơi, không ngờ tên này chỉ trong chớp mắt có thể nhận được nhiều tiền đến như vậy.

"Ta sẽ qua đó ngay."

Ngân hàng trưởng nhanh chóng vội vã trở về.

"Trong tài khoản của hắn giờ số dư lên đến 1 tỉ rồi. Đúng là người có tiền thường tùy hứng nha."

Sau khi nhìn thấy số dư trong tài khoản của Tiêu Phàm, kể cả người suốt ngày làm việc với những số tiền lớn như ngân hàng trưởng cũng phải âm thầm níu lưỡi. Hắn tự mình nhanh chóng gọi điện cho giải trí Tinh Quang để hỏi về khoảng giao dịch này, đúng thật là không có vấn đề gì cả, ngân hàng trưởng định tự mình đến thăm hỏi Tiêu Phàm một lần. Vị khách hàng lớn như này nếu không chăm sóc cẩn thận, sau này hắn chạy đến ngân hàng khác thì hắn phải gánh trách nhiệm không nhỏ.

"Tổng giám đốc Tiêu, ta là ngân hàng trưởng của ngân hàng mà ngươi đang gửi tiền, tên là Hứa Quảng Xuyên, ngươi xem bây giờ

ngươi có rảnh không, để ta đến tận nơi nói chuyện hỏi thăm một chút? Để cho ngân hàng chúng ta có thể đem đến chất lượng phục vụ tốt hơn cho ngươi.”

Sau khi suy nghĩ một hồi, ngân hàng trưởng quyết định gọi điện thoại cho Tiêu Phàm.

"Không cần thiết đâu, chỉ cần các ngươi không giở mấy trò tự đâm đầu vào chỗ chết thì ta cũng lười chuyển ngân hàng gửi tiền, ngươi xem xem có thể nâng cao về việc chuyển tiền hay không, nếu không thể thì ta dùng tạm cũng được.”

Tiêu Phàm nhàn nhạt nói. Hắn có thể đột xuất cần tiền bất cứ lúc nào, thế nên hắn cũng không có ý định gửi tiền tiết kiệm định kì hay gửi để ngân hàng quản lí tài sản giùm.

“Được ạ được ạ.”

Chương 203: Cuộc Gọi

Hứa Quảng Xuyên liên tục đáp. Cúp điện thoại, Hứa Quảng Xuyên thở dài một hơi. Lúc mà người khác tìm đến hắn hỏi vayn tiền thì hắn có thể làm bố người ta, nhưng đứng trước mặt Tiêu Phàm thì hắn chỉ có thể làm cháu mà thôi. Tiêu Phàm nhìn điện thoại trong tay đến thất thần. Hắn cảm thấy hắn cần phải mua cho ông hắn một ít thiết bị liên lạc thôi. Trước đây khi mà Tiêu Hải làm chủ một địa bàn nhỏ thì khi các nơi muốn thông tin liên lạc với nhau chỉ cần để cho những người tu hành lợi hại một chút bay qua bay lại là được. Nhưng bây giờ địa bàn của Tiêu Hải không nhỏ nữa. Tiêu Phàm nhanh chóng lên mạng tìm kiếm một lượt. Đối với những thiết bị nghe nói cơ bản thì khoảng cách truyền thông tin cũng chỉ có vài km, cái này hắn cũng không thể nói rằng nó không có tác dụng, mà chỉ có thể nhận định là tác dụng của nó không lớn lắm. Thiết bị điện báo thì khoảng cách truyền thông tin đi được xa, nhưng hắn không biết liệu cái này đem sang bên đó có thể dùng được hay không.

“Mỗi loại ta đều mua thử một ít vậy.”

Sau khi suy nghĩ một hồi, Tiêu Phàm quyết định gọi điện thoại cho

Triệu Tông Tường.

“Tiêu thiếu gia.”

Phía bên kia điện thoại Triệu Tông Tường khách khí chào. Tiêu Phàm nói:

“Triệu Tổng, ngươi giúp ta chuẩn bị vài thứ dưới đây nhé. Ta cần 500 tấn dầu máy, 2000 chiếc xe moto việt dã chất lượng tốt, 1000 bộ đàm công suất lớn, 100 máy fax. Một trăm bộ điện thoại để bàn, thêm 1 vạn km đường dây điện thoại và những thứ cần thiết để liên lạc được, mỗi thứ ta đều cần thêm sách hướng dẫn lắp đặt và sử dụng.”

Triệu Tông Tường nuốt một ngụm nước bọt. Hắn cảm thấy chứng bệnh cuồng sinh tồn của Tiêu Phàm lại nặng thêm rồi, giờ có dùng từ cuồng sinh tồn cũng không đủ để hình dung hắn ta nữa. Hắn ta chuẩn bị lâm thứ như vậy, chẳng nhẽ thế giới sắp lâm vào tận thế hay sao?

“Ngươi nhớ hết chưa?”

“Tiêu thiếu gia, ta có ghi âm lại cuộc gọi rồi, ta sẽ cố gắng mua đủ những thứ ngươi cần một cách nhanh chóng nhất.”

“Ừm.”

Tiêu Phàm ngắt điện thoại. Đúng ra hắn còn định mua luôn cả một cái vệ tinh liên lạc. Nhưng hắn vừa tìm hiểu thử, thứ đồ chơi này cũng không rẻ chút nào, giá cả cũng hơn 1 tỉ USD. Nếu so với tự hắn phải mua một cái, không bằng sau này hắn qua Hành Dương quốc “mượn” một cái. Hành Dương quốc có khoa học kỹ thuật rất phát triển, vệ tinh liên lạc mà dân thường dùng có lẽ ở đó có. Triệu Tông Tường nhanh chóng bắt đầu chuẩn bị. Với năng lực của hắn thì để mua được những thứ này là chuyện không hề khó khăn. Ở bên phía giải trí Tinh Quang, khi Hoàng Khải vừa quay về cũng đã nhanh chóng lao vào chuẩn bị. Hắn phải nghĩ cách để bộ phim này nhanh chóng qua được thẩm tra. Trước mắt cũng sắp đến kì nghỉ hè rồi, nếu bộ phim có thể chiếu vào đúng dịp nghỉ hè thì sẽ có thể thu được số liệu phòng vé tốt hơn.

“Phim hoạt hình hiệu ứng sản xuất trong nước?”

“ Mẹ nó, chẳng nhẽ hôm nay là ngày cá tháng tư hay sao?”

“Sau khi phòng làm việc chính thức của giải trí Tinh Quang đưa ra tin tức như thế, cũng không sợ lúc đó bị tự vả đến sưng mặt hay sao?”

“Phòng làm việc hiệu ứng Kì Tích là gì vậy? Đến nghe cũng chưa từng nghe nói qua.”

Sau khi giải trí Tinh Quang truyền ra tin tức liền gặp phải một làn sóng lớn từ cư dân mạng. Nếu thông tin chỉ nói là phim hoạt hình sản xuất trong nước thôi thì có lẽ mọi người cũng sẽ không có phản ứng mạnh đến vậy. Phim hoạt hình mà có thể sản xuất trong nước thì cũng được xem như là không tồi rồi. Nhưng công ty giải trí Tinh Quang lại nói đây là bộ một phim lớn mang hiệu ứng hoành tráng, thế này mà không mang lại một làn sóng phản đối lớn mới lạ đó.

"Tốc độ làm việc của giải trí Tinh Quang đúng là nhanh thật đó, không biết đến lúc đó số lượng vé bán ra có thể đạt đến con số như thế nào.”

Tiêu Phàm thầm nhủ trong lòng. Tất nhiên là hắn hi vọng số liệu phòng vé có thể càng cao càng tốt! Như thế dù thể thể hiện rằng giá cả hắn bán ra bị thấp, nhưng nếu số lượng vé bán ra tốt thì những bộ phim mà hắn bán ra sau này có thể bán ra với giá càng cao, phòng làm việc hiệu ứng Kì Tích cũng có thể trở thành một cái tên vàng được người ta săn đón.

…

Mới chớp mắt đã qua mười ngày, phần lớn thời gian Tiêu Phàm dùng vào việc tu luyện.

"Tích tích!"

Triệu Tông Tường gọi điện thoại tới.

"Những thứ Tiêu thiếu bảo ta chuẩn bị, ta đã chuẩn bị xong hết rồi."

"Ngươi xem lúc nào có thời gian để qua đây kiểm tra thử?"

Triệu Tông Tường dò hỏi.

Tiêu Phàm nói:

"Tổng cộng hết bao nhiêu tiền?"

Triệu Tông Tường cười nói:

"Mấy thứ này chỉ đắt hơn mấy chiếc xe máy kia một chút thôi, tổng giá trị là hai mươi chín triệu bảy trăm năm mươi nghìn."

"Cho ngươi ba chục triệu, hai trăm năm mươi nghìn còn dư là tiền mướn nhà kho. Triệu tổng, chắc nhóm chú Trình của ta đã huấn luyện gần xong rồi, để họ đi trông nhà kho này để thực tập đi."

"Vâng, Tiêu thiếu."

Chương 204: Cám Ơn Ngươi, Thân Ái

Cúp điện thoại xong Tiêu Phàm tới tiểu khu của Tử Kinh, hôm qua lão phu nhân của nhà họ Lục đã rời đi.

"Ấu Vi, làm sao vậy?"

Tiêu Phàm nhìn thấy Tô Ấu Vi.

Tô Ấu Vi hơi thẫn thờ, trạng thái này của nàng không thích hợp lắm.

"Đàn anh...Ta, có khả năng là ta đã gặp bà ngoại mình rồi."

Tô Ấu Vi nói với vẻ mặt phức tạp.

Mấy ngày qua Lục lão phu nhân thường xuyên "ngẫu nhiên gặp" được nàng.

Ban đầu Tô Ấu Vi cũng không nghi ngờ gì, nhưng số lần nhiều nên Tô Ấu Vi mới cảm thấy có gì đó không đúng.

Nghĩ tới việc Dư Thọ Nhân họ muốn giết Tiêu Phàm, Tô Ấu Vi đã điều tra Lục lão phu nhân một khoảng thời gian, với năng lực của nàng thì tất nhiên rất dễ tra ra được vài thứ.

Ví dụ như Lục lão phu nhân thường ngắm một tấm hình cũ.

Người trong ảnh giống nàng khoảng tám phần.

"Thật không?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tô Ấu Vi nói với vẻ hơi chua xót:

"Mấy ngày qua có một bà lão thường nói chuyện trên trời dưới đất với ta, ta phát hiện nàng giữ một tấm ảnh cũ, mà người trong đó lại vô cùng giống ta."

Nàng dùng phương pháp của hacker để tra được, nhưng chuyện này thì không thể nói.

"Ấu Vi, ngươi đừng suy nghĩ nhiều quá, hai mươi năm ngươi cũng chờ được, cứ thuận theo tự nhiên là tốt rồi, cho dù xảy ra chuyện gì thì ta vẫn luôn ở cạnh ngươi."

Tiêu Phàm ôm lấy Tô Ấu Vi, vuốt ve nhẹ nhàng mái tóc đen nhánh của nàng.

"Ừ."

Tô Ấu Vi nhẹ nhàng gật đầu.

"Cảm ơn ngươi, thân ái."

Tô Ấu Vi nói khẽ, nhưng dù nàng có nói nhỏ cỡ nào đi nữa thì Tiêu Phàm vẫn nghe thấy rõ ràng.

"Ấu Vi, ngươi nói gì cơ?"

Tiêu Phàm cười híp mắt nói.

"Không...không nói gì hết."

Tô Ấu Vi nói với khuôn mặt đỏ bừng.

Dù đã là người yêu nhưng gọi Tiêu Phàm như thế vẫn khiến Tô Ấu Vi cảm thấy hơi ngượng ngùng.

"Chẳng lẽ vừa rồi là ta nghe nhầm, không phải ngươi gọi ta là thân ái, mà gọi là ông xã ư?"

Tiêu Phàm trêu Tô Ấu Vi.

"Thân ái thân ái thân ái, được chưa."

"Chúng ta đi mua thức ăn, nuôi cho ngươi béo một chút để sau này đỡ bị cô nàng nào khác mơ tưởng."

Tô Ấu Vi hung hăng nói.

"Được...Ăn cơm xong ngươi có muốn về cô nhi viện không? Ta có việc phải đi một chuyến tới huyện Lôi Sơn."

"Muốn."

Hai tiếng sau, Tiêu Phàm lái một chiếc Pháp Lạp khá bình thường để xuất phát.

Sau khi đưa Tô Ấu Vi đến cô nhi viện thì Tiêu Phàm rời khỏi.

"Vi Vi, trong khoảng thời gian này có người nào tìm ngươi không?"

Trầm An Mai dò hỏi hơi ngập ngừng.

Nàng vẫn chưa nói cho Tô Ấu Vi biết vào khoảng thời gian trước đã có người tới tìm.

Tô Ấu Vi vội nói: "Bà viện trưởng, không phải là ngươi có chuyện gì giấu ta đấy chứ?"

Trầm An Mai im lặng một lúc rồi nói: "Khoảng thời gian trước có người tới đây hỏi thăm xem ngươi vào cô nhi viện từ bao giờ, còn xem tờ giấy mà cha mẹ ngươi để lại cho ngươi."

Tô Ấu Vi hít sâu một hơi.

Nàng càng dám chắc có lẽ Lục lão phu nhân là bà ngoại của mình.

Chỉ là tại sao đối phương không nói thẳng với nàng?

Cha mẹ nàng cũng không tới đây, vậy tình huống của cha mẹ nàng lúc này là thế nào?

"Bà viện trưởng, ta đi chơi với mấy đứa Nha Nha đây."

Tô Ấu Vi nói, lúc này lòng nàng bối rối, chơi với mấy đứa Nha Nha có thể dời sự chú ý.

...

"Chú Trình, cảm giác thế nào?"

Tiêu Phàm đi gặp Trình Hưng Quốc họ, Trình Hưng Quốc họ đều mặc đồng phục bảo vệ hoàn toàn mới.

Một tháng huấn luyện liên tục, tinh thần và sức lực của họ thay đổi rất nhiều.

Trình Hưng Quốc nghiêm mặt nói: "Ông chủ, chúng ta cảm thấy không tồi. Ông chủ có thể gọi ta là đội trưởng Trình, bây giờ ta là đội trưởng của nhóm bảo vệ này."

"Chú Trình, cần nghiêm túc như vậy sao?"

Tiêu Phàm cười nói.

Trình Hưng Quốc gật đầu:

"Quản lý Quách nói lúc làm việc thì phải ra dáng làm việc, chúng ta cảm thấy hắn nói rất đúng, lúc không có ai muốn kêu thế nào cũng được, nhưng đã làm việc thì cần nghiêm túc một chút."

Nhóm Dương Thần đứng xung quanh cũng gật đầu.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

"Được thôi. Đội trưởng Trình, các ngươi đã kiểm tra hàng chưa?"

Trình Hưng Quốc nghiêm túc nói:

"Tất cả những thứ nhập kho hàng đều đã được kiểm tra, số lượng không có vấn đề, về mặt chất lượng thì đều là sản phẩm đủ tiêu chuẩn do công ty chính quy sản xuất."

"Những phương diện như cứu hỏa cho kho hàng đều phù hợp yêu cầu."

"Dựa theo yêu cầu của ông chủ, bên trong kho hàng không có camera, bên ngoài thì có bốn cái."

Tiêu Phàm gật đầu, hắn bước vào kho hàng tuần tra một vòng.

"Dương Thần, ngươi đi mua mấy tấm gương sát đất cao cỡ một người về, rồi tìm một quán ăn không tồi để họ giao thức ăn tới đây, buổi tối chúng ta sẽ ăn một bữa ở đây."

Tiêu Phàm cười nói.

"Vâng thưa ông chủ."

Màn đêm buông xuống, Tiêu Phàm bước vào kho hàng, đi vào cùng hắn còn có Trình Hưng Quốc.

"Ông chủ, ngủ trong kho hàng này sao?"

Trình Hưng Quốc thấy khó hiểu nên hỏi.

Hắn không hiểu Tiêu Phàm làm vậy có ý nghĩa gì, bên ngoài kho hàng có người trông coi rồi nên đồ sẽ không bị trộm.

Chương 205: Tiêu Phàm Sẽ Không Bạc Đãi Ngươi

Tiêu Phàm cười nói:

"Bây giờ tan làm rồi chú Trình, ngươi cứ gọi ta là Phàm Nha Tử là được, ngươi ngủ một giấc trước đi, tới giữa đêm có chuyện quan trọng cần làm."

Đêm nay Tiêu Hải hẹn hắn gặp mặt.

Hắn tính để Trình Hưng Quốc làm quen với Tiêu Hải, hơn nữa còn tính cho Trình Hưng Quốc đạt được dị năng.

Hắn không đủ tinh thần và sức lực để tự làm hết nhiều chuyện như vậy.

Đối với Trình Hưng Quốc, Tiêu Phàm tin tưởng trăm phần trăm.

"Được."

Trình Hưng Quốc gật đầu.

Ban ngày khá mệt nên chẳng bao lâu là Trình Hưng Quốc đã ngủ mất rồi.

"Cốc cốc…cốc cốc."

Nửa đêm, Trình Hưng Quốc bừng tỉnh giấc.

"Chú Trình, đừng kêu."

Tiêu Phàm vội nói, Trình Hưng Quốc hơi rợn tóc gáy nhìn tấm gương cách đó không xa.

Dường như âm thanh phát ra từ tấm gương đó.

"Chú Trình bịt miệng mình lại trước đi, chứ thứ lát nữa ngươi thấy sẽ phá vỡ thường thức của ngươi đấy."

Tiêu Phàm dặn dò.

Trình Hưng Quốc vội bịt kín miệng mình lại, Tiêu Phàm bước tới xoay gương lại, ngay lập tức mắt Trình Hưng Quốc trợn to, không ngờ hắn lại nhìn thấy Tiêu Hải.

"Hưng Quốc, là ngươi à."

Tiêu Hải sửng sốt một chút rồi nói.

"Chú Hải…ngươi…ngươi..."

Trình Hưng Quốc không dám, Tiêu Hải mất tích chín năm, sao lại chạy vào gương rồi?

Tiêu Phàm nói:

"Chú Trình, ông nội xuyên tới dị giới. Vật tư ta thu gom là ông nội cần, hôm nay chỉ có hai người chúng ta biết bí mật này thôi."

"Nếu không có ta cho phép, thì ngươi cũng không thể nói cho thím biết."

Trình Hưng Quốc gật đầu.

Tiêu Phàm nhìn về phía Tiêu Hải trong gương:

"Ông nội, nhà kho phải có người trông coi, ta cần người đáng tin cậy, về chuyện này thì chú Trình hoàn toàn phù hợp với yêu cầu."

"Có dị năng nào thích hợp với hắn?"

Tiêu Hải ngẫm nghĩ rồi nói:

"Có thể cho hắn thính lực siêu cấp. Có được thính lực siêu cấp thì hắn có thể nghe thấy âm thanh trong phạm vi mấy trăm mét, người khác sẽ khó lặng lẽ lẻn vào được."

Tiêu Phàm gật đầu.

Nếu thật sự có cao thủ tới đây thì Trình Hưng Quốc họ cũng không thể phòng được, người bình thường lặng lẽ chạy tới, chỉ cần có thể phát hiện thì Trình Hưng Quốc họ hoàn toàn có khả năng đuổi

người đi.

"Ông nội, ta chuẩn bị cho ngươi rất nhiều thứ, gửi một ít qua cho ngươi trước để thử hiệu quả xem thế nào."

Trong ánh mắt khiếp sợ của Trình Hưng Quốc, Tiêu Phàm ôm gương để gửi chừng mười chiếc xe máy, mấy bộ điện thoại có kèm máy fax, còn có mấy thứ lặt vặt như dây điện thoại sang bên kia.

"Hưng Quốc, ngươi nghiêm túc làm việc cho Tiểu Phàm thì ta sẽ không bạc đãi ngươi, Tiểu Phàm cũng sẽ không bạc đãi ngươi."

Tiêu Hải nhìn về phía Trình Hưng Quốc rồi nói.

Hắn nói xong thì một luồng sáng chói mắt bay ra từ trong gương rồi chui vào trong cơ thể Trình Hưng Quốc.

"Cháu trai ngoan, thực lực của ông nội đã mạnh hơn trước kia một chút, liên kết giữa hai thế giới chặt chẽ hơn cũng giúp việc gửi đồ sang đây dễ dàng hơn, để ông nội truyền thêm một dị năng cho ngươi."

"Ngươi muốn loại nào?"

Tiêu Hải dò hỏi.

Tiêu Phàm nhận được dị năng dịch chuyển đã tròn một tháng, hắn có thể nhận thêm một loại mới được rồi.

…

Trình Hưng Quốc nói: “Chú Hải, Phàm Nha Tử, ta cảm thấy đầu hơi trướng lên rồi, ta đi qua bên kia nghỉ ngơi trước.”

Hắn không muốn biết Tiêu Phàm có được loại dị năng gì, đây là bí mật của Tiêu Phàm.

Tiêu Hải gật đầu.

Trình Hưng Quốc kéo dãn khoảng cách lớn với nhà kho, bởi vì dị năng thính lực siêu cấp của hắn vẫn chưa được tiêu hóa, vì vậy tạm thời hắn phải cách xa họ hơn một chút mới không thể nghe

thấy giọng nói của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nói:

“Ông nội, ngươi đã tiếp xúc với rất nhiều loại dị năng khác nhau, ngươi đề cử hai loại đi?”

Tiêu Hải suy nghĩ cẩn thận một chút, nói:

"Vậy ta đề nghị cho ngươi hai loại dị năng phát triển trong thời gian dài vậy, cùng một loại với tinh thần lực, giai đoạn đầu thì khá bình thường nhưng hậu kỳ có thể trở nên cường đại hơn rất nhiều."

"Đầu tiên chính là thân thể bất tử, trong giai đoạn đầu có thể khôi phục nhanh gấp mười lần khi bị thương, gian đoạn giữa có thể nối liền chân tay đã đứt gãy, đến giai đoạn cuối, dù chỉ còn một cái đầu vẫn có thể khôi phục lại như cũ."

Tiêu Phàm thầm tặc lưỡi, dị năng gì mà trâu bò như vậy.

Dị năng hay võ công đều có ưu điểm riêng của nó, theo hắn đánh giá, ắt hẳn võ công thuần túy không có năng lực nhường này.

"Cái thứ hai là dị năng không gian, đây là một loại lớn, mà thuấn di chính là một trong số đó."

"Nắm giữ dị năng không gian thì có thể ẩn thân trong không gian, di chuyển trong không gian, che chắn trong không gian; có thể nắm giữ Thứ Nguyên Trảm, các loại túi thứ nguyên, năng lực toàn diện mạnh, triển vọng lại cao, nhưng phát triển chậm."

Tiêu Phàm nói:

"Ông nội, phải chăng loại dị năng phát triển theo hướng này không thích hợp với nhiều loại khác?"

"Ừm."

Tiêu Hải khẽ gật đầu:

"Có thể có rất nhiều loại, nhưng rất nhiều loại thường không mang

lại hiệu quả hoàn mỹ. Tinh thần lực là cơ sở phát triển dị năng, mà đây lại là thuộc tính dị năng."

"Ngươi phải xác định một loại thuộc tính dị năng lâu dài cho mình, lúc bình thường nếu ngươi muốn chơi đùa những dị năng nhỏ khác cũng không thành vấn đề, chỉ cần không tiêu tốn quá nhiều tinh lực vào chúng là được."

Tiêu Phàm suy nghĩ một lát, cả hai đều có sở trường riêng của nó.

Chương 206: Thân Thể Bất Tử

Năng lực hồi phục của thân thể bất tử thực sự rất hấp dẫn, nắm được năng lực này thì khả năng sống sót được nâng cấp lên rất nhiều, khả năng bị kẻ thù giết chết cũng giảm mạnh.

Trong lúc chiến đấu, có được dị năng như vậy còn có thể buông lỏng tay chân, điều này cũng rất tốt để nâng cao sức chiến đấu.

"Ông nội, năng lực tiềm ẩn của dị năng không gian còn mạnh hơn sao?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tiêu Hải nói:

"Dị năng không gian ở giai đoạn đầu cũng như nhau, ở giai đoạn giữa rất tốt, ở giai đoạn cuối là nghịch thiên. Ở giai đoạn đầu, ngươi có thuấn di trong không gian truyền tống, ngoài ra còn có năng lực ẩn thân trong không gian ẩn thân."

"Trong giai đoạn đầu túi thứ nguyên mà ngươi có được có thể rất nhỏ, hơn nữa chắc chắn ngươi sẽ không sử dụng được Thứ Nguyên Trảm trong giai đoạn đầu."

Tiêu Phàm nói:

"Ông nội, ngươi nói như vậy xem ra không phải thật sự mong muốn ta lựa chọn dị năng không gian, nhưng vì sao ngươi còn nhắc tới loại dị năng này với ta?"

Tiêu Hải khẽ thở dài:

"Có được thân thể bất tử thì xác suất sống sót của ngươi sẽ tăng lên rất nhiều, nhưng nếu có dị năng không gian, tiềm lực trong tương lai của ngươi chắc chắn càng mạnh hơn."

"Ông nội không thể quyết định thay ngươi, ngươi phải tự mình quyết định đi."

Tiêu Phàm hỏi:

"Ông nội, ta có đọc được các loại dị năng liên quan đến thời gian trong tiểu thuyết."

Tiêu Hải cả giận nói:

"Dị năng thời gian thuộc lĩnh vực thần thông, cũng không phải nó chưa từng xuất hiện tại Thần Võ đại lục, nhưng không có bao nhiêu người lợi hại trong lĩnh vực này."

"Đề thăng quá khó khăn."

"Trong tay ông nội cũng không có dị năng châu liên quan đến dị năng này, trong toàn bộ Thần Võ đại lục, có rất ít dị năng châu trong phương diện này."

Tiêu Phàm hít sâu một hơi rồi nói:

"Ông nội, ta lựa chọn dị năng không gian."

"Ngươi chắc chắn?"

Tiêu Hải kinh ngạc nói.

Hắn đã đề cập đến thân thể bất tử đầu tiên, hắn cũng cảm thấy rằng xác suất Tiêu Phàm lựa chọn loại này hắn sẽ cao hơn.

Tiêu Phàm gật đầu: "Có thể dùng túi thứ nguyên để chứa đồ đúng chứ? Đồ trong kho hàng biến mất, bị phát hiện chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi."

"Nếu ta nắm giữ túi thứ nguyên, vậy thì có thể giải thích mọi

chuyện rồi."

"Hơn nữa ta thật sự rất hứng thú với dị năng không gian, những thứ khá bí ẩn."

Tiêu Hải gật đầu:

"Được, nếu cháu ngoan ngươi đã chọn, vậy thì cứ như vậy đi. Có ông nội giúp ngươi, cho dù là trong giai đoạn đầu, tốc độ tiến bộ của ngươi cũng sẽ không chậm."

Rất nhanh, một viên dị năng châu màu xám tro xuất hiện trong tay Tiêu Hải.

Nó chỉ hơi lớn hơn Đạn Châu một chút.

Dị năng châu liên quan tới thuấn di mà Tiêu Phàm lấy được trước đó còn nhỏ hơn một chút so với Đạn Châu.

"Đi!"

Tiêu Hải quát nhẹ một tiếng khiến lực lượng cường đại của hắn bao trùm dị năng châu, và sau mười phút trôi qua, ánh sáng cực kỳ chói lọi xuyên qua tấm gương và tiến vào cơ thể của Tiêu Phàm.

Vẻ mặt Tiêu Hải đột nhiên trở nên rất uể oải.

Da thịt trên mặt cũng không còn hồng hào nữa.

Sức lực trong cơ thể của hai cường giả trợ giúp ở phía sau hắn gần cũng như cạn kiệt.

"Nửa tháng nữa lại tìm ngươi."

Tiêu Hải vừa nói xong thì bóng dáng của hắn cũng biến mất ngay lập tức, hắn không thể chống đỡ việc sử dụng Không Minh Kính thêm được nữa.

Thính lực siêu cấp của Trình Huyền Vũ chỉ là một dị năng rất phổ biến, loại này không tiêu tốn nhiều sức lực của Tiêu Hải, nhưng khi hắn truyền thụ dị năng không gian cho Tiêu Phàm lại tiêu hao sức lực một cách đáng sợ.

"Ông nội."

Trong ánh mắt Tiêu Phàm hiện ra đôi chút lo lắng.

Bình thường Tiêu Hải có thể khôi phục chỉ trong hai ba ngày, hiện tại hắn lại nói nửa tháng sau mới liên lạc, nói cách khác khẳng định hắn đang bị thương, thậm chí cần rất nhiều thời gian mới có thể khôi phục lại như cũ.

Hiện tại Tiêu Hải đang làm phản, dưới tình huống như vậy nhất định hắn đang gặp nguy hiểm ở một mức độ nào đó.

"Chú Trình."

Tiêu Phàm đi đến bên cạnh Trình Huyền Vũ.

Trình Huyền Vũ vội vàng nói:

"Ta tuyệt đối sẽ nghiêm túc giữ bí mật mọi thứ liên quan tới Phàm Nha Tử."

Tiêu Phàm gật đầu:

"Chú Trình, chú cần tiêu hóa dị năng vừa có được. Chú mau ngủ một giấc thật ngon, sáng mai khi thức dậy sẽ cảm nhận được sự cách biệt rõ rệt."

"Ta cảm thấy như đầu mình đang căng lên rồi."

Trình Huyền Vũ nói.

Tiêu Phàm cười nói:

"Đây là hiện tượng bình thường thôi, ngày mai tiêu hóa dị năng xong sẽ không sao nữa. Hiện tại đầu của ta cũng rất sưng, không nói chuyện với chú nữa, ta phải đi ngủ đây."

Bởi vì cái đầu sưng phồng, hai người nhóm Tiêu Phàm mất một lúc lâu mới ngủ được.

Trình Huyền Vũ thức dậy trước vào chín giờ sáng hôm sau, khối lượng lớn tiếng động tràn vào tai hắn, thậm chí hắn còn có thể

nghe thấy tiếng người trò chuyện ở cách nhà kho hàng trăm mét.

Quá nhiều tiếng động dày đặc truyền tới tai khiến Trình Huyền Vũ cảm thấy đầu mình như sắp nổ tung.

Chương 207: Thính Lực Tăng Cao

Đúng là loại dị năng tốt, Trình Huyền Vũ vừa nắm được đã theo bản năng mà dần thành thạo các năng lực liên quan, hắn học được cách lọc ra hầu hết tiếng ồn một cách nhanh chóng.

Hắn muốn nghe một giọng nói nào đó thì cũng có thể tăng cường giọng nói đó.

"Cảm giác thật kỳ diệu."

Trình Huyền Vũ rất thán phục.

Nhà kho mà họ đang ở tương đối lớn, bình thường nhất định không thể nghe thấy âm thanh bên ngoài nhà kho, bây giờ không chỉ có thể nghe thấy mà thậm chí cách xa mấy trăm mét cũng có thể nghe được rõ ràng.

Khi tập trung lực chú ý vào một hướng nào đó nhất định, thậm chí hắn còn có thể nghe thấy tiếng động ở cách xa hàng nghìn mét.

Dị năng thính lực này, đúng là bình thường có thể nghe thấy tiếng nói chuyện cách xa hàng ngàn mét.

"Chú Thành, chú sao rồi?"

Trình Hưng Quốc đứng dậy và đi về phía Tiêu Phàm, Tiêu Phàm nghe thấy tiếng động cũng vừa mới tỉnh dậy.

Hắn xoa xoa đầu, cảm thấy nó vẫn còn hơi sưng.

Dị năng không gian có rất nhiều uy lực, dị năng châu không gian lấy được tối hôm qua còn chưa tiêu hóa hết.

Nhưng Tiêu Phàm cũng đã nhận thấy sự thay đổi trong chính mình.

Hắn cảm thấy hôm nay mình mở ra một cái túi thứ nguyên nhỏ cũng không thành vấn đề, hơn nữa cũng có thể sử dụng kết giới không gian, có thể cách ly âm thanh rất tốt.

Sử dụng kết giới không gian để ngăn cách với người bình thường không có vấn đề gì, nếu hắn đạt đến cấp độ võ giả Ám Kình thì khả năng kết giới không gian mà hắn có thể xây dựng cho đến nay không ai có thể chống lại.

"Rất kỳ diệu."

"Chỉ cần ngươi muốn thì dù là tiếng động trong vòng vài trăm mét, ngươi đều có thể nghe thấy rõ ràng."

Trình Hưng Quốc khá hào hứng nói.

Ý niệm của Tiêu Phàm chuyển động trong giây lát, ngay lập tức tạo thành một lá chắn không gian bao bọc xung quanh họ.

"Bây giờ tính sao đây?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Trình Hưng Quốc sững sờ, hắn hoàn toàn không còn nghe thấy bất cứ tiếng động nào ở bên ngoài nữa.

…

Trình Hưng Quốc xoa xoa lỗ tai, hắn cau mày nói:

"Kì lạ thật, vừa nãy ta còn có thể nghe thấy tiếng từ tận xa truyền tới, sao bây giờ ta chỉ còn có thể nghe thấy tiếng ngươi nói thôi?"

Tiêu Phàm cười cười, năng lực che phủ không gian tuy rằng không mạnh được đến đâu, nhưng nếu hắn dùng nó để ngăn chặn người khác nghe lén thì vẫn rất có ích. Tất nhiên, khi mà dị năng không gian của hắn trở nên mạnh hơn thì hiệu quả của năng lực che phủ không gian cũng sẽ theo đó mà tăng lên.

"Trình thúc, không phải dị năng của ngươi xảy ra vấn đề đâu, mà là ta vừa dùng một dị năng khác để chặn lại đó."

Tiêu Phàm nói xong thì ngưng dùng năng lực che phủ không gian. Lúc này Trình Hưng Quốc lại có thể nghe thấy tất cả các âm thanh từ xa truyền tới.

"Trình thúc, việc những đồ đạc ở trong nhà kho ta chuyển cho ông nội là việc mà không thể để người khác biết được. Nhiệm vụ của ngươi chính là ngăn cản không cho bất kì người nào bước chân vào nhà kho này nửa bước."

"Ta hiểu."

Trình Hưng Quốc mặt mũi nghiêm túc mà gật đầu. Tiêu Phàm nhắm mắt lại, hắn mạnh mẽ sử dụng niệm lực tinh thần, hắn tốn 2 phút để mở ra được một chiếc túi thứ nguyên nho nhỏ, thể tích cái túi cũng chỉ khoảng nửa mét khối.

"Mẹ nó, chỉ bé tí vậy thôi sao."

Tiêu Phàm có chút tổn thương. Hiện giờ kích cỡ chiếc túi thứ nguyên mà hắn có thể mở ra quá nhỏ rồi, kể cả là hắn có hấp thụ được hết số năng lực nhận được trong lần này thì kích cỡ chiếc túi mà hắn có thể mở ra cũng chỉ có thể to gấp đôi là cùng. Mặt khác, nếu hắn muốn duy trì chiếc túi thứ nguyên này thì hắn cũng phải tiêu tốn rất nhiều niệm lực tinh thần. Với năng lực hiện giờ của hắn thì hắn không thể nào duy trì được túi thứ nguyên trong một thời gian dài được.

"Trên thực tế nếu ta muốn chứa đồ vật vào trong này thì ta cũng chẳng chứa được bao nhiêu. Nhưng nếu ta chỉ dùng thứ này để qua mắt người khác một tẹo thì có lẽ không thành vấn đề gì cả."

Tiêu Phàm tự nói thầm trong lòng. Hắn đi về phía mấy thùng dầu ở bên cạnh, tay hắn đặt lên trên một thùng dầu, thùng dầu ấy liền biến mất trong chớp mắt, Trình Hưng Quốc kinh ngạc mà nhìn về phía Tiêu Phàm. Tiêu Phàm nói:

"Bây giờ thì ta đã có thể đem những thứ nhỏ nhỏ như này cất vào một chỗ, Trình thúc, nếu nhà kho có ai đó cố gắng tìn cách tiến cào thì ngươi cũng không cần quá hoảng loạn, ngươi chỉ cần liên hệ với ta là được. Nếu để có ai đó nghĩ được đến việc chúng ta chuyển đồ qua dị giới thì cũng quá giả rồi, sẽ không có ai nghĩ ra

hướng như vậy đâu.”

Trình Hưng Quốc gật gật đầu.

“Ta hiểu rồi, nếu có vấn đề gì thì ta sẽ gọi ngươi đến đây, để cho người khác nghĩ rằng đồ đã bị ngươi cất đi rồi.”

Trình Hưng Quốc nói. Tiêu Phàm cười cười đáp:

“Chúng ta đi ra ngoài thôi, vậy phía bên này ta giao cho các ngươi đó, sau này ta sẽ bảo với ông nội truyền cho Trình thúc thêm câc dị năng khác nữa.”

“Đừng.. Ta thấy ta có dị năng này đã là tốt lắm rồi. Nếu còn cái gì tốt nữa thì cứ để Hải thúc cho ngươi đi.”

Trình Hưng Quốc vội nói. Hắn cũng biết rằng Tiêu Hải muốn truyền những dị năng thế này từ dị giới đến đây cho họ cũng không phải việc dễ dàng gì, nếu không thì Tiêu Hải đã truyền cho Tiêu Phàm nhiều thứ tốt hơn nữa rồi.

Chương 208: Thế Lực Hai Bên

“Cót két.”

Cửa kho mở ra, hai người Tiêu Phàm đi ra bên ngoài. Mấy người Dương Thần cũng không suy nghĩ gì nhiều. Nhà kho lớn như vậy, đồ đạc bên trong đó cũng đáng giá vài nghìn vạn, thế nên đừng nói đến chuyện Tiêu Phàm dùng thời gian cả một đêm để kiểm tra, kể cả Tiêu Phàm có dùng nhiều thời gian kiểm tra hàng hóa hơn nữa thì hắn cũng cảm thấy đây là chuyện bình thường.

“Vì sao Tiêu Phàm lại tốn thời gian cả một đêm để ở trong kho? Chắc chắn bên trong cái kho kia có gì đó bí mật không muốn ai biết.”

Cách đó vài trăm mét, có người nhỏ giọng nói, Ảnh và một người khác đang cầm ống nhòm nhìn chằm chằm về phía bên này. Tai của Trình Hưng Quốc hơi hơi động đậy.

“Tổng giám đốc Tiêu, để ta tiễn ngươi. Dương Thần, các ngươi tiếp tục làm nhiệm vụ của mình đi.”

Trình Hưng Quốc nói, hắn nói xong thì cùng Tiêu Phàm đi về phía mà Tiêu Phàm đang đỗ xe.

“Tiểu tử, cách đây 400m về phía tây nam, ở trên tầng của một tòa nhà tương đối cao, có người đang theo dõi về phía chúng ta, một người trong số chúng nói trong kho có thể có bí mật gì đó.”

Trình Hưng Quốc nhẹ giọng nói. Hắn quay lưng về phía của đám người Ảnh, thế nên họ không hề phát hiện ra hắn đang nói chuyện.

“Ta biết rồi.”

Tiêu Phàm gật nhẹ đầu. Khả năng cao đây không phải là người của Triệu Tông Tường, Triệu Tông Tường từng động súng với hắn, thế nên cũng hiểu rằng súng đạn không thể làm hắn bị thương được, thế nên khả năng cao là Triệu Tông Tường cũng chẳng rảnh rỗi mà sử dụng những thủ đoạn nhỏ như này đâu. Khả năng cao đây là người của Dư Thọ Nhân phái đến.

"Trình thúc, những chuyện khác thì các ngươi không cần quan tâm, các ngươi cũng không cần xảy ra tranh chấp hay xô xát với người khác làm gì cả. Nếu các ngươi cản được thì cản, cản không được thì cứ để bọn hắn đi vào trong.”

Tiêu Phàm nói.

"Được.”

Trình Hưng Quốc gật đầu. Dặn dò xong, Tiêu Phàm ngồi vào trong xe rồi nhanh chóng rời đi. Hắn cũng không lái xe đến tìm đám người Ảnh, đây là điều không cần thiết. Bây giờ hắn đến tìm họ thì ngoài việc đánh rắn động cỏ ra, cũng không đem lại cho hắn bất kì lợi ích nào cả. Tống họ vào tù sao? Bây giờ hắn cũng không có chứng cứ chứng minh họ làm chuyện gì xấu xa, cảnh sát cũng không thể nào bắt họ được. Nếu mấy người đó thực sự là thủ hạ dưới trướng Dư Thọ Nhân thì nhiều nhất họ cũng chỉ biết đến Dư Thọ Nhân mà thôi. Nếu hắn chỉ muốn đối phó với Dư Thọ Nhân thì cần gì phải vòng vo lằng nhằng đến vậy, hắn trực tiếp giết chết

Dư Thọ Nhân là được rồi. Nhưng mục đích của hắn là người đứng đằng sau Dư Thọ Nhân kìa.

"Đàn anh."

Tiêu Phàm đi đến cô nhi viện, buổi tối Tô Ấu Vi ngủ lại tại đây. Tiêu Phamg nháy nháy mắt với Tô Ấu Vi. Tô Ấu Vi hơi đỏ mặt, bây giờ Trầm An Mai cũng có mặt ở đây, trước mặt Trầm An Mai và những người khác nàng cũng ngại gọi Tiêu Phàm là darling được.

"Viện trưởng, bây giờ ở cô nhi viện còn thiếu thứ gì không? Nếu còn thiếu gì thì để ta bảo Triệu Hữu Tài đi bổ xung thêm."

Tiêu Phàm hỏi Trầm An Mai. Trầm An Mai vội nói:

"Tiêu Phàm, không cần nữa đâu, bây giờ mọi thứ ở trong viện đều rất tốt rồi, hơn nữa mấy ngày trước còn có người quyên góp cho cô nhi viện 100 vạn. Tiêu Phàm, ta có thể nói riêng với ngươi vài câu hay không?"

Tiêu Phàm gật gật đầu. Trầm An Mai đưa Tiêu Phàm đến phòng làm việc của bản thân, căn phòng làm việc này trước đây trông vừa cũ vừa rách nát, bây giờ nhìn nó đã khác hẳn rồi, có rất nhiều đồ đạc trong phòng đã được bỏ đi để thay cái mới.

"Tiêu Phàm, dạo gần đây có phải ngươi có quan hệ tương đối tốt với người nhà Triệu gia hay không? Triệu gia này ngày trước có làm qua những việc không trong sạch, thế nên tốt nhất là ngươi vẫn nên giữ khoảng cách nhất định với họ đi thì hơn, tránh cho sau này nếu họ xảy ra vấn đề gì đó thì lại liên lụy đến ngươi."

Trầm An Mai có chút lo lắng nói. Nàng đã ở huyện Lôi Sơn vài chục năm rồi, thế nên nàng cũng biết một chút tin tức về Triệu gia, mấy năm gần đây Triệu gia bắt đầu tự tẩy trắng cho bản thân rồi, nhưng trước kia thì Triệu gia có thế lực rất mạnh ở cả hai bên trắng và đen. Tiêu Phàm cười cười nói:

"Viện trưởng, ta sẽ chú ý. Thực ra thì ta cũng không thân thiết lắm với Triệu gia đâu, trong mắt ta thì Triệu gia chỉ là một con chó để sai vặt mà thôi."

Tình hình Triệu gia như thế nào, Tiêu Phàm nắm rất rõ. Thế nên

hắn cần nhà kho chứa đồ, cũng cần cả các loại vũ khí vật liệu thì Triệu Tông Tường cũng có thể nhanh chóng mà tìm đủ về cho hắn, đây cũng là một đối tượng tốt để hắn lợi dụng. Còn những nhà có bối cảnh hoàn toàn trong sạch thì hắn cũng không thể nắm chắc có thể dùng được. Những nhà trắng đen không rõ ràng như Triệu gia, nếu họ dám cãi lời hắn thì hắn có thể chỉnh họ cho đến chết, nhưng còn những nhà có gia thế trong sạch thì hắn không dễ dàng ra tay.

Chương 209: Biệt Thự Của Ngươi Bị Ta Nhìn Trúng Rồi

"Triệu gia chỉ như con chó ư?"

Trầm An Mai không dám tin nhìn Tiêu Phàm. Tiêu Phàm cười nhẹ nói:

“Viện trưởng, ta không hề sợ Triệu gia, kể cả bây giờ Triệu gia có xảy ra chuyện thì chắc chắn ta cũng sẽ không bị Triệu gia làm liên lụy, chỉ cần ngươi biết hai điều này là đủ rồi.”

“Ừm.”

Trầm An Mai gật gật đầu, nàng âm thầm thở phào một hơi. Nàng có thể nhìn thấy rõ ràng Tô Ấu Vi đã trao trái tim cho Tiêu Phàm rồi, thế nên Tiêu Phàm không thể xảy ra chuyện gì được.

“Viện trưởng thân yêu của ta đã nói gì với ngươi vậy?”

Tô Ấu Vi hỏi. Hai người họ bây giờ đã rời khỏi cô nhi viện. Tiêu Phàm cười ha ha đáp:

“Viện trưởng hỏi khi nào thì chúng ta cho nàng ấy uống rượu mừng đấy.”

Tô Ấu Vi lườm Tiêu Phàm một cái:

“Ăn nói bậy bạ. Bây giờ chúng ta đang đi đâu vậy? Đây hình như không phải đường đi về Z thành.”

Tô Ấu Vi có chút nghi hoặc hỏi. Tiêu Phàm đáp:

“Ta giúp ông lão Triệu gia trị khỏi bệnh, thế nên Triệu gia tặng cho ta một căn biệt thự, bây giờ ngươi chính là bà chủ của căn biệt thự đó rồi, thế nên bây giờ ta đưa ngươi qua đó xem thử một chút. Sau này nếu ngươi đến đây mà không muốn ở lại cô nhi viện thì có thể đến biệt thự ở cũng được.”

Không bao lâu sau, Tiêu Phàm đưa Tô Ấu Vi đến trước căn biệt thự.

“Hửm?”

Cánh cửa lớn của biệt thự bị người khác mở ra, trước cửa biệt thự cũng có vài chiếc xe đỗ ở đó.

"Căn biệt thự này là của ngươi à? Căn biệt thự này bao nhiêu tiền? Bà cô của ngươi muốn mua lại nó.”

Từ trong căn biệt thự có vài người bước ra, đi đầu tiên là một cô gái mặc áo tím. Kể cả khi nhìn thấy Tiêu Phàm bước ra từ trong một chiếc xe thể thao hạng sang, vẻ mặt nàng ta vẫn rất kiêu ngạo. Tiêu Phàm hơi hơi híp mắt lại. Niệm lực tinh thần của hắn bây giờ tương đối mạnh, thế nên hắn cảm nhận được cô gái mặc áo tím này không phải người bình thường, nàng là người luyện võ. Nhưng thực lực của nàng không bằng Diệp Phi. Nàng chưa đạt đến cấp bậc Ám Kình.

…

"Nàng muốn mua lại căn biệt thự này có lẽ cũng là do nàng đã phát hiện ra linh khí ở đây nhiều hơn ở những nơi khác một chút.”

Tiêu Phàm thầm nhủ trong lòng. Ở đây đã được hắn bày bố tụ linh trận, nhưng mà những nơi xung quanh đây cũng có linh khí nhiều hơn 1 2 phần so với các nơi bình thường khác rồi, chỉ cần như thế thôi thì nơi này cũng đã có sức dụ dỗ rất lớn đối với các võ giả.

"Các ngươi xâm nhập bất hợp pháp vào nhà của ta, như thế cũng quá đáng quá rồi đó.”

Tiêu Phàm lạnh giọng nói. May mà thực lực của cô gái mặc áo tím

này cũng bình thường, nếu không thì khi họ xâm nhập vào đây nhất định sẽ phát hiện ra điều bất thường. Tụ linh trận mà hắn bố trí quanh biệt thự có năng lực che giấu nhất định, đối với những người đã tu luyện đến cấp bậc Ám Kình mà nói thì khó mà qua mắt được, nhưng để che giấu với những người mới chỉ qua cấp bậc Minh Kình thì không thành vấn đề.

“Tiểu tử, căn biệt thự của ngươi được Trương Nhân tỷ nhìn trúng thì đó là phúc phận của ngươi. Ngươi nhanh chóng báo một cái giá rồi ngoan ngoãn bán lại căn biệt thự này cho Trương Nhân tỷ đi, nếu không thì ngươi đừng trách chúng ta không khách khí.”

Môth người thanh niên đứng bên cạnh cô gái áo tím nói. Nhìn dáng vóc của hắn còn to lớn hơn cô gái áo tím một chút, ấy thế mà hắn mở miệng ngậm miệng đều kêu nàng ta một tiếng tỷ. Những người ở cấp bậc Minh Kình trong mắt Tiêu Phàm mà nói đều là người rất bình thường, hắn có thể dễ dàng giết chết họ trong chớp mắt. Nhưng trong mắt của những người bình thường thì người có cấp bậc Minh Kình đã là những người rất lợi hại rồi. Trước đây khi Diệp Phi mới chỉ ở cấp bậc Minh Kình mà đã có thể lấy 1 chọi 10 mà không tốn chút sức nào cả.

"Tiểu tử, ngươi đừng tưởng rằng ngươi lái lamborghini thì đã giàu có nhường nào. Cùng lắm ngươi chỉ có một tí tiền mà thôi, ở nhà chúng ta có ai mà không mua nổi một chiếc xe như này cơ chứ. Nếu ngươi biết điều thì nhanh chóng bán lại căn biệt thự này đi.”

Một tên thanh niên cao to khác giơ giơ nắm đấm nói. Tiêu Phàm lạnh giọng đáp:

"Các ngươi định dùng bao nhiêu tiền để mua lại căn biệt thự của ta?”

Cô gái áo tím hừ nhẹ một tiếng rồi nói:

“Nhà ở huyện thành cũng chẳng đáng giá bao nhiêu tiền. Ta ra giá 1000 vạn để mua lại căn biệt thự này của ngươi. Ngươi đừng có tỏ ra không biết điều, nếu ngươi chọc giận bà cô này của ngươi thì ngươi sẽ rất thảm đấy.”

Tiêu Phàm bị chọc tức đến muốn cười luôn rồi. Kể cả có là ở

huyện thành nhỏ lẻ đi nữa thì một căn biệt thự có mặt tiền rộng rãi, hơn nữa còn được trang trí tu sửa cực kì tốt như thế, nếu không bỏ ra vài nghìn vạn thì chắc chắn ngươi không thể mua nổi. Ra giá 1000 vạn để mua căn biệt thự này so với cướp trắng trợn chẳng khác gì nhau. Cô gái áo tím này ra cái giá như vậy, thế thì Tiêu Phàm cảm thấy gia cảnh nhà nàng ta cũng chỉ có thế mà thôi. Những đại gia tộc về võ thuật lớn có lẽ sẽ không thể giàu có bằng các thương gia hàng đầu, nhưng họ cũng sẽ không làm ra hành động giống như ăn cướp như này, chuyện này mà truyền ra ngoài thì họ sẽ bị người đời cười chê mất.

Chương 210: Chưa Đủ Tư Cách

“Chỉ với năng lực của ngươi mà muốn chỉnh cho ta rất thảm hay sao? Chỉ sợ là ngươi vẫn chưa đủ cái tư cách làm điều đấy đâu.”

Tiêu Phàm cười lạnh nói. Cô gái áo tím chỉ chỉ Tiêu Phàm:

"Các ngươi lên đi, đánh hắn đến chết cho ta. Ngươi tưởng rằng ngươi có chút tiền mà đã hơn người hay sao, hôm nay bà cô của ngươi sẽ cho ngươi biết thế nào là lợi hại.”

Tô Ấu Vi gấp gáp nói:

“Các ngươi đừng có làm bậy, nếu các ngươi dám làm bậy thì ta sẽ báo cảnh sát ngay bây giờ đấy.”

Nàng vừa nói vừa giơ giơ điện thoại lên, trên màn hình điện thoại đã có sẵn số của 110 rồi.

"Ấu Vi, không cần báo cảnh sát đâu. Chỉ là mấy tên to xác không có thực lực mà thôi, ta có thể đánh cho bọn chúng nằm bẹp xuống đất kêu cha gọi mẹ trong vòng 1 phút.”

Tiêu Phàm quay đầu lại, cười nhẹ nói với Tô Ấu Vi.

“Lão tử đánh chết ngươi.”

Tên nhìn có vẻ ngoài đô con nhất hung dữ mà vung một cái tát về phía Tiêu Phàm.

“Rầm.”

Tiêu Phàm nhanh như chớp mà thò chân ra đạp cho hắn một cái. Tên đang lao đến bị hắn đá văng xa 3 4 mét. Cả cơ thể tên đó bị văng đập xuống đất, hắn đau đớn mà gào thét, một đạp của Tiêu Phàm đã làm hắn gãy mất 2 cái xương sườn rồi. Mấy người còn lại hít một hơi khí lạnh, sắc mặt tất cả đều thay đổi. Bọn hắn không ngờ Tiêu Phàm lại mạnh như vậy, có thể một đạp sút bay một người nặng hơn trăm cân. Nếu một đạp này rơi vào người bọn chúng thì chắc chắn bọn chúng không thể chịu nổi.

“Các ngươi lui xuống.”

Cô gái áo tím vội vã nói. Sắc mặt nàng ta nặng nề mà nhìn Tiêu Phàm:

“Cấp bậc Man Kình của ngươi cũng không tồi, nhưng cho dù có là như thế thì ngươi cũng chưa đủ tư cách để huênh hoang trước mặt bà cô của ngươi đâu.”

“Bốp!”

Tiêu Phàm trực tiếp tiến về phía trước tát cho cô gái áo tím một cái. Tốc độ của hắn nhanh đến mức cô gái áo tím còn chưa kịp phản ứng lại, nàng bị đánh đến ngơ ngác luôn rồi.

"Mở miệng ngậm miệng đều xưng một tiếng bà cô, ngươi tưởng ngươi là ai hả? Cậy bản thân có một tí tài năng mà tự tiện xâm nhập bất hợp pháp vào nhà của người khác, bản thân chỉ bỏ ra vẻn vẹn có 1000 vạn mà còn muốn ép mua ép bán, bây giờ ta thay cho người nhà của ngươi dạy dỗ cho ngươi một bài học, để ngươi chừa cái thói ngang ngược đó đi.”

Tiêu Phàm lạnh giọng nói. Cô gái áo tím cực kì tức giận, nàng ta đưa tay về giữa eo, trong chớp mắt nàng rút từ giữa eo ra một thanh nhuyễn kiếm, thanh nhuyễn kiếm uốn éo như rắn độc lao nhanh về phía ngực Tiêu Phàm.

“Hừ!”

Tiêu Phàm hừ lạnh một tiếng. Trên tay trái của hắn phủ một lớp long khí, hắn dùng tay trái trực tiếp nắm lấy lưỡi của thanh

nhuyễn kiếm, tay phải không khách sáo chút nào mà lại vung lên, tặng cho cô gái áo tím thêm một cái tát.

“Bốp!”

Cái tát lần này hắn dùng nhiều lực hơn cái tát đầu tiên rất nhiều, cô gái áo tím bị đánh cho rơi mất kiếm, loạng choạng lùi lại phía sau.

"Đàn anh.”

Tô Ấu Vi sợ hãi kêu lên. Tiêu Phàm dùng tay không mà nắm lấy lưỡi kiếm của đối phương, tay hắn không bị cứa đứt chứ?

"Ta không sao cả, yên tâm đi.”

Tiêu Phàm ném thanh kiếm xuống đất, hắn giơ giơ lòng bàn tay về phía Tô Ấu Vi.

"Ngươi, ngươi…”

Vẻ mặt cô gái áo tím cứ như nhìn thấy quỷ, nàng nhìn chằm chằm về phía Tiêu Phàm. Nếu không phải người có năng lực ở cấp bậc Ám Kình thì không có ai dám tay không mà đỡ kiếm như vậy cả. Tuổi tác của Tiêu Phàm nhìn cũng không lớn hơn nàng ta bao nhiêu tuổi, thế mag hắn lại có thể có năng lực ở cấp bậc Ám Kình hay sao.

“Cút.”

Tiêu Phàm lạnh giọng nói.

"Chúng ta đi.”

Cô gái áo tím vội nói. Họ nhanh chóng đỡ lấy tên đang nằm im dưới đất lên xe, vội bỏ chạy. Tiêu Phàm âm thầm cau mày, Trương Nhân đã phát hiện ra linh khí ở căn biệt thự này nhiều hơn ở những nơi khác, vậy thì chắc chắn nàng ta sẽ đem chuyện này nói với bên ngoài, sau này không biết sẽ còn có bao nhiêu phiền phức kéo đến đây nữa. Thật ra thì Tiêu Phàm cũng không sợ Trương gia. Bây giờ hắn đã tu luyện đến cấp bậc Ám Kình viên mãn, nếu hắn tu luyện thêm nửa tháng nữa thì hắn có thể lên đến cấp bậc Hóa

Kình. Mà bây giờ hắn có cả dị năng giúp đỡ, thế nên hắn chắc chắn có được năng lực ngang với người ở cấp bậc Hóa Kình. Những gia tộc võ thuật bình thường thì kết cả có là người lợi hại nhất đi chăng nữa cũng chỉ ở cấp bậc Hóa Kình mà thôi. Nhưng nếu tin tức này truyền đi khắp nơi, thì rất có thể nó sẽ thu hút những võ giả có năng lực mạnh đến đây. Nếu để cho họ biết được rằng linh khí ở đây nhiều hơn nơi khác rất nhiều thì sẽ tạo ra phiền phức lớn cho hắn.

“Darling, ban nãy ngươi—“

Tô Ấu Vi có chút không dám tin mà nhìn về phía Tiêu Phàm. Bản thân nàng kaf một hacker đỉnh cao, thế nên chắc chắn nàng cũng biết đến sự tồn tại của các gia tộc võ thuật. Nhưng nàng không thể ngờ rằng Tiêu Phàm cũng là một võ giả.

Chương 211: Cha Con

“Ấu Vi, chồng của ngươi là một cao thủ hàng thật giá thật đó.”

Tiêu Phàm cười ha ha nói:

“Ban nãy chỉ là một khúc nhạc dạo nho nhỏ thôi, ngươu đừng bận tâm làm gì. Chúng ta vào bên trong xem xem đi.”

Tô Ấu Vi gật gật đầu, nàng đi theo Tiêu Phàm vào bên trong biệt thự. Cô gái áo tím ban nãy cũng không lục tung biệt thự lên, đúng ra họ định mua lại căn biệt thự này, thế nên nếu họ lục tung lên thì sau đó chính họ lại tốn công sức dọn dẹp lại mất.

“Cũng may tụ linh trận không bị bọn hắn phát hiện ra.”

Tiêu Phàm đi vào phòng ngủ chính kiểm tra một lượt, linh khí ở phòng ngủ chính cũng ngang bằng so với các nơi khác trong biệt thự, mà linh khí hắn tụ lại được cũng không hề bị lọt ra ngoài.

"Ấu Vi, phòng ngủ chính ở đây ta dùng mất rồi. Bình thường nếu ngươi tới đây ở thì có ngủ ở căn phòng bên cạnh, tất nhiên nếu ngươi muốn ngủ cùng ta ở phòng ngủ chính này thì ta cũng rất sẵn lòng.”

Tiêu Phàm cười ha ha nói. Tô Ấu Vi ngại ngùng đáp:

“Ta còn lâu mới ngủ ở phòng ngủ chinhz với ngươi, ta ngủ ở phòng bên cạnh.”

Mặc dù nàng đã nhận định Tiêu Phàm, nhưng Tô Ấu Vi cũng không muốn nhanh như vậy đã cùng Tiêu Phàm tiến thêm một bước.

"Ấu Vi, nếu ngươi muốn mua cái gì về trang trí thì cứ thoải mái mà mua. Hôm nay chúng ta ở lại đây một đêm, ngày mai về trường học sau.:

Tiêu Phàm nói. Tô Ấu Vi hơi lo lắng:

"Hay là chúng ta về trường luôn đi. Trong gia đình của cô gái ban nãy chắc chắn có nhiều người giỏi hơn nữa, có thể họ sẽ kéo nhau đến đây mất.”

Tiêu Phàm nghĩ nghĩ một lát rồi nói:

"Để ta gọi điện thoại cho nhị ca, để hắn tới đây một chuyến. Hắn là người của Diệp gia, trong các đại gia tộc về võ thuật thì Diệp gia cũng được tính là một gia tộc lợi hại.”

Trương gia thì hắn không sợ, nhưng nếu nơi này bị lộ ra ngoài thì sẽ có thể hấp dẫn càng nhiều kẻ lợi hại hơn nữa đến, cũng sẽ hấp dẫn càng nhiều các thế lực mạnh hơn đến đây.

…

"Hu hu... Ba ơi, con bị người đánh. Con muốn mua một căn nhà, đối phương không bán, con vừa nói nhiều mấy câu, hắn lại ỷ thực lực mạnh hơn con vài phần mà ra tay đánh người. Một người bạn của con còn bị hắn đánh nhập viện."

Trương Nhân tức không chịu nổi, lập tức gọi cho ba mình. Ba cô ta là cao thủ cấp Ám Kình, hơn nữa đã đạt cấp Ám Kính hơn mười năm rồi.

"Con gái, con không sao chứ? Lai lịch đối phương thế nào?"

Trương Vạn Hùng, ba của Trương Nhân vội vàng hỏi han. Hắn bốn

mươi mấy tuổi mới có được một đứa con gái là Trương Nhân, cực kỳ cưng chiều nàng ta, cũng khiến cho tính tình Trương Nhân trở nên đanh đá, điêu ngoa.

Trương Nhân nói:

"Ba, con đang ở huyện Lôi Sơn, bên này không có gia tộc võ đạo nào mạnh đúng không? Nhà của đối phương ở chỗ này, chứng tỏ thực lực bối cảnh không ra sao. Đúng rồi ba, con phát hiện linh khí ở nơi này cao hơn gấp đôi. Có phải là bên trong có bảo bối gì không? Hay là hắn dùng bảo bối nên thực lực mới tăng nhanh như vậy?"

Trương Vạn Hùng biết rõ huyện Lôi Sơn.

Nhà họ Triệu ở huyện Lôi Sơn cũng xem như có thực lực, nhưng cũng chỉ khá trong phương diện kinh doanh mà thôi. Nếu luận vũ lực, nhà họ Trương có tư cách gia tộc võ đạo chắc chắn mạnh hơn nhà họ Triệu nhiều lắm.

"Con gái, con xác định linh khí bên kia cao gấp đôi à?"

"Vâng, thế nên con mới muốn mua căn nhà này. Không ngờ đối phương ngang ngạnh như vậy. Ba, ba nhất định phải tới dạy bảo hắn."

"Con đang ở đâu, ba dẫn người tới ngay."

Trương Vạn Hùng trầm giọng nói.

Hắn biết rõ con gái của mình, có khả năng là Trương Nhân chủ động chọc chuyện trước. Nhưng trước giờ hắn luôn bao che, chưa kể có lẽ nơi này có bảo bối, hắn đi trước lại nói.

"Ba, con đang ở bệnh viện trung tâm bên này. Ba mau tới đi, hu hu…"

Trương Nhân khóc thành tiếng, Trương Vạn Hùng vội vàng liên miệng an ủi, hứa hẹn sẽ tới ngay.

Trương Nhân cúp điện thoại, lau nước mắt.

"Nếu tên khốn kia thật sự không có chỗ dựa sau lưng mà là dựa vào may mắn đạt tới thực lực cấp Ám Kình, vậy chờ ta đoạt được bảo vật, nói không chừng cũng có thể nhanh chóng thăng lên tới Ám Kình."

Trương Nhân thầm nghĩ trong lòng.

Trương Vạn Hùng gọi thêm hai cường giả Ám Kình trong gia tộc, nhanh chóng xuất phát. Tốc độ xe của đám người Trương Vạn Hùng nhanh chóng tăng tới hơn hai trăm cây số trên giờ.

Trương Vạn Hùng hoàn toàn không bận tâm giấy phạt hay trừ điểm bằng lái.

"Đại ca đừng vội quá, chúng ta sắp đến nơi rồi"

Một cường giả cấp Ám Kình nói, hắn là em trai, Trương Vạn Hùng, tên là Trương Vạn Hào.

Thật ra nhà họ Trương còn có một cường giả cấp Hóa Kình là ba của hai người họ, tuổi tác đã 80, tạm thời họ còn chưa nói chuyện này cho ba mình.

"Ừ."

Trương Vạn Hùng khẽ gật đầu.

...

"Sao thế lão Tam? Hai người các ngươi thân mật nơi này, gọi ta đến ngược chó độc thân à?"

Diệp Phi gọi taxi tới, thành phố Z cách bên này cũng chỉ hơn một tiếng đường xe.

"Có cảm giác thấy gì khác không?"

Tiêu Phàm cười hỏi.

Chương 212: Gia Tộc Võ Đạo Họ Trương

Diệp Phi đánh giá bốn phía:

"Đương nhiên cảm thấy, hình như linh khí bên này cao hơn những nơi khác một chút. Lão tam, ngươi mua cái biệt thự này à?"

"Ta cứu ba của Triệu Tông Tường, hắn tặng cho ta."

Tiêu Phàm đáp.

Diệp Phi gật đầu:

"Biệt thự này không tệ, tuy rằng tại huyện thành, nhưng giá trị căn biệt thự này với võ giả tuyệt đối không thấp hơn năm mươi triệu. Lão tam gọi ta qua đây tu luyện à? Linh khí cũng chỉ cao hơn một, hai phần thôi, ở đây tu luyện thời gian dài thì tốt đấy, nhưng chỉ tu luyện trong thời gian ngắn thì chẳng thấm vào đâu."

Tiêu Phàm nói:

"Ngươi biết về gia tộc võ đạo họ Trương không?"

Diệp Phi gật đầu:

"Nhà họ Trương là gia tộc võ đạo tỉnh S, thực lực tương đối bình thường mà thôi, cả gia tộc cũng chỉ có một cao thủ cấp Hóa Kình. Sao tự nhiên lại nhắc tới nhà họ Trương?"

Tiêu Phàm nói lại những chuyện vừa phát sinh, Diệp Phi lạnh lùng nói:

"Lén xông vào nhà của lão tam, còn muốn dùng một triệu ép mua, bị đánh là đáng đời. Lão tam yên tâm, ta tìm ông nội cảnh cáo nhà họ Trương. Nhà họ Trương chỉ là gia tộc võ đạo tam lưu thôi, thực lực chênh lệch với nhà họ Diệp rất nhiều."

Lúc này, Tô Ấu Vi bưng hai tách trà từ bếp đi tới.

"Cảm ơn em dâu nhé."

Diệp Phi nói.

Mặt Tô Ấu Vi đỏ lựng:

"Học trưởng, hai người nói chuyện đi, ta lên lầu chơi máy tính."

Tiêu Phàm gật đầu.

Tô Ấu Vi rời khỏi, Tiêu Phàm dò hỏi:

"Nhị ca, nhà họ Diệp là gia tộc võ đạo nhất lưu nhỉ? Gia tộc võ đạo phân chia cấp bậc thế nào?"

Diệp Phi nói:

"Không có nhân vật cấp Hóa Kình thì không đủ tư cách, không được tính là gia tộc võ đạo. Có năm nhân vật cấp Hóa Kình trở lên là gia tộc võ đạo nhị lưu. Nếu có cao thủ cấp Hậu Thiên, có một người thì vẫn là gia tộc võ đạo nhị lưu. Năm người cấp Hậu Thiên trở lên là gia tộc võ đạo nhất lưu."

Tiêu Phàm gật đầu, nói vậy nghĩa là nhà họ Diệp có trên năm người cấp Hậu Thiên.

Đừng nói là ngàn năm trước, dù chỉ mấy trăm năm trước thôi, thực lực như vậy chẳng đáng để nói. Nhưng hiện nay linh khí thiếu thốn, cấp Hậu Thiên đã là cường giả trên đỉnh.

"Nhị ca, ngươi đi theo ta một lát."

Tiêu Phàm dẫn Diệp Phi lên tầng hai, vào phòng ngủ chính.

"Hả?"

Thực lực của Diệp Phi đã đạt Ám Kình, hắn phát hiện có gì đó khác thường, không khỏi lộ vẻ nghi hoặc.

"Nhị ca biết linh huyệt chứ?"

Tiêu Phàm cười hỏi.

Diệp Phi trợn tròn mắt:

"Đương nhiên ta biết linh huyệt rồi. Đoạn thời gian trước bên phía châu u phát hiện một cái linh huyệt, nói có linh huyệt thì linh khí phải gấp bốn, năm lần nơi khác. Vì tranh đoạt linh huyệt kia, hai

thế lực lớn châu u đã khai chiến, chết mấy trăm người, bao gồm một cường giả cấp Hậu Thiên."

Tiêu Phàm âm thầm líu lưỡi.

Không ngờ tranh giành linh huyệt lại khiến nhiều người chết như vậy.

"Bên đó họ tu luyện cái gì?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Diệp Phi nói:

"Họ tu luyện ma pháp tự nhiên, thuộc tính phong có thể tăng nhanh tốc độ, thuộc tính kim tăng mạnh phòng ngự và sức tàn phá. Về bản chất đều là lợi dụng lực lượng thiên địa. Lão tam, linh huyệt mà ngươi nhắc tới là…"

Tiêu Phàm cười khẽ:

"Chỗ này chính là một linh huyệt, chỉ là ta bố trí trận pháp tụ tập linh khí, thế nên ngươi chỉ có thể cảm ứng được một chút."

Diệp Phi trợn tròn hai mắt.

Nơi này vậy mà lại là linh huyệt.

"Lão tam, ngươi nhất định phải giữ kín bí mật này. Có lẽ nước ta có linh huyệt, nhưng trước mắt không có cái nào lộ ra ngoài sáng. Nếu chỗ này của ngươi bị lộ thì cực kỳ cám dỗ."

Diệp Phi hít sâu một hơi, nghiêm túc khuyên bảo.

Tiêu Phàm cười nói:

"Ta cũng chỉ nói với ngươi, Ấu Vi chỉ là người bình thường, nàng không biết rõ bí mật này. Tạm thời linh khí ở đây không đủ cho hai người tu luyện, nhưng linh khí đang gia tăng, sau này nhất định có phần của ngươi."

Tiêu Phàm biết sớm muộn gì Diệp Phi cũng biết chuyện linh huyệt.

Tiêu Phàm sợ nếu hôm nay giấu giếm, chờ sau này Diệp Phi biết rõ thì sẽ sinh ra khúc mắc.

Mặt khác, Tiêu Phàm hiểu rằng nói cho Diệp Phi không thành vấn đề gì lớn. Hắn vẫn rất tín nhiệm Diệp Phi.

"Lão tam, linh khí trong này gấp mấy lần linh khí bình thường?"

Diệp Phi tò mò dò hỏi.

Tiêu Phàm nói:

"Không dùng Tụ Linh trận thì gấp bốn, năm lần, sử dụng Tụ Linh trận là có thể đạt đến gấp mấy chục lần, nhưng đại khái thì nồng độ linh khí hấp thu lúc tu luyện sẽ thấp xuống. Tích lũy nửa tháng cũng chỉ đủ tu luyện hai ngày."

Đáy lòng Diệp Phi khiếp sợ không thôi.

"Lão tam, chẳng trách tu vi của ngươi tấn chức Ám Kình nhanh như vậy."

Tiêu Phàm nói thầm trong lòng, nguyên nhân chủ yếu giúp thực lực của hắn nhanh chóng đạt đến cấp Ám Kình không phải như vậy, hơn nữa hiện tại hắn không phải Ám Kình sơ kỳ, mà đã là Ám Kình viên mãn.

"Lão tam, ta nhất định sẽ giữ bí mật. Ngươi tuyệt đối đừng tiết lộ tin này cho ai nữa, không thể truyền ra ngoài được."

Diệp Phi nghiêm trang dặn dò:

"Tuy trong nước không loạn như vậy, nhưng ngươi tuyệt đối đừng đánh giá thấp sức hấp dẫn của linh huyệt như vậy với các gia tộc võ đạo lớn."

Chương 213: Không Ngờ Lại Tới Nhanh Như Vậy

Tiêu Phàm khẽ gật đầu, tầm quan trọng của linh huyệt mạnh hơn

hắn đoán chừng nhiều lắm.

Về sau đúng là vẫn nên cẩn trọng mới được.

"Chờ tu vi đạt đến cấp Hóa Kình, ta có thể bố trí trận pháp lợi hại hơn, đến lúc ấy dù là nhân vật cấp Ám Kình đứng giữa phòng ngủ chính cũng không thể phát hiện khác thường."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Chờ thêm nửa tháng là hắn có thể đạt tới cấp bậc Hóa Kình.

Tụ Linh trận càng mạnh thì hiệu quả càng tốt, linh khí nơi này sẽ đầy đủ hơn, đến lúc ấy hắn tốn thêm chút thời gian ở lại đây tu luyện, nhanh chóng tăng mạnh thực lực của chính mình.

"Lão tam, vậy ta tạm không gọi điện thoại cho ông nội vội. Tốt nhất là có thể không đánh động ông nội mà giải quyết xong chuyện này. Tuy đa số người trong nhà ta không có vấn đề gì, nhưng nếu có vài người biết rõ chỗ ngươi có linh huyệt thì khó nói lắm. Trong gia tộc lớn có đủ mọi loại người."

Diệp Phi ngẫm nghĩ rồi nói.

Vốn kế hoạch của Diệp Phi là tìm ông nội, để ông nội tạo áp lực cho nhà họ Trương.

Nhưng việc chỗ này của Tiêu Phàm có linh huyệt lại khiến kế hoạch cần thay đổi một phen. Tốt nhất đừng để người của gia tộc tới đây.

Tiêu Phàm gật đầu.

Diệp Phi ho nhẹ một tiếng:

"Nếu người nhà họ Trương đến thật, ngươi nói với em dâu một tiếng, bảo nàng đừng xuống tầng. Muốn trấn áp nhà họ Trương thì ta khó mà hòa nhã lịch sẹ được, đừng dọa em dâu."

Tiêu Phàm cười ha hả:

"Có phải chờ người của nhà họ Trương tới, ngươi cần thể hiện ra

phong thái cậu ấm siêu cấp, sợ Ấu Vi nói với Lữ Tuyết Yến không?"

Làm anh em ba năm, Tiêu Phàm đúng là chưa thấy bộ mặt này của Diệp Phi bao giờ.

Bình thường Diệp Phi cho người ngoài cảm giác rất là lạnh lùng, cao ngạo, nhưng đứng trước mặt họ thì khác hẳn.

"Tít!"

Đúng lúc này, tiếng còi xe vang dội dưới lầu.

Hai người Tiêu Phàm đến bên cửa sổ, thấy vài chiếc xe đã đậu ngoài biệt thự, trong đó còn có xe của mấy người Trương Nhân.

Diệp Phi hừ lạnh:

"Không ngờ lại đến nhanh như vậy, sợ là siêu tốc cả đường mà tới. Nhìn khắp cả nước, người nhà họ Trương chẳng tính là gì, lại hoành hành ngang ngược ở nơi nho nhỏ này. Lão tam, ngươi nhanh đi nói với em dâu một tiếng."

Tiêu Phàm khẽ gật đầu, đến căn phòng cạnh đó nói một tiếng với Tô Ấu Vi.

Tuy Tô Ấu Vi rất lo, nhưng lại nghe lời gật đầu đồng ý.

Dù cô có xuống dưới cũng không giúp được gì, nói không chừng còn khiến ai người Tiêu Phàm phân tâm bảo vệ mình.

Hai người Tiêu Phàm nhanh chóng xuống lầu.

Cửa biệt thự từ từ mở ra, xe của đám người Trương Vạn Hùng lái thẳng vào bên trong.

"Thằng khốn kiếp, dám đánh ta, ta nhìn ngươi định làm thế nào bây giờ."

Trương Nhân xuống xe, tức giận mắng.

Tiêu Phàm đánh nàng ta ngay trước mặt tiểu đệ của nàng ta, khiến

nàng ta mất mặt, ghi hận trong lòng.

"Ranh con, ngươi là kẻ đánh con gái ta à? Gọi người giúp đỡ đi, chỉ hai người các ngươi không đủ để chúng ta đánh!"

Trương Vạn Hùng lạnh lùng nói, ba người cấp Ám Kình bọn hắn cũng bước từ trên xe xuống.

Diệp Phi cười quái dị nói:

"Trẻ thì xông vào nhà nhân lúc chủ nhà vắng mặt, dùng mười triệu đòi mua biệt thự trị giá vài chục triệu của người ta. Già thì không phân phải trái đúng sai đã đến cửa, nhà họ Trương các ngươi trâu bò nhỉ? Hôm nay tiểu gia phải xem các ngươi lợi hại đến mức nào."

"Ngươi là ai?"

Trương Vạn Hùng thờ ơ nhìn về phía Diệp Phi.

Diệp Phi lạnh lùng trả lời:

"Ngươi hãy nghe cho kỹ, tiểu gia là người nhà họ Diệp, Diệp Thánh Uyên là ông nội ta. Nhà họ Trương các ngươi thật là to gan, dám lấn đến trên đầu anh em của ta."

Mặt Trương Vạn Hùng tái mét.

Nhà họ Trương họ chỉ là gia tộc võ đạo tam lưu, nhà họ Diệp lại là gia tộc võ đạo nhất lưu. Nhà bọn hắn chỉ có một nhân vật cấp Hóa Kình, nhà họ Diệp lại có tới mấy người cấp bậc Hậu Thiên.

Thực lực hoàn toàn không phải cùng một đẳng cấp.

"Thực lực nhà họ Diệp chúng ta mạnh hơn nhà họ Trương các ngươi nhiều, vậy mà ngày thường tiểu gia làm người vẫn rất khiêm tốn. Nhà họ Trương các ngươi thì giỏi rồi, thực lực chẳng ra gì, lại vênh váo ghê nhỉ."

Nói đến đây, Diệp Phi nhìn sang Tiêu Phàm:

"Lão tam, ta sẽ nói với ông nội một tiếng, để ông nội phế bỏ tu vi

cả nhà họ Trương, sau đó đương nhiên khắc có người xử lý họ."

Đám người Trương Vạn Hùng giật mình hoảng sợ.

Một khi bị phế bỏ tu vi, những kẻ bọn hắn từng dây vào chắc chắn sẽ tìm tới cửa. Không có tu vi võ đạo, bọn hắn sao có thể đối phó với đủ loại kẻ thù.

"Diệp...Diệp thiếu, đều là hiểu lầm. Chúng ta đi ngay đây."

Trương Vạn Hùng vội nói.

Diệp Phi mắng:

"Hiểu lầm? Ta hiểu lầm mẹ ngươi! Đánh con bố tìm tới cửa, cũng không đái một bãi tự soi xem một đám là cái giống gì. Về mua sẵn quan tài chờ chết đi! Tiểu gia thật muốn xem, chờ mất sạch tu vi rồi, các ngươi có thể sống được bao lâu."

Trương Vạn Hùng quỳ phịch xuống đất, đám người Trương Vạn Hào cũng cuống cuồng quỳ xuống.

Nếu nhà họ Diệp thật sự xuống tay thì họ đều xong đời.

Chương 214: Xử Lý Theo Cách Của Ngươi

"Diệp thiếu, đều tại chúng ta có mắt như mù, mọi lỗi lầm đều do chúng ta mà ra."

Trương Vạn Hùng vừa nói vừa hung hăng tự tát mình một cái.

Hắn không nghi ngờ Diệp Phi nói dối, hậu quả của lời nói dối như thế vô cùng nghiêm trọng.

Chỉ cần để nhà họ Diệp nghe được, mười phần có chín là Diệp Phi sẽ bị phế bỏ tu vi.

Ngay cả gia tộc cũng không thoát được.

"Diệp thiếu bớt giận."

Đám người Trương Vạn Hào cũng vội tự tát mình một cái.

Trương Nhân ngơ ngác thấy ba và chú bác bị dọa sợ đến quỳ rạp dưới đất.

Diệp Phi chỉ Trương Nhân:

"Muốn bổn thiếu bớt giận, các ngươi phải phế bỏ tu vi của nàng ta trước. Gan chó thật là lớn, dám trêu chọc anh em của ta, lại còn gọi người nhà tới trả thù."

Trương Nhân lấy lại tinh thần, kinh sợ la lên:

"Không được, không thể phế tu vi của ta. Ba, mọi người mau đứng dậy đi. Sao chúng ta phải sợ hắn chứ? Thực lực của ba chắc chắn mạnh hơn hắn."

Ngày thường Trương Vạn Hùng không nói quá nhiều thứ cho Trương Nhân, nàng ta hoàn toàn không biết nhà họ Diệp có thực lực thế nào. Bình thường nàng ta có thể dựa vào gia thế, đã quen thói coi trời bằng vung.

Diệp Phi lạnh lùng nói thêm:

"Sau khi phế bỏ tu vi còn phải cho nàng năm mươi cái bạt tai. Bạt tai thì cứ để đám tiểu đệ của nàng ta thực hiện là được. Năm người, mỗi người mười cái. Bổn thiếu cho ngươi mười giây để suy nghĩ. Sau 10 giây không đồng ý, bổn thiếu đảm bảo toàn bộ các ngươi đều sẽ bị phế tu vi."

Đám người Trương Vạn Hùng ứa mồ hôi lạnh.

Một giây, hai giây, ba giây...

Trương Vạn Hùng đứng lên, trầm giọng nói:

"Diệp thiếu, vậy xử lý theo cách của ngươi đi."

Trương Nhân sợ hãi nhìn ba mình bước tới gần.

"Ba, ba đừng nghe hắn. Chắc chắn hắn chỉ hù dọa chúng ta thôi. Nói không chừng hắn không có chỗ dựa lợi hại như vậy."

Trương Nhân vô cùng hoảng sợ.

Trương Vạn Hùng cay đắng trong lòng. Nếu Diệp Phi giả mạo thì cùng lắm cũng chỉ dọa họ rời đi thôi.

"Con gái, đừng trách ba."

Trương Vạn Hùng dứt lời, lập tức giữ chặt cổ tay Trương Nhân.

Nội kình của hắn nhanh chóng xâm nhập cơ thể Trương Nhân, lát sau đã vọt thẳng tới đan điền.

Ánh mắt Trương Vạn Hùng lộ vẻ phức tạp, nội kình nhanh chóng phá hỏng đan điền Trương Nhân.

"A!"

Đan điền bị phá, Trương Nhân kêu thảm thiết.

"Kinh mạch nữa."

Diệp Phi lạnh lùng nhắc nhở.

Trương Vạn Hùng cắn răng, tiếp tục phá hoại rất nhiều kinh mạch trong cơ thể Trương Nhân. Tu vi của nàng ta đã bị phế bỏ toàn bộ, hơn nữa dù sau này muốn tu luyện cũng gần như không thể.

"Phụt!"

Trương Nhân phun ra một búng máu tươi.

"Diệp thiếu, ta đã làm theo lời ngươi nói, ngươi thả chúng ta rời khỏi được chứ."

Trương Vạn Hùng nghiến răng nghiến lợi.

Diệp Phi lạnh lùng nói:

"Bổn thiếu vừa nói thế nào? Bọn hắn còn phải bạt tai nàng ta năm mươi cái. Xếp hàng đi, lần lượt từng người, nhẹ tay thì coi như không tính."

Tiêu Phàm nhìn thoáng qua Diệp Phi, biện pháp này của Diệp Phi

thật độc.

Cho đám tiểu đệ của Trương Nhân bạt tai nàng ta, sau này chắc chắn ai đi đường nấy.

Có lẽ về sau Trương Nhân còn sẽ trả thù bọn hắn.

Đến lúc ấy đúng là chó cắn chó một miệng lông.

…

"Diệp thiếu đừng có quá đáng."

Trương Vạn Hùng nói với vẻ mặt khó coi.

Năm mươi cú tát giáng xuống, chắc chắn mặt Trương Nhân sẽ sưng phù lên.

Diệp Phi nhìn về phía Trương Vạn Hùng:

"Quá đáng? Vậy nhà họ Trương mấy người hùng hổ tới kiếm chuyện với anh em của ta thì có quá đáng không? Ngươi không nói lời nào thì chắc ta cũng quên mất một chuyện."

"Họ là ngươi kêu đến, ngươi tát họ mỗi người hai mươi cú đi."

Trương Vạn Hùng họ siết chặt nắm đấm.

Nhưng họ giận mà không dám nói gì.

Thực lực chênh lệch rất lớn bày ra ở đó, nhà họ Diệp muốn nhắm vào nhà họ Trương họ là chuyện quá dễ dàng! Là họ kiếm chuyện trước, cho dù nhà họ Diệp có phế bỏ tu vi của họ thì sao chứ?

"Cho các ngươi mười phút để hoàn thành."

"Không hoàn thành thì các ngươi về nhà chờ đi, nhà họ Trường các ngươi mà không sụp đổ thì ta theo họ các ngươi luôn."

Diệp Phi lạnh lùng thốt nói.

Trương Vạn Hùng hít sâu một hơi, hắn nhìn về phía mấy gã đàn em của Trương Nhân: "Các ngươi ra tay đi, nhà họ Trương chúng

ta sẽ không vì chuyện này mà kiếm chuyện với các ngươi."

Cả bọn ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, ai cũng không dám bước lên trước.

Họ biết rõ tính tình của Trương Nhân, cho dù Trương Vạn Hùng đã nói vậy nhưng trong lòng họ vẫn còn sợ.

"Bảo các ngươi lên thì các ngươi cứ lên đi."

"Ngay lập tức!"

"Ngươi, lên!"

Trương Vạn Hùng lạnh lùng nói, hắn chỉ vào một người trong số đó.

Người bị chỉ nơm nớp lo sợ bước tới trước mặt Trương Nhân, Trương Nhân nhìn chằm chằm hắn đầy hung tợn.

"Thành thật xin lỗi Trương Nhân tỷ."

Nói xong, thanh niên trước mặt Trương Nhân đã giáng một cú tát, nhưng hắn chỉ dùng một chút sức.

"Cút sang một bên."

"Bản thiếu làm mẫu cho ngươi phải đánh thế nào."

Diệp Phi đến trước mặt Trương Nhân, hắn giơ tay giáng xuống một cú tát rất mạnh.

Chương 215: Tự Ra Tay

"Dựa theo tiêu chuẩn này mà làm, thấp hơn tiêu chuẩn này thì không tính."

Diệp Phi hừ một tiếng rồi nói.

Thanh niên trước mặt Trương Nhân bày vẻ mặt đau khổ, tát mạnh như thế, hắn cảm thấy chắc chắn sau này mình sẽ không được

sống yên ổn, theo tính cách nóng nảy của Trương Nhân thì chắc chắn sẽ trả thù trở lại.

"Ta, ta..."

Thanh niên trước mặt Trương Nhân lề mề không dám ra tay.

Trương Vạn Hùng lạnh lùng nói:

"Đánh."

Diệp Phi tàn nhẫn nói, mười phút mà chưa đánh xong thì nhà họ Trương họ chắc chắn đi đời rồi.

"Trương Nhân tỷ, thành thật xin lỗi."

"Bốp, bốp!"

Thanh niên trước mặt Trương Nhân cắn răng dùng sức tát, mười cú tát giáng xuống khiến mặt Trương Nhân đã hơi sưng lên, thanh niên thứ hai đã tới trước mặt Trương Nhân.

Giáng xuống năm mươi cú tát, mặt Trương Nhân sưng phù lên rất nhiều, hai cái răng của nàng cũng bị đánh cho lung lay.

"Bốp, bốp!"

Trương Vạn Hùng lại tát Trương Vạn Hào họ mỗi người hai mươi cú, dùng sức rất mạnh.

"Lãm tam, ngươi còn muốn bổ sung cái gì không?"

"Ngươi có yêu cầu gì thì cứ nói thẳng, nếu họ không đồng ý thì đến lúc đó chỉ còn đường chết thôi."

Diệp Phi nhìn sang Tiêu Phàm rồi nói.

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói:

"Con mất dạy thì cha đền tội, người khác đã bị trừng phạt rồi nhưng hắn thì chưa, đánh gãy một chân của hắn đi, để năm người họ tự ra tay."

Sắc mặt Trương Vạn Hùng trở nên vô cùng khó coi.

Trong lòng năm đứa đàn em của Trương Nhân cũng sợ hãi.

Đánh Trương Nhân thì sau này rất có thể sẽ bị trả thù, nhưng đánh gãy chân của Trương Vạn Hùng, họ cảm thấy tỷ lệ đến lúc đó nhà họ Trương bắt họ lại để trút giận cao tới 100%.

"Lão tam nói không sai, con mất dạy thì cha đền tội."

"Nhưng mà đánh gãy một bên thì không hay, mất cân đối. Thôi thì đánh gãy cả hai chân luôn đi, cái chân còn lại thì để hắn tự tìm hai trợ thủ tới đánh gãy giúp hắn là được."

Diệp Phi cười nói.

Trương Vạn Hùng nghiến răng nghiến lợi nói:

"Diệp thiếu, ngươi nhất định phải không chừa đường sống như thế sao?"

Diệp Phi nói với vẻ mặt lạnh lùng:

"Nhà họ Trương các ngươi là cái thá gì mà xứng để bản thiếu chừa đường sống cho các ngươi? Ngoan ngoãn nghe theo, nếu không chắc chắn tu vi của các ngươi sẽ bị phế bỏ."

"Bản thiếu cho các ngươi năm phút."

Tiêu Phàm cười khẽ nói:

"Chắc là các ngươi có mang theo vũ khí trên xe, mau ra tay đi."

Trương Vạn Hùng mặt mũi sa sầm.

Hai phút trôi qua, hắn nghiến răng nói bốn chữ:

"Các ngươi ra tay."

Gãy chân nghỉ ngơi hai ba tháng là khỏe lại rồi, chứ nếu tu vi bị phế thì đến lúc đó cả nhà họ Trương họ đều xong đời, chuyện nào nặng chuyện nào nhẹ Trương Vạn Hùng vẫn rõ ràng.

Mấy gã đàn em của Trương Nhân lấy gậy bóng chày từ trên xe xuống.

"Đánh!"

Trương Vạn Hùng nằm dưới đất cắn răng nói.

"Bốp!"

"Bốp!"

Mấy gã đàn em của Trương Nhân thay phiên nhau mỗi người đánh một gậy, đều đánh vào chân trái của Trương Vạn Hùng, nhưng họ không dám dùng sức quá mạnh, đã năm gậy rồi mà xương đùi của Trương Vạn Hùng vẫn còn chưa gãy.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

"Nhị ca, mấy người họ không tệ chút nào, vì để hắn cảm nhận được nhiều thống khổ hơn mà đánh năm gậy rồi vẫn chưa gãy chân, chuyện này có khiến ngươi hài lòng không?"

"Cũng không tệ lắm."

Diệp Phi gật đầu.

Sắc mặt năm người thay đổi, tất nhiên họ không nghĩ như thế.

Nhưng vấn đề là đến lúc đó Trương Vạn Hùng họ nghĩ như thế nào.

"Các ngươi chưa ăn cơm sao? Dùng sức!"

Trương Vạn Hùng lạnh lùng nói.

"Bốp!"

Tên khá cường tráng trong số đó dùng sức hung hăng đánh một gậy xuống, Trương Vạn Hùng cũng không dùng sức cản lại từ bên trong, vậy nên một gậy này thành công đánh gãy chân của hắn.

"Bốp!"

Trương Vạn Hào họ bước tới, họ xụ mặt ra tay.

Chẳng mấy chốc mà một chân khác của Trương Vạn Hùng cũng bị đánh gãy rồi.

Cơn đau dữ dội khiến Trương Vạn Hùng hoàn toàn không thể tập trung tinh thần để điều động nội khí của mình, Tiêu Phàm vận dụng niệm lực tinh thần, hắn lặng lẽ cắt đứt dây thần kinh bên trong chân của Trương Vạn Hùng.

Gãy xương đùi thì hai ba tháng là khỏe lại rồi, nhưng đứt dây thần kinh thì cho dù sau đó có khôi phục lại cũng phải mất thời gian rất lâu, hơn nữa khả năng khôi phục hoàn toàn là rất thấp.

"Nếu nhà họ Trương các ngươi lại kếm chuyện với bọn ta thì các ngươi tự biết hậu quả đấy."

"Cút đi."

Diệp Phi hừ một tiếng rồi nói.

Trương Vạn Hào họ nâng Trương Vạn Hùng lên xe, Trương Nhân cũng lên xe mà họ lái tới.

Rất nhanh Trương Vạn Hùng họ đã rời đi.

"Diệp thiếu, sau này bọn ta làm đàn em của ngươi được không."

Năm gã đàn em của Trương Nhân không rời đi ngay, họ nhìn Diệp Phi đầy mong đợi.

Nếu như Diệp Phi có thể nhận họ làm đàn em, đó là kết quả tốt nhất, sau này Trương Nhân họ sẽ không dám nhắm vào họ, mà họ cũng có được chỗ dựa vững chắc hơn.

"Nhận các ngươi làm đàn em? Đám vô dụng như các ngươi không đủ tư cách."

"Cút đi."

Diệp Phi khinh thường nói.

Hắn lười nhắm vào họ tiếp, vì không cần thiết. Tát Trương Nhân, đánh gãy chân Trương Vạn Hùng, rất có khả năng rằng nhà họ Trương sẽ tìm họ để trút giận.

Lý do cũng có.

Chương 216: Không Dám Làm Bậy

Trương Vạn Hùng hoàn toàn có thể nói là họ dạy hư Trương Nhân.

Rất nhanh năm người này đã lái xe rời đi.

Cả đám họ đều vô cùng sợ hãi, bọn hắn không bị đánh, nhưng lúc này bọn hắn lại thấy khó chịu hơn cả Trương Vạn Hùng bị đánh, nói không chừng nhà họ Trương sẽ giết họ.

"Nhị ca, ngươi mà phách lối thì cũng không tệ."

Tiêu Phàm cười ha hả nhìn Diệp Phi rồi nói.

Diệp Phi bĩu môi:

"Ta là người văn minh, nhưng bọn hắn nhất quyết không muốn dùng cách văn minh, vậy thì ta cũng chỉ có thể thỏa mãn họ, họ thiếu đòn thôi."

"Chắc lão tam họ cũng không dám làm bậy."

"Ta về trước, không làm phiền thế giới hai người của ngươi và em dâu."

Tiêu Phàm nói:

"Ngươi cũng tới rồi, ở lại đây ăn cơm xong rồi đi."

Diệp Phi lắc đầu.

"Thế có khác gì cho các ngươi cơ hội ngược đãi kẻ độc thân? Ta chuồn đây, phải về học tập cho nghiêm túc, nếu cuối kỳ mà rớt thì nguyên kỳ nghỉ hè ta cũng đừng hòng được ra ngoài."

Rất nhanh, Diệp Phi cũng rời đi.

Vẻ mặt của ảnh tử ở xa nặng nề, hắn đứng cách đó ngàn mét, dùng ống nhòm để quan sát tình huống bên này.

Hắn biết Trương Vạn Hùng, Trương Vạn Hùng họ tới cửa kiếm chuyện, ai ngờ kết quả lại thế này.

"Thân phận người bạn cùng phòng này của Tiêu Phàm là gì đây."

Ảnh tử nghĩ thầm trong lòng.

Ảnh tử biết rõ bối cảnh của Trầm Thần trong số ba người bạn cùng phòng của Tiêu Phàm, nhưng bối cảnh của Diệp Phi và Khổng Húc thì hắn lại không biết.

"Phải báo cho ông chủ biết tình huống này mới được."

Ảnh tử nghĩ thầm trong lòng, dù gì nhà họ Trương cũng là gia tộc võ đạo, vậy mà Trương Vạn Hùng vẫn bằng lòng để bị đánh.

"Ting!"

Tiêu Phàm nhận được tin nhắn của đại thần hacker.

"Ảnh tử cách ngươi không xa, ở cao ốc phía đông, cách một ngàn hai trăm mét."

Tin nhắn là Tô Ấu Vi hẹn giờ để gửi đi, lúc này nàng đang ở trước mặt Tiêu Phàm.

"Cảm ơn đại thần."

Tiêu Phàm trả lời một câu.

Nếu ảnh tử cách chỗ này không xa, khả năng cao là hắn đã thấy tình cảnh vừa rồi.

Tiêu Phàm đi ra ngoài biệt thự, hắn vẫy tay với phía đông.

"Hửm?"

Vẻ mặt ảnh tử thay đổi.

Thông qua ống nhòm, hắn thấy được Tiêu Phàm đang vẫy tay về phía hắn.

…

Sắc mặt ảnh tử khó coi, xung quanh biệt thự không có bất cứ ai, nhất định là Tiêu Phàm đang vẫy tay với hắn rồi.

"Diệp Phi vừa mới rời đi, chẳng lẽ đi tới chỗ bên ta sao?"

Ảnh tử nhanh chóng rút lui, tất nhiên là hắn không tới biệt thự của Tiêu Phàm.

Điều này nằm trong đự đoán của Tiêu Phàm.

Hắn chỉ cố ý làm thế để đuổi ảnh tử đi thôi, tránh để hắn tiếp tục nhìn chằm chằm vào chỗ này.

"Đại thần, vừa rồi ảnh tử thấy được vài chuyện. Khả năng cao là hắn sẽ báo cáo lại Dư Thọ Nhân, rất có thể Dư Thọ Nhân sẽ liên lạc với thế lực sau lưng hắn."

Tiêu Phàm gửi một tin nhắn cho đại thần hacker, nhưng hắn cũng không trả lời ngay.

"Ấu Vi, tiếp theo ta phải tu luyện rồi."

"Ngươi xem trong nhà còn cần cái gì, nghĩ rồi đến lúc đó chúng ta mua luôn một lần."

Tiêu Phàm nói với Tô Ấu Vi.

Trận pháp mà hắn bày đã tụ tập được rất nhiều linh khí rồi.

"Ừ."

Tô Ấu Vi gật đầu, lúc này nàng cũng có việc cần làm.

Rất nhanh, Tiêu Phàm bọn họ quay về phòng ngủ.

"Mở."

Tiêu Phàm vận dụng trận pháp, linh khí mà tụ linh trận tụ tập

được lập tức tràn ra khắp phòng, nồng độ linh khí trong phòng tăng lên gấp ba, bốn chục lần.

Long khí trong cơ thể Tiêu Phàm nhanh chóng sục sôi lên.

Ở nơi có đầy dủ linh khí, Cửu Chuyển Chân Long Quyết luyện ra được long khí rất trôi chảy, còn ở nơi linh khí mỏng manh, long khí trong cơ thể hắn chỉ thong thả thôi.

"Ồ..."

Trong mắt Tiêu Phàm lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hắn càng tu luyện thì càng cảm nhận được lực lượng đặc biệt ấy tràn vào trong cơ thể mình từng chút.

"Đây là lực lượng không gian!"

Trong lòng Tiêu Phàm mừng rỡ.

Ban đầu hắn không có dị năng không gian nên hoàn toàn không phát hiện được sự tồn tại của lực lượng này, hoặc là gần như không thu hút được lực lượng ấy tràn vào trong cơ thể của mình.

"Ấy chà, dị năng không gian khó tu luyện được, nguyên nhân mấu chốt là do khó mà hấp thu được lực lượng không gian, không ngờ tọa độ tu luyện lại có hiệu quả như vậy."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Muốn phóng thích ra ngoài dị năng không gian mạnh mẽ, điều đầu tiên là bản thân cần phải có tinh thần lực mạnh mẽ, đây là trụ cột; thứ hai là lực lượng không gian cũng cần phải mạnh.

Tăng trụ cột tinh thần lực, chuyện này dễ hơn nhiều.

Còn muốn tăng lực lượng không gian thì khó hơn không chỉ gấp mười lần.

"Tu luyện ở nơi như thế này, Cửu Chuyển Chân Long Quyết nhanh hơn, dị năng không gian cũng tăng lên nhanh hơn, tuyệt quá. Chờ khi nào dị năng không gian của ta mạnh hơn, có lẽ có thể làm linh

khí lưu thông nhanh hơn."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Tạm thời thì dị năng không gian của hắn vẫn còn rất yếu, còn chưa làm được chuyện hấp thu linh khí về đây nhanh hơn.

Chương 217: Sát Thủ

Ảnh tử rời khỏi mái nhà, hắn lái xe máy nhanh chóng rời xa đó khoảng 10km.

Xác định không có ai theo dõi tới đây, ảnh tử mới thở phào nhẹ nhõm.

Trương Vạn Hùng kiêng kị Diệp Phi như vậy, nếu như Diệp Phi đuổi theo tới thì ảnh tử đoán rằng mình sẽ đánh không lại.

"Giang Văn tỷ, ta có một tin rất quan trọng muốn báo cho ông chủ."

Ảnh tử liên lạc với Giang Văn, trong điện thoại của hắn không có số của Dư Thọ Nhân.

Hắn hành động bên ngoài, nếu xảy ra chuyện gì thì cũng không dễ liên lụy tới Dư Thọ Nhân.

"Ngươi muốn gặp tận mặt để báo cáo với ông chủ, hay là gọi điện thoại báo cáo?"

"Điện thoại."

Ảnh tử nói, hắn vẫn nghi ngờ rằng mình đã bị theo dõi rồi.

Dưới tình huống này mà hắn còn đi tìm Dư Thọ Nhân thì chẳng khác nào dẫn kẻ địch trở về.

Không ngờ Tiêu Phàm lại vẫy tay về hướng của hắn, ảnh tử cảm thấy không đúng.

"Được."

Giang Văn đến văn phòng của Dư Thọ Nhân.

"Ảnh tử, có chuyện gì?"

Dư Thọ Nhân trầm giọng hỏi.

Nếu như không có chuyện quan trọng thì ảnh tử sẽ không liên lạc trực tiếp với hắn.

Ảnh tử nói:

"Ông chủ, vừa rồi Trương Vạn Hào của nhà họ Trương vừa mới dẫn người tới kiếm chuyện với Tiêu Phàm, Diệp Phi bạn cùng phòng của Tiêu Phàm cũng ở đây, Trương Vạn Hào bọn họ quỳ xuống với đám Tiêu Phàm."

"Trương Vạn Hào bị chính người của mình đánh gãy chân."

"Ngoài ra Tiêu Phàm còn vẫy tay về hướng mà ta đang ẩn núp, ta nghi ngờ rằng mình bị lộ rồi."

Dư Thọ Nhân im lặng một hồi rồi nói:

"Ảnh tử, cho ngươi nghỉ, vài ngày trước khi nghỉ, ngươi hãy đi khắp nơi trên cả nước, xác định rằng không có người theo dõi người."

"Vâng thưa ông chủ."

Ảnh tử cúp điện thoại.

Dư Thọ Nhân nói:

"Giang Văn, mấy ngày nay vẫn không liên lạc được với sát thủ tìm tới lúc trước sao?"

"Vâng thưa ông chủ."

Dư Thọ Nhân âm thầm cau mày, hắn biết rõ Trương Vạn Hùng là cường giả ở cấp bậc Ám Kình, hơn nữa nhà họ Trương còn có người ở cấp bậc Hóa Kình, vậy mà hắn còn quỳ xuống với người khác.

Còn bị ép đến nỗi cho người của mình đánh gãy hai chân.

Diệp Phi có lai lịch gì đây?

Dư Thọ Nhân cảm thấy có khả năng tên sát thủ thứ nhất đã chết rồi.

Có lẽ bên cạnh Diệp Phi có cao thủ bảo vệ, sát thủ bị phát hiện nên bị xử thẳng.

"Giang Văn, ngươi tìm người điều tra thử nhà xác của các bệnh viện lớn, tập trung điều tra những bệnh viện ở gần đại học D, nhìn thử xem gần đây có thi thể vô danh nào không."

Dư Thọ Nhân ngẫm nghĩ một lúc rồi nói.

"Vâng thưa ông chủ."

Giang Văn gật đầu, nàng nhanh chóng rời khỏi phòng.

"Diệp Phi...Không phải đến từ nhà họ Diệp đấy chứ?"

Vẻ mặt Dư Thọ Nhân nặng nề, đương nhiên hắn cũng biết một chút về nhà họ Diệp theo võ đạo.

Đó chính là gia tộc võ đạo hạng nhất!

Nhưng họ Diệp đông như vậy, trước giờ Diệp Phi cũng rất khiêm tốn, tư liệu cũng được che giấu nên trước đó Dư Thọ Nhân hoàn toàn không biết thân phận cụ thể của Diệp Phi.

"Tút tút!"

Cân nhắc một hồi, Dư Thọ Nhân bấm số điện thoại của Lục gia.

"Lục gia, có một tin tức quan trọng phải báo với ngươi, Diệp Phi bạn cùng phòng của Tiêu Phàm, ta nghi ngờ hắn có thể là người của nhà họ Diệp, Trương Vạn Hùng cứ như cháu trai lúc đứng trước mặt hắn."

Dư Thọ Nhân nói.

Bên biệt thự của Tiêu Phàm, Tô Ấu Vi nghe lén cuộc trò chuyện,

đồng thời nàng cũng nhanh chóng hành động, xem thử có thể xác định được vị trí của Lục gia trong khi Dư Thọ Nhân bọn họ trò chuyện hay không.

"Người của nhà họ Diệp?"

Đầu bên kia điện thoại, sắc mặt Lục gia hơi thay đổi.

Nếu như là Diệp Phi là người của nhà họ Diệp thì có khi nào hắn đã biết chuyện công pháp nhà họ Tiêu rồi không?

Nếu như bản thân Tiêu Phàm cũng không biết thì xác suất Diệp Phi biết là rất nhỏ.

Nhưng loại chuyện này chỉ sợ lỡ như thôi.

"Dư Thọ Nhân, trong ba ngày ngươi phải giết chết hắn."

"Vu oan cho nhà họ Trương."

"Mặc kệ ngươi dùng cách nào, cho dù tự ngươi đi làm thì trong vòng ba ngày phải khiến cho hắn chết."

Lục gia trầm giọng nói.

Bây giờ giết chết Tiêu Phàm, đối tượng nghi ngờ hàng đầu của cảnh sát chắc chắn là nhà họ Trương.

"Vâng, Lục gia."

Trong lòng Dư Thọ Nhân rùng mình đáp lại.

"Lục gia, ta uống gần hết đan dược rồi, ngài xem khi nào tiện thì cho ta thêm hai viên được không?"

Dư Thọ Nhân nói.

"Làm xong chuyện trước đi, sau đó sẽ cho ngươi đan dược."

Lục gia nói xong thì cúp điện thoại.

Dư Thọ Nhân hít sâu một hơi, phải nhanh chóng giết chết Tiêu Phàm thôi, hắn cần đan dược.

Đan dược mà Lục gia cho có thể giúp hắn tu luyện nhanh hơn.

Ngoài ra đan dược còn có tính gây nghiện rất mạnh, một khoảng thời gian không uống khiến hắn thấy rất khó chịu.

Thậm chí cách một khoảng thời gian lâu còn khiến hắn đau đến mức không muốn sống nữa.

"Thế lực sau lưng Dư Thọ Nhân muốn cho hắn đan dược sao?"

Đôi mắt Tô Ấu Vi sáng lên, đây là một tin tức tốt, có khả năng tìm hiểu được thế lực đứng phía sau.

"Ting!"

Tiêu Phàm nhận được một tin nhắn, nhưng lúc này hắn đang tu luyện nên không xem tin nhắn ngay.

Tới chạng vạng thì Tiêu Phàm mới tạm dừng tu luyện.

"Giết người trong vòng ba ngày, cố gắng đem cái chết của ta vu oan cho nhà họ Trương?"

Tiêu Phàm thấy được tin nhắn.

Trong mắt của hắn như có ánh sao lóe ra, xem ra thế lực sau lưng Dư Thọ Nhân đã hơi nóng nảy rồi.

Mà nóng nảy thì càng dễ để lộ dấu vết.

Đối với hắn mà nói thì đây không phải tin tức xấu.

Vừa xuống lầu thì Tiêu Phàm ngửi thấy mùi thơm, Tô Ấu Vi mua thức ăn về, đang nấu trong phòng bếp.

Thấy Tô Ấu Vi đang bận rộn trong phòng bếp, trên mặt Tiêu Phàm lộ ra nụ cười dịu dàng, từ khi cha mẹ hắn qua đời, trong lòng hắn không còn biết "gia đình" là gì.

Tô Ấu Vi đã mang lại cho hắn cảm giác gia đình một lần nữa.

Chương 218: Treo Thưởng

"Ông chủ, ta điều tra được...tại bệnh viện gần nhất với đại học D. Cách đây không lâu, có người lái xe đến đó cầu cứu, nhưng trước khi vào phòng cấp cứu thì hắn đã chết."

"Người chết là người nước ngoài, rất có khả năng chính là tên sát thủ đầu tiên được mời tới."

Giang Văn đến văn phòng của Dư Thọ Nhân để báo cáo.

Dư Thọ Nhân nheo mắt lại, quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, tên sát thủ đầu tiên đã chết.

"Nguyên nhân cái chết là gì?"

"Ngoài xuất huyết não thì không bất cứ ngoại thương nào khác."

Dư Thọ Nhân nói: "Ngươi có thể kiểm tra các camera an ninh trước khi hắn đến bệnh viện không, tìm hiểu thử hắn đã đi qua những nơi nào và những người hắn đã tiếp xúc trước khi chết."

Giang Văn nói: "Ông chủ, ngươi nghi ngờ hắn đã bị kẻ khác giết chết sao? Nhưng kết quả giám định của bệnh viện đã loại trừ khả năng hắn bị giết hại."

"Đi kiểm tra camera giám sát đi."

"Tốn thêm chút tiền cũng không sao."

"Còn nữa, ngươi tăng thêm tiền thưởng truy nã Tiêu Phàm lên ba triệu đô la Mỹ, nhưng có một yêu cầu là hắn phải chết nội trong vòng ba ngày, nếu hắn không chết, kẻ đó cũng sẽ không được một xu nào."

"Mức cao nhất có thể lên đến năm triệu đô la Mỹ."

Dư Thọ Nhân trầm giọng nói.

Việc treo giải thưởng trị giá năm triệu đô la Mỹ để giết một người là điều quá xa xỉ, nhưng Dư Thọ Nhân không tiện tự mình ra tay, hắn biết rằng hiện tại cảnh sát đang theo dõi hắn chặt chẽ 24/24.

"Vâng ông chủ."

Giang Văn gật đầu.

Trong lòng nàng hơi bối rối, thời gian lại rút ngắn xuống còn ba ngày.

Nếu Tiêu Phàm không chết trong vòng ba ngày, liệu Dư Thọ Nhân có thể phát hiện ra nàng đang giở trò không?

Dư Thọ Nhân xua tay.

Giang Văn rời đi nhanh chóng.

Nửa giờ sau, nàng đến cứ điểm của mình và đăng nhập vào máy tính ở đây.

Giang Văn ngẩn người nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính.

Đương nhiên không thể thật sự treo giải thưởng năm triệu để giết Tiêu Phàm, hiện tại nàng không có nhiều tiền như vậy trong tài khoản, hơn nữa người của Cục An Ninh quốc gia số 9 cũng sẽ không cho phép nàng làm như vậy.

Đột nhiên, một hộp thoại hiện lên trên màn hình máy tính trước mặt Giang Văn.

Chỉ cần Giang Văn đến nơi này, Tô Ấu Vi sẽ nhận được tin nhắc nhở.

"Giang Văn, ngươi sẽ nhận được tài liệu ngụy trang ngay bây giờ."

Thông tin nhảy ra trong hộp thoại.

Giang Văn vội vàng nói: "Ông chủ, nếu không tìm được sát thủ thì chắc chắn Tiêu Phàm sẽ không chết trong vòng ba ngày, đến lúc đó rất có thể Dư Thọ Nhân sẽ nghi ngờ ta, ta nên làm gì đây?"

"Sát thủ làm nhiệm vụ thất bại là chuyện rất bình thường."

"Chưa chắc Dư Thọ Nhân sẽ nghi ngờ ngươi. Ngay cả khi hắn nghi ngờ, ngươi có thể đăng nhập vào tài khoản dark web của mình cho

hắn xem, hắn có thể xem được tất cả các thông tin liên quan, nhưng chắc chắn không cách nào phân biệt được."

Tô Ấu Vi đáp lại.

Giang Văn thở phào nhẹ nhõm trong thoáng chốc: "Ông chủ, các ngươi phải lén lút theo dõi sát sao."

Tô Ấu Vi nói: "Thế lực đằng sau Dư Thọ Nhân, gần đây có thể sẽ có người đưa cho hắn một viên thuốc, ngươi xem thử có cơ hội dùng camera bỏ túi chụp lại hình ảnh của đối phương hay không."

"Được rồi được rồi."

Bây giờ Giang Văn cũng muốn lập công nhanh hơn.

Đến lúc đó, nếu nàng lập được công lớn thì cùng lắm là án giam vô thời hạn, nhưng nếu không, nhìn những việc nàng đã giúp Dư Thọ Nhân làm, nàng biết mình sẽ không thoát được án tử hình.

"Đinh!"

Ngay sau đó Giang Văn lại nhận được một vài thông tin khác.

Bên trong có chứa ảnh chụp màn hình phần thưởng, bao gồm thông tin như lịch sử trò chuyện với đối phương.

Tất nhiên, những thứ này được ngụy tạo bởi Tô Ấu Vi.

"Hô."

Giang Văn thở phào nhẹ nhõm.

Với những thứ này, hẳn Dư Thọ Nhân sẽ không quá nghi ngờ nàng, dù sao thì nàng và Dư Thọ Nhân xem như ở trên cùng một con thuyền, việc nàng phản bội sẽ mang lại hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

...

Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi trở lại trường vào sáng sớm hôm sau, Tô Ấu Vi vừa trở thành sinh viên đại học năm thứ hai nên khá bận

rộn với chương trình học của mình, trước mắt chỉ có hai ngày là thứ bảy và chủ nhật thì nàng mới rảnh rỗi hơn một chút.

"Cục cưng, rốt cục ngươi cũng trở lại, tới ôm ta một cái."

Tiêu Phàm trở lại ký túc xá, Thẩm Thần ra vẻ oán giận nói.

"Cút đi."

Tiêu Phàm tức giận nói.

"Lão Tam, mấy ngày nữa ký túc xá chúng ta có hoạt động xem phim tập thể. Là phim hoạt hình trong nước nên chúng ta phải ủng hộ nhiệt tình một chút, ta đi mua vé xem phim."

Lão đại Khổng Húc nói.

Vóc dáng thì cường tráng như một con bò mộng, thế mà lại thích phim hoạt hình, còn thích tham gia các cuộc triển lãm anime.

Tiêu Phàm nghiêm túc nghi ngờ rằng động cơ tham gia triển lãm anime của hắn không đơn thuần.

“Lần trước không phải lão đại nói không bao giờ xem phim hoạt hình nội địa nữa sao?”

Tiêu Phàm nói.

Chương 219: Năm Ngày Nữa Phim Sẽ Được Chiếu

Khổng Húc cười hì hì nói: "Còn không phải vì lần trước ta bị thương sao? Tình yêu sâu sắc đi đôi với trách nhiệm nặng nề, sau khi xem xong trailer, ta đánh giá bộ phim này thực sự không bình thường chút nào."

Khổng Húc nói xong liền nhanh chóng mở một đoạn video.

Tiếng nhạc quen thuộc vang lên.

Tiêu Phàm cau mày, đây không phải là bộ phim mà ông nội hắn đã gửi qua cho hắn sao?

Hắn sáp lại gần để xem video một lần nữa.

Đã có hơn một trăm ngàn bình luận dưới video và lượt thích trên video phải đến hàng trăm ngàn.

Thẩm Thần nói:

“Lão đại, ta thấy ngươi sắp phải thất vọng rồi, nói không chừng tất cả cảnh quay đặc sắc nhất đều nằm trong trailer rồi.”

"Số tiền chi cho hiệu ứng đặc biệt trong đoạn giới thiệu dài nửa phút có thể bằng số tiền chi cho hiệu ứng đặc biệt trong một bộ phim truyện dài nửa tiếng."

Khổng Húc nói: "Hiệu ứng đặc biệt thực sự quá mạnh. Ngay cả khi hiệu ứng đặc biệt trong bộ phim gốc chỉ bằng một phần ba thì vẫn rất tốt. Không chừng hiệu ứng đặc biệt của trailer này còn đánh bại các bộ phim bom tấn nước ngoài luôn ấy chứ."

"Vì lợi ích của trailer này, bộ phim này phải được ủng hộ một cách nhiệt tình."

Tiêu Phàm chộp lấy con chuột và lướt xem các bình luận.

Thật ra những bình luận trào phúng chiếm đa số.

Top đầu được viết bởi một nhà phân tích, theo lời hắn nói, để có hiệu ứng đặc biệt ở cấp độ này, dù bộ phim chỉ đạt tiêu chuẩn một nửa thì cũng tiêu tốn ít nhất một trăm năm mươi triệu đô la Mỹ cho hiệu ứng đặc biệt.

Ở Hoa Hạ ai sẽ chi số tiền này cho các hiệu ứng đặc biệt?

"Lão tam, đến ngày đó ngươi có thời gian rảnh không? Năm ngày nữa bộ phim điện ảnh này sẽ chiếu."

“Hôm đó là thứ bảy, ngươi nghĩ xem có nên bảo em dâu mời Lữ Tuyết Yến đến đây không?”

Khổng Húc cười hì hì nói.

Tiêu Phàm nhìn Khổng Húc một lát:

"Ta cứ nghĩ, sao ngươi lại có lòng tốt mời chúng ta xem phim. Ta sẽ nói chuyện này với Ấu Vi, nhưng Lữ Tuyết Yến có tới hay không thì ta không biết đâu đấy."

Mặc dù đã xem phim rồi nhưng hắn cũng muốn đến rạp phim xem một chút.

Xem trên màn ảnh lớn hắn hiệu quả sẽ tốt hơn nhỉ.

Ngoài ra hắn cũng muốn nghe thử phản hồi của khán giả.

Bộ phim này có thể bán chạy hay không liên quan đến việc hắn có thể kiếm được lợi nhuận trong phần phim tiếp theo hay không.

Vân Nam, Thụy Lệ.

Trong nhóm người Đường Tại Thiên có không ít người đang vây chung quanh một đại nguyên thạch khổng lồ.

Chiều dài của khối nguyên thạch là ba đến bốn mét, độ dày và chiều rộng là hai đến ba mét, và trọng lượng của nó phải lên đến hàng chục tấn.

Phía Myanmar đã phải mất rất nhiều công sức mới vận chuyển được khối nguyên thạch này tới đây.

"Nhìn bề ngoài có vẻ khá tốt."

"Nhưng với mức giá này, nếu thua cược thì có mà thua tụt quần mất thôi."

"Quả thực 5 trăm triệu quá đắt, hơn nữa đây cũng chỉ là giá khởi điểm mà thôi."

Chung quanh có rất nhiều người đang thảo luận sôi nổi.

Nhiều người trong số họ rất có thực lực, nhưng đừng nói đấu giá một khối nguyên thạch với giá khởi điểm là 5 trăm triệu, dù đây là

giá chót thì họ cũng sẽ gặp rất nhiều rủi ro.

"Đường lão huynh, ngươi là người có thực lực nhất trong mấy người chúng ta, ngươi có muốn lấy khối nguyên thạch này không?"

Có người hỏi Đường Tại Thiên.

Đường Tại Thiên hơi khó hiểu nói: "Tại sao không giữ lại nguyên thạch qua sang năm rồi bán đấu giá tại thị trường phỉ thúy công khai, lúc này chở đến đây bán cho chúng ta thì có ích lợi gì?"

Những người xung quanh đều chìm vào suy nghĩ.

Đây thực sự là một vấn đề nan giải.

Thị trường đấu giá phỉ thúy công khai tại Myanmar được tổ chức vào tháng 3 hàng năm và bây giờ là tháng 7. Mặc dù thị trường bên họ đủ lớn nhưng thị trường công cộng có thể thu hút càng nhiều khách hàng tiềm năng hơn.

"Ông chủ Đường, ngươi cảm thấy khối nguyên thạch này có thể có vấn đề gì không?"

Có người dò hỏi.

Đường Tại Thiên lắc đầu:

"Ta không nói như vậy. Nhưng trước khi nguyên thạch được khai thác, ai biết bên trong nó ẩn chứa cái gì, nhưng không thể nghi ngờ thứ này có chút kỳ quái."

"5 trăm triệu không phải con số nhỏ, đến lúc đó mọi người vẫn nên đấu thầu ở một mức độ vừa phải thôi."

Nguyên thạch này được bán đấu giá dưới hình thức đấu thầu kín, những người muốn tham gia đấu giá có thể viết xuống cái giá của mình, và cuối cùng người trả giá cao nhất sẽ có được nó.

Tất nhiên không thể thấp hơn giá khởi điểm.

"Tiêu tổng, nơi này của chúng ta có một khối nguyên thạch khổng lồ, giá khởi điểm giữ chỗ là 5 trăm triệu, không biết ngươi có thời

gian tới xem thử một chút không?"

Đường Tại Thiên gọi cho Tiêu Phàm.

"5 trăm triệu?"

Tiêu Phàm kinh ngạc, khối nguyên thạch trị giá mấy chục triệu đã rất cao, hắn cũng chưa từng thấy qua nguyên thạch có giá mấy trăm triệu bao giờ.

Chương 220: Đại Nguyên Thạch

"Ông chủ Đường, nguyên thạch có đang được bán đấu giá tại Thụy Lệ vào thời điểm này không?"

Tiêu Phàm nhanh chóng nói với giọng điệu nghi ngờ.

Đến hôm nay ít nhiều gì hắn vẫn biết một chút những thông tin liên quan tới nguyên thạch.

Đường Tại Thiên nói: "Tiêu tổng, ta cũng cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái, nếu như Tiêu tổng nói không được, ắt hẳn ta sẽ không tham gia đấu giá khối nguyên thạch kia."

Tiêu Phàm suy nghĩ một chút mới nói: "Ta sẽ qua đó xem một chút, khi nào thì bán đấu giá?"

"Buổi trưa ngày mai."

"Thời hạn đấu thầu là ba ngày."

Đường Tại Thiên nói.

…

Sáng hôm sau Tiêu Phàm đã đến Thụy Lệ, sau đó Đường Tại Thiên đưa hắn đến hiện trường.

"Còn nhiều người ghê."

Tiêu Phàm cười nói.

Đường Tại Thiên nói:

"Rất khó bắt gặp loại nguyên thạch lớn nhường này. Ngay cả khi không mua nổi thì vẫn có rất nhiều người muốn đến xem thử, nhưng chỉ sau khi đặt cọc đấu giá thì họ mới có thể đến gần."

Xung quanh nguyên thạch có một vòng cách ly, không ngờ trong khu cách ly không có quá nhiều người, chỉ có vài chuyên gia ngọc thạch đang thẩm định một cách cẩn thận.

Đường Tại Thiên hạ giọng nói:

"Ta đã cho người kiểm tra, cũng tự mình kiểm tra một lát, thực ra các loại chỉ số của nó rất tốt."

"Vấn đề nằm ở chỗ tại sao nó lại được vận chuyển tới đây vào thời điểm này."

"Nếu tung ra nguyên thạch ở cấp độ này tại thị trường đấu giá phỉ thúy công khai vào năm sau, giá bán cao hơn 1 trăm triệu là chuyện bình thường, thậm chí cao hơn 2 trăm triệu cũng không phải chuyện không thể."

Tiêu Phàm khẽ gật đầu, không chừng có điều bất thường sẽ kéo theo rủi ro.

Đường Tại Thiên bước lên trước, hắn mang Tiêu Phàm vào trong khu vực cách ly một cách dễ dàng.

Hắn không trả tiền đặt cọc đấu giá, nhưng Đường Tại Thiên hắn có thể vuốt mặt ở đây.

"Ông chủ Đường cũng muốn tham gia ư?"

"Người trẻ tuổi này là cao nhân đứng sau lưng ông chủ Đường nhỉ, gần đây ông chủ Đường ngươi bắt được không ít hàng tốt, thật sự khiến người khác phải đố kỵ mà."

Hai người có quen biết nói chuyện với Đường Tại Thiên, trong lúc đó cũng không quên đánh giá Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhướng mày, chắc chắn Đường Tại Thiên đã đủ cẩn

thận, nhưng vẫn không thể giấu được những người có dã tâm, may mắn bây giờ thực lực của hắn đã mạnh hơn.

"Ông chủ Đường, trước tiên để tôi xem nguyên thạch này một lát."

Tiêu Phàm nói.

"Được."

Đường Tại Thiên gật đầu.

Trong lúc hắn bắt đầu nói chuyện phiếm với những lão bản còn lại, Tiêu Phàm đến gần đại nguyên thạch khổng lồ sau đó tập trung năng lượng vào mắt trái của mình, con mắt thấu thị mở ra ngay lập tức.

Ngay sau đó Tiêu Phàm đã nhìn thấy phỉ thúy, nhưng lại là phỉ thúy kém chất lượng.

Những thứ làm từ những phỉ thúy kém chất lượng như vậy có giá 5 tệ một cái trên phố, thậm chí 10 tệ có thể mua được ba cái, nếu mua với giá khởi điểm 5 trăm triệu thì lỗ nặng rồi.

"Sao một viên phỉ thúy kém chất lượng như vậy lại có những chỉ số như kia?"

Trong lòng Tiêu Phàm tràn ngập nghi ngờ.

Thấu thị của hắn lại tiếp tục quan sát sâu hơn.

Với tinh thần niệm lực hiện tại của hắn, nhìn xuyên qua toàn bộ nguyên thạch cũng không thành vấn đề.

"Kỳ quái, nhìn từ kết cấu của ngọc thạch, hắn không phải là phỉ thúy kém chất lượng."

Tiêu Phàm khó hiểu, hắn nhìn vào sâu bên trong một mét, nhưng vẫn chỉ là phỉ thúy kém chất lượng.

Chẳng mấy chốc, thấu thị của Tiêu Phàm đã tiếp cận phần trung tâm.

Những gì hắn thấy vẫn là phỉ thúy kém chất lượng.

Phỉ thúy như vậy không khác bao nhiêu so với đá.

"Ồ.."

Đột nhiên, trong mắt Tiêu Phàm lộ ra vẻ ngạc nhiên, ở trung tâm của nguyên thạch có một viên ngọc thạch chỉ to bằng nắm tay, nó đang tỏa ra ánh sáng quý giá.

"Đây là linh thạch!"

Tiêu Phàm đã vô cùng kinh sợ.

Có một vài ghi chép liên quan trong công pháp gia truyền mà Tiêu Hải đã truyền lại cho hắn.

Trong linh thạch ẩn chứa năng lượng cực kì cường đại, có thể được sử dụng để tu luyện hoặc bày trận.

"Thì ra là như vậy, linh thạch đã hấp thu toàn bộ linh khí của nguyên thạch."

Tiêu Phàm nghĩ thầm trong đầu.

Hắn âm thầm hưng phấn, so sánh với linh thạch, bất kể là thủy tinh hay phỉ thúy xanh hoàng gia đều là đồ bỏ đi.

Nếu dùng nó cho việc tu luyện, linh khí ẩn chứa trong nguyên thạch này nhất định đủ để hắn đạt tới cấp bậc Tiên Thiên.

"Linh khí trong lòng đất rất mỏng, có thể tìm được linh thạch thật sự là may mắn."

Tiêu Phàm nghĩ thầm.

Dù có bỏ ra 10 trăm triệu để mua nhất định cũng không lỗ.

Nếu người trong các gia tộc võ đạo biết bên trong có linh thạch to bằng nắm tay, chỉ cần có tiền, dù ba, 50 hay 100 trăm triệu nhất định họ cũng sẵn sàng bỏ tiền.

"Chàng trai trẻ, ngươi có nhìn ra được gì không?"

Một chuyên gia nguyên thạch ở bên cạnh dò hỏi Tiêu Phàm.

Họ đã kiểm định nó trong một thời gian dài trước khi đưa ra kết luận rằng nguyên thạch này khá tốt, thậm chí nếu mua lại nó với giá 5 trăm triệu, khả năng tăng giá là rất cao.

"Đừng nóng vội."

Tiêu Phàm đưa tay chạm vào phần trên nguyên thạch.

Hắn giả vờ kiểm tra, thỉnh thoảng lại gõ rồi vỗ nhẹ vào nguyên thạch.

Chương 221: Cũng Chỉ Là Đồ Bỏ Đi

Một lúc sau, Tiêu Phàm nói: "Nếu phán đoán của ta là chính xác, độ dày của nguyên thạch này không đạt, dựa trên kích thước của nó, nó phải nặng đến sáu bảy chục tấn."

"Thực ra có thể chỉ hơn năm mươi tấn."

Sắc mặt các chuyên gia và lão bản đang theo dõi hắn thay đổi, phỉ thúy có phạm vi độ dày cụ thể, nếu vượt quá phạm vi này thì rất có khả năng đó không phải là phỉ thúy.

"Nếu chuyện này là thật, vậy nguyên thạch này bị đem tới đây bán đấu giá cũng hợp lý."

"Thị trường công khai chắc chắn sẽ cân chính xác phỉ thúy nặng bao nhiêu."

"Nếu độ dày không phù hợp, dù nguyên thạch có chỉ số tốt đến đâu thì cũng chỉ là đồ bỏ đi."

Mọi người bàn luận vô cùng sôi nổi.

Có người nhanh chóng đi vào khu vực trong vòng:

"Ngươi là ai, ngươi không nên nói bậy bạ, nếu lời nói nhảm của ngươi làm ảnh hưởng đến phiên đấu giá nguyên thạch, vậy ngươi có thể gánh vác trách nhiệm nổi sao?"

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói:

"Nếu ta đoán không sai, khối nguyên thạch này của các ngươi cũng không có trọng lượng bao nhiêu, chi bằng chúng ta thử cân nó trước đi."

Những người còn lại ở chung quanh cũng lên tiếng sôi nổi.

Trước tiên cân thử, nếu độ dày của nó không có vấn đề, họ ra giá thầu cũng yên tâm hơn nhiều.

"Ông chủ Đường, ngươi muốn mua, chúng ta rất hoan nghênh, nhưng nếu không muốn mua thì cũng đừng buông lời bôi nhọ."

"Nguyên thạch hoàn toàn không có vấn đề, mua với giá 5 trăm triệu nhất định sẽ được lãi to."

Người bán nguyên thạch cũng có mặt ở đây, ngay khi hắn phát hiện dị thường cũng vội vàng tiến vào trong vòng.

Đường Tại Thiên bình tĩnh nói:

"Ông chủ Sa, hẳn là ngươi biết rõ nó nặng bao nhiêu cân. Không bằng ngươi không nói rõ số liệu trước đi? Sau đó chúng ta sẽ cân nó thêm lần nữa."

"Còn nữa, nếu số liệu không có vấn đề gì, chắc chắn ta sẽ ra giá."

Vì Tiêu Phàm đã nói như vậy, Đường Tại Thiên biết rằng chắc chắn có điều gì đó không ổn với khối nguyên thạch này.

Chủ nhân của nguyên thạch, Sa Tháp Mỗ là người đến từ Myanmar, đột nhiên sắc mặt của hắn trở nên hơi xấu xí.

Đương nhiên hắn biết trọng lượng thật sự chỉ có hơn năm mươi tấn, thấp hơn độ dày của phỉ thúy, vì vậy hắn mới vội vàng vận chuyển nguyên thạch đến đây.

Nếu tin tức bị truyền ra ngoài, e rằng sẽ không bán được giá.

Nguyên thạch có giá khởi điểm là năm trăm triệu, Sa Tháp Mộc sợ rằng nếu hắn lừa đảo người địa phương thì cuộc sống sau này sẽ

khó khăn nên mới bán nó ở Thụy Lệ, hắn cũng không có áp lực gì khi gài bẫy người dân Hoa Quốc.

"Ông chủ Sa, nếu ngươi không cân thử trước, chúng tôi cũng chẳng dám ra giá."

"Không sai."

Những người còn lại cũng lần lượt lên tiếng.

Tiền của họ cũng chẳng phải do gió lớn thổi tới đâu.

Nếu độ dày không đạt chuẩn, đừng nói là năm trăm triệu, một trăm triệu thì họ cũng không muốn bỏ tiền ra.

Đường Tại Thiên trầm giọng nói:

"Ông chủ Sa, không bằng ngươi nói số liệu cho chúng ta biết đi, những thứ này không thể thay đổi, ngươi không cần nói dối làm gì nữa."

"Dù có người nguyện ý mua, trong hợp đồng cũng có yêu cầu ghi rõ phạm vi độ dày. Nếu độ dày không đáp ứng tiêu chuẩn, ngươi không chỉ phải hoàn lại tiền, mà còn phải bồi thường tiền vi phạm hợp đồng."

Sa Tháp Mộc hung ác trừng mắt nhìn sang Tiêu Phàm, hắn hít một hơi thật sâu rồi nói:

"Trọng lượng của nó là 56,3 tấn, hơi nhẹ hơn một chút."

"Nhưng điều đó không có nghĩa là nó sẽ không tạo ra phỉ thúy chất lượng hàng đầu. Với kích thước của nó, xác suất sản xuất ra phỉ thúy chất lượng hàng đầu vẫn rất cao nên đương nhiên nó vẫn đáng giá 3 trăm triệu."

"Giá khởi điểm đã đổi thành 3 trăm triệu rồi sao."

Tiêu Phàm cười nhẹ rồi nói:

"Ông chủ Sa, ta có đề nghị dùng pháo chùy để khai thác nó ra một chút không? Ngươi khoan vào nửa mét, nếu ngươi tìm thấy nửa

cân phỉ thúy tốt hơn, ta sẽ trả cho ngươi năm mươi triệu."

"Nếu khai thác xong, tăng giá, khối nguyên thạch này còn có thể bán với giá cao hơn."

Mọi người ở xung quanh đều chết lặng.

Dùng pháo chùy để mở cửa sổ, họ chưa bao giờ thấy qua cách khai thác như thế này.

"1 trăm triệu!"

“Nếu ngươi chắc chắn, chỉ cần phát hiện nửa cân là ngọc sáp, ngươi sẽ phải bồi thường 1 trăm triệu.”

"Ngươi cũng phải trả tiền bồi thường nếu phỉ thúy bị hư hại."

Sa Tháp Mộc chế nhạo.

Để bán được giá cao hơn, một số thương nhân nguyên thạch sẽ tự khai mở, mặc dù cách thức khai thông của Tiêu Phàm có hơi thô bạo nhưng 1 trăm triệu thực sự không phải con số nhỏ.

Đường Tại Thiên cau mày nói: "Loại sáp cũng được coi là hàng chất lượng sao? Dù thế nào đi chăng nào, thì cũng phải được nửa cân loại băng chứ."

Tiêu Phàm xua tay: "Ông chủ Đường, cứ theo lời hắn nói là được rồi, mang pháo chùy tới đây!"

…

Không bao lâu sau có một người mang theo pháo chùy* tới.

*búa lớn

"Ông chủ Sa đúng không? Việc chọn vị trí tùy theo ý ngươi, tránh cho ngươi nói ta giở trò quỷ."

Tiêu Phàm nói với Sa Tháp Mộc.

Sa Tháp Mộc đi một vòng chung quanh nguyên thạch, hắn chỉ vào một vị trí rồi nói:

"Ở đây, nhưng chúng ta phải ký hợp đồng trước khi thực hiện."

Đường Tại Thiên cau mày nói:

"Ông chủ Sa, ngươi đừng trì hoãn nữa, nếu hắn không bồi thường nổi thì chẳng phải còn có ta sao? Rất nhiều người đều nhìn thấy, Đường Tại Thiên ta cũng không đến mức phải quỵt nợ."

Chương 222: Tiếp Tục Đổ Thạch

Sa Tháp Mộc trầm giọng nói:

"Nếu ông chủ Đường đã nói đến như vậy, vậy dĩ nhiên không có vấn đề gì."

"Ông chủ, thật sự muốn dùng pháo đánh chứ?"

Người công nhân cầm pháo chùy nuốt một ngụm nước bọt.

Hắn đã dùng thứ này đập rất nhiều loại đá, nhưng chưa từng đánh loại nguyên thạch phỉ thúy đắt đỏ như này bao giờ đâu, nếu phỉ thúy bị phá hư, vậy tổn thất sẽ rất lớn.

"Người trẻ tuổi, hiện tại ngươi hối hận còn kịp đấy."

Sa Tháp Mộc nhìn Tiêu Phàm và cười chế nhạo.

Tiêu Phàm nói với công nhân:

"Ngươi cứ yên tâm đánh đi, ngay cả khi ngươi đánh vỡ phỉ thúy đế vương xanh thì cũng không cần phải bồi thường, không những thế còn cho ngươi tiền công một nghìn tệ."

"Vậy thì tốt rồi."

Công nhân gật đầu.

Chỉ cần dùng búa đại bác đập một lúc là có thể kiếm được một nghìn tệ, kiếm đâu ra chuyện tốt như vậy chứ?

"Cộc..cộc..cộc!"

Chẳng mấy chốc hắn đã điều khiển búa pháo làm việc.

Mọi người xung quanh nhìn chăm chú không chớp mắt, nhưng không có ai lấy điện thoại di động ra để chụp ảnh.

Chỉ cần ai đó rút điện thoại di động ra, họ cũng sẽ bị chặn lại.

Đường Tại Thiên và những người khác đều là ông chủ lớn, họ không muốn việc bị bại lộ ra ánh sáng.

Búa đại bác đã đánh xuống khối đá thật lớn một cách nhanh chóng.

"Sao có thể như vậy?"

Sa Tháp Mộc sững sờ, rõ ràng cấu trúc của nguyên thạch rất tốt, nhưng sau khi dùng cách thức thô bạo như vậy để khai mở thì phát hiện ra rằng chất lượng của phỉ thúy thậm chí còn không được coi là ngọc thạch.

Gọi một thứ có chất lượng như vậy là phỉ thúy xem như có hơi tâng bốc nó rồi.

"Tiếp tục!"

Sa Tháp Mộc sậm mặt nói.

Các công nhân tiếp tục dùng bạo lực "mở cửa sổ", đột nhiên một mảnh tương đối lớn bị nứt ra, một nguyên thạch nặng hai ba tấn nặng nề rơi xuống đất.

"Bên trong cũng vậy luôn."

"Cũng may không đấu giá, nếu như bỏ ra 5 trăm triệu mua cái này, không phải bị chê cười trong mười năm luôn sao?"

"Bị chê cười cũng còn tốt, ít ra ta còn ở trong vòng này, nếu như mua lại thì công ty ta có thể tuyên bố phá sản ngay luôn. Tiểu ca, cám ơn cảm ơn."

Mọi người lần lượt lên tiếng, khuôn mặt Sa Tháp Mộc dần trở nên vô cùng xấu xí.

Tiêu Phàm chỉ vào hai hoặc ba tấn nguyên thạch rơi xuống mặt đất trước khi nói với người công nhân: "Đại ca, phiền anh hãy đập vỡ tất cả đi, nói không chừng còn có phỉ thúy tốt bên trong."

"Được rồi."

"Cộc cộc cộc!"

Công nhân đáp lại rồi tiếp tục làm việc.

Không mất quá nhiều thời gian, những khối nguyên thạch rơi xuống đã bể thành từng mảnh, không nói phỉ thúy loại sáp, ngay cả phỉ thúy đậu cũng không tìm thấy dù chỉ một hai viên trong đó.

"Ông chủ Sa, ngươi có hơi đen đủi rồi."

"Rõ ràng biết thứ này có vấn đề lớn, còn cố ý vận chuyển tới đây muốn lừa gạt chúng ta."

"Hắn cảm thấy người nước Hoa chúng ta rất dễ lừa sao!"

Những người xung quanh đã chỉ trích một cách dồn dập.

Chất lượng của nguyên thạch rất tốt, nhưng bên trong lại quá kém, vật liệu như vậy quá có hại.

Nó có kích thước lớn như vậy, có thể khiến một số người phải táng gia bại sản.

Ngay lập tức Tiêu Phàm thu hút rất nhiều ấn tượng tốt.

"Nguyên thạch lớn như vậy. Nếu chỗ này không tốt, cũng không có nghĩa là ở chỗ khác không tốt."

Sa Tháp Mộc nghiến răng nói.

Tiêu Phàm nhàn nhạt nói: "Ngươi có thể lựa chọn một vị trí khác!"

Linh thạch nằm ở tít sâu phần trung tâm, ngoài ra còn cực kỳ cứng rắn, hắn không mảy may lo lắng về việc linh thạch bị phá hủy.

"Ở đây!"

Sa Tháp Mộc đã chọn một vị trí khác.

Kích thước bên ngoài của chỗ này tốt hơn so với nơi đầu tiên hắn chọn.

"Cộc cộc cộc!"

Công nhân nhanh chóng bắt tay vào làm việc, những khoan vào sâu hơn nửa mét cũng không có gì!

"Ở đây!"

Sa Tháp Mộc không cam lòng lại chọn một vị trí khác nữa.

Đương nhiên kết quả giống nhau.

"Cửa sổ mở đủ rồi."

“Mở ba mặt cửa sổ, Sa lão bản, thôi thì ngươi cứ dứt khoát mở cả mặt cuối cùng luôn đi.”

Những người xung quanh nói một cách chế giễu.

Các cửa sổ được khai mở bằng cách này, hơn nữa độ dày không đạt chuẩn, 90% khối nguyên thạch này đã bị hư hoại.

"Ông chủ Sa, ngươi còn muốn mở cửa sổ không?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Sa Tháp Mộc nhìn Tiêu Phàm một cách hằn học.

Ban đầu, bán khối nguyên thạch này với giá khởi điểm 5 trăm triệu chắc chắn không có vấn đề gì, nhưng bây giờ cho dù là năm mươi triệu cũng chưa chắc có ai mua.

"Không mở nữa."

Sa Tháp Mộc cắn răng nghiến lợi mà nói.

Vì Tiêu Phàm không mang theo tiền mặt, hắn đã chuyển một ngàn nhân dân tệ cho người công nhân khiến hắn rời đi trong sự vui vẻ.

"Năm mươi triệu, ai ra giá năm mươi triệu, khối nguyên thạch này sẽ thuộc về người đó."

Sa Tháp Mộc nói một cách uể oải.

Mọi người xung quanh đều im lặng.

"Ông chủ Sa, xem ra ta không cần bồi thường 1 trăm triệu nữa, vậy ta đi trước, sau này đừng mang mấy thứ như vậy đến Hoa Quốc để lừa tiền chúng ta nữa."

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói, sau đó không mảy may lưu luyến mà rời khỏi đó cùng với Đường Tại Thiên.

Chương 223: Thành Giao

Nhiều người khác vây xung quanh nguyên thạch cũng lần lượt rời đi.

Dù giảm xuống năm mươi triệu cũng không ai mua, mặc dù năm mươi triệu cũng không phải là số tiền nhỏ.

"Ông chủ Đường, ngươi tìm người mua lại nó đi."

"Đừng làm cho Sa Tháp Mộc nghi ngờ."

Tiêu Phàm nói sau khi cách nhóm người quãng đường dài.

Đường Tại Thiên kinh ngạc nhìn Tiêu Phàm: "Tiêu tổng, bên trong có phỉ thúy chất lượng cao sao?"

Tiêu Phàm lắc đầu: "Không có, nhưng trong đó có thể có thứ gì đó đặc biệt mà ta cần, ta sẽ tự mình trả tiền. Nếu có viên phỉ thúy nào tốt thì nó sẽ là của ngươi."

Đường Tại Thiên vội nói: "Tiêu tổng, đương nhiên là ta tin tưởng ngươi. Cho dù bên trong có rất nhiều phỉ thúy cực phẩm, vậy tất cả chúng cũng đều thuộc về Tiêu tổng ngươi."

"Bây giờ ta sẽ sắp xếp cho người đi mua lại nó."

Đường Tại Thiên đã sớm nghĩ ra một ứng cử viên thích hợp, đối phương là một tay cờ bạc lớn, suýt nữa thua sạch tài sản hàng trăm triệu, còn nợ Đường Tại Thiên một khoản tiền.

Ở phía Sa Tháp Mộc, đã hai giờ trôi qua nhưng vẫn chưa có ai mua.

"Ba mươi triệu, chỉ cần ba mươi triệu."

"Nếu còn không có người nào muốn mua, chắc chắn ta sẽ không hạ giá nữa, ta sẽ tự mình khai thác nó."

Sa Tháp Mộc vô cùng đau khổ mà nói.

"Ta mua."

Người mà Đường Tại Thiên tìm tới đứng lên, "Hoặc là lấy lại vốn trong một lần, hoặc là tán gia bại sản luôn."

Đôi mắt Sa Tháp Mộc sáng lên.

Hắn có thể hơi nghi ngờ nếu người khác ra giá, nhưng nếu là đối phương ra giá thì hắn lại không nghi ngờ chút nào.

"Thành giao!"

Sa Tháp Mộc sợ đối phương sẽ hối hận nên mới vội nói.

Hai giờ nữa trôi qua, khối nguyên thạch khổng lồ được kéo vào một kho hàng.

Không lâu sau đó, Tiêu Phàm và Đường Tại Thiên cũng đã đến kho hàng.

"Ông chủ Đường, năm triệu ta nợ ngươi, ngươi xem thử-"

Đường Tại Thiên bình tĩnh nói:

"Ta sẽ xóa món nợ năm triệu cho ngươi. Trần lão đệ, sau này ngươi nên ngừng đánh bạc thạch đi thì hơn, ngươi đã đánh cược đến mức mất luôn vợ con rồi."

"Không cờ bạc nữa, ta sẽ không bao giờ cá cược nữa."

Ông chủ Trần vội nói.

Đường Tại Thiên nói:

"Nhất định ngươi phải giữ bí mật chuyện ta mua khối nguyên thạch này, nếu nói bậy bạ, ngươi phải trả lại năm triệu cho ta, không thiếu dù chỉ một xu."

"Ta biết, biết mà."

Ông chủ Trần nói nhanh.

Trước đây hắn không dám đắc tội với Đường Tại Thiên, bây giờ không có tiền thì lại càng không dám.

Chẳng mấy chốc, Ông chủ Trần đã rời đi, chỉ còn lại Tiêu Phàm, Đường Tại Thiên và Dương Quân trong kho hàng.

"Tiêu tổng, ta sẽ sắp xếp cho người cắt nó ra."

Đường Tại Thiên nói.

Tiêu Phàm lắc đầu rồi nói: "Không cần phiền phức như vậy."

Hắn tập trung long khí vào nắm đấm của mình, sau khi hắn đấm một quyền vào nó, một khối nguyên thạch lớn bị đập rớt xuống, tốc độ nhanh hơn nhiều so với sử dụng búa pháo.

"Ầm ầm!"

Dưới con mắt kinh ngạc của hai người Đường Tại Thiên, trong vòng chưa đầy năm phút nguyên thạch đã nhỏ đi chín phần mười, phần nguyên thạch còn lại chưa đầy hai mét khối.

Chất lượng của phỉ thúy bị vỡ tan tành cực kỳ thấp, có thể nói là hoàn toàn vô giá trị.

"Ông chủ Đường, các ngươi đợi ta ở bên ngoài."

Tiêu Phàm nói, hắn cũng không muốn Đường Tại Thiên biết đến sự tồn tại của linh thạch.

"Được, Tiêu tổng."

Đường Tại Thiên và Dương Quân đã rời đi nhanh chóng.

"Ầm ầm!"

Với một vài cú đấm, Tiêu Phàm đã hoàn toàn đập vỡ nguyên thạch cuối cùng.

Một viên linh thạch cực kỳ tinh khiết và cực kỳ xinh đẹp xuất hiện trước mắt Tiêu Phàm.

Linh thạch không bị hư hại chút nào.

Thứ này cứng hơn cả sắt.

"Mở."

Tiêu Phàm đã sử dụng dị năng không gian của mình để mở một chiếc túi thứ nguyên nhỏ.

Linh thạch đã được hắn cất giữ trong túi thứ nguyên.

…

"Tiêu tổng, ngươi không phát hiện được gì sao?"

Đường Tại Thiên nói một cách ngạc nhiên khi hắn thấy Tiêu Phàm đi ra khỏi kho hàng cùng với hai bàn tay trống trơn.

Tiết trời nóng bức nên Tiêu Phàm chỉ mặc áo ngắn và quần đùi, đến túi cũng không có một cái.

"Ừm."

“Khối nguyên thạch quá lớn nên ta không thể xác định chính xác được, đã nhìn nhầm rồi.”

"Ngươi có thể trừ ba mươi triệu vào khoản phí tư vấn, không tới mấy ngày nữa hẳn là có nguyên thạch cho ngươi xem."

Tiêu phàm tỏ vẻ tiếc nuối.

Nhóm người Đường Tại Thiên tốt hơn là không nên biết về sự tồn tại của linh thạch, trước mắt, thứ này còn quý giá hơn nhiều so

với linh thạch ở huyện Lôi Sơn.

Tâm huyệt có thể cung cấp và ổn định linh lực trong thời gian dài, nhưng xét về phương diện có thể cung cấp linh lực trong thời gian ngắn nhất định kém xa so với việc có được một viên linh thạch.

Bằng cách hấp thụ trực tiếp sức mạnh trong linh thạch, Tiêu Phàm đoán rằng hắn có thể đạt đến cấp bậc Hóa Kình trong vòng ba ngày, thậm chí trong vòng một tháng có thể đạt đến cảnh giới Hậu Thiên.

"Tiêu tổng, hóa ra ngươi cũng có lúc thất bại."

"Nếu ngươi làm lần nào thành công lần đó, vậy chúng ta phải tôn ngươi lên làm thần tiên mất thôi."

Chương 224: Thật Ra Là Có

Đường Tại Thiên cười ha hả rồi nói: "Hiện tại trong kho hàng tư nhân của ta có sáu khối nguyên thạch, bây giờ chúng ta đi qua đó luôn, hay là ngươi muốn nghỉ ngơi trước một lát?"

"Đi thẳng qua đó luôn đi."

Tiêu Phàm nói.

Nửa giờ sau, Tiêu Phàm đã xem xét xong sáu khối nguyên thạch trong kho hàng giúp Đường Tại Thiên, phí tư vấn là sáu mươi triệu, hắn bỏ ra ba mươi triệu những vẫn có thể kiếm lại được rất nhiều.

Trừ đi phí tư vấn, lần này Đường Tại Thiên cũng không kiếm được bao nhiêu tiền.

"Tiêu tổng, ngươi có cần mua gì không?"

"Nếu ngươi không cần, vậy ta sẽ chuyển thẳng ba mươi triệu cho ngươi."

Đường Tại Thiên nói.

Hắn hy vọng rằng Tiêu Phàm có thể mua một số thứ, nhu cầu lẫn nhau càng nhiều thì mối quan hệ mới có thể càng tốt hơn.

Đường Tại Thiên biết rằng Triệu Tông Tường, Dương Vĩnh An và những người khác hiện đang làm việc cho Tiêu Phàm nên gần đây Tiêu Phàm không cần đặt hàng gì từ phía hắn.

Tiêu Phàm cười tủm tỉm nói:

"Thật ra là có. Ta muốn thuê một kho hàng lớn, mua hai chục ngàn tấn lương thực, ba ngàn tấn muối, còn có ba ngàn tấn đường nữa."

"Thêm năm ngàn tấn sản phẩm thịt đóng gói. Ngoài ra, chúng ta còn cần thêm ba chục ngàn Đường đao."

"Tìm thêm vài người trông coi kho hàng, ta có thể không cần những thứ này ngay bây giờ."

Đường Tại Thiên hơi ngạc nhiên nhìn Tiêu Phàm.

Lúc trước hắn đã mua nhiều thực phẩm lắm rồi, sắp tới lại còn mua nhiều hơn nữa, tông môn đứng sau Tiêu Phàm có thể tiêu thụ lượng thức ăn nhiều như vậy sao?

"Có vấn đề gì à?"

Tiêu Phàm bình tĩnh nói.

Đường Tại Thiên vội nói:

"Tiêu thiếu, không thành vấn đề, đương nhiên không có vấn đề gì. Tiêu thiếu ngươi yên tâm, nhất định ta sẽ xử lý chuyện này thật thỏa đáng."

Tiêu Phàm nói:

"Ngươi mua đồ trước đi, sau đó tốn bao nhiêu tiền ta sẽ đưa thêm cho ngươi."

Đường Tại Thiên cười nói:

"Không thành vấn đề, Tiêu tổng ngươi không cần đưa thêm đâu.

Trừ đi khoản phí tư vấn của Tiêu tổng ngươi, còn có thể dùng thêm một khoản tiền thuế nhỏ."

"Cũng được."

Tiêu Phàm gật đầu.

"Ông chủ Đường, năm nay ngươi bao nhiêu rồi?"

Đường Tại Thiên vội nói:

"Tiêu tổng, năm nay ta sáu mươi ba."

Tiêu Phàm khẽ gật đầu:

"Cũng không còn trẻ, nhưng tuổi này cũng xem như vừa bước vào độ tuổi trung niên, hoàn toàn có khả năng sống thêm sáu mươi bảy mươi tuổi."

Tim Đường Tại Thiên đập càng nhanh hơn.

Hắn đã sáu mươi ba tuổi, nếu sống thêm sáu mươi, bảy mươi năm nữa thì đã hơn một trăm hai mươi tuổi, đối với người bình thường mà nói, sống đến chín mươi đã được coi là sống lâu.

"Tiêu tổng, ý của ngươi là..."

Đường Tại Thiên kích động nhìn Tiêu Phàm.

Khối tài sản của hắn trị giá lên đến hàng tỷ đô la, nhưng hắn đã không còn bao nhiêu hứng thú đối với tiền tài, đối với hắn, sống lâu sống tốt mới là điều càng quan trọng hơn.

Nếu hắn có thể sống đến hơn một trăm hai mươi tuổi, vậy thân thể hắn trước lúc trăm tuổi có thể cũng rất khỏe mạnh, cũng có nghĩa những ngày tháng tốt đẹp của hắn vẫn còn rất dài.

Tiêu Phàm cười nói:

"Ý của ta cũng là ý mà ngươi đang nghĩ."

Song song với việc tăng cường liên kết giữa hai thế giới, chắc chắn Tiêu Hải ở nơi đó sẽ có thể cho hắn nhiều thứ hơn trong tương lai,

có thể là những viên thuốc kéo dài tuổi thọ mà Tiêu Hải có.

"Cảm ơn, Tiêu tổng.

"Nhất định ta sẽ làm hết sức mình!"

Đường Tại Thiên nói một cách trịnh trọng.

Hắn muốn bấu víu vào mối quan hệ của Tiêu Phàm, nhưng ý tưởng ban đầu của hắn chỉ là tìm một người chống lưng mạnh mẽ, nhưng hắn không ngờ rằng mình lại có được thu hoạch đặc biệt như vậy.

...

Tại nhà họ Lục.

Hai người Lục Chí Hằng và Lục Chí Viễn bị lão gia nhà họ Lục gọi quay về.

"Cha, cha gọi chúng con quay về có chuyện gì sao?"

Lục Chí Hằng dò hỏi.

"Các ngươi đều quỳ xuống cho ta."

Lục Bách Xuyên, lão gia nhà họ Lục quát to.

Hai người Lục Chí Hằng cảm thấy chấn động, hơn mười năm qua Lục Bách Xuyên không còn bắt họ phải quỳ xuống, nhưng hôm nay ông lại bắt họ quỳ xuống trong khi không nói lý do, xem chừng không ổn rồi.

"Cha, chúng ta đã làm gì khiến ngươi tức giận sao?"

Lục Chí Hằng dò hỏi, đồng thời ngoan ngoãn quỳ xuống cùng Lục Chí Viễn trong lúc nói.

Một trong số hai người họ là đại lão trong quân đội, và người kia là chuyên gia trong thương giới, kiểm soát một tập đoàn trị giá hàng trăm tỷ đồng, nhưng cả hai đều không dám hành động càn rỡ trước mặt Lục Bách Xuyên.

Lão tử dạy dỗ con trai mình cũng là lẽ đương nhiên, huống chi địa vị của Lục Bách Xuyên còn cao hơn.

"Các ngươi đã làm những chuyện gì ở sau lưng ta?"

Lục Bách Xuyên quát lớn.

Hai anh em Lục Chí Hằng liếc nhau, gần đây, ngoại trừ chuyện của Tô Ấu Vi thì họ không lừa gạt cha chuyện gì khác, đây chắc chắn là điều mà Lục Bách Xuyên muốn hỏi.

"Cha... em gái của con đã đi rồi, mà Ấu Vi lại là con gái của em ấy, cho dù cha có tức giận đi chăng nữa thì cũng đừng giận cá chém thớt lên Ấu Vi."

Lục Chí Hằng nói.

Chương 225: Chiếc Khăn Dính Máu

Lục Chí Viễn cũng trầm giọng nói: "Cha, nếu cha còn tức giận, cha có thể đánh chúng con một trận. Em gái con đã sớm bỏ mình, Ấu Vi trở thành cô nhi đã chịu không ít khổ cực rồi."

Lục Bách Xuyên rút thắt lưng của mình và đánh thẳng lên người hai anh em Lục Chí Hằng.

Đến khi mỗi người phải chịu một vài roi, Lục Bách Xuyên mới ngừng lại thở hổn hển.

"Các ngươi tìm được cháu gái của ta lại giấu giếm gạt ta, các ngươi muốn đến lúc chết ta cũng không được yên ổn đúng không?"

Lục Bách Xuyên chửi mắng trong cơn giận dữ.

Lục Chí Hằng hỏi nhỏ:

"Cha, cha không giận Ấu Vi thật sao?"

Lục Bách Xuyên quát lại:

"Tại sao ta phải tức giận với con bé? Lục Bách Xuyên ta đã sống hơn tám mươi năm, còn đến mức phải tức giận với cháu gái của mình sao?"

"Khục khục!"

Lục Bách Xuyên dùng khăn tay che miệng trong lúc ho khan dữ dội.

Khi hắn thả chiếc khăn ra, trên đó còn dính lại một ít máu.

"Cha, ngươi không sao chứ?"

Trong mắt hai người Lục Chí Hằng hiện lên sự lo lắng.

"Không sao cả."

Lục Bách Xuyên lắc đầu, yên lặng cuộn khăn lại.

"Các ngươi sắp xếp một chút đi, ta phải đi gặp Ấu Vi. Nghe nói con bé giống em gái của các ngươi đến tám mươi phần trăm, có đúng không?"

Lục Chí Hằng gật đầu, sau đó hắn lấy điện thoại di động ra để tìm ảnh của Tô Ấu Vi.

"Giống, thật sự quá giống."

Lục Bách Xuyên lẩm bẩm một mình, hốc mắt hắn dần dần ẩm ướt.

"Chí Viễn, những năm này ngươi kiếm được rất nhiều tiền, ta làm cha nhưng chưa từng xin ngươi một xu, bây giờ ta chỉ muốn yêu cầu ngươi một việc."

Lục Bách Xuyên nhìn Lục Chí Viễn rồi nói.

Lục Chí Viễn vội nói:

"Cha, cha cứ nói cho con biết."

Lục Bách Xuyên hít một hơi thật sâu rồi nói:

"Ngươi có 51% vốn cổ phần trong Tập đoàn Tinh Hà, ta muốn ngươi chuyển 5% vốn cổ phần cho Ấu Vi."

"Con bé chỉ được chia hoa hồng, sẽ không tham gia vào các quyết sách của công ty."

Trong mắt Lục Chí Viễn hiện lên sự ngạc nhiên, cha hắn cứng rắn cả một đời, nhưng hắn không ngờ ông lại vì Tô Ấu Vi mà đưa ra yêu cầu như vậy.

Tài sản của Tập đoàn Tinh Hà là 16000 trăm triệu, và 5% vốn cổ phần trị giá 80 trăm triệu.

"Ba, không thành vấn đề."

Lục Chí Viễn nói mà không mảy may do dự.

Trước kia, họ từng có mối quan hệ rất tốt với em gái của mình là

Lục Tố Tố, năm đó khi Lục Tố Tố gặp tai nạn, thậm chí họ đã giận dỗi với Lục Bách Xuyên trong suốt thời gian dài.

Lục Bách Xuyên hít một hơi thật sâu rồi nói: "Chuẩn bị đi, đốc thúc các bên nhanh lên, mọi việc phải được hoàn thành trước khi ta gặp Ấu Vi vào ngày mai."

"Con biết rồi cha."

Lục Chí Viễn gật đầu.

Việc chuyển nhượng cổ phần thường mất rất nhiều thời gian, nhưng bây giờ Lục Bách Xuyên đã lên tiếng, việc này chắc chắn sẽ được giải quyết xong xuôi trước khi hắn gặp Tô Ấu Vi vào ngày mai.

…

Chẳng mấy chốc đã đến ngày hôm sau, Lục Chí Viễn đi cùng với Lục Bách Xuyên đến Thành phố Z. Lục Chí Hằng có việc quan trọng phải làm, nếu không hắn cũng sẽ đến cùng.

"Cha, trước mặt là chung cư Tử Kinh. Có lẽ bây giờ Ấu Vi vẫn chưa quay lại chung cư đâu."

Lục Chí Viễn nói, hắn đã tự mình lái xe chở Lục Bách Xuyên tới đây.

Có hai chiếc xe khác vây xung quanh xe của họ. Bên trong xe là những cảnh vệ có vũ trang, một trong số họ đang cầm một khẩu súng bắn tỉa.

"Chung cư này nhìn khá ổn, có lẽ cuộc sống của Ấu Vi cũng tốt."

Xe dừng lại, Lục Bách Xuyên bước xuống đường. Cảnh vệ trong hai chiếc xe kia lập tức bí mật sắp xếp phòng ngự, tay súng bắn tỉa vội tìm chỗ đất cao để canh gác.

"Cha...Căn nhà này là của bạn trai Ấu Vi."

Lục Chí Viễn do dự một lúc rồi nói, nếu hắn giữ bí mật chuyện này có thể sẽ bị đánh thêm lần nữa.

"Bạn trai sao? Nàng là sinh viên năm hai...Có bạn trai cũng là chuyện bình thường. Họ sống chung sao?"

Khóe miệng Lục Bách Xuyên giật giật.

Lục Chí Viễn lắc đầu.

"Không ạ. Bạn trai của nàng vẫn sống trong căn nhà cũ, còn Ấu Vi thì sống một mình trong căn nhà mới ở đây."

Lục Bách Xuyên cau mày.

"Chẳng lẽ đây là việc liếm cẩu mà người trẻ tuổi bây giờ hay nói đến? Những người như vậy thường hay có vấn đề về tâm thần, ta sợ hắn không xứng với Ấu Vi."

Lục Chí Viễn vội nói:

"Cha, ngươi nghĩ lầm rồi."

"Cha mẹ của bạn trai Ấu Vi đều đã qua đời. Căn nhà cũ là do cha mẹ hắn để lại, chứ dùng tiền của hắn thì chuyện mua một căn nhà mới cũng không thành vấn đề."

"Ừm."

Lục Bách Xuyên thở phào nhẹ nhõm.

"Khi thấy Ấu Vi, cha đừng đưa ra bất kỳ yêu cầu nào với nàng. Quan hệ của họ rất tốt, người mà làm ra bộ dạng đó chắc hẳn Ấu Vi sẽ không chấp nhận người."

Lục Chí Viễn cẩn thận nhắc nhở.

"Ta còn cần ngươi dạy sao?"

Lục Bách Xuyên lườm Lục Chí Viễn nói. Lục Chí Viễn im lặng trợn mắt, hắn không thể đắc tội với cha mình được.

Lục Chí Viễn đã mua một căn hộ trong chung cư. Vì là chủ hộ nên hắn có thể đưa Lục Bách Xuyên vào chung cư một cách dễ dàng. Lục Bách Xuyên đi dạo khắp nơi trong chung cư.

"Không tồi."

Lục Bách Xuyên hài lòng gật đầu.

Chương 226: Không Cần Kiểm Tra

Nửa giờ sau, một giọng nói vang lên trong tai nghe của Lục Chí Viễn.

"Lão đại, Tô Ấu Vi đã tan học, nàng đang đi về chung cư Tử Kinh."

"Đã biết."

Lục Chí Viễn trả lời.

"Cha, Ấu Vi sắp về rồi."

Lục Chí Viễn nhắc nhở.

"Ừm."

Lục Bách Xuyên đi về phía cổng chung cư. Mười phút sau, Lục Bách Xuyên thấy Tô Ấu Vi, hắn đứng sững người, đôi mắt cũng dần ầng ậng nước. Tô Ấu Vi kinh ngạc nhìn Lục Bách Xuyên. Biểu cảm của Lục Bách Xuyên có chút kỳ quái. Nhưng nàng nghĩ người lớn tuổi có hơi kỳ quái cũng là chuyện bình thường.

Ngay sau đó Tô Ấu Vi đi bộ đến tòa nhà số 8.

"Giống, đúng là rất giống. Nàng chắc chắn là con gái của Tố Tố, cháu gái của ta."

Phải mất một lúc sau, Lục Bách Xuyên mới định thần lại, hắn lẩm bẩm một mình.

"Cha, thật ra chúng ta còn chưa làm giám định ADN, nhưng những thông tin còn lại đều trùng khớp, hơn nữa nét chữ đã được giám định đúng là chữ viết của muội muội."

Lục Chí Viễn nói. Lục Bách Xuyên lắc đầu.

"Không cần kiểm tra, nàng chắc chắn là con gái của Tố Tố. Đưa đồ cho ta, ta sẽ đến nói chuyện với Ấu Vi."

Lục Chí Viễn vội đưa giấy tờ chuyển nhượng cổ phần cho Lục Bách Xuyên.

"Cha, ngươi định đi lên một mình sao? Hay để ta đi lên cùng với người."

Lục Chí Viễn nói.

Lục Bách Xuyên lắc đầu.

"Ngươi đừng có đi lên ngoan ngoãn đứng chờ ở dưới này đi."

Lục Bách Xuyên cầm tài liệu rồi nhanh chóng đi lên lầu.

"Ding đong."

Hắn run rẩy bấm chuông. Tô Ấu Vi cảm thấy hơi kỳ lạ, nếu là Tiêu Phàm, hắn có thể mở khóa bằng vân tay rồi trực tiếp vào nhà mà.

"Phải chăng là bảo vệ chung cư?"

Trái tim của Tô Ấu Vi hơi thắt lại, đừng nói là xe của Tiêu Phàm lại bị đập phá ...

"Người là…"

Tô Ấu Vi mở cửa và nói trong sự nghi hoặc.

Đây là ông lão nàng vừa gặp dưới lầu, biểu cảm của ông hơi kỳ lại.

"Tố Tố."

Lục Bách Xuyên buột miệng nói. Tô Ấu Vi giật mình, hiện tại nàng đã biết mẹ mình tên là Lục Tố Tố. Đối phương gọi nàng là Tố Tố nên nàng có thể đoán ra thân phận của đối phương.

"Ta xin lỗi. Ta gọi nhầm."

Lục Bách Xuyên rất nhanh liền tỉnh táo lại, hắn không biết phải

nói như thế nào.

"Người...Mời vào nhà."

Tô Ấu Vi nói.

"Được."

Vào trong nhà, Lục Bách Xuyên đưa tập tài liệu trên tay cho Tô Ấu Vi.

"Ấu Vi, đầu tiên ngươi cứ xem qua cái này đi đã, đọc xong rồi nói tiếp."

Tô Ấu Vi còn tưởng đó là thông tin về cha mẹ nàng. Sau khi cầm và đọc xong, Tô Ấu Vi sửng sốt, hóa ra đây là giấy tờ chuyển nhượng cổ phần.

"Năm phần trăm cổ phần của tập đoàn Tinh Hán ư?"

Tô Ấu Vi ngạc nhiên nói.

Nàng biết tập đoàn Tinh Hán, đây là một công ty tập đoàn lớn mạnh. Ở thời kỳ hoàng kim, 5% cổ phần của tập đoàn Tinh Hán có giá trị lên đến hàng chục tỷ. Tuy bây giờ nó đã suy yếu bớt, nhưng giá trị vẫn phải tính bằng tiền tỷ.

"Đúng vậy, 5% cổ phần đã được sang tên ngươi, ngươi có quyền chia cổ tức, bình thường hàng năm có thể nhận khoảng ba đến năm tỷ."

Lục Bách Xuyên nói. Tô Ấu Vi đưa tài liệu lại cho Lục Bách Xuyên.

"Ta không nhận cái này, người giữ lại đi. Ta đã đoán ra danh tính của người, nhưng ta vẫn chưa thể tiếp nhận được."

Tâm trạng của nàng đang rất rối bời.

"Ấu Vi, chuyển nhượng cổ phần không phải chuyện đùa, đã chuyển nhượng cho ngươi thì sẽ không thể lấy lại. Nếu hiện tại ngươi vẫn chưa thể chấp nhận chuyện này thì ông ngoại sẽ để ngươi suy nghĩ thêm một thời gian. Nhưng ngươi hãy nhanh lên. Sợ rằng ông

ngoại không còn sống được bao lâu nữa, khụ khụ."

Lục Bách Xuyên vừa nói vừa ho dữ dội, Tô Ấu Vi tinh mắt đã thấy hắn ho ra máu.

"Ngươi không sao chứ?"

Sắc mặt của Tô Ấu Vi thay đổi nói. Lục Bách Xuyên xua tay nói.

"Không sao, chỉ là bệnh cũ thôi, ta sống thêm hai ba năm chắc cũng không thành vấn đề, có lẽ vẫn chờ được đến lúc ngươi kết hôn với Tiêu Phàm."

"Người...Ngườikhông phản đối ư?"

Tô Ấu Vi nói.

Địa vị của Lục Bách Xuyên rất cao, nếu hắn vì thế mà phản đối sẽ đem đến nhiều rắc rối. Lục Bách Xuyên khổ sở nói.

"Ông ngoại không nuôi dưỡng ngươi, là nhà họ Lục chúng ta nợ ngươi. Ông ngoại lấy tư cách gì mà phản đối việc các ngươi bên nhau chứ? Chỉ cần Tiêu Phàm tốt là được. Có lẽ ông ngoại đã mắc sai lầm trong chuyện của mẹ ngươi, nếu không bị ông nội ép buộc, có lẽ nàng sẽ không chết, đáng tiếc trên đời này lại không có thuốc hối hận."

Nói đến đây, Lục Bách Xuyên chuẩn bị rời đi, Tô Ấu Vi mở miệng nhưng cuối cùng nàng vẫn không nói lời nào. Lục Bách Xuyên thấy vậy thì thất vọng rời đi.

"Học trưởng, ngươi. . . ngươi có thể tới đây ở cạnh ta một lúc được không?"

Tô Ấu Vi gửi tin nhắn cho Tiêu Phàm.

Hôm qua, Tiêu Phàm đã trở lại thành phố Z, sắc mặt hắn hơi thay đổi khi nhận được tin nhắn. Trạng thái của Tô Ấu Vi có chút không bình thường.

Chương 227: Gặp Gỡ Tiêu Phàm

"Ta tới ngay đây."

Hắn vội chạy đến chung cư Tử Kinh.

"Hả?"

Tiêu Phàm thấy Lục Chí Viễn đang đỡ một ông lão. Cùng lúc đó, Lục Chí Viễn cũng đã thấy Tiêu Phàm.

"Chẳng lẽ nhà họ Lục đã ép buộc Ấu Vi trở về gia tộc nên nàng mới thành ra như vậy, có khi còn ép buộc họ phải chia tay nhau?"

Tiêu Phàm thầm nghĩ Tô Ấu Vi xinh đẹp như vậy, chẳng lẽ nhà họ Lục muốn gả nàng cho người khác. Trong tiểu thuyết cũng có rất nhiều cuộc hôn nhân chính trị như vậy.

"Dừng lại, các người đã nói với Ấu Vi những gì?"

Tiêu Phàm lạnh lùng đi về phía mấy người Lục Bách Xuyên, những tay súng bắn tỉa trên mái nhà cũng ngay lập tức đồng thời ngắm mũi súng vào người Tiêu Phàm.

…

Lục Bách Xuyên nhìn qua Tiêu Phàm, Lục Chí Viễn thấp giọng nói.

"Cha, hắn là Tiêu Phàm."

Tiêu Phàm đến gần rồi lạnh lùng nói với họ.

"Ta biết thế lực của nhà họ Lục các người rất mạnh, nhưng đừng có ý đồ gì xấu với Ấu Vi, nếu không ta sẽ không để yên cho mấy người đâu.”

Lục Bách Xuyên hứng thú nhìn Tiêu Phàm nói.

"Cậu trai trẻ, ngươi biết nhà họ Lục chúng ta sao?"

"Biết."

Tiêu Phàm trầm giọng nói.

Lục Bách Xuyên lạnh lùng nói.

"Nếu ngươi đã biết về nhà họ Lục chúng ta mà vẫn dám nói chuyện với ta như vậy ư?"

"Có gì mà không dám? Hai mươi năm qua, Ấu Vi là trẻ mồ côi, các ngươi không có công ơn nuôi dưỡng, dạy dỗ nàng, cho nên bây giờ cũng đừng có xuất hiện rồi mang theo ý đồ gì đó mà tiếp cận nàng."

Tiêu Phàm nói thẳng.

Lục Bách Xuyên cười nhạt nói.

"Tiêu Phàm, ngươi sợ nhà họ Lục chúng ta lợi dụng Ấu Vi để liên hôn chính trị sao? Yên tâm, chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra. Là Ấu Vi gọi ngươi tới đây vậy thì ngươi nhanh chóng đi lên gặp nàng đi."

Tiêu Phàm nghi ngờ nhìn Lục Bách Xuyên. Với thân phận của Lục Bách Xuyên hắn cũng chẳng cần nói dối mình, chẳng lẽ là do mình hiểu lầm ư?

"Ừm."

Tiêu Phàm gật đầu rồi bước vội đến tòa nhà số 8. Biểu cảm của Lục Bách Xuyên hơi phức tạp.

"Tính cách nóng nảy của Tiêu Phàm có chút giống với Tô Anh Hào năm đó."

Lục Bách Xuyên nhẹ giọng nói. Lục Chí Viễn ho nhẹ một tiếng đáp lời ông.

"Ba, Tiêu Phàm không phải võ giả, còn Tô Anh Hào lại là võ giả, giữa hai người bọn họ vẫn có sự khác biệt rất lớn."

"Mặc dù hắn hơi nóng tính, nhưng hắn vẫn rất quan tâm đến Ấu Vi, ngươi có thấy vậy không?"

Lục Bách Xuyên liếc Lục Chí Viễn.

"Ta vẫn chưa già đến mức lú lẫn. Ngươi đã mua căn nhà nào? Ta sẽ ở đây vài ngày."

Lục Chí Viễn ngơ ngác nhìn cha mình.

"Cha, việc cha ở nơi này mấy ngày có vẻ không tiện lắm đâu? Việc sắp xếp cảnh vệ xung quanh nơi này không dễ."

Việc Lục Bách Xuyên chỉ tạm thời đi ra ngoài với chuyện ông muốn ở lại vài ngày hoàn toàn khác nhau. Chuyện này cần nhiều lượng lực bảo vệ khác nhau bọn họ phải chuẩn bị kỹ cảnh vệ túc trực sẵn để nếu kẻ thù có đến thì cũng sẽ không bị động.

"Ngươi không cần lo lắng chuyện này. Cứ làm cho tốt việc ở công ty đi."

Lục Bách Xuyên xua tay nói thêm.

"Đón mẹ ngươi tới đây luôn đi, chúng ta sẽ ở chỗ này mươi mười lăm ngày."

Mặt Lục Chí Viễn lộ ra vẻ đau khổ. Nếu Lục Bách Xuyên xảy ra chuyện gì ở đây, đó sẽ là một chấn động lớn.

...

Tiêu Phàm nhanh chóng đi lên lầu, hắn thấy Tô Ấu Vi đang ngồi thẫn thờ.

"Ấu Vi, dù có chuyện gì xảy ra đi nữa ta vẫn sẽ ở bên cạnh ngươi."

Tiêu Phàm nắm tay Tô Ấu Vi và nói.

"Học trưởng, ta không biết nên làm gì bây giờ."

Tô Ấu Vi nhẹ giọng nói.

Nàng vừa nói vừa đưa giấy chuyển nhượng cổ phần sang cho Tiêu Phàm xem.

"Học trưởng, ngươi hãy xem cái này đi."

Tiêu Phàm đọc qua rất nhanh, ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Năm phần trăm cổ phần của tập đoàn Tinh Hà có giá trị khoảng 8 tỷ. Không ngờ, nhà họ Lục sẵn sàng chuyển nhiều cổ phần như vậy cho ngươi."

Tiêu Phàm lúng túng nói. Lúc vừa nãy ở tầng dưới, hắn đã cư xử không lịch sự với Lục Bách Xuyên và những người khác.

Tô Ấu Vi khẽ gật đầu."Lục…Ông Lục vừa mới tới đây, ông ấy đã đưa cái này cho ta. Ta nói không nhận, nhưng ông ấy lại nói chủ sở hữu sẽ không thể đổi lại được."

"Ta vẫn luôn là một đứa trẻ mồ côi, đám người nhà họ Lục đột nhiên xuất hiện như vậy, ta không biết nên làm như thế nào mới tốt nữa."

Tiêu Phàm ho nhẹ một tiếng nói.

"Ta mới chặn đám người họ ở dưới tầng, ông Lục đã nói tuyệt đối sẽ không lợi dụng ngươi gả cho gia tộc khác."

"Học trưởng, đây là cổ quyền"

Tiêu Phàm nói.

"Ngươi trả lại đi. Tuy rằng mấy tỷ cũng rất nhiều, nhưng bây giờ chúng ta cũng không thiếu tiền, cho dù thiếu tiền, chúng ta cũng có thể tự mình kiếm. Nhưng nếu ngươi dùng tiền của nhà họ Lục, sau này chúng ta sẽ không tự chủ được nữa. Cứ từ từ xem nhà họ Lục sẽ làm gì, bọn vẫn rất quan tâm đến ngươi và mẹ vợ, ta nghĩ sau này họ sẽ cân nhắc đến chuyện để ngươi quay về nhà họ Lục."

Từ miệng Lục Chí Viễn, Tiêu Phàm nhận ra Lục Bách Xuyên ghét võ giả, chẳng lẽ vì chuyện này mà họ không muốn để Ấu Vi trở lại nhà họ Lục ư?

Chương 228: Xem Xe

Thái độ của nhà họ Lục vẫn rất tốt. Năm phần trăm cổ phần tập đoàn Tinh Hà là một món quà rất lớn.

"Ai...Ai là mẹ vợ của ngươi."

Tô Ấu Vi hờn dỗi nói.

Tiêu Phàm cười nói.

"Đương nhiên là mẹ của ngươi, Ấu Vi ngươi không cần đặt nặng chuyện của nhà họ Lục quá, quyền chủ động vẫn là của ngươi. Nếu ngươi muốn về nhà họ Lục thì quay về, không muốn về thì không cần về. Ngươi không cần phải đưa ra quyết định ngay, cứ bình tĩnh suy nghĩ đi."

Tô Ấu Vi gật đầu.

"Ta sẽ nghe theo lời ngươi nói. Bây giờ chúng ta đi xem xe đi. Ta muốn biết nếu như muốn mua xe, ta sẽ phải tiết kiệm bao nhiêu tiền."

“Xem xe sao? Được rồi. Ta đã đợi chuyện này rất lâu rồi đó."

Tiêu Phàm cười nói. Hai chiếc xe của hắn mặc dù rất ngầu nhưng chạy đường dài lại không thoải mái lắm, gầm xe cũng thấp, Tiêu Phàm đã nghĩ đến việc mua một chiếc xe bình thường từ lâu. Nửa giờ sau, hai người Tiêu Phàm bắt taxi đến khu vực có nhiều cửa hàng 4S.

Chiếc xe của hắn chạy đến, có mấy chiếc xe đang được giảm giá nhưng vẫn rất đắt. Hắn có nhiều tiền nhưng cũng không thể phung phí được. Hơn nữa người trả tiền lại còn là Tô Ấu Vi.

"Học trưởng, ngươi có thích chiếc xe nào không?"

Tô Ấu Vi hỏi.

Tiêu Phàm mỉm cười và gật đầu.

"Đương nhiên, ta đã tìm hiểu qua nó trên mạng, nhưng vẫn chưa nhìn thấy ngoài đời thật, chúng ta đi xem thử xem nó như thế nào."

Chẳng mấy chốc, hai người Tiêu Phàm đã đi bộ đến cửa hàng xe hơi 4S.

"Học trưởng, đây là chiếc mà ngươi thích sao?"

Tô Ấu Vi Tông sững sờ nói. Trước mặt Tiêu Phàm là một chiếc xe tank 300, giá của nó chỉ khoảng hai trăm nghìn.

"Đúng vậy."

Tiêu Phàm gật đầu.

Tô Ấu Vi nói.

"Học trưởng, ngươi đừng vì tiết kiệm tiền cho ta mà chọn cái này. Hai tháng nữa, chuyện ta mua cho ngươi một chiếc xe khoảng bốn năm trăm ngàn không thành vấn đề."

Tiêu Phàm cười và nói.

"Ta thấy chiếc xe này rất ổn. Chạy nó trong huyện hay trong thôn rất hợp lý, so với hai chiếc xe kia của ta thì tốt hơn nhiều."

“Nếu học trưởng thích xe này, ta sẽ mua nó ngay bây giờ."

Tô Ấu Vi nói.

Tiêu Phàm khẽ nhíu mày.

"Ấu Vi, ngươi bây giờ còn là sinh viên, đừng dành quá nhiều thời gian vào việc kiếm tiền, việc quan trọng nhất đối với ngươi là học tập."

Tô Ấu Vi nhanh chóng nói.

"Ta không bỏ bê việc học của mình. Ta đã tiết kiệm được mấy trăm nghìn nhân dân tệ, viện trưởng còn gửi cho ta một trăm ngàn. Ta không muốn nhận, nhưng viện trưởng kiên quyết phải trả cho ta bằng được, viện trưởng nói bây giờ trong cô nhi viện điều kiện đã tốt hơn rồi, không thể tiếp tục tiêu tiền của ta nữa."

Tiêu Phàm khẽ gật đầu, hắn cười nói.

"Chỉ cần ngươi không dành quá nhiều thời gian để kiếm tiền là được rồi. Nếu ngươi có đủ tiền, chúng ta đến thanh toán rồi nhận

xe luôn đi."

Đôi mắt của nhân viên tư vấn bán hàng bên cạnh sáng lên. Ban đầu hắn nhìn hai người Tiêu Phàm nhìn giống như sinh viên, vốn không có hy vọng gì.

"Trong tiệm hiện tại có một chiếc có sẵn nếu các ngươi muốn mua thì có thể lấy ngay bây giờ. Người định đặt chiếc xe này gặp một số vấn đề nên không lấy nữa."

Nhân viên tư vấn bán hàng vội vàng nói. Nửa giờ sau, Tô Ấu Vi dùng thẻ tín dụng của mình để thanh toán tiền mua xe, sau đó để Tiêu Phàm lái xe rời đi.

"Bà xã, cảm ơn vì chiếc xe."

Tiêu Phàm cười nói.

Tô Ấu Vi lập tức đỏ mặt.

"Ai là bà xã ngươi chứ, đừng nói lung tung."

"Đương nhiên là ngươi rồi, haha."

"Ta mới không phải, hừ."

Tô Ấu Vi nở một nụ cười ngọt ngào.

…

Dị giới, trong một hang động ở ngoại thành cách Thánh Nguyên Thành mười mấy dặm.

“Reng reng reng.”

Chuông điện thoại kêu lên vang dội, Tiêu Hải kích động nhấc điện thoại lên. Đầu dây điện thoại bên kia thông đến vùng lân cận của Ngân Nguyệt Thành.

Sau khi Tiêu Phàm truyền bộ đàm, máy điện báo, điện thoại tới, Tiêu Hải lập tức cho người tiến hành thí nghiệm.

Máy điện báo đã không thể sử dụng nữa.

Khoảng cách nói chuyện của bộ đàm thì cũng giống như ở Trái Đất.

Điện thoại bàn có thể sử dụng, lúc trước Tiêu Hải đã thí nghiệm trong cự ly ngắn.

Từ Thánh Nguyên Thành đến Ngân Nguyệt Thành là 2000 km.

Cường giả cấp bậc Võ Đế muốn bay qua cũng cần một chút thời gian.

“Ta là Tiêu Hải.”

Tiêu Hải trầm giọng nói. Ở đầu dây bên kia, một thân tín của Tiêu Hải hưng phấn nói:

“Đại soái, là ta. Không nghĩ đến ở Ngân Nguyệt Thành mà cũng có thể nói chuyện với ngài.”

Tiêu Hải nghe được thanh âm của đối phương rất rõ ràng.

“Rất tốt, lập tức tranh thủ bố trí điện thoại bàn ở mấy thành trì quan trọng đi.”

Tiêu Hải ra lệnh.

“Vâng, đại soái!”

Đối phương trịnh trọng nói, chuyện này là do hắn phụ trách.

Đường dây điện thoại bàn được đặt ở sâu mấy trăm thước dưới lòng đất, nếu trên Trái Đất mà bố trí như vậy thì rất phiền phức, nhưng những cường giả lợi hại như bọn hắn lại có thể đi xuống đất.

Cường giả hệ thổ sẽ đưa đường dây điện thoại ẩn vào lòng đất, thả dây ra sau đó đem đất xung quanh phần dây điện thoại đó nén lại.

Đất bị nén lại bằng dị năng hệ thổ còn có thêm tác dụng bảo vệ vì nó cứng rắn hơn cả nham thạch nữa.

“Chúc mừng đại soái!”

Chương 229: Cảnh Sát Bí Mật Theo Dõi

“Có thể truyền âm đi ngàn dặm, chỉ huy quân đội sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.”

Hai người bên cạnh Tiêu Hải nói.

Tiêu Hải trầm giọng nói:

“Tin tức này phải tuyệt đối bảo mật, không thể để cho kẻ địch biết chúng ta có năng lực như vậy, hiểu chưa?”

“Hiểu rồi!”

Hai người bên cạnh Tiêu Hải lớn tiếng nói.

Đôi mắt Tiêu Hải lóe sáng, hắn còn cần nhiều đường dây điện thoại hơn. Về sau hắn còn có thể bố trí đường dây điện thoại đến các khu vực chưa chiếm lĩnh được, kẻ thù có động tĩnh gì thì hắn sẽ ngay lập tức biết được.

…

Lôi Sơn Huyện, Tiêu Phàm đã đưa Tố Ấu vi về chung cư sau đó hắn mới quay trở lại đây.

Sau khi chiếm được linh huyệt, việc tu luyện của hắn cũng đạt hiệu quả tốt hơn, ở bên này tu luyện Cửu Chuyển Chân Long Quyết, dị năng không gian cũng có thể nhanh chóng tăng cường.

“Giang Văn, xảy ra chuyện gì vậy hả? Hôm nay Tiêu Phàm vẫn còn nhởn nhơ, trong khi ngày mai đã đến kỳ hạn ba ngày rồi. Đến lúc đó Lục gia hỏi tới, ta phải trả lời với hắn như thế nào đây hả?”

Dư Thọ Nhân gọi Giang Văn tới văn phòng tổng giám đốc.

Giang Văn cau mày nói:

“Ông chủ, ta đã treo giải thưởng rồi, ta trở về lên web đen xem lại

một chút.”

“Ta và ngươi cùng đi.”

Dư Thọ Nhân trầm giọng nói.

Hắn đã chờ không nổi nữa rồi, nếu nhiệm vụ không hoàn thành thì hắn phải trả lời cho Lục gia như thế nào?

“Được, ông chủ.”

Tâm lý của Giang Văn hơi hoảng loạn, nàng mong Dư Thọ Nhân đừng nhìn ra có vấn đề.

“Lương đội trưởng, Dư Thọ Nhân cùng thư ký của hắn, Giang Văn, đã rời đi.”

Cảnh sát bí mật giám sát Dư Thọ Nhân lập tức báo cáo.

Dư Thọ Nhân ở trong xe của Giang Văn nhíu mày một cái.

Hắn đã đạt tới tu vi cấp bậc Ám Kình viên mãn nên hắn đã nghe rõ được âm thanh báo cáo của cảnh sát từ một chiếc xe khác. Không bao lâu sau, Giang Văn đã đưa Dư Thọ Nhân tới nơi.

Trước đó, Giang Văn đã yêu cầu tiểu bạch kiểm mà nàng bao dưỡng rời khỏi đây.

“Giang Văn, có cảnh sát đang bí mật theo dõi, bọn hắn sẽ hoài nghi vì sao ta lại tới đây, phải ủy khuất cho ngươi rồi.”

Dư Thọ Nhân nhìn Giang Văn nói.

Giang Văn mím môi:

“Ông chủ, tôi hiểu rồi, ông chủ đi tắm rửa trước hay là ta trước?”

“Ngươi đăng nhập vào máy tính trước rồi hãy đi tắm.”

Dư Thọ Nhân nói.

“Được rồi, ông chủ.”

Giang Văn mở máy tính ra, nàng đăng nhập vào web đen rồi đi tắm.

Đôi mắt của Dư Thọ Nhân lóe sáng, hắn quả thật có chút hoài nghi Giang Văn.

Tiền thưởng mấy trăm vạn USD, tại sao sát thủ lại không tích cực như vậy?

Số dư tài khoản, lịch sử chuyển tiền, lịch sử trò chuyện, Dư Thọ Nhân kiểm tra từng cái một, nhưng Tô Ấu Vi đã ngụy trang một cách hoàn mỹ, hắn tất nhiên không hề phát hiện có vấn đề.

“Rắn Hổ Mang, thời hạn nhiệm vụ chỉ còn lại một ngày, ngươi phải chú ý một chút.”

Dự Thọ Nhân gửi đi một tin nhắn.

Rắn Hổ Mang là sát thủ Giang Văn giả vờ tìm tới, Tố Ấu Vi ở trong bóng tối đã chặn được tin nhắn.

“Tin tức của các ngươi có sai lầm, hủy bỏ nhiệm vụ.”

Dự Thọ Nhân rất nhanh đã nhận được.

Sắc mặt của hắn biến đổi:

“Rắn Hổ Mang, ngươi là sát thủ lợi hại, mấy trăm vạn USD để giết một sinh viên bình thường, vì sao còn có vấn đề?”

Nếu lại một lần nữa tìm sát thủ căn bản là không kịp.

Nếu như đối phương từ bỏ nhiệm vụ, hắn chỉ có thể tự mình ra tay giết Tiêu Phàm.

Nhưng hắn bị cảnh sát giám sát 24 giờ, hành động cũng không dễ dàng.

“Ta đã tra ra bạn gái của Tiêu Phàm, Tô Ấu Vi, là người của Lục gia. Chỉ vì mấy trăm vạn USD, giết hắn để rồi đắc tội Lục gia, ngươi cảm thấy ta có bị bệnh không? Tốt nhất là ngươi chủ động hủy bỏ nhiệm vụ, đừng làm ảnh hưởng đến điểm tích lũy sát thủ

của ta.”

Dư Thọ Nhân ngẩn người:

“Lục gia, Lục gia nào?”

“Ngươi tự đi mà thăm dò.”

Dư Thọ Nhân cau mày, hắn gửi thêm tin nhắn nhưng đối phương không hề trả lời.

“Ông chủ, ngươi đi tắm đi.”

Không bao lâu, Giang Văn đã tắm xong đi ra.

“Giang Văn, ngươi đến xem một chút.”

Dư Thọ Nhân nói to, Giang Văn đi tới, trực tiếp ngồi trên đùi Dư Thọ Nhân.

“Hủy bỏ?”

“Lục gia nào lại lợi hại như vậy, có thể dọa cả sát thủ như Rắn Hổ Mang?”

Giang Văn nghi ngờ hỏi.

Nàng âm thầm thở phào một hơi, Dư Thọ Nhân hẳn là không phát hiện ra vấn đề.

“Không biết nữa, ta đi tắm trước đã.”

Dư Thọ Nhân tức giận, hắn sớm đã có chút suy nghĩ với Giang Văn, chỉ là thỏ không ăn cỏ gần hang, nên lúc trước hắn không có xuống tay.

“Được rồi, ông chủ.”

Nửa giờ sau đó, Dư Thọ Nhân rời khỏi tiểu khu. Cảnh sát bí mật giám sát phát hiện tóc hắn có chút ướt, có vẻ đúng là đến đây vụng trộm với Giang Văn.

“Còn tưởng rằng hắn không có gì với Giang Văn.”

“Nghĩ gì vậy, không có ý gì thì sao lại tìm nữ thư ký xinh đẹp như thế chứ?”

Hai cảnh sát theo dõi ngồi trong xe trò chuyện. Một người trong số bọn họ xuống xe theo dõi, một người khác đỗ xe bên ngoài chung cư.

Dư Thọ Nhân thuê xe về nhà.

Chương 230: Lục Gia

“Lục gia.”

Về đến nhà, Dư Thọ Nhân đến thư phòng gọi điện thoại cho Lục gia.

“Thành công chưa?”

Lục gia ở đầu dây bên kia nhàn nhạt nói.

Dư Thọ Nhân nói:

“Lục gia, vẫn chưa được. Sát thủ lợi hại nhất mà chúng ta tìm tới nói hắn tra ra Tố Ấu Vi là người của Lục gia nên đã từ bỏ hành động.”

“Lục gia?”

Dư Thọ Nhân vội nói:

“Sát thủ nói như vậy, nhưng lai lịch của Lục gia này như thế nào ta cũng không biết, cho nên mới gọi cho ngài xin chỉ thị.”

Lục gia ở đầu bên kia điện thoại cau mày, Lục gia cũng không hề dễ trêu chọc.

“Lục gia…”

Không nói gì một hồi lâu, Dư Thọ Nhân mới nhỏ giọng lên tiếng.

“Tạm thời từ bỏ hành động, Lục gia không hề dễ chọc đâu. Vẫn sẽ

có người đưa đan dược cho ngươi, nếu cảnh sát phát hiện ra ngươi giết người thì ngươi biết phải làm như thế nào rồi đấy.”

“Lục gia, ta...ta biết rồi.”

Sau khi cúp điện thoại, Dư Thọ Nhân thở dài một hơi, xem ra Lục gia kia thật sự rất trâu bò, ngay cả thế lực sau lưng hắn cũng hết sức kiêng kỵ Lục gia.

“Lục gia rốt cuộc là thế lực gì?”

Trong lòng Dư Thọ Nhân hơi động, hắn liền tra trên Baidu.

“Hả!”

Không bao lâu sau, Dư Thọ Nhân hít vào một hơi.

“Không phải là Lục gia này chứ?”

Dư Thọ Nhân nuốt nước miếng, hắn cảm thấy có khả năng rất lớn chính là Lục gia này. Thế lực sau lưng hắn rất trâu bò, tuyệt đối sẽ không để mấy gia tộc bình thường ở trong mắt. Họ Lục lại không có nhiều như mấy họ Lý, Vương, Trương, Lưu.

“Giang Văn, thế lực sau lưng Dư Thọ Nhân vẫn sẽ đưa đan dược cho hắn, ngươi phải nắm chắc cơ hội.”

Tố Ấu Vi đang theo dõi điện thoại của Dư Thọ Nhân, máy tính của Giang Văn cũng lập tức nhận được tin nhắn.

…

Trong nháy mắt đã hai ngày đi qua.

Bên trong biệt thự tại huyện Lôi Sơn, từ bên trong cơ thể Tiêu Phàm truyền ra âm thanh rồng ngâm như có như không.

Trong cơ thể hắn dường như xuất hiện một vòng xoáy, linh khí nhanh chóng tăng tốc tiến vào trong cơ thể hắn, lực lượng không gian cũng tăng lên tốc độ tiến vào trong cơ thể hắn.

"Rốt cuộc đã tăng cấp rồi."

Tiêu Phàm tươi cười, Cửu Chuyển Chân Long Quyết cuối cùng đã đạt tới tầng thứ hai. Thực lực của hắn cũng đã đến cấp bậc Hóa Kình. Năm xưa Tiêu Hải ở đây thực lực cũng chỉ đạt đến cấp bậc Hóa Kình, sau khi đến dị giới mới nhanh chóng tăng lên.

"Ồ..."

Tiêu Phàm phát hiện sau khi hắn vừa mới đột phá thì tốc độ linh khí từ dị giới chảy qua đây dường như tăng nhanh hơn một chút, nhưng sau khi hắn đột phá xong tốc độ linh khí chảy qua đây vẫn duy trì như cũ.

Giống như là sau khi lũ lụt kéo tới hai bên sông bị xói mòn, sau đó lũ lụt đi qua con sông trở nên rộng lớn hơn.

"Không tệ không tệ, dù không có Tụ Linh trận, thì nồng độ linh khí tại linh huyệt này chắc cũng gấp sáu lần nồng độ linh khí bình thường rồi."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng. Vậy là cao hơn so với cái linh huyệt bên châu u kia. Tiêu Phàm cúi đầu nhìn linh thạch trong tay. Hai ngày nay hắn hấp thu không ít lực lượng trong linh thạch, nhưng linh thạch chỉ là hơi nhỏ đi một chút.

"Tu vi của hắn tăng lên thì có thể bày ra trận pháp hiệu quả hơn, nhưng hắn cũng cần vật liệu tốt hơn để bố trí trận pháp."

Tông lòng Tiêu Phàm trong lòng thầm nghĩ, hắn bỗng nảy ra một chủ ý, có thể sử dụng khối linh thạch này bày trận. Linh huyệt này vừa thuận tiện cho hắn tu luyện Cửu Chuyển Chân Long Quyết, vừa giúp dị năng không gian của hắn tăng lên. Vậy nên nơi này tuyệt đối không thể bị các võ giả khác phát hiện.

"Ta bày trận chỉ cần dùng 1 phần 3 là được rồi. Linh thạch cứng rắn như vậy dù bày trận thất bại cũng không dễ dàng bị phá hủy."

Tiêu Phàm tìm một cái dao rọc giấy. Long khí bao trùm lên lưỡi dao, bỗng chốc dao rọc giấy này trở nên sắc bén, chém sắt như chém bùn.

Tiêu Phàm dè đặt cắt ra năm khối nhỏ.

Hai ba giờ sau.

"Trận xong!"

Tiêu Phàm thất bại một lần sau đó mới thành công bày ra trận pháp, trân pháp mới bày ra này so với trận pháp cũng mà hắn bày ra mạnh hơn gấp mấy lần.

Một phần là vì bây giờ tu vi của hắn đã mạnh hơn nên thành quả nghiên cứu trận pháp cũng càng sâu sắc hơn; mặt khác nữa là vì trận pháp mới được hắn sử dụng linh thạch để bày trận, còn trước đây chỉ là dùng Ngọc Thạch bình thường.

"Hửm?"

Tiêu Phàm quay lại phòng ngủ chính, trong mắt hắn để lộ nét vui mừng.

Tụ Linh Trận mới hiệu quả mạnh hơn rất nhiều, linh khí chảy từ dị giới qua đây tốc độ đã tăng lên thêm một nửa, nếu so với trước khi hắn đột phá là tăng lên gấp đôi.

"Tích tích!"

Điện thoại di động Tiêu Phàm reo lên, là Khổng Húc gọi tới.

"Lão tam, ngươi sẽ không quên chuyện chúng ta hẹn buổi tối chứ? Chúng ta đã hẹn là tụ tập liên hoan trước sau đó đi xem phim, vậy mà sắp năm giờ rồi còn không thấy ngươi đâu."

Chương 231: Tự Tin Chứ Không Phải Tự Kỷ

Vừa nghe điện thoại, âm thanh của Khổng Húc đã lập tức truyền đến.

"Lão đại các ngươi cứ đi đến quán ăn trước đi, ta đi thẳng qua đó là được."

Tiêu Phàm ngượng ngùng nói, hắn mải tu luyện sau đó lại lo bày

trận, nên thật sự là quên mất chuyện này.

"Nhanh lên đi."

Tiêu Phàm nhanh chóng xuất phát, lúc thức ăn được bưng lên bàn hắn cũng đã kịp chạy tới.

"Lão tam, ngươi…"

Diệp Phi hơi ngạc nhiên nhìn Tiêu Phàm. Hắn cảm giác Tiêu Phàm có chút thay đổi, nhưng mà cụ thể có thay đổi gì hắn lại không nói ra được. Diệp Phi làm sao mà biết bây giờ Tiêu Phàm đã đạt đến cấp bậc Hóa Kình, bởi thế hệ thanh niên ngày nay đạt đến cấp bậc Ám Kình vô cùng ít, càng không cần phải nói đến cấp bậc Hóa Kình.

"Nhị ca, có phải ngươi phát hiện ta lại trở nên đẹp trai hơn rồi hay không? Mỗi ngày soi gương ta đều phát hiện ra chuyện này, ta cảm thấy hạnh phúc đến phiền a."

Tiêu Phàm cười ha hả nói.

Diệp Phi tức giận nói:

"Lão tam, lúc trước sao ta không phát hiện ra ngươi tự kỷ như vậy hả?"

Tiêu Phàm bĩu môi nói:

"Ta đây là tự tin không phải là tự kỷ nha. Lúc trước ta không có tiền, ưu điểm trên người ta đều bị cái nghèo nó che lại hết rồi."

Khổng Húc nói:

"Lão tam ngươi đừng có ra vẻ nữa, chúng ta nhanh ăn xong còn đi xem phim. Từ công bố phim quảng cáo ta đã xem qua, bộ phim Linh Giới truyền kỳ này tuyệt đối đặc sắc, theo như trên internet nói kỹ xảo phim này đã không nhìn ra ra có dấu vết làm kỹ xảo đâu."

"Kỹ xảo giống như thật."

Tiêu Phàm trong lòng thầm nghĩ, còn không phải là thật à? 100% quay chụp thật mà. Nhưng hắn chắc chắn tuyệt đối sẽ không có ai nghĩ đây là quay chụp thật sự, tất cả mọi người đều sẽ chỉ cho rằng đây là lồng ghép kỹ xảo, cùng lắm là cho rằng dùng đến khoa học kỹ thuật đen gì đó.

Dù có người hoài nghi xuất hiện người trí tuệ nhân tạo cũng tuyệt đối sẽ không hoài nghi đó là quay chụp thật sự.

"Lão đại bộ phim này rất hot à?"

Tiêu Phàm dò hỏi, mấy ngày nay hắn đúng là không có thời gian chú ý.

Thẩm Thần giành nói:

"Đã không phải là hot có thể hình dung, ta đây bình thường không thích xem phim hoạt hình đều bị đa cấp lừa dối muốn xem rồi, mấy đoạn phim quảng cáo là giới thiệu xem qua thật sự trâu bò lắm đó. Nhưng chỉ sợ là tốt khoe xấu che, mấy cảnh đẹp mắt đều trình chiếu ra bên ngoài hết thôi."

Khổng Húc tức giận nói:

"Ta tin tưởng tuyệt đối sẽ không như vậy đâu, team kỹ xảo Kỳ Tích thực lực bày ra ở đó, hai phần mười phim thật cũng sẽ không quá tệ đâu."

Một giờ sau, bọn Tiêu Phàm đã đến rạp chiếu phim.

"Nhiều người như vậy ư."

Tiêu Phàm có chút kinh ngạc, trong rạp chiếu phim người cũng sắp chen hết nổi rồi.

"Đoán chừng, mấy người đánh giá phim đến xem không ít a."

Tiêu Phàm trong lòng thầm nghĩ, hắn phát hiện người đến xem phim có ba bốn phần là mang thái độ hoài nghi, số người không mua vé xem có khi tỷ lệ còn cao hơn nữa.

Công ty giải trí Tinh Quang giải trí tốn 10 trăm triệu mua lại bản

quyền, chấp nhận bỏ nhiều tiền ra làm ảnh tuyên truyền cùng video tuyên truyền đều có hiệu quả rất tốt. Nhưng mà khán giả càng hứng thú thì tâm tình mấy vị cấp cao càng hoang mang.

Nếu là bên đội chế tác phim bán ra 10 trăm triệu còn có lời không ít, thì tiền kỹ xảo có còn bao nhiêu đâu? Video tuyên truyền càng hay khả năng chất lượng phim lại càng kém.

Các bạn thân mến, phim điện ảnh chuẩn bị bắt đầu chiếu rồi. Ta tắt trực tiếp trước, chờ xem xong ta sẽ lập tức phát sóng đánh giá nhé, mọi người chờ chút nữa ta phê bình cho các ngươi nghe, Lưu Đại ta trước nay tuyệt đối có cái gì nói cái đó."

Cách Tiêu Phàm không xa có một tên mập mạp giơ điện thoại di động nói.

Tiêu Phàm thị lực tốt nên hắn có thể nhìn thấy phòng phát sóng trực tiếp của đối phương nhân số vào xem cũng không ít.

"Đi thôi."

Đã đến giờ chiếu, Tiêu Phàm nắm tay Tô Ấu Vi đi vào rạp chiếu phim. Khổng Húc bọn họ đã sớm chạy vào, mấy người bọn hắn ngồi chung một chỗ.

"Không ít người đến xem a."

Phim điện ảnh chuẩn bị bắt đầu chiếu, Tiêu Phàm quay đầu nhìn thoáng qua, toàn bộ rạp chiếu phim đã ngồi đầy người.

Tô Ấu Vi nói:

"Bộ phim này mấy nay bàn tán rất hot, chất lượng tốt thì sẽ thật sự bùng nổ, nhưng nếu mà chất lượng không tốt thì sẽ hỏng bét."

Tiêu Phàm cười cười nói:

"Chắc chắn sẽ không đâu."

Phim này hắn cũng đã xem qua, chất lượng tuyệt đối vượt qua thử thách.

"Ngược lại ta muốn nhìn xem coi tệ hại đến mức nào."

Lưu Đại Chủy thầm nghĩ trong lòng, hắn ngồi ở hàng trước cầm sẵn giấy bút trong tay, hễ gặp phải chỗ nào muốn nhổ nước bọt hắn sẽ ghi chú lại nhớ kỹ tránh cho chút nữa quên mất.

Phim điện ảnh nhanh chóng bắt đầu chiếu.

Trên màn hình nhanh chóng xuất hiện một thế giới khác trong phim, tiêu chuẩn kỹ xảo cùng video tuyên truyền hoàn toàn tương tự.

Chương 232: Mới Đó Đã Kết Thúc

"Hí!"

"Vù vù."

Các cảnh chiến đấu bùng nổ khiến cho người xem nhiệt huyết sôi trào, đến những cảnh cảm động cũng làm cho không ít người bật khóc.

Tiêu Phàm nhìn Tô Ấu Vi ngồi bên cạnh đỏ ngầu cả mắt, trong mắt của nàng cũng có nước mắt lấp lóe.

Bất tri bất giác hai giờ trôi qua.

"Mới đó đã kết thúc rồi hả?"

Đèn rạp chiếu phim sáng lên, Lưu Đại Chủy sững sờ nói. Hắn nhìn giấy bút trong tay mình, phía trên không có ghi lại một chữ nào. Toàn bộ phim toàn bộ quá trình không hề có chỗ nào tệ hại, hai giờ vừa rồi hắn cảm giác trôi qua rất nhanh vô cùng nhanh.

"Bát bát bát!"

Có người dẫn đầu vỗ tay, lập tức toàn bộ rạp chiếu phim vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt vô cùng.

"Thành công."

Trên mặt Tiêu Phàm lộ ra nụ cười. Phim này khẳng định là sẽ bùng nổ, sau này còn có những phim khác nữa, chắc chắn hắn có thể thu được càng nhiều tiền hơn.

"Phi, còn chửi bới cái lông gì, phim này ta phải đi thổng phồng cho bùng nổ mới được."

Lưu Đại Chủy vừa vỗ tay vừa vội vã chạy ra ngoài rạp chiếu phim.

Hắn muốn lập tức mở trực tiếp chia sẻ cho các bạn trên mạng.

…

Lưu miệng rộng vừa ra khỏi rạp chiếu phim đã vội mở livestream.

"Các anh em các anh em, Lưu miệng rộng thân mến của các anh em quay lại rồi đây. Ta vừa xem Linh Giới truyền kỳ xong, một lời khó nói hết nha!"

Lưu miệng rộng cất giọng oang oang.

Rất nhiều người lập tức đăng bình luận.

"Bảo ta chê Linh Giới truyền kỳ nghe xem á? Xin lỗi các anh em, thần thiếp bó tay đấy. Ta xem vèo một cái đã hết hai tiếng rồi, chẳng viết được chữ gì vào sổ tay cả. Bộ phim này ta xin phép nói là bom tấn nhé. Thật đấy! Mọi người yên tâm lớn mật đi xem đi, nếu phim này cho điểm thấp hơn chín điểm thì ta livestream ăn phân."

Lưu miệng rộng kích động nói.

Nghề của Lưu miệng rộng là chê bai, bới móc phim điện ảnh mới ra, nhưng xem Linh Giới truyền kỳ xong mà hắn ta chẳng tìm được chỗ nào để chê cả, chỉ cảm thấy mọi phương diện đều rất khá.

"Lưu miệng rộng, ngươi thu của người ta bao nhiêu tiền đấy?"

"Đúng là lực lượng tư bản."

Rất nhiều fans của Lưu miệng rộng không tin tưởng, cảm thấy người này nhận tiền làm quá lên.

Lưu miệng rộng vỗ ngực nói:

"Các anh em, các anh em còn không hiểu nhân phẩm của Lưu miệng rộng này à? Nếu ta nhận tiền quảng cáo thì từ giờ trở đi ta bất lực."

Mấy người Tiêu Phàm đúng lúc đi ngang qua, Tiêu Phàm liếc nhìn Lưu miệng rộng, nếu ngay cả người làm công việc bôi nhọ còn bị chinh phục thì bộ điện ảnh này muốn không nổi cũng khó.

"Cái đệch, mới đó đã hơn mười nghìn người cho điểm...Điểm trung bình cao đến 9.5."

Khổng Húc lên web ban nào đó tra xét đánh giá, kinh ngạc thốt lên.

Tiêu Phàm cười khẽ, 9.5 điểm đúng là rất cao, nhưng anh cảm thấy 9.5 điểm còn chưa phải cực hạn của bộ phim này, có khả năng sẽ tăng lên nữa.

"Điểm trung bình 9.5?"

Lưu miệng rộng cạnh đó nhếch miệng cười nói:

"Các anh em nghe gì chưa? Web ban cho 9.5 điểm nhé. Ta nói cho mọi người biết, điểm này cực kỳ chân thật. Chắc chắn có người cố ý cho mười điểm, khả năng điểm trung bình còn có thể tăng lên nữa. Tỷ lệ những người xem sau cố ý hạ thấp sẽ giảm rất nhiều."

...

Tinh Quang Entertainment, Hoàng Khải kích động gọi điện thoại cho Lục Chí Viễn:

"Sếp Lục, bộ phim này của chúng ta cháy vé, toàn bộ vé chiếu suất sau đó đều bán sạch. Web chấm 9.5 điểm... Không đúng, vừa tăng lên 9.6."

Lục Chí Viễn mặt ngoài bình tĩnh, cười nói:

"Sếp Hoàng, ánh mắt của chúng ta vẫn khá tốt, bộ phim này cháy vé chẳng phải chính là chuyện trong dự liệu của chúng ta đấy à? Mau chóng gia tăng tuyên truyền mọi trận địa. Thứ chúng ta muốn

hiện tại không phải hot không thôi, mà phải cháy, phải bùng nổ!"

Hoàng Khải lại nói:

"Chúng ta nhượng vài suất chiếu cho mấy bộ phim coi như bán nhân tình, mà tình huống hôm nay, ngài xem..."

"Ngươi nói với họ một chút, bọn họ chắc chắn sẽ hiểu cho! Tình huống như vậy rồi còn bán nhân tình thì chúng ta đúng là đồ ngu."

"Ta hiểu rồi."

Hoàng Khải cúp điện thoại, nhanh chóng phân phó công việc.

Suất chiếu Linh Giới truyền kỳ nháy mắt tăng mạnh, vài bộ phim khác lập tức bị hạ xuống.

"Ông chủ, toàn bộ số suất chiếu mới tăng thêm đã bán sạch vé."

Rất nhanh sau đó, cấp dưới báo cáo lên.

"Thật khủng khiếp, bộ phim này hoàn toàn có thể trở thành phim bom tấn siêu cấp."

Hoàng Khải thầm nghĩ trong lòng.

Hắn ta không tiện cắt suất chiếu của những bộ điện ảnh khác, nghỉ ngợi mọt hồi, quyết định tăng thêm suất chiếu nửa đêm. Như vậy muốn xem từ đầu phim đến cuối phim là tới tận ba giờ sáng, vậy mà chưa được bao lâu lại đã cháy vé.

"Chắc hai ngày tới cũng chẳng có ai xem mấy phim khác đâu. Đến lúc ấy lại cắt suất chiếu của họ vậy."

Hoàng Khải thầm nhủ trong lòng.

Những rạp chiếu khác cũng phát hiện vấn đề tương tự, số suất chiếu của Linh Giới truyền kỳ kín người hết chỗ, mặc cho bọn họ xếp dày lịch chiếu lên thì vẫn không đủ vé bán.

"Lần này Tinh Quang Entertainment kiếm bộn rồi."

"Có phải bên sản xuất bị ngu không? Điện ảnh hay như thế mà chỉ

tìm mỗi Tinh Quang Entertainment à? Nếu tìm tới chúng ta, một tỷ hai ta cũng cho."

Chương 233: Doanh Thu Truyền Kỳ

Vài ông lớn ngành giải trí cảm thấy chua chát trong lòng.

Họ đều hiểu được, lần này Tinh Quang Entertainment hời to rồi.

Một đêm trôi qua.

Tiêu Phàm đưa mấy người Khổng Húc về rồi dứt khoát ngủ lại ký túc xá, mà hôm sau lại bị đánh thức thật sớm.

"Lão đại sáng sớm này ra, ngươi kêu la cái rắm."

Tiêu Phàm duỗi lưng nói.

Khổng Húc thán phục:

"Tổng số vé bán ra ngày đầu khởi chiếu Linh Giới truyền kỳ đã đạt tới một trăm bảy mươi triệu, cộng thêm vé dự phòng ba triệu nữa. Điểm đánh giá trung bình tăng lên 9.7."

Tiêu Phàm nói:

"Một trăm bảy mươi triệu cũng không nhiều lắm mà."

Khổng Húc trợn tròn mắt:

"Buổi tối mới khởi chiếu, giờ chiếu dự định ban đầu còn không dày đặc, như vậy đạt được trăm bảy mươi triệu là khủng bố lắm rồi. Hôm nay số suất chiếu tăng lên, suất chiếu ban ngày kín chỗ, khả năng hôm nay phòng bán vé sẽ thu về không dưới ba trăm triệu. Bộ điện ảnh này quá trâu bò."

Tiêu Phàm mở máy tính ra, lướt các trang web lớn một hồi.

Tin tức liên quan bay đầy trời, cả weibo thì có một nửa đang thảo luận Linh Giới truyền kỳ.

Một tuần lễ nháy mắt trôi qua, đám người Tiêu Phàm đã thi xong kỳ thi cuối kỳ.

Linh Giới truyền kỳ đã chiến đến ngày thứ chín, doanh thu phòng bán vé đạt tới con số kinh người - hai tỷ.

"Reng reng!"

Di động của Tiêu Phàm vang lên, là Lục Chí Viễn gọi tới.

"Tiêu Phàm, chúc mừng, chúc mừng. Doanh thu phòng bán vé của Linh Giới truyền kỳ đã đạt hai tỷ. Qua tính toán của chúng ta, tổng doanh thu phòng vé của Linh Giới truyền kỳ cũng sẽ không thấp hơn sáu tỷ."

Lục Chí Viễn cười nói.

Tiêu Phàm trả lời:

"Sếp Lục, phải là ta chúc mừng ngươi mới đúng chứ. Nếu tổng doanh thu đạt được sáu tỷ, vậy lợi nhuận của bên phía sếp Lục đảm bảo không ít hơn một tỷ, cũng là khoản lợi khổng lồ đối với giá trị cổ phiếu của tập đoàn Tinh Hà."

Lục Chí Viễn ho khẽ một tiếng:

"Tiêu Phàm, ta gọi cho ngươi có hai chuyện. Các ngươi đã bắt đầu chế tác Linh Giới truyền kỳ 2 chưa vậy? Đến lúc ấy nhất định phải ưu tiên cân nhắc hợp tác với Tinh Quang Entertainment trước nhé. Còn chuyện thứ hai...hai mươi ngày nữa là tới sinh nhật ba ta, vốn ông cụ chưa từng tổ chức sinh nhật bao giờ, lần này lại tự nhiên muốn tổ chức."

Tiêu Phàm biết rõ ý của Lục Chí Viễn.

Nhà họ Lục chắc chắn hy vọng Tô Ấu Vi quay về, đến lúc ấy lại tham gia tiệc sinh nhật.

"Đúng rồi Tiêu Phàm, còn chuyện thứ ba nữa. Hôm qua tập đoàn gửi cho Ấu Vi hoa hồng của nửa năm nay, nàng tìm ba ta nói muốn trả lại tiền. Ngươi giúp ta khuyên nhủ nàng đi. Tuy rằng những cổ phần kia của tập đoàn Tinh Hà chỉ nằm trên danh nghĩa của mình

ta, nhưng thật ra nó là tài sản nhà họ Lục, đương nhiên là em gái ta cũng có phần. Ấu Vi là con gái của em ấy, phần của em ấy chính là của Ấu Vi."

Tiêu Phàm nói:

"Sếp Lục, ta có tiền, chính Ấu Vi cũng có năng lực kiếm tiền. Bắt người tay ngắn, số tiền này tạm thời Ấu Vi sẽ không lấy đâu. Các ngươi cũng cầm cổ phần về đi."

Lục Chí Viễn nhức đầu trả lời:

"Tiêu Phàm, ngươi phải giúp ta. Vì Ấu Vi không chịu nhận nên sáng sớm ba ta đã gọi điện thoại tới mắng ta một trận. Nếu sau này hai ngươi ở bên nhau thì nói thế nào ta cũng là trưởng bối của ngươi. Nể mặt ta một chút được không?"

Tiêu Phàm:

"..."

Nếu nhìn thái độ người nhà họ Lục, hắn cảm thấy khả năng Tô Ấu Vi sau này sẽ quay về nhà họ Lục là rất lớn.

Vậy sau này Lục Chí Viễn thật sẽ là trưởng bối của hắn rồi.

"Sếp Lục, thế này nhé. Ngươi tạm thời đóng băng khoản tiền kia đi, chắc chắn trong thời gian gần nhất Ấu Vi sẽ không tiêu số tiền ấy đâu. Cứ đóng băng ở đó là được."

Tiêu Phàm suy tính một hồi rồi nói.

Lục Chí Viễn thoáng thở hắt ra:

"Được, làm theo ý kiến của ngươi, tạm thời đóng băng tiền trước đã. Ngươi thi cuối kỳ xong rồi đúng không? Chắc người anh cả tìm sắp tới chỗ ngươi rồi đó."

"Tìm người gì cơ?"

Tiêu Phàm nghi hoặc.

Lục Chí Viễn trả lời:

"Chúng ba biết vụ án của ba mẹ ngươi, ngươi lại sắp thi cuối kỳ nên lúc ấy không nói với ngươi. Đại ca tìm cao thủ giúp ngươi điều tra."

Tiêu Phàm giật mình, nhà họ Lục vậy mà lại giúp đỡ tra vụ án của ba mẹ hắn, như vậy thật tốt.

Sau lưng Dư Thọ Nhân có thế lực lớn, thật ra Tiêu Phàm đã không ôm hy vọng quá lớn với bên Lương Võ nữa rồi.

"Sếp Lục, làm vậy liệu có ảnh hưởng đến nhà họ Lục không?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Lục Chí Viễn đáp:

"Có thể ảnh hưởng cái gì, tùy tiện tìm một lý do là có thể tìm người tra. Không nói chuyện với ngươi nữa, ta phải mau chóng báo cho ông cụ nhà một tiếng. Chắc giờ ông ấy còn đang giận dỗi."

Nói xong Lục Chí Viễn cúp điện thoại.

Hắn lập tức gọi cho Lục Bách Xuyên, biết rõ số tiền kia chỉ tạm thời đóng băng chứ không phải trả lại, lửa giận của Lục Bách Xuyên mới thoáng nguôi đi một chút.

Chương 234: Điều Tra

"Chí Viễn, ta cho Ấu Vi số cổ phần kia, con không có ý kiến chứ?"

Lục Bách Xuyên trầm giọng hỏi.

Mặt Lục Chí Viễn tái mét:

"Ba sẽ không nghi ngờ con lén nói cái gì với Ấu Vi đấy chứ? Số cổ phần đó vốn thuộc về em gái con, giờ cho Ấu Vi là lý đương nhiên. Con là bác con bé, không vô liêm sỉ đến thế. Ba, ba nghĩ vậy sẽ khiến tim con tổn thương đấy."

Lục Bách Xuyên hừ một tiếng:

"Ấu Vi một thân một mình ở bên ngoài 20 năm, hỏi con một câu như thế đã tổn thương rồi? Nếu giờ con ở trước mặt ông đây, ông đây không chỉ muốn khiến con tổn thương tâm lý, còn phải tổn thương thể xác nữa."

Lục Chí Viễn:

"..."

...

Nửa tiếng sau, có người gõ cửa nhà Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhìn qua mắt mèo kiểm tra, bên ngoài là hai người lạ, hắn cảm ứng được khí tức võ giả từ trên người bọn họ, đều là tu vi cấp Ám Kình.

"Lách cách."

Tiêu Phàm mở cửa.

"Chào bạn học Tiêu Phàm, chúng ta tuân lệnh tới điều tra vụ án ba mẹ ngươi. Xin hỏi hiện tại có tiện cho chúng ta vào hỏi thăm vài tin tức không?"

Trong hai người, cô gái mỉm cười lên tiếng.

"Ta có thể xem giấy chứng nhận của các ngươi chứ?"

Tiêu Phàm hỏi.

Người đàn ông lấy chứng nhận của mình ra, Tiêu Phàm khẽ nheo mắt lại.

Cục An toàn số 9.

"Mời vào."

Tiêu Phàm tránh người sang một bên.

Hai người tiến vào phòng, người đàn ông bốn mươi mấy tuổi kia

lên tiếng:

"Chào bạn học Tiêu Phàm, ta là Lý Thành, hình như ngươi biết rõ Cục An toàn số 9 chúng ta."

Biểu tình rất nhỏ trên gương mặt Tiêu Phàm vừa rồi bị người ta nắm thóp.

Nhưng bọn hắn chỉ có tu vi cấp bậc Ám Kình, hoàn toàn không nhận ra Tiêu Phàm cũng là võ giả.

Hiện tại Tiêu Phàm đã tu luyện đến cấp Hóa Kình, lại thêm có thể thu nạp Long lực trong Cửu Chuyển Chân Long Quyết, thế nên dù võ giả cấp Hóa Kình tới cũng khó phát hiện ra Tiêu Phàm là võ giả.

"Phải."

Tiêu Phàm gật đầu.

"Ta có một người bạn cùng phòng là người của nhà họ Diệp, hắn có nhắc đến Cục An toàn số 9 với ta, các ngươi chỉ quản lý những vụ án nghiêm trọng."

Cô gái cười duyên:

"Bạn học Tiêu Phàm nói đúng, Cục An toàn số 9 chúng ta thật sự chỉ phụ trách những vụ án quan trọng, nếu là bình thường, vụ án ba mẹ ngươi sẽ không do chúng ta quản lý. Đúng rồi, ta tên là Lâm Thấm, ngươi gọi ta là Lâm tỷ hoặc Thấm tỷ đều được."

Tiêu Phàm nói:

"Lý ca, Lâm tỷ, vụ án ba mẹ ta phải làm phiền các ngươi rồi."

Lý Thành nói:

"Chúng ta không tiện trao đổi với bên cảnh sát về vụ án này, thế nên chúng ta trực tiếp tới đây hỏi ngươi, ngươi hiểu biết bao nhiêu về vụ án này? Ngươi cứ nói hết những gì ngươi biết, như vậy chúng có thể điều tra càng nhanh hơn."

Tiêu Phàm suy nghĩ một hồi:

"Cảnh sát tra được rất có thể liên quan đến giám đốc Dư Thọ Nhân của tập đoàn Trường Không, mà sau lưng hắn còn có thế lực khác. Còn lại ta cũng không rõ lắm."

Tiêu Phàm không nói chuyện công pháp, công pháp gia truyền nhà họ Tiêu của bọn họ không tầm thường, nếu để bên Lý Thành biết cũng chưa chắc đã là chuyện tốt với hắn.

"Dư Thọ Nhân à? Được rồi, chúng ta sẽ tìm hắn điều tra."

Lý Thành gật đầu nói.

Tiêu Phàm bổ sung:

"Có khả năng còn có kẻ đứng sau chống lưng cho hắn. Lý ca, tốt nhất lúc các ngươi điều tra cũng đừng rút dây động rừng."

"Chúng ta sẽ chú ý."

Hai người Lý Thành hỏi xong rời đi.

...

Tập đoàn Trường Không, Dư Thọ Nhân gọi Giang Văn vào phòng làm việc của mình.

Từ lần trước phát sinh quan hệ với Giang Văn, Dư Thọ Nhân và Giang Văn ngày càng thân mật, cũng từng chơi trong phòng làm việc này.

"Giang Văn, ngươi tới một nơi, giúp ta lấy một thứ về."

Sau khi kết thúc cuộc chơi lần này, Dư Thọ Nhân chợt nói.

Cảnh sát vẫn luôn một mực theo dõi hắn, chính hắn ra ngoài cũng không tiện.

Mà để người khác đưa đồ vật đến cửa cũng sẽ gợi lên sự chú ý của cảnh sát.

"Vâng, ông chủ."

Tâm tư Giang Văn thoáng rung động.

Nàng cảm thấy có khả năng Dư Thọ Nhân để nàng đi lấy đan dược.

Dư Thọ Nhân nhanh chóng nói địa điểm.

Hai tiengs trôi qua, Giang Văn đến một quán ăn nhỏ:

"Ông chủ, một người bạn của ta tích trữ ít đồ tại nơi này, hắn nói muốn ta tới lấy trực tiếp."

"Là cái này phải không, cho ngươi."

Ông chủ đưa cho Giang Văn một cái hộp gỗ.

"Cảm ơn ông chủ."

Giang Văn nhận lấy đồ vật, nhanh chóng rời khỏi.

Tô Ấu Vi chú ý tình huống của nàng ta, rất nhanh đã xâm nhập camera giám sát trong cửa hàng nọ.

Thông qua giám sát, Tô Ấu Vi mau chóng phát hiện người đưa ra hộp gỗ. Đối phương thoạt nhìn khoảng hai, ba mươi tuổi, đeo khẩu trang, hoàn toàn nhìn không rõ mặt.

Nàng thông qua những camera giám sát còn lại tìm kiếm hành tung của người trẻ tuổi.

Cuối cùng phát hiện hắn đến một khách sạn.

"Tìm được ngươi rồi."

Hai mắt Tô Ấu Vi sáng lên.

Muốn đăng ký vào ở khách sạn cần phải chụp ảnh, Tô Ấu Vi trực tiếp lục tìm trong kho số liệu của khách sạn lấy được tin tức, có đủ cả tên họ lẫn ảnh chụp.

Chương 235: Đột Phá Hóa Kình

"Cô nhi?"

Chẳng mấy chốc, Tô Ấu Vi đã tra ra nhiều tin tức hơn.

Nàng âm thầm cau mày.

Nếu đối phương là người thuộc gia tộc đứng sau màn thì nàng có thể trực tiếp lần theo manh mối, tìm ra thế lực đứng sau.

Tô Ấu Vi xâm nhập điện thoại di động của đối phương, kiểm tra cặn kẽ một phen, không phát hiện được gì. Thân phận của người này tương đương với kẻ đưa thư cho thế lực sau màn, trong di động của hắn cũng có phương thức liên lạc của nhà họ Lục. Nhưng muốn thông qua hắn để biết được thân phận người nhà họ Lục này thì rất khó.

"Không ngờ lại cảnh giác như vậy."

Tô Ấu Vi âm thầm cau mày, tính cảnh giác càng mạnh, chứng tỏ thế lực sau màn lại càng có vấn đề.

"Kẻ đưa đan dược cho Dư Thọ Nhân không phải thành viên nòng cốt của thế lực sau màn, hôm nay hắn ở tại khách sạn quốc tế Caesar, phòng số 2307, có lẽ ngươi có thể báo cảnh sát."

Tô Ấu Vi suy nghĩ một lát, sau đó gửi tin nhắn cho Tiêu Phàm.

"Đại thần, sau này có thể tiếp tục nhìn chằm chằm đối phương chứ?"

Tiêu Phàm nhận được tin nhắn thì vội vàng trả lời.

"Được."

Nàng đã có đủ tên họ, hình ảnh, số điện thoại di động của đối phương, muốn tìm được người cũng dễ thôi.

Hai mắt Tiêu Phàm sáng lấp lánh.

Một khi đã như vậy, dứt khoát rút dây động rừng đi, xem thử phản ứng của thế lực sau màn kia.

Vốn dĩ chỉ có mình Dư Thọ Nhân là manh mối thì không thể đứt đoạn tại chỗ của Dư Thọ Nhân được. Nhưng hôm nay đã bắt được

đầu mối khác, dù Dư Thọ Nhân có chết cũng không phải vấn đề gì lớn.

Tiêu Phàm đã nắm được địa chỉ gia đình Dư Thọ Nhân hiện tại.

Hắn sở hữu tài sản mấy tỷ, chỗ ở không tồi, an ninh nghiêm ngặt vô cùng.

"Tít!"

Buổi tối, Tiêu Phàm lái xe đến thẳng tiểu khu Dư Thọ Nhân đang ở.

Hắn nhấn loa xe, bảo vệ lập tức nâng lan can lên, còn đứng nghiêm kính chào.

"Vương ca, hắn vẫn chưa đăng ký cơ mà."

Trong trạm an ninh, một bảo vệ nhỏ hỏi.

Bảo vệ vừa kính chào vỗ bả vai hắn:

"Làm bảo vệ thì phải nhận biết toàn bộ xe cộ nhé. Chiếc xe vừa nãy giá trị trăm triệu tệ đấy."

Ánh mắt bảo vệ trẻ lộ ra khiếp hãi.

"Trăm triệu?"

"Ừ, trăm triệu, dù ít hơn thì cũng không xê xích là bao."

Bảo vệ trẻ âm thầm chắt lưỡi. Xe trị giá trăm triệu thì đúng là không được cản.

Cản người ta xong có khi lập tức phải kết toán tiền lương nghỉ việc luôn.

"Tiêu Phàm qua đây làm gì à?"

Lý Thành âm thầm cau mày, hôm nay, hắn và Lâm Thấm đang ở ngay trong tiểu khu.

Tiêu Phàm đỗ xe ngoài biệt thự của Dư Thọ Nhân.

Trong biệt thự, Dư Thọ Nhân chuẩn bị nuốt đan dược Giang Văn cầm về tới.

"Ăn đan dược xong lại tu luyện một đêm là ta có thể có một phần năm hy vọng đột phá."

Dư Thọ Nhân thầm nghĩ trong lòng.

Hắn thấp thỏm hưng phấn, nếu có thể đột phá đến Hóa Kình, thực lực hắn sẽ mạnh hơn hiện tại nhiều lắm.

…

"Hắn uống đan dược ư?"

Tiêu Phàm dùng năng lực thấu thị, hắn nhìn thấy Dư Thọ Nhân. Trên tay trái của Dư Thọ Nhân đang cầm một viên đan dược màu đỏ đậm, tay phải hắn cầm một ly nước.

"Ừng ực."

Dư Thọ Nhân không hề do dự mà lập tức nuốt viên đan dược xuống, trước đó hắn đã uống vài viên đan dược tương tự như thế này rồi, nếu như không uống thì hắn sẽ đau đến chết đi sống lại.

"Coi như hôm nay mạng ngươi lớn."

Trong mắt Tiêu Phàm có ánh sáng lấp lóe, đúng ra hôm nay hắn định tới đây âm thầm động tay động chân giết chết Dư Thọ Nhân, thế nhưng hắn lại bắt gặp Dư Thọ Nhân đang uống đan dược, hắn cảm thấy nếu như vậy thì sau này có thể Dư Thọ Nhân vẫn còn chỗ để hắn lợi dụng được. Viên đan dược sau khi đi vào trong cơ thể của Dư Thọ Nhân thì nhanh chóng bị hòa tan, Tiêu Phàm ngồi im trong xe, cũng không lập tức đi ra ngoài.

"Cắt cho ta!"

Tiêu Phàm cùng một lúc sử dụng cả niệm lực tinh thần và năng lực không gian. Vài sợi dây thần kinh ở trong dạ dày của Dư Thọ Nhân lập tức bị năng lực không gian cắt đứt. Với năng lực hiện giờ của Tiêu Phàm, bảo hắn ra mấy chiêu như Thứ Nguyên Trảm hay gì đó thì chắc chắn hắn không làm được, nhưng nếu bảo hắn dùng năng

lực không gian để cắt đứt những thứ mềm nhỏ như dây thần kinh thì không phải việc gì khó khăn. Mặc dù bây giờ Dư Thọ Nhân đã có tu vi ở cấp bậc Ám Kình viên mãn, nhưng mà thực lực của hắn ta yếu hơn Tiêu Phàm, niệm lực tinh thần của hắn ta càng yếu hơn Tiêu Phàm rất nhiều, thế nên hắn không thể cản nổi sự tấn công của Tiêu Phàm được.

“A!”

Bên trong căn biệt thự, Dư Thọ Nhân đột ngột hét lên một tiếng. Hắn cảm thấy dạ dày của bản thân đột nhiên rất đau.

“Cắt!”

Tiêu Phàm ra tay thêm một lần nữa, hắn làm đứt đoạn thêm mấy sợi dây thần kinh ở buồng tim của Dư Thọ Nhân. Cùng lúc đó, Tiêu Phàm đi xuống xe, hắn giả bộ làm một vẻ mặt nghi hoặc mà nhìn về phía biệt thự.

Chương 236: Thẻ

“Bạn học Tiêu Phàm, ngươi đến đây để làm gì vậy?”

Mấy người Lý Thành cũng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết phát ra từ trong biệt thự, họ nhanh chóng chạy đến bên cạnh Tiêu Phàm.

“A!!”

Từ trong biệt thự lại vọng ra tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế của Dư Thọ Nhân. Tiêu Phàm kinh ngạc nhìn về phía đám Lý Thành:

"Lý ca, các ngươi ở đây để làm gì vậy?”

Lý Thành không trả lời Tiêu Phàm, hắn trực tiếp đẩy cửa lớn của biệt thự mà đi thẳng vào trong, Lâm Thấm không đi vào trong theo mà nàng đứng canh chừng ngay bên cạnh Tiêu Phàm.

“Bạn học Tiêu Phàm, ngươi tới đây để làm gì vậy?”

Lâm Thấm hỏi lại một lần nữa. Tiêu Phàm lắc lắc đầu:

"Thực ra ta cũng không biết bản thân muốn đến đây để làm gì, tự nhiên ta nhớ đến bố mẹ ta thế nên ta bất giác đi tới đây, có lẽ là do ta muốn đánh hắn một trận cho thỏa đi."

"Tiêu Phàm, họ là ai? Ngươi không được phép tự tiện thuê người âm thầm đối phó với Dư Thọ Nhân đâu đấy."

Có hai người cảnh sát đi đến, họ cũng là những người đang âm thầm giám sát ở đây, do họ nghe thấy động tĩnh ở đây nên cũng nhanh chóng chạy qua xem thử. Lâm Thấm âm thầm cau mày, nàng lấy từ trong túi ra thẻ cảnh sát đưa cho người cảnh sát nhìn lớn tuổi hơn:

"Đều là người một nhà cả, chúng ta cũng đến đây để điều tra."

Người cảnh sát lớn tuổi hơn mở thẻ cảnh sát của Lâm Thấm ra kiểm tra, sau khi nhìn thấy thì con ngươi hắn chợt co rút lại. Hắn từng có một lần có cơ hội vô tình nghe người khác nhắc đến An Toàn Cửu Cục, người của An Toàn Cửu Cục chắc chắn đều không phải là những người mà một cảnh sát nhỏ bé như hắn có thể động vào được.

"Thẻ của ngài đây."

Hắn không dám xem lâu, liền nhanh chóng đem thẻ trả lại cho Lâm Thấm. Lâm Thấm nói:

"Các ngươi nhanh chóng tản đi đi, chúng ta tụ lại một chỗ như thế này rất thu hút sự chú ý của mọi người."

"Vâng!"

Vị cảnh sát lớn tuổi hơn nhanh chóng kéo người đồng nghiệp của mình rời đi. Lúc này Lý Thành cũng dìu Dư Thọ Nhân đi từ trong biệt thự đi ra, trong biệt thự này chỉ có một mình hắn ta, những lúc bình thường Dư Thọ Nhân cần tu luyện thì hắn ta mới tới đây ở mà thôi. Mặt Dư Thọ Nhân trắng bệch. Nhưng hắn vẫn tiếp tục cảm thấy từng cơn đau nhức kịch liệt ở trong cơ thể. Tiêu Phàm lại tiếp tục âm thầm ra tay, hắn một lần nữa làm đứt vài sợi dây thần kinh ở hai bên thận của Dư Thọ Nhân.

"A!!”

Dư Thọ Nhân đua đớn thống khổ mà kêu ầm lên. Lần này khoảng cách giữa hắn và Tiêu Phàm vẫn còn khoảng 10m, Lý Thành và Lâm Thấm cũng mới chỉ dừng ở cấp bậc Ám Kình, hai người họ đều không hề phát hiện ra điều gì bất thường.

“Chắc chắn đan dược có vấn đề rồi, đây là muốn đầu độc giết chết ta để bịt miệng hay sao?”

Trong đầu Dư Thọ Nhân xẹt qua một ý nghĩ. Hắn vừa mới uống đan dược xong thì cơ thể xuất hiện tình trạng như thế này, vậy nên hắn hoài nghi đan dược có vấn đề cũng là có căn cứ cả.

“Muốn ta chết ư? Vậy thì đừng trách ta kéo các ngươi xuống chết cùng ta!”

Trong mắt Dư Thọ Nhân lộ ra một tia điên cuồng, Tiêu Phàm nhìn chằm chằm Dư Thọ Nhân, hắn cảm thấy Dư Thọ Nhân chắc chắn biết được một số thứ, thế nhưng Dư Thọ Nhân mấp máy miệng một lúc mà vẫn không chịu nói ra bất cứ điều gì. Thần sắc của Tiêu Phàm có chút chán nản.

“Kể cả có bị dồn đến đường chết thì Dư Thọ Nhân cũng không dám để lộ thế lực sau lưng ra ngoài, có lẽ hắn ta lo sợ thế lực đứng sau kia sẽ đối phó với người nhà của hắn.”

Tiêu Phàm có chút tiếc nuối. Hắn không trực tiếp giết chết Dư Thọ Nhân là vì hắn cảm thấy Dư Thọ Nhân có thể sẽ khai ra thế lực đứng sau hắn ta là ai, thế nhưng hắn không ngờ rằng dưới tình huống như thế này rồi mà Dư Thọ Nhân vẫn không chịu mở miệng.

“Bây giờ ta rơi vào tay cảnh sát, thì cho dù ta không chịu khai ra bất cứ điều gì thì đám người Lục gia cũng sẽ nghi ngờ rằng ta đã khai ra điều gì đó, đến lúc đó ta chắc chắn chỉ còn 1 con đường chết.”

Dư Thọ Nhân thầm nghĩ trong lòng. Trong suy nghĩ của hắn thì mấy người Lục gia đang muốn dồn hắn vào đường chết, bây giờ hắn không những không chết mà còn bị cảnh sát bắt đi, nếu như

Lục gia biết được tin này thì sẽ nghĩ như thế nào?

“Lục gia, các ngươi thật độc ác, ta….ta không cam tâm “

Dư Thọ Nhân gào thét oán hận trong lòng. Nhưng mà dù cho hắn có không cam tâm đến mức nào đi chăng nữa thì hắn cũng hiểu rõ bản thân không còn bất cứ con đường nào để lựa chọn cả.

"Không cần ngươi dìu, tự ta có thể đi được.”

Dư Thọ Nhân hít sâu một hơi, sau đó quay qua nói với Lý Thành. Hắn cảm thấy Lý Thành và Lâm Thấm là cảnh sát, khí chất của họ hơi giống cảnh sát.”

Chương 237: Tra Xét Vụ Án

“Ừm.”

Lý Thành gật gật đầu. Hắn ta buông Dư Thọ Nhân ra, Dư Thọ Nhân không chút do dự mà tự đánh một chưởng thật mạnh vào đầu mình, Lý Thành thấy vậy nhanh chóng chạy đến ngăn cản.

“Oành!”

Kể cả là có Lý Thành chạy vào ngăn cản, nhưng Dư Thọ Nhân đánh ra đòn này cũng rất mạnh. Từ miệng, mũi của hắn đều chảy ra máu tươi. Dư Thọ Nhân ngay lập tức rơi vào hôn mê.

“Đáng chết.”

Sắc mặt Lý Thành rất khó coi, họ nhanh chóng đem Dư Thọ Nhân đưa vào trong xe của mình, Tiêu Phàm nhanh chóng lên xe, hắn lái xe đi theo sau xe của bọn Lý Thành. Qua khoảng 5 phút, xe của họ nhanh chóng đến được một bệnh viện gần đó.

"Hắn ta cần cấp cứu khẩn cấp.”

Lý Thành nói với bệnh viện. Dư Thọ Nhân được nhanh chóng đưa tới phòng cấp cứu, Tiêu Phàm đoán xác suất mà hắn ta tử vong không cao lắm, nhưng có khả năng cao hắn ta sẽ trở thành người

thực vật.

"Tiêu Phàm, hôm nay coi như số ngươi may mắn đó. Nếu như hôm nay ngươi vào trong biệt thự mà Dư Thọ Nhân đúng lúc đó sảy ra chuyện gì thì kể cả ngươi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch oan đâu."

Lý Thành nói với Tiêu phàm. Lâm Thấm nói:

"Lý ca, ta cảm thấy lúc đó Tiêu Phàm không cần phải tự mình minh oan đâu. Tên Dư Thọ Nhân này bản thân hắn đã chẳng quan tâm đến tính mạng của bản thân nữa rồi, có khi nào trước khi hắn đi chầu diêm vương thì sẽ cố gắng kéo theo một người đệm lưng không?

"Cũng có thể như thế lắm."

Lý Thành giờ nghe cũng thấy hơi sợ hãi. Họ là nghe lệnh cấp trên đến đây để điều tra, nếu như Tiêu Phàm chết thì lớn chuyện rồi. Bây giờ chỉ nói đến tình trạng hiện tại của Dư Thọ Nhân thôi cũng đã khiến bọn hắn đủ đau đầu rồi.

"Dư Thọ Nhân sảy ra chuyện gì vậy?"

Tiêu Phàm cố ý hỏi. Lý Thành nói:

"Hắn ta vừa mới ăn phải thứ gì đó, hình như thứ hắn ăn có vấn đề gì đó, có khả năng là thế lực phía sau lưng hắn muốn giết hắn diệt khẩu. Dư Thọ Nhân không dám không chết, thế nên lúc nãy hắn mới có ý định tự sát."

Vẻ mặt Lâm Thấm nặng nề:

"Tốt xấu gì thì hắn cũng là một ông chủ lớn có tài sản lên đến vài tỷ, bản thân hắn lại còn có tu vi cấp bậc Ám Kình, thế mà lại chỉ vì không muốn bị chúng ta dẫn đi mà tự sát. Lý ca, với thực lực của chúng ta sợ rằng không đủ để tra xét vụ án này rồi."

Trước đó bọn hắn còn chưa biết chuyện Dư Thọ Nhân là võ giả có tu vi cấp bậc Ám Kình, nhưng khi nãy Dư Thọ Nhân ra tay thì họ đã lập tức phán đoán được ra. Thực lực của Dư Thọ Nhân còn cao hơn Lâm Thấm, thực lực của hắn ta ngang bằng với Lý Thành, đều

là Ám Kình viên mãn.

“Ừm.”

Lý Thành gật nhẹ đầu. Có thể ép Dư Thọ Nhân đến bước đường này thì sau lưng hân chắc chắc là một thế lực rất đáng sợ. Kể cả có là võ giả cấp bậc Hóa Kình cũng chưa chắc có thể có năng lực lớn đến vậy.

“Ta sẽ kiểm điểm báo cáo lại chuyện sảy ra ngày hôm nay với cấp trên.”

Lý Thành hít sâu một hơi nói:

"Tiêu Phàm, vụ án của bố mẹ ngươi phức tạp hơn những gì chúng ta nghĩ rất nhiều, nhưng mà An Toàn Cửu cục chúng ta nhất định có thể tra được ra.”

…

Sau khi Tiêu Phàm rời đi, Lý Thành nhanh chóng báo cáo vụ án này với cấp trên.

“Lão Ngụy, giờ này rồi mà ngươi còn gọi điện cho ta là có việc gấp gì thế?”

Lục Chí Hằng nhận được một cuộc gọi từ một vị cục phó của An Toàn Cửu cục, sắc mặt hắn nghiêm túc hỏi. Ở phía đầu kia điện thoại, Ngụy Chấn Hoa trầm giọng đáp:

“Chí Hằng, việc mà ngươi nhờ ta giúp có chút tiến triển rồi, có khả năng cao việc này liên quan đến một đại gia tộc võ thuật. Chủ tịch tập đoàn Trường Không, Dư Thọ Nhân có khả năng có dính líu tới vụ án này, bản thân hắn ta có tu vi cấp bậc Ám Kình. Khoảng 15 phút trước hắn uống đan dược xong sau đó sảy ra chuyện, giờ đã được đưa tới bệnh viện rồi.”

Lục Chí Hằng cau chặt mày lại, Tiêu Phàm chỉ là một người bình thường mà thôi, vụ án của bố mẹ hắn ta làm sao có thể liên quan đến đại gia tộc võ thuật được, bọn họ rảnh rỗi đến vậy hay sao?

“Lão Ngụy, nếu thật sự có liên quan đến đại gia tộc võ thuật, vậy

thì đây đúng là nhiệm vụ của An Toàn Cửu cục các ngươi rồi. Vậy thì để cho các đồng chí cảnh sát địa phương về nghỉ ngơi đi. Vụ án này để cho các ngươi toàn quyền tiếp quản điều tra."

Lục Chí Hằng mở miệng nói. Ngụy Chấn Hoa đáp:

"Các đại gia tộc võ thuật đều có sức ảnh hưởng rất lớn, nếu chúng ta tham gia điều tra sâu vào vụ án này thì sợ là sẽ có liên lụy không nhỏ đến xung quanh, có thể có ảnh hưởng đến cả Lục gia của các ngươi đấy. Bản thân chúng ta thì không lo sợ gì cả, công việc của chúng ta chính là điều tra những chuyện như vậy, nhưng từ xưa đến nay Lục lão gia đều bài xích võ giả, nhưng mà nếu không có sự bảo hộ của võ giả thì e là các ngươi có thể sẽ gặp nguy hiểm."

Lục Chí Hằng nghiêm giọng nói:

"Chúng dám?!"

Chương 238: Nói Chuyện

Ở đầu kia điện thoại, Ngụy Chấn Hoa trầm mặc một lúc rồi đáp:

"Chí Hằng, ngươi nên hiểu rằng một khi mà chúng ta ép các đại gia tộc võ thuật đến đường cùng, thì chuyện gì bọn hắn cũng có thể làm ra được cả."

"Chẳng nhẽ chỉ vì lí do như thế mà chúng ta không tra vụ này nữa hay sao? Kể cả chúng có là đại gia tộc võ thuật đi chăng nữa thì chúng cũng phải tuân thủ pháp luật của H quốc chúng ta!"

Lục Chí Hằng lạnh giọng nói. Ngụy Chấn Hoa đáp:

"Chí Hằng, việc điều tra thì tất nhiên là chúng ta vẫn tra, việc đại gia tộc võ thuật làm bậy như vậy nếu ta còn không tra vậy thì còn cần An Toàn Cửu cục chúng ta làm gì nữa chứ? Ý của ta là, ngươi có thể nói chuyện thử với Lục lão gia một tiếng trước thử xem liệu có thể để vài cao thủ võ thuật đến bảo vệ hay không, kể cả ngươi cũng nên có thêm vài cao thủ đến bảo vệ. Nếu Lục lão gia sảy ra bất cứ vấn đề gì thì chúng ta cũng có trách nhiệm không nhỏ."

Lục Chí Hằng cau chặt mày, bởi vì ngày trước có một số chuyện sảy ra, thế nên dẫn đến việc Lục Bách Xuyên rất bài xích các võ giả, nếu bây giờ muốn hắn đến thuyết phục Lục Bách Xuyên thì sợ rằng rất khó khăn.

“Ta sẽ thử nói chuyện với bố của ta.”

Ngắt điện thoại, Lục Chí Hằng cảm thấy đầu hắn đau nhức. Hắn là người hiểu rất rõ bố hắn bài xích võ giả đến mức nào. Trước đây hắn từng âm thầm sắp xếp hai võ giả đến để bảo vệ Lục Bách Xuyên, nhưng kết quả là sau khi bị phát hiện thì bị phạt quỳ hai ngày trước bài vị tổ tiên. Không phải hắn bị phạt quỳ, mà là Lục Bách Xuyên tự mình quỳ hai ngày. Trong hai ngày đó, Lục Bách Xuyên không uống một ngụm nước nào cả, sau đó đại trưởng lão đến khuyên mới khuyên được hắn ta đi ra ngoài.

“Có lẽ ta có thể thử cách này.”

Lục Chí Hằng thầm nghĩ.

“Chuẩn bị cho ta một chiếc trực thăng, ta phải đến Z thành một chuyến.”

Lục Chí Hằng đi ra ngoài, phân phó với cảnh vệ của hắn.

“Vâng.”

Vài tiếng sau, Lục Chí Hằng đến Z thành, lúc này đã là nửa đêm, nhưng sau khi suy nghĩ một hồi thì hắn vẫn quyết định đến tiểu khu Tử Kinh gõ cửa.

"Chí Hằng, ngươi đến đây từ khi nào vậy?”

Mẹ của Lục Chí Hằng mở cửa nghi hoặc hỏi, nàng nhìn thời gian trên điện thoại, bây giờ đã là 1 giờ sáng rồi. Lục Chí Hằng nói:

“Mẹ, có phải bố ngủ rồi không?”

“Hắn ta ngủ từ sớm rồi.”

Lục Chí Hằng nói:

“Vậy thì ta ngủ một giấc trước đã, sáng sớm ngày mai nói chuyện với ông ấy sau vậy.”

“Có chuyện gì thế?”

Lục Bách Xuyên đi từ trong phòng ngủ ra nói.

"Hai bố con các ngươi nói chuyện đi.”

Mẹ của Lục Chí Hằng quay về phòng ngủ, nàng biết nếu giờ này rồi mà Lục Chí Hằng còn đến đây thì khả năng lớn là có chuyện bí mật nào đó muốn trao đổi, thế nên nàng quay về phòng ngủ tránh mặt đi thì vẫn tốt hơn.

“Ngồi đi.”

Lục Bách Xuyên ngồi vào ghế sofa, Lục Chí Hằng đến ngồi cạnh bên cạnh hắn.

“Bố, là như thế này…“

Lục Chí Hằng đem mọi việc nói lại một lượt.

“Bố, nếu không có cao thủ võ thuật đi theo bảo vệ thì có lẽ ngươi cần phải trở về, mà có lẽ Ấu Vi sẽ không nên theo ngươi trở về đâu, bây giờ để nàng trở về sẽ rất nguy hiểm cho nàng. Hay là vụ án này chúng ta gác lại, không tra nữa. Nhưng mà bây giờ Dư Thọ Nhân đã sảy ra chuyện rồi, cho dù chúng ta không tra nữa thì rất có thể tên đứng đằng sau vẫn sẽ có hành động.”

Lục Chí Hằng lo lắng nói. Lông mày Lục Bách Xuyên cau chặt lại, qua một luc sau hắn nói:

“Vậy ngươi sắp xếp người đến bảo vệ đi, ta lớn tuổi rồi, sống chết đã không còn quan trọng nữa, nhưng Ấu Vi vẫn còn trẻ. Nhớ sắp xếp hai cao thủ giới tính nữ bên cạnh để bảo vệ nàng, nàng nhất định không được sảy ra bất kì chuyện gì.”

Lục Chí Hằng hơi bất ngờ. Hắn không ngờ rằng chỉ cần hắn nhắc đến Tô Ấu Vi là Lục Bách Xuyên lại có thể dễ dàng đồng ý với yêu cầu của hắn đến như vậy.

“Tại sao đại gia tộc võ thuật lại muốn nhắm vào bố mẹ của Tiêu Phàm?”

Lục Bách Xuyên nghi hoặc hỏi. Lục Chí Hằng nói:

“Bố, việc này thì ta không rõ lắm, những đồng chí ở An Toàn Cửu cục cũng đã hỏi qua Tiêu Phàm rồi, bản thân hắn ta cũng có lẽ không biết nguyên nhân đâu.”

Lục Bách Xuyên trầm giọng nói:

“Nhớ nói mấy đồng chí ở An Toàn Cửu cục nhanh chóng tra xét vụ án này đấy.”

Lục Chí Hằng gật gật đầu.

“Bố, bây giờ cũng muộn lắm rồi, ngươi về phòng nghỉ ngơi đi.”

Lục Bách Xuyên đứng dậy:

"Ngươi cũng ở lại đây ngủ một đêm đi, ngày mai có thể đến gặp Ấu Vi một tẹo, người cậu như ngươi mà vẫn chưa đến gặp nàng lần nào đâu đấy. Nhớ chuẩn bị chút quà gặp mặt, tốt xấu gì thì ngươi cũng là trưởng bối.”

Nói xong, Lục Bách Xuyên quay về phòng ngủ.

"Ta nên chuẩn bị quà gì chứ?”

Lục Chí Hằng vò vò tóc, mấy việc chọn lựa quà cáp này không phải là sở trường của hắn. Sáng ngày hôm sau, Tiêu Phàm nhận được cuộc gọi từ Lương Võ, Lương Võ muốn hẹn gặp hắn.

Chương 239: Ăn Mừng

“Đội trưởng Lương.”

Tiêu Phàm và Lương Võ hẹn gặp mặt ở trong một quán trà.

“Tiêu Phàm, ngồi đi.”

Lương Võ gọi Tiêu Phàm. Tiêu Phàm vừa ngồi xuống Lương Võ đã rót cho Tiêu Phàm một ly trà, giọng hắn tràn đầy ý xin lỗi:

"Tiêu Phàm, e là ta không thể thực hiện lời hứa điều tra vụ án của bố mẹ ngươi cho ngươi rồi. Thật sự rất xin lỗi."

Tiêu Phàm nói:

"Đội trưởng Lương, có phải người của An Toàn Cửu cục đã đến và tiếp nhận vụ án từ tay các ngươi rồi không?"

Lương Võ bất ngờ nhìn về phía Tiêu Phàm:

"Tiêu Phàm, ngươi biết đến An Toàn Cửu cục ư?"

"Ừm."

Tiêu Phàm gật gật đầu. Lương Võ thở phào một hơi, hắn còn đang suy nghĩ giải thích thế nào cho Tiêu Phàm hiểu đây.

"Tiêu Phàm, cấp bậc vụ án của bố mẹ ngươi được nâng lên rồi, bây giờ nó đã thuộc phạm vi quản lí của An Toàn Cửu cục, những người cảnh sát bình thường như chúng ta không có đủ năng lực để xử lí. Xin lỗi ngươi."

Lương Võ nói. Tiêu Phàm đáp:

"Đội trưởng Lương, ngươi nói gì thế, không phải các ngươi đã điều tra ra được Dư Thọ Nhân đó hay sao? Bây giờ chúng ta biết được Dư Thọ Nhân thì chúng ta cũng có thể tra được ra kẻ đứng sau hắn ta rồi."

Lương Võ khẽ thở dài một hơi. Bọn họ điều tra ra Dư Thọ Nhân cũng là nhờ công của Lê Nhã. Tất nhiên sau đó khi đối phó với Dư Thọ Nhân thì họ ít nhiều gì cũng có tra ra vài thứ, những thứ đó bọn họ đều đã giao cho người của An Toàn Cửu cục, có lẽ chúng cũng sẽ giúp ích được một chút.

"Tiêu Phàm, tóm lại vụ án này chúng ta vẫn chưa tra được ra, đây là Lương Võ ta nuốt lời, không giữ được lời đã hứa với ngươi. Hôm nay không thể uống rượu, vậy ta lấy trà thay rượu đền tội với ngươi."

Tiêu Phàm nâng ly trà trong tay lên rồi nói.

"Đội trưởng Lương nói vậy là nặng lời rồi, thật sự là mọi chuyện không đến mức đó đâu."

Tiêu Phàm vội vàng nói. Lương Võ vẫn cố chấp nâng ly trà hướng về phía Tiêu Phàm, Tiêu Phàm đành bất lực mà nâng ly lên cụng ly với hắn:

"Các ngươi đã làm mọi thứ tốt nhất trong năng lực có thể rồi. Thật sự rất cảm ơn."

Cả hai người đều một hơi uống cạn.

"Tiêu Phàm, ta nghe nói hôm qua ngươi đến chỗ của Dư Thọ Nhân, ngươi nhất định không được xúc động làm bừa nhé, vụ án của bố mẹ ngươi chắc chắn An Toàn Cửu cục sẽ có thể tra ra được thôi."

Lương Võ nói. Tiêu Phàm gật gật đầu:

"Đội trưởng Lương, tên khốn Dư Thọ Nhân đó bây giờ như thế nào rồi? Chúng ta có tìm được chứng cứ gì có ích ở nhà hay công ty của hắn hay không?"

Lương Võ nói:

"Lúc đó các đồng chí ở An Toàn Cửu cục vội vàng rời đi, người của chúng ta chỉ tìm thấy một chiếc điện thoại dự phòng ở biệt thự của hắn. Nhưng mà chúng ta bây giờ đã không còn thẩm quyền để điều tra nữa, chiếc điện thoại đó cũng đã được giao lại cho người của An Toàn Cửu cục rồi."

Lương Võ tiếc nuối nói, nếu để cho hắn tiếp tục điều tra thì hắn tin rằng bản thân có thể tra ra điều gì đó.

…

Sau khi tạm biệt Lương Võ, Tiêu Phàm thở phào một hơi, việc Lương Võ chịu giao vụ án này ra cũng rất tốt. Vài năm nay hắn hay cùng Lương Võ nói chuyện qua lại nhiều, quan hệ của hai người cũng không tồi, mà trước đó Lương Võ còn từng bị ám sát, nếu

như để hắn ta tiếp tục điều tra vụ án này thì sẽ đem đến cho hắn ta nguy hiểm.

"Tít tít."

Đúng lúc này điện thoại của Tiêu Phàm reo lên, là Triệu Tông Tường gọi đến.

"Tống giám đốc Triệu, có phải là nhà kho đã xây xong rồi không?"

Tiêu Phàm nghe điện thoại hỏi, thời gian thi công của nhà kho cũng chỉ kéo dài 2 tháng, mà thời gian mấy người Trình Hưng Quốc đến huyện thành cũng đã được hơn 1 tháng rồi. Triệu Tông Tường nói:

"Tiêu thiếu gia, nhà kho thì còn cần phải thêm 3 4 ngày nữa có lẽ mới hoàn thành được, bây giờ mọi người đang nhanh chóng hoàn thành nốt những bước cuối cùng của việc trang trí sửa chữa. Các đồ gia dụng gì đó cũng sẽ được đem đến bày vào trong mấy ngày này,chúng ta còn để vào đó không ít vật dụng dùng trong cuộc sống nữa."

Hai mắt Tiêu Phàm sáng lên, cuối cùng cũng chỉ còn có 3 4 ngày nữa là nhà kho xây xong rồi, tiến độ cũng không tồi. Căn nhà kho này đối với hắn mà nói rất quan trọng, sau này hắn có thể để áo giáp do phía bên Dương Vĩnh An làm ra vào đây, hắn còn có thể bỏ vào đây súng và các thứ khác nữa. Sau này cũng tiện cho hắn mua thêm nhiều vật dụng khác nữa.

"Vậy tổng giám đốc Triệu, ngươi gọi đến đây là để..."

Tiêu Phàm hỏi. Triệu Tông Tường nói:

"Tiêu thiếu gia, là như thế này, người của ta nhìn thấy có người lén lén lút lút ở xung quanh biệt thự của ngươi, người của ta đến để ngăn cản thì bị bọ họ đánh cho bị thương cả rồi. Hình như đối phương đều không phải người bình thường, Tiêu thiếu gia cần phải chú ý một chút nhé."

Chương 240: Chưa Tra Được Hung Thủ

Sắc mặt Tiêu Phàm hơi thay đổi. Nếu Triệu Tông Tường đã nói đối phương không phải người bình thường, vậy thì khả năng cao bọn họ là võ giả, không biết liệu có phải là người của Trương gia tiếp tục đến gây sự hay không. Trước đây Diệp Phi đã từng cảnh cáo qua người của Trương gia, nhưng lần đó Trương gia bị lỗ lớn, chân của Trương Vạn Hùng còn bị đánh gãy, thế nên việc Trương gia âm thầm tìm người đến để gây chuyện với hắn cũng là chuyện hoàn toàn có khả năng sảy ra. Có lẽ Trương gia đã nghe nói hoặc tra ra được việc hắn chỉ là người bình thường. Kể cả Trương gia có làm cho hắn chết hoặc tàn phế thì chỉ cần Diệp Phi không tìm ra chứng cứ, vậy thì Diệp gia cũng không thể làm gì Trương gia cả.

“Người bên đối phương bây giờ ở đâu rồi?”

Tiêu Phàm hỏi. Triệu Tông Tường nói:

“Sau khi đối phương đánh người của ta xong thì bỏ đi rồi. Ta đã cho người kiểm tra camera giám sát, camera giám sát có quay lại được bộ dạng của đối phương. Bây giờ ta sẽ gửi ảnh chụp của đối phương cho ngươi.”

Sau khi cúp điện thoại, Triệu Tông Tường nhanh chóng gửi cho Tiêu Phàm một tấm ảnh.

“Đại thần, ngươi có thể tra giúp ta xem đây là ai hay không?”

Tiêu Phàm nhanh chóng gửi tấm ảnh cho đại thần hacker. Kì thi cuối kì đã kết thúc rồi, bây giờ Tô Ấu Vi đang ở trong nhà học tập về những kiến thức hacker mới nhất.

“Đợi ta một chút.”

Sau khi nhận được tin nhắn từ Tiêu Phàm, Tô Ấu Vi nhanh chóng bắt tay vào tra xét. Chỉ trong vòng 2 phút ngắn ngủi, Tô Ấu Vi đã tra ra rồi, nhưng nàng cố ý chờ khoảng 10 phút sau mới gửi tin tức lại cho Tiêu Phàm, nếu như nàng chỉ trong 2 phút mà đã gửi tin tức lại thì sẽ để lộ thực lực thật mất.

“Tư Đồ Lễ.”

Trong mắt Tiêu Phàm có ánh sáng lấp lóe.

"Không ngờ tên Tư Đồ Lễ này lại có hôn ước với Trương Nhân, đây có lẽ là Trương Nhân đem chuyện này nói với hắn ta, thế nên hắn ta đến đó để trút giận thay cho Trương Nhân."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

"Đại thần không hổ là đại thần, chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà ngươi có thể tra ra nhiều thông tin đến thế, ta cảm thấy với thực lực của đại thần thì cả cái H quốc này cũng không có bao nhiêu người có thể so sánh được đâu. Đại thần, ngươi gửi số tài khoản cho ta đi, ta chuyển trước cho ngươi 100 vạn, sau này nếu như đại thần tiếp tục giúp đỡ ta thì ta có thể trả cho ngươi nhiều tiền hơn nữa."

Tiêu Phàm trả lời.

"Vụ án của bố mẹ ngươi vẫn chưa tra ra được hung thủ, thế nên ta tạm thời không thu tiền của ngươi. Đợi vụ án này kết thúc rồi ngươi xem mà trả sau cũng được, dù sao thì ngươi cũng không thiếu một chút tiền này mà."

Tiêu Phàm nhanh chóng nhận được tin nhắn trả lời. Bây giờ Tô Ấu Vi không tiện nhận tiền của Tiêu Phàm. Nàng không thể gửi cho hắn số tài khoản của bản thân được, mà nếu như bây giờ nàng dùng số tài khoản của người khác, sau đó chuyển tiền về lại tài khoản của mình thì trong tài khoản của nàng sẽ tự nhiên có 100 vạn lai lịch không rõ ràng.

"Vậy được, ta sẽ làm theo lời ngươi nói. Ta đảm bảo đến lúc đó sẽ làm đại thần hài lòng."

Tiêu Phàm trả lời lại. Nếu như năng lực của đối phương có thể giúp ích cho hắn, vậy thì sau này bảo hắn trả 1000 vạn cũng không thành vấn đề. Khoảng một tiếng rưỡi sau, Tiêu Phàm đến huyện Lôi Sơn, bên ngoài biệt thự của hắn cũng không có dấu vết có người cố gắng đột nhập vào.

"Tổng giám đốc Triệu, ta tới huyện Lôi Sơn rồi. Bây giờ ta muốn đến chỗ nhà kho để xem qua một chút, ngươi có thể tìm một người đến đưa ta qua đó không, bây giờ ta đang ở biệt thự."

Tiêu Phàm gọi điện thoại cho Triệu Tông Tường. Triệu Tông Tường cười nói:

“Bây giờ đúng lúc Hữu Tài đang có thời gian rảnh rỗi, để ta bảo hắn đưa ngươi qua đó, Tiêu thiếu gia, nếu như ngươi đến nhà kho xem qua mà thấy chỗ nào không vừa ý thì ngươi cứ nói, ta sẽ cho người sửa lại.”

“Được.”

Không bao lâu sau, Triệu Hữu Tài đã tới nơi rồi.

"Tiêu ca, ngươi đổi xe rồi à? Chiếc xe này có vẻ không hợp với thân phận của Tiêu thiếu gia nha.”

Triệu Hữu Tài nhìn chằm chằm về chiếc Wey 300 của Tiêu Phàm. Tiêu Phàm nhàn nhạt nói:

"Ấu Vi mua tặng cho ta đó.”

Triệu Hữu Tài ngượng ngùng đáp:

"Hóa ra đây là xe của chị dâu mua tặng cho ngươi à, thế thì chắc chắn là hợp đến không thể hợp hơn rồi. Tiêu ca, bố ta dặn ta đến đây để đón ngươi đến chỗ nhà kho, hay là ngươi ngồi xe của ta để đi đến đó đi. Ở đó còn đang trong quá trình thi công, bụi bặm rất nhiều, nếu Tiêu ca đi xe đến đó thì sẽ làm bẩn xe mất.”

Tiêu Phàm lắc lắc đầu:

"Ngươi tự lái xe của ngươi, ta tự lái xa của ta đi, ta thấy ta ngồi xe của mình thì thoải mái hơn nhiều, ngươi ngày nào cũng lái chiếc xe này mà eo cũng chịu được à?”

Khoảng 20 phút sau, Tiêu Phàm đến được vùng gần nhà kho. Trước đây cả khu này chỉ là một vùng đất hoang vu hẻo lánh, bây giờ đã có bọn họ đã xây dựng một nhà kho to lớn ở đây.

Chương 241: Đề Xuất

“Triệu thiếu gia.”

Bảo an của nhà kho vừa nhìn thấy xe của Triệu Hữu Tài đi đến đã vội vàng mở cửa cho xe của hắn đi qua. Xe của Tiêu Phàm cũng theo đó mà đi vào trong.

"Tiêu ca, tường này chính là tường phòng chống đạn pháo, kể cả có dùng bom nổ thì cũng chưa chắc đã nổ được bức tường này đâu.”

Triệu Hữu Tài đi đến gần một bức tường nói. Bức tường này được đổ xi măng, dày khoảng 1 mét, Triệu Hữu Tài đứng cạnh bức tường vừa to vừa dày như này làm cho nhìn hắn trông càng nhỏ bé. Tiêu Phàm tiến lại gần, hắn tập trung long khí vào ngón tay rồi ấn vào tường, trên tường liền hiện ra một vết hằn nông nông.

“Tiêu ca, ngươi....”

Triệu Hữu Tài vô cùng kinh ngạc mà nhìn về phía Tiêu Phàm. Hắn hiểu rõ ràng bức tường xi măng này kiên cố đến mức nào, kể cả ngươi có dùng búa sắt đập mạnh vào tường thì cũng rất khó để lại bất kì dấu vết gì. Thế mà Tiêu Phàm chỉ ấn một ngón tay vào thôi cũng đã đủ để tạo thành vết trên tường rồi.

“Bức tường này công nhận chất lượng không tồi.”

Tiêu Phàm hài lòng gật gật đầu. Bây giờ tu vi của hắn đã ở cấp bâch Hóa Kình, một cái ấn này của hắn cũng đã nặng khoảng hơn 1 tấn rồi. Dù sao thì thời gian cũng không lâu lắm, bức tường xi măng này vẫn còn có thể nâng cấp thêm nữa.

"Tiêu ca, ngươi xem cả cánh cửa này nữa, nó được làm từ sắt nguyên chất, trọng lượng của cả cánh cửa này phải hơn 10 tấn, kể cả có là chiếc xe tải nặng vài chục tấn đâm vào đây thì cũng không có vấn đề gì cả, cánh cửa này đều có thể chịu được. Hơn nữa cánh cửa này là cửa kép, đằng sau cánh cửa này còn có một cánh cửa giống y chang vậy nữa. Nếu như lớp cửa đầu tiên bị người khác cố tình phá hư, vậy thì sẽ có một lớp cột chống va đập tự động dưới từ dưới đất cách đó nửa mét chồi lên. Mấy chiếc cột đó có thể phòng chống xe muốn đâm vào để phá cửa, còn lớp cửa thứ 2 sẽ phòng người nào muốn tiến vào.”

Triệu Hữu Tài nhanh chóng giới thiệu cho Tiêu Phàm, dạo gần đây hắn hay ở bên này nên hiểu tương đối rõ.

“Không tồi.”

Tiêu Phàm gật gật đầu. Tiêu Phàm đi theo Triệu Hữu Tài dạo quanh cả nhà kho một vòng. Triệu Tông Tường đã mời một chuyên gia thiết kế đến để thiết kế căn nhà kho này, thế nên hệ thống bảo vệ của cả căn nhà kho đều rất tốt. Tất cả các phương diện của căn nhà kho bây giờ đều tốt hơn rất nhiều so với yêu cầu của hắn. Kể cả sau này bên ngoài có ngập tràn toàn khi độc thì hắn trốn trong nhà kho này cũng sẽ sống thêm được không ít thời gian

“Tiêu ca, ngươi cảm thấy thế nào? Nếu như ngươi có chỗ nào không hài lòng thì có thể đề xuất, để ta bảo công nhân tranh thủ thời gian sửa đổi lại.”

Triệu Hữu Tài nói. Tiêu Phàm mỉm cười:

"Thế này là đã rất tốt rồi, ta rất hài lòng. Đúng rồi, ở đây còn cần cần được lắp đặt mạng, nhưng bên trong nhà kho không được phép lắp đặt bất kì camera giám sát nào hết.”

"Được ạ, được ạ.”

Triệu Hữu Tài gật đầu:

"Hiện tại ta không hề lắp đặt bất cứ chiếc camera nào trong nhà kho này cả, còn bên ngoài thì ngày mai ta sẽ lắp camera, mỗi một ngóc ngách đều cần có để đảm bảo an toàn. Tiêu ca, ngươi có đi tham gia họp lớp cấp 3 hay không?”

Tiêu Phàm ngơ ngác:

“Họp lớp cấp 3?”

Triệu Hữu Tài nói:

“Bây giờ đang là kì nghỉ, mọi người đều có thời gian rảnh, hôm qua có một người đề xuất việc họp lớp ở trong nhóm chat, cũng có không ít người đồng ý tham gia rồi, thời gian họp lớp mà mọi người đề xuất chính là ngày mai.”

Tiêu Phàm đăng nhập QQ, có rất nhiều tin nhắn nhảy ra. Bây giờ hắn chủ yếu là dùng wechat, còn QQ thì khoảng một tuần hắn mới đăng nhập vào một lần.

“Mọi người thảo luận cũng rôm rả ghê.”

Tiêu Phàm vào xem tin nhắn ở trong nhóm chat. Trong mắt hắn lộ ra một tia hồi ức, hồi đó hắn cũng quen được một số bạn học không tồi, nhưng sau đó bố mẹ hắn sảy ra chuyện, hắn cũng trở nên lầm lì ít nói, không quan tâm đến mọi người xung quanh nữa.

“Tiêu ca, bây giờ nếu như ngươi lái chiếc Veneno đến đó tham gia họp lớn, chắc có không ít người bị dọa cho hết hồn đâu, hi hi.”

Triệu Hữu Tài nói. Giọng Tiêu Phàm không vui đáp:

"Lâu lắm không gặp mặt, mọi người gặp nhau ăn bữa cơm cũng tốt. Những lúc như này mà ta đến chỉ để khoe mẽ thì không hay đâu. Ngày mai ta sẽ tham gia buổi họp lớp, đến lúc đó ngươi đừng ăn nói linh tinh đấy.”

…

Tại Z thành, Tư Đồ Lễ đến bên ngoài tiểu khu Tử Kinh. Hắn ta đã tra ra được Tô Ấu Vi chính là bạn gái của Tiêu Phàm, hơn nữa Tô Ấu Vi còn vô cùng xinh đẹp.

"Tiêu Phàm à Tiêu Phàm, nếu như ngươi đã dám đánh Trương Nhân, vậy đừng trách ta đối xử không khách khí với bạn gái của ngươi.”

Trên mặt Tư Đồ Lễ lộ ra một nụ cười tà dị. Bản thân hắn là một võ giả, hơn nữa sở trường của hắn còn là thôi miên, thế nên kể cả bây giờ hắn có trở trò gì với Tô Ấu Vi thì hắn cũng có thể làm cho Tô Ấu Vi quên sạch trơn mọi chuyện. Thậm chi hắn còn có thể để lại ám thị, làm cho Tô Ấu Vi chủ động chia tay với Tiêu Phàm.

Chương 242: Đừng Mất Công Phản Kháng Làm Gì

“Đội trưởng, có một kẻ lạ mặt đang tiếp cận tòa nhà số 8.”

Trong một góc tối, có người nhỏ giọng nói. Bây giờ mấy người Lục Bách Xuyên cũng đang sống ở đây, thế nên ở xung quanh đây có rất nhiều cảnh vệ ngầm âm thầm bảo vệ, hơn nữa tòa nhà số 8 mà Tô Ấu Vi đang ở cũng là nơi trọng điểm bọn họ cần bảo vệ.

“Thiên Nhãn, ngươi phụ trách tra rõ thân phận của đối phương. Mân Côi, ngươi đề cao cảnh giác lên hơn nữa cho ta, chúng ta nhất định không thể để Tô Ấu Vi sảy ra bất kì chuyện gì hết. Vô Thường, ngươi nhanh chóng tìm một điểm để có thể tập kích đánh lén, Mân Côi, nếu như bên đó cần người tiếp ứng thì ngươi hay lập tức ra tay ngay.”

Đội trưởng âm thầm ra mệnh lệnh.

“Vâng!”

Nhanh chóng có tiếng đáp lại từ trong mic đeo tai của đội trưởng. Thiên Nhãn là cao thủ máy tính của quân đội, hắn nhanh chóng tra ra được thân phận của Tư Đồ Lễ.

“Đội trưởng, cảnh báo cấp 1. Đối phương chính là Tư Đồ Lễ, là võ giả cấp bậc Ám Kình, năm nay 29 tuổi, sở trường của hắn là thôi miên, một giờ trước hắn vừa mới đi qua huyện Lôi Sơn.”

Tư liệu ở bên trong mạng lưới thông tin của quân đội có rất nhiều thông tin, thế nên Thiên Nhãn nhanh chóng có thể tra ra được thông tin. Mà lúc này Tư Đồ Lễ đã đi đến tầng 10. Hắn đi đến cầu thang ở giữa rồi nhanh chóng đi bộ lên. Lúc này ở tầng 20, Mân Côi đang đứng trước cửa phòng mình, nàng điều chỉnh nhịp thở bà nhịp tim của chính mình chậm lại, sau đó tập trung nghe ngóng tình hình ở bên ngoài.

“Hắn ta đúng thật là nhắm vào Tô Ấu Vi mà đi đến đây.”

Trong mắt Mân Côi lóe lên một tia sáng lạnh, nàng nghe thấy tiếng mở cửa ở chỗ cầu thang.

“Mục tiêu của đối phương là Tô Ấu Vi.”

Mân Côi dùng điện thoại gửi tin nhắn đi. Nàng không giống như

những người khác, nàng là người của An Toàn Cửu cục, nàng cũng là võ giả cấp bậc Ám Kình giống như Tư Đồ Lễ. Thế nên sau khi gửi tin nhắn đi, nàng liền mở cửa đi ra bên ngoài.

“Anh này, ngươi tìm Ấu Vi à?”

Mân Côi mở miệng hỏi. Trong lòng Tư Đồ Lễ thầm mắng, tự nhiên lại có một người ở đâu ra bắt gặp hắn.

“Đúng vậy, ta đến đây để tìm Ấu Vi, mỹ nữ, ngươi là hàng xóm của Ấu Vi à?”

Tư Đồ Lễ nói. Mân Côi gật gật đầu:

“Anh đẹp trai, ngươi cũng là người đang muốn theo đuổi Ấu Vi à? Ấu Vi bây giờ đã là hoa đã có chủ rồi, hơn nữa đối phương là một người rất giàu có, ta cảm thấy ngươi chẳng có tí hy vọng nào đâu. Ngươi cảm thấy tỷ tỷ đây như thế nào?”

Tư Đồ Lễ cười nói:

"Ta vẫn thích mẫu người như Ấu Vi hơn.”

“Một em gái trẻ tuổi xinh đẹp như vậy ai mà không thích cơ chứ? Vẫn là do tỷ tỷ ta đây già mất rồi.”

Mân Côi lắc lắc đầu nói:

“Bây giờ có lẽ Ấu Vi đang ở trong nhà đấy, ngươi không ấn chuông cửa à?”

Tư Đồ lễ ho nhẹ một tiếng:

"Ta vẫn chưa nghĩ ra lát nữa nên nói gì với Ấu Vi cả.”

“Ừm, ta có thể hiểu được cho ngươi. Ai đứng trước người con gái trong lòng mình thì cũng thường sẽ xuất hiện tình trạng như vậy đấy.”

Mân Côi gật gật đầu. Thang máy nhanh chóng đi từ tầng trên xuống. Khi cửa thang máy vừa mở, có ba người lập tức xông ra, họ cầm súng nhắm thẳng vào Tư Đồ Lễ. Mân Côi cười duyên nói:

"Tư Đồ Lễ, ngươi đừng mất công phản kháng làm gì, tỷ tỷ ta đây chính là người của An Toàn Cửu cục, ta cũng là võ giả cấp bậc Ám Kình giống như ngươi, mà tài bắn súng của họ cũng rất tốt đó."

Tư Đồ Lễ bị dọa đến tái mét mặt mày. Đây là sảy ra chuyện gì vậy? Kể cả Tiêu Phàm có là kẻ có tiền đi chăng nữa, thì tại sao bên cạnh Tô Ấu Vi lại có cao thủ của An Toàn Cửu cục, hơn nữa ở đây lại còn có cả cảnh vệ được trang bị súng âm thầm bảo vệ?

"Các ngươi hiểu nhầm rồi, ta chỉ thấy Tô Ấu Vi xinh đẹp nên mới muốn theo đuổi nàng mà thôi, chẳng nhẽ ta làm như vậy cũng là sai hay sao?"

Tư Đồ Lễ vội nói. Mân Côi móc ra còng số 8 từ trên người mình ra rồi nói:

"Bây giờ ngươi cứ đi theo chúng ta đã, đợi thêm một lát nữa rồi ngươi tự tìm lí do tiếp cũng không muộn đâu. Tất nhiên ngươi cũng có thể thử phản kháng xem xem nào."

Mặt Tư Đồ Lễ cực kì khó coi, trước mặt hắn là các cảnh vệ tinh nhuệ có trang bị súng, lại cộng thêm cả một người của An Toàn Cửu cục là Mân Côi, nàng cũng là một võ giả cấp bậc Ám Kình giống hắn nữa, vậy hắn còn biết phản kháng như thế nào cơ chứ. Hơn nữa ban nãy tốc độ mà bọn họ đuổi đến đây rất nhanh, thế nên có lẽ trong bóng tối không chỉ có bọn họ.

“Các ngươi thật sự là hiểu nhầm rồi, này.”

Mặt Tư Đồ Lễ bất lực nói.

"Rắc rắc!”

Hắn bị còng tay lại, còng tay của Mân Côi là do An Toàn Cửu cục đặc biệt chế tạo, đừng nói đến hắn chỉ là võ giả cấp bậc Ám Kình, kể cả có là võ giả cấp bậc Thiên Kình đi chăng nữa thì cũng không thể nào tự phá được chiếc còng tay này.

Chương 243: Nhận Tội

“Đội trưởng, đã bắt được mục tiêu rồi, chúng ta cần làm gì tiếp theo?”

Mân Côi mở miệng nói. Đội trưởng đáp:

“Mân Côi, các ngươi giải hắn đến phòng của ngươi để tiến hành lấy lời khai sơ bộ đi, Thiên Nhãn, ngươi điều tra thử xem hắn đến huyện Lôi Sơn để làm gì, nhớ phải điều tra thật kỹ đó.”

“Vâng!”

Mấy người Mân Côi nhanh chóng đưa Tư Đồ Lễ đến phòng 2002, phòng của Tô Ấu Vi là phòng 2001.

“Tỷ tỷ, các ngươi thật sự là hiểu lầm ta rồi. Ban ngày ban mặt như vậy, trong người ta cũng không có giấu diếm thứ gì, chẳng nhẽ ta tới đây để hành hung người hay sao?”

Tư Đồ Lễ bất lực nói. Giọng Mân Côi nhàn nhạt:

“Khả năng thôi miên của ngươi lợi hại như vậy, kể cả ngươi có làm ra chuyện xấu gì, thì chỉ cần bản thân Tô Ấu Vi không nhớ được, thì căn bản sẽ không có ai có thể vạch trần ngươi được.”

Tư Đồ Lễ cau mày nói:

"Nhưng các ngươi cũng không thể chỉ vì ta có năng lực như vậy mà cảm thấy ta đang đi phạm tội được đúng không? Chẳng nhẽ mấy người chuyên giết mổ lợn các ngươi cũng quy tất cả bọn họ là hung thủ giết người hay sao?”

Mân Côi cười diễu cợt nói:

"Tư Đồ Lễ, bây giờ ngươi đã bị chúng ta phát hiện ra rồi, vậy ngươi cảm thấy những lời biện minh này của ngươi có tác dụng hay sao? Ngươi đứng trước mặt cao thủ thôi miên của An Toàn Cửu cục chúng ta thì cũng chỉ được tính là trò trẻ con mà thôi. Bây giờ ngươi thành thật khai báo thì may ra ngươi còn có thể có cơ hội được khoan hồng. Nếu không thì không chỉ bản thân ngươi đâu, mà cả gia tộc Tư Đồ đều sẽ gặp phiền phức lớn đấy.”

Sắc mặt Tư Đồ Lễ trở nên vô cùng khó coi. Kể cả hắn có bị camera

theo dõi quay được, thì chỉ cần bản thân Tô Ấu Vi không nói ra, vậy kể cả hắn có cưỡng ép Tô Ấu Vi phát sinh quan hệ với hắn hay gì đó đi chăng nữa thì cũng sẽ không có một ai hay biết. Nhưng bây giờ thì phiền phức to rồi. Dù sao thì hắn cũng chỉ mới có tu vi cấp bậc Ám Kình, về năng lực thôi miên của hắn cũng chưa được coi là cực kì cao siêu, thế nên với năng lực hiện tại thì hắn khó có thể nào mà chống lại năng lực thôi miên của các cao thủ được.

“Đội trưởng, tra được rồi. Tư Đồ Lễ đến căn biệt thự của Tiêu Phàm ở huyện Lôi Sơn, có khả năng hắn muốn nhắm vào Tiêu Phàm. Trước khi qua biệt thự thì hắn có đến Trương gia.”

Giọng của Thiên Nhãn vọng ra từ trong mic đeo tai. Trong mắt đội trưởng lấp lóe ánh sáng, họ biết chuyện trước đây Trương gia từng sảy ra xung đột với Tiêu Phàm.

"Mân Côi, ngươi nghe rõ rồi chứ. Có lẽ Tư Đồ Lễ định làm tổn thương đến Tô Ấu Vi để trả thù Tiêu Phàm, ngươi hỏi cho rõ thử xem.”

Mân Côi cười híp mắt lại, nhìn về phía Tư Đồ Lễ nói:

"Tư Đồ Lễ, trước đây ngươi không hề có quen biết gì với Tô Ấu Vi cả, ngươi từng đi đến Trương gia, cũng vừa đi đến biệt thự của Tiêu Phàm ở Lôi Sơn. Nếu như bây giờ ngươi ngoan ngoãn nói thật với tỷ tỷ thì hậu quả của mọi chuyện còn nhẹ nhàng một chút, nếu như ngươi vẫn cố chấp không chịu hiểu vấn đề, vậy trước khi đưa ngươi đi gặp cao thủ thôi miên, ta sẽ để cho ngươi nếm thử các loại khổ hình một lượt. Các tên tội phạm mà An Toàn Cửu cục đối phó đều là những kẻ phạm tội cực kì nặng, thế nên khổ hình mà một trong những thứ bắt buộc phải có, mà An Toàn Cửu cục chúng ta cũng không quen tiếp nhận những phạm nhân không thể dùng hình.”

Có một người bên cạnh nói:

“Tư Đồ Lễ, nếu như bây giờ ngươi nhận tội thì có thể ngươi sẽ được giao cho cảnh sát xử lí.”

Tư Đồ Lễ nhanh chóng cân nhắc. Bây giờ hắn muốn dùng lí do là đang theo đuổi Tô Ấu Vi để che mắt người khác thì chắc chắn

không có tác dụng gì rồi. Nếu như hắn thật sự bị bắt đến An Toàn Cửu cục, thì hắn cũng chưa chắc có thể chịu nổi các loại khổ hình ở đó. Mà kể cả hắn có chịu được thì cuối cùng hắn vẫn sẽ có khả năng bị thôi miên.

"Ta...ta thừa nhận, là do ta thấy Tô Ấu Vi xinh đẹp, thế nên ta đã nổi lên ý xấu với nàng ấy. Nhưng như trường hợp của ta cùng lắm cũng chỉ có thể khép tội cưỡng hiếp không thành công, cao nhất phán 3 năm tù. Xét thấy ta trực tiếp nhận tội, hơn nữa cộng với việc mọi thứ cũng mới chỉ dừng lại ở trong suy nghĩ của ta mà thôi, đến cửa nhà nàng ta còn chưa bước vào, vậy hình phạt ít nhất cũng giảm đi 1 năm. Các ngươi báo cảnh sát bắt ta đi."

Tư Đồ Lễ trầm giọng nói. Mân Côi đáp:

"Tại sao ngươi lại nhắm vào Tiêu Phàm, nhắm vào Tô Ấu Vi?"

Tư Đồ Lễ thành thật đáp:

"Trương Nhân là vị hôn thê của ta, nàng bị Tiêu Phàm ức hiếp, tìm đến chỗ ta khóc lóc kể tội. Thế nên ta mới muốn tìm Tiêu Phàm để trút giận."

Người đứng bên cạnh Mân Côi lập tức báo cáo lại mọi chuyện với đội trưởng. Đội trưởng suy nghĩ một lát rồi gọi một cuộc điện thoại cho Lục Bách Xuyên.

"Lục lão gia, chúng ta bắt được một người của gia tộc Tư Đồ, hắn tên là Tư Đồ Lễ, khi nãy hắn vừa mới tiến vào tòa nhà số 8, hắn muốn cưỡng ép làm tổn thương Tô Ấu Vi."

Mặt đội trưởng nghiêm túc báo cáo lại sự việc, người hắn đứng thẳng còn hơn cả cây bút lông.

Chương 244: Lá Gan Ngày Càng Lớn

Nhịp thở của Lục Bách Xuyên dồn dập hơn, sắc mặt của hắn nhanh chóng u ám.

Hắn có bốn đứa cháu trai, nhưng lại không có đứa cháu gái nào.

Con gái chết sớm chỉ để lại một đứa cháu ngoại gái là Tô Ấu Vi thất lạc bên ngoài khoảng hai mươi năm.

Bây giờ vị trí của Tô Ấu Vi trong lòng hắn cao hơn hẳn bốn đứa cháu trai, cách làm của Tư Đồ Lễ đã hoàn toàn chạm vào vảy ngược của Lục Bách Xuyên.

"Xác định chưa?"

Lục Bách Xuyên trầm giọng nói.

"Lục lão, sở trường của Tư Đồ Lễ là thôi miên, Mân Côi nói muốn bắt hắn về Cục an toàn số chín để dụng hình, rồi lại cho cao thủ thôi miên đứng đầu thôi miên hắn, chính miệng hắn đã thừa nhận."

"Còn để chúng ta báo cảnh sát, nói nhiều lắm thì chỉ bị phán ba năm thôi."

Đội trưởng giải thích.

Lục Bách Xuyên trầm mặc một hồi rồi nói:

"Đừng báo cảnh sát, các ngươi đưa người về gia tộc Tư Đồ đi, gia tộc Tư Đồ lợi hại như vậy, một ông già như ta không chọc vào được đâu."

"Lục lão, đưa về thẳng sao?"

Đội trưởng kinh ngạc nói.

"Ừ, cứ làm theo lời ta nói đi."

Lục Bách Xuyên trầm giọng nói.

"Vâng thưa Lục lão."

Cúp điện thoại, Lục Bách Xuyên gọi một cuộc điện thoại khác:

"Lão Lý, bây giờ gia tộc Tư Đồ kinh doanh lớn hơn, lá gan cũng càng ngày càng lớn."

"Lục lão ca, gia tộc Tư Đồ chọc giận ngươi?"

Đầu bên kia điện thoại, Lý lão sửng sốt, gia tộc Tư Đồ điên rồi à?

Mặc dù bây giờ Lục Bách Xuyên đã lùi xuống vị trí thứ hai, nhưng sức ảnh hưởng vẫn còn mà, hơn nữa lúc này Lục Chí Hằng đã phất lên, thực lực của nhà họ Lục vượt xa gia tộc Tư Đồ.

"Làm gì có chuyện chọc giận hay không, một ông già sắp vào quan tài như ta, gia tộc võ đạo như gia tộc Tư Đồ đâu thèm coi ra gì."

"Cúp đây."

Nói xong, Lục Bách Xuyên cúp điện thoại ngay lập tức.

"Lục lão đầu này cáu lên rồi, gia tộc Tư Đồ không chết cũng bị lột da."

Lý lão nghĩ thầm trong lòng.

Hắn biết chắc chắn Lục Bách Xuyên không chỉ gọi điện thoại cho hắn.

"Tiểu Lưu, ngươi vào đây một chút."

Lý lão nhấn nút gọi rồi nói, thư ký của hắn ở bên ngoài lập tức bước vào phòng.

"Dặn bên dưới, điều tra cẩn thận tất cả những vụ làm ăn của gia tộc Tư Đồ, chỗ nào vi phạm quy định thì không được nhân nhượng."

Lý lão trầm giọng nói.

Trong lòng thư ký của hắn khiếp sợ, gia tộc Tư Đồ chọc vào vị đại lão nào rồi?

Năng lực của gia tộc Tư Đồ không yếu, tổng cộng các hạng mục kinh doanh của gia tộc có lẽ đã hơn năm chục tỷ, để điều tra kỹ thì tài sản của gia tộc Tư Đồ phải giảm xuống ít nhất một nửa.

Bên Lục Bách Xuyên, hắn suy nghĩ một lát rồi lại gọi một cuộc điện thoại.

"Tiểu Nghiêm, gia tộc Tư Đồ có vay tiền ngân hàng không?"

Lục Bách Xuyên hỏi thẳng.

"Lục lão, muốn kinh doanh lớn thì làm gì có chuyện không vay tiền ngân hàng, chắc chắn là có vay rồi."

Người ở đầu bên kia điện thoại vội vàng nói.

Lục Bách Xuyên nói:

"Vậy tốt nhất là các ngươi nên thu hồi nợ đi, gia tộc Tư Đồ sắp gặp nạn lớn rồi, không thu hồi được sẽ thâm hụt tài sản quốc gia đấy."

Nói xong không đợi đối phương nói chuyện tiếp đã cúp máy.

"Mau, mặc kệ dùng cách gì, ba ngày...Không trong vòng hai ngày phải thu hồi toàn bộ số nợ vay của gia tộc Tư Đồ, tốt nhất là thu hồi hết trong hôm nay."

Giám đốc Nghiêm lập tức phát mệnh lệnh.

Hắn kinh hãi không ngớt, Lục Bách Xuyên nói gia tộc Tư Đồ sẽ gặp nạn lớn, vậy chắc chắn là không sai được.

Gọi xong cú điện thoại thứ hai, Lục Bách Xuyên ngẫm nghĩ một lúc rồi lại cú điện thoại thứ ba, đối phương nhận điện thoại xong cũng lập tức hành động.

So với nhà họ Lục thì gia tộc Tư Đồ kém hơn rất nhiều, thật ra không cần Lục Bách Xuyên phải tự mình gọi điện thoại.

Chỉ cần một mình Lục Chí Hằng nói chuyện đã đủ rồi.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, chẳng mấy chốc gia tộc Tư Đồ đã nhận ra có gì đó không thích hợp, ngân hàng có quan hệ không tồi với gia tộc Tư Đồ trực tiếp rút lại khoản cho vay.

"Cha, làm sao bây giờ? Ngân hàng bảo ta phải trả lại khoản vay năm trăm triệu ngay lập tức."

"Thúc, công ty của ta cũng thế, đột nhiên ngân hàng thông báo

muốn thu hồi khoản vay trước thời hạn, nếu không sẽ đóng băng tài khoản, bây giờ ta đi đâu để tìm được nhiều tiền như thế chứ."

Người một nhà yêu thương lẫn nhau của gia tộc Tư Đồ nhanh chóng hỗn loạn.

Những người mở công ty đều bày tỏ công ty của mình bị ngân hàng cưỡng chế thu hồi khoản vay.

"Đừng làm ồn nữa, để ta tìm hiểu trước."

Gia chủ của gia tộc Tư Đồ là Tư Đồ Cẩm trả lời một câu trong nhóm.

Rất nhanh, Tư Đồ Cẩm đã gọi điện thoại được cho một vị phó giám đốc ngân hàng có địa vị khá cao:

"Phó giám đốc ngân hàng Trần, gia tộc Tư Đồ chúng ta luôn kinh doanh tuân thủ pháp luật mà."

"Sao đột nhiên lại thu hồi khoản vay của gia tộc Tư Đồ chúng ta chứ?"

Chương 245: Tư Đồ Cẩm

Phó giám đốc ngân hàng Trần ho nhẹ một tiếng rồi nói:

"Đây là ý của giám đốc ngân hàng, chắc là gia tộc Tư Đồ các ngươi chọc giận nhân vật lớn nào rồi, mau trả tiền vay trước đi."

"Nếu không thì cho dù qua được cửa ải này các ngươi cũng đắc tội giám đốc ngân hàng đấy, sau này muốn vay nữa cũng khó khăn."

Cúp điện thoại, sắc mặt Tư Đồ Cẩm hơi khó coi, lần này hắn thật sự không biết đã chọc giận ai.

Nhưng phó giám đốc ngân hàng Trần nói rất có lý, vẫn nên trả tiền trước đã, nếu không không chỉ đắc tội giám đốc Nghiêm mà có thể những tài sản khác cũng bị đóng băng.

Nhưng gia tộc Tư Đồ vay gần hai chục tỷ, trong khoảng thời gian

ngắn làm sao mà mượn được nhiều tiền như thế, không đủ tài sản thế chấp thì hoàn toàn không thể được.

Nhưng mới trả được một phần tiền cho ngân hàng thì đủ loại tổ điều tra công ty của gia tộc Tư Đồ lục tục tới cửa, bộ môn này vừa ra cửa là bộ môn khác đã bước vào.

"Chết tiệt, rốt cuộc gia tộc Tư Đồ chúng ta đắc tội với ai?"

Trong lòng Tư Đồ Cẩm vô cùng uất nghẹn.

"Thư ký Trịnh, ta là Tư Đồ Cẩm."

"Gia tộc Tư Đồ chúng ta gặp phải vài rắc rối, mong ngài có thể giúp gia tộc Tư Đồ giúp chúng ta một chút."

Tư Đồ Cẩm cân nhắc rất lâu rồi gọi một cuộc điện thoại.

Đối phương là nhân vật tai to mặt lớn, là quan lớn ở biên giới, quan hệ với gia tộc Tư Đồ cùng họ luôn khá tốt.

Ở đầu bên kia điện thoại, thư ký Trịnh im lặng một lát mới nói:

"Tư Đồ Cẩm, sao gia tộc Tư Đồ các ngươi dám chọc giận nhà họ Lục, điên rồi sao?"

"Sau này các ngươi đừng tìm ta nữa, ta không to gan như các ngươi."

Vừa nói xong là thư ký Trịnh đã cúp điện thoại, Tư Đồ Cẩm ngơ ngác, họ chọc giận nhà họ Lục bao giờ?

"Gần đây có ai trong số các ngươi gây chuyện không?"

Tư Đồ Cẩm nhắn trong nhóm.

Mọi người đều tỏ vẻ không có, Tư Đồ Lễ cũng ở trong nhóm, qua một lát mà Tư Đồ Lễ vẫn không nhắn tin trả lời, Tư Đồ Cẩm vội vàng gọi điện thoại cho hắn.

Điện thoại đang tắt máy.

Bây giờ Tư Đồ Lễ đang trên máy bay trở về.

Hắn không mang còng tay, hai người đi theo bên cạnh hắn cũng không phải võ giả, nhưng Tư Đồ Lễ lại không thể trốn, nếu như chạy trốn thì hậu quả cuối cùng sẽ nghiêm trọng hơn nhiều.

Lại hai ba tiếng trôi qua, Tư Đồ Cẩm sứt đầu mẻ trán.

Khắp nơi đều truyền lại tin tức bất lợi.

Thậm chí đã có nhiều người của gia tộc Tư Đồ bị bắt rồi.

Gia tộc Tư Đồ là gia tộc võ đạo, thành viên trong gia tộc đều tập võ, tất nhiên sẽ có vài vụ ẩu đả gì đó, trước kia đều không xảy ra chuyện gì.

Nhưng bây giờ khắp nơi đều bị điều tra nghiêm ngặt và xử lý nghiêm khắc.

Những mối quan hệ ngày xưa bây giờ cũng không dùng được cái nào.

"Gia chủ, nhị thiếu gia đã về rồi ạ, hắn bị người khác đưa về."

Quản gia của gia tộc Tư Đồ vội vàng báo cáo.

Tư Đồ Cẩm bước nhanh ra ngoài, hắn nhìn thấy Tư Đồ Lễ, Tư Đồ Lễ nói:

"Ba, ta gây chút phiền toái, nói không chừng sẽ bị bỏ tù, ngài giúp ta với."

Tư Đồ Cẩm nhìn Tư Đồ Lễ với vẻ mặt vô cùng u ám.

Quả nhiên là Tư Đồ Lễ gây chuyện, không ngờ hắn không biết trời cao đất dày là gì mà chọc giận nhà họ Lục.

"Gia chủ Tư Đồ, Lục lão không cho bọn ta báo cảnh sát, hắn nói gia tộc Tư Đồ các ngươi rất lợi hại, sai chúng ta đưa Tư Đồ Lễ về mà không thiếu một cọng tóc nào."

"Bây giờ bọn ta cũng hoàn thành nhiệm vụ rồi, gặp lại sau."

Một trong hai người lính đưa Tư Đồ Cẩm trở về lạnh lùng nói.

Tim Tư Đồ Cẩm đập nhanh hơn.

Không ngờ là chính bản thân Lục lão lên tiếng nhắm vào gia tộc Tư Đồ họ.

Đưa Tư Đồ Lễ về không tổn thương gì, còn nói gia tộc Tư Đồ họ rất lợi hại, nếu gia tộc Tư Đồ họ không tỏ thái độ gì thì sau này sẽ không có tương lai.

"Ba, xem ra là không sao."

Tư Đồ Lễ thở phào nhẹ nhõm nói, hắn cảm thấy có khả năng là đối phương kiêng dè gia tộc Tư Đồ họ.

Tư Đồ Cẩm hít sâu một hơi rồi nói:

"Không, ngươi gặp chuyện rồi. Mấy ngày trước ngươi gặp vấn đề trong lúc luyện công, khả năng cao là sẽ chết đột ngột trong hai ngày này."

"Hai vị, ta tiễn các ngươi."

…

Tư Đồ Lễ sững sờ nhìn ba mình:

"Ba à ngươi nhớ nhầm ư? Ta đâu gặp vấn đề gì trong lúc luyện công đâu."

"Ngươi gặp vấn đề, bây giờ đầu óc cũng hết tỉnh táo rồi."

Tư Đồ Cẩm trầm giọng nói.

Trong mắt của hắn có sự đau đớn thoáng qua, dù sao Tư Đồ Lễ cũng là con trai hắn mà.

"Con không có."

Tư Đồ Lễ thấy khó hiểu.

Đột nhiên hắn sợ hãi tới mức tái nhợt, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ:

"Ba muốn ta chết sao, ba à ngươi không thể như thế được, ta chưa cưỡng bức Tô Ấu Vi mà."

"Ngươi nói bậy cái gì đấy, ta là ba ngươi thì sao lại muốn ngươi chết được, thật sự là ngươi gặp vấn đề trong lúc luyện công, người đâu mau dẫn nhị thiếu gia đi."

Tư Đồ Cẩm lạnh lùng nói.

Chương 246: Giống Quá

"Nhị thiếu gia, ngươi bình tĩnh một chút."

Hai người dưới trướng Tư Đồ Cẩm xuất hiện, bọn họ "đỡ" bả vai Tư Đồ Lễ, Tư Đồ Lễ lập tức cảm thấy cả người mềm nhũn, chỉ có thể để cho bọn họ đỡ đi.

"Hai vị đi thong thả."

"Tư Đồ Lễ gặp vấn đề trong lúc luyện công nên đầu óc của hắn không được tỉnh táo, nếu có xúc phạm chỗ nào thì xin Lục lão tha thứ cho."

Sau khi Tư Đồ Cẩm tiễn hai người lính kia đi thì đi tới căn phòng giam giữa Tư Đồ Lễ.

Trong vách tường của căn phòng này có đặt một tấm thép dày một tấc, muốn trốn ra ngoài từ bên trong là chuyện rất khó khăn.

"Ba, ta cũng chưa làm gì Tô Ấu Vi mà, ta chỉ mới có ý định đó thôi, cho dù cảnh sát có bắt ta thì cùng lắm chỉ bị giam ba năm."

Tư Đồ Lễ nói trong hoảng sợ.

"Ba!"

Tư Đồ Cẩm giáng cho hắn một cú tát rất mạnh:

"Nghiệt tử! Ngươi kể lại rõ ràng tất cả mọi chuyện cho ta, nếu không chắc chắn ngươi chỉ còn một con đường chết thôi."

Sắc mặt Tư Đồ Lễ trắng bệch, hắn vội vàng thành thật kể hết toàn bộ.

"Ba, Tô Ấu Vi không thật sự chịu tổn thương gì, chúng ta bồi thường ít tiền là được rồi mà? Cùng lắm thì ta ngồi tù thêm hai năm, hay ta ngồi tù năm năm cũng được."

Tư Đồ Lễ nói bằng giọng run rẩy.

Tư Đồ Cẩm trầm giọng nói:

"Ngươi có ảnh của Tô Ấu Vi không?"

Hắn tính tìm người điều tra thử xem.

Dù sao cũng là con trai của mình, nếu vẫn còn một chút hi vọng thì hắn vẫn muốn tranh thủ giành lấy.

"Có, có. Diện mạo của nàng rất xinh đẹp, vậy nên ta mới hơi động lòng."

Tư Đồ Lễ vội vàng lấy điện thoại di động mở hình của Tô Ấu Vi lên.

Lúc thấy ảnh thì Tư Đồ Cẩm lập tức sững sờ.

"Giống...Giống quá."

Tư Đồ Cẩm đã từng gặp Lục Tố Tố, Tô Ấu Vi và Lục Tố Tố giống nhau tới tám mươi phần trăm, Tư Đồ Cẩm lập tức biết ngay tại sao Lục Bách Xuyên lại tức giận thế này.

"Tô Ấu Vi là cháu ngoại gái của Lục lão nhà họ Lục."

"Nếu ngươi gặp vấn đề trong lúc luyện công thì còn được tổ chức cho một lễ tang, sau khi chết vẫn được vào phần mộ tổ tiên, mẹ ngươi cũng không bị ngươi liên lụy."

Tư Đồ Cẩm nói xong thì xoay người rời khỏi phòng.

Hắn biết Tư Đồ Lễ chắc chắn phải chết, nếu không gia tộc Tư Đồ không thể vượt qua kiếp nạn này, mà so với toàn bộ gia tộc thì đứa con trai Tư Đồ Lễ này không tính là gì.

"Lục...Cháu ngoại gái của Lục lão nhà họ Lục."

Tư Đồ Lễ đờ người ra.

Hắn biết nhà họ Lục, nếu so sánh thì gia tộc võ đạo nhất lưu còn thua nhà họ Lục, gia tộc Tư Đồ bọn họ chỉ là gia tộc võ đạo nhị lưu thôi, so với nhà họ Lục thì kém rất xa.

"Xong rồi, ta...Ta xong đời rồi."

Sắc mặt Tư Đồ Lễ trở nên vô cùng tái nhợt, hắn biết mình chắc chắn không còn đường sống, chẳng trách đối phương không thèm báo cảnh sát mà lại cho người đưa hắn về.

Chớp mắt đã sang hôm sau, Tư Đồ Cẩm đi vào phòng.

Hắn thấy được thi thể của Tư Đồ Lễ.

"Con trai, con trai!"

Mẹ Tư Đồ Lễ bật khóc, Tư Đồ Cẩm không chỉ có một người phụ nữ là nàng, Tư Đồ Lễ chết, chắc chắn địa vị của nàng trong lòng Tư Đồ Cẩm cũng sẽ giảm xuống.

"Chuẩn bị lễ tang cho nhị thiếu gia, tất cả mọi thứ trong lễ tang đều phải làm đơn giản."

Tư Đồ Cẩm dặn dò.

"Vâng, gia chủ."

...

"Lục lão, chúng ta nhận được tin, Tư Đồ Lễ luyện công tới mức tẩu hỏa nhập ma nên qua đời rồi, hôm nay hắn sẽ cử hành lễ tang, ngày mai thi thể sẽ được hoả táng."

Đội trưởng gọi điện thoại cho Lục Bách Xuyên để báo cáo.

"Đã biết, làm xong chuyện của các ngươi đi."

Lục Bách Xuyên nói với ánh mắt bình tĩnh, chuyện Tư Đồ Lễ tử vong nằm trong dự đoán của hắn.

"Vâng, Lục lão."

Đội trưởng cúp điện thoại rồi lau mồ hôi trên trán, thực lực của gia tộc Tư Đồ vốn cũng rất mạnh, vậy mà Tư Đồ Lễ lại chết một cách hợp lý như thế.

...

"Ấy chà, mỗi ngày phòng bán vé đều nhiều thế này, thật sự có khả năng sẽ vượt sáu tỷ."

Tiêu Phàm kiểm tra phòng bán vé ngày hôm qua của Linh Giới Truyền Kỳ, hắn kinh ngạc cảm thán không thôi.

Không ngờ mới bộ phim đầu tiên đã nổi tiếng rồi.

"Chẳng mấy chốc là có thể liên lạc với ông nội rồi, nói không chừng thậm chí bộ thứ hai và bộ thứ ba cũng quay xong rồi, chắc là chất lượng sẽ không thua bộ thứ nhất."

Tiêu Phàm nghĩ thầm trong lòng.

Hắn cảm thấy bản thân phải nghĩ cách tiêu thêm chút tiền, đưa nhiều thứ tốt sang chỗ của Tiêu Hải, không thì tốc độ tiêu tiền sẽ chậm hơn tốc độ kiếm tiền rất nhiều.

"Ting ting ting."

Mở di động ra đăng nhập vào Thu Thu, trong nhóm chat của trường cấp ba lập tức xuất hiện rất nhiều thông báo.

Những ai đi sớm đã tới nơi rồi.

Bạn học cấp ba hầu như đều ở huyện Lôi Sơn, cũng có nhiều người ở trong thị trấn, vậy nên tất nhiên địa điểm tụ họp sẽ ở trong thị trấn, chỉ cần nửa tiếng là gần như bọn họ đều có thể chạy tới.

Địa điểm tụ họp là ở một nông gia nhạc, Tiêu Phàm lái chiếc Tank 300 của mình tới gần đó.

Hắn cố ý đỗ xe cách điểm đến khoảng hai trăm mét.

Chương 247: Tinh Thần Lực Mạnh Hơn

Dù gì chiếc Tank 300 này cũng có giá hơn hai trăm ngàn, còn chưa ra xã hội, lái chiếc xe thế này rất dễ khiến người khác cảm thấy hắn đang khoe của.

"Phàm ca, không ngờ buổi họp lớp năm nay ngươi cũng tham gia."

"Phàm ca, ba năm không gặp ngươi cao lớn hơn nhiều thế, hồi trước ngươi cũng chỉ ngang bằng ta, vậy mà hôm nay đã cao hơn ta nửa cái đầu rồi."

"Lát nữa Phàm ca nhất định phải uống vài ly đấy."

Trước khi Tiêu Phàm tới thì đã có mười lăm mười sáu người rồi, thấy Tiêu Phàm thì bọn họ lập tức nhiệt tình chào hỏi.

Tiêu Phàm mỉm cười đáp lại.

Vì tinh thần lực mạnh nên hắn còn nhớ rất rõ nhiều chuyện thời cấp ba, bạn học cùng lớp đối xử với hắn không tồi, lúc cha mẹ hắn gặp tai nạn thì trong lớp con tổ chức quyên tiền.

Cũng có nhiều bạn học đại diện cả lớp đi viếng tang lễ của cha mẹ hắn.

Mặc dù hôm nay giàu có, có thể dựa vào chuyện mình có tiền để lên mặt với bạn bè trong lớp, nhưng Tiêu Phàm thật sự không tính làm thế, hắn đến chỉ vì muốn cảm nhận tình bạn học thôi.

Đã đến giữa trưa, phần lớn các bạn trong lớp đã đã đến đủ rồi.

Có Tiêu Phàm ở đây nên hôm nay tên Triệu Hữu Tài trước kia thường xuyên khoe mẽ không khoe khoang nữa, bầu không khí vô cùng hài hòa.

"Á!"

Đột nhiên, có tiếng thét chói tai của nữ sinh phát ra từ hướng rừng cây.

Rất nhiều người trong nhóm Tiêu Phàm vội vàng chạy nhanh tới.

"Trương Nhu làm sao thế?"

Có người dò hỏi, nữ sinh vừa mới hét lên tên là Trương Nhu, là một nữ sinh trông có vẻ nhát gan và hướng nội.

Trương Nhu hơi ngượng ngùng nói:

"Không có gì, vừa nãy thấy một con muỗi rất lớn, bị nó đốt một cái trên bắp chân."

Có người cười ha ha nói:

"Lá gan của ngươi vẫn nhỏ như ngày nào nhỉ Trương Nhu, có con muỗi thôi cũng khiến ngươi sợ đến vậy."

Trương Nhu mặt đỏ nói:

"Con muỗi hồi nãy to thật, to bằng nắm đấm của con nít đấy, trông đáng sợ hơn con muỗi bình thường mà."

Nói xong, Trương Nhu chuẩn bị chạy đi.

Nhưng nàng vừa mới sải bước, chân phải bị con muỗi đốt lại không chịu nghe theo khống chế khiến cả người ngã sấp về phía trước.

Một nữ sinh bên cạnh Trương Nhu phản ứng nhanh, nàng vội vàng đỡ Trương Nhu.

"Hình như chân phải của ta tê rồi."

"Chân bị đốt ban nãy cũng là chân phải."

Trương Nhu hốt hoảng nói.

Tiêu Phàm nhìn về phía chân phải của Trương Nhu, có một chỗ lớn chừng móng tay đang chuyển sang màu đen.

Tiêu Phàm còn cảm nhận được một chút linh lực trên miệng vết thương.

"Không ổn rồi."

Tiêu Phàm thay đổi sắc mặt.

Hắn cảm thấy có thể con muỗi kia không phải là sinh vật ở địa cầu.

Xung quanh đây cũng không có linh huyệt, vậy nên không có khả năng con muỗi ấy chịu sự ảnh hưởng của linh khí mà sinh ra biến dị.

…

"Trương Nhu, ngươi mau ngồi xuống đi, độc tính của con muỗi kia mạnh lắm, ngươi cần phải bóp máu ra."

"Có ai mang dao theo không?"

Tiêu Phàm vội nói.

Triệu Hữu Tài vội móc một con dao lò xo từ trong túi áo của mình ra.

Trương Nhu hốt hoảng ngồi xuống, Tiêu Phàm dùng dao lò xo nhanh chóng rạch một vết nhỏ trên bắp chân nàng.

Sau đó hắn dùng tay đè ép bắp chân của Trương Nhu, Tiêu Phàm âm thầm vận dụng long khí, long khí ép rất nhiều máu độc chảy ra từ miệng vết thương của nàng.

"Trương Nhu, tự ngươi hút thêm hai cái đi."

Tiêu Phàm nói.

Miệng vết thương nằm ở phần trong của bắp chân nên Trương Nhu vội cúi người xuống hút hai cái.

Máu nhổ ra có màu đỏ sậm.

"Tiếp tục!"

Tiêu Phàm nói.

Trương Nhu lại hút vài lần, cuối cùng máu nhổ ra cũng biến thành màu đỏ tươi, nhưng nàng vẫn cảm thấy chân phải của mình chết lặng không có cảm giác.

"Vo ve."

Tiêu Phàm nghe thấy tiếng muỗi kêu.

Âm thanh này to hơn tiếng kêu của con muỗi bình thường rất nhiều, thần thức của hắn lập tức bám theo.

Rất nhanh Tiêu Phàm đã phát hiện một con muỗi cực kỳ lớn.

Nó lớn cỡ nắm tay của một đứa bé sáu bảy tuổi.

Hắn từng thấy con muỗi lớn rồi, nhưng con muỗi lớn tới mức này thì đây là lần đầu tiên hắn thấy.

"Có mang theo một chút linh khí, hơn nữa dáng vẻ cũng hơi khác với con muỗi trên trái đất, chắc chắn cái thứ này không phải là giống loài trên trái đất."

Trong lòng Tiêu Phàm kinh ngạc.

Sinh vật ở thế giới khác đã bắt đầu xuất hiện ở bên này rồi, hơn nữa còn là sinh vật sống.

Với hắn mà nói thì đây có lẽ không phải là tin tức xấu, điều này đại biểu sau này ông nội hắn có thể trở về, nhưng đối với những người khác mà nói thì đây không phải tin tốt lành gì.

Chưa bàn tới sức chiến đấu của sinh vật ở thế giới khác, có lẽ bản thân bọn chúng còn mang theo virus trí mạng, loài người ở trái đất có thể gánh nổi hay không vẫn còn là một vấn đề.

"Định!"

Tiêu Phàm sử dụng niệm lực tinh thần để giam cầm con muỗi kia.

Dù trên người nó có chứa linh khí, chỉ là rất yếu, con muỗi kiểu này có lẽ có thể độc chết người, nhưng sức chiến đấu thật sự của nó còn không bằng một đứa con nít.

"Triệu Hữu Tài, ngươi lái xe đưa Trương Nhu tới bệnh viện đi, Trương Nhu cần phải tới bệnh viện kiểm tra một chút xem sao."

Tiêu Phàm nói với Triệu Hữu Tài.

Chương 248: Không Hay Chút Nào

Dù Triệu Hữu Tài không nói lời khoe khoang nào nhưng hắn vẫn lái chiếc xe thể thao của mình tới.

"Không, không cần đi."

Trương Nhu vội nói.

Nàng hơi sợ Triệu Hữu Tài, Triệu Hữu Tài nói: "Tiêu ca giao chuyện này cho ta đi, Trương Nhu, ngươi mau lên xe, kiểm tra một chút vẫn tốt hơn."

"Cảm...Cảm ơn."

Trương Nhu nhanh chóng được đỡ lên xe, Triệu Hữu Tài lập tức lái xe rời đi.

Những người còn lại bàn tán xôn xao, chỉ là họ cũng không quá lo lắng.

Chỉ là muỗi cắn thôi mà.

Dù là muỗi có độc tính rất mạnh, thì họ vẫn nghĩ rằng chắc nó không gây nguy hiểm đến tính mạng.

Thừa dịp người khác không chú ý, Tiêu Phàm dùng lọ thủy tinh để bắt con muỗi kia lại, hắn tính mang con muỗi này cho Lê Nhã kiểm tra cẩn thận xem sao.

"Chắc chỉ có một con này thôi."

Tiêu Phàm tìm một hồi trong rừng.

Niệm lực tinh thần của hắn lướt qua rất nhiều nơi nhưng không phát hiện có con muỗi nào giống thế.

Nửa tiếng trôi qua, Triệu Hữu Tài gọi điện thoại tới.

"Tiêu ca, chân Trương Nhu đã khôi phục một chút cảm giác, bác sĩ nói cũng may đã bóp phần lớn máu độc ra rồi, nếu không có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng."

"Ừm."

Tiêu Phàm yên tâm lại.

Một buổi họp lớp đang yên đang lành, nếu như có người tử vong thì không hay chút nào.

...

Z thị, Tiêu Phàm đến đại đội hình sự trinh sát.

"Tiêu Phàm, ngươi tới tìm Lương đội ư? Lương đội đi làm nhiệm vụ rồi."

Người ở đại đội hình sự trinh sát nhiệt tình nói.

Trước đó Lương Võ bị đánh lén làm suýt chút nữa đã thành người thực vật, Tiêu Phàm phải tốn rất nhiều tiền, quan hệ giữa họ và Lương Võ tốt đẹp cũng nhờ ơn của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Lần này ta tới không phải để tìm Lương đội, ta đến tìm Lê Nhã tỷ, chắc là Lê Nhã tỷ có ở đây chứ?"

"Có có."

"Ngươi biết nàng ở đâu mà, đi thẳng qua đó đi."

Tiêu Phàm nhanh chóng tới bên ngoài phòng pháp y của Lê Nhã.

"Cốc cốc."

Vừa gõ cửa là Lê Nhã đã nhanh chóng đi ra, nàng kinh ngạc nói:

"Tiêu đại phú hào tới tìm ta, không biết là có chuyện tốt gì không?"

Lê Nhã không biết Tiêu Phàm có bao nhiêu tiền gửi ngân hàng, nhưng Lê Nhã biết Tiêu Phàm có hai chiếc siêu xe có giá trị đắt đỏ.

"Lê Nhã tỷ đừng trêu ghẹo ta, ta tới tìm ngươi là vì có chuyện nghiêm túc."

Tiêu Phàm nói.

Lê Nhã nói:

"Ngươi muốn biết tình huống của Dư Thọ Nhân chứ gì? Đúng là chúng ta có cách với tình huống của hắn, nhưng tạm thời vẫn chưa tỉnh lại."

"Từ dạ dày của hắn lấy ra được thứ có thành phần đặc biệt chứa tính gây nghiện rất mạnh, ngoài ra chuột bạch cũng chết trong quá trình kiểm tra thí nghiệm."

Nói đến đây, Lê Nhã nói:

"Tiêu Phàm, sao ngươi biết Dư Thọ Nhân có liên quan đến vụ án? Ta và Lương đội đều bị kêu dừng rồi mà."

Tiêu Phàm ho nhẹ một tiếng rồi nói:

"Có một lần tới đây nghe thấy người khác thảo luận...Lê Nhã tỷ, lần này ta tới đây không phải muốn hỏi thăm tình huống của Dư Thọ Nhân."

Nói đến đây, hắn mở cái túi nilong màu đen trong tay ra.

"Có con muỗi lớn cỡ này."

"Ồ...Con muỗi này kỳ lạ quá."

Lê Nhã kinh ngạc nói.

Làm pháp y, nàng cũng hiểu về muỗi, trông con muỗi này rất giống con muỗi bình thường, nhưng thật ra vẫn có những điểm khác biệt nhất định.

Tiêu Phàm nói:

"Lê Nhã tỷ, hôm nay chúng ta có buổi họp lớp, con này cắn một bạn học của ta, suýt chút nữa là nàng trúng độc chết rồi."

"Ngươi kiểm tra con này giúp ta nhé."

"Mặc đồ phòng hộ vào."

Lê Nhã nói:

"Nếu nó mang theo virus gì đó, ngươi đã trúng từ lâu rồi, chắc chỉ có người bị nó đốt mới trúng độc thôi."

"Lê Nhã tỷ, nếu ngươi không mặc đồ phòng hộ vào thì ta sẽ tìm người khác để kiểm tra cái thứ này."

Tiêu Phàm nói.

"Được rồi được rồi, ta mặc đồ phòng hộ rồi kiểm tra, kiểm tra xong sẽ đưa một phần kết quả cho ngươi."

Tiêu Phàm gật đầu:

"Cẩn thận một chút, có thể thứ này là chủng đến từ bên ngoài, nói không chừng là vũ khí sinh vật gì đó mà nước ngoài nghiên cứu."

Lê Nhã thấy buồn cười, nói:

"Sức tưởng tượng của ngươi cũng phong phú thật."

Nói thì nói như thế, nhưng trong lòng Lê Nhã vẫn nâng cao cảnh giác.

Rất nhanh, Lê Nhã đã mặc đồ phòng hộ rồi cầm lọ thủy tinh bước vào phòng thí nghiệm.

Hai tiếng trôi qua, Tiêu Phàm nhận được điện thoại của Lê Nhã.

"Tiêu Phàm, con muỗi kia đúng là không bình thường, đúng là độc tố chứa trong cơ thể nó có thể gây chết người."

"Đoạn gien của nó và gien của muỗi không giống nhau lắm, mấy loại thuốc giết côn trùng không có tác dụng với nó, ta phải báo cáo cho trung tâm kiểm soát và phòng ngừa bệnh dịch để ý."

Lê Nhã nói với vẻ mặt nghiêm túc:

"Ngươi phát hiện con muỗi này ở đâu?"

Tiêu Phàm nói địa điểm cho Lê Nhã:

"Nếu Lê Nhã tỷ cảm thấy cần thiết, vậy thì ngươi báo cho trung tâm kiểm soát và phòng ngừa bệnh dịch đi, ta không có ý kiến gì."

Loài muỗi này có mang theo chủng virus gì đó không biết tên hay không, đúng là cần trung tâm kiểm soát và phòng ngừa bệnh dịch kiểm tra xử lý, phải đề phòng từ lúc chuyện chưa xảy ra.

"Không nói chuyện với ngươi nữa."

Chương 249: Con Muỗi

"Tối nay bận rồi."

Lê Nhã nhanh chóng cúp điện thoại.

Tiêu Phàm quay trở về biệt thự ở huyện Lôi Sơn để tu luyện, Khổng Húc họ được nghỉ nên đã rời đi rồi, chỗ của Tô Ấu Vi thì tạm thời hắn cũng không muốn đi.

Lục Bách Xuyên họ ở bên kia.

Bản thân Tô Ấu Vi còn chưa xác định được nên đối xử với nhóm Lục Bách Xuyên như thế nào, nếu Tiêu Phàm qua đó vào lúc này, chạm mặt với Lục Bách Xuyên họ thì có vẻ hơi xấu hổ.

Thời gian dần tới đêm khuya.

"Tích tích, Tích tích."

Cục trưởng Khương Vạn Trần của cục an toàn số chín bị đánh thức bởi tiếng điện thoại, vẻ mặt hắn nặng nề.

Là cái điện thoại màu đỏ trong phòng của hắn vang lên.

"Alo."

"Khương cục, chúng ta lại phát hiện sinh vật siêu tự nhiên."

Sở trưởng của sở nghiên cứu tại cục an toàn số chín trầm giọng nói ở đầu bên kia điện thoại.

"Là cái gì?"

Khương Vạn Trần vội nói.

Nửa tháng trước họ đã phát hiện một loài sinh vật siêu tự nhiên.

Là một con kiến.

Con này to bằng con chuột, độ cứng của răng cũng vượt qua sắt thép, gặm tấm thiết mà như cắn bánh quy vậy.

"Khương cục, là một con muỗi."

"Con này lớn hơn loại bình thường nhiều, độc tính rất mạnh, nếu đốt ai thì có thể gây chết người."

Khương Vạn Trần hít sâu một hơi rồi trầm giọng nói:

"Ta tới ngay lập tức."

Đầu tiên là kiến siêu cấp, bây giờ lại có thêm muỗi siêu cấp, Khương Vạn Trần cảm thấy có lẽ là phía nước M đang âm thầm phát động chiến tranh sinh vật đối với nước H.

…

Khương Vạn Trần lên máy bay trực thăng nhanh chóng tới sở nghiên cứu, muỗi siêu cấp cũng được đưa tới trong đêm.

"Khương cục, chúng ta kiểm tra thấy một chút linh khí trên người nó."

"Lượng này bằng với lượng phát hiện được trên người con kiến siêu cấp lúc trước."

Sở trưởng Đinh Nghị của sở nghiên cứu nói.

Khương Vạn Trần nhìn chằm chằm con muỗi bên trong lọ thủy tinh:

"Đúng là hình dạng của con này không giống với con muỗi bình thường, có phải gien cũng khác không?"

"Đúng vậy."

Đinh Nghị gật đầu.

Khương Vạn Trần cau này nói:

"Nước M đã phát hiện ra linh huyệt, ở châu u cũng phát hiện ra linh huyệt, vậy tại sao ở nước H chúng ta vẫn chưa phát hiện ra linh huyệt chứ?"

"Khả năng cao là linh khí trong linh huyệt cải tạo gia tăng gien của thứ này."

Đinh Nghị nói:

"Có lẽ nước H chúng ta cũng xuất hiện linh huyệt, chỉ là vẫn chưa tìm ra thôi. Cục trưởng, con muỗi này được phát hiện ở huyện Lôi Sơn."

"Có hơi kỳ lạ."

Khương Vạn Trần nói:

"Có ý gì?"

Đinh Nghị nói:

"Lúc trước phát hiện con kiến kia ở ngoại ô của Ma Đô, Ma Đô là thành phố lớn số một số hai của nước H chúng ta, mà huyện Lôi Sơn chỉ là một huyện bình thường thôi."

"Tại sao lại là huyện Lôi Sơn?"

Khương Vạn Trần trầm giọng nói:

"Chắc ở chỗ khác cũng có, chỉ là tạm thời chỉ là chúng ta còn chưa phát hiện ra thôi, lập tức kiểm tra xem có virus gì hay không."

"Điều tra xem những nhân viên liên quan đã tiếp xúc có bị nhiễm hay chưa."

"Trương Nhu bị nó cắn cũng chuyển viện tới đây quan sát, phòng ngừa khả năng xuất hiện hiện tượng truyền nhiễm ở người."

Đinh Nghị gật đầu:

"Cục trưởng, chúng ta sẽ tiến hành các hạng mục thí nghiệm với

nó ngay trong đêm."

"Lão Đinh, phương diện này là chuyên môn của ngươi, các ngươi tranh thủ thời gian! Mặc kệ thứ này là bên nào làm ra thì thời gian cũng không chờ chúng ta."

Khương Vạn Trần nói với vẻ mặt nghiêm túc.

"Đã hiểu."

Đinh Nghị nhanh chóng sắp xếp, chính hắn cũng tự tham gia vào việc nghiên cứu.

"Chúng ta đi một chuyến tới huyện Lôi Sơn, trên đường đi, ngươi báo cáo chi tiết lại một lần cho ta về những tin tức có liên quan."

Khương Vạn Trần nói với người bên cạnh.

"Vâng, cục trưởng."

...

Tiêu Phàm ngủ một giấc tới khi mặt trời lên cao.

Hắn hoàn toàn không biết một con muỗi lại gây ra động tĩnh lớn như vậy.

"Cục trưởng, có lẽ bên này chỉ có một con đó thôi."

Bên trong một chiếc xe bình thường, người bên cạnh Khương Vạn Trần nói, hắn giữ tu vi Hậu Thiên viên mãn, còn Khương Vạn Trần là cao thủ cấp bậc cao thủ Tiên Thiên.

Khoảng rạng sáng bốn giờ, họ đến gần nông gia nhạc mà Tiêu Phàm họ họp lớp.

Họ đã tìm một lần trong phạm vi mấy trăm dặm.

"Ừm."

Khương Vạn Trần khẽ thở dài một hơi.

"Hỏi thăm tình huống của Tiêu Phàm rồi trở về thôi."

Khương Vạn Trần nhìn di động, trên màn hình điện thoại di động đang mở tư liệu của Tiêu Phàm.

"Khương cục, thanh niên Tiêu Phàm này không tầm thường chút nào, hắn mới học năm ba thôi đã có khối tài sản một tỷ, đổ thạch kiếm được mấy trăm triệu, bán một bộ phim cũng lời rất nhiều."

Trong mắt Khương Vạn Trần lóe lên ánh sao:

"So với việc hắn làm gì để kiếm được tiền, thì ta cảm thấy hứng thú với việc hắn xài số tiền đó như thế nào hơn."

"Mấy chục ngàn bộ quần áo huấn luyện đặc chiến, một trăm ngàn bộ áo giáp, khối lượng lớn lương thực, chẳng lẽ hắn sợ sắp tới tận thế, lo rằng nền văn minh nhân loại sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát hay sao?"

Người bên cạnh Khương Vạn Trần cười nói:

"Người có tiền luôn có đủ loại quái gở."

Chương 250: Linh Huyệt Ở Ma Đô

"Có lẽ hắn là người cuồng sinh tồn mức độ nặng, kho hàng xây tại huyện Lôi Sơn kia, không kém gì mấy hầm trú ẩn tận thế mà đám nhà giàu ở nước ngoài xây."

Khương Vạn Trần khẽ gật đầu:

"Chỉ cần không gây nguy hại tới xã hội, hắn có tiền thì muốn mua gì cũng là quyền tự do của hắn. Đúng rồi, chờ lát nữa đi một chuyến tới Z thị."

"Cũng tới đây rồi, nếu không đi thăm Lục lão ca một chuyến thì đúng là không nói nổi."

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, xe của Khương Vạn Trần họ cách biệt thự của Tiêu Phàm càng ngày càng gần.

Lấy thực lực của Khương Vạn Trần họ, chỉ cần họ gặp được Tiêu

Phàm, chắc chắn họ có thể nhận thấy được Tiêu Phàm đã nắm giữ tu vi cấp bậc Hóa Kình.

Cũng có thể nhìn ra bên trong biệt thự có linh huyệt.

"Tích tích, Tích tích!"

Đúng lúc này, đột nhiên điện thoại của Khương Vạn Trần vang lên.

"Khương cục, ở Ma Đô phát hiện một linh huyệt, tin tức này không phong tỏa được, chắc chắn các đại gia tộc võ đạo, bao gồm vài thế lực ở nước ngoài sẽ nhận được tin tức."

Một vị phó cục trưởng của cục an toàn số chín vội vàng nói ở đầu bên kia điện thoại.

Trong mắt Khương Vạn Trần lộ ra vẻ vui mừng.

Đồng thời hắn cũng có chút khẩn trương.

Sau khi một linh huyệt ở châu u bị lộ đã dẫn tới mâu thuẫn quy mô lớn, khiến rất nhiều người chết.

Tổng số người chết vượt quá hai ngàn.

"Đi ngoại ô, cho máy bay trực thăng tới đón chúng ta đến sân bay Z thị."

Cúp điện thoại, Khương Vạn Trần trầm giọng nói.

"Cục trưởng, chúng ta không tới chỗ Tiêu Phàm nữa sao?"

Khương Vạn Trần tức giận nói:

"Bây giờ lấy đâu ra thời gian mà đi gặp tên Tiêu Phàm kia, phát hiện linh huyệt ở Ma Đô, nếu dẫn tới giết chóc quy mô lớn thì hỏng chuyện hết."

"Vâng thưa cục trưởng."

Xe của Khương Vạn Trần họ cách biệt thự của Tiêu Phàm chỉ còn hai ba kilomet, chỉ cần cuộc điện thoại ấy trễ hơn vài phút nữa là họ sẽ phát hiện dị thường.

Tiêu Phàm ở trong biệt thự lại không biết chuyện này.

Nếu biết, chắc chắn hắn sẽ cảm thấy thật may mắn.

Mặc dù Khương Vạn Trần biết hắn là võ giả cũng chưa chắc sẽ nhằm vào hắn, nhưng có lẽ linh huyệt sẽ bị quốc gia trưng dụng, mà hắn thì không còn để dùng.

Không có linh huyệt, Cửu Chuyển Chân Long Quyết của hắn vẫn có thể tăng nhanh được nhờ linh thạch, nhưng tốc độ tiến bộ của dị năng không gian thì sẽ chậm hơn mấy chục lần.

Mới chớp mắt đã trôi qua hai ngày.

"Cốc cốc, cốc cốc."

Âm thanh quen thuộc vang lên vào nửa đêm, Tiêu Phàm thở dài một hơi.

Hắn nhìn về phía gương, quả nhiên thấy Tiêu Hải.

Nửa tháng trước, Tiêu Hải truyền dị năng không gian cho hắn nên tiêu hao rất lớn, hắn sợ Tiêu Hải xảy ra chuyện không may.

"Ông nội."

Tiêu Phàm kêu.

Tiêu Hải cười ha ha nói:

"Cháu ngoan, ngươi không ở tại kho hàng nên xem ra lần này cũng không chuẩn bị cái gì rồi, đây là ngươi không có lòng tin vào ta."

Tiêu Phàm lấy một giỏ lớn toàn củ cải từ trong bếp ra:

"Ông nội, chỉ chuẩn bị cho ngươi cái này thôi."

"Trong bếp còn mấy giỏ nữa, chỉ khác loại thôi."

"Áo giáp đặt làm còn chưa xong, lương thực thì bên kia ngươi tạm thời không thiếu."

Tiêu Hải cười nói:

"Đúng là tạm thời không cần mấy thứ kia ngay. Điện thoại, dây điện thoại, thiết bị trung kế, máy phát điện, xăng...vẫn còn cần."

"Máy điện báo vô tuyến không dùng được, còn điện thoại có dây thì rất tiện, khác với trái đất bên kia, bên này cách mấy chục tới cả trăm kilomet mới cần một bộ lặp thiết bị trung kế."

Tiêu Phàm gật đầu:

"Vậy để ta bảo người chuẩn bị nhiều một chút để lần sau chuyển đi. Ông nội, ta phát hiện một khối linh thạch, bây giờ tu vi đã tới cấp bậc Hóa Kình rồi."

"Hơn nữa, ta còn phát hiện dị năng không gian tăng lên rất nhanh ở chỗ linh huyệt, tăng nhanh hơn gấp mấy chục lần so với chỗ bình thường, hơn nữa còn tăng cả không gian."

Ánh mắt Tiêu Hải sáng rực lên.

"Tốt, tốt, tốt!"

Tiêu Hải cười to nói.

Thực lực của Tiêu Phàm tăng lên, vậy thì tỷ lệ gặp chuyện không may dẫn tới tử vong sẽ giảm xuống.

"Ông nội, còn một chuyện nữa. Ta phát hiện một con muỗi, nó to chừng này."

Tiêu Phàm lấy điện thoại di động ra, hắn mở hình của con muỗi đó lên.

"Ông nội, chắc con này tới từ chỗ của ngươi đúng không?"

Tiêu Hải nhìn tấm ảnh trong điện thoại di động của Tiêu Phàm với vẻ mặt nghiêm túc, ông gật đầu một cái:

"Đúng vậy, đây là muỗi độc đầm lầy, một loài rất phiền phức."

"Nếu bọn chúng chỉ đi một mình thì thực lực rất yếu, nhưng thường thì chúng sẽ hành động theo bầy, một đàn muỗi độc nhỏ cũng có tới mấy chục ngàn con, còn đàn lớn thì từ mấy trăm ngàn

tới hơn cả triệu con."

…

Mặt mày Tiêu Phàm trở nên rất nghiêm trọng, nếu ở bên này trái đất xuất hiện một lượng lớn muỗi độc như thế này, vậy đây sẽ là một mối đe dọa rất lớn đối với người ở đây.

"Cháu ngoan, ngươi phát hiện ra đám muỗi độc này là ở huyện Lôi Sơn có phải không?"

Tiêu Hải hỏi. Tiêu Phàm gật gật đầu. Tiêu Hải nói:

"Chưa chắc những thứ này là từ linh huyệt đi ra ngoài, nhưng mà chúng xuất hiện ở khu vực gần linh huyệt, vậy chắc chắn khu vực xung quanh linh huyệt không vững chắc lắm. Nếu vậy xác suất mà có sinh vật từ phía bên ta chạy qua đó sẽ tương đối cao."

Chương 251: Bạn Gái

Tiêu Phàm âm thầm cau mày, còn có thể có chuyện như vậy sảy ra hay sao? Thật sự là vậy, sau này mà có ai biết được điều này, vậy số lượng võ giả đến huyện Lôi Sơn sẽ tăng lên rất nhiều, đến lúc đó linh huyệt có thể sẽ bị người khác phát hiện ra mất. Nhưng mà Tiêu Phàm cũng không hối hận khi đã đem đám muỗi độc đó đi ra. Nếu hắn âm thầm giết chết hết chúng nó, nhỡ mà có sảy ra dịch bệnh gì thì hắn biết làm thế nào?

"Ông nội, nếu những sinh vật như đám muỗi độc này đến thế giới bên này thì liệu chúng có gây ra dịch bệnh gì không?"

Tiêu Phàm hỏi.

"Ta cũng không rõ nữa."

Tiêu Hải lắc lắc đầu:

"Ngày xưa khu ta xuyên đến bên này thì không phải chịu bất kì ảnh hưởng gì cả, kể cả những thứ ngươi chuyển qua đây cũng không có mang mầm bệnh nào hết. Có khả năng là những loài sinh

vật gây bệnh quá yếu đuối, trong quá trình xuyên qua lại giữa 2 thế giới thì chúng cũng đã tự chết mất rồi.”

Tiêu Phàm âm thầm thở phào một hơi. Giả dụ mà thật sự có một mầm bệnh nào đó nguy hiểm từ dị giới truyền qua đây, mà mấy thứ đó lại là thứ hắn nhìn không được, mà sờ cũng không thấy, vậy lớn chuyện rồi. Nếu dịch bệnh mà truyền nhiễm cả trái đất thì không biết sẽ có bao nhiêu người phải bỏ mạng nữa.

“Ông nội, Cửu truyền chân long quyết không thích hợp dành cho nữ giới tu luyện, vậy ngươi có biết loại công phu nào thích hợp dành cho nữ giới tu luyện hay không?”

Tiêu Phàm hỏi. Tiêu Hải kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Phàm:

“Cháu ngoan, có phải ngươi có bạn gái rồi hay không?”

Tiêu Phàm gật gật đầu. Tiêu Hải trừng mắt nói:

"Cái đứa nhóc này, ngươi có bạn gái rồi thế mà tại sao lại không dẫn đến đây giới thiệu cho ta một chút?”

Tiêu Phàm lườm lườm Tiêu Hải:

"Ông nội, với tình trạng hiện nay của ngươi, ta sợ là ngươi sẽ dọa đối phương chạy mất dép mất, chúng ta vừa mới hẹn hò chưa được bao lâu mà. Ấu Vi là kiểu con gái an tĩnh nhẹ nhàng, mà bây giờ ta lại là dạng trên tay có mạng người, thế nên có những thứ ta sợ một khi nàng biết được thì nàng sẽ khó tiếp nhận.”

Tiêu Hải nhìn nhìn Tiêu Phàm:

“Xem ra ngươi cũng quan tâm nàng ra phết. Cháu ngoan, nếu sau này ngươi có thể lên ngôi hoàng đế, vậy ngươi phải chú ý xem liệu nàng có đủ tiêu chuẩn để làm mẫu nghi thiên hạ không đó nha.”

Tiêu Phàm:

“Ông nội, ta cảm thấy bây giờ không nên nói cho nàng biết việc ngươi đang tạo phản ở dị giới, thế nên chúng ta cũng không thể cho nàng dị năng được. Ngươi có bài công pháp nào thích hợp với nàng hay không?”

Tiêu Hải cau mày:

“Công pháp thì tất nhiên là ta có, nhưng mà thứ này tu luyện rất chậm, nếu bây giờ ngươi chỉ đưa cho nàng một bộ công pháp, vậy biết đến bao giờ nàng mới mạnh lên nổi? Không bằng sau này ngươi tìm một cơ hội nào đó, đợi khi nào nàng ngủ say rồi thì ta sẽ cho nàng dị năng. Trước đây ngươi chọn dị năng không gian rồi, vậy ta sẽ tặng cho nàng dị năng bất tử đi.”

Hai mắt Tiêu Phàm sáng rực lên. Bất tử là một dị năng rất mạnh, nếu Tô Ấu Vi có thể có được dị năng này thì cũng không tồi.

“Ông nội, vậy ta nghe lời ngươi.”

Tiêu Phàm cười nói. Tiêu Hải trầm giọng:

"Cháu ngoan, ngươi phải chắc chắn rằng đối phương xứng đáng nhận được dị năng đấy, nhỡ mà ngươi cho đối phương rất nhiều thứ, xong sau này đối phương gả cho người khác mất, vậy ngươi chỉ còn biết ôm gối mà nằm khóc thôi.”

“Sẽ không có chuyện đó đâu.”

Tiêu Phàm lắc lắc đầu đáp. Tiêu Hải nói:

“Bộ phim điện ảnh lần trước ta đưa cho ngươi đã được chiếu chưa? Số liệu phòng vé như nào rồi? Bọn hắn vừa quay thêm bộ Linh giới truyền kỳ 2, hơn nữa còn vừa quay thêm một bộ phim điện ảnh khác nữa.”

Nói đến đây, trên tay Tiêu Hải xuất hiện một quầng sáng, bên trong quầng sáng có một chiếc thẻ nhớ, quầng sáng đó từ từ đi xuyên qua tấm gương. Tiêu Phàm cười nói:

“Số liệu phòng vé tốt lắm, ta đã đem bán nguyên cả phim điện ảnh đó đi, bán được những 1 tỉ, sau khi nộp thuế thì ta vẫn lãi được 800 triệu.”

Trong mắt Tiêu Hải lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Ngươi bán được những 1 tỉ luôn cơ à.”

Tiêu Phàm nói:

“Ông nội, 1 tỉ thời nay không đáng giá bằng 1 tỉ thời của ngươi đâu, nhưng mà 1 tỉ cũng là một con số lớn lắm rồi, bọn hắn quay phim tốt lắm. Ngươi đừng bạc đãi bọn hắn nhé.”

Tiêu Hải gật gật đầu:

“Ngươi nhận được linh thạch rồi thì tạm thời ta không truyền long khí cho ngươi nữa, lần này ta sẽ giúp ngươi nâng cao niệm lực tinh thần.”

Nói đến đây, sau lưng Tiêu Hải xuất hiện hai cường giả, bọn họ đến để trợ giúp tăng thêm năng lực cho Tiêu Hải, sau đó có một luồng ánh sáng nhanh chóng xuyên qua tấm gương, xuyên thẳng vào cơ thể Tiêu Phàm. Mặc dù niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm đã mạnh hơn trước đây rất nhiều, nhưng hắn vẫn cảm thấy não của bản thân căng trướng cả lên.

Chương 252: Tuyệt Vời

"Cháu ngoan, 5 ngày nữa ta lại đến gặp ngươi, những chuyện khác thì ngươi không cần gấp gáp đâu, bây giờ mấy thứ như dây cap điện thoại cũng đã có rồi, ta sẽ tranh thủ mùa đông này để làm cho xong mấy thứ đó. Lần sau lúc ta đến đây thì ta cũng có thể truyền năng lực bất tử cho bạn gái của ngươi.”

Tiêu Hải nói xong thì liền biến mất ngay tức khắc.

“Trướng đầu quá.”

Tiêu Phàm xoa xoa huyệt thái dương. Bây giờ hắn cũng chẳng ngủ được, hắn mới tu luyện Cửu truyền chân long quyết, thế nên hắn 1 tuần mới ngủ một lần.

“Mạnh thật.”

Ngày hôm sau tỉnh lại, Tiêu Phàm cảm nhận thấy thay đổi ở trong cơ thể mình, niệm lực tinh thần của hắn đã được tăng lên rất nhiều. Đúng ra phạm vi bao trùm khi hắn dùng niệm lực tinh thần

chỉ trong khoảng phạm vi 6 mét, bây giờ phạm vi mà hắn có thể tác động đã rộng ra khoảng 7 8 mét, diện tích mà năng lực của hắn bao trùm cũng đã tăng gấp đôi so với trước đây rồi. Tiêu Phàm thử một chút, nếu hắn sử dụng niệm lực tinh thần chạy theo đường thẳng thì hắn có thể kéo dài đến 150 mét, thế nên năng lực thuấn di của hắn bây giờ cũng có thể đi xa được như thế.

“Hây!”

Tiêu Phàm thử khống chế một quả bi thép, sau đó ném thẳng viên bi về phía không trung với một tốc độ khủng khiếp.

“Vận tốc có lên đến 932m/s cơ à.”

Tiêu Phàm lẩm bẩm trong lòng. Tốc độ này còn nhanh hơn cả tốc độ của súng bắn tỉa.

“Kể cả người có cấp bậc Hậu thiên cũng chưa chắc có khả năng ngăn chặn được súng bắn tỉa, mà hiện tại ở phương diện võ học ta mới chỉ đến được cấp bậc Hóa kình, nhưng năng lực chiến đấu có lẽ cũng ngang ngửa cấp bậc Hậu thiên rồi.”

Tiêu Phàm thầm ước lượng trong lòng. Nếu đánh nhau ở khoảng cách gần, Tiêu Phàm cảm thấy có lẽ bản thân cũng không phải là đối thủ của cao thủ cấp bậc Hậu thiên, nhưng nếu đánh nhau ở khoảng cách xa, vậy cao thủ cấp bậc Hậu thiên cũng chưa chắc có thể đánh thắng được hắn.

"Không biết lần này phim điện ảnh mà ông gửi qua đây sẽ như thế nào.”

Tiêu Phàm nhanh chóng truyền dữ liệu từ thẻ nhớ vào trong máy tính của mình.

“Tuyệt vời!”

Chớp mắt đã 2 tiếng trôi qua, Tiêu Phàm vừa vui mừng vừa bất ngờ. Theo hắn thấy thì những phân cảnh võ thuật của Linh giới truyền kỳ 2 so với bộ đầu tiên càng hay hơn, đặc sắc hơn, mặc dù tình tiết cũng có liên quan đến bộ đầu tiên, nhưng kể cả người xem chỉ xem bộ thứ hai cũng không ảnh hưởng gì cả. Tiêu Phàm ăn tạm chút đồ, sau đó lại mở bộ phim còn lại ra xem nốt.

"Đỉnh.”

Tiêu Phàm thầm cảm thán trong lòng. Bộ phim điện ảnh còn lại cũng là một bộ phim hoạt hình, tình tiết phim không giống với Linh giới truyền kỳ, nhưng cũng rất đặc sắc. Hắn cảm thấy ba bộ mà ông hân gửi qua đây thì bộ đầu tiên là kém nhất.

“Linh giới truyền kì hot lên, nếu mà số liệu phòng vé có thể đạt đến con số 6 tỉ, vậy bất kì bộ nào trong 2 bộ này ta cũng có thể bán với giá 1.5 tỉ, vậy tổng số tiền thu về có thể lên đến 3 tỉ.”

Tiêu Phàm rút thẻ nhớ ra, hắn âm thầm tặc lưỡi. Số tiền từ trước đến giờ hắn kiếm ra cũng mới chỉ bằng một nửa của 3 tỉ thôi.

“Tít tít.”

Tiêu Phàm gọi điện cho Triệu Tông Tường.

“Tiêu thiếu gia, ngươi có gì muốn phân phó cho ta hay sao.”

Triệu Tông Tường nhanh chóng tiếp điện thoại rồi đáp. Tiêu Phàm nói:

“Triệu tổng, mấy thứ như điện thoại, dây điện thoại, RP repeater ta cần thêm nữa, số lượng lần này cần gấp 10 lần lần trước, khi nào ngươi mua xong thì cứ đem bỏ vào nhà kho nhé.”

Triệu Tông Tường bất ngờ.

“Tiêu thiếu gia, lần này ngươi cần nhiều đồ như thế hay sao? Lần trước ngươi cần hơn vạn km dây điện thoại rồi, thứ như thế mà chuẩn bị nhiều như vậy có lãng phí quá hay không?”

Tiêu Phàm nhàn nhạt nói:

"Tổng giám đốc Triệu, ta sẽ không trả thiếu ngươi tiền đâu, mà mấy thứ này mua cũng chẳng tốn bao nhiêu tiền, vậy nên ngươi cứ nhanh chóng đặt mua là được rồi, nhưng thứ khác ngươi không cần quan tâm.”

“Vâng ạ.”

Triệu Tông Tường giật thót một cái, hắn cũng không dám hỏi thêm điều gì nữa.

…

"Tít tít, tít tít.”

Tiêu Phàm vừa mới cúp điện thoại của Triệu Tông Tường thì điện thoại của Trình Hưng Quốc lại gọi đến.

"Ông chủ, chúng ta bắt được một tên trộm, hắn ta đang muốn lén lút vào trong kho, lại còn tự nhận bản thân là thám tử tư, là người có quan hệ ở huyện Lôi Sơn.”

Giọng nói hưng phấn của Trình Hưng Quốc vọng lại từ đầu kia điện thoại. Từ sau khi nhận được dị năng, đây là lần đầu tiên hắn sử dụng nó vào việc. Tên trộm này là do hắn bắt được.

"Trình thúc, bây giờ ta sẽ qua đó ngay.”

Tiêu Phàm âm thầm cau mày, rốt cuộc là người của bên nào có hứng thú với căn nhà kho của hắn vậy? Huyện Lôi Sơn cũng không lớn, khoảng 20 phút sau Tiêu Phàm đã đến nhà kho, nơi mà Trình Hưng Quốc đang ở, bên trong nhà kho vẫn còn vài chiếc xe motor, xăng dầu và vài thứ lặt vặt nữa.

Chương 253: Để Ta Xem Ai Bày Trò

“Ngươi chính là ông chủ ở đây? Nhanh chóng kêu lũ người này thả ta ra đi, ở huyện Lôi Sơn này ta cũng là người có quan hệ không nhỏ đâu. Bây giờ các người đang bắt giữ người trái phép, đây là phạm pháp đó.”

Người mà Trình Hưng Quốc bắt được là một người đàn ông khoảng 30 tuổi, vừa thấy Tiêu Phàm đến gần hắn đã hung tợn uy hiếp. Tiêu Phàm nhìn về phía Trình Hưng Quốc, Trình Hưng Quốc nói:

“Phía sau nhà kho có một cánh cửa nhỏ, vì phía cánh cửa đó bị rất nhiều thứ chặn lại nên đám người Dương Thần mới không chú ý

tới. Khi chúng ta đến đây để giao ca mới phát hiện ra điều bất thường.”

Dương Thần cúi thấp đầu nói:

“Phàm ca, lần này là do sơ suất của ta, cũng may mà có Trình thúc cảnh giác.”

Tiêu Phàm hướng về phía Trình Hưng Quốc gật gật đầu. Chắc chắn Trình Hưng Quốc đã nghe thấy tiếng động gì đó do đối phương tạo ra.

“Dương Thần, mặc dù hắn ta không thể nào mà đi từ cửa sau để vào đây được, nhưng các ngươi cũng cần đề cao cảnh giác hơn nữa, những chuyện như thế này không thể để nó phát sinh lần thứ hai được, có hiểu không?”

Tiêu Phàm cảnh cáo nói. Đám người Dương Thần vội vàng gật đầu.

“Này, ngươi nhanh chóng thả ta ra đi chứ, ta nói cho ngươi biết, ta có người ở cả hai phía hắc bạch đấy nhé, chắc ngươi cũng biết đến Triệu gia đúng không? Ta biết một vị đại ca là người của Triệu gia đó. Anh họ của ta còn làm ở đồn cảnh sát gần đây đó.”

Tên bị Trình Hưng Quốc bắt được vênh váo nói. Tiêu Phàm lấy điện thoại ra, hắn gọi điện thoại cho Triệu Tông Tường:

"Tổng giám đốc Triệu, Trình thúc bắt được một kẻ muốn lẻn vào nhà kho, hắn ta nói hắn ta là người có quan hệ với Triệu gia. Hắn còn nói anh họ hắn làm ở đồn cảnh sát gần đây nữa.”

Sắc mặt Triệu Tông Tường lập tức thay đổi, hắn ta vội vàng nói:

"Tiêu thiếu gia, không phải ta phái người qua đó đâu, ngươi chờ một chút, bây giờ ta qua đó ngay, để ta xem xem ai đang bày trò.”

Tiêu Phàm nhẹ nhàng nói:

“Tổng giám đốc Triệu, nếu như ông chủ Cao không bận việc gì thì ngươi hẹn luôn ông chủ Cao qua đây đi, trưa hôm nay ta mời ông chủ Cao một bữa cơm. Nhà kho mới này cũng sắp xây xong rồi,

đến lúc đó mong là sẽ không sảy ra bất cứ vấn đề gì nữa cả.”

Triệu Tông Tường nói:

“Tiêu thiếu gia, bây giờ ta sẽ gọi điện hoie ông chủ Cao ngay đây, gần đây cũng chẳng có việc gì gấp cần xử lí cả, nên có lẽ ông chủ Cao cũng không bận gì đâu.”

Triệu Tông Tường nhanh chóng gọi điện thoại cho ông chủ lớn của huyện Lôi Sơn, Cao Kính Hiền. Thực ra hôm nay Cao Kính Hiền có việc bận. Dù sao thì hắn cũng là ông chủ lớn ở huyện Lôi Sơn, thế nên hắn không có nhiều thời gian rảnh cũng là điều dễ hiểu. Nhưng khi hắn vừa biết tin Tiêu Phàm đang tìm bọn hắn, hắn đã lập tức ra lệnh cho cấp dưới lùi các lịch trình khác sang một bên. Mặc dù Cao Kính Hiền không biết rõ thân phận của Tiêu Phàm là như thế nào cho lắm, nhưng dù sao thì Triệu gia ở Lôi Sơn cũng được coi là rắn đầu đàn, thế mà Triệu Tông Tường lại cực kì kiêng rè Tiêu Phàm. Chỉ cần như vậy cũng đủ cho hắn xem trọng Tiêu Phàm hơn rồi.

“Két! Két!”

Nửa tiếng trôi qua, xe của Triệu Tông Tường và xe của Cao Kính Hiền tới nơi cùng một lúc.

"Ông chủ Cao, tổng giám đốc Triệu.”

Vừa thấy hai người họ, kẻ bị Trình Hưng Quốc bắt được liền sợ hãi. Chỉ cần một cuộc điện thoại mà Tiêu Phàm đã gọi được hai người họ đến đây, vậy thì bản thân hắn phải có năng lực lớn đến như thế nào cơ chứ?

“Ông chủ Cao, tổng giám đốc Triệu, hắn ta nói hắn ta ở Lôi Sơn quen biết rất nhiều người, mặc dù hắn ta lén lút vào trong kho bị bắt lại rồi mà giọng điệu vẫn rất huênh hoang, vậy thì liệu hắn ta có phải người mà các ngươi phái đến hay không?”

Tiêu Phàm nói. Sắc mặt Triệu Tông Tường thay đổi:

“Tiêu thiếu gia, làm sao ta có thể làm ra chuyện như vậy được, ta thề với trời, nếu như ta có làm ra cái chuyện như vậy thì ta sẽ bị sét đánh chết.”

Cao Kính Hiền âm thầm rùng mình, thái độ của Triệu Tông Tường làm hắn rất kinh ngạc. Dường như Triệu Tông Tường còn sợ Tiêu Phàm hơn những gì hắn nghĩ.

“Tiêu thiếu gia cứ nói đùa, làm sao ta có thể làm ra chuyện này cơ chứ.”

Cao Kính Hiền cũng vội vàng thanh minh. Trên mặt Tiêu Phàm lộ ra một nụ cười.

“Tổng giám đốc Triệu, ông chủ Cao, thực ra ta chỉ đùa với các ngươi một chút thôi, tên trộm vặt như thế này thì làm sao có thể là người do các ngươi phái tới được.”

Sắc mặt của Triệu Tông Tường và Cao Kính Hiền đều rất nghiêm trọng, ban nãy Tiêu Phàm nói như vậy thực sự chỉ là đùa thôi hay sao? Chỉ sợ đây là Tiêu Phàm mượn cớ để răn đe bọn hắn một chút.

“Tiêu thiếu gia, chuyện này ta nhất định sẽ phái người điều tra xử lí rõ ràng.”

Chương 254: Ta Hiểu Mà

Cao Kính Hiền trầm giọng nói. Tiêu Phàm gật nhẹ đầu:

"Vậy thì việc này ta phải làm phiền ông chủ Cao rồi. Trình thúc, ngươi mở cửa chính của nhà kho ra đi. Chỉ là một căn nhà kho mà thôi, cũng không biết bọn trộm vặt này muốn nhòm ngó cái gì trong đó nữa. Hôm nay đúng lúc có ông chủ Cao ở đây, ta cũng để cho ông chủ Cao kiểm tra một chút luôn thể.”

Trình Hưng Quốc gật gật đầu. Hắn ta có chìa khóa nên nhanh chóng mở được cửa chính nhà kho ra. Thực ra Cao Kính Hiền cũng rất tò mò, hắn đi theo Tiêu Phàm vào bên trong nhà kho, diện tích bên trong của nhà kho cũng không nhỏ, trong này vẫn còn để đủ thứ linh tinh. Chiếm nhiều diện tích trong nhà kho nhất chính là mấy chiếc xe motor phân khối lớn. Trước đây Tiêu Phàm mới chuyển một ít cho Tiêu Hải mà thôi, nhưng vì số lượng xe ở đây rất lớn, nên hắn có chuyển đi một ít thì trông cũng không bắt mắt,

Triệu Tông Tường chắc chắn không thể phát hiện ra được.

“Ông chủ Cao, hiện nay cục diện quốc tế cũng chẳng ổn định lắm, thế nên ta cảm thấy tương lai không chắc chắn gì cả, mà hiện tại ta cũng có tiền, nên ta muốn tạo ra một căn cứ dùng để sinh tồn. Nếu như huyện Lôi Sơn không chào đón ta, vậy thì để ta đổi đến một nơi khác vậy.”

Tiêu Phàm trầm giọng nói. Triệu Tông Tường vội vàng đáp:

“Tiêu thiếu gia, ngươi đừng làm vậy, dù sao thì huyện Lôi Sơn này cũng tốt lắm, hơn nữa sau này người của Triệu gia chúng ta sẽ phối hợp cùng ông chủ Cao bảo vệ tốt nơi này.”

Cao Kính Hiền cũng vội vàng biểu đạt thái độ. Tiêu Phàm gật nhẹ đầu:

“Nếu được như vậy thì tốt, dù sao thì huyện Lôi Sơn cũng là quê hương của ta, nếu như căn cứ sinh tồn của ta đặt ở đây, vậy thì sau này ta cũng sẽ về đây phát triển thêm. Tổng giám đốc Triệu, ông chủ Cao, thời gian của ta là vàng là bạc, thế nên ta không muốn phải lãng phí thời gian trên người của mấy tên trộm vặt, mong sau này các ngươi chú ý một chút, đừng để lãng phí thời gian của ta.”

Triệu Tông Tường lau lau mồ hôi trên trán nói:

"Tiêu thiếu gia, sau này ta nhất định sẽ làm như vậy.”

Tiêu Phàm cười cười nói:

"Dạo này cơ thể của tổng giám đốc Triệu có vẻ hơi yếu nhỉ, sao mà ngươi ra nhiều mồ hôi thế.”

“Do bên trong nhà kho hơi nóng thôi.”

Triệu Tông Tường nói. Tiêu Phàm gật gật đầu:

“Đúng là trong này hơi nóng thật, vậy thig chúng ta cùng ra ngoài thôi.”

Không bao lâu sau, mấy người Tiêu Phàm đến một quán rượu. Tiêu

Phàm nâng ly lên nói:

“Ông chủ Cao, hôm nay thật sự có chút làm phiền ngươi rồi. Bản thân ta bị chứng ám ảnh cưỡng chế, thế nên ta không muốn có người đi vào trong kho sau đó lục tung đồ của ta lên.”

“Ta hiểu mà, hiểu mà.”

Cao Kính Hiền nói. Loại người mà có thể bỏ ra một đống tiền chỉ để mua các vật tư sinh tồn như vậy thì có bị chứng ám ảnh cưỡng chế cũng là chuyện bình thường. Đến nửa sau bữa nhậu, Cao Kính Hiền nhận một cuộc điện thoại, nói hắn có việc gấp cần xử lí nên hắn cần rời đi ngay. Cách quán rượu đó rất xa, bên trong một tòa nhà cao tầng có một người dùng súng bắn tỉa nhắm vào phía bên này. Tiêu Phàm và Triệu Tông Tường cũng nhanh chóng ăn xong. Khi Tiêu Phàm vừa đứng dậy, hơn nữa ngay khi đúng lúc hai người họ và tay súng băn tỉa cùng nằm trên một đường thẳng, tay súng bắn tỉa ấy đã quyết đoán mà nổ súng, viên đạn trong chớp mắt đã làm vỡ kính cửa sổ. Một tấm kính bình thường không thể làm thay đổi quỹ đạo của viên đạn được. Viên đạn nhắm thẳng vào lưng của Triệu Tông Tường. Nếu như Tiêu Phàm và Triệu Tông Tường đều chỉ là người bình thường, vậy thì viên đạn này có lẽ sẽ xuyên qua người Triệu Tông Tường, sau đó sẽ lao thẳng vào người Tiêu Phàm. Thực ra much đích thật sự của tay súng bắn tỉa là Tiêu Phàm, nhưng hắn lại cố tình nhắm vào Triệu Tông Tường trước, như vậy có thể dễ dàng làm người khác hiểu nhầm rằng mục tiêu của tay súng là Triệu Tông Tường, còn Tiêu Phàm chỉ là người bị liên lụy mà thôi.

“Pằng!”

Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Tiêu Phàm đã dùng niệm lực tinh thần nhanh chóng đẩy viên đạn lệch ra. Viên đạn sượt qua người bọn họ, ghim thẳng vào bức tường bê tông phía bên cạnh.

…

"Ẩn thân!"

Tiêu Phàm kéo Triệu Tông Tường trốn sau bức tường ngay lập tức.

Triệu Tông Tường kinh hãi sờ hông, hắn không bị thương nhưng quần áo lại bị viên đạn bắn xuyên thủng một lỗ.

"Đồ khốn nạn."

Sắc mặt Tiêu Phàm âm trầm, hắn vội vận dụng con mắt thấu thị.

Khi tinh thần niệm lực trở nên mạnh mẽ hơn thì con mắt thấu thị của hắn cũng tăng cường không ít, hắn có thể nhìn xuyên thẳng qua vách tường, tầm mắt rơi vào một tòa nhà cao tầng cách đó ba bốn trăm mét.

"Tìm thấy rồi!"

Ngay sau đó Tiêu Phàm đã phát hiện ra mục tiêu.

Sau một lần tấn công thất bại, tay súng nhanh chóng tháo rời khẩu súng bắn tỉa của mình và chuẩn bị bỏ chạy.

"Còn muốn chạy ư."

Tiêu Phàm đứng dậy rồi chạy đến bàn ăn, hắn lấy vài chiếc đũa và ném chúng ra ngoài.

"Phốc!" "Phốc!"

Mấy chiếc đũa đã bay xa hàng trăm mét chỉ trong tích tắc trước khi chúng đâm xuyên qua nhiều vị trí trên cơ thể của tay súng một cách chính xác khiến hắn ngất đi trong đau đớn chỉ trong nháy mắt.

Chương 255: Bốn Chiếc Đũa

"Triệu tổng, chúng ta qua đó thôi."

"Ngươi cho người xử lý nơi này đi. Đừng kinh động đến cảnh sát."

Tiêu Phàm trầm giọng nói.

Triệu Tông Tường gật đầu.

Hắn biết Tiêu Phàm là loại cao nhân nào, có thể hắn cũng không muốn cảnh sát biết năng lực của mình.

"Tạm thời không ai được phép vào phòng, các ngươi cũng không cần báo cảnh sát."

Triệu Tông Tường đi ra ngoài và dặn dò ông chủ.

Ông chủ biết Cao Kính Hiền và Triệu Tông Tường đang ăn cơm ở bên trong nên tự mình canh gác bên ngoài phòng.

"Được rồi Triệu tổng."

Chủ nhà hàng vội nói.

Chẳng mấy chốc Tiêu Phàm và những người khác đã xuống tầng dưới, Triệu Tông Tường lên xe của Tiêu Phàm, chỉ trong vài phút, Tiêu Phàm đã đưa Triệu Tông Tường đến tòa nhà nơi tay súng đang ở.

"Răng rắc!"

Tiêu Phàm dùng thần thức để xác định căn phòng nơi kẻ bắn súng đang ở, bằng tinh thần của mình, hắn ấn tay mình vào cửa và mở cửa dễ dàng, Triệu Tông Tường đi theo Tiêu Phàm vào phòng.

Tay súng vẫn hôn mê, bốn chiếc đũa xuyên qua cơ thể hắn, máu chảy ra rất nhiều trên mặt đất.

Triệu Tông Tường vô cùng sửng sốt.

Hắn đã tận mắt chứng kiến Tiêu Phàm dùng đũa để tấn công, và ở khoảng cách vài trăm mét, cả bốn chiếc đũa đều bắn chính xác vào các bộ phận trên người tay súng.

Hơn nữa, bốn chiếc đũa lần lượt xuyên thủng qua cánh tay và đùi trái và phải của hắn.

Tiêu Phàm lấy điện thoại di động ra rồi chụp một bức ảnh của đối phương.

Nếu hắn không tìm thấy bất cứ điều gì, hắn có thể yêu cầu đại

thần hacker tra thử xem.

Tiêu Phàm dùng tinh thần niệm lực quét qua và thấy rằng đối phương không có điện thoại di động hoặc tai nghe trong người, hắn là sát thủ hành động một mình.

"Tiêu tổng, cám ơn."

"Đường đi của viên đạn có hơi kỳ quái, hắn là Tiêu tổng ngươi đã cứu ta."

Triệu Tông Tường hít một hơi thật sâu rồi nói.

Chỉ đến lúc này hắn mới cảm thấy sợ hãi không thôi.

Khoảng cách chỉ ở vài trăm mét, vì vậy không có quá nhiều khả năng một sát thủ chuyên súng bắn tỉa lại bắn không chuẩn.

"Ừm."

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

Hắn đưa tay ra, bốn chiếc đũa bay vào tay hắn ngay lập tức, sau đó cả bốn chiếc đũa đều biến mất dưới ánh mắt kinh ngạc của Triệu Tông Tường.

Chúng được Tiêu Phàm thu hết trong túi thứ nguyên.

Với thực lực hiện tại của Tiêu Phàm, việc duy trì một túi thứ nguyên nhỏ trong thời gian dài không phải là vấn đề lớn, hơn nữa nó còn có thể giúp hắn rèn luyện tinh thần lực và dị năng không gian của mình.

"Triệu tổng, chúng ta đưa hắn đi thôi."

"Ngươi tìm người giải quyết đi, đừng hấp dẫn sự chú ý của người khác."

Tiêu Phàm trầm giọng nói.

Triệu Tông Tường gật đầu, với năng lượng của hắn ở quận Lôi Sơn thì đây chỉ là chuyện nhỏ.

Về cơ bản danh tính của sát thủ là giả mạo, cho nên sẽ không một ai chú ý đến một người như vậy sau khi hắn chết.

"Ngươi là ai và ai đã phái ngươi đến đây?"

"Tại sao lại muốn giết ta!"

Tiêu Phàm và những người khác đã chuyển người đến chỗ của Triệu Tông Tường, kẻ bắn súng cũng đã thức dậy trên đường đi, nhưng hắn vẫn luôn giả vờ ngủ hòng tìm kiếm một cơ hội trốn thoát.

"Có người bỏ tiền ra mua mạng của ngươi."

“Lấy tiền của người khác để diệt trừ họa cho người khác thôi.”

Tay súng cười khẩy rồi nói.

Nếu Triệu Tông Tường đã hiểu lầm thì hắn cũng muốn không nói ra mục tiêu thực sự của mình là Tiêu Phàm.

Nói hay không nói thì hắn cũng biết mình sắp phải chết.

Hắn thua trong tay Tiêu Phàm, theo hắn thấy, nếu hắn không nói gì, đến lúc đó khả năng Tiêu Phàm bị giết bởi những sát thủ khác sẽ cao hơn, đây cũng có thể coi là sự trả thù gián tiếp của hắn.

"Triệu tổng, ông không thể nào biết được thông tin người thuê từ một kẻ giết người chuyên nghiệp như vậy."

Tiêu Phàm nói.

"Ừm."

Triệu Tông Tường gật đầu.

Hắn bước tới với vẻ mặt u ám.

"Phốc!"

Con dao găm trong tay Triệu Tông Tường cắt thẳng qua cổ đối phương, nếu không chắc có được tin tức hữu ích thì nên kết liễu tính mạng của đối phương ngay lập tức.

Có trời mới biết một sát thủ như vậy còn có những thủ đoạn nào khác hay không.

"Tiêu tổng, đại ân đại đức của ngươi ta sẽ không bao giờ quên."

Triệu Tông Tường quỳ xuống rồi nói.

Một mặt, hắn biết ơn Tiêu Phàm đã cứu mạng mình, mặt khác, Triệu Tông Tường cũng bị thủ đoạn của Tiêu Phàm làm cho kinh sợ, thực lực của Tiêu Phàm còn mạnh hơn hắn đoán nhiều lắm.

Trong lúc vội, Tiêu Phàm đã có thể làm chệch hướng đạn của súng bắn tỉa, sau đó nhanh chóng tìm ra kẻ bắn từ cách xa hàng trăm mét, thậm chí còn dùng đũa để giết người từ khoảng cách xa.

Đây là loại năng lực gì?

"Hắn là sát thủ, ngươi giết hắn cũng không sao, nhưng không thể giết hại người bình thường."

Tiêu Phàm trầm giọng nói.

Triệu Tông Tường nhanh chóng nói:

"Tiêu tổng ngươi yên tâm, chắc chắn nhà họ Triệu chúng ta sẽ không bao giờ làm bậy."

"Xử lý tốt thi thể đi, ngoài ra thời gian còn lại tốt nhất ngươi nên giữ kín một chút."

Tiêu Phàm nói bằng giọng lạnh nhạt.

Triệu Tông Tường gật đầu lia lịa.

Tiêu Phàm rời đi một cách nhanh chóng.

Triệu Tông Tường sờ lưng, quần áo hắn đã ướt đẫm mồ hôi, hắn cũng đã từng sống những ngày liếm máu trên lưỡi dao, nhưng đó đã là rất lâu trước đây.

Chương 256: Trên Đường Trở Về

Trên đường trở về biệt thự, Tiêu Phàm không ngừng suy nghĩ, hắn dám khẳng định rằng chắc chắn sát thủ đang đuổi theo hắn.

Triệu Tông Tường đã hiểu lầm, ngược lại là một chuyện tốt với hắn.

Bây giờ hắn đã có ân cứu mạng với hai cha conTriệu Tông Tường, cộng với thực lực mà hắn đã thể hiện, khả năng Triệu Tông Tường phản bộ hắn đã giảm đi rất nhiều.

"Đại thần, phiền ngươi giúp ta điều tra một người."

Tiêu Phàm đã gửi bức ảnh cho đại thần hacker.

"Được."

Không mất nhiều thời gian Tiêu Phàm đã nhận được tin tức.

Tô Ấu Vi đã kiểm tra căn phòng thuộc tiểu khu Tử Kinh ngay lập tức, không bao lâu lâu, nàng đã thu được tin tức.

"Thương Vương Đại Thanh."

Tô Ấu Vi nhíu chặt đôi mày thanh tú.

Nàng phát hiện ra đối phương là một sát thủ với mật danh là Thương Vương, hắn đứng thứ hai mươi sáu trong bảng xếp hạng sát thủ của Dark Web, giỏi đánh lén và có rất nhiều người đã chết trong tay hắn.

"Tiền bối sẽ không để ta điều tra hắn mà không có lý do."

"Không lẽ Thương Vương nhận nhiệm vụ ám sát tiền bối sao?"

Tô Ấu Vi lo lắng, nàng nhanh chóng gửi thông tin của Thương Vương qua.

"Đại thần, trâu bò thật, trong thời gian ngắn như vậy mà ngươi đã tra ra được thân phận của đối phương, ngươi không phải là một trong mười đại thần Hacker trong nước đấy chứ?"

Tiêu Phàm ngạc nhiên trả lời tin nhắn.

Tô Ấu Vi cũng phát hiện ra vấn đề này, bởi vì lo lắng cho Tiêu Phàm, vừa rồi nàng gửi tin nhắn quá nhanh.

"Sát thủ nằm trong danh sách sát thủ mà ta đã điều tra trước đó, ta cũng không lợi hại như vậy đâu."

Tiêu Phàm chợt nhận ra thì ra là như vậy sao.

"Đại thần, ngươi có thể tra ra là người nào thuê hắn được không?"

"Không tra được, ngươi không sao chứ?"

Tiêu Phàm nói:

"Đại thần yên tâm, ta không sao, còn phải làm phiền ngươi tiếp tục điều tra người đưa thư, ta không biết thế lực đứng phía sau màng nên chỉ có thể bị động đánh."

"Ta sẽ cố gắng hết sức mình."

Ánh mắt Tô Ấu Vi trở nên cực kỳ sắc bén.

Dư Thọ Nhân xảy ra chuện, nàng cứ nghĩ Tiêu Phàm sẽ bình an vô sự.

Các thế lực đằng sau màn vẫn không từ bỏ ý định, thậm chí còn tìm thêm sát thủ để loại bỏ Tiêu Phàm.

"Muốn thực lực tăng lên nhanh chóng, liên tục tấn công vào Thần Tháp, khiêu chiến Hắc Đế một lần nữa cũng là một biện pháp không tệ."

Rất nhanh thôi Tô Ấu Vi sẽ gia nhập Liên minh các vị thần.

"Hắc Đế, vào bảy giờ tối nay ta muốn khiêu chiến ngươi."

Những ký tự vàng lấp lánh xuất hiện trên diễn đàn của Liên minh các vị thần.

Đột nhiên phần còn lại của diễn đàn bị dọa cho kinh sợ.

"Lần trước Nữ Vương khiêu chiến Hắc Đế chưa bao lâu, thế mà lại khiêu chiến Hắc Đế lần nữa."

"Hắn là thực lực của Nữ Vương còn đang trong giai đoạn cấp tốc tăng lên, có lẽ đã vượt qua Hắc Đế rồi."

Trong diễn đàn Liên Minh các vị Thần, rất nhiều đại thần hacker nhanh chóng tải lại phần thông tin.

"Chờ ngươi."

Mười phút sau, Tô Ấu Vi nhìn thấy tin nhắn của Hắc Đế.

…

Vào lúc bảy giờ tối, nhiều hacker cấp bậc đại thần từ Liên minh các vị thần đã tập trung lại.

"Nữ Vương, ta đã chuẩn bị xong, ngươi có thể khiêu chiến với ta bất cứ lúc nào."

Hắc Đế đã hạ cánh tại Liên minh các vị thần.

Hắn đã gửi một tin nhắn cho Tô Ấu Vi.

"Chiến!"

Tô Ấu Vi trả lời và bắt đầu khiêu chiến Hắc Đế ngay lập tức, nàng đã học tập chăm chỉ trong thời gian này nên kỹ năng của nàng đã được cải thiện hơn rất nhiều so với trước đây.

Rất nhanh Hắc Đế đã nhận ra sự khác biệt.

"Trong thời gian ngắn như vậy mà đã tiến bộ rõ rệt, thiên phú rất mạnh."

Hắc Đế tham gia vào trận chiến tấn công và phòng thủ với Tô Ấu Vi với vẻ mặt nghiêm túc, trong lúc đó, Phượng Hoàng và nhiều cao thủ Hacker khác đều đang im lặng theo dõi tình hình.

Nếu Tô Ấu Vi thắng, nàng sẽ tiến thẳng lên vị trí đầu bảng trong danh sách các hacker trong nước.

Nhưng hai ba giờ sau, Tô Ấu Vi dần rơi vào thế bất lợi, rõ ràng thể lực và tinh lực của nàng có sự chênh lệch so với Hắc Đế.

"Hắc Đế, ta thua rồi."

"Hắc Đế, ngày mai và ngày mốt ta còn muốn khiêu chiến ngươi, không biết có thể không?"

Tô Ấu Vi dừng tác động lên Thần Tháp.

"Có thể."

Hắc Đế không từ chối.

Chiến đấu với một hacker ở cấp độ như Tô Ấu Vi giúp kỹ thuật của hắn có thể cải thiện nhanh hơn nhiều lắm.

Hơn nữa dựa theo quy tắc của Liên minh các vị thần, Tô Ấu Vi có thể khiêu chiến hắn tối đa năm lần trong một tháng, và hắn lại không có lý do gì để từ chối Tô Ấu Vi.

"Nữ Vương, kỹ năng của ngươi lại thăng cấp nữa rồi. Ông chủ của chúng ta nói rằng nếu ngươi sẵn sàng gia nhập, ông ấy có thể cho ngươi tiền lương hàng năm là 18 triệu."

"Ngươi suy nghĩ thử xem?"

Phượng Hoàng để lại lời nhắn cho Tô Ấu Vi.

"Tạm thời ta không có ý định đó."

Tô Ấu Vi trả lời lại rất nhanh, nàng vẫn muốn bí mật giúp Tiêu Phàm điều tra hung thủ đứng đằng sau màn.

Nếu tham gia vào đội tuyển quốc gia, nàng sẽ không còn nhiều thời gian rảnh như vậy.

Chương 257: Ta Thua Rồi

Rút lui khỏi Liên minh các vị thần, Tô Ấu Vi nhanh chóng nghiên cứu phương pháp đối phó với Hắc Đế, trong lúc giao chiến, nàng đã nắm được tương đối rõ ràng Hắc Đế mạnh bên nào mạnh, yếu bên nào.

Chẳng mấy chốc đã là hai ngày sau, Tô Ấu Vi và Hắc Đế lại chiến đấu với nhau thêm hai lần nữa, dựa theo hiểu biết của nàng về Hắc Đế ngày càng tăng, thời gian nàng chống đỡ cũng kéo dài hơn.

Hắc Đế cũng phải chịu áp lực lớn không thua kém.

Nhưng Tô Ấu Vi thất bại ba lần liên tiếp, sau đó Tô Ấu Vi cũng cảm thấy ngón tay mình sắp bị chuột rút luôn rồi, so với Hắc Đế , "sức bền" của cô yếu hơn rất nhiều.

"Ấu Vi, dẫn ngươi tới chỗ này."

Khi Tiêu Phàm đến nơi ở của Tô Ấu Vi, Triệu Tông Tường đã gọi điện tới thông báo kho hàng đã hoàn thành xong xuôi, nhiều thứ như điện thoại và đường dây điện thoại cũng đã được gửi vào.

"Thân ái, đây không phải là đường đến huyện Lôi Sơn sao?"

Hai mươi phút sau, Tô Ấu Vi ngạc nhiên nói, họ đang đi trên đường cao tốc đến huyện Lôi Sơn.

"Là đến huyện Lôi Sơn đấy."

Tiêu Phàm cười nói:

"Ở bên kia ta đã bỏ ra rất nhiều tiền để xây một kho hàng, hiện tại kho hàng đã được chuẩn bị xong xuôi nên ta muốn dẫn ngươi đi xem một chút."

"Uh-huh."

Tô Ấu Vi gật đầu.

Mặc dù theo nàng thấy một kho hàng cũng không có gì đẹp đẽ, nhưng chỉ cần có thể ở bên cạnh Tiêu Phàm, ngay cả khi chỉ đi dạo xung quanh thì nàng vẫn sẽ vui vẻ.

Một giờ sau, Tiêu Phàm ra khỏi đường cao tốc rồi lái xe thẳng đến nhà kho ở hướng kia, sau đó Tô Ấu Vi đã nhìn thấy một kho hàng cực kỳ lớn.

"Tiêu tổng, hoan nghênh ngươi."

Khi Tiêu Phàm xuống xe, ngay lập tức Triệu Tông Tường mỉm cười chào đón hắn.

Bây giờ cách xưng hô của hắn với Tiêu Phàm đã khác với mọi khi.

"Triệu tổng, nàng là bạn gái của ta Tô Ấu Vi."

"Ta mang nàng đi xem một chút, buổi tối sẽ ở lại nơi này để trải nghiệm thực tế một đêm."

Tiêu Phàm và Triệu Tông Tường bắt tay rồi nói.

"Tiêu tổng, nếu có điều gì cần phải cải thiện thì ngươi có thể nói với ta, nhất định ta sẽ phân phó cho người sửa lại thật tốt trong thời gian ngắn nhất."

Triệu Tông Tường nói.

Tiêu Phàm gật đầu:

"Triệu tổng, nếu ngươi có thời gian thì phiền ngươi dẫn chúng ta đi tham quan một vòng."

"Được thôi, Tiêu tổng."

Triệu Tông Tường dẫn hai người Tiêu Phàm đi vòng quanh toàn bộ khu vực trong kho hàng một vòng, Tô Ấu Vi nghe Triệu Tông Tường giới thiệu mà trong lòng nàng phải thán phục không thôi.

Đây không phải là kho hàng gì cả? Đây đích thực là một pháo đài trong ngày tận thế mà.

Tầng một của kho hàng đều là kho hàng, nửa tầng hai cũng là kho hàng, nửa còn lại là khu sinh hoạt, từ việc chỉnh trang đến việc đặt bố cục cho khu sinh hoạt đều rất được chú trọng.

"Tiêu tổng, nếu như thật sự xảy ra đại nạn tận thế, chỉ cần tích trữ đầy đủ vật tư, mấy chục người ở chỗ này sống mười năm cũng không có vấn đề gì."

Triệu Tông Tường nói.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu:

"Không tệ, ta rất hài lòng với kho hàng này. Cho dù sau này có một số thứ cần phải thay đổi, cũng không cần phải làm to chuyện."

"Cộng thêm các loại vật liệu mà ta cần thì đã tiêu hết tổng cộng bao nhiêu tiền? Triệu tổng, đến lúc đó ngươi có thể cho ta một cái giá, sau khi xác minh, nếu không có gì nhầm lẫn thì ta sẽ chuyển tiền cho ngươi ngay."

Triệu Tông Tường gật đầu, cười nói:

"Nếu Tiêu tổng không có việc gì khác làm, vậy ta cũng không quấy rầy các ngươi, các ngươi có thể ở chỗ này trải nghiệm thật vui vẻ."

Ngay sau đó Triệu Tông Tường rời đi.

Ở tầng hai của kho hàng chỉ còn lại hai ngươi Tiêu Phàm, còn Trình Hưng Quốc và những người khác đang bận rộn ở tầng một, hóa ra những thứ trong nhà kho mà họ đang xem đã quay trở lại.

Tô Ấu Vi ngạc nhiên nói:

"Bảo bối, tại sao lại xây dựng một kho hàng như vậy? Bây giờ thế giới đã hòa bình, sẽ không có nguy cơ tận thế nữa."

Tiêu Phàm nắm lấy tay của Tô Ấu Vi và ngồi xuống ghế sofa.

"Ấu Vi, ta có chuyện muốn nói với ngươi."

"Thế giới không đơn giản như vậy. Hoa Hạ chúng ta có các gia tộc võ đạo, và các võ giả cũng thực sự tồn tại."

Tiêu Phàm nói với Tô Ấu Vi.

Có một số việc, chẳng hạn như việc hắn từng giết người, tạm thời Tô Ấu Vi không cần phải biết, nhưng hắn có thể nói với Tô Ấu Vi chuyện thật sự có võ giả tồn tại trên đời này.

Tô Ấu Vi chớp chớp mắt rồi nói:

"Thân ái, ta biết việc này, ắt hẳn bạn cùng phòng của ngươi Diệp

Phi là võ giả đúng chứ, ta nghe nói một mình hắn có thể đánh hơn chục người."

"Nhà họ Diệp là một gia tộc võ đạo, phải không?"

Với tư cách mà một hacker hàng đầu, Tô Ấu Vi đã biết được những thông tin này từ lâu.

Chỉ là Tô Ấu Vi không biết Tiêu Phàm là một võ giả, nàng chỉ nghĩ rằng Tiêu Phàm tương đối lợi hại trong phương diện đổ thạch, và Tiêu Phàm cũng không biết rằng Tô Ấu Vi là một hacker hàng đầu.

Chương 258: Ngươi Muốn Làm Chuyện Xấu Ư

Tiêu Phàm gật đầu:

"Không sai, nhị ca là một võ gỉa. Nếu nói một mình hắn có thể đánh mười mấy tên thì ngươi đã coi thường hắn quá rồi, một mình hắn có thể đánh mấy chục tên một cách dễ dàng."

"Nhưng mà hắn đánh không lại ta."

Tô Ấu Vi ngây người nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cười nói:

"Mấy tháng gần đây ta mới luyện võ, nhưng chồng của ngươi là kì tài luyện võ, hiện tại thực lực của ta đã vượt qua nhị ca."

"Học trưởng, ngươi là võ giả sao?"

Tô Ấu Vi vẫn không thể tin được.

Tiêu Phàm gật đầu:

"Đúng vậy, ta là một võ giả. Vài ngày trước chúng ta có buổi họp mặt với các bạn học ở trường trung học, suýt chút nữa một bạn học trong lớp của ta đã bị muỗi cắn chết."

"Thế giới đang dần thay đổi, Ấu Vi, ta muốn ngươi cũng sẽ trở thành một võ giả."

Tô Ấu Vi nói thật yếu ớt:

"Ta sợ rằng ta không có thiên phú trong lĩnh vực này."

Tiêu Phàm nói:

"Ta có biện pháp, bất quá nhất định ngươi phải ở trong trạng thái hôn mê thì mới có thể tiến hành được. Buổi tối ta cho ngươi ngủ say, sáng hôm sau ngươi sẽ không sao nữa."

"Ngươi muốn làm chuyện xấu ư."

Tô Ấu Vi nói bằng giọng hờn dỗi.

Tiêu Phàm ôm chầm lấy Tô Ấu Vi rồi hôn nàng, hắn cười hì hì rồi nói:

"Ta là bạn trai của ngươi, nếu ta muốn làm chuyện xấu, ta có cần phải dùng tới cách này không?"

"Quá trình này sẽ khá đau đớn hơn. Ngươi sẽ an toàn hơn một chút khi ở trong trạng thái hôn mê."

Đương nhiên sự thật không phải như vậy, chỉ là tạm thời Tiêu Phàm không muốn Tô Ấu Vi biết tình huống của Tiêu Hải mà thôi.

Ông nội đã chuyển kiếp, hơn nữa còn tạo phản ở dị giới, điều này sẽ gây ra tác động rất lớn đến Tô Ấu Vi.

Không cần hù dọa Tô Ấu Vi làm gì.

"Ừm."

Tô Ấu Vi gật đầu.

"Thân ái, ngươi nói ngươi là một võ giả, vậy ngươi có thể thể hiện tài năng cho ta xem một chút được không?"

Tiêu Phàm cười híp mắt rồi nói:

"Gọi lão công đi, nếu gọi ta là lão công, ta sẽ cho ngươi xem một chút."

Tô Ấu Vi đỏ mặt nhìn Tiêu Phàm.

"Lão...Lão công."

Không lâu sau, Tô Ấu Vi nói thật nhỏ.

…

Tiêu Phàm vui vẻ nhìn Tô Ấu Vi, hắn rất thích Tô Ấu Vi gọi mình như vậy.

"Vì ngươi đã gọi ta là chồng, ta sẽ thể hiện tài năng cho ngươi xem."

Tiêu Phàm vừa nói xong. Trong nháy mắt, cơ thể của hắn đã cao hơn mười mét, Tô Ấu Vi đứng ngây người nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nói.

"Tốc độ của võ giả bình thường còn nhanh hơn, sức lực cũng mạnh hơn."

Hắn dùng một tay đặt dưới gầm bàn gỗ nặng hơn hai trăm cân rồi nhẹ nhàng nâng lên. Tô Ấu Vi nuốt nước bọt, nàng thật sự không ngờ Tiêu Phàm là một võ giả, thậm chí còn mạnh mẽ như vậy.

"Ấu Vi, năng lực của mỗi võ giả không giống nhau, phương diện nào mạnh hơn sẽ có khác biệt, ngày mai ngươi sẽ biết năng lực của mình là gì."

Tiêu Phàm mỉm cười.

"Ừm."

Trong mắt Tô Ấu Vi lộ ra sự chờ mong, nàng đang rất hào hứng, liệu khi nàng trở thành võ giả tốc độ và năng lượng của nàng có tăng lên nhiều không? Nếu vậy chắc hẳn kỹ năng hack của nàng cũng sẽ được nâng cao đúng không?

Cho dù chính mình có trở thành võ giả, Tô Ấu Vi cảm thấy về mặt vũ lực chắc hẳn nàng cũng không giúp được nhiều cho Tiêu Phàm, không làm vướng chân Tiêu Phàm là tốt lắm rồi. Hơn nữa nàng tự tin vào kỹ năng hack của mình. Nếu kỹ năng hack của nàng có thể được cải thiện một chút thì hoàn toàn có khả năng trở thành hacker số 1 nước H, khả năng những người ở Liên Minh Poker tìm ra nàng cũng sẽ giảm đi rất nhiều.

"Đi thôi, ta dẫn ngươi xuống lầu làm quen với mấy người Trình thúc. Chúng ta là người cùng thôn, trước đây bọn họ đã giúp đỡ ta rất nhiều."

Tiêu Phàm mỉm cười nói, Tô Ấu Vi lo lắng dò hỏi.

"Học trưởng có thấy bộ quần áo này hợp với ta không? Ta không trang điểm, liệu có cần trang điểm nhẹ thêm một chút không?"

Cha mẹ của Tiêu Phàm đã mất, mấy người Trình Hưng Quốc cũng được xem như người nhà Tiêu Phàm nên Tô Ấu Vi hy vọng sẽ để lại ấn tượng tốt cho mấy người Trình Hưng Quốc.

Tiêu Phàm cười nói.

"Không cần, quần áo của ngươi rất phù hợp, ngươi trang điểm hay không trang điểm đều đẹp như nhau, không cần phải trang điểm đâu."

"Được rồi."

Tô Ấu Vi nhanh chóng đi theo Tiêu Phàm đến tầng một của nhà kho. Lúc họ đến vẫn chưa thấy mấy người Trình Hưng Quốc đâu. Mấy người Trình Hưng Quốc chưa gặp Tô Ấu Vi bao giờ.

"Phàm Nha Tử, nàng là…"

Mấy người đó đi lại gần Tiêu Phàm, Trình Quốc Hưng ngạc nhiên hỏi, Tiêu Phàm mỉm cười và nói.

"Trình thúc, để ta giới thiệu với ngươi, đây là bạn gái của ta tên là Tô Ấu Vi. Tối nay, ta và Ấu Vi sẽ mời mọi người ăn tối."

“Xin chào bà chủ."

Dương Thần có chút buồn cười nói.

“Xin chào bà chủ."

Nghe hắn nói, những người còn lại cũng cười nói ầm ĩ, Trình Hưng Quốc cất tiếng nói.

"Ấu Vi, ta không ngờ Phàm Nha Tử lại có thể tìm được bạn gái xinh đẹp như ngươi. Cha mẹ của hắn ở bên kia chắc cũng vui lắm."

Vẻ mặt của Tiêu Phàm hơi buồn bã, giá mà cha mẹ hắn còn sống thì tốt rồi.

"Phàm Nha Tử, xem cái miệng thúi của ta, nói gì không nói lại nói cái này."

Trình Hưng Quốc ngượng ngùng, Tiêu Phàm lắc đầu.

"Trình thúc, không sao đâu. Cha mẹ cháu đã ra đi mấy năm rồi, hai người cứ đi làm việc trước đi, sáu giờ tối chúng ta ra ngoài ăn cơm."

Chương 259: Cháu Ngoan

Chớp mắt đã đến đêm khuya,, Tô Ấu Vi không cởi quần áo nằm sẵn trên giường.

"Ấu Vi, bây giờ ta sẽ đưa ngươi vào trạng thái hôn mê."

Tiểu Phàm nói, sau nửa giờ nữa, ông nội sẽ liên hệ với hắn.

"Học trưởng, lúc ta hôn mê ngươi không được lợi dụng sàm sỡ đâu đấy, nếu ngươi muốn thì làm lúc ta đang tỉnh táo ấy."

Mặt Tô Ấu Vi đỏ bừng.

"Được."

Tiêu Phàm nhéo má Tô Ấu Vi cười nói, cảm giác nhéo mặt Tô Ấu Vi thật sự rất thoải mái. Giây tiếp theo, long khí trong người Tiêu

Phàm xâm nhập vào cơ thể Tô Ấu Vi, long khí đã phong ấn một số huyệt đạo trên cơ thể Tô Ấu Vi, sau đó Tô Ấu Vi chìm vào hôn mê. Tiêu Phàm nhanh chóng đưa một tấm gương lớn đến.

"Cháu trai ngoan."

Đến nửa đêm, quả nhiên bóng dáng của Tiêu Hải xuất hiện trong gương.

"Gia gia, tên của nàng là Tô Ấu Vi, sau này nàng sẽ là cháu dâu của ngươi."

Tiêu Phàm cầm chiếc gương và đến bên cạnh Tô Ấu Vi.

"Rất xinh đẹpnha, khuôn mặt ưa nhìn, không phải loại phụ nữ đanh đá, nếu sau này ngươi làm hoàng đế, nàng có lẽ sẽ trở thành hoàng hậu."

Tiêu Hải mỉm cười, hắn rất hài lòng với ngoại hình của cháu dâu tương lai Tô Ấu Vi. Tiểu Phàm nói.

"Gia gia, hiện tại ta đang ở trong nhà kho mới xây, trong đây có không ít đồ đạc chất đống, lát nữa ta sẽ chuyển cho ngươi."

"Ừm."

Tiểu Hải gật đầu. Trong tay hắn bỗng xuất hiện một viên châu to bằng một viên châu.

"Đây là năng lực bất tử, nó có thể giúp Tô Ấu Vi có được dị năng bất tử, đồng thời nó cũng có thể giúp tinh thần lực của nàng tăng lên nhiều."

Tiêu Hải vừa nói xong có một ánh sáng cực kỳ chói lọi bao trùm viên châu năng lực, ánh sáng đó xuyên nhanh vào cơ thể Tô Ấu Vi, nàng khẽ cau mày, nếu không phải nàng đang hôn mê thì hẳn sẽ cảm thấy rất đau đầu.

“Cháu ngoan, ngươi cứ để nàng ngủ thêm một chút, đến khoảng giữa trưa mai đi."

Tiêu Hải nói, tuy hắn hơi mệt, nhưng tình trạng của hắn vẫn tốt

hơn nhiều so với khi truyền đi dị năng không gian.

"Được."

Tiêu Phàm gật đầu, hắn cầm lấy chiếc gương rồi nhanh chóng đi đến nhà kho ở tầng một. Bọn người Trình Hưng Quốc đang ở bên ngoài nhà kho. Ban đêm, trong nhà kho không có ai khác ngoại trừ Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi, Tiêu Phàm đã chuyển rất nhiều đồ sang chỗ ông nội hắn.

Tầng một tổng cộng có mười nhà kho nhỏ độc lập, các nhà kho đều có cửa kho khóa chặt. Khi cửa khóa, đám người Dương Thần cũng không biết bên trong có gì.

"Cháu ngoan của ta, lần sau nhớ chuyển cho ta một ít rau và thịt. Ở đây rất lạnh, không có rau xanh cũng không có nhiều thịt. Sắp đến đông chí rồi, thời gian đông chí ở chỗ này cũng gần giống với nước H. Ta muốn một ít rau và thịt để cho những tướng sĩ có thể được ăn ngon trong tiết đông chí."

Tiểu Hải nói, Tiêu Phàm vội gật đầu:

"Ông nội, cháu bảo đảm sẽ thu xếp ổn thỏa, khi nào chúng ta lại tiên lạc tiếp? Những việc này ta cần chút thời gian chuẩn bị."

Thịt và rau cho hàng trăm ngàn tướng sĩ không ít, mỗi người ít nhất cũng phải ăn 4-5 cân thịt, tổng lại cần đến 2 triệu cân. Trung bình mỗi con lợn nặng 200 cân thì cũng cần ít nhất 10.000 con lợn mới đủ.

Mua nhiều lợn như vậy không khó, mỗi ngày giết 10.000 con lợn đối với dây chuyền của một lò mổ lớn cũng không khó, nhưng làm thế nào để chuyển nhiều thịt như vậy cho Tiểu Hải lại là một vấn đề lớn.

Đưa vào nhà kho ư?

Nhà kho không phải là tủ đông, để nhiều thịt lợn sống trong nhà kho như vậy đến kẻ ngốc cũng biết là có vấn đề, thịt lợn không thể bảo quản lâu như gạo. So với thịt thì rau gặp ít vấn đề hơn nhiều.

"Còn mười ngày nữa là đến đông chí, tám ngày sau ta sẽ liên lạc

với ngươi. Những chuyện này khá phiền phúc, nếu thật sự khó làm thì thôi, ngươi cũng đừng quá miễn cưỡng."

Tiêu Hải nói, hắn biết lấy được những này khá phiền toái, cho nên trước đây không nói với Tiêu Phàm, chỉ cần tướng sĩ được ăn no mặc ấm là có thể dũng cảm đánh địch rồi.

"Dạ."

Tiêu Phàm gật đầu, hình ảnh của Tiểu Hải lập tức biến mất.

"Ngay cả khi nhờ Triệu Tông Tường xây dựng một kho lạnh cấp tốc, thời gian cũng không thể kịp, hơn nữa việc trữ nhiều thịt như vậy cũng rất đáng ngờ."

Tiêu Phàm thầm nghĩ:

"Chín mười phần là ta vẫn phải đến nước Miến một chuyến."

Ở nước Miến, hắn có thể lợi dụng mối quan hệ của tướng quân Kim để giải quyết chuyện này. Dưới tay tướng quân Kim có mấy vạn người, chẳng phải cần phải mua nhiều rau thịt cũng hợp lý sao?

…

Trưa hôm sau, Tô Ấu Vi tỉnh lại, nàng lấy tay đỡ trán, đầu vẫn còn hơi đau vì Tô Ấu Vi đã nhận được dị năng bất tử trong khi chỉ là một người bình thường. Còn Tiêu Phàm lúc mới bắt đầu, hắn cũng đã cải thiện thể chất của mình rồi.

"Ấu Vi, ngươi thấy trong người thế nào?"

Tiêu Phàm mỉm cười đưa cho Tô Ấu Vi một ly nước ấm.

“Cảm giác...rất kỳ lạ.”

Chương 260: Tinh Thần Lực Đã Được Cải Thiện

Tô Ấu Vi xua tay, nàng cảm thấy năng lực khống chế thân thể của mình hình như đã tăng lên rất nhiều. Người bình thường rất khó nắm bắt lực và hướng tấn công của một cú đấm, nhưng bây giờ Tô Ấu Vi cảm thấy nàng có thể làm được chuyện này. Cảm giác này rất lạ, nó giống như đã trở thành bản năng của nàng.

Tiêu Phàm mỉm cười và nói.

"Tinh thần lực của ngươi đã được cải thiện rất nhiều, năng lực tự hồi phục cũng được tăng lên, thể chất của ngươi tư nhiên cũng sẽ được cải thiện.

Người có dị năng bất tử có ưu điểm lớn nhất là năng lực tự hồi rất mạnh, tinh thần lực và thể chất cũng được tăng cường. Đó chỉ là "tác dụng phụ" của dị năng bất tử. Nhưng mà tác dụng phụ này lại rất tốt đối với Tô Ấu Vi.

"Ta cảm thấy đầu mình như mới được khai thông."

Tô Ấu Vi nói, trong mắt nàng lộ ra vẻ hưng phấn, trước đây nàng còn có một số chỗ không hiểu về kỹ thuật hack, nhưng bây giờ nàng đã nắm bắt được những điều này. Mặc dù nàng chưa thử và không biết năng lực tự hồi phục của mình hiện tại như thế nào, nhưng Tô Ấu Vi cảm thấy kỹ năng hack của nàng chắc chắn đã được cải thiện hơn.

"Ấu Vi, ngươi nhất định phải giữ bí mật chuyện này. Người bình thường không biết đến sự tồn tại của võ giả, hơn nữa còn một chuyện mà ngươi vẫn chưa biết, ông Lục rất ghét võ giả. Nguyên nhân chính mà lúc ấy ông phản đối việc cha mẹ ngươi ở bên nhau là do cha ngươi là võ giả."

Tiêu Phàm dặn dò nàng, sắc mặt Tô Ấu Vi thay đổi nói.

"Nếu hắn phản đối việc của chúng ta, ta nhất định sẽ không trở về nhà họ Lục nữa, như thế chẳng lẽ hắn còn có thể phản đối chúng ta sao?"

Tiêu Phàm khẽ gật đầu, nếu ông Lục thật sự phản đối, vậy ông ấy cũng quản quá nhiều chuyện rồi!

Tô Ấu Vi không ăn cơm của nhà họ Lục mà lớn lên, nếu ông ấy còn

muốn khống chế nàng, thì Tiêu Phàm sẽ không cam lòng để Tô Ấu Vi trở về nhà họ Lục, bởi vì hắn có tính chiếm hữu rất cao.

“Ấu Vi, đừng quá lo lắng, chúng ta có tiền, cho nên chúng ta không cần quan tâm đến thái độ của nhà họ Lục.”

Tô Ấu Vi nói.

"Ở chung cư Tử Kinh có rất nhiều cao thủ đúng không? Liệu bây giờ ta quay lại người khác có phát hiện ra ta đã trở thành một võ giả không?"

Tiêu Phàm lắc đầu.

"Chắc là không đâu. Tuy tinh thần lực của ngươi đã tăng lên rất nhiều nhưng cơ thể của ngươi vẫn chưa có nhiều nội lực."

“Vâng."

Tô Ấu Vi gật nhẹ đầu.

"Học trưởng, hiện tại đang nghỉ hè, hay là chúng ta ở lại biệt thự mấy ngày đi? Điều kiện nơi đó rất tốt, thoải mái hơn chung cư Tử Kinh nhiều."

Đến giờ, Tô Ấu Vi vẫn còn hơi lo lắng.

"Đương nhiên là được rồi."

Bọn người Tiêu Phàm nhanh chóng rời khỏi nhà kho, rồi tiến vào biệt thự.

"Ấu Vi, ta phải tu luyện, ngươi tự mình lên mạng tìm sách đọc đi."

Tiểu Phàm nói, bây giờ hắn chỉ mới ở cấp bậc Hóa Kình, hắn phải cố gắng để tu vi của mình đạt tới trình độ cao hơn nữa, đến lúc đó sức chiến đấu của hắn có thể sẽ đạt đến cấp bậc Tiên Thiên. Nếu hắn có sức mạnh Thiên Tiên, hắn sẽ có được năng lực rất mạnh.

Dù cấp bậc trước kia hay bây giờ, thì Tiêu Phàm cũng được xem là rất mạnh, toàn bộ cao thủ của nước H cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Bây giờ vẫn chưa chắc chắn điều gì, dù sao hiện tại linh huyệt đã bắt đầu xuất hiện, linh khí xung quanh linh huyệt nhiều hơn bình thường rất rõ ràng, nếu có thế lực nào đó phát hiện ra linh huyệt, rất có thể sẽ xuất hiện thêm cao thủ cấp Thiên Tiên.

"Được, được."

"Học trưởng, buổi tối ta ta nấu cơm xong sẽ gọi ngươi."

Tô Ấu Vi nói. Bây giờ là giữa trưa, bọn họ mới ăn đại cái gì đó ở bên ngoài.

"Được. Lại đây hôn ta một cái."

Tiêu Phàm cười nói.

Hắn ôm lấy Tô Ấu Vi rồi hôn sâu trong hai phút. Trước khi Tiêu Phàm buông Tô Ấu Vi ra, quần áo của Tô Ấu Vi hơi xộc xệch, tay của Tiêu Phàm cũng không thành thật lắm.

"Học trưởng mau đi tu luyện đi, ta về phòng đây."

Tô Ấu Vi nhanh chóng chuồn đi. Tiêu Phàm vừa cười vừa bước vào phòng ngủ.

"Tinh tinh"

Tiêu Phàm chưa bắt đầu tu luyện, điện thoại bỗng vang lên, người gọi đến là Diệp Phi.

"Nhị ca, có chuyện gì sao?"

Tiêu Phàm hỏi.

Diệp Phi là một người nhàm chán, nếu không có việc gì hắn sẽ không gọi đến đâu, đầu dây điện thoại bên kia Diệp Phi nói.

"Tam ca, gần đây bên phía Ma Đô có một tin tức lớn. Ở ngoại thành xuất hiện một cái linh huyệt, các thế lực đang tranh giành nó rất quyết liệt. Quốc gia phải đứng ra giải quyết mới có thể ngăn cản chuyện đánh nhau."

Linh huyệt quá quan trọng đối với gia tộc võ đạo. Nếu một gia tộc võ đạo chiếm được linh huyệt cho mình, rất có thể trong vòng vài năm sẽ mạnh hơn nhiều so với những gia tộc khác.

"Nhị ca, nếu vậy chắc hẳn nhà họ Diệp cũng thu hoạch được thứ gì đó."

Tiểu Phàm nói.

Diệp Phi nói.

Chương 261: Tự Tin

Diệp Phi:

"Với năng lực của nhà họ Diệp chúng ta chắc chắn sẽ thu được một vài thứ, mỗi năm chúng ta có thể sở hữu linh huyệt kia hơn một tháng. Số ngày cụ thể còn cần phải đàm phán thêm. Nhị ca, ta cũng biết một tin, nửa tháng trước ở Ma Đô phát hiện một con kiến siêu cấp, răng của nó có thể dễ dàng cắn nát cả cục sắt."

Tiêu Phàm nheo mắt lại.

"Nhị ca, chắc ngươi cũng hiểu ý ta rồi, tuy tạm thời không ai nghi ngờ huyện Lôi Sơn có vấn đề, nhưng sau này rất có thể sẽ có nghi ngờ. Ngươi phải cẩn thận đấy."

Sau khi cúp điện thoại, sắc mặt Tiêu Phàm nhìn rất nặng nề.

Ở Ma Đô, sinh vật siêu cấp đã được phát hiện, nếu phát hiện ra sinh vật siêu cấp ở gần một linh huyệt khác, người ta chắc chắn sẽ biết ở huyện Lôi Sơn có một linh huyệt. Đây không phải là tin tốt đối với hắn.

"Trước khi bị phát hiện, phải cố gắng hết mình để nâng cao năng lực bản thân."

Tiêu Phàm hít một hơi thật sâu rồi nhanh chóng bắt đầu tu luyện Cửu Chuyển Chân Long Quyết. Nhờ tu luyện trong linh huyệt hơn nữa hắn còn có linh thạch nên tu vi tiến bộ rất nhanh chỉ cần hai

ba tháng nữa sẽ nâng cấp bậc lên thôi.

...

"Năng lực của ta đã thật sự mạnh hơn rất nhiều."

Trong phòng Tô Ấu Vi, nàng giải quyết một số vấn đề gặp phải trước đó rất nhanh, bây giờ nàng hiểu rõ một số vấn đề trước nay đang bị mắc kẹt.

"Phải mua thêm vài cái siêu máy tính thôi."

Tô Ấu Vi lẩm bẩm một mình.

Dù năng lực có lớn đến đâu, nàng vẫn cần đến sự hỗ trợ mạnh mẽ của phần cứng. Với năng lực của nàng bây giờ, việc có thể cùng lúc điều khiển mấy chiếc siêu máy tính cùng lúc cũng không thành vấn đề. Sẽ luôn có những cao thủ về siêu máy tính.

Ban đầu, đối với nàng việc điều khiển 4 siêu máy tính cùng lúc đã đạt đến giới hạn. Bây giờ nàng có điều khiển 7 8 chiếc cũng không thành vấn đề.

Ngay cả khi nàng bị phát hiện, Tô Ấu Vi tự tin rằng nàng có thể thoát khỏi truy đuổi một cách dễ dàng.

Chạng vạng tối, Tô Ấu Vi nở nụ cười, nàng lại đã có thêm bốn chiếc siêu máy tính, mỗi chiếc đều có khả năng tính toán rất tốt.

"Sau khi làm nhiều việc như vậy mà ta vẫn không thấy mệt mỏi. Ngón tay của ta không hề có cảm giác đau nhức, năng lực tự hồi phục của ta thật sự mạnh hơn trước rất nhiều."

Tô Ấu Vi thầm nghĩ, nàng có cảm giác, bây giờ xác suất nàng thắng nếu đấu với Hắc Đế rất cao. Với thực lực của nàng bây giờ có thể nằm trong top ba thế giới.

Thật ra thực lực của nàng có thể lọt vào top 10 thế giới, nhưng nàng rất kiêng dè Liên Minh Poker, cao thủ bị Liên Minh Poker giết hay kéo xuống không chỉ có mới một hai người.

Bây giờ Tô Ấu Vi đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều, nàng tin tưởng ngay

cả khi A Bích tự mình ra tay, không nói đến chuyện có thể thắng được đối phương hay không nhưng Tô Ấu Vi có niềm tin tuyệt đối rằng mình có thể trốn thoát.

…

“Hắc Đế...Ta muốn khiêu chiến với ngươi một lần, cũnglà lần cuối cùng trong tháng này. Thực lực của ta đã tăng lên rồi.”

Thực lực hack của nàng đã tăng lên, Tô Ấu Vi cũng không muốn che giấu việc này, là một hacker lợi hại, nàng hiểu rõ, Internet là một chiến trường không máu. Chiến trường này mỗi năm đều có vô số trận chém giết từ nhỏ tới lớn. Chiến đấu trên internet thất bại căn bản là không có người chết, nhưng sẽ có tổn thất về kinh tế. Mỗi năm, nước H bị tổn thất không ít về phương diện này.

Dù sao thì Internet của nước H cũng bắt đầu phát triển chậm hơn, liên minh của nước M lại vô cùng mạnh, mà hacker của gấu bắc cực cũng rất lợi hại, hiện tại nước H coi như chỉ có thể xếp thứ ba.

Nước H có thêm một hacker siêu cấp thì uy hiếp đối với các quốc gia còn lại cũng sẽ mạnh hơn một chút. Dựa vào thực lực của Tô Ấu Vi, lúc trước nàng đã có sức uy hiếp đối với các quốc gia còn lại, bây giờ nếu mà nàng vượt qua được Hắc Đế thì sức ép này cũng sẽ mạnh hơn. Như vậy tỷ lệ hacker của các quốc gia còn lại gây sự với nước H cũng sẽ hạ xuống.

Vì sao quốc gia lại phải trả cho Phượng Hoàng cùng nàng mức lương hàng năm cao như vậy? Còn không phải là vì nhìn trúng năng lực của các nàng hay sao?

Dù trả cho các nàng 500 triệu một năm, nhưng dựa vào năng lực của các nàng thì quốc gia cũng không hề thua thiệt, các nàng còn có thể vì quốc gia mà giảm đi vài trăm triệu, thậm chí là vài tỷ tiền tổn thất.

“Nữ Vương, ngươi chắc chắn rằng thực lực của mình đã có đột phá lớn sao? Nếu như không có thì ngươi tạm thời chưa thắng được ta đâu.”

Hắc Đế gửi tin nhắn trả lời rất nhanh, hôm nay hắn đang online. Tô Ấu Vi nói.

“Ta chắc chắn, ngươi chuẩn bị kỹ càng đi, ta cảm thấy lần này ta có khả năng thắng ngươi rất cao.”

“Hiện tại chúng ta liền bắt đầu sao?”

Hắc Đế có chút ngứa ngáy khó nhịn.

“Bây giờ ta còn có chút việc, chúng ta sẽ bắt đầu vào lúc tám giờ.”

Tô Ấu Vi nói xong liền nhanh chóng thoát khỏi website Thần Chi Liên Minh, đã hơn năm giờ rồi, nàng phải tranh thủ làm cơm tối, chuyện này quan trọng hơn.

Chương 262: Nữ Vương PK Hắc Đế Ver.02

“Muốn thắng ta ư? Kể cả kỹ thuật hacker của nàng có giác ngộ mới, nhưng trong thời gian ngắn cũng không thể tăng lên quá nhiều.”

Ở một nơi khác của nước H, Hắc Đế tự lẩm bẩm, hắn vô cùng tin tưởng vào kỹ thuật của mình, thực lực của Nữ Vương tuy tăng nhanh, trong tương lai rất có thể sẽ vượt qua hắn, nhưng hôm nay nàng muốn vượt qua hắn thì hắn sẽ không cho phép.

“Nữ Vương à Nữ Vương, nước H cần có hacker lợi hại, về sau danh hiệu hacker đứng đầu nước H sẽ là của ngươi, nhưng hiện tại ta chỉ mới ba mươi mấy tuổi, thời kỳ đỉnh cao của ta còn chưa trôi qua đâu.”

Đôi mắt của Hắc Đế lóe sáng. Trước năm 45 tuổi là thời gian hoàng kim của một hacker, vượt qua độ tuổi này, tinh lực sẽ hạ xuống, thực lực cũng sẽ hạ xuống, nhưng ba mươi mấy tuổi vẫn là thời kỳ đỉnh cao.

“Sắp xếp một buổi spa cho ta.”

Hắn nói với quản gia của mình, với tư cách là hacker đứng đầu

nước H, hắn hề không sợ hãi Liên Minh Poker như vậy. Tuổi tác của hắn cũng lớn rồi, hắn lại có tiền hơn Tô Ấu Vi, nên trước khi đấu với Tô Ấu Vi, Hắc Đế muốn mình có trạng thái tinh thần thoải mái nhất.

…

“Nữ Vương lại đấu với Hắc Đế sao?”

Trong website Thần Chi Liên Minh, rất nhiều hacker đang nhộn nhịp nghị luận.

Nữ Vương khiêu chiến Hắc Đế ba lần liên tiếp, việc này rất bình thường đối với bọn hắn. Nhưng tiếp nhận lời khiêu chiến tới lần thứ tư thì thực sự là rất ít, dù sao thì quá tam ba bận, đây cũng là quy tắc ngầm được mọi người thừa nhận. Nếu Tô Ấu Vi đã nhận được lời đồng ý của Hắc Đế thì việc khiêu chiến tất nhiên không có vấn đề gì.

“Các vị, ta cảm thấy thực lực của Nữ Vương rất có thể đã có tiến bộ tương đối lớn. Cho tới nay Nữ Vương khá khiêm tốn, số lần tấn công Thần Chi Tháp cũng rất ít, nàng tấn công Thần Chi tháp ba ngày liên tiếp là một chuyện rất kỳ quái. Hôm nay Nữ Vương dám khiêu chiến lần thứ tư, rất có thể nàng đã có đột phá.”

Một hacker kỳ cựu tương đối lợi hại phân tích.

“Có thể đúng là như vậy, Nữ Vương không phải người thích làm chuyện nổi tiếng. Nếu khiêu chiến lần thứ tư mà còn thất bại thì đối với Nữ Vương mà nói, đây là chuyện rất mất mặt.”

“Nếu như vậy thì nhất định phải xem trận khiêu chiến tối nay.”

Rất nhiều hacker đã liên lạc với bạn bè của mình trên internet. Đến tám giờ tối, website Thần Chi Liên Minh tụ tập một lượng cao thủ hacker lớn, ngay cả hacker của mấy quốc gia còn lại cũng đến xem cuộc chiến này.

“Nữ Vương, ta đã chuẩn bị xong rồi, ngươi lúc nào cũng có thể phát động tấn công.”

Đúng tám giờ, Hắc Đế ngồi vào máy tính, đăng nhập vào website

Thần Chi Liên Minh, vừa mới đi spa về nên trạng thái của hắn đang rất tốt.

“Hắc Đế, ngươi cẩn thận đấy.”

Tô Ấu Vi lập tức phát động tấn công, ngay từ đầu nàng chỉ dùng 4 chiếc siêu máy tính, nàng muốn kiểm tra thử trình độ của mình.

“Hả?”

Sau khi đấu liên tiếp ba ngày, Hắc Đã đã hiểu khá rõ thực lực của Tô Ấu Vi, sau khi trận chiến bắt đầu chưa được bao lâu, Hắc Đế cũng cảm giác được có gì đó không đúng, thực lực của Tô Ấu Vi đã tăng lên rất rõ ràng so với trước kia.

Niệm lực tinh thần tăng lên, tốc độ suy nghĩ của Tô Ấu Vi càng nhanh hơn, năng lực khống chế ngón tay cũng ngày càng mạnh, tốc độ ấn phím vừa nhanh vừa chính xác hơn.

Hắc Đế phải dùng toàn bộ lực lượng để đối phó với nàng, hắn liều mạng ngăn cản. Thậm chí trong lúc đang đối kháng với Hắc Đế, thực lực của Tô Ấu Vi cũng từ từ tăng lên.

“Thực lực của Nữ Vương đã tăng lên một cách rõ ràng.”

“Chẳng trách hôm nay Nữ Vương lại muốn khiêu chiến.”

Phượng Hoàng cùng các cao thủ lợi hại ở trong bóng tối đều có thể hiểu được biến hóa của cuộc chiến. Tô Ấu Vi khống chế vô số số liệu, điên cuồng mà tấn công vào tầng cao nhất của Thần Chi Tháp.

“Phượng Hoàng, tình huống như thế nào?”

Trong trụ sở bí mật, ông chủ đứng sau lưng Phượng Hoàng hỏi nàng.

“Ông chủ, ta cảm thấy kỹ thuật của Nữ Vương đã vượt qua Hắc Đế, nàng chỉ dùng 4 chiếc siêu máy tính đã gây được áp lực cực mạnh lên Hắc Đế, trong khi dưới tay Hắc Đế có tới sáu cái.”

Phượng Hoàng nói, ông chủ của nàng vừa ngạc nhiên vừa vui

mừng nói.

“Ý của ngươi là, chỉ cần Nữ Vương bỏ thời gian khống chế thêm hai chiếc siêu máy tính nữa thì nàng rất có khả năng sẽ thắng được Hắc Đế sao?”

Phượng Hoàng nói.

“Nếu kỹ thuật cùng thực lực của Nữ Vương mà vượt qua Hắc Đế thì nàng khống chế 7 chiếc siêu máy tính cũng không có vấn đề, nàng nhất định có thể thắng được Hắc Đế. Ông chủ, ngươi muốn dùng mức lương 1800 vạn một năm để thu phục Nữ Vương thì chỉ sợ là không được đâu. Thực lực của Nữ Vương nhất định có thể tiến vào top 5 toàn cầu.”

Top 10 cùng top 5, dù chỉ khác biệt cái tên, nhưng ý nghĩa cũng hoàn toàn không giống nhau. Xếp hạng tám hạng chín thì ở trên vẫn còn rất nhiều người, nếu quá phách lối thì sẽ dễ xảy ra chuyện, nhưng xếp thứ năm thì tỷ lệ xảy ra chuyện cũng giảm mạnh.

Chương 263: Xứng Danh Nữ Đế

“Chỉ cần thực lực của Nữ Vương tăng lên, dù nàng không gia nhập với chúng ta, thì Internet của nước H cũng được an toàn hơn không ít, đây là chuyện tốt.”

Vẻ mặt của ông chủ kích động mà nói.

Thời gian lại trôi qua thêm nửa tiếng.

Dựa vào việc siêu máy tính trong tay mình nhiều hơn, Hắc Đế kiên cường mà ngăn chặn sự tấn công của Tô Ấu Vi.

Hắc Đế âm thầm thở dài một hơi, nhưng vào lúc này, đột nhiên Hắc Đế nhận thấy có thêm lực lượng tham gia vào, toàn bộ 4 chiếc siêu máy tính khác của Tô Ấu Vi cũng đã gia nhập vào cuộc chiến. Siêu máy tính là binh sĩ trong tay những hacker hàng đầu, có thêm 4 chiếc siêu máy tính thì thực lực của Tô Ấu Vi cũng không phải là tăng lên gấp bội, nhưng có thể khống chế chừng đó siêu máy tính

cùng lúc thì thực lực của nàng đã tăng lên rất nhiều.

“Không ổn rồi.”

Sắc mặt của Hắc Đế đột nhiên biến đổi, thế tấn công của Tô Ấu Vi đã tăng lên 20-30% so với vừa rồi. Nếu lúc Tô Ấu Vi tấn công 100, hắn phòng vệ 105, thì bây giờ Tô Ấu Vi đã tấn công quá 120.

“Nữ Vương đã có thêm siêu máy tính. Tám chiếc siêu máy tính, Nữ Vương thắng chắc rồi.”

Phượng Hoàng khiếp sợ nói. Thực lực của Nữ Vương còn tăng lên nhiều hơn so với nàng dự đoán.

“Nữ Vương...Ta thua rồi, ngươi là người đứng đầu.”

Hắc Đế lên tiếng nhận thua sau nửa tiếng ngăn cản đầy khó khăn. Hào quang ở tầng cao nhất của Thần Chi Tháp phai nhạt đi, nhưng rất nhanh lại sáng lên lần nữa, Tô Ấu Vi đã đạt đến đỉnh cao.

“Thắng rồi! Nữ Vương thắng rồi!”

Rất nhiều hacker lợi hại trong Thần Chi Liên Minh vô cùng khiếp sợ, Hắc Đế lợi hại như vậy mà cũng thất bại rồi.

“Các vị, ta cảm thấy về sau không thể gọi là Nữ Vương nữa, nên gọi là Nữ Đế.”

“Đồng ý.”

“Đồng ý với cmt trên.”

…

“Nữ Đế, Nữ Đế!”

“Chúc mừng Nữ Đế giành được vị trí đầu trên bảng xếp hạng!”

Trong khu bình luận của Thần Chi Liên Minh, rất nhiều hacker lão làng đang không ngừng bình luận.

Trước kia khi Tô Ấu Vi thể hiện ra thực lực mạnh mẽ, biệt danh “Vịt Con Xấu Xí” của nàng mọi người đã không chấp nhận nổi, đã

đặt cho nàng biệt danh mới là “Nữ Vương”. Nhưng với thực lực hiện tại của Tô Ấu Vi mà nói, biệt danh “Nữ Vương” này cũng không còn xứng với nàng nữa.

“Cảm ơn các vị. Nhưng mọi người vẫn không nên gọi ta là “Nữ Đế” thì hơn.”

Tô Ấu Vi để lại bình luận.

Phượng Hoàng lập tức trả lời.

“Nữ Đế, ngươi bây giờ đã là hacker giỏi nhất nước H chúng ta rồi. Ngươi không chỉ đại biểu cho một mình ngươi mà còn đại diện cho toàn bộ hacker nước H chúng ta nữa.”

“Biệt danh cũng không thể không khí phách được.”

Những người còn lại cũng phụ hoạ, nói với Tô Ấu Vi.

Hắc Đế cũng bình luận.

“Nữ Đế, tuy rằng ta có chút không cam lòng, nhưng vẫn chúc mừng ngươi giành được vị trí đầu tiên. Thực lực của ngươi chắc chắn có thể nằm trong top ba thế giới.”

Rất nhiều hacker trong Thần Chi Liên Minh vô cùng phấn khích.

Thực lực của Hắc Đế rất mạnh. Nếu hắn đã nói như thế Tô Ấu Vi chắc chắn có năng lực để nằm trong top ba.

“Cảm ơn Hắc Đế đã nhường.”

Tô Ấu Vi trả lời.

Hắc Đế nói.

“Nữ Đế, tuổi của ngươi chắc cũng không lớn đâu nhỉ? Ta đoán nàng vẫn chưa tới ba mươi. Không biết ngươi có thể thoả mãn lòng hiếu kì này của ta hay không?”

Rất nhiều người đang đợi Tô Ấu Vi trả lời.

“Chưa tới ba mươi.”

Tô Ấu Vi suy nghĩ một chút rồi trả lời.

Trong Thần Chi Liên Minh còn có cả hacker của các nước khác, tin tức này chắc chắn sẽ được truyền ra ngoài. Chuyện nàng chưa tới ba mươi mà truyền ra ngoài sẽ có hiệu quả đáng kể trong việc răn đe các hacker khác.

Chưa đầy ba mươi mà đã mạnh như vậy, điều này chứng tỏ nàng có năng lực khống chế hacker của các quốc gia khác ít nhất trong vòng mười lăm năm nữa, trong thời gian này hacker của các quốc gia khác sẽ giữ thái độ thận trọng hơn.

“Các vị, ta xin thề rằng, ta tuy là một hacker, nhưng trên hết ta là người dân nước H. Nếu hacker của các quốc gia khác đến gây rối, ta tuyệt đối sẽ không khoan nhượng.”

“Bao gồm cả Liên Minh Poker. Hiện nay Liên minh Poker đang tiến hành các hoạt động nhắm vào internet của Hoa Quốc một cách bí mật, hiện tại họ đang tìm kiếm ta. Nếu các vị không rút lui, đừng trách ta không khách khí.”

Tô Ấu Vi bá đạo tuyên bố.

Nhiều thành viên cốt lõi của Liên Minh Poker vẫn đang online. Mặc dù họ không đăng nhập vào Thần Chi Liên Minh, nhưng họ vẫn biết rất rõ tình hình ở đây.

“A Bích, ngươi thấy sao?”

Bên trong căn phòng được mã hóa do Liên Minh Poker xây dựng, A Cơ nói.

A Bích trầm mặc một chút rồi nói:

“Biết Nữ Vương sớm sẽ trở thành một mối đe dọa, nhưng ta không ngờ điều này lại xảy ra nhanh đến thế. Biết thế ta sớm nhận Nữ Vương vào đội của mình thì tốt biết mấy.”

K Bích nói.

“A Bích, thực lực của ngươi bây giờ so với Nữ Vương thì như thế nào?”

A Bích nói.

“Có lẽ bây giờ ta mạnh hơn nàng một chút. Nhưng thực lực nàng đột nhiên tăng nhiều như vậy, sau này nhất định sẽ còn tăng mạnh hơn nữa. Tới lúc đó có khả năng thực lực của ta và nàng ấy e là không có chênh lệch nhiều. Thu hẹp hoạt động của chúng ta trên Internet nước H đi. Bắt đầu từ thế giới thực để tìm ra Nữ Vương rốt cục là ai.”

A Cơ nói.

Chương 264: A Cơ

“A Bích, chúng ta nhất thiết phải thu hẹp hoạt động ở Hoa Quốc lại ư? Nếu như vậy chắc chắn sẽ có ảnh hưởng rất lớn tới thu nhập của chúng ta.”

A Bích nói.

“An toàn còn quan trọng hơn., thực lực của Nữ Vương còn sẽ tiếp tục tăng lên. Đến lúc đó chúng ta không địch nổi, nếu nàng ta mỗi ngày đều gây phiền phức cho chúng ta thì phải sao? Nếu nàng đã có thực lực như vậy, chúng ta nhất định phải tôn trọng nàng. Nếu không, thân phận của các ngươi sẽ bị nàng ta tiết lộ. Tiền trong tài khoản ngân hàng của ngươi có thể sẽ bị nàng chuyển đi.”

Mọi người nghe A Bích nói xong liền liên tiếp đồng ý.

Bọn họ không muốn có một ngày thân phận thật sự của mình bị phơi bày ra ánh sáng, tiền cũng bị chuyển đi.

…….

Đăng xuất khỏi Thần Chi Liên Minh, Tô Ấu Vi đi ra ngoài xem thử. Tiêu Phàm chắc là còn đang tu luyện.

“Mình hiện tại có lẽ đã đủ năng lực để tìm ra hung thủ thật sự rồi.”

Tô Ấu Vi nghĩ thầm.

Sau khi tắm xong, nàng quay trở lại máy tính rồi cùng Hắc Đế đấu một trận. Có được dị năng bất tử, nàng vẫn luôn giữ được trạng thái tốt nhất.

Dư Thọ Nhân vẫn đang ở bệnh viện, chưa có tỉnh lại. Điện thoại của ông ta đã bị Cục An ninh số 9 lấy làm bằng chứng nhưng Tô Ấu Vi đã xâm nhập thành công vào điện thoại của người đưa hàng.

Bây giờ thực lực của nàng đã mạnh hơn nhiều, cho nên nàng càng có khả năng tìm ra những manh mối nhỏ hơn.

“Ồ…"

Không bao lâu, Tô Ấu Vi lặng lẽ tìm ra được Lục gia, chế độ bảo mật của điện thoại của Lục gia rất mạnh.

“Hắc Đế sẽ không dùng thủ đoạn thế này. Có vẻ giống A Cơ của Liên Minh Poker hơn.”

Tô Ấu Vi thầm nghĩ.

Nàng đã từng đối đầu với A Cơ một lần, lần đó nàng thua vì thực lực không mạnh như bây giờ, nhưng cho dù như thế, A Cơ cũng không thể truy vết được nàng.

Khi ấy, Hồng Đào A đã thể hiện một phương thức tấn công mà Tô Ấu Vi chưa từng phát hiện ra trước đó. Bây giờ thực lực nàng đã mạnh hơn, nên Tô Ấu Vi nắm chắc tám chín phần A Cơ chính là người phía sau phụ trách an ninh mạng, hẳng năm chắc thu nhập cũng không ít.

Cũng có một khả năng khác, A Cơ chính là người cầm quyền thế lực ấy.

“Với thực lực hiện tại của mình chắc hẳn có thể phá vỡ hệ thống phòng thủ và xác định được danh tính Lục gia. Nhưng mà như thế có thể khiến họ nghi ngờ về thân phận thật của mình. Hơn nữa, với thực lực bây giờ, mình muốn báo thù cũng sẽ rất nguy hiểm.”

Tô Ấu Vi nghĩ thầm.

Thực lực của A Cơ cũng không thể coi thường. Tô Ấu Vi mặc dù có

một trăm phần trăm tự tin rằng sẽ phá thành công lớp phòng ngự nhưng khả năng không làm cho A Cơ phát hiện là gần như bằng không.

Người có năng lực công phá hệ thống phòng ngự của A Cơ trên toàn thế giới hiện nay không nhiều, ở nước H lại càng ít hơn. A Cơ rất dễ nghi ngờ là do nàng ra tay.

“Cứ đợi thêm đã vậy. Thực lực của mình chắc vẫn có thể mạnh hơn! Đến lúc đó có thể vô thanh vô thức mà biết được là gia tộc nào ngấm ngầm giở trò.”

Tô Ấu Vi thầm nghĩ trong lòng.

…….

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Phàm gọi điện thoại cho Đường Tại Thiên.

“Tiêu thiếu, ngươi có sắp xếp gì không?”

Tiếng cười của Đường Tại Thiên truyền qua điện thoại.

Tiêu Phàm nói.

“Chào buổi sáng ông chủ Đường, mới sớm ta đã gọi điện như vậy không làm phiền ngươi chứ?”

“Nào có phiền gì chứ. Ta có tuổi rồi, ngủ sớm dậy cũng sớm, giờ đã ăn xong điểm tâm sáng và đi dạo trong công viên với bầy chim rồi đấy.”

Tiêu Phàm nói.

“Ông chủ Đường, gần đây ngươi và Kim tướng quân vẫn giữ mối liên lạc thân thiết nhỉ? Nếu ta trực tiếp bảo Kim tướng quân làm chút chuyện, ngươi nghĩ hắn có đáng tin cậy hay không?”

Đường Tại Thiên vội vàng nói.

“Tiêu thiếu, chúng ta gần đây liên lạc cũng nhiều. Hắn cũng thường nhắc tới ngươi, muốn mời ngươi tới nước Miên làm khách. Hắn hứa sẽ chiêu đãi cậu thật tốt. Ta cũng nghĩ hắn khá đáng tin.”

Tiêu Phàm nói.

“Vậy tôi sẽ trực tiếp gọi điện cho hắn. Ông tiếp tục đưa chim đi dạo đi.”

Cúp máy xong Tiêu Phàm gọi cho Kim tướng quân. Hắn sử dụng sim điện thoại toàn cầu nên có thể liên lạc trực tiếp với Kim tướng quân.

“Ai đó!?”

Đầu bên kia điện thoại, Kim tướng quân còn chưa thức dậy. Bị chuông điện thoại đánh thức hắn có chút khó chịu.

“Kim tướng quân, là ta.”

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói.

Kim tướng quân biến sắc, hắn vội vàng ngồi dậy nói.

“Tiêu thiếu, xin lỗi xin lỗi, ta không biết là ngươi. Ta ngủ tới mức mơ hồ rồi. Tiêu thiếu có gì phân phó ạ?”

Bộ dáng của Kim tướng quân tương đối hạ thấp thái độ.

Những võ giả bình thường thực sự không đáng sợ lắm, nhưng phía sau Tiêu Phàm có thể là một tông môn võ đạo hùng mạnh.

Tiêu Phàm nói.

“Kim tướng quân, ngươi chuẩn bị giúp ta năm nghìn tấn thịt heo, mười nghìn tấn rau củ tươi trong vòng năm ngày rồi đem tất cả cất trong kho lạnh. Ngươi có làm được không?”

Năm ngàn tấn thịt heo tương đương với mười triệu cân. Hiện nay thủ hạ của ông nội hắn - Tiêu Hải có năm mươi vạn binh lính, tính ra trung bình mỗi người có thể nhận được hai mươi cân thịt.

Chương 265: Đắn Đo

Sau khi hắn truyền cho Tiêu Hải, Tiêu Hải không cần phải phân

phát tất cả một lần, vì chúng được lưu trữ trong bảo vật không gian của ông thì sẽ không bị hư hỏng.

“Được, có thể thưa Tiêu thiếu.”

Kim tướng quân vội nói, dưới trướng hắn có mấy vạn binh lính, cũng có chỗ mua hàng quen của mình.

Tiêu Phàm cười nói.

“Kim tướng quân, vậy chuyện này nhờ cả vào ngươi rồi. Sáu ngày sau ta sẽ đến nước Miên, đến lúc đó Kim tướng quân phải chiêu đãi ta thật tốt đấy nhé.”

…

Kim tướng quân cười to nói.

"Tiêu thiếu cứ yên tâm, cậu cứ đến nước Miên, ta đảm bảo sẽ thu xếp ổn thỏa."

"Kim tướng quân, ngài tính xem cần bao nhiêu tiền, ta bảo ông chủ Đường chuyển cho ngài."

Tiêu Phàm cười nói. Kim tướng quân đáp lời.

"Ta cứ đặt mua đồ tốt trước. Đến lúc đó tốn bao nhiêu tiền, ta cùng cậu nói chuyện. Cậu yên tâm, ta chắc chắn sẽ không nói sai."

"Thế cũng được."

Tiêu Phàm không có ý kiến.

Cho dù Kim tướng quân định nói dối, chỉ cần giá cả trong phạm vi hợp lý, hắn cũng có thể chấp nhận. Với thực lực rõ ràng của hắn, Kim tướng quân chắc không dám hành động liều lĩnh.

Tại chung cư Tử Kinh, Lục Bách Xuyên đi tới đi lui.

"Ông nó, ông vội vàng cái gì?"

Liễu Tú Vân, vợ Lục Bách Xuyên nói.

Lục Bách Xuyên cau mày nói.

"Tại sao Ấu Vi lại ở huyện Lôi Sơn bên kia không trở về, không phải là nàng cố ý tránh chúng ta, không muốn nhận chúng ta chứ?"

Liễu Tú Vân nói.

"Năm đó ông đuổi bọn Tố Tố ra ngoài, kết quả bọn Tố Tố bị kẻ thù truy đuổi giết chết. Ông nghĩ Ấu Vi có thể nhận lại ông nhanh như vậy à? Nó còn chưa nhận ta đây là bà ngoại, ông hãy tỉnh lại đi."

Lục Bách Xuyên trợn mắt nhìn Liễu Tú Vân một cái.

"Ta nào nghĩ tới sau đó sẽ xảy ra chuyện như vậy. Hay là chúng ta đến huyện Lôi Sơn bên kia ở đi?"

Liễu Tú Vân trợn tròn mắt.

"Ông theo sát quá, nói không chừng Ấu Vi sẽ chán ghét, ngày sau còn dài ông vội vàng cái gì."

Lục Bách Xuyên ôm ngực, đột nhiên ông ho dữ dội. Lần này cơn ho đến nhanh, trên tay Lục Bách Xuyên không có khăn tay cũng không có giấy. Ông chỉ có thể lấy tay che miệng, khi đưa tay ra thì ông nắm thành nắm đấm.

"Ông, ông mở tay ra."

Thấy vậy mặt Liễu Tú Vân biến sắc nói. Bà nhìn thấy trên môi Lục Bách Xuyên có sót lại một chút máu mà tay Lục Bách Xuyên nắm thành nắm đấm cũng không hợp lý.

"Mở ra cái gì, một ngụm đờm bà còn muốn nhìn một chút?"

Lục Bách Xuyên cau mày nói.

"Ta đi rửa tay đây, bà đi dạo một mình đi."

"Ông mau mở tay ra. Không thì ta gọi bọn Mân Côi tới đó."

Liễu Tú Vân nói với sắc mặt khó coi, bà nắm được tay phải Lục Bách Xuyên.

"Ta có khăn giấy đây, ta lau cho ông."

Lục Bách Xuyên cau mày, ông vẫy vẫy tay mà không thoát được.

"Bà muốn nhìn thì nhìn."

Lục Bách Xuyên bất đắc dĩ mở tay ra, bà giật mình nhìn máu tươi trong lòng bàn tay ông.

"Ông, ông…"

Liễu Tú Vân sợ hãi, Lục Bách Xuyên hít một hơi sâu, nói.

"Bà đừng có lo lắng quá, bộ xương già này của ta chắc còn có thể chống đỡ được hai ba năm, Chí Viễn có lẽ còn có thể tiến thêm một bước."

"Ông phải đi bệnh viện kiểm tra ngay."

Sắc mặt Liễu Tú Vân thật sự khó coi, Lục Bách Xuyên lắc đầu.

"Đây chỉ là bệnh cũ năm đó của ta để lại, bệnh viện không chữa khỏi. Ta sợ nằm trong bệnh viện đi càng nhanh hơn."

"Không được, ông nhất định phải đi bệnh viện khám một chút. Chúng ta trở về Đế Đô."

Liễu Tú Vân kiên trì nói, Lục Bách Xuyên cau mày.

"Thêm mười ngày nữa là sinh nhật của ta rồi. Thiệp mời đều đã gửi đi. Bây giờ, ta vào bệnh viện, khi đó có thể ra ngoài sao? Sau sinh nhật rồi hãy nói tiếp. Lúc đó, nếu Ấu Vi có thể tới, nói không chừng nó còn có thể gọi ta một tiếng ông ngoại."

Liễu Tú Vân vô cùng lo lắng nhìn Lục Bách Xuyên, Lục Bách Xuyên nói.

"Hai tháng trước cũng như vậy, thêm mười ngày cũng không thành vấn đề lớn, chỉ là khi nào tâm trạng thay đổi lớn, mới ho ra một chút máu."

"Vậy ông cố gắng đừng để kích động. Sau khi sinh nhật tổ chức

xong nhất định ông phải tới bệnh viện."

Liễu Tú Vân nghiêm túc nói.

"Được rồi, được rồi, cằn nhằn mãi."

Lục Bách Xuyên vung tay nói.

"Bà có muốn chúng ta đến cô nhi viện lúc trước Ấu Vi ở nhìn một chút không? Thuận tiện tới chỗ ở của bọn Ấu Vi thăm bọn nó luôn."

"Được rồi."

Liễu Tú Vân gật đầu một cái.

Sau đó, bọn họ nhanh chóng lên đường, xung quanh xe bọn họ có mấy chiếc xe đi theo, bên trong xe đều là vệ sĩ với đầy đủ súng ống.

"Hoàn cảnh này...Cũng coi như không tệ."

Sau hai giờ, hai người Lục Bách Xuyên đã đến nơi. Lục Bách Xuyên đánh giá hoàn cảnh xung quanh nhưng Liễu Tú Vân lại lắc đầu.

"Lúc trước ở đây rất cũ nát, cô nhi viện cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì, tường rào sụp đổ cũng không có tiền vốn để sửa chữa. Cảnh tượng như hiện tại là Tiêu Phàm cùng Ấu Vi sau khi ở chung một chỗ, hắn bỏ tiền giúp đỡ sửa chữa lại cho tốt."

Chương 266: Khăn Giấy Dính Máu

Lục Bách Xuyên khẽ gật đầu. Ông cùng Liễu Tú Vân đi vào cô nhi viện.

"Khụ khụ."

Nửa giờ sau, Lục Bách Xuyên đang chơi đùa cùng bọn trẻ thì một lần nữa lại ho ra máu.

Ở tầng hai, Liễu Tú Vân cùng Thẩm An Mai đang nói chuyện, bà đau lòng nhìn qua cửa sổ ra bên ngoài.

"Chị Liễu, quan hệ vợ chồng chị thật tốt."

Thẩm An Mai chú ý tới sắc mặt Liễu Tú Vân, mỉm cười nói, ánh mắt Liễu Tú Vân lộ ra vẻ do dự, một lát sau, bà khẽ thở dài.

"Thẩm viện trưởng có điều không biết. Hôm nay, chồng ta đã ho ra máu. Trước đây ông ấy chưa bao giờ tổ chức tiệc sinh nhật. Lần này chắc là muốn cho Ấu Vi tham gia nên mới đồng ý tổ chức. Nhưng mà có thể Ấu Vi chưa chắc đã chịu tham gia. Ta muốn nhờ bà giúp đỡ một việc."

Thẩm An Mai ngẩn người, hóa ra khi Lục Bách Xuyên ho sẽ ho ra máu, chẳng trách Liễu Tú Vân đau lòng như vậy.

"Bà Liễu, bà muốn ta giúp đỡ thuyết phục Ấu Vi sao?"

Liễu Tú Vân cúi người một cái rồi nói.

"Thẩm viện trưởng, ta nhờ bà một việc, năm nay có thể tổ chức, sang năm chưa chắc ông ấy đã có thể tổ chức nữa. Ông ấy có thể chống đỡ được đến năm sau hay không là vấn đề."

Thẩm An Mai vội vàng đỡ Liễu Tú Vân dậy.

"Ta có thể giúp chị thuyết phục Ấu Vi tham gia tiệc sinh nhật. Nhưng con bé có nhận anh chị hay không, cái này là phụ thuộc vào bản thân con bé."

"Cảm ơn bà."

"Được vậy thì thật tốt quá."

Liễu Tú Vân cảm kích nói.

Sau nửa giờ sau, bọn người Lục Bách Xuyên rời đi. Trước khi rời đi, Lục Bách Xuyên đã quyên tặng một năm lương hưu của mình. Lục Chí Viễn rất giàu, nhưng Lục Bách Xuyên không lấy tiền của hắn. Ngày thường, ông ấy mua cái gì đều dùng tiền lương hưu của mình. Ông ấy có khoảng 15 ngàn mỗi tháng.

Quyên tặng 180 ngàn tiền lương hưu, sau này Lục Bách Xuyên trà chỉ có thể mua trà ít một chút.

Với thân phận và địa vị của ông ấy, bình thường, không rõ có bao nhiêu người muốn tặng quà cho ông ấy, nhưng ông ấy chưa bao giờ nhận, kể cả con trai cũng không nhận.

"Đi, đi tới huyện Lôi Sơn, chúng ta tiện đường tới căn biệt thự kia của Tiêu Phàm nhìn một chút."

Lục Bách Xuyên vừa lên xe đã nói. Xe của bọn họ nhanh chóng rời đi.

Khi Thẩm An Mai đi xuống, Lục Bách Xuyên vừa mới vứt rác. Từ trong thùng rác, bà nhặt ra được một cục giấy, mở cục giấy ra, bà nhìn thấy trên khăn giấy dính máu.

"Ài!"

Thẩm An Mai khẽ thở dài một cái. Lục Bách Xuyên vì đất nước đã lập được bao công lao hiển hách. Bà tình nguyện là vừa nãy Liễu Tú Vân chỉ lừa gạt mình.

"Tút tút"

Thẩm An Mai gọi điện thoại cho Tô Ấu Vi.

"Viện trưởng."

Giọng nói ngọt ngào của Tô Ấu Vi rất nhanh truyền tới.

Thẩm An Mai nói.

"Vi Vi, vợ chồng ông Lục vừa mới tới, bọn họ đã ở cô nhi viện một tiếng, ta phát hiện ông Lục ho ra máu."

Sắc mặt Tô Ấu Vi liền thay đổi, tuy rằng tạm thời nàng không muốn nhận Lục Bách Xuyên bọn họ, nhưng mà nàng cũng không mong Lục Bách Xuyên xảy ra chuyện gì.

"Bà Lục xin ta khuyên con tham dự tiệc sinh nhật của ông ấy. Con có nhận bọn họ hay không thì không cần phải quyết định vội. Đến lúc đó con nên đến tham gia buổi tiệc sinh nhật của ông Lục một chút. Nếu con bỏ lỡ lần này...khả năng sau này con sẽ không còn có cơ hội nữa."

Thẩm An Mai khẽ thở dài, Tô Ấu Vi cũng cảm thấy buồn buồn, nàng nói.

"Viện trưởng, con biết rồi. Đến lúc đó, con sẽ đến tham dự tiệc sinh nhật."

…

Tô Ấu Vi cúp điện thoại, ánh mắt lộ ra vẻ đau thương.

Dù nàng không nhận Lục Bách Xuyên, Lục Bách Xuyên vẫn là ba ruột của mẹ nàng.

Nàng đương nhiên không hy vọng Lục Bách Xuyên xảy ra chuyện.

Sau vài lần tiếp xúc với đám người Lục Bách Xuyên, Tô Ấu Vi cảm thấy con người họ khá tốt, không phải kiểu ba mẹ tàn nhẫn tuyệt tình.

"Mấy người đừng theo đến gần, để chúng ta tự vào biệt thự là được."

Xe đến gần biệt thự của Tiêu Phàm, Lục Bách Xuyên ra lệnh một câu. Hắn không muốn chọc Tô Ấu Vi khó chịu.

"Vâng!"

Cảnh vệ tản ra phòng bị trong bóng tối, diện tích biệt thự của Tiêu Phàm rất lớn, xung quanh tương đối trống trải, dù không cần tới gần thì họ cũng có thể bảo vệ thật tốt.

"Reng reng..reng reng!"

Lục Bách Xuyên và Liễu Tú Vân cùng đến trước cửa lớn, nhấn chuông ngoài cửa chính.

Bên trong biệt thự, Tiêu Phàm đang tu luyện. Hắn nghe được âm thanh nhưng không lập tức dừng tu luyện ngay, một chu thiên này còn cần khoảng mười phút mới có thể kết thúc.

Tô Ấu Vi nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy mấy người Lục Bách Xuyên.

Tô Ấu Vi nghĩ ngợi một lát, đi xuống lầu.

Nàng tới cửa biệt thự, lại không mở cửa chính cho Lục Bách Xuyên và Liễu Tú Vân đi vào.

"Ông Lục, ta đã nhận được điện thoại của bà viện trưởng, ta sẽ tới tham gia tiệc sinh nhật của ngài. Học trưởng đã ngủ rồi, ta không mời các ngươi vào nữa."

Tô Ấu Vi nói.

Thật ra Tiêu Phàm còn đang tu luyện.

Chương 267: Người Giám Định

Ánh mắt Lục Bách Xuyên vui sướng sáng rỡ, hắn cười nói:

"Chúng ta cũng chỉ thuận đường tới xem một chút, vậy chúng ta không vào trong quấy rầy nữa. Ấu Vi, nhất định phải tới tham gia tiệc sinh nhật của ông đấy."

Liễu Tú Vân hiền lành nói:

"Ấu Vi, ngươi có thể đưa Tiêu Phàm cùng tới tham gia tiệc sinh nhật, chúng ta có thể giới thiệu vài người cho hắn làm quen. Giao thiệp rộng một chút mới có lợi."

Tô Ấu Vi khẽ gật đầu.

"Bà Lục, ta muốn nói chuyện riêng với ngươi một lát."

Lục Bách Xuyên đằng hắng một tiếng:

"Vậy hai bà cháu nói chuyện đi, ta đi dạo một lát, phong cảnh nơi này không tồi."

Lục Bách Xuyên nói xong, cũng rời đi.

Tô Ấu Vi nói khẽ:

"Bà Lục, nếu thuận tiện, có thể xin ngươi khoảng mười cọng tóc được không."

Mắt Liễu Tú Vân sáng lên, Tô Ấu Vi muốn tóc của nàng chắc chắn là muốn đi làm giám định quan hệ huyết thống.

Nếu Tô Ấu Vi muốn xác nhận liên hệ máu mủ, nghĩa là đã sinh ra ý nghĩ muốn trở về nhà họ Lục.

"Đương nhiên không thành vấn đề."

Liễu Tú Vân vội vàng nói, sau đó nhổ mười mấy sợi tóc giao cho Tô Ấu Vi.

"Bà Lục, ta chỉ giám định thử xem, nếu không có liên hệ máu mủ thì mọi người không cần lãng phí tình cảm lên người ta làm gì. Việc này không đại biểu cho ta muốn nhận thân lúc này."

Tô Ấu Vi nói.

Liễu Tú Vân gật đầu:

"Ấu Vi, ngươi chắc chắn là cháu ngoại của ta, ngươi và Tố Tố chẳng khác nào khắc ra từ cùng một khuôn."

Tô Ấu Vi nói:

"Nhìn giống thôi cũng không chắc được. Chuyện này ngươi đừng nói với ông Lục vội."

"Không thành vấn đề."

Sau đó Liễu Tú Vân gọi Lục Bách Xuyên gần đó, hai người rời đi.

"Học trưởng, đây là tóc của bà Lục, ta muốn tiến hành giám định thân thích. Trên đường về ta có tìm hiểu thử rồi, giám định bình thường cần vài ngày, nếu gấp thì nhanh nhất là vài tiếng đồng hồ thôi. Ngươi giúp ta được không?"

Giọng Tô Ấu Vi thoáng vẻ làm nũng.

"Tất nhiên là được. Ngươi nghĩ kỹ rồi chứ? Thật muốn giám định à?"

Tiêu Phàm nhận hộp giấy từ tay Tô Ấu Vi.

"Vâng."

Tô Ấu Vi gật đầu:

"Xác định thử xem thế nào đã. Vẻ ngoài giống nhau chưa chắc đã là mẹ con, miễn cho nhà họ Lục nhận lầm thì đến lúc ấy ai cũng lúng túng."

"Ngươi tích ít máu để kiểm tra đi, vừa lúc xem thử năng lực khôi phục của ngươi thế nào."

Tiêu Phàm rút một tờ khăn giấy.

Hắn nắm tay Tô Ấu Vi, Tô Ấu Vi nhắm chặt mắt lại, nàng sợ đau.

Tiêu Phàm vận dụng long khí nhẹ nhàng đâm lên đầu ngón tay của Tô Ấu Vi, đầu ngón tay Tô Ấu Vi xuất hiện một vết thương nhỏ, hắn nhanh chóng nặn một ít máu ra tới.

"Ấu Vi, xem vết thương của ngươi này."

Tiêu Phàm cười nói.

Niệm lực tinh thần của hắn chú ý tới vết thương trên đầu ngón tay của Tô Ấu Vi nhanh chóng khôi phục, Tô Ấu Vi đưa tay đến gần mắt nhìn chăm chú, chưa tới mười giây, vết thương đã khép lại

hoàn toàn.

Không cần tới nửa phút đã lành lặn không còn chút dấu vết.

"Năng lực khôi phục của ta mạnh như vậy?"

Tô Ấu Vi không dám tin.

Tuy rằng vết thương vừa rồi rất nhỏ, nhưng tốc độ khôi phục này cũng quá kinh

khủng.

Tiêu Phàm cười nói:

"Hiện tại năng lực khôi phục của ngươi đúng là rất mạnh, dù bị thương cũng không cần lo sẽ lưu lại vết sẹo, như thế rất tốt. Ta sẽ để Triệu Tông Tương liên hệ người làm giám định thân thích cho ngươi."

Tiêu Phàm nhanh chóng gọi điện thoại cho Triệu Tông Tường.

Không lâu sau, Triệu Tông Tường đích thân tới.

Tiêu Phàm giao hai hộp giấy cho Triệu Tông Tường, một hộp đựng tóc, hộp còn lại đựng khăn giấy thấm máu.

"Sếp Triệu, phiền ngươi tìm hai cơ quan giám định lớn phân biệt giám định, cố gắng làm nhanh một chút. Đúng rồi, làm giám định quan hệ thân thích chứ không phải xét nghiệm DNA đâu nhé."

Triệu Tông Tường gật đầu:

"Tiêu thiếu yên tâm, ta chắc chắn tìm cơ quan chuyên nghiệp tiến hành giám định."

Thoáng cái đã tới ngày hôm sau, Triệu Tông Tường lại tới biệt thự của Tiêu Phàm.

"Tiêu thiếu, đã có cả hai phần kết quả giám định rồi đây. Kết quả kiểm tra mẫu máu biểu hiện hai phần mẫu có quan hệ máu mủ bên mẹ."

Triệu Tông Tường nói xong, giao cả hai phần kết quả giám định cho Tiêu Phàm.

"Cảm ơn sếp Triệu. Vẫn phải làm phiền sếp Triệu tiếp tục mua sắm những thứ đồ vật ta cần."

Tiêu Phàm nói.

Triệu Tông Tường cười đáp:

"Tiêu thiếu khách sáo, ta nhất định hoàn thành chuyện ngươi giao."

Sau khi Triệu Tông Tường rời đi, Tiêu Phàm cầm kết quả lên trên lầu, gõ cửa phòng ngủ của Tô Ấu Vi.

Tô Ấu Vi mơ màng ngái ngủ đi ra mở cửa.

Hôm qua Tiêu Phàm dạy Tô Ấu Vi phương pháp tập luyện niệm lực tinh thần, kết quả là Tô Ấu Vi tập hăng quá, vừa đặt lưng xuống đã ngủ thẳng tới khi trời sáng choang.

"Ấu Vi, bộ đồ ngủ này đẹp đấy."

Tiêu Phàm cười híp mắt.

Hắn nhìn từ trên cao xuống là có thể thấy được phong cảnh không tồi.

"Á."

Mặt Tô Ấu Vi đỏ lựng lên, vội vàng chạy vào phòng.

Chương 268: Tiền Xu

Tiêu Phàm thầm nhủ trong lòng, lại không phải chưa sờ qua.

Hắn định chờ vài ngày nữa sẽ chiếm lấy Tô Ấu Vi triệt để. Với quan hệ của hắn và Tô Ấu Vi bây giờ, đến lúc ấy chiếm đoạt nàng cũng là nước chảy thành sông.

"Học trưởng hư hỏng."

Chỉ lát sau, Tô Ấu Vi lại mở cửa phòng ra.

Tiêu Phàm cười híp mắt:

"Thế đã hư rồi? Ta còn có thể hư hơn nữa. Có kết quả giám định thân thích rồi đây. Ngươi và bà Lục có liên hệ máu mủ."

Tiêu Phàm nói xong, giao cả hai phần kết quả giám định cho Tô Ấu Vi.

Tô Ấu Vi cẩn thận xem kỹ cả hai báo cáo một lần, kết quả giám định giống hệt nhau, khả năng Liễu Tú Vân là bà ngoại nàng gần như 100%.

"Ông xã, ta sẽ đi tham gia tiệc sinh nhật của ông Lục, ngươi đi cùng ta được không?"

Tô Ấu Vi dịu dàng nói, vì muốn Tiêu Phàm đồng ý mà dứt khoát gọi hắn là ông xã.

"Tham gia tiệc sinh nhật của ông Lục?"

Tiêu Phàm suy nghĩ một lát, tính thời gian thì cũng kịp.

Còn mười ngày nữa là sinh nhật ông Lục, năm ngày sau hắn đi Myanmar một chuyến, ở lại bên đó hai, ba ngày là được, chắc chắn về kịp trước tiệc sinh nhật.

"Bà Lục muốn ta gọi ngươi đi cùng, nói là đến lúc ấy sẽ giới thiệu các mối quan hệ cho ngươi."

Tiêu Phàm nói:

"Đi tham dự tiệc sinh nhật với ngươi thì được, nhưng không cần để nhà họ Lục giới thiệu quan hệ gì cả. Tránh cho sau này sẽ ảnh hưởng tới lựa chọn của ngươi."

Không cầm chỗ tốt của nhà họ Lục thì Tô Ấu Vi đối mặt nhà họ Lục có thể vững tâm hơn nhiều.

"Vâng vâng."

Tô Ấu Vi gật đầu.

…

Mấy ngày trôi qua.

"Học trưởng xem này."

Tô Ấu Vi mừng rỡ reo lên, một đồng tiền xu nhanh chóng bay xung quanh người nàng.

Bất tử chi thân là dị năng thuộc tính của nàng, mà niệm lực tinh thần là dị năng cơ sở. Hiện tại, niệm lực tinh thần của nàng đã mạnh hơn người bình thường rất nhiều.

Ngoại trừ nguyên nhân linh huyệt, Tiêu Phàm cảm thấy thiên phú của Tô Ấu Vi trong phương diện dị năng mạnh hơn hẳn. Dù không có linh huyệt tăng cường, tự nàng tập luyện thì hiệu quả tăng tiến cũng không tồi.

"Ấu Vi, dùng toàn lực bắn nó về phía ta."

Tiêu Phàm nói.

"Học trưởng, ta dùng toàn lực bắn nó về phía ngươi thì tốc độ sẽ nhanh lắm đấy."

Tô Ấu Vi hơi lo lắng

Tiêu Phàm cười khẽ:

"Hiện tại phương diện này ngươi còn chưa thể tổn thương đến ta đâu, cứ việc ra tay toàn lực đi, ta xem thực lực của ngươi đến đâu rồi."

"Vậy...Học trưởng thân ái, ngươi cẩn thận."

Tô Ấu Vi dứt lời, khống chế tiền xu dùng tốc độ nhanh nhất bắn về phía Tiêu Phàm.

Tốc độ này chậm hơn đạn súng lục khá nhiều, nhưng nếu dùng để đối phó với người bình thường, khiến đối phương đánh mất sức

chiến đấu trong thời gian ngắn là đủ rồi.

Nếu thứ Tô Ấu Vi khống chế không phải tiền xu mà là kim châm sắc bén hoặc đinh sắt thì uy lực sẽ mạnh hơn nhiều, tuyệt đối có năng lực đánh chết mục tiêu.

"Tạm được. Tiếp tục khống chế nó toàn lực bắn về phía ta."

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Tiền xu Tô Ấu Vi vừa bắn ra đến trước mặt hắn đã giảm tốc độ, sau đó bị hắn nhẹ nhàng nắm trong lòng bàn tay.

"Được."

Tô Ấu Vi nhận lấy tiền xu, thử lại một lần nữa.

"Vút!"

Lần này tốc độ tiền xu bắn ra nhanh hơn vừa rồi khoảng bốn mươi đến năm mươi mét trên giây.

Hai mắt Tiêu Phàm sáng rỡ, rõ ràng vừa rồi Tô Ấu Vi ra tay chưa dùng toàn lực.

Không tệ, không tệ!

Như vậy thì dù Tô Ấu Vi sử dụng tiền xu cũng có thể mang đến lực sát thương không nhỏ.

Hiện tại Tiêu Phàm cũng không hy vọng Tô Ấu Vi có thể đối phó cao thủ lợi hại cỡ nào, nàng có năng lực khôi phục không tệ, lại đối phó được với người bình thường, như vậy đã rất tốt rồi.

Trên đời nào có nhiều cao thủ như vậy.

Tính cả nước Hoa thì số lượng võ giả cũng vô cùng thưa thớt.

"Tiếp tục!"

Tiêu Phàm ném tiền xu cho Tô Ấu Vi, cười nói.

Theo huấn luyện lặp đi lặp lại, tốc độ Tô Ấu Vi bắn tiền xu ra ngày

càng nhanh, cũng càng chuẩn xác.

...

Hôm sau, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đến thành phố Z, Tiêu Phàm cần đi Myanmar.

"Tiêu thiếu, ông chủ Đường phái ta cùng đi Myanmar với ngươi."

Tiêu Phàm đến sân bay thành phố, Dương Quân tới đón máy bay.

Tiêu Phàm cười gật đầu:

"Vậy xin phiền Dương ca, đến lúc đó ta sẽ nói với ông chủ Đường, bảo hắn tăng lương cho ngươi."

Dương Quân vội vàng nói:

"Không cần đâu Tiêu thiếu, từ khi theo ngươi ra ngoài mấy chuyến, ông chủ đã tăng lương cho ta hai lần, hiện tại lương của ta đã rất cao rồi."

"Huống chi ta cũng thật sự tình nguyện theo Tiêu thiếu ra ngoài."

Tiêu Phàm nói:

"Nếu ông chủ Đường đã tăng lương cho ngươi thì ta cũng không cần lắm miệng. Chúng ta đi thẳng tới Myanmar thôi, khi nào về lại uống rượu với ông chủ Đường sau."

"Được, Tiêu thiếu."

Chưa đầy hai giờ sau, xe của Tiêu Phàm đã tiến vào biên giới Myanmar.

Dương Quân không trực tiếp lái xe đến chỗ của sĩ quan Kim, mà là sĩ quan Kim tự mình ngồi trực thăng tới nghênh đón.

"Dương ca, ngươi tùy tiện đi dạo gần đây đi, khi nào về ta sẽ gọi điện thoại cho ngươi."

Tiêu Phàm nói với Dương Quân, Dương Quân không cần theo tới chỗ sĩ quan Kim.

"Vâng, Tiêu thiếu."

Dương Quân gật đầu.

Chương 269: Kho Hàng

Hắn biết thực lực của Tiêu Phàm, cũng hiểu rõ Tiêu Phàm không cần mình đi theo bảo hộ.

Máy bay trực thăng nhanh chóng rời đi.

Sĩ quan Kim cười nói:

"Tiêu thiếu, thứ ngươi muốn đã bỏ vào kho lạnh cho ngươi rồi, vì thịt và rau củ cần nhiệt độ khác nhau nên được đặt riêng vào hai kho."

Tiêu Phàm dò hỏi:

"Hai kho cách nhau gần không?"

Nếu cách xa quá thì tương đối phiền phức, chỉ có thể chia làm hai lượt truyền tống cho Tiêu Hải.

"Là hai kho lạnh sát cạnh nhau, cái này thì Tiêu thiếu có thể yên tâm. Tiêu thiếu muốn đi xem luôn bây giờ không?"

Tiêu Phàm khẽ gật đầu:

"Đi xem trước một chút đi, chính sự mới quan trọng."

Tốc độ trực thăng tương đối nhanh, không đầy một tiếng đồng hồ, đám người Tiêu Phàm đã tới điểm cần đến. Sĩ quan Kim dẫn Tiêu Phàm tiến vào một kho lạnh cỡ lớn.

Từng thùng thịt heo xếp gọn theo vị trí phân cắt chất đầy một phần năm kho lạnh.

Tiêu Phàm dùng niệm lực tinh thần quét hình kiểm tra một phen, thịt không có vấn đề gì.

Toàn bộ thịt heo đã được đông cứng thành đá.

Đoàn người lại tiến vào kho lạnh bên cạnh, nhiệt độ bên này cao hơn nhiều, rau củ bảo quản trong kho còn khá tươi.

"Sĩ quan Kim, dỡ toàn bộ camera trong kho đi, đến thời gian tôi phải dùng phương pháp đặc thù vận chuyển hàng, không muốn bị camera ghi hình."

Sau khi ra khỏi kho lạnh, Tiêu Phàm nói.

Sĩ quan Kim hơi ngạc nhiên, dùng phương pháp đặc thù chuyển hàng đi?

Tổng cộng mười lăm nghìn tấn đồ, Tiêu Phàm có thể sử dụng phương pháp đặc thù gì để vận chuyển?

"Cũng điều người canh giữ ở kho lạnh rời đi cả đi. Sĩ quan Kim, chắc chẳng có tên nào không có mắt dám tới nơi này trộm đồ của ngươi đâu nhỉ?"

Tiêu Phàm cười tủm tỉm hỏi.

Sĩ quan Kim gật đầu:

"Được rồi, Tiêu thiếu, ta sẽ để bọn họ tháo dỡ camera, sau đó rút lui toàn bộ, tuyệt đối không để lại bất cứ ai bên này."

"Được."

Tiêu Phàm gật đầu.

Sĩ quan Kim cười nói:

"Tiêu thiếu, lần trước ngươi nói muốn ta chiêu đãi ngươi đàng hoàng, giờ chúng ta đi thôi, đảm bảo Tiêu thiếu đến một lần còn muốn đến thêm."

Bóng đêm sâu dần, mấy chục phút sau, đám người Tiêu Phàm đến một tòa biệt thự lớn.

Trong biệt thự có khoảng mười mấy, hai mươi cô gái trẻ tuổi.

Cô trẻ nhất chắc cũng mới mười sáu, mười bảy, lớn nhất cũng tầm hai sáu, hai bảy mà thôi, có vẻ như bọn họ đến từ những nước khác nhau, điểm chung duy nhất là đều rất xinh đẹp.

"Tiêu thiếu cứ yên tâm, các nàng đều sạch sẽ, ta sẽ không quấy rầy ngươi nữa, đêm nay Tiêu thiếu có thể tận tình chơi trò chơi với các nàng."

Sĩ quan Kim cười ha hả.

Tiêu Phàm:

"..."

Hắn thật không ngờ được chiêu đãi mà Sĩ quan Kim nói lại là ý này.

Nếu trước khi xác định ở bên Tô Ấu Vi, đụng phải dạng trò chơi này thì Tiêu Phàm cảm thấy mình chắc chắn sẽ lưu lại, nhưng bây giờ hắn cũng không có ý nghĩ như thế.

Hắn đã có tình cảm khá nặng với Tô Ấu Vi rồi.

Tiêu Phàm không thể làm ra hành vi chơi đùa với các nàng sau lưng Tô Ấu Vi được.

"Sĩ quan Kim, ngươi giữ lại về sau tự hưởng dụng đi. Ta có bạn gái rồi, cũng không thích khoản đãi kiểu này, chỉ cần rượu thơm đồ ăn ngon là được. Nếu ngày mai có thể vào quân doanh chơi mấy thứ không thể chơi ở bên ngoài thì càng tốt."

Tiêu Phàm xoay người đi ra ngoài biệt thự.

Sĩ quan Kim vội vàng nói:

"Tiêu thiếu, ngươi chơi đùa bên ngoài thì bạn gái ngươi cũng không biết đâu. Hơn nữa, chẳng lẽ nàng còn quản được ngươi hay sao?"

Tiêu Phàm khoát tay:

"Sĩ quan Kim, ngươi đừng khiến ta phạm sai lầm. Nếu ngươi làm ta

phạm sai lầm, đến lúc ấy tình cảm của chúng ta thất bại, ta nhất định sẽ tìm ngươi tính sổ."

"Ấy...thôi được rồi."

Sĩ quan Kim vội vàng dừng khuyên bảo.

Thoáng cái đã tới hôm sau, Tiêu Phàm tới trong quân doanh của Sĩ quan Kim chơi không ít thứ tốt.

Hắn đích thân chơi tất cả, bao gồm đạn phản lực (Rocket), tên lửa chống tăng có điều khiển, súng Gatling…

"Sĩ quan Kim, ngươi có thể lấy cho ta mỗi loại bom vài quả, đặt trong kho hàng không?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Hắn biết bom được chia làm rất nhiều chủng loại, súng ống đưa Tiêu Hải không dùng được có khả năng là vấn đề tại phương diện thuốc súng. Có nhiều loại thuốc nổ không dùng tới thuốc súng.

Chỉ cần đưa cho Tiêu Hải đủ loại thuốc nổ, mỗi loại một phần, đến lúc ấy chắc Tiêu Hải có thể phát hiện được thứ nào dùng được. Có thuốc nổ thì công cuộc tấn công thành trì sẽ càng dễ dàng hơn.

Sĩ quan Kim chần chừ:

"Tiêu thiếu, nếu ngươi đưa đồ vật tới nước Hoa, bị người tra được thì sẽ phiền phức lắm, ta cũng sẽ gặp phải phiền toái."

Tiêu Phàm nói:

"Ngươi yên tâm, ta sẽ không đưa thứ này tới biên giới nước Hoa, ta là công dân tuân thủ luật pháp."

Sĩ quan Kim gật đầu:

"Nếu là vậy, hoàn toàn có thể lấy mỗi loại vài phần cho Tiêu thiếu."

...

Ban đêm, Tiêu Phàm ở trong một quán rượu cách nhà kho không quá xa.

Kim tướng quân chuẩn bị phòng tổng thống cho hắn.

Hôm nay là ngày hẹn của hắn và Tiêu Hải, đến 11:30 thì Tiêu Phàm để bản thân tiến vào trạng thái ẩn thân, sau đó trực tiếp dịch chuyển ra ngoài quán rượu.

Còn chưa tới năm phút là Tiêu Phàm đã đến gần nhà kho.

Chương 270: Xuất Hiện

Bây giờ niệm lực tinh thần của hắn có thể kéo dài khoảng một trăm bảy mươi mét, đầu tiên Tiêu Phàm kiểm tra một chút, xác định hai nhà kho đều không có vấn đề gì.

Gần nhà kho không có ai trông chừng, camera bên trong lồng giữ nhiệt ở trong kho hàng đã được tháo hết, hắn trực tiếp dịch chuyển vào trong kho rau dưa.

Nhiệt độ trong kho hàng này cao hơn rất nhiều, hắn đợi ở nhà kho này có vẻ thoải mái hơn.

"Xuất hiện."

Tiêu Phàm lấy một cái gương thật to từ trong túi thứ nguyên ra.

Dưới gương được lắp bánh xe, hắn có thể đẩy cái gương này nên tiện hơn rất nhiều.

Đã đến mười hai giờ, bóng người Tiêu Hải xuất hiện đúng hẹn.

"Ông nội, hôm nay trong kho đông lạnh của ta có mười ngàn tấn rau dưa, kho đông lạnh bên cạnh còn có năm ngàn tấn thịt, ngươi có thể vận chuyển hết qua được không?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tiêu Hải cười ha hả nói:

"Không thành vấn đề. Ăn nhiều củ cải khiến thực lực của ta tăng mạnh hơn rất nhiều, giúp ta vận chuyển đồ giữa hai thế giới cũng dễ dàng hơn."

Tiêu Phàm đẩy cái gương to đi vào, cái gì trước gương cũng nhanh chóng biến mất, tốc độ truyền tống nhanh hơn lúc ban đầu không chỉ gấp đôi.

"Cháu ngoan, mấy cái kia là gì thế?"

Không mất bao lâu Tiêu Phàm đã đẩy gương tới chỗ để rất nhiều lựu đạn.

Có hơn trăm quả bom to nhỏ đủ loại, chủng loại khoảng hai mươi, Kim tướng quân chuẩn bị cho hắn năm quả cho mỗi loại bom.

"Ông nội, mấy cái này là bom đủ loại."

"Nguyên tố tạo thành chúng không giống nhau hết, có lẽ ở bên chỗ của ngươi cũng có thể dùng chúng, đến lúc đó ngươi hãy tìm một chỗ để thử xem sao."

Tiêu Phàm nói.

Ánh mắt Tiêu Hải sáng lên, nếu thật sự thử ra là có thể sử dụng, sau này Tiêu Phàm sẽ tìm nhiều hơn để gửi sang, vậy thì tốc độ khuếch trương cũng nhanh hơn rất nhiều.

Sau này ông muốn chinh phục toàn bộ Thần Võ đại lục cũng là chuyện hoàn toàn có khả năng.

"Cháu trai ngoan, ngươi mua thứ này thì nhớ phải cẩn thận một chút."

"Mặc dù bây giờ ngươi đã có thực lực nhất định, nhưng vẫn còn rất nhiều võ giả mạnh hơn ngươi, cho dù ngươi đạt tới cấp bậc Tiên Thiên thì ngươi cũng không có cách nào chống lại được quốc gia."

Tiêu Hải khuyên bảo với vẻ mặt nghiêm túc.

Tiêu Phàm nói:

"Ông nội yên tâm đi, mấy thứ này là ta lấy được từ Miến quốc, hơn nữa còn gửi luôn cho ngươi ngay ở bên này."

"Sẽ không có vấn đề gì đâu."

Tiêu Hải khẽ gật đầu:

"Vậy thì tốt, làm việc không nên vội vàng. Bây giờ thực lực của ngươi tăng lên rất nhanh, tiến triển bên phía ông nội cũng có vẻ thuận lợi."

"Thời gian đứng về phía chúng ta."

Tiêu Phàm gật đầu.

Mất khoảng một tiếng, tất cả mọi thứ trong kho hàng thứ nhất đã được gửi sang, Tiêu Phàm cất gườn vào trong túi thứ nguyên, sau đó dịch chuyển tới kho hàng thứ hai.

Nhiệt độ của kho hàng này dưới mười tám độ, người bình thường khó mà chịu nổi khi ở trong đây, bây giờ Tiêu Phàm đã là võ giả cấp bậc Hóa Kình nên cảm thấy vẫn ổn.

Năm ngàn tấn thịt heo thịt bò, dùng nửa tiếng để gửi hết cho Tiêu Hải.

"Cháu ngoan, ông nội vẫn còn dư chút sức."

"Truyền cho ngươi một chút dị năng, cũng cho ngươi thính lực siêu cấp nhé, dù sao cái này cũng xem như thực dụng."

Tiêu Hải nói xong thì có tia sáng chói mắt xuyên qua tấm gương rồi chui vào trong cơ thể của Tiêu Phàm.

"Cháu ngoan, bên chỗ ông nội sắp qua đông chí rồi, sẽ có khá nhiều chuyện đủ loại."

"Bảy ngày sau sẽ liên lạc lại với ngươi."

"Chắc đến lúc đó đợt áo giáp đầu tiên cũng xong rồi, đến lúc đó

ngươi gửi mớ áo giáp đầu tiên ấy tới, đám binh lính vẫn cần mặc áo giáp vào rồi huấn luyện cho quen."

Tiêu Hải nói xong thì biến mất không thấy đây trong nháy mắt.

Gửi nhiều đồ như vậy, cuối cùng trả lại cho Tiêu Phàm dị năng thính lực siêu cấp, cho dù Tiêu Hải có thân vệ giúp đỡ nhưng tiêu hao cũng rất lớn.

"Thu!"

Tiêu Phàm cất gương vào.

Sau đó hắn lặng lẽ quay trở về khách sạn.

Trên hành lang khách sạn có camera, nhưng camera hoàn toàn không phát hiện được hắn đã từng rời đi.

Tắm một cái rồi ngủ, thời gian nhanh chóng tới buổi sáng ngày hôm sau.

"Tiêu thiếu, hôm nay ngươi có sắp xếp gì không?"

"Nếu ngươi không có sắp xếp gì, không bằng để ta làm hướng dẫn viên du lịch dẫn ngươi đi dạo vài phong cảnh ở Miến quốc chúng ta nhé? Miến quốc bọn ta cũng có vài phong cảnh không tồi đâu."

Đêm qua Kim tướng quân cũng ở trong quán rượu, hắn nói lúc cùng ăn bữa sáng với Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Kim tướng quân, ta có chuyện nên cần về trước một chuyến, tạm thời không cần quan tâm kho đông lạnh, các ngươi cũng không được vào trong."

"Chắc ta sẽ quay lại đây một chuyến trong vòng một tháng tới."

Nhà kho mà lúc trước Tiêu Phàm bảo Đường Tại Thiên tìm đã chứa rất nhiều lương thực rồi, chắc chắn sau này hắn sẽ còn tới để gửi những lương thực ấy cho ông nội của mình.

"Tiêu thiếu ngươi yên tâm đi, sẽ không có ai vào kho đông lạnh đâu."

Chương 271: Ma Đô

"Nhưng rau dưa không thể để trong thời gian dài được, Tiêu thiếu nhớ cố gắng chuyển chúng đi sớm nhé."

Kim tướng quân nói.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

Chờ sau này Kim tướng quân mở kho đông lạnh ra, hắn sẽ biết những thứ bên trong đã không còn từ lâu rồi.

"Kim tướng quân, nếu chúng ta hợp tác vui vẻ, chắc chắn sau này ngươi sẽ có lợi; còn nếu hợp tác không vui vẻ thì ngươi sẽ sẽ chết mà không ai hay."

Tiêu Phàm bình tĩnh nói.

Nói đến đây, Tiêu Phàm chỉ một quả táo để Kim tướng quân cầm lên:

"Kim tướng quân, bên trong quả táo này hư rồi, ngươi có thể mang về cắt ra xem."

"Cảm ơn Tiêu thiếu nhắc nhở."

"Chắc chắn vụ hợp tác giữa chúng ta sẽ rất vui vẻ."

Kim tướng quân cầm quả táo lên, nếu Tiêu Phàm đã nói như thế, chắc chắn quay về hắn sẽ cắt ra xem.

"Kim tướng quân, ngươi cho máy bay trực thăng đưa ta về đi."

Tiêu Phàm nói.

"Được, Tiêu Phàm."

Không bao lâu Tiêu Phàm đã đến sân thượng của khách sạn, máy

bay trực thăng đã chờ sẵn ở đây.

Tiêu Phàm rời đi, Kim tướng quân nhanh chóng quay về phòng của mình.

Hắn lấy dao găm để bổ quả táo ra.

Vỏ ngoài của quả táo vẫn bình thường, nhưng hột bên trong đã nát rồi.

Sắc mặt Kim tướng quân thay đổi.

Tiêu Phàm có thể biến hột táo thành thế này thì chắc chắn cũng có thể khiến trái tim, bộ não của hắn biến thành y như vậy.

"Ơ..."

Đột nhiên Kim tướng quân tìm thấy một hột táo vẫn còn nguyên vẹn bên trong.

Còn những hột táo khác đã nát bấy rồi.

"Có chữ!"

Kim tướng quân bất ngờ phát hiện, không ngờ bên trên hột táo vẫn còn nguyên vẹn này có một dòng chữ rất nhỏ.

Kim tướng quân trợn to mắt ra vẫn không nhìn rõ được.

Hắn vội vàng bảo người tìm kính lúp tới.

Cuối cùng thì hắn cũng thấy rõ rồi.

"Hợp tác cùng có lợi."

Trên hột táo nho nhỏ có bốn chữ, hơn nữa bốn chữ còn rất nắn nót.

"Đúng là đáng sợ!"

Trong lòng Kim tướng quân vô cùng kinh hãi.

Lặng lẽ khiến bên trong quả táo hư mất mà vỏ ngoài vẫn không hư

hao chút nào, đây đã là thủ đoạn rất thông minh rồi, vậy mà còn khắc chữ lên trên hột táo nữa.

Kim tướng quân hoàn toàn không tưởng tượng nổi, rốt cuộc là Tiêu Phàm làm được bằng cách nào?

"Võ giả mạnh đến thế ư?"

"Cái này giống như khả năng của thần tiên vậy."

Kim tướng quân nghĩ thầm trong lòng, hắn hạ quyết tâm, nhất định phải ôm chặt đùi của Tiêu Phàm mới được.

…

H quốc, Ma Đô Tây Giao.

Trong một căn nhà bình thường ở bên này, rất nhiều nhân vật quan trọng của các đại gia tộc võ đạo tụ tập lại.

Linh huyệt nằm ngay trong căn nhà này, vì tranh giành thời gian chiếm giữ linh huyệt, rất nhiều người ngày thường trông hòa thuận với nhau nhưng hôm nay lại cãi vã tới mức mặt đỏ tía tai.

Cục trưởng Khương Vạn Trần của cục an toàn số chín cũng có mặt, hắn nhức đầu không thôi.

Thương lượng xong chia cho gia tộc nào, lại phải thương lượng xem thời gian ra sao, thứ tự thời gian, đợi nhanh hay đợi lâu khiến các bên lại bất đồng ý kiến, đã cãi vã mấy ngày liên tục rồi.

Giữa lúc đó Khương Vạn Trần từng rời đi, thậm chí có cao thủ của gia tộc võ đạo nói chuyện không hợp nên đánh nhau.

"Ting ting!"

Đúng lúc này điện thoại của Khương Vạn Trần vang lên.

"Thành thật xin lỗi các vị, ta đi nhận một cuộc điện thoại."

Khương Vạn Trần cầm di động đi ra bên ngoài, vừa khéo có thể ra ngoài cho yên tĩnh.

"Cục trưởng, người của chúng ta lại phát hiện một con kiến hoàng kim."

Một người của cục an toàn số chính báo cáo.

Vẻ mặt Khương Vạn Trần nghiêm lại, hắn cầm điện thoại đi ra xa hơn một chút:

"Phát hiện ở đâu?"

"Cục trưởng, cách linh huyệt mười dặm về phía đông."

Khương Vạn Trần âm thầm cau mày, bọn họ đã cho rất nhiều người tìm kiếm trong phạm vị hơn mười dặm xung quanh rồi, lẽ ra không có khả năng bỏ sót con kiến hoàng kim mới đúng.

Thế lực ở nước ngoài vứt con kiến hoàng kim tới đây vào lúc này, hình như cũng không cần thiết lắm.

"Xung quanh có camera không, nếu như có thì lập tức lấy băng ghi hình xung quanh tới cho ta."

Khương Vạn Trần trầm giọng nói.

Trong tình huống bình thường thì ở vùng ngoại ô rất ít camera, nhưng sự xuất hiện của sinh vật siêu cấp đã uy hiếp Ma Đô, từ hôm nay đã có rất nhiều nơi trong toàn bộ khu vực được lắp camera mới.

Đối với các đại gia tộc võ đạo và những võ giả đến từ những quốc gia khác thì mấy cái camera này cũng là một sự uy hiếp, có thể khiến bọn họ an phận một chút.

"Gần đó có camera, chúng ta đã kiểm tra băng ghi hình nhưng không phát hiện nhân vật nào khả nghi, hai ngày gần đây không có ai đi ngang đó."

Khương Vạn Trần âm thầm cau mày, không có ai đi ngang, chẳng lẽ gặp quỷ rồi sao?"

"Cục trưởng, Tiểu Đông thích xem các loại tiểu thuyết, hắn đưa ra một giả thuyết, có khi nào con kiến hoàng kim xuyên từ thế giới

khác đến không?"

"Xuyên qua?"

Trong lòng Khương Vạn Trần dao động.

Chương 272: Nhà Họ La Không Có Ý Kiến

Lần đầu tiên con kiến hoàng kim xuất hiện là ở đây, lần thứ hai lại tiếp tục xuất hiện ở chỗ này, huyện Lôi Sơn bên kia cũng từng xuất hiện muỗi siêu cấp, đây có thể là trùng hợp được không?

"Nếu không phải trùng hợp, vậy thì có phải huyện Lôi Sơn bên kia cũng có một linh huyệt hay không?"

Khương Vạn Trần nghĩ thầm trong lòng.

"Chu Tường, còn ai biết được tin tức này nữa không?"

"Không có thưa cục trưởng, con kiến hoàng kim thứ hai là do Tiểu Đông phát hiện nên tạm thời chỉ có chúng ta biết."

"Tốt lắm, các ngươi không được nói với ai hết, nếu tin tức này tiết lộ ra ngoài, các ngươi phải tự mình rời khỏi cục an toàn số chín, nghe rõ chưa?"

"Vâng ạ!"

Chu Tường ở đầu bên kia điện thoại rùng mình trong lòng, vội vàng nói.

Hắn là võ giả có thực lực không tệ lắm, nhưng trước kia hắn đắc tội có vẻ mạnh, nếu như rời khỏi cục an toàn số chín thì chắc chắn cuộc sống của hắn không dễ chịu được.

Cúp điện thoại, Khương Vạn Trần nhìn về phía Tây Nam, hắn thật sự muốn chạy ngay tới Z thị để xác minh, hắn đánh giá suy đoán của mình có khả năng đúng rất cao.

Nhưng bây giờ bên này các thế lực đang tụ tập, mùi thuốc sống nồng nặc, nếu cục trưởng như hắn rời khỏi thì mấy thế lực hoàn

toàn có thể đánh nhau lần nữa.

"Các vị, các ngươi đã cãi vã rất lâu rồi."

"Ta phải tham gia sinh nhật của Lục lão vào ngày kia, nếu như hôm nay các ngươi vẫn không thảo luận được kết quả thì tới hôm sinh nhật Lục lão, ta sẽ báo cáo tình huống này lên."

"Có khả năng ý kiến bên trên là muốn cho cục an toàn số chín chúng ta độc chiếm."

Quay về phòng, Khương Vạn Trần nói với vẻ mặt nặng nề.

Nghe Khương Vạn Trần nói như vậy, trong lòng gia chủ của các đại gia tộc võ đạo rùng mình, Khương Vạn Trần vừa mới ra ngoài nhận một cuộc gọi, chẳng lẽ là có biến cố gì?

"Các vị, tất cả mọi người đều là võ lâm đồng đạo ở nước H, không bằng chúng ta đều nhường một bước?"

Nói chuyện là một lão giả mặc Đường trang.

Hắn là ông nội của Diệp Phi, gia chủ của nhà họ Diệp, Diệp Văn Đạo, đã từng nắm giữ tu vi cấp bậc Tiên Thiên nhưng vì tuổi tác đã cao nên bây giờ thực lực giảm xuống còn Hậu Thiên viên mãn.

Nhưng mà nếu chọc giận hắn, hắn vẫn có thể bộc phát ra thực lực ở cấp bậc Tiên Thiên trong khoảng thời gian ngắn.

Gia chủ của nhà họ Lôi gật đầu:

"Diệp lão huynh đã nói thế thì nhà họ Lôi bọn ta không có ý kiến."

"Gia tộc u Dương chúng ta cũng không có ý kiến."

"Nhà họ Sở chúng ta cũng không có ý kiến."

"Nhà họ La không có ý kiến."

Năm đại gia tộc võ đạo lục tục tỏ thái độ, Thiếu Lâm, Võ Đang, còn có võ đạo tông môn lánh đời như Côn Lôn phái cũng phát biểu ý kiến giống như thế, đều bày tỏ sự ủng hộ.

Khương Vạn Trần đã nói vậy rồi, nếu bọn hắn còn tiếp tục tranh giành nữa thì thật sự có khả năng chọc bên trên không hài lòng, Lục lão gia tử cũng không có ấn tượng tốt gì đối với võ giả.

Nếu Khương Vạn Trần thật sự thừa dịp sinh nhật của Lục Bách Xuyên để báo chuyện này lên, nếu Lục Bách Xuyên biết được thì đúng là có khả năng cục an toàn số chín sẽ độc chiếm.

Đến lúc đó bọn họ làm sao bây giờ?

Nếu quốc gia điều động lực lượng hùng hậu tới đây, chẳng lẽ bọn họ còn có thể chống lại quốc gia hay sao?

Một chọi một thì bọn họ lợi hại, nhưng nếu đối mặt với quốc gia mạnh mẽ như nước lũ sao, đối mặt với các loại máy bay đại bác tên lửa thì thực lực của bọn họ chẳng đáng để vào mắt.

Cường giả cấp Tiên Thiên lợi hại có tốc độ rất nhanh, nhưng sao mà nhanh bằng tốc độ của tên lửa siêu vượt âm được? Bắn một quả tên lửa siêu vượt âm qua, cả gia tộc hoặc là cả tông môn cũng phải chầu trời.

Nửa tiếng trôi qua, cuối cùng các bên đã thỏa thuận xong, hơn nữa còn ký tên của mình xuống.

Khương Vạn Trần âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Các vị, nếu mọi người đã thảo luận xong, vậy thì hãy làm theo thỏa thuận đi."

"Nếu có bên nào vi phạm quy định thì các bên còn lại sẽ cùng xử lý, nếu như có thế lực bên ngoài biên giới ngấm ngầm giở trò thì mọi người cũng phải cùng nhau ra tay giải quyết."

Khương Vạn Trần trầm giọng nói.

Diệp Văn Đạo bọn họ cười gật đầu, trông bọn họ đâu có giống đã khắc khẩu mấy ngày rồi chứ.

...

Khương Vạn Trần quay trở về Đế Đô, sau đó hắn cải trang, lặng lẽ

đi máy bay dân dụng để tới Z thị.

Lúc hắn xuống máy bay thì đúng lúc Tiêu Phàm cũng xuống máy bay.

"Hửm?"

Khương Vạn Trần nhìn thấy Tiêu Phàm.

Hôm nay hắn đã biết về vụ án của cha mẹ Tiêu Phàm, Lục Bách Xuyên đang chú ý vụ án này, hơn nữa mấy ngày trước Lục Bách Xuyên còn tự mình gọi điện thoại cho hắn.

Khương Vạn Trần còn biết thêm hai chuyện nữa, thứ nhất, Tiêu Phàm là bạn trai của cháu ngoại gái của Lục Bách Xuyên; thứ hai, muỗi siêu cấp là do Tiêu Phàm phát hiện.

Chương 273: Thật Chẳng Biết Khách Sáo

Hơi suy nghĩ một chút, Khương Vạn Trần đi thẳng về phía Tiêu Phàm.

Lúc trước khi ở huyện Lôi Sơn, hắn đã định đi gặp Tiêu Phàm, hôm nay đụng phải, đúng lúc có thể trò chuyện một chút, còn có thể xin đi nhờ xe của Tiêu Phàm.

"Chào bạn học Tiêu Phàm."

Khương Vạn Trần đến gần rồi cất tiếng chào hỏi.

"Ngươi là?"

Tiêu Phàm thắc mắc hỏi.

Khương Vạn Trần lại bước về phía trước mấy bước, hắn mỉm cười và nói:

"Bạn học Tiêu Phàm, ta là người của cục an toàn số chín, có phiền nếu ta xin đi nhờ xe không?"

Nói đến đây, ánh mắt Khương Vạn Trần lộ ra vẻ nghi ngờ, đứng xa

một chút hắn còn chưa cảm giác được, nhưng đứng ở khoảng cách gần thì hắn phát hiện Tiêu Phàm không bình thường chút nào.

Trên người Tiêu Phàm, hắn nhận ra có nội khí mạnh mẽ đang giấu kín.

Cỗ nội khí này đã đạt tới cấp bậc Hóa Kình rồi.

So với cấp bậc Tiên Thiên của hắn thì còn kém rất nhiều, nhưng Tiêu Phàm chỉ là một thanh niên mới hai mươi tuổi, trên khắp nước H này, người còn trẻ như vậy mà đạt tới cấp bậc Hóa Kình chỉ đếm được trên đầu ngón tay thôi.

"Thật ra thì ta thấy hơi phiền."

"Chúng ta không quen, ngươi tự kêu xe đi."

Lòng cảnh giác của Tiêu Phàm nói, hắn cảm nhận được sự uy hiếp từ trên người của Khương Vạn Trần.

…

Khóe miệng Khương Vạn Trần giật giật, thanh niên Tiêu Phàm này thật chẳng biết khách sáo.

"Bạn học Tiêu Phàm thế mà lại là võ giả cấp bậc Hóa Kình, lợi hại đó. Người trẻ tuổi lại khiêm tốn như thế này, muốn làm gì đến lúc đó ta sẽ giúp ngươi tuyên truyền."

Khương Vạn Trần cười híp mắt nhìn Tiêu Phàm nói.

Trong lòng Tiêu Phàm kinh ngạc, hắn tu luyện Cửu Chuyển Chân Long Quyết nên năng lực che giấu rất mạnh, nhân vật bình thường cấp Hậu Thiên cũng không phát hiện được. Vậy cấp bậc tu vi của Khương Vạn Trần ít nhất là Hậu Thiên viên mãn.

Cả Hoa quốc hiện nay, nhân vật cấp bậc Tiên Thiên chắc chắn sẽ không vượt quá mười người, mà cấp bậc Hậu Thiên viên mãn lại vô cùng trâu bò.

"Đi theo ta."

Tiêu Phàm cau mày nói, hắn buồn bực dẫn đầu đi về phía trước, Khương Vạn Trần không nhanh không chậm đi theo ở phía sau, không bao lâu sau họ đã đến bãi đậu xe ở sân bay.

"Ngươi là ai? Thân phận của ngươi ở cục an ninh số 9 chắc hẳn không thấp."

Tiêu Phàm lên xe, trầm giọng nói.

Khương Vạn Trần cười nói.

"Ngươi cứ gọi ta là lão Khương hoặc Khương lão đều được, bạn học Tiêu Phàm có đến huyện Lôi Sơn không? Ngươi đi thì đưa ta qua đó luôn."

Tiêu Phàm giật mình trong lòng, tại sao Khương Vạn Trần lại muốn đến huyện Lôi Sơn? Hắn nhanh chóng nghĩ đến việc Khương Vạn Trần đến huyện Lôi Sơn có liên quan đến siêu muỗi.

"Ngươi đến huyện Huyện Lôi Sơn để điều tra siêu muỗi?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Khương Vạn Trần cười híp mắt nói.

"Bạn học Tiêu Phàm, ngươi thường đến huyện Lôi Sơn, có từng phát hiện siêu muỗi khác không?"

"Không có."

Tiêu Phàm lắc đầu.

Khương Vạn Trần nói.

"Bên Ma Đô kia cũng có Linh huyệt, gần đó đã phát hiện ra hai con kiến Hoàng Kim, có thể bên này cũng sẽ có phát hiện."

Tiêu Phàm sợ khiếp vía, lão già này nhất định đang nghi ngờ hắn. Hắn còn trẻ mà đã có tu vi cấp bậc Hóa Kình, bên huyện Lôi Sơn còn có siêu muỗi xuất hiện, chắc chắn Khương Vạn Trần cảm thấy đây không phải là trùng hợp.

"Các ngươi cũng đã từng kiểm tra rồi, vậy muỗi độc này có mang theo virus không?"

Tiêu Phàm vừa lái xe vừa hỏi, Khương Vạn Trần lắc đầu.

"Trên người kiến Hoàng Kim và muỗi Phệ Huyết đều không có virus, nhưng bọn chúng có thể gây chết người. Bạn học Tiêu Phàm chắc biết được nhiều thứ hơn, dọc đường này cũng rảnh, chúng ta trò chuyện chút đi."

Tiêu Phàm thầm thở dài.

Lão già này biết quá nhiều rồi. Nhưng hắn không thể nào giết người diệt khẩu, cũng không có năng lực giết người diệt khẩu. Với thực lực của hắn, hắn hoàn toàn có thể giết một người ở cấp bậc Hậu Thiên bình thường nếu giữ khoảng cách, nhưng giết người ở cấp bậc Hậu Thiên viên mãn thì rất khó. Giết Tiên Thiên, thì đúng là nằm mơ.

Tinh thần lực của nhân vật cấp bậc Tiên Thiên bình thường chắc chắn yếu hơn hắn rất nhiều, nhưng nội khí lại rất dồi dào, lực phòng ngự vô cùng mạnh khi ở cấp bậc Tiên Thiên.

Hắn muốn dùng niệm lực tinh thần trực tiếp tấn công giết chết nhân vật ở cấp Tiên Thiên là không thể nào.

"Trò chuyện sao? Được chứ. Vụ án của cha mẹ ta có tiến triển gì không?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Khương Vạn Trần.

"..."

Người trẻ tuổi thật không biết cách nói chuyện đấy, hỏi trực tiếp như thế không phải sẽ dẫn cuộc trò chuyện này vào ngõ cụt sao?

"Tạm thời vẫn chưa."

Khương Vạn Trần nói.

"À."

Tiêu Phàm không để ý tới Khương Vạn Trần nữa, hắn rất tập trung mà lái xe.

Qua một lúc sau, Khương Vạn Trần nói.

"Bạn học Tiêu Phàm, ta muốn đến xem biệt thự của ngươi ở huyện Lôi Sơn một chút, không biết ngươi có chào đón không?"

Tiêu Phàm hít sâu một hơi. Quả nhiên đã bị lão già này theo dõi, hắn chắc chắn đã nghi ngờ bên huyện Lôi Sơn có Linh huyệt, mà thực lực của hắn tăng mạnh có liên quan đến Linh huyệt.

Cho dù giờ hắn nói không chào đón lão già này, Khương Vạn Trần nhất định cũng sẽ qua đó.

Với thực lực của lão, chỉ cần đến gần biệt thự tuyệt đối sẽ phát hiện điều khác thường.

Chương 274: Biệt Thự

Tiêu Phàm hiểu rõ dù mình đã bố trí Tụ Linh Trận cũng tạm ổn, nhưng ít nhiều cũng chỉ lừa được nhân vật ở cấp bậc Hóa Kình, còn muốn lừa nhân vật ở cấp bậc Hậu Thiên là không thể nào.

"Chào đón, tất nhiên là chào đón rồi."

Tiêu Phàm cắn răng nghiến lợi nói, Khương Vạn Trần cười đáp.

"Vậy thì tốt, ta thích thanh niên nhiệt tình tốt như ngươi đấy, vậy chúng ta cứ đến thẳng huyện Lôi Sơn đi."

Tiêu Phàm.

"..."

Hơn hai giờ sau, hai người Tiêu Phàm đã tới biệt thự ở huyện Lôi Sơn.

Khương Vạn Trần cau mày lại. Hắn có tu vi cấp bậc Tiên Thiên,

mặc dù còn chưa đi vào biệt thự, nhưng hắn đã nhận ra có chút khác thường.

Tiêu Phàm dẫn đầu đi vào biệt thự. Toàn bộ tinh thần của hắn đều đang đề phòng, chỉ cần Khương Vạn Trần có bất kỳ hành động lạ nào thì hắn sẽ thuấn di chạy trốn.

"Chỗ này tốt, nhà cũng đẹp. Linh huyệt ở Ma Đô là căn nhà của một gia đình bình thường, thành ra mấy gia tộc võ đạo đấu tranh đến đầu rơi máu chảy để giành lấy."

Khương Vạn Trần đi vào bên trong biệt thự cảm thán nói, ánh mắt hắn nhìn về phía phòng ngủ ở tầng hai, hắn càng cảm thấy rõ hơn.

Tiêu Phàm ngồi xuống ghế sa lon, hắn trầm giọng nói.

"Lão Khương, ngươi rốt cuộc có ý gì, nói thử đi, chúng ta nên nói chuyện rõ ràng một chút."

Khương Vạn Trần ngồi xuống đối diện Tiêu Phàm.

"Bạn học Tiêu Phàm, ngươi đừng quá căng thẳng. Ngươi và Tô Ấu Vi là quan hệ bạn trai bạn gái, nàng còn là cháu ngoại của Lục lão."

Tiêu Phàm yên tâm hơn chút, nếu đối phương biết điểm này, khả năng trực tiếp ra tay nhắm thẳng vào hắn rất thấp, nhà họ Lục cũng không dễ chọc.

"Bạn học Tiêu Phàm, trước mắt, các đại gia tộc võ đạo vẫn còn chưa nghi ngờ, nhưng bên Ma Đô có thể sẽ còn xuất hiện kiến Hoàng Kim. Rất có thể gần các Linh huyệt khác ở trong nước sẽ xuất hiện siêu sinh vật. Họ nghi ngờ đến chỗ này cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn. Đến lúc đó, ngươi định đối phó thế nào?"

Khương Vạn Trần mỉm cười nói.

Tiêu Phàm trầm giọng nói.

"Lão Khương, ngươi có ý gì cứ nói thẳng đi, không cần vòng vo."

Khương Vạn Trần cười nói.

"Bạn học Tiêu Phàm, căn biệt thự này của ngươi không tệ, cục an ninh số 9 chúng ta muốn mua lại, trả ngươi năm trăm triệu thì thế nào? Bỏ đi yếu tố Linh huyệt, căn biệt thự này tối đa cũng chỉ năm mươi triệu, ta ra giá gấp mười lần trở lên, vẫn là có thành ý đấy."

Lấy danh nghĩa cục an ninh số 9 mua lại, hắn làm cục trưởng thì sau này tất nhiên có thể thường xuyên tu luyện ở chỗ này, tương lai có thể sẽ trở thành Tông Sư.

"Ta không thiếu tiền."

Tiêu Phàm lạnh lùng nói.

"Thẻ của ta còn tới một ức, chưa nghèo đến mức phải bán nhà đâu."

Hắn tuyệt đối không thể bán căn nhà này đi, tuy rằng hắn có linh thạch, tu luyện Cửu Chuyển Chân Long Quyết ở nơi khác cũng có hiệu quả tốt. Nhưng không gian dị năng thì sao? Tu luyện ở Linh huyệt này, không gian dị năng của hắn sẽ tăng nhanh gấp mười lần nơi khác.

Lực sát thương của không gian dị năng sơ kỳ không mạnh, nhưng đến trung hậu kỳ sẽ rất lợi hại, hắn tuyệt đối không thể nào buông bỏ không gian dị năng.

"Bạn học Tiêu Phàm, trong căn biệt thực này có Linh huyệt, ngươi có được căn nhà này, giống như một đứa trẻ nhặt được một túi vàng lớn ở trên đường. Có rất nhiều võ giả không phải là người hiền lành, nếu họ biết được tuyệt đối sẽ không khách sáo với ngươi."

Vẻ mặt Khương Vạn Trần nghiêm túc nói. Tiêu Phàm im lặng một hồi rồi nói.

"Lão Khương, cục an ninh số 9 các ngươi hỗ trợ điều tra vụ án của cha mẹ ta, ta rất biết ơn các ngươi việc này. Nhưng các ngươi muốn mua căn nhà này trước mắt tuyệt đối không thể nào. Hi vọng ngươi có thể giữ bí mật về tình hình ở nơi này của ta, nếu không có chuyện gì khác thì ta sắp tu luyện rồi, ngươi có cần ta giúp ngươi gọi taxi không?"

Khóe miệng Khương Vạn Trần giật giật, nói chuyện với Tiêu Phàm thật không vui tí nào.

"Bạn học Tiêu Phàm, ta đưa ngươi cách thức liên lạc, sau này nếu ngươi có ý định bán nhà nhớ liên lạc với ta, bán nó đi ngươi mới có thể an toàn."

Khương Vạn Trần đứng lên nói.

"Ta nhất định sẽ giữ bí mật giúp ngươi chuyện ở đây, ngươi có thể yên tâm."

Khương Vạn Trần nhanh chóng rời khỏi, Tiêu Phàm chau mày. Hắn biết chuyện căn nhà này nhất định sẽ bị người biết, nhưng không nghĩ tới lại nhanh đến vậy.

…

…

"Không biết trong nửa tháng này có thể giữ bí mật không phát hiện không nữa."

Tiêu Phàm tự lẩm bẩm, hắn có lòng tin đột phá đến cấp bậc Hậu Thiên trong nửa tháng, đến lúc đó, sức chiến đấu của hắn có thể đạt tới cấp độ Tiên Thiên. Tiêu Phàm cẩn thận suy nghĩ, lão già lúc nãy hẳn sẽ không đi lan truyền tin tức, độc hưởng bí mật này càng có lợi cho hắn hơn, vẫn có thể cầm cự trong nửa tháng.

Dù gia tộc võ đạo biết chuyện ở huyện Lôi Sơn này, nhân vật cấp bậc Hậu Thiên bình thường tiến vào biệt thự mới có thể nhận thấy điều khác thường. Công việc tìm kiếm Linh huyệt nặng nhọc như vậy, bình thường đám đại lão sẽ không đích thân làm, họ sẽ phái người có cấp bậc Ám Kình hoặc cấp bậc Hóa Kình đến tìm.

Chương 275: Ngươi Hiểu Là Tốt Rồi

"Có chuyện như ngày hôm nay, chuyến đi đến nhà họ Lục vào ngày mai hay thôi đi. Bữa tiệc sinh nhật của Lục lão gia có thể sẽ có không ít đại lão, nói không chừng trong đó có người có thực lực

tương đối lợi hại."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng, nếu biết thực lực của hắn, sau này lại biết bên Huyện Lôi Sơn có vấn đề, e rằng toàn bộ cao thủ võ đạo sẽ đến thẳng nhà hắn.

"Tinh tinh!"

Tiêu Phàm gọi điện thoại cho Tô Ấu Vi.

"Ấu Vi, chỗ ta có chút chuyện, ngày kia có thể sẽ không tiện theo ngươi đến nhà họ Lục, đến lúc đó ngươi tự mình đến nhà họ Lục được không?"

Trong lòng Tô Ấu Vi căng thẳng.

"Học trưởng, ngươi gặp phải phiền phức gì sao?"

Tiêu Phàm nói.

"Trước mắt, ta không có phiền phức gì, nhưng sau khi ta đến nhà họ Lục có thể sẽ có rắc rối, chuyến này vẫn không nên đi mới tốt."

Tô Ấu Vi thở phào nhẹ nhõm.

"Học trưởng, nếu ngươi không tiện, vậy không sao, ta tự mình đến nhà họ Lục là được rồi, ta tới hẳn sẽ không có nguy hiểm gì."

Cúp điện thoại, Tiêu Phàm gọi ngay cho Dương Vĩnh An.

"Dương tổng, lượng áo giáp đầu tiên mà ta muốn sắp xong chưa?"

Dương Vĩnh An vội đáp.

"Tiêu thiếu gia, năm mươi nghìn bộ áo giáp đầu tiên sẽ có trong hai ngày nữa, hiện giờ, công nhân đều tăng giờ làm việc mỗi ngày để đẩy nhanh tốc độ."

Tiêu Phàm trầm giọng nói.

"Đừng có thiếu tiền công của công nhân, chỗ ta cho ngươi thêm một chút cũng không sao, họ tăng giờ làm việc lên cũng không dễ."

"Tiêu thiếu gia yên tâm, chúng ta phát đủ tiền lương làm thêm giờ, đồ ăn cũng rất tốt, công nhân hăng hái thì tốc độ và chất lượng mới được bảo đảm."

Tiêu Phàm nói.

"Ngươi hiểu là tốt rồi. Chuyển toàn bộ đợt áo giáp và giáo đầu tiên đến kho hàng mới xây của ta ở huyện Lôi Sơn trong vòng bốn ngày. Có vấn đề gì không?"

Dương Vĩnh An bảo đảm nói.

"Tiêu thiếu gia yên tâm, tuyệt đối không có vấn đề gì, một phần áo giáp đã lên đường, đoán chừng ngày mai sẽ tới."

Tiêu Phàm nói.

"Mong rằng chất lượng của áo giáp sẽ không làm ta thất vọng, nếu không ngươi không chỉ bị lỗ vốn, mà đến lúc đó còn sẽ gặp phiền phức đấy."

"Tiêu thiếu gia, ta biết rồi. Chất lượng áo giáp tuyệt đối sẽ không có vấn đề, ta vẫn luôn giám sát ở chỗ này."

Dương Vĩnh An vội nói.

Vì Tiêu Phàm muốn số áo giáp này, vị tổng giám đốc như Dương Vĩnh An ngày ngày canh giữ từng chút một, cân nặng hai tháng gần đây của hắn ước chừng sút mất mười cân.

Chớp mắt đã đến ngày hôm sau.

Tô Ấu Vi đến Đế Đô trước, nhà họ Lục đã đặt vé máy bay cho nàng, ở khoang hạng nhất.

Sau khi đến Đế Đô, nhà họ Lục cũng sẽ sắp xếp người nhận điện thoại. Lẽ ra, mấy người Lục Bách Xuyên muốn cùng Tô Ấu Vi trở về Đế Đô, nhưng vì mừng thọ của Lục Bách Xuyên, bạn cũ của hắn đến Đế Đô trước thời hạn, hắn là chủ nhân nên phải về trước.

"Ấu Vi tỷ, ở đây, ở đây."

Tô Ấu Vi xuống máy bay ra khỏi sân ga, có người giơ một tấm bảng đang gọi nàng.

"Ngươi là Lục Triển Bằng?"

Tô Ấu Vi dò hỏi. Người đón nàng là thanh niên trẻ tuổi, trông cũng trạc tuổi nàng, thật ra còn nhỏ hơn nàng nửa tuổi, hắn là con trai nhỏ của Lục Chí Hằng.

Lục Triển Bằng vội nói.

"Là ta, là ta, Ấu Vi tỷ, ông nội bảo ta tới đón ngươi, lúc trước, chính là ta thấy hình của ngươi ở trên mạng đó, ha ha."

Tô Ấu Vi nói.

"Ngươi khỏi cần gọi tỷ, ngươi gọi tên ta là được rồi."

Lục Triển Bằng lắc đầu.

"Gọi thẳng tên của ngươi, để ông nội nghe thấy hắn sẽ chặt đứt chân của ta mất, Ấu Vi tỷ, sao tỷ phu không tới vậy? Ta biết tỷ phu có một chiếc Lamborghini hàng độc đó, sau này có thể để ta thử cho đã nghiền không."

Tô Ấu Vi nhìn Lục Triển Bằng, trong nháy mắt nàng thấy Lục Triển Bằng thuận mắt hơn không ít.

"Nếu ngươi đến thành phố Z, sẽ có cơ hội."

Tô Ấu Vi nói.

Lục Triển Bằng vui vẻ nói.

"Vậy chờ đại thọ của ông nội kết thúc, ta đưa ngươi trở về thành phố Z, thuận tiện lái chiếc Lamborghini hàng độc đó của tỷ phu luôn."

"Đến lúc đó rồi hãy nói."

Tô Ấu Vi nói.

...

Bên huyện Lôi Sơn, Tiêu Phàm đến kho hàng, từng chiếc xe hàng lớn đã tới. Hàng bên trong xe đều là rương gỗ. Bên trong mỗi một rương gỗ đều là một bộ áo giáp mới tinh cộng thêm một cây giáo.

Tiêu Phàm sử dụng dị năng thấu thị kiểm tra một chút, mỗi một chiếc xe đều có hơn hai trăm bộ, năm mươi nghìn bộ đầu tiên nhất định sẽ vượt quá hai trăm chiếc xe.

"Trình thúc, mở kho hàng số ba, số bảy, số mười ra, tất cả hàng sẽ được đưa đến trong ba ngày tới, toàn bộ đều chuyển vào trong ba kho này."

Tiêu Phàm dặn dò nói.

"Được, ông chủ."

Trình Hưng Quốc gật đầu.

Ba chiếc xe lái vào kho hàng, họ chia ra dừng ở trước cửa kho số ba, số bảy, số mười, đám Trình Hưng Quốc hướng dẫn xe nâng chuyển hàng hoá nhanh chóng dỡ hàng.

Chương 276: Cảnh Sát Tới

"Triệu tổng, nhờ ngươi gọi thêm người tới giúp ta dỡ hàng, tốt nhất là biết lái xe nâng chuyển hàng hoá nữa."

Tiêu Phàm gọi điện thoại cho Triệu Tông Tường.

Chỉ là vì tốc độ của đám Trình Hưng Quốc vẫn quá chậm, tổng cộng hơn hai trăm xe, sau đó vẫn sẽ còn xe hàng lớn liên tục không ngừng lái tới.

"Hú hú, hú hú ——"

Có hai chiếc xe cảnh sát tới. Nhiều xe hàng lớn không ngừng di chuyển đến, muốn không đánh động đến cảnh sát huyện cũng khó.

"Tiêu tổng, những món hàng này là ——"

Dẫn đầu là một vị phó cục trưởng, hắn đã sớm nhận được chỉ thị

của Cao Kính Hiền, việc kiểm tra nơi này của Tiêu Phàm là cần thiết, nhưng phải chú ý thái độ.

Tiêu Phàm cười cười nói.

"Đều là áo giáp do ta đặt chế, vẫn còn nhiều đợt tiếp theo nữa. Không biết ông chủ Cao đã từng nói với các ngươi chưa, con người của ta một khi đã sắp xếp đồ xong hết rồi thì không thích người khác động vào, các ngươi tùy tiện kiểm tra trước khi nhập kho là được."

Phó cục trưởng dẫn đầu tên Tằng Vĩ, hắn nói.

"Tiêu tổng, trách nhiệm ở đây, thứ lỗi."

Hơn hai trăm chiếc xe chở hàng tới đây, họ nhất định phải kiểm tra.

Nếu bên trong có lượng lớn hàng cấm thì sao?

"Không sao."

Đám Tăng Vĩ nhanh chóng mở một chiếc rương trong số đó ra, họ thấy được một bộ áo giáp kiểu Minh Quang Khải tinh xảo, chế tác nhìn qua rất tốt.

"Tằng phó cục, ngươi xem cái này đi."

Một vị cảnh sát trong số đó cầm một đầu cây giáo lên, đầu giáo nặng trình trịch.

Tiêu Phàm khẽ cười nói.

"Tằng cục, đây không tính là hàng cấm chứ?"

Tằng Vĩ nhận giáo lấy tay sờ sờ.

"Không có mũi trước, không tính."

Thật ra, những ngọn giáo được đặt đều là hàng cấm, nhưng có quan hệ giữa Tiêu Phàm và Cao Kính Hiền, đám Tằng Vĩ không ngu như vậy.

"Tiêu tổng, ngươi đang định sau này quay phim bom tấn sao?"

Tăng Vĩ tò mò hỏi.

Tiêu Phàm cười cười nói.

"Ta đã có xem lướt qua phương diện điện ảnh, sau này sẽ bỏ vốn kinh phí đầu tư lớn ở phương diện này, cụ thể thì không tiện tiết lộ nhiều."

"Hiểu rồi, là bí mật thương nghiệp."

Tăng Vĩ cười nói.

Chớp mắt đã hai giờ trôi qua, đã có mười mấy chiếc xe chở áo giáp đến.

Tiêu Phàm cũng sử dụng niệm lực tinh thần tiến hành kiểm tra, không phát hiện vấn đề về chất lượng.

"Tằng phó cục, ta còn có chuyện khác không tiện ở đây với các ngươi, các ngươi tùy ý kiểm tra hàng chưa nhập kho, đừng làm hỏng là được."

Tiêu Phàm cười nói.

Tăng Vĩ gật đầu.

"Tiêu tổng, ngươi cứ bận việc của ngươi đi, trách nhiệm ở đây của chúng ta vẫn phải tiếp tục kiểm tra, hi vọng Tiêu tổng đừng nên suy nghĩ nhiều."

"Không sao."

Tiêu Phàm vội rời đi.

Đám Tằng Vĩ đã kiểm tra kĩ trước khi nhập kho thì tốt hơn, tránh sau khi nhập kho vẫn còn phải kiểm tra.

Đến lúc đó mở cửa ra, bên trong lại trống rỗng.

…

Đế Đô, nhà họ Lục.

Ngày mai mới là sinh nhật của Lục Bách Xuyên, Tô Ấu Vi được Lục Triển Bằng đón trước. Diện tích nhà mà đám người Lục Bách Xuyên ở không tính là nhỏ, nhưng tầng lầu khá cũ.

Tổ chức đã nhiều lần đề cập đến chuyện đổi nhà cho Lục Bách Xuyên, đám Lục Chí Viễn cũng có ý tự mình mua nhà để đổi, nhưng Lục Bách Xuyên lại không đồng ý.

"Ấu Vi, ngươi cứ ở căn phòng này đi, trước kia mẹ ngươi đã ở nơi này. Chúng ta vẫn còn giữ lại đồ vật của nàng."

Liễu Tú Vân dẫn Tô Ấu Vi tới một căn phòng hướng nam ở lầu hai, gian phòng có hơi chút cũ kỹ, nhưng được dọn dẹp rất sạch sẽ.

"Được."

Tô Ấu Vi gật đầu. Liễu Tú Vân sững sờ nhìn Tô Ấu Vi, trong mắt của nàng mơ hồ có nước mắt lóe lên.

"Lão Lục hắn đã ra ngoài gặp mấy vị chiến hữu cũ rồi, ngươi đi qua đi lại dọc đường cũng cực khổ, ngươi nghỉ ngơi trước đi, buổi tối hắn sẽ trở về tham gia tiệc gia đình."

Liễu Tú Vân nói.

Tô Ấu Vi đáp.

"Lục lão phu nhân, ta có bạn ở Đế Đô, chiều nay chuẩn bị đi gặp người bạn đó, đến tối có thể sẽ cùng ăn với nhau một bữa cơm."

Hôm nay, nàng tính không trở về nhà họ Lục, nàng cảm thấy bản thân không thích hợp tham gia tiệc gia đình của nhà họ Lục.

Hôm nay là nghỉ hè, Lữ Tuyết Yến đã về nhà, thật ra hiện giờ ở Đế Đô, Tô Ấu Vi không còn người bạn nào, nàng định đi ra ngoài tùy tiện đi dạo.

Dọc đường, nàng có đề cập với Lục Triển Bằng tới việc mình đã đặt khách sạn rồi, Lục Triển Bằng nói nàng sẽ ở trong phòng của mẹ mình nên nàng mới đồng ý tới đây.

"Muốn gặp bạn sao? Vậy được, Ấu Vi cứ nghỉ ngơi trước đi."

Vẻ mặt Liễu Tú Vân có hơi ảm đạm nói. Bà đoán chừng khả năng lần này Tô Ấu Vi trực tiếp trở về nhà họ Lục họ rất thấp.

"Được."

Tô Ấu Vi gật đầu.

Liễu Tú Vân đóng cửa lại rời đi, Tô Ấu Vi quan sát cả gian phòng, trong lòng nàng khó mà bình tĩnh được, Lục Tố Tố thật sự là mẹ của nàng.

Chương 277: Tưởng Lan

Lúc trước không làm giám định huyết thống, có thể có sai lầm, hôm nay nàng đã làm giám định huyết thống, kết quả hai phần báo cáo giám định đều là một.

"Nhật ký?"

Mở ngăn kéo ra, Tô Ấu Vi nhìn thấy một cuốn sổ có hơi ố vàng. Nàng hơi chần chừ một chút rồi mở ra. Đồ của mẹ mình, nàng đương nhiên là một trong số người có quyền nhìn nhất. Tô Ấu Vi nhìn thấy chữ viết đẹp đẽ, đây đúng là nhật ký của Lục Tố Tố, Tô Ấu Vi tò mò lẳng lặng lật ra nhìn.

"Năm đó, mẹ quả thật sống rất tốt, mẹ của mẹ đối xử với mẹ không tệ, còn có hai người ca ca yêu thương mẹ, chỉ là cha của mẹ lại thường xuyên không ở nhà."

Tô Ấu Vi thầm nghĩ trong lòng. Thông qua nhật ký của Lục Tố Tố, nàng lại có thêm phần hiểu rõ về nhà họ Lục.

"Cốc cốc!"

Tiếng gõ cửa vang lên.

Tô Ấu Vi đi mở cửa, bên ngoài cửa là một người phụ nữ chừng ba mươi tuổi, nàng nở nụ cười nói.

"Ấu Vi, ta là Tưởng Lan, vợ của Lục Thanh Vân. Ta có thể vào không?"

Tô Ấu Vi gật đầu, nàng biết Lục Thanh Vân là đứa con lớn nhất của Lục Chí Viễn, đã hơn ba mươi tuổi, chênh lệch khá nhiều so với Lục Triển Bằng.

Tưởng Lan đi vào phòng đóng cửa lại.

"Ấu Vi, tính ta ngay thẳng, có số chuyện ta muốn nói rõ với ngươi, ngươi tốt nhất nên ghi nhớ ở trong lòng. Ta nghe nói, cha cho ngươi năm phần trăm cổ phần của tập đoàn Tinh Hà, nếu mẹ ngươi chưa mất, nàng lập công cho gia tộc, thì nàng cầm năm phần trăm cổ phần cũng đáng. Nhưng nàng đã chết hai mươi năm, ngươi trực tiếp lấy được nhiều cổ phần như vậy có phải không tốt lắm không?"

Vẻ mặt Tô Ấu Vi không thay đổi, thật ra nàng đã sớm có chuẩn bị tâm lý. Tất cả mọi người trong nhà họ Lục rất hòa thuận, nàng cảm thấy loại khả năng này không lớn. Đặc biệt là liên quan đến quyền lợi cổ phần.

Năm phần trăm cổ phần này của tập đoàn Tinh Hà vô cùng giá trị, không có khả năng tất cả mọi người nhà họ Lục đều không phản đối, cũng rất vui lòng khi nàng lấy được số cổ phần đó.

"Ngươi nói tiếp đi."

Tô Ấu Vi bình tĩnh nói.

Tưởng Lan nói.

"Cha đã hơn năm mươi tuổi, Thanh Vân là con cả, sau này nhất định sẽ giao tập đoàn Tinh Hà cho hắn, chúng ta chào đón ngươi trở lại, nhưng ngươi không thể trở lại đã được phân nhiều cổ phần như vậy."

Theo Tưởng Lan thấy, sau này tập đoàn Tinh Hà là của Lục Thanh Vân, cũng là của nàng, Tô Ấu Vi lấy đi năm phần trăm cổ phần là đang cắt thịt của nàng.

"Ấu Vi, đến lúc đó ngươi tự động xin cha, xin ông nội trả phần lớn

cổ phần về đi, ngươi lấy một phần trăm đủ tiêu rồi. Một phần trăm cổ phần cũng tới mấy tỷ, mỗi năm có được không ít hoa hồng."

Tô Ấu Vi bình thản nói.

"Ngươi không cần nói những thứ này, ta đã sớm nói với Lục lão rằng ta không cần cổ phần, hoa hồng hiện tại cũng khiến ngân hàng đóng băng. Tô Ấu Vi ta có tay có chân, có thể nuôi sống mình. Ta chuẩn bị ra ngoài gặp bạn, nếu không có chuyện gì khác, ta đi trước."

Tưởng Lan mỉm cười nói.

"Vậy được. Ấu Vi, ta và ngươi cũng đừng nói những chuyện này ra, tránh lúc ngươi về nhà thì náo loạn."

"Không thành vấn đề."

Tô Ấu Vi gật đầu.

Tưởng Lan rời đi, Tô Ấu Vi nhanh chóng xuống lầu.

"Lục lão phu nhân, ta đi ra ngoài gặp bạn, tối hôm nay có thể sẽ không trở lại, ta sẽ tham gia yến tiệc sinh nhật ngày mai của Lục lão."

Tô Ấu Vi xin phép rời đi nói.

"Ấu Vi, dù ngươi không trở lại ăn cơm tối, ngươi vẫn nên về đây ngủ chứ."

Liễu Tú Vân vội nói.

Tô Ấu Vi lắc đầu.

"Lục lão phu nhân, ta có thể sẽ chơi với bạn khá trễ, đến lúc đó cũng sẽ ngủ ở bên chỗ nàng ấy."

"Ta đi trước, gặp lại."

Tô Ấu Vi vội rời đi.

Liễu Tú Vân nhìn Tưởng Lan.

"Tiểu Lan, ngươi mới vừa nói gì với Ấu Vi?"

Tưởng Lan lắc đầu nói.

"Bà nội, không có gì, ta định đi lên chào hỏi nàng ấy, thấy dáng vẻ của nàng như tạm thời không có ý định trở lại sao?"

"Ai!"

Liễu Tú Vân thở dài.

Rời khỏi nhà họ Lục, Tô Ấu Vi gọi điện thoại cho Tiêu Phàm kể lại mọi chuyện.

"Ấu Vi, ngươi không cần suy nghĩ quá nhiều, loại chuyện như vậy rất bình thường. Đối với ngươi mà nói, quan trọng hơn chính là đám người Lục lão, còn có Lục Chí Hằng và Lục Chí Viễn. Họ là ông ngoại bà ngoại của ngươi, là bá bá của ngươi. Những người còn lại, ngươi không cần để ý đến là được."

Tiêu Phàm an ủi Tô Ấu Vi.

Tô Ấu Vi dịu dàng nói.

"lão công, ta biết rồi, lần này ta không có ý định vào nhà họ Lục, vội vã vào nhà họ Lục, thật giống như ta tới vì tiền vậy."

"Ta ủng hộ ngươi. Gọi thêm mấy tiếng lão công ta nghe thử đi."

Tiêu Phàm cười nói.

"Lão công ơi, lão công, lão công."

Tô Ấu Vi ngọt ngào gọi.

Ban đầu, nàng gọi như vậy cảm thấy rất xấu hổ, dần dần gan nàng lớn hơn rồi.

"Ngoan. Ta đặt cho ngươi một khách sạn, lát nữa sẽ gửi địa chỉ cho ngươi."

Tiêu Phàm cười nói.

"Ừm."

Tô Ấu Vi khéo léo nói.

Chương 278: Nhà Họ Lục

Tất nhiên bản thân nàng cũng có tiền đặt khách sạn, nhưng nàng rất hưởng thụ sự quan tâm của Tiêu Phàm. Tiêu Phàm gửi ngay vị trí của khách sạn cho Tô Ấu Vi, hắn đặt một gian phòng tổng thống cho Tô Ấu Vi, có tiền cũng không cần phải tiết kiệm.

Năm giờ rưỡi, Lục Bách Xuyên nở nụ cười trở về nhà. Trong nhà có thêm mấy người, đám Lục Chí Hằng, Lục Chí Viễn cũng đã trở lại.

"Ấu Vi đâu? Không phải đã bảo Triển Bằng đi đón người về sao?"

Lục Bách Xuyên dò hỏi.

Liễu Tú Vân nói.

"Ấu Vi nói muốn đi gặp bạn, tối nàng cũng sẽ không về dùng cơm."

Lục Bách Xuyên nhìn Lục Chí Hằng.

Lục Chí Hằng ho nhẹ một tiếng nói.

"Cha, bạn ở Đế Đô của Ấu Vi chỉ có Lữ Tuyết Yến, giờ nàng đang ở quê, còn Ấu Vi đang ở khách sạn."

Có người âm thầm bảo vệ Tô Ấu Vi, dĩ nhiên Lục Chí Hằng biết Tô Ấu Vi ở đâu.

"Lão già, ăn cơm trước đi. Khó có khi trong nhà có nhiều người tụ tập như vậy."

Liễu Tú Vân nói. Lục Bách Xuyên lại trực tiếp đi về phía cầu thang.

"Các ngươi ăn đi, ta đây sắp xuống mồ rồi còn ăn nhiều như vậy

làm gì, lãng phí lương thực."

"Cha, chúng ta cũng không thể trói Ấu Vi lại chứ."

Lục Chí Hằng bất đắc dĩ nói. Lục Bách Xuyên lạnh lùng thốt lên.

"Nếu trong nhà khiến nàng cảm thấy tốt, nàng cũng không thể trở lại rồi rời đi, thậm chí còn trực tiếp ở khách sạn không về."

…

"Rầm!"

Lục Bách Xuyên đi lên lầu rồi đóng cửa cái rầm, ở dưới lầu mấy người Lục Chí Hằng trợn mắt nhìn nhau.

"Triển Bằng, đã xảy ra chuyện gì vậy? Không phải ta bảo ngươi đến đón Ấu Vi sao? Không phải trên đường đi ngươi đã chọc giận nàng đấy chứ?"

Lục Chí Viễn nhìn Lục Triển Bằng một cách nghiêm khắc.

Lục Triển Bằng nói một cách không chắc chắn.

"Không phải đâu, ta nói chuyện với Ấu Vi tỷ rất vui vẻ. Vốn dĩ nàng đã tự mình đặt khách sạn, nhưng trên đường đến đây lại hủy đi."

Sắc mặt của Tưởng Lan hơi thay đổi, nàng không biết còn có chuyện như vậy, không nghĩ đến Tô Ấu Vi đi ra ngoài một chuyến buổi tối lại không quay về nữa. Theo suy nghĩ của nàng, nhà họ Lục có quyền lực lớn như vậy chắn hẳn Tô Ấu Vi sẽ rất vui khi được trở lại nhà họ Lục.

"Tưởng Lan, ngươi có nói gì với Ấu Vi không đấy?"

Liễu Tú Vân nhìn về phía Tưởng Lan hỏi, từ lúc đến đây Tô Ấu Vi chỉ tiếp xúc với ba người, một là Lục Triển Bằng người thứ hai là nàng còn lại chỉ có Tưởng Lan.

"Không, ta có nói gì đâu."

Tưởng Lan chột dạ nói.

Lục Chí Hằng và Lục Chí Viễn đều cau mày, ánh mắt của hai người rất tốt, trước mặt họ Tưởng Lan khó mà che dấu được, chắc chắn Tưởng Lan đã nói gì đó với Tô Ấu Vi.

"Thanh Vân, ngươi và Tiểu Lan đến thư phòng đi, hai người cứ nói từ từ."

Lục Chí Viễn hít một hơi thật sâu nói.

"Được rồi cha."

Lục Thanh Vân gật đầu, hắn kéo Tưởng Lan lên lầu, sau khi đóng của Lục Thanh Vân nói.

"Ngươi nói cái gì với Ấu Vi, mau nói cho ta biết."

Tưởng Lan im lặng, Lục Thanh Vân lại trầm giọng nói.

"Ngươi nói ra còn có thể sửa chữa, nếu khiến ông nội tức giận, ta tuyệt đối không có khả năng thay cha làm chủ chuyện này."

"Không, không thể nào?"

Sắc mặt Tưởng Lan thay đổi.

Lục Thanh Vân lạnh lùng nói.

"Chẳng lẽ ngươi còn không rõ tính nết của ông nội sao? Mặc dù đã lớn tuổi, nhưng ở nhà chúng ta, hắn nói một là một. Ngươi mau nói đi."

Tưởng Lan do dự nói.

"Ta chỉ nói với nàng chuyện mẹ nàng đã chết 20 năm rồi vậy nên nàng không nên nhận năm phần trăm cổ phần của Tập đoàn Tinh Hà. Bảo nàng tự mình nói với mấy người ông nội nhiều nhất cũng chỉ lấy một phần trăm thôi, chừng đó cũng hơn một ức rồi, hoa hồng hàng năm cũng đủ cho nàng ăn tiêu."

Lục Thanh Vân nghe xong sắc mặt trở nên rất khó coi, chả trách Tô

Ấu Vi đến rồi đi ngay.

"Bốp!"

Hắn tát thẳng vào mặt Tưởng Lan.

"Sao ngươi có thể ngu như vậy được! Cả đời ông nội luôn rất cứng rắn. Hắn chưa từng nhận bất kỳ khoản tiền hay quà cáp nào từ cha. Đây là lần đầu tiên trong suốt mấy chục năm qua, hắn yêu cầu cha đưa năm phần trăm cổ phần."

Sắc mặt của Lục Thanh Vân cực kỳ khó coi, hắn cảm thấy hắn sẽ là người thừa kế xứng đáng trong tương lai.

"Ta... Ta cảm thấy chỉ một phần trăm là đủ rồi, mẫu thân nàng còn chưa có cống hiến gì cho gia tộc, dựa vào đâu nàng vừa trở về liền lấy năm phần trăm cổ phần?"

Tưởng Lan không phục nói.

"Ngươi... Tuy rằng tập đoàn Tinh Hà là do cha đứng tên, nhưng thật ra tài sản là của gia tộc, hiện tại ông nội mới là người đứng đầu nhà họ Lục! Ngươi dám làm ngược lại với quyết định của ông nội, ngươi giỏi lắm."

Lục Thanh Vân bị Tưởng Lan khiến tức đến mức muốn nôn ra máu.

"Cùng lắm thì ta đi xin Tô Ấu Vi. Nàng chỉ là em họ của ngươi, ngươi lại vì nàng mà đánh ta, ngươi có còn lương tâm hay không hả?"

Tưởng Lan nức nở nói

Chương 279: Tức Giận

Lục Thanh Vân rời khỏi phòng với khuôn mặt tối sầm.

"Đã xảy ra chuyện gì thế?"

Khi Lục Thanh Vân xuống lầu, Lục Chí Viễn hỏi.

"Cha, là do Tưởng Lan nói sai."

Lục Thanh Vân ngập ngừng nói, hắn có chút sợ hãi không dám nói ra.

"Nàng đã nói cái gì?"

Lục Chí Viễn trầm giọng hỏi.

Lục Thanh Vân hít một hơi thật sâu rồi kể hết mọi chuyện.

Lục Chí Hằng vỗ vai Lục Chí Viễn.

"Lão nhị, cha không bao giờ can thiệp vào chuyện chúng ta, ngươi tự xử lý cho tốt đi."

"Mẹ, ta đi trước đây, ta phải đến khách sạn xem có thể đưa Ấu Vi về không."

Lục Chí Hằng nói xong thì cất bước đi ngay.

Lục Chí Viễn nhìn Lục Thanh Vân, trầm giọng nói.

"Thanh Vân, ngươi tự mình giải quyết đi."

Lục Thanh Vân gật đầu, hắn xoay người đi lên lầu, Tưởng Lan đáng thương nhìn hắn.

"Chồng à, cha và mọi người có tức giận lắm không?"

"Không."

Lục Thanh Vân lắc đầu.

Tưởng Lan trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

"Ta biết sẽ không có vấn đề gì lớn mà, lúc nãy ngươi còn làm quá lên như vậy, còn đánh ta nữa. Lục Thanh Vân, ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi không xin lỗi đàng hoàng thì chuyện này không xong đâu. Làm gì có ai lại vì em họ mà đánh vợ mình chứ."

Lục Thanh Vân hít sâu một hơi nói.

"Ngươi chuẩn bị đi, chúng ta đến cục dân chính, ta nhờ quan hệ kêu các đồng chí cục dân chính tăng ca. Chúng ta đến làm thủ tục ly hôn."

Tưởng Lan không thể tin nhìn Lục Thanh Vân.

"Ngươi nói cái gì? Chúng ta ly hôn á?"

Lục Thanh Vân gật đầu nói.

"Ngươi không nghe lầm đâu. Lúc đầu ta muốn cưới ngươi, cha ta đã không hoàn toàn đồng ý nhưng do ta kiên trì thuyết phục nên cuối cùng hắn mới đồng ý. Sự thật đã chứng minh, mắt nhìn người của ta kém hơn cha rất nhiều, hiện tại ngươi nên ngoan ngoãn đi ly hôn với ta đi, ta sẽ cho ngươi 5 triệu nhân dân tệ coi như phí bồi thường. Nếu ngươi không đồng ý, bằng sức mạnh của nhà họ Lục chúng ta cũng có thể lấy được đơn lý hôn một cách dễ dàng, đến lúc đó ngươi đừng mong nhận được một xu."

Tưởng Lan hét lên.

"Lục Thanh Vân, ngươi thật sự muốn ly hôn vì một đứa em họ mà ngươi thậm chí chưa từng gặp mặt sao, lương tâm của ngươi vứt đi đâu rồi hả?"

Lục Thanh Vân trầm giọng nói.

"Ta không phải vì nàng, ta vì ông nội, cũng là vì chính mình, chúng ta nếu không ly hôn, ta sẽ bị ngươi lừa chết."

"Ta sẽ không rời đi cũng sẽ không bao giờ ly hôn. Chồng à, ta không cần ngươi phải xin lỗi ta nữa ta sẽ tự mình đến xin lỗi Tô Ấu Vi. Chúng ta đừng ly hôn được không. Ta không muốn ly hôn với ngươi."

Tưởng Lan kinh hãi nói, nàng phát hiện Lục Thanh Vân không giống như đang hù dọa nàng.

Lục Thanh Vân lạnh lùng nói.

"Khoản tiền bồi thường cho ngươi có thể tăng lên 8 triệu. Ngươi có năm phút để suy nghĩ. Sau năm phút, nó sẽ giảm xuống còn 5

triệu."

"Mười phút nữa ngươi vẫn chưa đưa ra quyết định thì đừng hòng lấy được một xu."

Tưởng Lan mở cửa và lao ra khỏi phòng, nàng chạy đến chỗ Lục Chí Viễn khóc lóc nói.

"Cha, cha khuyên nhủ Thanh Vân đi, hắn thật sự muốn ly hôn với ta."

Ánh mắt Lục Chí Viễn sáng lên.

"Cuối cùng hắn cũng đã đưa ra một quyết định sáng suốt. Thanh Vân, nếu ngươi không tự mình làm ra quyết định này, có một chuyện ta không tiện nói cho ngươi biết, sau khi ngươi kết hôn, ta tình cờ biết được một chuyện. Tưởng Lan đã phá thai hai lần."

Lục Chí Viễn nói.

Lục Thanh Vân sững sờ nói.

"Cha, chuyện này không có khả năng…"

Lục Thanh Vân muốn nói rằng lần đầu tiên của Tưởng Lan là của hắn, nhưng lời nói còn chưa ra đến miệng hắn đã biết chắc chắn là Tưởng Lan đã làm phẫu thuật để vá lại.

Liễu Tú Vân cau mày nói.

"Các ngươi làm loạn đủ chưa, Chí Viễn ngươi đưa bọn nó đi hết đi, ngày mai các ngươi còn chưa xử lý xong mọi chuyện thì cũng đừng đến đây nữa."

"Mẹ, chúng ta sẽ lo liệu ổ thỏa."

Lục Chí Viễn vội ra hiệu cho Lục Thanh Vân đưa Tưởng Lan đi, Liễu Tú Vân đã nói như vậy, hắn biết chắc chắn Liễu Tú Vân đang rất tức giận.

Một giờ sau, Tưởng Lan sững sờ đứng trên đường. Trên tay nàng giấy chứng nhận ly hôn mới toanh. Người bình thường muốn ly

hôn đều phải chờ đến ngày mai khi Cục dân chính làm việc mới được, với năng lực của Lục Chí Viễn, hắn có thể tìm người của cục dân chính làm thêm giờ rất dễ dàng.

"Đinh!"

Tưởng Lan nhận được tin nhắn từ ngân hàng. Tài khoản được cộng thêm 3 trăm ngàn. Lúc đầu Lục Thanh Vân hứa sẽ cho nàng 8 triệu, nhưng biết mình bị Tưởng Lan lừa, sao hắn có thể cho Tưởng Lan 8 triệu nữa, 3 trăm ngàn là đã dễ tính với nàng rồi.

"Tại sao lại như vậy?"

Tưởng Lan khóc không ra nước mắt. Một giờ trước, nàng vẫn còn là phu nhân nhà giàu, còn bây giờ đã bị đuổi khỏi nhà. Ba trăm nghìn có thể là rất nhiều đối với người bình thường. Nhưng so với những gì mà nàng từng có, ba trăm nghìn thật sự chẳng là gì cả.

Chương 280: Ông Ngoại

Ở bên kia, Lục Chí Hằng đã đến khách sạn nơi Tô Ấu Vi đang ở, nhưng hắn chỉ ngồi ở sảnh khách sạn chứ không đến gặp Tô Ấu Vi ngay. Theo lời Tưởng Lan, hắn biết rằng khả năng thuyết phục Tô Ấu Vi quay lại rất thấp.

"Tít tít."

Lục Chí Hằng nhận được một cuộc gọi từ Lục Chí Viễn.

"Ca ca, Thanh Vân vừa mới gọi cho ta nói hắn đã ly hôn với Tưởng Lan, hắn còn gửi cả ảnh cho ta rồi để ta chuyên cho ngươi luôn."

Lục Chí Viễn nói.

Lục Chí Hằng nghe vậy hai mắt sáng lên. Nếu vậy việc thuyết phục được Tô Ấu Vi quay về sẽ có khả năng cao hơn.

"Cha đã xuống nhà ăn cơm chưa?"

Lục Chí Hằng hỏi, Lục Trí Viễn cười khổ nói

"Mẹ đuổi chúng ta ra ngoài còn nói nếu xử lý mọi chuyện không tốt thì ngày mai khỏi cần quay lại."

"Ca ca, ngươi mau mang Ấu Vi về nhà đi, trong lòng cha mẹ địa vị của nàng còn cao hơn chúng ta nữa."

Lục Chí Hằng cười nói.

"Chuyện này không phải rất bình thường sao? Từ khi Lục Minh có con, trong mắt ta cháu trai mới là bảo bối còn hắn chỉ là cây cỏ thôi. Được rồi, ta không nói cùng ngươi nữa, ta đi lên lầu tìm Ấu Vi đây."

Lục Chí Hằng đi theo bảo vệ, sau khi xuất trình giấy tờ tùy thân với người bảo vệ, giám đốc đã đi cùng Lục Chí Hằng đến cửa phòng tổng thống.

"Đinh Đong."

Lục Chí Hằng bấm chuông cửa. Sau khi Tô Ấu Vi nhìn từ mắt mèo thấy là Lục Chí Hằng thì nhanh chóng ra mở cửa, nàng đã gặp Lục Chí Hằng rồi.

"Ấu Vi, ta có chuyện muốn nói với ngươi."

Lục Chí Hằng nói.

"Ừm."

Tô Ấu Vi khẽ gật đầu. Nàng lùi lại một chút cho Lục Chí Hằng đi vào rồi đóng cửa lại.

"Ấu Vi, ta thay mặt nhà họ Lục xin lỗi vì những lời nói của Tưởng Lan, Tưởng Lan không còn là người nhà họ Lục nữa, nàng vừa mới ly hôn với Thanh Vân rồi."

Nói đến đây, Lục Chí Hằng mở điện thoại và cho Tô Ấu Vi xem ảnh. Trong ảnh là giấy chứng nhận ly hôn của Lục Thanh Vân và Tưởng Lan.

"Ông ngoại của ngươi biết chắc chắn là do ngươi phải chịu uất ức nên mới không chịu quay về, sau khi về nhà hắn liền tự nhốt mình

trong phòng đến cơm tối cũng không thèm ăn. Bà ngoại ngươi đã không nấu ăn trong hơn mười năm qua, nhưng buổi tối nay nàng lại nấu những món mà mẹ ngươi thích ăn."

Lục Chí Hằng nhẹ nhàng nói.

Tô Ấu Vi sững sờ đáp.

"Ta... Ta không tức giận lắm đâu, tại sao lại ly hôn chứ? Không cần làm đến mức đó đâu."

Lục Chí Hằng nói.

"Thanh Vân sẽ là người tiếp quản tập đoàn Tinh Hà. Tưởng Lan không phải là trợ thủ đắc lực cho hắn. Hiện tại, nàng dám làm ra chuyện như vậy, sau này biết đâu còn có thể làm ra chuyện gì nữa? Nhà họ Lục có thể sẽ bị hủy trong tay nàng. Ấu Vi, nếu hôm nay ngươi vẫn quyết định ở đây sẽ làm ông ngoại ngươi tức đến mức cả đêm không ngủ được mất, ta đưa ngươi về được không?"

Tô Ấu Vi do dự một chút rồi nói.

"Vậy ta sẽ về."

"Tốt rồi!"

Lục Chí Viễn vui vẻ nói.

Ba mươi phút sau, mấy người Tô Ấu Vi về đến nhà họ Lục, lúc này là bảy giờ rưỡi, vẫn chưa muộn lắm.

"Ấu Vi, ngươi lên gọi ông lão cứng đầu kia xuống đi. Chí Viễn nói với hắn là ngươi đang trên đường về, nhưng hắn không tin còn mắng cho Chí Viễn một trận."

Liễu Tú Vân hiền từ nhìn Tô Ấu Vi.

"Được rồi, bà ngoại."

Tô Ấu Vi nói.

Liễu Tú Vân sững sờ nhìn Tô Ấu Vi run giọng hỏi.

"Ấu Vi, ngươi vừa gọi ta là gì? Có phải là ta nghe nhầm rồi không?"

"Bà ngoại."

Tô Ấu Vi nói lại. Lần này đến đây, nàng không định nhận người thân với mấy người Liễu Tú Vân, nhưng vì nàng mà Lục Thanh Vân và Tưởng Lan ly hôn, chứng tỏ nhà họ Lục đối xử với nàng rất tốt. Trong tình huống này, mà nàng vẫn tiếp tục từ chối nhận mấy người Liễu Tú Vân thì có vẻ hơi nhẫn tâm.

"Tốt rồi."

Nước mắt của Liễu Tú Vân bắt đầu trào ra không kiểm soát được.

Lục Triển Bằng nói.

"Ấu Vi tỷ, để ta đưa ngươi đến phòng của ông ngoại."

"Ừm."

Tô Ấu Vi gật đầu. Chẳng mấy chốc, nàng đã đến phòng của Lục Bách Xuyên ở tầng hai.

"Ông ngoại."

Lục Triển Bằng vừa gõ cửa vừa gọi.

"Đừng làm phiền giấc ngủ của ta, ta không ăn một bữa cũng không chết được. Nếu còn quấy rầy lúc ta đang ngủ thì con chừng thắt lưng của ta không nhận ra ai với ai đâu."

Từ trong phòng, giọng nói khó chịu của Lục Bách Xuyên vọng ra. Cho dù có là cháu trai như Lục Triển Bằng cũng vô dụng.

"Ông ngoại, đến giờ ăn rồi."

Tô Ấu Vi hít một hơi thật sâu và nói.

"Răng rắc!"

Cửa nhanh chóng mở ra, Lục Bách Xuyên kinh ngạc nhìn Tô Ấu Vi.

"Ấu Vi, có phải lúc nãy ngươi mới gọi ta là ông ngoại không?"

"Ừm."

Tô Ấu Vi gật đầu.

"Ngươi cũng đói bụng rồi phải không? Đi xuống ăn với ông ngoại. Hôm nay bà ngoại ngươi tự mình nấu ăn, ta cũng lâu lắm chưa ăn."

Lục Bách Xuyên mỉm cười nói, trông hắn nào có vẻ tức giận như lúc nãy chứ?

Chương 281: Áo Giáp

Hai ngày sau, tất cả 50 nghìn bộ áo giáp đã được chuyển đến nhà kho, Tô Ấu Vi cũng đã trở về từ Đế Đô.

"Lão công, ta đã nhận thân với mấy người ông ngoại rồi."

Tô Ấu Vi nói.

Nàng đã cố nhịn không chuyện này cho Tiêu Phàm, nàng nghĩ chuyện này nói qua điện thoại sẽ không rõ lắm vì vậy tốt hơn là nên nói trực tiếp khi gặp Tiêu Phàm.

"Hả?"

Tiêu Phàm ngạc nhiên nhìn Tô Ấu Vi. Tô Ấu Vi kể lại chuyện lúc đó một cách chi tiết. Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

"Nhà họ Lục đúng là rất quan tâm đến ngươi, nhà họ Lục đã bày tỏ thái độ như thế thì việc ngươi trở về cũng là chuyện bình thường. Ấu Vi, bây giờ ngươi đã là thiên kim hào môn rồi."

Tô Ấu Vi hờn dỗi nói.

"Thiên kim hào môn gì chứ, lão công đừng nói nhảm nữa, ta vẫn vậy thôi, ngươi không được không cần ta đâu đấy."

Tiêu Phàm ôm Tô Ấu Vi vào lòng hôn một cái rồi cười nói.

"Ta không bị ngốc, có cơ hội nhờ cậy vào nhà giàu như vậy chắc chắn ta sẽ không bỏ lỡ."

"Hừm, vậy thì ngươi phải nắm bắt kịp thời đấy."

Tô Ấu Vi mỉm cười nói.

"Lão công, ta muốn bàn bạc với ngươi một chuyện. Ta không muốn nhận cổ phần của Tập đoàn Tinh Hà. Của cho là của nợ, nếu chúng ta không nhận cổ phần thì có thể nói chuyện cứng rắn hơn. Nếu ta không nhận tiền, cho dù ông ngoại biết ngươi là võ giả cũng không tiện phản đối."

Tiêu Phàm gật đầu.

"Ta cũng định nói chuyện này với ngươi, chúng ta không thiếu tiền, không cần tự mình chuốc lấy phiền phức."

"Ừm."

Tô Ấu Vi gật đầu.

...

"Võ Đạo nhà họ Tiêu ư?"

Khương Vạn Trần lẩm bẩm một mình. Sau khi Tiêu Phàm rời đi hắn đã bí mật điều tra. Cuối cùng, Khương Vạn Trần đã điều tra ra tổ tiên của Tiêu Phàm không hề đơn giản. Mấy trăm năm trước, gia tộc Tiêu Phàm là một gia tộc đứng đầu, nghìn năm trước, càng là một siêu cấp gia tộc đứng đầu.

"Nhà họ Tiêu rút lui khỏi khỏi giới võ đạo, không ngờ lại sống ẩn dật ở một nơi nhỏ bé như huyện Lôi Sơn. Như vậy nguyên nhân cái chết của cha mẹ Tiêu Phàm cũng đã rõ, chắn hẳn là do một gia tộc nào đó muốn cướp đi công pháp của nhà họ Tiêu. Tiêu Phàm đã đạt đến cấp bậc Hóa Kình, chắc hẳn là hắn đã tu luyện theo công pháp gia truyền."

Khương Vạn Trần nghĩ thầm. Hắn cũng hơi muốn có được công pháp của nhà họ Tiêu. Theo thông tin mà hắn có được, nếu tu luyện theo công pháp của nhà họ Tiêu linh khí càng mạnh thì hiệu

quả càng tốt. Trong các bộ công pháp thông thường linh khí càng nhiều hiệu quả cũng sẽ tốt hơn tuy nhiên vẫn kém xa so với công pháp nhà họ Tiêu.

Tất nhiên, đây đều là những thứ đã được lưu truyền từ rất lâu, vậy nên Khương Vạn Trần cũng không chắc nó có chính xác không. Nhưng nếu đánh giá từ sức mạnh của Tiêu Phàm, khả năng cao điều này là đúng.

"Không biết là thế lực nào đang muốn cướp đoạt công pháp của nhà họ Tiêu."

Khương Vạn Trần nghiêm túc suy nghĩ. Nếu đối phương tìm kiếm công pháp để tu luyện thì việc hắn đã phát hiện ra linh huyệt có khả năng rất cao, chắc hẳn năng lực hiện tại của hắn đã mạnh hơn trước rất nhiều. Nếu có một thế lực nào đó đang trốn trong bóng tối che giấu sức mạnh to lớn của mình, nó chính là mối đe dọa nghiêm trọng đối với đất nước.

…

Một thế giới khác, trong một hang động bên ngoài thành Thánh Nguyên.

"Leng keng, leng keng!"

Điện thoại bỗng nhiên reo lên, một người phụ nữ ăn mặc như một nông dân vội vã nghe điện thoại.

"Mời nói."

Người phụ nữ nói vào ống nghe điện thoại. Lúc đầu, nàng rất ngạc nhiên vì một thứ như vậy có thể giúp nàng giao tiếp với những người ở cách xa hàng nghìn km, bây giờ nàng đã thử hơn chục lần nên cũng quen rồi.

"Dạ Diên, báo cáo nguyên soái, ba trăm ngàn quân địch đang dự định tấn công thành Thánh Nguyên, trong đó có năm mươi ngàn Long Kỵ thiết giáp, bọn hắn đã xóa đi dấu vết và xuyên qua huyễn trận thành công. Dự kiến khoảng năm ngày nữa sẽ đến thành Thánh Nguyên."

Người ở đầu kia điện thoại vội nói.

Vẻ mặt của người phụ nữ ăn mặc như nông dân thay đổi nói.

"Kẻ địch xuất phát từ chỗ nào, hiện tại đến đâu rồi, còn lại hai trăm năm mươi ngàn người là ai?"

"Kẻ địch xuất phát từ nhiều thành trì khác nhau và dự kiến sẽ tập trung tại quan Bắc Dương quan trong bốn ngày. Hai trăm năm mươi người khác là..."

Sau khi cúp điện thoại, Dạ Diên nhanh chóng chuyển tin tức này đến bên trong thành Thánh Nguyên. Hơn mười km xung quanh Thánh Nguyên thành bị áp chế sức mạnh nên việc bố trí đường dây điện thoại từ mặt đất đến bên trong thành Thánh Nguyên rất rắc rối và rất dễ bị kẻ địch phát hiện.

"Đại soái, những binh lính còn lại không có việc gì, nhưng Năm mươi ngàn Long Kỵ thiết giáp không dễ đối phó."

Tiêu Hải vội gọi thuộc hạ đến bàn bạc.

Long Kỵ thiết giáp là cấm quân của đế quốc Thần Diễm, tổng cộng chỉ có tổng cộng một trăm ngàn người, nhưng nếu đã bí mật phái năm mươi ngàn Long Kỵ thiết giáp đến đây thì chắc chắn là vì triều đình đã quyết tâm tiêu diệt hết họ. Nếu không nhận được tin báo trước, họ sẽ mất cảnh giác trước cuộc tấn công bất ngờ của ba trăm ngàn quân địch sau đó sẽ bị bao vây ở Thánh Nguyên thành.

Chương 282: Áo Giáp 2

Trong tay Tiêu Hải có 5 trăm ngàn binh lính, nhưng trong thành Thánh Nguyên chỉ có hai trăm ngàn.

Năm mươi ngàn Long Kỵ thiết giáp ít nhất cũng có thể địch lại hai trăm ngàn binh lính bình thường, thậm chí hai trăm ngàn binh sĩ ở Thánh Nguyên thành chưa chắc có thể thắng được năm mươi ngàn Long Kỵ thiết giáp.

Long Kỵ thiết giáp là kỵ binh hạng nặng, họ có áo giáp khắp

người, họ không sợ cung tên, ngay cả thanh đao do Tiêu Phàm gửi đến cũng không thể đối phó với họ. Ngoại trừ Long Kỵ thiết giáp, quân đội ở những nơi khác lén lút tàng trữ áo giáp là phạm tội rất nặng, cho nên binh lính của Tiêu Hải cơ bản không có loại áo giáp đó.

"Nguyên soái, có lẽ chúng ta chỉ còn cách từ bỏ Thánh Nguyên thành thôi. Chỉ cần bọn hắn đến đây, chúng ta sẽ bị bao vây trong thành, những người còn lại của chúng ta từ chỗ khác đến đây cũng sẽ bị họ tiêu diệt hết."

Một vị tướng quân dưới trướng Tiêu Hải trầm giọng nói. Thánh Nguyên thành rất kiên cố, nếu chỉ là thủ vững ở đây thì họ có thể làm được, nhưng nếu Thánh Nguyên thành bị phong tỏa, kẻ địch bên ngoài sẽ ngày càng nhiều.

Bây giờ chỉ có ba trăm ngàn người bí mật đến đây, nếu cuộc bao vây Thánh Nguyên thành thành công, rất nhiều binh lính từ khắp nơi trên Đế quốc Thần Diễm sẽ đến bao vây và trấn áp họ.

Hai mắt Tiêu Hải lấp lóe, năm mươi ngàn Long Kỵ thiết giáp thật sự rất đáng sợ, nhưng nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hai ngày nữa hắn có thể nhận được năm mươi ngàn bộ áo giáp mà Tiêu Phàm chuyển đến.

"Ta hy vọng cháu ngoan nhờ người chế tạo ra áo giáp có chất lượng thật tốt."

Tiểu Hải thầm nghĩ.

Long Kỵ thiết giáp là cỗ máy giết người trên chiến trường, nếu không có áo giáp thép, hắn cũng không nỡ ra lệnh cho người của mình đối mặt với Long Kỵ thiết giáp. Việc sử dụng máy bay không người lái, bom xăng, … hiệu quả cũng sẽ không cao lắm.

Doanh trại của kẻ thù có thể cách xa hơn mười dặm, sức mạnh của cường giả sẽ không bị ảnh hưởng nếu ở xa hơn mười dặm, máy bay không người lái sẽ bị vũ khí lợi hại bắn hạ ngay lập tức. Hơn nữa dưới tình huống đã có sự chuẩn bị, kẻ địch có thể sẽ bố trí thêm nhiều cung thủ.

"Lập tức thông báo đến các nơi, điều động lực lượng tinh nhuệ nhất tiến vào Thánh Nguyên thành."

Tiểu Hải trầm giọng nói.

"Đại soái ngài không thể làm như vậy được, nếu chúng ta làm như vậy, đến lúc bị bao vây chúng ta sẽ không thể đối đầu với kẻ thù, nếu chúng ta thua trận người bên phía chúng ta có thể nhụt chí."

"Đúng vậy, đại soái, Long Kỵ thiết giáp rất khó đối phó, hay là chúng ta chia nhau ra, như vậy sức chiến đấu của Long Kỵ thiết giáp cũng bị ảnh hưởng."

Mọi người lần lượt nói, không một ai tán thành quyết định của Tiêu Hải.

Tiêu Hải lại nói.

"Chúng ta đánh chiếm Thánh Nguyên thành một cách bất ngờ. Nếu thành trì bị cướp đi, việc chiếm lại Thánh Nguyên thành sẽ khó khăn hơn nhiều."

Một trong những tướng thân tín của Tiêu Hải vội nói.

"Đại soái, kẻ địch có lẽ cũng muốn lợi dụng điểm này này để bao vây chúng ta trong thành."

"Ở những nơi khác, cho dù chúng ta thua nhưng với thực lực của ngài cũng có thể trốn được, nhưng ở Thánh Nguyên thành, ngài căn bản không có đường trốn."

Những người xung quanh còn lại cũng thuyết phục.

Tiêu Hải giơ tay ngăn lại nói.

"Ta hiểu được sự quan ngại của các ngươi, nhưng mà chúng ta cũng có áo giáp."

Mọi người ngạc nhiên nhìn Tiểu Hải.

Có người vui mừng nói.

"Đại soái, đến lúc đó chúng ta cũng sẽ có rất nhiều áo giáp đúng không?"

Tiêu Hải gật đầu.

"Sẽ có. Lập tức truyền lệnh đến các nơi, các thành trì lớn ngoài lực lượng cần thiết phải dùng cho phòng thủ còn lại tập trung đến đây hết. Long Kỵ thiết giáp cũng không phải không thể thắng được!"

Mọi người đồng thanh nói.

"Vâng, đại soái."

Nghe Tiểu Hải nói sẽ có rất nhiều áo giáp, mọi người đã yên tâm hơn rất nhiều. Long Kỵ thiết giáp mạnh mẽ chủ yếu nhờ áo giáp của họ. Nếu nói bản thân cấm vệ binh mạnh mẽ đến mức nào thì không thể nói rõ, về mặt này họ không sợ lắm.

Hai ngày nhanh chóng trôi qua.

Trong hai ngày này, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi vẫn luôn ở trong biệt thự.

Tiêu Phàm dốc hết sức tu luyện, ban ngày Tô Ấu Vi tu luyện niệm lực tinh thần còn ban đêm thì nâng cao khả năng hack.

Lúc trước, Tô Ấu Vi đã đánh bại hacker Hắc Đế, nàng đã trở thành hacker số một ở nước H, nhưng kỹ năng hack máy tính của nàng vẫn còn nhiều chỗ phải cải thiện.

"Ấu Vi, tối nay ta phải ở lại nhà kho. Ngươi muốn qua đó với ta hay ở lại biệt thự đợi"

Tiêu Phàm nói với Tô Ấu Vi trong lúc ăn tối.

Tô Ấu Vi suy nghĩ một chút rồi nói.

"Ta sẽ ở đây, học trưởng, ngươi cứ làm việc của ngươi, ta cũng có việc bận nên không đi cùng ngươi được."

Những ngày gần đây, Tô Ấu Vi đã học được rất nhiều kỹ thuật hack, nàng cảm thấy năng lực của mình đã được cải thiện rõ rệt,

đêm nay nàng lại muốn lấy thêm vài chiếc siêu máy tính nữa. Tiêu Phàm không ở đây lại tiện cho nàng hành động hơn. Kiếm thêm vài cái siêu máy tính thì tốt hơn, khi cần dùng đến nếu siêu máy tính có khả năng tính toán mạnh, nàng hành động sẽ khó bị phát hiện.

Chương 283: Mệnh Lệnh Từ Gia Tộc

Mười giờ tối, Tiêu Phàm đang tu luyện niệm lực trong nhà kho.

"Tít tít!"

Di động của Tiêu Phàm đột nhiên vang lên, hắn lấy di động ra kiểm tra, thấy đó cuộc gọi đến của Diệp Phi.

"E rằng không phải chuyện tốt."

Tiêu Phàm cau mày. Diệp Phi gọi đến vào lúc này, mười phần thì chín phần là có chuyện xảy ra.

"Nhị ca, có chuyện gì sao?"

Tiêu Phàm hỏi.

Diệp Phi vội nói.

"Lão tam, tại châu u gần linh huyệt phát hiện một con siêu sinh vật, là một côn trùng xác sống rất đáng sợ, đương nhiên đây chưa phải chuyện quan trọng nhất. Chuyện quan trọng là một số người đã cảm thấy rằng sự xuất hiện của siêu sinh vật có khả năng liên quan đến linh huyệt. Chuyện siêu sinh vật xuất hiện ở huyện Lôi Sơn đã không còn là bí mật. Hiện tại, hắn là có không ít người đang trên đường đến huyện Lôi Sơn, những người ở gần đó có thể ngồi máy bay trực thăng đến đó, chỉ mất một hai giờ."

Vẻ mặt của Tiêu Phàm rất nghiêm trọng, đúng là cuộc gọi của Diệp Phi vào lúc này không phải chuyện gì tốt.

"Nhị ca, cảm ơn ngươi, ta sẽ chú ý."

Tiêu Phàm trầm giọng nói.

…

Sau khi ngắt điện thoại, Tiêu Phàm âm thầm cau mày. Bây giờ cách thời gian Tiêu Hải liên lạc với hắn cũng chỉ còn khoảng 2 tiếng nữa, với khoảng thời gian ngắn như vậy thì xác suất bị người ta tìm tới biệt thự cũng tương đối thấp, nhưng căn nhà kho này của hắn lại là một mục tiêu rất bắt mắt. Huyện Lôi Sơn chỉ có duy nhất một thị trấn, mà hắn lại xây một nhà kho có tường dày cả mét ở đây, hơn nữa vật liệu hắn dùng còn là loại tốt nhất. Việc này rất dễ làm người khác nảy sinh nghi ngờ. Nếu người của mấy gia tộc võ thuật đến huyện Lôi Sơn nghe ngóng gì đó, thì nơi đây chính là nơi dễ làm bọn họ sinh nghi nhất.

“Sao u Châu lại bị lộ nhanh như vậy cơ chứ?”

Tiêu Phàm xoa xoa huyệt thái dương một cách bất lực, ít nhất thì cũng nên giấu được đến khi hắn lên đến tu vi cấp bậc hậu thiên thì có phải tốt hơn không.

“Nhanh, gấp rút điều tra cho ta. Các ngươi phải nhanh chóng tìm ra nơi nào ở huyện Lôi Sơn này có điểm bất thường, phải cố gắng tìm ra nhanh nhất có thể cho ta. Ai tìm ra được Linh huyệt sẽ có trọng thưởng, không cần biết các ngươi muốn dùng thủ đoạn gì.”

Mười một rưỡi đêm, có một chiếc trực thăng hạ cánh vào thị trấn của huyện Lôi Sơn. Sau khi biết được tin tức, họ lập tức nhận được mệnh lệnh từ gia tộc, nhanh chóng đi đến huyện Lôi Sơn.

“Vâng!”

Có vài âm thanh đáp lại, bọn hắn đều là những người có tu vi cấp bậc Ám kình. Người đầu tiên mở miệng nói chuyện là một người đã có tu vi cấp bậc Hóa kình. Bọn hắn là người thuộc dòng thứ của La gia. La gia là một trong 5 đại gia tộc lớn nhất về võ thuật, thực lực của La gia rất mạnh mẽ, gia tộc này ngoại từ dòng chính ra thì còn một số nhánh phụ, mà thực lực của các nhánh phụ cũng đều không tồi.

“Nhanh nhanh, lập tức hành động đi. Có lẽ chúng ta chính là những người đến đây sớm nhất, vậy nên chúng ta có ưu thế.”

Người thôi miên cầm đầu nói. Bọn hắn nhanh chóng nghĩ cách liên hệ với ông chủ lớn ở huyện Lôi Sơn, Cao Kính Hiền, ngoài ra chúng còn nghĩ cách liên hệ với cục trưởng cục công an của huyện Lôi Sơn- Lý Mặc. Trong đám người đó có một người nhìn tương đối trẻ, hắn ta nhanh chóng tìm tới một quán ăn đêm gần đó. Ở trong quán ăn đêm đó có vài bàn khách đang ngồi, tất cả đều là người trẻ tuổi.

“Mọi người ơi, bây giờ ta muốn hỏi thăm một chuyện, gần đây ở huyện Lôi Sơn có chuyện gì bất thường sảy ra hay không? Nếu ai ở đây có thể nói cho ta thông tin gì có ích, vậy thì hóa đơn của người đó ta sẽ thanh toán giùm cho.”

Người đang nói chuyện tên là La Huy, hắn ta to giọng nói.

“Người anh em, ngươi nói thật chứ?”

Có người hỏi lại. La Huy vội vàng đáp:

“Tất nhiên là thật rồi, ta không nói dối các ngươi làm gì cả! Nhưng mà mọi người phải nói cho ta biết thông tin gì đó có ích, kể cả những thông tin cách đây 1 2 tháng đều được cả.”

“Người anh em, nếu ngươi muốn hỏi mấy tin đồn hoặc tin tức mới lạ của huyện Lôi Sơn thì đúng thật là cũng có một tin thật. Cách đây gần 2 tháng, ở huyện Lôi Sơn chúng ta có một căn nhà kho lớn mới được xây dựng. Căn nhà kho đó có bức tường đay đến cả mét, hơn nữa còn được xây dựng bằng bê tông chịu lực, bên trong bức tường còn có vô số lớp sắt thép, giống như xây để tránh chiến tranh vậy. Hơn nữa gần đây còn có rất nhiều xe tải chở hàng hóa đi về phía căn nhà kho to lớn đó nữa.”

Người đang nói chuyện là một thanh niên có mái tóc nhuộm vàng. Hai mắt La Huy sáng lên, trực giác của hắn nói cho hắn biết rằng căn nhà kho đó nhất định có vấn đề. Ai xây nhà kho mà cần xây dựng kiên cố như vậy cơ chứ?

“Ngươi có còn biết thông tin nào hữu ích nữa hay không?”

Chương 284: Tu Vi Ám Kình

La Huy hỏi. Mọi người đều lắc đầu, La Huy thấy vậy liền quét mã chuyển khoản cho ông chủ quán ăn 3000 đồng:

"Ông chủ không cần trả lại đâu, tiền dư ra thì ông hãy làm thêm vài món đem lên cho mọi người cùng ăn.”

“Tít tít!”

Sau khi rời khỏi quán ăn đêm, La Huy liền lấy điện thoại ra:

"Đại bá, ta vừa nghe ngóng được một chuyện, cụ thể là như này—“

Chiếc trực thăng vẫn chưa rời đi, La Huy nhanh chóng quay trở lại trực thăng.

"Tít tít!”

Dương Thần gọi điện thoại cho Tiêu Phàm.

"Phàm ca, có một chiếc trực thăng đang đến đây, nó đang chuẩn bị hạ cánh, khả năng mục tiêu mà nó nhắm đến chính là các người, chiếc trực thăng này nhìn không giống của nhân dân ở nơi đây.”

Trong mắt Tiêu Phàm có ánh sáng lấp lóe, chúng cũng tới đây nhanh thật. Hắn nhanh chóng đi xuống tầng, đóng kín cửa nhà kho lại từ phía bên tronv.

“Ai là người phụ trách ở đây? Chúng ta muốn mua lại căn nhà kho này.”

Mấy người La Huy nhanh chóng đi từ trên trực thăng xuống, đây cũng là tình huống khẩn cấp nên theo như bọn hắn thấy, cách nhanh nhất chính là mua đứt luôn căn nhà kho này về. Nếu chủ của căn nhà kho này không muốn bá, vậy thì bọn hắn cũng có thể chắc chắn là căn nhà kho này có vấn đề.

“Các ngươi là ai?”

Trình Hưng Quốc nhanh chóng dậy khỏi giường rồi vội vàng chạy đến. Bên cạnh căn nhà kho có phòng nghỉ của bảo vệ, bọn hắn thay phiên nhau trực. Nếu chưa đến ca trực của mình thì đều có thể nghỉ ngơi trong phòng của bảo vệ, mà bây giờ ca trực của

Trình Hưng Quốc là ban ngày.

“Các ngươi không cần quan tâm chúng ta là ai, bây giờ các ngươi gọi điện thoại cho ông chủ của các ngươi đi, hỏi giúp ta xem hắn có bán căn nhà kho này hay không? Chúng ta muốn mua lại nó với giá cao.”

La Huy nói. Trình Hưng Quốc cau cau mày, đối phương đi trực thăng để đến đây, hơn nữa giọng điệu của đối phương khi nói chuyện cũng rất tự tin, có lẽ đều là những người có lai lịch không nhỏ. Tiêu Phàm liệu có bị thiệt gì hay không nhỉ?

“Nếu các ngươi có chuyện gì muốn nói thì đợi đến sáng rồi tới đây đi. Bây giờ cũng đã gần 12 giờ đêm rồi, giờ này mà gọi ông chủ dậy e là không ổn lắm.”

Trình Hưng Quốc trầm giọng đáp. La Huy nói:

"Các ngươi không muốn gọi cho ông chủ các ngươi cũng được, nhưng bây giờ các ngươi phải mở cửa nhà kho ra để bọn ta kiểm tra một chút, dù sao thì ngày mai các ngươi cũng đều là người làm thuê cho ta rồi. Nếu bây giờ các ngươi nghe lời một chút, vậy thì sau khi ta mua nhà kho về sẽ tăng lương cho các ngươi lên gấp đôi, hơn nữa ta sẽ thưởng cho mỗi người 10 vạn.”

Tim Trình Hưng Quốc giật thót một cái, đối phương nói những lời này là muốn làm gì cơ chứ? Hắn hiểu rõ nhà kho này dùng để làm gì, thế nên hắn cũng biết là Tiêu Phàm sẽ không bán căn nhà kho này đi đâu.

“Đây là ngươi đang coi thường nhân cách của chúng ta hay sao? Chúng ta sẽ không bao giờ mở cửa cho ngươi tự tiện đi vào khi chưa có sự cho phép của ông chủ đâu.”

Trình Hưng Quốc trầm giọng nói. La Huy một mình đi đến gần bức tường của căn nhà kho. Hắn là người có tu vi cấp bậc Ám Kình, thế nên những bức tường bình thường hắn chỉ cần dùng một đấm là có thể đấm vỡ.

“Hây!”

Hắn ta thử đấm một đấm vào tường, ngay lập tức khóe miệng hắn

giật giật, nắm đấm của hắn cứ như vừa đấm vào sắt vậy, bức tường này quá kiên cố rồi.

“Các ngươi gọi điện thoại cho ông chủ của các ngươi đi. Kể cả hắn ta có ra giá cao gấp đôi thì chúng ta cũng sẽ mua lại. Các ngươi chỉ là bảo vệ mà thôi, nếu các ngươi làm cho ông chủ mất đi một mối làm ăn lớn như vậy thì có lẽ không những các ngươi sẽ bị sa thải, mà còn có thể bị truy cứu trách nhiệm nữa đấy.”

Đại bá của La Huy, La Tự Cường trầm giọng nói. Trình Hưng Quốc hít sâu một hơi, đối phương đã nói như vậy, mà hắn chỉ là đội trưởng đội bảo an, giờ mà còn không gọi cho ông chủ thì cũng rất khó giải thích.

"Tít tít.”

Trình Hưng Quốc gọi cho Tiêu Phàm. Lúc này Tiêu Hải cũng vừa tìm tới Tiêu Phàm.

“Ông chủ, có người đi trực thăng đến nhà kho của chúng ta, bọn hắn nói muốn mua lại cả căn nhà kho này với giá gấp đôi, vậy ngươi có ý định nhượng lại hay như thế nào hay không?”

Trình Hưng Quốc mở miệng hỏi. La Tự Cường nói:

“Ngươi mở loa ngoài đi, chúng ta tự nói chuyện với hắn.”

Trình Hưng Quốc gật gật đầu.

“Chào ông chủ, ta tên là La Tự Cường, căn nhà kho này ngươi xây hết tổng cộng bao nhiêu tiền vậy? Bây giờ ta đang có việc cần gấp một nhà kho như thế này, thế nên ta muốn mua lại nó với giá gấp đôi.”

La Tự Cường mở miệng nói. Giọng nói trầm trầm của Tiêu Phàm truyền tới:

“Ta xây căn nhà kho này cũng chẳng tốn bao nhiêu tiền, hơn nữa giờ trong thẻ của ta cũng còn hơn 1 tỉ, thế nên ta không thiếu chút tiền này. Nhà kho này ta không bán. Trình thúc, nếu bọn họ cưỡng ép muốn xông vào trong kho thì các ngươi cứ việc báo cảnh sát là được.”

Chương 285: Cháu Ngoan

Tiêu Phàm nói xong thì liền cúp điện thoại. Tim La Tự Cường đập nhanh. Kể cả Tiêu Phàm có giàu đến như nào đi chăng nữa thì cũng chẳng ai chê mình nhiều tiền cả. Nếu người bình thường mà được ra giá gấp đôi thì chắc chắn sẽ bán. Thế nên hắn khẳng định rằng căn nhà kho này có vấn đề. Phải có đến 8 9 phần là linh huyệt đang ở đây.

“Ngày mau các ngươi lại đến bàn bạc với ông chủ sau đi. Giờ này các ngươi còn gọi điện thoại đánh thức hắn dậy, ông chủ không vui là phải rồi.”

Trình Hưng Quốc trầm giọng nói. La Tự Cường âm thầm cau mày. Nếu Tiêu Phàm không bán, mấy người Trình Hưng Quốc cũng không mở cửa, vậy thì với sự kiên cố của căn nhà kho này, bọn hắn không thể nào tiến vào được. Hơn nữa nếu bọn hắn cố tình cưỡng ép muốn vào, vậy thì Trình Hưng Quốc chắc chắn sẽ báo cảnh sát. Lúc đó kể cả bọn hắn có La gia chống lưng phía sau, thì bọn hắn cũng không thể cậy thế mà làm bừa được.

“Các người, bây giờ ta cho các ngươi mỗi người 10 vạn, các ngươi cho chúng ta vào nhà kho đi 1 vòng có được không? Các ngươi có thể đi cùng chúng ta.”

La Tự Cường dụ dỗ nói. Trình Hưng Quốc lạnh giọng đáp:

"Các ngươi nhanh chóng đi đi, nếu không ta báo cảnh sát đấy.”

La Tự Cường bất lực, bọn hắn chỉ có thể lùi lại. La Tự Cường gọi một cuộc điện thoại về nhà.

"Cháu ngoan, tình hình ở bên này thế nào rồi?”

Tiêu Hải hỏi.

…

Tiêu Phàm gật gật đầu:

"Ở đây ta gặp chút vấn đề nho nhỏ, nhưng mà ta có thể xử lí được, 5 vạn bộ áo giáp đã được làm xong chuyển tới đây rồi."

Mặt mũi Tiêu Hải nghiêm trọng nói:

"Cháu ngoan, mặc dù ta cũng cần áo giáp gấp thật, nhưng ngươi có chắc chắn là phía ngươi không sảy ra vấn đề gì hay không?"

Tiêu Phàm cười nói:

"Ông nội, ngươi cũng biết đấy, thes giới ta đang sống là thế giới chủ nghĩa xã hội, hơn nữa bây giờ ta có dị năng không gian, thế nên kể cả đồ có biến mất thì cũng có thể giải thích được. Hơn nữa bây giờ Ấu Vi đã nhận lại người thân rồi, Lục gia cũng là một gia tộc có thế lực không nhỏ."

Tiêu Hải thở phào một hơi:

"Vậy thì tốt, cháu ngoan, nếu như một lúc nào đó ngươi bị dồn vào tình thế vạn bất đắc dĩ, thì ngươi cứ nói ra sự tồn tại của ta cũng được. Ai mà dám chống đối lại với ngươi thì hắn ta xác định chỉ có 1 con đường chết mà thôi."

Bây giờ đã có sinh vật từ dị giới đến thế giới bên này, thế nên xác suất sau này có cường giả dị năng đến đây cũng rất cao, thế nên Tiêu Hải có thể uy hiếp người khác được.

"Ông nội, để ta nhanh chóng đem đồ chuyển qua đó cho ngươi đã."

Tiêu Phàm đẩy đẩy chiếc gương to về phía trước, từng chiếc rương ở phía trước nhanh chóng biến mất.

"Ông nội, lần trước ta đã chuyển cho ngươi không ít lựu đạn, ngươi có dùng được không?"

Tiêu Phàm vừa đi vừa hỏi. Tiêu Hải vội vàng nói:

"Cháu ngoan, trong số thuốc nổ đạn dược ngươi gửi có 1 loại dùng được, là CL-20, khả năng phát nổ của nó rất mạnh."

Tiêu Phàm ngơ ngác, không ngờ lại là cái này. Hắn có ấn tượng rất sâu sắc với loại thuốc nổ này, đây là loại thuốc nổ mà Kim tướng

quân đặc biệt giới thiệu cho hắn. Sau này Tiêu Phàm cũng đi tìm hiểu về nó, nó là thuốc nổ thế hệ 4. Thuốc nổ thế hệ 1 là do Nobel phát hiện ra, là nitroglycerin, thuốc nổ thế hệ 2 là TNT, hiện nay đang được mọi người sử dụng rộng rãi. Thuốc nổ thế hệ 3 là cyclotrymethilene trinitramin . CL-20 là loại thuốc nổ cao năng, nếu như dùng để làm thuốc nổ trong hỏa tiễn thì có thể làm tốc độ bắn của hỏa tiễn tăng lên 40%, số lượng quốc gia trên trái đất có thể sản xuất ra loại thuốc nổ này cũng không nhiều. Tất nhiên là Myanmar không sản xuất ra được loại thuốc nổ này, hắn cũng không biết Kim tướng quân kiếm đâu ra được một ít thuốc nổ, cũng là do hắn muốn tìm cách lấy lòng Tiêu Phàm nên hắn mới đem số thuốc nổ này ra.

“Cháu ngoan, sợ rằng loại thuốc nổ này cũng không dễ kiếm có phải không?”

Tiêu Hải hỏi. Tiêu Phàm gật gật đầu:

"Nếu như muốn mua thứ này từ con đường chính đạo thì chúng ta không thể mua nổi đâu. Lục gia có thế lực rất mạnh ở mảng quân sự, để ta tìm người của Lục gia hỏi thăm xem sao. Lúc mà thuốc nổ cao năng CL-20 mới xuất hiện rất quý, 1 gram cũng cần tiêu tốn hơn vạn USD mới mua được, lúc đó đến cả đất nước giàu có như nước M cũng không dùng nổi. Nhưng nước H đã có bước đột phá khi nghiên cứu về loại thuốc nổ này, thế nên bây giờ giá cả của CL-20 đã hạ xuống nhiều rồi.

“Cháu ngoan, mấy thứ như này cũng hơi nhạy cảm, thế nên trước khi thực lực của ngươi đủ mạnh thì ngươi đừng vội vàng manh động, ngươi cũng không thể hoàn toàn tin tưởng và dựa dẫm vào Lục gia được.”

Tiêu Hải khuyên nhủ. Hắn hiểu rõ việc chỉ cần lợi ích đủ lớn, vậy thì đến huynh đệ cũng có thể biến thành kẻ thù.

Chương 286: Biết Tự Lượng Sức Mình

“Ông nội, ta hiểu mà.”

Năm vạn bộ áo giáp cũng là một số lượng lớn, Tiêu Phàm tốn mất

1 tiếng đồng hồ mới có thể chuyển hết chúng đi qua phía Tiêu Hải được, trạng thái của Tiêu Hải bây giờ cũng vẫn được xem là tốt.

“Cháu ngoan, bây giờ đồ đạc truyền qua lại cũng dễ dàng hơn nhiêut rồi, bây giờ ta vẫn còn dư chút sức lực. Giờ ta cho ngươi thêm một ít ngọc năng lực không gian vậy.”

Tiêu Hải nói. Bây giờ cũng cách lần cuối hắn cho Tiêu Phàm ngọc tương đối lâu rồi, mà Tiêu Phàm tu luyện trong Linh huyệt thì nhanh, thế nên lần này Tiêu Hải cho Tiêu Phàm thêm 1 viên thì cũng không có vấn đề gì.

“Ông nội, ngươi nhớ cẩn thận một chút nhé.”

Tiêu Phàm nhắc nhở.

"Yên tâm đi, ta tự biết lượng sức mình mà.”

Tiêu Hải xua xua tay nói, sau lưng hắn xuất hiện hai cường giả giúp sức, lập tức có một viên ngọc phát sáng xuất hiện trong không gian, nó bay xuyên qua tấm gương.

“Phụt!”

Tiêu Hải phun ra một ngụm máu tươi. Viên ngọc năng lực không gian hắn truyền cho Tiêu Phàm lần này cũng không tính là nhỏ, hơn nữa trước đó hắn cũng đã tiêu hao không ít sức lực, thế nên khi hắn truyền thứ này qua đó thì bản thân hắn cũng phải chịu một áp lực cực lớn.

“Chín ngày nữa.”

Tiêu Hải nói xong thì lập tức biến mất.

"Ông nội.”

Trong mắt Tiêu Phàm lộ ra một nét ưu buồn. Hắn biết hiện giờ bên phía Tiêu Hải đang có quân địch kéo đến gần, lần này hắn làm cho Tiêu Hải bị thương có lẽ không ổn lắm.

"Rắc rắc!”

Tiêu Phàm đi ra ngoài nhà kho, hắn sử dụng niệm lực tinh thần, từng cánh cửa của nhà kho đều được khóa trái từ phía bên trong. Như thế này thì cho dù ai đó có chìa khóa cũng không thể mở cửa được.

“Truyền tống.”

Niệm lực tinh thần của hắn kéo dài được ra ngoài hơn 200m. Hắn sử dụng thuật ẩn thân, sau đó trực tiếp truyền tống đến bên ngoài nhà kho, người của La gia cũng không phát hiện ra được điều gì.

Bây giờ là ban đêm, hơn nữa hướng Tiêu Phàm rời đi cũng không phải hướng mà La gia đang đứng, thế nên kể cả hắn không dùng thuật ẩn thân thì cao thủ của La gia cũng khó có thể phát hiện ra.

“Đàn anh, sao hôm nay ngươi lại về đây vào giờ này?”

Tô Ấu Vi nghi hoặc hỏi. Bây giờ đã là nửa đêm rồi, hơn nữa trước đó Tiêu Phàm cũng nói là tối nay không về. Tiêu Phàm đáp:

"Ấu Vi, bây giờ ta sẽ nói cho ngươi nghe một chút về Linh huyệt.”

“Linh huyệt?”

Tô Ấu Vi nghi hoặc hỏi. Mặc dù nàng sống ở đây, nhưng nàng không hề biết đến sự tồn tại của Linh huyệt. Tiêu Phàm nói cho Tô Ấu Vi hiểu về mọi chuyện ở đây một lần, đồng thời hắn cũng nói cho Tô Ấu Vi về tầm quan trọng của Linh huyệt, hắn cũng nói về chuyện Châu u vì linh huyệt nên mới nảy sinh xung đột.

“Bây giờ có một gia tộc võ thuật đang đứng ở bên phía nhà kho, sau này cũng sẽ có càng nhiều người tới đây, chúng ta phải làm cho sự chú ý của họ tập trung hết về phía bên đó. Nếu như có thể cố gắng chống đỡ tầm khoảng một tháng thì là tốt nhất. Nếu như có thể như thế thì ta đã có thể tu luyện lên đến tu vi cấp bậc hậu thiên rồi.”

Tiêu Phàm nói với Tô Ấu Vi. Tô Ấu Vi gật gật đầu:

“Chồng à, ta hiểu ý ngươi nói rồi, bây giờ ta sẽ gọi điện thoại cho ông ngoại, để hắn ta nghĩ cách ngăn cản đám người đđỏa vào ở đây.”

“Ừm.”

Tiêu Phàm gật đầu. Bây giờ Tô Ấu Vi đã nhận lại người thân rồi, thế nên bây giờ đã có tầng quan hệ này rồi thì hắn cũng nên tận dụng mới phải. Tình thế cấp bách, Tô Ấu Vi cũng không quản được bây giờ đã là nửa đêm, nàng gọi điện thoại cho Lục Bách Xuyên.

"Ấu Vi, sảy ra chuyện gì vậy?”

Lục Bách Xuyên bị đánh thức giữa đêm, đúng ra hắn rất tức giận, nhưng sau khi phát hiện ra cuộc điện thoại này là do Tô Ấu Vi gọi đến, hỏa khí của hắn liền bị dập ngay tức khắc, giọng hắn cũng biến thành cực kì dịu dàng. Tô Ấu Vi nói:

“Ông nội, ta muốn nhờ ngươi giúp ta một việc.”

“Ngươi nói chuyện với ông ngoại thì còn khách khí gì nữa, ngươi mau nói ta nghe đi.”

Lục Bách Xuyên vội vàng nói. Tô Ấu Vi đáp:

“Ông nội, chắc ông biết căn nhà kho mà đàn anh xây dựng phải không? Ta muốn xin ngươi đem một ít binh sĩ tới bảo vệ nhà kho này một đoạn thời gian.”

Lục Bách Xuyên suy nghĩ một chút rồi đáp:

"Không có vấn đề gì, bây giờ ông ngoại sẽ sắp xếp giùm ngươi, dù sao thì chút năng lực này ta vẫn sẽ có mà.”

Từ khi hắn về hưu cho đến nay, Lục Bách Xuyên cũng không quan tâm đến những vấn đề của quân đội nữa, đây cũng là minh chứng cho việc hiện nay hắn không còn tầm ảnh hưởng trong quân đội nữa rồi. Nhưng trước khi hắn về hưu thì cũng đã nâng đỡ không ít người, mà bây giờ hắn vẫn còn đang sống khỏe mạnh, Lục Chí Hằng cũng đang làm việc, chẳng nhẽ người khác dám không nể mặt hắn hay sao?

"Lục lão.”

Chương 287: Chúng Ta Tới Trước

Lục Bách Xuyên nhanh chóng gọi điện thoại đi. Người nghe điện thoại là một người cũng có mặt mũi trong quân đội, hắn ta cực kì ngưỡng mộ cung kính đối với Lục Bách Xuyên.

“Tiểu Lưu, ngươi có thể phái một liên đội đến huyện Lôi Sơn một chuyến hay không, nhiệm vụ là bảo vệ 1 căn nhà kho, nếu như không có lệnh của ta thì không được cho phép bất cứ ai ra vào đó cả.”

"Lục lão, chuyện này tất nhiên là không có vấn đề gì rồi.”

Lục Bách Xuyên nói địa chỉ căn nhà kho ra.

"Tiểu Lưu, lần này ngươi nhớ mang theo người làm được việc nhé, nhiệm vụ lần này không thể đẻ thất bại được.”

Lục Bách Xuyên trầm giọng nói. Dùng quyền hạn của hắn để huy động một lượng người nhỏ như vậy thì cũng không tính là lấy việc công làm việc riêng.

“Lục lão, ngươi cứ yên tâm. Bây giờ đã sẽ sắp xếp người đi đến đó.”

Không bao lâu sau, một liên đội ở cách huyện Lôi Sơn không xa đã được điều động đến.

…

"Tại sao lại có trực thăng tới đây?"

Trình Hưng Quốc âm thầm cau mày, chiếc trực thăng trước vừa tới chưa đầy nửa tiếng thì lại có một chiếc trực thăng đỗ xuống cách nhà kho không xa.

"Bác cả, là người của nhà họ Tần."

La Huy nhỏ giọng nói.

Đáy mắt La Tự Cường lập lòe:

"Ngăn bọn họ lại, chúng ta tới trước. Dù nhà họ Tần mạnh hơn chúng ta nhưng hôm nay chúng ta tới là làm việc cho bổn gia."

Người trên chiếc trực thăng thứ hai đi xuống, đám người La Tự Cường lập tức cản lại.

"Lão Tần là các ngươi a, các ngươi tới chậm một bước. Chúng ta đã bàn bạc với chủ nhân nhà kho, chủ nhà kho đồng ý bán nhà kho cho chúng ta. Nhà họ Tần các ngươi sẽ không muốn cướp của nhà họ La đấy chứ? Đây nhà kho chúng ta mua cho bổn gia."

La Tự Cường cười vang.

Người cầm đầu nhà họ Tần bên này là Tần Hạo.

Hắn hừ nhẹ một tiếng:

"Lôi bổn gia của nhà họ La gia các người ra để đe dọa chúng ta à? Chắc gì chủ nhà kho đã đồng ý bán nhà kho cho các người. Hơn nữa, chỉ cần chưa ký hợp đồng, người nọ hoàn toàn có thể bán cho nhà họ Tần chúng ta."

Dứt lời, đám người Tần Hạo chen lên phía trước, mấy người La Tự Cường cũng đứng yên tại chỗ không nhường nửa bước.

Trình Hưng Quốc thầm cau mày, những người này đang giở trò quỷ gì?

Tuy nhà kho này có bí mật thật, nhưng nào đến mức đáng cho bọn họ tranh chấp như vậy?

"Reng reng!"

Trình Hưng Quốc lại gọi cho Tiêu Phàm.

"Chú Trình, nếu họ tiếp tục đến gần, các ngươi cũng không cần ngăn cản, báo cảnh sát là được. Nước Hoa chúng ta vẫn có luật pháp, họ không dám làm bậy."

Tiêu Phàm ra lệnh.

"Vâng, ông chủ."

Trình Hưng Quốc cúp điện thoại.

Tranh chấp giữa đám người La Tự Cường và nhà họ Tần sắp thăng cấp lên đến mâu thuẫn cơ thể tới nơi, nhưng không lâu sau đã nghe được tiếng còi xe cảnh sát vang dội, họ lập tức ngừng tay.

Mấy chiếc xe cảnh sát lái tới.

Thực lực của nhà họ La và nhà họ Tần đều không yếu, nhưng so sánh với cơ quan nhà nước thì cả hai gia tộc đều không tính là cái gì, bạo lực đối kháng pháp luật thì tuyệt đối không có quả ngon để ăn.

"Đội trưởng Trình, đây là có chuyện gì?"

Người dẫn đội tới bên này là Tăng Vĩ, mấy ngày nay ngày nào hắn cũng qua đây, tương đối quen thuộc với đám người Trình Hưng Quốc.

Sếp lớn của huyện là Cao Kính Hiền cũng từng ám chỉ với hắn, nhất định phải giữ gìn quan hệ tốt với Tiêu Phàm, thậm chí là mấy người Trình Hưng Quốc. Tăng Vĩ cũng không dám coi thường mấy người Trình Hưng Quốc.

"Cục trưởng Tăng, là thế này... Tốp người đầu tiên tới đây nói muốn mua nhà kho, ông chủ chúng tôi từ chối, bọn họ lại không đi. Sau đó bọn họ nảy sinh mâu thuẫn với tốp người đến sau."

Trình Hưng Quốc vội nói.

Tăng Vĩ gật đầu:

"Yên tâm đi, chỉ cần ông chủ các ngươi không đồng ý, họ không thể nào ép mua ép bán, quốc gia chúng ta còn có luật pháp cơ mà."

"Vâng, cục trưởng Tăng."

Trình Hưng Quốc gật đầu.

Tăng Vĩ đi về phía mấy người La Tự Cường:

"Các ngươi là ai? Nếu ông chủ nhà kho không muốn bán, các người không thể buộc mua."

Hai mắt Tần Hạo sáng lên:

"Được lắm La Tự Cường, ngươi nói chủ nhà kho định bán cho ngươi rồi, ra là không phải. Đồng chí cảnh sát, chỉ cần chủ kho không bán, họ tuyệt đối không có khả năng ép mua."

Tăng Vĩ cau mày nói:

"Các người đều đừng làm loạn."

Vừa rồi hắn có thấy đám người La Tự Cường động thủ, nếu là tình huống bình thường thì hắn đã bắt bọn họ mang về cục cảnh sát từ lâu rồi, nhưng hôm nay Tăng Vĩ lại không làm thế.

Hai bên La Tự Cường thoạt nhìn đều không phải hạng tép riu.

"Đồng chí cảnh sát yên tâm, chúng ta cũng tuyệt đối không xằng bậy."

Tần Hạo cười ha hả.

La Tự Cường hừ nhẹ một tiếng, người nhà họ Tần đã đến, cảnh sát cũng đến, hôm nay hắn đã không còn cách nào ép đám người Trình Hưng Quốc mở cửa nhà kho nữa.

Thoáng cái đã qua mấy tiếng đồng hồ, trời cũng tang tảng sáng.

Có càng nhiều người chạy tới.

Chương 288: Linh Huyệt

Đa số họ đều từ những tỉnh khác mà đến, cạnh kho hàng đã đậu vài chiếc trực thăng, khiến Cao Kính Hiền vừa tới chịu áp lực khôn kể.

Hắn nhận được nhiều cuộc điện thoại, người gọi cho hắn hoặc là nói trắng ra, hoặc là ám chỉ hắn cung cấp trợ giúp, mà toàn bộ bọn họ đều không phải người hắn có thể đắc tội.

Nhưng người bọn họ muốn hắn giúp lại không phải cùng một người.

Đúng lúc này, có một đoàn xe chạy tới.

"Xe quân đội?"

Mặt Cao Kính Hiền tái mét, gần mười chiếc xe quân đội nhanh chóng đỗ lại trước cửa nhà kho.

"Nhận được mệnh lệnh của cấp trên, nhà kho này bị định là khu do quân đội quản lý, ngoại trừ chủ nhà kho và nhân viên an ninh sẵn có, bất cứ ai khác đều không được phép đến gần phạm vi một trăm mét xung quanh nhà kho. Xin mời những người không liên quan nhanh chóng rời đi."

Rất nhanh sau đó, khoảng trăm binh lính súng lên đạn chạy từ mười chiếc xe quân đội xuống.

Cao Kính Hiền âm thầm thở phào một hơi.

Quân đội định là khu quản lý quân sự chẳng khác nào tiếp nhận phần áp lực này, Cao Kính Hiền lập tức nhẹ nhõm hẳn.

"Đáng chết."

"Sao bên chính phủ phản ứng nhanh như vậy?"

Mấy người La Tự Cường chửi thầm trong lòng.

Mà người của nhiều gia tộc võ đạo khác thì khá hơn nhiều. Nếu chính phủ ra mặt, dù bọn họ không thể ăn thịt thì uống chút nước canh cũng không có vấn đề.

"Các ngươi lập tức rút lui. Di chuyển toàn bộ số trực thăng này đi."

Liên đội trưởng của bộ đội đặc chiến tên Ngô Chấn, hắn cầm loa lớn tiếng nói.

Đám người La Tự Cường sôi nổi thối lui, họ biết rõ không thể tranh với Ngô Chấn, chính phủ đã nhúng tay, bọn họ chỉ có thể chờ cấp trên đánh cờ.

Ngày hôm sau, nhà họ Lôi, nhà họ Diệp, nhà họ La, nhà họ u Dương và nhà họ Sở đều cử nhân vật máu mặt tới, ngay cả Khương Vạn Trần cũng đến huyện Lôi Sơn.

"Bên này cũng không có linh khí dị thường mà."

"Mục đích tên nhóc Tiêu Phàm kia lập nhà kho chắc không phải vì chờ đến khi có vấn đề sẽ hấp dẫn toàn bộ người của huyện Lôi Sơn tới bên này đấy chứ."

Khương Vạn Trần thầm nghĩ trong lòng.

Hắn biết rõ linh huyệt nằm tại biệt thự của Tiêu Phàm.

Đáng nhắc tới chính là hiện tại người của các đại gia tộc đều biết Tiêu Phàm vào nhà kho, bọn họ đã dùng thủ đoạn Hacker tra xét giám sát.

Giám sát rõ ràng biểu hiện Tiêu Phàm vào nhà kho khoảng bảy giờ tối, sau đó không ra ngoài nữa.

Loại tình huống như vậy, những người máu mặt trong các gia tộc lớn đếu không đi về phía biệt thự.

Có người cấp Ám Kình, thậm chí cấp Hóa Kình thì lại chạy đến gần biệt thự. Vốn dĩ với thực lực của họ thì không thể phát hiện ra khác thường trong biệt thự.

"Cục trưởng Khương, như vậy là có ý gì?"

"Phong kín nhà kho cũng không cho chúng ta đến gần xem một chút, như vậy không hay lắm đâu?"

Gia chủ nhà họ Lôi - Lôi Vấn Thiên chất vấn Khương Vạn Trần.

Tuổi tác Lôi Vấn Thiên lớn hơn Khương Vạn Trần một chút, lại thêm hắn đã có tu vi cấp Tiên Thiên. Với thực lực của Lôi gia, Khương Vạn Trần cũng cần nể mặt đôi phần.

Khương Vạn Trần giang tay nhún vai:

"Gia chủ Lôi, việc này ngươi tìm ta cũng vô dụng. Ta không phái

bọn họ tới bên này, bọn họ nghe lệnh trực tiếp của Lục lão. Chủ nhà kho là Tiêu Phàm, bạn gái Tô Ấu Vi của hắn là cháu gái của Lục lão."

Mặt Lôi Vấn Thiên lúc xanh lúc trắng.

Hắn không tới tham gia mừng thọ Lục Bách Xuyên, nhưng vẫn phái người không phải võ giả trong gia tộc tới chúc thọ.

Hắn biết rõ chuyện Tô Ấu Vi nhận tổ quy tông.

Hắn còn biết Tưởng Lan nhằm vào Tô Ấu Vi, kết quả khiến cho Lục Thanh Vân cùng ngày đã ly dị với nàng ta, có thể tưởng tượng được Lục Bách Xuyên cưng chiều cô cháu gái Tô Ấu Vi này đến mức nào.

"Các vị, ta đề nghị các ngươi đừng cưỡng ép vào nhà kho thì hơn, một khi chọc giận Lục lão, có lẽ các gia tộc võ đạo đều cần đối mặt nghiêm tra một vòng."

Khương Vạn Trần nghiêm túc nói.

Lôi Vấn Thiên cau mày, thân phận và địa vị của hắn trong giới võ đạo cực cao, nhưng so sánh cấp độ toàn quốc gia thì thân phận và địa vị của hắn còn lâu mới bằng Lục Bách Xuyên.

Lôi Vấn Thiên hít sâu một hơi:

"Cục trưởng Khương, tài liệu biểu hiện Tiêu Phàm chỉ là người bình thường, một người bình thường chiếm cứ linh huyệt không có tác dụng gì. Chúng ta có thể liên hợp bỏ vốn, mua lại nhà kho. Ngươi xem liệu có thể giúp đỡ nói đôi lời với Lục lão hay không?"

…

Khương Vạn Trần tức giận:

"Gia chủ Lôi không phải rất lợi hại sao? Cứ mặc kệ Lục lão là được, dùng thuốc nổ phá cửa cưỡng bách Tiêu Phàm bán nhà kho này đi."

Lôi Vấn Thiên:

"..."

Hắn ta âm thầm trợn trắng mắt.

Chương 289: Phụ Mẫu Của Lục Xuyên Bách

Khương Vạn Trần cũng là đồng đạo võ lâm, hắn ta phát giận nổi điên với Khương Vạn Trần còn được, mặc kệ Lục lão là muốn rước lấy diệt vong cho nhà họ Lôi hay sao?

Cũng không cần quốc gia phái người, cao tầng nói một câu thôi, rất có khả năng những gia tộc võ đạo còn lại sẽ hừng hực vây quét nhà họ Lôi, nuốt trọn nhà họ Lôi, không chừa chút cặn.

"Cục trưởng Khương, mấy hôm trước chúng ta có hơi quá đáng thật. Nhưng linh huyệt thật sự chỉ hữu dụng cho võ giả như chúng ta thôi mà. Người bình thường ở lâu trong linh huyệt nói không chừng còn có hại. Nếu có sinh vật siêu cấp xuất hiện thì sao?"

Lôi Vấn Thiên ho nhẹ một tiếng.

"Vả lại, nếu chúng ta rời khỏi, các võ giả của quốc gia khác cũng sẽ có hành động, Tiêu Phàm có khi còn gặp nguy hiểm ấy chứ."

Khương Vạn Trần nói:

"Gia chủ Lôi cũng có số điện thoại của Lục lão cơ mà. Tự ngươi gọi là được."

Lôi Vấn Thiên bất đắc dĩ ra mặt.

Lục Bách Xuyên gần như chẳng có thái độ tốt đẹp gì với võ giả. Khương Vạn Trần lập rất nhiều công lao cho quốc gia nên mới được Lục Bách Xuyên nhìn với con mắt khác.

"Cục trưởng Khương, ngươi cứ giúp một phen đi."

Gia chủ La cũng nói.

Mấy nhân vật lớn của các gia tộc còn lại đều nhốn nháo lên tiếng, Khương Vạn Trần không thể từ chối, đành gọi cho Lục Bách Xuyên:

"Lục lão, mấy người Lôi Vấn Thiên muốn mua nhà kho, ngài xem…"

Nhà họ Lục, Lục Bách Xuyên đã biết tình huống bên phía nhà kho.

Hắn cảm thấy khó hiểu. Tô Ấu Vi muốn hắn tìm người bảo vệ nhà kho làm gì?

Tiêu Phàm lại không phải võ giả.

Nhưng chỉ cần cháu gái cưng của mình có yêu cầu, Lục Bách Xuyên cũng lười truy xét nguyên nhân, hắn cảm giác mình nợ Tô Ấu Vi quá nhiều.

"Bảo bọn hắn lăn con bê. Lúc quốc gia gặp nạn thì không thấy bọn hắn đứng ra, hiện tại biết rõ có lợi mới đứng ra? Bảo bọn hắn cút hết cho ông đây."

Lục Bách Xuyên chửi mắng không chút khách sáo.

Khương Vạn Trần mở loa ngoài, đám người Lôi Vấn Thiên nghe Lục Bách Xuyên mắng như vậy thì mặt mày cũng không dễ nhìn. Làm thế là chọc trúng nỗi đau của họ rồi.

Năm đó quốc nạn tới nơi, người của các đại gia tộc đều chạy đến nước ngoài tị nạn. Với thực lực gia tộc bọn hắn, dù chạy qua bên kia đại dương cũng có thể sinh hoạt rất tốt.

Thế nhưng dân trong nước khổ cực lầm than.

Sau đó, thời cuộc chuyển biến tốt hơn, rất nhiều người trong số bọn hắn trở lại, mang về càng nhiều tiền tài, cống hiến một phần lực lượng cho công cuộc phát triển kinh tế quốc gia.

Rất nhiều người lựa chọn tha thứ, nhưng không bao gồm Lục Bách Xuyên.

Năm đó, ba mẹ của Lục Bách Xuyên, hai anh trai, một em gái đều

bị cao thủ Hành Dương quốc giết hại, chuyện này trở thành cái gai vĩnh viễn đâm trong lòng hắn.

Lúc trước, khi hắn đương nhiệm đã cực lực chủ trương áp chế thực lực của gia tộc võ đạo, hạn chế họ tham gia chính trị gì đó, bị rất nhiều võ giả coi là cái đinh trong mắt.

Đó cũng là nguyên nhân gây ra cái chết của Lục Tố Tố.

Hắn bị võ giả nào đó trả thù.

Vì Lục Tố Tố chết đi, năm đó Lục Bách Xuyên như lên cơn điên, trả thù khắp nơi, các gia tộc võ đạo lớn chịu áp lực khủng khiếp, cuối cùng hung thủ bị xử quyết.

Nhắc tới Lục Bách Xuyên, rất nhiều người trong gia tộc võ đạo còn đang kiêng dè.

"Lục lão, nếu chúng ta rời đi thì có khả năng Tiêu Phàm sẽ gặp phải nguy hiểm."

Lôi Vấn Thiên hít sâu một hơi, lên tiếng.

Lục Bách Xuyên lạnh lùng thốt:

"Lôi Vấn Thiên, không có các ngươi thì trái đất không quay nữa hay sao? Năm đó không có các ngươi, chúng ta cũng có thể gây dựng Hoa Hạ mới."

Lôi Vấn Thiên bất đắc dĩ:

"Lục lão, năm đó ta mới hai, ba tuổi."

Lục Bách Xuyên hừ một tiếng:

"Cục an toàn số 9 của các ngươi cũng không phải để không. Hơn nữa, thử có người của nước khác đến làm bậy xem nào? Ông đây còn chưa chết đâu. Các ngươi cút hết đi, ai dám làm bậy, đến lúc ấy ông đây phải đập đầu tự vẫn trước cổng lớn nhà hắn."

Đám người Lôi Vấn Thiên mặt cau mày có.

Đụng phải Lục Bách Xuyên, bọn hắn thật sự bó tay hết cách.

Dù Lục Bách Xuyên đã về hưu, sức ảnh hưởng lại vẫn quá lớn.

Đám người Lôi Vấn Thiên không ngốc, năm đó Lục Bách Xuyên làm ra hành vi như thế, có quan chức cấp cao nào không niệm tình chỗ tốt của hắn đâu?

Lục Tố Tố chết, hành động của Lục Bách Xuyên thoạt nhìn như phát điên, thực tế chính là một loại hành vi bảo vệ cho người nhà của quan chức cấp cao khác, khiến võ giả không dám làm bậy.

Gia tộc võ đạo không thể tham gia chính trị cũng là chuyện rất tốt với các quan chức.

Nếu thật sự để các gia tộc võ đạo lớn nắm quyền, nào còn phần cho những người khác nữa?

Lục Bách Xuyên cam tâm tình nguyện làm thanh đao kia, cũng chính vì như thế, những người khác đều không thể không nhớ ân tình, mà ân tình này vẫn luôn ở nơi đó.

"Lục lão, cái gì xấu nỏi trước nhé, đến lúc ấy Tiêu Phàm có chết thì ngài cũng đừng trách chúng ta."

Gia chủ La nói.

Chương 290: Linh Huyệt 2

"Cút!"

Lục Bách Xuyên mắng.

Khương Vạn Trần cúp điện thoại, lắc đầu nói:

"Các vị, các ngươi vẫn là ở đâu tới thì về nơi đó đi. Kiểu gì cũng phải chờ Lục lão bớt giận mới bàn được. Một khi thật sự chọc giận Lục lão thì không phải một đội đặc chiến vây tới là xong đâu, có khi phải mấy ngàn người vây chặt nhà các ngươi ấy chứ."

Đám người Lôi Vấn Thiên không nói gì.

Đúng là Lục Bách Xuyên từng làm như vậy thật.

Lúc trước họ không phải ngũ đại gia tộc mà là lục đại gia tộc, một gia tộc còn lại là nhà họ Cơ, Lục Tố Tố là người của nhà họ Cơ giết chếtt, hơn nữa nhà họ Cơ dứt khoát không giao hung thủ.

Sau đó Lục Bách Xuyên điều động một sư đoàn tới, hơn nữa còn là một sư đoàn tăng.

Gần ba trăm xe tăng vây quanh nhà họ Cơ.

Cuối cùng, nhà họ Cơ vẫn không dám mạnh mẽ đối kháng với quốc gia, gia chủ nhà họ Cơ tự sát, hung thủ giết hại Lục Tố Tố cũng bị nhà họ Cơ giao ra.

Sau đó, nhà họ Cơ chuyển tới nước ngoài.

Năm đó, chuyện này huyên náo ầm ĩ trong giới võ đạo.

Cũng là sau chuyện này, các gia tộc võ đạo lớn mới khiêm tốn, ẩn nấp hơn hẳn.

"Vậy chào cục trưởng Khương."

Đám người Lôi Vấn Thiên lục tục rời đi, biết rõ tạm thời không thể vớt được chỗ tốt ở bne này, nán lại cũng chỉ càng chọc giận Lục Bách Xuyên mà thôi.

Không lâu sau, phần lớn đám người Lôi Vấn Thiên đều rời đi, mỗi thế lực chỉ còn dư lại rất ít người, ở tại huyện Lôi Sơn quan sát tình huống.

Trên trực thăng, La Tự Cường nói:

"Anh cả, em cảm thấy nhà kho kia có vấn đề."

Anh cả của La Tự Cường là La Vĩnh Cường, cũng là gia chủ nhà họ La.

La Vĩnh Cường cau mày:

"Nhà kho như thế đương nhiên là có vấn đề, chắc hẳn quốc gia

phát hiện dị thường từ sớm, có lẽ nơi đó là một căn cứ thuộc về quốc gia. Tiêu Phàm chỉ là lớp vỏ ngụy trang bên ngoài mà thôi."

La Tự Cường gật đầu:

"Đại ca nói đúng, nếu không phải như vậy, hắn thành lập nhà kho dạng này làm gì chứ? Chẳng lẽ thật sự có người cuồng thu thập đồ sinh tồn tận thế? Nực cười!"

La Vĩnh Cường nói:

"Mặc kệ thế nào, chúng ta tạm thời không thể làm gì linh huyệt trong đó, cứ quan sát một thời gian rồi tính. Đúng rồi, chuyện Tiểu Nghĩa chuyển trường đến đại học D làm đến đâu rồi? Hắn đẹp trai, nói không chừng có thể cướp Tô Ấu Vi khỏi tay Tiêu Phàm."

La Tự Cường cười nói:

"Đã làm xong thủ tục, nhưng giờ là kỳ nghỉ hè, Tô Ấu Vi không ở trường, Tiểu Nghĩa tạm thời không có cơ hội."

La Vĩnh Cường hờ hững:

"Nghỉ hè cũng chỉ có bấy nhiêu thời gian thôi, khi nào Tô Ấu Vi tới trường học thì hắn sẽ có rất nhiều thời gian tiếp cận nàng. Nếu hắn có thể trở thành bạn trai của Tô Ấu Vi thì đúng là lập công lớn."

La Tự Cường nói:

"Anh cả yên tâm đi, Tiểu Nghĩa khá giỏi trong phương diện này, nếu chiếm được sự ủng hộ của nhà họ Lục, nhà họ La chúng ta chắc chắn có thể tiến hơn một bước."

La Vĩnh Cường khẽ gật đầu.

Lúc trước bọn hắn không định làm thế, vì quốc gia không hề có ý định nâng đỡ gia tộc võ đạo. Mà võ giả cũng khó lòng đạt tới cấp Tiên Thiên cao nhất.

Tình huống bây giờ lại khác, linh huyệt xuất hiện, sau này hoàn toàn có khả năng xuất hiện võ giả cấp Tông Sư, Đại Tông Sư, thực

lực của võ giả sẽ tăng cao rõ rệt.

Có lẽ quốc gia sẽ nâng đỡ vài gia tộc võ đạo phát triển.

Nếu nhà họ La họ nhận được ủng hộ của Lục Bách Xuyên, nhà họ La rất có khả năng sẽ thành một trong những đối tượng được nâng đỡ.

…

Tại dị giới, Thánh Nguyên thành. Trong tay Tiêu Hải bây giờ có tổng cộng 50 vạn binh sĩ thì đã có 40 vạn binh sĩ có mặt tại đây rồi. Cổng của Thánh Nguyên thành đã được khóa chặt, cả thành tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

"Nguyên soái, đã tập hợp đủ người rồi ạ."

Một đại tướng quân dưới trướng Tiêu Hải báo cáo lại. Tiêu Hải chậm rãi mở mắt, lần trước khi hắn đến chỗ Tiêu Phàm nhận cũng nhiều đồ, mà hắn còn truyền cho Tiêu Phàm một viên ngọc năng lượng không gian nữa, mấy việc đó đã làm hắn tiêu hao rất nhiều năng lượng.

"Ừm."

Tiêu Hải gật gật đầu, họ nhanh chóng đến trường huấn luyện binh sĩ. Ở đây đã có 5 vạn tinh binh đang tập hợp, phần lớn người trong số này đều là những người đi theo Tiêu Hải từ lâu, đều là những binh sĩ tinh nhuệ. Còn một số ít còn lại trong số họ thì do có biểu hiện xuất sắc nên được đề bạt vào hàng ngũ 5 vạn người này.

"Đại soái, đại soái, đại soái!"

Khi Tiêu Hải vừa tới nơi, 5 vạn tinh binh lớn tiếng hô lên. Họ đều rất tin tưởng và trung thành với Tiêu Hải, vì Tiêu Hải làm rất nhiều việc vì đất nước, những việc này họ đều nhìn thấy rõ ràng. Tất cả là do tên Hoàng đế ngu ngốc tàn bạo, làm cho bách tính lầm than thế nên Tiêu Hải mới đứng lên tạo phản. Hơn nữa từ khi Tiêu Hải tạo phản đến nay hắn đều là bách chiến bách thắng.

Chương 291: Mặc Thử

“Các tướng sĩ, bây giờ nanh vuốt của tên bạo quân đã đang trên đường vươn tới đây, đội quân thiết giáp long kị của hắn ta uy danh hiển hách, thế nhưng đội quân đó sớm muộn gì cũng bị chúng ta nghiền nát dưới chân. Các ngươi phải cho họ biết ai mới thật sự là thần thoại bất bại trên chiến trường!”

Tiêu Hải lớn giọng nói.

"Giết, giết, giết!”

Sĩ khí của 5 vạn binh sĩ tinh nhuệ dâng cao, nhưng mà một số binh sĩ đã biết về sự đáng sợ của đội quân thiết giáp long kị thì trong lòng họ vẫn có chút lo lắng. Đội quân thiết giáp long kị đều đã được trang bị những bộ giáp chắc chắn nhất, thế nên khi họ chém một kiếm vào đội quân ấy, khả năng cũng chỉ có thể gây ra một vết thương nhẹ. Nhưng nếu kiếm của đội quân thiết giáp long kị chém vào họ thì họ chỉ có nước mất mạng.

“Các tướng sĩ, chỉ cần các ngươi không làm ta thất vọng, vậy thì bản soái chắc chắn cũng sẽ không làm các ngươi thất vọng.”

Tiêu Hải cười lớn nói, hắn vừa nói xong thì có một lượng rương lớn đột ngột xuất hiện. Vô số chiếc rương gỗ xuất hiện xếp thành một ngọn núi nho nhỏ. Tiêu Hải mở một chiếc rương trong số đó ra, hắn lấy ra một bộ áo giáp mà Tiêu Phàm gửi cho hắn.

"Ngươi...mặc thử nó vào đi.”

Tiêu Hải chỉ bừa một binh sĩ nói.

“Vâng, đại soái!”

Tên binh sĩ được chỉ vụng về mặc áo giáp vào, sau khi hắn mặc xong bộ giáp thì trông đâu còn giống một binh sĩ quèn nữa, bây giờ nhìn hắn trông giống một vị đại tướng quân uy danh lẫm liệt hơn. Bộ giáp Đại đường minh quang này đúng ra chỉ có các tướng lĩnh mới được sử dụng, nhưng sau này khi quốc khố giàu lên, năng lực quốc gia cũng mạnh lên thì một số binh sĩ phổ thông mới có cơ may được sử dụng.

"Ngươi dùng kiếm của mình chém hắn ta một phát đi!”

Tiêu Hải lại chỉ bừa một binh sĩ, sắc mặt của binh sĩ đó hơi biến đổi

“Vâng, đại soái!”

Tên binh sĩ không dám trái lệnh Tiêu Hải, hắn nghiến răng mà chém xuống một kiếm, nhưng mà hắn cũng chỉ dám dùng ba phần lực.

“Keng!”

Thanh kiếm chém thẳng vào vai của đối phương, nhưng bộ giáp này được làm từ hợp kim manga thế nên nó cứng rắn hơn sắt thép rất nhiều, thế nên khi tên binh sĩ chém một nhát nhẹ như vậy chẳng tạo nên bất kì tổn hại nào đối với bộ giáp cả. Người bị chém gần như không cảm nhận được bất kì điều gì hết.

"Ngươi chưa ăn cơm hả?”

Tiêu Phàm trừng mắt quát.

“Báo cáo đại soái, ta ăn rồi ạ.”

“Bà nhà ngươi, nếu ăn cơm rồi thì dùng lực chém cho ta.”

“Vâng!”

Tên binh sĩ chém nhát thứ hai, hắn chém kiếm này dùng 10 phần lực, nhưng mà kể cả như thế thì nhát chém này của hắn cũng chỉ để lại một vết chém nông trên bộ giáp. Tên binh sĩ đang mặc bộ giáp vô cùng vui sướng. Bây giờ họ có bộ giáp như này thì hắn có thể tự tin chém giết cho quân địch không còn một manh giáp.

"Tiếp!”

Tiêu Hải quát lên.

“Keng, keng, keng!”

Tên binh sĩ mà Tiêu Hải kêu chém chém ba nhát liên tiếp vào cánh tay, eo và đùi của tên binh sĩ còn lại, hơn nữa hắn chém ba kiếm này vừa nhanh vừa mạnh, thế nhưng bộ giáp vẫn có thể cản lại

được hết thảy.

“Dùng cung tên của ngươi đi!”

“Vâng!”

“Vèo, vèo!”

Hai mũi tên bay bay nhanh như gió lao thẳng về phía ngực của tên binh sĩ mặc áo giáp từ khoảng cách 30 bước chân, nhưng phần ngực của bộ áo giáp này được làm dày hơn những phần khác trên bộ giáp, khả năng phòng ngự cũng cao hơn, thế nên khi mũi tên vừa chạm vào thì liền bị bắn ngược ra ngoài.

“Trường thương!”

Tiêu Hải trầm giọng nói.

“Hây!”

Khi trường thương đâm thẳng vào ngực tên binh sĩ thì hắn bị lực làm cho phải lùi lại một bước, thế nhưng bộ giáp vẫn không bị hỏng hóc gì cả.

"Các tướng sĩ, các ngươi đã nhìn rõ chưa? Đây mới chính là bộ áo giáp mạnh nhất! Bên trong tất cả các rương gỗ này đều là giáp cả, tổng cộng có 5 vạn bộ. Khi các ngươi mặc bộ áo giáp này vào thì các ngươi sẽ trở thành Tula trên chiến trường. Từ nay về sau, các ngươi sẽ thành lập một đội quân mới, gọi là quân đoàn Tula.”

Tiêu Hải lớn giọng nói.

“Tula, tula, tula!”

Năm vạn binh sĩ vô cùng hưng phấn mà hô lên, từ khi được chính mắt quan sát khả năng phòng vệ của bộ giáp làm cho các binh sĩ nhiệt huyết dâng trào. Bây giờ họ đã có bộ giáp tuyệt vời như vậy thì họ lại càng không sợ chết nữa rồi.

“Dừng! Khi nãy là để cho các ngươi nhìn thấy bộ giáp. Thế nhưng chúng ta đã có một bộ giáp tuyệt vời rồi, thì làm sao chúng ta có thể thiếu vũ khí lợi hại được có đúng không?”

Tiêu Phàm lấy ra một khẩu súng từ trong rương gỗ ra.

“Tất cả các khẩu súng ở đây, bao gồm cả khẩu súng trên tay ta đều chưa từng được ai sử dụng, các ngươi sẽ là người cầm chúng bắn ra phát súng đầu tiên, và chúng cũng sẽ đi theo các ngươi chinh chiến khắp thiên hạ.”

“Đánh! Đánh!”

Ý chí chiến đấu của 5 vạn binh sĩ quân đoàn Tula giống như nham thạch phun trào, có thể hủy diệt cả đất trời.

“Mọi người xếp hàng nhận áo giáp.”

Chương 292: Bách Chiến Bách Thắng

Tiêu Hải trầm giọng nói. Năm vạn binh sĩ này đều là những người được tuyển chọn gắt gao, tất cả đều cao khoảng từ 1 mét 72 đến 1 mét 8, mà giáp cũng cho phép một khoảng chênh lệch chiều cao nhất định, thế nên tất cả họ đều mặc vừa người cả. Khoảng 2 tiếng sau, tất cả các binh sĩ đều đã mặc xong giáp. Ban nãy khi chỉ có một binh sĩ mặc giáp thì cảm thấy hắn ta uy phong lẫm liệt, nhưng bây giờ khi cả 5 vạn binh sĩ đều mặc lên người bộ giáp Minh quang này thì đem đến cho người đứng quan sát một cảm giác chấn động mà một người mặc vĩnh viễn cũng không bì kịp. Đội quân 5 vạn binh sĩ như này đã sẵn sàng để có thể gặp thần giết thần, gặp phật giết phật.

“Các tướng sĩ, từ nay về sau bộ giáp mà các ngươi đang mặc trên người sẽ trở thành người bạn trung thành nhất của các ngươi. Quân đoàn Tula bách chiến bách thắng!”

Tiêu Hải hô to lên.

"Bách chiến bách thắng, bách chiến bách thắng!”

Ý chí chiến đấu trong lòng mỗi binh sĩ đều đang dâng trào, sĩ khí tăng cao, họ chỉ hận sao bây giờ quân địch không lập tức xuất hiện để họ có thể ra ngoài thành đánh một trận thỏa thích với quân địch.

“Bây giờ các ngươi mặc bộ giáp trên người để làm quen dần với nó đi. Ngày kia khi quân địch đến đây, các ngươi hãy tặng bọn chúng một bất ngờ thật lớn nhé!”

Tiêu Hải trầm giọng nói.

“Vâng, nguyên soái!”

Năm vạn binh sĩ đồng thanh hô lên. Tiêu Hải hài lòng rời đi, những việc còn lại sẽ có các thuộc hạ dưới trướng của hắn hoàn thành nốt. Bản thân hắn làm nguyên soái, nếu việc gì cũng cần đến tay hắn tự làm vậy thì chứng tỏ dưới trướng hắn không có người nào có ích, nuôi tốn cơm. Vậy thì chi bằng hắn đầu hàng sớm cho xong.

"Nguyên soái, mấy bộ giáp đó tuyệt thật đấy, không biết sau này liệu chúng ta có còn có nữa hay không ạ?”

"Nguyên soái, chúng ta vẫn còn quân đoàn Thanh Long, đây là quân đoàn trực tiếp nghe theo lệnh của người đó nha. Mặc dù bây giờ chúng ta có quân đoàn Tula rồi, nhưng ngươi cũng không thể bỏ mặc quân đoàn Thanh Long được đúng không.”

“Nguyên soái…”

Vài vị tướng sĩ ban nãy rời đi theo Tiêu Hải đang lải nhải không ngừng bên tai hắn.

“Được rồi được rồi, mấy người cứ lải nhải y chang đàn bà vậy. Sau này chúng ta vẫn sẽ có được những bộ giáp như này. Khoảng 1 tháng nữa chắc chúng ta sẽ có thêm khoảng 5 vạn bộ giáp nữa. Đến lúc đó chúng ta có thể phân cho quân đoàn Thanh Long 2 vạn bộ, còn ba quân đoàn còn lại ta phân mỗi quân đoàn 1 vạn bộ.”

Tiêu Hải giọng điệu không vui nói. Mấy vị tướng sĩ đều vui mừng không thôi, kể cả là sau này quân đoàn của họ chỉ được phân có 1 vạn bộ thì đây cũng là 1 số lượng không nhỏ nha.

“Các ngươi đều lui xuống hết đi, đừng làm phiền ông đây tu luyện.”

Tiêu Hải xua xua tay. Sau khi nghe những gì Tiêu Hải vừa nói thì

các tướng sĩ đều vội rời đi.

“Cháu ngoan à, lô giáp này của ngươi gửi đến thật sự không tồi đâu, nó so với những gì ta nghĩ còn tốt hơn gấp nhiều lần.”

Trên mặt Tiêu Hải lộ ra một nụ cười. Trước kia hắn từng làm tướng quân của Thần Diễm đế quốc, thế nên đối với giáp của các binh sĩ Long Kỵ. Mấy bộ giáp đó có khả năng phòng ngự rất tốt. Nhưng dù sao thì chúng cũng chỉ được làm từ sắt thép, cho dù là từng miếng giáp đều được trải qua rèn giũa kỹ càng thì độ cứng cũng như sự chắc chắn của nó không thể so được với công nghệ thép Magan hiện đại được. Tiêu Hải rất có lòng tin vào các binh sĩ dưới trướng của mình, bây giờ các binh sĩ đã có thêm một bộ giáp lợi hại nữa, vậy thì chắc chắn họ sẽ không chịu thua giáp sắt mà chưa trải qua bao nhiêu trận đánh của quân đoàn Long Kỵ.

“Nếu ta có thể đánh thắng trận này, vậy thì có lẽ sau này ta sẽ nhận được càng nhiều sự quy thuận của các cường giả.”

Tiêu Hải thầm nghĩ trong lòng. Chỉ cần dưới trướng hắn có thêm càng nhiều cường giả, vậy thì hắn cũng có thể truyền cho Tiêu Phàm thêm nhiều thứ tốt hơn.

…

Chớp mắt đã hai ngày trôi qua, 30 vạn binh mã của đế quốc Thần Diễm trùng trùng điệp điệp áp sát Thánh Nguyên thành. Bây giờ là vừa mới qua mùa đông, thế nên trên mặt đất vẫn còn đọng rất nhiều tuyết. Nếu vào những thời điểm bình thường thì sẽ không ai dùng binh vào lúc này cả, thế nhưng đế quốc Thần Diễm muốn tặng cho Tiêu Hải một bất ngờ. Nếu họ cố đợi đến khi mùa xuân đến, lúc đấy Tiêu Hải chuyển thủ thành công, vậy thì đội quân Long Kỵ của đế quốc Thần Diễm có lẽ cũng không chắc chắn chặn đánh được bọn Tiêu Hải.

“Lâu lắm rồi ta không tới Thánh Nguyên thành, thật không ngờ lần này ta đến đây lại là để đánh bại nơi này.”

Người thống lĩnh 30 vạn quân của đế quốc Thần Diễm, quốc sư Bàng Thanh ung dung nói. Bàng Thanh là một người nắm trong tay tu vi cấp bậc Võ Đế, tu luyện đã đến mức cao nhất, được rất nhiều

cường giả tôn hắn là Thanh Đế. Nhưng bản thân Bàng Thanh không nhận cái danh xưng này, danh xưng này dễ phạm vào điều đế vương kiêng kị.

“Bàng sư, tất cả mọi việc là do tên Tiêu Hải đó. Hắn ta ăn cơm của vua, cầm tiền của vua thế mà hắn lại dám phản bội lại đế quốc. Tên loạn thần tặc tử như hắn ta người người đều muốn diệt trừ.”

Chương 293: Quân Đoàn Tula

Một nam tử mặc cẩm bào đứng bên cạnh Bàng Thanh lạnh lùng nói. Người mặc cẩm bào này là Tam hoàng tử của Đế quốc, thân phận và địa vị của hắn ta còn cao hơn Thất hoàng tử một chút, dù sao thì hắn cũng là người đứng thứ 3 trong số các vị hoàng tử có thể được kế vị. Nếu Thái tử và Nhị hoàng tử sảy ra chuyện gì đó, vậy thì hắn là người có khả năng lên làm hoàng đế nhất rồi. Bàng Thanh nhàn nhạt đáp:

"Tên Tiêu Hải này cũng là người có năng lực, nhưng mà trận này hắn ta nhất định sẽ bại trận dưới chân chúng ta. Nếu hắn ta chia nhỏ quân đội ra thành nhiều tốp, vậy thì có lẽ chúng ta còn khó có thể diệt sạch được quân của hắn. Thế nhưng hắn ta lại lựa chọn đóng cổng thủ thành. Bây giờ chỉ cần chúng ta vây chặt thành mà không công phá, vậy thì viện binh của hắn sẽ bị đứt đoạn, vậy thì lúc đó hắn ta chỉ còn một con đường chết!”

Tam hoàng tử cười nói:

“Hắn ta có lẽ cũng không hiểu rõ về uy lực của giáp của đội quân Long Kỵ, hơn nữa nếu hắt ta mất đi Thánh Nguyên thành, vậy thì đây sẽ là đả kích lớn đối với cả hắn lẫn các binh sĩ của hắn.”

“Ừm.”

Bàng Thanh gật nhẹ đầu. Ba mươi vạn đại quân dần dần áp sát Thánh Nguyên thành dưới sự chỉ huy của hắn. Theo như tin tình báo mà họ có được, trong Thánh Nguyên thành hiện giờ đang có khoảng 40 vạn người của Tiêu Hải. Nhưng Bàng Thanh cũng chẳng sợ hãi, dù sao thì 5 vạn Thiết Giáp Long Kỵ cũng có thể đánh lại 20 vạn binh sĩ bình thường. Hơn nữa một khi quân đội

của Tiêu Hải phải đối mặt với cục xương khó gặm như Thiết Giáp Long Kỵ, vậy thì quân đội của hắn ta càng dễ tan vỡ.

“Đem Thất hoàng tử trói lên đầu tường thành, ép buộc bọn chúng lui quân cho lão tử. Nếu họ nhất quyết không lui quân, vậy thì đừng trách lão tử đối với Thất hoàng tử không khách sáo.”

Trong mắt Tiêu Hải có ánh sáng lập lòe, hắn nói. Bây giờ hắn có quân đoàn Tula rồi, thế nên bây giờ Tiêu Hải không sợ phải lấy cứng đối cứng với Bàng Thanh. Thế nhưng dù sao thì thực lực của đối thủ cũng không kém, nếu cứ lấy cứng đối cứng vậy thì sẽ làm hắn tổn hao rất nhiều.

"Vâng, đại soái!”

Thất hoàng tử nhanh chóng bị trói treo lên đầu tường thành.

"Bàng Thanh, các ngươi nghe cho rõ đây, Đại soái lệnh cho các ngươi lập tức lui binh, nếu không thì chúng ta sẽ không khách khí với Thất hoàng tử nữa đâu, có thể Đại soái sẽ đem hắn ta đi tế cờ đấy.”

Một vị tướng dưới trướng Tiêu Hải hét lên. Hắn ta đang dùng loa cao âm, âm thanh có thể vọng tới vài km. Mấy người Bàng Thanh bây giờ đã áp sát chỉ còn cách Thánh Nguyên thành khoảng 30 km nữa. Với khoảng cách này thì tu vi Võ Đế của Bàng Thanh đã hoàn toàn bị áp chế rồi.

“Hóa ra là họ tính làm như vậy.”

Trong lòng Bàng Thanh thầm cười lạnh, Hoàng Đế có tận mấy người con trai, chết bớt một đứa thì đối với Hoàng Đế mà nói cũng chẳng phải là chuyện lớn lao gì, mà Hoàng Đế cũng đã quyết định hy sinh Thất hoàng tử rồi.

“Tam hoàng tử, ngươi xem…”

Bàng Thanh nhìn về phía Tam hoàng tử. Tam hoàng tử trầm giọng nói:

“Bàng quân sư, Phụ Hoàng đã sớm gạ lệnh, nếu tình huống như này xuất hiện, vậy thì chúng ta phải lấy thắng lợi của Đế quốc làm

trọng”

Bàng Thanh gật nhẹ đầu. Hắn ta cất giọng nói:

“Tiêu Hải, bây giờ ngươi cũng đã là võ giả cấp bậc Võ Đế, vậy mà ngươi lại giở trò hèn hạ như thế này, ngươi không cảm thấy ngươi đang tự làm hại thanh danh của ngươi hay sao? Bây giờ ngươi có dám phái người ra, cùng với người của bổn vương dùng kiếm nói chuyện hay không?”

Tiêu Hải đứng trong thành nghe thấy thầm cười lạnh, hắn đợi chính là câu nói này của Bàng Thanh. Giọng nói mạnh mẽ của hắn truyền tới:

“Chẳng nhẽ lão tử ta đây còn phải sợ các ngươi hay sao? Chỉ dựa vào mấy kẻ thủ hạ vô dụng chưa nhìn thấy máu của ngươi thì lão tử đây có thể dùng 5 vạn người đánh tan 7 vạn người của các ngươi.”

Nếu các ngươi có gan thì đem Thiết Giáp Long Kỵ lùi lại xa xa một chút, nhìn xem lão tử ta đây dùng 5 vạn người giết chết 7 vạn người của các ngươi dễ như ăn cháo như thế nào.”

Bàng Thanh âm thầm cau mày. Mặc dù hắn cũng chẳng nghĩ rằng Tiêu Hải không giám ứng chiến, thế nhưng hắn ta không ngờ được rằng Tiêu Hải thế mà lại định dùng 5 vạn người. Con số này vượt qua suy đoán của hắn rất nhiều.

“Bàng quân sư, có lẽ Tiêu Hải định điều động 5 vạn tinh binh, hắn ta định đánh thắng 7 vạn người của chúng ta để tăng thêm sĩ khí cho quân của hắn. Có vẻ binh lính của hắn sợ hãi phải đối mặt với đội quân Thiết Giáp Long Kỵ của chúng ta.”

Một tên quân sư bên cạnh Bàng Thanh phân tích.

“Ừm.”

Bàng Thanh gật gật đầu. Họ từ xa đến đây, thế nên trước mắt chắc chắn không thể có được phong thái chiến đấu tốt nhất. Bây giờ Tiêu Hải muốn đánh thắng trận đầu để nâng cao sĩ khí bên hắn là hoàn toàn có khả năng sảy ra.

“Tiêu Hải, sao thế? Ngươi sợ 5 vạn binh Thiết Giáp Long Kỵ hay sao?”

Bàng Thanh không lập tức đáp ứng, hắn cười lạnh hỏi lại. Kể cả bây giờ hắn đang bị chịu một sức ép rất mạnh, thế nhưng thực lực của hắn vẫn mạnh hơn người thường rất nhiều, âm thanh cũng có thể truyền đi rất xa.

Chương 294: Đánh Nhau

"Sợ ư? Lão tử đây mà phải sợ các ngươi à. Mấy người các ngươi đều là dạng công tử, xương cốt động cái là gãy. Năm vạn người của ta đánh không lại các ngươi, vậy thig chẳng nhẽ 10 vạn người cũng đánh không lại hay sao?”

Tiêu Hải cười lạnh nói.

“Hahahaaha.”

Bàng Thanh cười lớn:

“Tiêu Hải, ngươi có thể tự lừa chính bản thân ngươi, nhưng chẳng nhẽ ngươi có thể lừa cả thiên hạ hay sao? Các ngươi định dùng 10 vạn người đánh thắng 5 vạn Thiết Giáp Long Kỵ của chúng ta? Đúng là chuyện nực cười. Nếu ngươi đã tự tin đến vậy, thì chúng ta sẽ cử 5 vạn quân Thiết Giáp Long Kỵ, các ngươi cử 10 vạn binh ra, chúng ta đấu một trận.”

Tiêu Phàm phỉ nhổ:

“Mồm ngươi thì nói là chỉ phái 5 vạn Thiết Giáp Long Kỵ đấy, nhưng nhỡ quân của ta vừa ra khỏi thành, các ngươi lại phái tất cả những người còn lại xông lên thì sao? Lão tử không mắc lừa của các ngươi đâu.”

Nụ cười trên mặt Bàng Thanh càng sâu hơn, hắn nói:

“Tiêu Hải, bây giờ ta có thể để cho Thiết Giáp Long Kỵ đánh với các ngươi ở khoảng cách cách thành 5 hải lý. Những binh sĩ còn lại của ta sẽ lùi cách 2 hải lý. Vậy thì nếu muốn trợ giúp, các ngươi

gần hơn, sẽ dễ trợ giúp hơn có đúng không.”

Tam hoàng tử hít sâu một hơi rồi nói:

“Tiêu Hải, bổn hoàng tử đại diện cho hoàng thất xin thề, lần này chúng ta sẽ công bằng công chính mà quyết đấu một trận. Chỉ cần binh sĩ bên các ngươi không đến trợ giúp, vậy thì chúng ta cũng sẽ chỉ phái 5 vạn Thiết Giáp Long Kỵ, tuyệt đối sẽ không dùng thêm bất kì một binh một mã nào nữa.”

Trong thành, Tiêu Hải nhếch miệng cười. Trận này nếu hắn dùng 5 vạn quân của quân đoàn Tula đấu với 5 vạn Thiết Giáp Long Kỵ, hắn tin rằng mình sẽ có thể thắng, thế nhưng cũng sẽ phải trả một cái giá tương đối đắt. Nhưng nếu hắn dùng 10 vạn quân thì kết quả lại khác rồi.

"Đại soái, ổn trọng, ổn trọng nào. Ngươi nhất định không được đồng ý với họ ngay, nếu không họ nhất định sẽ nghi ngờ.”

Một vị quân sư bên cạnh Tiêu Hải nói.

“Yên tâm, ta hiểu mà.”

Tiêu Phàm gật đầu nói. Qua một lúc sau, Bàng Thanh thấy bên Tiêu Hải không chịu đáp lời, hắn cười lớn nói:

“Tiêu Hải, xem ra ngươi cũng tự thấy mấy lời ngươi nói lúc nãy chỉ là trò cười mà thôi. Các binh sĩ trong Thánh Nguyên thành nghe rõ đây, đến khi mà đại chiến nổ ra, nếu các ngươi chủ động đầu hàng, ta có thể miễn tội chết cho các ngươi. Nếu ai sẵn sàng giết chết chính quân mình thì sẽ được ban thưởng.”

Tiêu Hải tức giận thở hổn hển:

“Bàng Thanh, mẹ nó ngươi đứng đó nói lung tung cái gì thế. Hôm nay mười vạn tinh binh của lão tử sẽ phá bỏ thần thoại bách chiến bách thắng của Thiết Giáp Long Kỵ.”

Thủ lĩnh của Thiết Giáp Long Kỵ thầm hưng phấn trong lòng. Hắn hiểu rất rõ năng lực chiến đấu của Thiết Giáp Long Kỵ, thế nên kể cả có phải đối mặt với 10 vạn tinh binh đi chăng nữa thì hắn cũng tin rằng Thiết Giáp Long Kỵ có thể chiến thắng.

“Điện hạ, Quốc sư, mạt tướng xin đứng ra nghênh chiến!”

Thủ lĩnh của Thiết Giáp Long Kỵ đứng ra, cao giọng nói.

“Được!”

Bàng Thanh lập tức đồng ý. Thiết Giáp Long Kỵ tiến về phía trước, còn 25 vạn quân còn lại được họ điều động lùi lại ra sau. Hai bên đều đã giao ước chiến đấu xong, thế nên trong mấy trường hợp như này thì Bàng Thanh cũng không lo sợ Tiêu Hải giở trò quỷ gì. Ở Thần Võ đại lục thì những giao ước như vậy cũng ngang ngang với thần thánh. Tiêu Hải tạo phản là muốn sau này làm hoàng đế, thế nên nếu hắn nuốt lời thì tương lai sẽ tạo ảnh hưởng rất lớn đến hắn.

“Mở cổng thành!”

Cùng lúc với lúc Bàng Thanh lùi lại, 5 vạn quân đoàn Thanh Long cũng ra khỏi cửa thành. Theo phía sau là 5 vạn quân của quân đoàn Tula. Phía sau lưng mỗi người đều choàng áo choàng màu máu, gió thổi áo choàng làm nó che đi bộ giáp mà họ mặc trên người. Mấy người Bàng Thanh đã cách cổng thành 10 hải lý, với khoảng cách xa như vậy thì họ không thể nào nhìn rõ được mọi chuyện sảy ra bên phía quân đoàn Tula. Thiết Giáp Long Kỵ thì ở gần hơn rất nhiều, thế nên họ cảm nhận được điều bất thường. Thế nhưng dù sao cũng đã giao ước nghênh chiến rồi, súng đã lên nòng thì không thể không bắn. Hơn nữa họ cũng không tin rằng bản thân sẽ bại trận.

“Các huynh đệ, cơ hội tiến công lập nghiệp đang ở ngay trước mắt, theo bản tướng quân xông lên!”

Năm vạn Thiết Giáp Long Kỵ bắt đầu xông lên đánh. Khoảng cách của họ với đội quân Thanh Long chỉ khoảng 500 600 mét.

"Giết!”

Lúc đó quân đoàn Thanh Long nhanh chóng dạt sang 1 bên một cách lạ lùng. Quân đoàn Tula phía sau nhanh chóng tiến lên phát động tiến công. Họ mỗi người đều cưỡi ngựa, trên người mặc áo giáp, trên tay cầm trượng dài.

…

"Tự do kéo thả, bắn!"

Năm vạn người của Thanh Long quân đoàn thả dây cung ra, những mũi tên bay đầy trời rồi lao nhanh về phía năm vạn Long Kỵ thiết giáp.

Tuy nói là Long Kỵ thiết giáp, nhưng đương nhiên họ không phải cưỡi rồng mà là cưỡi ngựa, ngựa của họ cũng được bao phủ một ít giáp thép.

"A!"

"Híhí!"

Vô số mũi tên sắc bén bắn tới, năm vạn Long Kỵ thiết giáp và ngựa bị bắn trúng, bị tấn công nên đội hình cũng chịu ảnh hưởng. Tuy người và ngựa của Long Kỵ thiết giáp có khả năng phòng thủ tốt, nhưng vậy khả năng phòng thủ cũng không phải hoàn hảo 100%, đối mặt với vô số mũi tên sắc bén sẽ có rất nhiều người xui xẻo bị bắn trúng.

"Kéo…thả…bắn!"

Chương 295: Long Kỵ Thiết Giáp

Binh lính của Thanh Long quân đoàn nhanh chóng bắn liên tục nhiều phát. Long Kỵ thiết giáp cũng đã tổn thất gần hai nghìn người. Nếu đám người Tiêu Hải không có thiết kỵ cùng đẳng cấp, thì số phận của Thanh Long quân đoàn chắc chắn là không ngừng bị giết chết mà thôi.

Nhưng Tu La quân đoàn vẫn tiến về phía trước một cách hung hãn. Không bị cung tên bắn phá nên đội hình của Tu La quân đoàn rõ ràng hoàn chỉnh hơn so với Long Kỵ thiết giáp, tốc độ di chuyển cũng càng lúc càng nhanh hơn.

"Giết! Giết!"

Tiếng hét kinh thiên động địa từ cả hai phía vang lên, Tu La quân đoàn và Long Kỵ thiết giáp xông vào nhau. Hai bên điên cuồng dùng các loại vũ khí để tấn công.

"Phốc!"

"Phốc!"

Dưới sự va chạm mạnh, nhiều binh lính của cả hai bên đã chết ngay lập tức.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Thủ lĩnh của Long Kỵ thiết giáp lập tức nhận ra có điều không đúng.

Trước đây nếu hai bên va chạm mạnh như vậy Long Kỵ thiết giáp luôn là bên chiếm ưu thế hơn, vậy mà bây giờ người chết của Tu La quân đoàn lại ít hơn họ.

Những ngọn giáo trong tay binh lính của Tu La quân đoàn dường như sắc bén hơn, sức phòng ngựa của áo giáp trên người họ dường như cũng mạnh hơn.

"Các huynh đệ, Long Kỵ thiết giáp chẳng qua cũng chỉ đến thế này, giết, giết!"

"Giết!"

Binh lính của Tu La quân đoàn chắc hẳn đã nhận ra chuyện này, họ nhờ có trang bị chiếm ưu thế mà điên cuồng tàn sát.

"Tiếp tục di chuyển, bắn hạ bất kỳ binh lính Long Kỵ thiết giáp nào ở bên ngoài phạm vi chiến trận!"

Năm vạn binh lính của Thanh Long quân đoàn cũng không nhàn rỗi, đã có Tu La quân đoàn liều mạng chiến đấu với Long Kỵ thiết giáp, nên họ có thể yên tâm bắn tên trong âm thầm.

Đối mặt với sự tấn công của Long Kỵ thiết giáp, họ đã mấy lần không thể bắn tên, nhưng hiện tại họ đã có đủ thời gian để bắn ra rất nhiều mũi tên.

Các binh lính của Long Kỵ thiết giáp nhanh chóng hoảng sợ, trước đây bọn luôn đạt được chiến thắng nhanh như gió, nhưng bây giờ Tu La quân đoàn còn mạnh hơn họ.

Xung quanh còn không ngừng có những mũi tên bắn đến. Chỉ trong vòng mười phút, năm vạn binh lính Long Kỵ thiết giáp đã mất đi hơn mười ngàn người trong khi đó Tu La quân đoàn chỉ có hai đến ba nghìn người chết.

"Chết tiệt!"

Sắc mặt của mấy người Bàng Thanh trở nên rất khó coi.

Bàng Thanh và tam hoàng tử ngồi trên một con dị thú biết bay, họ có thể thấy rõ ràng tình hình trên chiến trường, tình hình bây giờ đang bất lợi đối với họ.

"Điện hạ, chúng ta phải gọi đánh chuông rút binh thôi."

Bàng Thanh nói với tam hoàng tử. Việc đánh chuông rút binh đồng nghĩa với việc danh xưng Long Kỵ thiết giáp bị hủy bỏ, điều này đối với triều đình là không thể chấp nhận được, nhưng tổn thất bây giờ quá lớn, họ bắt buộc phải rút quân.

"Ừm!"

Tam hoàng tử gật đầu, họ nhanh chóng đánh chuông rút quân. Nhưng bây giờ Long Kỵ thiết giáp và Tu La quân đoàn đang chiến đấu với nhau, hơn nữa còn có người của Thanh Long quân đoàn bao vây xung quanh, họ muốn rút khỏi trận chiến à, nói nghe dễ quá nhỉ?

"Tập trung, rút lui, rút lui!"

Thủ lĩnh của Long Kỵ thiết giáp hét lớn, rất nhiều binh lính của Long Kỵ thiết giáp tập trung di chuyển về phía hắn.

"Ở bên kia, bắn!"

Những mũi tên dày đặc của Thanh Long quân đoàn ngay lập tức bắn tới. Chỉ cần họ thấy binh lính của Long Kỵ thiết giáp tụ tập lại hoặc chạy trốn, thì Thanh Long quân đoàn ở xung quanh sẽ bắn

những mũi tên sắc nhọn đến không chút do dự.

"Tiêu Hải, tên khốn không biết xấu hổ!"

Bàng Thanh giận dữ chửi mắng, thực lực của Tu La quân đoàn mạnh hơn nhiều so với Long Kỵ thiết giáp, vậy mà Tiêu Hải còn dám dụ dỗ hắn đồng ý lấy năm vạn chống lại mười vạn.

"Phốc!"

Mười phút nữa trôi qua, ngựa chiến của thủ lĩnh Long Kỵ thiết giáp bị trúng tên và ngã xuống đất. Hắn đang kinh hoảng thì có mấy ngọn giáo nhanh chóng đâm qua.

"Hây da!"

Thủ lĩnh của Long Kỵ thiết giáp dùng cây thương chặn ngọn giáo lại. Hắn có tu vi cấp bậc Võ Đế, dù hiện tại tu vi của hắn bị áp chế thì thực lực của hắn cũng mạnh hơn binh lính bình thường rất nhiều. Đương nhiên, bây giờ những người đang bao vây hắn cũng không phải binh lính sĩ bình thường, muốn ngăn cản họ cũng không dễ dàng.

"Phanh!"

Ngay lúc thủ lĩnh Long Kỵ thiết giáp chặn ngọn giáo, một chai thủy tinh đã đập vào người hắn. Xăng trong chai thủy tinh ngay lập tức đổ lên người hắn.

"Không ổn!"

Sắc mặt của thủ lĩnh Long Kỵ thiết giáp biến đổi, hắn đã sớm biết về xăng dầu, để người dính đầy xăng dầu chắc chắn không phải chuyện tốt.

"Hô!"

Giây tiếp theo mấy mũi tên lửa lập tức bắn trúng hắn ta. Áo giáp của hắn mạnh hơn nhiều so với những binh lính bình thường, hắn dám bỏ mặc những mũi tên sắc nhọn bình thường, nhưng khi mũi tên lửa bắn trúng hắn, cơ thể hắn lập tức bốc cháy.

"A!"

Thủ lĩnh của Long Kỵ thiết giáp hét lên, hắn vội vàng cởi bỏ bộ giáp trên người ra.

"Phốc!"

Một ngọn giáo sắc bén đã xuyên qua cơ thể hắn.

Chương 296: Sự Lựa Chọn Khác

"Thủ lĩnh của Long Kỵ thiết giáp đã chết! Tu La quân đoàn tất thắng!"

Nam nhân đã giết thủ lĩnh Long Kỵ thiết giáp cố gắng giơ cao ngọn giáo của mình. Thi thể đang cháy trên ngọn giáo rất nổi bật.

Binh lính của Long Kỵ thiết giáp ngay lập tức nhận ra đó thật sự là tướng quân của họ. Tinh thần binh lính đã xuống thấp, bây giờ Long Kỵ thiết giáp đã bị đánh bại, họ bắt đầu trốn chạy toán loạn.

"Giết!"

"Giết!"

Người của Tu La quân đoàn và Thanh Long quân đoàn vẫn không ngừng đuổi theo tấn công.

"Bàng Thanh, các ngươi thua rồi, ha ha ha! Ra khỏi thành, tấn công!"

Tiêu Hải cười điên cuồng, cửa Thánh Nguyên thành mở ra, binh lính từ trong Thánh Nguyên thành như thủy triều tràn ra.

"Chết tiệt!"

Vẻ mặt của Bàng Thanh trở nên âm trầm rất đáng sợ.

Hơn một nửa người của Long Kỵ thiết giáp đã bị tiêu diệt, trong quá trình họ chạy trốn đến bên này tiếp tục có người bị giết, còn hai vạn người sống đã là không tệ.

"Các huynh đệ, tấn công, tấn công!"

"Họ chỉ còn hai lăm vạn binh lính, năm vạn người của Long Kỵ thiết giáp đánh ngang cơ với hai mươi vạn binh lính bình thường. Tu La quân đoàn của chúng ta còn mạnh hơn họ."

"Giết!"

Năm vạn binh lính của Tu La quân đoàn chỉ hao tổn bốn đến năm nghìn người, họ và năm vạn người của Thanh Long quân đoàn đang điên cuồng truy đuổi và giết chết binh lính của Long Kỵ thiết giáp.

"Rút lui…rút lui!"

Thừa dịp khoảng cách vẫn còn vài dặm, Bàng Thanh bất đắc dĩ ra lệnh. Long Kỵ thiết giáp thất bại có khả năng làm đội hình của họ mất trật tự.

Nếu kẻ thù chỉ có hơn chín mươi vạn Tu La quân đoàn và Thanh Long quân đoàn thì không sao, họ có hơn hai trăm mấy chục vạn người, cơ hội chiến thắng vẫn tương đối cao. Nhưng Tiêu Hải vẫn còn ba trăm vạn người trong Thánh Nguyên thành.

Chỉ cần họ bị vây quanh, thứ chờ đợi họ là cái chết. Cách đây mười dặm có một con sông, chỉ cần họ qua được bên kia cầu, binh lính của Tiêu Hải sẽ rất khó đuổi theo.

"Bàng Thanh, còn Long Kỵ thiết giáp thì sao?"

Vẻ mặt của tam hoàng tử rất khó coi. Nếu họ rút lui, thời gian để Long Kỵ thiết giáp đến gần họ sẽ dài ra nếu vậy rất nhiều binh lính của Long Kỵ thiết giáp sẽ bị kẻ thù giết chết.

"Chúng ta không có sự lựa chọn khác."

Bàng Thanh bất đắc dĩ nói nói.

"Rút lui…rút lui!"

Quân chủ lực của Bàng Thanh nhanh chóng rút lui, họ đã chạy hàng ngàn dặm đến để tập kích bất ngờ vì vậy toàn bộ binh lính

đều có ngựa nên rút lui rất nhanh.

"Họ rút lui rồi, Bàng Thanh rất quyết đoán. Nhưng mà đã không đến thì thôi nếu đã đến rồi sao có thể để các người đi dễ dàng như vậy được."

Tiêu Hải thầm nghĩ. Thông qua máy bay không người lái trên trời, hắn có thể thấy rõ ràng mọi hành động của quân địch. Thời gian trôi qua từng giây, mỗi một mét rút lui của Long Kỵ thiết giáp phải để lại một xác chết phía sau.

"Qua cầu mau!"

Không mất nhiều thời gian, Bàng Thanh và những người khác đã đến gần cây cầu đá, cây cầu đá rộng mười mét, bắc qua một con sông rộng ba mươi bốn mươi mét.

"Ngay bây giờ, cho nổ cầu đi!"

Mắt Tiêu Hải lấp lóe nói.

Tiêu Phàm chuyển thuốc nổ CL-20 cho hắn không chỉ có một kíp, thí nghiệm lần trước hắn chỉ cần dùng một kíp, bây giờ còn có hai kíp thuốc nổ đã được chôn dưới gầm cầu.

Chúng có thể được kích nổ từ xa.

"Bùm bùm!"

Hai tiếng nổ lớn, cây cầu đá dài hàng chục mét trước mặt Bàng Thanh và những người khác ngay lập tức bị phá hủy.

…

…

"Tên khốn nạn!"

Bàng Thanh tức giận mắng. Cây cầu đá bị nổ tung, hắn biết đây chắc chắn là chuyện do Tiêu Hải làm. Phía trước là dòng sông băng giá đang chảy xiết, phía sau là kẻ địch đang đuổi giết.

"Bàng quốc sư, chúng ta nên làm gì bây giờ? Làm sao đây?"

Sắc mặt Tam hoàng tử tái nhợt nói. Bàng Thanh hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói.

"Tất cả những người đã đạt đến cấp bậc Võ Hoàng lập tức ngưng tụ năng lượng thành một cây cầu để binh lính đi qua."

Nước sông chảy tương đối xiết, trực tiếp tụ tập bùn đá và đất sét lại chặn sông, thì nước sông sẽ nhanh chóng tràn qua được, phương pháp này không khả thi.

"Vâng, quốc sư!"

Một cao thủ có thực lực tốt nói lớn. Bên trong cơ thể họ bắt đầu giải phóng những lực lượng đủ mọi màu sắc. Những lực lượng này nhanh chóng lan rộng đến bờ sông đối diện, tạo thành một cây cầu cong lên.

"Qua sông mau!"

Bàng Thanh ra lệnh.

"Đi!"

"Đi!"

Độ rộng của cây cầu được ngưng tụ ra rộng hơn một chút so với cây cầu ban đầu, lượng lớn binh lính nhanh chóng cưỡi ngựa băng qua cầu, đồng thời huyền khí của những cao thủ ngưng tụ ra cầu không ngừng bị tiêu hao.

"Bàng quốc sư, Tiêu Hải là định tiêu hao năng lượng của những cao thủ bên phía chúng ta. Mục tiêu của hắn nhất định là là người có tu vi tương đối cao trong chúng ta."

Sắc mặt của tam hoàng tử âm trầm nói.

"Ừm."

Bàng Thanh khẽ gật đầu.

Chương 297: Sợ Ngươi Không Thể Thành Công

Long Kỵ thiết giáp là cấm vệ quân, Tiêu Hải rất khó thu phục được họ, vậy nên giết họ là lựa chọn tốt nhất, những binh lính bình thường còn lại hoàn toàn có thể thuyết phục họ đầu hàng.

Nhưng ngay cả khi Bàng Thanh họ biết rõ điều này, thì họ cũng không thể làm gì khác được? Chẳng lẽ không tiêu hao lực lượng để dựng cầu, chẳng lẽ không giúp binh lính phe mình qua sông?

Nếu như họ để những người có năng lực mạnh chạy trốn và từ bỏ binh lính bình thường, dù trở về thần đô họ cũng sẽ bị nước bọt chửi cho chết chìm.

"Tiêu Hải thoạt nhìn như là một kẻ lỗ mãng, nhưng thật ra hắn có không ít thủ đoạn mưu mô."

Một mưu sĩ bên cạnh Bàng Thanh nói. Bàng Thanh trầm giọng đáp lời.

"Các ngươi đừng có quên, hắn là người đã phát minh ra móng sắt. Người như vậy sao có thể lỗ mãng được?"

"Điện hạ, ngươi đi trước đi."

Thời gian trôi qua, hơn chín mươi ngàn người của Tu La quân đoàn và Thanh Long quân đoàn nhanh chóng đến gần, Long Kỵ thiết giáp bị họ đuổi giết chỉ còn khoảng một vạn người.

Ở bên này cầu, Bàng Thanh họ vẫn còn bốn năm vạn người chưa qua được sông. Hơn hia trăm mấy chục vạn người qua sông cũng không phải chuyện dễ dàng.

"Bàng Thanh, chúng ta giao đấu một chút đi!"

Đám người Tiêu Hải đã bay tới rồi, hắn nhếch miệng cười nói.

"Rút cầu! Các ngươi nhanh chóng rời đi!"

Bàng Thanh hít một hơi thật sâu nói.

Còn bốn năm vạn người người chưa qua sông và khoảng một vạn Long Kỵ thiết giáp không thể qua sông được nữa.

Bị giới hạn bởi thiên địa quy tắc, đám cao thủ bên phía Tiêu Hải không thể giết binh lính bình thường của họ, nhưng đám người Tiêu Hải chắc chắn dám giết cao thủ của họ.

"Vâng, quốc sư."

Những người vừa góp sức xây cầu đồng thanh nói. Có người trong mắt lộ vẻ không cam lòng, nhưng vẫn phải thu hồi sức mạnh. Hàng trăm người ngựa đang băng qua sông bất ngờ rơi xuống dòng sông băng giá.

"Hoàng đế ngu ngốc tàn bạo như thế mà các ngươi vẫn định tiếp tục trung thành sao? Các ngươi nghĩ kỹ đi, nếu muốn sống, có thể lựa chọn đầu hàng!"

Tiêu Hải hét lên, nhiều thuộc hạ của hắn đã giết đến. So với các cao thủ của hoàng thất được phái tới đây thì thuộc hạ của Tiêu Hải có ít người hơn, nhưng mỗi người trong số họ nội lực dồi dào, còn thuộc hạ của Bàng Thanh thì đã kiệt sức.

"Chết đi!"

Bàng Thanh lạnh lùng nói, ngay lập tức hắn lao đến định giết Tiêu Hải trên bầu trời.

"Sợ ngươi không thể thành công rồi?"

Tiêu Hải cười lạnh, vũ khí của hắn là một cây thương dài, mỗi lần cây thương trong tay hắn đánh ra mang theo lực lượng mạnh cả nghìn tấn.

"Thực lực của tên khốn này đã tăng lên rất nhiều."

Sắc mặt Bàng Thanh trông rất nặng nề, vốn dĩ hắn tưởng rằng thực lực của mình cao hơn Tiêu Hải, không nghĩ tới chỉ là ngang tài ngang sức mà thôi.

"Đầu hàng sẽ không bị giết, đầu hàng sẽ không bị giết!"

Hơn chín mươi ngàn binh lính Tu La quân đoàn và Thanh Long quân đoàn hét lớn.

"Ta đầu hàng!"

"Đừng giết ta, ta đầu hàng."

Nhiều người của Long Kỵ thiết giáp, cũng như bốn năm vạn binh lính khác nhanh chóng đầu hàng. Phía trước là sông không thể thoát được nên bọn cũng không còn lựa chọn nào khác.

Trong trận chiến đẫm máu với Tu La quân đoàn và Thanh Long quân đoàn, họ chắc chắn sẽ thua, hơn nữa vẫn còn rất nhiều binh lính quân đội đang lao tới phía sau nữa.

"Mọi người...đầu hàng đi."

Một vị tướng bất lực nói, trong tình huống này, họ có phản kháng cũng vô ích, Tiêu Hải không phải kẻ khát máu, họ đầu hàng đứng về phe Tiêu Hải có lẽ sẽ tốt hơn.

Sau khi tướng lĩnh nói xong, nhiều người cũng nhanh chóng lựa chọn đầu hàng lúc này có một số người không muốn đầu hàng cũng đành phải đầu hàng.

"Phốc!"

"Phốc!"

Lúc này, các cao thủ bên phía Bàng Thanh cũng liên tục tử vong. Nếu Bàng Thanh có thể nhanh chóng giành chiến thắng và hỗ trợ họ, họ vẫn có thể thoát khỏi sự truy đuổi, nhưng Bàng Thanh không chiếm được chút ưu thế nào trước Tiêu Hải.

"Mọi người, đầu hàng đi."

"Các ngươi gặp phải thất bại như vậy, trở lại thần đô cũng chỉ còn đường chết."

"Chỉ có đi theo đại soái, các ngươi mới có đường sống, cũng chỉ

như vậy dân chúng của Thần Diễm đế quốc mới có đường sống."

Thuộc hạ của Tiêu Hải vừa tấn công vừa bắt đầu sử dụng đòn tâm lý .

"Năm vạn Long Kỵ thiết giáp bị thiệt hại, hơn bốn vạn binh lính bị bỏ rơi. Đến lúc đó nhất định phải có kẻ thế mạng, kẻ thế mạng này nhất định không phải là Bàng quốc sư* . Kẻ thế mạng này chắc chắn sẽ là một trong số các ngươi."

Bàng quốc sư*

*Chỗ này raw để là Tiêu nhưng theo mạch truyện thì Bàng quốc sư mới đúng, nếu bạn nào có kiến giải khác thì bình luận hỗ trợ mình nha.

"Nếu các ngươi muốn đầu hàng, hãy giết những người trung thành với hoàng thất và Bàng Thanh."

Kỹ thuật công tâm của thuộc hạ Tiêu Hải vẫn rất hữu ích, một số kẻ địch bắt đầu dao động.

"Phốc!"

Một người trong số họ bất ngờ dùng kiếm cắt cổ một người bên phe mình.

"Hoàng thượng đúng là vừa ngu ngốc vừa tàn bạo, tướng quân Tiêu yêu dân như con, ta xin thần phục."

Cao thủ vừa ra tay trầm giọng nói. Vốn dĩ thuộc hạ của Tiêu Hải đang chiếm thế ưu thế, thêm việc có người phản bội, thậm chí vừa rồi còn bị giết một người nên chênh lệch thực lực giữa hai bên càng lớn hơn.

Chương 298: Đầu Hàng

"Coong!"

Ngay lập tức có những kẻ khác bắt đầu chém người bên phe mình.

Chỉ là bị ngăn cản lại.

"Ta cũng đầu hàng."

Cao thủ vừa ra tay nói lớn.

"Haha, rất tốt. Muốn bỏ bằng hữu để đầu hàng thì nhanh lên đi, thời gian cho các ngươi không nhiều, đầu hàng càng sớm địa vị trong tương lai sẽ càng cao. Kẻ đầu hàng cuối cùng sẽ bị giết chết."

Cao thủ dưới quyền Tiêu Hải lớn tiếng nói.

"Ta đầu hàng."

"Ta cũng đầu hàng."

Tình hình hiện tại không ổn, nếu họ tiếp tục chiến đấu xác suất khả năng bị chết lên đến hơn bảy phần, dù họ sống sót trở về thần đô, thứ chờ đợi họ chưa chắc đã là chuyện tốt.

Cộng thêm với bất mãn hoàng thất từ trước, một số người nhanh chóng lựa chọn đầu hàng. Sự đầu hàng của họ thậm chí còn làm cán cân thực lực nghiêng nhiều hơn. Trong tình huống này một số người đang do dự cũng nhanh chóng lựa chọn đầu hàng.

"Phốc!"

"Phốc!"

Cũng có kẻ thà chết chứ không đầu hàng, nhưng thực lực chênh lệch quá lớn khiến họ nhanh chóng bị giết.

"Các ngươi chắc hẳn cũng có khá nhiều thuộc hạ trung thành. Bây giờ chúng ta sẽ ở đó chờ, các ngươi khuyên họ đầu hàng đi."

Một cao thủ dưới tay Tiêu Hải trầm giọng nói. Khoảng hai trăm ngàn binh lính đã qua sông đang ở cách đó khoảng mười đến hai mươi dặm.

"Được."

Một số cao thủ đã đầu hàng gật đầu. Nếu đã lựa chọn đầu hàng,

đương nhiên họ hy vọng có nhiều binh lính trung thành với mình cũng tham gia, như vậy địa vị sau này của họ sẽ càng cao.

"Ầm!"

"Phanh!"

Tiêu Hải và Bàng Thanh chiến đấu từ trên trời xuống dưới đất. Bàng Thanh kinh hoàng khi biết nhiều tướng lĩnh của mình đã biến thành xác chết.

"Haha, Bàng Thanh, xem ra một số cao thủ bên ngươi đã từ bỏ gian tà đi theo chính nghĩa. Hay ngươi cũng từ bỏ gian tà để đi theo chính nghĩa đi?"

Tiêu Hải cười to.

Sắc mặt Bàng Thanh rất khó coi, người của họ bị đánh bại quá nhanh, nhất định có kẻ đã lựa chọn đầu hàng, nếu tiếp tục có thể hắn sẽ bị vây đánh.

"Tiêu Hải, ngươi đừng quá kiêu ngạo, nhất thời thắng lợi cũng không có ý nghĩa gì đâu."

Bàng Thanh nói rồi nhanh chóng chạy trốn. Phương hướng mà hắn chạy trốn không phải là phương hướng mà hai trăm ngàn binh lính phía trước chạy trốn. Nhiều cao thủ bên phía họ thất bại, hắn không thể trốn trong đội ngũ binh lính được.

"Lão Bàng, không tiễn nha. Cảm ơn ngươi đã từ phương xa đến đây, ta biết ngươi trong lòng cũng hướng về ta, tương lai nếu ta làm hoàng đế, ta vẫn sẽ để ngươi làm quốc sư."

Tiêu Hải hét lớn. Tiếng của hắn truyền đi rất xa, sắc mặt Bàng Thanh tối sầm lại, thất bại này đối với hắn là một vết nhơ rất lớn.

…

…

Bàng Thanh trốn đi, Tiêu Hải đi đến gần đám binh lính địch đang bỏ chạy, họ có khoảng năm vạn người đã bị thuyết phục đầu hàng

bởi các tướng lĩnh đàu hàng theo phe Tiêu Hải, còn mười lăm vạn binh lính khác không dừng lại, họ phân tán và nhanh chóng chạy trốn.

Cao thủ như Tiêu Hải có thể nhanh chóng đuổi theo họ, nhưng cũng vô dụng, bởi vì họ không thể tấn công những binh lính bình thường.

Cây cầu đã bị nổ tung, binh lính của Tiêu Hải cũng sẽ mất nhiều thời gian mới đuổi theo kịp, hơn nữa Tu La quân đoàn mặc áo giáp rất nặng nên họ không thích hợp để truy đuổi đường dài. Còn một lý do khác là thuộc hạ của Tiêu Hải không có đủ ngựa.

Dù trong trận chiến vừa rồi họ đã thu được rất nhiều ngựa, nhưng cũng cần thời gian để người của họ làm quen với ngựa và thành lập liên kết lực lượng chiến đấu, tiếp tục đuổi theo lúc này không phải là chuyện sáng suốt.

"Đại soái, chúng ta thắng, chúng ta thắng rồi."

"Đại soái oai phong!"

Rất nhiều thuộc hạ của Tiêu Hải hưng phấn nói.

"Tướng quân vừa đầu hàng ra mắt Tiêu đại soái."

Rất nhiều cao thủ đầu hàng đồng thời quỳ xuống nói, trong đó có hai người đã đạt đến cấp bậc Võ Đế, còn có hai ba mươi người tu vi đạt cấp bậc Võ Hoàng. Đương nhiên còn có nhiều người dưới cấp bậc Võ Hoàng.

Tại Thần Diễm đế quốc, người có tu vi cấp bậc Võ Đế đã là cao thủ một phương, vậy mà Thần Diễm đế quốc đã huy động rất nhiều cao thủ trong lần hành động này.

"Ra mắt Tiêu đại soái."

Hàng chục nghìn binh lính bị thuyết phục đầu hàng đồng loạt quỳ xuống

Tiêu Hải trầm giọng nói.

"Các ngươi đã bỏ gian tà theo chính nghĩa, đại soái như ta rất hoan nghênh. Hoàng đế vừa ngu dốt vừa tàn bạo, chúng ta không nên trung thành với một hoàng đế như vậy. Nếu như sau này đại soái ta trở thành hoàng đế mà biến thành người như vậy, các ngươi cứ làm phản con mẹ nó đi."

Tất cả tướng sĩ và binh lính đồng thời kinh ngạc nhìn Tiêu Hải, Tiêu Hải lại dám nói ra lời như vậy. Nếu trong tương lai hắn thật sự trở thành người như vậy, đây sẽ là một lý do chính đáng để người khác tạo phản.

"Tất cả đứng dậy trở về thành nghỉ ngơi đi. Ở đây toàn là băng tuyết, các ngươi chạy từ xa đến đây cũng không dễ dàng."

Tiêu Hải lớn tiếng nói.

Chương 299: Tiêu Đại Soái

Chưa đến nửa giờ sau, hàng vạn người đã đến nơi cây cầu bị gãy. Một cây cầu gỗ đơn giản đã được dựng lên. Cây cầu gỗ này không thể để cho lượng lớn binh lính nhanh chóng đi qua, nhưng bây giờ đám người Tiêu Hải cũng không vội, sau hai ba tiếng mấy vạn người mới thuận lợi qua sông hoàn toàn.

Bên kia sông đã có năm sáu vạn binh lính đang bị bao vây, trong số đó còn có khoảng một vạn Long Kỵ thiết giáp.

Những binh lính khác thì khá hơn, nhưng một vạn người của Long Kỵ thiết giáp cảm thấy thấp thỏm bất an. Trong trận chiến vừa nãy họ đã giết chết rất nhiều binh lính của Tu La quân đoàn.

"Từ nay về sau chúng ta sẽ quy hàng Tiêu đại soái."

"Mong được Tiêu đại soái thu nhận."

Vài vị tướng quân có địa vị tương đối cao quỳ xuống, lớn tiếng nói.

"Từ nay về sau chúng ta sẽ đầu hàng theo Tiêu đại soái."

Năm sáu vạn binh lính bị bao vây cũng đồng loạt quỳ trên mặt đất. Trong lòng họ thấp thỏm lo lắng. Những binh lính này biết rõ, sự sống chết của họ đang nằm trong tay Tiêu Hải.

Tiêu Hải liếc qua, hắn không thể thu nhận hết năm sáu vạn người này. Nguyên nhân là do sự khác biệt của Long Kỵ thiết giáp và những người lính bình thường.

"Tất cả binh lính của Long Kỵ thiết giáp, hãy cởi áo giáp ra."

Tiêu Hải trầm giọng nói.

"Tiêu đại soái, ngươi muốn chúng ta cởi áo giáp ra để dễ dàng giết chết chúng ta sao?"

Có người nghiến răng, tay nắm chặt chuôi dao. Hiện tại phải đầu hàng, có rất nhiều binh lính của Long Kỵ thiết giáp không cam lòng.

Tiêu Hải lạnh lùng nói.

"Bản đại soái cho các ngươi hai sự lựa chọn, lựa chọn đầu tiên là bỏ vũ khí xuống và đầu hàng, sau khi ta xem xét, nếu không có vấn đề gì thì có thể tiếp nhận các ngươi. Lựa chọn thứ hai, không cần đầu hàng. Sau khi các ngươi cởi bỏ áo giáp, ta sẽ chọn ra một một người trong các tướng sĩ đã đầu hàng để hắn chặt đi cánh tay phải của các ngươi. Sau đó các ngươi có thể rời đi."

Sau khi Tiêu Hải nói xong, khuôn mặt của một vạn binh lính Long Kỵ thiết giáp lập tức thay đổi. Nếu bị chặt bỏ tay phải, phần lớn trong số họ sau này sẽ phải từ bỏ việc gia nhập quân đội. Hình phạt này nói nặng không nặng, mà nói nhẹ cũng chắc chắn không hề nhẹ.

"Tiêu đại soái, ngươi nói thật sao?"

Có người lên tiếng nói.

Tiêu Hải nhướng mày nói.

"Sau này ta còn phải làm hoàng đế, tuy rằng hiện tại lời ta nói không phải ngọc ngà, nhưng ta chắc chắn sẽ nói được làm được.

Ta mà phải đi lừa mấy người các ngươi sao?"

Rất nhiều binh lính Long Kỵ thiết giáp đứng lên, trước đó họ đã giết rất nhiều người của Tu La quân đoàn, họ biết rõ khả năng cao mình sẽ không thông qua xét duyệt. Cũng có một số người có thân phận khá đặc biệt, ví dụ như người thân của hoàng đế. Cuối cùng, chỉ có khoảng ba nghìn người đứng lên.

Tiêu Hải liếc mắt nhìn rồi trầm giọng nói.

"Còn ai nữa không? Chỉ cần đổi một cánh tay sẽ không cần đầu hàng, điều kiện này vẫn rất nhẹ nhàng. Nếu các ngươi không muốn, từ giờ trở đi, các ngươi chỉ có thể toàn tâm toàn ý đi theo ta cùng nhau tạo phản."

Lại có thêm một số người đứng dậy, hầu hết binh lính của Long Kỵ thiết giáp vẫn quỳ trên đất. Một cánh tay không thể so với lòng trung thành của họ.

"Rất tốt. Các tướng lĩnh đầu hàng đứng dậy cả đi, từ chức vị thấp đến bách phu trưởng, bao gồm cả người của Long Kỵ thiết giáp."

Tiêu Hải trầm giọng nói.

Trừ khoảng ba ngàn người không đầu hàng, có hơn mười vạn người đầu hàng, trong đó có một số tướng lĩnh đã tử trận, chỉ còn khoảng tám trăm người đứng ra.

Từ bách phu trưởng bình thường nhất, đến thiên phu trưởng, vạn phu trưởng...cộng lại được hơn một ngàn mốt người.

"Phó bách phu trưởng cũng đứng ra đi!"

Tiêu Hải nói. Lại có sáu bảy trăm người khác đứng ra.

"Các ngươi tiến lên, mỗi người chặt đứt tay phải của hai người, sau đó hủy đi cánh tay vừa bị chặt, nếu không muốn bản soái ta cũng không ép."

Tiêu Hải trầm giọng nói. Đây coi như công trạng đầu tiên mà họ lập được. Tuy rằng không giết người, nhưng sau này họ sẽ phải suy nghĩ trước khi quyết định phản bội hắn.

"A a!"

Các tướng lĩnh đã đầu hàng lần lượt bắt đầu hành động. Khi họ chặt đứt cánh tay phải của binh lính Long Kỵ thiết giáp, đồng nghĩa với việc họ cũng đã cắt đứt đường rút lui của chính mình.

Không lâu sau, ba nghìn người không chịu đầu hàng đã bị chém đứt tay phải. Một số thuộc hạ cao thủ của Tiêu Hải còn chu đáo bấm huyệt cầm máu cho họ.

"Các ngươi có thể rời đi ngay bây giờ. Đại soái đã đối với các ngươi rất rộng lượng rồi, chỉ chặt đứt một cánh tay của các ngươi, việc còn lại ngươi tự mình lo liệu đi."

Tiêu Hải lạnh lùng nói. Hơn ba ngàn người lảo đảo bỏ chạy. Ở nơi toàn băng tuyết, tay bị gãy và không còn áo giáp, một phần ba người trong số họ có thể sống sót là may mắn lắm rồi. Áo giáp bên trong có lớp lót, không có áo giáp, họ không có đủ quần áo để giữ ấm.

"Trở về thành!"

Chương 300: Thắng Lớn

Tiêu Hải hét lớn. Hắn cảm thấy vô cùng sảng khoái, trận chiến này họ đã đánh rất đẹp, quét sạch bốn vạn binh lính Long Kỵ thiết giáp và bắt giữ hơn mười vạn người. Ngựa chiến thu được cũng hơn mười vạn con. Điều này đã giải quyết bớt vấn đề thiếu ngựa của quân đội Tiêu Hải. Ngoài ra, hắn còn thu được năm vạn bộ áo giáp của Long Kỵ thiết giáp, những bộ áo giáp này đã bị hư hao nhiều, nhưng cẩn thận ghép lại vẫn dùng được khoảng một nửa.

"Cốc cốc."

Đêm khuya, Tiêu Phàm đang tu luyện trong biệt thự của mình ở huyện Lôi Sơn thì một giọng nói đột nhiên vang lên từ chiếc gương bên cạnh. Bây giờ, Tiêu Phàm đã quen với việc lúc nào cũng để một chiếc gương bên cạnh, để Tiêu Hải có thể liên lạc với hắn bất cứ lúc nào.

"Gia gia, tại sao ngươi lại gọi ta vào lúc này?"

Tiêu Phàm ngạc nhiên nói, hôm nay không phải là ngày họ hẹn trước.

"Cháu ngoan của ta, hôm nay ông nội thắng lớn, ta đặc biệt báo cho ngươi tin vui này."

Tiêu Hải nhe răng cười.

Tiêu Phàm ánh mắt sáng lên.

"Thắng lớn sao?"

Tiêu Hải hớn hở nói.

"Ba mươi vạn quân địch xâm lược, chúng ta đã tiêu diệt hơn bốn vạn, bắt được hơn mười vạn tù binh, còn lại toàn bộ bị đánh bại. Tất cả là nhờ số áo giáp mà người đã truyền cho ta. Ông nội phải cho ngươi thêm ít thứ tốt mới được."

Tiêu Phàm nói.

"Ông nội, những thứ ngươi đưa cho ta trước đó đã tiêu tốn rất nhiều năng lượng rồi. Vừa đánh xong trận này ngươi cứ nghỉ ngơi trước đã. Ta bên này vẫn ổn."

Tiêu Hải nhìn Tiêu Phàm.

"Cháu ngoan, ngươi nói dối ta. Tình hình bên đó xem ra không tốt lắm. Có ông nội ở đây, ngươi không cần lo lắng. Mười vạn người đầu hàng, trong đó có một số cao thủ lợi hại. Hiện giờ chúng ta đã cho họ thiết lập một trận pháp mạnh để cung cấp năng lượng."

Tiêu Hải nói.

Trận pháp đó không phải chỉ vài người có tu vi thấp là có thể bố trí được. Trước đây thủ hạ của Tiêu Hải tu vi cao không nhiều, nên hắn chỉ có thể kiềm chế ý định này.

Lúc trước Tiêu Hải cũng hơi lo lắng bí mật của mình bị phát hiện nhưng bây giờ tình hình đã tốt hơn nhiều rồi.

Sau trận chiến này, tướng sĩ dưới tay hắn sẽ lên tới sáu mươi vạn người, trong đó có hơn bảy vạn chiến sĩ có giáp nặng, họ có thể đánh bại được ba mươi vạn binh lính bình thường. Thế lực của Tiêu Hải ngày một mở rộng, trong khi đó hoàng thất thì ngày càng suy yếu.

Thần thoại bất diệt về Long Kỵ thiết giáp đã bị xoá bỏ, lại tổn hại năm vạn binh lính, quân khởi nghĩa ở các nơi khác khi biết tin này cũng sẽ rất vui mừng.

Bây giờ dù bị người khác biết được nguồn gốc của những đồ vật này, Tiêu Hải cũng không hề sợ hãi.

Tiêu Phàm nói.

"Ông nội, ngươi chắc chắn tình hình bên kia vẫn ổn chứ?"

Tiêu Hải cười nói.

"Chưa bao giờ ổn như bây giờ. Ngươi yên tâm, ông nội bên này chắc chắn sẽ không có vấn đề gì. Bây giờ quan trọng là giải quyết vấn đề của ngươi."

Tiêu Phàm gật đầu.

"Bên này của ta quả thực có chuyện phiền toái.

Lục lão đã cho người đến bảo vệ tại nhà kho rồi. Cao thủ của các đại gia tộc võ đạo hầu như cũng đã đi hết, nhưng bây giờ vẫn còn không ít võ giả ở Lôi Sơn huyện. Hơn nữa các nước khác cũng phái cao thủ qua đây. Họ đang rục rịch manh động. Như thế linh huyệt ở biệt thự có khả năng sẽ sớm bị phát hiện."

Tiêu Phàm đau đầu nói.

Nếu không phải vì nhà họ Lục uy hiếp những gia tộc võ đạo kia, nơi này của hắn chắc chắn đã bị phát hiện từ lâu.

Tiêu Hải trầm ngâm nói.

"Dù tăng thực lực cho ngươi cũng không phải trong nháy mắt là có thể tăng được. Trước mắt việc quan trọng nhất ngươi phải làm đó

là che giấu linh huyệt. Ông nội truyền cho ngươi một cái Liễm Tức Trận Bàn* đi."

*Bàn lược trận có tác dụng che giấu hơi thở.

Tiêu Phàm nói.

"Cái này có thể truyền qua sao?"

Trận bàn là hiện vật, kích thước lớn hơn nhiều so với USB.

Tiêu Hải cười lớn nói.

"Trận bàn lớn đương nhiên không thể. Ta định truyền cho ngươi là trận bàn cỡ nhỏ là kỹ thuật cao hơn nữa bản thân nó cũng không phải quá lợi hại, vừa lúc thích hợp cho ngươi dùng.

Nói đến đây trong tay Tiêu Hải xuất hiện một trận bàn có kích thước nhỏ như quân cờ.

"Cháu ngoan, lấy năng lực của ngươi cộng thêm trận bàn này thì ngay cả cao thủ cấp bậc Tiên Thiên đến biệt thự cũng chưa chắc phát hiện ra điều gì bất thường. Nhưng nếu để họ tiến vào phòng ngủ của ngươi thì chắc chắn sẽ bị phát hiện."

Tiêu Hải lên tiếng nhắc nhở. Tiêu Phàm lắng nghe rồi gật đầu.

Tiêu Hải không ngừng tập trung sức mạnh. Khoảng mười phút trôi qua, một quang cầu cỡ quả bóng rổ xuất hiện trước ngực hắn, bên trong chứa đựng năng lượng khổng lồ.

"Đi!"

Quang cầu bắn về phía Tiêu Phàm, trong quá trình này, năng lượng khổng lồ trong quang cầu không ngừng bị tiêu hao. Cuối cùng, khi vừa vượt qua mặt kính, năng lượng khổng lồ ấy gần như đã bị tiêu hao cạn kiệt.

Tiêu Phàm đưa tay tiếp lấy trận bàn.

"Phốc!"

Tiêu Hải há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Chương 301: Năng Lượng Lớn

Nhờ trận pháp ngưng tụ lực lượng, hắn thành công truyền đồ vật qua. Nhưng tập trung lực lượng mạnh như thế, áp lực lên cơ thể hắn cũng vô cùng lớn.

"Ông nội!"

Tiêu Phàm hoảng sợ hô lớn, sắc mặt Tiêu Hải tái nhợt khoát tay.

"Ta không sao, chỉ là vết thương nhỏ thôi. Vừa thu được nhiều binh lính đầu hàng nên ông nội gần đây sẽ rất bận rộn. Chín ngày sau ta sẽ liên lạc với ngươi."

Nói xong, thân ảnh của Tiêu Hải trong nháy mắt biến mất.

"Phốc!"

"Phốc!"

Ở dị giới bên này, Tiêu Hải lại há miệng phun ra hai ngụm máu tươi, vừa rồi hắn đã cố gắng kìm lại. Nếu liên tục phun ra ba ngụm máu tươi sẽ khiến Tiêu Phàm vô cùng lo lắng.

"Mợ nó, truyền đồ vật có năng lượng lớn như vậy quả nhiên rất khó. Thiếu chút nữa đã thất bại lại còn bị trọng thương."

Tiêu Hải thầm nghĩ trong lòng, giao đấu với Bàng Thanh hắn cũng không có bị thương nhiều, nhưng truyền đồ cho Tiêu Phàm không ngờ lại làm cho hắn bị trọng thương. Cũng may tình tình bây giờ ổn định nên hắn có thời gian để từ từ hồi phục.

"Chín ngày...Tình huống của ông nội e là còn nghiêm trọng hơn những gì ta thấy."

Tiêu Phàm âm thầm cau mày, cách mà hắn dùng để đánh giá tình trạng bị thương của Tiêu Hải là dựa trên khoảng thời gian dưỡng thương. Nếu khoảng cách là ba ngày, thì là vết thương nhẹ. Nếu

khoảng cách là năm ngày, thì thương tích sẽ nặng hơn, nếu khoảng cách là bảy ngày trở lên, thì vết thương là rất nặng.

Thu hàng binh không có thời gian, là nói dối. Không phải hôm nay vừa mới thu hàng binh, Tiêu Hải đã liên hệ hắn còn gì? Hơn nữa, Tiêu Hải là đại soái, rất nhiều chuyện hắn ra lệnh cho thủ hạ làm là được rồi.

"Hô."

Tiêu Phàm thở dài, đánh giá trận bàn trong tay. Tạm thời hắn không nên quan tâm tình huống của Tiêu Hải bên đó nữa, vẫn nên lo cho mình trước thì hơn.

"Tối nay e là mất ngủ rồi."

Vài phút sau Tiêu Phàm thì thầm. Trong mắt Tiêu Hải, trận bàn này không tính là gì nhưng đối với hắn mà nói đây đã là đồ chơi Cao Tinh Tiêm, sử dụng nó để bày trận cũng không dễ dàng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Tiêu Phàm bận rộn từ nửa đêm đến sáng hôm sau.

"Cầu trời, nhất định phải thành công đấy."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Bày trận tiêu hao rất nhiều tinh thần lực của hắn. Bây giờ hắn đã tiêu hao đến chín phần tinh thần lực của mình, nếu thất bại, hai ngày tiếp theo hắn sẽ không thể dùng trận bàn này bày trận nữa.

"Khởi động!"

Tiêu phàm bất an mà kích hoạt trận bàn.

"Ong ong!"

Âm thanh rất nhỏ vang lên, trận bàn khởi động thành công.

Trận bàn và trận pháp mà Tiêu Phàm đã bố trí bạn đầu hoàn toàn phù hợp với nhau, làm cho linh khí ở linh huyệt bị giấu đi rất tốt, khả năng bị phát hiện ra cũng giảm đi rất nhiều.

Đúng như Tiêu Hải dự đoán, võ giả cấp bậc Tiên Thiên chỉ cần không đến phòng ngủ chính sẽ không phát hiện được. Ban đầu người có tu vi cấp bậc Hậu Thiên tới biệt thự sẽ phát hiện ra vấn đề ngay.

"Ấu Vi."

Tiêu Phàm vẫn cố gắng gượng xuống lầu. Tô Ấu Vi đã làm xong bữa sáng, nàng thấy Tiêu Phàm lập tức biến sắc. Trạng thái của Tiêu Phàm có vẻ rất tệ.

"Lão công, ngươi làm sao thế?"

Tô Ấu Vi khẩn trương nói.

Tiêu Phàm khoát tay.

"Không sao, ta bố trí một cái trận pháp che giấu linh huyệt, trước mắt chỉ cần cấp bậc Tiên Thiên không vào phòng ngủ chính thì sẽ không bị phát hiện. Ấu Vi, ngươi mang một số đồ dùng của ngươi vào phòng ngủ chính được không?"

Tô Ấu Vi nghe xong dần đỏ mặt, tuy rằng họ đã ôm hôn rất nhiều lần, nhưng nàng và Tiêu Phàm còn chưa làm tới bước kia.

"Được nha."

Tô Ấu Vi thấp giọng nói. Tiêu Phàm cười híp mắt nói.

"Ấu Vi, có phải ngươi lại đang hiểu nhầm không? Ngươi chuyển đồ sang phòng ngủ chính, nhưng buổi tối vẫn có thể ngủ ở phòng ngủ phụ mà."

Tô Ấu Vi tức điên nhìn Tiêu Phàm.

"Học trưởng định như thế sao? Vậy được, trước khi tốt nghiệp ta vẫn ngủ ở phòng ngủ phụ là được rồi."

Tô Ấu Vi nói, nàng nghĩ trong lòng còn hai năm nữa nàng mới tốt nghiệp.

Tiêu Phàm cười nói.

"Ấu Vi, ta đùa với ngươi thôi. Đợi đến khi ta đạt được tu vi cấp bậc Tiên Thiên ta sẽ lập tức sẽ ăn ngươi. Trong vòng ba tháng nữa là ta có thể đạt tới rồi."

Trước khi đạt tu vi Tiên Thiên không thể phá thân thuần dương, chuyện này tốt cho Tiêu Phàm đây là chuyện tốt, còn tốt hơn cho Tô Ấu Vi.

Nhẫn nhịn một chút vẫn đáng giá.

"Hừ hừ, ta cảm thấy sau khi tốt nghiệp rất tốt."

Tô Ấu Vi lầm bầm.

Ăn sáng xong, Tô Ấu Vi nhanh chóng chuyển đồ đạc của mình tới phòng ngủ chính. Như thế dù có cao thủ cấp bậc Tiên Thiên tới cũng không tiện xông vào phòng ngủ kiểm tra."

"Tích…tích!"

Tiêu Phàm chuẩn bị đi ngủ thì bên ngoài biệt thự có tiếng còi xe hơi. Tiêu Phàm híp mắt, là ai đây?

"Thưa phu nhân xinh đẹp, ta đến từ gia tộc William của nước Y, ta tới đây thăm hỏi ngươi."

Tiêu Phàm đến cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi bước xuống từ chiếc Bentley dài. Hắn ta từ từ mở miệng, với một giọng điệu nhẹ nhàng nhưng trong biệt thự vẫn nghe được rất rõ ràng.

"Cấp bậc Hoá Kình."

Tiêu Phàm nhanh chóng phán đoán.

Ba mươi tuổi mà đạt tới cấp bậc như vậy rất hiếm có. Gia tộc William có lẽ không yên tâm khi để hắn ta đến đây một mình nên bên cạnh hắn chắc chắn còn có những cao thủ mạnh hơn bảo vệ.

Chương 302: Truyền m

"Nguy hiểm thật."

Tiêu Phàm mừng thầm, nếu Tiêu Hải không đưa trận bàn cho hắn, một khi khách không mời từ bên ngoài bước vào biệt thự thì rất có thể ánh sáng của linh huyệt sẽ bị bại lộ.

"Ấu Vi, ngươi đuổi họ ra khỏi đây đi."

"Hôm nay ta chỉ ở trong kho hàng, hắn là không chạm mặt với họ được."

Tiêu Phàm dùng truyền âm thanh nói chuyện với Tô Ấu Vi.

Tu vi cấp bậc Hóa Kình không cho phép hắn dùng truyền âm, nhưng tinh thần niệm lực của hắn rất mạnh nên việc truyền âm thanh cho Tô Ấu Vi trong khoảng cách một hoặc hai trăm mét thì không có vấn đề gì.

Tô Ấu Vi không lên tiếng, nàng khẽ gật đầu.

Rất nhanh, Tô Ấu Vi đã đi đến sân bên ngoài biệt thự, biệt thự mà Triệu Quang Diệu cho có sân ở các mặt trước, sau, trái và phải, và chúng chiếm diện tích khá lớn.

Ngoài sân còn có cổng chính.

Cách một cánh cổng, Tô Ấu Vi nói:

"Có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi."

William đứng đối diện cổng sắt, hắn cúi chào trước khi nói:

"Phu nhân xinh đẹp, ta là Isaac, con trai của tộc trưởng gia tộc William, ta tới thăm ngươi là muốn thông qua ngươi liên lạc với Tiêu Phàm."

"Gia tộc William của chúng ta muốn mua lại kho hàng của hắn, giá cả thì tùy hắn quyết định. Gia tộc William của chúng ta tuyệt đối thành thật 120,000 phần trăm."

Tiêu Phàm đi ra từ kho hàng, nhưng hắn cũng không mang điện thoại di động theo bên mình.

Hơn nữa điện thoại di động của hắn đã tắt máy.

Tô Ấu Vi nói:

"Điện thoại di động của học trưởng hiện đã tắt máy."

"Ắt hẳn là các ngươi biết số điện thoại của hắn, các ngươi không qua được, ta cũng không gọi được."

"Hơn nữa, dù ngươi ra giá cao, ta nghĩ hắn cũng sẽ không muốn bán kho hàng đâu."

Isaac nói:

"Tô Ấu Vi ngươi có nghĩ rằng chúng ta có thể vào trong biệt thự sau đó nói chuyện chi tiết với ngươi không?"

Tô Ấu Vi lắc đầu.

"Hiện tại học trưởng không có ở đây, thật sự không tiện lắm."

Isaac nói:

"Người khác không liên lạc được, nhưng ta nghĩ chắc chắn ngươi có thể liên lạc được với Tiêu Phàm, nhất định là hắn có điện thoại di động khác đúng không?"

Tô Ấu Vi lắc đầu.

"Một trăm triệu đô la."

"Gia tộc William của chúng ta sẵn sàng trả một trăm triệu đô la Mỹ để mua kho hàng đó. Bất kỳ thế lực nào khác cũng không thể đưa ra mức giá như vậy."

Isaac trông qua vô cùng nhã nhặn khi nói chuyện.

Tô Ấu Vi giật mình, quả thật một trăm triệu đô la Mỹ là cái giá cao đến mức không hợp thói thường.

Đó chỉ là một kho hàng!

Đất ở vùng ngoại ô huyện thành cũng không đắt đến mức đó đâu.

"Xin lỗi, ta không nghĩ học trưởng sẽ bán, mời các ngươi trở về đi thôi."

Tô Ấu Vi lắc đầu và nói.

Nàng biết rõ ràng trong kho hàng căn bản là không có linh huyệt, có thể kho hàng đang đóng cửa mới khiến các thế lực khác cho rằng linh huyệt đang ở trong kho hàng.

"Một trăm năm mươi triệu."

Isaac hít một hơi thật sâu trước khi ra một cái giá khác.

Tô Ấu Vi nói:

"Học trưởng không thiếu tiền, đừng nói là một trăm năm mươi triệu, dù có tăng gấp đôi đi chăng nữa, ta nghĩ học trưởng cũng sẽ không bao giờ muốn bán kho hàng."

"Nếu không còn chuyện gì khác, xin thứ lỗi không tiếp tục tiếp chuyện được."

Sau khi Tô Ấu Vi nói xong, nàng quay người và bước về phía biệt thự.

"Hai trăm triệu!"

"Cô Tô Ấu Vi, xin ngươi hãy nói với Tiêu Phàm một tiếng, gia tộc William của chúng ta sẵn sàng trả hai trăm triệu đô la Mỹ, chỉ cần hắn gật đầu thì sẽ lập tức gửi tiền đến ngay."

Isaac nghiến răng nói, đây là giá khởi điểm mà cha hắn đưa cho hắn.

Nếu thống nhất mua bán trong một trăm triệu đô la Mỹ, khi trở về có thể hắn sẽ nhận được lời khen ngợi, nhưng nếu thủ tục tiêu tốn hai trăm triệu đô la Mỹ, vậy sẽ chẳng còn lời khen ngợi nào dành cho hắn cả.

"Ta sẽ nói chuyện với học trưởng khi có cơ hội."

"Mời các ngươi trở về cho."

Tô Ấu Vi nói mà không quay đầu lại.

Isaac nhìn sâu vào căn biệt thự.

"Đi thôi."

Ngay sau đó Isaac và xe của họ rời đi.

Lão giả ngồi bên cạnh Isaac nói:

"Thiếu gia, nếu Tiêu Phàm không chọn bán ra với giá hai trăm triệu đô la Mỹ thì có tám chín phần trăm là linh huyệt đang nằm ở bên trong kho hàng."

"Ừm."

Issac khẽ gật đầu.

Có ba điểm rất đáng ngờ về kho hàng đó, thứ nhất, tiêu chuẩn xây dựng quá cao, tường thành và mặt đất đều là bê tông tiêu chuẩn cao dày một mét.

Thứ hai, trong thời gian thi công thì công nhân phải làm việc không ngừng nghỉ suốt ngày đêm.

Trong tình huống bình thường, để xây dựng một kho hàng thì cần gì phải thi công trong thời gian gấp rút như vậy.

Thứ ba, Tiêu Phàm đã ở trong kho hàng lâu như vậy để làm gì?

Mười phút sau, Isaac đến một quán rượu gần đó.

"Cha, con đã báo giá dự trữ của chúng ta, nhưng có thể Tô Ấu Vi không liên lạc với Tiêu Phàm ngay lập tức được, có lẽ giá này vẫn không thể khiến hắn đồng ý giao dịch."

Isaac nói.

Chương 303: Cố Gắng Hết Sức

Ở nước Y, cha của Isaac cau mày.

Trong tình huống bình thường, gia tộc William họ sẽ không vội vàng như vậy, nhưng một thế lực thù địch với gia tộc William họ đã chiếm giữ một linh huyệt.

Nếu thực lực của thế lực thù địch đó được tăng lên rất nhiều trong khi gia tộc William họ vẫn mãi dậm chân tại chỗ thì số phận của gia tộc William họ chỉ có thể bị thu hoạch trong tương lai.

"Nhất định phải tìm cách liên lạc với Tiêu Phàm."

"Tăng giá khởi điểm lên đến ba trăm triệu...không, bốn trăm triệu đô la Mỹ."

Cha của Isaac im lặng một lúc lâu mới nói.

Số tiền này đối với gia tộc họ mà nói thì không phải là nhỏ, nhưng muốn lấy ra cũng không quá khó khăn, hiện tại không tiêu, tương lai sợ là không còn mạng mà tiêu nữa.

Nếu như thực lực tăng lên, hiện tại tiêu tiền nhất định tương lai có thể kiếm lại.

"Được rồi cha."

"Ta sẽ cố gắng hết sức mình."

Isaac nói.

Chỉ cần mua được kho hàng từ tay Tiêu Phàm, gia tộc William có lòng tin có thể giữ được, nếu các gia tộc võ đạo tại Hoa Quốc muốn cướp thì sẽ gây ra tranh chấp ngoại giao gay gắt.

"Thiếu gia Isaac, chúng ta có nên quay lại đó một lần nữa không?"

Lão giả ngồi bên cạnh Isaac hỏi.

"KHÔNG."

Isaac lắc đầu.

"Hai trăm triệu đô la Mỹ giá đã là cái giá rất cao. Nếu Tô Ấu Vi nói với Tiêu Phàm, nói không chừng Tiêu Phàm có thể đồng ý."

Mới rời khỏi đó chưa bao lâu mà đã quay trở lại nói muốn tăng giá, rất dễ bị bắt chẹt.

Isaac tin rằng có khả năng cao các thế lực khác sẽ không đưa ra mức giá cao nhường này cho họ.

"Hai trăm triệu đô la Mỹ?"

"Thật đúng là giàu có mà."

Tiêu Phàm lẩm bẩm.

Tô Ấu Vi nói:

"Nếu họ chắc chắn 100% rằng linh huyệt ở bên trong, rất có khả năng không chỉ có một thế lực bên kia có thể ra mức giá từ năm trăm triệu đô la Mỹ."

"Ừm."

Tiêu Phàm gật đầu, điều này rất có thể.

Hiện tại, mặc dù các thế lực ở khắp nơi đều suy đoán rằng linh huyệt ở bên trong, nhưng suy cho cùng thông tin vẫn chưa được chứng thực.

Thời gian dần dần đến đêm khuya.

Một người đàn ông mặc quần áo đen và đội mũ trùm đầu màu đen lặng lẽ tiến đến gần kho hàng nơi Tiêu Phàm cất giữ đồ đạc.

Ngoài trừ kho hàng mà Tiêu Phàm nhờ Triệu Tông Tường xây dựng, Tiêu Phàm còn có hai kho hàng khác ở huyện Lôi Sơn, nhưng hiện tại hai nhà kho đó hoàn toàn bỏ trống.

Trước đó rất nhiều đồ đều đã được vận chuyển vào cả hai kho hàng, thậm chí còn có nhân viên bảo vệ do Triệu Tông Tường tìm đến đang canh gác ở bên ngoài.

“Hô!”

“Hô!”

Người đàn ông mặc đồ đen bắn vài mũi kim gây mê từ tay, vài nhân viên bảo vệ nhanh chóng ngã xuống đất ngay tức khắc.

"Nếu Tiêu Phàm muốn giương đông kích tây thì càng tốt."

Người áo đen nghĩ thầm trong bụng.

Hắn muốn lẻn vào kho hàng này để chắc chắn rằng linh huyệt không ở trong cả hai kho hàng này.

Sau khi Tiêu Phàm chuyển đồ đạc đến hai kho hàng này thì cũng không có bất kì hành động nào khác, hắn cảm thấy hơi nghi ngờ về điểm này nên đành phải ghé qua kiểm tra một lát.

Dù trong kho hàng không có linh huyệt, nhưng nói không chừng còn có những thứ mờ ám khác, nếu hắn phát hiện ra thì có thể nắm được thóp của Tiêu Phàm rồi.

"Răng rắc!"

Nội khí đã xâm nhập vào trong, người đàn ông mặc đồ đen phá luôn khóa cửa kho hàng.

"Cót két."

Chẳng mấy chốc, người đàn ông mặc đồ đen đã bước vào kho hàng.

"Hả?"

Người áo đen sững người.

Đêm đen như mực, nhưng hắn có thực lực cấp bậc Hóa Kình nên có thể miễn cưỡng nhìn rõ, kho hàng hoàn toàn trống rỗng, không có bất cứ cái gì cả.

"Bát!"

Người đàn ông mặc đồ đen chỉ đành bật đèn trong kho hàng lên.

"Tình huống gì đây?"

Dưới ánh đèn chiếu rọi mọi thứ càng rõ ràng hơn, trong toàn bộ

kho hàng không có thứ gì.

Theo tin tức mà hắn nhận được, tuy rằng trong kho hàng không có trang thiết bị đầy đủ nhưng chí ít cũng đã chất đầy một nửa.

Sau khi những thứ đó được vận chuyển vào kho hàng, chúng tuyệt đối chưa hề được di chuyển ra bên ngoài.

"Không phải gặp quỷ rồi chứ?"

Người áo đen sợ hãi mất hồn mất vía.

Tình huống này quá quỷ dị rồi.

…

Người đàn ông mặc đồ đen cẩn thận tìm kiếm toàn bộ nhà kho một lần, không có lối đi bí mật nào trong kho hàng.

"Nhiều thứ như vậy, sao lại biến mất cả rồi?"

Người đàn ông mặc đồ đen thầm cau mày.

Theo tin tức mà hắn nghe ngóng được, tổng cộng 3.000 tấn xi măng, cát và thép thanh đã được vận chuyển tới đây, nhưng những thứ này không có thể bị chuyển đi một cách âm thầm mà không để lại bất kì dấu vết nào được.

"Chẳng lẽ tư liệu giám sát được là giả?"

Người áo đen nghĩ thầm trong bụng, hắn nhanh chóng rời khỏi kho hàng này, sau đó di chuyển vào kho hàng tiếp theo.

"Hí!"

Hắn thở hổn hển.

Bên trong kho hàng này cũng trống rỗng giống như vậy.

Hai kho hàng cộng lại thì đồ vật nhiều đến nhường nào, nhưng tất cả lại biến mất không thấy tăm hơi, việc này khiến hắn rùng mình, lông tơ dựng đứng.

Chương 304: Có Năng Lực

Sau khi nhanh chóng kiểm tra kho hàng một lần nữa, hắn rời khỏi đó một cách vội vàng.

Sau khi chạy xa khoảng vài km, nhịp tim của người áo đen dần dần bình tĩnh trở lại, hắn lo lắng tình huống trong kho hàng có liên quan đến thế lực của quốc gia.

Nếu có một cao thủ canh giữ trong bóng tối, hắn biết được bí mật đó chẳng phải đã đi đời nhà ma rồi sao.

"Không có ai đánh lén ta, chẳng lẽ là Tiêu Phàm ngấm ngầm giở trò?"

"Nhưng hắn chỉ là một người bình thường, hắn có năng lực đó sao?"

Người áo đen nghĩ thầm.

Hắn chạy xa như vậy cũng không gặp phải phiền phức gì, tỉ lệ sau lưng là thế lực quốc gia giảm đi rất nhiều, mạch suy nghĩ của hắn dần linh hoạt trở lại.

"Tích tích."

Người đàn ông mặc đồ đen quay số điện thoại, ở đầu bên kia của điện thoại là La Tự Cường từ nhà họ La.

"Nhị gia, ta đã kiểm tra hai kho hàng khác của Tiêu Phàm, sau đó phát hiện một tình huống vô cùng kì quặc, bên trong cả hai kho hàng kia đều không có gì cả."

Người đàn ông mặc đồ đen nói.

"Không có gì thì không có gì, chuyện này thì có gì khác thường hả?"

Đêm hôm khuya khoắc, La Tự Cường bị đánh thức thì có hơi khó chịu.

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng La Tự Cường đã phản ứng lại ngay, hắn cao giọng nói:

"Ngươi nói trong hai nhà kho đó không có bất kì thứ gì sao?"

"Đúng vậy, Nhị gia."

"Theo tư liệu, ắt hẳn phải có một lượng lớn xi măng, cát, sắt, thép thanh và những thứ khác, ngoài ra còn có rất nhiều thứ khác, nhưng trong đó lại không có gì cả."

Người áo đen trầm giọng nói.

La Tự Cường hít một hơi thật sâu và hỏi.

"Có lối đi bí mật nào trong kho hàng không?"

"Nhị gia, ta đã tìm kiếm rất cẩn thận, bên trong hai kho hàng cũng không có lối đi bí mật nào, nhìn dấu vết bụi đất bên trong thì hẳn là đồ vật đã được chuyển đi từ rất lâu rồi."

Người áo đen nói.

La Tự Cường đi lại xung quanh, rất nhiều thứ đều biến mất không còn dấu vết, không rõ là vì lý do gì nhưng chắc chắn trong đó phải ẩn giấu một bí mật rất lớn.

“Ngươi không bị theo dõi đấy chứ?”

"Nhị gia, ta rời khỏi đó một khoảng cách xa rồi mới gọi điện thoại cho ngươi, hẳn là không bị người theo dõi."

La Tự Cường trầm giọng nói:

"Ngươi cũng không nên nói chuyện này cho bất kì ai, tốt nhất chỉ nên giữ trong lòng."

"Vâng Nhị gia."

...

Hai giờ sau, một trong những nhân viên bảo vệ bên kho hàng tỉnh dậy.

Hắn đưa tay rút kim tiêm gây tê trên cánh tay ra.

"Không ổn rồi."

Sắc mặt hắn biến đổi, không lẽ kho hàng đã xảy ra chuyện gì sao?

"Tỉnh lại đi mau tỉnh lại đi!"

Hắn đứng dậy và nhanh chóng đánh thức một nhân viên bảo vệ khác, tác dụng của thuốc mê chỉ có thể kéo dài trong khoảng thời gian nhất định, rất nhanh sau đó tất cả các nhân viên bảo vệ đều đã tỉnh dậy.

Cửa kho hàng đóng lại.

Nhưng họ có một cảm giác mạnh mẽ chắc chắn người đã gây mê cho họ đã từng ở trong kho hàng.

"Chúng ta có nên vào kho hàng kiểm tra một lát không?"

Có người nói.

Một người khác vội vàng nói:

"Không được, Tiêu công tử đã nói rất rõ ràng, không ai có thể tiến vào, chúng ta chỉ có thể canh giữ ở bên ngoài."

"Chúng ta nên gọi điện thoại cho ông chủ."

"Ông chủ sẽ thông báo cho Tiêu tổng."

Người thứ ba nói bằng chất giọng khàn đặc:

"Không bằng chúng ta cứ giữ bí mật đi? Chúng ta đã không làm tròn bổn phận, nếu Tiêu tổng trách tội chúng ta. Ông chủ sẽ xử lý chúng ta như thế nào?"

"Nếu thiếu một cái gì đó thì sao có thể giấu được?"

Ngay sau đó họ gọi điện thoại cho Triệu Tông Tường.

Lúc đó là ba giờ sáng, Triệu Tông Tường nhận được cuộc gọi của họ thì trong bụng đánh cái giật thót, nhận cuộc gọi vào lúc này e

rằng không tốt lắm.

"Ông chủ, chúng ta vô dụng, có người bắn kim gây mê, tất cả bọn ta đều bị hôn mê trong hai giờ, không xác định được liệu đã có người nào tiến vào kho hàng hay không."

Người gọi điện thoại nói trong trạng thái thấp thỏm bất an không thôi.

Nhà họ Triệu là vua một cõi ở huyện Lôi Sơn, nếu Triệu Tông Tường trách tội họ thì không riêng gì họ, ngay cả người nhà của hắn cũng có thể gặp rắc rối lớn.

"Mợ nó!"

Sắc mặt Triệu Tông Tường thay đổi rõ rệt.

Trong lúc họ bị gây mê trong hai giờ mà không có ai tiến vào kho hàng thì mới là lạ đấy.

Chả nhẽ người khác gây mê họ chỉ vì mua vui sao?

"Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được."

Ngay lập tức Triệu Tông Tường quay số của Tiêu Phàm nhưng chỉ nhận lại thông báo điện thoại hắn đang tắt máy.

"Đi tới biệt thự của Tiêu tổng."

Triệu Tông Tường nhanh chóng đánh thức vệ sĩ của mình, khi vệ sĩ của hắn lái xe đến biệt thự của Tiêu Phàm, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi cũng bị đánh thức bởi tiếng còi xe.

"Ấu Vi, là Triệu Tông Tường."

"Ngươi đi gặp hắn một lát."

Tiêu Phàm gửi truyền âm thanh cho Tô Ấu Vi đang ở phòng cách vách.

Hiện tại hắn không tiện gặp mặt Triệu Tông Tường, có trời mới biết có gia tộc võ đạo nào đang liên lạc bí mật với Triệu Tông

Tường hay không, tốt nhất hắn không nên lộ mặt thì hơn.

Chương 305: Vấn Đề Này Rất Nghiêm Trọng Sao

Tô Ấu Vi nhanh chóng mặc quần áo nghiêm chỉnh và đi ra ngoài.

"Cô Ấu Vi, xin lỗi đã quấy rầy giấc ngủ của ngươi."

"Ta có chuyện rất quan trọng muốn nói với Tiêu thiếu. Nhưng điện thoại của Tiêu tổng đã tắt máy, không biết ngươi có phương thức nào khác để liên lạc với Tiêu tổng không?"

Triệu Tông Tường lịch sự nói.

Hắn không biết rằng Tô Ấu Vi là cháu gái của Lục Bách Xuyên, nhưng chỉ cần Tô Ấu Vi là bạn gái của Tiêu Phàm, Triệu Tông Tường biết rằng hắn không đắc tội nổi với cô gái này.

"Có chuyện gì thì ngươi cứ nói với ta đi."

"Ta sẽ nói lại với học trưởng."

Tô Ấu Vi nói.

Triệu Tông Tường suy nghĩ một lúc và gật đầu:

"Các nhân viên bảo vệ canh gác hai kho hàng khác của Tiêu thiếu đã xảy ra chút chuyện, họ đã bị đánh thuốc mê trong hai giờ."

"Người ra tay rất lợi hại họ không phản ứng kịp."

Tô Ấu Vi nói:

"Triệu gia chủ, ngươi đến muộn như vậy để thông báo cho chúng ta, vất vả cho ngươi rồi, ta sẽ truyền đạt lại lời ngươi nói cho học trưởng ngay."

"Cảm ơn."

Triệu Tông Tường nói.

Tô Ấu Vi trở lại biệt thự.

"Những lời hắn nói ta đã nghe cả rồi, ngươi ngủ tiếp đi, ta phải đi ra ngoài một lúc."

Tiêu Phàm ôm Tô Ấu Vi và nói.

"Học trưởng, vấn đề này rất nghiêm trọng sao?"

Tô Ấu Vi lo lắng nói.

Tiêu Phàm mỉm cười và nói:

"Đừng lo lắng, đây không phải là vấn đề đặc biệt lớn."

Mấy ngày trước Tiêu Hải đưa cho hắn viên dị năng không gian châu thứ hai, hơn nữa thời gian hắn tu luyện trong linh huyệt cũng không ít, đến hôm nay dị năng không gian của hắn đã mạnh hơn rất nhiều.

Với tất cả sức mạnh của mình, hắn có thể mở ra một túi không gian có diện tích từ bốn đến năm mét khối.

Cái này có thể đựng được rất nhiều thứ, đủ để đánh lừa người khác.

"Học trưởng, ngươi cẩn thận một chút."

Tô Ấu Vi nhón chân lên và hôn lên môi Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm đến tầng một, sau đó dịch chuyển đến khu đất cách đó hai trăm mét.

Diện tích của huyện thành không lớn nên Tiêu Phàm cũng không cần bắt taxi, chỉ trong vòng chưa đầy 20 phút hắn đã đến gần nhà kho, Triệu Tông Tường cũng đang ở đây.

Nhưng Triệu Tông Tường và những nhân viên bảo vệ khác đều không tiến vào bên trong kho hàng.

"Đại thần, phiền ngươi giúp ta tìm một người."

"Hơn hai giờ trước có người lén lút lẻn vào kho hàng của ta, xin ngươi giúp ta điều tra thử thân phận của đối phương."

Tiêu Phàm đã gửi một tin nhắn cho đại thần hacker, cùng lúc đó hắn cũng bật định vị vị trí lên.

"Được."

Tô Ấu Vi lo lắng cho Tiêu Phàm không ngủ được, vì vậy nàng đã trả lời Tiêu Phàm ngay lập tức.

"Đại thần, giờ này mà ngươi còn thức sao?"

Tiêu Phàm trả lời một cách ngạc nhiên.

"Bình thường thôi. Ta thường ngủ ban ngày ban đêm thì hành động, hiện tại ta sẽ giúp ngươi điều tra một chút."

Tô Ấu Vi nhanh chóng bò dậy khỏi giường và bật máy tính.

"Đeo khăn trùm đầu sao?"

"Nhưng ngươi không thể gạt được ta đâu."

Tô Ấu Vi nhanh chóng tra ra một tín hiệu điện thoại di động khá bất thường, sau khi xâm nhập vào chiếc điện thoại di động, không mất quá nhiều thời gian nàng đã biết được thông tin của chủ sở hữu chiếc điện thoại di động này.

"Tìm thấy rồi."

"Người đột nhập vào kho hàng là người của nhà họ La, tên là La Thiên Hựu. Hắn gọi điện thoại cho một người tên là La Tự Cường, hắn là em trai của gia chủ nhà họ La."

Tô Ấu Vi nhanh chóng gửi thông tin cho Tiêu Phàm.

"Người của nhà họ La ư?"

Tiêu Phàm ngây người.

"Đại thần, xâm nhập vào điện thoại di động của nhị thiếu gia nhà họ La dễ dàng như vậy sao?"

Tiêu Phàm đáp lại.

Nếu thật là vậy, khả năng nhà họ La là hung thủ giết cha mẹ hắn sẽ giảm xuống.

"Không tính là dễ, nhưng cũng không quá khó khăn."

"Thực lực của chuyên gia máy tính đứng phía sau nhà họ La có sự chêch lệch với ta. Từ điểm này, ta phán đoán khả năng nhà họ La là hung thủ đứng sau màn rất thấp."

Tô Ấu Vi nói.

Tiêu Phàm suy nghĩ một lúc mới nói:

"Đại thần, phiền ngươi hãy kết bạn với ta trên WeChat, sau đó gửi ảnh của La Thiên Hựu sang cho ta."

"Được...việc này thì đơn giản thôi."

…

"Đinh!"

Điện thoại di động của La Tự Cường reo lên thông báo hắn nhận được một tin nhắn mới trên WeChat.

"Làm gì vậy, có chuyện gì không thể gọi điện thoại nói rõ ràng hơn sao?"

La Tự Cường bí mật cau mày.

Đêm hôm khuya khoắc, hắn nghĩ rằng chính La Thiên Hựu là người đã gửi tin nhắn cho mình.

"Cái này…"

Khi La Tự Cường lấy điện thoại di động bên cạnh gối ra và nhấn vào WeChat, vẻ mặt của hắn chợt thay đổi.

Hóa ra tin tức mới là một bức ảnh La Thiên Hựu đội mũ đen.

Ắt hẳn các bức ảnh được lấy từ video quay cận mặt.

"Là ai đã gửi tin nhắn cho ta?"

La Tự Cường nhấp vào hình đại diện của người đã gửi tin nhắn cho hắn, từ vòng bạn bè từ lâu trước kia, hắn xác định người đã gửi tin nhắn cho hắn chính là Tiêu Phàm.

"Rõ ràng ta chưa từng thêm WeChat của Tiêu Phàm."

Sắc mặt La Tự Cường rất khó coi, chắc chắn điện thoại di động của hắn đã bị hacker xâm nhập.

Chương 306: Thêm WeChat

Người kia có thể âm thầm xâm nhập, đồng thời cũng có thể thao túng WeChat của hắn để thêm bạn tốt, tất nhiên muốn làm những việc khác cũng dễ như trở bàn tay.

Chẳng hạn như nghe lén hắn.

Ví dụ như, tra xét tin tức cơ mật từ điện thoại di động của hắn.

Sau đó lại sử dụng WeChat của hắn để gửi tin nhắn hoặc thứ gì đó cho những người khác.

"Tiêu Phàm, ngươi có ý gì?"

La Tự Cường trả lời tin nhắn với vẻ mặt u ám, nhưng không có câu trả lời nào cả.

Hắn rút điện thoại di động ra và bấm số của Tiêu Phàm, nhưng nhận lại vẫn là thông báo đang tắt máy.

Tin nhắn thoại vọng ra khỏi điện thoại, nhưng vẫn như cũ không có ai nghe máy.

La Tự Cường dần bình tĩnh trở lại.

"Người đã thêm WeChat của ta và Tiêu Phàm có thể không phải là Tiêu Phàm, có lẽ hắn không có năng lực nhường này, rất có thể hắn cũng chỉ là một con tốt thí."

"Rất có khả năng chính Tiêu Phàm cũng không biết chuyện kho hàng."

La Tự Cường cau mày.

Ban đầu, hắn nghĩ rằng mình có thể sử dụng những bí mật trong kho hàng để uy hiếp Tiêu Phàm.

Nhưng bây giờ hắn cảm thấy rằng mình có thể đang suy nghĩ quá đơn giản.

Nếu Tiêu Phàm chỉ là một quân cờ, thì ai là người chơi cờ đứng đằng sau hắn?

Nếu hắn hành động trong lúc không biết rõ tình hình, nói không chừng khi chạm trán phải chịu cảnh mặt mũi bầm dập.

"Đối phương gửi ảnh của La Thiên Hựu, đó hẳn là một lời cảnh báo. Nếu hắn dám nói bậy bạ, nhà họ La có thể phải đối mặt với những lần tấn công Internet vô cùng khủng khiếp.

Sắc mặt La Tư Cường âm trầm.

Hắn có cấp bậc tu vi Hậu Thiên, nhưng cho dù thực lực của hắn có mạnh mẽ đến đâu thì hắn cũng không thể làm gì một hacker chuyên nghiệp, đối phương có thể sẽ gây ra tổn thất to lớn cho nhà họ La của họ.

Ở phía kho hàng, giọng nói của Tiêu Phàm vang lên trong đầu Triệu Tông Tường:

"Ông chủ Triệu, hãy gỡ bỏ camera giám sát bên ngoài kho hàng, đồng thời tháo cả các camera giám sát ở gần đó luôn.

Trong lòng Triệu Tông Tường giật thót một cái.

Hắn nhìn khắp bốn phía xung quanh trong lúc kinh ngạc, dường như giọng nói đó không hề vang vào tai mà truyền thẳng đến trong đầu hắn.

"Các ngươi có nghe được gì không?"

Triệu Tông Tường dò hỏi.

"Không có thưa ông chủ."

Một người đứng bên cạnh Triệu Tông Tường nói.

"Ông chủ Triệu, ta đang truyền âm cho ngươi từ khoảng cách khá xa, ngươi cứ làm theo lời ta nói là được."

"Hoàn thành nốt mọi việc trong đêm nay thôi."

Tiêu Phàm bình tĩnh nói.

Triệu Tông Tường vô cùng kinh ngạc, bây giờ chắc chắn Tiêu Phàm vẫn còn ở trong kho hàng đó, nhưng kho hàng đó cách đây phải khoảng mười km.

Không ngờ Tiêu Phàm thực sự có thể biết tình hình bên phía mình, thậm chí còn truyền âm cho hắn.

"Các ngươi tháo bỏ hết tất cả camera giám sát bên ngoài kho hàng, những camera giám sát phụ cận còn lại cũng phải bị tháo bỏ giống như vậy. Ai có ý kiến gì thì cứ nói họ đến tìm Triệu Tông Tường ta."

Triệu Tông Tường hít một hơi thật sâu và trầm giọng nói.

"Vâng, ông chủ."

Nhóm nhân viên bảo vệ đang nghỉ ngơi lúc này cũng đã đến, tất cả có hơn chục nhân viên bảo vệ đã hành động cùng một lúc, trong phút chốc, gần như tất cả các camera giám sát trong toàn khu vực đều bị đập tan tành.

"Ông chủ Triệu, toàn bộ thiết bị giám sát dữ liệu bên ngoài kho hàng đều đã bị tiêu hủy."

"Sau đó ngươi cho toàn bộ nhân viên an ninh ở nơi này đều giải tán hết đi, sắp xếp cho họ đi nước ngoài du lịch trong một tháng, tìm người đi cùng họ, trong khoảng thời gian này không thể để họ liên hệ trong nước."

Tiêu Phàm nói qua truyền âm.

Tất nhiên, những nhân viên bảo vệ này biết rõ những thứ đã được vận chuyển vào kho hàng nhưng chưa từng được vận chuyển ra ngoài.

Nếu cho họ đi du lịch nước ngoài thì tạm thời sẽ không có nhân chứng nào cho chuyện này.

Tiêu Phàm có thể giải thích ngay cả khi vấn đề này bị lộ ra ngoài ánh sáng, nhưng tốt nhất là nên giấu kín nó một khoảng thời gian nữa.

Triệu Tông Tường gật đầu.

Không ai trong số những nhân viên bảo vệ này có hộ chiếu, nhưng đây không phải là vấn đề đối với Triệu Tông Tường, vào sáng hôm sau, Triệu Tông Tường đã xử lý hộ chiếu cho họ ổn thỏa.

Buổi chiều họ đã lên máy bay lên đường đến M Quốc.

"Không có bất kỳ lối đi bí mật nào trong kho hàng. Theo nhiều nguồn tin, sau khi Tiêu tổng vào kho hàng cũng chưa từng rời khỏi đó, sao hắn có thể dùng truyền âm ở khoảng cách xa như vậy."

Triệu Tông Tường nghĩ thầm trong bụng.

Với lực lượng của nhà họ Triệu ở huyện Lôi Sơn, hắn có thể thăm dò một cách dễ dàng vào tối hôm qua cửa kho hàng chưa từng được mở ra, đương nhiên Tiêu Phàm cũng không hề ra khỏi đó.

"Ông chủ, Phó chủ tịch tập đoàn La thị, La Tự Cường tiên sinh đã đến."

Thư ký của Triệu Tông Tường nhắc nhở.

La Tự Cường đã hẹn gặp mặt Triệu Tông Tường vào buổi sáng, về nguồn lực tài chính thì tập đoàn La thị không sánh bằng nhà họ Triệu, nhưng tài sản của tập đoàn La thị cũng phải lên đến hai ba tỷ.

Chương 307: Hoan Nghênh

Tài sản của nhà họ La không tập trung toàn bộ vào Tập đoàn La thị.

Tài sản do năm gia tộc võ đạo hạng nhất nắm giữ trực tiếp cũng được xem là quá nhiều.

Bản thân các gia tộc võ đạo có thực lực cường đại, lại nắm trong tay nguồn tài phú cường đại thì quá bắt mắt, họ cũng không muốn vận mệnh quốc gia bị lôi kéo lên người mình.

"Lục tổng, hoan nghênh hoan nghênh."

Rất nhanh, Triệu Tông Tường đã gặp được La Tự Cường.

Hắn không biết tình hình của nhà họ La, và cũng không biết rằng La Tự Cường là một võ giả có cấp độ Hậu Thiên.

"Triệu tổng, chúng ta có thể nói chuyện riêng một lát được không?"

La Tự Cường nói.

Triệu Tông Tường khẽ gật đầu, hắn ra hiệu cho thư ký ở bên cạnh rời đi.

Chẳng mấy chốc trong phòng chỉ còn hai người họ.

La Tự Cường nói:

"Triệu tổng, dường như ngươi và Tiêu Phàm đã thân quen hơn dạo gần đây. Ngươi đã giúp hắn xây dựng kho hàng. Rốt cuộc sau lưng hắn là thế lực nào?"

Triệu Tông Tường nheo mắt lại.

"La tổng, ngươi có ý gì? Hôm nay là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, ngươi hỏi ta vấn đề này hình như không thích hợp lắm đâu."

Triệu Tông Tường bình tĩnh nói.

La Tự Cường ngoài cười mà trong không cười nói:

"Triệu tổng, thế giới này không giống với những gì ngươi đã biết. Thực lực của nhà họ La chúng ta cũng không phải như ngươi thấy đâu."

Nói đến đây, La Tự Cường giơ tay lên và hút, và một chiếc ghế ở bên cạnh bị hút thẳng tới tay hắn.

La Tự Cường ngồi xuống một cách thản nhiên.

Triệu Tông Tường tỏ ra bình tĩnh, như thể đây chỉ là chuyện bình thường.

Hắn đã từng nố súng bắn Tiêu Phàm, khi Tiêu Phàm dùng tay không bắt đạn ở cự ly gần càng khiến hắn kinh ngạc hơn chuyện này nhiều, thậm chí đêm qua dường như hắn đã truyền âm cho mình từ khoảng cách mười km.

"La tổng, ngươi cũng biết diễn xiếc sao ha ha."

Triệu Tông Tường chỉ cười nhẹ rồi nói.

Sắc mặt La Tự Cường tối sầm lại.

Hắn ấn tay mình lên mặt bàn làm việc, ấn xuống một dấu tay sâu nửa inch lên mặt bàn chắc chắn.

Sắc mặt Triệu Tông Tường vẫn rất bình tĩnh, Tiêu Phàm còn rất trẻ tuổi nhưng hắn cũng có thể làm được như vậy, theo hắn thấy, nó còn gây chấn động hơn nhiều so với những thứ La Tự Cường đã thể hiện.

"La tổng, nhà họ Triệu của chúng ta có tổng tài sản lên đến vài tỷ."

"Triệu tổng ta cũng không phải hạng người vô dan tiểu tốt, chả nhẽ ngươi định dùng một quyền đánh chết ta ư?"

Triệu Tông Tường nói với vẻ mặt vô cùng hờ hững.

Đôi mắt La Tự Cường dần lấp lóe ánh sáng:

"Xem ra là ta đánh giá thấp ngươi rồi, Triệu tổng, không ngờ ngươi có hiểu biết không nhỏ về giới võ đạo."

"Triệu tổng, nhà họ La chúng ta là một trong năm gia tộc võ đạo hàng đầu tại Hoa Quốc."

"Nếu chúng ta kết giao bằng hữu thì sẽ rất tốt cho sự phát triển sau này của nhà họ Triệu các ngươi."

Triệu Tông Tường lắc đầu:

"Bắt cá hai tay thì rất dễ bị lật thuyền. Nhà họ Triệu chúng ta chỉ là một thế lực nhỏ, không đắc tội nổi bất kì một phe phái nào cả."

"Nếu La tổng không có việc gì khác, lát nữa ta còn có một buổi họp."

Ánh sáng lấp lánh hiện ra trong đôi mắt La Tự Cường.

Dù không lấy được tin tức cụ thể, nhưng ít nhất hắn đã được xác nhận được một chuyện, đằng sau Tiêu Phàm có một thế lực mạnh mẽ, hơn nữa còn không hề thua kém nhà họ La họ.

…

La Tự Cường quay trở về gia tộc, hắn gặp được anh cả La Vĩnh Cường của mình.

La Tự Cường nói ra hết rõ ràng những tin tức có liên quan.

La Vĩnh Cường trầm giọng nói:

"Khả năng cao sau lưng Tiêu Phàm là quân đội của nước H."

"Kho hàng mà Tiêu Phàm xây nhận mấy chục người vào ở và sinh hoạt trong thời gian dài cũng không thành vấn đề, rất có thể còn có cao thủ của quân đội ở bên trong."

La Tự Cường khẽ gật đầu:

"Anh cả, ta cũng nghĩ như thế."

"Trước kia quân đội không không coi trọng võ đạo đến mức ấy, cao

thủ cấp Tiên Thiên cũng không chịu được một quả tên lửa, nhưng thời thế bây giờ đã thay đổi rồi."

"Linh huyệt xuất hiện, hiển nhiên sau này sẽ xuất hiện cường giả cấp Tông Sư, Đại Tông Sư, tên lửa muốn nổ giết những cường giả như vậy là chuyện quá khó khăn."

Tên lửa nổ ở khoảng cách gần, chắc chắn cao thủ cấp Tông Sư cũng không chịu nổi, nhưng nếu là loại cường giả có phản ứng nhanh thì họ có thể rời khỏi mấy chục mét trong vòng một hai giây.

La Vĩnh Cường trầm ngâm nói:

"Chắc Tiêu Phàm chỉ là người quân đội đẩy ra để thu hút sự chú ý thôi, có lẽ chọn hắn là vì thân phận của Tô Ấu Vi."

"Nếu sau lưng Tiêu Phàm là quân đội thì Triệu Tông Tường từ chối ngươi cũng là chuyện rất bình thường."

La Tự Cường gật đầu.

"Anh cả, đồ trong hai kho hàng kia biến mất không thấy đâu, ngươi nghĩ sao về chuyện này?"

La Vĩnh Cường suy nghĩ trong chốc lát rồi nói:

"Bên trong có rất nhiều xi măng, hạt cát, cốt thép, một khả năng cao là chúng được dùng để xây mật đạo."

La Tự Cường giật mình.

Đúng là có khả năng như thế.

Mặc dù họ biết lòng đất dưới kho hàng là một lớp bê tông dày một mét, nhưng đối với quân đội mà nói thì tạo một lỗ hổng trên bê tông có khó khăn gì đâu?

Có lẽ trước khi xây kho hàng thì mật đạo đã được xây xong rồi.

Rất dễ để nối thông kho hàng và mật đạo.

Chương 308: Khôi Phục Càng Mạnh

"Keng."

Đúng lúc này di động La Tự Cường nhận được một tin nhắn.

Sắc mặt La Tự Cường hơi thay đổi, trực giác của hắn nói cho hắn biết, tin nhắn này không bình thường chút nào.

"Anh cả, ta xem một chút."

La Tự Cường cầm điện thoại di động mở Wechat ra.

"Đừng đoán bậy, đừng nói lung tung."

Xem tin nhắn xong sắc mặt La Tự Cường vô cùng nặng nề, hắn đưa điện thoại di động cho anh cả của mình xem, sắc mặt La Vĩnh Cường cũng không đẹp lắm.

"Nhà họ La chúng ta sẽ không làm bậy, các hạ ngươi cũng đừng làm bậy."

"Nhà họ La chúng ta cũng không phải dễ chọc."

La Vĩnh Cường trầm giọng nói, hắn biết chắc chắn đối phương có thể nhận được tin nhắn.

Đợi một lát, La Tự Cường vẫn không nhận được tin nhắn nào.

"Anh cả, chúng ta phải tìm một cao thủ máy tính, chúng ta phải quan tâm tới bảo mật mạng hơn."

La Tự Cường truyền âm nói.

Bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có thể bị nghe lén, chuyện này khiến La Tự Cường cảm thấy rất khó chịu.

"Ừ."

La Vĩnh Cường khẽ gật đầu.

Đối phương theo dõi La Tự Cường, chẳng lẽ sẽ không âm thầm theo dõi hắn?

La Vĩnh Cường hơi cau mày, cho dù họ tìm được cao thủ máy tính, thì muốn tìm được nhân tài đứng đầu có thể chống lại cao thủ máy tính của quân đội cũng không dễ dàng.

...

"Chẳng lẽ sau lưng học trưởng là quân đội thật sao?"

Tô Ấu Vi hơi nghi ngơi, nàng cảm thấy loại khả năng này không cao lắm.

Nhưng dựa theo những lời La Tự Cường nói, một lượng đồ lớn trong hai kho hàng biến mất, Tiêu Phàm mua nhiều xi măng và cát như vậy làm gì?

Linh huyệt cũng không nằm ở kho hàng kia.

Tô Ấu Vi nghĩ mãi vẫn không hiểu được.

"Quên đi quên đi, ta nghĩ mấy chuyện này làm gì. Cho dù học trưởng làm gì thì hắn cũng sẽ không hại ta, ta cứ ủng hộ học trưởng hết sức là được."

Tô Ấu Vi nghĩ thầm trong lòng.

Mỗi ngày tu luyện, nàng có thể cảm nhận được rõ ràng niệm lực tinh thần của mình đang tăng lên, khả năng khôi phục cũng càng mạnh, tương tự như thế kỹ thuật máy tính của nàng cũng đang tăng lên.

"Cốc cốc."

Tiêu Phàm gõ cửa phòng Tô Ấu Vi.

Tô Ấu Vi nhanh chóng thoát khỏi giao diện xâm nhập rồi khép máy tính lại.

"Thân ái."

Tô Ấu Vi mở cửa kêu lên dịu dàng.

Tiêu Phàm nâng khuôn mặt đang cười của Tô Ấu Vi rồi hôn lên môi nàng một cái:

"Ấu Vi, nghe bà viện trưởng nói lúc trước nàng thấy rất hứng thú với kỹ thuật máy tính."

"Nếu ta muốn nâng cao kỹ thuật về mặt này thì nên xem cuốn sách nào trước?"

Bản thân có tinh thần lực mạnh, trí nhớ tốt nên Tiêu Phàm cảm thấy mình cần phải tăng năng lực hacker lên, không thể dựa dẫm mãi vào vị đại thần hacker kia được.

Tạm thời thì hắn vẫn đáng tin, nhưng tương lai thì sao?

Đến bây giờ hắn vẫn chưa biết đối phương là nam hay nữ.

Tô Ấu Vi giật mình:

"Học trưởng, sao ngươi lại thấy hứng thú với kỹ thuật máy tính?"

Tiêu Phàm nói:

"Thật ra ta chỉ cảm thấy hứng thú với kỹ thuật hacker thôi, chứ không có hứng thú với việc dùng kỹ thuật máy tính để kiếm tiền."

Tô Ấu Vi thử hỏi:

"Học trưởng, ngươi không ghét hacker sao?"

Tiêu Phàm nói:

"Chuyện này phải nói sao đây? Nếu là hacker chỉ muốn phá hoại, mưu lợi cho bản thân thì tất nhiên ta sẽ thấy phản cảm."

"Nhưng trong số hacker vẫn còn vài người rất tốt mà, trong lúc chiến tranh internet, rất nhiều hacker của nước ta tự phát chống lại sự xâm nhập của hacker nước khác."

Trong lòng Tô Ấu Vi hưng phấn.

Thật ra nàng cứ lo rằng Tiêu Phàm sẽ thấy mâu thuẫn với thân phận hacker của mình.

Nhưng hôm nay xem ra là mình lo lắng nhiều rồi.

"Học trưởng, chúng ta ngồi xuống rồi nói."

Tô Ấu Vi kéo Tiêu Phàm ngồi xuống sô pha trong phòng khách.

"Học trưởng, niệm lực tinh thần của ngươi mạnh, trí nhớ tốt, nếu chỉ muốn trở thành một đại thần hacker bình thường thì chắc chắn không thành vấn đề."

"Nhưng nếu muốn trở thành cao thủ hacker đứng top mười cả người, thậm chí là top mười thế giới thì phải cần rất nhiều thời gian, và còn cần cả năng khiếu nữa."

Tô Ấu Vi nói.

Tiêu Phàm cau mày nói:

"Ta gần như có thể xem qua là không quên, muốn trở thành hacker máy tính hàng đầu với điều kiện như vậy cũng không có khả năng sao?"

Tô Ấu Vi nói:

"Điều này chỉ giúp ngươi giảm rất nhiều thời gian phải bỏ ra, nhưng muốn trở thành cao thủ hacker đứng đầu thì còn cần năng khiếu."

"Năng khiếu là thứ khá kỳ diệu, không tới tiêu chuẩn đứng đầu thì có lẽ không phát hiện ra được, càng lên cao thì lại càng cần năng khiếu."

Tiêu Phàm nhìn Tô Ấu Vi với vẻ kinh ngạc:

"Ấu Vi, sao ngươi biết những chuyện này?"

Tô Ấu Vi nói khẽ:

"Kỹ thuật hacker của ta hơn một trăm triệu điểm sức mạnh."

"Ngươi là hacker?"

Tiêu Phàm ngây người.

Nhưng rất nhanh hắn đã trợn to mắt nhìn Tô Ấu Vi:

"Ấu Vi, đại thần hacker add ta là ngươi đó hả?"

Tô Ấu Vi thấp thỏm gật đầu.

"Học trưởng, ta sợ ngươi phản cảm nên mới không nói cho ngươi nghe, ta không có dùng kỹ thuật hacker để kiếm tiền một cách bất hợp pháp, ta chỉ cảm thấy hứng thú với kỹ thuật thôi."

Tô Ấu Vi nói.

Chương 309: Kỹ Thuật Hacker

Tiêu Phàm cau mày nói:

"Không đúng. Ấu Vi, kỹ thuật của ngươi tốt như thế nhưng hình như số tiền kiếm được cũng không nhiều, lúc trước mỗi tháng chỉ có ba, bốn chục ngàn đồng thôi."

Đối với người thường mà nói thì tất nhiên mỗi tháng kiếm được mấy chục ngàn đã không tệ rồi, nhưng đối với cao thủ hacker đứng đầu thì chút tiền ấy có đáng là bao?

Cao thủ hacker cũng là cao thủ máy tính, dùng cách chính quy để kiếm tiền cũng thu được rất nhiều.

Tô Ấu Vi bất đắc dĩ nói:

"Nếu ta ba mươi tuổi thì ta dám một năm kiếm được mấy triệu."

"Còn nếu ta bốn mươi tuổi thì ta dám kiếm mấy chục triệu."

"Nhưng ta chỉ mới hai mươi thôi."

Tiêu Phàm nhìn Tô Ấu Vi với vẻ khó hiểu:

"Chuyện này thì có vấn đề gì?"

Hàng lông mi xinh đẹp của Tô Ấu Vi hơi cau lại, nói:

"Quốc tế có một tổ chức hacker tên là Liên minh Poker, tổ chức này chiêu mộ được rất nhiều cao thủ làm đủ chuyện xấu."

"Thủ lĩnh của Liên minh Poker là A bích, kỹ thuật hacker của hắn có thể lọt vào top ba thế giới, kỹ thuật hacker của A cơ cũng có thể lọt vào top mười."

"Họ rất chú ý tới những thiên tài hacker lợi hại, dưới sự mở rộng bừa bãi của bọn chúng, rất nhiều cao thủ hacker không thể không gia nhập họ."

"Cũng có rất nhiều hacker của nước H chúng ta bị họ lôi kéo, nếu hoàn thành nhiệm vụ có giá trị cao thì rất có thể sẽ bị Liên minh Poker phát hiện."

Tiêu Phàm nhớ tới điều nghe lén được vào mấy tháng trước, ban đầu hắn tưởng là nghe lén hắn, bây giờ xem ra khả năng cao là tới vì Tô Ấu Vi.

Vì camera mini nhắn ngay vào bàn học của Tô Ấu Vi.

"Ấu Vi, vậy ngươi giúp ta rất nhiều rồi, có khi nào sẽ bị Liên minh Poker bắt được không?"

Tiêu Phàm nói với vẻ mặt nặng nề.

Tô Ấu Vi lắc đầu:

"Từ sau khi tinh thần lực của ta tăng lên thì kỹ thuật hacker cũng tăng mạnh, chắc bây giờ kỹ thuật hacker của ta cũng không thua gì A bích."

"Hả?"

Tiêu Phàm nhìn Tô Ấu Vi với vẻ vô cùng khiếp sợ.

Kỹ thuật hacker của Tô Ấu Vi, đúng là hơn một trăm triệu điểm sức mạnh.

…

"Ấu Vi, ngươi vừa mới nói trình độ của A bích thuộc top ba thế giới, ngoài ra trình độ của ngươi còn không yếu hơn A bích, vậy chẳng phải ngươi cũng lọt top ba thế giới sao?"

Tiêu Phàm nói với vẻ không dám tin.

Tô Ấu Vi nói kỹ thuật hacker của mình lợi hại, chuyện này hoàn toàn có thể, nhưng nàng nói mình thuộc top ba thế giới, Tiêu Phàm đúng là không dám tin.

"Chắc là thế đó, hi hi."

Tô Ấu Vi cười duyên nói.

Tiêu Phàm cau mày nói:

"Ấu Vi, ngươi sợ ta lo lắng nên mới cố ý nói như vậy đúng không?"

"Không có mà."

Tô Ấu Vi lắc đầu nói.

Tiêu Phàm vẫn không tin nổi, top ba thế giới thì quá giỏi rồi.

Bất cứ ngành nghề nào, cho dù là nhặt rác thì lọt top ba thế giới cũng là vô cùng giỏi, huống chi là kỹ năng internet mà bất cứ quốc gia nào cũng vô cùng coi trọng.

"Không tin."

Tiêu Phàm lắc đầu.

Hắn vẫn cảm thấy khả năng cao là vì Tô Ấu Vi muốn cho hắn an tâm nên mới nói vậy.

"Học trưởng, ngươi tới đây theo ta."

Tô Ấu Vi dẫn Tiêu Phàm đến phòng ngủ của mình, nàng mở máy tính ra truy cập vào Liên minh Thần Chi.

Nàng có thể chọn truy cập ẩn, nhưng lần này Tô Ấu Vi không làm

thế.

Thoáng cái hiệu ứng đặc biệt dành cho nàng ở Liên minh Thần Chi xuất hiện.

Hiệu ứng đặc biệt là hacker bình thường bảo vệ Liên minh Thần Chi làm.

"Cung nghênh Nữ Đế xuất hiện!"

"Đã nhiều ngày rồi Nữ Đế đại nhân không tới đó."

Thấy hiệu ứng đặc biệt dành riêng cho Tô Ấu Vi xuất hiện, thoáng chốc khu bình luận của Liên minh Thần Chi náo nhiệt lên, trong khoảng thời gian ngắn đã có rất nhiều tin nhắn xuất hiện.

"Ấu Vi, Nữ Đế đang nhắc tới là ngươi sao?"

Tiêu Phàm nhìn sang Tô Ấu Vi, hỏi với vẻ thắc mắc.

Hình như tên đăng nhập của là Vịt Con Xấu Xí mà không phải là Nữ Đế.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tô Ấu Vi ửng đỏ:

"Trước kia ta dùng nick name Vịt Con Xấu Xí này, sau đó thực lực tiến vào top mười nước H, bọn họ lại ta ta là Nữ Vương."

"Thời gian trước ta Hắc Đế xếp hạng nhất, vậy là bọn họ gọi ta là Nữ Đế."

Nói đến đây Tô Ấu Vi nhắn một câu chào mọi người vào khu bình luận.

Tiêu Phàm phát hiện hầu như kiểu chữ của người khác đều là màu đen, cũng số ít người màu đỏ, còn kiểu chữ của Tô Ấu Vi là màu vàng, hơn nữa còn hiện lên cao nhất.

"Chào Nữ Đế."

"Sao gần đây Nữ Đế đại nhân không vào Liên minh Thần Chi thế."

Sau khi Tô Ấu Vi nói một câu thì lập tức đủ loại tin nhắn hiện ra

nhiều hơn.

Tô Ấu Vi nhìn sang Tiêu Phàm, nàng mở to hai mắt nói:

"Học trưởng, bây giờ ngươi tin rồi chứ? Về phương diện này ta có thực lực lắm."

Tiêu Phàm gật đầu một cái.

Có vài người nhắc lại chuyện Tô Ấu Vi đánh bại Hắc Đế trong khu bình luận.

"Ấu Vi, năng khiếu của ngươi về mặt máy tính đúng là rất cao."

Tiêu Phàm nói đầy thán phục.

Chương 310: Điều Tra

Cho dù tinh thần lực không tăng lên nhưng thực lực của Tô Ấu Vi vẫn thuộc top đầu cả nước, chuyện nàng đứng đầu toàn nước H trong tương lai đã là chuyện chắc chắn rồi.

Tô Ấu Vi nói:

"Ta chỉ khá giỏi ở phương diện này thôi."

Tiêu Phàm cười nói:

"Cái này thì không đúng, năng khiếu tu luyện của ngươi cũng rất tốt, trong khoảng thời gian này niệm lực tinh thần của ngươi tăng lên rất nhanh."

"Ting ting!"

Lúc này có người gửi tin nhắn riêng cho Tô Ấu Vi.

Tô Ấu Vi có cài đặt, chỉ có ai được nàng kết bạn thì mới có thể gửi tin nhắn trực tiếp cho nàng, hoặc là mười hacker xếp hạng đầu của Thần Chi Tháp.

"Nữ Đế, ngươi có thể giúp chúng ta một việc được không?"

"Chắc là ngươi cũng biết Thiên Đao, hắn là một nhân viên ngoài biên chế của chúng ta nhưng khoảng thời gian trước bị mất tích, chúng ta xác định được là Liên minh Poker gây ra."

"Ngươi có thể giúp chúng ta cứu hắn về được hay không, lãnh đạo nói tiền thù lao là năm triệu."

Người gửi tin nhắn cho Tô Ấu Vi là Phượng Hoàng.

"Ấu Vi, Phượng Hoàng này là?"

Dò hỏi dò hỏi.

Tô Ấu Vi nói:

"Nàng là vốn là người xếp thứ hai trong Thần Chi Tháp, gia nhập đội tuyển quốc gia, chuyên môn giúp quốc gia ngăn cản sự tấn công của hacker nước khác."

"Thiên Đao là một đại thần hacker rất lợi hại, mặc dù không lọt vào top mười, nhưng với thực lực của Thiên Đao thì vào top mười lăm của nước H là không thành vấn đề."

Vừa nói xong, Tô Ấu Vi đã nhanh chóng đồng ý với Phượng Hoàng.

"Liên minh Poker, bây giờ là bốn giờ chiều ở nước H, nếu các ngươi không thả Thiên Đao ra ta sẽ tấn công rất nhiều cứ điểm của các ngươi vào tám giờ tối."

Tô Ấu Vi nhắn vào khu bình luận.

"Bảo sao gần đây ta không thấy Thiên Đao login."

"Hóa ra hắn trúng âm mưu của Liên minh Poker!"

"Nữ Đế thật ngầu, Liên minh Poker làm mưa làm gió lâu quá rồi."

Rất nhiều người bình luận nhộn nhịp.

Tô Ấu Vi nhìn sang Tiêu Phàm rồi nói:

"Chắc chắn trong Liên minh Thần Chi có hacker gia nhập Liên minh Poker, đảm bảo A bích bọn họ có thể nhận được tin tức."

"Ừ."

Tiêu Phàm gật đầu.

Tô Ấu Vi thoát khỏi Liên minh Thần Chi:

"Học trưởng, ta đi nấu cơm, hôm nay chúng ta ăn ngon một chút, chắc chắn đến tối phải liều mạng một phen với Liên minh Poker."

"Bọn họ sẽ không thả người?"

Tô Ấu Vi lắc đầu:

"Làm gì có chuyện chưa đấu đã thả người, Liên minh Poker sẽ không chịu mất mặt như thế, tối nay chắc chắn sẽ quyết chiến một trận."

...

Còn chưa tới năm phút, A bích ở Liên minh Poker đã nhận được tin tức.

Chưa tới nửa tiếng, rất nhiều thành viên nòng cốt của Liên minh Poker đã tụ tập.

"Ai làm?"

A bích nói với vẻ hơi tức giận:

"Bảo các ngươi ở nước H tạm thời sống yên phận một chút mà sao các ngươi không chịu nghe, Nữ Đế không dễ chọc đâu."

Qua một hồi lâu mà vẫn không có ai lên tiếng.

"Nói, nếu để ta điều tra thì chắc chắn có thể tra ra."

Sau vài giây đồng hồ thì K chuồn nói:

"A bích, chuyện này là ta làm, ta không tin thực lực của Nữ Đế thật sự mạnh như vậy."

"Nàng có thể làm hacker đứng đầu nước H, nói không chừng là nước H tự biên tự diễn, Hắc Đế phối hợp nói cho nàng một vài lỗ

hổng từ trước đó."

A bích căm tức nói:

"Trước khi ngươi hành động có thể báo trước với chúng ta không?"

"A bích, ta chỉ muốn làm thêm vài chuyện để chứng minh thực lực của ta mà thôi, rõ ràng bây giờ vẫn chưa có A chuồn, vị trí của A chuồn vẫn còn trống."

K chuồn đáp lời, hắn rất tự tin vào thực lực của chính mình của bản thân.

Cảm thấy với thực lực của chính mình, trở thành A chuồn là chuyện hoàn toàn không thành vấn đề.

"Đồ ngu!"

"Thực lực của ngươi không thua thì Nữ Vương khi trước, nhưng thực lực của ngươi bây giờ thì yếu hơn nàng rất nhiều, ngươi tự tìm một phiền toái lớn cho mình rồi."

A bích căm tức nói.

K chuồn nói:

"A bích, ta vừa nói thẳng trong Liên minh Thần Chi rằng chuyện này là ta làm, ta sẽ đấu một mình với nàng."

"Ta không tin nàng thật sự mạnh như vậy."

A cơ hoà giải:

"A bích, chuyện cũng xảy ra rồi, xác minh thực lực của Nữ Đế một chút cũng tốt, K chuồn, ngươi cần phải ráng chống trong một tiếng đấy."

"Chỉ cần ngươi ráng qua được một tiếng thì ta sẽ đồng ý cho ngươi trở thành A chuồn."

K chuồn nói:

"Một tiếng chứ gì? Không thành vấn đề."

A bích hừ lạnh một tiếng rồi nói:

"Cứ dựa theo lời A cơ nói mà làm, nếu đến nửa tiếng mà ngươi còn không ráng được thì chúng ta sẽ không giúp ngươi."

"Nửa tiếng thì ta chắc chắn sẽ làm được."

K chuồn nói với vẻ tràn đầy tự tin.

Khi trong tay Hắc Đế, hắn có bốn, năm mươi phần trăm tự tin có thể kéo dài một tiếng, nếu thực lực của Nữ Đế yếu hơn Hắc Đế, vậy hắn tin rằng có thể kéo dài một tiếng.

Thậm chí K chuồn cảm thấy, chuyện mình thắng Nữ Đế là hoàn toàn có khả năng.

Thời gian nhanh chóng đến gần tám giờ tối.

Tiêu Phàm ngồi bên cạnh Tô Ấu Vi, hắn cảm thấy rất hứng thú với chuyện tấn công và phòng thủ của hacker.

"K chuồn của Liên minh Poker?"

Tô Ấu Vi nói thầm, nàng thấy tin nhắn diễn đàn của Liên minh Thần Chi.

"Ấu Vi, K chuồn này lợi hại lắm sao?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tô Ấu Vi nói:

"Ban đầu thực lực của hắn và ta cũng ngang ngửa nhau, nhưng tuổi tác của hắn lớn hơn ta rất nhiều, khi trước Liên minh Poker từng mời ta trở thành A chuồn."

"Ta không đồng ý, chắc là K chuồn muốn trở thành A chuồn đây mà."

Chương 311: Cạm Bẫy

Tiêu Phàm nói:

"Một danh hiệu thôi mà quan trọng với hắn đến vậy sao?"

Tô Ấu Vi lắc đầu:

"Học trưởng, đây không chỉ là một danh hiệu thôi."

"Thành viên nòng cốt của Liên minh Poker có lương theo năm, trước đó mức lương một năm mà Liên minh Poker cho ta là một trăm triệu đô la, K chuồn nhiều lắm cũng chỉ năm chục triệu thôi."

Tiêu Phàm âm thầm tặc lưỡi, không ngờ Liên minh Poker lại đưa ra mức lương hàng năm cao như thế.

Nhưng lấy năng lực của Tô Ấu Vi, nếu nàng thật sự gia nhập Liên minh Poker thì chắc chắn lợi nhuận mang về hàng năm cho Liên minh Poker sẽ không dưới một trăm triệu đô la.

"Học trưởng, ta bắt đầu đây."

"Lấy thực lực bây giờ của ta, chắc giải quyết K chuồn không cần dùng tới mười phút đâu."

Tô Ấu Vi tự tin nói.

Lúc trước nàng thật sự tự mình đánh bại Hắc Đế, hơn nữa sau khi đánh bại Hắc Đế thì kỹ thuật hacker của nàng còn tăng lên rõ ràng.

"Hắn hống hách quá, tìm ra IP thật của hắn để thân phận của hắn được sáng tỏ đi."

Tiêu Phàm cười ha hả nói.

Tô Ấu Vi gật đầu:

"Ta cũng định như vậy, có lẽ vài người nước ngoài từng đánh bại Hắc Đế cho rằng ta và Hắc Đế cố tình diễn trò."

"Đây xem như là lần đầu tiên thật sự chiến đấu từ sau khi thực lực của ta tăng lên."

Thời gian dần dần tới gần tám giờ, Tô Ấu Vi đã chuẩn bị kỹ càng.

"Nữ Đế, ngươi tới rồi à."

"Lần theo dấu vết mà ta để lại, để ta xem ngươi có giỏi đến thế hay không."

K chuồn cố ý nhắn lại trong Liên minh Thần Chi.

Sau khi hắn nhắn lại thì nhanh chóng rời đi, chỉ để lại dấu vết rất nhỏ trên internet, nếu là hacker thực lực hơi yếu thì hoàn toàn không thể nàng lần theo dấu vết của hắn.

"Hừ!"

Tô Ấu Vi hừ nhẹ một tiếng, tay nàng di chuyển để gõ trên bàn phím với tốc độ cực nhanh.

Tinh thần lực mạnh mẽ thì năng lực khống chế thân thể cũng càng mạnh, tốc độ tư duy của nàng nhanh nên không để lỡ bất cứ tiếp xúc nào, hiệu quả vô cùng đáng sợ.

Tiêu Phàm chỉ thấy lượng lớn mật mã không ngừng mà hiện lên màn hình laptop, hắn cũng là học bá, nhưng bây giờ nhìn những mật mã chi chít này cứ như đang xem sách trời.

"E là ta không có năng khiếu quá cao ở phương diện này rồi."

Tiêu Phàm âm thầm lắc đầu, nhìn những mật mã lộn xộn kia khiến hắn thấy đau đầu quá.

"Sao có thể nhanh đến vậy?"

K chuồn kinh hãi.

Hắn vừa trốn đi, vừa thiết lập cạm bẫy.

Trốn đi thì dễ hơn truy kích rất nhiều, K chuồn vốn tự tin tới tám mươi phần trăm rằng chắc chắn Tô Ấu Vi sẽ không đuổi kịp, kéo dài thời gian một chút sau đó hắn sẽ phát động phản kích.

Nhưng giờ K chuồn phát hiện cạm bẫy mình bố trí đều bị đánh phá nhanh chóng.

Tô Ấu Vi cũng không bị hắn lừa, luôn đánh về phía hắn rất chính xác.

"Không ổn, không ổn!"

Bốn năm phút trôi qua, sắc mặt K chuồn trở nên rất khó coi.

Tô Ấu Vi đã đuổi theo rất gần rồi, nếu như không có ai giúp thì hắn sẽ bị tìm ra nhanh thôi.

"A bích, A cơ, cứu mạng."

K chuồn bất chấp chuyện mất mặt, hắn vội vàng cầu cứu A bích và A cơ họ.

A bích họ lặng lẽ chú ý chiến cuộc.

"A bích, ta cảm thấy thực lực của Nữ Đế không thua gì ta, có lẽ là gần bằng ngươi. Nữ Đế không trút được cơn giận này thì không chừng nàng sẽ tới kiếm chuyện với chúng ta đấy."

A cơ lén nhắn tin nói với A bích.

"Ý ngươi là từ bỏ hắn?"

"Từ bỏ hắn cũng xem như chúng ta cho Nữ Đế một câu trả lời, nhưng sau khi từ bỏ hắn, chúng ta vẫn phải đấu cứng chọi cứng với Nữ Đế một phen."

"Ừ."

A bích ngẫm nghĩ một lúc thì đồng ý với ý kiến của A cơ, tự K chuồn quyết định chọc giận Nữ Đế, hắn cũng thấy hơi khó chịu với K chuồn.

"A bích, người của các ngươi đâu?"

"Đệt cụ mấy người, nếu các ngươi không giúp thì lão tử sẽ bị nàng tìm thấy mất."

K chuồn hét lớn, trong lòng hắn đã có linh cảm chẳng lành rồi.

Có lẽ A bích họ đã từ bỏ hắn.

"Đáng chết, đáng chết."

Lại năm phút trôi qua, sắc mặt K chuồn tái nhợt, hắn nhanh chóng tắt máy tiêu hủy tất cả số liệu, cầm giỏ đã chuẩn bị sẵn từ trước rồi nhanh chóng bỏ trốn.

Nhưng xe còn chưa ra khỏi tiểu khu thì đã có hai chiếc xe cảnh sát chặn trước mặt hắn rồi.

Thật ra bốn năm phút trước Tô Ấu Vi đã tìm thấy hắn rồi, hơn nữa còn báo địa chỉ của hắn cho Phượng Hoàng biết, để cảnh sát ở khoảng cách gần nhất lập tức hành động.

Trên máy tính của Tô Ấu Vi xuất hiện đoạn video theo dõi.

"Đây chính là K chuồn? Không ngờ hắn lại là người nước H."

Tiêu Phàm hơi kinh ngạc nói.

Tô Ấu Vi gật đầu:

"Hắn đúng là K chuồn, hắn làm rất nhiều chuyện ác trên mạng internet."

"Học trưởng, chắc chắn tiếp theo A bích họ sẽ có hành động, thực lực của A bích họ mạnh hơn nhiều, có lẽ ta phải đấu với họ trong thời gian rất lâu."

Tiêu Phàm gật đầu:

"Vậy ta đi tu luyện đây, tự ngươi cẩn thận một chút."

"Ừ."

Chương 312: Thế Nào Rồi?

Tiêu Phàm rời đi, quả nhiên chẳng bao lâu sau A bích đã gửi thư khiêu chiến tới.

Hắn và Tô Ấu Vi đấu một mình với nhau.

Không chỉ riêng nước H mà rất nhiều đại thần hacker ở những quốc gia khác đều nhận được tin tức, họ chú ý chặt chẽ trận đấu này.

"A bích, ngươi cảm thấy khả năng mình giành chiến thắng là bao nhiêu?"

A cơ dò hỏi.

A bích trầm giọng nói:

"Nếu cho Nữ Đế thêm một năm, khả năng ta thua sẽ lớn, nhưng bây giờ thì phần thắng của ta là sáu, bảy chục phần trăm."

"Kinh nghiệm của ta phong phú hơn, hơn nữa ta là đàn ông nên thể lực mạnh hơn."

Đối thủ có năng lực ngang nhau tranh đấu thì thể lực là một nhân tố quan trọng.

"Phượng Hoàng, ngươi cảm thấy Nữ Đế có thể thắng hay không?"

Trong một trụ sở bí mật, ông chủ của Phượng Hoàng hỏi Phượng Hoàng.

Phượng Hoàng ngẫm nghĩ một lúc rồi mới nói:

"Chắc bây giờ Nữ Đế vẫn chưa thắng được hắn đâu, nhưng Nữ Đế tiến bộ thật sự rất nhanh, chắc chắn sang năm Nữ Đế có thể thắng hắn."

"Nữ Đế chỉ mới hai mươi mấy tuổi, nàng vẫn còn mấy chục năm ở thời kỳ đỉnh cao."

"Ông chủ, năm triệu tiền thù lao mà ngươi đồng ý cho Nữ Đế, nhớ tranh thủ đưa cho nàng đấy."

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, đúng là thực lực của A bích mạnh hơn K chuồn rất nhiều, Tô Ấu Vi dần dần quyết chiến với hắn ba, bốn tiếng.

Ban đầu Tô Ấu Vi hơi lép vế, nhưng từ từ Tô Ấu Vi đã đánh ngang

tay, đến giai đoạn sau thì Tô Ấu Vi đã dần áp đảo.

"Sao có thể như thế được?"

Trên trán A bích toát mồ hôi như mưa.

Gõ bàn phiếm với cường độ cao trong vòng ba, bốn tiếng liên tục, hắn cảm thấy đầu ngón tay của mình sắp chuột rút rồi, tốc độ phản ứng của hắn đã giảm đi rất nhiều.

Nhưng dường như Tô Ấu Vi bên kia vẫn còn giữ trạng thái tốt nhất.

Làm sao A bích biết được, Tô Ấu Vi có dị năng Bất Tử Chi Thân chứ, thứ nàng mạnh nhất chính là năng lực khôi phục, dù có chiến đấu hai ngày liên tục thì nàng vẫn có thể giữ được trạng thái tốt nhất.

Đấu tiếp nửa tiếng, thế bất lợi cho A bích càng hiện ra rõ ràng.

"Nữ Đế, hôm nay tới đây thôi."

"Khuyên rồi, buồn ngủ quá."

A bích để lại hai câu nói rồi nhanh chóng rút khỏi trận đấu, với thực lực của hắn thì chuyện thoát khỏi trận đấu là vô cùng dễ dàng, Tô Ấu Vi cũng không phí sức đuổi theo nữa.

"A bích, thế nào rồi?"

A cơ nhanh chóng hỏi.

Trình độ của A bích và Tô Ấu Vi cao siêu nên chuyện A bích lép vế cũng không hiện ra quá rõ ràng, lấy trình độ của A cơ thì khó phán đoán được.

"Để người của chúng ta rút khỏi nước H đi, đừng trêu vào nàng nữa."

A bích im lặng một lúc rồi nói tiếp:

"Cố gắng nghĩ cách tìm được nàng từ thực tế, sợ là chúng ta khó

mà đánh bại được nàng trên internet."

Hắn không nói thẳng nhưng A cơ nghe hắn nói như thế thì đã biết kết quả.

Trong lòng A cơ vô cùng ngạc nhiên.

Thực lực của Nữ Đế vượt qua A bích, chắc chắn chuyện này sẽ nhấc lên một cơn sóng khổng lồ trên internet.

…

"Ngươi muốn đấu thì đấu muốn chạy thì chạy à? E là không có chuyện tốt như vậy đâu."

Tô Ấu Vi hừ khẽ.

Át Bích lựa chọn rút lui, nhưng nàng cũng không có ý định lập tức dừng tay.

Trước kia Tô Ấu Vi từng phát hiện trang web mà thành viên Liên minh Poker dùng để liên lạc ngầm, nhưng lần trước nàng không động tới, hôm nay lại nhanh chóng xâm nhập một trong số đó.

Địa chỉ trang web này dùng để liên lạc mười mấy thành viên của Liên minh Poker, một trong số đó là thành viên chính thức, còn lại đều là thành viên ngoài biên chế.

Họ phụ trách hành động trên internet của một quốc gia nhỏ tại châu u.

Chớ nhìn họ không nhiều người cho lắm, tính mọi phương diện mỗi năm có thể kiếm lời hơn ba mươi triệu USD.

"4 Cơ."

Tô Ấu Vi thì thầm, nhanh chóng xác định được thân phận của thành viên chính thức kia.

Danh hiệu của hắn trong Liên minh Poker là 4 Cơ.

Lúc này, 4 Cơ đang thảo luận trận đấu đêm nay với ba thành viên

chính thức còn lại trong Liên minh Poker, suy đoán xem Tô Ấu Vi thắng hay Át Bích thắng.

Tô Ấu Vi tốn nửa tiếng, lặng yên không tiếng động biết rõ thân phận của ba thành viên chính thức còn lại.

Địa vị của họ trong Liên minh Poker cũng không cao lắm, nhưng có thể lên làm thành viên chính thức thì trình độ đã rất đáng gờm.

Tô Ấu Vi không lập tức vạch trần họ, tiếp tục hành động.

Tối nay Poker Liên minh thành viên chính thức cơ bản đều đang online, là tìm kiếm họ thời điểm tốt.

Hai, ba tiếng trôi qua trong vô thức, Tô Ấu Vi đã biết rõ thân phận mười mấy thành viên Liên minh Poker.

"Ông chủ, ta không chịu được nữa, đêm nay không có trò hay để xem rồi. Ta tan làm đây."

Phượng Hoàng ngáp dài.

"Tinh!"

Đúng lúc này, nàng ta nhận được tin tức từ nhóm chat Liên minh Thần Linh.

Phượng Hoàng vội vàng mở ra kiểm tra.

Tô Ấu Vi nhắn tin tới.

Trong mười mấy thành viên chính thức của Liên minh Poker mà Tô Ấu Vi xác định được thì có ba người nước Hoa, nàng báo thân phận họ cho Phượng Hoàng.

Chương 313: Coi Trọng

"Nữ Đế, ngươi kết thúc trận đấu với Át Bích xong vẫn luôn bận rộn cái này à? Ai trong hai người thắng vậy."

Phượng Hoàng hưng phấn đánh chữ hỏi dò, cơn buồn ngủ thoáng

cái bay biến.

"Át Bích chủ động lựa chọn rút lui. Giúp ta tìm một trăm cô nhi viện, quyên tặng năm triệu các ngươi cược với nhau."

Tô Ấu Vi nói xong, thoát khỏi Liên minh Thần Linh.

"Sếp ơi, đến đây xem này."

Phượng Hoàng vội vàng gọi ông chủ tới.

Chưa đầy nửa tiếng sau, ba người bị Tô Ấu Vi bóc trần đều sa lưới.

"Thật độc."

Át Bích đương nhiên cũng nhận được tin tức, mặt mày sa sầm.

Hắn không cách nào xác định đến cùng thì Tô Ấu Vi biết rõ thân phận của bao nhiêu người trong Liên minh Poker của họ, việc này đương nhiên sẽ khiến lòng người của toàn Liên minh Poker rối loạn.

"Át Bích, làm sao bây giờ?"

Át Cơ dò hỏi.

Át Bích cân nhắc thật lâu mới đáp:

"Làm theo kế hoạch ban đầu, rút lực lượng cảu ta khỏi nước Hoa đi. Hiện tại nơi đó là địa bàn của Nữ Đế. Chúng ta còn chưa hành động, Nữ Đế chắc cũng không làm bậy đâu."

...

Sáng hôm sau, Tiêu Phàm vừa ra khỏi phòng đã ngửi được mùi thơm.

"Mũi học trưởng linh thật đấy, ta đang định gọi ngươi ăn sáng."

Tiêu Phàm vào nhà ăn, Tô Ấu Vi cười hì hì nói.

"Ấu Vi, tối qua ngươi không ngủ được mấy đúng không? Còn nấu

ăn sáng làm gì."

Tô Ấu Vi dịu dàng nói:

"Học trưởng biết năng lực của ta đấy, dù hai, ba ngày không ngủ cũng không có vấn đề gì. Học trưởng mau đi rửa mặt đi."

"Ngươi và Át Bích ai thắng?"

Tiêu Phàm tò mò dò hỏi.

"Ta thắng nhỉnh hơn một chút, Liên minh Poker chắc sẽ thành thật hơn nhiều."

"Bà xã đại nhân uy vũ."

Tiêu Phàm thán phục nói.

Trình độ của Át Bích nằm trong top 3 thế giới, vậy mà Tô Ấu Vi có thể thắng hắn, nghĩa là ít nhất nàng cũng đứng thứ hai thế giới, nói không chừng chính là đứng đầu thế giới.

Rất nhanh sau đó, Tiêu Phàm rửa mặt xong xuôi, ngồi vào cạnh bàn ăn.

"Ấu Vi, với trình độ của ngươi ngày hôm nay, chắc hẳn có thể tra ra người nọ là ai trong nhà họ Lục chứ?"

Bữa sáng là mì sợi, Tiêu Phàm vừa ăn vừa hỏi.

Tô Ấu Vi nói:

"Nhà họ Lục rất coi trọng phương diện internet tại gia tộc, gia tộc họ có cao thủ hàng đầu phụ trách an toàn mạng. Ta có thể cưỡng ép xâm phạm, nhưng tạm thời chưa thể lặng lẽ không gây trấn động mà tra xét."

Tiêu Phàm suy tính một hồi:

"Nếu thế, vậy tạm thời để đó đã."

Tô Ấu Vi cưỡng ép xâm phạm thì có khi gia tộc võ đạo kia sẽ biết hắn có quan hệ với Nữ Đế, ngay cả Liên minh Poker cũng biết.

Hơn nữa, dù bây giờ biết được kẻ đứng sau màn, hắn cũng không có năng lực xử lý.

"Học trưởng, chỉ cần có cơ hội tốt, ta nhất định có thể lặng lẽ biết rõ thế lực sau

màn là ai, đến lúc đó chúng ta có thể từ bóng tối đối phó họ."

Tô Ấu Vi nói.

"Ừ."

Tiêu Phàm gật đầu.

Đáy mắt hắn lập lòe tỏa sáng, chờ thực lực của hắn đủ mạnh, hắn không cần đối phó với gia tộc đứng sau trong bóng tối, dứt khoát đánh thẳng đến cửa là được.

"Tít…tít!"

Hai người Tiêu Phàm vừa ăn sáng xong, có tiếng còi ô tô vang lên ngoài biệt thự.

Tô Ấu Vi đến cạnh cửa sổ kiểm tra, lại là người của gia tộc William.

"Học trưởng, là người của gia tộc William. Ta đi đuổi họ rời đi."

Tô Ấu Vi tiến tới nói thầm bên tai Tiêu Phàm, biệt thự cách âm tốt, âm thanh nhỏ như vậy thì người ngoài biệt thự không thể nghe được.

"Đi đi."

Tiêu Phàm hôn khẽ lên cổ Tô Ấu Vi.

Tô Ấu Vi nhanh chóng đến bên ngoài, thấy mấy người Isaac thì cau mày.

"Các ngươi lại tới làm gì, học trưởng không định bán nhà kho."

Tô Ấu Vi không vui.

Isaac nói:

"Tô Ấu Vi cô nương, trước đó ta ra giá hai trăm triệu đô la Mỹ, hôm nay gia tộc William chúng ta sẵn sàng trả giá ba trăm triệu đô."

Tô Ấu Vi lắc đầu.

"Mời các ngươi về cho, học trưởng tuyệt đối không bán nhà kho."

"Bốn trăm triệu, gia tộc William chúng ta ra bốn trăm triệu."

Isaac nói.

Đúng lúc này, lại có một chiếc xe nhanh chóng đến gần, vừa đỗ lại đã có người vội vàng bước từ trong xe ra:

"Tô Ấu Vi, nhà họ La chúng ta ra năm trăm triệu."

Isaac tái mặt.

Hiện tại còn chưa thể xác định 100% rằng trong kho hàng có linh huyệt, ra giá bốn trăm triệu đô la Mỹ đã là cực hạn, nếu trả cao hơn thì nội bộ gia tộc sẽ không đồng ý.

"Các ngươi ra năm trăm triệu tiền Hoa?"

Lúc này, ông cụ đứng cạnh Isaac chợt hỏi.

"Không sai, nhà họ La chúng ta ra năm trăm triệu. Chào Ấu Vi học muội, ta tên là La Nghĩa, cũng là sinh viên đại học D, học kỳ tới ta lên năm thứ tư."

La Nghĩa mỉm cười nói.

Hắn ta cao mét chín, điển trai sáng lạn, điều kiện bên ngoài đúng là rất khá. Vốn dĩ nhà họ La định chờ đến khi tựu trường sẽ cho hắn ta tiếp xúc với Tô Ấu Vi.

Nếu không thể uy hiếp Tiêu Phàm chiếm được nhà kho, nhà họ La cân nhắc đến việc tiêu tiền. La Nghĩa biết chuyện thì chủ động xin lệnh, chịu trách nhiệm đàm phán lần này.

"Năm trăm triệu tiền Hoa?"

Isaac sửng sốt một chút, sau đó bật cười.

Chương 314: Cảm Thấy Không Cần Thiết

"Ngươi cười cái gì, các ngươi muốn ra giá thì cứ tiếp tục, nếu không thể ra giá cao hơn thì cút mẹ đi."

La Nghĩa thờ ơ nhìn Isaac.

Isaac giễu cợt:

"Thực lực nhà họ La các người không tệ, nhưng nếu bàn về tài lực thì thua gia tộc William của chúng ta không phải một, hai phần thôi đâu. Vừa rồi ta nói bốn trăm triệu là bốn trăm triệu đô la Mỹ, tương đương gần ba tỷ tiền Hoa."

La Nghĩa hít vào một hơi.

Mấy quỷ Tây này điên rồi đấy à?

Còn chưa xác định có phải có linh huyệt không mà đã muốn tiêu nhiều tiền như vậy mua nhà kho rồi.

…

Isaac giễu cợt:

"Ta còn tưởng ngươi ra giá năm trăm triệu USD cơ, dọa ta một trận. Ngươi xác định đứng đây ra giá năm trăm triệu tiền Hoa không phải để pha trò à? Tô Ấu Vi cô nương, có so sánh như vậy thì ngươi cũng thấy gia tộc William chúng ta rất có thành ý rồi đấy. Chỉ cần Tiêu Phàm đồng ý, bốn trăm triệu USD lập tức vào tài khoản."

Mặt La Nghĩa đỏ lên, hắn ta dù sao cũng là đại thiếu gia hào môn, còn sở hữu tu vi cấp Ám Kình, vậy mà lại bị Isaac lăng mạ.

"Tô học muội, nhà kho kia vô cùng quan trọng, tuyệt đối không thể bán cho người ngoại quốc."

La Nghĩa vội nói.

Tô Ấu Vi cau mày:

"Ta sẽ nói lại với học trưởng, nhưng học trưởng cũng sẽ không bán nhà kho. Nếu không còn chuyện gì khác thì mời các ngươi rời đi cho."

Isaac gật đầu:

"Làm phiền Tô Ấu Vi cô nương rồi. Đây là danh thiếp của ta, nếu Tiêu Phàm nguyện ý bán ra nhà kho, xin liên hệ với ta."

Isaac đưa cho Tô Ấu Vi một cái danh thiếp rồi rời đi.

"Tô học muội, ta có thể tiến vào biệt thự ngồi một lát không? Tuy nhà họ La chúng ta không thể ra giá cao như vậy, nhưng chúng ta có thể mang lại ưu đãi tại phương diện khác tốt hơn. Chúng ta có thể ngồi xuống nói cụ thể."

La Nghĩa cười nói.

Hắn ta nhìn chằm chằm Tô Ấu Vi đến gắt gao, Tô Ấu Vi trong ảnh chụp đã rất xinh đẹp rồi, chờ thấy người thật hắn ta mới phát hiện, bên ngoài Tô Ấu Vi càng đẹp, càng có phong thái.

"Ta cảm thấy không cần thiết. Mời các ngươi rời đi cho."

Tô Ấu Vi nói xong dứt khoát xoay người vào nhà, ánh mắt của La Nghĩa mang cho nàng cảm giác khó chịu.

Có lẽ La Nghĩa cảm thấy mình ẩn giấu không tệ, nhưng tinh thần lực của Tô Ấu Vi rất mạnh, nàng có thể cảm nhận rõ ràng dục vọng ẩn giấu sâu trong mắt La Nghĩa.

"Cô em xinh đẹp, ngươi chạy không thoát lòng bàn tay của ta. Phế vật như Tiêu Phàm sao có thể xứng với ngươi."

La Nghĩa nhìn chằm chằm bóng lưng Tô Ấu Vi nghĩ thầm nghĩ.

Theo tình báo mới nhất của nhà họ La, Lục Bách Xuyên cực kỳ cưng chiều Tô Ấu Vi, hơn nữa Lục Bách Xuyên cũng đã giảm bớt

bài xích với võ giả.

Nếu hắn ta trở thành bạn trai của Tô Ấu Vi, nhà họ Lục hoàn toàn có thể chấp nhận, như vậy khả năng lớn là sau này hắn ta sẽ thành gia chủ nhà họ La.

"Tên nhãi này có ý tứ với Ấu Vi à."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Thời điểm đám người Isaac rời khỏi, Tiêu Phàm thả niệm lực tinh thần tra xét qua.

Có một cường giả cấp Hậu Thiên đi cùng Isaac, mà cạnh La Nghĩa thì không có.

"Brừm!"

La Nghĩa nhanh chóng rời đi.

Chưa đi được bao xa, La Nghĩa phát hiện có xe theo dõi.

Hắn âm thầm cau mày, chẳng lẽ là người của nhà họ Lục?

"Két!"

La Nghĩa lái một quãng xa mới ngừng lại, chiếc xe kia dừng ngay cạnh xe của La Nghĩa, chủ xe kéo cửa kính xe xuống.

"Mỹ nữ, sao ngươi lại theo dõi ta?"

La Nghĩa trầm giọng hỏi.

"Ta là Trương Nhân. La thiếu, chúng ta tìm một chỗ trò chuyện đi, ta có tình báo quan trọng muốn nói cho ngươi."

Trương Nhân trả lời.

La Nghĩa khẽ gật đầu, Trương Nhân nói như vậy chắc hẳn không phải là người của nhà họ Lục.

Không lâu sau, Trương Nhân lái xe tới vùng ngoại ô.

La Nghĩa đi theo ra khỏi thành phố.

Nhà họ La là gia tộc võ đạo nhất lưu, La Nghĩa cũng không lo lắng Trương Nhân đối phó hắn ta. Dùng vũ lực đối phó nhà họ La bọn họ sẽ phải gánh hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

"La thiếu, ta là người của nhà họ Trương. Một thời gian trước ta từng có mâu thuẫn với Tiêu Phàm, ta có thù với hắn."

Trương Nhân lên xe La Nghĩa nói chuyện.

La Nghĩa cau mày:

"Hình như nhà họ Trương các ngươi chỉ là gia tộc võ đạo tam lưu."

Trương Nhân thoáng bực bội:

"La thiếu, đúng là nhà họ Trương chỉ là gia tộc võ đạo tam lưu, nhưng bí mật mà ta biết có giá trị không nhỏ."

"Nói đi, bí mật gì?"

La Nghĩa nói.

Trương Nhân đáp:

"La thiếu, không thể nói thẳng bí mật cho ngươi được. Nhà họ La các ngươi là gia tộc võ đạo nhất lưu, ta muốn một phần công pháp cường đại."

Nhà họ Trương chỉ là gia tộc võ đạo tam lưu, công pháp rất bình thường.

"Công pháp cường đại? Yêu cầu của ngươi không thấp."

La Nghĩa hờ hững.

Trương Nhân trả lời:

"La thiếu, bí mật ta nắm giữ tuyệt đối đáng giá."

La Nghĩa gật đầu:

"Ta dùng nhân cách đảm bảo, nếu bí mật ngươi nói đáng giá, nhà họ La sẽ cho ngươi một công pháp mạnh."

Trương Nhân thầm vui sướng trong lòng.

Chương 315: Bí Mật

Nàng ta chờ tại khu vực gần biệt thự của Tiêu Phàm hai, ba ngày nay, chính là chờ một cơ hội như vậy.

"La thiếu, ta tin ngươi. Chỉ cần sau này thực lực nhà họ Trương mạnh hơn, chúng ta nhất định duy nhà họ La như thiên lôi sai đâu đánh đó."

Trương Nhân vội nói.

La Nghĩa khẽ gật đầu:

"Được, mau nói bí mật mà ngươi biết."

Trương Nhân nhìn xung quanh một vòng, gần đó không có người đến gần, cũng không có xe đi ngang qua.

"Ta từng tại nhận thấy linh khí khác thường ở biệt thự của Tiêu Phàm. Linh khí nơi đó cao hơn những nơi khác. Ta định mua căn biệt thự kia lại, nhưng bị Tiêu Phàm từ chối."

Trương Nhân nói.

La Nghĩa thầm giật mình, dưới tình huống bình thường, biệt thự tuyệt đối sẽ không xuất hiện linh khí khác thường.

Chẳng lẽ linh huyệt không phải ở chỗ nhà kho, mà là ở trong biệt thự?

"Ngươi không nói dối chứ?"

La Nghĩa trầm giọng hỏi lại.

Hắn vừa tới biệt thự, cũng không có phát hiện bất cứ dị thường nào.

Trương Nhân vội nói:

"La thiếu, ta nào dám lừa ngươi. Lời này của ta cực kỳ xác thực, cả ba và chú ta đều biết chuyện này. Nhà họ Trương không dám vọng tưởng linh huyệt, dựa vào thực lực nhà họ Trương chúng ta cũng không chiếm giữ được. Nhưng nhà họ La các ngươi đầy đủ khả năng."

La Nghĩa trầm giọng nói:

"Ngươi về dặn ba và chú ngươi ngậm kín miệng, nếu còn để người khác biết được bí mật này thì nhà họ Trương các ngươi sẽ gặp phiền toái. Nếu linh huyệt thật sự ở biệt thự, không cần biết cuối cùng nhà họ La có chiếm được hay không thì đều sẽ cho các ngươi một công pháp tốt."

Trương Nhân vui vẻ nói:

"Cảm ơn La thiếu."

Sau đó xe của La Nghĩa và Trương Nhân tách ra.

La Nghĩa lập tức gọi cho ba mình:

"Ba, không mua được nhà kho, nhưng con biết một tin tức cực kỳ quan trọng."

Đầu kia điện thoại, La Tự Cường lập tức nói:

"Nếu là tin tức cực kỳ quan trọng thì đừng nói qua điện thoại, không an toàn đâu. Ba bố trí trực thăng tới đón con, về nhà rồi nói."

"Ba…ba đích thân qua đây một chuyến đi."

La Nghĩa vội nói.

Cần cường giả lợi hại hơn xác định có phải linh huyệt nằm trong biệt thự thật không.

"Tin tức cực kỳ quan trọng à?"

Tô Ấu Vi lẩm bẩm một mình. Nàng không nghe lén La Nghĩa, nhưng có cài đặt phần mềm giám sát nghe lén La Tự Cường, thành ra lập tức biết được cuộc điện thoại này.

"Là giá cả của Isaac à?"

Tô Ấu Vi thầm nghĩ trong lòng.

Gia tộc William ra giá bốn trăm triệu đô la Mỹ cũng coi như tin tức quan trọng, nhưng Tô Ấu Vi cảm thấy tin này còn không đáng giá bọn họ cẩn trọng như vậy.

Tô Ấu Vi nghĩ một chút, tra xét hành tung của La Nghĩa.

"Ồ..."

Tô Ấu Vi phát hiện dị thường.

La Nghĩa lái xe đến ngoại ô rồi lại quay về trong thành phố. Thế này là sao?

Tô Ấu Vi tra bản đồ, nơi La Nghĩa dừng xe rất trống trải.

Tô Ấu Vi lập tức điều tra giám sát.

Từ camera theo dõi, nàng phát hiện có xe rời đi cùng La Nghĩa.

Xe Trương Nhân lái không phải chính chủ, nhưng với năng lực của Tô Ấu Vi thì chẳng tốn bao lâu đã phong tỏa chuẩn thân phận Trương Nhân.

Chính Tô Ấu Vi cũng biết người của nhà họ Trương từng tới biệt thự gây sự.

"Cốc cốc."

Tô Ấu Vi gõ cửa phòng Tiêu Phàm, Tiêu Phàm đang tu luyện.

"Ấu Vi, ta đang tu luyện không tiện dừng lại. Ngươi có chuyện gì cứ nói."

Giọng Tiêu Phàm vang lên trong đầu Tô Ấu Vi.

Tô Ấu Vi nói:

"Học trưởng, Trương Nhân gặp La Nghĩa rồi La Nghĩa gọi điện thoại cho La Tự Cường, nói có chuyện cực kỳ quan trọng muốn nói."

Tiêu Phàm hơi nheo mắt lại, không ngờ nhà họ Trương còn chưa tuyệt vọng.

"Mười phần có chín là Trương Nhân tiết lộ chuyện linh khí nơi này khác thường cho La Nghĩa."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Để nhà họ La biết tin tức này, nhà họ La chắc chắn sẽ dính lên như keo 502.

…

"Giết La Nghĩa chăng?"

Trong đầu Tiêu Phàm dâng lên ý nghĩ này rồi tự mình bị dọa giật mình.

"Sao lại nghĩ đến giết người không biết?"

Tiêu Phàm vội cảnh tỉnh bản thân một phen.

Trùm buôn lậu thuốc phiện như Sangway hoặc sát thủ muốn tới giết hắn thì hắn dứt khoát giết ngược lại họ không chút do dự thì không sao. Nhưng La Nghĩa, Trương Nhân thì không đến mức.

Vừa có mâu thuẫn với người khác đã giết người thì khác gì kẻ chủ mưu đứng sau màn đâu?

"Sở hữu vũ khí sắc bén dễ nổi tâm tư giết người. Thực lực càng mạnh cũng như thế, ta phải chú ý cái này mới được."

Tiêu Phàm âm thầm cảnh cáo chính mình.

Hiện tại hắn và nhà họ La chỉ tính là có chút mâu thuẫn, có thể thông qua nhiều loại phương pháp để giải quyết mâu thuẫn.

Nhưng nếu hắn giết người, mâu thuẫn lập tức biến thành nợ máu.

Sau khi kết thúc một đại chu thiên, Tiêu Phàm ra khỏi phòng.

"Học trưởng, hiện tại La Tự Cường đang trên đường tới đây, chắc hẳn chiều nay sẽ tới nơi."

Tô Ấu Vi hơi lo lắng.

Tiêu Phàm cười khẽ:

"Đừng sốt ruột. La Tự Cường chỉ có tu vi Hậu Thiên, nếu không vào phòng ngủ chính thì không phát hiện được bất cứ thứ gì."

Tô Ấu Vi nói:

"Trương Nhân nhận thấy linh khí dị thường ở nơi này trước họ, mà hôm nay mọi thứ lại như thường, ngược lại thành điểm đáng nghi mạnh."

"Cũng đúng."

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

Hắn có thể để linh khí trong biệt thự tăng lên hơn những nơi khác một chút, nhưng làm vậy càng khiến người nhà họ La nghi ngờ. Rõ ràng lúc La Nghĩa tới thì không phát hiện cái gì.

Tô Ấu Vi tiếp tục nói:

"Một khi nhà họ La hoài nghi, sẽ có cường giả lợi hại hơn tới theo dõi sát sao, rất có thể phát hiện học trưởng ở trong biệt thự."

Tiêu Phàm đi tới đi lui.

Đây cũng là cái vấn đề.

Chương 316: Theo Dõi

Nếu nhà họ La theo dõi lâu dài sẽ ảnh hưởng rất lớn tới hắn.

Không ở đây tu luyện thì dị năng không gian của hắn tăng tiến chậm gấp mấy chục lần.

Nếu chỉ tăng cấp võ đạo mà thôi, thì dù tăng lên tới Hậu Thiên cũng sẽ không có được chiến lực ngang với cấp Tiên Thiên, không thể đối phó địch nhân.

"Học trưởng, ta có thể dùng internet tìm vài chuyện xấu của nhà họ La, có cần ta dùng thứ đó uy hiếp La Tự Cường lui bước không?"

Tô Ấu Vi hỏi.

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Làm vậy khác nào nói thẳng với họ rằng bên này có vấn đề. Sẽ có càng nhiều cường giả nhà họ La để mắt tới căn biệt thự này. Thế này đi… Trước khi La Tự Cường đến thì ta sẽ rời đi, ngươi cứ để hắn vào biệt thự, nhưng tuyệt đối đừng để hắn vào phòng ngủ chính."

Nếu La Tự Cường đích thân tới trong biệt thự kiểm tra thì lòng nghi ngờ sẽ giảm đi rất nhiều, chưa chắc nhà họ La sẽ cho người theo dõi bên này.

"Được."

Tô Ấu Vi gật đầu.

Thời gian thoáng cái tới buổi chiều, La Tự Cường ngụy trang một phen, ngồi máy bay đến thành phố Z rồi gọi xe đến huyện Lôi Sơn, hắn không muốn khiến các gia tộc còn lại chú ý.

"Ba."

Không lâu sau, La Tự Cường gặp La Nghĩa.

"Bí mật quan trọng gì?"

La Tự Cường nói thẳng.

Chỉ vì muốn nghe bí mật La Nghĩa nói mà hắn phải tốn mấy tiếng

đồng hồ chạy tới.

La Nghĩa nhanh chóng thuật lại câu chuyện.

Cũng nhắc đến việc Isaac muốn dùng bốn trăm triệu USD mua nhà kho.

"Ba, có hai điểm đáng ngờ. Đầu tiên, trước kia linh khí cao hơn bình thường, hôm nay lại không có gì nổi bật; Thứ hai, thời gian Tiêu Phàm ở lại bên này khá nhiều."

La Nghĩa phân tích.

La Tự Cường suy tính một phen:

"Điểm thứ nhất rất có lý, về phần điểm thứ hai, nếu linh huyệt ở trong nhà kho thì hắn cũng sẽ làm thế thôi. Chờ đến tối ta lẻn vào kiểm tra một phen, nếu linh huyệt nằm trong biệt thự thật thì ta sẽ phát hiện."

La Nghĩa gật đầu.

Bên trong biệt thự, Tô Ấu Vi âm thầm cau mày. Nàng biết La Tự Cường đã đến nơi, La Tự Cường vào phòng La Nghĩa suốt nửa tiếng còn chưa ra tới.

"Nếu còn kéo dài thì tối mất. Chẳng lẽ La Tự Cường không định công khai đến mà muốn lén lút lẻn vào biệt thự à?"

Tô Ấu Vi thoáng tái mặt.

Nàng lập tức gọi điện thoại cho Tiêu Phàm.

"Lẻn vào trong bóng đêm à? Ấu Vi, ngươi vào phòng ngủ chính ngủ đi, nhớ khóa chặt cửa sổ, khóa trái cửa chính. Lát nữa ta trở lại biệt thự bố trí vài camera mật. Sáng mai ngươi đưa những thứ ghi hình được cho ông ngoại."

Tiêu Phàm suy tư rồi nói.

Hắn không lo lắng cho an toàn của Tô Ấu Vi cho lắm, nàng là cháu gái Lục Bách Xuyên, nếu La Tự Cường dám đối phó nàng thì có kết

cục của nhà họ Cơ làm gương.

"Vâng học trưởng, học trưởng phải cẩn thận đấy."

Trời khuya dần, Tiêu Phàm lặng lẽ quay trở lại trong kho hàng.

Hắn phải tạo ra chút động tĩnh ở bên này, như vậy các thế lực khác sẽ càng tin chắc rằng hắn ở trong kho hàng, lòng nghi ngờ của nhà họ La với biệt thự cũng giảm xuống.

"Ruỳnh ruỳnh!"

Trên trời sấm sét đùng đoàng, mưa to nhanh chóng trút xuống.

"Thời tiết đẹp."

La Tự Cường thầm nghĩ trong lòng, thời tiết như vậy thì càng tiện cho hắn lẻn vào biệt thự.

Không lâu sau, La Tự Cường đã đến biệt thự.

Xung quanh biệt thự có camera, Lục Bách Xuyên sắp xếp người quan sát camera xung quanh biệt thự, có gì khác thường thì bọn hắn sẽ lập tức đến gần.

Mưa to khiến cho hiệu quả máy ghi hình trở nên kém rất nhiều.

La Tự Cường phát lực, chỉ hai, ba tức ngắn ngủi đã vọt tới tầng hai biệt thự cách mặt đất hơn mười mét.

Bảo vệ đang bí mật quan sát theo dõi cũng không phát hiện gì lạ.

Người này không thể giây nào phút nào cũng nhìn chằm chằm màn hình giám sát tỉ mỉ được. Huống chi, trước mặt cũng không chỉ có một màn hình.

"Răng rắc."

Thanh âm rất nhỏ vang lên, La Tự Cường khống chế nội lực mở cửa ban công.

"Phù."

Vào tới bên trong biệt thự, La Tự Cường âm thầm thở dài một hơi.

Năm phút trôi qua, ngoại trừ phòng ngủ chính, La Tự Cường đã dò xét toàn bộ một lần.

Không phát hiện bất cứ gì khác thường.

La Tự Cường lắng nghe tiếng động trong phòng ngủ chính, chỉ có một hơi thở.

"Dù có thủ đoạn gì phong tỏa linh khí thì cũng không có khả năng khóa được linh khí trong phòng ngủ chính nho nhỏ."

La Tự Cường thầm nghĩ trong lòng.

Nghĩ một lát, hắn mau chóng rời đi

Tô Ấu Vi ngủ trong phòng ngủ chính, tiến vào phòng ngủ sẽ dễ kinh động Tô Ấu Vi.

"Ba, sao rồi?"

La Tự Cường vừa về tới, La Nghĩa lập tức dò hỏi.

La Tự Cường lắc đầu:

"Bên trong biệt thự không có bất kỳ dị thường nào, ngoại trừ phòng ngủ chính mà Tô Ấu Vi đang ngủ, những nơi khác ba đều tiến vào tra xét rồi."

La Nghĩa nghi ngờ hỏi:

"Trương Nhân cũng không đến mức nói dối. Vì nói dối trong chuyện như vậy mà đắc tội nhà họ La chúng ta là hoàn toàn không cần thiết. Ba, hay là linh huyệt nằm ngay trong phòng ngủ chính?"

Chương 317: An Toàn

La Tự Cường cau mày nói:

"Không thể bảo đảm hoàn toàn không có khả năng như vậy, nhưng

muốn khống chế linh huyệt tản mát ra linh khí tại địa phương nhỏ như vậy thì khó khăn vô cùng. Chờ khi nào Tô Ấu Vi rời khỏi biệt thự thì ba lại tiến vào phòng ngủ chính xem thử."

La Nghĩa gật đầu.

Thoáng cái đã tới sáng hôm sau.

Tiêu Phàm còn tại trong kho hàng, Tô Ấu Vi tra xét video mà camera lỗ kim quay được.

"Reng reng."

Tô Ấu Vi gọi điện thoại cho Lục Bách Xuyên.

"Ấu Vi, đừng gọi điện thoại, gọi video được không. Ông ngoại muốn nhìn ngươi một chút."

Lục Bách Xuyên cười sang sảng, hắn đang nằm trong viện dưỡng lão, mấy ngày trước sức khỏe có vấn đề, hôm nay đã khỏe hơn nhiều.

"Ông ngoại, tối hôm qua có trộm lẻn vào biệt thự, cháu sợ quá."

Tô Ấu Vi nói.

Bên kia đầu điện thoại, nụ cười trên mặt Lục Bách Xuyên lập tức tắt ngấm.

"Ấu Vi chắc không?"

Lục Bách Xuyên trầm giọng hỏi.

Tô Ấu Vi nói:

"Cháu chắc. Vì an toàn, cháu lắp camera mini trong biệt thự. Cháu gửi video sang cho ông."

Tô Ấu Vi cúp điện thoại, chuyển video cho Lục Bách Xuyên.

…

Lục Bách Xuyên nhanh chóng mở đoạn băng ghi hình, trong video

xuất hiện một người đàn ông mặc đồ đen.

Đối phương còn đội trùm đầu màu đen, đeo găng tay đen, cả người chỉ lộ ra mỗi tròng mắt.

"Khốn nạn, khốn nạn!"

Lục Bách Xuyên cực kỳ phẫn nộ.

Lại có người dám lén lút lẻn vào nhà của cháu gái ngoại của hắn, nếu đối phương làm hại Tô Ấu Vi, có khả năng Tô Ấu Vi đã chết rồi.

Con gái từng gặp chuyện không hay, Lục Bách Xuyên tuyệt đối không cho phép Tô Ấu Vi lại gặp phải chuyện gì.

"Reng reng!"

Lục Bách Xuyên gọi điện thoại cho người phụ trách bảo an chỗ Tô Ấu Vi.

"Lữ Thắng Quân, các ngươi làm bảo an kiểu gì đấy hả? Đêm qua có người lẻn vào biệt thự mà cũng không biết. Các ngươi làm được thì làm, không làm được về nhà trồng khoai đi!"

Điện thoại vừa kết nối, Lục Bách Xuyên đã mắng liên thanh, không khách khí chút nào.

Bên đầu kia điện thoại, mặt Lữ Thắng Quân tái mét, tối hôm qua có người chạy

vào ư?

"Lục lão, ta tra ngay đây."

Lữ Thắng Quân vội nói.

"Ta gửi cho ngươi hai đoạn video."

Lục Bách Xuyên nói xong cúp máy, chuyển video sang cho Lữ Thắng Quân.

Lữ Thắng Quân xem xong thì mặt tối sầm, có người lẻn vào biệt

thự ngay dưới mí mắt bọn họ, chẳng trách Lục Bách Xuyên tức giận như vậy.

"Lập tức tra camera giám sát tối hôm qua. Đêm qua có người lẻn vào biệt thự, thời gian khoảng một giờ sáng."

Lữ Thắng Quân mau chóng ra lệnh.

Có thời gian cụ thể, mấy người Lữ Thắng Quân không tốn bao lâu đã phát hiện ra vấn đề từ camera theo dõi tối qua, có bóng người cực nhanh tiến vào biệt thự.

"Đội trưởng, tốc độ tên này nhanh thật. Mới hai, ba giây đã từ bên ngoài vọt lên tầng hai biệt thự. Dựa theo tốc độ này, chắc hẳn là cao thủ cấp Hậu Thiên."

Hoa Hồng phân tích, cả tiểu đội bọn hắn chỉ có nàng là võ giả.

"Đội trưởng, là ta không làm tròn bổn phận."

Đội viên phụ trách video theo dõi cúi gục đầu.

Lữ Thắng Quân hít sâu một hơi:

"Đối phương vọt vào nhanh như vậy, mà tối qua còn mưa, video không rõ ràng, ngươi không phát hiện cũng bình thường. Lục lão trách tội xuống thì để ta gánh trách nhiệm, nhưng chúng ta nhất định phải tìm ra người. Thiên Nhãn, tìm kiếm trong camera theo dõi xung quanh, xem có phát hiện được gì không."

Thiên Nhãn gật đầu.

Lữ Thắng Quân gọi điện thoại lại cho Lục Bách Xuyên:

"Lục lão, chúng ta phát hiện điểm khả nghi trong băng theo dõi, đối phương chỉ tốn hai, ba giây đã di chuyển 40, 50 mét. Hơn nữa còn không phải di chuyển trên đất bằng. Chúng ta đánh giá đối phương hẳn là cao thủ cấp Hậu Thiên."

Sau khi cúp điện thoại, Lục Bách Xuyên suy nghĩ một lát, gọi cho Khương Vạn Trần.

"Khương Vạn Trần, kho số liệu của các ngươi có hồ sơ của toàn bộ cao thủ cấp Hậu Thiên trong nước chứ hả?"

Khương Vạn Trần hơi nghi hoặc, sáng sớm này ra ai chọc Lục lão thế?

Nghe giọng Lục Bách Xuyên thì hình như cơn tức không nhỏ.

"Lục lão, chúng ta có. Chúng ta tiến hành lập hồ sơ của tất cả võ giả lợi hại."

Lục Bách Xuyên trầm giọng nói:

"Ta chuyển cho ngươi hai đoạn băng ghi hình, ngươi tiến hành so sánh với dáng đi của những kẻ cấp Hậu Thiên trong kho số liệu, nhanh chóng cho ta câu trả lời."

Sau đó, hắn nhanh chóng chuyển video cho Khương Vạn Trần.

Khương Vạn Trần xem video xong thì tái mặt. Lại có người lẻn vào biệt thự của Tiêu Phàm, hay là đối phương đã phát hiện linh huyệt trong biệt thự?

Tư liệu võ giả trong kho số liệu của Cục An toàn số 9 rất cặn kẽ, vân tay, ADN, mống mắt, dáng đi vân vân...đều thu thập đầy đủ.

"Cục trưởng, đã có kết quả. Bởi vì góc độ của video không thể đưa ra khẳng định trăm phần trăm, nhưng theo kết quả máy tính phân tích, 73% khả năng là La Tự Cường nhà họ La."

Cấp dưới nhanh chóng có báo cáo.

Đáy mắt Khương Vạn Trần lập lòe, con số 73% đã rất cao rồi.

Thông qua một vài thủ đoạn khác, Khương Vạn Trần nhanh chóng tra được hôm qua La Nghĩa gọi điện thoại cho La Tự Cường, cùng ngày, La Tự Cường lặng lẽ đến huyện Lôi Sơn.

Chương 318: Cục Trưởng Khương

"Lục lão, đã tra được. Người lẻn vào biệt thự chắc hẳn là La Tự

Cường nhà họ La."

Khương Vạn Trần báo lại kết quả điều tra cho Lục Bách Xuyên.

Lục Bách Xuyên trầm giọng trả lời:

"Cục trưởng Khương, giờ Lục Bách Xuyên này lui xuống rồi, cũng bước nửa chân vào quan tài. Lời ta nói còn có tác dụng gì không?"

"Có, lời của ngài đương nhiên có tác dụng."

Khương Vạn Trần vội đáp.

Lục Bách Xuyên lạnh lùng nói:

"Nếu vậy, hủy bỏ tư cách nhà họ La bên Ma Đô cho ta. Nếu người nhà họ La hỏi tới thì cứ nói thẳng là do ta quyết định."

"Vâng, Lục lão."

Khương Vạn Trần âm thầm lắc đầu, nhà họ La điên rồi đúng không? Lục lão cực khó chơi, thực lực nhà họ Cơ năm đó không hề yếu kém hơn nhà họ La bây giờ.

Tuy Lục Bách Xuyên đã lui xuống, nhưng tính đến hiện tại, tầm ảnh hưởng của hắn không kém năm đó nửa phần.

"Gia chủ La, tư cách hưởng linh huyệt của các ngươi tại Ma Đô bên kia bị thủ tiêu rồi. Lục lão đã quyết định, cụ thể ngươi có thể đi hỏi Lục lão."

Khương Vạn Trần gọi điện thoại cho La Vĩnh Cường.

Nói xong, hắn trực tiếp cúp điện thoại.

La Vĩnh Cường kinh hãi, nếu bị hủy bỏ tư cách với linh huyệt ở Ma Đô sẽ ảnh hưởng cực lớn đến nhà họ La bọn họ, bọn họ sẽ bị mấy nhà còn lại bỏ xa.

"Lão nhị, ngươi đang ở đâu? Đừng xen vào chuyện hai nhà kho của Tiêu Phàm nữa, Lục lão lệnh cho Cục An toàn số 9 hủy bỏ danh ngạch của chúng ta tại Ma Đô rồi."

La Vĩnh Cường gọi cho La Tự Cường.

La Tự Cường hít sâu một hơi, cảm thấy không phải vì chuyện khi trước.

"Đại ca, ta sẽ cố gắng về sớm."

La Tự Cường cúp điện thoại, mặt mày khó coi, rốt cuộc là vấn đề ở chỗ nào?

Rõ ràng tối qua hắn đã cực kỳ cẩn thận.

…

"Này, alo!"

Bên nhà kho, giọng của Tiêu Phàm vang lên.

Trên đỉnh nhà kho có lắp loa phóng thanh, người quanh nhà kho đều nghe được giọng của Tiêu Phàm.

Trên cơ bản, toàn bộ thế lực võ đạo lớn của nước Hoa đều có mặt xung quanh nhà kho, ngay cả thế lực ngoại quốc cũng có người của gia tộc William.

"Nghe Ấu Vi nói có vài người muốn mua nhà kho này của ta. Cũng không biết các ngươi nhìn trúng căn nhà kho tồi tàn này ở điểm nào. Vậy mà có thế lực ra giá bốn trăm triệu đô la mỹ, nhiều tiền không có chỗ tiêu à? Ta quyết định bán đấu giá toàn cầu nhà kho này trước tựu trường, thế lực nào muốn tham gia thì chuẩn bị tiền cho kỹ."

Tiêu Phàm hô đầu hàng, loa phóng thanh khiến những người gần đó đều nghe rõ ràng.

Người của các thế lực lớn nhộn nhịp báo lại tin tức cho cấp trên.

Đoàn người Isaac ở quán rượu cũng nhanh chóng nhận được tin của cấp dưới.

"Đấu giá trước khi tựu trường à? Nhanh tra xem khi nào Tiêu Phàm khai giảng."

Isaac vội nói.

"Thiếu gia, thời gian sinh viên đại học nước Hoa tựu trường là đầu tháng chín, còn khoảng hai mươi ngày nữa."

Ông cụ cạnh Isaac vội nói.

Isaac đi tới đi lui:

"Tiêu Phàm trước kia kiên quyết phản đối, vì sao bây giờ lại nói công khai đấu giá? Sẽ không có trò lừa gì đấy chứ? Tra thử xem có phải xảy ra chuyện gì không."

Bên này, có người của gia tộc võ đạo bên ngoài lớn tiếng nói:

"Tiêu Phàm, ngươi không thể làm như vậy, không được phép tùy tiện đấu giá tài sản của quốc gia."

Tiêu Phàm cười lạnh ra tiếng:

"Đêm hôm qua có người lẻn vào biệt thự của ta, đối phương rất lợi hại, là cường giả gia tộc võ đạo nước mình. Ta không trêu vào nổi nhưng trốn được. Nhà kho là của ta, ta có quyền hạn xử lý tuyệt đối. Đúng rồi, bắt đầu từ ngày mai đến trước buổi đấu giá một ngày, bất kỳ võ giả lợi hại của thế lực nào ở lại huyện Lôi Sơn thì coi như tự động đánh mất tư cách tham dự đấu giá."

Isaac nhanh chóng nhận được tin tức thứ hai, thở phào một hơi:

"Ra là có người lẻn vào biệt thự chọc giận Tiêu Phàm. Sợ là đám quỷ nghèo kia không muốn cho tiền, muốn dùng thủ đoạn uy hiếp đạt được nhà kho."

…

"Đại ca, sao ngươi đích thân tới đây?"

La Tự Cường vừa ra khỏi sân bay đã thấy La Vĩnh Cường, kinh ngạc hỏi.

"Đưa điện thoại di động cho La Huy, theo ta qua đây."

La Vĩnh Cường nói xong thì đi về một chỗ yên tĩnh, La Tự Cường âm thầm cau mày, nhìn phản ứng của đại ca thì sợ là xảy ra chuyện không hay rồi.

"Lão nhị, có phải tối qua ngươi đi tới biệt thự của Tiêu Phàm không?"

La Vĩnh Cường hỏi dò.

La Tự Cường khẽ gật đầu:

"Tiểu Nghĩa được nhà họ Trương tiết lộ tin tức, mấy ngày trước linh khí ở biệt thự của Tiêu Phàm cao hơn những nơi khác. Tối qua ta tới xác nhận lại. Chẳng lẽ Ma Giáo chúng ta bị hủy bỏ tư cách có liên quan đến chuyện này."

La Vĩnh Cường lấy một điếu thuốc ra châm lửa, hung hăng rít một hơi thật mạnh.

"Giờ không phải chỉ có vấn đề ấy thôi đâu."

Mặt La Vĩnh Cường tối sầm, cực kỳ ngưng trọng.

La Tự Cường cũng giật thót:

"Đại ca, còn có chuyện gì nữa?"

La Vĩnh Cường cau mày nói:

"Tiêu Phàm ở trong kho hàng dùng loa phóng thanh hô đầu hàng, nói là có người lẻn vào biệt thự, muốn bán nhà kho đi."

"Quốc gia sẽ không để hắn bán đâu chứ?"

La Tự Cường nghi hoặc.

Chương 319: Tới Nhà

La Vĩnh Cường thở dài một hơi:

"Nếu hắn chỉ là người bình thường, hắn muốn bán thì bị quốc gia

cưỡng ép hạn chế ngay. Nhưng ngươi phải biết, sau lưng hắn còn có nhà họ Lục. Chuyện này lại liên quan đến Tô Ấu Vi nữa chứ. Muốn ngăn cản Tiêu Phàm bán đấu giá nhà kho thì phải làm hắn hả giận. Hiện tại nhà họ La bị nhà họ Lục chèn ép, những người khác sẽ không giúp chúng ta."

Nếu Tiêu Phàm thật sự bán linh huyệt cho thế lực nước ngoài thì gia tộc võ đạo nào cũng tổn thất rất lớn, thời kỳ như vậy bọn họ giúp nhà họ La mới là lạ.

Giúp nhà họ La chẳng những ảnh hưởng lợi ích còn đắc tội nhà họ Lục.

"Nhà họ Lục có có hành động nhằm vào nhà họ La chúng ta ư"

La Tự Cường hỏi.

La Vĩnh Cường lắc đầu:

"Tạm thời thì chưa, nhưng Lục Chí Hằng có gọi điện thoại đến, lời trong lời ngoài đều biểu lộ ý tứ này. Chúng ta phải quay lại huyện Lôi Sơn chuyến nữa, thuyết phục Tô Ấu Vi tha thứ."

La Tự Cường không muốn ra mặt.

"Đại ca, chúng ta đến huyện Lôi Sơn khom lưng cúi đầu với tiểu bối như Tô Ấu Vi, người ngoài nghe được thì chẳng phải nhà họ La chúng ta sẽ trở thành trò cười của mấy gia tộc còn lại à? Ta cảm thấy không thể đi, chúng ta dùng biện pháp khác giải quyết là được."

La Tự Cường cắn răng nói.

La Vĩnh Cường hừ lạnh một tiếng:

"Không phải ngươi định dùng chuyện linh khí trong biệt thự khác thường để uy hiếp mấy người Tiêu Phàm đấy chứ? Ngươi phát hiện trong biệt thự có vấn đề sao?"

La Tự Cường cứng họng lắc đầu.

"Lão nhị, với gia tộc võ đạo chúng ta mà nói, hiện tại linh khí khôi

phục chính là thời đại hoàng kim tới rồi, nhà họ La không thể ngã xuống trước khi thấy ánh rạng đông. Sớm nay muộn gì nhà họ La chúng ta cũng vượt qua nhà họ Lục. Lúc này chịu nhục không tính là gì, sau này chúng ta có nhiều cơ hội hả giận. Hiểu chứ?"

Đáy mắt La Vĩnh Cường lập lòe.

"Hiểu rồi."

La Tự Cường trầm mặc hồi lâu, gật đầu đáp.

"Ngươi hiểu thì tốt, ta đặt vé máy bay rồi, hai mươi phút nữa cất cánh."

Mấy tiếng trôi qua, màn đêm buông xuống, La Tự Cường lại trở về huyện Lôi Sơn.

Xe của bọn hắn chạy thẳng tới biệt thự của Tiêu Phàm.

Đến bên ngoài biệt thự, mấy người La Vĩnh Cường xuống khỏi xe.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, nhưng đám người La Vĩnh Cường đều biết, nhất định có người của các gia tộc võ đạo còn lại đang chú ý tình hình bên này, tin tức sẽ được truyền đi nhanh chóng.

"Kính coong."

La Vĩnh Cường đi tới nhấn chuông cửa.

Nửa phút sau, một bảo an bước ra từ biệt thự, lạnh lùng nói:

"Ông chủ đang ăn cơm, các ngươi chờ ở ngoài đi."

Trong biệt thự, Lục Chí Hằng đang ăn bữa tối với Tô Ấu Vi.

Lục Bách Xuyên không tiện qua đây, chắc chắn phải có người khác của nhà họ Lục tới làm chỗ dựa cho Tô Ấu Vi chỗ rồi.

"Bác cả, thực lực nhà họ La không yếu, lạnh nhạt với bọn hắn như thế có được không?"

Tô Ấu Vi lo lắng hỏi.

Lục Chí Hằng trầm giọng nói:

"Đất nước này không phải nhà họ La dựng lên, bọn họ không có tư cách tùy ý làm bậy, cũng không có cái năng lực ấy."

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mặt mày đám người La Vĩnh Cường ngoài cửa cũng không dễ nhìn, nhưng hôm nay lại không thể quay người bỏ đi.

Đổi thành gia tộc khác, bọn hắn làm như vậy có lẽ sẽ không bị trả thù, nhưng người bọn họ dây vào là Lục Bách Xuyên, Lục Bách Xuyên tuyệt đối sẽ không khách sáo.

Nhà họ Cơ năm đó chính là tấm gương.

"Các ngươi có thể vào rồi."

Bảo an lại ra ngoài nói với mấy người La Vĩnh Cường.

"Phù!"

La Vĩnh Cường thầm thở phào một hơi.

Bọn hắn vội tiến vào biệt thự, Lục Chí Hằng ngồi ở chỗ đó, Tô Ấu Vi cũng ngồi, nhưng cả hai người đều không định mời mấy người La Vĩnh Cường ngồi xuống.

"Tô Ấu Vi cô nương, chuyện tối hôm qua đúng là do nhà họ La chúng ta không

phải. Nhà họ La sẵn sàng đưa ra bồi thường cho chuyện tối ngày hôm qua."

La Vĩnh Cường hít sâu một hơi, mở lời.

Lục Chí Hằng cười lạnh:

"Nhà họ Lục chúng ta thiếu dăm ba đồng bạc của các ngươi chắc? Ba ta nói, La Tự Cường tự chặt đứt hai chân, tự đâm hai mắt."

La Tự Cường rùng mình.

Yêu cầu này cũng quá kinh người!

La Vĩnh Cường nghiến răng, khàn giọng nói:

"Lục lão thật biết đùa."

Lục Chí Hằng lạnh lùng:

"Gia chủ La, ba ta không đùa, hiện tại Ấu Vi là hòn ngọc quý trong tay ba ta, La Tự Cường gan to quá rồi. Nếu gặp loại chuyện như thế mà không nghiêm trị, sau này ai để nhà họ Lục chúng ta vào mắt nữa?"

La Tự Cường tức giận trong lòng, đang định nói gì thì bị La Vĩnh Cường đè vai lại.

"Ấu Vi cô nương, ta cảm thấy chuyện không đến nông nỗi ấy, ngươi nói xem?"

La Vĩnh Cường nhìn về Tô Ấu Vi.

Đồng thời, La Vĩnh Cường truyền âm cho Tô Ấu Vi:

"Tuy rằng thế lực nhà họ Lục mạnh nhưng chiến lực cá nhân không ra gì. Nhà họ La chúng ta là một trong những gia tộc võ đạo nhất lưu của nước Hoa, thực lực mạnh mẽ. Hiện nay Lục lão cũng hơn tám mươi rồi, còn không quá khỏe mạnh nữa."

Tô Ấu Vi xoắn xuýt ra mặt.

Chương 320: Bác Cả Đến

Kỹ thuật hacker của nàng thì khá nhất rồi, nhưng lại không biết nên đối phó với chuyện này như thế nào.

"Bác cả, ta muốn gọi điện thoại cho học trưởng, hỏi ý nghĩ của hắn."

Tô Ấu Vi xoắn xuýt một lát rồi nói vậy.

Lục Chí Hằng gật đầu:

"Được, chuyện này cũng liên quan mật thiết tới Tiêu Phàm, ngươi

hỏi ý nghĩ của hắn một chút cũng tốt, ta cũng muốn nghe hắn nói thế nào."

Tô Ấu Vi gọi video cho Tiêu Phàm, Tiêu Phàm còn đang ở trong kho hàng:

"Ấu Vi, sao vậy, nhớ ta à? Ta lại bế quan một thời gian nữa, nếu như có thể trở thành võ giả thì tốt nhất, nếu không được thì sau này ta sẽ không vương vấn nữa."

Giọng Tiêu Phàm vang dội.

Hai mắt La Tự Cường lấp lóe tia sáng, thì ra Tiêu Phàm nghĩ như vậy.

Như vậy có thể nói thông vì sao Tiêu Phàm lại ở lì trong kho hàng.

"Học trưởng, bác cả của ta đến. Gia chủ La và La Tự Cường cũng đến."

Tô Ấu Vi di chuyển camera điện thoại quét qua ba người Lục Chí Hằng.

Tiêu Phàm cất tiếng cười nhạo:

"Sao hôm nay La nhị gia không đội khăn trùm đầu tối qua? Ta cảm thấy ngươi đeo cái kia rất đẹp."

La Tự Cường:

"..."

Lục Chí Hằng lên tiếng:

"Tiêu Phàm, ý của ông ngoại Ấu Vi là tối qua La Tự Cường tự tiện xông vào biệt thự, cần phải tự cắt hai chân, tự đâm hai mắt, ý ngươi thế nào?"

Tiêu Phàm hít sâu một hơi khí lạnh.

Lục lão gia tử đỉnh chóp.

La Tự Cường dù sao cũng là nhị gia nhà họ La, yêu cầu này siêu

cấp bá đạo.

Tiêu Phàm nói:

"Ta cảm thấy không cần thiết làm như vậy. Ta quen biết một vị cao nhân, cao nhân nói tối nay La nhị gia sẽ đi nhà họ Trương giết người. Gia chủ Trương và những người khác đều chết thảm, sau đó La nhị gia sẽ bị bắn chết."

Lục Chí Hằng chấn động trong lòng, khá lắm, Tiêu Phàm rõ ràng muốn mượn đao giết người.

"La nhị gia, giết người là trọng tội, khuyên ngươi đừng làm chuyện như vậy."

La Tự Cường hơi nheo mắt lại:

"Ta đương nhiên sẽ không làm chuyện như vậy. Đại ca, chúng ta đi thôi."

…

Đám người La Vĩnh Cường lập tức rời đi.

Lục Chí Hằng đưa tay cầm lấy di động của Tô Ấu Vi:

"Tiêu Phàm, ngươi mượn đao giết người đối phó nhà họ Trương có phải hơi quá đáng không?"

Lúc mấy người La Vĩnh Cường còn ở đây, Lục Chí Hằng không nói gì, chờ họ đi rồi thì cảm thấy vẫn nên bàn lại chuyện này với Tiêu Phàm một chút.

Giết người không phải trò đùa.

Đáy mắt Tiêu Phàm lóe tia sáng lạnh:

"Ban đầu mấy người Trương Nhân muốn dùng mười triệu tệ ép ta bán biệt thự, không mua được thì định động võ. Chịu thiệt ở chỗ ta thì gọi ba mình kéo người đến. Sau chuyện đó thì ý bảo Tư Đồ Lễ nhằm vào Ấu Vi, đến hôm nay lại cấu kết với nhà họ La. Bọn hắn đáng chết."

Tính hắn đã tốt lắm rồi, bằng không đã giết chết đám người Trương Nhân từ lâu.

Tô Ấu Vi nói:

"Bác cả, nhà họ Trương thật sự không biết thu liễm. Hơn nữa lần này bọn hắn ác ý cực lớn, bởi vì rất nhiều người chết tại linh huyệt châu u."

"Ừm."

Lục Chí Hằng khẽ gật đầu.

"Tiêu Phàm, chuyện nhằm vào gia tộc võ đạo như vậy thì thôi, quốc gia tương đối buông thả đối với giao tranh giữa các võ giả. Nhưng không thể dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhằm vào người bình thường."

Tiêu Phàm gật đầu.

"Nhà họ Trương mấy lần nhằm vào ta, ta đều không đối phó họ. Chỉ cần không chọc điên ta thì con người ta vẫn rất dễ nói chuyện."

Lục Chí Hằng trả điện thoại di động cho Tô Ấu Vi.

"Các ngươi trò chuyện đi, ta đi trước. Đúng rồi Ấu Vi, có thời gian đi Đế Đô thăm ông ngoại ngươi một lần. Giờ hắn chê con trai cháu trai rồi, chỉ nhớ thương cháu gái Ấu Vi của hắn thôi."

Tô Ấu Vi gật đầu.

Lục Chí Hằng rời khỏi.

Tiêu Phàm chần chừ hỏi:

"Ấu Vi, ngươi có cảm thấy ta nhằm vào nhà họ Trương như vậy rất quá đáng không? Có khả năng họ sẽ chết đấy."

Thực lực đám người Trương Nhân yếu hơn La Tự Cường nhiều lắm, La Tự Cường giết bọn hắn đơn giản như giết gà.

Tô Ấu Vi lắc đầu:

"Chẳng phải nhà họ Trương cũng mượn tay nhà họ La tay đối phó ngươi đấy sao? Bọn hắn muốn ngươi chết, ta còn lâu mới thương hại bọn hắn. Ta điều tra được một số tài liệu của nhà họ Trương, đám người Trương Vạn Hùng chẳng phải thứ tốt lành gì, ta đã muốn bóc trần họ từ lâu."

Tiêu Phàm thở dài một hơi:

"Ngươi có thể nghĩ như vậy thì tốt rồi, ta chỉ sợ ngươi khó có thể tiếp nhận."

"Học trưởng, năng lực tiếp nhận của ta cao hơn ngươi suy đoán nhiều lắm. Ta có xem qua vài thứ trên mạng đen, thế giới này rất tàn khốc."

Tô Ấu Vi nhẹ giọng nói.

Nàng từng xem những thứ mà ngay cả Tiêu Phàm cũng chưa từng gặp.

Có thứ khiến Tô Ấu Vi nhìn mà rợn tóc gáy.

…

Nhà họ Trương cách huyện Lôi Sơn không xa lắm, nửa đêm La Tự Cường đã đến cạnh nhà họ Trương.

Hôm nay, đám người Trương Vạn Hùng đều có mặt tại gia tộc.

Nếu nhà họ La cho họ công pháp, họ có thể lập tức tu luyện ngay.

La Tự Cường âm thầm cau mày.

Hắn giết chết đám người Trương Vạn Hùng thì có khả năng sẽ biến thành tội phạm bị truy nã.

"Ranh con Tiêu Phàm đúng là tàn nhẫn."

Chương 321: Bác Cả 2

La Tự Cường thầm nghĩ trong lòng, đề cao cảnh giác với Tiêu Phàm.

Có vẻ như Tiêu Phàm không bình thường như hắn tưởng.

La Tự Cường không hành động ngay mà chờ đến ba giờ sáng.

Đèn trong nhà họ Trương đã tắt từ lâu, mọi người lâm vào ngủ say.

La Tự Cường tuỳ tiện tiến vào từng căn phòng một, lần lượt điểm tử huyệt của Trương Vạn Hùng và những người khác.

Không phải cứ điểm tử huyệt là sẽ chết, La Tự Cường cần vận dụng nội lực.

Chưa đầy năm phút sau, La Tự Cường rời đi.

Tổng cộng bảy người nhà họ Trương mất mạng, trong đó bao gồm Trương Vạn Hùng, Trương Nhân. Người chết đều là võ giả, La Tự Cường không động vào người bình thường.

Giết võ giả tội nhỏ, giết một người bình thường tương đương với giết mười võ giả.

"E ò…e ò…"

Sáng sớm hôm sau, vài chiếc xe cảnh sát đến nhà họ Trương bên này.

Người chết là võ giả, Cục An toàn số 9 cũng nhanh chóng tham dự.

Không lâu sau đó, đủ loại chứng cứ chỉ về phía La Tự Cường, lệnh truy nã nhanh chóng phát ra.

La Vĩnh Cường thấy lệnh truy nã trên internet thì mặt mày âm trầm.

Treo của nợ này trên mạng khác nào thời khắc vả mặt nhà họ La họ.

"Bác cả, bác nhất định phải giúp ba ta. Nhất định phải tẩy trắng tội

trạng cho ba ta."

La Nghĩa quỳ trước mặt La Vĩnh Cường, nức nở nói.

Hắn không thể ngờ được, dưới một phen thao tác như vậy, bọn hắn chẳng những không vớt được món béo bở gì, ba mình còn trở thành tội phạm truy nã.

"Tiểu Nghĩa, lệnh truy nã của ba ngươi không dễ hủy bỏ như vậy. Rất khó thuyết phục Lục Bách Xuyên, hắn không nói gì thì người ta không dám rút lệnh truy nã. Trừ khi..."

La Vĩnh Cường muốn nói lại thôi.

"Bác cả, trừ khi cái gì?"

La Vĩnh Cường nói:

"Trừ khi ngươi và Tô Ấu Vi ở bên nhau, ngươi có thể thử dùng thủ đoạn bình thường xem có thể theo đuổi được Tô Ấu Vi hay không."

La Nghĩa cau mày.

Tình hình như vậy rồi, sợ là muốn theo đuổi Tô Ấu Vi sẽ khó khăn hơn nhiều.

"Tiểu Nghĩa, trong thời gian ngắn, ba ngươi sẽ không bị người bắt được. Tiêu Phàm chỉ là người bình thường, không ngày nào đó hắn sẽ đột tử đầu đường."

Hai mắt La Nghĩa sáng rực lên.

Hắn cảm thấy nếu Tiêu Phàm chết thì có khả năng mình sẽ theo đuổi được Tô Ấu Vi.

"Tạm thời đừng chọc vào Tiêu Phàm, nhà họ La chúng ta thời gian này phải khiêm nhường."

"Vâng, bác cả."

...

Thoáng cái đã qua mấy ngày, thời gian này huyện Lôi Sơn tương

đối bình tĩnh.

"Grào!"

Trong cơ thể Tiêu Phàm có tiếng rồng ngâm truyền ra.

"Phù!"

Tiêu Phàm thở dài một hơi, nở nụ cười.

Cuối cùng tu vi của hắn đã đạt tới Hóa Kình viên mãn.

Nếu ông nội lại giúp một tay, chỉ cần nửa tháng là hắn có thể đạt cảnh giới Hậu

Thiên.

"Không biết ông nội đã bình phục chưa, hôm nay chính là ngày thứ chín rồi."

Tiêu Phàm tự lẩm bẩm, lần trước Tiêu Hải hẹn với hắn chính là ngày hôm nay.

Tiêu Phàm cầm di động lên xem giờ.

Lúc này đã là 11 giờ đêm, sắp tới thời gian Tiêu Hải hay liên lạc với hắn.

Tiêu Phàm tắm nhanh một cái, ra ngoài chơi game thả lỏng một lát. Thời gian lặng lẽ tới 12 giờ, mặt gương bên cạnh không chút động tĩnh.

Cứ một lát Tiêu Phàm lại nhìn gương một lần, lúc này đã không lòng dạ nào chơi game nữa.

"Chẳng lẽ bên ông nội xảy ra chuyện gì?"

Tiêu Phàm chau mày. Đến mười hai giờ rưỡi, Tiêu Hải vẫn không liên lạc với hắn.

Hai giờ, ba giờ, bốn giờ…

Tiêu Phàm một đêm không ngủ.

Trước kia Tiêu Hải chưa từng nhớ sai ngày, tỷ lệ việc ông nhớ lầm là vôc ùng bé nhỏ. Xảy ra chuyện như vậy thì khả năng là bên Tiêu Hải gặp chuyện rồi.

Tiêu Phàm còn nhớ, lần trước gặp mặt, trông trạng thái Tiêu Hải có vẻ rất kém.

"Học trưởng, ngươi làm sao vậy?"

Tô Ấu Vi dò hỏi.

Trong bữa sáng, trông Tiêu Phàm cứ như thả hồn vía trên mây.

Trước kia Tiêu Phàm chưa từng như vậy bao giờ.

"Không có gì."

Tiêu Phàm lắc đầu.

Tô Ấu Vi lo âu nhìn Tiêu Phàm:

"Ông xã, có chuyện gì thì ngươi có thể nói với ta. Có lẽ ta không giúp được ngươi, nhưng ít nhiều gì cũng có thể làm một người nghe hợp cách."

Tiêu Phàm nhìn Tô Ấu Vi, chuyện của ông nội không tiện lộ ra cho Tô Ấu Vi.

Ông nội hắn tạo phản tại dị giới, còn muốn hắn sau này theo tới làm Hoàng đế.

Nếu Tô Ấu Vi biết rõ những chuyện này thì sao đây?

Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

"Thật sự không có gì. Mấy ngày gần đây không phải rất yên ổn à?"

Tiêu Phàm cười nói.

Hắn phấn chấn tinh thần, dù bên Tiêu Hải xảy ra chuyện hắn cũng không giúp được, phải bảo đảm bản thân tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì. Nếu không thì nhà họ Tiêu họ sẽ không còn nối dõi.

"Reng reng."

Tô Ấu Vi ra ngoài mua thức ăn, Tiêu Phàm nhận được điện thoại của Khổng Húc.

"Lão tam, Linh Giới truyền kỳ tiếp tục chiếu, ngươi biết tổng doanh thu phòng bán vé là bao nhiêu không? Sáu tỷ hai, phá những kỷ lục trước kia, hahaha."

Khổng Húc cười sang sảng.

Chương 322: Bác Cả 3

Tiêu Phàm buồn cười:

"Lão đại, ngươi hưng phấn thế làm gì? Cứ như phi mdo ngươi quay không bằng. Xem ta đây này, bình tĩnh biết bao."

"Xí, ngươi không quan tâm hoạt hình trong nước nhưng ta quan tâm, chúng ta không giống nhau. Lão tam, còn mười ngày nữa là tựu trường rồi, ta và Bàn Tử đều định đến trường trước mấy ngày. Ngươi có đến sớm không?"

Tiêu Phàm bĩu môi:

"Ngươi muốn ta và Ấu Vi tới sớm, sau đó lại nhờ Ấu Vi gọi Lữ Tuyết Yến đến thành phố Z ấy gì. Ta cảm thấy ngươi và Bàn Tử đều có thể bỏ cuộc đi thôi, hình như Lữ Tuyết Yến có hứng thú với nhị ca hơn, hi vọng của hai ngươi mong manh lắm."

Khổng Húc sững sờ:

"Không phải nàng còn nói chuyện với chúng ta nhiều hơn một ít à?"

"Thức tỉnh đi."

…

"Reng reng!"

Tiêu Phàm nói chuyện với Khổng Húc xong không lâu thì Lục Chí Viễn gọi tới.

Tiêu Phàm dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết Lục Chí Viễn gọi tới chắc chắn là vì điện ảnh.

"Sếp Lục, chúc mừng chúc mừng, Linh Giới truyền kỳ kiếm lời lớn. Ta thấy giá cổ phiếu tập đoàn Tinh Hà tăng một lần không ít."

Tiêu Phàm lên tiếng trước.

Bên kia đầu điện thoại, khóe miệng Lục Chí Viễn giật giật. Khá lắm nhóc con, không gọi bác hai lại đi gọi sếp Lục, đây là đem thái độ giải quyết việc chung vào vấn đề làm ăn đúng không.

"Ta còn tưởng ngươi không biết cơ đấy, không ngờ ngươi đều biết cả rồi. Linh Giới truyền kỳ vẫn đang chiếu, fans điện ảnh đều đang hóng Linh Giới truyền kỳ 2 đấy. Ngươi có thể thúc giục một chút không?"

Tiêu Phàm cười ha hả:

"Linh Giới truyền kỳ 2 đã chế tác xong, ta xem qua rồi, so ra thì chất lượng tổng thể mạnh hơn bộ đầu nhiều."

Hô hấp của Lục Chí Viễn cũng trở nên dồn dập không ít.

Bình thường mà nói, một bộ phim không ảnh hưởng gì lớn với cả tập đoàn Tinh Hà, nhưng loại điện ảnh mà doanh thu phòng vé cao tới mấy tỷ như Linh Giới truyền kỳ thì là ngoại lệ.

"Tiêu Phàm, nếu còn có cái gì chất lượng ngang hàng, công ty giải trí Tinh Quang chúng ta dùng một tỷ rưỡi mua trọn."

Tiêu Phàm bĩu môi:

"Sếp Lục nghĩ gì vậy? Tổng doanh thu phòng vé của Linh Giới truyền kỳ 1 đã là sáu tỷ hai rồi. Theo lệ thường thì bên sản xuất có thể chiếm được hai tỷ tư gì đó."

Lục Chí Viễn ho nhẹ một tiếng:

"Cần khấu trừ chi phí tuyên truyền phát hành vân vân, thế nên không nhiều như vậy. Hơn nữa, trực tiếp mua đứt cần gánh chịu nguy cơ mà."

"Thể cơ à? Linh Giới truyền kỳ 1 hot xình xịch, Linh Giới truyền kỳ 2 cần gì quá nhiều chi phí tuyên truyền phát hành nữa? Huống chi, chắc chắn có công ty sẵn sàng gánh riêng khoản chi phí này. Về phần nguy cơ...Ta cảm thấy chẳng có gì nguy hiểm cả."

Tiêu Phàm cũng không định nhượng bộ.

Dù Lục Chí Viễn là bác hai của Tô Ấu Vi chăng nữa, làm ăn là làm ăn.

"Bình thường có thể được hai tỷ tư, cân nhắc đến chỗ tốt bộ điện ảnh này mang lại cho công ty các ngươi. Sếp Lục, các ngươi mua hơn giá này chắc không thành vấn đề đâu nhỉ?"

Lục Chí Viễn:

"..."

Được lắm nhóc con, lần trước hắn còn cảm thấy Tiêu Phàm coi như dễ nói chuyện, cái giá một tỷ tuy khá cao nhưng cân nhắc đến chất lượng điện ảnh thì xem như đáng giá.

Sao bây giờ cảm thấy không khen nổi tên nhóc này như thế nữa nhỉ?

"Ngươi muốn bao nhiêu?"

Lục Chí Viễn hít sâu một hơi.

Tiêu Phàm cười tủm tỉm:

"Sếp Lục, giá tổng cộng là ba tỷ."

"Không thể nào. Ngươi đòi hỏi quá mức."

Lục Chí Viễn vội vàng từ chối.

Tiêu Phàm ung dung nhàn nhã:

"Sếp Lục, có khả năng doanh thu phòng vé của Linh Giới truyền kỳ 2 sẽ càng cao, thậm chí dù chỉ bằng bộ đầu thì các ngươi cũng đã lãi to rồi. Đấy là còn chưa tính mức ảnh hưởng với giá niêm yết cổ phiếu của công ty ngươi. Nếu các ngươi không ra nổi ba tỷ, ta mời các nhà phát hành lớn tới đấu giá là được. Ta tin chắc chắn có công ty khác ra nổi giá này."

Lục Chí Viễn âm thầm trợn trắng mắt.

"Sếp Lục cân nhắc cho kỹ nha, ta không có gia tài khổng lồ như nhà họ Lục các ngươi, nhưng bây giờ có bạn gái rồi, sau này còn phải nuôi bà xã nữa."

Lục Chí Viễn trầm tư. Nghe Tiêu Phàm hét giá thì có vẻ Tiêu Phàm cực có lòng tin với Linh Giới truyền kỳ 2, chắc chắn doanh thu phòng bán vé không thấp được.

"Tiêu Phàm, ta và giám đốc giải trí của Tinh Quang muốn tới xem thành phẩm một chút."

Lục Chí Viễn nói.

Liên quan đến khoản tiền lớn như vậy, một lời của hắn không quyết được. Công ty giải trí Tinh Quang lại không phải của mình hắn.

"Không cần phiền toái như vậy, ta gửi thẳng điện ảnh cho ngươi là được. Ngươi xem xong đồng ý thì thỏa thuận, không đồng ý thì ta tìm công ty khác."

Tiêu Phàm không sợ bên phía Lục Chí Viễn giở trò quỷ.

Lục Bách Xuyên còn cho Tô Ấu Vi 5% cổ phần tập đoàn Tinh Hà rồi, họ không đến mức bày trò ở phương diện này.

"Cũng được."

Lục Chí Viễn đồng ý.

Chạy tới chạy lui xác cũng phiền phức, hơn nữa Tiêu Phàm đến nay còn đang ở trong kho hàng bên kia.

Tiêu Phàm nhanh chóng gửi cho Lục Chí Viễn một tệp nén mấy G.

Cái này cũng không phải bản gốc HD.

Chương 323: Đại Soái Tỉnh Lại

Ba tiếng sau, Lục Chí Viễn và Hoàng Khải xem xong cả bộ phim.

"Tổng giám đốc Lục, chúng ta nhất định phải nhận được bộ phim này. Nhất định! Chất lượng của nó còn cao hơn bộ đầu một phần, doanh thu phòng vé cao hơn là chắc rồi."

Hoàng Khải hưng phấn bừng bừng nói vậy. bộ đầu tiên đã giúp họ kiếm lời lớn.

"Ba tỷ đấy."

Lục Chí Viễn cau mày nói.

"Hả?"

Hoàng Khải ngây ngẩn cả người.

Lục Chí Viễn thuật lại cuộc nói chuyện của mình và Tiêu Phàm cho Hoàng Khải:

"Tiêu Phàm rất kiên quyết, thấp hơn ba tỷ hắn sẽ đi tìm các công ty khác. Nếu các công ty khác cũng không muốn, có khi hắn sẽ tự phát hành."

Hoàng Khải nắm tóc.

Hoàng Khải cảm thấy nếu thấp hơn hai tỷ, thậm chí hai tỷ rưỡi cũng có thể đồng ý luôn không cần cân nhắc. Nhưng ba tỷ thì đúng là hơi cao.

"Giám đốc Hoàng, ngươi cảm thấy liệu sẽ có công ty khác đồng ý cái giá này không?"

Hoàng Khải suy tính một hồi, gật đầu trả lời:

"Kiểu gì cũng sẽ có, chỉ riêng chiếu phim đã không lỗ rồi, chưa kể tới lợi nhuận tiềm ẩn trong đó. Còn có thể giữ gìn mối quan hệ với phòng làm việc hiệu ứng đặc biệt ưu tú này."

Lục Chí Viễn giật mình, hắn không để ý đến chuyện này.

Tuy thứ này do Tiêu Phàm đưa ra, nhưng nếu lần này họ không đồng ý, vậy sau này Tiêu Phàm còn sẽ cho họ quyền ưu tiên lựa chọn sao?

"Tổng giám đốc Lục, chúng ta xem lại một lần được không?"

"Được."

Lục Chí Viễn gật đầu.

Hai người tốn hai tiếng đồng hồ xem lại một lần, sau khi xem lần thứ hai, cả hai người đều có cảm ngộ, phát hiện vài thứ mới.

"Tổng giám đốc Lục, đồng ý đi. Chắc chắn sẽ có người xem đi xem lại bộ điện ảnh này lần hai, lần ba. Doanh thu phòng bán vé không thấp được, dù có lỗ cũng không tính là bao."

Hoàng Khải cắn răng nói.

Lục Chí Viễn gật đầu:

"Nếu ngươi cũng không có ý kiến, vậy chúng ta sẽ mua nó. Để đối thủ cạnh tranh mua được thì chúng ta chỉ có hối hận."

Hoàng Khải trầm giọng nói:

"Tổng giám đốc Lục, ngày mai ta sẽ qua đó ký hợp đồng. Chúng ta nhân lúc bộ đầu chưa hết nóng, tranh thủ thời gian chiếu luôn."

"Được."

…

Dị giới, Tiêu Hải từ hôn mê tỉnh lại.

Ông hôn mê hai ngày hai đêm.

Hôm trước ông gặp phải vài cường giả liên thủ tập kích tại dã ngoại, trong đó có lão tổ tông của Hoàng thất Thần Diễm đế quốc, có quốc sư Bàng Thanh.

Còn có cao thủ của hai quốc gia còn lại.

Trong hai người kia còn có một người cấp Võ Đế viên mãn, một người còn lại cũng đã là Võ Đế đỉnh phong.

Thực lực bốn người Bàng Thanh đều có thể đứng trong bảng xếp hạng mười lăm người đứng đầu Thần Võ đại lục.

Tiêu Hải bị họ tập kích, cửu tử nhất sinh mới trốn thoát về thành Thánh Nguyên.

Sau khi về tới đã lập tức hôn mê.

"Khụ, khục!"

Tiêu Hải ho khan, miệng khụ ra vài tia máu tươi.

"Đại soái tỉnh rồi."

Bên ngoài, có thân tín của Tiêu Hải nhanh chóng tiến vào.

"Đại soái vẫn khỏe chứ?"

"Đại soái sao rồi?"

Mọi người xôn xao hỏi thăm.

Tiêu Hải chống người ngồi dậy, vận công điều chỉnh, khiến vẻ mặt dịu lại đôi phần:

"Ta hôn mê bao lâu?"

"Đại soái, ngài hôn mê hai ngày hai đêm."

Tiêu Hải giật mình, thời gian ông ước định với Tiêu Phàm là ngày hôm qua, chẳng phải đã bỏ lỡ à?

"Đại soái gặp phải chuyện gì vậy? Với thực lực của ngài thì sao có thể bị thương nặng như vậy."

Một thân tín của Tiêu Hải dò hỏi, những người còn lại cũng nhìn Tiêu Hải chăm chú.

Tiêu Hải là Võ Đế đỉnh phong, gần đạt Võ Đế viên mãn.

Dù lão tổ tông Hoàng thất xuất động, muốn giết Tiêu Hải cũng rất khó khăn mới phải.

Tiêu Hải cắn răng nghiến lợi:

"Hoàng thất cấu kết với Hắc Hổ đế quốc, lão tổ tông và quân thần của Hắc Hổ đế quốc tham dự vây giết lão tử."

Sắc mặt mọi người xung quanh đều thay đổi.

"Con mẹ Hắc Hổ đế quốc, lại dám can thiệp vào phân tranh nội bộ Thần Diễm đế quốc ta."

"Hoàng thất vậy mà làm ra chuyện như vậy đến, có xấu hổ hay không."

Mọi người ồn ào mắng chửi.

Cường giả đỉnh phong của Hắc Hổ đế quốc vây giết Tiêu Hải là chuyện cực kỳ tồi tệ.

Đây là tuyên chiến với họ.

…

Trong mắt Tiêu Hải lập lòe ánh sáng:

"Các vị tướng sĩ, bây giờ hoàng thất đã làm ra những việc vô liêm sỉ như vậy, chứng tỏ bây giờ chúng ta đang tạo cho chúng áp lực rất lớn. Chiến thắng cuối cùng chắc chắn sẽ thuộc về chúng ta. Đại nạn không chết thì nhất định sau này sẽ có phúc, chiếc ngai vàng của tên hoàng đế kia sớm muộn gì lão tử cũng sẽ ngồi lên được.”

Ở trong phòng, các tướng sĩ đồng loạt quỳ xuống:

“Chúng ta thề chết cũng tận trung với Đại soái.”

"Các vị đứng lên cả đi. Bây giờ thời tiết đang dần dần ấm lên rồi,

tuyết cũng đã bắt đầu tan chảy, các quân đoàn của chúng ta cũng nên nhanh chóng tranh thủ tập luyện đi thôi, lão tử đây muốn đánh tới Thánh Đô trong khoảng thời gian ngắn nhất có thể."

Chương 324: Liên Lạc

Tiêu Hải mạnh mẽ nói. Hiện tại hắn đang nắm trong tay 60 vạn binh mã, trong đó còn có 7 vạn trọng giáp thiết kỵ, thế nên hắn rất tự tin. Hơn nữa không bao lâu sau, Tiêu Phàm sẽ còn gửi cho hắn 5 vạn bộ giáp, đến lúc đó trong tay hắn sẽ có 12 vạn trọng giáp thiết kỵ. Hắn chỉ cần dùng 12 vạn trọng giáp thiết kỵ này thôi cũng có thể đánh lại hơn 50 vạn binh sĩ bình thường.

"Đại soái, bây giờ Đế quốc Hắc Hổ lại có ý nghĩ muốn chống lại ngươi, vậy ngươi định xử lí như thế nào?"

Có một tướng lĩnh tức giận nói. Đế quốc Hắc Hổ là một đế quốc nằm ở phía bắc của Đế quốc Thần Diễm, địa bàn của Tiêu Hải bây giờ đang ở phía Tây của Đế quốc Thần Diễm, thế nên địa bàn của hắn có một phần liền với Đế quốc Hắc Hổ. Tiêu Hải híp híp mắt nói:

"Lão tử sẽ phái sứ giả đến Đế quốc Hắc Hổ, mời Nhị hoàng tử hoặc Tam hoàng tử của Đế quốc Hắc Hổ đến làm khách tại Thánh Nguyên thành chúng ta. Quân thần của Đế quốc Hắc Hổ được cho phép cùng theo đến đây. Nếu họ dám không tới, vậy thì mùa xuấn tới lão tử sẽ đánh đến Đế quốc Hắc Hổ, dù sao thì chiếm địa bàn ở đâu mà chẳng là chiếm, ta cảm thấy Đế quốc Hắc Hổ cũng là một nơi không tồi."

Một vị tướng sĩ đứng lên nói:

"Đại soái, ta muốn làm sứ giả đến Đế quốc Hắc Hổ."

Tiêu Hải lắc lắc đầu:

"Hoàng thất bên đó có khả năng sẽ chuẩn bị cao thủ để mai phục, ngươi mà làm sứ giả đi đến Đế quốc Hắc Hổ thì rất có thể ngươi mới đi được nửa đường đã bị người ta giết chết rồi. Lão tử sẽ tự biết sắp xếp người."

Nói đến đây, Tiêu Hải xua xua tay:

“Được rồi, các ngươi lui hết ra ngoài đi.”

Các tướng sĩ lần lượt lui ra ngoài. Tiêu Hải nuốt một viên đan dược, nhanh chóng bắt đầu tu luyện, viên đan dược nhanh chóng bị hắn luyện hóa. Ngày hôm sau, Tiêu Hải cảm thấy cơ thể khá lên không ít, hắn chuẩn bị liên lạc với Tiêu Phàm, lần này bên dị giới đang là ban ngày, còn ở bên Tiêu Phàm đang là nửa đêm. Khoảng thời gian này hắn liên hệ với Tiêu Phàm thì sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Tiêu Hải nhanh chóng đem theo vài thân tín, cùng nhau đi tới bên ngoài Thánh Nguyên thành. Nếu hắn ở trong Thánh Nguyên thành thì hắn sẽ phải chịu một áp lực rất lớn, dưới áp lực đó hắn không thể liên lạc với Tiêu Phàm được.

"Cốc cốc.”

Nửa đêm, tấm gương bên cạnh Tiêu Phàm đột nhiên phát ra âm thanh, hắn lập tức nhìn về phía tấm gương.

“Ông nội.”

Sau khi hắn thấy Tiêu Hải xuất hiện bên trong tấm gương thì hắn cũng âm thầm thở phào một hơi.

“Cháu ngoan, ở chỗ của ta gặp một chút vấn đề nho nhỏ nên bị trì hoãn chút thời gian, lần này ta có thể liên lạc được với ngươi, nhưng mà ta không thể cho ngươi được cái gì rồi.”

Tiêu Phàm vội nói:

"Ông nội, ngươi không sao là tốt lắm rồi, ta cũng không có việc gì gấp cả. Ông nội, ngươi gặp phải vấn đề gì thế?”

Tiêu Hải căm giận nói:

“Đám hoàng thất đó câu kết với vài cường giả của Đế quốc Hắc Hổ hòng bao vây muốn giết chết ta, may mà tốc độ của ta không chậm hơn mấy người có tu vi Võ Đế viên mãn.”

Ưu điểm lớn nhất của Cửu truyền chân long quyết đã được nhắc qua rồi. Thứ nhất là sau khi tu luyện, cơ thể sẽ trở nên rất mạnh

mẽ. Thứ là là tốc độ của người tu luyện sẽ rất nhanh. Nếu hai ưu điểm này chỉ cần thiếu một cái thôi thì Tiêu Hải bây giờ có lẽ cũng đã đi chầu diêm vương rồi.

Trong đám cường giả vây sát hắn có 2 người là cường giả tu vi cấp bậc Võ đế viên mãn, bình thường nếu 4 người Bàng Thanh ra tay thì cường giả tu vi Võ Đế đỉnh phong cũng không chạy thoát được. Lúc này đây tốc độ cực kì nhanh của Tiêu Hải đã phát huy được tác dụng rất lớn. Ngoài ra lúc đó Tiêu Hải cũng đang bị thương rất nặng, nếu không phải do thân thể hắn mạnh mẽ hơn người bình thường thì có lẽ hắn đã không thể chống đỡ được tới Thánh Nguyên thành.

“Ông nội, ngươi nhớ cẩn thận một chút nhé. Nếu ngươi sảy ra chuyện gì thì tất cả các binh sĩ trung thành với ngươi đều gặp xui xẻo đấy.”

Tiêu Phàm hơi lo sợ nói. Tiêu Hải ngượng ngùng đáp:

“Đúng ra ta nghĩ rằng kể cả là ở hoàng cung của lão già đó có cao thủ hay gì thì ta cũng không sợ, nhưng ta không ngờ được họ lại đi câu kết với cường giả của quốc gia khác. Nếu không có đủ lợi ích, lão tổ tông già của Đế quốc Hắc Hổ và thần quân sẽ không bao giờ ra tay đâu, nói không chừng tên hoàng đế đáng xấu hổ đó đã cắt đất ở biên cương tặng cho người ta rồi cũng nên.”

Nói chuyện một lúc, Tiêu Hải liền cắt đứt liên lạc. Hắn hẹn 5 ngày sau sẽ tìm Tiêu Phàm. Mặc dù Tiêu Hải bị thương tương đối nặng, nhưng mà cũng đã 3 ngày trôi qua, hơn nữa còn có thêm 5 ngày, hắn nghĩ đến lúc đó thì thương thế của bản thân chắc cũng đã khỏi được 70 80% rồi.

“Nếu mà ông nội chỉ cần đối mặt với Thần Diễm Đế Quốc thì còn ổn một chút nhưng nếu bây giờ cả Hắc Hổ Đế Quốc cũng xen vào thì bên phía ông nội cũng sẽ phải chịu một áp lực không nhỏ.”

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

“Tít tít.”

Chương 325: Số Dư

Tiêu Phàm gọi điện thoại cho Dương Vĩnh An. Dương Vĩnh An thân là một tổng giám đốc thế mà bây giờ ngày nào hắn cũng bận rộn ở phía công trường. Bây giờ là hơn 12 giờ đêm rồi mà hắn vẫn chưa được ngủ.

“ Tiêu thiếu gia, mấy bộ giáp chúng ta vẫn chưa làm xong. Bây giờ chúng ta đang ở đây tranh thủ làm thêm giờ để kịp thời hoàn thành tiến độ cho ngươi đây.”

Dương Vĩnh An vừa tiếp điện thoại đã vội nói. Tiêu Phàm đáp:

“Tổng giám đốc Dương cứ bình tĩnh, ta cũng chưa cần gấp lô hàng đó ngay bây giờ. Tổng giám đốc Dương, bây giờ ta muốn đặt thêm 20 vạn bộ giáp nữa, ngươi hãy mở rộng sản lượng của công xưởng lên gấp đôi đi.”

“Hả?”

Dương Vĩnh An ngây người. Đặt là 10 vạn bộ giáp đã việc khiến người ta rất khó hiểu rồi, thế mà bây giờ Tiêu Phàm lại đặt thêm 20 bộ giáp nữa. Việc này…Kể cả là hắn ta muốn quay phim điện ảnh cho chân thật đi chăng nữa, thì hắn ta cũng khó có thể kiếm ra được nhiều diễn viên quần chúng đến như vậy nha. Ba mươi vạn người mà tụ hợp lại với nhau thì đó đúng là cảnh tượng có thể làm rung chuyển đất trời. Hơn nữa quốc gia có lẽ cũng sẽ không cho phép tập hợp nhiều người mặc giáp sắt như thế tụ tập lại một chỗ với nhau đâu.

"Tiêu thiếu gia, ngươi đặt như vậy có phải hơi nhiều rồi không?”

Dương Vĩnh An hỏi, trong lòng hắn hơi hơi lo lắng. Tiêu Phàm dùng giọng điệu không vui nói:

“Làm sao vậy, chẳng nhẽ ngươi còn sợ ta tìm người mặc mấy bộ giáp này đi tạo phản hay sao? Kể cả là ta có giáp thì ta đi đâu để kiếm người chứ?”

“Khụ khụ, Tiêu thiếu gia, nên là ta không nghĩ như vậy rồi.”

Dương Vĩnh An vội nói.

Tiêu Phàm đáp:

“ Dù sao thì mấy thứ này cũng không phải là hàng hóa gì phạm pháp, thế nên ngươi nhanh chóng làm như nào để nhanh chóng gia tăng sản lượng của nhà xưởng là được rồi, giá cả thì ta vẫn sẽ trả cho người giá như trước đây.”

Mỗi bộ giáp này có giá khoảng 3000 4000, ban đầu khi nhận làm thì Dương Vĩnh An cũng chẳng nghĩ sẽ kiếm được bao nhiêu lợi nhuận, thứ hàng hóa này sản xuất rất tốn thời gian, thế nhưng bây giờ Tiêu Phàm đặt hàng với số lượng lớn như vậy thì hắn cũng sẽ kiếm được lợi nhuận nhất định rồi.

“Tiêu thiếu gia, ta có thể bán cho ngươi với giá gốc...”

“Không cần thiết, những việc có lợi nhuận thì chúng ta mới có thể hợp tác lâu dài được, chỉ cần ngươi làm tốt mọi việc thì ta cũng sẽ không để ngươi phải chịu thiệt đâu. Bây giờ việc của ngươi là làm cách nào đó nhanh chóng đẩy sản lượng sản xuất lên, 20 vạn bộ ta đặt sau thì ngươi hãy cố gắng làm thế nào để có thể hoàn thành trong 3 tháng là tốt nhất.”

Sau khi ngắt điện thoại, Tiêu Phàm kiểm tra lại số dư tài khoản mà mình đang có. Gần đây hắn tiêu không nhiều tiền lắm, trong tài khoản của hắn bây giờ vẫn còn 950 triệu, hắn suy nghĩ một lúc rồi quyết định chuyển cho Dương Vĩnh An 300 triệu. Bây giờ hạn mức chuyển tiền mà hắn được sử dụng đã tăng lên 300 triệu, thế nên số tiền này hắn có thể chuyển đi 1 lần là được luôn.

“Ngươi cứ yên tâm mở rộng sản lượng, ta sẽ không trả thiếu cho ngươi một đồng tiền hàng nào hết. Khi nào 5 vạn bộ của lô thứ 2 được chuyển đến thì ta sẽ trả nốt tiền cho ngươi, còn 300 triệu này là tiền đặt cọc.”

Tiêu Phàm gửi một tin nhắn cho Dương Vĩnh An. Sau khi nhận được số tiền này, Dương Vĩnh An âm thầm thở phào một hơi. Mặc dù gia đình hắn cũng có điều kiện, nhưng mà vốn lưu động mà hắn có cũng không phải rất dư dả. Để đặt làm số giáp này, Dương Vĩnh An đã bỏ vào đây rất nhiều tiền. Từ tiền thuê nhà xưởng, mua thiết bị, thuê nhân công, mua nguyên liệu, cả sức người lẫn sức của, tất cả các mặt đều cần hắn chi tiền, Dương Vĩnh An có

thể chống đỡ được cũng là một điều không dễ dàng gì.

“Vâng, Tiêu thiếu gia, ta sẽ cố gắng nhanh chóng mở rộng nhà xưởng gia tăng sản xuất.”

Dương Vĩnh An nhanh chóng trả lời lại tin nhắn.

“Tiền của 3 đợt giáp này cộng lại thì ta cũng phải trả khoảng 1 tỉ, lần này ta sẽ phải vét sạch tài khoản rồi? Ở bên của ông nội có thể sử dụng được CL-20, ta còn phải nghĩ cách mua cái này nữa.”

Tiêu Phàm thầm tính toán trong lòng, chút tiền mà hắn đang có bây giờ không đủ để cho hắn dùng. May mà hôm nay hắn vừa ký hợp đồng với Hoàng Khải, Linh Giới Kỳ Truyện 2 vừa được bán đi rồi. Trong vòng 3 ngày nữa thì phí bản quyền sẽ được chuyển cho hắn. Sau khi trừ thuế đi thì hắn vẫn sẽ còn có 2 tỉ 400 triệu. Nếu số tiền này chuyển về tài khoản hắn thì hắn sẽ lại có thể trở nên dư dả rồi.

…

Tại một nơi nào đó ở Châu u, không gian dường như sảy ra một chút dị động. Đột nhiên có vài chục con quái trùng kích thước to bằng đồng xu xuất hiện, hình dạng của chúng cực kì đáng sợ. Chúng vừa mới xuất hiện, hình như còn chưa thích ứng được với hoàn cảnh mới, thân thể của chúng không ngừng co quắp lại, dáng vẻ đau đớn như sắp chết tới nơi, thế nhưng chỉ khoảng 5 phút sau, bọn chúng đã quay về dáng vẻ như bình thường.

“Loạch xoạch!”

Mấy con quái trùng này lập tức tản ra bay về bốn phía, có vài con quái trùng nhanh chóng bay vào một căn phòng ở gần đó.

"A!”

Có một người phụ nữ hét lên, nàng đạp chết một con trong số đó. Thế nhưng vẫn có một con quái trùng bò thẳng vào miệng của một người đàn ông đang ngủ say, hắn ta lập tức tỉnh lại, sau đó ôm lấy cổ họng ra sức ho. Nhưng hắn ta chẳng ho ra được cái gì cả.

Chương 326: Sinh Vật Siêu Cấp

“Darling, ngươi làm sao vậy? Ngươi đừng có dọa ta mà.”

Người phụ nữ hoảng loạn nói. Người đàn ông khó chịu nói:

“Nhanh...nhanh đưa ta đến bệnh viện, hình như ta vừa nuốt phải một con bọ, cái con bọ đáng chết đó hình như đang cắn ta.”

“Được, được.”

Người phụ nữ nhanh chóng lái xe đưa người đàn ông đó đến bệnh viện. Thế nhưng khi nàng chưa kịp xuống xe, người chồng ở bên cạnh nàng lại bất ngờ nắm lấy đầu nàng ấy, hắn ta cắn thẳng vào cổ nàng. Lúc này con mắt của hắn ta chỉ có một màu trắng xám.

“A!”

Xung quanh đó có nhiều người đang đi lại, có một người nhìn thấy cảnh tượng đó liền hét lên sợ hãi. Bảo vệ của bệnh viện nhanh chóng chạy đến. Người phụ nữ nhanh chóng được bọn họ kéo ra ngoài, nhưng cổ của nàng ta không ngừng chảy máu, nếu như mà không được cầm máu kịp thời thì nàng ta có khả năng sẽ chết vì mất máu.

“Thượng đế ơi, hắn ta làm sao vậy, hắn ta không có nhịp tim cũng không có mạch đập.”

Người đàn ông nhanh chóng bị mọi người khống chế, một vị bác sĩ tới kiểm tra cho hắn rồi kinh hãi hô lên. Mọi người xung quanh hít sâu một hơi, không ít người kinh ngạc nhìn về phía người đàn ông. Hắn ta vẫn đang động đậy. Thế nhưng từ con ngươi màu xám trắng của hắn ta, cộng thêm việc hắn ta không còn nhịp tim cũng như mạch đập, mọi người có thể kết luận là hắn đã chết rồi.

“Đây là zombie à?”

“Đây có thể là do vũ khí sinh học gây nên, chắc chắn chính phủ đang muốn làm chuyện gì đó rồi.”

Mọi người xung quanh nhanh chóng lùi lại giữ khoảng cách. Khoa truyền nhiễm của bệnh viện nhanh chóng đến tiếp nhận, không bao lâu sau cảnh sát cũng đến nơi. Một lát sau, cục cảnh sát lại nhận được một cuộc gọi báo án nữa. Lại một vụ việc y chang như vậy sảy ra.

“Reng reng reng.”

Khi bên Châu u đang là ban ngày thì tại H quốc đang là ban đêm. Khương Vạn Trần bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

“Hửm?”

Sắc mặt của Khương Vạn Trần biến đổi, hắn vừa nhớ ra chiếc điện thoại ở trong căn phòng này là điện thoại đỏ.

“Cục trưởng Khương, chúng ta vừa nhận được tin tình báo từ bên Châu u, ở bên đó có sảy ra một số vụ thi trùng tấn công con người, bây giờ đã có khoảng hơn chục người tử vong rồi. Những người bị thi trùng kí sinh sẽ chết, hơn nữa thi thể của họ còn có thể động đậy.”

Thanh âm gấp gáp của người phía bên kia điện thoại truyền tới. Trong chớp mắt, cảm giác buồn ngủ của Khương Vạn Trần bay biến đi hết sạch, chuyện Châu u xuất hiện thi trùng cũng đáng sợ, mà chuyện ở H quốc xuất hiện muỗi độc và kiến vàng cũng không phải là chuyện đơn giản.

"Người bị thi thể cắn thì có bị nhiễm độc hay không? Cả những người bị kí sinh nữa, họ có thể sống trong bao lâu?”

Khương Vạn Trần trầm giọng nói.

“Cục trưởng, phía bên Châu u vẫn chưa có thông tin về những vấn đề này.”

Mặt Khương Vạn Trần trở nên nghiêm túc:

“Lập tức phái thêm người đến tuần tra kỹ càng ở bên phía Ma Đô và huyện Lôi Sơn, để chắc chắn rằng sẽ không có thêm bất cứ vụ việc sinh vật làm cho con người bị thương nào sảy ra nữa.”

“Vâng, thưa cục trưởng.”

Sau khi cúp điện thoại, vẻ mặt của Khương Vạn Trần lộ ra nét buồn rầu. Trước đây, vùng xung quanh linh huyệt có xuất hiện sinh vật siêu cấp thì cũng chỉ xuất hiện một hai con, thế nhưng lần này siêu cấp sinh vật xuất hiện bên Châu u chắc chắn số lượng phải nhiều hơn 10 con. Đây chắc chắn không phải là một hiện tượng tốt. Sức chiến đấu của bọn chúng không lớn, kể cả người bình thường cũng có thể giết chết chúng được, nhưng nếu như số lượng của chúng nhiều lên, vậy thì đây cũng là một mối uy hiếp không nhỏ đến tính mạng của người dân. Hơn nữa tương lai có thể sẽ xuất hiện thêm càng nhiều sinh vật siêu cấp nữa xuất hiện.

"Rốt cuộc thì mấy thứ sinh vật siêu cấp này từ góc nào chui ra vậy?”

Khương Vạn Trần lẩm bẩm. Trước mắt thì An toàn cửu cục có vài giả thiết giải thích về sự xuất hiện của chúng như sau: Thứ nhất là sinh vật từ thời viễn cổ xâm phạm, thứ hai là thuyết tâm trái đất, thứ ba là thuyết thế giới song song. Thứ tư là thuyết động tiên. Truyền thuyết có thần tiên, có cả động tiên. Có thể là có sinh vật từ trong đó đi ra thế giới bên ngoài. Nhưng thuyết có khả năng nhất vẫn là thuyết thứ 5, thuyết Linh năng biến dị. Chúng có thể là các sinh vật trên địa cầu, nhưng do bị ảnh hưởng bởi linh khí nên bị biến dị. Còn bốn thuyết phía trước thì quá huyền ảo, khó tin quá rồi. Chỉ có thuyết thứ 5 là có thể dùng khoa học để giải thích, mà quan điểm này cũng là quan điểm được nhiều người ủng hộ nhất.

“E ò e ò.”

Sáng ngày hôm sau, Tiêu Phàm vừa tỉnh lại đã nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát, có vài chiếc xe cảnh sát bật còi đi từ vùng bên cạnh qua đây. Lúc hắn đang ăn sáng lại thấy có thêm xe cảnh sát chạy qua.

“Ấu Vi, ngươi kiểm tra thử xem có chuyện gì sảy ra rồi.”

Tiêu Phàm nói với Tô Ấu Vi. Tô Ấu Vi gật gật đầu, nàng nhanh chóng vào trong phòng tìm hiểu thử.

Chương 327: Cao Thủ Ẩn Mình

“Đàn anh, tối hôm qua sảy ra chuyện. Một thôn nhỏ ở phía Đông có 3 người chết, bọn họ đều bị muỗi độc giết chết, còn ngoại ô của Ma Đô cũng bị cắt điện rồi, là do kiến vàng cắn đứt dây điện. Hình hình bên phía Châu u còn nghiêm trọng hơn, có những vài người chết lận.”

Mặt Tô Ấu Vi nghiêm túc nói. Thông tin mà nàng có được là do nàng trực tiếp hack vào hệ thống thông tin của An toàn cửu cục nên đây là thông tin cực kì đáng tin. Tiêu Phàm thầm thở dài trong lòng, những sinh vật từ dị giới qua đây với tốc độ càng ngày càng nhanh rồi. Tin tức này đối với người bình thường mà nói thì đúng là chẳng phải tin tức tốt đẹp gì. Thế nhưng thông tin này đối với hắn mà nói thì cũng không được coi là tin tức xấu, việc này chứng tỏ từ dị giới có thể qua thế giới này dễ dàng hơn, vậy thì ông nội hắn có thể chuyển đồ cho hắn một cách dễ dàng hơn nhiều rồi.

“Ấu Vi, ngươi không cần lo lắng, muỗi độc không thể làm ngươi bị thương được đâu.”

Tiêu Phàm an ủi Tô Ấu Vi. Tô Ấu Vi lo lắng nói:

“Đàn anh, người ta lo lắng bây giờ là mấy người viện trưởng, nếu như cô nhi viện xuất hiện muỗi độc thì chúng ta phải à như nào?”

“Cái này thì đúng là một vấn đề cần lo lắng.”

Lông mày của Tiêu Phàm cau lại:

"Ấu Vi, bây giờ ngươi thử thương lượng với Viện trưởng một chút, đem cô nhi viện chuyển đến Z thành, rời xa huyện Lôi Sơn đi. Tiền thì ta sẽ bỏ ra.”

Nếu như cả cô nhi viện phải chuyển đi thì sẽ tiêu tốn không ít tiền, nhưng số tiền này đối với Tiêu Phàm thì chỉ nhỏ bé như một sợi tóc mà thôi.

"Cảm ơn đàn anh.”

Hai mắt Tô Ấu Vi sáng lên. Tiêu Phàm cười ha ha:

“Coi như đây là chút tiền công ta trả cho đại thần hacker đi, ta chỉ

cần dùng một chút tiền như vậy mà có thể mời được hacker giỏi số 1 toàn cầu thì đây là ta được lời rồi.”

“Chồng, ngươi đây là đang chê cười ta. Ai nói ta là hacker giỏi số 1 toàn cầu vậy, biết đâu còn có các cao thủ khác đang ẩn mình thì sao.”

Tô Ấu Vi ngại ngùng lườm Tiêu Phàm một cái.

“Bây giờ ngươi đi thuyết phục Viện trưởng chuyển cô nhi viện đi, để ta bảo Triệu Tông Tường tìm cho ta một căn nhà ở Z thành, mấy căn nhà hợp để làm cô nhi viện ở Z thành có lẽ cũng không hiếm.”

Tô Ấu Vi gật gật đầu. Nàng nghĩ muốn thuyết phục viện trưởng đồng ý chuyện này chắc cũng chẳng phải việc gì đơn giản. Thứ nhất là do viện trưởng đã ở đây từ rất lâu rồi, thế nên nàng có cảm tình với mảnh đất này, thứ hai là việc này rất tốn kém, có lẽ Viện trưởng sẽ không đồng ý cho Tiêu Phàm bỏ số tiền này ra. Tô Ấu Vi nhanh chóng gọi xe rời đi. Trong nhà có xe, nhưng bây giờ Tô Ấu Vi vẫn chưa có bằng lái xe.

"Tổng giám đốc Triệu, ngươi có thể giúp ta một việc được không.”

Tiêu Phàm gọi điện thoại cho Triệu Tông Tường. Sau khi hắn nói mọi chuyện cho Triệu Tông Tường nghe, tất nhiên là Triệu Tông Tường gật đầu đồng ý một cách nhanh chóng. Việc tìm nhà này đối với Triệu Tông Tường mà nói thì chỉ là việc cỏn con. Chớp mắt đã mấy ngày trôi qua, đã đến ngày Tiêu Hải và Tiêu Phàm hẹn gặp mặt.

"Cháu ngoan, hình như hôm nay ta liên lạc với ngươi dễ dàng hơn nhiều thì phải. Thế thì có lẽ ta muốn truyền thứ gì cho ngươi cũng sẽ dễ dàng hơn không ít nha.”

Tiêu Hải kinh ngạc nói. Tiêu Phàm kể cho Tiêu Hải nghe về tình hình của địa cầu mấy ngày gần đây.

“Mấy con trùng bên Châu u gọi là Yêu trùng khống thi, chúng thích uống máu tươi, thích khống chế các thi thể tươi mới, một khi thi thể cứng lại thì chúng không thể khống chế được nữa rồi. Mà

những người bị những thi thể bị nó khống chế cắn cũng sẽ không biến thành zombie. Thế nên nếu muốn tiêu diệt loại yêu trùng khống thi này thì cũng tính là tương đối dễ dàng rồi."

Tiêu Hải giải thích. Tiêu Phàm vội hỏi:

"Ông nội, mọi người ở bên đó đối phó với chúng thế nào vậy?"

Tiêu Hải cười haha:

"Chuyện này đơn giản thôi, đối với người dân bình thường thì họ chỉ cần chôn vài khúc xương của yêu thú xung quanh nhà là được. Chỉ cần là xương của yêu thú hơi mạnh một chút là đã có thể xua tan được lũ trùng nho nhỏ này rồi."

Nói chuyện một lúc, Tiêu Hải nói:

"Cháu ngoan, bây giờ ta sẽ truyền cho ngươi một chút long lực, thêm một chút tinh thần lực cho ngươi, ngươi nhanh chóng tu luyện đến tu vi hậu thiên đi nhé."

…

Tiêu Phàm gật gật đầu.

Bản thân hắn cũng rất muốn nhanh chóng tu luyện lên tu vi hậu thiên mà. Với thực lực của hắn bây giờ thì hắn cũng không có tự tin có thể đối phó lại với các gia tộc võ học lớn. Dù Lục gia rất mạnh, nhưng hắn cũng không muốn cứ có việc nhỏ việc to gì đều phải nhờ vả tới Lục gia. Bây giờ Tô Ấu Vi là người của Lục gia, thế nên Lục gia giúp đỡ Tô Ấu Vi là chuyện tất nhiên, nhưng Lục gia lại chẳng có nghĩa vụ gì phải giúp đỡ hắn cả, thế nên hắn cần tự lập tự cường.

"Đi! Đi!"

Chương 328: Phát Động Tấn Công

Tiêu Hải nhờ sự giúp sức của vài vị cường giả phía sau mà chuyển 2 quả cầu ánh sáng xuyên qua chiếc gương. Quả cầu ánh sáng ấy nhanh chóng chui vào trong cơ thể Tiêu Phàm. Tiêu Phàm cảm thấy cơ thể trương phồng lên, năng lượng mà Tiêu Hải truyền qua lần này không nhỏ.

“Cháu ngoan, bây giờ đúng thật là ta truyền đồ cho ngươi dễ dàng hơn nhiều rồi, truyền cho ngươi hai thứ rồi mà ta vẫn còn dư thừa năng lượng, bây giờ ngươi cần thêm thứ gì nữa không?”

Tiêu Hải hỏi.

Tiêu Phàm:

“Ông nội, ngươi giúp cho Ấu Vi nâng cao niệm lực tinh thần đi, cơ thể của ta bây giờ đang trương lên rồi, có lẽ không thể nhận thêm bất cứ năng lượng naog được nữa cả.”

Tiêu Hải gật gật đầu:

"Cũng được, nếu bây giờ ta cho ngươi thêm năng lượng thì ngươi cũng chẳng nhận được hơn được bao nhiêu, còn nếu ta cho cháu dâu thì có thể giúp nàng tăng cao năng lực lên không ít. Bây giờ ta truyền năng lượng qua đó, ngươi chỉ cần dẫn nó đi vào người của Ấu Vi là được.”

Tiêu Phàm gật gật đầu. Một viên châu to khoảng bằng một quả cầu nhỏ nhanh chóng bay xuyên qua gương, đừng nhìn viên châu này nhỏ, thế nhưng trong nó chứa đựng năng lượng thuần túy rất mạnh. Ở bên phòng bên cạnh, Tô Ấu Vi đang ngủ say, Tiêu Phàm sử dụng niệm lực tinh thần dẫn quả cầu xuyên qua tường, quả cầu nhỏ rơi thẳng vào giữa trán Tô Ấu Vi. Tô Ấu Vi đang ngủ say bỗng lật người một cái. Niệm lực tinh thần quá mạnh mẽ đi vào trong cơ thể làm đầu Tô Ấu Vi hơi trướng lên, cảm giác không thoải mái lắm.

“Hừm.”

Tiêu Phàm hít sâu một hơi. Bây giờ đang là kì nghỉ, kể cả là đã bật điều hòa rồi nhưng Tô Ấu Vi vẫn đang mặc rất mỏng, nàng vừa lật người một cái thì đôi chân dài trắng của nàng liền lộ ra ngoài.

“Cháu ngoan, ngươi rình trộm người ta thì cứ rình trộm, nhưng mà trước khi ngươi tu luyện đến tu vi Tiên Thiên thì ngươi đừng có phá thân đấy, việc này đối với việc ngươi tu luyện Cửu chuyển chân long quyết có ích.”

Tiêu Hải cười híp mắt nói. Tiêu Phàm lườm Tiêu Hải một cái:

“Ông nội, ta nhìn bạn gái của ta thì làm sao gọi là nhìn trộm được? Đúng rồi ông nội, ta vừa đặt cho ngươi thêm 20 vạn bộ giáp nữa đấy. Hàng sẽ dần dần đến nơi. Bên phía ngươi còn cần thứ gì nữa không?”

Mắt Tiêu Hải sáng lên:

“Giáp là thứ đồ tốt, thế nên thứ này nếu có thể thì có càng nhiều càng tốt. Qua một thời gian nữa thì ta sẽ phát động tấn công, thế nên nếu có một ít thuốc nổ thì càng tốt. Mấy chiếc fly cam lần trước ta dùng cũng tốt lắm, nhưng nếu như tiếp tục dùng thì hiệu quả sẽ không tốt được như cũ nữa, quân địch chắc chắn đã nghĩ ra cách đối phó rồi.”

Tiêu Phàm gật gật đầu. Thuốc nổ có thể dùng được chỉ có CL-20, nếu hắn muốn kiếm được thứ này thì hắn phải nghĩ cách. Bây giờ kể cả hắn có tìm đến Kim tướng quân thì có lẽ hắn ta cũng không mua được bao nhiêu thuốc nổ CL-20 cả.

“Ông nội, ngươi phát động tấn công thì có cần xe tăng hay không? Bây giờ khả năng là chúng ta có thể chuyển được xe tăng qua đó rồi.”

Tiêu Phàm hỏi. Tiêu Hải suy nghĩ một hồi rồi lắc lắc đầu:

“Không cần đâu, tính ứng dụng của xe tăng ở bên ta không cao lắm. Những cường giả ở bên quân địch có thể dễ dàng phá hủy một chiếc xe tăng trong vòng một nốt nhạc. Hơn nữa nếu muốn chở 1 vạn người thì có lẽ phải cần những 200 chiếc xe tăng, nhà kho của ngươi cũng không thể chứa được nhiều xe đến vậy. Ngươi

chỉ cần đem giáp và thuốc nổ cho ta là được, chỉ cần hai thứ đó thôi là ta có thể đánh cho quân địch không còn manh giáp nữa rồi.”

Tiêu Phàm gật gật đầu. Tiêu Hải xua xua tay nói:

“Hôm nay tạm thời đến đây thôi. Cháu ngoan, 7 ngày sau ta lại liên lạc với ngươi, nếu ngươi có thể kiếm được thuốc nổ thì chuyển qua đây cho ta, còn nếu như không kiếm được thì cũng không sao cả.”

Tiêu Hải vừa nói xong thì bóng hình hắn cũng lập tức biến mất. Tiêu Phàm lên giường đi ngủ. Bây giờ hắn cũng không thể ngày nào cũng dùng tu luyện để thay thế giấc ngủ được.

"Cốc cốc.”

Tiêu Phàm nghe thấy tiếng gõ cửa của Tô Ấu Vi liền lập tức tỉnh lại, hắn lấy điện thoại xem thời gian, thế mà bây giờ đã là 9 giờ sáng. Hắn ngủ một giấc này vừa dài vừa sâu.

“Ấu Vi.”

Tiêu Phàm mở cửa. Tô Ấu Vi dụi dụi mắt nói:

"Đàn anh, ngươi cũng vừa mới ngủ dậy à? Hôm nay không biết làm sao ấy, bình thường 7 giờ là ta ngủ dậy rồi, thế mà hôm nay đến tận bây giờ ta mới tỉnh lại. Hơn nữa ta cảm thấy có gì đó rất lạ, cơ thể không giống bình thường lắm.”

Trên mặt Tiêu Phàm lộ ra một nụ cười mỉm:

"Ấu Vi, có phải là niệm lực tinh thần của ngươi tăng lên rất nhiều rồi hay không? Ta cảm thấy qua tối qua tinh thần niệm lực của ta tăng lên không ít.”

Tô Ấu Vi ngơ ngác. Nàng nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận một chút, sau đó nàng vui mừng nói:

"Đàn anh, đúng là tinh thần niệm lực của ta đã tăng lên không ít. Ít nhất là cũng tăng lên được gấp đôi so với trước đây rồi. Hơn nữa ta cảm thấy nó còn đang tiếp tục tăng lên, có lẽ đến cuối cùng sẽ

tăng thêm được không ít đâu.”

Chương 329: Khách Tới

Tiêu Phàm cười ha ha nói:

“Ta cũng cảm thấy năng lực tinh thần của ta tăng lên được rất nhiều, nhưng mà do có lẽ năng lực của ta cao hơn, thế nên không tăng được lên gấp đôi.”

Tô Ấu Vi suy nghĩ một chút rồi nói:

“Chẳng nhẽ là do Linh huyệt ảnh hưởng đến chúng ta hay sao? Nhưng mà ta không hề ở trong trận pháp mà. Nhưng mà phạm vi 10 km quanh đây cũng có xuất hiện các sinh vật siêu cấp, thế nên chuyện Linh huyệt ảnh hưởng đến chúng ta cũng không phải là không thể.”

Tiêu Phàm xoa xoa đầu Tô Ấu Vi rồi cười nói:

"Ấu Vi, ngươi đừng có nghĩ nhiều như vậy làm gì, dù sao thì việc này đối với chúng ta mà nói cũng là chuyện tốt. Bây giờ tinh thần niệm lực của ngươi được nâng lên rồi, vậy thì ngươi cũng cố gắng tu luyện nâng cao năng lực khống chế lên nữa là được. Đến lúc đó ngươi có thể khống chế những thứ như đồng xu để tấn công kẻ địch, khả năng sát thương cũng sẽ không thua súng đạn là bao đâu.”

Tô Ấu Vi gật gật đầu. Nàng cười nói:

“Niệm lực tinh thần của ta tăng lên làm ta cảm thấy kỹ thuật hack của ta cũng tăng lên theo một chút, giờ mà có phải đối đầu với A bích thì có lẽ ta cũng có thể trên cơ hắn ta rồi. Bây giờ kể cả A bích và A cơ cùng nhau đấu với ta thì ta cũng không sợ.”

Tiêu Phàm ôm lấy Tô Ấu Vi, hôn nàng một cái rồi nói:

"Vợ ta là giỏi nhất.”

"Đàn anh, ta đi làm bữa sáng nhé.”

Tiêu Phàm lắc lắc đầu nói:

"Muộn rồi, không cần thiết phải mất công như vậy đâu, bây giờ chúng ta ăn tạm miếng bánh mì lót dạ, sau đó buổi trưa ăn nhiều hơn một chút là được rồi."

“Vậy cũng được.”

Tiêu Phàm đi tắm qua rồi bắt đầu tu luyện.

“Hửm?

Trong mắt Tiêu Phàm lộ ra một nét ngạc nhiên, long khí ở trong cơ thể hắn bây giờ đã tăng lên khoảng 6 7 phần, nếu hắn bỏ ra khoảng 3 ngày để tu luyện thì có lẽ hắn có thể tu luyện được đến tu vi cấp bậc hậu thiên.

“Có lẽ ta có thể tu luyện lên đến cấp bậc Hậu thiên trước khi căn nhà kho được đem đi đấu giá, tuyệt.”

Trên mặt Tiêu Phàm lộ ra một nụ cười nhạt. Nếu như có một tên ngốc nhiều tiền nào đó muốn mua căn nhà kho này với giá vài trăm triệu USD thì hắn cũng sẵn sàng bán ngay tức khắc. Nếu như hắn không bán căn nhà kho đi thì việc đồ ở trong đó biến mất sớm muộn gì cũng bị người khác biết. Hắn có thể giấu được đến ngày hôm nay đã là một điều không dễ dàng gì rồi. Đến lúc đấu giá, có thể sẽ có không ít cường giả ở khắp trái đất đi đến đây, nói không chừng sẽ có cả cường giả có năng lực thấu thị. Đến chạng vạng tối, Tiêu Phàm đã luyện hóa được không ít long khí. Bây giờ hắn chỉ còn cách cảnh giới Hậu thiên một bước chân nữa thôi. Nếu như hắn tiếp tục luyện hóa thì bước này cũng sẽ dễ dàng mà vượt qua được.

“Kính cong, kính cong.”

Bên ngoài biệt thự có người ấn chuông cửa, Tô Ấu Vi ghé vào tai Tiêu Phàm nhỏ giọng nói:

“Đàn anh, để ta ra ngoài xem ai đến đây, sau đó ta sẽ đuổi hắn đi.”

“Được.”

Tiêu Phàm hôn nhẹ vào má Tô Ấu Vi rồi nói. Tô Ấu Vi nhanh chóng đi ra ngoài biệt thự, không ngờ người đứng bên ngoài biệt thự lại là Lục Chí Hằng.

“Cậu, sao ngươi lại đến đây?”

Tô Ấu Vi kinh ngạc nói, Lục Chí Hằng là đại lão trong quân đội, thế nên bình thường hắn rất bận.

“Ngươi không chào đón ta đến đây hay sao?”

Lục Chí Hằng cười cười nói.

“Tất nhiên là không phải vậy rồi.”

Tô Ấu Vi lắc lắc đầu. Lúc này, giọng Tiêu Phàm vang lên trong đầu Tô Ấu Vi:

"Ấu Vi, ngươi mời cậu vào nhà đi, bây giờ ngươi đuổi hắn đi thì không hợp lí.”

Tô Ấu Vi ngơ ngác. Nếu bây giờ để cho Lục Chí Hằng vào nhà thì chẳng phải là hắn sẽ phát hiện ra Tiêu Phàm hay sao? Nàng với Tiêu Phàm vừa ăn cơm xong, bát đũa còn chưa kịp dọn dẹp.

"Cậu, mời ngươi vào.”

Tô Ấu Vi mở cửa. Lục Chí Hằng nhanh chóng theo chân Tô Ấu Vi đi vào trong biệt thự.

…

"Chú Lục."

Lục Chí Hằng bước vào biệt thự thì thấy Tiêu Phàm, Tiêu Phàm cũng không trốn vào phòng ngủ.

"Tiêu Phàm, ngươi..."

Lục Chí Hằng nhìn Tiêu Phàm với vẻ có chút không dám, lúc này Tiêu Phàm nên ở trong kho hàng mới phải, sao hắn lại ở trong biệt thự này?

Trước khi đến Lục Chí Hằng còn cố ý đi hỏi thăm, Tiêu Phàm vẫn chưa ra khỏi kho hàng.

Hắn muốn tìm Tiêu Phàm, nhưng điện thoại của Tiêu Phàm tắt máy nên không gọi được.

Hết cách rồi Lục Chí Hằng đành đến tìm Tô Ấu Vi.

Tính nhờ Tô Ấu Vi liên lạc với Tiêu Phàm trước, sau đó hắn lại vào kho hàng nói chuyện với Tiêu Phàm.

"Cậu cả ngồi đi, ta châm trà cho ngươi."

Tô Ấu Vi nói xong thì đi về phía phòng bếp.

Lục Chí Hằng nhìn Tiêu Phàm một cái thật kỹ, xem ra Tiêu Phàm có bí mật.

"Tiêu Phàm, ngươi cũng ngồi đi, lần này ta tới đây tìm ngươi, cứ tưởng tới kho hàng mới có thể gặp được ngươi, ai ngờ ngươi lại cho ta một niềm vui bất ngờ thế này."

Lục Chí Hằng ngồi xuống sô pha rồi nói.

Tiêu Phàm ngồi xuống:

"Chú Lục, ngươi tới đây là vì chuyện kho hàng sao?"

Chương 330: Điều Kiện Đầu Tiên

"Đúng vậy."

Lục Chí Hằng gật đầu:

"Tiêu Phàm, kho hàng là của ngươi, bây giờ vẫn chưa có bất cứ điều khoản nào trong luật pháp quy định linh huyệt là tài nguyên của quốc gia."

"Nhưng nếu bán kho hàng cho người nước ngoài thì không hay lắm, quốc gia cưỡng chế thu hồi sẽ tạo ra tranh chấp quốc tế, còn nếu không thu hồi thì thực lực của chúng ta sẽ bị ảnh hưởng."

Tiêu Phàm cau mày nói:

"Chú Lục, là các đại gia tộc võ đạo thuyết phục ngươi tới đây?"

Lục Chí Hằng lắc đầu.

"Dựa vào quan hệ giữa nhà họ Lục chúng ta và bọn họ, bọn họ sẽ không tìm ta, đây là ý của một số người trong quân đội nước H, hôm nay các quân khu lớn đều thành lập Quân Bộ."

Tiêu Phàm suy tư, xem ra quân đội sốt ruột rồi.

Trước kia quân đội sẽ không để ý tới mấy võ giả này, đa số võ giả tốn mấy chục năm cũng chỉ mới tới cấp bậc Hóa Kình, một viên đạn là có thể giải quyết.

Cường giả cấp Tiên Thiên cũng chỉ là chuyện của một quả tên lửa.

Nhưng bây giờ thời thế thay đổi rồi, sau khi linh huyệt xuất hiện thì thực lực của võ giả sẽ tăng lên, chắc chắn sức ảnh hưởng của cục an toàn số chín và các thế lực võ đạo lớn sẽ lớn hơn.

Hiển nhiên sức ảnh hướng của quân đội sẽ giảm xuống.

"Chú Lục, bây giờ Quân Bộ của quân đội chưa có cường giả nào đúng không?"

Tiêu Phàm nói.

Lục Chí Hằng gật đầu một cái:

"Đúng là bây giờ còn thiếu cường giả, nhưng thực lực mạnh quân đội vốn mạnh mẽ, chuyện Quân Bộ phát triển chắc chắn không thành vấn đề."

Tô Ấu Vi bưng trà lên.

Nhưng thấy Tiêu Phàm và Lục Chí Hằng đang nói chuyện quan trọng, nàng lên lầu quay về phòng của mình.

"Chú Lục, nếu bán đấu giá công khai, một cái kho hàng của ta có thể bán được ít nhất bốn trăm triệu đô la, bán tới năm sáu trăm

triệu đô la cũng là chuyện hoàn toàn có thể."

"Quân đội có thể bỏ ra số tiền này không?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Lục Chí Hằng tức giận nói:

"Nếu có thể bỏ ra số tiền này thì ta còn cần tới đây làm gì? Mấy trăm triệu đô la cũng không phải một con số nhỏ."

"Chú Lục, linh huyệt quan trọng như vậy, tốn một tỷ hay tám trăm triệu đô la cũng đáng giá mà."

Lục Chí Hằng bất đắc dĩ nói:

"Từ đầu năm đã có dự chi cho mỗi khoản tiền rồi, một hoặc hai trăm triệu còn có thể lấy ra được, chứ bốn năm trăm triệu thì đúng là khó."

"Từ tám trăm triệu tới một tỷ thì đừng có mơ."

Tiêu Phàm ngẫm nghĩ, hắn biết rõ chắc chắn là nhờ nhà họ Lục nên quân đội mới không cưỡng chế lấy đi.

Lục Chí Hằng không nói rõ nhưng trong lòng hắn đều biết.

"Sau này ta có thể cho quân đội linh huyệt miễn phí, nhưng ta có hai điều kiện."

Lục Chí Hằng cau mày lại:

"Ngươi nói đi."

Tiêu Phàm nói:

"Điều kiện đầu tiên, ta sẽ không đưa linh huyệt cho quân đội ngay lập tức, nửa năm sau mới đưa, dù sao bây giờ quân đội cũng chưa có nhiều võ giả."

Lục Chí Hằng gật đầu một cái:

"Chắc chuyện này không thành vấn đề."

Đúng là bây giờ số lượng võ giả trong quân đội vẫn còn ít, cũng không cần gấp gáp nửa năm này làm gì.

"Thứ hai, ta muốn mua một lô thuốc nổ CL-20."

Lục Chí Hằng lập tức thay đổi sắc mặt:

"Tiêu Phàm, ngươi nói cái gì? Bộ ngươi tưởng thứ này là pháo hoa sao, nó không phải thứ có thể mua bán tùy tiện được."

Đương nhiên Lục Chí Hằng biết thuốc nổ CL-20 là cái gì.

Đây chính là thuốc nổ mạnh đời thứ tư, Tiêu Phàm mua thứ như thế làm gì chứ?

"Chú Lục, ta mua là vì có mục đích sử dụng riêng. Ngài yên tâm đi, ta sẽ không làm bậy, dù gì ta cũng là người có tiền nên chắc chắn sẽ không nghĩ luẩn quẩn trong lòng."

Tiêu Phàm cười nói.

Lục Chí Hằng nhìn chằm chằm Tiêu Phàm: "Không phải là ngươi biết hung thủ hãm hại cha mẹ mình, rồi muốn dùng thuốc nổ để giết chết hết bọn họ đấy chứ?"

Tiêu Phàm trợn tròn mắt.

"Vậy ta cần mua thứ này à? Không phải thuốc nổ bình thường sẽ rẻ hơn cái này nhiều sao?"

Lục Chí Hằng uống một ngụm để che giấu sự lúng túng.

Đúng là thuốc nổ bình thường rẻ hơn rất nhiều.

"Chú Lục, không phải vừa rồi ngài nói quân đội thiếu tiền sao? Vừa khéo các ngươi có thể kiếm thêm một chút."

"Chẳng lẽ chúng ta thiếu chút tiền đó của ngươi sao? Chờ đã, ngươi muốn mua bao nhiêu tiền?"

Lục Chí Hằng nhìn chằm chằm Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm ho nhẹ một tiếng:

"Cũng không nhiều lắm, tầm hai tỷ."

"Hít!"

Lục Chí Hằng hít vào một hơi.

Thằng này được đấy.

Hay cho câu không nhiều lắm.

Hắn lạnh lùng nói:

"Xe tăng chủ lực kiểu 99 tầm hai chục đến ba chục triệu một chiếc, số tiền này của ngươi có thể mua được mấy chục chiếc xe tăng chủ lực đấy, ngươi muốn làm gì!"

"Có cần đưa luôn cho ngươi mấy chiếc xe tăng chủ lực kiểu 99 không?"

Tiêu Phàm hơi động lòng, nếu như có xe tăng thì ông nội hắn sẽ công thành dễ dàng hơn, cho dù đạn pháo không đánh được, thì có lẽ xe tăng có thể trực tiếp phá mở cổng thành.

Nhưng suy nghĩ một hồi thì Tiêu Phàm vẫn bỏ qua ý tưởng hấp dẫn này.

Xe tăng quá lớn và quá nặng.

Mấy chục tấn xe tăng, tạm thời vẫn không thể gửi cho ông nội của hắn được.

"Chú Lục, ngươi đừng tức giận mà."

Chương 331: Tổ Tiên Để Lại

"Thật ra nếu ta không tìm ngươi để mua thứ này thì tìm người nước ngoài cũng giống nhau thôi."

Tiêu Phàm bình tĩnh nói.

Lục Chí Hằng lạnh lùng nói:

"Giống nhau sao được, ngươi mua ở nước ngoài có thể mang về nước được à?"

"Ngươi tưởng hải quan mắt mù sao!"

Tiêu Phàm cầm một quả táo trong giỏ trái cây trên bàn trà lên.

Chỉ chớp mắt mà trái táo đã biến mất trong tay hắn.

Lục Chí Hằng ngây người.

Tiêu Phàm mỉm cười, quả táo lại xuất hiện trong tay hắn lần nữa.

Hắn đặt tay lên trên bàn trà, giây tiếp theo thì toàn bộ bàn trà đều biến mất không thấy đâu.

"Chú Lục, ta mua trong nước hay mua ở nước ngoài, thật ra cũng không khác gì nhau, nếu ta mua ở nước ngoài thì vẫn có thể thoải mái mang về nước thôi."

Lục Chí Hằng đứng dậy đi qua đi lại chỗ đặt bàn trà, không có vật cản.

Bàn trà thật sự biến mất.

Đó cũng không phải phép che mắt.

"Không gian bảo vật?"

Lục Chí Hằng ngạc nhiên nói.

Hắn không hay xem tiểu thuyết trên mạng, nhưng Lục Triển Bằng thích xem.

Lúc trước hắn có xem mấy cuốn.

Tiêu Phàm gật đầu một cái:

"Tổ tiên để lại."

Trong mắt Lục Chí Hằng lộ ra vẻ bừng tỉnh.

Hắn đã biết tổ tiên Tiêu Phàm là võ đạo Tiêu gia ngày xưa.

Mấy trăm năm trước Tiêu gia rất mạnh, mấy ngàn năm trước còn mạnh hơn nữa.

Linh huyệt xuất hiện, sinh vật siêu cấp xuất hiện, Tiêu gia có không gian bảo vật tổ tiên để lại cũng là chuyện bình thường.

"Tiêu Phàm, không gian bảo vật trông như thế nào?"

Lục Chí Hằng tò mò hỏi.

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Người khác không thấy được, sau khi nó nhận chủ thì tiến vào cơ thể của ta, ta có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó, nhưng không thể lấy nó ra nữa."

"Chú lục, dù sao ta chỉ có hai điều kiện này."

"Các ngươi đồng ý, vậy thì nửa năm sau linh huyệt là của quân đội, hơn nữa có lẽ còn có thể lời rất nhiều tiền, còn không đồng ý thì sau này ta sẽ ra nước ngoài để mua."

Lục Chí Hằng trầm tư, nếu là người khác nói chuyện với hắn thì chắc chắn hắn sẽ từ chối.

Nhưng Tiêu Phàm là bạn trai của Tô Ấu Vi, là người một nhà.

…

Tiêu Phàm uống trà, Lục Chí Hằng nhìn chằm chằm vào hắn.

"Tiêu Phàm, ngươi cần loại thuốc nổ này làm gì?"

Lục Chí Hằng dò hỏi.

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Chú Lục, chuyện này không thể nói với ngươi được, nhưng ta có thể đảm bảo trăm phần trăm rằng chắc chắn không dùng để tập kích khủng bố."

Sau khi hắn đưa cho Tiêu Hải, Tiêu Hải dùng vào chiến tranh.

Chuyện chiến tranh sao có thể gọi là tập kích khủng bố được?

"Chú Lục, ngươi cảm thấy ta có bạn gái xinh đẹp như Ấu Vi, trong thẻ ngân hàng của ta còn có rất nhiều tiền, ta cần phải nghĩ quẫn như vậy sao?"

Lục Chí Hằng hít sâu một hơi rồi nói:

"Chuyện này quá lớn, ta không thể quyết định một mình được, ngày mai sẽ cho ngươi kết quả."

Tiêu Phàm gật đầu một cái:

"Chú Lục các ngươi cứ quyết định đi, nếu các ngươi đồng ý, phương diện giá cả cũng không thể gài ta được, có lẽ sau này vẫn phải làm ăn với nhau."

Lục Chí Hằng trừng mắt nhìn Tiêu Phàm một cái:

"Nghĩ hay nhỉ."

"Dù bán cho ngươi thì cũng chỉ lần này mà thôi, hơn nữa chỉ cần ngươi dám lấy ra làm bậy, vậy thì chắc chắn chờ đợi ngươi là một kết quả không tốt."

Nói xong, Lục Chí Hằng đứng dậy rời đi với vẻ hơi căm tức.

Không ngờ Tiêu Phàm lại đòi hỏi mua thứ như thế với hắn, chuyện này khiến hắn cảm thấy Tiêu Phàm không đơn giản như bề ngoài, có lẽ để Tô Ấu Vi yêu đương với Tiêu Phàm không ổn chút nào.

"Có cần báo một tiếng với cha không nhỉ?"

Lục Chí Hằng quay về xe trầm tư, cuối cùng hắn vẫn bỏ suy nghĩ này, bây giờ Lục Bách Xuyên vẫn còn nằm trong viện điều dưỡng, trạng thái sức khỏe không tốt.

"Lục lão đệ, tình huống thế nào?"

Một tiếng sau, Lục Chí Hằng gọi video liên lạc với tám đại lão quân đội còn lại.

Chuyện này hắn không thể nào quyết định một mình được.

Nhất là khi Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi còn có quan hệ người yêu với nhau.

"Mọi người, chuyện là thế này..."

Lục Chí Hằng kể lại rõ ràng một lần tình huống gặp mặt Tiêu Phàm, bao gồm bí mật Tiêu Phàm có thể đem thu vào một cái bàn trà.

Nhưng hắn giấu chuyện mình gặp được Tiêu Phàm ở biệt thự.

"Dù đã Tiêu gia xuống dốc, nhưng không ngờ vẫn còn để lại không gian bảo vật."

Một đại lão trong số đó cảm thán.

Bọn họ đều có tư liệu của Tiêu Phàm, đương nhiên bọn họ không cho là bản thân Tiêu Phàm có năng lực như thế, hắn có không gian bảo vật sẽ phù hợp logic hơn.

Một đại lão khác cau mày nói:

"Dù thuốc nổ CL-20 không rẻ, nhưng hai tỷ cũng mua được rất nhiều, nếu hắn làm bậy thì..."

Đại lão lúc đầu cất tiếng:

"Lão Cổ, ta cảm thấy ngươi suy nghĩ nhiều rồi, giống như Tiêu Phàm đã nói, nếu hắn muốn gây chuyện thì không phải dùng thuốc nổ bình thường sẽ tốt hơn sao?"

"Nếu thật sự muốn phá hoại thì cái cần không phải mấy món đồ chơi này, mà là quyết tâm."

"Dùng xe tải chứa đầy bình gas thì uy lực cũng không nhỏ."

Mọi người đều mở miệng, nhưng Lục Chí Hằng thì không nói cái gì.

Sau khi thảo luận xong thì mọi người quyết định bỏ phiếu để biểu

quyết.

Chương 332: Thì Ra Là Thế

"Mọi người, ta bỏ quyền."

"Nhưng ta sẽ ủng hộ quyết định cuối cùng của mọi người."

Lục Chí Hằng trầm giọng nói.

"Lục lão đệ, bây giờ Tiêu Phàm chỉ mới là bạn trai của Tô Ấu Vi, không có quan hệ sâu sắc gì với Lục gia các ngươi, ngươi không cần phải kiêng dè như thế đâu."

Một vị tướng quân hơi lớn tuổi cười nói.

Lục Chí Hằng lắc đầu:

"Yêu cầu của Tiêu Phàm là điều ta hoàn toàn không ngờ tới, ta không thể đứng ở lập trường khách quan nhất để phán đoán cho nên mới bỏ quyền."

"Nếu như nhiều người trong các ngươi không đồng ý thì ta sẽ từ chối hắn."

Những người còn lại khẽ gật đầu đồng ý với quyết định của Lục Chí Hằng.

"Đồng ý nhấc tay."

Đại lão khá lớn tuổi vừa rồi nói.

Năm trong số tám đại lão giơ tay, chuyện này cứ quyết định như thế.

Đối với bọn họ mà nói thì thật ra chuyện này không nghiêm trọng tới mức đó.

Tiêu Phàm có được không gian bảo vật, nếu bọn họ muốn khủng bố thì có rất nhiều cách.

Chứ hoàn toàn không cần phải tìm Lục Chí Hằng.

Tiêu Phàm chủ động nói, tức là khả năng xảy ra nguy hiểm sẽ hạ thấp rất nhiều.

"Lục lão đệ, Tiêu Phàm là bạn trai của Tô Ấu Vi, Lục gia các ngươi tiếp xúc với hắn tương đối nhiều, nhớ để ý tư tưởng và hành động của hắn nhiều hơn một chút."

Tướng quân khá lớn tuổi kia nói.

Lục Chí Hằng khẽ gật đầu:

"Chắc chắn Lục gia chúng ta sẽ làm vậy. Nếu hắn có vấn đề, vậy thì chắc chắn hắn và Ấu Vi không thể ở bên nhau được."

Không chờ sang ngày thứ hai, tới chạng vàng Lục Chí Hằng đã tới biệt thự lần nữa.

"Tiêu Phàm, theo thương lượng giữa ta và những đồng chí còn lại, trên nguyên tắc chúng ta đồng ý giao dịch lần này, nhưng ngươi không thể sử dụng trong bất cứ trường hợp nào ở trong nước."

"Dù ngươi nổ đá ở khu vực dã ngoại cũng không được!"

"Ngươi có đồng ý không?"

Lục Chí Hằng nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Tiêu Phàm gật đầu một cái:

"Không thành vấn đề."

Lục Chí Hằng thở phào nhẹ nhõm:

"Vậy là tốt rồi, ngươi ký vào tài liệu này, nếu ngươi sử dụng nó ở bất cứ chỗ nào trong nước thì sẽ gánh vác trách nhiệm pháp luật."

Tiêu Phàm kiểm tra tài liệu một hồi, hắn cười khẽ:

"Cái này có cần thiết không chú Lục? Nếu các ngươi đã muốn ta gánh trách nhiệm thì đâu cần tới cái này."

Lục Chí Hằng lạnh nhạt nói:

"Nếu xảy ra chuyện gì thì cái này là để Ấu Vi xem, nam tử hán đại trượng phu, nếu ngươi đã ký thì phải có trách nhiệm."

"Thì ra là thế."

Tiêu Phàm nhanh chóng ký tên mình xuống.

Lục Chí Hằng nói:

"Ngươi đã có không gian bảo vật, vậy thì đến lúc đó ngươi hãy tới quân khu để lấy, giá tiền gấp ba lần giá dùng trong nội bộ."

"Ngươi cũng đừng chê đắt, dù ngươi đến quốc gia khác để mua thì cũng chưa chắc mua được với cái giá này."

Tiêu Phàm gật đầu một cái.

Giá nội bộ vốn đã thấp hơn giá bán bình thường rất nhiều rồi, có thể dùng giá gấp ba lần để mua đã không tệ, hai tỷ có thể mua được rất nhiều.

"Chú Lục, ta không có ý kiến gì về giá cả, nhưng ta muốn chọn địa điểm giao dịch là kho hàng kia, các ngươi dùng xe tải vận chuyển đồ tới trong một kho hàng đó."

Lục Chí Hằng cau mày lại.

Dù thuốc nổ CL-20 đắt thật, nhưng Tiêu Phàm mua hai tỷ nên số lượng cũng rất lớn, nếu xảy ra sơ suất nào trên đường thì đó là chuyện lớn.

"Được."

Suy nghĩ một hồi, Lục Chí Hằng vẫn gật đầu.

Hắn thay mặt cho quân đội, chút năng lực này quân đội vẫn phải có.

"Điều phối từ chỗ gần nhất, chắc là tối ngày mai sẽ đưa tới."

"Hàng đến trả tiền."

Lục Chí Hằng không muốn nói nhiều với Tiêu Phàm nữa nên nhanh chóng rời đi.

Trên mặt Tiêu Phàm lộ ra nụ cười thản nhiên, hắn biết Lục Chí Hằng đề cao cảnh giác đối với hắn vì vụ giao dịch lần này, nhưng thế thì sao chứ?

Đống đồ được gửi tới dị giới này sẽ giúp Tiêu Hải công thành rất dễ dàng, so với ích lợi to lớn của Tiêu Hải bên kia thì sự cảnh giác của Lục Chí Hằng cũng chỉ là cảnh giác mà thôi.

Hơn nữa hắn sẽ nắm giữ cấp bậc tu vi Hậu Thiên ngay thôi, có thể đạt được chiến lực cấp bậc Tiên Thiên.

Đừng nói đánh thắng những cao thủ cấp bậc Tiên Thiên khác, đạt tới thực lực như vậy mà hắn còn có thể dịch chuyển, có lẽ hắn có thể đứng ở vị trí bất bại.

"Ông xã, sao cậu cả đi rồi?"

Tô Ấu Vi đi xuống từ trên lầu, hỏi.

Nàng nghe thấy tiếng Lục Chí Hằng lái xe đi.

Hai lần lại đây, Lục Chí Hằng đều không nói được mấy câu với nàng.

Tiêu Phàm cười khẽ rồi nói:

"Chúng ta bàn chuyện quan trọng mà, bàn xong thì hắn phải tranh thủ đi xử lý, chuyện của chúng ta là bí mật, ngươi đừng đi thăm dò."

Tô Ấu Vi gật đầu một cái.

Với thân phận của Lục Chí Hằng, khả năng rất cao là Tiêu Phàm bọn họ bàn chuyện bí mật quân sự nên tất nhiên nàng không thể tùy tiện thăm dò rồi.

Huống chi Tiêu Phàm và Lục Chí Hằng đều là người mà nàng tin tưởng chứ.

Chương 333: Kho Hàng

Chớp mắt đã tới nửa đêm ngày hôm sau.

Từng chiếc xe tải quân dụng lớn nhanh chóng chạy về hướng huyện Lôi Sơn.

Trên mỗi chiếc xe tải đều có chiến sĩ được trang bị đầy đủ súng ống, trên không còn có flycam canh gác, là loại flycam có gắn tên lửa.

Trên mấy chiếc xe tải này toàn là thuốc nổ CL-20, mặc dù thứ này sẽ không dễ kíp nổ, nhưng vẫn phải cực kỳ cẩn thận.

Nếu thuốc nổ trên bất cứ chiếc xe tải nào bị kích nổ thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

"Sắp tiếp cận điểm đến phía trước, xung quanh điểm đến tốt xấu hỗn loạn nên có khả năng sẽ nguy hiểm, yêu cầu mọi người đề cao cảnh giác."

"Nếu phát hiện nguy hiểm có thể nổ súng. Lặp lại, nếu phát hiện nguy hiểm thì lập tức nổ súng để loại trừ nguy hiểm ở trạng thái mới phát sinh."

Lục Chí Viễn chỉ huy từ xa.

Thông qua flycam trên không trung, hắn có thể biết rõ phương hướng và vị trí của xe tải.

"Vâng!"

Người phụ trách đoàn xe tên là Trần Cương, hắn trả lời vô cùng nghiêm nghị.

Hắn biết rõ nhiệm vụ lần này quan trọng đến mức nào.

Nếu xuất hiện biến cố lớn, nói không chừng sẽ lên đầu đề tin tức quốc tế vào ngày mai.

"Xảy ra chuyện gì thế?"

"Sao có nhiều xe quân dụng lại đây thế này?"

Hôm nay xung quanh kho hàng có vài chiếc xe đỗ lại, nhà dân ở gần đó hầu như cũng bị mướn đi với giá cao, có rất nhiều người phát hiện chuyện khác thường này.

Họ gọi điện thoại tới tấp.

Xe tiếp tục tới gần, chiến sĩ trên mỗi chiếc xe đều mở chốt an toàn, nếu có tình huống nguy hiểm xuất hiện thì họ sẽ nổ súng ngay lập tức.

Trần Cương nhìn chằm chằm về phía trước.

Cũng may, không có bất cứ ai xuất hiện lộn xộn, đoàn xe thuận lợi tới trước kho hàng.

Cửa kho hàng từ từ từ từ mở ra.

"Cửa kho hàng mở rồi!"

"Người quân đội tiến vào trong kho hàng, rốt cuộc là có chuyện gì đây?"

Rất nhiều người bàn tán.

Họ vội báo cáo lại tin tức mới nhất.

Có lẽ sẽ có rất nhiều người trong nước mất ngủ vào tối hôm nay.

Rất có thể người của những thế lực như gia tộc William ở nước ngoài sẽ lập tức lên máy bay tới nước H.

"Quân đội thành lập Quân Bộ, hôm nay lại có hành động thế này, xem ra quân đội tính chiếm lấy linh huyệt ở huyện Lôi Sơn."

"Các vị, chúng ta phải kết hợp lại."

"Đúng vậy, bây giờ không phải lúc chúng ta nên nội chiến."

Rất nhiều võ giả mạnh mẽ ở biên giới nước H gọi điện thoại trao đổi ý kiến, nếu những thế lực võ đạo này bắt tay với nhau thì sẽ có sức mạnh đáng gờm.

Quân đội nước H thành lập Quân Bộ, chuyện này đã khiến họ thấy hơi bất an rồi, nếu lại chiếm thêm một linh huyệt thì lợi ích của họ trong tương lai sẽ hao tổn nhiều hơn.

"Ầm!"

Từng chiếc xe quân đội nhanh chóng chạy vào trong kho hàng.

Trên xe có lắp máy ghi hình nên Lục Chí Hằng có thể nhìn thấy tình huống bên trong kho hàng, trong mười kho hàng được ngăn cách nhau thì chỉ có một cái mở ra.

"Tiêu Phàm!"

Lục Chí Hằng hơi híp mắt.

Hắn nhìn thấy Tiêu Phàm đi xuống bằng thang máy từ lầu hai của kho hàng.

Ngày hôm qua Tiêu Phàm vẫn còn ở biệt thự.

Hôm nay cũng không thấy Tiêu Phàm rời đi biệt thự bên kia.

"Tiêu Phàm, ta tên là Trần Cương, ta chuyển hàng tới đây theo lệnh."

Trần Cương xuống xe đi thẳng về phía Tiêu Phàm, nói.

Tiêu Phàm cười gật đầu một cái:

"Các ngươi vất vả rồi, phiền mọi người canh gác, người của ta sẽ dỡ hàng vào trong kho hàng."

Trần Cương gật đầu một cái.

Khoảng ba chục chiến sĩ xuống xe và nhanh chóng canh gác, Trình Hưng Quốc họ lái xe nâng hàng hoá bắt đầu nhanh chóng dỡ hàng.

Tất cả hàng hóa được đóng gói trong những thùng gỗ, Trình Hưng Quốc họ hoàn toàn không biết trong những thùng gỗ này là cái gì.

Chứ nếu biết thì có lẽ tay lái của họ đã run lên rồi.

"Chú Trình, các ngươi cẩn thận một chút nhé, hàng trong mấy cái thùng này đắt lắm đó."

Tiêu Phàm nhắc nhở.

"Vâng thưa sếp."

Trình Hưng Quốc gật đầu nói.

Bây giờ kỹ thuật lái xe nâng hàng hoá của họ đã vững rồi, bình thường vào lúc rảnh rỗi họ sẽ huấn luyện về kỹ năng này.

Hàng đều khá dễ dỡ, khoảng hai tiếng thì Trình Hưng Quốc họ đã dỡ xuống toàn bộ hàng hóa trên mấy chiếc xe này.

"Ting ting!"

Lục Chí Hằng gọi điện thoại cho Tiêu Phàm.

Lần này di động của Tiêu Phàm không tắt máy, hắn nhanh chóng nhận cuộc gọi:

"Chú Lục, đã nhận được hàng rồi, nhưng thẻ ngân hàng của ta có hạn mức chuyển khoản mỗi lần là năm trăm triệu thôi."

"Ngươi có thể tăng hạn mức chuyển tiền cho ta một lúc được không?"

Lục Chí Hằng trầm giọng nói:

"Sẽ tăng hạn mức tạm thời cho ngươi. Tiêu Phàm, hàng này quan trọng thế nào chắc ngươi cũng biết, không thể để xảy ra bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn được."

"Biết rồi biết rồi."

Tiêu Phàm vội nói.

Lục Chí Hằng cúp điện thoại, Tiêu Phàm nhanh chóng nhận được tin nhắn, hạn mức chuyển tiền của hắn tạm thời được tăng lên hai tỷ.

Tiêu Phàm nhanh chóng chuyển khoản.

Chương 334: Linh Huyệt

Không mất bao lâu thì hai tỷ đã được chuyển đến tài khoản mà Lục Chí Hằng cung cấp từ trước.

"Chỉ cần không xảy ra vấn đề gì thì ngược lại lần này chúng ta kiếm lời không ít."

Một tướng quân lớn tuổi bên cạnh Lục Chí Hằng cười nói.

Một tướng quân khác trẻ tuổi hơn cũng cười nói:

"Bạn bè trên mạng thường gắn link bán hàng, không ngờ đúng là có ngày làm một vụ mua bán với dân chúng bình thường."

Rất nhanh, Lục Chí Hằng họ đã bắt đầu tranh cãi.

Hai tỷ không phải số tiền nhỏ, với tư cách là đại lão của những quân khu lớn, chắc chắn họ phải tranh thủ càng nhiều ích lợi cho quân khu của mình.

"Ầm."

Từng chiếc xe tải quân dụng nhanh chóng chạy ra khỏi kho hàng, nhưng phần lớn người trong số Trần Cương họ vẫn chưa rời đi, họ gia nhập vào hàng ngũ bảo vệ nhà kho.

Ban đầu nhà kho đã có một nhân viên bảo vệ đăc chiến, nhưng so với Trần Cương họ thì vũ khí đặc chiến các thứ vẫn kém hơn một chút.

Hơn nữa tố chất tổng hợp của các binh lính cũng kém hơn.

Trần Cương họ đều là binh vương được chọc lọc ra, hơn nữa người nào cũng mang theo hỏa lực hạng nặng tới.

"Răng rắc!"

"Răng rắc!"

Một khẩu súng máy hạng nặng lên đạn, bốn phương tám hướng

xung quanh nhà kho đều tăng thêm ba khẩu súng máy hạng nặng, hơn nữa xung quanh còn có thêm ba tay súng bắn tỉa.

"Trăm phần trăm là linh huyệt nằm bên trong kho hàng rồi."

"Dáng vẻ này của quân đội, xem ra là không có ý định để Tiêu Phàm bán đấu giá kho hàng."

"Có trời mới biết trong kho hàng đã tăng thêm thứ gì."

Rất nhiều người bàn tán xôn xao.

Trang bị mà Trần Cương họ sử dụng, nửa chiếc xe tải là dư sức chứa đủ rồi, vậy thì trong những chiếc xe tải còn lại chứa những gì?

"Chú Trình, các ngươi tiếp tục trông chừng bên ngoài."

Tiêu Phàm dặn dò.

Hắn nhấn công tắc, rất nhanh hai cánh cổng lớn dày nặng của kho hàng đã hạ xuống.

"Còn bốn ngày nữa mới tới ngày liên lạc với ông nội."

Tiêu Phàm nói thầm trong lòng, hắn tiến vào trạng thái tàng hình, giây tiếp theo hắn dịch chuyển đến một nơi cách kho hàng khoảng ba trăm mét.

Dừng lại không tới một giây, Tiêu Phàm lại dịch chuyển.

Không mất thời gian bao lâu, Tiêu Phàm đã quay trở về biệt thự.

Thuốc nổ CL-20 nằm trong kho hàng.

Nhiều thuốc nổ CL-20 như thế, túi không gian của hắn không chứa hết được.

Mặc dù hắn có được túi không gian, nhưng hôm nay cố hết sức cũng chỉ mở ra được mười mấy mét khối trong túi không gian thôi, mà muốn kéo dài còn phải tiêu hao rất nhiều.

Trở lại biệt thự, Tiêu Phàm lập tức bắt đầu tu luyện, hắn có cảm

giác mình sắp đột phá rồi.

"Ầm!"

Khoảng năm giờ rạng sáng, trên người Tiêu Phàm bộc phát ra hơi thở mạnh mẽ.

"Rống!"

Long ảnh màu vàng như có như không xoay quanh Tiêu Phàm, Tiêu Phàm vô cùng mừng rỡ, tu vi của hắn đã tới cấp bậc Hậu Thiên rồi.

"Vù..vù..."

Linh khí bên trong linh huyệt nhanh chóng tràn vào cơ thể Tiêu Phàm, Tiêu Phàm có thể cảm nhận được rõ ràng, linh khí truyền tới từ dị giới tăng mạnh hơn rất nhiều.

Bây giờ chắc chắn linh huyệt này mạnh hơn linh huyệt ở châu u và linh huyệt ở Ma Đô kia rồi.

"Cuối cùng cũng tới cấp bậc Hậu Thiên."

Trên mặt Tiêu Phàm lộ ra nụ cười thật tươi.

Tu vi đột phá giúp tinh thần lực của hắn cũng tăng lên một khúc, có lẽ thực lực đã đạt tới tiêu chuẩn Tiên Thiên rồi.

…

"Tu vi đạt tới cấp bậc Hậu Thiên, sự lĩnh ngộ của ta về trận pháp cũng tăng lên không ít. Sức mạnh trận pháp cũng có thể phát huy được tốt hơn."

Trong lòng Tiêu Phàm suy nghĩ phải tranh thủ thời gian làm nốt. Trận pháp trước mặt hắn đã được bố trí xong, hôm nay không hao phí quá nhiều thời gian để điều chỉnh.

Khoảng hơn bảy giờ sáng, Tiêu Phàm đã giải quyết xong công việc.

Bố trí lại trận pháp lần nữa khiến khả năng che dấu linh huyệt

càng mạnh hơn, cho dù có cường giả thực lực Tiên Thiên tiến vào phòng ngủ chính cũng không phát hiện được.

Trận pháp có hiệu quả như vậy khiến Tiêu Phàm rất hài lòng.

"Thân ái có chuyện gì vui à?"

Tiêu Phàm vừa ra khỏi phòng, Tô Ấu Vi tò mò dò hỏi, dường như tâm trạng của Tiêu Phàm vô cùng tốt.

"Tối hôm qua, tu vi ta đã đột phá, tất nhiên đáng phải vui mừng rồi. Ấu Vi, trưa nay đừng có nấu cơm, chúng ta tìm một nhà hàng ngon ngon để ăn mừng một bữa đi."

Tiêu Phàm cười nói.

Ánh mắt Tô Ấu Vi lộ ra vẻ vui mừng:

"Học trưởng, ngươi định công khai đi ra từ kho hàng sao?"

Tiêu Phàm gật đầu.

"Tu vi hiện tại của ta đã mạnh hơn không ít, năng lực đối phó nguy hiểm càng mạnh mẽ, với lại sắp khai giảng rồi, ta vẫn không thể đợi mãi ở đây."

"Ừm."

Tô Ấu Vi mừng rỡ gật đầu.

Ăn xong bữa sáng tình yêu mà Tô Ấu Vi chuẩn bị, Tiêu Phàm lại vào bên trong kho hàng.

Đám Trần Cương có không ít người đang canh giữ ở bên ngoài, không có ai lẻn vào trong kho, Tiêu Phàm kiểm tra thử, thuốc nổ CL-20 vẫn còn nguyên ở đó.

"Két!"

Hai lớp cửa lớn kho hàng từ từ mở ra.

Chương 335: Kẻ Ngốc

Đám người Trần Cương nhìn về phía Tiêu Phàm, càng có nhiều người đang ở nơi xa nhìn về phía này.

"Két."

Dùng niệm lực tinh thần khống chế chốt mở bên trong kho, cửa lớn sau lưng Tiêu Phàm lại chầm chậm đóng lại, Tiêu Phàm đi tới dưới ánh mặt trời.

"Thoải mái."

Tiêu Phàm vươn vai duỗi lưng, ở trong biệt thự, hắn cũng có thể phơi mình dưới ánh nắng mặt trời, nhưng kiểu công khai đi dưới ánh mặt trời lại càng thoải mái hơn.

"Ông chủ."

Đám người Trình Hưng Quốc đến gần.

Tiêu Phàm cười nói với Trình Hưng Quốc:

"Chú Trình, phiền ngươi mang một cái loa tới đây giúp ta."

"Được."

Trình Hưng Quốc gật đầu.

Dương Thần bên cạnh hắn vội chạy đến phòng bảo vệ cách đó không xa rồi lấy ra một cái loa. Tiêu Phàm nhận lấy loa mở chốt ra.

"Các vị anh em, còn có người nước ngoài từ phương xa mà đến muốn mua kho hàng, tại đây ta muốn nói lời xin lỗi với các ngươi. Ta không bán kho hàng này. Ta biết các ngươi muốn gì, các ngươi cảm thấy trong nhà kho này có linh huyệt nên mới muốn mua, lương tâm ta không muốn lừa gạt số tiền này của các ngươi. Ta nói rõ cho các ngươi biết, trong kho hàng vốn không hề có linh huyệt, các ngươi tiêu phí một tỷ tám đô la để mua một kho hàng trống là không đáng giá."

Nói đến đây, Tiêu Phàm thả loa xuống.

Nơi xa có giọng nói truyền tới:

"Tiêu Phàm, ngươi cho rằng chúng ta đều là kẻ ngốc hết sao? Một kho hàng trống mà phải dùng tới lực lượng bảo vệ mạnh như vậy sao?"

Một người khác cũng lớn tiếng nói:

"Một đội tác chiến đặc biệt, thêm khoảng chừng hai mươi binh vương, còn không biết trong kho hàng có bao nhiêu người nữa."

"Ngươi tin những gì ngươi vừa nói sao?"

Tiêu Phàm giơ loa lên lần nữa:

"Các vị, nói sao thì tùy các ngươi, dù sao ta cũng đã nói những gì nên nói cho các ngươi biết, hiện giờ không đấu giá kho hàng."

Có người của gia tộc William ở đây, lại còn biết tiếng Hoa, hắn lớn tiếng nói:

"Tiêu Phàm, ai bảo chúng ta muốn đấu giá linh huyệt, thứ chúng ta muốn đấu giá chính là kho hàng trống này, hi vọng ngươi tuân thủ cam kết tiến hành bán đấu giá như bình thường."

"Không sai, chúng ta muốn đấu giá kho hàng."

"Người Hoa quốc các ngươi không phải đề cao việc nói lời giữ lấy lời sao? Ngươi không bán chính là thất tín."

Một số người còn lại nhao nhao mở miệng.

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Các vị, dù kho hàng này trống, nhưng nó là pháo đài mạt thế mà ta xây, ta có tình cảm với nó. Ta sẽ không bán với giá thấp, mà các ngươi lại bỏ ra giá cao thì không cần thiết, ta thật sự không muốn lừa gạt số tiền này của mọi người, cho nên vẫn là bỏ đi."

Nói xong, Tiêu Phàm đưa loa cho Dương Thần, tạm thời hắn sẽ không bán đấu giá kho hàng.

Bên trong vẫn còn thuốc nổ CL-20 đấy.

Hơn nữa, trong mấy ngày này, năm mươi nghìn bộ áo giáp đợt hai cũng sẽ được đưa tới đây, bốn ngày sau, hắn sẽ chuyển số áo giáp và thuốc nổ CL-20 cho Tiêu Hải.

Mấy ngày nữa sau khi đã chuyển đồ đi, nếu gia tộc William đợi nhất định phải bán đấu giá, hắn cũng chỉ có thể "miễn cưỡng" bán kho hàng cho bọn hắn.

Sau này có bị thiệt thòi thì chẳng trách được, hắn cũng đã nói rõ linh huyệt không ở trong kho hàng, với lại cũng không muốn bán kho hàng.

"Tiêu Phàm, ngươi muốn rời khỏi đây à?"

Tiêu Phàm chuẩn bị đi, Trần Cương đến gần dò hỏi.

Tiêu Phàm gật đầu:

"Ta phải đi học, còn những việc khác nữa, ta vẫn không thể đợi mãi ở chỗ này, nhưng ta sẽ thường tới đây. Đúng rồi, mấy ngày này sẽ có rất nhiều xe hàng tới đây, đến lúc đó lại phiền các ngươi cho qua. Trình thúc, chở đồ tới kho số hai, số năm, số chín."

Trình Hưng Quốc gật đầu.

Trần Cương cau mày nói:

"Có rất nhiều xe hàng chở tới đây, an ninh bên này..."

Tiêu Phàm nói:

"Tất cả tài xế xuống xe ở bên ngoài kho hàng, để người của ta lái xe vào trong chuyển hàng xuống, các ngươi kiểm tra tất cả các xe kĩ một chút."

Lấy điện thoại di động ra, Tiêu Phàm bấm số điện thoại của Lục Chí Hằng.

"Chú Lục, chỗ của ta cần bảo vệ, có phải các ngươi có quân nhân giải ngũ cần được thu xếp không? Trong số họ tốt nhất có người

có thể lái được xe lớn hoặc xe nâng chuyển hàng hoá."

Ở đầu bên kia điện thoại, ánh mắt Lục Chí Hằng sáng lên, việc thu xếp cho quân nhân giải ngũ quả thực là một vấn đề khó, lại có nhiều người như vậy ở bên cạnh Tiêu Phàm nên hắn cũng yên tâm.

Nếu Tiêu Phàm bảo họ làm chuyện phản bội quốc gia, họ chắc chắn sẽ không làm, hơn nữa còn sẽ tố giác Tiêu Phàm.

"Ngươi muốn bao nhiêu người?"

Lục Chí Hằng trầm giọng hỏi.

Tiêu Phàm cười cười nói:

"Tầm tám mươi một trăm người đi, cần năng lực mạnh một chút, ta có thể cấp tiền lương cho họ từ hai đến ba mươi nghìn một tháng."

Ánh mắt đám Trần Cương nhìn Tiêu Phàm trong nháy mắt trở nên ôn hòa hơn...dù số tiền này không phải dành cho bọn hắn.

Thu nhập một tháng từ hai đến ba mươi nghìn cũng không thấp, rất nhiều quân nhân giải ngũ một tháng cũng chỉ cầm được mấy nghìn, ở quân đội trong thời gian lâu dài, họ có hơi không hòa nhập được với thế giới bên ngoài. Muốn tìm được công việc có đãi ngộ tốt cũng không dễ dàng.

Chương 336: Thay Họ Cám Ơn Ngươi

"Đúng rồi, chú Lục, nửa năm tới còn phải tiếp tục làm phiền đám Trần đội canh giữ ở chỗ này, ta thêm cho mỗi người họ mỗi tháng hai mươi nghìn tiền trợ cấp."

Lục Chí Hằng ở đầu bên kia điện thoại hơi sửng sốt, đám người Trần Cương có hơn một trăm người, mỗi tháng mỗi người được thêm hai mươi nghìn cộng lại cũng phải hơn hai triệu, số tiền này dù Tiêu Phàm không cho thì đám Trần Cương cũng sẽ canh giữ ở chỗ này. Lục Chí Hằng tin chắc rằng linh huyệt ở trong kho hàng.

"Ta thay họ cám ơn ngươi."

Lục Chí Hằng trầm giọng nói.

Dù Trần Cương có là binh vương tác chiến đặc biệt như vậy, tiền lương đãi ngộ cũng không cao, mỗi tháng có thêm hai mươi nghìn, có thể khiến người nhà họ sống tốt hơn.

"Vậy phiền chú Lục sớm sắp xếp người tới đây. Chỗ của ta đang thiếu người."

Tiêu Phàm nói.

Lục Chí Hằng cúp điện thoại rồi đi sắp xếp ngay lập tức, đến ngày mai là người có thể đến nơi rồi.

"Tiêu tổng, cám ơn."

Trần Cương nói với Tiêu Phàm, hắn không nghĩ tới họ lại cũng có thể lấy được tiền trợ cấp hai mươi nghìn một tháng.

"Trần ca gọi tên ta là được rồi. Nhiệm vụ hôm nay của các ngươi coi như là nửa tư nửa công, ta nên dành ra ít tiền mới phải."

Tiêu Phàm cười cười nói.

…

…

"Tiêu Phàm, ngươi không thể nói một đằng làm một nẻo chứ, ngươi đã nói bán đấu giá kho hàng rồi."

"Không sai, vì bán đấu giá mà chúng ta còn cố ý rút một lượng lớn tiền."

"Tiêu Phàm, kho hàng của ngươi vẫn phải tiếp tục bán đấu giá..."

Lái xe rời khỏi kho hàng chưa được bao xa, Tiêu Phàm đã bị không ít người ngăn lại. Những người này có người là võ giả đến từ gia tộc võ đạo, cũng có người của thế lực nước ngoài.

Giờ Tiêu Phàm có tu vi cấp bậc Hậu Thiên, cộng thêm đặc tính

năng lực ẩn nấp của Cửu Chuyển Thần Long Quyết rất mạnh, họ không phát hiện ra được Tiêu Phàm là võ giả.

Tiêu Phàm đưa tay đè cửa sổ xuống nói:

"Các vị, bên trong kho hàng thật sự không có linh huyệt, sao các ngươi lại không tin vậy? Mọi người đừng lãng phí tiền."

"Tiêu Phàm, dù thực lực của quân đội mạnh, nhưng kho hàng là của ngươi, ngươi hoàn toàn có thể làm chủ bán đấu giá, Hoa quốc chúng ta có luật pháp."

"Đúng vậy, đúng vậy."

Mọi người xung quanh nhao nhao nói.

Tiêu Phàm bất đắc dĩ lắc đầu:

"Các vị nhường một chút đi, các ngươi có ngăn ta lại nói đến trời tối cũng vô dụng, ta đã nói không đấu giá kho hàng."

Có người nói:

"Tiêu Phàm, ngươi nói bên trong kho không có linh huyệt, vậy mở cửa kho ra, cho chúng ta tiến vào bên trong kiểm tra thử."

"Cái này được đó."

Một người khác vội hùa theo.

Tiêu Phàm nói:

"Kho hàng này là pháo đài mạt thế do ta chế tạo, ta không thích người khác vào trong làm loạn, ta không thể đáp ứng yêu cầu này của các ngươi. Mọi người nhường đường một chút đi, các ngươi có nói đến trời sập cũng vô dụng."

Người trước xe lặng lẽ lui qua một bên, theo họ thấy tình hình hiện nay là quân đội ép Tiêu Phàm khuất phục, nếu quân đội không gật đầu, họ ngăn cản Tiêu Phàm quả thật cũng vô dụng.

"Làm sáng tỏ, chúng ta muốn làm sáng tỏ trước truyền thông quốc

tế."

"Đây là chính sách tàn bạo, đây là xâm phạm quyền lợi của ngươi!"

Một số thế lực nước ngoài la hét nói.

Xe của Tiêu Phàm đã đi xa, mọi người nhanh chóng báo cáo lại tình huống bên này lên. Không ít thế lực trong ngoài nước nhanh chóng hành động. Dù những thế lực võ đạo trong nước không tham chính, nhưng giao thiệp của họ không kém, có thể gây ra sức ảnh hưởng lớn ở mọi phương diện.

Các gia tộc nước ngoài như William, họ nắm trong tay rất nhiều truyền thông trực tiếp, đủ loại truyền thông lập tức lên tiếng phê bình gay gắt. Sức ảnh hưởng của gia tộc võ đạo cường đại ở nước ngoài lớn hơn nhiều so các gia tộc võ đạo nước H.

Ở nước H, võ công bị cấm kỵ, cho nên việc trấn áp các gia tộc võ đạo tương đối gay gắt, cấm tham gia chính trị, tham gia kinh doanh cũng có một số hạn chế.

Nhưng ở nước ngoài, quả đấm lớn chính là lão đại. Nhiều quốc gia thi hành luật rừng cá lớn nuốt cá bé, những gia tộc võ đạo cường đại đều có năng lực cực mạnh trong giới kinh doanh, chính trị và quân đội.

...

"Các con, sau này nơi đây chính là nhà mới của các con đó. Các con mau cùng cảm ơn Tiêu Phàm ca ca đi."

Viện trưởng vui mừng nói.

Rời khỏi kho hàng bên kia, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi cùng đến giúp đỡ cô nhi viện dọn nhà, cô nhi viện mới nằm trong thành phố Z tốt hơn chỗ cũ rất nhiều.

Thật ra, cô nhi viện sau khi tân trang lại cũng ổn, nhưng các công trình lớn cũng không thể tác động được, mà hoàn cảnh xung quanh cũng không thể thay đổi, nên cũng không hẳn là quá tốt. Triệu Tông Tường hao tốn sức lực cho người tìm kiếm mới mãi có được cô nhi viện mới này.

"Cảm ơn Tiêu Phàm ca ca."

Mười mấy đứa trẻ trăm miệng một lời nói, nhiều đứa trong số chúng còn chưa đến năm tuổi, giọng bập bẹ kêu lên.

"Không cần cám ơn đâu."

Tiêu Phàm cười nói:

"Viện trưởng, nếu có vấn đề gì khó khăn bà cứ nói cho Ấu Vi, tất nhiên bà trực tiếp gọi điện thoại cho ta cũng được."

"Tiêu Phàm, cám ơn ngươi."

Viện trưởng rưng rưng nước mắt vui mừng nói.

Mấy tháng trước, cô nhi viện họ còn rách nát, lúc trời mưa có nhiều phòng còn bị dột, giờ căn phòng nào cũng rộng rãi sáng sủa.

"Viện trưởng à, đừng khách sáo, ta cũng chỉ tốn ít tiền, không đáng là bao so với số tiền ngươi bỏ ra trong mấy chục năm qua đâu."

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Chương 337: Camera Giám Sát

Rời khỏi cô nhi viện, gương mặt Tô Ấu Vi mỉm cười, nhưng trong mắt lại ngấn lệ.

"Lão công à, cảm ơn ngươi. Dù kỹ thuật hacker của ta không tệ, nhưng trước kia ta không dám kiếm nhiều tiền, nếu không có ngươi chắc cô nhi viện còn lâu mới tốt hơn được."

Tô Ấu Vi nhẹ giọng nói.

"Ấu Vi, không phải ta đã nói rồi sao, đây là thù lao cho đại thần hacker như ngươi, ta cũng không tốn quá nhiều tiền, thật là có lỗi với giá trị con người của ngươi."

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

"Thực lực của ta tăng lên nhiều như vậy cũng vì lão công đó. Thiếu nợ ngươi, ta cũng chỉ có thể dùng cả đời để từ từ trả lại cho ngươi thôi."

Giọng của Tô Ấu Vi rất nhỏ, cũng chỉ có thính lực tốt như Tiêu Phàm mới nghe được. Tiêu Phàm quay đầu nhìn Tô Ấu Vi, trong mắt nàng tràn đầy thâm tình. Tốn ít tiền mà khiến tình cảm của Tô Ấu Vi với hắn càng sâu đậm hơn, tiền này tiêu thật đáng giá mà.

...

Huyện Lôi Sơn, tại biệt thự.

Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi không ở đây, đám người Lữ Thắng Quân âm thầm bảo vệ tất nhiên cũng rút đi, tiếp đó họ sẽ tới sẽ tới chung cư Tử Kinh để bố trí lực lượng canh phòng.

Một chiếc xe không có biển số lái đến gần khu biệt thự.

La Tự Cường bước xuống từ trên xe, hắn ta mặc một bộ quần áo màu đen đội mũ trùm đầu cũng màu đen, mắt hắn cũng bị mũ trùm đầu che khuất, trên người không có chỗ nào lộ ra bên ngoài.

Xung quanh biệt thự có tường rào cao hơn ba mét, thừa dịp bốn phía không có ai, La Tự Cường dễ dàng vượt qua tường rào, ngay cả cửa biệt thự cũng chẳng thể ngăn được hắn.

Tiến vào bên trong biệt thự, La Tự Cường chạy thẳng tới phòng ngủ chính, trừ phòng ngủ chính, các chỗ còn lại hắn đã kiểm tra vào lần trước, không có bất kỳ phát hiện nào.

"Cảnh báo, ngươi đã tiến vào khu vực có camera giám sát."

Bên trong biệt thự vang lên tiếng còi báo động.

La Tự Cường vốn dĩ cũng không để ý tới, dù sao hôm nay hắn cũng đã bị truy nã, dù có bị quay được, nhiều lắm cũng chỉ tăng thêm chút tiền treo thưởng.

"Không có, chết tiệt."

Trong lòng La Tự Cường thầm mắng, bên trong phòng ngủ chính

không hề có linh khí dao động.

La Tự Cường lại tốn thêm chút thời gian kiểm tra một vòng xung quanh các nơi còn lại trong biệt thự, vẫn không có phát hiện gì, hắn vội rút lui bằng tốc độ nhanh nhất.

"Học trưởng, ngươi xem kìa."

Tô Ấu Vi lấy điện thoại đưa cho Tiêu Phàm. Trên đó là một cảnh giám sát, trong hình có một bóng người áo đen quen thuộc.

"Không sao."

Tiêu Phàm cười cười nói, hắn đang muốn có người vào biệt thự dò xét đây. La Tự Cường là người đầu tiên, sau đó nhất định vẫn sẽ còn người đến nữa. Chỉ cần không phải cao thủ Tiên Thiên lẻn vào biệt thự, linh huyệt bên trong biệt thự cũng sẽ không bị phát hiện.

...Tỷ lệ cao thủ Tiên Thiên đỉnh phong đi vào rất thấp, nhân vật như vậy toàn là đại lão, họ không thể để mấy người này đi được bởi vì nếu bị camera giám sát chụp được sẽ làm bại lộ thân phận.

La Tự Cường rời khỏi chưa đến nửa tiếng, quả nhiên lại có người lẻn vào biệt thự, đến tối lại có thêm hai người. Nhìn thân thủ mà họ thể hiện, ít nhất họ đều có tu vi cấp bậc Hóa Kình.

"Cha, chúng ta đã kiểm tra biệt thự, bên trong biệt thự không hề có linh khí dao động. Chúng ta đoán rằng có lẽ linh huyệt đang ở trong kho hàng thật."

Isaac gọi điện thoại cho cha mình, có một người hành động vào buổi tối là cao thủ bên cạnh hắn, mà hắn ta chỉ là cao thủ cấp bậc Hậu Thiên.

"Nếu vậy, chúng ta có thể đưa ra giá tiền cao hơn. Ngươi liên lạc với Tiêu Phàm, nói gia tộc William chúng ta nguyện ý ra giá sáu trăm. . . không, bảy trăm triệu đô-la. Tốt nhất là chúng ta nên âm thầm trực tiếp mua kho hàng đó."

Gia chủ gia tộc William trầm giọng nói, chỉ cần mua được kho hàng từ chỗ Tiêu Phàm, lý lẽ sẽ đứng về phía họ.

…

Ngày hôm sau, Tiêu Phàm lại quay về huyện Lôi Sơn, Lục Chí Hằng đã tìm được một số quân nhân giải ngũ cho hắn.

"Tinh tinh."

Tiêu Phàm vừa tới kho, Lục Chí Hằng đã gọi điện thoại tới.

"Tiêu Phàm, việc sắp xếp cho quân nhân giải ngũ là một vấn đề lớn, ta vừa phân phó, kết quả là nơi này có chừng này người, nơi kia lại nhiều thêm mấy người. Tổng lại có hơi nhiều hơn số lượng mà ngươi nói chút."

Giọng của Lục Chí Hằng truyền tới, hắn hơi chột dạ.

Ánh mắt Tiêu Phàm lướt qua, dù không sử dụng niệm lực tinh thần, hắn cũng có thể đoán được số lượng người đang tụ tập ở trước mặt chắc chắn vượt quá hai trăm.

"Lục bá, đây không phải chỉ hơi nhiều thôi đâu."

Lục Chí Hằng ho nhẹ một tiếng:

"Ngươi muốn tám mươi đến một trăm hai mươi người, tổng cộng có hai trăm bốn mươi người, cũng chỉ tăng lên gấp đôi thôi mà. Ngươi có thể hạ tiền lương xuống mức thích hợp, họ đều là binh lính tốt, một số người còn vì quốc gia mà lập được công lao không nhỏ, nhưng rời khỏi quân ngũ lại khó tìm được công việc."

Tiêu Phàm nói:

"Nếu chú Lục đã nói như vậy, ta sẽ nhận lấy người. Nhưng nếu trong số bọn hắn có người có vấn đề, ta sẽ cho đuổi lập tức không chút do dự."

Chương 338: Mức Lương Hiện Tại

Lục Chí Hằng thở phào nhẹ nhõm:

"Ngươi yên tâm, trong số họ tuyệt đối không có binh lính kích

động càn quấy, người như vậy không đáng để ta trưng cái mặt già này ra đâu."

Cúp điện thoại, ánh mắt Tiêu Phàm lướt qua hai trăm bốn mươi người đang đứng ngay ngắn.

"Các vị, trước kia các ngươi làm gì, ta sẽ không hỏi, việc này có thể bảo mật, sau này các ngươi chính là bảo vệ trong công ty của ta. Ta sẽ đăng ký một công ty bảo vệ, công ty sẽ ký hợp động thuê chính quy với các ngươi, đóng cho các ngươi năm khoản bảo hiểm* và một quỹ nhà ở. Tiền lương ban đầu của các ngươi đều quy định là hai mươi nghìn, cứ nửa năm sẽ điều chỉnh tiền lương một lần, không có giới hạn mức lương nếu có biểu hiện tốt, biểu hiện kém sẽ bị đuổi."

*hưu trí, y tế, thất nghiệp, tai nạn lao động và thai sản

*hưu trí, y tế, thất nghiệp, tai nạn lao động và thai sản

...

Tiêu Phàm nói không ít, những người này nghe hắn nói xong đều rất vui mừng, người tới quá số lượng mà vẫn được mức lương cơ bản hai mươi nghìn đã rất tốt rồi. Hơn nữa, Tiêu Phàm lại còn thành lập công ty đóng năm khoản bảo hiểm và một quỹ nhà ở cho bọn hắn.

"Các vị, ba ngày tới sẽ có không ít xe hàng đến đây, nhiệm vụ đầu tiên của các ngươi chính là dỡ những món hàng đó vào trong kho."

Tiêu Phàm vừa nói xong, điện thoại vang lên, là Dương Vĩnh An gọi đến.

Mười mấy chiếc xe hàng đầu tiên sắp đến rồi.

"Dương tổng, ngươi bảo họ trực tiếp lái xe tới đây đi."

Từng chiếc xe hàng nhanh chóng lái tới, tất cả tài xế đều xuống xe, mỗi một chiếc xe đều phải được mở ra kiểm tra kĩ lưỡng trước khi lái vào trong kho.

Hai trăm bốn mươi người thi hành nhiệm vụ có trật tự rõ ràng.

Tiêu Phàm đứng nhìn ở một bên, hắn thầm gật đầu. Lần trước, những chiếc xe hàng kia tới đây, hắn bảo Triệu Tông Tường tìm người giúp dỡ hàng một tay, người mà Triệu Tông Tường tìm được cũng không trật tự được như họ.

"Hai trăm bốn mươi người, một năm phải tốn mười mấy triệu, nhưng nếu họ trung thành đáng tin cậy thì cũng đáng."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng, hắn nhất định phải đào tạo người của riêng mình, có chút chuyện lại tìm Triệu Tông Tường mượn người thì không hay?

Dù mười mấy triệu cũng không ít, nhưng đối với hắn mà nói ngược lại cũng không nhiều, một bộ phim của hắn có thể bán được ba tỷ, đủ thuê họ mấy chục năm.

Điện ảnh lại không cần tốn tiền sản xuất, hoàn toàn là việc làm ăn không vốn.

"Trình thúc, ngươi lại đây."

Tiêu Phàm gọi Trình Hưng Quốc vào.

"Chú Trình, mức lương hiện tại của các ngươi không cao bằng họ, nhưng chỉ cần năng lực của các ngươi tăng lên, mức lương sau này của các ngươi cũng sẽ tăng theo."

Tiêu Phàm nghiêm mặt nói.

Đám Trình Hưng Quốc hiện giờ cũng chỉ có tiền lương của Trình Hưng Quốc là cao hơn chút, những người còn lại mỗi tháng cũng chỉ mười nghìn, Tiêu Phàm sợ họ có ý kiến.

Trình Hưng Quốc gật đầu:

"Ông chủ, ta sẽ nói với họ. Ta thấy được đám binh lính kia đều rất lợi hại, còn chúng ta chỉ là bảo vệ thông thường, cầm ít tiền hơn cũng rất bình thường. Nếu người nào vì vậy mà trong lòng cảm thấy bất công có ý kiến, vậy cứ thu dọn đồ đạc mà về nhà đi."

Tiêu Phàm cười nói:

"Dưới tình huống năng lực như nhau, ta nhất định sẽ xem xét mọi người, nhưng bọn hắn vốn cũng đã trải qua rèn luyện mười năm ở trong quân đội rồi."

Trình Hưng Quốc gật đầu. Tiêu Phàm truyền âm cho Trình Hưng Quốc:

"Chú Trình, ngươi lưu ý từng người không được để họ làm loạn. Trên lầu là cấm qua lại, kho hàng đang đóng không được tùy tiện mở ra."

Trình Hưng Quốc lại gật đầu.

...

"Vận chuyển nhiều áo giáp như vậy vào kho hàng, có ý gì đây?"

"Bản thân Tiêu Phàm không dùng được nhiều áo giáp đến vậy, chắc là hắn giúp quân đội làm việc, cũng không biết quân đội cần nhiều áo giáp như vậy để làm gì."

"Mặc kệ quân đội Hoa quốc muốn chơi chiêu gì, linh huyệt chắc chắn ở trong kho hàng."

Nơi xa có rất nhiều người nghị luận ầm ĩ.

Chớp mắt đã trôi qua ba ngày.

Trường học đã khai giảng, Tiêu Phàm xin phép nhập học trễ một chút, hắn cũng đã đợi ở kho hàng trong ba ngày. Nhưng mà Tiêu Phàm cũng không canh chừng ở lầu một kho hàng, hắn tu luyện ở lầu hai kho hàng.

"Tinh tinh."

Trình Hưng Quốc gọi điện thoại cho Tiêu Phàm.

"Ông chủ, tất cả hàng đợt hai đã được đưa vào bên trong ba kho hàng."

Tiêu Phàm vội xuống lầu dưới.

Hắn sử dụng khả năng thấu thị kiểm tra một chút, hàng hóa đều được sắp xếp thật ngăn nắp.

"Từ Khai Thái."

Tiêu Phàm kêu lên.

Một người đàn ông trung niên với nét mặt kiêm nghị trong đội ngũ đứng lên, hắn khoảng bốn mươi tuổi, đi đứng hơi có tật. Hắn đã từng đạt tới cấp bậc binh vương, còn là người nổi bật trong đám binh vương. Hắn tinh thông vật lộn, súng ống, biết lái đủ loại phương tiện, hơn nữa hắn còn thông thạo năm ngôn ngữ nước ngoài. Lẽ ra với tình huống của hắn thì tìm việc làm không khó, nhưng hắn có di chứng sau chiến tranh, khó có thể trở về cuộc sống bình thường.

Chương 339: Công Ty Bảo Vệ Lôi Sơn

"Ông chủ, ta là Từ Khai Thái."

Từ Khai Thái đến trước mặt Tiêu Phàm lớn tiếng nói.

Tiêu Phàm nói:

"Từ Khai Thái, ngươi trở thành đội trưởng của họ, nhiệm vụ tiếp theo của ngươi là thành lập công ty bảo vệ, tiến hành nhậm chức cho mọi người. Ngươi phụ trách giải quyết tất cả mọi thứ, ta chỉ chịu trách nhiệm hai chuyện, thứ nhất là trả tiền; thứ hai là khai thông quan hệ để công ty có thể hoạt động."

Không phải ai cũng có thể tùy tiện mở công ty bảo vệ, nhưng nếu Tiêu Phàm muốn làm thì chắc chắn sẽ được, nhất định Lục Chí Hằng cũng vui vẻ khi Tiêu Phàm mở công ty...có công ty, Tiêu Phàm mới có thể đóng năm khoản bảo hiểm và một quỹ nhà ở cho đám người Từ Khai Thái.

Từ Khai Thái có hơi do dự.

"Ông chủ, chắc ngươi không rõ tình hình của ta lắm."

Tiêu Phàm khoát tay:

"Ngươi không cần phải nói, ta rất rõ chuyện của ngươi. Có hơi tàn tật, lại còn thêm di chứng sau chiến tranh, đều không phải vấn đề lớn. Sau này, ta sẽ giải quyết hai vấn đề này giúp ngươi. Ta chọn ngươi chủ yếu vì hai điểm, thứ nhất ngươi làm việc rất nghiêm túc; thứ hai họ kính phục ngươi."

Những người Lục Chí Hằng chọn cũng không tệ, người bình thường làm đội trưởng thì họ có thể không phục, còn với năng lực, lý lịch và quân công của Từ Khai Thái cũng đủ để phục chúng.

"Đa tạ sự tín nhiệm của ông chủ, ta sẽ cố gắng hết sức hoàn thành."

Từ Khai Thái trầm giọng nói.

Tiêu Phàm cười cười nói:

"Ta sẽ thêm Wechat của ngươi, đợi ngươi gửi số tài khoản cho ta, ta sẽ chuyển trước mười triệu cho ngươi. Ngươi lo liệu cho công ty rồi sắp xếp tốt cho họ, không đủ tiền thì cứ nói, cái gì cần xài thì đừng tiết kiệm, cái gì nên tiết kiệm thì đừng quá phung phí."

Từ Khai Thái nói:

"Ông chủ, tên của công ty là gì?"

Tiêu Phàm suy nghĩ một chút rồi nói:

"Chúng ta ở huyện Lôi Sơn, vậy gọi là công ty bảo vệ Lôi Sơn đi."

…

Từ Khai Thái gật đầu nói.

"Được rồi ông chủ, ta sẽ đăng ký công ty sớm."

Tiêu Phàm cười:

"Việc quan trọng nhất là thu xếp việc ăn ở cho bọn họ tốt một chút"

"Cảm ơn ông chủ."

Từ Khai Thái nhanh chóng rời đi cùng mọi người.

Tiêu Phàm cũng để mấy người Trình Hưng Quốc rời khỏi nhà kho, bây giờ trong nhà kho chỉ còn lại mình hắn. Tiêu Phàm lên tầng hai của nhà kho để tu luyện.

"Nomura-kun, nếu chúng ta có được nhà kho này, sức mạnh của chúng ta sẽ tăng lên rất nhiều."

Trên tòa nhà cao tầng phía xa, có người nhìn kho hàng trầm giọng nói. Bên cạnh là một ông già khoảng sáu mươi bảy mươi tên là Sanbon Nomura.

Sanbon Nomura là giám đốc của một công ty đa quốc gia trị giá hàng chục tỷ đô la. Một người như vậy khi ra ngoài thường sẽ rất phô trương, nhưng bây giờ hắn lại lén lút đến huyện Lôi Sơn, hắn cần phải tận mắt nhìn thấy tình hình ở đây.

"Kho hàng có không ít bảo vệ, ngươi có thể lẻn vào đó không?"

Yamamoto Nomura hỏi. Hắn chợt nảy ra ý tưởng lẻn vào nhà kho, hắn cần biết chắc chắn trong nhà kho có thật sự tồn tại linh huyệt hay không.

"Nomura-kun, đừng lo lắng, Thổ Nhẫn chi thuật của ta đủ mạnh để xuyên qua bê tông, những người lính đó chắc hẳn sẽ không thể nhìn thấy ta."

Người đàn ông trung niên nói một cách kiêu ngạo.

Yamamoto Nomura khẽ gật đầu.

"Nếu các ngươi xác định bên trong có linh huyệt, ta sẽ mua kho hàng này ngay, đến lúc đó công ty các ngươi phải thực hiện những điều kiện đã thỏa thuận."

"Ngài Nomura cứ yên tâm, một khi chúng ta có được linh huyệt sẽ tiến hành trồng trọt linh thảo, tương lai ngươi chắc chắn sẽ ăn được đan dược kéo dài tuổi thọ."

Người đàn ông trung niên gật đầu.

"Ừm...Watanabe-kun, ta chờ tin tốt từ ngươi."

Yamamoto Nomura trầm giọng nói.

Đến khoảng mười giờ tối, bọn người Trần Cương bắt đầu thay ca.

"Là lúc này."

Bóng người Taro Watanabe dần chui vào lòng đất, mặt đất cũng không có quá nhiều cản trở đối với hắn, trong vòng mười phút, hắn đã di chuyển mấy trăm mét về phía gần nhà kho.

"Chết tiệt, đáy nhà kho thật sự được làm bằng bê tông dày như vậy."

Taro Watanabe chửi thầm trong lòng.

Hắn có tu vi Ninja cao cấp, tương đương với đạt được đỉnh phong, xuyên qua tường bê tông bình thường cũng không khó, nhưng bê tông nhà kho này dày đến một mét. Chất liệu bê tông rất cao cấp hơn nữa bên trong còn có rất nhiều thanh thép. Để xuyên qua 1 mét này, hắn phải tốn nhiều thời gian và sức lực hơn so với hàng trăm mét trước đó.

"Hả?"

Tai của Tiêu Phàm động đậy.

Tiêu Hải đã truyền cho hắn dị năng thính lực siêu cấp, kết hợp với tu vi hiện tại của hắn đã tăng lên nhiều nên thính giác của hắn rất mạnh.

Lúc này, hắn đã phát hiện ra sự bất thường. Suy nghĩ của hắn khẽ động, niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm quét về phía âm thanh. Ngay sau đó Tiêu Phàm đã phát hiện ra Taro Watanabe đang ở dưới lòng đất.

"Là người nước Dương."

Tiêu Phàm nheo mắt lại, trong lòng dâng lên sát khí. Hắn sẽ không

hòa nhã với một kẻ định lẻn vào nhà kho.

"Chết đi!"

Chương 340: Giao Dịch Với Quân Đội

Sức mạnh to lớn của niệm lực tinh thần mà Tiêu Phàm phóng ra ngay lập tức xuyên qua đầu đối thủ. Trong tình huống bình thường, một Ninja đất như Taro Watanabe có thể chất và niệm lực tinh thần không tệ, Tiêu Phàm muốn trực tiếp giết hắn bằng niệm lực tinh thần thì khá khó khăn. Nhưng bây giờ Taro Watanabe đang sử dụng toàn bộ sức mạnh để thi triển thuật độn thổ nên khả năng phòng ngự của bản thân rất kém.

"Không!"

Ánh mắt Taro Watanabe lộ ra vẻ sợ hãi. Hắn lập tức trốn xuống phía dưới, nhưng ngay khi đầu hắn rời khỏi bê tông, hắn đã không thể chống lại đòn tấn công của Tiêu Phàm, não của hắn đã bị niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm trực tiếp phá hủy. Không còn nghi ngờ gì nữa, Taro Watanabe chết ngay lập tức.

"Thu!"

Tiêu Phàm xuyên qua không khí bỏ cơ thể của Taro Watanabe vào túi không gian, thậm chí thi thể Taro Watanabe còn không kịp chảy ra bên ngoài một giọt máu nào. Vốn dĩ, Tiêu Phàm cần trực tiếp chạm mới thu thập được đồ vật, nhưng bây giờ niệm lực tinh thần và dị năng không gian của hắn đã mạnh hơn nhiều, khiến việc thu thập đồ vật trở nên dễ dàng hơn.

"Xem ra nước Dương cũng muốn ta bán đấu giá kho hàng này."

Tiêu Phàm nghĩ thầm. Càng nhiều người muốn đấu giá nhà kho này, thì càng tốt cho hắn. Nếu là 100 đến 200 triệu đô la Mỹ, Tiêu Phàm chưa chắc sẽ bán đi, để xây dựng lại một nhà kho như vậy sẽ mất thời gian, nhưng họ lại đưa ra mức giá quá nhiều. Gia tộc William đã gặp riêng hắn và sẵn sàng trả 700 triệu đô la Mỹ.

"Sao vẫn chưa về?"

Thời gian trôi qua, Yamamoto Nomura lo lắng đi đi lại lại. Taro Watanabe đã nói nếu mọi việc suôn sẻ, hắn sẽ quay lại trong vòng một giờ nữa, nhưng đã hai giờ trôi qua mà Taro Watanabe vẫn chưa quay lại.

"Cốc cốc."

Chiếc gương bên cạnh Tiêu Phàm phát ra âm thanh.

"Cháu trai ngoan."

Tiêu Hải cười thật tươi.

"Ông nội, ta đã giao dịch với quân đội, ta đã mua của quân đội rất nhiều thuốc nổ CL-20, gửi 50.000 bộ áo giáp trong đợt thứ hai cũng đã được đưa đến."

Tiêu Phàm vội nói.

"Rất tốt."

Trong mắt Tiêu Hải lộ ra vẻ hưng phấn.

Chẳng mấy chốc, Tiêu Phàm đã bận rộn, hắn đẩy chiếc gương lớn từ sàn đến trần nhà và nhanh chóng đưa đồ cho Tiêu Hải. Điều đáng nói là Tiêu Phàm hiện đã bố trí một trận pháp trong nhà kho. Nhìn từ bên ngoài nhà kho, dù là kẻ có dị năng thấu thị hay sử dụng các thiết bị công nghệ cao cũng rất khó để thấy rõ tình hình bên trong nhà kho.

"Ông nội, tình hình bên đó thế nào rồi?"

Tiêu Phàm hỏi.

Tiêu Hải cười nói.

"Tình hình rất tốt, thực lực của ta chỉ cách Võ Đế viên mãn một bước, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá. Trải qua thời gian dài huấn luyện đặc biệt, tố chất của binh lính trong tay ta cũng đã được cải thiện nhiều. Với số áo giáp và chất nổ mà ngươi đã đưa, ông nội sẽ sớm mở rộng thôi."

Tiêu Phàm nói.

"Đế quốc Hắc Hổ đã ra tay trước, bọn họ có gây chuyện tiếp không?"

Tiêu Hải nhe răng cười.

"Đế quốc Hắc Hổ cũng sợ ta dẫn quân giết bọn họ. Khi tam hoàng tử của bọn họ đến thành Thánh Nguyên, ta đã ép hắn giết chết thất hoàng tử của đế quốc Thần Diễm trước mặt mọi người."

Trong lòng Tiêu Phàm không khỏi kinh ngạc, chơi chiêu này rất hay. Bắt giữ con tin, lại để tam hoàng tử của Đế quốc Hắc Hổ giết chết thất hoàng tử của Đế quốc Thần Diễm, như vậy việc hợp tác của Đế quốc Hắc Hổ và Đế quốc Thần Diễm sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Khoảng một giờ sau, mọi thứ đã được chuyển qua. Tiêu Hải mạnh mẽ hơn nên hai thế giới được kết nối chặt chẽ hơn và việc chuyển đồ cũng trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

"Cháu ngoan, dư lực của vẫn còn rất nhiều, ta lại cho ngươi thêm một quả cầu năng lượng không gian nữa. Sau lần liên lạc này với ngươi, ông nội sẽ dẫn quân đi ra ngoài viễn chinh, có lẽ phải mười ngày nửa tháng mới liên lạc lại với ngươi được, ta chưa thể xác định thời gian chính xác."

Tiêu Hải nói.

Tiêu Phàm gật đầu.

“Ông nội nhớ kiềm chế, đừng để bị thương nặng.”

"Yên tâm đi, ta biết rõ."

Tiêu Hải khoát tay nói.

Hai phút sau, ánh sáng chói mắt xuyên qua tấm gương và đi vào cơ thể của Tiêu Phàm.

"Phốc!"

Tiêu Hải phun ra một ngụm máu, hình ảnh trong gương lập tức biến mất.

Tiêu Phàm kiểu "..."

"Đã nhiều tuổi rồi, vẫn không khiến người ta bớt lo."

Tiêu Phàm lắc đầu bất lực. Hắn biết Tiêu Hải là định cố gắng truyền càng nhiều hạt châu dị năng không gian cho hắn càng tốt, kết quả lại tiêu hao quá lớn khiến hắn mệt đến nôn ra máu.

“Hiện tại toàn bộ nhà kho đều trống rỗng, xem coi các ngươi ai muốn mua."

Tiêu Phàm lẩm bẩm trong lòng.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Phàm rời nhà kho nhưng không có trở về biệt thự mà lái xe đến thành phố Z.

"Tiêu Phàm, xin lỗi chúng ta đã vào nhà ngươi khi chưa được phép. Chúng ta thật sự muốn ngươi bán đấu giá nhà kho."

Isaac nói.

Tiêu Phàm trở về ngôi nhà cũ của mình, bên trong đang có mười mấy người. Bọn họ không cùng một phe.

…

…

Tiêu Phàm cau mày nói.

"Dù các vị muốn mua nhà kho cũng nên đến tìm ta trực tiếp, chứ cứ lẻn vào nhà ta như vậy nếu xảy ra chuyện gì thì sao?"

Chương 341: Tới Kho Hàng

"Người khác tưởng các ngươi ép buộc ta, cuộc đấu giá có tính là thành công không? Ta đã nói rồi, trong kho hàng không có linh huyệt, các ngươi không cần nhọc lòng."

Một người đến từ nước Dương cười nhạo trong lòng.

Hắn và Taro Watanabe đều đến từ Đông Tinh Xã, trong nhà kho không có vấn đề gì, liệu Taro Watanabe có xảy ra chuyện không?

Từ lúc Taro Watanabe lẻn vào đêm qua đến giờ vẫn không có tin gì, Taro Watanabe chắc hẳn đã chết.

"Tiêu Phàm, nếu ngươi bán đấu giá kho hàng, nước H còn có thể giết ngươi sao? Nể mặt nhà họ Lục ngươi cũng không xảy ra chuyện gì đâu. Xong việc, ngươi còn nhận được rất nhiều tiền. Nhưng nếu ngươi vẫn không chịu bán đấu giá, không đảm bảo sẽ có thế lực nào đó âm thầm nhắm vào ngươi, ngươi chỉ là một người bình thường, rất dễ dàng bị ám sát."

Có người cười nói.

Tiêu Phàm nhìn đối phương, trầm giọng:

"Các hạ hình như đang uy hiếp ta."

Bên kia lắc đầu.

"Ta không dọa ngươi, ta chỉ phân tích cho ngươi hiểu thôi. Bán nhà kho đó có lợi cho ngươi hơn, giữ lại thì chắc chắn một tai họa. Hãy tự mình suy nghĩ cẩn thận. Quân đội nước H vẫn có điểm mấu chốt. Trên thế giới, vẫn còn nhiều lực lượng khác, họ dám làm bất cứ điều gì."

Tiêu Phàm ngồi xuống với vẻ mặt u ám.

Isaac nói.

"Tiêu Phàm, ta cảm thấy hắn nói rất có lý, ngươi hãy suy nghĩ đi, chúng ta có thể mở đấu giá ở chỗ khác."

"Trực tiếp đi kho hàng là được."

"Người nước H có một câu nói cũ gạo nấu thành cơm, ngươi nắm bắt thời gian bán đấu giá kho hàng, những người còn lại cũng sẽ không thể làm gì ngươi."

Mọi người lần lượt lên tiếng, có đe dọa cũng có thuyết phục.

Một lúc sau, Tiêu Phàm nghiến răng nói.

"Chúng ta hãy đến nhà kho trực tiếp để bán đấu giá."

Mắt Isaac và những người khác sáng lên, cuối cùng họ cũng thuyết phục được Tiêu Phàm. Theo quan điểm của họ, có khả năng cao là uy hiếp có tác dụng, nếu họ dễ dàng vào được nhà của Tiêu Phàm, thì họ cũng có thể dễ dàng giải quyết Tiêu Phàm.

"Tiêu Phàm, đừng tự lái xe, chúng ta cùng nhau đi xe buýt. Trong suốt quá trình di chuyển, tốt nhất ngươi nên tắt điện thoại di động."

Có người nhắc nhở.

"Ừm."

Tiêu Phàm gật đầu.

Không bao lâu sau Tiêu Phàm và những người khác đã lên xe buýt, trong suốt quá trình Tiêu Phàm không nói một lời nào, chiếc xe buýt chạy thẳng đến nhà kho trong hơn một giờ. Nhiều người ngoài sáng trong tối ở đây cũng ngay lập tức chú ý đến chiếc xe buýt này. Isaac mang hai chiếc loa ra, Tiêu Phàm đi theo sau cầm theo chiếc micro.

"Mọi người, vì có rất nhiều người muốn mua nhà kho này của ta, hơn nữa như lời ta đã hứa trước đây, bây giờ ta sẽ công khai bán đấu giá nhà kho này. Trước khi bán đấu giá, ta phải nói rõ ràng, thứ mà ta bán đấu giá chỉ là kho hàng, không bao gồm vật phẩm trong kho, trong kho cũng không có linh huyệt. Mười phút sau sẽ tiến hành đấu giá, nếu đấu giá thành công, chỉ có hai phút để thanh toán, nếu không thanh toán, đấu giá sẽ bị từ chối, không tiếp tục đấu giá."

Tiêu Phàm trầm giọng nói.

Isaac vội nói:

"Tiêu Phàm, ngươi không được làm như vậy. Nếu vậy, chẳng phải

có người tùy tiện ra giá thì phiên đấu giá sẽ thất bại sao?"

"Nếu người trả giá cao nhất không thắng, nó sẽ được chuyển cho người đặt giá cao thứ hai. Nếu người đặt giá cao thứ hai không trả tiền, nó sẽ được chuyển cho người đặt giá cao thứ ba…"

Những người còn lại gật đầu.

Nếu không có quy định này, quân đội tùy tiện ra giá sẽ khiến cuộc đấu giá không thành công.

"Cứ làm như ngươi nói đi."

Tiêu Phàm im lặng một lúc rồi nói.

Trần Cương ở gần nhà kho đã nghe rõ những gì Tiêu Phàm và những người khác nói. Sắc mặt hắn lập tức thay đổi, hắn liên lạc với Lục Chí Hằng ngay. Tuy Lục Chí Hằng đang bận họp, nhưng hắn vẫn trả lời điện thoại ngay lập tức.

"Trưởng quan, chúng ta gặp chuyện rồi. Tiêu Phàm và hơn chục người khác cùng ngồi một chiếc xe buýt đến đây. Hắn đã tuyên bố muốn bán đấu giá nhà kho trước mặt mọi người, không ít người ở gần cũng qua đây. Phiên đấu giá sẽ được tổ chức trong mười phút nữa."

Trần Cương vội nói.

Ở đầu kia điện thoại, sắc mặt Lục Chí Hằng thay đổi rõ rệt, Tiêu Phàm đang định làm gì vậy? Hoặc các thế lực khác định làm gì? Hắn cảm thấy Tiêu Phàm sẽ không hành động liều lĩnh, rất có khả năng Tiêu Phàm đã bị đe dọa.

"Ta sẽ nói chuyện với Tiêu Phàm."

Lục Chí Hằng cúp điện thoại của Trần Cương, rồi hắn ngay lập tức gọi cho Tiêu Phàm.

"Tiêu Phàm, chuyện là như thế nào?"

Giọng nói gấp gáp của Lục Chí Hằng phát ra từ đầu bên kia của điện thoại. Trong bọn người Isaac có cường giả rất mạnh, họ nghe

rõ tiếng của Lục Chí Hằng. Sự gấp gáp trong giọng nói Lục Chí Hằng không phải là giả.

Tiêu Phàm khẽ thở dài.

"Lục thúc, bọn họ kéo mười mấy người đến nhà ta, bọn họ đưa ra giá rất tốt, ta nghĩ bán cho bọn họ cũng không tệ."

"Tiêu Phàm, đừng làm càn!"

Lục Chí Hoành lạnh lùng nói.

Chương 342: Mức Giá Khởi Điểm Cao Ngất

"Lục thúc, xin lỗi, ta nhất định phải bán cái kho hàng này, nếu quân đội muốn mua thì có thể tham gia đấu giá."

Nói xong, Tiêu Phàm cúp điện thoại.

"Tít tít, Tít tít!"

Lục Chí Hằng tối sầm mặt lại gọi Tiêu Phàm nhưng Tiêu Phàm tắt máy không trả lời.

"Trần Cương, ngươi phải khống chế Tiêu Phàm ngay lập tức."

Lục Chí Hằng gọi cho Trần Cương lần nữa và nói với giọng nói tức giận.

Trần Cương cười khổ nói:

"Trưởng quan, Tiêu Phàm đang bị bao vây bởi rất nhiều người, trong đó có người của gia tộc Võ Đạo, còn có thế lực của người nước ngoài. Trừ khi chúng ta sử dụng súng nếu không chỉ dựa vào bản thân sợ là sẽ không đến gần được hắn."

Mấy người Isaac nở một nụ cười nhạt. Họ nghe thấy giọng nói giận dữ của Lục Chí Hằng. Sự tức giận của Lục Chí Hằng chắc chắn không phải là diễn. Chắc chắn trong nhà kho có linh huyệt.

Mười phút nhanh chóng trôi qua.

Người từ các gia tộc Võ đạo ở trong nước và những người từ nhiều thế lực nước ngoài đã nhận được tin này.

"Tiêu Phàm, hết giờ rồi."

Isaac nhắc nhở.

Trần Cương hét lên:

"Tiêu Phàm, ngươi hãy suy nghĩ kỹ. Nếu ngươi hành động liều lĩnh, Ngươi sẽ không còn đất dung thân ở nước H. Không vì tiền mà làm điều này."

Tiêu Phàm cau mày:

"Trần ca, ta chỉ đang bán nhà kho của mình thôi mà. Sao ngươi nói cứ như ta bán nước vậy."

"Đã đến giờ bắt đầu đấu giá thôi."

"Chúng ta cứ đánh nhanh thắng nhanh, mỗi lần tăng giá số tiền không dưới 10 triệu đô la. Nếu trong vòng năm giây không có người tăng giá thì chốt đơn."

Isaac lập tức lớn tiếng nói.

"Gia tộc William chúng ta ra giá 500 triệu đô la Mỹ, hi vọng mọi người có thể giữ thể diện cho gia tộc William chúng ta."

Không ít người kinh ngạc, ngươi được lắm, giá khởi điểm đã cao như vậy rồi.

"550 triệu đô la Mỹ."

Một người nào đó từ gia tộc u Dương ở nước H nói. Một mình gia tộc u Dương mua rất khó, nhưng hiện tại có mấy thế lực của gia tộc Võ Đạo cùng chung tiền.

"600 triệu đô la!"

Người vừa nói là một ninja đến từ nước Dương. Đông Tinh Xã

đứng sau hắn không phải là đặc biệt giàu có, nhưng hiện tại nó có sự hỗ trợ của Yamamoto Nomura, vậy nên không sợ bất kỳ thế lực nào có mặt về tài chính.

"610 triệu!"

"620 triệu!"

Hai thế lực còn lại cũng nhanh chóng vào cuộc.

Sắc mặt Isaac thay đổi, những thế lực còn lại cũng rất cố chấp.

…

…

Linh huyệt vốn dĩ không có giá trị cao như vậy, nhưng có một số thay đổi dị thường trước đây, xuất hiện nhiều siêu sinh vật hơn, linh khí phát ra từ linh huyệt cũng nhiều hơn.

Ở chỗ khác có linh cũng như thế này, ở đây chắc cũng giống như vậy.

"700 triệu đô la!"

Isaac đã trực tiếp ra giá thêm hàng chục triệu đô la. Cái giá này khiến tất cả mọi người im lặng ba bốn giây, gia tộc William thật sự rất mạnh.

Ngay khi Isaac nghĩ rằng mình sẽ thắng, gia tộc u Dương lại ra giá một lần nữa.

"710 triệu đô la."

Tiền vốn do các gia tộc Võ đạo cùng nhau chung vào, gia tộc u Dương mới có thể chấp nhận cái giá này.

"720 triệu đô la."

Ninja đến từ nước Dương nói.

Sắc mặt Isaac rất khó coi, chẳng lẽ cứ bỏ cuộc như thế này sao?

Lúc này, giọng nói của người đứng đầu gia tộc William vang lên trong tai nghe hắn.

"Isaac, ngươi cứ nói không dừng lại, cứ tiếp tục tăng giá đi."

Isaac hít sâu một hơi, trực tiếp nói.

"Gia tộc William chúng ta ra giá 800 triệu đô la, xem các ngươi còn có ai có thể đánh bại chúng ta."

Một lần nữa, hắn trực tiếp tăng giá hàng chục triệu đô la, cho người ta thấy quyết tâm phải dành được. Ở phía xa, Nomura Yamamoto siết chặt nắm đấm, cái giá này đối với hắn cũng rất khó khăn.

"Tối đa 850 triệu. Nếu nó vượt quá mức giá này thì bỏ đi."

Yamamoto Nomura trầm giọng nói.

"810 triệu."

Cường giả của gia tộc u Dương thở hổn hển nói, cái giá quá cao, đổi thành Hoa Nguyên, cũng gần 6 tỷ.

"820 triệu."

Các ninja từ nước Dương rất nhanh lại trả giá.

"830 triệu!"

Isaac đỏ mắt.

"Hừ, 850 triệu!"

Ninja ở nước Dương đã trực tiếp tăng giá thêm 20 triệu đô la Mỹ.

Isaac định trả giá một lần nữa, nhưng giọng nói của cha hắn lại vang lên trong tai nghe.

"Đừng ra giá nữa, chúng ta không có nhiều tiền mặt như vậy."

Năm giây trôi qua nhanh chóng. Không ai khác ra giá. Tiêu Phàm cau mày và nhìn ninja đến từ nước Dương.

"Không ngờ lại bị người nước Dương của các ngươi lấy đi, các ngươi có hai phút để gửi tiền, nếu quá thời gian giao dịch sẽ bị hủy bỏ."

"Tinh!"

Chưa đầy nửa phút, Tiêu Phàm đã nhận được thông báo về tài khoản. Điều đáng nói là tài khoản mà Tiêu Phàm đưa ra không phải là tài khoản ở đại lục mà là tài khoản hắn mở ở ngân hàng Hương Cảng HSBC. Tài khoản mới được mở trên đường tới đây. Trong trường hợp bình thường, ngân hàng Hương Cảng HSBC khi mở tài khoản tương đối nghiêm ngặt, yêu cầu giấy thông hành giữa Hồng Kông và Ma Cao, hộ chiếu và những thứ khác, mà Tiêu Phàm vẫn chưa cung cấp.

Gia tộc William có ảnh hưởng mạnh mẽ trong HSBC, vì vậy mới khiến việc mở tài khoản của hắn dễ dàng như vậy.

Chương 343: Mức Giá Khởi Điểm Cao Ngất 2

"Tiêu Phàm kun, ngươi đã nhận được thông báo tiền chuyển vào rồi. Từ giờ trở đi, nhà kho này thuộc về Đông Tinh Xã chúng ta."

Người đàn ông vừa đấu giá thành công kho hàng rất phấn khích.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

"Ta đã nhận được tiền. Các ngươi có rất nhiều tiền. Một nhà kho bình thường như vậy lại lên đến có giá 850 triệu đô la."

"Ý ngươi là gì?"

Sắc mặt người đàn ông hơi thay đổi.

Tiêu Phàm nhún vai nói.

"Ý trên mặt chữ, ta đã nói rõ ràng với ngươi, trong kho hàng không có linh huyệt. Trần ca, các ngươi dịch ra chút, ta mở kho hàng xong là mọi người có thể vào xem rồi."

Trần Cương hoài nghi.

Giọng nói của Lục Chí Hằng vang lên trong tai nghe của hắn.

"Trần Cương các ngươi tránh ra. Lát nữa ngươi vào kho hàng nhớ kiểm tra chi tiết toàn bộ kho hàng."

Trần Cương lặng lẽ bước sang một bên. Thấy hắn tránh ra, những người còn lại tự nhiên cũng tránh ra theo. Tiêu Phàm bước lên trước và mở cửa nhà kho, rất nhiều người chen nhau tiến vào nhà kho.

Thời gian trôi qua từng giây, Tiêu Phàm dẫn họ lên lầu rồi xuống lầu. Mọi người đều không nhận thấy bất kỳ linh khí dị thường nào.

"Không đúng, còn đồ trong nhà kho thì sao? Rất nhiều thứ đã được đưa đến nhà kho này trước đây."

Người từ Đông Tinh Xã lạnh lùng nói. Mồ hôi lạnh túa ra trên trán hắn, tình cảnh hiện tại khiến hắn rất hoảng sợ.

Tiêu Phàm bình tĩnh nói.

"Ta chỉ bán đấu giá nhà kho này. Vật phẩm trong nhà kho không phải là vật phẩm đấu giá, ta đã chuyển chúng đi chỗ khác rồi."

"Chết tiệt, ngươi lừa chúng ta!"

Người từ Đông Tinh Xã giận dữ hét lên.

Tiêu Phàm cau mày nói.

"Đây là các ngươi vô lý rồi, ta đã nói không dưới mười lần, linh huyệt không có ở kho hàng. Là các ngươi nói thích nhà kho này, ta không có lừa các ngươi, ngươi cũng thật là, 850 triệu đô la mua ít đồ vật cũng không tốt."

Isaac và nhiều người khác sợ hãi nhìn Tiêu Phàm. Tiêu Phàm hố người quá rồi. Họ thật may khi không thành công trong cuộc đấu giá. Dùng 850 triệu đô la Mỹ mua một kho hàng đúng là tìm chết mà.

"Mọi người, tôi có việc khác phải làm. Xin lỗi không tiếp chuyện được. Kho hàng này đã không thuộc về ta, nếu muốn tiếp tục tham quan, có thể thương lượng với chủ nhân mới của kho hàng. Tạm biệt."

Tiêu Phàm nói xong liền xoay người chuẩn bị rời đi.

"Tiêu Phàm, ngươi muốn chết à!"

Người từ Đông Tinh Xã giận dữ gầm lên. Vừa dứt lời, mấy người Trần Cương đã chĩa hàng chục khẩu súng vào hắn. Tiêu Phàm bỏ đi không ngoảnh lại. Ngay cả khi không có mấy người Trần Cương ở đây, Tiêu Phàm sẽ không sợ hãi. Những nhân vật hàng đầu của các thế lực lớn không đến đây, ở đây Tiêu Phàm là người mạnh nhất.

"Chậc chậc, Đông Tinh Xã của các ngươi thật lợi hại, có 850 triệu đô la Mỹ, các ngươi vừa trấn áp cả gia tộc William chúng ta, khâm phục quá mà."

Isaac chế nhạo.Gia tộc William không sợ Đông Tinh Xã.

"850 triệu đô la chỉ để mua một nhà kho. Thật là giàu có mà."

"Có nhiều tiền như vậy mua thịt ăn không ngon hơn sao?"

Nhiều người khác cũng chế nhạo.

Vừa rồi bọn họ bị Đông Tinh Xã đã đàn áp đều thấy rất khó chịu.

...

"Lục thúc, rất xin lỗi, ta mới cúp điện thoại của ngươi, trong kho hàng không có linh huyệt, bọn họ muốn mua thì cứ bán cho bọn họ. Thời buổi này kiếm tiền không dễ, gặp được kẻ ngu xuẩn như vậy cũng rất hiếm."

Tiêu Phàm gọi điện cho Lục Chí Hằng nói.

Lục Chí Hằng.

"..."

"Tiêu Phàm, ngươi thật to gan, ngươi có biết Đông Tinh Xã là thế lực gì không? Nếu ngươi lừa tiền của bọn họ, bọn họ nhất định sẽ không buông tha cho ngươi."

Lục Chí Hằng hít một hơi thật sâu và nói.

"Lục thúc, gan lớn thì chết no gan nhỏ thì chết đói."

Lục Chí Hằng tức giận nói.

"Ngươi đã có nhiều tiền như vậy, ngươi có thể tiêu hết không hả? Ta sợ ngươi không có mạng mà tiêu 800 triệu đô la đâu.Cứ ở trong biệt thự đừng rời đi, đêm nay ta sẽ tới!"

Linh huyệt không có trong kho, vậy nó ở đâu? Nếu không làm rõ chuyện này, đêm nay Lục Chí Hằng chắc chắn sẽ không ngủ được.

"Được, ta chờ Lục thúc qua đây."

Tiêu Phàm cười nói.

Sau khi cúp điện thoại, Tiêu Phàm chào mấy người Trình Hưng Quốc đang đến gần.

"Trình thúc, sau khi bán kho hàng đi tạm thời không có việc gì, ngươi có thể nghỉ ngơi mười ngày, không cần lo lắng mất việc, sau này ngươi sẽ bận rộn."

Trình Hưng Quốc cười nói.

"Vậy là tốt rồi, chúng ta trở về làm chút công việc đồng áng."

Ngay sau đó mấy người Trình Hưng Quốc rời đi. Trình Hưng Quốc không quá lo lắng cho Tiêu Phàm, hắn biết Tiêu Phàm không phải người bình thường.

"Ông chủ, lên xe."

Một số cấp dưới của Tiêu Phàm đã lái xe đến chỗ hắn.

Bọn người Từ Khai Thái cũng chú ý đến tình hình ở đây, biết được Tiêu Phàm không lái xe qua, Từ Khai Thái lập tức cử người đến

đón Tiêu Phàm.

"Ừm."

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu. Cảm giác được cấp dưới phục vụ rất tốt.

Chương 344: Về Biệt Thự

Trở lại biệt thự bằng xe hơi, hai mươi người nhanh chóng đến trước mặt Tiêu Phàm.

"Chào ông chủ."

Mọi người đồng thanh.

Tiêu Phàm nói:

"Từ Khai Thái đã sắp xếp các ngươi đến đây bảo vệ ta sao?"

"Vâng, ông chủ. Ông chủ tên của ta là Trịnh Phi, ta là đội trưởng của tiểu đội này, tổng cộng chúng ta có hai trăm bốn mươi người chia thành mười hai tiểu đội. Mỗi một giây, đều có một tiểu đội tuần tra bảo vệ ở bên ngoài, đồng thời cũng sẽ có một tiểu đội trong bóng tối âm thầm quan sát để loại bỏ bất kỳ nguy hiểm nào."

Một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi đến trước mặt Tiêu Phàm và nói to.

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Trịnh Phi, ta cần các ngươi xử lý một số nhiệm vụ bất cứ lúc nào, nhưng ta không cần các ngươi bảo vệ ta ở đây. Hiện tại, các ngươi đều không có vũ khí, đối mặt kẻ địch muốn giết ta, các ngươi khó có thể uy hiếp được đối phương hơn nữa còn có thể gặp nguy hiểm."

Trịnh Phi nghiêm túc nói:

"Ông chủ, chúng ta đã cầm tiền, cầm tiền lương cao mà ông chủ đã cho, chúng ta ý thức được chính mình có thể chết hoặc bị thương."

Những người còn lại nhìn Tiêu Phàm như một lẽ đương nhiên. Lương hai mươi ngàn một tháng, trong tương lai vẫn còn có cơ hội tăng lên, mức lương này không thấp, hơn nữa còn được Tiêu Phàm bao chi phí ăn ở. Nếu mấy người Trịnh Phi nhận số tiền này mà không làm gì họ cũng cảm thấy bất an. Tiêu Phàm liếc nhìn mấy người Trịnh Phi.

Có lẽ sau này hắn có thể hỏi gia gia xem có công pháp nào để tu luyện một cách nhanh chóng không. Không cần thiết phải cho mấy người Trịnh Phi trở nên rất mạnh, bọn họ có thể đạt đến cấp bậc Ám Kình hay Hóa Kình là tốt lắm rồi, như vậy tay không chiến đấu cũng không còn yếu.

"Ông chủ, nếu ngươi không cần chúng ta làm gì, chúng ta đành phải nghỉ việc thôi, chúng ta có tay có chân ngươi cho không."

Trịnh Phi nghiêm túc nói.

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Vậy thì tùy các ngươi. Nhớ cẩn thận nguy hiểm. Ta sẽ nói với phía trên, xem có thể trang bị thêm súng cho ngươi hay không."

Trong tình huống bình thường, mấy người Trịnh Phi sẽ không thể trang bị súng, nhưng trong biệt thự của hắn lại có linh huyệt. Tình hình ở đây khá đặc biệt.

"Vâng, ông chủ."

Hai mắt Trịnh Phi sáng lên. Nếu họ vẫn có thể được trang bị súng thì tốt quá rồi, lúc đó sức chiến đấu của họ cũng có thể được cải thiện. Sau khi đến biệt thự, Tiêu Phàm ngay lập tức bắt đầu tu luyện. Hiện tại hắn đã đến cấp bậc Tiên Thiên, nhưng ở nước H vẫn có người mạnh hơn hắn, trên thế giới này cũng có rất nhiều người mạnh hơn hắn.

"Vẫn là luyện tập ở đây thoải mái nhất."

Tiêu Phàm nghĩ thầm. Thấm thoát trời đã tối, Tiêu Phàm nghe thấy tiếng máy bay trực thăng, Lục Chí Hằng ngồi máy bay trực thăng đến đây.

"Ục..ục.."

Tiêu Phàm xoa xoa bụng mình, bụng hắn bắt đầu réo lên. Khi Tô Ấu Vi ở đây, hắn không phải lo lắng về ba bữa ăn một ngày, nhưng bây giờ trong nhà chỉ có bánh mì nguội.

"Đinh đong!"

Không đến năm phút sau chuông cửa reo lên. Tiêu Phàm ra mở cửa. Có hai người đứng bên ngoài, một trong số họ chắc chắn là Lục Chí Hằng.

Người còn lại lớn hơn Lục Chí Hằng rất nhiều, hắn và Lục Chí Hằng đều mặc quần áo bình thường, nhưng khí chất quân nhân trên người hắn lại tỏa ra rất rõ.

"Tiêu Phàm, để ta giới thiệu với ngươi. Đây là lão tướng quân Chung Thế Minh, những thứ ngươi muốn trước đó đều do tướng quân Chung đã bỏ phiếu tán thành."

Lục Chí Hằng nói.

"Chung lão, hoan nghênh."

Tiêu Phàm hồ hởi nói, mấy người Lục Chí Hằng nhanh chóng đi vào biệt thự.

Chung Thế Minh mỉm cười nói.

"Tiêu Phàm, ta tới thăm đường đột mong ngươi bỏ qua cho. Chuyện linh huyệt rất quan trọng, chúng ta phải đến xem một chút."

"Chung lão, ta hiểu được."

Tiêu Phàm gật đầu.

Vì linh huyệt, mấy người Lục Chí Hằng đã đồng ý giao dịch thuốc nổ CL-20 với hắn, nhưng đột nhiên phát hiện linh huyệt lại không có trong kho. Hắn cũng không bất ngờ khi mấy người Lục Chí Hằng nổi giận.

"Chung lão, Lục thúc, ngồi đi, ta pha cho các ngươi chén trà."

Tiêu Phàm mỉm cười.

Người đã đến đủ, nhưng mấy người Lục Chí Hằng cũng không thúc giục Tiêu Phàm nói ngay. Tiêu Phàm rất nhanh đã pha xong trà.

"Tiêu Phàm, hẳn là ngươi biết linh huyệt ở chỗ nào đúng không?"

Lục Chí Hằng hỏi.

Tiêu Phàm gật đầu cười:

"Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt. Linh huyệt ở trong biệt thự này, chỉ là đã bị trận pháp che đậy."

Cả Lục Chí Hằng và Chung Thế Minh đều sững sờ. Theo thông tin họ biết được, không chỉ có một võ giả đã vào biệt thự để điều tra.

"Tiêu Phàm, có thể dẫn chúng ta đi xem được không?"

Chung Thế Minh nói.

"Đương nhiên là được rồi."

Tiêu Phàm gật đầu.

Hắn đưa mấy người Lục Chí Hằng vào phòng ngủ của mình trên tầng hai của biệt thự. Trong mắt mấy người Chung Thế Minh lộ ra vẻ nghi ngờ, chỗ này trông không có gì khác biệt. Dù họ không phải là võ giả nhưng họ đã từng tiến vào linh huyệt.

"Linh khí đang tụ lại."

Chương 345: Trang Bị

Tiêu Phàm nói rồi điều chỉnh trận pháp một chút để phạm vi của linh khí mở rộng ra một chút. Ngay lập tức, mấy người Lục Chí Hằng cảm nhận được. Cảm giác này cực kỳ mạnh mẽ.

"Tiêu Phàm, linh huyệt của ngươi hình như không với linh huyệt ở Ma Đô."

Chung Thế Minh ngạc nhiên nói.

Tiêu Phàm cười:

"Ta đã bố trí một Tụ Linh trận ở đây nên nồng độ linh khí cao hơn rất nhiều, tu luyện ở chỗ này sẽ nhanh hơn rất nhiều."

"Ta hiểu rồi."

Chung Thế Minh gật đầu.

Lục Chí Hằng nói.

"Tiêu Phàm, thu hồi linh khí lại đi."

"Được."

Tiêu Phàm điều chỉnh lại trận pháp, linh khí trở lại bình thường rất nhanh sau đó.

Ba người họ trở lại phòng khách ở tầng dưới.

"Chung lão, Lục thúc, dựa theo hợp đồng đã ký, trong vòng nửa năm linh huyệt này vẫn thuộc về ta, nửa năm sau, linh huyệt và biệt thự sẽ được giao lại cho quân đội."

Tiêu Phàm nói.

Chung Thế Minh và Lục Chí Hằng gật đầu, biết được huyệt đạo ở đâu bọn họ đã an tâm hơn rất nhiều.

"Tiêu Phàm, ngươi chỉ có hai địa phương ở huyện Lôi Sơn mà thôi, một là nhà kho, hai là biệt thự này, e rằng khó có thể tiếp tục che giấu được chỗ này."

Chung Thế Minh nhấp một ngụm trà rồi trầm giọng nói.

Tiêu Phàm gật đầu:

"Chung lão, ngài nói rất đúng, có thể giấu đến bây giờ đã là tốt lắm

rồi, có thể để đám người Trần Cương tới đây. Chung lão, Lục thúc, ta còn có một yêu cầu."

Lục Chí Hằng nói.

"Nói đi."

Tiêu Phàm nói.

"Có thể trang bị súng cho mấy người Từ Khai Thái được không? Không có súng, sức chiến đấu của họ rất kém, họ sẽ gặp nguy hiểm khi đối đầu kẻ thù. Ta không lo lắng cho bản thân mình, ta chỉ lo cho họ thôi."

Lục Chí Hằng cau mày.

Chung Thế Minh suy nghĩ một lúc rồi nói.

"Nhân viên an ninh dân sự không được phép trang bị súng, nhưng có thể để công ty an ninh Lôi Sơn liên kết với quân đội. Bằng cách này, sẽ không có vấn đề gì khi trang bị vũ khí hạng nhẹ."

Đôi mắt của Tiêu Phàm sáng lên, sức chiến đấu của mấy người Trịnh Phi sẽ tăng lên rất nhiều nếu họ có thể cầm vũ khí hạng nhẹ. Họ là nhân viên an ninh, việc mang theo vũ khí hàng nặng đi trong thành phố là điều không thực tế.

"Cám ơn Chung lão."

Tiêu Phàm vội nói.

Chung Thế Minh cười nói.

"Vẫn chưa chắc chắn đâu, chuyện này chúng ta phải trở về nghiên cứu thêm, hẳn là không có vấn đề gì lớn."

Lục Chí Hằng xoa bụng nói.

"Ta vội tới đây, còn chưa ăn cơm. Tiêu Phàm ngươi là chủ nhà, ngươi có phải nên lo cơm nước cho chúng ta không?"

"Đương nhiên rồi."

Tiêu Phàm vội nói.

Hắn biết Lục Chí Hằng nói vậy là có ý tốt, nếu bọn họ có thể cùng nhau ăn cơm, hắn và Chung Thế Minh sẽ trò chuyện và quen biết hơn một chút. Dù bây giờ hắn đã đạt được tu vi cấp bậc cao hơn, nhưng Tiêu Phàm không kiêu ngạo, ở giai đoạn này địa vị của hắn kém hơn rất nhiều so với Chung Thế Minh.

"Ta thật sự đói. Tiểu Phàm, ngươi vừa kiếm được nhiều tiền như vậy, nhất định phải chiêu đãi chúng ta thật tốt."

Chung Thế Minh cười nói.

…

Ngay sau đó Tiêu Phàm lái xe ra ngoài, hắn định đến nhà hàng của nhà họ Triệu. Nhà hàng tốt nhất ở huyện Lôi Sơn là của nhà họ Triệu.

"Thơm quá, đã lâu không ăn ở quán vỉa hè. Tiểu Tiêu, ngươi mời chúng ta ăn ở nhà hàng thì thế nào?"

Xe chạy ngang qua một quán thịt nướng trên phố, Chung Thế Minh xúc động nói.

Tiêu Phàm nhanh chóng đạp phanh xe. Lục Chí Hằng hơi lo lắng nói.

"Chung lão ca, ăn ở quán ăn vỉa hè có vẻ không ổn lắm phải không? Vừa không vệ sinh hơn nữa cũng không an toàn lắm."

Khi hai người Lục Chí Hằng, Chung Thế Minh khi ra ngoài đều phải có cảnh vệ âm thầm đi theo bảo vệ, nhưng ở những nơi như quán vỉa hè, kẻ địch có thể tấn công từ mọi hướng.

"Lục lão đệ, chúng ta tùy tiện chọn bừa, khả năng bị tập kích hẳn là không cao lắm đâu. Con sâu thèm ăn của ta sống dậy rồi, đi thôi."

Chung Thế Minh mở cửa rồi bước xuống khỏi xe. Tiêu Phàm và Lục Chí Hằng cũng vội xuống xe và gọi một số món ngon, Chung Thế Minh xúc động nói.

"Lần cuối cùng ta ăn ở quán vỉa hè đã là hai mươi năm trước. Thoáng cái đã trôi qua lâu như vậy."

Lục Chí Hoành cười nói:

"Ta cũng đã lâu không ăn, người trẻ tuổi như Tiêu Phàm rất thích mấy cái này, chúng ta đã không còn trẻ nữa."

Thời gian trôi qua, mấy món mà đám người Tiêu Phàm gọi lần lượt được mang ra. Mấy người Lục Chí Hằng nhàn nhã ngồi ăn thịt xiên và uống bia lạnh. Những cảnh vệ trong bóng tối đã rất lo lắng. Trong tiệm này bốn phương tám hướng đều có thể phát động tấn công. Ở khoảng cách bảy, tám trăm mét, một thanh niên nhanh chóng cài súng bắn tỉa.

"Chết tiện, ngươi dám lừa Đông Tinh Xã của chúng ta, cút xuống địa ngục đi."

Người thanh niên bóp cò một cách dứt khoát, viên đạn từ súng bắn tỉa lao nhanh về phía đầu Tiêu Phàm. Người thanh niên nở một nụ cười tự tin, hắn có cảm giác tốt về lần bắn này, hắn chỉ cần một lần bắn đã có thể làm nổ đầu Tiêu Phàm.

"Hửm?"

Tiêu Phàm ngay lập tức nhận thấy sự bất thường. Trong phút chốc, Tiêu Phàm bắt đầu phân tích, hắn không thể né tránh bởi nếu hắn né tránh viên đạn sẽ bắn vào người Chung Thế Minh. Vậy nên Tiêu Phàm quyết định đưa tay bắt lấy viên đạn. Viên đạn bắn vào đầu hắn với tốc độ cực nhanh từ từ giảm tốc lại, hắn giơ tay lên bắt lấy nó một cách thuận lợi.

Chương 346: Say Rồi Thì Đừng Lái Xe

"Phốc!"

Viên đạn trong tay Tiêu Phàm lập tức bắn ngược trở lại. Quỹ đạo của viên đạn gần giống như khi nó bay đến.

"Phốc!"

Ngay lập tức, viên đạn xuyên qua cổ người bắn tỉa ở phía xa.

"Tiểu Tiêu, ngươi…"

Chung Thế Minh kinh ngạc nhìn Tiêu Phàm, nhìn thấy Tiêu Phàm dùng tay không đỡ đạn, dù sao vào khoảnh khắc cuối cùng viên đạn cũng không bay nhanh lắm

"Chuyện gì vậy?"

Lục Chí Hoành nghi ngờ hỏi, hắn đang cúi đầu lấy cốc bia nên không nhìn thấy hành động vừa rồi của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cười nói.

"Lục thúc, không sao đâu, ta chỉ đuổi một con ruồi thôi. Quán vỉa hè như vậy cũng không vệ sinh bằng khách sạn lớn."

Chung Thế Minh nhìn Tiêu Phàm đăm chiêu, hắn biết rõ ràng đó không phải là một con ruồi.

"Tiểu Tiêu, tửu lượng của ngươi rất tốt, chúng ta uống thêm chai nữa nhé?"

Chung Thế Minh nói.

Tiêu Phàm nhìn Chung Thế Minh, chắc hẳn vừa rồi Chung Thế Minh đã nhìn thấy hết, ý của Chung Thế Minh không nói hắn là một người có tửu lượng tốt. Khi hỏi xem hắn có muốn một chai khác không nghĩ là nguy hiểm đã qua chưa.

"Nếu Chung lão có nhã hứng như vậy, ta sẽ hầu ngươi đến cùng."

Tiêu Phàm cười nói.

Chung Thế Minh chắc chắn đến tám chín phần là tay súng kia đã chết, Tiêu Phàm sẽ có thể đảm bảo an toàn cho họ. Hai mươi phút sau, Chung Thế Minh cười nói:

"Chúng ta dừng ở đây thôi. Ta già rồi, nhớ năm đó ta còn có thể uống hết một bình rượu trắng."

Cả ba người đều đã uống say, ngay sau đó cảnh vệ đã lái xe tới.

"Chung lão, Lục thúc, các ngươi đi về trước đi, ta gọi người tới đưa xe đến đón về."

Tiêu Phàm cười nói. Hắn phải xử lý thi thể của tay súng bắn tỉa.

"Được, ngươi say rồi thì đừng lái xe."

Lục Chí Hằng nhắc nhở hắn sau đó cùng Chung Thế Minh lên ô tô. Tiêu Phàm đi đến một góc không người rồi tiến vào trạng thái tàng hình, sau ba lần dịch chuyển, hắn xuất hiện trên sân thượng với một xác chết và một khẩu súng bắn tỉa.

"Là người nước Dương."

Tiêu Phàm nheo mắt.

Lúc trước hắn còn cho rằng đó là kẻ chủ mưu đứng sau tất cả hành động, nhân cơ hội này để đổ tội cho Đông Tinh Xã, nhưng không ngờ đó lại chính là Đông Tinh Xã.

"Báo thù nhanh như vậy, chắc hẳn đã chuẩn bị từ sớm."

Tiêu Phàm nghĩ thầm.

"Thu!"

Hắn nhận cả xác chết và khẩu súng bắn tỉa trong túi không gian.Trên bầu trời vang lên một tiếng súng. Trời sắp mưa, nước mưa có thể làm trôi vết máu. Sau khi dịch chuyển tức thời ba lần liên tiếp, Tiêu Phàm đã trở về chỗ cũ. Sau khi hắn rời đi không bao lâu, liền có người phát hiện vết máu chưa bị nước mưa cuốn trôi trên sân thượng, và chỗ bị vỡ trên mép lan can.

"Bảy trăm tám mươi lăm mét."

Có người đến đo khoảng cách từ đó đến quầy thịt nướng.

"Theo hướng mà ngài yêu cầu kiểm tra, trên sân thượng cao ốc cách 785 mét có vết máu, mép mái bị hư hại. Nhưng không tìm thấy thi thể hay súng đạn nào."

Chung Thế Minh nhận được một tin nhắn. Hắn im lặng liếc nhìn.

"Lục lão đệ, không phải Lục lão rất ghét võ giả sao? Tiêu Phàm muốn trở thành võ giả, nếu thật sự trở thành như vậy Lục lão có thể tiếp nhận hắn sao?"

Chung Thế Minh nói.

Lục Chí Hằng lắc đầu:

"Muốn thành võ giả cũng không dễ dàng. Nếu Tiêu Phàm từ nhỏ đã luyện võ thì là chuyện khác nhưng bây giờ hắn mới bắt đầu luyện võ thì đã muộn rồi. Làm một người bình thường mà nhiều tiền cũng không phải không tốt."

Chung Thế Minh buồn cười, có vẻ như nhà họ Lục hoàn toàn không biết rõ tình hình của Tiêu Phàm. Người bắn chắc hẳn đã sử dụng súng bắn tỉa ở khoảng cách gần 800 mét. Làm gì có người bình thường nào bắt đạn bằng tay không chứ?

"Tiêu Phàm giấu diếm chắc cũng do biết rõ Lục lão rất ghét võ giả."

Chung Thế Minh thầm nghĩ, hắn không muốn nói nhiều với Lục Chí Hằng.

"Hồi đó nhà họ Tiêu rất mạnh mẽ, theo công pháp của nhà họ Tiêu càng nhiều linh khí thì hiệu quả càng tốt. Sau khi tu luyện trong linh huyệt nửa năm, Tiêu Phàm có lẽ có thể đạt tới cảnh giới Hậu Thiên."

Chung Thế Minh thở dài trong lòng. Hắn cảm thấy hiện tại Tiêu Phàm đang ở cấp bậc Hóa Kình. Khoảng cách xa như vậy, một cao thủ cấp bậc Hóa Kình đã có thể đỡ đạn bằng tay không. Tương lai lên đến cấp bậc Tiên Thiên, Chung Thế Minh thật sự không dám nghĩ về điều đó. Tiêu Phàm còn quá trẻ.

Trời đã về khuya.

"Nhanh, nhanh!"

Sau khi Trần Cương nhận được mệnh lệnh, đại đội đặc chiến gồm

120 người đến ngay đến phía sau Trần Cương còn có 20 người bọn họ nhanh chóng lên xe rời đi.

"Linh huyệt thật sự không có trong kho hàng sao?"

Rất nhiều thế lực đã bị kinh động. Sau khi đám người Trần Cương rời đi, những người đó ngay lập tức biết rằng tình hình đã thay đổi.

"Ầm!"

Từng chiếc xe đặc chủng chống bạo động và xe quân sự nhanh chóng tiến về phía trước. Đường phố rất vắng vẻ, những chiếc xe này đi chừng mười phút đã đến gần biệt thự của Tiêu Phàm.

"Mục tiêu bảo vệ là biệt thự này. Không có sự cho phép thì không được để bất cứ ai đến gần biệt thự này."

Trần Cương nhanh chóng ra lệnh.

Chương 347: Vị Trí Của Linh Huyệt

"Răng rắc."

Tiêu Phàm mở cửa biệt thự ra, đứng bên ngoài là cấp dưới của hắn.

Tiêu Phàm cười nói.

"Đừng để ý những người bên ngoài, trong biệt thự có linh huyệt, bọn họ tới đây cũng là chuyện bình thường."

"Ầm!"

Tiếng sấm vang trời. Tiêu Phàm nhìn lên trời, đêm nay chắc sẽ có nhiều người không ngủ được.

"Tích tích!"

Ở nhà họ La, điện thoại của La Vĩnh Cường reo lên đúng lúc hắn vừa định đi ngủ.

"Gia chủ, binh lính ở nhà kho đã di chuyển hết về phía biệt thự của Tiêu Phàm. Chúng ta nghi ngờ linh huyệt nằm trong biệt thự của Tiêu Phàm."

Một người nào đó của nhà họ La báo cáo.

"Cái gì?"

Sắc mặt của La Vĩnh Cường thay đổi. Linh huyệt thật sự nằm trong biệt thự của Tiêu Phàm.

…

Sắc mặt La Vĩnh Cường tái nhợt, La Tự Cường đã hai lần lẻn vào biệt thự của Tiêu Phàm, hiện tại hắn vẫn đang bị truy nã, mà linh huyệt lại ở trong biệt thự của Tiêu Phàm.

Dù La Vĩnh Cường không biết tại sao La Tự Cường không phát hiện ra linh huyệt, nhưng đám người Trần Cương đã được điều động qua đó thì hẳn chuyện này chắc đến tám chín phần đúng là thật.

"Chả trách tên khốn Tiêu Phàm lại dám bán đấu giá nhà kho."

La Vĩnh Cường vén chăn đứng dậy, đêm nay hắn không tài nào ngủ được.

"Lão nhị, linh huyệt ở trong biệt thự của Tiêu Phàm."

La Vĩnh Cường đã sử dụng một chiếc điện thoại khác để liên lạc với La Tự Cường.

"Cái gì?"

Nghe những gì đại ca mình nói, La Tự Cường sững sờ.

"Đại ca, chuyện này không có khả năng, ta kiểm tra cẩn thận mọi chi tiết trong biệt thự, phòng nào cũng không phát hiện có linh khí."

La Vĩnh Cường hít một hơi thật sâu và nói.

"Có khả năng vị trí của linh huyệt không ở bên trong biệt thự, mà là lòng đất trong sân của biệt thự. Quân đội đang bảo vệ ở đó."

Sau khi cúp điện thoại, La Tự Cường cảm thấy đầu mình ong ong. Hắn đã đến đó hai lần đều không tìm thấy gì, vậy mà linh huyệt lại ở trong biệt thự hắn ngu ngốc quá mà.

"Tiêu Phàm, mẹ nhà ngươi!"

La Tự Cường chửi thầm.

...

“Linh huyệt ở chung quanh biệt thự của Tiêu Phàm ư?”

Lúc Miyamoto Yanagi - chủ tịch Đông Tinh Xã biết tin cũng rất tức giận. Thảm nhất đương nhiên vẫn là Đông Tinh Xã của họ. Một phần số tiền chi cho cuộc đấu giá do họ chịu, hơn nữa một trong số họ đã chết.

Watanabe Taro vẫn chưa có tin tức gì, khả năng cao là hắn đã chết. Đông Tinh Xã rất mạnh, chủ tịch là Thiên Nhẫn, nhưng trong toàn bộ Đông Tinh Xã tổng cộng chỉ có năm cường giả cấp đại ninja. Bất kỳ ai chết đi cũng sẽ là một mất mát lớn.

"Các ngươi tiếp tục tìm trong nhà kho. Ngày mai ta sẽ tự mình đến và kiểm tra kho hàng."

Miyamoto Yanagi trầm giọng nói, hắn nghi ngờ nước H đang cố tình lừa dối mọi người.

Trong tình huống hiện tại, khả năng cao là linh huyệt nằm trong biệt thự của Tiêu Phàm, nhưng hắn vẫn cảm thấy có xác suất nhất định linh huyệt nằm trong nhà kho. Nói không chừng nước H đang lừa bọn họ bán nhà kho đi

Màn đêm dần trôi qua, Tiêu Phàm đã không ngủ mà tu luyện cả đêm.

"Tích tích!"

Sáng sớm, Tiêu Phàm nhận được một cuộc gọi từ một số lạ. Hắn

trực tiếp cúp máy. Bên kia vẫn cố chấp gọi lại.

"Ngươi là ai?"

Tiêu Phàm hỏi.

Đầu bên kia điện thoại, giọng nói của Khương Vạn Trần vang lên.

"Tiêu Phàm, ngươi có nghe thấy ta nói không?"

"Lão Khương, là ngươi."

Tiêu Phàm cười nói, hắn có ấn tượng tốt với Khương Vạn Trần.

Khương Vạn Trần biết linh huyệt nằm trong biệt thự, nhưng hắn không tiết lộ.

Khương Vạn Trần khẽ thở dài.

"Tiêu Phàm à, ta là Khương Vạn Trần, cục trưởng Cục an ninh số 9. Ngươi thật sự đã bí mật ký hợp đồng với quân đội sao."

"Không phải ta đã nói rồi sao, nếu ngươi muốn bán nhà có thể liên hệ với ta."

Tiêu Phàm nghe xong rất kinh ngạc. Không ngờ Lão Khương thật sự là cục trưởng của Cục An ninh số 9.

"Này, cục trưởng Khương, ta không biết ngươi là cục trưởng Cục an ninh số 9. Ngươi và quân đội đều là người của quốc gia, cho nên cũng giống nhau."

Khương Vạn Trần nghe xong.

"..."

Nhìn bề ngoài thì giống nhau, nhưng trên thực tế thì chúng lại rất khác nhau. Cục an ninh số 9 và quân đội không liên kết với nhau, Cục an ninh số 9 là một bộ phận đặc biệt, nếu thực lực của nó trở nên mạnh hơn, tầm ảnh hưởng của nó cũng sẽ tăng lên.

Tuy nhiên, Khương Vạn Trần không phải là người có tham vọng quyền lực, với tư cách là cục trưởng, hắn muốn cống hiến hết

mình cho đất nước. Là một người ở cấp bậc Tiên Thiên, hắn không làm cục trưởng cũng có thể có một cuộc sống thoải mái.

"Tiêu Phàm, theo hợp đồng giữa ngươi và quân đội, biệt thự sẽ được bàn giao sau nửa năm. Trong nửa năm này ngươi có muốn bớt chút thời gian cho Cục an ninh số 9 không?"

Khương Vạn Trần nói.

Chương 348: Quản Lý Nghiêm Ngặt

Dù nói hắn không có nhiều ham muốn về quyền lực, nhưng hắn vẫn cảm thấy hơi khó chịu. Rõ ràng là hắn biết trước, nhưng cuối cùng lại chẳng thu được lợi ích gì. Tiêu Phàm suy nghĩ, làm căng với Cục an ninh số 9 sẽ không tốt cho hắn.

"Cục trưởng Khương, ngươi đã nói như vậy, ta có thể không cho sao? Trong ba tháng sau thời gian nửa năm sẽ giao cho Cục an ninh số 9. Linh khí trong linh huyệt đang không ngừng tăng lên, ba tháng tiếp theo giá trị sẽ càng cao."

Tiêu Phàm cười nói.

Hắn ước chừng sau hai ba tháng nữa là có thể đến cấp bậc Tiên Thiên, dựa theo tin tức mà Tiểu Hải truyền đến, tiến bộ quá nhanh chưa chắc đã là chuyện tốt. Sau khi đặt đến cấp bậc Tiên Thiên, hắn hẳn là củng cố nhiều hơn.

"Tiêu Phàm, vậy thì dễ nói chuyện hơn rồi."

Khương Vạn Trần cười nói.

Tiêu Phàm trầm giọng nói.

"Cục trưởng Khương, nếu sau này tìm được hung thủ giết cha mẹ ta, không cần Cục An ninh số 9 giúp đỡ chỉ cần các ngươi đừng ngăn cản ta báo thù."

Sắc mặt của Khương Vạn Trần hơi thay đổi, hắn biết được quân đội đã trao đổi rất nhiều thuốc nổ CL-20 với Tiêu Phàm, hắn cũng biết Tiêu Phàm đã lấy được bảo vật không gian của tổ tiên.

"Tiêu Phàm, chỉ cần không dùng đến thuốc nổ đã giao dịch với quân đội ta có thể đồng ý không ngăn cản ngươi báo thù."

Theo quan điểm của Khương Vạn Trần miễn là những chất nổ đó không được sử dụng, ngay cả khi Tiêu Phàm lên web đen tìm sát thủ để báo thù cũng không thành vấn đề. Tiêu Phàm liều mạng

kiếm tiền có thể là vì chuyện này.

"Được. Ta đã hứa với quân đội sẽ không sử dụng những thứ đó ở nước H."

Sau khi cúp điện thoại, Khương Vạn Trần âm thầm lắc đầu. Tuy rằng không xác định được cụ thể hung thủ là ai, nhưng khả năng cao là một trong năm đại gia tộc võ đạo. Tiêu Phàm muốn báo thù cũng không dễ.

"Tích tích!"

Tiêu Phàm nhanh chóng gọi cho Diệp Phi.

"Lão tam, có chuyện gì mà sáng sớm ngươi đã gọi cho ta rồi?"

Diệp Phi vừa thở hổn hển vừa nói, hắn đang tập quyền ở phía sau trường.

"Nhị ca, linh huyệt ở trong biệt thự, nửa năm sau sẽ giao lại quân đội, ba tháng sau sẽ giao cho Cục An ninh số 9, ngươi muốn tu luyện thì nhanh lên tới đây đi."

"Đến ngay đây!"

Nửa giờ sau, Diệp Phi vội chạy đến.

"Nhị ca, chỗ ngươi quản nghiêm thật."

Diệp Phi nhìn thấy Tiêu Phàm thì thở dài nói. Ngay cả khi đã có sự cho phép của Tiêu Phàm, hắn vẫn phải trải qua kiểm tra nghiêm ngặt mới được bước vào.

"Có thể không nghiêm được sao? Linh huyệt quan trọng như vậy. Đi theo ta."

Tiêu Phàm đưa Diệp Phi lên tầng hai của biệt thự. Ngay sau đó, Tiêu Phàm đã điều chỉnh trận pháp, khu vực bao phủ bởi linh khí không còn giới hạn trong phòng ngủ chính nữa, khắp nơi trong toàn bộ biệt thự đều tỏa ra linh khí mạnh mẽ.

"Linh khí thật nồng đậm. Lão tam, sao ngươi lại giao dịch với quân

đội?"

Tiêu Phàm cười nhạt nói.

"Nếu ta nguyện ý từ bỏ, bỏ đi mới có được nhiều hơn, cường giả xuất hiện càng ngày càng nhiều ở nơi này, chuyện linh huyệt bại lộ cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi."

Diệp Phi gật đầu.

"Ngươi còn đi học không"

"Tất nhiên. Ta đã thề trước mộ cha mẹ mình nhất định thi vào đại học. Chỉ còn một năm cuối nữa là xong có đầu thì phải có đuôi chứ."

Đôi mắt của Tiêu Phàm ánh lên sự tưởng niệm, giá như cha mẹ hắn vẫn còn sống. Bây giờ hắn đã giàu có, và có rất nhiều tiền. Nhưng anh lại không có cơ hội làm gì cho bố mẹ mình.

"Nhị ca, ngươi ở trong căn phòng này nhé."

Tiêu Phàm đưa Diệp Phi đến một phòng dành cho khách trên tầng hai của biệt thự.

"Tầng dưới linh khí hẳn là cũng có, ta ở tầng dưới cũng được."

Diệp Phi lắc đầu từ chối, cả phòng ngủ của Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đều ở tầng hai, vì vậy hắn ở tầng hai cũng không tiện lắm.

Tiêu Phàm cau mày.

“Triệu Quang Diệu từng để bảo mẫu từng ở phòng ngủ tầng dưới.”

Diệp Phi xua tay.

"Không sao, phòng bảo mẫu của hắn ở chắc chắn phải lớn hơn ký túc xá của chúng ta. Ta tới đây là để tu luyện chứ không phải để hưởng thụ."

"Vậy thì tùy ngươi."

…

Sau khi nói chuyện với Diệp Phi xong thì Tiêu Phàm cũng nhanh chóng rời đi, hắn tu luyện nhiều ngày như thế rồi, bây giờ hắn cũng muốn thả lỏng thư giãn vài ba ngày. Tu luyện là cả một hành trình dài, cần dần dần chậm chậm mà làm, nếu hắn cứ liều mạng tu luyện trong tức thời thì cũng không phải là chuyện gì tốt. Tiêu Phàm quay về trường, hắn nhanh chóng hoàn thành xòn thủ tục nhập học.

"Lão đại, Mập, các ngươi bị làm sao vậy?"

Tiêu Phàm vừa về kí túc xá đã nhìn thấy mặt mũi của hai người Khổng Húc và Thẩm Thần đều chỗ sưng chỗ tím hết cả lên, trên tay hai bọn hắn mỗi người đều cầm một bịch đá để chườm. Mặt Thẩm Thần méo xệch nói:

"Lão tam, chuyện này ngươi không tham gia vào được đâu, chúng ta đợi nhị ca trở về đi, lúc đó nhị ca sẽ đứng ra trả thù cho chúng ta. Mợ nó chứ, tên tiểu tử kia ra tay ác thật sự, đánh người hắn cứ thích nhằm vào mặt mà đánh."

Bây giờ cả Khổng Húc và Thẩm Thần đều đã biết chuyện Diệp Phi và võ giả rồi.

Chương 349: Võ Thuật

"Lão đại, đây rốt cuộc là sảy ra chuyện gì vậy? Các ngươi cứ nói cho ta biết đi, để lỡ có sảy ra chuyện gì thì ta còn biết chút thông tin tin chứ."

Tiêu Phàm nhìn về phía Khổng Húc nói. Khổng Húc nói chuyện còn đáng tin một chút, chứ Thẩm Thần hay mồm nhanh hơn não. Khổng Húc bị đau đến độ mặt mũi nhăn nhó:

"Trong đám tân sinh viên năm nay có vài tên nhóc con, trong đám đó có một tên mở một câu lạc bộ karatedo, hắn ta cực kì ngông cuồng. Chúng ta nhìn hắn không thuận mắt nên mới nói hắn vài câu, sau đó tên tiểu tử đó liền khích chúng ta có dám hai đấu một với hắn hay không. Kết quả là hai chúng ta không đánh lại hắn."

Tiêu Phàm híp híp mắt, năm ngoái hình như trong đám tân sinh

viên không có mấy tên nhóc kiểu như này nha. Thế mà năm nay tự nhiên lại xuất hiện mấy người như này, đây là chuyện gì đang sảy ra vậy? Thẩm Thần nghi hoặc nói:

"Cũng không biết tại sao mà trong trường đột nhiên lại xuất hiện rất nhiều tên nhóc như vậy. Hơn nữa mấy người bọn chúng phần lớn đều mở câu lạc bộ võ thuật cả."

Lông mày Khổng Húc cũng chau lại:

"Việc này thì có lẽ là ta biết một chút thông tin, hình như giới võ đạo đang muốn chấn hưng lại bản thân, đây có thể là một con đường phát triển mà bọn hắn chọn."

Tiêu Phàm âm thầm gật đầu, có lẽ đến 8 9 phần là do nguyên nhân này. Sau này số lượng Linh huyệt xuất hiện chắc chắn sẽ tăng lên, lượng linh khí trên địa cầu cũng sẽ tăng lên theo, vậy thì việc giới võ đạo trở nên hưng thịnh lại cũng là chuyện có xác suất sảy ra rất lớn.

"Lão đại, Mập, tên kia bây giờ đang ở đâu?"

Tiêu Phàm hỏi. Sắc mặt Thẩm Thần khẽ thay đổi:

"Tam ca, ngươi đừng có làm bậy, mặc dù tên nhóc con kia không phải thứ gì tốt đẹp, nhưng mà hắn ta thực sự rất mạnh. Ta gọi điện thoại cho Nhị ca nhưng mà ta không gọi được, chúng ta đợi khi nào nhị ca quay lại rồi chúng ta đi báo thù sau cũng không muộn."

Tiêu Phàm nói:

"Ta cũng không ngốc mà, ta chỉ muốn qua đó xem thử tên nhóc đó ngông nghênh đến mức nào mà thôi, nói không chừng trong trường chúng ta có người có thể đánh lại được hắn cũng nên."

"Bây giờ hắn ta đang ở bên phía sân bóng rổ."

Thẩm Thần nói. Hắn nghĩ chắc Tiêu Phàm cũng không ngốc nghếch đến mức mà tự dâng mình đến cửa để cho người ta đánh đâu. Hơn nữa kể cả hắn không nói thì Tiêu Phàm tùy tiện hỏi một người trong trường cũng có thể biết được tên nhóc kia đang ở đâu.

“Ta đi xem thử một lát. Các ngươi bị thương thành ra như này thì đừng ra ngoài làm gì cả.

Tiêu Phàm rời kí túc xá, hắn nhanh chóng đi đến sân bóng rổ. Trước đây khi hắn bị người ta bắt nạt, mấy người Khổng Húc đều đứng ra bảo vệ hắn. Bây giờ đến lượt Khổng Húc và Thẩm Thần bị người ta đánh, hắn không thể giả vờ như không biết được.

“Võ thuật của H quốc các ngươi chỉ có thế này thôi hay sao? Hội trưởng của câu lạc bộ võ cổ truyền cũng không đánh nổi 5 hiệp với ta.”

Tiêu Phàm vừa đến sân bóng rổ thì đã nghe thấy một giọng nói cực kì huênh hoang, ngạo mạn.

“Mọe nó, ngươi đừng quá tự phụ. Chắc chắn trong trường của chúng ta còn có cao thủ chưa biết tin tức mà thôi.”

Mấy người đứng xunh quanh tức giận nói.

“Nếu các ngươi không phục thì các ngươi có thể cùng nhau lên đây đánh với ta, nếu các ngươi không dám lên 3 người thì có thể 5 người cùng lên, nếu 5 người cũng không dám lên đánh với ta thì 10 người cùng lên đây đấu một lúc cũng được. Nếu ta dùng hai tay để đánh thì coi như ta thua.”

Lông mày Tiêu Phàm giật giật, tên nhóc này huênh hoang tự đắc đúng là không ai bằng.

“Mợ nó, ông đây không nhịn được nữa rồi, đánh hắn.”

“Cả ta nữa.”

“Miyazaki, ngươi cần học lại cách nói chuyện rồi đấy, ta cũng lên.”

Vài nam sinh xông lên, thế nhưng tất cả đều nhanh chóng bị tên nhóc kia đánh cho mặt mũi sưng tím hết cả.

“Võ giả tu vi cấp bậc Ám kình.”

Tiêu Phàm đi về phía trước, trong mắt hắn lộ ra một tia ngạc nhiên, mới có năm nhất mà hắn ta đã có thể có tu vi cấp bậc Ám

kình rồi, thực lực của tên Miyazaki này đúng thật là không tồi nha. Dù cho Diệp Phi có là người của Diệp gia, hắn ta được Diệp gia cho cơ hội học tập phong phú, thế mà Diệp Phi cũng phải lên năm ba mới có thể đạt tới tu vi cấp bậc Ám kình.

“Lần này không biết có phải trường học cũng như thế hay không, nếu mà cũng như thế thật thì lần này Hành Dương quốc cũng bỏ ra thật nhiều công sức.”

Trong mắt Tiêu Phàm lập lòe ánh sáng. Trực giác của hắn nói cho hắn biết khả năng chuyện này sảy ra tương đối cao.

“Z thành có đến 99% đều là người của H quốc, ta thật không ngờ ở đây mà tìm mãi cũng không ra một đối thủ có thể đánh được với ta, xem ra võ thuật cổ truyền của H quốc đúng là lụi bại thật rồi. Nếu các ngươi muốn trở nên mạnh mẽ hơn thì các ngươi phải tham gia câu lạc bộ karatedo của ta.”

Chương 350: Tin Nhắn

Miyazaki đứng giữa sân bóng, hắn ta bày ra dáng vẻ huênh hoang hống hách, cảm giác như cả thế gian này chỉ có mình hắn ta là mạnh nhất. Tiêu Phàm bây giờ đã đội mũ, đeo khẩu trang kín đáo, hắn bước lên phía trước. Trừ những người cực kì thân quen với Tiêu Phàm có thể nhận ra hắn, còn những người còn lại rất khó để biết được hắn là ai.

"Ngươi muốn tham gia câu lạc bộ của chúng ta à? Đây là một quyết định thông minh đấy, ngươi chỉ cần gia nhập câu lạc bộ của ta thì 1 năm sau ngươi sẽ có thể lấy 1 địch 10 rồi.”

Miyazaki đắc ý nói. Hắn ta cảm thấy kể cả bản thân có huênh hoang kiêu ngạo, không được lòng ai thì đã làm sao chứ, chỉ cần hắn mạnh, câu lạc bộ của hắn sẽ có nhiều người xin tham gia.

“Mợ nó, Tam ca!”

Lúc này Thẩm Thần đang ở trong kí túc xá, hai mắt của hắn trợn trừng lên. Hắn đang xem livestream, đột nhiệ ở trong live xuất hiện bóng dáng của Tiêu Phàm.

“Lão Tam đang muốn làm cái gì vậy?”

Khổng Húc vội vàng ghé vào xem cùng, sau khi hắn nhìn thấy Tiêu Phàm thì sắc mặt biến đổi hẳn. Trên sân bóng rổ, Tiêu Phàm lạnh mặt nhìn về phía đối phương:

"Ngươi ra tay đi, nếu trong 10 giây mà ta không đánh thắng ngươi thì coi như ta thua.”

Mọi người xung quanh kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Phàm. Tiêu Phàm dám lớn giọng nói như vậy thì có lẽ hắn cũng là một cao thủ.

“Mợ nó.”

Thẩm Thần kinh ngạc đến nỗi hai con ngươi của hắn như muốn rớt ra ngoài. Trước đây bọn hắn từng chứng kiến Tiêu Phàm đánh ngang tay với Diệp Phi, nhưng sau khi bọn hắn biết Diệp Phi là võ giả thì bọn hắn cảm thấy có lẽ trận đó Diệp Phi đánh nương tay rồi.

“Ngươi cũng mạnh miệng lắm. Để ta xem xem ngươi làm thế nào để đánh thắng ta trong vòng 10 giây.”

Miyazaki tỏ vẻ kinh thường, từ nãy đến giờ hắn mới chỉ thể hiện sức mạnh của tu vi cấp bậc Minh kình, nhưng tu vi thực tế của hắn là Ám kình.

“Bốp!”

Tiêu Phàm vừa ra tay liền đã tặng cho đối phương một cái tát. Tiếng vang của cái tát này vọng khắp cả sân.

"Đồ quái gở!”

Miyazaki tức giận, hắn vung một đấm về phía ngực Tiêu Phàm. Tiêu Phàm bước lùi lại một bước, hắn nhẹ nhàng né được.

"Bốp!”

Trong chớp mắt, Miyazaki lại nhận thêm một phát tát nữa. Tiêu Phàm đánh phát này nặng hơn rất nhiều, Miyazaki bị đánh đến

đứng không vững, miệng hắn phun ra một ngụm máu tươi, trong đống máu còn lẫn cả hai cái răng cửa.

“Bốp! Bốp!”

Tiêu Phàm không hề ngừng lại, hắn lại đánh thêm hai phát tát nữa vào mặt Miyazaki. Cái tội hắn ta đánh ngươi chuyên gia đánh vào mặt người ta.

"Ta nhận thua, ta nhận thua.”

Miyazaki hoảng hốt kêu lên, hắn đã bị đánh đến nỗi răng rụng mất tận 5 6 cái rồi. Nếu hắn còn không nhận thua thì những cái răng còn lại trong hàm e là cũng không bảo toàn được mất.

“Sau này sống khiêm tốn lại một chút cho ta, nếu để ta biết ngươi cậy bản thân có một chút sức mạnh mà bắt nạt bất cứ ai ở Z thành thì lần sau ta sẽ đánh cho ngươi tàn phế luôn.”

Tiêu Phàm nhàn nhạt nói.

Xung quanh vang lên tiếng vỗ tay vang dội. Tiêu Phàm nhanh chóng rời đi. Thẩm Thần ngơ ngác mà nhìn về phía Khổng Húc:

“Lão đại, mắt ta không nhìn nhầm đúng không? Đây thật sự là Tam ca à? Tam ca trở nên mạnh như thế từ bao giờ vậy?”

Khổng Húc nuốt nước bọt:

“Đây chắc chắc là lão Tam rồi, xem ra hắn và lão Nhị đều là võ giả. Trưa nay phải bắt hắn khao một bữa thật thịnh soạn, trận này chúng ta bị đánh oan rồi, nếu sớm biết hắn mạnh như vậy thì chúng ta đã để hắn lên đánh ngay từ đầu.”

Thẩm Thần gật đầu liên tục. Tiêu Phàm vừa quay về kí túc xá liền bị Khổng Húc và Thẩm Thần tóm lại.

“Tam ca, tại sao ngươi nỡ lòng nào giấu chúng ta lâu như vậy hả? Hóa ra ngươi cũng là võ giả.”

Mặt Thẩm Thần đầy hờn trách nói. Da gà da vịt của Tiêu Phàm nổi hết cả lên:

“Mập, ngươi ăn nói cho đàng hoàng xem nào, chẳng phải trước đây ta từng nói Nhị ca không phải là đối thủ của ta rồi hay sao?”

“Tinh.”

Tiêu Phàm nhận được một tin nhắn. Tin nhắn do Tô Ấu Vi gửi tới.

"Đàn anh, đúng thật là Hành Dương quốc đang tiến hành một kế hoạch, tên của kế hoạch là Cầm Long, mục đích của chúng là đàn ép võ đạo của H quốc chúng ta.”

…

Buổi trưa, Tiêu Phàm về đến tiểu khu Tử Kinh. Đúng ra trưa nay Khổng Húc và Thẩm Thần muốn bắt Tiêu Phàm mời một bữa, thế nhưng sau khi hai họ tự soi gương xong thì chỉ đành từ bỏ, hau người họ mặt mũi đều chỗ xanh chỗ tím, thật sự là không tiện đi ra ngoài.

"Thơm quá. Vợ ơi, sao ngươi nấu nhiều món thế.”

Tiêu Phàm đi vào phòng, hắn ôm lấy Tô Ấu Vi từ phía sau, Tô Ấu Vi đang xào rau thì cứng người lại, vành tai của nàng đỏ ửng lên.

“Chồng, ngươi đi rửa tay đi, đồ ăn sắp làm xong rồi. Không phải ngươi bảo là mấy ngày nay đều ăn không ngon hay sao? Vậy thì lát nữa ngươi nhớ ăn nhiều một chút.”

Chương 351: Dùng Tuổi Thọ Đổi Sức Mạnh

Tiêu Phàm có chút không nỡ mà thu tay lại. Thực ra hắn còn đang định đưa tay lên thăm dò ở phía trước một xíu nữa cơ. Nhưng da mặt Tô Ấu Vi mỏng, thế nên hắn chỉ có thể buông tay ra. Hai người nhanh chóng ngồi vào bàn ăn. Tiêu Phàm nhìn vào bàn ăn đầy đủ sắc hương vị, hắn cảm thấy đây mới là cuộc sống mà một người bình thường nên có. Ở biệt thự huyện Lôi Sơn, mặc dù trong tủ lạnh cũng có đầy đủ nguyên liệu nấu ăn, nhưng mà nếu như hắn muốn ăn thì hắn vẫn phải tự mình làm. Thế nên khả nănv khi

Diệp Phi ở đó thì hắn ta sẽ chỉ gặm mì tôm qua ngày. Gọi đồ ăn bên ngoài ư? Mấy shipper chỉ cần đến gần biệt thự thôi thì có lẽ đã bị dọa cho sợ chạy mất dép rồi.

“Ấu Vi, chúng ta nói một chút chuyện chính sự đi. Có phải mấy người thực hiện kế hoạch Cầm Long của Hành Dương quốc là mấy người từng được huấn luyện tập trung hay không?”

Tiêu Phàm vừa ăn vừa hỏi. Tô Ấu Vi gật gật đầu:

“Không sai, họ từng được tập trung huấn luyện khoảng 1 năm. Đàn anh, ngươi nghi ngờ không sai đâu, đúng thật là ở Hành Dương quốc cũng có 1 cái Linh huyệt. Chuyện này ta còn chưa nói ra, đã bị ngươi đoán trúng rồi.”

Tô Ấu Vi gắp cho Tiêu Phàm một ít thức ăn:

“Ngươi thử món này thử xem, đây là món mà ta mới học nấu đấy. Đàn anh, ngươi nghi ngờ việc họ có lẽ đã từng được huấn luyện tập trung, thì chẳng phải là ngươi cũng nghi ngờ cả chuyện ở Hành Dương quốc có Linh huyệt hay sao? Họ sử dụng Linh huyệt để thử nghiệm việc cường hóa cơ thể con người.”

Trong mắt Tiêu Phàm lộ ra một nét ngạc nhiên.

“Nghĩa là họ sử dụng các thủ đoạn như dòng điện, thuốc để họ có thể nhanh chóng nâng cao sức mạnh, những người tham gia thử nghiệm như vậy sau này sẽ rất khó tiến bộ hơn nữa, với lại tuổi thọ của họ đều không dài.”

“Hóa ra là như vậy, chẳng trách mà tôn nhóc kia làm ra mấy chuyện như thế.”

Tô Ấu Vi nói:

“Đàn anh, vậy bây giờ chúng ta phải làm thế nào? Trước mắt có rất nhiều trường sảy ra những chuyện giống vậy, hơn nữa ở các trường rất hiếm có cao thủ giống như ngươi.”

“Ấu Vi, bây giờ ngươi đem thông tin Hành Dương quốc có Linh huyệt, cả thực nghiệm lẫn cả kế hoạch Cầm Long của bọn chúng tung lên mạng đi. Ta không rảnh mà đi đến từng trường một để

cứu đâu.”

Nếu như bây giờ hắn đi tới từng trường từng trường một, dẹp từng tên nhóc hay gây chuyện của Hành Dương quốc thì danh tiếng của hắn sẽ nổi lên như cồn, nhưng mà thế thì như thế nào? Hắn chẳng có hứng thú với mấy thứ này. Đối với hắn mà nói thì chỉ có tự nâng cao thực lực của bản thân lên mới là con đường đúng đắn.

“Đàn anh, ngươi cứ ăn tiếp đi nhé, để ta đem thông tin tung lên, sẽ nhanh thôi.”

Tô Ấu Vi đứng dậy. Tiêu Phàm cũng không ngăn Tô Ấu Vi lại, những thông tin này lộ ra càng sớm càng tốt. Không tới 2 phút sau, Tô Ấu Vi đã đem tất cả thông tin đăng hết lên mạng, những thông tin này đều là những thông tin cực kì cơ mật, chỉ có những đại lão cấp cao mới có thể biết được.

“Kế hoạch Cầm long, thực nghiệm thể chất con người, mẹ nó, bảo sao Hành Dương quốc nhiều cao thủ như vậy.”

“Nếu như theo chỗ thông tin này nói thì thực nghiệm này mặc dù có thể khiến thể chất con người nhanh chóng nâng cao, thế nhưng tuổi thọ của họ đều bị ảnh hưởng rất nhiều. Nhiều nhất thit họ cũng chỉ sống được thêm 5 năm.”

“Bà nhà nó, suýt nữa thì ta bị họ lừa rồi!”

Phần tài liệu mà Tô Ấu Vi đem đi công khai không phải viết bằng tiếng của H quốc, nhưng người H quốc hiểu tiếng Hành Dương quốc cũng không ít, thế nên phần tài liệu sau khi được phiên dịch thig được mọi người truyền tay nhau với tốc độ chóng mặt.

Tại một trường đại học ở thành phố S, ở đây cũng có một tân sinh viên người Hành Dương quốc nhập học. Hắn ta cũng lập nên một câu lạc bộ karatedo. Hắn ta cũng khiêu chiến gây sự, đánh nhau với rất nhiều người.

“Các ngươi thật sự làm ta rất thất vọng, ta chỉ là một tân sinh viên, phần lớn trong các ngươi đều là đàn anh đàn chị, cả cái trường vài chục ngàn người như vậy .à không ai có thể đánh với ta đến chiêu

thứ 3.”

Fujiwara Mitsuishi cuồng vọng nói. Hắn đã ở đây tiếp nhận thách đấu từ 3 ngày trước rồi. Đã có khoảng hơn 400 người bị hắn đánh, trong số đó có rất nhiều người lên đánh theo nhóm nhưng đều thất bại, bây giờ danh tiếng của hắn đã vang đi rất xa rồi.

"Các ngươi đọc bài đăng này chưa.”

“Hóa ra họ sử dụng thủ đoạn đặc biệt, dùng chính tuổi thọ của bản thân để đổi lấy sức mạnh à.”

Mọi người xung quanh bắt đầu thảo luận về bài đăng, họ cũng chia sẻ cho nhau về thông tin mình có được.

“Các ngươi đang nói gì vậy? Nếu như các ngươi là đàn ông thì lên đây đấu với ta.”

Fujiwara Mitsuishi kiêu ngạo nói. Mọi người xung quanh cười lạnh:

“Fujiwara Mitsuishi, đúng ra bọn ta còn nghĩ ngươi thật sự là cao thủ, thế mà ta không ngờ được ngươi lại chỉ là con chuột bạch mà thôi, cũng chỉ có thể sống thêm 5 năm nữa.”

Chương 352: Phòng Vệ Nghiêm Ngặt

“Ngươi nói ai chỉ có thể sống thêm 5 năm?”

“Thông tin đang truyền đầy trên mạng kìa, ngươi và một số người khác đang thực hiện thực nghiệm trên người, thực nghiệm này có thể giúp các ngươi mạnh lên trong một thời gian rất ngắn, nhưng sẽ ảnh hưởng lớn đến tuổi thọ của các ngươi.”

Trong mắt Fujiwara Mitsuishi lộ ra một tia hoảng loạn. Hắn không hề biết chuyện tuổi thọ của bản thân sẽ bị ảnh hưởng, nhưng mà chuyện hắn với nhiều người khác cùng nhau tiến hành thực nghiệm thể chất thì đúng là có thật. Fujiwara Mitsuishi nhanh chóng lôi điện thoại ra xem.

"Ta…ta chỉ có thể sống thêm 5 năm nữa thôi hay sao?”

Sắc mặt của Fujiwara Mitsuishi trắng bệch. Tư liệu được tung lên mạng rất kỹ càng, hắn cảm thấy thông tin này có lẽ không phải thông tin giả. Mấy thông tin như ngày tháng năm sinh, chiều cao cân nặng của hắn trong này đều có ghi đầy đủ, trong đây có cả số lần hắn dùng điện kích, hắn từng uống loại thuốc gì cũng ghi chép rất rõ ràng. Đúng ra khi thấy sức mạnh của bản thân tăng lên, Fujiwara Mitsuishi rất vui vẻ, thế nhưng sau khi biết những thông tin này, hắn cảm thấy trời đất như sụp đổ vậy. Hắn mới 18 tuổi, nếu như bình thường thì chắc chắn hắn có thể sống đến 70 80 tuổi, thế mà giờ bảo hắn dùng 70 năm tuổi thọ chỉ để đổi lấy 5 năm sức mạnh, vậy thì chẳng phải hắn lỗ nặng rồi hay sao?

"Ai…là ai!”

Cục trưởng cục nghiên cứu Cửu Tam của Hành Dương quốc, Matsumoto yasuo vô cùng phẫn nộ. Hắn vừa nhận được thông tin rằng kế hoạch Cầm long đã bị lộ. Kể cả kế hoạch của phòng nghiên cứu lẫn vị trí của Linh huyệt đều đã bị lộ hết ra rồi. Phòng nghiên cứu của hắn đang yên đang lành bỗng nhiên loạn hết cả lên.

“Cục trưởng, người mà có thể lấy thông tin từ chúng ta mà không để lại bất cứ dấu vết nào, cũng không một ai hay biết, cả thế giới này người có thể làm ra việc này không vượt quá 5 người. Đây rất có khả năng là Nữ đế của H quốc làm ra.”

Một người đang đứng bên cạnh Matsumoto Yasuo nói.

“Các ngươi là đồ ngốc hết hả? Thông tin tuyệt mật như vậy mà các ngươi lại để cho nàng ta lấy đi mất.”

Matsumoto Yasuo phẫn nộ hét lên. Hắn biết rằng sau chuyện này chắc chắn sẽ có rắc rối rất lớn tìm đến hắn. Bây giờ Linh huyệt đã bị lộ rồi, vậy thì phòng nghiên cứu Cửu Tam của hắn có thể giữ được Linh huyệt hay không cũng là cả một vấn đề cần phải suy nghĩ.

….

Huyện Lôi Sơn, xã trưởng của Đông Tinh xã, Miyamoto Yanagi âm thầm đi đến đây.

“Phòng vệ nghiêm ngặt đến vậy à?”

Trong mắt Miyamoto Yanagi lập lòe ánh sáng, hắn đi đến khu vực xung quanh biệt thự của Tiêu Phàm. Ở đây phạm vi khoảng 200 300 mét cách biệt thự đã là khu vực được quân phòng bảo vệ rồi, hơn nữa ở đây còn được vòng dây điện cao thế cao khoảng 4 5m. Có vài chỗ còn được bố trí cả các cảnh vệ cầm theo súng canh phòng. Có vài chỗ đất ở xung quanh còn có dấu vết bị đào bới, có lẽ bên dưới còn chôn cả bom mìn.

“Phải có đến 80-90% Linh huyệt chính là ở đây.”

Miyamoto Yanagi thầm nghĩ trong lòng.

“Mấy ngày tới sợ là sẽ không có cơn mưa nào cả.”

Miyamoto Yanagi âm thầm cau mày. Sở trường của hắn là là Thủy đạo, nếu như gặp ngày mưa thì hắn có thể thuận theo dòng nước mà đi vào biệt thự. Tốn một chút thời gian, Miyamoto Yanagi tìm ra được một đường ống nước tự có đi vào biệt thự. Hắn dồn nội lực vào một con dao găm, sau đó hắn găm con dao vào đường ống nước hắn tìm được, từ đường ống thủng ra một lỗ lớn. Áp lực nước từ trong ống phun ra ngoài. Miyamoto Yanaki nhanh chóng chui vào bên trong đường ống. Thân thể của hắn rất đặc biệt, mặc dù ống nước chỉ to bằng bắp tay hắn, nhưng hắn vẫn có thể dễ dàng chui vào bên trong được, sau đó đi theo ống nước mà nhanh chóng vào trong biệt thự.

"Rào rào!”

Vòi nước ở trong nhà vệ sinh đột nhiên tự mở, Miyamoto Yanaki đột nhiên xuất hiện.

"Hửm?”

Miyamoto Yanaki lập tức cảm nhận được luồng linh khí nồng đậm.

“Nếu như Linh huyệt ở bên trong biệt thự, vậy thì bên trong căn nhà kho kia căn bản chẳng có cái gì cả.”

Trong mắt Miyamoto Yanaki lập lòe ánh sáng. Hắn đã từng đến căn nhà kho đó, hắn cũng đã kiểm tra một vòng cả bên trong lẫn bên ngoài của căn nhà kho rồi.

“Tên khốn nạn này, hắn ta cố ý lừa lấy tiền của Đông Tinh xã chúng ta.”

Miyamoto Yanaki nghiến răng ken két.

…

Miyamoto Yanaki cẩn thận lắng nghe, hắn cảm thấy bên trong biệt thự có người đang ở.

"Người này đang ở tầng dưới, có tu vi cấp bậc Ám kình. Người này không phải là Tiêu Phàm.

Miyamoto Yanaki thầm nhủ trong lòng. Nếu như bây giờ Tiêu Phàm đang ở trong biệt thự thì hắn sẽ ra tay giết chết Tiêu Phàm, nhưng nếu như là người khác đang ở trong này, vậy thì bỏ đi. Người mà có thể ở trong này tu luyện có lẽ là võ giả H quốc hoặc là người của An toàn cửu cục, nếu như hắn giết chết đối phương thì hắn sẽ tự rước về rất nhiều phiền phức cho mình. Sau khi xác nhận Linh huyệt ở trong biệt thự, Miyamoto Yanaki chuẩn bị rời đi.

Chương 353: Phát Hiện Mới

“Mợ nó!”

Sắc mặt của Miyamoto Yanaki đột ngột biến đổi. Hắn thử mở vòi nước, nhưng mà không hề có nước chảy ra từ vòi. Miyamoto Yanaki thử mở tất cả các vòi nước trong phòng, nhưng mà không hề có nước chảy ra. Sở trường của hắn là Thủy độn, chứ hắn không hề thạo về Thổ độn, nếu như vòi không có nước vậy thì hắn không thể nào thuận theo dòng nước mà rời khỏi biệt thự được. Nếu như hắn cố gắng rời đi...theo hắn biết thì trong biệt thự này có camera giám sát, La Tự Cường chính là bị camera giám sát bắt được, hơn nữa bây giờ hắn còn đang bị truy nã. Bên ngoài biệt thự thì lại càng khỏi cần nhắc đến, đủ loại camera giám sát ở ngoài đó,

ít nhất cũng có khoảng chục cái camera ngoài đó. Cuối cùng, ánh mắt của Miyatomo Yanaki nhìn về phía bồn cầu. Sắc mặt hắn cực kì khó coi. Tốt xấu gì thì hắn cũng đường đường là Xã trưởng của Đông Tinh xã, cũng là một cường giả cấp bậc Thiên Nhẫn, chẳng nhẽ hắn lại phải chui vào bồn cầu để đi ra ngoài hay sao?

"Khốn khiếp!"

Cuối cùng thì nửa phút sau, Miyamoto Yanaki vẫn quyết định đi theo ống nước của bồn cầu để ra ngoài. Vậy thì ống nước ở đây sẽ tự vỡ, chắc không lâu sau cũng sẽ bị phát hiện ra thôi.

"Ọe…ọe!"

Không bao lâu sau, Miyamoto Yanaki rời khỏi đường ống, trong lòng hắn cảm thấy ghê tởm vô cùng.

"Ống nước bị người ta phá hỏng rồi, mọi người canh phòng cẩn thận."

Chuyện ống nước bị vỡ nhanh chóng bị mọi người phát hiện ra, nước chảy lênh láng khắp nơi. Trần Cương và một số người nữa nhanh chóng đi vào bên trong biệt thự để kiểm tra. Trước khi Tiêu Phàm rời đi đã dặn bọn họ, nếu sảy ra bất kì chuyện gì bất thường thì bọn họ đều có thể đi vào biệt thự để kiểm tra.

"Báo cáo, đã phát hiện ra vấn đề. Vòi nước ở bên trong nhà tắm và nhà vệ sinh đều đang mở."

Trần Cương nhanh chóng đi lên tầng 2. Hắn nhìn thấy bên trong bồn rửa mặt có đọng một ít nước, nhưng ở trên sàn nhà tắm thì không đọng bao nhiêu nước cả.

"Diệp Phi, trước đây vòi nước ở tầng 2 có đóng hay không?"

Diệp Phi cũng đi lên tầng 2, Trần Cương hỏi hắn.

"Chắc chắn vòi nước đều được đóng cẩn thận rồi, tốt xấu gì thì ta cũng là võ giả, nếu như mà vòi nước không đóng cẩn thận thì chắc chắn ta sẽ nghe thấy tiếng nước chảy."

Có một binh sĩ đang kiểm tra trong nhà tắm chạy ra nói:

"Đội trưởng Trần, ta có một phát hiện mới. Ở trong vòi nước của nhà tắm này không hề có nước, điều này không bình thường chút nào."

Diệp Phi nghi hoặc nói:

"Đội trưởng Trần, rốt cuộc là sảy ra chuyện gì vậy?"

"Gần đây có ống nước bị người khác phá hoại, hơn nữa vết vỡ rất đều nhau, mà đường ống nước đó hướng vào bên trong biệt thự, vậy nên chúng ta nghi ngờ đã sảy ra chuyện gì đó."

Trong mắt Diệp Phi lộ ra một tia kinh ngạc:

"Chẳng nhẽ có ai đó đã dùng Thủy độn để đi vào trong biệt thự, sau đó do nước bị cắt mất nên hắn ta đã lợi dụng nước đường bồn cầu để thoát ra hay sao?"

Mấy người Trần Cương dùng ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Diệp Phi.

"Diệp Phi, ống nước nhỏ như vậy, ngươi có chắc rằng người có thể chui được vào trong ống nước để đi theo nó hay không?"

Diệp Phi gật gật đầu:

"Thủy độn là môth thuật rất lợi hại, ai mà biết Thủy độn thì hoàn toàn có thể làm được. Ta đang nghĩ đến một người, hắn ta vừa có năng lực làm được, mà hắn cũng có động cơ để làm."

"Ai?"

Trần Cương hỏi. Diệp Phi nhếch miệng cười nói:

"Xã trưởng của Đông Tinh xã, Miyamoto Yanaki. Sở trường lớn nhất của hắn ta là Thủy độn, hơn nữa hắn ta vừa mới mua lại nhà kho, bị chơi 1 vố lỗ như vậy thế nên có khả năng cao hắn ta sẽ tự mình qua đây kiểm tra."

Trần Cương hít sâu một hơi rồi nói:

Diệp Phi, ngươi đừng cười nữa, nếu như hắn thật sự phải đi

đường bồn cầu để ra ngoài thì chắc chắn hắn sẽ nuốt không trôi cục tức này, và chắc chắn món nợ này hắn sẽ tính lên trên dâud Tiêu Phàm."

"Qe..."

Sắc mặt Diệp Phi biến đổi. Đúng thật là như vậy. Mặc dù nói rằng Đông Tinh xã muốn giết chết Tiêu Phàm, nhưng mà nếu như cộng thêm cả việc này nữa thì Miyamoto Yanaki sẽ càng quyết tâm muốn giết chết Tiêu Phàm hơn.

"Tít tít!"

Diệp Phi nhanh chóng gọi điện thoại cho Tiêu Phàm.

"Nhị ca, có chuyện gì vậy?"

"Lão Tam, ở đây sảy ra chuyện..."

Diệp Phi đem mọi chuyện ở đây kể lại một lượt cho Tiêu Phàm nghe. Sắc mặt Tiêu Phàm trở nên khó tả, nếu như Miyamoto Yanaki thật sự phải rời đi theo đường bồn cầu, vậy thì thú vị rồi đây. Có lẽ cả đời này hắn ta cũng sẽ không thể quên được quãng đường đi trong ống nước bồn cầu này đâu.

"Lão Tam, ngươi phải cẩn thận một chút, nếu như thật sự là như vậy, thế thì chắc chắn Miyamoto Yanaki sẽ hận ngươi thấu xương, nói không chừng bây giờ hắn ta đang trên đường đến Z thành đấy."

"Ta sẽ chú ý."

Tất nhiên là Tiêu Phàm không sợ, bây giờ hắn đã có thực lực của tu vi cấp bậc Tiên Thiên, kể cả thực lực của Miyamoto Yanaki có mạnh hơn hắn thì cũng chẳng mạnh hơn hắn được bao nhiêu cả."

"Tiêu Phàm, ngươi là đồ đáng chết!"

Chương 354: Năng Lực Thật Sự

Hai mắt Miyamoto Yanaki lạnh như băng, bây giờ hắn đang trên đường đi đến Z thành. Hắn định đến khu vực xung quanh trường của Tiêu Phàm xem xét một chút. Nếu hắn tìm được cơ hội nào tốt thì hắn sẽ giết Tiêu Phàm luôn. Kể cả Tô Ấu Vi có là người của Lục gia thì đã thế nào, kể cả Tiêu Phàm với Tô Ấu Vi có quan hệ thân thiết thì hắn cũng không quan tâm.

"Không biết vị anh hùng nào đã đem chuyện thực nghiệm cường hóa cơ thể con người của bọn họ lộ ra ngoài nhỉ. Chỉ là không biết Linh huyệt là thứ gì cả."

"Linh huyệt có lẽ là thứ gì đó tốt, nhưng đang bị người của Hành Dương quốc lạm dụng rồi."

Taxi chạy đến khu vực lân cận đại học D, Miyamoto Yanaki nghe thấy một số lời bàn luận.

"Thực nghiệm cường hóa cơ thể con người, linh huyệt?"

Miyamoto Yanaki dồn công lực vào hai lỗ tai, hắn nghe thấy càng nhiều lời nói về việc này.

"Hóa ra Hành Dương quốc chúng ta cũng có Linh huyệt."

Vẻ mặt của Miyamoto Yanaki trở nên hưng phấn. Mặc dù hắn là Xã trưởng của Đông Tinh xã, nhưng mà chuyện này hắn thật sự không biết chút gì cả.

"Tiêu Phàm, ta tạm thời tha cho cái mạng chó của ngươi một lần."

Mắt Miyatomo Yanaki lập lòe ánh sáng, hắn từ bỏ ý định bây giờ chạy đi giết Tiêu Phàm. Nếu bây giờ Tiêu Phàm chết đi, chắc chắn Lục gia sẽ không tha cho hắn. Nếu như Lục gia đến đây gây phiền phức cho hắn, vậy thì hắn sẽ không thể toàn tâm toàn ý để đi tranh giành Linh huyệt được.

"Đi đến sân bay."

Miyamoto Yanaki dùng thứ tiếng H hơi ngọng mà nói với tài xế xe taxi. Lúc dênd đây thì hắn ngồi máy bay tư nhân, bây giờ máy bay tư nhân ấy vẫn còn đang ở sân bay.

“Tài xế, cho ta mượn điện thoại một lát.”

Tài xế xe taxi không suy nghĩ nhiều mà đem điện thoại đưa cho Miyamoto Yanaki. Hắn ta gọi vào số của Mitsumoto Tomura dùng ở H quốc.

“Brừm brừm!”

Điện thoại của Tô Ấu Vi rung lên.

“Hửm?”

Sắc mặt của nàng khẽ thay đổi. Mitsumoto Tomura ở phiên đấu giá ra giá 850 triệu, cái giá này quá cao. Vì để phòng hờ hắn định làm gì đó vất lợi cho Tiêu Phàm, Tô Ấu Vi liền cài một mã độc vào trong điện thoại của hắn. Chỉ cần trong cuộc gọi của hắn hoặc trong tin nhắn của hắn xuất hiện các từ khóa như “Tiêu Phàm”, “Miyamoto”, “Đông Tinh xã” thì mã độc sẽ báo hiệu cho nàng. Tô Ấu Vi nhanh chóng về phòng kiểm tra.

“Đàn anh, Xã trưởng Đông Tinh xã Miyamoto Yanaki bây giờ đang ở Z thành, hơn nữa hắn ta đang ở cách đại học D không xa, hắn ta vừa liên lạc với Mitsumoto Tomura, khả năng là hắn đang muốn về nước. Bây giờ Miyamoto Yanaki đang trên đường đi đến sân bay.”

Tiêu Phàm đang ở bên cạnh nàng, Tô Ấu Vi liền đem hết những thứ bản thân tra được nói cho hắn nghe.

Tiêu Phàm cười cười. Kẻ đột nhập vào biệt thự chắc chắc là Miyamoto Yanaki rồi.

“Đàn anh, ngươi còn cười được nữa hay sao, chắc chắn hắn muốn đến đây để giết ngươi đó.”

Tô Ấu Vi cực kì lo lắng mà nói. Tiêu Phàm cười haha đáp:

"Ấu Vi, ta có thể nói cho ngươi biết năng lực thật sự của ta, bây giờ ta đã đang là tu vi ở cảnh giới Hậu thiên rồi, nhưng mà thực lực của ta đã đạt tới cảnh giới Tiên Thiên rồi. Cấp bậc này ngang hàng với cấp bậc Thiên Nhẫn của Hành Dương quốc.”

Tô Ấu Vi ngơ ngác nhìn về phía Tiêu Phàm. Nàng biết thực lực của

Tiêu Phàm không yếu, nhưng mà Tiêu Phàm còn trẻ như vậy, thế mà không ngờ hắn đã có tu vi cấp bậc Tiên Thiên rồi. Hình như Tiêu Phàm cũng không tu luyện lâu đến vậy.

"Nếu tu luyện thêm khoảng 2 3 tháng nữa, có lẽ ta có thể tu luyện lên được tu vi Tiên Thiên, đến lúc đó.. hi hi."

Tiêu Phàm cười híp mắt lại nhìn về phía Tô Ấu Vi.

…

Dị giới, Thiên Bắc quan.

Đã qua Tết một tháng nhưng trời còn khá lạnh, gió Bắc thấu xương thổi vù vù, không ít binh sĩ vây quanh bên trên tường thành sưởi ấm.

"Các ngươi nói liệu nghịch tặc Tiêu Hải có đánh tới trong quan không?"

"Hắn nghĩ thì hay lắm đấy, giờ Thiên Bắc quan chúng ta có ước chừng hai trăm nghìn quân thủ thành. Địa thế lại dễ thủ khó công, hắn lấy gì đột phá Thiên Bắc quan?"

"Ta cảm thấy khó mà làm được, có dùng Tu La quân đoàn công thành được đâu."

Rất nhiều binh sĩ nghị luận sôi nổi.

Thiên Bắc quan nằm giữa hai đầu sơn mạch, thành cao bảy tám chục thước, dày tới năm mươi thước, đỉnh chóp rộng hai chục thước, hoàn toàn đúc từ đá xanh mà xây thành, dễ thủ khó công, từ xưa tới nay được khen là thiên hạ đệ nhất hùng quan.

Từ khi xây xong, trước nay Thiên Bắc quan chưa từng bị công phá trực diện bao giờ.

"Rầm rập!"

Bỗng, mặt đất nhẹ nhẹ rung lên, thậm chí cơn chấn động ngày một mạnh hơn.

"Địch tập, địch tập!"

"Keng keng keng keng!"

Trên cổng thành Thiên Bắc quan, rất nhiều binh sĩ la hét, chuông lớn dùng để báo động cũng được kéo vang dội, toàn bộ binh sĩ khắp Thiên Bắc quan nhanh chóng trở nên bận rộn.

Giữa hai đầu sơn mạch có con đường rộng tới mấy cây số, rất nhiều chiến mã lao nhanh mà đến.

"Tu La quân đoàn, là Tu La quân đoàn!"

"Nghe nói Tu La quân đoàn rất đáng sợ, Thiết Giáp Long Kỵ cũng không phải đối thủ."

Chương 355: Hơn Một Trăm Người

Đợt đầu tiên chỉ có ba mươi nghìn người của Tu La quân đoàn qua đây, nhưng khí thế cũng đáng sợ cực kỳ, mười nghìn thiết kỵ cho người ta cảm giác phô thiên cái địa.

Bên trên tường thành, thấy uy thế của Tu La quân đoàn như vậy, rất nhiều binh sĩ bị dọa sợ tái cả mặt.

Trong số họ có rất nhiều tân binh.

Thậm chí có người dù rằng đã nhập ngũ mấy năm rồi nhưng đến tận giờ cũng chưa lên chiến trường lần nào.

Binh sĩ của Tu La quân đoàn đều từng tắm máu chiến đấu, sát khí ập vào mặt khiến người ngạt thở.

"Tất cả giữ vững tinh thần, các ngươi sợ cái rắm! Chẳng lẽ ngựa của họ còn có thể leo lên tường thành cao như vậy? Họ dám đến gần, các ngươi dùng cung tiễn, dùng xe bắn đá mà tàn nhẫn chào hỏi. Chuẩn bị kim điêu cẩn thận, đề phòng sắt điểu của họ."

Tướng thủ thành rống lớn, hiện tại Thiên Bắc quan tụ tập đến vài mãnh tướng của Thần Diễm đế quốc.

Tướng lĩnh cầm đầu là Bàng Nguyên Bá, nhi tử của Bàng Thanh. So tu vi thì hắn yếu hơn Bàng Thanh cấp Võ Đế sơ kỳ nhiều lắm, nhưng phương diện thủ thành thì không kém cạnh chút nào.

Tu luyện giả lợi hại đến Thiên Bắc quan cũng không phát huy được thực lực, Bàng Nguyên Bá có thần lực bẩm sinh, nếu chỉ đứng tại Thiên Bắc quan thì ngay cả Bàng Thanh cũng không đánh lại hắn.

"Đại tướng quân, ba mươi nghìn binh sĩ Tu La quân đoàn của địch đột kích."

Có tướng lĩnh vội vàng tiến vào chỗ ở của Bàng Nguyên Bá báo cáo.

Bàng Nguyên Bá trầm giọng nói:

"Cuống cuồng như thế còn ra thể thống gì? Đừng nói ba mươi nghìn, dù ba trăm nghìn người đến thì làm được gì chứ?"

Chỉ cần nội bộ không có vấn đề, Bàng Nguyên Bá tin chắc Tiêu Hải tuyệt đối không có năng lực đột phá.

Nội bộ trấn giữ cửa thành hiện tại đều là binh sĩ dòng chính của hắn.

Không chút sơ hở!

"Hành động theo kế hoạch đã định."

"Rõ!"

Tướng lĩnh báo cáo lui xuống.

Lát sau, Bàng Nguyên Bá ra khỏi doanh trại. Tuy hắn nói chắc chắn như vậy, lại không dám xem thường Tiêu Hải chút nào. Tiêu Hải vốn đã là một vị tướng cực kỳ đáng gờm, hiện tại lại lấy ra đủ thứ kỳ quái lạ lùng.

Ví dụ như chim sắt biết bay, lại như ngọn đèn có thể bắn ra ánh sáng cường liệt.

Lại ví dụ như chiến giáp của Tu La quân đoàn.

Muốn tạo một đội Kỵ binh hạng nặng không đơn giản chút nào, nhưng Tiêu Hải cứ như bỗng nhiên đã có Tu La quân đoàn.

Nếu không phải như vậy thì phụ thân hắn đâu bị thua.

"Phụ thân, nhi tử nhất định sẽ rửa sạch sỉ nhục cho ngài. Nếu Tiêu Hải dám đến Thiên Bắc quan, nhi tử chắc chắn chặt đầu hắn xuống."

Ánh sáng lạnh trong mắt Bàng Nguyên Bá lập lòe.

Thoáng cái đã là ba ngày trôi qua.

Ba mươi nghìn binh lính của Tu La quân đoàn đóng trước Thiên Bắc quan cũng không tấn công, cắm trại bên ngoài phạm vi cung tên và máy bắn đá công thành.

Mỗi ngày họ cũng chỉ gõ trống trận, nửa đêm gào rống vài tiếng.

Sau ba ngày, rất nhiều binh lính trong Thiên Bắc quan đều sở hữu đôi mắt thâm quầng.

Nghe ba mươi nghìn binh sĩ Tu La quân đoàn hò hét, họ sao có thể ngủ an ổn.

"Rầm rập!"

Mặt đất lại bắt đầu rung động.

Binh lính Thiên Bắc quan thấy được cảnh tượng cực kỳ khủng bố.

Vô số thiết kỵ rầm rập chạy tới, nhìn không ra điểm cuối của đội quân này.

"Đây...đây là hơn một trăm nghìn người chứ?"

"Không phải nói Tu La quân đoàn chỉ có năm mươi nghìn người à? Sao còn có nhiều kỵ binh trọng giáp như vậy?"

Rất nhiều binh sĩ bên trên tường thành sợ mất mật.

Trước đó đã có ba mươi nghìn binh sĩ Tu La quân đoàn tới đóng quân, lần này rõ ràng còn nhiều hơn gấp bội.

Bàng Nguyên Bá nhanh chóng tới bên trên cổng thành.

"Xảy ra chuyện gì?"

Đồng tử Bàng Nguyên Bá co chặt.

"Đại tướng quân, khả năng tình báo ra sai lầm rồi, e là Tu La quân đoàn không chỉ có năm mươi nghìn người mà là một trăm nghìn người. Trong đó có thêm rất nhiều binh sĩ từng là Thiết Giáp Long Kỵ."

Có người bên cạnh Bàng Nguyên Bá nói.

"Một trăm hai mươi nghìn kỵ binh trọng giáp."

Tim Bàng Nguyên Bá đập rộn lên, ban đầu Thần Diễm đế quốc còn chỉ có một trăm nghìn Thiết Giáp Long Kỵ.

Một trăm hai mươi nghìn kỵ binh trọng giáp muốn đối địch với năm, sáu trăm nghìn binh lính bình thường chỉ là chuyện đơn giản.

"Mọi người đều đừng hoảng, nơi chúng ta trấn thủ là Thiên Bắc quan. Là thiên hạ đệ nhất hùng quan! Đừng nói là một trăm nghìn thiết kỵ, dù hai trăm, ba trăm nghìn thiết kỵ thì có sao? Lão tử cho họ trèo đấy. Họ đều mặc trọng giáp, chưa chắc đã leo lên được."

Bàng Nguyên Bá hét lớn.

Thân là chủ soái, thực lực của hắn rất mạnh, lòng quân dần ổn định trở lại.

Ngày càng nhiều bộ binh lao tới trước Thiên Bắc quan.

Tiêu Hải lưu lại rất nhiều người thủ thành, tổng cộng xuất động bốn trăm nghìn người, trong đó một trăm hai mươi nghìn kỵ binh trọng giáp, còn lại hai trăm hai mươi nghìn bộ binh.

Nếu là tình huống bình thường, xuất động nhiều binh sĩ như vậy thì riêng lương thảo đã là vấn đề lớn rồi. Nhưng ở Thần Diễm

hoàng triều mà nói, lương thảo chỉ là vấn đề nhỏ.

Chương 356: Hâm Mộ Không Thôi

Lương thực của binh sĩ, doanh trướng, thậm chí cỏ rơm cho ngựa ăn gì đó đều có thể đặt cả trong bảo vật không gian.

"Nhãi nhép Bàng Nguyên Bá, Bàng Thanh còn thua trong tay lão tử, ngươi không bằng đầu hàng sớm một chút, bỏ gian tà theo chính nghĩa, lưu lại huyết mạch cho Bàng gia các ngươi."

Tiếng cười của Tiêu Hải vang vọng truyền vào trong Thiên Bắc quan.

Bàng Nguyên Bá lạnh lùng nói:

"Tiêu Hải lão tặc, ngươi phản quốc tạo phản, Thiên Bắc Bắc quan chính là nơi ngươi phơi thây, lão tử phải trảm đầu của ngươi."

Tiêu Hải chẳng muốn nói nhảm nhiều với Bàng Nguyên Bá, lấy một đống máy bay không người lái trong không gian bảo vật ra.

"Vù vù!"

Hơn trăm chiếc máy bay không người lái nhanh chóng xuất phát, thoáng cái đã lao tới trên không trung mấy trăm mét, còn chưa vào đến Thiên Bắc quan đã bị đánh rơi.

Thứ công kích chúng nó là rất nhiều kim điêu đã được huấn luyện.

Với võ giả lợi hại mà nói, đám kim điêu này rất yếu, nhưng chúng nó linh hoạt hơn máy bay không người lái, móng sắt dễ dàng phá hoại máy bay không người lái.

Rất nhiều người bên phía Tiêu Hải nhíu mày.

Thiên Bắc quan rất nhiều kim điêu, họ khó lòng phát động công kích từ trên cao bằng máy bay không người lái được.

Nếu bay thấp quá thì thần tiễn thủ của Thiên Bắc quan cũng không phải ăn chay.

"Tiêu Hải lão thất phu, ngươi dùng thủ đoạn tương tự một lần được rồi, đến giờ còn muốn dùng thủ đoạn như vậy đối phó chúng ta mà không cảm thấy buồn cười ư?"

Bàng Nguyên Bá thở phào một hơi, cười lạnh nói.

Tiêu Hải hơi tiếc nuối, nếu còn có thể dùng máy bay không người lái giải quyết đám người Bàng Nguyên Bá thì tạm thời không cần dùng đến thuốc nổ, để dành cho những kẻ phía sau một niềm vui bất ngờ.

"Thôi thôi, binh lính trong Thiên Bắc quan cũng đông, cho họ một bất ngờ cũng không tồi."

Tiêu Hải thầm nghĩ trong lòng.

…

Tiêu Hải đóng doanh, dựng trại, nổi lửa nấu cơm, đến chạng vạng là toàn bộ binh lính dưới trướng ông đều được ăn đồ ăn nóng hổi.

Cơm nấu bằng gạo trắng Tiêu Phàm truyền tống sang tới, đồ ăn còn có rau dưa và thịt tươi.

Lần trước Tiêu Hải cũng không phát xuống toàn bộ số đồ ăn Tiêu Phàm truyền sang tới trong một lần. Hôm nay đại chiến sắp tới, có thể để các tướng sĩ ăn ngon một chút.

"Thơm quá đi mất."

"Ta nghe nói binh lính cấp dưới của Tiêu đại soái đều ăn gạo trắng, còn có rau dưa và thịt tươi, đồ ăn tốt hơn chúng ta nhiều lắm."

"Tiêu đại soái đối xử với tướng sĩ tốt thật, chúng ta thì...ôi!"

Gió Bắc xen lẫn mùi thịt thổi về phía Thiên Bắc quan, rất nhiều binh lính trong Thiên Bắc quan nuốt nước miếng ừng ực, đáy lòng hâm mộ không thôi.

Trên thực tế, số quân lương triều đình Thần Diễm đế quốc cung cấp không ít, nhưng bị bóc lột từng tầng, xuống đến tay binh lính

đã chẳng còn bao nhiêu, coi như miễn cưỡng có thể ăn no.

Có lẽ có người sẽ hỏi vì sao Thần Diễm đế quốc nhiều cường giả như vậy mà không vào núi sâu săn giết dã thú?

Chuyện này cũng giống với việc võ giả không thể tùy tiện giết người thường, và chiến mã, đều do pháp tắc Thiên Đạo cả.

Tàn sát quá nhiều sẽ phải gánh chịu pháp tắc Thiên Đạo trấn áp.

Nhẹ thì cơ thể suy yếu, nặng thì trực tiếp bị Thiên Đạo giết chết.

Tương truyền, Thần Võ đại lục thật lâu khi trước, loài người và các chủng tộc khác hỗn chiến không ngừng, tử vong vô số, cả bộ đại lục đều bị đánh cho hỗn độn một mảnh.

Chiến tranh và tàn sát mang đến hậu quả vô cùng đáng sợ, cuối cùng rất nhiều cường giả các chủng tộc đều lập ra pháp tắc chung, sau đó pháp tắc từng bước diễn hóa thành Thiên Đạo.

Đến tận lúc này, tuy rằng vẫn còn cảnh tàn sát, nhưng quy mô đã bớt chấn động hơn nhiều.

Từ đó cường giả đứng đầu chiến đấu cũng càng thêm chú ý, tận lực tránh cho ảnh hưởng đến vô tội.

"Người trong Thiên Bắc quan nghe đây, đại soái nói, chờ thành phá rồi, ai đầu hàng có thể không giết, sau này đi theo đại soái còn có thịt ăn. Hoàng đế ngu ngốc tàn bạo, các ngươi cứ cam tâm làm nanh vuốt của triều đình như vậy sao? Còn nữa, các ngươi thử so sánh xem các ngươi đang ăn cái gì? Dòng chính của Bàng Nguyên Bá ăn cái gì? Chẳng lẽ các ngươi chịu phục?"

Bên ngoài Thiên Bắc quan, có thủ hạ của Tiêu Hải cầm loa phóng thanh hô lớn.

"Chết tiệt!"

Bàng Nguyên Bá chửi thầm trong lòng.

Trước kia dù có người ở ngoại thành hô lớn, xa bên trong thành cũng nghe không rõ. Hiện tại giọng của thủ hạ Tiêu Hải lại truyền

rõ vào bên trong thành.

"Đại tướng quân, chúng ta phải đáp lại thế nào?"

"Mặc kệ hắn, bọn hắn ăn vui sướng hơn nữa, không thể giết vào cũng vô dụng, thắng lợi thuộc về chúng ta."

Bàng Nguyên Bá trầm giọng nói.

Tường thành Thiên Bắc quan cao lớn, binh lính của bọn họ cũng đông, dù người của Tiêu Hải nhiều gấp đôi, Bàng Nguyên Bá cũng không nghĩ ra bất cứ khả năng nào có thể khiến mình thất thủ.

"Truyền lệnh xuống dưới, có khả năng tối nay sẽ có chiến sự, để đám binh sĩ tranh thủ thời gian nghỉ ngơi cho khỏe."

Tiêu Hải hạ lệnh.

Chương 357: Chuẩn Bị Khai Chiến

"Vâng, đại soái."

Màn đêm buông xuống, không lâu sau, phần lớn binh sĩ an tâm ngủ ngon, bọn hắn hoàn toàn không lo lắng quân thủ thành trong Thiên Bắc quan tập kích doanh trại.

Đùa chắc, số người của bọn hắn gấp đôi quân đóng thành của Thiên Bắc quan, trong đó còn có một trăm hai mươi nghìn thiết kỵ trọng giáp, tướng thủ thành Thiên Bắc quan có điên mới đi tập kích bọn họ.

Khác với thủ hạ của Tiêu Hải, rất nhiều người trong Thiên Bắc quan không ngủ được.

Bốn trăm nghìn quân địch ngay ngoại thành, tường thành cao to đến đâu thì áp lực của bọn họ cũng không nhỏ.

Nửa đêm, rất nhiều người rốt cuộc mơ mơ màng màng sắp ngủ…

"Giết!"

"Giết!"

Tiếng la hét khủng bố vang dội.

Mấy ngày trước chỉ có ba mươi nghìn người hô giết thì âm thanh đã chấn thiên động địa rồi, hôm nay chính là bốn trăm nghìn người, tiếng la giết như muốn phá hủy Thiên Bắc quan.

"Địch tập, địch tập!"

"Mau thức dậy."

Rất nhiều binh sĩ trong Thiên Bắc vội vã thức dậy, nhưng bọn họ vừa mặc quần áo xong chưa đầy năm phút, tiếng la hét bên ngoài Thiên Bắc quan lại biến mất, tĩnh lặng như tờ.

"Để mọi người ngủ tiếp đi."

"Ai nghe thấy tiếng la giết mà tỉnh lại thì cho đi theo gào thêm mấy tiếng."

Tiêu Hải cười ha hả ra lệnh.

"Vâng, đại soái."

Không lâu sau, rất nhiều binh sĩ bên phía Tiêu Hải lại ngủ ngon lành, hoàn toàn không có áp lực, thậm chí vừa rồi cũng không tỉnh lại.

Binh sĩ trong Thiên Bắc quan lại không được thư thái như thế.

Bọn hắn vội vàng mặc quần áo tập kết, kết quả bị hớ, lúc này quay về doanh thì rất khó ngủ lại, ít cũng trằn trọc một, hai giờ nữa.

Thời gian dần đến canh năm.

Cũng là thời điểm tối tăm nhất trước bình minh.

"Giết!"

"Giết!"

Bên ngoài Thiên Bắc quan lại vang lên tiếng hét hò đáng sợ.

Phần lớn binh sĩ trong Thiên Bắc quan hoàn toàn không thức dậy, lần này đã là lần thứ tư trong đêm rồi đấy.

Bị lừa mấy lần, bọn họ đều có kinh nghiệm rồi.

Nằm trong chăn ấm áp không thoải mái hay gì?

"Đoàng! Đoàng"

Pháo hoa nổ vang trong bầu trời đêm, vừa thấy cái này, tướng lĩnh thủ hạ của Tiêu Hải nhanh chóng truyền lệnh cho toàn bộ binh sĩ chuẩn bị khai chiến.

Hai phút sau, binh lĩnh dưới trướng Tiêu Hải đều đã chuẩn bị xong, tất cả mọi

người đều mặc trang bị đầy đủ, ăn lương khô, chiến mã cũng được cho ăn cỏ và uống nước.

"Cho các ngươi xem chút thứ tốt."

Tiêu Hải cười ha hả nói như vậy, trước mặt xuất hiện một loạt máy bay không người lái.

Những máy bay không người lái này đều là loại cỡ lớn, trọng tải lên tới mấy chục cân, bên phía buộc sẵn một túi thuốc nổ rất to.

"Vù vù!"

Hai chiếc máy bay không người lái cất cánh, nhanh chóng dâng lên cách mặt đất ba, bốn mét, bay vọt về phía Thiên Bắc quan.

Ở độ cao này, kim điêu không làm gì được.

Chúng nó không thể công kích từ bên dưới, mà bên trên lại có cánh quạt đang chuyển động tốc độ cao.

"Bật đèn pha lên."

Máy bay không người lái đến gần tường thành, mấy trăm ngọn đèn pha cỡ lớn lập tức chiếu thẳng tường thành, rất nhiều binh sĩ trên tường thành bị ánh sáng trắng xóa chiếu nhòa mắt.

Trong số bọn hắn có rất nhiều thần xạ thủ.

"Nhanh, nhanh, bịt mắt lại, bắn hết sắt điểu tới gần xuống."

Trên tường thành, có tướng lĩnh hô lớn.

Hắn cũng không lo lắng gì cho lắm, tường thành cực kỳ rắn chắc, đốt lửa dưới chân thành chẳng hiệu quả gì cho lắm, đốt ba ngày ba đêm cũng cháy hỏng bao nhiêu đá đâu cơ chứ?

"Vâng!"

Thần tiễn thủ đồng loạt đeo bịt mắt lên.

Những băng bịt mắt này được làm từ lá cây đặc thù, năng lực chắn sáng rất mạnh, đeo lên chẳng khác nào đeo kính râm.

Chẳng qua đèn sáng đã khiến bọn hắn hoa mắt, mất mười mấy giây mới hồi phục đôi chút, mà bấy nhiêu thời gian đã đủ cho máy bay không người lái đến gần tường thành.

"Đùng!"

"Ầm!"

Hai luồng âm thanh cực kỳ khủng bố gần như vang lên cùng một lúc.

Gần khu vực bị nổ tung, tường thành cao bảy, tám chục mét bị nổ sập hơn nửa.

Uy lực của mấy chục cân TNT đã đủ đáng sợ, hôm nay Tiêu Hải dùng thuốc nổ CL-20, uy lực còn đáng gờm hơn TNT nhiều.

"Á!"

"Đau, đau!"

Một mảnh tường thành rên rỉ kêu thảm thiết.

Trong bán kính mấy trăm mét xung quanh đều có nhiều người đau đớn bịt tai lăn lộn.

"Vù vù!"

"Vù vù!"

Lại có mấy chiếc máy bay không người lái nhanh chóng cất cánh xông về chỗ lỗ hổng, tường thành đều sụp hơn nửa, khu vực xung quanh cũng không còn thần tiễn thủ lợi hại nữa.

"Ầm!"

"Đùng!"

Lại mấy tiếng nổ khủng bố vang lên.

Tường thành bị nổ sập hơn nửa lần này nát bấy, lộ ra lỗ hổng lớn hơn.

"Thật là khủng bố."

Rất nhiều tướng lĩnh dưới trướng Tiêu Hải để hết sức kinh hãi.

Uy lực của thuốc nổ quá lớn.

"Giết, tóm gọn Thiên Bắc quan cho lão tử!"

Tiêu Hải rút kiếm rống to, binh sĩ thủ hạ tràn vào Thiên Bắc quan như thủy triều.

"Xong đời."

Mặt Bàng Nguyên Bá tái nhợt.

Hắn có dũng mãnh hơn nữa, hùng quan đã mất, hai trăm nghìn binh sĩ mệt mỏi uể oải dưới trướng hắn sao có thể ngăn cản bốn trăm nghìn binh lính như hùm như sói của Tiêu Hải đây?

Chương 358: Lỗ Hổng

"Đại tướng quân, chúng ta mau rút lui đi."

"Đại tướng quân, tường thành đã đổ, chúng ta chắc chắn không thể

cản được. Rời đi còn có thể giữ lại mạng này hữu dụng, về sau còn cơ hội đền đáp quốc gia."

Vài thủ hạ của Bàng Nguyên Bá kinh hoảng vọt tới trước mặt hắn.

Bàng Nguyên Bá nắm chặt đại kiếm trong tay.

Hắn không muốn trực tiếp chạy trốn, quá đỗi oan uổng. Nhưng thứ Tiêu Hải sử dụng lần này thật đáng sợ, hắn xông lên có khi sẽ trực tiếp bị nổ tan tành.

Dũng mãnh hơn nữa, gặp phải gia hỏa không bàn võ đức như Tiêu Hải thì cũng bất đắc dĩ không làm gì được.

"Đại tướng quân, bây giờ chạy trốn còn có thể thoát được, lại chậm thì có khi sẽ bị cắt đứt hết đường lui, không bao giờ chạy nổi nữa."

"Đại tướng quân, thỉnh ngài đưa ra quyết định."

Rất nhiều tướng lĩnh bên cạnh Bàng Nguyên Bá quỳ một gối xuống, lớn tiếng khuyên.

"Truyền lệnh xuống, tất cả mọi người nhanh chóng rút lui."

Bàng Nguyên Bá hít sâu một hơi mới nói.

Đáy mắt hắn ủ rũ vô cùng, rút lui cũng chưa chắc đã thành công.

Thiên Bắc quan không có cường giả Tiên Đế đỉnh phong hay Tiên Đế viên mãn.

Bàng Thanh, lão tổ Hoàng gia cũng không có mặt ở đây.

Họ đâu thể ngờ được thành Thiên Bắc quan lại bị công phá nhanh như vậy.

Từ khi quân của Tiêu Hải chính thức phát động công kích đến lúc thành phá cũng chỉ một, hai phút mà thôi.

"Tránh đường, tránh đường!"

Đám người Bàng Nguyên Bá cưỡi linh mã muốn nhanh chóng rút

lui khỏi Thiên Bắc quan, nhưng dọc Thiên Bắc quan tràn đầy binh sĩ hỗn loạn, rối bời.

Dù linh mã Bàng Nguyên Bá cưỡi rất nhanh, dưới tình huống bị vô số người cản đường thì cũng không nhanh được đến đâu, ai nấy đều nóng lòng như lửa đốt.

"Đầu hàng không giết, đầu hàng không giết!"

Rất nhiều binh lính thủ hạ của Tiêu Hải xông vào trong Thiên Bắc quan, ngoài miệng thét lớn, cương đao sắc bén trong tay chém tới không lưu tình nửa phần.

Binh bộ không bị áo giáp vướng bận, vọt tới đầu tiên, đồng thời nhờ có đường đao cực kỳ bén trong tay, chiếm được tiện nghi không nhỏ trong đối kháng.

"Vù vù, vù vù!"

Tiêu Hải cũng không xông về phía trước, bên cạnh ông có vài người khống chế đủ loại máy bay không người lái cỡ nhỏ bay thấp tiến vào trong Thiên Bắc quan qua lỗ hổng.

Những máy bay không người lái này đều mang theo túi thuốc nổ.

Túi thuốc nổ nhỏ khoảng nửa cân, túi thuốc nổ lớn cũng chỉ có 1.75 kg.

So với túi thuốc nổ mấy chục cân lúc trước thì đây chỉ là nho nhỏ một chút mà thôi.

Nhưng uy lực của chúng không nhỏ chút nào.

Thuốc nổ trong lựu đạn cũng chỉ có năm mươi gam, nửa cân thuốc nổ CL-20 ít nhất tương đương với hai mươi quả lựu đạn.

"Hổ Uy quân ở đâu, ngăn lại, đừng để họ xông vào."

"Tất cả mọi người cùng ta xông lên, giết!"

Thiên Bắc quan đương nhiên có quân đoàn tinh nhuệ, hơn nữa không chỉ có một nhánh. Hổ Uy quân là một trong số đó, cũng là

quân đội dòng chính của Bàng Nguyên Bá.

Vốn dĩ họ cần trấn thủ cửa thành, vị trí Tiêu Hải nổ không phải cửa thành, Hổ Uy quân phân ra một nửa người nhanh chóng đánh tới vị trí lỗ hổng.

"Ầm!"

Một cái máy bay không người lái vọt tới, sau đó nổ tung tại vị trí cách mặt đất ba, bốn mét.

Một viên mãnh tướng dẫn binh tới, bao gồm hơn trăm binh lính xung quanh gã đều bị nổ chết tại chỗ, rất nhiều người bị thương, còn lại cũng bị ảnh hưởng đến hoa mắt chóng mặt.

"Ầm!"

"Ầm!"

Tiếng nổ vang dội không ngừng.

Ở đâu ngoan cố chống cự, nơi nào địch nhân tập trung, nơi ấy lập tức bị nổ tung.

"Đại soái, đã phát hiện Bàng Nguyên Bá, hắn và rất nhiều người còn lại muốn chạy trốn khỏi Thiên Bắc quan."

Có thủ hạ bên cạnh Tiêu Hải báo lại.

Bởi vì tiếng nổ vang rền không ngừng, kim điêu đều bị dọa chạy mất, máy bay không người lái của Tiêu Hải muốn bay cao một chút cũng không thành vấn đề.

"Bay qua, đưa họ lên đường."

"Vâng, đại soái!"

Máy bay không người lái trên bầu trời lập tức lao xuống phía đám người Bàng Nguyên Bá.

"Vút!"

Bên cạnh Bàng Nguyên Bá có thần tiễn thủ, máy bay không người

lái còn cách họ một trăm mét đã bị bắn rơi.

"Đáng chết, họ phát hiện chúng ta."

"Nhanh lên!"

Tuy thủ hạ bắn rơi máy bay không người lái, nhưng Bàng Nguyên Bá không mừng chút nào.

"Vù!"

Mấy chiếc FPV cực tốc vọt tới.

Trên thân máy bay chỉ treo khoảng trăm gam thuốc nổ, nhưng tốc độ cực nhanh.

"Vèo!"

"Vèo!"

Vài thần tiễn thủ bên cạnh Bàng Nguyên Bá bắn tên, nhưng FPV quá nhanh, bao nhiêu người ra tay cũng chỉ bắn rụng một chiếc trong số đó.

"Hây a!"

Bàng Nguyên Bá quát lớn một tiếng.

Hắn xuống ngựa, nắm một thủ hạ bên cạnh ném thẳng về phía máy bay không người lái đang tới gần.

"Ầm!"

Tiếng nổ vang dội.

Thân vệ bị Bàng Nguyên Bá ném bay ra ngoài nổ tan xương nát thịt, chính Bàng Nguyên Bá cũng bị sức nổ đẩy bay ra mấy mét, cả người dính không ít máu tươi.

"Mạng ta xong rồi."

Đồng tử Bàng Nguyên Bá chợt co rụt lại, một chiếc FPV khác vọt tới.

Chương 359: Đồng Loạt Xin Hàng

"Ầm ầm!"

Lại là một tiếng nổ tung, Bàng Nguyên Bá kêu thảm thiết.

Hắn cũng không bị nổ chết, nhưng bị nổ bay một chân, rất nhiều chỗ trên người đều là máu thịt be bét, không còn hi vọng chạy trốn nào.

"Bàng Nguyên Bá đã tàn phế, các ngươi đầu hàng ngay đi. Lão tử không phải dị tộc, sẽ không diệt sạch cả thành, sau này cũng sẽ không giết cả nhà các ngươi. Chỉ cần các ngươi quy phục lão tử, sau này có thể ăn ngon mặc đẹp."

Tiêu Hải dùng loa phóng thanh hô lớn.

Một ít máy bay không người lái đều buộc loa, truyền ra tiếng của ông.

"Chư vị, các ngươi vẫn là hồi thành thì hơn. Các ngươi không trốn thoát được."

Tại cổng Nam của Thiên Bắc quan, một nhánh mấy trăm kỵ binh xuất hiện, kỵ binh này đều là người của Tu La quân đoàn, trong tay nắm trường mâu sắc bén.

Hai bên Thiên Bắc quan đều là sơn mạch cao lớn, đám người Tiêu Hải không thể đưa lượng lớn quân đội tới, nhưng muốn đưa vài trăm người qua đây là chuyện nhỏ.

"Đáng chết."

Vài người lao khỏi Thiên Bắc quan đều sa sầm mặt mày.

Người khá nhất trong số họ chỉ có tu vi cấp Võ Đế, còn có cường giả cấp Võ Hoàng, nhưng họ cần cách thành năm cây số thì mới có thể phát huy thực lực.

Ở Thánh Nguyên thành thì cần cách thành mười cây số, Thiên Bắc quan không mạnh bằng Thánh Nguyên thành.

"Vù vù!"

"Vù vù!"

Mấy chiếc máy bay không người lái cũng bay từ Thiên Bắc quan ra rới.

Tướng lĩnh Tu La quân đoàn đang chặn người trầm giọng nói:

"Chư vị, dù các ngươi chạy nhanh còn có thể nhanh hơn chúng sao? Đừng chống cự vô ích. Các ngươi cũng biết con người đại soái chúng ta thế nào rồi đấy. Đại soái lập không ít công lao cho quốc gia, đều tại Hoàng đế ngu xuẩn tàn bạo nên đại soái mới phản."

"Đầu hàng là đường sống duy nhất cho các ngươi."

Một trong các cường giả bị cản lại cười khổ:

"Chư vị, chúng ta trốn không thoát được, đầu hàng thôi, ít ra còn giữ được mạng."

Mọi người nhộn nhịp bỏ vũ khí đầu hàng.

rong Thiên Bắc quan, số binh lính dư lại cũng đồng loạt xin hàng.

Chưa đầy nửa giờ, cuộc chiến chấm dứt.

Hai trăm nghìn binh lính của Thiên Bắc Quan cũng chỉ chết hai mươi, ba mươi nghìn, phần lớn còn lại bị bắt làm tù binh.

"Chậc chậc, thuốc nổ đúng là thứ tốt."

Tiêu Hải thầm cảm khái trong lòng. Nếu không nhờ thuốc nổ do Tiêu Phàm truyền tới, không có máy bay không người lái do cháu trai cung cấp, rất khó công hạ Thiên Bắc quan.

"Đại soái, đã đưa Bàng Nguyên Bá tới."

Có thủ hạ của Tiêu Hải lớn tiếng báo, Bàng Nguyên Bá gãy chân bị đưa đến trước mặt Tiêu Hải.

Bàng Nguyên Bá muốn chết, lại không có dũng khí tự sát.

Chân gãy cũng không phải tổn thương quá nặng ở Thần Diễm đế quốc, hoàn toàn có thể khôi phục lại.

"Tiêu Hải, ngươi thắng mà không vẻ vang gì."

"Nếu ngươi không sử dụng mấy thứ ngổn ngang kia thì chưa chắc đã có thể thắng."

Bàng Nguyên Bá cắn răng nghiến lợi.

Đôi mắt hắn nhìn về phía Tiêu Hải như muốn phun ra lửa.

Bàng Nguyên Bá dẫn dắt hai trăm nghìn binh lính trấn thủ Thiên Bắc quan, cảm thấy bản thân trấn thủ nửa năm cũng không thành vấn đề, không ngờ thoáng chốc đã thất thủ.

…

"Cốc cốc."

Khách sạn nước Miến, nửa đêm.

Tiêu Phàm vừa ngủ không bao lâu đã bị đánh thức, hắn mơ mơ màng màng mở mắt.

Trước đó hắn bảo Đường Tại Thiên thuê một kho hàng lớn, mua hai chục ngàn tấn lương thực, ba ngàn tấn muối, ba ngàn tấn đường, năm ngàn tấn sản phẩn chế biến từ thịt được đóng gói.

Còn có ba chục ngàn thanh kiếm.

Những thứ này đã được bỏ vào kho hàng từ sớm, chỉ là trong khoảng thời gian này hắn hầu như đều ở huyện Lôi Sơn, hoàn toàn không rảnh để gửi cho ông nội.

"Ông nội, trông ngươi hí hửng như thế, tu vi đột phá rồi sao?"

Tiêu Phàm dụi mắt hỏi.

Trên mặt Tiêu Hải đầy ý cười:

"Tu vi vẫn chưa đột phá nhưng hôm nay đánh thắng một trận lớn, bắt được gần hai trăm ngàn người làm tu binh, ha ha."

Trong mắt Tiêu Phàm lộ ra vẻ kinh ngạc:

"Ông nội, ngươi tấn công tới ải Thiên Bắc rồi à?"

Bây giờ hắn đã hiểu một chút về tình hình chung của đế quốc Thần Diễn.

Nếu như Tiêu Hải muốn chiếm được địa bàn lớn hơn hoàng triều Thần Diễm thì hắn nhất định phải đánh chiếm được ải Thiên Bắc, vì có thuốc nổ nên chắc chuyện này cũng không khó lắm.

"Đúng vậy, haha."

"Cháu ngoan, một ít thuốc nổ của ngươi góp công lớn đấy."

"Gần hai trăm ngàn tù binh, binh sĩ dưới trướng ông nội đã gần tám trăm ngàn rồi."

Trong lòng Tiêu Phàm kinh ngạc, cừ thật, tám trăm ngàn thuộc hạ dưới trướng là một con số khổng lồ đấy.

Ở địa cầu chỉ có mấy nước có lực lượng quân sự hơn tám trăm ngàn thôi.

"Ông nội, vậy đây đã bằng một nửa tổng binh lực của đế quốc Thần Diễm chưa?"

Tiêu Hải lắc đầu:

"Đúng là lúc trước đã chiếm khoảng một nửa, nhưng bây giờ lão hoàng đế kia chiêu binh khẩn cấp rất nhiều, triều đình đã có khoảng một triệu hai trăm ngàn người."

"Nếu so về số lượng binh lính thì bên ta vẫn còn hơi ít, nhưng ta có một trăm hai mươi ngàn kỵ binh mặc giáp nặng, có thuốc nổ với uy lực kinh người nên không yếu thế chút nào."

Ban đầu lúc tạo phản, Tiêu Hải chỉ có hơn một trăm ngàn người nên rất nguy hiểm, binh lực của triều đình hơn binh lực của Tiêu Hải quá nhiều.

Chương 360: Lực Công Kích

Bây giờ thế cục đã dần đảo ngược.

"Ông nội, bây giờ dưới trướng của ngươi có nhiều người như thế, chuyện cung cấp lương thực có eo hẹp không?"

"Có một chút. Bây giờ ta đang chiếm khu vực Tây Bắc nên không trồng trọt được nhiều lương thực, nếu bên chỗ ngươi tiện thì mua một chút cho ông nội nhé."

"Chờ một chút."

Tiêu Phàm cầm gương lên, cùng tàng hình rồi sau đó dịch chuyển.

Sau vài lần dịch chuyển, Tiêu Phàm đã đến trong một kho hàng cách đó hai, ba kilomet.

"Ông nội, bây giờ ta đang ở nước Miến, bên này đã chuẩn bị sẵn cho ngươi rất nhiều vật tư."

Tiêu Phàm nói xong thì đẩy gương vào, rất nhiều thứ nhanh chóng biến mất, không khó để gửi cho Tiêu Hải tổng cộng hơn ba chục ngàn tấn đồ ngay hôm nay.

Tốn hai tiếng, tất cả mọi thứ trong kho hàng đã bị Tiêu Phàm gửi đi hơn.

"Cháu ngoan, có đống vật tư này thì bên ông nội sẽ dư dả hơn một chút. Ngươi không cần lo cho bên này nữa, ta đã bắt đầu chiếm ưu thế hơn rồi."

"Kế tiếp ông nội sẽ mở rộng xung quanh, thực lực còn có thể tăng mạnh."

"Ông nội vẫn còn rất nhiều sức lực, thôi thì tăng niệm lực tinh thần lên cho ngươi vậy."

Tiêu Hải nói xong thì nhanh chóng ngưng tụ ra hạt ngọc có tinh thần lực mạnh mẽ.

"Đi!"

Luồng sáng chói mắt xuyên qua tấm gương rồi chui vào cơ thể Tiêu Phàm, sắc mặt Tiêu Hải hơi tái nhợt nhưng so với khi trước thì vẫn còn đỡ.

"Cháu ngoan, sau này nếu như không có tình huống gì đặc biệt thì năm ngày ông nội sẽ tìm ngươi một lần để cho ngươi vài thứ tốt, bây giờ bên chỗ ta không có gì phải sốt ruột."

Nói xong nói xong thì biến mất.

Tiêu Phàm quay trở về khách sạn để ngủ, thật ra từ hôm qua hắn đã tới bên này vì đoán rằng trong hai ba ngày tới Tiêu Hải sẽ liên lạc với hắn.

"Sáu trăm tám mươi mét."

"Tăng lên kha khá đấy."

Sáng hôm sau, Tiêu Phàm phóng ra hết niệm lực tinh thần, tối hôm qua vươn dài được tối đa năm trăm ba mươi mét, tăng thêm một trăm năm mươi mét.

Niệm lực tinh thần tăng lên, hiển nhiên là lực công kích của hắn cũng tăng mạnh hơn.

"Có lẽ lực công kích của ta đã đạt tới trình độ của Tiên Thiên trung kỳ rồi, năng lực chạy trốn còn hơn nữa, chỉ còn nhược điểm là năng lực phòng ngự ở cự ly gần thôi."

Tiêu Phàm nghĩ thầm trong lòng.

Hắn rất hài lòng với thực lực của mình bây giờ.

Tu luyện chưa bao lâu mà đã đạt thực lực cấp bậc Tiên Thiên, còn đòi hỏi gì nữa?

"Ting ting!"

Di động vang lên, Tiêu Phàm cầm điện thoại di động lên mà trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, là cuộc gọi từ Kim tướng quân, Kim tướng quân rất hiếm khi liên lạc với hắn.

"Tiêu thiếu, là ta."

"Ngươi có thể giúp ta một việc được không? Tối hôm qua có một võ giả lợi hại uy hiếp ta, đối phương làm việc cho doanh nghiệp Tang Uy, muốn ta không can thiệp vào chuyện mở rộng của hắn."

"Nếu để hắn tùy tiện mở rộng thì sẽ có ảnh hướng xấu tới nước H của các ngươi."

Tiêu Phàm vừa nhận cuộc gọi là giọng của Kim tướng quân đã lập tức truyền tới.

Tiêu Phàm cười khẽ nói:

"Kim tướng quân, vừa khéo hôm nay ta đang ở nước Miến, ngươi là bạn của ta, chắc chắn ta sẽ giúp ngươi chuyện này."

Lấy thân phận và địa vị của Kim tướng quân thật ra võ giả không dám tùy tiện giết hắn, như vậy sẽ phá vỡ luật, chắc chắn sẽ bị hành quyết tàn nhẫn.

Nhưng uy hiếp Kim tướng quân, để hắn nhún nhường đảm bảo lợi ích thì vấn đề lại không lớn.

Nếu Kim tướng quân có năng lực, có quan hệ thì hắn cũng có thể tìm cao thủ hỗ trợ, mọi người có thể tìm mọi cách để giở thủ đoạn trong giới hạn của luật là được.

"Tiêu thiếu, bây giờ ngươi đang ở nước Miến sao?"

"Để ta phái người tới đón ngươi."

Kim tướng quân mừng rỡ nói.

Tiêu Phàm nói địa chỉ của mình ra, một tiếng sau đã có máy bay trực thăng trên sân thượng, chừng hai tiếng sau thì Tiêu Phàm đã gặp được phi cơ trực thăng.

"Tiêu thiếu, gặp được ngươi đúng là tốt quá. Ta hẹn đối phương gặp mặt để thương lượng vào giữa trưa có được không? Chắc chắn Tiêu thiếu có thể trấn áp được dáng vẻ kiêu căng ngạo mạn của đối phương."

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

Giữa hắn và Kim tướng quân là mối quan hệ cùng có lợi, trước đó Kim tướng quân đã làm việc giúp hắn, mua thịt mua rau dưa giúp hắn, đưa cho hắn các loại bom.

Bây giờ Kim tướng quân gặp phiền toái, nếu hắn không thể giải quyết thì sẽ bị nghi ngờ thực lực, sau này nếu muốn làm việc ở nước Miến sẽ phiền phức hơn rất nhiều.

Có vài chuyện không tiện làm trong nước, hơn nữa nói không chừng ngọc của nước Miến còn có thể trở thành linh thạch, vì vậy phải giữ mối quan hệ tốt đẹp với Kim tướng quân mới được.

Kim tướng quân nhanh chóng liên lạc với đối phương.

"Tiêu thiếu, xác định rồi."

"Giữa trưa đối phương sẽ tới tham gia bữa tiệc."

Kim tướng quân dẫn Tiêu Phàm đi vào phòng, hắn lấy một quả cầu sắt ra.

Bên trên quả cầu sắt có dấu ngón tay in sâu vào.

"Tiêu thiếu, đây là thứ hắn nặn ra ngay trước mặt ta, ta đã cho người kiểm tra qua rồi, quả cầu sắt này đặc ruột, thực lực của gã kia rất mạnh."

Trong mắt Kim tướng quân lộ ra vẻ kiêng kị.

Chương 361: Chút Tài Vặt

Mặc dù hắn là tướng quân nhưng cũng chỉ là người thường, đối với hắn thì thủ đoạn thế này rất đáng sợ.

"Chút tài vặt thôi, đừng lo lắng như thế."

Tiêu Phàm cười nhạt nói.

Võ giả có thực lực rất mạnh thì sẽ không có chuyện dính dáng đến

chất cấm, chuyện trong giới võ đạo hắn cũng biết được một chút, đây là hành vi khiến người ta thấy vô cùng vô liêm sỉ.

Võ giả mà dính dáng tới chất cấm thì rất có thể sẽ bị võ giả lợi hại hơn giết chết.

Tiền tài cũng sẽ bị cướp đi.

Chẳng mấy chốc đã tới giữa trưa, Tiêu Phàm và Kim tướng quân đón xe tới khách sạn đã hẹn trước.

"Người thường."

Vừa vào phòng riêng là Tiêu Phàm híp mắt lại, từ thần thái và khí chất của đối phương, hắn có thể phán đoán ra ngay lập tức chắc chắn đối phương nhất định là người trong Hành Dương quốc.

"Tiêu Phàm!"

Người ngồi trong phòng riêng cũng nhận ra Tiêu Phàm ngay lập tức.

Trong mắt của hắn lộ ra sự hận thù.

Hắn là người của Ám bộ Đông Tinh Xã.

Gần đây Đông Tinh Xã lỗ rất nặng nên tài vụ chịu áp lực rất lớn, vậy nên Miyamoto Yanagi mới nghĩ tới chuyện kiếm chút tiền nhanh.

"Hả?"

Trong lòng Tiêu Phàm dao động, ánh mắt này của đối phương không đúng lắm.

Ở Hành Dương quốc, hắn chỉ đắc tội có mỗi Đông Tinh Xã thôi, đối phương là người của Đông Tinh Xã sao?

"Kim tướng quân, võ giả lợi hại mà ngươi nói là hắn sao?"

"E là ngươi bị lừa rồi, ta quen hắn, một tên vô dụng thôi."

Gã đàn ông đang ngồi giễu cợt nói.

Nếu Kim tướng quân thật sự tìm được kẻ mạnh nào tới đây thì hắn còn thấy hơi lo, chứ Tiêu Phàm thì hắn sợ cái rắm gì, cùng lắm tu vi của Tiêu Phàm cũng chỉ tới cấp bậc Minh Kình thôi.

…

Tiêu Phàm cười nhạo nói:

"Không phải tiêu hơn tám trăm triệu đô la để mua một cái nhà kho thôi à? Đông Tinh Xã mấy người nghèo vậy rồi, đến mức cần dựa vào chất cấm để giữ miếng cơm sao?"

Khiến trong lòng gã đàn ông kia nổi giận.

Ánh mắt của hắn cũng thay đổi một chút.

"Đông Tinh Xã? Ta không phải người của Đông Tinh Xã, Kim tướng quân, nếu kẻ mạnh mà ngươi nói là hắn thì e là ngươi phải thất vọng rồi."

Gã đàn ông lập tức phủ nhận mình là người của Đông Tinh Xã.

Trên mặt Tiêu Phàm lộ ra nụ cười thản nhiên, lúc hắn nói ra thì nhịp tim, ánh mắt, ngón tay...Đều thay đổi một chút.

Sự thay đổi này rất nhỏ, không dễ phát hiện ra.

Nhưng niệm lực tinh thần của hắn đã bao phủ đối phương, vậy nên bất cứ thay đổi nào của đối phương cũng không qua được mắt hắn.

"Ngươi mạnh lắm à?"

Tiêu Phàm cười như không cười, nói.

"Đủ để giết ngươi rồi!"

Gã đàn ông đang ngồi vừa nói xong thì lập tức ra tay, một thanh phi đao lao vụt về phía Tiêu Phàm.

Bên trong cây phi đao này có chứa nội kình mạnh mẽ, không thể so với viên đạn của súng bắn tỉa, nhưng uy lực của nó ở khoảng cách

gần chắc chắn không yếu hơn đạn của súng trường.

Đông Tinh Xã từng phái tay súng bắn tỉa đi ám sát Tiêu Phàm, họ cũng biết tay súng bắn tỉa kia đã chết, nhưng họ cảm thấy chắc là do cao thủ của quân đội làm thôi.

Sau đó họ tiến hành điều tra, hai người cùng ăn đồ nướng trên quán vỉa hè với Tiêu Phàm, không ngờ đều là đại lão trong quân đội của nước H, vậy nên có cao thủ âm thầm bảo vệ cũng là chuyện thường.

"Ngươi!"

Rất nhanh, ánh mắt của gã đàn ông thuộc Đông Tinh Xã này đã lộ ra vẻ hoảng sợ.

Phi đao hắn bắn ra lại bị Tiêu Phàm dùng hai ngón tay để kẹp lấy.

"Thực lực mạnh thật nhỉ."

Tiêu Phàm cười nhạo nói, hắn nói xong thì phi đao lại bắn ra.

"Phụt!"

Trong phút chốc phi đao đã xuyên thủng đầu của đối phương, thực lực của tên Đông Tinh Xã này cũng tạm được, nhưng so với Tiêu Phàm bây giờ đã đạt cấp bậc Tiên Thiên thì vẫn còn chênh lệch rất lớn.

Nhịp tim của Kim tướng quân đập nhanh hơn.

Hắn biết rõ Tiêu Phàm có thể thắng, nhưng mà không ngờ lại giành được thoải mái như thế.

"Thu!"

Tiêu Phàm vừa nghĩ là thi thể của đối phương đã biến mất không thấy đâu nữa.

"Tiêu thiếu, thực lực của ngươi mạnh quá."

Kim tướng quân sợ hãi thán phục.

Tiêu Phàm cười một tiếng:

"Kim tướng quân, thực lực của ta chỉ như vậy thôi, là do thực lực của gã này quá yếu, chúng ta đổi phòng khác để ăn đi."

"Ăn xong làm phiền Kim tướng quân sắp xếp người đưa ta ra sân bay."

Nước Miến có chuyến bay đi thẳng về nước, lúc trước Tiêu Phàm lặng lẽ tới đây nên không tiện đi máy bay trở về, còn bây giờ hắn có thể hiên ngang công khai qua lại.

"Được, Tiêu thiếu."

Kim tướng quân cung kính nói.

Lòng kính sợ của hắn dành cho Tiêu Phàm lại nhiều hơn rất nhiều.

Phi đao của gã vừa rồi nhanh như chớp, Kim tướng quân không cho rằng thực lực của đối phương yếu ớt.

Đối phương bị Tiêu Phàm giết trong chớp mắt, chứng tỏ thực lực của Tiêu Phàm rất mạnh.

...

Tiêu Phàm còn chưa xuống máy bay, một tệp tài liệu đã được đặt xuống trước mặt Lục Chí Hằng.

Tiêu Phàm giao dịch với quân đội thuốc nổ CL-20 với số lượng lớn, Tiêu Phàm lại còn là bạn trai của Tô Ấu Vi nên chắc chắn Lục Chí Hằng phải xếp người điều tra cặn kẽ.

"Một trăm ngàn bộ áo giáp trong nước, mấy trăm ngàn bộ quần áo huấn luyện đặc chiến."

Chương 362: Vật Tư

"Mấy chục ngàn tấn lương thực, muối, đường, rau cải với số lượng lớn."

"Hơn mười ngàn thanh kiếm sắc bén, xi măng, cát, flycam, máy phát điện..."

Lục Chí Hằng lật xem tư liệu mà âm thầm kinh hãi.

Hắn cho vào nhóm người đi điều tra, đây là tất cả tư liệu mà hắn tập hợp được.

"Tiêu Phàm có không gian bảo vật, nhưng hắn mua mấy thứ này làm gì, cho dù là người cuồng sinh tồn mức độ nặng cũng không điên cuồng tới mức này chứ?"

Lục Chí Hằng nghĩ thầm trong lòng.

"Trừ khi cũng không thể sử dụng súng ống và vũ khí nóng, chứ không những thứ này có ích lợi gì? Nếu chỉ một người thì hoàn toàn không cần nhiều đồ đến thế."

"Chẳng lẽ Tiêu Phàm cảm thấy tận thế sẽ xuất hiện, hắn cần những thứ này để thống trị thế giới?"

Lục Chí Hằng cảm thấy buồn cười, cũng không đến mức không thể dùng linh khí để khôi phục vũ khí nóng mà.

"Đợi đã...Tiêu Phàm là học sinh xuất sắc!"

"Hắn có thể xây dựng cái bẫy tám trăm ngàn đô la thì sao hắn không nghĩ ra được những điều này?"

Đột nhiên Lục Chí Hằng sững sờ.

"Nếu linh khí và sinh vật siêu cấp đến thì thế giới khác, địa cầu bên này có thể liên lạc được với thế giới kia cũng là chuyện bình thường, chẳng lẽ Tiêu Phàm có thể liên hệ được sao?"

Trong đầu Lục Chí Hằng nảy ra suy nghĩ khác lạ như thế.

Trong tình huống bình thường thì suy nghĩ này rất hoang đường, nhưng kết hợp với những gì hắn cho người điều tra được bây giờ, Lục Chí Hằng cảm thấy đúng là có thể như thế thật.

Hơn nữa khả năng còn rất cao.

"Áo giáo, kiếm, giáo dài...Đều là vũ khí, lương thực, đường, muối...Đều là vật tư chiến tranh, đừng nói là Tiêu Phàm đang ủng hộ chiến tranh dị giới đấy nhé?"

"Hắn nói chắc chắn sẽ không sử dụng thuốc nổ ở nước H, mà sử dụng ở những quốc gia khác thì cũng không tiện, còn nếu sử dụng ở dị giới thì có thể giải thích được."

Lục Chí Hằng suy nghĩ, hắn càng nghĩ càng thấy có thể là như vậy.

Loại trừ những khả năng không thể, cho dù cái còn dư lại có khó tin cỡ nào cũng có thể là chân tướng.

Lục Chí Hằng cầm di động lên.

Hắn cảm thấy nói chuyện nghiêm túc lại với Tiêu Phàm mới được.

Nếu thật sự là thế, thế lực dị giới mà hắn ủng hộ thắng, có khi nào sẽ diễn một vở nông dân và rắn không?

Sinh vật siêu cấp đã xuất hiện trên trái đất, vậy nên không phải không có khả năng sinh vật có trí tuệ ở dị giới sẽ tới đây.

Đến lúc đó, đối với quốc gia nói chung và toàn bộ thế giới nói riêng sẽ có ảnh hưởng như thế nào?

"Tắt máy?"

Lục Chí Hằng không gọi được.

Tắt máy vào lúc này, hắn nghĩ có khả năng là Tiêu Phàm đang trên máy bay về nước.

"Thôi bỏ đi, đi thẳng tới đó gặp mặt nói chuyện với hắn luôn vậy."

Lục Chí Hằng nghĩ thầm trong lòng.

Lục Bách Xuyên rời khỏi viện điều dưỡng, bây giờ hắn và Liễu Tú Vân đều ở tiểu khu Tử Kinh, dù hắn có tới Z thị một chuyến thì những người còn lại cũng sẽ không nghi ngờ gì.

Rất nhanh, Lục Chí Hằng xuất phát.

Hai tiếng sau, Tiêu Phàm đã tới sân bay Z thị.

Nhưng hắn cũng không trở về tiểu khu Tử Kinh ngay mà lái xe đi thẳng tới huyện Lôi Sơn trước.

Nghỉ ngơi mấy ngày, hắn phải đặt trọng tâm vào việc tu luyện lần nữa thôi.

"Tiêu Phàm đi huyện Lôi Sơn trước?"

Lục Chí Hằng đến chỗ của Tô Ấu Vi.

"Cậu cả, chẳng lẽ có chuyện gì quan trọng lắm sao? Để ta gọi điện thoại cho học trưởng nhé?"

Lục Chí Hằng lắc đầu.

Gọi điện thoại kêu Tiêu Phàm đến cũng chưa chắc Tiêu Phàm sẽ nói, hắn không có bằng chứng thiết thực thì ai sẽ tùy tiện tiết lộ bí mật như thế?

"Thôi, cũng không phải chuyện quan trọng lắm, để sau này rồi nói vậy."

Tô Ấu Vi lấy làm lạ, nhưng Lục Chí Hằng đã nói như vậy thì nàng cũng không tiện nói thêm gì nữa, lấy thân phận của Lục Chí Hằng, có khả năng chuyện hắn muốn nói cần phải giữ bí mật.

"Ấu Vi, ngươi nghỉ ngơi đi, ta đi tới chỗ ông bà ngoại của ngươi."

Lục Chí Hằng nhanh chóng rời đi.

"Sao bây giờ lại tới đây? Lấy thân phận của ngươi thì nên ưu tiên chuyện quốc gia chứ, đừng có hở ra là chạy về nhà, tạm thời lão tử còn chưa chết được đâu."

Lục Bách Xuyên thấy Lục Chí Hằng cau mày lại.

"Ta bận rộn nên không biết khi nào mới có thể trở về, bây giờ rảnh rỗi nên mới về xem một lát, sức khỏe của ngài có khá hơn chút nào không?"

"Cũng được, thoải mái hơn so với lúc ở viện điều dưỡng."

Lục Chí Hằng ngồi xuống bên cạnh Lục Bách Xuyên:

"Cha, ta vừa ghé sang chỗ Ấu Vi một chuyến, bây giờ Tiêu Phàm đang ở bên kia sao?"

"Họ vẫn chỉ là quan hệ người yêu thôi, có phải thế này thì không hay lắm không, nếu như Tiêu Phàm xảy ra chuyện gì thì ta sợ Ấu Vi sẽ bị tổn thương."

Đối với Tiêu Phàm, Lục Chí Hằng cảm thấy càng ngày càng khó nhìn thấu.

Lục Bách Xuyên quan sát Lục Chí Hằng một hồi:

"Ngươi đừng rảnh rỗi rồi quan tâm chuyện không đâu, có phải bộ phim điện ảnh rất hot gần đây là do thằng nhóc họ Tiêu kia sản xuất không?"

"Ngươi mở ra cho ta xem thử."

Linh giới truyền kỳ đã có thể xem được trên tivi rồi, Lục Chí Hằng nhanh chóng bật lên.

Lục Chí Hằng và Lục Bách Xuyên xem, không bao lâu trong mắt hắn lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Cái này thật sự là kỹ xảo điện ảnh ư?"

"Có lẽ cái này là quay thật."

Trong lòng Lục Chí Hằng xuất hiện suy nghĩ như thế.

Chương 363: Thủ Trưởng

Xem xong bộ phim cùng với Lục Bách Xuyên, Lục Chí Hằng càng thêm chắc chắn với suy nghĩ trong đầu mình.

"Tiêu Phàm nói mình đứng sau mình là phòng làm việc Kỳ Diệu, nhưng tiền hắn thu được hoàn toàn không hề chuyển ra ngoài,

phần lớn dùng vào việc mua thuốc nổ."

"Kết hợp với rất nhiều chuyện khác, bảy - tám chục phần trăm khả năng là bộ phim này được quay thật."

Lục Chí Hằng nghĩ thầm trong lòng.

"Bộ phim này của thằng nhóc họ Tiêu không tồi, nghe nói bộ thứ hai sắp được chiếu rồi đúng không? Đến lúc đó ta sẽ bảo Ấu Vi mua ba vé, ta và mẹ ngươi sẽ đi xem cùng nàng."

Lục Bách Xuyên cười ha hả nói.

Trong lòng Lục Chí Hằng căng thẳng:

"Cha à ngài đừng như thế, ở rạp chiếu phim đông người hỗn loạn, cảnh vệ âm thầm bảo vệ sẽ có áp lực rất lớn."

"Nếu ngài muốn đến rạp chiếu phim để xem thì bảo Chí Viễn bao một rạp cho ngài."

Lục Bách Xuyên cau mày lại:

"Ta cũng nghỉ hưu rồi, ai thèm giết một kẻ sắp chết như ta chứ? Quốc gia chúng ta còn không vô dụng tới mức đó."

Tất nhiên nếu ai giết hắn thì quốc gia sẽ điều tra ra manh mối, sau đó dốc hết sức trả thù.

Cho dù là cường giả thuộc quốc gia nào cũng phải suy nghĩ kỹ.

"Được rồi được rồi, đêm nay ngươi về luôn đi, ai mà biết được khi nào quân khu có chuyện chứ, ta và mẹ ngươi ở đây, ngươi không cần lo quá đâu."

Lục Chí Hằng:

"..."

Hai phút sau Lục Chí Hằng xuống lầu, hắn cười khổ không thôi, chẳng lẽ đứa con trai là hắn được nhặt về sao? Sắp mười một giờ rồi còn bị đuổi ra ngoài.

"Thủ trưởng."

Hai người nhanh chóng bước tới cạnh Lục Chí Hằng.

"Bị lão gia tử chê rồi đuổi ra ngoài, muộn vậy rồi cũng không tiện quay về, thôi thì đi một chuyến tới huyện Lôi Sơn đi, chỗ của Tiêu Phàm thích hợp để qua đêm."

"Vâng, thủ trưởng."

...

Nửa đêm, Tiêu Phàm đang tu luyện thì tiếng chuông cửa biệt thự vang lên.

"Ai lại tới lúc này chứ?"

Tối hôm nay Diệp Phi không tu luyện, hắn bị đánh thức khỏi giấc ngủ.

Chờ qua một hồi, Tiêu Phàm trên lầu vẫn không đi xuống.

"Leng keng."

Chuông cửa lại vang lên, Diệp Phi đoán lúc này Tiêu Phàm đang tu luyện nên hắn ra khỏi biệt thự, không bao lâu sau Diệp Phi đã gặp được Lục Chí Hằng.

"Thủ...Thủ trưởng."

Trong lòng Diệp Phi run lên.

Hắn biết thân phận của Lục Chí Hằng, không ngờ đêm hôm khuya khoắc mà Lục Chí Hằng lại đến đây.

"Ngươi là Diệp Phi đúng không? Mở cửa đi."

"Vâng, thủ trưởng."

Diệp Phi vội vàng mở cổng lớn của biệt thự ra.

Lục Chí Hằng là cậu của Tô Ấu Vi, chắc chắn không thể nào để hắn đứng ngoài cửa được.

"Tiêu Phàm đang tu luyện ư?"

Bước vào biệt thự, Lục Chí Hằng dò hỏi.

Diệp Phi gật đầu một cái:

"Chắc là thế, ta pha cho ngài ly trà nhé?"

"Ừm."

Pha trà ngon cho Lục Chí Hằng, Diệp Phi nhanh chóng quay về phòng của mình.

Mặc dù hắn là võ giả, Lục Chí Hằng chỉ là người thường, nhưng lấy thân phận và địa vị của Lục Chí Hằng, hắn cảm thấy áp lực như núi khi đứng trước mặt Lục Chí Hằng.

"Vẫn là lão tam trâu bò, không ngờ tìm một cô bạn gái lại là người của Lục gia, móc nối quan hệ được với Lục gia, sau này phất nhanh như diều gặp gió thôi."

Diệp Phi nghĩ thầm trong lòng.

Qua nửa tiếng, Tiêu Phàm kết thúc việc tu luyện, trong mắt hắn để lộ vẻ khó hiểu.

Đêm hôm khuya khoắc, Lục Chí Hằng tới đây làm gì?

Hắn xem điện thoại, đã rạng sáng rồi.

"Chú Lục, có chuyện gì đáng để ngươi nửa đêm nửa hôm tới đây một chuyến thế? Theo thỏa thuận thì trong vòng nửa năm, linh huyệt này sẽ không thuộc về quân đội các ngươi mà."

Tiêu Phàm xuống lầu gặp Lục Chí Hằng.

Lục Chí Hằng lắc đầu nói:

"Không phải chuyện gì quan trọng, ta quay về thăm lão gia tử một chuyến, bị hắn chê rồi đuổi ra ngoài."

"Sau đó sang chỗ ngươi bên này để xem, tiện thể ở ké chỗ ngươi một đêm."

Trong mắt Tiêu Phàm lóe ra ánh sao, bây giờ thực lực của hắn rất mạnh, cho dù Lục Chí Hằng có che giấu kỹ cỡ nào thì hắn cũng có thể nhìn ra được Lục Chí Hằng không nói thật.

"Chú Lục, ngươi ngủ một đêm ở đây đương nhiên không thành vấn đề, ta dẫn ngươi tới phòng dành cho khách."

Rất nhanh, Tiêu Phàm đã dẫn Lục Chí Hằng đến phòng dành cho khách ở trên lầu.

"Trước khi tới đây có xem một bộ phim cùng lão gia tử, Linh giới truyền kỳ, bộ phim này không tệ, hoàn toàn không nhìn ra được bất cứ dấu vết nào của kỹ xảo điện ảnh."

Lục Chí Hằng hạ nhỏ giọng nói.

Con ngươi của Tiêu Phàm hơi co lại, Lục Chí Hằng nói như vậy thì chắc là phát hiện được vấn đề rồi.

Thật ra hắn hoàn toàn không nghĩ rằng có thể giấu giếm được lâu.

Lượng đồ mà bên Tiêu Hải cần không phải nhỏ, mấy chục ngàn tấn lương thực, áo giáp, kiếm...Với số lượng lớn, sao mà giấu giếm mãi chuyện này được?

Lúc số lượng ít, hắn còn có thể lấp liếm cho qua, ví dụ như nói đây là lương thực mà tông môn võ đạo sau lưng phải dùng, hoặc ví dụ như áo giáp này là để sau này dùng trong việc quay phim.

Nhưng bây giờ thì đúng là không giấu nổi nữa rồi.

Chương 364: Thuốc Nổ

Chỉ cần có người quyết chí muốn điều tra mấy thứ này thì sẽ ra thôi, người khác cũng không phải kẻ ngốc.

Tạo ra ba trăm ngàn bộ áo giáp, mỗi bộ mấy ngàn đồng, ngươi nói là để quay phim, chắc chắn đến người có chỉ số thông minh quá bình thường cũng sẽ không tin tưởng.

"Chú Lục, trình độ của phòng làm việc Kỳ Diệu không tệ, hoàn toàn có thể làm kỹ xảo điện ảnh giống y như thật."

Tiêu Phàm cười ha hả nói.

Chắc chắn là Lục Chí Hằng nghi ngờ rồi, nhưng thế thì sao, hắn không nhận là được.

Trong tương lai, hợp tác với quốc gia là chuyện không thành vấn đề, hắn cũng hi vọng quốc gia mạnh hơn, nhưng bây giờ thì Tiêu Phàm cảm thấy còn chưa đến lúc, vẫn lại chờ thêm một chút.

"Tiêu Phàm, ngươi cũng biết câu chuyện nông dân và rắn, làm gì cũng phải cân nhắc tới hậu quả."

Lục Chí Hằng nhìn chằm chằm vào mắt Tiêu Phàm rồi nói.

Tiêu Phàm mỉm cười:

"Chú Lục, ngươi yên tâm đi, ta cũng không phải kẻ ngốc, ta đã suy nghĩ kỹ rồi, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì."

Hắn biết Lục Chí Hằng đang lo lắng điều gì.

Lấy thân phận và địa vị của Lục Chí Hằng, hắn lo lắng như thế cũng là chuyện hoàn toàn bình thường.

"Ừ."

Lục Chí Hằng gật đầu một cái.

"Tiêu Phàm, rất nhiều chuyện ngươi làm có vẻ rất sơ sài, nếu ta có thể điều tra ra được thì chỉ cần người khác muốn cũng sẽ điều tra ra được, ngươi phải để ý tới sự an toàn của bản thân."

"Được rồi, ta đi ngủ đây."

Tiêu Phàm rời khỏi phòng.

Hắn hơi bất ngờ, hắn đã chuẩn bị tinh thần rằng Lục Chí Hằng sẽ tiếp tục hỏi, nhưng không ngờ Lục Chí Hằng nói mấy lời kia xong thì không dò hỏi thêm gì nữa.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Lục Chí Hằng lăn qua lộn lại không ngủ được.

Vừa rồi nói chuyện với Tiêu Phàm, Lục Chí Hằng gần như đã xác định suy nghĩ trong lòng.

Có khi nào Tiêu Phàm bị lừa hay không?

Thậm chí có khi nào Tiêu Phàm đã bị cường giả ở dị giới khống chế rồi?

"Chú Lục, tối hôm qua ngủ không ngon sao?"

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Phàm nhìn thấy hai quầng thâm mắt của Lục Chí Hằng.

"Có thể là do bên này linh khí dồi dào, không thích ứng lắm nên ngủ không được."

"Tiêu Phàm, lần trước ngươi muốn mua xe tăng, thật ra cũng không phải không thể, chỉ cần ngươi bày tỏ đủ thành ý thì mọi chuyện đều dễ thương lượng."

Lục Chí Hằng nói một câu đầy thâm ý.

Tiêu Phàm chớp mắt:

"Chú Lục, sau lần đó ta có suy nghĩ lại, ăn một miếng không thể mập ngay được, ta cảm thấy vẫn nên tiến hành từng bước sẽ tốt hơn."

"Rất có khả năng sẽ cần tới trong tương lai."

"Đúng rồi chú Lục, thuốc nổ CL-20 không tệ chút nào, có thể dùng nó cho đạn pháo xe tăng không? Có đôi lúc thuốc nổ bình thường không dùng tốt như nó."

Lục Chí Hằng nói:

"Ý tưởng này của ngươi không tồi, ta sẽ nói lại với chuyên gia có liên quan, ngoài chuyện hơi đắt một tí thì không có khuyết điểm nào."

"Xe tăng, súng pháo, súng cối...Đều có thể thử xem."

Tiêu Phàm mua áo giáp, mua kiếm, nhưng lại không cần mấy thứ như súng pháo, Lục Chí Hằng đoán có khả năng là súng pháo bình thường không có tác dụng ở dị giới.

Tiêu Phàm cười ha hả nói:

"Chú Lục sáng suốt, mặc dù thuốc nổ CL-20 hơi đắt nhưng nếu dùng nhiều thì có khi giá cả sẽ giảm xuống thôi."

"Nghiên cứu sớm một chút, chắc chắn sau này sẽ cần dùng tới."

Rất nhanh, Lục Chí Hằng đã rời đi, đến bữa sáng cũng không ăn.

Trên mặt Tiêu Phàm lộ ra nụ cười, nếu quân đội nghiên cứu ra được những thứ đó thì không tệ chút nào, đương nhiên, cũng có khả năng bây giờ quân đội đã có rồi.

…

Mười ngày trôi qua chỉ trong nháy mắt, mấy ngày nay Tiêu Hải liên lạc với Tiêu Phàm hai lần.

Lần đầu tiên ông đưa cho long khí cho Tiêu Phàm, lần thứ hai thì đưa cho Tiêu Phàm một viên dị năng không gian.

"Ầm ầm!"

"Gầm!"

Trong phòng ngủ chính của biệt thự, một luồng khí tức cường đại phát ra từ cơ thể của Tiêu Phàm.

Cùng lúc đó, những cái bóng màu vàng nhạt của Thần Long xuất hiện xung quanh hắn, Thần Long bơi quay quanh Tiêu Phàm, từng tiếng rồng ngâm vang vọng khắp căn phòng.

May mắn thay, trong phòng ngủ chính được bố trí trận pháp, nếu không Diệp Phi và những binh lính canh giữ bên ngoài biệt thự sẽ giật mình hoảng hốt khi tiếng động bị truyền ra ngoài.

"Rốt cuộc Cửu Chuyển Chân Long Quyết đã đến tầng thứ ba."

"Tu vi cũng đạt tới Hậu Thiên Viên Mãn."

Nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt Tiêu Phàm, cùng lúc một lực hút mạnh mẽ thoát ra từ cơ thể hắn khiến sức mạnh linh thạch ít ỏi còn sót lại trong tay hắn bị tiêu tán nhanh chóng.

Linh khí từ dị giới cũng tăng lên nhanh chóng.

Tiêu Phàm nhìn vào bên trong cơ thể của mình, chân khí trong kinh mạch của hắn đã trở nên đậm đặc hơn rất nhiều, một khi đến cấp bậc Tiên Thiên thì chân khí có thể biến thành chất lỏng chân nguyên.

"Tu vi đột phá, tinh thần lực, dị năng không gian cũng tăng lên rất nhiều."

"Hiện tại hắn là chiến lực của ta đã đạt tới tiêu chuẩn Tiên Thiên đỉnh phong."

Tiêu Phàm nghĩ thầm trong bụng.

Các cấp bậc Minh Kình, Ám Kình, Hóa Kình, và Hậu Thiên đều chỉ có ba cảnh giới nhỏ.

Thứ tự lần lượt là tiểu thành, đại thành, và viên mãn.

Chương 365: Năng Lượng Ẩn Chứa Bên Trong

Cấp bậc Tiên Thiên có bốn cảnh giới nhỏ, theo thứ tự là tiểu thành, đại thành, đỉnh phong và viên mãn.

Tiêu Phàm cũng không biết tại sao nó lại như thế này, nhưng từ rất lâu trước đây thì đã là như vậy.

"Răng rắc!"

Có tiếng đá vỡ vụn vang lên.

Tiêu Phàm cúi đầu nhìn xuống, mảnh đá linh thạch mà hắn lấy được đã bị nứt.

Kích thước của khối linh thạch đã bị thu nhỏ hơn phân nửa, hơn nữa lúc này đã biến thành màu xám trắng, linh khí bên trong nó cũng đã biến mất hoàn toàn.

"Vẫn không thể nâng đỡ ta lên đến Tiên Thiên được sao."

Tiêu Phàm lắc đầu trong âm thầm.

Nếu không phải hắn cắt linh thạch để bày binh bố trận, khối linh thạch này đủ để nâng đỡ hắn đạt tới cấp độ Tiên Thiên, nhưng nếu hắn không bày trận thì linh huyệt đã bị bại lộ từ lâu.

"Năng lượng ẩn chứa trong linh thạch cực kỳ mạnh mẽ, hôm nay ông nội vẫn không thể truyền tới từ dị giới được. Xem ra ta phải đến Thụy Lệ, hoặc đến Myanmar một chuyến."

Tiêu Phàm nghĩ thầm.

Mất linh thạch thì tốc độ tu luyện của hắn sẽ chậm hơn một chút, nếu hắn có linh thạch, Tiêu Hải còn có thể giảm bớt số lần truyền long khí cho hắn.

Dùng cơ hội truyền long khí để truyền châu dị năng không gian hoặc những thứ khác, làm vậy không tốt hơn sao?

"Cốc cốc."

Tiêu Phàm đi xuống lầu dưới rồi gõ cửa.

"Nhị ca, ta sắp trở lại trường, lâu rồi ngươi không về, có muốn đi cùng nhau không? Nếu muốn trở về cùng nhau thì ngươi chỉ cần gật đầu một cái."

Tinh thần niệm lực của Tiêu Phàm có thể giúp hắn nhìn thấy Diệp Phi đang tu luyện ở bên trong.

"Về chung đi!"

"Lão Tam hôm nay là thứ bảy, Lữ Tuyết Yến có trở lại không?"

Diệp Phi chấm dứt việc tu luyện rồi rời khỏi phòng ngay lập tức.

"Sao ngươi lại ra ngay rồi?"

"Dù sao ta cũng mới bắt đầu vào chu thiên nên cũng không có ảnh hưởng gì. Lão Tam, nếu Lữ Tuyết Yến quay lại thì ngươi bảo em dâu hẹn buổi trưa gặp nhau một lát."

Diệp Phi nhìn Tiêu Phàm đầy mong đợi.

Tu vi của hắn vẫn ở cấp bậc Ám Kình.

Phương pháp tu luyện của Diệp Phi và Tiêu Phàm khá khác nhau, ngay cả khi hắn có linh huyệt thì tốc độ tăng lên của hắn chậm hơn rất nhiều, về cơ bản thì giống với những người tu luyện còn lại.

"Quả nhiên Lữ Tuyết Yến đã trở lại."

"Ngươi mau hốt nàng đi, ngươi nói ngươi dù gì cũng là thiếu gia nhà họ Diệp, là giả võ cấp bậc Ám Kình, tại sao dính tới chuyện này thì ngươi lại vô dụng như vậy?"

Tiêu Phàm khinh thường nói.

Diệp Phi đảo đôi mắt trắng dã.

Ngay sau đó Tiêu Phàm và những người khác lên đường, và hơn một giờ sau nhóm người Tiêu Phàm đã đến tiệm cơm.

Hai người Khổng Húc và Thẩm Thần đã đến, nhưng Tô Ấu Vi và Lữ Tuyết Yến vẫn chưa đến.

"Nhị ca, Tam ca, ta nhớ các ngươi muốn chết."

"Đến đây cho ta ôm một lát nào."

Thẩm Thần lao về phía hai người Tiêu Phàm.

Hai người Tiêu Phàm rợn người vội né tránh, sau đó cùng nhau đưa ngón giữa về phái Thẩm Thần.

"Chậc chậc, không ôm thì không ôm, ôm học muội không tốt hơn

sao?"

Thẩm Thần bĩu môi.

Diệp Phi kinh ngạc nói:

"Bàn tử, ngươi nhìn trúng học muội nào rồi?"

Khổng Húc cười và nói:

"Tên này để mắt đến một học muội học năm nhất đại học, nhưng trừ khi hắn chủ động tiết lộ tài sản của gia đình mình, ta không nhìn ra hắn còn điểm gì để thể hiện."

"Thẩm Bàn tử, ngươi yêu người khác nhanh vậy sao?"

Giọng nói của Lữ Tuyết Yến vang lên, nàng cùng Tô Ấu Vi đến gần đùa giỡn.

Thẩm Thần trợn trắng mắt:

“Ngươi và Nhị ca chỉ thiếu một bước công khai, ta còn tranh giành là đánh một búa, đừng ảnh hưởng tình cảm của huynh đệ chúng ta.”

Khổng Húc cười nói:

"Nhị đương gia, nếu không lần này ngươi mời, sau đó các ngươi quen nhau là được, ngươi lằng nhằng dây dưa làm gì?"

Diệp Phi lo lắng nhìn Lữ Tuyết Yến.

"Ngươi...Ngươi nhìn ta làm cái gì? Muốn ta mời sao?"

Mặt mũi Lữ Tuyết Yến đỏ bừng, nói.

Diệp Phi vui mừng khôn xiết, hắn vội nói:

"Ta mời, ta mời. Các ngươi muốn gọi món gì cũng được, chọn món nào đắt nhất, đồ uống cũng có thể chọn loại đắt nhất luôn."

Thẩm Thần cười hì hì nói:

“Vậy chúng ta không khách sáo nữa, nhân viên phục vụ mang một con cua hoàng đế lớn nhất, còn thêm một con Úc Long lại đây.”

"Đầu tiên là bốn bình Mao Đài trước, sau đó một bình Lafite sau."

Lữ Tuyết Yến tức giận nói:

"Thẩm bàn tử, ngươi muốn ăn một bữa ăn đến tận xương Diệp Phi à? Ngươi là địa chủ còn hắn cũng không phải địa chủ, ngươi vừa vừa phải phải thôi."

Lữ Tuyết Yến biết rằng Diệp Phi không nghèo, và không có nhiều người nghèo luyện võ.

Nhưng nàng không biết hoàn cảnh thực sự của gia đình Diệp Phi.

"Lữ Tuyết Yến, chỉ ăn một bữa ăn như vậy tuyệt đối sẽ không khiến Nhị ca đói đâu, ngươi yên tâm đi. Nhị ca, hiện tại ngươi nói chuyện yêu đương, sau khi quay về có thể xin thêm tài trợ."

Tiêu Phàm cười nói.

Diệp Phi gật đầu liên tục:

"Tuyết...Tuyết Yến, ngươi yên tâm đi, mặc dù nhà ta không giàu có bằng nhà lão Tứ, nhưng tiền ăn bữa cơm như vậy vẫn là rất dễ dàng."

"Ừm."

Lữ Tuyết Yến đỏ mặt gật đầu.

Chương 366: Đính Hôn

Thẩm Thần nhìn Khổng Húc:

"Lão đại, ôm một cái đi? Nhị ca cũng rời bỏ chúng ta, hiện tại chỉ còn lại hai chúng ta độc thân mà thôi."

Khổng Húc liếc mắt nhìn Thẩm Thần:

“Đừng thêm ta vào, trong kỳ nghỉ hè gia đình ta đã cho ta đi xem mắt, cô gái kia cũng không tồi, chúng ta đã lập hôn ước rồi.”

Tiêu Phàm nhìn Khổng Húc đầy ngạc nhiên.

Khổng Húc thực sự đã đính hôn!

Nhưng trong hoàn cảnh của hắn, cuộc hôn nhân của hắn là bình thường.

Tiêu Phàm biết một chút về tình hình của nhà họ Khổng lúc này, nhà họ Khổng là một gia tộc lớn trong giới chính trị.

Hiện tại, thực lực của nhà họ Khổng kém hơn nhà họ Lục một chút, nhưng nếu Lục Bách Xuyên rời đi, thực lực và sức ảnh hưởng của nhà họ Khổng sẽ mạnh hơn nhà họ Lục.

Sinh ra trong một gia đình chính trị thì kết hôn là chuyện bình thường.

"Thật luôn, lão đại, ngươi đính hôn luôn rồi, thì ra hiện tại chỉ có ta còn độc thân sao?"

Đôi mắt của Thẩm Thần mở to.

"Dường như là vậy."

Khổng Húc gật đầu.

"Ai bảo bộ dạng ngươi xấu xí như thế."

Thẩm Thần ôm ngực, xuyên thấu tim của hắn.

...

Sau khi ăn xong, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi trở lại tiểu khu Tử Kinh.

"Học trưởng, ta có chuyện muốn nói với ngươi."

Tô Ấu Vi nói một cách nghiêm túc.

Tim Tiêu Phàm đập nhanh hơn:

"Có tin tức gì về thế lực đứng sau màn sao?"

"Ừm."

Tiêu Phàm hít một hơi thật sâu, hắn nắm tay Tô Ấu Vi và ngồi xuống ghế sofa.

"Thủ phạm đứng đằng sau màn là nhà nào?"

Tô Ấu Vi nói:

"Ta phát hiện ra rằng người đưa thư chỉ có liên quan đến một kẻ ở nhà họ Cơ, vì vậy ta đã dành rất nhiều thời gian để điều tra và cuối cùng đã tìm được một số thông tin."

"Nhà họ Cơ sao?"

Tiêu Phàm giật mình.

Tất nhiên hắn biết nhà họ Cơ.

Năm đó, Lục Tố Tố bị người của nhà họ Cơ giết chết, sau đó nhà họ Cơ bị nhà họ Lục buộc phải ra nước ngoài.

"Úc Vi, ngươi xác định là nhà họ Cơ?"

Tô Ấu Vi gật đầu:

"Cơ bản là có thể xác định chắc chắn, thân phận của Lục Gia đã được xác nhận, nàng là người của nhà họ Cơ, hơn hai mươi năm trước được gả vào nhà họ Lưu."

Tiêu Phàm nhìn Tô Ấu Vi với vẻ mặt kỳ lạ.

"Lục Gia là nữ nhân?"

…

Tô Ấu Vi gật đầu.

Tiêu Phàm có hơi hỗn loạn, không ngờ Lục gia lại là nữ nhân, trong chuyện này che giấu quá nhiều.

"Học trưởng, ta phát hiện ra Lục gia thực sự là nữ nhân, nàng là Cơ Phụng Thiên, con gái của gia chủ nhà họ Cơ, đứng hàng thứ sáu, năm nay bốn mươi ba tuổi."

"Là võ giả cấp bậc Hậu Thiên, giỏi khẩu kỹ, cũng giỏi ngụy trang."

Tiêu Phàm ho nhẹ một tiếng:

"Nàng thông thạo khẩu kỹ là thông tin chính xác sao?"

Ngay lập tức, khuôn mặt xinh đẹp của Tô Ấu Vi đỏ bừng.

"Học trưởng, ta đang nói chuyện nghiêm túc với ngươi đấy. Tên thật của nàng là Cơ Xuân Nghiên, nhưng luôn sử dụng cái tên Hoàng Quân Bích từ khi còn nhỏ. Danh tính của nàng vẫn luôn được giấu kín."

Tiêu Phàm hít sâu một hơi:

"Nhà họ Liễu này không đơn giản sao?"

Tô Ấu Vi gật đầu.

"Một gia tộc chính trị và thương nghiệp."

"Nhà họ Cơ đã đào tạo Cơ Xuân Nghiên như vậy từ khi nàng còn nhỏ, chỉ để giúp nàng tạo dựng những mối quan hệ bí mật. Năm đó, khi nhà họ Cơ bị trục xuất, nàng càng ẩn núp kĩ càng hơn."

"Đến nay nàng đã sinh cho nhà họ Liễu ba đứa con, chồng nàng năm nay đã bốn mươi bảy tuổi, rất có khả năng hắn sẽ trở thành người nắm quyền kế nhiệm của nhà họ Liễu."

"Bây giờ địa vị của chồng nàng không hề thấp."

Nói đến đây, Tô Ấu Vi lấy điện thoại di động ra và tìm kiếm thông tin về chồng của Cơ Xuân Nghiên.

Tiêu Phàm nhìn một lát thì cau mày.

Cho dù nhà họ Lục muốn nhắm vào nhà họ Liễu thì nhất định cũng không phải chuyện dễ dàng.

"Ấu Vi, hắn là nhà họ Cơ đã phát hiện ra linh huyệt, chuyện này bị tra ra sao?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Chắc chắn Nhà họ Cơ đã phát hiện ra linh huyệt, nếu họ không tìm thấy linh huyệt thì nhà họ Cơ đã không cần phải giết cha mẹ hắn, đồng thời lấy đi công pháp của nhà họ Tiêu hắn.

Tô Ấu Vi lắc đầu.

"Ta cũng không biết, nhưng ta điều tra được, ba năm qua ba người Cơ Phụng Thiên rất ít khi lộ mặt, hắn là phần lớn thời gian họ đều tu luyện trong linh huyệt."

Tiêu Phàm lắng nghe một cách nghiêm túc.

Các công pháp gia truyền của nhà họ Tiêu họ rất mơ hồ và khó hiểu, nhưng nhà họ Cơ đã có được các công pháp lâu như vậy, đến lúc này hắn không thể lường trước được thực lực của gia chủ nhà họ Cơ.

"Ba năm trước họ xuất hiện rất nhiều lần, nhưng ba năm gần đây lại rất ít khi lộ diện?"

"Ừm."

Tiêu Phàm trầm ngâm, năm năm trước cha mẹ hắn gặp tai nạn, lúc đó nhất định là nhà họ Cơ đã phát hiện ra linh huyệt, nhưng sau kh họ đoạt lấy công xong thì không thể luyện ngay được.

"Hắn là ba năm trước họ mới biết cách tu luyện Cửu Chuyển Chân Long quyết."

Tiêu Phàm nghĩ thầm trong bụng.

Chương 367: Cấp Bậc Tông Sư

Người thuộc nhà họ Cơ đều là võ giả, trong khi gia chủ của nhà họ Cơ còn là một cường giả cấp bậc Tiên Thiên, họ hoàn toàn có thể

khám phá và tu luyện Cửu Chuyển Chân Long Quyết.

Sau khi bắt đầu, hắn có thể tu luyện trong lúc giác ngộ.

"Học trưởng, bây giờ nhất định thực lực của nhà họ Cơ đã rất mạnh, nói không chừng đã có cao thủ cấp bậc Tông Sư, hơn nữa nhà họ Liễu...Nói chung, ngươi nhất định phải cẩn thận."

Trong mắt Tô Ấu Vi lộ ra lo lắng.

"Ừm."

Tiêu Phàm trịnh trọng gật đầu.

"Ấu Vi, ngươi điều tra những thông tin này, không bị ai phát hiện ra bất thường chứ?"

Tô Ấu Vi lắc đầu:

"Gần đây kỹ năng hack của ta đã được cải thiện một chút, hơn nữa ta phát hiện ra những điều này thông qua các cuộc điều tra bên lề."

...

Tại một nơi nào đó ở Hoa Quốc, trong một biệt thự sang trọng nằm sâu trong núi.

"Ầm!"

"Rống!"

Gia chủ của nhà họ Cơ, Cơ Phụng Thiên bùng nổ một luồng khí tức đáng sợ, thậm chí có thể nghe thấy rõ ràng tiếng hổ gầm truyền ra từ trong phòng của hắn trong bán kính 100 mét .

"Cha đột phá!"

"Rốt cục cha đã đạt tới cấp bậc Tông Sư, ha ha ha!"

Trong biệt thự còn có hai người khác nữa, lúc này trong mắt của họ đều lộ ra niềm vui mừng khôn xiết.

Không bao lâu sau, tiếng hổ gầm biến mất, cửa phòng Cơ Phụng

Thiên mở ra, mặc dù năm nay hắn đã ngoài bảy mươi nhưng bề ngoài cũng chỉ chừng ngoài sáu mươi tuổi.

"Cha, ngươi đạt tới cấp bậc Tông Sư rồi?"

Hai con trai của Cơ Phụng Thiên đang đợi ở ngoài cửa, một người trong đó hưng phấn nói.

"Không sai."

Cơ Phụng Thiên cười gật đầu:

"Công pháp của nhà họ Tiêu thật lợi hại, chẳng qua chỉ hấp thu một ít ưu điểm mà có thể khiến ta đạt tới cấp bậc Tông Sư nhanh như vậy."

Ba năm trước, hắn chỉ có tu vi Tiên Thiên sơ kỳ.

"Cha, đạt tới cấp bậc Tông Sư thật sự lợi hại sao?"

Một người con trai khác của Cơ Phụng Thiên vui vẻ nói.

Cơ Phụng Thiên suy nghĩ một chút:

"Mới vừa đột phá nhưng có thể đánh hai tên Tiên Thiên viên mãn, qua một khoảng thời gian nữa, đánh ba kẻ cũng không thành vấn đề."

"Có chuyện gì quan trọng sao?"

Một tháng qua, Cơ Phụng Thiên chuyên tâm tu luyện không mảy may bận tâm thứ khác, cho dù có chuyện quan trọng xảy ra, hắn cũng dặn dò không được quấy rầy hắn.

"Cha, gần đây thật sự có một số chuyện khá quan trọng."

"Ở huyện Lôi Sơn xuất hiện một linh huyệt. Linh huyệt ở trong biệt thự của Tiêu Phàm, hắn đã kiếm được rất nhiều tiền, thậm chí còn tạo dựng quan hệ với quân đội..."

Cơ Lăng Phong, con trai cả của Cơ Phụng Thiên nói.

Hắn mô tả thật chi tiết các sự kiện quan trọng gần đây.

"Cha, hiện tại ngươi đã đột phá đến cấp bậc Tông Sư, chúng ta cũng có tu vi cấp bậc Tiên Thiên, vậy chẳng phải nhà họ Cơ chúng ta có thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời lần nữa sao?"

Con trai thứ ba của Cơ Phụng Thiên, Cơ Bằng nói với chất giọng trầm đục.

Ba năm qua, hầu hết thời gian họ đều tu luyện ở chỗ này, đời người sẽ có mấy lần ba năm, họ ấn núp ở chỗ này tu luyện, cũng không thoải mái gì.

"Ừm."

Cơ Phụng Thiên gật đầu thật khẽ.

Hiện tại hắn đã ở cấp bậc Tông Sư, Cơ Lăng Phong và Cơ Bằng cũng ở cấp bậc Tiên Thiên, lẽ ra thực lực của nhà họ Cơ họ phải nghiền nát tất cả các gia tộc võ đạo ở Hoa Quốc rồi.

"Cha, chúng ta nên bắt đầu từ đâu trước?"

Cơ Lăng Phong nói trong trạng thái hưng phấn.

Cuối cùng, hắn không phải lẩn tránh tu luyện ở đây nữa.

Ánh mắt Cơ Phụng Thiên chợt lóe lên:

"Hiện tại, thực lực của chúng ta không đủ để chống lại cả quốc gia. Các ngươi có thể ra tay, nhưng vẫn phải có mức độ thôi."

"Trước tiên tiễn Tiêu Phàm lên đường trước đi."

"Các ngươi cẩn thận một chút, nói không chừng hắn đã trở thành một võ giả."

Cơ Bằng cười nói:

"Cha à, chúng ta là cao thủ cấp bậc Tiên Thiên. Cho dù hôm nay Tiêu Phàm cũng là một võ giả, cao nhất hắn cũng chỉ có thể đạt đến cấp bậc Hóa Kình."

"Giết hắn thật vô cùng dễ dàng."

Cơ Phụng Thiên cau mày và nói:

"Chớ khinh thường hắn, nói không chừng hắn có cao thủ bảo vệ xung quanh mình, sau khi giết hắn thì đẩy hết trách nhiệm cho Đông Tinh Xã."

"Vâng thưa cha."

Cơ Lăng Phong và Cơ Bằng rời đi rất nhanh.

Với sự đột phá của Cơ Phụng Thiên, linh khí ở biệt thự chỉ đủ để một mình Cơ Phụng Thiên hấp thụ, họ tiếp tục đợi ở đây cũng vô nghĩa.

Nhà họ Cơ đã im lặng quá lâu, đã đến lúc họ thể hiện lợi thế của mình.

"Lão Tam, ta về gia tộc đây."

"Giao Tiêu Phàm cho ngươi, tốt nhất ngươi nên bắt sống hắn, xác định hắn có biết công pháp không, sau đó hỏi hắn có truyền công pháp ra ngoài hay không."

Cơ Lăng Phong trầm giọng nói.

Cơ Bằng gật đầu: "Đại ca, ngươi yên tâm đi, thực lực dễ dàng của ta có thể đối phó hắn một cách dễ dàng."

Cơ Lăng Phong cau mày và nói:

"Đừng động vào Tô Ấu Vi. Nếu ngươi muốn giải quyết thì tìm một người phụ nữ khác. Nếu ngươi chạm vào nàng thì không dễ dàng gì mà đổ lỗi cho Đông Tinh Xã đâu."

Chương 368: Hay Lắm

Bây giờ Tô Ấu Vi đã trở lại nhà họ Lục, Đông Tinh Xã muốn nhắm vào Tiêu Phàm chắc chắn sẽ không đưa nàng theo cùng.

"Đại ca à, ta là người như vậy sao?"

"Ngươi phải hay không cũng không tự nhìn rõ được sao?"

Cơ Lăng Phong tức giận, khi còn trẻ, Cơ Bằng thay phụ nữ thường xuyên hơn thay quần áo, sau đó, khi gia tộc hắn xảy ra chuyện, hắn mới chú tâm vào luyện công nhiều hơn.

"Đại ca, ngươi cứ phụ trách chuyện gia đình, cứ giao Tiêu Phàm cho ta, một thằng nhóc nho nhỏ thôi, ta có thể trừng trị hắn vô cùng dễ dàng."

Cơ Bằng nhếch miệng cười.

"Ừm."

Hai người tách ra rất nhanh, vài giờ sau đó, Cơ Bằng đã đến đến thành phố Z, theo tình báo từ nhà họ Cơ họ, hiện tại Tiêu Phàm đang ở thành phố Z thay vì huyện Lôi Sơn.

…

Buổi tối, tại ký túc xá của trường.

Tiêu Phàm và nhóm người Diệp Phi đang trong trò chơi Bộ tứ sát thủ.

"Hahaha, hay lắm!"

"Đánh mấy đứa cháu trai này, vẫn phải có Tam ca ngươi cùng đánh mới thoải mái."

Thẩm Thần cười to thích thú rồi nói.

Tiêu Phàm cũng mang theo nụ cười trên mặt, thỉnh thoảng đánh

game như thế này cũng khá thú vị, dù sao bây giờ hắn vẫn còn là một chàng trai trẻ.

"Các huynh đệ, để ta nói cho các ngươi một chuyện."

"Ngày mai vị hôn thê của ta tới, trưa mai chúng ta gặp mặt nhau một lần đi, ta mời khách."

Khổng Húc nhìn tin nhắn trên điện thoại một lát thì nói.

"Mợ nó, xin các ngươi có tình người chút đi, hôm nay mới bị nhị ca nhét thức ăn cho chó vào họng, ngày mai lại bị lão đại nhét?"

Thẩm Thần nói, vô cùng cáu kỉnh.

Khổng Húc liếc Thẩm Thần một cái:

"Chỉ cần ngươi tiết lộ thân phận Thẩm đại thiếu gia của mình, ngươi tìm bạn gái không phải dễ dàng hơn sao?"

"Lão Tam các ngươi không bận gì chứ?"

Cả Tiêu Phàm và Diệp Phi đều lắc đầu.

Diệp Phi cười nói:

"Lão đại vẫn là ngươi nha, không ngờ cũng đã có vị hôn thê rồi, đúng rồi, chị dâu tên là gì?"

"Liễu Vũ Tình."

Tiêu Phàm giật mình, họ Liễu sao?

Trong lòng hắn có dự cảm không tốt, nhất định mối hôn sự của Khổng Phi không phải là gia tộc nhỏ nào đó, mà Cơ Xuân Nghiên đã gả vào nhà họ Liễu.

Tiêu Phàm nói:

"Lão đại, Liễu Vũ Tình là người tỉnh H sao?"

Khổng Húc cười nói:

"Đầu óc của lão Tam ngươi quả nhiên thông minh hơn chúng ta, ta vừa nói tên thì ngươi liền đoán được ngay."

Trái tim của Tiêu Phàm chìm xuống, không ngờ thực sự là như vậy.

Trời ạ, hình như trò đùa này có hơi quá trớn.

"Lão Tam có vấn đề gì sao?"

Khổng Húc nhận ra dường như có điều gì đó kỳ lạ từ biểu hiện của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Không, ta chỉ nhớ về cha mẹ ta thôi, đến khi ta và Tô Ấu Vi kết hôn thì họ cũng không thể nhìn thấy được."

"Lão Tam, ngươi suy nghĩ thoáng hơn chút."

"Chỉ cần ngươi sống tốt thì các chú và dì trên trời có linh thiêng cũng sẽ hạnh phúc."

Khổng Húc vỗ vai Tiêu Phàm và nói.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu:

"Hôm nay tạm dừng ở đây thôi, ngày mai gặp."

Ngay sau đó Tiêu Phàm rời khỏi tòa nhà ký túc xá.

Hắn đi đến trước tiểu khu Tử Kinh, chờ lát nữa nhờ Tô Ấu Vi kiểm tra thử xem rốt cuộc cha mẹ của Liễu Vũ Tình có thân phận như thế nào ở nhà họ Liễu.

"Ừm?"

Rời khỏi trường học, Tiêu Phàm rất nhanh đã nhận ra có gì đó không ổn.

Có ai đó đang theo dõi hắn.

Khoảng cách giữa đối phương và hắn là hơn 100 mét, và người

bình thường hoàn toàn không thể phát hiện ra, nhưng năm giác quan của Tiêu Phàm mạnh hơn nhiều so với người bình thường.

"Nhịp tim rất thong thả."

Tiêu Phàm dùng siêu thính lực lắng nghe thật cẩn thận, trong lòng giật mình, nhịp tim của đối phương nhảy lên không quá mười lần một phút.

Nhịp tim nhẹ nhàng, hơi thở kéo dài, đối phương là một cao thủ.

Tiêu Phàm không sử dụng tinh thần niệm lực, hắn gửi tin nhắn cho Tô Ấu Vi, nhưng nửa phút sau Tô Ấu Vi vẫn chưa trả lời tin nhắn của hắn.

"Tích tích!"

Tiêu Phàm gọi điện thoại cho Tô Ấu Vi.

Ngay sau đó Tô Ấu Vi đã bắt máy.

"Vợ làm gì vậy? Anh nhắn tin nhưng em không trả lời."

Trò chuyện thêm vài câu, Tiêu Phàm cúp điện thoại.

Tô Ấu Vi kiểm tra thông tin ngay lập tức, sắc mặt nàng chợt thay đổi.

Lại có người theo dõi Tiêu Phàm.

"Ta sẽ kiểm tra ngay."

Tô Ấu Vi gửi tin nhắn cho Tiêu Phàm, nàng đi vào phòng và bật máy tính thật nhanh, trong vòng nửa phút, nàng đã xâm nhập vào hệ thống camera giám sát.

"Cơ Bằng!"

Tô Ấu Vi hít thở nặng nề.

Bây giờ nàng mới biết người của nhà họ Cơ trông như thế nào, trong camera giám sát, không ngờ người đang theo dõi Tiêu Phàm lại là Cơ Bằng, lão Tam của nhà họ Cơ.

"Học trưởng, là Cơ Bằng nhà họ Cơ đang theo dõi ngươi."

Tô Ấu Vi lo lắng và nhanh chóng gửi tin nhắn cho Tiêu Phàm.

Vẻ mặt Tiêu Phàm ngưng trọng, thực lực của Cơ Bằng nhất định sẽ không yếu.

...Nếu thực lực của Cơ Bằng yếu, nhà họ Cơ cũng có thể tìm thấy một sát thủ khác trên darkweb.

"Ấu Vi, ngươi có thể lần theo hành tung của Cơ Bằng để tìm vị trí của linh huyệt của nhà họ Cơ không?"

Tiêu Phàm đã gửi một tin nhắn dò hỏi.

"Trên người hắn không có điện thoại di động, ta chỉ có thể thông qua camera giám sát tra thử xem, có thể tìm được linh huyệt hay không vẫn cần một chút may mắn của chúng ta mới được."

Chương 369: Tên Giả

Sau khi gửi tin nhắn, Tô Ấu Vi ngay lập tức bắt đầu điều tra.

"Lưu Vĩ...người này dùng tên giả."

Ngay sau đó Tô Ấu Vi đã tìm thấy thông tin chuyến bay trong hôm nay của Cơ Bằng, hắn đã đi thẳng đến chỗ Tiêu Phàm sau khi xuống máy bay.

"Học trưởng, ta điều tra ra hắn đi từ huyện Lục Hợp tới đây."

"Không có giám sát sau khi rời khỏi huyện thành, nên ta cũng không biết vị trí chính xác được."

Không lâu sau, Tiêu Phàm lại nhận được một tin nhắn khác từ Tô Ấu Vi.

Hai mắt hắn sáng lên, có thể xác định chính xác huyện đã là rất khá.

"Tuy rằng ta chỉ có tu vi Hậu Thiên viên mãn, nhưng thực lực hiện

tại của ta đã là Tiên Thiên đỉnh phong, rất có khả năng sẽ không yếu hơn Cơ Bằng."

"Hơn nữa hắn không biết thực lực của ta."

Đôi con ngươi của Tiêu Phàm chợt lóe lên ánh sáng, hắn định tiên hạ thủ vi cường giết chết Cơ Bằng trước.

"Ấu Vi, phối hợp với ta làm ầm ĩ một chút."

Tiêu Phàm đã gửi một tin nhắn khác cho Tô Ấu Vi.

Tô Ấu Vi giật mình.

Cãi nhau sao?

Sau khi yêu đương với Tiêu Phàm, thậm chí nàng còn chưa bao giờ cãi nhau với Tiêu Phàm.

"Tích tích."

Tiêu Phàm gọi điện thoại cho Tô Ấu VẤ:

"Ấu Vi, ngươi không thể hiểu cho ta một chút sao? Ta cần thời gian để tu luyện."

"Ta thật sự không có nhiều thời gian rảnh để gặp ngươi."

Tô Ấu Vi hít sâu một hơi:

"Tu luyện tu luyện, ngươi cũng chỉ biết tu luyện, đánh đánh giết giết có ích lợi gì?"

"Ta không muốn ngươi trở thành võ giả, ông nội ta cũng không thích võ giả."

Cơ Bằng cách Tiêu Phàm chừng một trăm mét, lúc này đôi mắt của hắn đã sáng lên.

Không ngờ Tiêu Phàm lại cãi nhau với Tô Ấu Vi, điều này với hắn là một chuyện tốt.

"Cãi nhau đi, cãi nhau đi, cãi nhau rồi giận dỗi bỏ đi, lát nữa lão tử

sẽ tiễn ngươi lên đường luôn."

Cơ Bằng lẩm bẩm trong lòng.

Hắn phát hiện ra rằng có rất nhiều camera giám sát ở khu vực gần đây, vì vậy ra tay giết Tiêu Phàm ở đây thì không ổn chút nào.

"Ấu Vi, ta không muốn cãi nhau với ngươi nữa."

"Chúng ta cần thời gian để bình tĩnh lại."

Sau khi cãi nhau hai phút, Tiêu Phàm cúp điện thoại.

Một chiếc taxi đi qua, Tiêu Phàm vẫy tay và ngăn chiếc taxi lại.

"Sư phó, đến bờ sông."

Xe taxi rời đi rất nhanh, Cơ Bằng ghi nhớ biển số xe, không lâu sau cũng chặn một chiếc xe taxi lại.

"Thiên đường có đường ngươi không đi, địa ngục không cửa thì ngươi lại xông vào."

Một nụ cười lạnh lùng xuất hiện trên khuôn mặt của Cơ Bằng.

Bờ sông rất tốt.

Vào ban đêm, bên bờ sông không có một bóng người, chỉ cần giết Tiêu Phàm rồi ném hắn thẳng xuống sông là được.

Nửa giờ sau, Tiêu Phàm đến bờ sông.

Bây giờ đã là mười giờ tối, có rất ít người đi dạo bên bờ sông.

"Hai bình rượu trắng."

Sau khi mua hai bình rượu trắng ở quầy bán quà vặt, Tiêu Phàm đi đến một nơi tối tăm và vắng vẻ, nơi các camera giám sát hoàn toàn không thể quay được hắn.

"Cha, mẹ, con đã tìm ra hung thủ sau màn giết hại hai người. Đêm nay, con sẽ giết một người nhà họ Cơ trước để an ủi tinh thần của cha mẹ trên thiên đường."

Tiêu Phàm nghĩ thầm, sau đó hắn mở ra một chai rượu trắng.

"Ực ực ực ực."

Tiêu Phàm cầm chai rượu lên, thế mà đã uống gần hết chai chỉ trong một lần.

"Vẫn còn quá trẻ tuổi."

"Cãi nhau xong thì chạy ra bờ sông uống rượu giải sầu."

Cơ Bằng đứng ở xa xa cười, cảnh giác trong lòng hắn đã buông xuống rất nhiều.

"Ực!"

Trong vòng chưa đầy mười phút, Tiêu Phàm đã uống hết chai rượu đầu tiên, hắn lại mở chai thứ hai, trong vòng nửa giờ đã uống hết sạch chai thứ hai.

Đã muộn hơn và không có ai xung quanh, vì vậy Cơ Bằng đi về phía Tiêu Phàm.

Cách đó hai mươi, ba mươi mét, Cơ Bằng có thể ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

"Chết đi!"

Phi tiêu ba lưỡi trong tay Tiêu Phàm bắn vào Cơ Bằng với tốc độ kinh hoàng.

Tiêu Phàm đã nhờ Kim tướng quân giúp chế tạo chiếc phi tiêu ba lưỡi này bằng thép vonfram.

Tính sát thương của nó mạnh hơn nhiều đồng xu hay đinh sắt.

…

"Không tốt!"

Cơ Bằng thấy chiếc phi tiêu ba lưỡi, nhưng hắn hoàn toàn không có thời gian để tránh nó.

Tiêu Phàm đã uống hai chai rượu trắng lớn, bây giờ tinh thần cảnh giác của Cơ Bằng cực kỳ thấp.

Trước khi đột phá đến cấp bậc Hậu Thiên, Tiêu Phàm đã có thể tạo ra những chiếc đinh sắt có tốc độ sánh ngang với súng bắn tỉa, và hiện tại tu vi của hắn đã đạt đến cấp bậc Hậu Thiên viên mãn.

Tốc độ của phi tiêu ba lưỡi đã vượt quá hai ngàn mét mỗi giây.

So với tốc độ kinh khủng như vậy, hai mươi, ba mươi mét chỉ là những khoảng cách cực ngắn.

"Phốc!"

Cường giả cấp bậc Tiên Thiên có tốc độ phản ứng rất nhanh, nhưng Cơ Bằng chỉ kịp tránh trái tim, mũi phi tiêu ba lưỡi xuyên thẳng qua ngực trái của hắn.

Phi tiêu ba lưỡi cắt thẳng qua động mạch chủ gần tim.

Bởi vì tốc độ quá nhanh, phi tiêu ba lưỡi không gây ra vết thương trên cơ thể Cơ Bằng, hắn chỉ bị một vết thương tương đối nhỏ trên lưng.

Hắn cũng không chết ngay lập tức.

"Giết!"

Cơ Bằng lao về phía Tiêu Phàm.

Chương 370: Khóa Cơ Thể

Ngay cả khi sắp chết, hắn cũng phải kéo Tiêu Phàm theo cùng.

Ngay lập tức, Tiêu Phàm đã dịch chuyển tức thời ra ngoài.

Hắn đứng cách đó cả trăm mét.

"Phốc!"

Một quyền của Cơ Bằng đánh vào không trung, cùng lúc một ngụm

máu phun ra từ miệng hắn.

"Phốc!"

Phi tiêu ba lưỡi thứ hai bắn tới, Cơ Bằng đã bị thương nặng không còn khả năng né tránh, lần này, phi tiêu ba lưỡi đã đánh chính xác vào đầu Cơ Bằng.

Lực tấn công mạnh mẽ của phi tiêu ba lưỡi đã đẩy cơ thể của Cơ Bằng xuống sông.

Kể ra thì dài dòng, nhưng từ khi Tiêu Phàm tấn công đến khi xác của Cơ Bằng rơi xuống sông chỉ mất hai giây, không có ai gần đó phát hiện ra điều bất thường ở đây.

"Thu vào!"

Tiêu Phàm khóa cơ thể của Cơ Bằng bằng tinh thần niệm lực của mình, sau đó hắn đặt cơ thể của Cơ Bằng vào túi thứ nguyên.

Trong túi thứ nguyên không có không khí nên không cách nào thu các vật còn sống vào, nhưng thu thập xác chết thì không có vấn đề gì.

"Thu vào!"

Tinh thần niệm lực của Tiêu Phàm bao phủ mặt đất, và hắn dùng nó để thu dọn tất cả máu tươi trên mặt đất, bao gồm cả thịt vụn bắn ra từ cơ thể của Cơ Bằng.

Hắn nhìn kỹ hơn, phát hiện không có bất cứ vết máu nào trên mặt đất.

"Thu vào!"

Một trong hai chiếc phi tiêu ba lưỡi rơi xuống sông, Tiêu Phàm không buồn cất nó đi, còn chiếc còn lại rơi xuống gò đất, Tiêu Phàm tìm thấy nó thì cất đi.

"Hô."

Tiêu Phàm giải quyết xong hết thảy thì thở phào nhẹ nhõm.

"Ấu Vi, kết thúc rồi, hiện tại ta trở về, ngươi xử lý camera giám sát một chút."

"Được học trưởng."

Tô Ấu Vi cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trên thực tế, nàng đã luôn chú ý thông qua camera giám sát, nhưng nơi mà Tiêu Phàm vừa mới ở là một điểm mù, hơn nữa thực lực Cơ Bằng rất mạnh, vì vậy nàng không thể lo lắng.

Ngay sau đó Tô Ấu Vi đã hành động, đầu tiên xóa bỏ một số video giám sát có liên quan, sau đó thay thế bằng vài đoạn video khác và không có video nào quay lại Cơ Bằng sau khi hắn ra khỏi sân bay.

Ẩn thân, Tiêu Phàm dịch chuyển tức thời hết lần này đến lần khác, rất nhanh hắn đã ở cách đó vài km.

Tiêu Phàm lại bắt taxi lần nữa và đến tiểu khu Tử Kinh.

"Về sau, khi đối phó với cường giả cấp bậc Tiên Thiên, không bằng chủ động đánh phủ đầu."

Tiêu Phàm nghĩ thầm trong bụng.

Hắn có hơi sợ hãi khi nghĩ đến một chuyện.

Động mạch chính gần trái tim đã bị cắt đứt, nhưng Cơ Bằng vẫn có thể chống trả đồng thời phản kích hắn, nếu không thể dịch chuyển tức thời, tất nhiên hắn sẽ bị Cơ Bằng giết chết.

Đòn chí mạng của Cơ Bằng chắc chắn sẽ đánh vỡ đầu hắn chỉ trong một quyền.

Ban đầu Tiêu Phàm nghĩ là một cường giả ở cấp bậc Tiên Thiên có tốc độ phản ứng cực nhanh, một đòn tấn công vào đầu quá dễ tránh trong khi một đòn tấn công vào tim thì dễ dàng trúng mục tiêu hơn nhiều.

Không ngờ sức sống của cường giả ở cấp bậc Tiên Thiên lại mạnh như vậy.

"Chàng trai trẻ, ngươi thất tình à?"

"Nghe chú nói một câu, uống ít rượu thôi, chia tay thì chia tay, người sau sẽ càng tốt hơn."

Ngửi được mùi rượu trên người Tiêu Phàm, tài xế nói.

Tiêu Phàm:

"..."

Nửa giờ sau, Tiêu Phàm đến chỗ của Tô Ấu Vi.

"Học trưởng, ngươi uống nhiều lắm sao?"

Tiêu Phàm gật đầu:

"Để khiến Cơ Bằng mất cảnh giác, ta đã uống hai chai. Ta đã vận công để ép chúng ra ngoài rồi. Đừng lo lắng, cơ thể của ta không có vấn đề gì."

"Ừm."

"Học trưởng, tất cả các camera giám sát đã được xử lý."

"Ngay cả khi nhà họ Cơ điều tra, họ cũng chỉ có thể tra ra Cơ Bằng đã đến thành phố Z. Chắc chắn họ không bao giờ có thể tìm ra chuyện gì đã xảy ra với Cơ Bằng sau đó."

Tô Ấu Vi nói.

"Vậy thì tốt...Ta đi tắm trước, ngươi giúp ta điều tra người, Liễu Vũ Tình của nhà họ Liễu."

Trong vòng chưa đầy mười phút Tiêu Phàm ra khỏi phòng tắm.

"Ấu Vi, ngươi làm sao vậy?"

"Ta đã điều tra ra. Liễu Vũ Tình là con gái của Cơ Xuân Nghiên. Cơ Xuân Nghiên có hai con trai và một con gái. Nàng là hòn ngọc quý trên tay của nhà họ Liễu."

"Học trưởng, ta cũng phát hiện, Liễu Vũ Tình có hôn ước với

Khổng Húc."

Tiêu Phàm ngồi xuống và xoa trán.

Khổng Húc kết hôn nhân với ai không tốt, vậy tại sao cứ phải kết thông gia với nhà họ Liễu cơ chứ?

Còn tình cờ là con gái của Cơ Xuân Nghiên.

"Liễu Vũ Tình là người thế nào?"

"Học trưởng, dựa theo thông tin ta tìm được, nàng rất tốt, thành tích học tập không tệ, đời tư cũng không hỗn loạn."

Tiêu Phàm khẽ thở dài.

Nếu bản thân Liễu Vũ Tình có gì đó không ổn, có lẽ chúng ta có thể bắt đầu ra tay từ điểm này.

Nhưng nếu có thể kết thông gia với nhà họ Khổng, sao điều kiện mọi mặt của Liễu Vũ Tình có thể thua kém ai được?

"Học trưởng, ta nghĩ chúng ta nên nói chuyện của Nhà họ Cơ cho ông nội nghe, để ông nội xử lý chuyện chính trị thì tốt hơn."

Tiêu Phàm khẽ gật đầu, quả thật chuyện này để nhà họ Lục xử lý thì tốt hơn.

"Ngày mai Liễu Vũ Tình sẽ đến."

"Lão đại nói trưa mai chúng ta tiếp tục ăn cơm một lần, hắn đãi khách."

Tô Ấu Vi giật mình.

Chương 371: Hoan Tổn Tâm Sức

"Ấu Vi, giúp ta kiểm tra nhà họ Liễu, ngoại trừ Cơ Xuân Nghiên, những người khác trong nhà họ Liễu có vấn đề gì không?"

Tô Ấu Vi lắc đầu nói:

"Ta cũng đã kiểm tra qua, nếu như nói không có vấn đề gì thì đương nhiên không phải, nhưng so với các đại gia tộc khác thì cũng không kém hơn là bao."

"Nhân tiện, học trưởng, Cơ Xuân Nghiên rất giỏi giao tiếp xã giao. Nàng đã đóng một vai trò không nhỏ giúp chồng mình thăng tiến rất nhanh. Quan hệ vợ chồng của họ rất tốt."

Tiêu Phàm âm thầm cau mày, Cơ Xuân Nghiên và chồng nàng có nhiều hơn hai mươi năm tình cảm, họ có ba đứa con, và mối quan hệ cũng không tệ, chạm vào nàng chẳng khác nào chạm vào nhà họ Liễu.

"Nhà họ Cơ thực sự đã hao tâm tổn sức trong kinh doanh."

"Nói không chừng ngoại trừ nhà họ Lưu, nhà họ Cơ, nhà họ Dư còn có những thứ mờ ám khác."

Tiêu Phàm trầm giọng nói.

Tô Ấu Vi gật đầu:

"Ta nghĩ nhất định phải có. Cơ Phụng Thiên có thể bí mật nhận con nuôi hay gì đó, và để họ xâm nhập vào những phe phái khác nhau."

Con nuôi gì đó có thể không đáng tin cậy bằng con gái ruột như Cơ Xuân Nghiên, nhưng cũng đủ để họ bước vào những gia tộc cấp cao hơn.

"Ấu Vi, ngươi cũng đừng quá lo lắng."

"Chỉ cần thực lực đủ mạnh, đối mặt với thực lực tuyệt đối, hết thảy hành động của nhà họ Cơ đều là trúc lam múc nước, khác nào công dã tràng chứ."

Tiêu Phàm ôm Tô Ấu Vi và mỉm cười.

Trước mắt hắn không có lòng tin tưởng tuyệt đối với chính mình, mà hắn cũng không phải không có hậu thuẫn sau đài, hiện tại ông nội hắn Tiêu Hải cách ngôi vị hoàng đế cũng không còn xa.

Lần cuối cùng liên lạc, Tiêu Hải nói với hắn đã chiếm một nửa giang sơn của hoàng triều Thần Diễm, và 200.000 binh lính khác đã ngã vào dưới trướng ông.

Hiện tại Tiêu Hải có hàng triệu binh lính nằm dưới quyền chỉ huy của mình.

Triều đình của hoàng triều Thần Diễm cũng có hàng triệu quân, nhưng bất cứ ai sáng suốt đều có thể thấy rằng triệu quân của Tiêu Hải mạnh hơn, thế như chẻ tra.

Tiêu Hải cách ngôi vị hoàng đế không xa.

"Học trưởng, ngươi không cần lo lắng nhiều như vậy, thời gian còn lại tiếp tục tu luyện ở biệt thự, tranh thủ đạt tới cấp bậc Tiên Thiên sớm một chút."

Tiêu Phàm suy nghĩ rồi nói:

"Ta phải đến Thụy Lệ hoặc Myanmar một chuyến."

“Ngươi có thể ngụy tạo tin tức để người nhà họ Cơ cho rằng Cơ Bằng đã đi Myanmar không?”

Tô Ấu Vi gật đầu:

"Không thành vấn đề."

…

"Kính coong!”

Buổi sáng ngày hôm sau, Tiêu Phàm đi cùng Tô Ấu Vi đến chỗ của Lục Bách Xuyên.

"Ấu Vi, mau vào đây. Tên tiểu tử họ Tiêu kia, ngươi đến nhà người khác chơi mà lại đến tay không à?”

Lục Bách Xuyên mở cửa, khi nhìn thấy Tô Ấu Vi thì hai mắt hắn sáng hẳn lên, nhưng khi hắn nhìn về phía Tiêu Phàm đứng sau Tô Ấu Vi thì lại không khách khí như vậy nữa. Trong mắt Lục Bách Xuyên, Tiêu Phàm chính là kẻ tiểu nhân đang nhăm nhe muốn

trộm mất cháu gái quý của hắn.

"Ông già kia, ngươi nói bậy cái gì đó. Tiêu Phàm, ngươi đừng để bụng nhé. Ông già này, sau này mà ngươi còn nói bậy bạ nữa thì cẩn thận Ấu Vi không quan tâm đến ngươi nữa đâu."

Liễu Tú Vân tức giận nói.

"Khụ, tiểu tử họ Tiêu, ngươi cũng đi vào đây đi."

Tiêu Phàm nhanh chóng đi cùng Tô Ấu Vi vào trong phòng, căn hộ mà Lục Bách Xuyên đang ở lớn hơn căn của họ rất nhiều.

"Lục lão gia, sau này khi mọi người về Đế Đô thì ta lại đến nhà chính thức chào hỏi sau, còn hôm nay ta đến đây tìm ngươi là do có việc quan trọng cần nói."

Tiêu Phàm nói với Lục Bách Xuyên. Liễu Tú Vân cười đáp:

"Tiểu Phàm, trưa nay ngươi ở lại đây ăn với chúng ta một bữa cơm đi. Ấu Vi, chúng ta cùng nhau đi chợ mua đồ ăn có được không?"

"Bà ngoại, hôm khác chúng ta lại đến đây ăn cơm với mọi người sau nha. Hôm nay bạn gái của Lão đại ở kí túc xá của đàn anh đến đây, họ muốn mời chúng ta cùng nhau ăn một bữa."

Liễu Tú Vân gật gật đầu. Lục Bách Xuyên gọi Tiêu Phàm vào trong thư phòng để nói chuyện. Tiêu Phàm âm thầm dùng năng lực không gian tạo một lớp màng ngăn cách với bên ngoài. Như vậy thì hắn và Lục Bách Xuyên nói chuyện gì cũng sẽ không bị bất kì ai nghe trộm được rồi.

"Tiểu tử, chuyện quan trọng mà ngươi muốn nói không phải là chuyện ngươi muốn cưới Ấu Vi về nhà chứ? Các ngươi còn chưa tốt nghiệp, chuyện này ta không bàn đâu."

Lục Bách Xuyên ngồi xuống, ho nhẹ rồi nói. Tiêu Phàm lắc lắc đầu:

"Tất nhiên là không phải chuyện này. Lục lão gia, chuyện quan trọng mà ta muốn nói có liên quan đến Cơ gia, ngươi phải bình tĩnh nghe ta nói."

Trong chớp mắt khi nghe thấy Cơ gia, ánh mắt của Lục Bách Xuyên sắc bén hơn rất nhiều.

“Ngươi đừng nói với ta là Cơ gia tìm ngươi làm thuyết khách để muốn xin được quay về nước nhé. Chỉ cần Lục gia còn ở đây 1 ngày, vậy thì Cơ gia có mơ cùng đừng mơ được về nước.”

“Lục lão gia, không phải chuyện này.”

Chương 372: Tự Nói Với Tô Ấu Vi

Tiêu Phàm cũng ngồi xuống. Ánh mắt sắc bén của Lục Bách Xuyên nhìn chằm chằm Tiêu Phàm. Chỉ cần hắn nghe thấy Tiêu Phàm nói giúp cho Cơ gia một câu thôi, hắn chắc chắn sẽ dùng gậy đánh cho Tiêu Phàm phải cuốn xéo chạy ra khỏi nhà. Lục Tố Tố bị người của Cơ gia giết chết, đây chính là nỗi đau mãi mãi tồn tại trong lòng của Lục Bách Xuyên. Hắn có thân phận và địa vị như vậy, thế nhưng lại không thể bảo vệ được cho con gái của mình.

“Lục lão gia, người của Cơ gia sớm đã âm thầm về nước rồi.”

Lục Bách Xuyên hừ nhẹ một tiếng:

“H quốc rộng lớn như thế, bọn hắn mà muốn âm thầm quay về thì ta cũng chẳng quản được. Nhưng họ đừng hòng có thể ở trong nước làm ăn phát triển.”

Tiêu Phàm nói:

“Dựa vào một số thông tin mà gần đây ta tìm hiểu được, rất có khả năng đám người Cơ Phụng Thiên đang ở huyện Lục Hợp, khả năng cao ở đó đang có Linh huyệt.”

“Hửm?”

“Kẻ đứng sau sát hại bố mẹ ta chính là người của Cơ gia, bây giờ rất có khả năng tu vi của Cơ Phụng Thiên đã đạt tới cấp bậc Tông sư rồi.”

Con ngươi của Lục Bách Xuyên chợt co rút lại. Hắn căm ghét võ

giả, thế nhưng hắn vẫn có những hiểu biết nhất định về võ giả. Số người đạt được đến tu vi cấp bậc Tiên Thiên ở H quốc chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Từ sau khi linh huyệt xuất hiện, số lượng võ giả tu luyện đến cấp bậc Tiên thiên có lẽ nhiều hơn ngày xưa một chút, nhưng có lẽ không có ai có được tu vi cấp bậc Tông sư cả. Nếu như Cơ Phụng Thiên thật sự đã đạt đến tu vi cấp bậc Tông sư, vậy thì chuyện này đối với cả Lục gia hắn, thậm chí đối với cả H quốc đều là một mối uy hiếp không nhỏ.

“Tin tức của ngươi đáng tin chứ?”

Lục Bách Xuyên trầm giọng hỏi. Tiêu Phàm đáp:

“Ta không thể chắc chắn tin tức này đúng 100%, nhưng ta có thể chắc chắn là nó đúng ít nhất là 70%. Lục lão gia, vẫn còn 1 vấn đề nữa ta muốn nói.”

“Nói đi.”

“Hoàng Quân Bích của Liễu gia ở huyện H tên thật là Cơ Xuân Nghiên, nàng ta là con gái của Cơ Phụng Thiên, vì nàng ta đứng thứ 6 trong nhà nên được người ta gọi là Lục gia.”

Mặt Lục Bách Xuyên nghiêm lại, mặc dù Liễu gia ở huyện H yếu hơn Lục gia, nhưng mà thế lực của Liễu gia ở chính giới cũng không yếu chút nào. Hơn nữa hắn ta biết gần đây Liễu gia và Khổng gia có liên hệ qua lại. Nếu như 2 nhà Liễu gia và Khổng gia liên hôn lại với nhau thì thế lực cũng sẽ không thua kém Lục gia là bao, hơn nữa bây giờ cơ thể của hắn không còn khỏe mạnh như trước, có lẽ hắn cũng chỉ chống đỡ được thêm 1 hoặc 2 năm nữa là cùng. Nếu như đen đủi thì có khi vài tháng nữa hắn đi đời rồi cũng nên.

“Việc của Diêu Xuân Nghiên ngươi chắc chắc chứ?”

Tiêu Phàm gật gật đầu:

“Về cơ bản là chắc chắn, sở trường của nàng là khẩu kỹ và ngụy trang, từ khi nàng còn nhỏ là Diêu gia đã âm thầm bồi dưỡng nàng rồi.”

Với năng lực của Tô Ấu Vi, những chuyện nàng đã nói với hắn thì

chắc chắn không có chuyện thông tin đó là giả.

“Tiểu tử họ Tiêu này, ngươi cũng là người không đơn giản nha. Những thông tin này đến An toàn cửu cục cũng không tra ra được, vậy ngươi lấy nguồn thông tin này từ đâu?”

Lục Bách Xuyên vừa quan sát Tiêu Phàm vừa hỏi. Tiêu Phàm bình tĩnh nói:

“Lục lão gia, ta có tiền, với lại ta cũng chịu bỏ tiền ra mua thông tin, vậy thì chuyện ta biết được những thông tin này cũng là chuyện bình thường mà đúng không?”

Lục Bách Xuyên:

“…”

Hắn cảm thấy Tiêu Phàm nói cũng có lí. Mặc dù số tài khoản Lục gia sở hữu chắc chắc nhiều hơn Tiêu Phàm, nhưng mà số vốn lưu động mà Lục gia có thể bỏ ra chưa chắc đã nhiều bằng Tiêu Phàm. Tiêu Phàm bán căn nhà kho kia cũng đã kiếm về được 850 triệu USD, đây cũng không phải là một số tiền nhỏ. Nếu như có người biết được Tiêu Phàm có nhiều tiền như vậy, say đó hắn ta muốn dùng thông tin đổi lấy tiền cũng không phải là việc không thể sảy ra.

“Hay là để ta bảo Khổng gia hủy bỏ liên hôn với Liễu gia, đổi thành Khổng gia qua liên hôn với Lục gia chúng ta?”

Lục Bách Xuyên nhìn chằm chằm Tiêu Phàm. Tiêu Phàm lườm hắn ta một cái. Tính về phận cháu của Lục gia thì chỉ có duy nhất Tô Ấu Vi là con gái mà thôi.

“Câu này thì ngươi tự đi nói với Ấu Vi đi, để xem sau này nàng còn đến chỗ của ngươi nữa hay không.”

“Thôi bỏ đi, ta già rồi, không chịu nổi mấy chuyện như vậy.”

Lục Bách Xuyên lắc lắc đầu:

“Chuyện ở huyện Lục hợp ta sẽ cho người để lộ thông tin với thế lực bên nước ngoài, để họ đi điều tra.”

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng, đúng là gừng càng già càng cay. Bây giờ rất có thể tu vi của Cơ Phụng Thiên đã đang ở cấp bậc Tông sư, vậy nên ý định để cho mất người ngoại quốc đi điều tra thật sự rất hay, nếu như bây giờ bọn hắn tìm đến cửa thì cũng chỉ là tự tìm chết mà thôi.

"Lục lão gia, Đông Tinh xã là một lựa chọn không tồi."

Chương 273: Hóa Giải

"Ngươi đây là định không dồn Đông Tinh xã vào đường chết là trong người ngươi ngứa ngáy có phải không? Đông Tinh xã thì cũng được, nhưng nếu chỉ mình bọn hắn thì không đủ."

Trong mắt Lục Bách Xuyên lóe lên ánh sáng.

"Lục lão gia, bên phía Liễu gia..."

"Ngươi đừng nhúng tay vào, nếu như ngươi tùy tiện động vào gia tộc như Liễu gia thì có khi chính ngươi cũng không biết ngươi chết kiểu gì đâu. Chuyện này chúng ta phải tính kế lâu dài. Chủ yếu là chúng ta vẫn phải xem đám người Cơ Phụng Thiên. Chỉ cần Cơ Phụng Thiên chết đi, vậy thì Liễu gia sẽ không để Cơ Nghiên Xuân kéo xuống nước đâu."

Tiêu Phàm gật gật đầu. Rắn không thể không có đầu. Mà đầu rắn của Cơ gia chính là Cơ Phụng Thiên.

"Lục lão gia, những chuyện cần nói thì ta đều nói cả rồi. Ta về đây."

Tiêu Phàm đứng dậy nói. Lục Bách Xuyên đáp:

"Ngươi cẩn thận một chút, tốt nhất là đừng có bỗng nhiên chết một cách không minh bạch kiến Ấu Vi lo lắng. Những chuyện như này sau này ngươi hạn chế nhúng tay vô một chút. Kế cả Cơ gia có muốn lật mình làm lại từ đầu đi chăng nữa, thì ông đây cũng phải đè bẹp chúng xuống."

Tiêu Phàm nhanh chóng rời đi. Lục Bách Xuyên suy nghĩ một hồi,

sau đó hắn quyết định gọi điện thoại cho Khương Vạn Trần.

....

“Để ta giới thiệu với các ngươi, đây là vị hôn thê của ta, tên nàng là Liễu Vũ Tình. Vũ Tình, người đẹp ngồi đây là Lữ Tuyết Yến, người đang ngồi cạnh nàng là Nhị đương gia của kí túc xá chúng ta, Diệp Phi. Vị này là Tô Ấu Vi, ngồi cạnh hắn là lão Tam của chúng ta, Tiêu Phàm. Người cuối cùng và cũng là người còn độc thân duy nhất trong kí túc xá là hắn, tên hắn là Thẩm Thần.”

Buổi trưa khi đi ăn cơm, đám Tiêu Phàm gặp được Liễu Vũ Tình. Khổng Húc thấy bọn hắn liền nhiệt tình giới thiệu.

“Lão đại, ta muốn kháng nghị, ngươi đang xúc phạm cá nhân.”

Thẩm Thần lườm.

“Xin chào mọi người.”

Liễu Vũ Tình mỉm cười nói:

"Các ngươi đều là bạn của Khổng đại ca, rất vui được làm quen với mọi người. Ấu Vi, Tuyết Yến, hai người xinh đẹp thật đấy.”

Sau một bữa cơm, Liễu Vũ Tình đã quen thuộc hơn nhiều với hội Tiêu Phàm, Tiêu Phàm cũng để ý thấy Khổng Húc có vẻ rất thích Liễu Vũ Tình. Trong một cuộc hôn nhân chính trị, để gặp được người mà mình có cảm tình cũng là một chuyện không dễ dàng gì.

“Những người anh em, có chuyện gì vậy? Mặc dù ta quen với Vũ Tình là do gia đình sắp xếp, nhưng ta cảm thấy cũng không tồi xíu nào.”

Sau khi ăn cơm xong, 3 người con gái cùng nhau đi dạo phố. Khổng Húc cười ha ha nói. Tiêu Phàm âm thầm thở dài một hơi. Nếu như không tính đến vấn đề của Cơ Nghiên Xuân thì hắn cũng cảm thấy Liễu Vũ Tình là một người không tồi. Còn nếu tính đến cả Cơ Nghiên Xuân thì hắn nhìn lại chỉ thấy tức đến hộc máu. Cơ Nghiên Xuân là Lục gia, là một trong những chủ mưu trong vụ sát hại bố mẹ hắn, mà nàng ta đồng thời cũng là mẹ ruột của Liễu Vũ Tình. Việc này thì hắn biết hóa giải thế nào đây? Chẳng nhẽ hắn đi

nói với Khổng Húc, bảo Khổng Húc từ hôn? Giữa họ là liên hôn chính trị, nếu như Khổng gia làm như vậy thì chính là đắc tội với Liễu gia, hơn nữa còn là kiểu đắc tội không thể bù đắp.

…

Hành Dương quốc, Đông Tinh xã. Gần đây Miyamoto Yanagi nhẫn nhịn không ít lửa ở trong lòng. Khi còn ở huyện Lôi Sơn, vì muốn rời khỏi biệt thự mà hắn đã phải chui xuống cả bồn cầu để thoát ra, sau khi hắn về nước thì cũng không chiếm được chút lợi nào trong việc tranh dành Linh huyệt cả. Sở nghiên cứu Cửu tam có quốc gia chống lưng phía sau. Mặc dù hắn là cường giả cấp bậc Tiên Thiên, Đông Tinh xã cũng là một thế lực có sức ảnh hưởng không nhỏ, nhưng sau khi bị người khác chơi mấy vố thì hắn cũng chỉ đành từ bỏ chủ ý chiếm lấy Linh huyệt ở Hành Dương quốc. Vụ mua nhà kho lần này hắn đã bỏ ra rất nhiều tiền, thế nên bây giờ tiền vốn của Đông Tinh xã đang rất thiếu thốn. Hắn cũng đã âm thầm phái người đi đến Myanmar, nhưng kết quả là người vừa đến đó không bao lâu liền mất liên lạc.

“Xã trưởng, có tin tốt. Chúng ta vừa nhận được một tin tình báo cực kì chính xác, tại huyện Lục Hợp của H quốc có xác xuất 90% xuất hiện Linh huyệt, nhưng vị trí cụ thể thì không rõ ràng.”

Có người vội vàng chạy tới trước mặt Miyamoto Yanaki nói. Miyamoto Yanagi khiển trách:

"Đến vị trí ở đâu còn không biết rõ, làm sao ngươi dám nói ở đó có đến 90% có Linh huyệt? Tin tức này ngươi nghe từ đâu ra vậy?”

“Xã trưởng, đây là tin tình báo tuyệt mật ta lấy được từ quân đội của H quốc. Ở huyện Lục Hợp xuất hiện sinh vật siêu cấp. Nhưng mà cụ thể thì đều được phát hiện tại huyện Lục Hợp mà thôi, tạm thời chúng ta không biết rõ cụ thể là nơi nào trong huyện.”

Trong mắt Miyamoto Yanagi lập lòe ánh sáng, nếu thật sự phát hiện sinh vật siêu cấp tại huyện Lục Hợp, vậy thì đúng thật là ở huyện Lục Hợp khả năng cao có tồn tại Linh huyệt.

“Bên quân đội của H quốc không có động tĩnh gì hay sao?”

“Xã trưởng, bên đó tạm thời chưa có động tĩnh gì cả. Cơ bản thì cao thủ võ đạo ở trong quân đội H quốc cũng không nhiều, bây giờ họ đã đang chiếm lấy 1 cái Linh huyệt. Bây giờ lại tìm thấy thêm 1 cái nữa ở huyện Lục Hợp, đối với quân đội H quốc mà nói chưa chắc đã là chuyện gì tốt đẹp.”

Chương 374: Khả Năng Bắn Súng

Miyamoto Yanagi hơi gật gật đầu. Đúng thật là như vậy. Nếu lại tìm thấy thêm 1 cái Linh huyệt nữa, khả năng mà quân đội của H quốc có thể chiếm được rất thấp, đến lúc đó thì kẻ chiếm được chỉ có thể hoặc là An toàn cửu cục, hoặc là giới võ đạo của H quốc chiếm lấy.

“Xã trưởng, lần này chúng ta chắc chắn có cơ hội. Nếu chúng ta có thể phát hiện địa điểm cụ thể của Linh huyệt, có lẽ chúng ta có thể độc chiếm Linh huyệt đó.”

Miyamoto Yanagi nhanh chóng điều động rất nhiều cường giả của Đông Tinh xã. Có hai cao thủ tu vi cấp bậc Hậu thiên, thêm hơn chục cao thủ có tu vi cấp bậc Hóa kình, ngoài ra còn có thêm khoảng 30 người có tu vi cấp bậc Ám kình nữa. Tất cả họ âm thầm đi đến H quốc. Ngày hôm sau họ âm thầm đến huyện Lục Hợp để điều tra về Linh huyệt. Ở huyện Lục Hợp có tổng cộng 12 thị trấn, người của Đông Tinh xã tìm đến địa đầu xà của từng nơi.

“Hổ ca phải không? Có một nhà có thù với chúng ta đang trốn ở trong huyện Lục Hợp, rất có khả năng bọn hắn đang trốn trong thị trấn này. Ngươi nói ta nghe thử xem gần đây trong trấn có chuyện gì bất thường hay không.”

Một người của Đông Tinh xã lạnh giọng nói. Hắn ta vừa nói vừa móc từ trong túi áo ra một khẩu súng. Một người đứng bên cạnh thì móc từ trong túi áo ra một sấp tiền màu đỏ phẩy phẩy.

“Ở đây có năm vạn, nếu ngươi có thể nói ra tin tức giúp chúng ta tìm được người, vậy thì số tiền này sẽ là của ngươi. Nếu ngươi dám giấu diếm, sau này nếu ta tìm được người ở trong thị trấn của các ngươi thì ta sẽ lấy mạng cả nhà ngươi.”

Người đàn ông cầm súng vừa nói vừa lấy ống giảm thanh từ trong túi quần ra. Hắn ta chậm rãi mà lắp ống giảm thanh vào súng.

“Đại ca, ta không biết gì hết. Thị trấn của chúng ta chỉ là một thị trấn bình thường, không hề có chuyện lạ gì sảy ra ở đây cả.”

Hổ ca run cầm cập nói.

“Ngươi qua đứng yên cạnh cái cây kia đi.”

Người đàn ông cầm súng chỉ vào một cái cây cách Hổ ca khoảng vài chục mét rồi nói.

“Hai vị đại ca, ta thật sự không biết gì hết, thật sự là ta không biết gì cả mà.”

“Không sao cả, chúng ta tin ngươi.”

Một người đàn ông khác nắm lấy cổ tay của Hổ ca. Hổ ca là người có vóc dáng cao to vạm vỡ, ấy thế mà hắn lại có thể dễ dàng bị đối phương khống chế, dẫn đến trước mặt cái cây cách đó vài chục mét.

"Đứng yên, đừng có động đậy. Ngươi đứng đây để đại ca của ta thử bắn súng một lát.”

Người đàn ông đưa Hổ ca đi cười ha ha, hắn ta đặt một quả táo lên trên đỉnh đầu Hổ ca.

“Phằng!”

Người đàn ông cầm súng quả quyết bóp cò. Quả táo trên đỉnh đầu Hổ ca lập tức vỡ thành nhiều mảnh bắn tung tóe, hắn ta bị dọa suýt nữa tiểu ra quần. Không ngờ khẩu súng này lại là súng thật. Hơn nữa đối phương dám nổ súng như vậy, thì nếu hắn dám nói gì không phải, chắc chắn hắn chỉ có 1 con đường chết.

“Đại ca, khả năng bắn súng của ngươi tiến bộ hơn nhiều rồi nha. Ta cảm thấy chúng ta có thể thay táo bằng quýt để thử xem sao.”

Người đàn ông còn lại cười nói. Người đàn ông cầm súng nghi hoặc nói:

"Thử bằng quả quýt hả? Hay là thôi đi, trước đây ta thử bằng quả quýt, xác suất bắn trúng chỉ có 50%. Bây giờ chắc cũng chỉ khoảng 70% thôi."

“Đại ca, ta tin tưởng ngươi.”

Người đàn ông kia đem một quả quýt đặt lên đầu Hổ ca.

"Ta nhớ ra rồi, ta…ta có biết một chút chuyện.”

Hổ ca vô cùng hoảng hốt mà nói. Quả quýt nhỏ như vậy, nếu đối phương bắn nhầm vào đầu hắn thì chẳng phải hắn đi đời hay sao.

“Ngươi biết?”

Người đàn ông cầm súng hai mắt sáng lên. Hổ ca là người thứ 3 mà nhóm họ tìm đến rồi.

“Trong thị trấn của chúng ta đúng thật là có sảy ra chút chuyện dị thường. Vài năm trước, có một ông chủ xây một căn biệt thự ở chỗ chúng ta. Ta muốn kiếm chác một tí tiền, kết quả bị người ta chỉnh cho một trận không nhẹ. Ta đã từng dùng kính viễn vọng âm thầm quan sát, bên trong căn biệt thự đó có vài người ở, họ rất ít khi rời đi, suốt ngày suốt năm chỉ ở nguyên bên trong biệt thự, rất đáng nghi.”

Hổ ca nhanh chóng đem tất cả những gì bản thân biết nói hết ra. Hắn sợ những người ở trong biệt thự, nhưng mà hắn càng ở mất mạng ngay ở đây hơn.

“Nhanh chóng đưa ta đến đó đi. Không được đến quá gần nhé.”

Khoảng 20 phút sau, ba người đến nơi cách biệt thự khoảng vài trăm mét.

“Chính là căn biệt thự kia. Ta tưởng mình có thể kiếm được ít tiền, ai ngờ ta gặp ngay phải mấy kẻ khó chơi, giữa ngày đông giá rét, chúng bắt ta ngâm nước trong hồ cả nửa tiếng đồng hồ, khiến xương khớp của ta cũng muốn đông cứng lại luôn.”

Hổ ca chỉ chỉ về phía biệt thự nói.

“Ngươi có thể cút đi được rồi, nhớ ngậm chặt miệng ngươi lại, nếu không ta sẽ không bảo đảm được tính mạng của cả nhà ngươi đâu đấy.”

“Vâng, vâng.”

Hổ ca nhanh chóng rời đi. Hắn định sẽ đưa cả gia đình đi du lịch, tránh xa nơi này một thời gian.

Chương 375: Linh Huyệt

“Đằng Điền Quân, ta vừa mới phát hiện ra một địa điểm khả nghi, các ngươi mau chóng đem người tới đây đi.”

Người đàn ông cầm súng gửi thông tin đi. Không bao lâu sau, những người còn lại của nhóm họ đi một chiếc xe bánh mì đến đây, hai người đàn ông cũng đi lên chiếc xe bánh mì đó. Chiếc xe nhanh chóng đi về phía biệt thự.

“Hửm?”

Bên trong biệt thự, đầu mày của Cơ Phụng Thiên cau chặt lại. Ở đây hắn có nuôi vài con chó săn, thế nên bình thường sẽ chẳng bao giờ có người đến gần.

“Gâu gâu, gâu gâu!”

Hai con chó săn thấy phát hiện thấy có xe lạ liền nhanh chóng lao thẳng qua đó. Kể cả có người vô tình đi nhầm đến gần đây, mà thấy có chó săn to lớn như này thì cũng sẽ tự giác lùi lại, nhưng Cơ Phụng Thiên phát hiện chiếc xe bánh mì đó vẫn tăng tốc đi thẳng đến biệt thự.

“Linh khí! Ở đây thật sự có Linh huyệt.”

Chiếc xe bánh mì nhanh chóng đi đến trước biệt thự, mấy người của Đông tinh xã ngồi trong xe vô cùng hưng phấn, bọn hắn đều cảm nhận được luồng linh khí ở nơi đây.

"Nhanh chóng truyền tin tức đi đi.”

Một người ở trong xe mở miệng nói.

“Chiu! Chiu! Chiu!”

Một nắm đũa bay từ bên trong biệt thự bay ra. Chiếc đũa bay thẳng vào trong xe bánh mì, xuyên qua cửa kính, đâm thủng não tất cả những người ở trong xe. Bonh hắn lại còn muốn báo tin tức đi, việc này Cơ Phụng Thiên không thể nhắm mắt làm ngơ được. Ba năm trước, khi hắn mới tới đây, hắn cũng chỉ có tu vi Tiên Thiên tiểu thành, thế mà chỉ trong ba năm ngắn ngủi, hắn đã tu luyện được lên đến tu vi Tông sư, chuyện này làm sao Cơ Phụng Thiên có thể để người ngoài biết được?

“Người Hành Dương quốc à?”

Cơ Phụng Thiên nhanh chóng đi từ trong biệt thự ra ngoài. Sau khi nhìn thấy mấy người bên trong xe bánh mì, đầu mày của hắn cau chặt lại. Người của Hành Dương quốc đến đây để làm gì?

"Đáng chết.”

Sau khi nhìn thông tin trong điện thoại bọn hắn, Cơ Phụng Thiên phát hiện bọn hắn đã sớm gửi định vị đi rồi. Chỉ cần bây giờ đồng bọn của bọn hắn không liên lạc được với hắn, thì chắc chắn đồng bọn của bọn hắn sẽ đến đây.

…

"Số điện thoại mà quý vị đang gọi đến đã tắt máy.”

Nửa tiếng sau, người của Đông Tinh xã gọi điện thoại cho Đằng Điền.

"Sao lại tắt máy rồi?”

Người gọi điện thoại nghi hoặc, bây giờ bọn hắn đang chấp hành nhiệm vụ, vậy nên chắc chắn Đằng Điền sẽ không phạm sai lầm cơ bản như để điện thoại hết pin được. Bọn hắn nhanh chóng gọi điện cho tất cả những người trong nhóm của Đằng Điền.

"Số điện thoại mà quý vị đang gọi đến đã tắt máy.”

Tất cả mọi người lại cùng tắt máy giống y như nhau.

"Không hay rồi, sảy ra chuyện rồi."

Người gọi điện thoại nhanh chóng liên lạc với những vị cường giả qua đây lần này, khoảng nửa tiếng sau, hơn 30 người họ tụ tập lại.

"Xuất phát!"

Bảy chiếc xe bánh mì nhanh chóng đi thẳng đến biệt thự. Bên trong biệt thự, Cơ Phụng Thiên đã nhanh chóng cho người đem thi thể đi xử lí sạch sẽ. Ba năm gần đây, Cơ gia chỉ có 3 người họ hay đến biệt thự tu luyện, nhưng mà hắn vẫn có vài người làm việc cho hắn ở huyện Lục Hợp này.

"Gâu….Gâu!"

Khi mấy chiếc xe đi đến, đám chó sau nhanh chóng lao ra.

"Lũ súc sinh, đi chết đi!"

Có người ngồi trên chiếc xe đi đầu tiên ra tay. Vài lưỡi đao sắc bén bay tới lấy mạng mấy con chó chỉ trong chớp mắt. Bên trong biêth thự, sắc mặt của Cơ Phụng Thiên trở nên cực kì khó coi. Đánh chó cũng phải ngó mặt chủ chứ, huống chi bọn hắn còn giết chó! Đám chó này Cơ Phụng Thiên cũng đã nuôi được 3 năm rồi, ít nhiều gì cũng sinh ra tình cảm. Năm chiếc xe bánh mì tiếp tục áp sát biệt thự, đoàn xe nhanh chóng đi đến trước biệt thự.

"Linh khí!"

Mấy người của Đông Tinh xã vô cùng vui mừng.

"Mọi người đề cao cảnh giác, người ở trong này có lẽ là cao thủ. Thôn Dã, ngươi báo lên trên đi, mời xã trưởng trực tiếp đến đây một chuyến."

Một cường giả có tu vi Hậu thiên nhắc nhở. Hắn không căng thẳng lắm. Thực lực của bọn hắn không tồi, hơn nữa phần lớn mọi người đều mang theo súng, thế nên kể cả người ở đây có là cường giả có tu vi Tiên Thiên đi chăng nữa thì dựa vào năng lực của họ cũng có thể đối phó được.

"Vâng, Bản Điền Quân."

Bên trong xe có người đáp lời.

"Chiu! Chiu! Chiu!"

Cơ Phụng Thiên ném ra một nắm đinh sắt, toàn bộ người ở trong chiếc xe đầu tiên đều chết ngay tức khắc, trong số đó có 1 cao thủ tu vi Hậu thiên.

"Các ngươi dám gửi tin tức đi thử xem."

Giọng nói lạnh lạnh của Cơ Phụng Thiên truyền ra từ trong biệt thự.

"Quái gở thật, tấn công, tấn công đi."

Bên trong chiếc xe ngay phía sau có một cường giả tu vi Hậu thiên nói, phần lớn số người trong họ đều cầm súng lên chuẩn bị tấn công.

"Chiu! Chiu!"

Trong chớp mắt, thêm chục chiếc đinh được bắn ra, bọn chúng nhắm vào từng mục tiêu riêng, hơn 10 người chuẩn bị nổ súng đều chết tại chỗ. Chiếc xe đầu tiên đã chết mất 5 người, giờ lại có thêm khoảng hơn 10 người trên chiếc xe thứ 2 chết nữa. Trong một thời gian ngắn, 1 nửa số người của Đông Tinh xã đều đã tử vong.

"Đầu hàng, chúng ta xin đầu hàng. Tiền bối, bây giờ chúng ta sẽ rời đi ngay."

Người mở miệng ra nói chuyện là một cường giả có tu vi Hậu thiên, hắn ta vẫn chưa muốn chết.

"Chiu! Chiu!"

Cơ Phụng Thiên lại tiếp tục ra tay. Chỉ trong chớp mắt, vị cường giả tu vi Hậu thiên kia và thêm vài người đang định nổ súng đều chết hết, 30 người đến giờ chỉ còn hơn 10 người còn sống. Mấy người còn lại đều nơm nớp lo sợ, bọn hắn đã hoàn toàn mất đi

dũng khí để ra tay. Thực lực mà Cơ Phụng Thiên thể hiện ra thật sự quá mạnh.

Chương 376: 2/3

“Nếu các ngươi không muốn chết thì nhanh chóng xuống xe.”

Giọng nói lạnh như băng của Cơ Phụng Thiên lại một lần nữa truyền ra. Mặc dù hắn đã giết chết hơn 20 người, số người chết đã vượt quá 2/3, nhưng hắn vẫn chưa được nhìn mặt mấy tên nhãi của Đông Tinh xã này.

“Vị đại nhân trong kia muốn chúng ta xuống xe. Mọi người nhanh chóng xuống xe đi.”

Bên trong một chiếc xe có người dùng tiếng Hành Dương quốc nói. Bây giờ chỉ còn có 8 người còn sống, họ nhanh chóng xuống xe, họ đều giơ thẳng 2 tay lên, trên người không hề mang theo bất kì thứ vũ khí nào.

“Nói đi, các ngươi là do ai phái đến đây?”

Cơ Phụng Thiên vẫn chưa hề lộ mặt.

“Đại nhân, chúng ta là người của Đông Tinh xã, xã trưởng của bọn ta cũng là người có tu vi Tiên Thiên giống như ngài, mong đại nhân nể mặt Xã trưởng của chúng ta mà tha cho chúng ta một mạng. Những thi thể này thì chúng ta sẽ tự đem đi xử lí, không phiền ngài phải phí công. Đông Tinh xã chúng ta cũng sẽ khônv bao giờ đến đây thêm một lần nào nữa, và về chuyện Linh huyệt thì chúng ta sẽ nghiêm túc bảo mật mọi thông tin.”

Một người biết tiếng H trong số họ đứng ra lo sợ nói.

“Đông Tinh xã phải không? Miyamoto Yanagi không phải là đối thủ của lão phu đâu. Nếu tin tức ở đây bị lộ ra ngoài, vậy thì Đông Tinh xã cũng không cần phải tồn tại nữa.”

Giọng nói tràn đầy sát khí của Cơ Phụng Thiên truyền từ trong biệt thự ra ngoài. Hắn định giết hết toàn bộ, nhưng mà làm như thế thì

xác suất Linh huyệt bị lộ càng cao hơn. Nếu bây giờ hắn giữ mạng bọn chúng lại thì có lẽ hắn có thể đè ép được Đông Tinh xã. Hơn nữa lần này hắn cũng giết tương đối nhiều người, giữ lại bọn chúng để xử lí chỗ thi thể kia cũng tốt.

“Đại nhân, ngài yên tâm, chúng ta cũng không phải đồ ngốc, mà Xã trưởng của chúng ta cũng không phải tên khờ. Đại nhân mạnh như vậy, chúng ta sẽ không bao giờ gây chuyện với ngài đâu ạ.”

“Cút. Đem cả thi thể của những con chó kia các ngươi cũng đem đi cả đi.”

Cơ Phụng Thiên lạnh giọng nói.

“Vâng, vâng. Cảm tạ đại nhân đã tha mạng.”

Mấy người còn sống của Đông Tinh xã vội vã rời đi. Lông mày của Cơ Phụng Thiên cau chặt lại, tại sao người ngoài lại biết chuyện ở đây? Chẳng nhẽ bọn Cơ Bằng sảy ra vấn đề gì rồi hay sao? Đáng lí ra là sẽ không sảy ra vấn đề gì mới đúng chứ. Bây giờ Cơ Lăng Phong đã tiếp cận tu vi Tiên Thiên viên mãn, Cơ Bằng cũng đã sắp đạt được Tiên Thiên đỉnh phong, bây giờ tính cả H quốc thì cao thủ cũng chẳng được bao nhiêu người.

....

“Tinh.”

Tiêu Phàm nhận được tin tức mà Tô Ấu Vi gửi đến. Bây giờ hắn đang ở Thụy Lệ, Vân Nam. Đường Tại Thiên đang dẫn hắn xem rất nhiều viên đá có giá trị lớn. Có viên đá bên trong có phỉ thúy chất lượng không tồi, nhưng không hề có viên nào mà bên trong có Linh thạch cả. Trước đây hắn phát hiện một viên Linh thạch, đây cũng là dựa vào vận may cực kì to lớn thì mới tìm được.

"Đàn anh, người của Đông Tinh xã đã tìm thấy Linh huyệt rồi. Bọn hắn bị Cơ Phụng Thiên giết chết hơn 30 người, chỉ còn sót lại 8 người còn sống đi dọn thi thể. Cơ Phụng Thiên muốn thông qua việc này để cho Đông Tinh xã biết khó mà lui.”

Sau khi đọc tin nhắn, trên mặt Tiêu Phàm lộ ra một nụ cười. Lần này Đông Tinh xã tổn thất cũng không nhỏ nha. Hơn 40 người

được Đông Tinh xã điều đến đây có lẽ đều là cao thủ, vậy mà lại chết mất hơn 30 người, Miyamoto Yanaki mà biết việc này thì chắc hắn tức đến thổ huyết mất.

“Linh huyệt ở đâu?”

Tô Ấu Vi gửi cho Tiêu Phàm địa chỉ. Chồng, địa chỉ cụ thể ta vừa gửi cho ngươi rồi đó, nhưng mà ngươi nhất định không được qua đó nha, trong thời gian ngắn như vậy mà Cơ Phụng Thiên đã giết chết không ít người, vậy thì chắc chắn vây giờ hắn ta đã có tu vi Tông sư rồi.”

“Ngươi cứ yên tâm đi, ta cũng không ngốc.”

Tiêu Phàm cất điện thoại đi, Đường Tại Thiên cười nói:

"Tiêu thiếu gia, ngươi và Tô cô nương thật sự là một đôi trai tài gái sắc nha, sau này hai người mà có kết hôn thì nhất định phải mời ta rượu mừng nhé.”

“Không vấn đề gì. Ông chủ Đường, những viên đá tốt nhất ở đây chỉ có thế này thôi sao?”

Đường Tại Thiên nghĩ nghĩ một lát rồi đáp:

"Những viên đá được bán công khai thì chỉ có như này thôi, nhưng mà có những ông chủ còn giữ những viên đá cực kì hiếm mà không định bán đi. Những viên đá đó đều là những viên nguyên thạch hàng cực hiếm, trừ khi có người nguyện ý ra giá rất cao để mua lại, còn không thì những ông chủ sưu tầm đá chắc chắn sẽ không cho người ngoài nhìn thấy chúng đâu.”

Hai mắt Tiêu Phàm sáng lên. Biết đâu trong số những viên đá hàng hiếm đó có 1 viên Linh thạch thì sao.

“Ông chủ Đường, làm phiền ngươi giúp ta liên hệ với họ, ta đồng ý mua lại chúng với giá cao.”

“Vâng, Tiêu thiếu gia.”

Đường Tại Thiên gật gật đầu:

“Trừ một người là đối thủ cũ của ta ra, còn những người còn lại có lẽ sẽ đều nể mặt ta mà cho ngươi xem qua một chút.”

Chương 277: Không Phải Con Người

Suốt nửa ngày, Đường Tại Thiên dẫn Tiêu Phàm tới rất nhiều chỗ.

"Tiêu thiếu, ngoại trừ chỗ đối thủ lâu năm của ta, chỗ còn lại đều xem qua cả rồi. Giờ chúng ta tới chỗ đối thủ cũ của ta thử vận may xem. Nếu đối phương không đồng ý cũng không cần miễn cưỡng quá, ta đi Myanmar tìm thử là được."

Dương Quân lái xe, nửa tiếng sau, chiếc Rolls Royce dài của Đường Tại Thiên đến gần một trang viên, toàn bộ trang viên yên tĩnh đến quái dị.

"Lạ thật, lúc trước hai con chó lão già này nuôi cách thật xa đã sủa ầm ĩ, sao hôm nay người gần đến cửa mà cũng không sủa? Mà sao lão già này không nhận điện thoại thế nhỉ? Giở trò quỷ gì không biết."

Đường Tại Thiên càu nhàu.

"Dương ca, dừng xe."

Tiêu Phàm bất chợt lên tiếng.

"Két!"

Dương Quân liền vội đạp chân phanh, xe lập tức ngừng lại.

Cơ thể Đường Tại Thiên bị nghiêng theo quán tính, suýt nữa ngã sấp mặt:

"Sao vậy Tiêu thiếu?"

Tiêu Phàm ngưng trọng nói:

"Trong trang viên có người chết, ta ngửi thấy mùi máu tanh."

Dứt lời, Tiêu Phàm thả niệm lực tinh thần ra.

Rất nhanh sau đó, Tiêu Phàm phát hiện thi thể canh cửa trong nhà, người chết bị cắt cổ họng, máu chảy đầy đất, hai mắt trợn trừng.

"Ồ..."

Tiêu Phàm phát hiện trên mặt đất có dấu chân dính máu vừa nhỏ vừa nhạt, nếu không phải hắn vận dụng niệm lực tinh thần quét hình thì có khi còn không nhìn ra.

"Kẻ giết người không phải con người."

Niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm nhanh chóng tìm thấy những thi thể còn lại, cũng phát hiện những dấu chân máu khác. Không chỉ có một kẻ tiến hành tập kích.

"Răng rắc, răng rắc!"

Niệm lực tinh thần tiếp tục quét hình vào sâu bên trong, Tiêu Phàm phát hiện càng nhiều thi thể, khi niệm lực tinh thần của hắn xuống tới bảo khố ngầm dưới đất thì nghe được âm thanh.

Vài con chuột lớn đang đào tường bê tông của bảo khố.

Tường bê tông dày hai mét đã bị đào xuyên hơn nửa, cốt sắt to khoẻ bên trong đều bị gặm đứt, vài con chuột lớn đều hưng phấn không thôi.

"Chuột Linh Kim Trảo."

Tiêu Phàm ngớ người, nhận ra mấy con chuột to kia là thứ gì.

Tiêu Hải cho người quay một cái video về sinh vật của dị giới cho hắn.

Bên trong có giới thiệu cặn kẽ của rất nhiều sinh vật, trong đó bao gồm Chuột Linh Kim Trảo.

Móng vuốt và răng nanh của sinh vật này sắc bén như đao.

Nó còn có năng lực tìm kiếm linh khoáng.

"Khoan đã...Nếu mấy con Chuột Linh Kim Trảo ở đây, chẳng lẽ

trong bảo khố này có linh thạch?"

Niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm chật vật xuyên qua cửa chính bảo khố.

Bên trong có ba khối nguyên thạch khổng lồ.

"Niệm lực tinh thần không thăm dò vào được."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Niệm lực tinh thần của hắn có thể kéo dài tới tận nơi đó đã không dễ dàng, muốn dò tới linh thạch bên trong nguyên thạch thì đúng là hơi làm khó chính mình.

"Thuấn di đến trong bảo khố?"

Tiêu Phàm nghĩ vậy.

Niệm lực tinh thần của hắn có thể kéo dài vào tới nghĩa là có thể dịch chuyển tức thời vào bên trong. Nhưng người nhà này đã đủ thảm, hắn còn trộm đồ thì đúng là không thể nào nói được.

"Thật sự có mùi máu, chúng ta phải báo cảnh sát."

Dương Quân vòng đến gần cửa chính rồi quay lại báo cáo.

Hắn ta không thấy thi thể, nhưng ngửi được mùi máu tanh nồng nặc.

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Đây không phải án mạng bình thường, cảnh sát không xử lý được, phải tìm cơ quan chuyên nghiệp giải quyết."

Tiêu Phàm lấy điện thoại di động ra, gọi cho Khương Vạn Trần.

Đế Đô, ánh mắt Khương Vạn Trần lộ vẻ kinh ngạc, Tiêu Phàm lại chủ động gọi điện thoại cho hắn.

"Bạn học Tiêu Phàm, ngươi tìm ta có chuyện gì tốt à?"

Khương Vạn Trần vừa nhận máy đã nói luôn.

Tiêu Phàm bĩu môi nói:

"Cục trưởng Khương, chuyện tốt thì không có, chỉ có một chuyện xấu đây. Muốn nghe hay không?"

Khương Vạn Trần:

"...Nói nghe đi."

Tiêu Phàm nói:

"Ta phát hiện một gia đình tử vong không bình thường tại Thụy Lệ, Vân Nam. Họ hẳn là bị sinh vật siêu cấp sát hại."

Hai mắt Khương Vạn Trần sáng lên.

Đối với người chết và người thân của người chết, đây không phải là chuyện tốt. Nhưng đối với quốc gia mà nói, có vẻ như không phải chuyện xấu gì cả.

Có lẽ bên kia có linh huyệt.

"Tiêu Phàm, địa chỉ cụ thể của ngươi là gì? Ta phái người tới ngay. Ta cũng lập tức chạy tới."

Tiêu Phàm nói vị trí của mình.

Khoảng nửa tiếng sau, hai thành viên của Cục An toàn số 9 gần nhất chạy tới, hai người họ cũng chỉ có tu vi cấp Ám Kình.

"Tiêu Phàm đúng không? Sao ngươi biết có người chết, sao ngươi biết có quan hệ với sinh vật siêu cấp? Ngươi tới đây làm gì?"

Một trong hai người vặn hỏi Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhíu mày:

"Ngươi bình thường phách lối quen thói à? Lúc trước nói chuyện với cục trưởng của các ngươi, cục trưởng các ngươi còn khách sáo hơn ngươi nhiều. Có cần ta gọi cho cục trưởng Khương của các ngươi, giúp các ngươi đổi việc không?"

Một người khác vội nói:

"Xin lỗi Tiêu tiên sinh, xin lỗi. Có người tử vong, lại liên quan đến sinh vật siêu cấp nên hắn hơi nhạy cảm. Bên này do chúng ta tiếp nhận, nếu ngươi có việc gì khác thì có thể rời đi, chúng ta sẽ ở đây chờ thêm người trong cục tới xử lý."

Chương 378: Mua Nguyên Thạch

Tiêu Phàm chỉ cái xe cách đó không xa:

"Ta đi cùng họ đến, vốn định qua đây mua nguyên thạch, phát hiện bên này có tình huống khác thường. Ta cùng chờ với các ngươi, ta để họ rời đi trước."

"Vâng, được."

Tiêu Phàm gọi với ra xe:

"Ông chủ Đường, Dương ca, ta còn có vài việc ở chỗ này, các ngươi về trước đi, ngày mai ta lại tới tìm các ngươi."

Hai người Đường Tại Thiên rời đi.

Vụ án liên quan đến ngành đặc biệt, họ biết quá nhiều cũng không có chỗ tốt gì.

"Tiêu...Tiêu tiên sinh, xin lỗi vì chuyện vừa rồi."

Người mới vặn hỏi Tiêu Phàm cúi đầu nhận sai.

"Bình thường các ngươi đối đãi với phần tử phạm tội thì hung hăng chút là bình thường, đối xử với dân chúng bình thường như ta thì nên điều chỉnh ngôn từ ôn hòa một chút thì hơn."

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói.

"Tiêu tiên sinh nói đúng."

Đối phương vội đáp.

Mà trong lòng hắn ta lại âm thầm phỉ nhổ, có thể trực tiếp liên hệ cục trưởng của họ là bình thường ghê chưa? Ngay cả cấp trên trực

tiếp của họ còn chẳng thể liên lạc thẳng với Khương Vạn Trần.

"Chúng ta còn cần chờ bao lâu? Các ngươi tìm kiếm người nhà người chết thử đi. Trong nhà xảy ra chuyện như vậy, bọn họ cũng nên được biết."

Tiêu Phàm nói.

Hắn nán lại cũng chỉ vì muốn mua nguyên thạch từ tay người nhà người chết.

"Tiêu tiên sinh, có đồng nghiệp khác của chúng tôi phụ trách phương diện này, có lẽ đã liên lạc được rồi, hiện tại chắc đang trên đường tới đây."

"Ừ."

Tiêu Phàm đi đến cạnh đó, tìm một tảng đá ngồi xuống.

Hắn gửi tin nhắn cho Tô Ấu Vi.

"Ấu Vi, đã tìm được thuộc hạ của nhà họ Cơ ở huyện Lục Hợp chưa? Định vị vị trí của ta bây giờ, tra xem thời gian gần đây hắn có tới bên này không."

"Học trưởng, tìm được thuộc hạ của Cơ Phụng Thiên rồi, ta tra ngay đây."

Tô Ấu Vi nhanh chóng xác định vị trí của Tiêu Phàm.

Nàng dùng hệ thống Thiên Nhãn tra tới camera giám sát gần đó.

Mấy phút sau, Tô Ấu Vi tìm ra đầu mối.

"Học trưởng, một trong số đó đã đến phụ cận, khoảng cách gần nhất chỉ có sáu, bảy cây số."

Tiêu Phàm hơi nheo mắt lại, chắc hẳn Cơ Phụng Thiên đã bắt được Chuột Linh Kim Trảo từ sớm.

Hắn cho người mang vài con Chuột Linh Kim Trảo tới bên này, để càng nhiều người cho rằng bên này có linh huyệt.

"Lão già này giảo hoạt thật. Chẳng lẽ vì linh huyệt của huyện Lục Hợp xuất hiện từ mấy năm trước nên sinh vật siêu cấp đi ra từ nơi đó tương đối lớn à?"

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Gần linh huyệt bên huyện Lôi Sơn xuất hiện Muỗi Độc Đầm Lầy, so với muỗi bình thường thì rất to, nhưng so với Chuột Linh Kim Trảo thì yếu hơn nhiều.

Kiến Hoàng Kim xuất hiện ở ngoại ô Ma Đô cũng không to cho lắm.

…

Chờ thêm một lát, một chiếc xe thể thao chạy tới, một người trẻ tuổi từ trên xe bước xuống.

"Cả ông nội và ba ta đều chết rồi ư?"

Người trẻ tuổi vội hỏi.

Tiêu Phàm lén cau mày, giọng tên nhóc này không có mấy bi ai cả, thậm chí Tiêu Phàm còn cảm thấy hắn không kìm được vui sướng.

"Ngươi là ai?"

Một người của cục An toàn số 9 tiến lên nghênh đón.

Người này tên là Lương Siêu, đồng nghiệp đi cùng hắn ta là Triệu Trường Thụy.

"Ngươi là cảnh sát? Sao lại không mặc đồng phục? Ta là Uông Lân, cháu trai của Uông Thủ Chính. Nếu cả ông nội và ba ta đều chết rồi thì ta chính là người thừa kế duy nhất."

Người trẻ tuổi khinh bỉ đáp lời.

Nhà họ Uông cực kỳ giàu có, từ nhỏ hắn đã bị nuôi thành tính tình kiêu căng ngang ngược, hoàn toàn không để cảnh sát bình thường vào mắt.

Lương Siêu và Triệu Trường Thụy đồng thời cau mày.

"Các ngươi mau kéo thi thể đi đi. Tòa trang viên này đáng giá không ít tiền đấy, để thi thể nằm trong trang viên lâu quá sẽ xúi quẩy."

Người trẻ tuổi mất kiên nhẫn nói.

Tiêu Phàm nhìn Triệu Trường Thụy:

"Người này là người thừa kế duy nhất thật à?"

Triệu Trường Thụy bất đắc dĩ gật đầu.

Người còn lại ở cục An toàn số 9 đã gửi tư liệu tới, Uông Lân đúng là người thừa kế duy nhất, giá trị tài sản hắn ta có thể thừa kế lên tới hai, ba tỷ.

Đám người Triệu Trường Thụy nghe vậy chỉ cảm thấy muốn chửi bậy, Uông Lân chẳng phải thứ tốt lành gì, vậy mà có thể thừa kế nhiều tài sản đến thế.

"Ranh con, nói cái gì đấy hả? Một cảnh sát nho nhỏ mà thôi, nói chuyện chú ý một chút, đừng tự chuốc phiền phức cho bản thân."

Uông Lân trợn mắt nhìn Tiêu Phàm.

Nói xong, hắn ta đi về phía cửa chính.

"Chờ đã, chúng ta còn phải chờ những người khác tới."

Triệu Trường Thụy vội nói.

Uông Lân lạnh lùng đáp:

"Đã có ba người các ngươi ở đây rồi còn phải chờ ai nữa? Nếu ba mẹ ta còn thở thì sao? Nói không chừng bởi vì chờ mà chết người."

"Hắn nói cũng có lý, chúng ta vào xem thử không?"

Tiêu Phàm cau mày nói.

Hai người Triệu Trường Thụy gật đầu.

Uông Lân nhanh chóng mở cửa chính.

Nhìn thấy thi thể canh cửa trong phòng, đáy mắt hắn ta lộ vẻ hưng phấn.

Chương 379: Cứu Ta

"Ông nội? Ba? Mẹ?"

Uông Lân vừa hô to vừa xông về lầu chính trong trang viên.

Uông Lân nhanh chóng tìm thấy thi thể của ba mẹ, sau đó lại thấy thi thể ông nội, toàn thân hắn đều cực kỳ hưng phấn.

"Bảo các ngươi đổi cho ta một chiếc siêu xe tốt một chút thì không nghe, kiên quyết đòi làm thần giữ của. Giờ thì hay rồi, tiền thì còn đầy, mạng thì không còn nữa."

Trên mặt Uông Lân hoàn toàn không có vẻ đau thương gì.

"Ông nội và ba mẹ ngươi lưu lại cho ngươi không ít tài sản, tốt xấu gì ngươi cũng phải tôn trọng bọn họ một chút chứ. Bằng không, ta thấy ngươi sắp gặp vận rủi rồi đấy."

Tiêu Phàm cười lạnh.

Uông Lân hung tợn trừng Tiêu Phàm:

"Ngươi trù ẻo cái gì đấy hả? Lát nữa ta phải khiếu nại ngươi, ngươi tuyệt đối sẽ không có quả ngon để ăn."

"Triệu ca, Lương ca, có khi chỗ khác vẫn còn người sống sót đấy, chúng ta đi kiểm tra thử xem thế nào."

Tiêu Phàm nhìn về phía hai người Triệu Trường Thụy.

Hai người Triệu Trường Thụy gật đầu, dáng vẻ của Uông Lân làm bọn họ buồn nôn.

Mấy người Tiêu Phàm lập tức ra ngoài.

"Á! Đừng tới đây, đừng tới đây."

Uông Lân hoảng sợ rít ầm lên, hai người Triệu Trường Thụy vội vọt vào bên trong.

Uông Lân ngã xuống đất, bên cạnh là vài con Linh thú móng vàng.

"Cứu...cứu ta."

Uông Lân lúng búng nói không rõ tiếng, hắn ta dùng ta che cổ, máu tươi tràn ra giữa những kẽ ngón tay và miệng.

"Chít!"

Vài con Chuột Linh Kim Trảo nhanh chóng đánh về phía đám người Tiêu Phàm, so với người bình thường thì lực chiến đấu của đám chuột này không tồi, nhưng lại yếu hơn võ giả cấp Ám Kình như hai người Triệu Trường Thụy thì nhiều lắm.

Rất nhanh sau đó, hai con bị giết, ba con còn lại bị hai người Triệu Trường Thụy bắt sống.

"Nói ngươi sẽ gặp vận đen mà, giờ thì tin chưa?"

Tiêu Phàm ngồi xổm xuống nói với Uông Lân.

"Ngươi…ngươi…"

Uông Lân tắt thở bỏ mình, hai mắt trợn trừng thật to, chết không nhắm mắt.

Hai người Triệu Trường Thụy kinh ngạc nhìn Tiêu Phàm.

Nếu vừa rồi Tiêu Phàm không gọi bọn hắn ra ngoài, Uông Lân chắc chắn sẽ

không chết.

"Đừng nhìn ta, đều là mệnh cả mà."

Tiêu Phàm lắc đầu nói.

Hai người Triệu Trường Thụy nhìn nhau, bọn hắn có cảm giác

Tiêu Phàm vừa rồi cố ý dẫn bọn hắn đi ra bên ngoài để Uông Lân một mình đối mặt nguy hiểm.

"Đúng vậy, đều là mệnh."

Triệu Trường Thụy cười nói.

Thằng nhãi Uông Lân này chết càng tốt.

"Ta đi phòng vệ sinh một lát, các ngươi phải cẩn thận, đừng để chúng nó chạy mất, sinh vật siêu cấp to thế này có giá trị nghiên cứu không nhỏ đâu."

Tiêu Phàm nhanh nhẹn đi vào phòng vệ sinh.

Bảo khố ngay tại bên dưới lầu chính, Tiêu Phàm vận dụng thấu thị, thấy được nguyên thạch trong bảo khố, sau đó nguyên thạch cũng dần bị hắn nhìn thấu.

"Tìm được rồi!"

Không lâu sau, Tiêu Phàm âm thầm vui mừng. Hắn phát hiện một khối linh thạch khá to, còn to hơn khối linh thạch hắn đạt được ban đầu vài phần.

"Không gian thiết cắt."

Tiêu Phàm nắm giữ dị năng không gian, khống chế lực lượng không gian cắt một vòng quanh linh thạch, linh thạch nhanh chóng biến mất, rơi vào túi thứ nguyên.

"Cụ Uông, cháu ngươi quá bất hiếu, ta giúp ngươi cho hắn một giáo huấn nho nhỏ, thu một xíu thù lao của ngươi, ngươi không cần có ý kiến nhé."

Tiêu Phàm thầm nhủ trong lòng.

Sau đó Tiêu Phàm nhanh chóng ra ngoài, hai người Triệu Trường Thụy còn đang nắm Chuột Linh Kim Trảo.

"Triệu ca, Lương ca, ta đến đây vốn là để mua nguyên thạch, giờ người nhà bọn họ chết cả rồi, nguyên thạch nhà họ Uông cũng lây

rủi, ta không mua nữa. Hai người chờ tiếp nhé, ta đi trước."

Hai người Triệu Trường Thụy gật đầu, cũng không có lý do gì để lưu Tiêu Phàm lại.

Tiêu Phàm rời đi.

Đến tối, Khương Vạn Trần tự mình chạy tới.

"Sinh vật siêu cấp lớn như vậy."

Khương Vạn Trần nhìn thấy ba con Linh thú móng vàng to như thế thì hai mắt trở nên ngưng trọng.

Theo phân tích trước mắt của bọn họ, sinh vật siêu cấp lớn như vậy thì phải hai, ba năm nữa mới xuất hiện thì đúng hơn. Chuột Linh Kim Trảo xuất hiện đúng là 'niềm vui bất ngờ' lớn.

"Có các ngươi ở đây thì sao hắn lại chết?"

Khương Vạn Trần nhìn thi thể Uông Lân.

Hai người Triệu Trường Thụy thuật lại tỉ mỉ tình huống khi đó.

"Chết thì chết đi, mang toàn bộ thi thể trở về. Trang viên này và khu vực trong bán kính 200m xung quanh rào thành khu cấm. Kiểm tra, rà soát tất cả các khu vực xung quanh ngay trong đêm nay, phải tìm cho ra linh huyệt ở đây cho ta."

Khương Vạn Trần trầm giọng nói.

"Cục trưởng, đám chuột siêu cấp này gặm vách tường phòng ngầm dưới mặt đất, sau vách tường chắc hẳn là bảo khố của nhà họ Uông, cửa vẫn đóng chặt."

Khương Vạn Trần xuống tầng ngầm, vị trí này vẫn tương đối rộng rãi sáng ngời.

"Có thể gặm đứt cốt sắt to như vậy, chứng tỏ răng rất bén. Tìm bên chuyên nghiệp tới mở cửa đi."

Khương Vạn Trần ra lệnh.

Hiệu suất của cục An toàn số 9 rất cao, nửa tiếng sau, cửa bảo khố đã bị mở ra.

Bên trong rất nhiều thứ tốt, đủ mọi kiểu dáng.

Bắt mắt nhất là mấy khối nguyên thạch khổng lồ.

"Mang ba con chuột siêu cấp kia tới đây."

Khương Vạn Trần ra lệnh.

Ba con chuột siêu cấp bị giam trong lồng làm từ kim cương đen, độ cứng của kim cương đen cực kỳ cao, hàm răng của chúng nó khó mà gặm thủng được.

Lồng được đặt xuống đất, ba con chuột đều không lộ ra dị thường.

Linh thạch bên trong nguyên thạch đã bị Tiêu Phàm đào đi rồi, chúng nó không hứng thú gì với nguyên thạch bình thường.

Chương 380: Mang Về

"Cục trưởng, chuột siêu cấp cũng là chuột, thiên tính đám súc vật này là đào động mà."

Có người cạnh Khương Vạn Trần nói.

Khương Vạn Trần nhấc một cái lồng chuột lên, dẫn con chuột đi một vòng bảo khố, con chuột siêu cấp bên trong không có biểu hiện đặc biệt gì.

"Kiểm tra đồ đạc ở đây xem có vật phẩm gì đặc thù không?"

"Vâng, cục trưởng."

Người của cục An toàn số 9 nhanh chóng kiểm tra toàn bộ bảo khố.

Ngay cả nguyên thạch cũng bị họ kiểm tra từ trong ra ngoài, không phát hiện có gì đặc biệt.

"Các ngươi tiếp tục tiến hành kiểm tra toàn bộ trang viên, bao gồm khu vực xung quanh nữa. Để một con chuột siêu cấp lại đây, mang hai con về"

Khương Vạn Trần ra lệnh.

Hắn luôn cảm thấy có gì đó là lạ.

Kể cả mấy con chuột này muốn đào động đi, sao không tìm chỗ nào dễ đào ấy?

Cả trang viên này, vị trí bảo khố là nơi khó đào nhất rồi.

"Chẳng lẽ đám súc sinh này muốn tìm một nơi an toàn hay sao?"

Khương Vạn Trần thầm nghĩ trong lòng.

Nghĩ vậy cũng không phải không được. Người ở dã ngoại, nếu có hang đá và hang đất thì chắc chắn sẽ lựa chọn hang đá trú ẩn.

...

Người của Đông Tinh Xã lặng lẽ trở về Dương Quốc, họ đến trước mặt Miyamoto Yanaghishita.

"Chỉ mấy người các ngươi trở về à? Những người còn lại đâu?"

Miyamoto Yanagishita cau mày hỏi.

Có tổng cộng bốn mươi mấy người họ rời đi, trong đó có hai cao thủ cấp Hậu Thiên, mười mấy cường giả cấp Hóa Kình, hiện tại chỉ dư lại hai Hóa Kình mà thôi.

"Xã trưởng, họ...Họ đều chết trận rồi."

Tám người quỳ phịch dưới đất.

"Cái gì?"

Miyamoto Yanagishita trợn tròn mắt, trong mắt của hắn tràn đầy không dám tin.

"Yuta, ngươi nói đi."

Miyamoto Yanagishita nhìn về phía một người trung niên cấp Hóa Kình.

"Xã trưởng, chúng ta tìm đến linh huyệt, bên trong linh huyệt có cao thủ hàng đầu. Hắn giết chết vài người trong số chúng ta, những người còn lại đồng loạt xông lên. Đối phương dùng đinh sắt bình thường, trong thời gian cực ngắn giết rất nhiều người của chúng ta. Ba mươi mấy người chúng ta còn không bắn nổi một viên đạn về phía hắn."

Watanabe Yuta sợ hãi nói.

Miyamoto Yanagishita hít sâu một hơi:

"Mấy người Itada có thực lực cấp Hậu Thiên cơ mà? Chẳng lẽ họ cũng không kịp ra tay ư?"

"Không kịp, thực lực của đối phương quá mạnh."

"Sao các ngươi trốn ra được?"

"Chúng ta...Chúng ta lựa chọn đầu hàng, khả năng là đối phương không muốn bại lộ vị trí linh huyệt ra ngoài, tha cho chúng ta để đổi lấy Đông Tinh Xã giữ bí mật."

"Đối phương còn nói thực lực của ngài không bằng hắn."

Miyamoto Yanagishita chau mày, nhóm người thứ hai của đám Itada thực lực rất mạnh, Miyamoto Yanagishita biết rõ mình đối chiến với họ là thắng được, nhưng chắc chắn không thể khiến đám người Itada không cách nào phản kích.

"Còn nói gì khác hay không?"

"Đối phương còn nói, nếu linh huyệt bại lộ ra ngoài thì sẽ diệt Đông Tinh Xã chúng ta."

Miyamoto Yanagishita nghiến răng ken két, giết nhiều người của Đông Tinh Xã như vậy còn uy hiếp họ, hắn hận không thể lập tức làm thịt đối phương.

Nhưng đúng là họ không làm gì được đối phương thật.

Huống chi đối phương thân tại nước Hoa còn dám giết người như ngóe, chắc chắn dám diệt Đông Tinh Xã họ.

"Phập..phập..phập!"

Miyamoto Yanagishita ra tay.

Ba đạo ánh đao nhoáng lên, mỗi ánh đao giết chết hai người

Chỉ chừa lại hai người cấp Hóa Kình run lên bần bật, sợ hãi vô cùng.

"Nhiều người biết thì không thể giữ bí mật lâu được. Họ đi tới nước Hoa, chết trận vì tổ chức ta, đưa tiền an ủi cho người nhà họ."

Miyamoto Yanagishita lạnh băng liếc hai người còn lại.

"Xã trưởng anh minh."

Hai người vội vàng nói.

Miyamoto Yanagi trầm giọng:

"Các ngươi phải giữ kín bí mật này, họ sẽ không chết uổng, Đông Tinh Xã chúng ta nhất định sẽ đạt được linh huyệt kia."

Không mạnh mẽ chiếm được thì có thể chơi chiêu lén.

Ví dụ như đầu độc xuống nguồn nước chẳng hạn.

Độc tố cấp tính dễ bị phát hiện, hắn ta hoàn toàn có thể dùng độc mãn tính.

Nếu không thể đầu độc nguồn nước thì hắn ta cũng có thể lựa chọn sử dụng khí độc tại đầu hướng gió.

Biết rõ địa điểm mục tiêu đang ở, hắn không tin không thể trị chết đối phương.

"Cốc cốc cốc!"

Có tiếng gõ cửa dồn dập vang lên.

"Xã trưởng, tình huống khẩn cấp."

Ngoài cửa là một tâm phúc của Miyamoto Yanagishita.

"Vào đi."

Miyamoto Yanagishita nói, đối phương nhanh chóng đến trong phòng.

Hắn nhìn thấy mấy thi thể bên trong nhưng cũng không có vẻ gì khác thường.

Trước kia, Miyamoto Yanagishita cũng từng giết những kẻ không hoàn thành nhiệm vụ.

"Xã trưởng, Oda-kun tiết lộ vị trí linh huyệt huyện Lục Hợp trên trang tài khoản mạng xã hội của mình. Hắn nói Đông Tinh Xã chúng ta chắc chắn sẽ khiến đối phương nợ máu trả bằng máu."

Tâm phúc của Miyamoto Yanagishita báo lại.

"Cái gì?"

Mặt mày Miyamoto Yanagishita tái mét, nhìn về phía một thi thể dưới đất.

Watanabe Yuta vội vàng lục soát di động của thi thể này, dùng vân tay mở khóa, sau đó nhanh chóng thấy rõ tin tức trên giao diện mạng xã hội.

"Xã...Xã trưởng, chúng ta không biết hắn đăng lên khi nào."

"Xã trưởng, bọn ta có căn dặn mọi người tuyệt đối không thể đăng tin linh tinh rồi."

Hai người Watanabe Yuta sợ hãi biện giải.

"Rác rưởi."

Miyamoto Yanagishita lạnh lùng nói, thật sự muốn chém cả hai người Watanabe Yuta.

Tin tức bị phơi bày, vậy người của họ chết vô ích rồi.

Chương 381: Cao Thủ Trấn Thủ Linh Huyệt

"Keng."

Tiêu Phàm nhận được tin nhắn của Tô Ấu Vi.

"Học trưởng, ta đã làm theo ý ngươi, chờ họ sắp về tới nơi, ta phơi bày tin tức. Vừa khéo Miyamoto Yanagishita đã giết chết bọn họ, không có đối chứng."

Tiêu Phàm kinh ngạc ra mặt .

"Miyamoto Yanagishita tự giết người mình à?"

"Đúng vậy học trưởng, lúc trước Miyamoto Yanagishita cũng từng giết người mình không hoàn thành nhiệm vụ. Lần này hắn ta giết sáu thủ hạ cấp bậc Ám Kình."

Tiêu Phàm nở nụ cười.

Miyamoto Yanagishita giết người mình, họ bị oan cũng không có chỗ biện giải.

"Ấu Vi, mai ta sẽ về, ngủ ngon."

"Thân ái ngủ ngon."

...

"Reng..reng!"

Nhà họ La, La Vĩnh Cường đang chuẩn bị đi ngủ thì điện thoại vang lên.

"Có chuyện gì?"

La Vĩnh Cường trầm giọng hỏi.

Người gọi điện thoại cho hắn chính là La Tự Cường, đối phương vẫn đang bị truy nã.

"Đại ca, huyện Lục Hợp có một cái linh huyệt."

"Bên Dương Quốc để lộ tin tức, Đông Tinh Xã phái người tới huyện Lục Hợp, bị chết không ít người. Có cao thủ trấn giữ linh huyệt."

La Tự Cường hưng phấn nói.

Hai mắt La Vĩnh Cường sáng lên.

Huyện Lục Hợp nằm tại Tây Nam nước Hoa, cách nhà họ La họ chỉ hơn hai trăm cây số.

"Đại ca, huyện Lục Hợp cách nhà họ La rất gần, đây là cơ hội của nhà họ La chúng ta."

La Vĩnh Cường cười khẽ, dù huyện Lục Hợp bị quân đội chiếm cứ hay là cục An toàn số 9 chiếm cứ thì họ cũng phải được chia chỗ tốt.

"Lão nhị, nhà họ La chúng ta sẽ có hành động sớm thôi. Ngươi đừng tới tham gia náo nhiệt."

La Vĩnh Cường cúp điện thoại, lập tức tiến hành bố trí.

Tình báo của các thế lực nhà họ Lôi, nhà họ Diệp, nhà họ u Dương, nhà họ Sở cũng rất mạnh, không tốn bao lâu cũng đều nhận được tin tức.

"Kẻ chiếm cứ linh huyệt ở huyện Lục Hợp là ai?"

Chúng thế lực đều rất tò mò, không hẹn mà cùng phái người tới thăm dò.

Mặc kệ kẻ chiếm đóng linh huyệt là ai, họ đều muốn đạt được lợi ích.

"Gia chủ, không xong rồi."

Một cấp dưới của Cơ Phụng Thiên vội vã lái xe đến biệt thự.

"Chuyện gì?"

Giọng của Cơ Phụng Thiên truyền ra từ trong biệt thự.

"Gia chủ, người của Đông Tinh Xã phơi bày vị trí linh huyệt."

Bên trong biệt thự, Cơ Phụng Thiên tức giận không thôi.

"Sao họ lại phơi bày vị trí, còn có khả năng cứu vãn không?"

Cơ Phụng Thiên vội vàng chạy ra ngoài.

"Gia chủ, một người trong số họ đăng tin này lên mạng, tin tức đã lan truyền, sợ là không còn khả năng cứu vãn đâu."

"Phừng!"

Áo của Cơ Phụng Thiên không gió mà bay, thủ hạ đứng trước mặt vội lui lại mấy bước. Khí thế trên người Cơ Phụng Thiên tản ra vô cùng đáng sợ.

"Hay cho Đông Tinh Xã các ngươi, lão phu cho họ một con đường sống, họ lại không quý trọng, đến lúc đó cũng đừng trách lão phu thủ đoạn nham hiểm."

Đáy mắt Cơ Phụng Thiên lập lòe hung ác.

"Ngươi ra ngoài gọi điện thoại, bảo Lăng Phong dẫn người qua đây, nơi này hiện tại là sản nghiệp nhà họ Cơ ta, lão phu ngược lại muốn xem thử ai có thể cướp đi được."

"Vâng, gia chủ."

Thủ hạ nhanh chóng rời đi, Cơ Phụng Thiên bật toàn bộ đèn trong biệt thự. Chưa đầy nửa tiếng đồng hồ sau, Cơ Phụng Thiên nghe được tiếng máy bay trực thăng.

Người đến đương nhiên là La Vĩnh Cường và những người khoảng cách tương đối gần.

Máy bay trực thăng nhanh chóng hạ cánh.

"Giờ này còn đèn đuốc sáng trưng là biết có người muốn đến nhỉ."

"Đi thôi, chúng ta tới xem thử là ai chiếm cứ nơi này."

Đám người La Vĩnh Cường đi về phía biệt thự.

Nhà họ La có tổng cộng năm người tới, ngoài La Vĩnh Cường ra, bốn người còn lại đều có tu vi cấp Hậu Thiên, mỗi người họ đều là nhân vật lớn.

"Là vị võ lâm đồng đạo nào chiếm đóng nơi này? Mời ra ngoài nói chuyện một lát."

Mấy người La Vĩnh Cường thoáng cái đã đến trước sân biệt thự, cảm ứng được linh khí từ biệt thự tản mát ra thì đều mừng rỡ ra mặt.

"Nhà họ La các ngươi đến nhanh thật đấy. La Vĩnh Cường, không ngờ ngươi cũng đã tu vi cấp Tiên Thiên rồi."

Giọng nói trầm thấp truyền từ nơi khác trong biệt thự ra tới.

La Vĩnh Cường tìm kiếm trong đầu, giọng nói này tương đối xa lạ, hình như võ giả lợi hại của nước H không có ai như vậy.

Trước kia đương nhiên là La Vĩnh Cường từng quen biết Cơ Phụng Thiên, nhưng sau đó nhà họ Cơ rời đi, hai mấy năm rồi La Vĩnh Cường chưa gặp đối phương.

"Các hạ là ai?"

La Vĩnh Cường trầm giọng nói, cũng không đường đột tiến vào trong biệt thự.

Cơ Phụng Thiên bước từ trong biệt thự ra.

Khí thế cường đại áp hướng đám người La Vĩnh Cường.

"La Vĩnh Cường, ngươi không nhận ra lão phu à?"

Cơ Phụng Thiên lạnh nhạt nói

La Vĩnh Cường lộ ra vẻ kinh hãi:

"Ngươi là Cơ Phụng Thiên, ngươi về nước khi nào? Không đúng! Sao ngươi lại có khí thế mạnh đến vậy?"

La Vĩnh Cường có tu vi cấp Tiên Thiên, thực lực coi như không tệ,

nhưng hôm nay hắn cảm thấy áp lực cực lớn, cứ như Cơ Phụng Thiên có thể giết chết hắn bất cứ lúc nào vậy.

"Lão phu đã thành tựu Tông Sư, nhà họ La các ngươi muốn tranh linh huyệt của nhà họ Cơ sao?"

Cơ Phụng Thiên vừa nói vừa duỗi một ngón tay chỉ về phía La Vĩnh Cường.

"Vút!"

Ánh sáng màu đỏ sậm bắn thẳng tới chân La Vĩnh Cường, La Vĩnh Cường cúi đầu nhìn lại, mặt đất xi măng dày hai, ba mươi cm bị tia sáng kia bắn thủng.

"Kiếm...Kiếm chỉ."

La Vĩnh Cường run giọng nói.

Chương 382: Cuộc Gọi

Kiếm chỉ là một loại thủ đoạn phóng thích nội khí ra ngoài, chỉ có người đạt đến tu vi cấp Tông Sư mới có thể sử dụng.

La Vĩnh Cường sống vài chục năm chưa từng nhìn thấy, chỉ từng thấy ghi chép tương quan trong tư liệu của gia tộc mà thôi. Nhà họ La từng có Tông Sư.

La Vĩnh Cường không thể tưởng tượng được Cơ Phụng Thiên đã trở thành Tông Sư.

"Ngươi biết thì tốt."

"Nhà họ La các ngươi còn muốn linh huyệt của lão phu không?"

Cơ Phụng Thiên lạnh lùng hỏi.

"Chúng ta đi."

La Vĩnh Cường trầm giọng nói, xoay người rời đi.

Cơ Phụng Thiên đã có tu vi cấp Tông Sư, dù năm người bọn họ đồng loạt xông lên thì Cơ Phụng Thiên cũng chẳng tốn bao nhiêu thời gian để thu thập bọn họ.

Máy bay trực thăng nhanh chóng cất cánh.

"Gia chủ, mấy năm trước Cơ Phụng Thiên còn chỉ có tu vi Tiên Thiên sơ kỳ đúng không? Thời gian vài năm ngắn ngủi, sao hắn có thể đạt tới cấp bậc Tông Sư?"

Người bên tay trái Cơ Phụng Thiên không dám tin hỏi.

"Đúng vậy, dù nhà họ Cơ phát hiện linh huyệt, tốc độ hắn tăng cấp cũng đâu thể nhanh như vậy? Hiệu quả của linh huyệt đâu tới mức ấy."

Một người khác nghi ngờ nói.

La Vĩnh Cường hít sâu một hơi:

"Xem ra hung thủ đứng sau cái chết của ba mẹ Tiêu Phàm chính là nhà họ Cơ rồi, nhà họ Cơ đã chiếm được công pháp cổ của nhà họ Tiêu."

"Công pháp của nhà họ Tiêu?"

"Đây là bí mật mà các ngươi không biết. Lúc trước, nhà họ Tiêu rất mạnh trong giới võ đạo, sau đó linh khí mỏng manh sa sút rồi dần biến mất. Tương truyền công pháp nhà họ Tiêu không bình thường."

Đáy mắt La Vĩnh Cường lập lòe tia sáng.

Nhìn tình huống của Cơ Phụng Thiên thì xem ra công pháp nhà họ Tiêu thật sự đặc thù.

"Gia chủ, Tiêu Phàm có biết công pháp của gia tộc không?"

La Vĩnh Cường trầm ngâm:

"Nhà họ Cơ chắc hẳn đã điều tra xác định hắn không biết chút nào, nếu không, Cơ Phụng Thiên tàn nhẫn như vậy sao có thể tha cho

Tiêu Phàm sống đến bây giờ. Có lẽ biện pháp duy nhất để có được công pháp là tạo áp lực để liên hợp với Cơ Phụng Thiên. Nhưng nhà họ La chúng ta không thể dẫn đầu chuyện này."

Mấy người còn lại gật đầu, Cơ Phụng Thiên nắm giữ tu vi cấp Tông Sư, nếu nhà họ La đi đầu làm ra chuyện này, Cơ Phụng Thiên tìm tới cửa tính sổ thì họ phải làm sao?

"Chờ xem cuộc vui đi, năm đó nhà họ Cơ bị nhà họ Lục trục xuất, lén lút trở về thì không sao, hiện tại lại chiếm cứ linh huyệt công khai như vậy. Nhà họ Lục chắc chắn sẽ có động tác."

...

"Reng…reng!"

Hơn nửa đêm, điện thoại di động của Lục Bách Xuyên vang lên, Liễu Tú Lan lay tỉnh hắn.

"Bạn già, con trai gọi này."

Lục Bách Xuyên nhận điện thoại di động, thấy là Lục Chí Hằng gọi tới thì hơi giật mình.

Lục Chí Hằng gọi điện thoại tới muộn như vậy thì chắc chắn không phải là chuyện nhỏ.

"Ngươi ngủ tiếp đi."

Lục Bách Xuyên thức dậy, vào phòng sách.

"Có chuyện gì?"

Lục Chí Hằng trầm giọng nói:

"Ba…nhà họ Cơ đã trở về. Mấy năm trước Cơ Phụng Thiên đến huyện Lục Hợp, bên kia có một linh huyệt mới."

Lục Bách Xuyên hơi kinh ngạc, hắn biết rõ huyện Lục Hợp có linh huyệt, nhưng không nói với Lục Chí Hằng, sao Lục Chí Hằng lại biết nhanh như vậy?

"Tiêu Phàm nói với con à?"

"Ba, chuyện này có liên quan gì với Tiêu Phàm chứ?"

Lục Bách Xuyên nói:

"Tiêu Phàm biết rõ người nhà họ Cơ ở huyện Lục Hợp, nhưng hắn không biết rõ địa điểm cụ thể. Ta tiết lộ tin tức cho Đông Tinh Xã."

Lục Chí Hằng:

"..."

Hóa ra nguyên nhân khiến Đông Tinh Xã ăn mệt là từ ba mình mà ra.

"Gần linh huyệt có dân thường không?"

Lục Bách Xuyên dò hỏi.

Lục Chí Hằng nói:

"Linh huyệt ở trong núi, cách gia đình gần nhất hơn hai cây số, xung quanh thưa thớt ít người ở."

"Thế thì dứt khoát phòng một quả tên lửa đến đấy đi, nổ chết họ."

Lục Bách Xuyên bá đạo nói.

Lục Chí Hằng ho nhẹ một tiếng:

"Ba, quân đội có nghiên cứu liên quan đến linh huyệt, nếu dùng bom nổ thì có lẽ sẽ tạo ra hậu quả không thể lường được. Hoặc là có càng nhiều sinh vật siêu cấp chạy đến, hoặc là phát sinh nhiễu không gian. Nếu không phải trường hợp bất khả kháng thì không thể làm vậy."

Lục Bách Xuyên cau mày:

"Thế thì lái xe tăng tới, lão tử còn chưa chết đâu, nhà họ Cơ đã muốn công khai quay về nước Hoa phát triển à?"

Lục Chí Hằng nói:

"Ba, Cơ Phụng Thiên đã đạt tu vi cấp Tông Sư."

Lục Bách Xuyên hơi nheo mắt lại.

Cơ Phụng Thiên có tu vi Tông Sư thật à.

"Hắn có tu vi Tông Sư thì có thể gánh được pháo xe tăng à? Lão tử càng muốn xem thử nhà họ Cơ có bản lĩnh đối kháng với cả quốc gia không! Điều động một tiểu đoàn xe tăng, một tiểu đoàn pháo binh sang đó. Điều động bộ đội gần đó nhất, trưa mai phải có mặt đông đủ. Trưa mai lão tử tới!"

Dứt lời, Lục Bách Xuyên trực tiếp cúp điện thoại.

Lục Chí Hằng:

"..."

Chương 383: Ăn Cơm

Lục Chí Hằng suy tính một hồi, liên hệ một ông lớn quân đội khác, thuật lại yêu cầu của Lục Bách Xuyên một lần.

"Lão Thẩm, ý của ba ta như vậy đấy. Ba ta cũng là lão già về hưu mà thôi, nếu bên phía ngươi không nghe theo hắn cũng không sao đâu."

Bên kia điện thoại, Thẩm Hoài An tức giận nói:

"Ngươi nói nhăng nói cuội gì đấy? Ta mà không làm theo thì chú Lục cầm gậy đến cửa đánh người thì sao. Hồi trẻ ta đã phải chịu đòn chung với ngươi, già đầu rồi còn đến lừa ta à?"

Lục Chí Hằng đằng hắng một tiếng:

"Chuyện đã qua ba mươi năm rồi ngươi còn nhớ. Lão Thẩm, ngươi ghi thù ba ta đấy à."

Thẩm Hoài An trợn tròn mắt.

"Ta ghi thù ngươi thì có. Nếu không phải bị ngươi bẫy thì năm đó

chú Lục sẽ đánh cả ngươi lẫn ta à? Ta bố trí ngay đây, ngày mai đảm bảo có mặt đông đủ. Nhưng ngươi vẫn chịu khó khuyên chú Lục mấy câu, bảo chú ấy đừng tới."

Lục Chí Hằng bất đắc dĩ:

"Ta mà khuyên được ba ta thì ngươi phải gọi ta là đại ca rồi."

Thẩm Hoài An câm nín.

"Bảo Tô Ấu Vi ra mặt nói với chú Lục đi. Ngươi đúng là không được, nhưng nếu Tô Ấu Vi ra mặt nói, ta thấy còn có bảy, tám phần thành công."

Hai mắt Lục Chí Hằng sáng lên.

Đúng nhỉ, sao hắn lại quên mất Ấu Vi cơ chứ?

Hắn nói không ăn thua, Tô Ấu Vi chắc chắn nói được.

"Sáng mai ta sẽ nói với Ấu Vi."

Lục Chí Hằng trực tiếp cúp điện thoại, với quan hệ của hai người thì cũng không cần khách sáo gì cho cam. Thẩm Hoài An là do Lục Bách Xuyên một tay đề bạt lên, ba của Thẩm Hoài An là chiến hữu của Lục Bách Xuyên, chiến đấu sống chết bên nhau. Ba của Thẩm Hoài An mất sớm, hắn có thể lên tới vị trí hiện tại đều nhờ Lục Bách Xuyên.

Thẩm Hoài An nhanh chóng bố trí xong.

Một tiểu đoàn tăng, một tiểu đoàn pháo binh nhanh chóng di chuyển ngay trong đêm, nhắm thẳng huyện Lục Hợp.

Thẩm Hoài An vốn phòng thủ tại Tây Nam, khoảng cách không xa lắm, có lẽ sáng sớm mai không tới kịp, nhưng trưa là tới vị trí mục tiêu.

"Cốc cốc."

Sáng sớm hôm sau, Tô Ấu Vi gõ cửa nhà Lục Bách Xuyên.

"Ông ngoại, nghe bác cả nói ông muốn đi huyện Lục Hợp à? Không đi được không ạ? Nếu ông đi thì cháu cũng phải đi cùng với ông. Bác cả nói bác ấy sẽ đi huyện Lục Hợp. Bác nói ông đã về hưu rồi, không thích hợp qua bên kia chỉ huy."

Tô Ấu Vi nói.

Lục Bách Xuyên cau chặt mày.

"Nếu ông ngoại muốn đi thì cháu chắc chắn sẽ theo cùng. Cháu mua vé máy bay rồi, ông không đưa cháu đi thì cháu tự đi."

Liễu Tú Vân khuyên bảo:

"Bạn già, Chí Hằng cũng được mà, ngươi cũng lui xuống rồi, công khai tới chỉ huy không thỏa đáng đâu. Vi Vi, hôm nay cháu xin nghỉ đi, ở đây một ngày, canh chừng ông già này nhé?"

Tô Ấu Vi gật đầu:

"Vâng, bà ngoại. Ông ngoại, cháu đánh cờ với ông nhé? Nhà họ Cơ vừa ló mặt mà ông đã tự mình tới thì chẳng phải nể mặt bọn họ quá à? Cơ Phụng Thiên là cái thá gì, ông lại là ai cơ chứ."

Lục Bách Xuyên lúc này mới cười tủm tỉm:

"Ấu Vi nói cũng đúng, Cơ Phụng Thiên là cái thá gì. Không vội đánh cờ, đi ra ngoài dạo bộ với ông ngoại một lát."

Liễu Tú Vân âm thầm thở hắt ra một hơi, vẫn phải có Tô Ấu Vi ra tay mới được.

Lục Chí Hằng gửi tin nhắn cho nàng, sáng nay nàng đã khuyên Lục Bách Xuyên nửa tiếng đồng hồ, lại không tài nào thuyết phục được bạn già nhà mình.

"Chúng ta cùng đi mua thức ăn đi. Ấu Vi, trưa nay ở lại ăn cơm nhé."

Liễu Tú Vân mỉm cười nói.

...

Huyện Lục Hợp bên này, từng chiếc xe tải hạng nặng nhanh chóng tiến tới.

"Trông có vẻ như chở xe tăng ấy nhỉ?"

"Hình như thế, cái chỗ nhô ra kia là nòng pháo thì phải."

"Xem ra tin đồn trên Internet là thật rồi, huyện Lục Hợp chúng ta có linh huyệt."

Bên lề đường có không ít người thấy được đội xe tải hạng nặng di chuyển nhanh chóng, không ai trong số họ rút di động ra chụp hình.

Chụp hình thứ như vậy có thể sẽ nhanh chóng bị người đến cửa mời đi uống trà.

Nửa giờ sau, đội xe tải hạng nặng cách biệt thự chỉ còn năm cây số, con đường đằng trước không đủ cho xe hạng nặng đi tiếp.

Nhưng xe tăng thì đi được.

Từng chiếc xe tăng nhanh chóng xuống khỏi xe tải hạng nặng, tiến về phía trước.

Bên phía biệt thự.

"Gia chủ, máy bay trực thăng của quân đội vận chuyển trang bị pháo binh tới từng điểm ngắm trên cao, một tiểu đội xe tăng cũng đến, đại khái chừng mười phút sẽ tới bên này."

Một cấp dưới của Cơ Phụng Thiên báo cáo.

Người này tu vi cấp Hậu Thiên, nhưng giờ phút này lại thấp thỏm không thôi.

Chỉ cần một hiệu lệnh thôi, bên này sẽ bị đủ loại đạn pháo oanh tạc.

Nước Hoa mắc chứng sợ hãi hỏa lực nghiêm trọng, ấy vậy mà còn mang đủ loại đạn pháo tới đây, uy lực kinh người, dưới nòng pháo thì chúng sinh bình đẳng.

Đừng nói hắn chỉ có tu vi cấp Hậu Thiên mà thôi, dù cường giả cấp Tông Sư như Cơ Phụng Thiên, bị đạn pháo oanh tạc cũng đi đời nhà ma.

Uy lực đạn súng bắn tỉa đã rất mạnh rồi, nhưng so với pháo hạng nặng và tên lửa, đạn xe tăng thì không tính cái đinh gì cả.

"Không cần hoảng, bọn hắn không dám bắn."

Cơ Phụng Thiên trầm giọng nói.

Chương 384: Xe Tăng

Căn cứ tin tức hắn biết được, hiện tại quân đội không dám mạo hiểm oanh tạc linh huyệt.

Linh huyệt có thể nối tiếp với thế giới không rõ, oanh tạc sẽ dẫn đến hậu quả khó lường.

"Vâng, gia chủ."

Thủ hạ của Cơ Phụng Thiên lui ra khỏi phòng, nhưng cũng không hề rời khỏi biệt thự.

Mặt Cơ Phụng Thiên tối sầm xuống.

Hắn nói thì nói như vậy, nhưng bảo hắn không lo lắng tình huống như vậy là giả. Lục Bách Xuyên hơn tám mươi rồi, hắn không sống được bao lâu nữa, trời biết liệu hắn có phát rồ hay không.

Nếu Lục Bách Xuyên hạ lệnh, Thẩm Hoài An nhất định sẽ chấp hành.

Cơ Phụng Thiên đánh giá, nếu bị đạn pháo oanh tạc thì mình chỉ có 30% cơ hội sống sót.

Tốc độ của hắn có nhanh hơn nữa, chẳng lẽ còn nhanh hơn đạn pháo được?

Hơn nữa, chỉ cần cứng đối cứng với quân đội nước Hoa thì dù hắn có sống sót thì những người còn lại nhà họ Cơ đều sẽ xong đời.

Vậy thì nhà họ Cơ bọn hắn phải tuyệt hậu.

"Đông Tinh Xã!"

Cơ Phụng Thiên cắn răng nghiến lợi.

Hôm nay hắn hận nhất chính là người của Đông Tinh Xã, nếu bọn hắn không lộ tin tức ra ngoài, sau này đám người Cơ Lăng Phong cũng chắc chắn có thể tu luyện đến cấp Tông Sư.

Nếu Cơ Lăng Phong và Cơ Bằng trở thành Tông Sư, thực lực của hắn trở nên

mạnh hơn, nhà họ Cơ có ba Tông Sư thì cục diện sẽ tốt hơn nhiều.

"Reng reng!"

Điện thoại di động của Cơ Phụng Thiên reo lên.

Là Cơ Lăng Phong gọi tới.

Lúc trước Cơ Phụng Thiên không dùng di động, tránh cho bên này bại lộ, hiện tại linh huyệt đã lộ, dùng điện thoại di động cũng không ảnh hưởng gì.

"Ba, con nghe nói tình huống chỗ ba không tốt lắm. Ba phải cẩn thận đấy."

Cơ Lăng Phong hơi lo lắng, hắn còn đang trên đường chạy tới bên này.

Cơ Phụng Thiên trầm giọng trả lời:

"Bọn hắn không dám tùy tiện oanh tạc linh huyệt, chỗ ba không có việc gì, con có thể yên tâm."

"Có tin gì của em trai con không?"

Linh huyệt bị bại lộ là chuyện lớn, vậy mà Cơ Bằng vẫn chưa liên lạc bọn hắn, tình huống này khiến Cơ Phụng Thiên linh cảm không lành.

Bên kia đầu điện thoại, Cơ Lăng Phong hít sâu một hơi rồi nói:

"Ba, cao thủ Internet của chúng ta tra được lão tam đến thành phố Z."

"Nhưng sau khi xuống máy bay lại không có bất cứ tin tức gì của hắn nữa, không thấy bóng dáng hắn trong bất cứ phương tiện theo dõi nào. Có khi hắn gặp chuyện không hay rồi."

Mặt Cơ Phụng Thiên càng thêm khó nhìn.

"Tra, nhất định phải tra ra tung tích của em trai con."

"Vâng, ba."

…

"Ruỳnh ruỳnh!"

Từng chiếc xe tăng nhích tới gần biệt thự.

Cách chừng hai trăm mét, toàn bộ xe tăng đều ngừng lại, nòng pháo chỉ thẳng biệt thự.

Cơ Phụng Thiên trong biệt thự nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt mày tối tăm.

Nếu những chiếc xe này nổ súng, trong thời gian ngắn là có thể san bằng biệt thự này thành phế tích.

Dù xe tăng không khai hỏa thì bày trận như thế làm hắn cũng không có tâm tình gì mà tu luyện.

Chẳng may họ nổ súng thì sao?

Phải chuẩn bị sẵn sàng có thể rút lui bất cứ lúc nào, chỉ có ba mươi phần trăm tỷ lệ sống sót, nếu đang tu luyện dở mà gặp phải công kích thì trăm phần trăm chết chắc.

"Gia chủ, nếu ngài đánh ra thì giết sạch bọn hắn là chuyện đơn giản."

Thủ hạ của Cơ Phụng Thiên bên này lui vào trong biệt thự, hạ giọng nói thầm.

"Giết sạch bọn hắn, khó sau đó thì sao? Nhà họ Cơ chúng ta sẽ bị diệt tộc, bao gồm cả ngươi."

Cơ Phụng Thiên trợn mắt nói.

Không có đầu óc mới có thể phát biểu như vậy.

Tuy hắn có tu vi cấp Tông Sư thật, nhưng còn chưa cuồng vọng đến mức dám đối kháng với quốc gia.

Lấy thực lực nhà họ Cơ hiện tại mà đối kháng quốc gia thì dù hắn có thể giết chết vài người thì kết quả sẽ chỉ là bị cơ quan quốc gia vô tình nghiền ép.

"Tạch tạch!"

Có máy bay trực thăng nhanh chóng bay tới.

Máy bay trực thăng nhanh chóng đáp xuống trước biệt thự, Lục Chí Hằng từ trên trực thăng bước xuống, bên cạnh đi theo vài cảnh vệ.

Cơ Phụng Thiên đã là Tông Sư, dù mang cao thủ cấp Tiên Thiên theo bên người cũng vô dụng.

"Các ngươi rút lui trước đi."

Lục Chí Hằng ra lệnh, trực thăng nhanh chóng cất cánh.

"Cơ Phụng Thiên, các ngươi cũng biết hưởng thụ ghê nhỉ, xây cái biệt thự sang trọng ở nơi này. Căn cứ mệnh lệnh trước kia, nhà họ Cơ các ngươi đã bị trục xuất."

Lục Chí Hằng nhìn quanh bốn phía.

Cơ Phụng Thiên bước ra khỏi biệt thự, lạnh nhạt nói:

"Họ Lục, chúng ta chỉ là vô cùng khiêm tốn tới nơi này ẩn cư."

"Ẩn cư?"

Lục Chí Hằng giễu cợt:

"Linh huyệt quan trọng biết bao, các ngươi đã bị trục xuất, còn chẳng tính là công dân nước Hoa ấy chứ. Lại còn tới đây ẩn cư? Ta cho ngươi hai lựa chọn, đầu tiên, nhanh nhẹn cuốn gói cút đi, lựa chọn thứ hai, để ông đây cho người tiễn các ngươi tới tận Tây Thiên."

Cơ Phụng Thiên phóng thích khí thế cường đại ra ngoài.

"Dù các ngươi nổ súng cũng chưa chắc có thể giết chết lão phu, hơn nữa mấy người Lăng Phong cũng đạt cấp Tiên Thiên rồi. Lão phu mà chết thì nhà họ Lục các ngươi cũng đừng mong an lành."

Lục Chí Hằng khinh thường:

"Nổ súng mà ngươi có thể sống được? Ngươi đánh giá bản thân cao quá đấy à."

Chương 385: Sinh Vật Siêu Cấp Ngày Càng Nhiều

Cơ Phụng Thiên ngạo nghễ:

"Người bình thường như ngươi sao có thể biết sự cường đại của võ giả cấp Tông Sư. Lão phu có tới bốn mươi, năm mươi phần trăm tỷ lệ trốn thoát thành công."

"Haha!"

Lục Chí Hằng cười to:

"Cơ Phụng Thiên, ta không nghi ngờ gì thực lực của ngươi, nhưng kính xin bày tỏ nghi ngờ nghiêm trọng với chỉ số thông minh của ngươi nhé."

Nói đến đây, Lục Chí Hằng cầm bộ đàm bên hông lên:

"Kéo đồ qua đây."

Không lâu sau, một chiếc máy bay trực thăng treo một tủ sắt thật lớn tới, trực thăng chậm rãi hạ xuống, tủ sắt lớn bị đặt ở trước

biệt thự.

Sau khi tháo đồ xuống, trực thăng nhanh chóng bay đi mất.

"Lục Chí Hằng ngươi giở trò quỷ gì?"

Cơ Phụng Thiên cau mày.

Lục Chí Hằng cười ha hả:

"Cái tủ này nặng bốn tấn, bên trong có hơn ba tấn chất nổ bức xạ, có thể điều khiển kích nổ từ xa. Dùng pháo tăng nổ cũng được. Giờ ngươi còn cảm thấy ngươi có bốn, năm mươi phần trăm tỷ lệ trốn thoát không?"

Cơ Phụng Thiên trợn tròn mắt, Lục Chí Hằng không nói võ đức gì cả.

Nếu dùng hộp điều khiển từ xa kích nổ, thứ đồ chơi này sẽ không đếm ngược.

Hơn nữa ba tấn chất nổ bức xạ có thể so được với một, hai trăm đạn pháo.

Đừng nói hắn chỉ là Tông Sư, dù hắn tu luyện tới cấp bậc Đại Tông Sư cũng vô dụng.

"Lục Chí Hằng, nhà họ Lục các ngươi muốn đổ máu ttới cùng với nhà họ Cơ chúng ta à? Linh huyệt tại đây, các ngươi phải suy nghĩ kỹ hậu quả."

Cơ Phụng Thiên lạnh lùng nói.

Lục Chí Hằng hờ hững:

"Dạo này sinh vật siêu cấp xuất hiện ngày càng nhiều, sớm muộn cũng sẽ có thí nghiệm công kích vào linh huyệt mà thôi, làm sớm cũng không phải không được."

Cơ Phụng Thiên cắn răng nghiến lợi.

Hắn cảm thấy đám người Lục Chí Hằng không dám công kích,

nhưng bây giờ cược so với lúc trước cược không giống nhau chút nào. Hiện tại cược thì tỷ lệ chết chính là trăm phần trăm.

"Cơ Phụng Thiên, ngươi đã có tu vi cấp Tông Sư, đừng không biết đủ. Nếu ngươi muốn nhằm vào nhà họ Lục chúng ta, lão tử đang đứng ngay đây. Ngươi có thể ra tay thử xem."

Lục Chí Hằng khinh thường nhìn Cơ Phụng Thiên.

Với thân phận, địa vị của hắn, Cơ Phụng Thiên đừng nói là đối phó hắn, dù lén ám sát hắn thì sau này nhà họ Cơ đều sẽ gặp phải phiền toái vô cùng vô tận.

Thậm chí loại phiền toái này mang tính chất hủy diệt với nhà họ Cơ.

Cơ Phụng Thiên hít sâu một hơi:

"Lão phu đương nhiên không dám giết ngươi, nhưng lão phu lại dám giết những người khác, ví dụ như Tiêu Phàm chẳng hạn. Làm người lưu lại một đường, ngày sau dễ nói chuyện. Với thực lực nhà họ Cơ chúng ta, ngươi đừng ép nhà họ Cơ quá mức."

Lục Chí Hằng hơi cau mày.

Chỉ cần nhà họ Cơ còn muốn phát triển trong nước, Lục Chí Hằng tin chắc Cơ Phụng Thiên không dám làm gì người của nhà họ Lục... bao gồm Tô Ấu Vi.

Nhưng Tiêu Phàm sẽ thật sự gặp nguy hiểm.

Cơ Phụng Thiên tuyệt đối dám giết Tiêu Phàm.

"Lục Chí Hằng, lão phu có đề nghị thế này, nhà họ Cơ chúng ta chiếm một nửa thời gian tại linh huyệt, các thế lực còn lại của các ngươi có thể chiếm một nửa thời gian, mỗi tháng thay phiên một lần."

Lục Chí Hằng cười lạnh:

"Mơ đẹp thật đấy."

Đáy mắt Cơ Phụng Thiên lập lòe tia sáng:

"Ngươi trục xuất lão phu, với thực lực của lão phu, nếu muốn giết người thì ai có thể ngăn cản được? Ngươi phải nghĩ cho kỹ."

Lục Chí Hằng âm thầm cau mày.

Tiêu Phàm không thể chết được.

Thứ nhất, quan hệ của Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi rất thân mật, Tiêu Phàm chết thì sẽ khiến Tô Ấu Vi đau khổ không thôi; Mặt khác, Tiêu Phàm có liên hệ với dị giới.

Muốn biết càng nhiều tin tức của dị giới thì cần phải thông qua Tiêu Phàm.

"Cứ bốn tháng thì nhà nhà họ Cơ chiếm một tháng. Còn phải thêm một điều kiện nữa, ba tháng nhàn rỗi ngươi cũng không thể rời khỏi. Nếu rời khỏi, nhà họ Cơ các ngươi tự động đánh mất quyền hạn với nơi này. Còn nữa, ba tháng đầu tiên không phải dành cho các ngươi."

Lục Chí Hằng suy tính một hồi lâu, trầm giọng trả lời.

Cơ Phụng Thiên và Lục Chí Hằng tiến hành đàm phán kịch liệt.

Cuối cùng hai người thỏa đàm, mỗi ba tháng nhà họ Cơ chiếm giữ linh huyệt nơi này một tháng.

Điều kiện còn lại đều tuân theo lời của Lục Chí Hằng.

"Ba, bàn xong với Cơ Phụng Thiên rồi, điều kiện thế này…"

Sau khi rời biệt thự, Lục Chí Hằng gọi điện thoại báo cáo với Lục Bách Xuyên.

"Biết rồi."

Lục Bách Xuyên thầm cau mày.

Hắn không thoải ái trong lòng, nhà họ Cơ lại quay về hạ thấp mặt mũi nhà họ Lục. Sau này bọn hắn sẽ trở thành uy hiếp với nhà họ

Lục, thậm chí là với quốc gia.

Nhưng hiện tại Cơ Phụng Thiên đã là Tông Sư, nhà họ Lục cần thiết nhượng bước, ép quá mức sẽ gây ra hậu quả rất nghiêm trọng.

"Reng reng."

Di động của Tô Ấu Vi vang lên.

Là Tiêu Phàm gọi tới, hắn về nhà mà không thấy Tô Ấu Vi.

"Học trưởng, ta đang ở nhà ông ngoại."

Tô Ấu Vi nói.

Lục Bách Xuyên vừa cúp điện thoại, nghe vậy thì nói với Tô Ấu Vi:

"Ấu Vi, cháu gọi Tiêu tiểu tử qua đây một chuyến, ông ngoại có vài lời muốn nói với hắn."

Tô Ấu Vi gật đầu:

"Học trưởng, ông ngoại có chuyện tìm ngươi."

Tiêu Phàm nhanh chóng tới nơi, Lục Bách Xuyên gọi hắn vào thư phòng.

Chương 386: Thỏa Thuận Tốt

"Tiêu tiểu tử, huyện Lục Hợp không đuổi được nhà họ Cơ, dù sao Cơ Phụng Thiên đã là Tông Sư."

Lục Bách Xuyên nói một cách trịnh trọng.

Tiêu Phàm vội hỏi:

"Lão Lục, tình huống cụ thể bên kia thế nào?"

Hôm nay Tô Ấu Vi đi cùng Lục Bách Xuyên và những người khác, nàng không bí mật theo dõi tình hình ở đó, Tiêu Phàm tự nhiên

cũng không biết tin tức ở đó.

"Cơ Phụng Thiên dọa giết người, mà ngươi là mục tiêu hàng đầu. Cuối cùng họ đạt được hiệp nghị, nhà họ Cơ chiếm giữ một phần ba linh huyệt bên kia trong thời gian này."

"Đồng thời, Cơ Phụng Thiên không thể rời đi."

"Chỉ cần Cơ Phụng Thiên rời đi nơi đó, nhà họ Cơ sẽ tự động mất đi tư cách sở hữu linh huyệt bên kia."

"Ồ, đúng rồi, hai tháng đầu tiên không thuộc về nhà họ Cơ."

Sau khi Lục Bách Xuyên nói xong, đôi mắt của Tiêu Phàm sáng lên.

Hắn nghĩ rằng đó là một thỏa thuận tốt.

Hắn có thể nhốt Cơ Phụng Thiên ở huyện Lục Hợp thông qua linh huyệt bên kia.

Thực lực Tiên Thiên đỉnh phong của hắn không phải là đối thủ của Cơ Phụng Thiên, nhưng nếu hắn tiếp tục luyện tập thì chắc chắn trong tương lai thực lực của hắn sẽ vượt qua Cơ Phụng Thiên.

"Lão Lục, là ta kéo chân sau của ngươi."

Tiêu Phàm nói.

Lục Bách Xuyên lắc đầu:

"Cơ Phụng Thiên chính là uy hiếp hàng đầu với ngươi, nhưng cốt lõi vẫn là uy hiếp nhà họ Lục chúng ta, thậm chí uy hiếp cả quốc gia."

"Dù không có ngươi, trong chuyện này nhà họ Lục chúng ta cũng chỉ có thể lùi một bước."

Vẻ mặt Lục Bách Xuyên đã có hơi bực bội.

Tiêu Phàm mỉm cười và nói:

"Lão Lục, nếu đứng ở góc độ của Cơ Phụng Thiên, thậm chí nhìn nàng còn đau khổ hơn, hai phần ba thời gian đều dành cho một

linh huyệt tốt."

"Trở thành một Tông Sư thật quá vất vả, thậm chí còn bị hạn chế sự tự do."

Lục Bách Xuyên thở dài một hơi:

"Hôm nay đã khác lúc trước, tuy rằng năm đó nhà họ Lục chúng ta không mạnh như bây giờ, nhưng khi đó nhà họ Cơ đã suy yếu rất nhiều."

"Cơ Phụng Thiên đã trở thành Tông Sư, nếu nàng không chết, về sau nhất định sẽ gây ra phiền phức không nhỏ."

"Tiêu tiểu tử, hiện tại ngươi đang nỗ lực tu luyện để trở thành một võ giả sao?"

Tiêu Phàm ho nhẹ một tiếng:

"Lão Lục, ta có ý nghĩ như vậy."

Lục Bách Xuyên mang vẻ mặt phức tạp nhìn ra ngoài cửa sổ:

"Bởi vì một số việc khiến ta không thích võ giả, hẳn là ngươi cũng biết."

"Thời thế thay đổi, nếu ngươi có thể trở thành võ giả cũng không sao. Nhưng tuổi này mới tiếp xúc thì cũng không nên quá kỳ vọng đối với phương diện này."

Lục Chí Hằng không biết tu vi hiện tại của Tiêu Phàm, và Lục Bách Xuyên lại càng không biết.

"Lão Lục, kỳ thật ta có chút tiến bộ..."

Lục Bách Xuyên cắt ngang:

"Ngươi biết mình có tiến bộ là tốt rồi, ngươi không cần phải nói ra, tạm thời ta cũng không có bao nhiêu hảo cảm với võ giả."

"Ngươi có thể thử con đường võ giả này xem sao, nếu như ngươi phát hiện thiên phú của mình có hạn, nhân lúc ta chưa chết thì

ngươi cũng có thể đổi sang một con đường khác."

Tiêu Phàm nhìn Lục Bách Xuyên đầy ngạc nhiên.

Lục Bách Xuyên nói:

"Ấu Vi đã quyết một lòng với ngươi rồi, trước khi chết ta sẽ cố gắng hết sức để giúp đỡ ngươi, giúp con đường sau này của ngươi sẽ dễ đi hơn một chút."

"Lục lão, cám ơn."

Tiêu Phàm biết rằng Lục Bách Xuyên nói điều này tuyệt đối là vì thật lòng thật dạ muốn mở đường cho hắn, với thân phận và địa vị của Lục Bách Xuyên, hắn sẽ không nói những điều vô nghĩa.

Lục Bách Xuyên trầm giọng nói:

"Ngươi còn thời gian hơn hai tháng tại linh huyệt huyện Lôi Sơn, sau khoảng thời gian này, hắn ngươi cũng nên từ bỏ đi thôi."

"Ngươi đòi hỏi thời gian mấy tháng nay, chắc là cũng muốn thử một chút nhỉ."

Tiêu Phàm nghĩ thầm trong bụng, hắn không chỉ muốn thử nó thôi đâu.

Hai tháng nữa, nhất định hắn có thể đạt tới cấp bậc Tiên Thiên.

"Lão Lục, ta nhất định sẽ cố gắng làm cho Ấu Vi hạnh phúc."

Tiêu Phàm nói lời cam đoan.

Lục Bách Xuyên dự định mở đường cho hắn, không phải vì nhìn thấy vị trí của hắn trong lòng Tô Ấu Vi sao?

"Ngươi hiểu được thì tốt."

Lục Bách Xuyên trầm giọng nói.

...

Dị giới, tại thành Võ An.

Phủ soái của Tiêu Hải hiện được đặt ở đây.

Thành phố Vũ An là một thành trì lớn khác mà Tiêu Hải và những người khác đã đánh hạ, sau khi chiếm đóng thành Võ An, nhóm người Tiêu Hải cũng đã chiếm một nửa lãnh thổ của thành Thần Diễm.

Nhưng bây giờ Tiêu Hải đã chiếm vùng Tây Trung Bộ.

Thành Thần Diễm có mật độ dân cư đông đúc nhất ở Đông Bộ và Nam Bộ.

Dù chiếm một nửa đất đai, nhưng hiện tại Tiêu Hải lại chiếm không đến một phần ba nhân khẩu, thậm chí còn không chiếm một phần tư của cải.

Trong tương lai, Tiêu Hải sẽ bắt đầu đánh chiếm Đế quốc Thần Diễm, khu vực thịnh vượng và giàu có nhất.

"Báo cáo!"

Thân vệ của Tiêu Hải vội chạy vào trong phủ soái.

"Có chuyện gì vậy?"

Tiêu Hải ngẩng đầu nói.

Chương 387: Rắc Rối Lớn

Hắn đang nghiên cứu trên bàn cát.

"Bẩm đại soái, có điện báo khẩn cấp từ tiền tuyến, tiền quân của chúng ta đã đến bờ sông Hắc Uyên Ma, nhưng kẻ địch đã phá hủy cầu Thần Võ khiến chúng ta không thể tiếp tục tiến lên phía trước."

Sắc mặt Tiểu Hải chợt thay đổi.

Tất nhiên hắn biết về cây cầu Thần Võ trên sông Hắc Uyên Ma.

Sông Hắc Uyên Ma dài hơn 9.800 km, chảy từ Tây Nam đến Đông

Bắc của hoàng triều Thần Diễm, có lượng nước dồi dào, và chỗ hẹp nhất của sông cũng đã hơn một km.

Hơn nữa có vô số yêu vật sinh sống ở sông Hắc Uyên Ma.

Đáng sợ nhất có hai loại, một loại là cá sấu Hắc Lân Ma, hai là loài thủy yêu tại vực sâu.

Cá sấu Hắc Lân Ma lớn nhất có thể dài tới hàng chục mét, thể chất vô cùng ngang ngược, trong khi loài thủy yêu tại vực sâu giỏi công kích tinh thần, chúng thường hóa thân thành những cô gái xinh đẹp để hành động.

Xây dựng một cây cầu trên sông Hắc Uyên Ma là chuyện rất khó, cầu Thần Võ được xây dựng khiến Đế Quốc Thần Diễm đã tiêu tốn rất nhiều nhân lực và vật lực.

"Đại soái, nỗi lo lắng của ngươi đã trở thành hiện thực."

"Họ thực sự đã cho nổ cầu Thần Võ."

"Bây giờ chúng ta đang gặp rắc rối lớn. Hướng tấn công của chúng ta đang bị cản trở rất nhiều."

Một vị cố vấn ở bên cạnh Tiêu Hải nói.

Tiêu Hải nhìn sang bàn cát.

Trên thực tế còn có một số cây cầu khác trên sông Hắc Uyên Ma, nhưng miễn là người của họ đi ngang qua thì nhất định Đế Quốc Thần Diễm sẽ cho người phá hủy những cây cầu đó.

Đối mặt với cùng một tình huống, gặp cảnh đội quân trèo đèo lội suối cũng chẳng có nghĩa lý gì.

"Người của họ đang canh giữ ở bờ bên kia?"

"Đúng vậy đại soái."

Tiêu Hải phất phất tay, thân vệ tới báo tin lui ra ngoài ngay lập tức.

"Đại soái, nhìn tình huống tại sông Hắc Uyên Ma, chúng ta xây dựng lại cây cầu ở trên đó cũng không phải chuyện dễ dàng, không mất mười tám năm thì không cách nào làm được."

"Để vận chuyển một số lượng lớn binh lính của chúng ta thì chỉ có thể dựa vào tàu thuyền."

"Nhưng không thể vận chuyển đồng thời nhiều binh lính như vậy qua sông được, cũng rất khó bảo đảm binh lính sẽ vượt sông an toàn."

Một vị cố vấn khác nhíu mày.

Xét về khía cạnh lực lượng quân sự thì hiện tại họ mạnh hơn là không thể nghi ngờ, nhưng triều đình còn triệu binh đang phòng thủ tại sông Hắc Uyên Ma hiểm yếu, tuyệt đối không thể coi thường.

"Báo cáo!"

Lại có thêm một thân vệ khác vội chạy tới.

"Đại soái, có điện báo khẩn cấp từ tiền tuyến, số lượng lớn thuyền bè bị quân đội triều đình dẫn dụ tới bờ Đông, còn có rất nhiều thuyền bè khác bị người của triều đình phá hủy."

Tiêu Hải phất tay, thân vệ lui ra ngoài thật nhanh chóng.

"Đại soái, ngươi lại nói trúng rồi."

Tiêu Hải nói:

"Họ cũng không phải là kẻ ngốc. Nếu họ đang phòng thủ tại mối nguy hiểm như sông Hắc Uyên Ma thì chắc chắn họ sẽ cố gắng loại bỏ những chiếc thuyền ở bờ tây."

"Đại soái, dưới tình huống này dù chúng ta có thể chiêu mộ một ít thuyền bè, nhưng số lượng cũng sẽ không nhiều lắm, mỗi lần có thể chỉ có thể vận chuyển từ ba vạn đến năm vạn người."

"Với số lượng người ít ỏi như vậy ở phía bên kia, liệu họ có thể lên bờ hay không đều là vấn đề."

Ở phía bên kia chắc chắn sẽ được bố trí máy bắn đá, nỏ, tên lửa, v.v..

Trong ánh mắt của một vài vị cố vấn đều lộ ra sự lo lắng.

Nếu họ bị chặn lại trong một thời gian dài, tình hình chiến sự sẽ càng bất lợi hơn với họ.

Khu vực phía Đông của hoàng triều Thần Diễm có dân số đông hơn và giàu có hơn.

Nếu cuộc chiến đi vào bế tắc, ngươi phải chiến đấu vì con người và tiền bạc.

"Xem ra ta phải tìm cháu ngoan của ta làm một vài chuyện tốt."

"Chỉ không biết liệu cháu ngoan của ta có thể kiếm được một khẩu súng cối sử dụng chất nổ CL-20 hay không."

Tiêu Hải nghĩ thầm trong bụng.

…

Tại bờ sông Hắc Uyên Ma, Tiêu Hải dẫn đại quân xông tới.

Trăm vạn đại quân hùng mạnh mênh mông, nhìn mãi cũng không thấy được điểm cuối.

Không khí xơ xác tiêu điều đầy kinh khủng đã khiến tất cả các loài chim ở đây sợ hãi mà chạy mất.

"Rào!"

Nước trong sông Hắc Uyên Ma bắn lên tung tóe, yêu thú trong sông cũng không rời đi, nước sông đen như mực thoạt nhìn vô cùng đáng sợ, phảng phất như muốn nuốt chửng hết thảy.

Nước xanh sâu, nước đen sâu, độ sâu trung bình của nước ở sông Hắc Uyên Ma phải vượt quá 100 mét.

Thông thường, nước sông bị ảnh hưởng bởi các yếu tố như bùn cát lắng đọng nên sẽ không quá sâu, nhưng tình hình ở Thần Võ đại

lục thì lại khác, tại nơi này nước ở các sông lớn đều rất sâu.

Lý do rất đơn giản, vì có yêu thú trong nước.

Chúng có kích thước rất lớn.

Vì sự thoải mái của chúng, chúng sẽ không để phù sa lắng xuống, hơn nữa chúng còn sẽ khoan ngầm xuống lòng đất để làm cho sông lớn càng sâu thêm.

Chương 388: Người Dưới Trướng

"Đại soái, nếu chúng ta có nhiều cường giả bảo vệ trên không trung, khi thuyền bè trên mặt nước đi sang bờ bên kia sẽ không gặp vấn đề gì, nhưng lấy bùn cát chặn nước xây cầu thì rất khó."

Có một vị cường giả ở bên cạnh Tiêu Hải nói.

"Có thể đem tấm ván gỗ đặt ở mạn thuyền từ đầu đến đuôi khi đối diện không có kẻ địch, nhưng hiện tại ở phía đối diện có số lượng binh lính rất lớn, phương pháp này sẽ không thể thực hiện được."

Một vị cường giả khác nói.

Dù cầu phao trải nhựa tương đối rộng, một hai chục con ngựa có thể đi qua cùng một lúc, nhưng binh lính có thể đi qua đồng thời cũng rất ít, hơn nữa chỉ có thể bị chém giết liên tục.

"Họ Tiêu, ngươi qua đây."

"Ngươi có thể tới nơi này một mình, ta càng muốn nhìn xem có bao nhiêu người dưới trướng ngươi tới được đây."

Giọng nói lạnh lùng của Bàng Thanh truyền đến từ bên kia sông.

Chiều rộng của mặt sông ở đây là 1,8 km, Bàng Thanh là một cường giả ở cấp bậc Võ Đế đỉnh phong, vì vậy hắn có thể truyền giọng nói của mình đến đây một cách dễ dàng.

"Bàng Thanh, các ngươi thực sự đã phá hủy cây cầu sao. Làm sao thế, sợ Lão Tử rồi à?"

"Nhưng mà phải tiêu hao cái giá rất lớn mới xây dựng được cầu Thần Võ nhỉ."

Tiêu Hải mở miệng nói.

Giọng nói của hắn không lớn lắm, nhưng cũng truyền đến đối phương thật rõ ràng.

Sắc mặt Bàng Thanh âm trầm, cho nổ cầu là biểu hiện của sự yếu đuối, nhưng hắn không còn cách nào khác.

Quân đội của Tiêu Hải liên tục công thành chiếm đất, nhưng nếu hắn không cho nổ tung cây cầu, Bàng Thanh lo lắng rằng nếu có điều tồi tệ xảy ra, một khi Tiêu Hải và những người khác xông tới đây thì nguy rồi.

"Tiêu Hải, ngươi cũng biết xây dựng một cây cầu bắc qua sông Hắc Uyên Ma không phải chuyện dễ dàng, cũng đừng nghĩ tới cho đại quân từ địa phương khác qua sông."

"Chỉ cần ngươi có ý nghĩ như vậy, người của chúng ta nhất định sẽ phá hủy cây cầu, không có cầu, trăm họ sẽ phải dùng thuyền qua sông, đồng thời nguy hiểm sẽ tăng lên rất nhiều."

Bàng Thanh nói với một giọng trầm.

Tiêu Hải nhìn về phía đối diện, căn cứ theo tình báo, phía đối diện có 200.000 binh lính tụ tập, còn có rất nhiều binh lính khác đóng quân ở vùng phụ cận các thành trì.

Nếu cuộc chiến bắt đầu, binh lính từ các thành trì lân cận khác có thể đến sau vài giờ nữa.

"Ra lệnh, cố hết sức thu thập càng nhiều thuyền dân sự càng tốt, triệu tập thợ mộc đóng nhiều đò ngang hơn, nhớ thưởng thù lao cho trăm họ."

"Vâng đại soái."

Mệnh lệnh của Tiêu Hải được truyền xuống nhanh chóng.

Tuy nhiên, để thu nhặt đủ tàu thuyền dân sự hoặc gọi thợ mộc để đóng một con thuyền cũng không phải là chuyện dễ dàng, ít nhất cũng phải mất đến mười ngày nửa tháng.

Nếu đem thuyền của dân chúng đi phá hết thì dù mất hai, ba tháng cũng chưa chắc lấy được đủ số lượng phà ngang.

...

Ở bên địa cầu, Tiêu Phàm đã trở lại huyện Lôi Sơn để tiếp tục tu luyện.

Bây giờ hắn đã biết được hung thủ đứng đằng sau màn, nhưng thực lực hiện tại của hắn không đủ mạnh.

Dù là Cơ Phụng Thiên, hay là Cơ Lăng Phong, Tiêu Phàm đều không thể giết bọn hắn ngay bây giờ.

Tiêu Phàm có thể giết Cơ Xuân Nghiên, nhưng giết Cơ Xuân Nghiên lại không có ý nghĩa gì.

Hơn nữa, Cơ Xuân Nghiên đã gả vào nhà họ Liễu, vì vậy tình hình bên nàng rất phức tạp.

"Cốc cốc."

Sau khi Tiêu Phàm trở về huyện Lôi Sơn để luyện tập được hai ngày, vào ban đêm, chiếc gương bên cạnh Tiêu Phàm lại bị gõ.

Trong phòng ngủ chính, Tiêu Phàm đã bố trí một trận pháp cách âm để những người còn lại không thể nghe thấy bất cứ tiếng động nào.

"Cháu ngoan, tình hình bên đó thế nào rồi?"

Tiêu Hải cười hỏi.

Ông càng lo lắng cho tình hình của Tiêu Phàm hơn.

Sau lần liên lạc trước, Tiêu Hải đã biết rằng Cơ Phụng Thiên có thể đã đạt đến cấp bậc Tông Sư.

Tiêu Phàm nói về tình hình của mình cho Tiêu Hải nghe thật nhanh, và Tiêu Hải nói:

"Bây giờ giữ Cơ Phụng Thiên ở huyện Lục Hợp cũng không tệ."

"Ngươi mau tranh thủ thời gian đạt tới cấp bậc Tiên Thiên đi."

"Đúng rồi, ngươi tìm được linh thạch chưa? Chỉ sợ rất khó tìm được thứ này trên địa cầu, nếu tìm không được, lần này ta sẽ

truyền cho ngươi một ít long khí."

Tiêu Phàm đưa tay ra, và linh thạch ở bên cạnh bay vào tay hắn.

Tiêu Hải nhìn viên linh thạch trong tay Tiêu Phàm mà kinh ngạc không thôi.

Thậm chí viên linh thạch này còn lớn hơn.

"Ông nội, ta tìm được kim trảo linh thử."

"Ắt hẳn là kim trảo linh thử xuất hiện tại huyện Lục Hợp, Cơ Phụng Thiên

đã mang người tới Thụy Lệ, bọn hắn cũng cảm ứng được khối linh thạch này."

Sau khi Tiêu Phàm nói xong, sắc mặt Tiêu Hải trở nên nghiêm trọng hơn rất nhiều.

"Kim trảo linh thử mạnh hơn muỗi độc đầm lầy rất nhiều, nếu hiện tại chúng có thể tới địa cầu, vậy có lẽ bên địa cầu đã có yêu thú càng mạnh hơn trước kia."

Tiêu Phàm gật đầu, hắn cũng đưa ra nhận định tương tự.

Chương 389: Tìm Cách

Bảy mươi mốt phần trăm trái đất là đại dương, chẳng lẽ linh huyệt nằm ở trong đại dương hay sao?

Liệu nó có khả năng ở trong sa mạc, rừng mưa nhiệt đới, đầm lầy…hay không?

Thậm chí có thể ở dưới lòng đất chăng?

Ngay cả những vùng có con người hoạt động cũng chưa chắc phát hiện được các linh huyệt.

"Ông nội, tình huống ở bên kia thế nào rồi?"

Tiêu Phàm hỏi.

Tiêu Hải nói về những rắc rối mà hắn đang gặp phải nhanh chóng.

"Cháu trai ngoan, ở đây ta cần hai thứ. Thứ nhất là một khẩu súng cối chứa đầy thuốc nổ cl-20; thứ hai là một quả thủy lôi có uy lực cực mạnh."

"Nếu không lấy được loại thứ hai, vậy lấy được loại thứ nhất cũng không tệ."

Tiêu Phàm gật đầu:

"Ông nội, ta sẽ cố gắng tìm cách. Ta đã từng nói với chú Lục trước đây, nhưng ta không biết liệu chú ấy có cho người nghiên cứu hay chưa."

"Hắn là thứ này không cần dùng tới kỹ thuật có độ khó quá lớn, chế tạo nó cũng không phải là vấn đề lớn, chỉ là không biết quân đội có thể bán nó cho chúng ta hay không."

Vì quân đội cần linh huyệt để thành lập quân khu nên lần trước đã bán cho bọn hắn rất nhiều thuốc nổ cl-20, nhưng bình thường làm sao quân đội có thể bán cho hắn nhiều thuốc nổ như vậy.

Nếu có chuyện gì xảy ra thì bọn hắn phải chịu toàn bộ trách nhiệm.

"Cháu ngoan, ngươi hãy cố gắng hết sức để tìm ra một cách."

"Nếu ngươi có linh thạch rồi, ông nội sẽ không cho ngươi long khí nữa, ngươi muốn cái gì nào?"

Tiêu Hải cười ha hả rồi nói.

Tiêu Phàm suy nghĩ một lát thì nói:

"Ông nội, ngươi cho ta một loại độc cực mạnh đi, loại nào có thể dùng để thoa lên mặt trên ám khí và khiến cổ họng bị phủ kín bởi máu."

"Dù bí mật bôi chất độc vào vũ khí thật đáng hổ thẹn, nhưng nếu

ta phải đối mặt với một nguy cơ trí mạng, ta cũng không quan tâm đến vinh hay nhục. Sống sót mới là điều quan trọng nhất."

Tiêu Hải gật đầu.

Ông khuyên bảo:

"Cháu ngoan, ngươi tuyệt đối đừng vội báo thù."

"Chưa chắc ám khí của ngươi có thể đánh trúng Cơ Phụng Thiên một trăm phần trăm đâu."

Tiêu Phàm đồng ý.

Hắn muốn một thứ như thế này chẳng qua chỉ vì muốn có một con át chủ bài để bảo toàn tính mạng cho mình.

Giết chết Cơ Phụng Thiên một cách đường đường chính chính là tốt nhất.

Tiêu Hải cất độc dược trong không gian bảo vật, hắn lấy ra một phần nhanh chóng.

"Cháu yêu, loại độc này được chiết xuất từ một con ếch độc cấp bậc Võ Vương, trong vòng hai đến ba giây sau khi trúng độc thì nó sẽ khiến toàn thân tê liệt, và sẽ gây ra cái chết trong vòng mười giây."

"Đừng nói đến cấp bậc Tông Sư, dù dùng để đối phó với Đại Tông Sư cũng không có vấn đề gì."

Tiêu Hải vừa nói, vừa tập hợp lực lượng cường đại một cách nhanh chóng, không bao lâu sau liền đưa tới một quả cầu nọc độc nhỏ.

Tiêu Phàm cho nó vào chai thủy tinh thật nhanh.

"Cháu ngoan, khi sử dụng nhất định phải thật cẩn thận, tự làm mình bị thương cũng không tốt đâu."

…

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiêu Phàm ăn sáng xong rồi gọi điện thoại cho Lục Chí Hằng.

"Chú Lục, không làm phiền ngươi chứ?"

Ở đầu bên kia điện thoại, Lục Chí Hằng tức giận nói:

"Mới sáng sớm mà ngươi đã gọi điện thoại tới e là không có chuyện gì tốt."

Tiêu Phàm ho nhẹ một tiếng nói:

"Chú Lục, xem ngươi nói kìa, ta tìm ngươi chắc chắn là có chuyện tốt đó, các ngươi đang thiếu quân phí à?"

Lục Chí Hằng:

"..."

"Ngươi muốn mua gì?"

Ánh mắt Tiêu Phàm sáng lên, có hi vọng rồi?

"Chú Lục, tạm thời ta không cần xe tăng, ta muốn súng cối nhét đầy thuốc nổ CL-20, cả thủy lôi có uy lực mạnh mẽ tương tự. Ta cũng cần súng bắn tỉa có thuốc nổ tương tự nếu có."

Lục Chí Hằng nói:

"Có súng cối và thủy lôi, không có súng bắn tỉa, nhưng không thể đưa đồ cho ngươi dễ dàng như vậy được...ngươi nghĩ thử xem có thể dùng cái gì để đổi."

"Tiền đi, ta có tiền. Ta chưa động đến một chút tiền nào trong tám trăm năm mươi triệu đô la Mỹ đó, chú Lục, các ngươi cũng không muốn có thêm chút quân phí sao? Bán cho ai mà không phải bán?"

Lục Chí Hằng đảo mắt:

"Bán cho quốc gia khác với bán cho một người dân bình thường như ngươi thì có thể giống nhau được à? Có thể bán đồ cho ngươi, nhưng ngươi phải nói gì đó chứ. Chiều nay ta đến thành phố Z,

buổi tối ngươi qua đó...ngươi chuẩn bị rượu với thức ăn ngon cho tốt đi."

Nói xong, Lục Chí Hằng trực tiếp cúp điện thoại.

Trong lòng Tiêu Phàm thầm thở dài, còn bảo hắn chuẩn bị rượu với thức ăn ngon, Lục Chí Hằng đang muốn nghe hắn kể chút chuyện dị giới đây mà.

"Sự tò mò của con người sao lại nặng đến vậy."

Trong lòng Tiêu Phàm thầm nhủ. Hắn bấm số điện thoại của Từ Khai Thái.

"Ông chủ."

Ở đầu bên kia điện thoại, Từ Khai Thái đứng lên, công ty bảo vệ Lôi Sơn cũng đã sớm hoàn thành, đám người Từ Khai Thái đều đã sắp xếp mọi việc rất tốt.

Tiêu Phàm nói:

"Từ Khai Thái...ngươi cho người qua bên kho hàng hỏi thử, nếu có bán kho hàng, ta sẽ tốn chút tiền mua lại kho về."

"Vâng, ông chủ."

Từ Khai Thái nhanh chóng phái hai người tới kho hàng.

Chương 390: Năm Mươi Triệu Tệ

Sau khi Đông Tinh xã mua được kho hàng, lúc mới bắt đầu họ đã tìm kiếp khắp cả kho, nhưng hiện giờ toàn bộ đám cao thủ đã sớm rời khỏi huyện Lôi Sơn, chỉ tùy tiện sắp xếp hai người canh chừng kho hàng.

Họ đã từng muốn bán kho hàng đi, nhưng ở huyện Lôi Sơn có người nào muốn mua lại chứ? Ngành nghề kiếm tiền trong huyện chỉ có nhiêu đó, rất nhiều việc làm ăn đều do Triệu gia khống chế, những người còn lại mà mua kho hàng chắc chắn sẽ bị lỗ.

"Tinh tinh."

Sau nửa giờ, Từ Khai Thái đã gọi điện thoại tới.

"Ông chủ, Đông Tinh xã định bán kho hàng. Nhưng họ muốn ra giá một trăm triệu đô."

Tiêu Phàm đảo mắt:

"Vậy ngươi bảo họ đi chết đi. Bên huyện Lôi Sơn có linh huyệt, giá đất sau này chỉ có thể giảm mà không tăng. Một trăm triệu đô có thể xây được rất nhiều kho hàng. Ngươi nói với họ một tiếng, năm mươi triệu tệ, nhiều thêm một xu cũng không có, nếu không phải có thể tiết kiệm được hai tháng, ta cũng sẽ không bỏ ra số tiền này. Đúng rồi, nói rõ với họ, năm mươi triệu tệ là giá hôm nay, ngày mai chỉ còn bốn mươi triệu, ngày mốt ba mươi triệu, còn lâu hơn nữa thì ta cũng sẽ không mua."

...

Hành Dương quốc, Miyamoto Yanaga nhận được cuộc gọi quốc tế lần nữa.

"Năm mươi triệu tệ?"

Miyamoto Yanaga cắn răng nghiến lợi. Hắn mua cái kho kia tốn tận tám trăm năm mươi triệu đô, gấp một trăm hai mươi lần giá tiền này.

"Xã trưởng, Tiêu Phàm nói năm mươi triệu tệ là giá hôm nay, ngày mai chỉ còn bốn mươi triệu, ngày mốt ba mươi triệu, còn lâu hơn thì hắn sẽ không mua nữa. Hắn còn nói giá đất bên này sẽ không ngừng giảm."

Thuộc hạ của Miyamoto Yanaga ở đầu bên kia điện thoại nói, hắn muốn bán sớm một chút rồi trở về nước. Thực lực của hắn không mạnh, cảm giác chờ ở chỗ này rất nguy hiểm.

Miyamoto Yanaga chau mày, huyện Lôi Sơn có linh huyệt, sau này nhất định vẫn sẽ còn siêu sinh vật xuất hiện, dời người đi là sự kiện có xác suất lớn. Mọi người đi rồi, đất đai còn có thể có giá trị gì nữa? Kho hàng bên kia còn có thể có giá trị gì nữa? Hôm nay

không bán với giá năm mươi triệu, tương lai có thể bán cũng chưa đến giá năm triệu.

"Bán cho họ đi! Ta sẽ qua đó ký hợp đồng."

Sắc mặt Miyamoto Yanaga vô cùng u ám nói. Hắn và Tiêu Phàm có thù, nhưng hắn cũng không có thù với tiền. Gần đây, mọi chuyện ở Đông Tinh xã đều không thuận lợi, phương diện tài chính của họ gặp áp lực lớn vô cùng.

Vốn có suy nghĩ vớt vát được ít tiền ở đất nước xa xôi, kết quả không may, chỗ huyện Lục Hợp lại có nhiều người chết, vẫn còn một phần tiền trợ cấp chưa trả.

"Tiêu Phàm à Tiêu Phàm...ngươi lấy lại kho hàng, ta cũng muốn lấy lại mạng của ngươi."

Trong mắt Miyamoto Yanaga lóe lên tia sắc bén. Mọi chuyện ở Đông Tinh xã không thuận lợi đều bắt đầu từ chỗ Tiêu Phàm, giết Tiêu Phàm thì hắn có thể giải trừ được một chút lửa giận, hoặc có lẽ còn có thể lấy được tiền từ Tiêu Phàm.

"Đồng ý rồi...hay đấy."

Tiêu Phàm nhanh chóng nhận được tin tốt từ Từ Khai Thái. Có thể dùng năm mươi triệu để mua lại kho hàng thì tốt, nếu quân đội bán súng cối và thủy lôi cho hắn, đưa đến nhà kho kia sẽ tốt hơn nhiều. Chế tạo áo giáp xong, đến lúc đó cũng phải cần kho hàng rất lớn để chứa.

Buổi chiều, Miyamoto Yanaga đến thành phố Z, hắn tới huyện Lôi Sơn trước.

"Miyamoto Yanaga, ta phụ trách ký hiệp ước với ngươi. Đây là hợp đồng mua bán nhà kho, các ngươi đọc kỹ đi."

Tại kho hàng, Từ Khai Thái giao hợp đồng cho Miyamoto Yanaga. Luật sư bên cạnh Miyamoto Yanaga nhanh chóng kiểm tra hợp đồng. Hắn đã bị ngã một cú lớn ở nhà kho này rồi, cũng không muốn bị hố lần nữa.

"Xã trưởng, không có vấn đề gì."

Mười mấy phút sau, vị luật sư bên cạnh Miyamoto Yanaga nói.

"Soạt!"

Dưới sự chứng kiến của luật sư hai bên, Từ Khai Thái nhanh chóng ký hợp đồng với Miyamoto Yanaga, nhà kho lại về tay Tiêu Phàm lần nữa.

"Ngài Miyamoto, hợp tác vui vẻ."

Từ Khai Thái mỉm cười nói.

"Hừ!"

Miyamoto Yanaga hừ lạnh một tiếng rồi vội rời đi,h ắn cũng không vui vẻ đến vậy.

Hơn một giờ sau, Miyamoto Yanaga quay trở về thành phố Z.

Trời đã nhá nhem tối, hắn tìm một khách sạn ở thành phố Z để ở lại.

"Tối nay chắc là trời sẽ mưa. Đêm mưa, đêm giết người, Tiêu Phàm à Tiêu Phàm, tối hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi."

Tia sắc bén lóe lên trong mắt Miyamoto Yanaga, hắn trở về thành phố Z chẳng qua chỉ để che dấu tai mắt mọi người, hắn sẽ quay lại huyện Lôi Sơn lần nữa vào buổi tối.

"Ầm!"

Màn đêm buông xuống, Lục Chí Hằng chạy đến chỗ Tiêu Phàm.

Từng đạo sấm sét vang lên.

"Diệp Phi không ở đây à?"

Lục Chí Hằng dò hỏi, rượu và thức ăn đã được đặt trên bàn, không thấy Diệp Phi xuất hiện.

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Biết chú Lục muốn tới đây, hắn chạy còn nhanh hơn thỏ, một chút

mua bán nhỏ, chú Lục không cần tới đây đâu."

Lục Chí Hằng tức giận nói:

"Đấy mà là mua bán nhỏ sao? Rượu và đồ ăn này là ngươi trực tiếp bảo khách sạn đưa tới à?"

Chương 391: Nơi Chuyện

Tiêu Phàm bĩu môi:

"Không thì sao? Tài nấu nướng của ta chỉ có thể bảo đảm không bị chết đói, chú Lục, có rượu và đồ ăn để tiếp đãi ngươi đã không tệ rồi."

Nói xong, Tiêu Phàm rót cho Lục Chí Hằng một chén rượu.

"Ào ào!"

Bên ngoài, trời mưa to xối xả.

"Mưa to rồi , vừa đúng lúc chúng ta nói chuyện đi."

Lục Chí Hằng đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ nói.

Bên trong biệt thự chắc chắn sẽ không có máy nghe lén, bên ngoài mưa to, dù gần đó có cao thủ, khả năng nghe lén họ nói chuyện cũng rất thấp. Ý niệm Tiêu Phàm vừa động, xung quanh xuất hiện một không gian chắn.

"Chú Lục, tám trăm năm mươi triệu đô này, ta muốn đổi toàn bộ thành súng cối và thủy lôi, trong đó thủy lôi với giá hai trăm triệu đô là được. Một chiếc súng cối cần bao nhiêu đạn, cái này chắc chú Lục là chuyên gia rồi."

Lục Chí Hằng:

"..."

Lòng tham muốn của Tiêu Phàm thật đúng là không nhỏ, lần trước chỉ có hai tỷ tệ, giờ lại tăng gấp ba.

…

…

Lục Chí Hằng cau mày nhìn Tiêu Phàm:

"Ngươi muốn nhiều súng cối và thủy lôi như vậy, nếu xảy ra vấn đề...ngươi có biết sẽ có hậu quả gì không?"

Tiêu Phàm cũng rót cho mình một chén rượu.

"Chú Lục, mời ngươi một chén. Ngươi cảm thấy bán tên lửa, bán máy bay, bán quân hạm cho quốc gia khác an toàn, hay là bán mấy món đồ chơi như vậy đến thế giới khác an toàn? Nếu người dị giới dùng món đồ chơi này nhằm vào chúng ta, các ngươi còn không phải cười đến rụng răng à?"

Lục Chí Hằng trầm tư.

Tiêu Phàm nói tiếp:

"Chú Lục, thực lực của chuột móng vàng không yếu, sau này bọn chúng thật sự đến đây, họ không cần tới những vũ khí này.

"Chuột móng vàng thật sự xuất hiện ở Thụy Lệ à? Ngươi liên lạc với người dị giới như thế nào?"

Lục Chí Hằng nhạy bén hỏi.

Tiêu Phàm cười cười nói:

"Chú Lục, việc này là bí mật của ta, tạm thời không thích hợp nói ra, dù sao ta có thể trao đổi là được."

Lục Chí Hằng suy nghĩ một hồi rồi nói:

"Có hai vấn đề, thứ nhất...ngươi đạt được lợi ích gì trong cuộc giao dịch này; thứ hai, nếu chiến lực của họ mạnh, vì sao phải cần đến vật như súng cối."

Tiêu Phàm khẽ cười nói:

"Chuyện khác không nói đâu xa, không phải ta kiếm được vài tỷ ở

phương diện điện ảnh sao? Nhiều tiền như vậy đã có thể khiến vô số người bán mạng."

Lục Chí Hằng ngẩn ra.

Đúng thật! Hai bộ phim của Tiêu Phàm bán được bốn tỷ, đây cũng không phải là một số tiền nhỏ.

"Tại sao phải cần đến vật như súng cối, bởi vì thành trì được truyền thừa lâu đời của họ vô cùng mạnh, thành trì có thể áp chế thực lực của cao thủ. Quy tắc thiên địa của họ cũng không thể tùy tiện chém giết người bình thường."

Ánh mắt Lục Chí Hằng lộ ra vẻ bừng tỉnh, hóa ra là vậy.

"Chú Lục, ta nói cho ngươi không ít bí mật rồi, nếu các ngươi không bán đồ, ta cũng chỉ có thể ra nước ngoài mua. Đến lúc đó, tiền để cho người nước ngoài kiếm đi, có lẽ họ còn có thể sinh nghi."

Lục Chí Hằng nói:

"Ta còn hai vấn đề nữa...ngươi trả lời xong sẽ bán đồ cho ngươi."

Tiêu Phàm đảo mắt.

"Hai vấn đề rồi sau vẫn còn hai vấn đề nữa...Thôi thôi, ai bảo ngươi là bá bá của Ấu Vi chứ? Chút mặt mũi này ta vẫn phải cho."

Lục Chí Hằng tức giận nói:

"Ngươi đừng có mà được tiện nghi rồi còn khoe mẽ, nếu không phải có quan hệ với Ấu Vi...ngươi cho rằng ngươi có thể mua được sao? Thậm chí ngươi còn có thể có tự do à?"

Tiêu Phàm khẽ thở dài:

"Chú Lục...ngươi hỏi đi, có thể trả lời thì ta sẽ trả lời, nếu như ta trả lời không được...ngươi ép hỏi ta cũng vô dụng."

Lục Chí Hằng hơi gật đầu.

"Nhân vật lợi hại ở dị giới mạnh đến bao nhiêu? Nếu hai thế giới nhập lại, với chúng ta mà nói có phải là tai họa không?"

Tiêu Phàm cũng không trả lời ngay, hắn vừa ăn, vừa cẩn thận suy nghĩ.

"Cao thủ cấp Võ Vương ở dị giới có thể bay trên không, tốc độ bay của cao thủ cấp Võ Đế có thể so với máy bay chiến đấu, sức mạnh của một chiêu tùy ý vượt qua tên lửa thông thường."

Sắc mặt Lục Chí Hằng trở nên vô cùng nghiêm trọng, điều này cũng quá đáng sợ, tốc độ khủng khiếp, lực công kích kinh khủng, trừ phi sử dụng bom nguyên tử, bên trái đất này e là không có vũ khí nào có thể đối phó cao thủ cấp Võ Đế.

"Chú Lục...ngươi đừng lo lắng quá, cao thủ và yêu thú mạnh ở dị giới muốn tới đây cũng rất khó. Còn với cao thủ và yêu thú bình thường, vẫn có thể nghĩ ra cách để đối phó. Hai giới nhập lại là kỳ ngộ hay là tai họa, việc này khó mà nói trước được."

Nghe Tiêu Phàm nói như vậy, Lục Chí Hằng thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Tiêu Phàm, cha đã nói với ta rồi, sau này dù ngươi tham gia chính trị hay nhập ngũ, hắn sẽ dùng chút tình riêng để lót đường cho ngươi. Cuối cùng là tham gia chính trị hay nhập ngũ...ngươi phải nghĩ cho kỹ. Tình tình của Ấu Vi cũng không thích hợp trên hai phương diện này, nếu không chắc cha ta cũng sẽ lót đường giúp Ấu Vi."

Chương 392: Phát Triển Trên Mặt Võ Đạo

Vẻ mặt Lục Chí Hằng nghiêm túc nói, Lục Bách Xuyên cùng lắm cũng chỉ có thể sống được hai năm, vào giây phút cuối cùng, hắn muốn người ta trả lại ơn nghĩa, người ta nhất định sẽ trả.

Tiêu Phàm ho nhẹ một tiếng:

"Chú Lục, chắc ta sẽ phát triển ở mặt võ đạo."

Lục Chí Hằng tức giận:

"Ngươi phát triển ở mặt võ đạo gì chứ? Ngươi mới tiếp xúc với võ đạo được bao lâu, người khác đã bắt đầu tập từ lúc mấy tuổi rồi. Ta cũng đã hỏi thăm các võ giả cực mạnh, tình hình này của ngươi có thể nhập môn đã không tệ rồi, tương lai muốn đạt được thành tựu cực cao thì vốn không thể nào."

Đúng lúc này, Tiêu Phàm hơi híp mắt lại, hắn cảm nhận được có người lẻn vào biệt thự.

Người lẻn vào biệt thự tất nhiên là Miyamoto Yanaga, hắn có sở trường về thủy độn*, trời đang mưa rất to, rất dễ để hắn có thể lẻn vào biệt thự.

Phát hiện lầu một có mở đèn, Miyamoto Yanaga nhanh chóng đi tới lầu một.

"Phốc!"

Vừa lao xuống cầu thang, hai chiếc phi tiêu ba cánh lao đến trong nháy mắt. Miyamoto Yanaga dùng toàn lực né được một chiếc phi tiêu, một cái khác đâm trúng bắp đùi của hắn.

"Không hay rồi!"

Miyamoto Yanaga không kịp giết Tiêu Phàm nữa, hắn nhanh chóng chạy về phía cửa sổ.

"Soạt!"

Miyamoto Yanaga còn chưa kịp chạy ra đã ngã xuống đất. Vì Lục Chí Hằng ở đây, vì để không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Tiêu Phàm đã dùng phi tiêu ba cánh có ngâm độc, tu vi cấp bậc Tiên Thiên của Miyamoto Yanaga sao có thể chống lại được?

"Tiêu Phàm...ngươi…"

Lục Chí Hằng không dám tin nhìn Tiêu Phàm, hắn vừa nhìn thấy Tiêu Phàm ném ra phi tiêu ba cánh.

"Chú Lục, phương diện võ đạo hiện giờ của ta đã nhập môn rồi, ha

ha."

Lục Chí Hằng nhìn Miyamoto Yanaga ngã xuống đất:

"Người này là ai?"

"Xã trưởng Đông Tinh xã, Miyamoto Yanaga."

Lục Chí Hằng trừng mắt, Miyamoto Yanaga? Hắn đương nhiên biết Miyamoto Yanaga, Đông Tinh xã là một thế lực rất mạnh ở Hành Dương quốc, xã trưởng Miyamoto Yanaga này lại là một cao thủ cấp bậc Thiên Nhẫn.

Tiêu Phàm đi tới, hắn tháo khăn trùm đầu của Miyamoto Yanaga xuống.

"Hí!"

Lục Chí Hằng hít vào một hơi. Đúng là Miyamoto Yanaga.

Ánh mắt Miyamoto Yanaga mở lớn, hắn đã tắt thở bỏ mình.

"Thu!"

Ý niệm của Tiêu Phàm vừa động, trong nháy mắt thi thể của Miyamoto Yanaga biến mất không thấy gì nữa.

"Tiêu Phàm...ngươi…"

Lục Chí Hằng nhìn Tiêu Phàm, trong khoảng thời gian ngắn hắn không biết nên nói gì mới được. Hắn vốn tưởng rằng Tiêu Phàm chỉ là người bình thường, cùng lắm võ đạo chỉ ở mức nhập môn. Không nghĩ tới Tiêu Phàm trực tiếp ra tay giết Miyamoto Yanaga.

"Có phải Cơ Bằng chết rồi không?"

Đột nhiên, Lục Chí Hằng dò hỏi. Tiêu Phàm gật đầu cười:

"Ta quả thật đã giết Cơ Bằng, có điều thực lực của ta cũng không mạnh hơn Miyamoto Yanaga và Cơ Bằng bao nhiêu. Họ khinh thường ta, với lại ám khí đã được ngâm độc rồi."

Lục Chí Hằng chợt hiểu rõ, chẳng trách Miyamoto Yanaga chỉ bị

ám khí đâm trúng bắp đùi, vậy mà lại trực tiếp bỏ mạng.

"Chú Lục, vừa rồi chỉ là một chút nhạc đệm, chúng ta tiếp tục ăn cơm đi."

Tiêu Phàm nói xong rồi đi về phía bàn ăn. Lục Chí Hằng nhanh chóng ngồi xuống, hắn không chớp mắt mà nhìn chằm chằm Tiêu Phàm.

"Chú Lục, ánh mắt này của ngươi có ý gì đây, ta giết người rồi ngươi sẽ không bắt ta đấy chứ? Cho ngươi một miếng thịt...ngươi coi như không nhìn thấy gì đi ha."

Tiêu Phàm nói xong rồi gắp một miếng thịt lớn cho Lục Chí Hằng.

Lục Chí Hằng im lặng, qua một lúc sau, Lục Chí Hằng mới nói:

"Hèn gì ngươi dám hố khoản tiền đó, hóa ra bản thân ngươi đã có thực lực cấp bậc Tiên Thiên. Là dùng đồ tốt lấy được từ dị giới để tăng lên à?"

Tiêu Phàm nhẹ gật đầu:

"Chú Lục...ngươi phải giữ bí mật việc này đó, nếu thực lực của ta bị vạch trần, Cơ Phụng Thiên chắc chắn sẽ giết tới đây."

Chỉ cần biết hắn có thực lực cấp bậc Tiên Thiên, Cơ Phụng Thiên tất nhiên sẽ biết Cơ Bằng là do hắn giết.

…

Lục Chí Hằng gật đầu:

"Ngươi yên tâm, ta sẽ giữ bí mật giúp ngươi...ngươi tranh thủ tăng thực lực lên. Đồ ta đưa, vẫn gấp ba giá cả theo như nội bộ cung cấp. Hai ngày này sẽ đưa đến đây."

Cơm nước xong, mưa cũng đã tạnh, Lục Chí Hằng hài lòng rời đi. Nếu chỉ biết bí mật Tiêu Phàm nói trước đó, hắn cũng không phải quá hài lòng, nhưng Miyamoto Yanaga tới đây, lại ngoài ý muốn biết được thực lực của Tiêu Phàm.

"Lỗ rồi, lỗ rồi, vốn dĩ bí mật này nói không chừng còn có thể đổi được không ít đồ tốt từ chú Lục."

Tiêu Phàm nhẹ giọng nói thầm. Tất nhiên hắn cũng chỉ nói ngoài miệng chút thôi, hắn cũng không hối hận khi để Lục Chí Hằng biết. Lục gia đối xử với hắn không tệ.

Tuy nói là vì Tô Ấu Vi, nhưng Lục Bách Xuyên cũng định dùng ân nghĩa trân quý để lót đường cho hắn, cho dù ân nghĩa này không mất đi, hắn cần phải nhận phần ân tình này.

…

"Tra, tra rõ cho ta. Dù lật tung cả thành phố Z cũng phải tra ra được manh mối."

Tại thành phố Z, Cơ Lăng Phong lạnh lùng nói. Cơ Phụng Thiên bảo hắn đưa một số người của Cơ gia đến huyện Lục Hợp, vậy mà Cơ Bằng mất liên lạc ở thành phố Z. Bên huyện Lục Hợp cũng đã đàm phán ổn thỏa, đám người Cơ Lăng Phong bè đi tới thành phố Z.

"Vâng."

Chương 393: Máy Bay Cất Cánh

Tầm hai đến ba mươi cao thủ mà Cơ Lăng Phong mang tới nghiêm nghị nói. Trong số họ có mấy cao thủ cấp bậc Hậu Thiên, những người còn lại có hơn nửa là cấp bậc Hóa Kình, yếu nhất thì có cấp bậc Ám Kình.

Hiện giờ, các chuyên gia mạng của Cơ gia cũng đang điều tra.

"Đi đi."

Cơ Lăng Phong trầm giọng nói, cao thủ Cơ gia nhanh chóng tản ra, rời đi.

"Đến đại học D."

Cơ Lăng Phong lên một chiếc xe taxi, hắn cũng sẽ đích thân đi điều tra. Nếu Cơ Bằng xảy ra chuyện, có khả năng xảy ra chuyện nhất đúng là ở bên đại học D. Người Cơ gia đã điều tra được vào khoảng thời gian đó, Tiêu Phàm đang ở thành phố Z. Nếu Tiêu Phàm ở thành phố Z, Cơ Bằng cũng sẽ không tới huyện Lôi Sơn trước.

"Dù gì lão Tam cũng có tu vi cấp bậc Tiên Thiên, hắn dễ gặp chuyện không may như vậy, chẳng lẽ quân đội Hoa quốc đã nghiên cứu ra vũ khí bí mật để đối phó với võ giả?"

Cơ Lăng Phong thầm nghĩ trong lòng, cũng không phải không có khả năng đó. Với thân phận và địa vị của Lục Bách Xuyên, cảnh vệ bên cạnh hắn được trang bị vũ khí tối tân cũng rất bình thường.

"Tới chỗ này đi."

Cách đại học D còn một khoảng, Cơ Lăng Phong xuống xe, bóng dáng của hắn vội hòa mình vào trong bóng đêm, hắn cũng không muốn bản thân thua ở đây.

Đảo mắt đến ngày hôm sau, người Cơ gia tìm cả một đêm cũng không có phát hiện gì, các chuyên gia mạng Cơ gia cũng tương tự, không tìm được gì.

"Sao xã trưởng vẫn chưa thức dậy?"

Đi cùng Miyamoto Yanaga, trong lòng Fukuda Hideo nghi ngờ, tối hôm qua họ đã đặt vé máy bay về Hành Dương quốc vào sáng hôm nay.

Cách giờ máy bay cất cánh chỉ còn một giờ.

"Cốc cốc, cốc cốc!"

Fukuda Hideo đến gõ cửa phòng Miyamoto Yanaga.

"Xã trưởng, ngài dậy chưa? Chúng ta phải lên đường rồi, nếu không chúng ta sẽ lỡ chuyến bay, nếu ngài muốn ngủ tiếp thì ta sẽ đổi sang chuyến bay ngày mai."

Fukuda Hideo khom người nói, cho dù Miyamoto Yanaga không

thấy được, hắn cũng không dám có chút bất kính nào.

Trong phòng không có tiếng động, Fukuda Hideo nghi ngờ. Mặc dù hắn có gõ cửa nhẹ, nhưng chắc chắn Miyamoto Yanaga có thể nghe thấy.

"Cốc cốc."

Fukuda Hideo lại gõ cửa, lần này hắn gõ mạnh hơn một chút.

"Xã trưởng."

Vẫn không có tiếng trả lời, Fukuda Hideo tự lẩm bẩm:

"Chẳng lẽ xã trưởng ra ngoài rồi?"

Hắn trở về phòng của mình đứng ngồi không yên mà đợi mười mấy phút.

"Xã trưởng."

Fukuda Hideo lại đến phòng Miyamoto Yanaga gõ cửa, vẫn không có ai trả lời.

Thời gian dần dần quá trưa, dù Miyamoto Yanaga mặc kệ tự mình rời đi, chắc giờ cũng đã xuống máy bay rồi. Fukuda Hideo nhìn chằm chằm điện thoại di động của mình.

Hai giờ trôi qua, điện thoại vẫn không có tiếng vang lên.

"Alô…"

Fukuda Hideo gọi điện thoại đến Hành Dương xã.

"Xã trưởng vẫn chưa về à?"

Trên gương mặt Fukuda Hideo lộ ra vẻ nghi hoặc, nếu Miyamoto Yanaga chưa về, vậy giờ hắn đang ở đâu?

"Fukuda...ngươi về trước đi. Nhất định xã trưởng có chuyện của mình, xã trưởng không có chuyện gì đâu."

Đầu bên kia điện thoại có giọng nói của một cao thủ.

"Vâng!"

Fukuda Hideo vội vàng đáp. Đầu bên kia điện thoại là một phó xã trưởng Hành Dương xã, hắn cũng không quá lo lắng. Chuyến đi này, Miyamoto Yanaga muốn giết Tiêu Phàm, kéo dài một chút thời gian cũng bình thường.

Hôm nay, thành phố Z không còn chuyến bay đến Hành Dương quốc, Fukuda Hideo mua vé ngày hôm sau.

Chẳng mấy chốc, chuyên gia mạng của Cơ gia đã phát hiện điều khác thường. Họ đã sớm điều tra được Miyamoto Yanaga tới Hoa quốc, Miyamoto Yanaga và Fukuda Hideo đi chung, hôm nay lại chỉ có Fukuda Hideo trở về.

"Miyamoto Yanaga vẫn chưa trở về? Là biết chúng ta đã tới, không dám công khai trở về Hành Dương quốc sao?"

Trong mắt Cơ Lăng Phong lóe lên tia sắc bén. Hắn cảm thấy Cơ Bằng có thể đã chết dưới tay Miyamoto Yanaga, cha hắn đã giết rất nhiều người của Hành Dương xã, hoàn toàn có khả năng là Miyamoto Yanaga trả thù.

"Tra thử bên chỗ Tiêu Phàm, xem thử tối hôm qua đến bây giờ có điều gì lạ không."

Cơ Lăng Phong truyền mệnh lệnh, các chuyên gia mạng của Cơ gia nhanh chóng hành động. Xung quanh biệt thự của Tiêu Phàm có rất nhiều camera, họ cẩn thận kiểm tra rất nhiều dữ liệu video, cũng không phát hiện bóng dáng của Miyamoto Yanaga.

"Cha nuôi, bên Tiêu Phàm mọi thứ đều bình thường. Ta cảm thấy chắc Miyamoto Yanaga đã biết chúng ta tới đây, hắn không dám ngồi máy bay rời đi, suốt đêm lén lẻn về Hành Dương quốc."

Một đứa con nuôi của Cơ Lăng Phong gọi điện cho Cơ Lăng Phong, phương diện về mạng của hắn rất mạnh. Vì biết hắn có thiên phú mạnh về phương diện này, Cơ Lăng Phong mới nhận hắn làm con nuôi.

"Xem ra cần phải đi một chuyến đến Hành Dương quốc."

Trong mắt Cơ Lăng Phong lóe lên tia sắc bén. Trước đó, người Đông Tinh xã làm lộ linh huyệt, cái chết của Cơ Bằng có thể có thể liên quan đến Đông Tinh xã, hắn phải đến Đông Tinh xã để cho họ biết lợi hại.

"Cha, chúng ta đã tra được một chút chuyện...Ta định đi một chuyến đến Hành Dương quốc."

Cơ Lăng Phong gọi điện thoại cho Cơ Phụng Thiên.

Bên huyện Lục Hợp, trong mắt Cơ Phụng Thiên lóe lên tia sắc bén.

"Ngươi đi đi. Làm lớn tiếng một chút, nếu không con chó con mèo nào đó đều leo lên đầu Cơ gia chúng ta."

Cơ Phụng Thiên trầm giọng nói.

Bên này dù Cơ gia chiếm được một phần ba linh huyệt, nhưng bị cướp đi hai phần kia, Cơ Phụng Thiên đã sớm kìm nén lửa giận trong lòng.

"Cha, ta biết rồi."

Cơ Lăng Phong vội lên đường đến Hành Dương quốc.

Chương 394: Kẻ Địch Phải Chịu Khổ Rồi

"Bọn ta nhận lệnh đưa một lượng vật liệu tới đây, mời nhận."

Lại một ngày trôi qua, bên kho hàng huyện Lôi Sơn có rất nhiều xe chở hàng quân dụng đến. Hàng hóa giá tám trăm năm mươi triệu đô cũng không ít.

"Vất vả cho các ngươi, các ngươi nghỉ ngơi một chút đi. Từ Khai Thái, các ngươi lập tức lái xe vào trong kho dỡ hàng xuống."

Tiêu Phàm dặn dò nói.

"Được, ông chủ."

Đám Từ Khai Thái nhanh chóng tràn đầy hăng hái làm việc, gần

đây họ rất nhàn hạ, chỉ nhận không tiền lương khiến trong lòng họ đều không thoải mái.

Mấy giờ trôi qua, toàn bộ đồ đều được đưa vào trong kho. Đám Từ Khai Thái không biết đồ gì, chỉ biết mỗi một chiếc thùng đều rất nặng, có thể bảo mật nên họ cũng không hỏi.

"Những món đồ này vào tay ông nội rồi thì e là kẻ địch của hắn phải chịu khổ sở."

Trong lòng Tiêu Phàm thầm nghĩ.

…

Dị giới, Thanh Hà Thành.

Bên này gần Hắc Uyên Ma Giang, phủ soái của Tiêu Hải đặt ở chỗ này, trong thành có năm nghìn quân tinh nhuệ đóng trú, xung quanh Thanh Hà Thành còn có hai mươi vạn đại quân.

"Ầm ầm!"

Trong căn phòng tu luyện to lớn, âm thanh như lũ quét cuồn cuộn truyền ra từ trong cơ thể Tiêu Hải, lực lượng khổng lồ từ kinh mạch trong cơ thể hắn không ngừng va chạm.

"Ầm! Ầm!"

Mỗi một lần va chạm, không gian xung quanh Tiêu Hải dường như đều đang rung chuyển. Nếu không phải đã bố trí trận pháp cường đại trong phòng tu luyện, dưới sự rung chuyển như vậy, phòng tu luyện kiên cố được chế tạo từ đá có thể sẽ hoàn toàn sụp đổ.

"Phá cho lão tử!"

Trong lòng Tiêu Hải gầm thét, hắn lại khống chế lực lượng khổng lồ trong cơ thể một lần nữa hung hăng đánh thẳng vào.

"Rống!"

Tiếng rồng ngâm vang lên, lực lượng cường đại trong cơ thể Tiêu Hải tiến vào một kinh mạch hoàn toàn mới.

"Rắc rắc! Rắc rắc!"

Không ít linh thạch xung quanh Tiêu Hải nhanh chóng bị vỡ nát, lực lượng trong bọn chúng bị Tiêu Hải cắn nuốt trong thời gian ngắn, giống như kim long bản thể thật xoay vòng quanh Tiêu Hải.

"Haiz, vẫn còn thiếu chút nữa. Muốn đạt tới tầng tám Cửu Chuyển Chân Long Quyết thì khó thật. Nhưng mà kinh mạch mới đã được đả thông, lực lượng càng mạnh càng thêm tinh khiết, thực lực của ta nhất định đã đạt tới Võ Đế viên mãn, thu hoạch cũng khá rồi đấy."

Tiêu Hải có chút tiếc nuối, nhưng trên gương mặt của hắn tràn đầy ý cười. Võ Đế viên mãn đã rất mạnh mẽ rồi. Tiêu Hải đoán thực lực hiện giờ của bản thân đã ngang với lão tổ hoàng gia rồi, bàn về tốc độ hiện giờ của hắn, chắc chắn đã vượt qua lão tổ hoàng gia một bậc.

"Đã là giờ nào rồi?"

Tiêu Hải truyền âm ra ngoài hỏi thăm, thị vệ thiếp thân bên ngoài trả lời hắn ngay lập tức. Tiêu Hải vội vàng thu hồi công lực. Hôm nay là ngày hẹn liên lạc với Tiêu Phàm, cũng đã qua hơn nửa giờ.

"Cốc cốc."

Tiêu Phàm ở trong kho, chiếc gương bên cạnh vang lên tiếng động, hắn thở phào nhẹ nhõm.

"Ông nội, bên ngươi không có chuyện gì chứ?"

Tiêu Hải nhếch miệng cười nói:

"Ta vừa tu luyện xong, có chút đột phá, vẫn chưa tới tầng tám Cửu Chuyển Chân Long Quyết, nhưng đã có thực lực Võ Đế viên mãn."

Ánh mắt Tiêu Phàm sáng lên. Tu vi có đột phá hay không thì không quan trọng, quan trọng là thực lực tăng lên! Có tu vi cấp bậc Võ Đế viên mãn, Tiêu Hải sẽ an toàn hơn rất nhiều.

"Ông nội, ta đã chuẩn bị cho ngươi một ít đồ tốt."

Tiêu Phàm mang theo gương vội xuống lầu, Tiêu Hải nhìn thấy được lượng lớn thùng gỗ bên trong kho.

"Cháu ngoan...ngươi lấy được rồi à?"

Tiêu Hải mừng rỡ nói. Chỉ cần có lượng lớn súng cối và thủy lôi có uy lực cường đại, cho dù họ thu thập được ít thuyền hơn, họ cũng có thể qua sông.

Tiêu Phàm gật đầu:

"Lấy được không ít, nhưng sau này còn lấy được nữa hay không thì không chắc, vật như vậy ông nội vẫn nên dùng vừa phải một chút."

"Yên tâm, trong lòng ta hiểu rõ."

Tiêu Hải cười ha ha nói.

Tiêu Phàm đẩy chiếc gương lớn có bánh xe về phía trước, sau gần mười phút, toàn bộ vật đều được gửi cho Tiêu Hải.

"Cháu ngoan, thực lực gia gia tăng lên lại phải tiêu hao ít đi rồi. Trước đó, không phải ngươi nói muốn tăng thực lực cho thủ hạ sao? Cho ngươi chút đồ tốt này."

Tiêu Hải nói xong, trong tay xuất hiện một khối bảo thạch như đồng thau, phía sau hắn xuất hiện bốn cao thủ. Dưới sự hỗ trợ của họ, Tiêu Hải tiêu hao lực lượng khổng lồ truyền bảo thạch qua.

"Cháu ngoan, đây là yêu hạch Địa Long thú đã cạn kiệt linh khí, ta đã nhờ người ta khắc một trận pháp nhỏ ở phía trên đó, nó có thể hấp thụ lực lượng dưới lòng đất. Ngươi truyền lực lượng mà nó hấp thụ được cho người khác, có thể cải thiện thể chất của người bình thường. Còn ngươi đừng có tự hấp thụ nó. Đối với ngươi mà nói, lực lượng có nhiều tạp chất như vậy, hại lớn hơn lợi."

Tiêu Hải vội nói xong rồi biến mất. Dù chỉ là yêu hạch Địa Long thú rỗng, hắn gửi qua được cũng không dễ dàng gì.

"Thu!"

Tiêu Phàm thu gương lại.

Chương 395: Tạp Chất Lẫn Lộn

Hắn xem xét viên bảo thạch trong tay. Viên bảo thạch bằng cỡ nắm đấm của một đứa trẻ, phía trên có dấu khắc chằng chịt phù văn của trận pháp vô cùng tinh diệu, Tiêu Phàm hoàn toàn không hiểu phù văn trận pháp này.

"A..."

Tiêu Phàm cảm thấy có luồng lực lượng dần dần được hấp thụ vào cơ thể.

"Đây chính là lực lượng trong lòng đất sao?"

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng, niệm lực tinh thần của hắn tiếp xúc với lực lượng vừa được hấp thụ.

"Đúng là tạp chất lẫn lộn."

Tiêu Phàm thử phân tích các lực lượng ẩn chứa trong đó, nhưng vốn dị cũng không thể phân biệt được rõ. Lực lượng hấp thụ từ lòng đây bao gồm vô số lực lượng hỗn tạp, nếu nói hấp thụ linh khí là hệ thống cung cấp nước sạch thì lực lượng này lại là một chén nước sông Hằng.

"Mặt đất nuôi dưỡng vạn vật, lực lượng này có thể khiến con người nhanh chóng tăng cường sức mạnh không ít, nhưng hấp thu lực lượng như vậy, tương lai cùng lắm chỉ đạt được cấp bậc Hậu Thiên."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Hắn tuyệt đối không được hấp thụ lực lượng như vậy, nhưng với đám người Trình Hưng Quốc và Từ Khai Thái, đây là thứ vô cùng tốt.

...

Thanh Hà Thành.

Hai giờ trôi qua, Tiêu Hải đã khôi phục lại ba phần lực lượng, khoảng này không thể hỗ trợ Tiêu Hải trong thời gian dài chiến đấu nhưng thời gian ngắn thì không có vấn đề gì lớn.

"Cốc cốc."

Cửa phòng Tiêu Hải có tiếng gõ.

"Có chuyện gì?"

Giọng của Tiêu Hải truyền ra ngoài phòng, hắn vẫn tiếp tục tu luyện cho việc hồi phục. Xung quanh hắn có rất nhiều linh thạch đã biến thành màu xám trắng.

"Đại soái, triều đình phái sứ giả tới đây."

"Để hắn chờ đi."

Tiêu Hải cũng không đi gặp sứ giả ngay.

Lại qua hơn một giờ, lực lượng của hắn đã khôi phục được năm phần.

"Tiêu tướng quân, đã lâu không gặp."

Tạm ngừng tu luyện, cuối cùng Tiêu Hải cũng đến gặp sứ giả mà triều đình phái tới.

"Dương thượng thư, bản soái đã tự lập môn hộ, nên bản soái không chấp nhận một tiếng Tiêu tướng quân này của ngươi. Có lời gì ngươi nói nhanh đi, bản soái bận rộn nhiều việc."

Lời của Tiêu Hải tỏ ý không quá chào đón.

Người triều đình phái đến là lễ bộ thượng thư Dương Phong Diễn. Hắn xem như là một vị quan tốt, trước kia, Tiêu Hải có chút giao tình với hắn.

"Tiêu đại soái, bệ hạ có chỉ, phong ngươi làm Nhất Tự Tịnh Kiên vương, lấy Hắc Uyên Ma Giang về phía tây làm đất phong vĩnh

viễn của ngươi...ngươi tiếp chỉ đi."

Dương Phong Diễn nói xong rồi lấy thánh chỉ từ trong tay áo ra.

"Nhất Tự Tịnh Kiên vương?"

Tiêu Hải cau mày lại.

Địa vị của Nhất Tự Tịnh Kiên vương ngang bằng với hoàng đế, từ khi Thần Diễm đế quốc khai quốc cho tới bây giờ cũng chưa từng có Nhất Tự Tịnh Kiên vương, trong lịch sử cũng cực kỳ ít ỏi.

"Tiêu đại soái, có nơi hiểm yếu Hắc Uyên Ma Giang ở đây...ngươi không thể nào đánh tới, tiếp nhận đạo thánh chỉ này của bệ hạ là một lựa chọn không sai đâu."

Dương Phong Diễn khuyên.

Tiêu Hải cười nhạo nói:

"Thứ chó má gì mà Nhất Tự Tịnh Kiên vương, lão tử không hiếm lạ gì. Dù có sánh ngang với hoàng đế, đó cũng chỉ là vương mà không phải hoàng đế. Trong vòng mười ngày, lão tử phải đánh qua Hắc Uyên Ma Giang."

Dương Phong Diễn cau mày nói:

"Tiêu đại soái, mặc dù ta là văn thần, nhưng ta cũng biết rõ...ngươi tuyệt đối không thể đánh qua Hắc Uyên Ma Giang trong vòng mười ngày. Mười năm thì có thể, nhưng ngươi nhẫn tâm nhìn dân chúng chịu đựng nỗi khổ chiến loạn trong mười năm sao?"

Tiêu Hải nhìn chằm chằm Dương Phong Diễn:

"Dương thượng thư, nếu ta đánh qua được Hắc Uyên Ma Giang trong vòng mười ngày, đến lúc đó...ngươi âm thầm lôi kéo một số người ủng hộ ta lên ngôi đi."

Dương Phong Diễn trầm giọng nói:

"Nếu ngươi không đánh qua được thì sao?"

"Lão tử không đánh được trong thời gian mười ngày, lão tử sẽ nhận đạo thánh chỉ này."

Tiêu Hải hừ một tiếng nói.

Có súng cối và thủy lôi mà Tiêu Phàm gửi cho hắn, trong mười ngày mà đánh không lại thì hắn còn tạo phản làm quái gì? Thành thành thật thật tiếp nhận Nhất Tự Tịnh Kiên vương là được rồi.

"Tiêu đại soái, ta đồng ý!"

Dương Phong Diễn vội trả lời, hắn chỉ sợ Tiêu Hải đổi ý.

…

Sau khi rời khỏi Thanh Hà Thành, rất nhanh Dương Phong Diễn xuất hiện trước mặt Bàng Thanh.

"Dương thượng thư, lão thất phu Tiêu Hải có tiếp nhận ý chỉ của bệ hạ hay không?"

Bàng Thanh dò hỏi. Dương Phong Diễn lắc lắc đầu.

"Hắn không có nhận nó, hơn nữa hắn tuyên bố trong vòng mười ngày sẽ qua sông, hắn từ trước đến giờ nói là làm, Bàng quốc sư các ngươi phải chuẩn bị cẩn thận."

"Ha ha ha!"

Bàng Thanh cười to, trong quân mấy tướng lĩnh khác cũng cười phá lên.

"Dương thượng thư, nếu như hắn nói trong vòng một năm sẽ qua sông, chúng ta còn có chút lo lắng, nếu như trong vòng mười ngày hắn qua sông, chẳng lẽ hắn thật sự xem mình là thần giáng thế hay sao?"

Một vị tướng lĩnh trong đó cười giễu nói. Dương Phong Diễn cau mày nói:

"Chư vị, Tiêu Hải muốn mưu đoạt ngai vàng, cũng sẽ không tùy tiện nói suông được. Các ngươi đừng khinh thường. Ta còn phải

trở lại để phục mệnh, cáo từ."

Chương 396: Bên Bờ Sông

Ngay sau đó Dương Phong Diễn rời đi. Bàng Thanh liếc nhìn những người có mặt ở đây, hắn trầm giọng nói:

"Những gì Dương thượng thư vừa mới nói cũng có đạo lý. Mọi người suy nghĩ một chút về trận ở Thiên Bắc Quan."

Vẻ mặt mọi người trở nên ngưng trọng không ít. Thiên Bắc Quan có hai mươi vạn người trấn thủ, trước đây đối với họ tưởng chừng như không thể phá vỡ, nhưng thực tế Tiêu Hải thế mà đã công phá Thiên Bắc quan trong một khoảng thời gian ngắn.

"Bàng quốc sư, chẳng lẽ Tiêu Hải muốn đem bom ném qua đây sao? Chúng ta có thể bắn hạ quả bom trên không trung trước khi nó bay tới."

"Những người không ngừng đem bom ném tới để giết người như thế này, tất nhiên sẽ gặp nhân quả báo ứng."

"Những người lợi hại trong số họ phải nhắm vào những con yêu thú dưới sông."

Mọi người trong lều quân sự đang thảo luận sôi nổi nhộn nhịp. Thuốc nổ mà Tiêu Hải đem ra rất hiệu quả khi tấn công vào thành, nhưng ở Hắc Uyên Ma Giang bên này, hiệu quả của thuốc nổ sẽ kém đi rất nhiều. Phần hẹp nhất của Hắc Uyên Ma Giang rộng một km và những binh lính bình thường không thể làm gì được.

"Phái thêm mười vạn quân nữa qua đây. Còn lại những người không đến cũng chuẩn bị sẵn sàng, bất cứ lúc nào cần tới hỗ trợ thì lập tức chạy qua đây tiếp viện."

Bàng Thanh trầm giọng nói.

"Vâng."

Các tướng lĩnh nhận mệnh lệnh.

Ba ngày trôi qua trong nháy mắt, rất nhiều thuyền tập trung bên bờ sông. Những chiếc thuyền này được phủ bằng ván gỗ.

"Chúng ta phải đi qua sông sao?"

"Bên kia có ba trăm ngàn người canh giữ, dưới mặt nước Hắc Uyên Ma Giang còn có rất nhiều yêu thú, chúng ta làm sao có thể vượt qua?"

"Ngươi lo lắng cái gì, đại soái nhất định đã có phương pháp giải quyết."

Nhiều thủ hạ của Tiêu Hải đang bàn tán xôn xao. Nhiều người là tân binh, lần đầu tiên đi lính nên tâm trạng lo lắng, nhưng các cựu binh thì bình tĩnh hơn nhiều.

Trận Thiên Bắc Quan lúc trước, nhiều người trong số họ cũng lo lắng Thiên Bắc quan sẽ bị phá như thế nào, nhưng kết quả chưa tới một khắc họ đã tiến vào Thiên Bắc quan.

Màn đêm dần buông xuống, vô số ngọn đuốc được thắp sáng hai bên bờ sông.

"Truyền lệnh xuống, xua đuổi yêu thú trong phạm vi năm dặm quang Hắc Uyên Mai Giang."

Tiêu Hải ra lệnh.

"Vâng, đại soái."

Rất nhiều cao thủ dưới trướng Tiêu Hải nhanh chóng thi hành mệnh lệnh, rất nhanh trong phạm vi năm dặm rất nhiều yêu thú đã bị giết chết, một lượng lớn yêu thú ở nơi này cũng nhanh chóng rời khỏi.

"Họ đang làm cái gì vậy?"

Bàng Thanh và những người khác cảm thấy khó hiểu.

Thủ hạ của Tiêu Hải có rất nhiều cao thủ, họ dùng hết sức để tấn công, đương nhiên trong thời gian ngắn có thể xua đuổi yêu thú, nhưng lại không thể làm vậy trong thời gian dài được. Những con

yêu thú đang trên đường đến, một lúc sau đó có thể có càng nhiều yêu thú cường đại hơn đến đây.

"Đại soái, trong phạm vi năm dặm đã không còn yêu thú cường đại."

Rất nhanh sau đó thủ hạ của Tiêu Hải báo cáo cho hắn. Tất cả mọi người bối rối không kém.

"Đặt cầu nối ngay lập tức."

Tiêu Hải ra lệnh.

Rất nhiều thuyền bè nhanh chóng tiến tới. Cùng lúc đó một số thủ hạ của Tiêu Hải cùng với bảo vật không gian đã lặn xuống nước và họ nhanh chóng bố trí các quả Thủy Lôi với uy lực mạnh mẽ. Thủy Lôi nổ trên không trung chưa chắc đã giết được cao thủ gần đó nhưng nổ trong nước uy lực của chúng lớn hơn nhiều so với nổ trên không.

"Rào!"

Một con yêu thú cường đại gần đó gây ra sóng gió.

Bên này Tiêu Hải gây ra động tĩnh không nhỏ, kinh động đến một ít yêu thú có thực lực cường đại. Với nhận thức của chúng nó Hắc Uyên Ma Giang này là địa bàn của chúng.

"Đại soái, cầu nối của chúng ta sẽ sớm được hoành thành, chờ người của chúng ta đi lên cầu nối, quân của đối phương cùng với yêu thú đều sẽ động thủ."

Một vị tướng quân đứng bên cạnh Tiêu Hải nói:

"Ừm."

Tiêu Hải khẽ gật đầu.

Đám yêu thú cũng không ngốc, bọn chúng sẽ không tiếp cận lúc này. Dần dần, năm cái cầu nối chỉ còn cách bờ đối diện ba bốn trăm mét, và chúng nằm trong tầm tấn công của súng bắn nỏ và máy bắn đá ở bờ đối diện.

"Phanh, phanh, phanh!"

Pháo hoa lộng lẫy nổ tung lên bầu trời.

"Hưu! Hưu!"

Tiêu Hải cùng với rất nhiều cao thủ bay tới bên bờ bên kia,

"Họ Bàng, lão tử lại đến đánh với ngươi ba trăm hiệp!"

Tiêu Hải tự nhiên xông về phía Bàng Thanh.

"Sợ ngươi chạy không kịp?"

Bàng Thanh nghiêm mặt nói, hai người thẳng tắp xông lên trời. Nhiều cao thủ là thủ hạ của Tiêu Hải cũng đã chiến đấu chống lại các cao thủ của Bàng Thanh và những người khác.

"Mọi người chuẩn bị sẵn sàng, cẩn thận bom đến từ phía đối diện."

Bàng Thanh và những người khác hét lên. Cho dù là bom đến, họ cảm thấy số lượng hẳn là không nhiều, đánh chặn cũng không có vấn đề gì lớn.

"Bắn! Bắn!"

Ở phía Tây Hắc Uyên Ma Giang, hàng trăm quả đạn pháo bay ra với tốc độ cực nhanh. Những đạn pháo này có hai loại. Bảy phần súng cối do Tiêu Phàm cung cấp là loại hạng nhẹ, tầm bắn tối đa khoảng hai nghìn năm trăm mét, ba phần là súng cối hạng trung, tầm bắn tối đa sáu nghìn mét.

Chương 397: Năm Dặm

Thuộc hạ của Tiêu Hải vừa mới tiếp xúc với khẩu đại bác, đánh không được chính xác lắm nhưng đánh đối phương ở bờ bên kia thì không thành vấn đề. Có những người cách bờ đối diện vài cây số, cứ thế bắn sang bờ đối diện mà không cần suy nghĩ.

"Đó là cái gì?"

"Cái gì vậy?"

Có người bên cạnh Bàng Thanh nhìn thấy quả đạn pháo đang đến gần, nhưng họ không thể đối phó với chúng, tốc độ của quả đạn nhanh hơn nhiều so với họ ước tính và số lượng cũng lớn hơn nhiều.

"Bùm! Bùm!"

Đạn pháo rơi xuống nổ tung liên tục, bờ Đông Hắc Uyên Ma Giang đột nhiên lần nữa gào thét. Nhiều con ngựa cũng hoảng sợ, phi nước đại như điên.

"Thả, bắn!"

Phía bên bờ Tây, hàng trăm quả súng cỗi vẫn liên tục bắn phá. Súng bắn nỏ và máy bắn đá ở bờ Đông đã bị xóa sổ trong tiếng nổ.

"Nhanh, nhanh!"

Chiếc cầu nối dài mấy trăm mét cuối cùng cũng nhanh chóng được dựng lên.

Kỵ binh thiết giáp của Tu La quân đoàn ở bờ Tây xông lên cầu phao, một số quái vật cũng nhanh chóng tiếp cận.

"Bùm!"

Cách đó chừng năm dặm, một quả Thủy Lôi hạng nặng đột nhiên nổ tung. Xác Hắc Lân Ma Ngạc* dài 20-30m trồi lên khỏi mặt nước. Đầu của nó bị thổi bay.

*Hắc Lân Ma Ngạc: cá sấu đen vảy dài

Sức mạnh của một con Hắc Lân Ma Ngạc dài như vậy đã đạt đến cấp bậc Yêu Đế, nhưng khi đối mặt với một quả mìn nặng ba bốn trăm ki lô gam, nó chỉ có một số phận là bị thổi bay.

"Bùm!"

Từ đầu bên kia, một tiếng nổ dữ dội cũng vang lên. Một con yêu thú cấp Yêu Đế khác cũng bị giết. Hai con yêu thú cấp Yêu Hoàng

gần đó cũng chết. Hai tiếng nổ vang làm hai con yêu thú cấp Yêu Hoàng chết làm mấy con yêu thú dưới nước kinh hãi.

Ở dưới nước, cùng cấp bậc Võ Đế không cách nào đánh bại Yêu Đế, trong thời gian ngắn họ đã mất mạng.

"Rống!"

Một con yêu thú cấp bậc Yêu Đế tức giận lao về phía trước, với ý thức của mình nó cũng có thể tránh mìn trong bóng tối. Nhưng khi đi ngang qua Thủy Lôi, sự thay đổi áp suất nước vẫn làm quả Thủy Lôi phát nổ. Cơ thể con yêu thú nổi lên mặt nước nhanh chóng.

"Các ngươi tốt nhất đừng khiêu khích đại soái, ở dưới nước ngươi cũng không có lợi gì. Nếu như ngươi tiếp tục khiêu khích, đại soái sẽ cho nổ tung Hắc Uyên Ma Giang từ đầu đến cuối."

Thủ hạ của Tiêu Hải đứng ở hai bờ sông hét lớn. Những con yêu thú cường đại cũng không thể nói tiếng người, nhưng chúng có thể hiểu được những gì con người nói.

…

…

"Ầm!"

Ở hai đầu bị chặn rất nhiều yêu thú cường đại nổi lên, trên người bọn chúng toả ra khí tức đáng sợ.

"Các ngươi suy nghĩ cho kĩ. Tu vi của đại soái đã là Võ Đế viên mãn, hơn nữa tất nhiên sau này đại soái sẽ đăng cơ làm hoàng đế, các ngươi thật sự muốn đối địch cùng đại soái sao? Những thứ như vậy đại soái còn rất nhiều. Các ngươi tiếp tục khiêu khích đại soái chỉ chuốc lấy tai hoạ ngập đầu."

Một thủ hạ của Tiêu Hải nghiêm nghị nói, hắn đứng ở trên chiếc thuyền và ném một số quả mìn về phía trước.

"Ầm! Ầm!"

Quả mìn lập tức nổ tung, tiếng nổ dữ dội phát ra một nguồn năng

lượng đáng sợ.

"Rống!"

Một cái đầu dài ước chừng ba mươi thước dáng dấp như cá sấu khổng lồ màu đen, nó gầm lên một tiếng rồi nhanh chóng chìm vào trong nước, những con yêu thú còn lại cũng nhanh chóng chìm vào trong nước theo. Mặt nước dần phẳng lặng trở lại.

Tiêu Hải có Thủy Lôi như vậy, bọn nó vẫn là phải thừa nhận.

"Các võ giả thuộc tính thủy, ổn định thân tàu."

"Các võ giả thuộc tính gió, giảm bớt trọng lượng của người và ngựa lại!"

Với sự hỗ trợ của nhiều võ giả cấp thấp, các binh sĩ của Tu La quân đoàn nhanh chóng tiến về phía trước.

"Mau, ngăn cản họ lại."

"Đừng cho họ đi tới!"

Một số tướng lĩnh thủ hạ của Bàng Thanh hét lên, nhưng họ khó tổ chức một cuộc phòng ngự và tấn công hiệu quả được trong khi đạn liên tục nổ. Các vị trí trận địa bên bờ phía Tây trở nên hỗn loạn.

"Mọi người nghe đây, đại soái của chúng ta yêu dân như con ruột, đối đãi với binh lính rất tốt, các ngươi định một lần nữa phạm sai lầm nữa sao?"

"Tiếp tục đối kháng các ngươi nhất định phải chết, vì tên cẩu hoàng đế ngu ngốc tàn bạo có đáng giá không?"

"Hãy nghĩ một chút đến nhi tức, nghĩ đến cha nương, nếu các ngươi chết đi những nam nhân khác sẽ chiếm lấy tức phụ của các ngươi, đánh đập và mắng mỏ nhi nữ của các ngươi."

"Cha nương các ngươi chỉ có thể lấy nước mắt rửa mặt, tuổi già của họ sẽ thập phần thê thảm."

Rất nhiều máy bay không người lái bay ra, giọng nói lớn vang vọng trên chiến trường. Lời nói gay gắt đã khiến nhiều binh sĩ ngần ngại.

"Những con yêu thú đã lựa chọn rút lui, Hắc Uyên Ma Giang đã không còn là mối nguy hiểm nữa, nếu các ngươi còn tiếp tục kháng cự thì hậu quả chỉ có con đường chết."

Chiếc máy bay không người lái vừa bay qua đã bị bắn hạ, nhưng những lời đó đã chạm đến trái tim của những người lính.

"Mẹ kiếp, cẩu hoàng đế qủa nhiên không bằng Tiêu nguyên soái, các huynh đệ các ngươi có muốn đi theo ta chúng ta cùng nhau làm phản!"

Thiên Hộ đứng ở bờ Tây hét lớn.

Chương 398: Vạn Tuế

"Phản, phản con mẹ nó đi."

"Thiên Hộ đại nhân, chúng ta ủng hộ ngài!"

Thuộc hạ ngày càng bị Thiên Hộ thuyết phục, không ít người lập tức đứng lên đồng tình.

"Các huynh đệ, chúng ta cùng nhau làm phản."

"Tiếp tục sẽ thất bại, chúng ta vẫn là nên giữ tính mạng để trở về, trong nhà ta còn có vợ, ta chết đi thì nàng sống như thế nào?"

Cách đó không xa một tên Bách Hộ lớn tiếng nói. Toàn bộ chiến trường, Bách Hộ, Thiên Hộ, thậm chí còn có cao thủ cấp Vạn Hộ đều đứng ra khởi nghĩa, trong đó có một ít là bí mật xúi giục.

"Giết!"

Binh sĩ Tu La quân đoàn cũng đã đặt chân đến bờ Tây. Nội bộ có nhiều người trở mặt, cường địch không ngừng kéo đến, binh bại như núi đổ.

"Xong rồi!"

Rất nhiều tướng lĩnh trung thành với hoàng thất trong mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng. Tu La quân đoàn ngày càng nhiều người đến bờ Tây, nhưng họ không thể kháng cự được nữa, loại tình huống này sẽ thất bại chỉ là vấn đề về thời gian mà thôi.

"Bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!"

Một vị tướng quân cấp Võ Vương rống to một tiếng, hướng cầu nối lao tới. Hắn cố gắng giết những binh lính bình thường trên cầu, cố gắng phá hủy cầu nối. Hậu quả của việc làm như vậy rất có thể sẽ bị lực lượng nhân quả trấn áp và giết chết, nhưng trong lòng hắn đã có sẵn ý chết, cho dù có chết cũng phải hủy cầu nối.

"Ầm!"

Nhưng ngay lập tức có cao thủ là thủ hạ của Tiêu Hải tiến đến đón tiếp hắn. Công kích của cao thủ cấp bậc Võ Vương bị ngăn cản.

"Võ vương Triệu Không Minh cố ý phá hủy cầu nối, tội được ghi vào tội bậc một."

"Đại soái có lệnh, tội bậc một tru di tam tộc."

Âm thanh của thủ hạ Tiêu Hải vang dội khắp nơi, toàn thân Triệu Không Minh run rẩy. Hắn ta nóng nảy lao ra ngoài, không ngờ phạm phải tội bậc một, người trong tam tộc đều phải chết theo hắn.

"Mẹ kiếp, ai muốn phá thì đi, ta không đi."

Những cao thủ muốn xông ra ngoài lập tức từ bỏ ý nghĩ. Hậu quả giết tam tộc thật là quá khủng khiếp.

"Ta…Ta tự sát, có thể tránh được tru di tam tộc không?"

Trên tay nắm chặt thanh đao thép, Triệu Không Minh hỏi.

Bên họ cao thủ lao ra cũng không ít, cao thủ bảo vệ cầu nối cũng không ít, cho dù hắn lại xông ra, cũng chưa chắc có thể làm hỏng cầu.

"Hẳn là được."

"Phốc!"

Triệu Không Minh cắt một đao gọn gàng dứt khoát vào cổ mình.

…

"Tiểu Bàng...ngươi không thể làm như vậy."

"Lâu lắm không gặp...ngươi lại có chút thụt lại sau rồi."

Trên bầu trời trăm dặm, Tiêu Hải châm chọc nói.

Sau trận chiến Bàng Thanh mới biết thực lực của Tiêu Hải đang mãn cấp Võ Đế, hắn đang là Đỉnh phong Võ Đế, hắn đã rơi vào thế bất lợi ngay từ đầu khi đánh nhau cùng Tiêu Hải và thật khó để thoát khỏi. Tốc độ của Tiêu Hải trước đây nhanh hơn hắn, bây giờ chắc chắn nhanh hơn hắn nhiều rồi.

"Họ Tiêu kia...ngươi đừng quá kiêu ngạo."

"Hoàng Thái gia rất nhanh sẽ tới."

Bàng Thanh lạnh lùng nói.

Tiêu Hải nhướng mày, Hoàng Thái gia là lão tổ của hoàng thất, bình thường hắn thủ hộ Thần Đô, lại có Hắc Uyên Ma Giang cùng yêu thú nguy hiểm tự nhiên, cho nên hắn cũng không quá lo lắng ở chỗ này.

"Bàng Thanh, hắn thực sự qua đây sao? Nếu ngươi giúp bản soái giết hắn, bản soái sẽ bỏ qua cho nhà họ Bàng các ngươi, Bàng Nguyên Bá vẫn còn sống đúng không, hắn có thể sống tiếp."

Tiêu Hải trầm giọng nói. Tiêu Hải không rõ ràng tình hình hiện tại của trận chiến, việc lôi kéo Bàng Thanh có thể tăng phần thắng cho hắn tại nơi này.

"Nghĩ hay quá nhỉ!"

Bàng Thanh quát một tiếng, tiếp tục cùng Tiêu Hải đánh một trận.

"Bàng Thanh, nhanh rút lui. Tám ngàn người của Tu La quân đoàn đã qua sông, nhiều người trong số họ đã chọn quay lưng lại với đất nước. Kết quả trận chiến đã được định sẵn, chúng ta đi cứu thêm một số cao thủ."

Âm thanh của Hoàng Thái gia vang dội. Thanh kiếm đỏ sẫm phát sáng hàng trăm mét chém về phía Tiêu Hải.

"Rống!"

Kim Long xung quanh Tiêu Hải gầm thét, kiếm quang bị cưỡng ép chống cự.

"Bàng Thanh...ngươi có nghĩ rằng Bàng gia các ngươi sẽ bị diệt tộc. Người của ta đã vượt qua Hắc Uyên Ma Giang, không bao lâu nữa sẽ có thể tiến đánh đến Thần Đô."

Tiêu Hải truyền âm cho Bàng Thanh.

"Hoàng Thái gia ngài cẩn thận chút, Tiêu Hải bây giờ cấp bậc của hắn đã là Võ Đế viên mãn."

Bàng Thanh nhanh chóng tiến lại gần Hoàng Thái gia.

"Đến mà không trả lễ thì không hay, tiếp chiêu đi!"

Tiêu Hải một đao chém ra, uy lực không kém hơn kiếm quang vừa rồi.

"Hây a…!"

Hoàng Thái gia toàn lực chống cự.

"Phốc!"

Bàng Thanh ở cự ly gần đột nhiên phát động công kích. Hoàng Thái gia cố gắng hết sức né tránh, nhưng máu bắn tung tóe, và một cánh tay bị cắt đứt bởi thanh đao của Bàng Thanh.

"Ha ha, Bàng quốc sư...ngươi làm rất tốt."

Tiêu Hải hai mắt sáng lên.

Đối với cao thủ đỉnh phong, tay chân bị chém đứt có thể hoàn toàn khôi phục, nhưng trong chiến đấu mà bị mất đi một cánh tay nhất định sẽ khiến cho lực chiến đấu giảm đi rất nhiều.

"Bàng Thanh."

Hoàng Thái gia nổi giận. Nhưng hắn ta không lựa chọn công kích Bàng Thanh mà bỏ chạy ngay lập tức.

Chương 399: Không Còn Đường Lui

"Muốn chạy sao? Ngươi đã hỏi qua lão tử chưa!"

Âm thanh bá đạo của Tiêu Hải vang lên.

Tốc độ của Hoàng Thái gia không bằng hắn, hiện tại bị thương lại càng kém hơn. Không mất nhiều thời gian, Hoàng Thái gia bị bao vây bởi một kim long lơ lửng, chúng tạo thành một trận pháp.

"Giết!"

Bàng Thanh cùng Tiêu Hải không ngừng công kích, vết thương của Hoàng Thái gia nhanh chóng trở nên tồi tệ hơn.

"Ngươi tới giết hắn đi."

"Sau đó ngươi trở lại Thần Đô...ngươi hẳn là biết nên làm gì tiếp theo."

Vài phút sau, Tiêu Hải truyền âm cho Bàng Thanh.

"Phốc!"

Bàng Thanh cắn răng vung đao.

Đầu của Hoàng Thái gia bay lên, đôi mắt của hắn trừng thật to, chết không nhắm mắt. Hắn ta đến đây để cứu Bàng Thanh, nhưng cuối cùng lại chết ở trong tay Bàng Thanh.

…

"Bàng quốc sư...ngươi chém một đao này rất đẹp. Ngươi cứ làm xong chuyện nên làm sau này nếu không phạm tội, lão tử sẽ tuyệt đối không truy cứu Bàng gia các ngươi. Nhưng sau này nếu ngươi dám hai mặt, cũng đừng trách lão tử không khách khí."

Tiêu Hải nghiêm nghị, hắn nói rồi thu thi thể Hoàng Thái gia lại.

Bàng Thanh khẽ gật đầu, bây giờ hắn đã không có đường lui.

"Ngươi đi nhanh lên, mang thêm mấy tên thủ hạ thực lực mạnh."

Tiêu Hải khoát tay áo nói.

Với ảnh hưởng thực lực của Bàng Thanh, nếu trở mặt đứng bên phe hắn thì tốt hơn nhiều, đến lúc đó Bàng Thanh có thể kéo theo rất nhiều tướng lĩnh ủng hộ hắn.

Cuộc chiến này đánh tới ngày hôm nay, thắng đã là chuyện khẳng định.

Tiêu Hải bây giờ chỉ nghĩ làm sao để có thể chết ít người nhất có thể, dù sao sau này hắn sẽ là hoàng đế.

Bây giờ người chết đều là con dân của hắn, chết người quá sẽ suy yếu toàn bộ thực lực quốc gia.

"Tất cả mọi người nghe lệnh, rút lui, rút lui. Hoàng Thái gia đang ngăn cản Tiêu Hải, tất cả tướng lĩnh nhanh chóng thoát khỏi chiến đấu."

Bàng Thanh vừa di chuyển vừa hét to, nắm giữ thực lực cấp bậc Võ Đế đỉnh phong, âm thanh hắn nói có thể truyền ra rất xa.

"Hơn vạn binh sĩ Tu La quân đoàn đã qua sông, tất cả mọi người nghe theo quân lệnh nhanh chóng rút lui, giữ lại thân thể toàn vẹn sau này vẫn có cơ hội báo đáp quốc gia."

Nhiều cao thủ dưới trướng Bàng Thanh đã nghe được âm thanh này, họ khiếp sợ không thôi.

Mới bao lâu chứ, vậy mà Tu La quân đoàn đã qua sông được trên vạn người. Tu La quân đoàn đáng sợ như thế nào họ rất rõ ràng,

một vạn người có thể đánh với bốn, năm vạn người bình thường.

"Viu viu!"

Nhiều tướng lĩnh dưới trướng Bàng Thanh nhanh chóng bỏ chạy thoát khỏi chiến đấu. Họ chạy về phía chiến trường.

Nếu không phải là lời nói của Bàng Thanh thì sao? Nếu không phải tình hình chiến trường trở nên ác liệt mà họ bị địch nhân lừa đi rồi thì hậu quả rất nghiêm trọng.

"Hí!"

Thủ hạ dưới trướng Bàng Thanh rất nhanh có mấy cao thủ đến gần chiến trường. Trình độ ác liệt của chiến cuộc hiện làm họ hít vào một hơi, binh lính Tu La quân đoàn đã tới rất nhiều người. Hơn nữa bên phía họ còn có rất nhiều người đầu hàng.

"Làm sao mà lại bại nhanh như vậy chứ?"

Có một số cao thủ còn lại cũng đã đến gần chiến trường, cục diện hiện nay như thế làm họ không dám tin.

"Rút lui, nhanh chóng rút lui!"

Xác định chiến trường tình huống xong, Thủ hạ dưới trướng Bàng Thanh nhanh chóng chạy trốn ra xa.

"Tất cả mọi người nghe lệnh, nhanh chóng rút lui, đi tới Thiên Ưng thành. Bản tướng quân sẽ ở Thiên Ưng thành chờ các ngươi."

Bàng Thanh nhanh chóng di chuyển tới gần chiến trường. Cho dù đã đầu hàng trở mặt rồi nhưng tình hình chiến trường thế này cũng khiến cho hắn cảm giác được sự vô lực.

Ba trăm ngàn người được địa hình tự nhiên Hắc Uyên Ma Giang bảo vệ, mà sao lại bại nhanh như vậy?

"Đầu hàng không giết!"

"Đầu hàng không giết!"

"Buông vũ khí xuống lập tức đầu hàng."

"Đại soái tất thắng, các ngươi tiếp tục ngoan cố kháng cự đến cùng chỉ có một con đường chết."

Thủ hạ của Tiêu Hải có rất nhiều người hét lớn.

Chiến cuộc nay đã bại, Bàng Thanh lại để họ rút lui, rất nhiều người tâm lý càng hoảng sợ, trong thời gian ngắn có không ít người từ bỏ chống cự, buông vũ khí đầu hàng. Những người này đầu hàng, lại dẫn đến phản ứng dây chuyền.

Binh bại như núi đổ.

Chiến trường nơi đây gần ba trăm ngàn người, số lượng có thể chạy thoát rất ít, chỉ có một hai chục vạn lực lượng trù bị ngược lại kịp trốn đi về phía Thiên Ưng thành.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Tu La quân đoàn ngàng càng nhiều người qua sông hơn. Chiến trường dần dần an tĩnh lại không ít, có vô số quân địch lựa chọn đầu hàng.

Thủ hạ của Bàng Thanh có ba mươi vạn người, cuối cùng số lượng tử vong và chạy trốn cộng lại không tới ba phần, còn lại hơn hai mươi vạn người lựa chọn đầu hàng.

"Viu!"

Tiếng xé gió vang dội, Tiêu Hải bay trở về.

"Đại soái, đại soái!"

Âm thanh đinh tai nhức óc vang dội khắp nơi, binh sĩ đầu hàng cũng dần dần gia nhập vào trong tiếng kêu ầm ĩ này.

Nửa phút sau, Tiêu Hải đưa tay ra, tiếng kêu gào nhanh chóng ngừng lại.

Chương 400: Giết Tới Tận Nơi

"Các vị tướng sĩ, vượt qua được Hắc Uyên Ma Giang, phía trước

chúng ta đã không còn trở ngại lớn nào nữa, các ngươi chịu khó vất vả chút theo lão tử tiếp tục thẳng hướng Thần Đô. Nhiều nhất một tháng thời gian, chiến tranh sẽ kết thúc."

Âm thanh Tiêu Hải vang vọng giữa đất trời.

"Thẳng hướng Thần Đô!"

"Thẳng hướng Thần Đô!"

Vô số tướng sĩ lại la lên, sát ý ngút trời truyền ra xa, trong Hắc Uyên Ma Giang trong lòng rất nhiều yêu thú cũng sinh ra sợ hãi.

Tiêu Hải nhìn về phương hướng Thần Đô. Dọc đường họ cần tấn công một ít thành trì, nhưng có thuốc nổ, có súng cối, những thành trì kia cũng không thể ngăn cản họ được bao lâu. Nhanh thì nửa tháng, lâu thì hơn hai mươi ngày, họ chắc chắn có thể đến Thần Đô.

"Không biết cháu ngoan khi nào mới có thể đến bên này."

Tiêu Hải thầm nghĩ trong lòng. Để cho hắn mang binh công thành chiếm đất thì hắn rất sảng khoái mà đồng ý, nhưng mà để cho nam nhân thô lỗ như hắn ngồi trên ngôi vị hoàng đế, mỗi ngày nghe những đại thần kia lải nhải thì hắn lại không tình nguyện lắm.

Ngồi lên ngai vàng hoàng đế cho thỏa nguyện một chút xong rồi Tiêu Hải định sẽ truyền ngôi cho Tiêu Phàm. Nhưng mà vấn đề bây giờ là lúc nào mới Tiêu Phàm có thể qua đến bên này.

"Nếu mà cháu ngoan không thể kịp thời qua đây, ta cũng chỉ có thể ngự giá thân chinh thôi."

Tiêu Hải đưa ánh mắt nhìn về phía phương bắc.

Trước đây Hắc Hổ đế quốc ở phương Bắc gây sự, chuyện này Tiêu Hải cũng không có quên. Nghĩ đến mình chỉ còn cách ngự giá thân chinh, Tiêu Hải âm thầm thở dài một hơi, như vậy đến lúc đó cũng không cần mỗi ngày lên triều.

...

Dương quốc.

"Người trong bóng tối đối phó chúng ta rốt cuộc là ai?"

"Quái Nhân, chỉ hai ngày mà tên hỗn đản đó đã giết không ít người của chúng ta."

Trong một căn cứ bí ẩn của Đông Tinh Xã có khoảng hai mươi người ẩn núp ở đó.

Hai ngày trước, tổng bộ Đông Tinh Xã bị tập kích. Chỉ trong một đêm tổng bộ Đông Tinh Xã chết hơn trăm người, nhưng mà giết hại cũng không có dừng lại. Ngày hôm qua, hai cứ điểm nhỏ của Đông Tinh Xã cũng bị tập kích, tử vong bốn năm mươi người. Cho dù họ dùng đủ loại hỏa lực nặng, vẫn không thể ngăn cản được kẻ địch.

"Kẻ địch kia sẽ không giết tới tận nơi này chứ?"

Có người sợ hãi nói.

"Quái Nhân, không nên nói bậy bạ. Đây là căn cứ an toàn của Đông Tinh Xã chúng ta, kẻ địch tuyệt đối không có khả năng giết đến tới nơi này. Chờ phụ thân trở về chúng ta sẽ an toàn thôi!"

Người nói chuyện là Miyamoto Yanagi, con trai trưởng của Miyamoto Yanaga, hắn có tu vi cấp bậc Hóa Kình.

Căn cứ an toàn bí ẩn này nằm trong lòng đất, bốn phía là bê tông dày, cửa căn cứ làm bằng chất liệu phòng ngừa bạo lực, lực phòng ngự cực mạnh. Người biết rõ căn cứ an toàn bí ẩn này cũng không nhiều, Miyamoto Yanagi là một trong số đó, hắn đã dẫn những thành viên Đông Tinh Xã này tới đây.

"Lão đại ngươi mau tới đây. Hình như có người tới, có thể là tên sát thủ kia."

Phòng quan sát trong căn cứ truyền ra tiếng nói.

Miyamoto Yanagi nhanh chóng đi đến phòng quan sát, thông qua máy quay bí họ thấy một nam tử đeo mặt nạ.

Lúc này bỗng nhiên nam tử tháo mặt nạ xuống.

"Cơ Lăng Phong!"

Mặt Miyamoto Yanagi biến sắc.

"Mở ra microphone."

Miyamoto Yanagi đen mặt lại nói, nếu Cơ Lăng Phong đã tìm tới đây nghĩa là họ đã bị bại lộ.

"Nha nha."

Microphone rất nhanh đã được mở ra.

Âm thanh Miyamoto Yanagi vang dội trong lối đi chỗ Cơ Lăng Phong đang đứng:

"Cơ Lăng Phong, chuyện làm lộ ra ánh sáng linh huyệt kia là hành vi cá nhân của một thành viên trong Hành Dương xã thôi. Bây giờ ngươi lập tức rời đi ngay, nếu không ngươi tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt."

Cơ Lăng Phong chân mày cau lại:

"Đẩy trách nhiệm lên thân một người chết? Đông Tinh Xã các ngươi đã làm sai chuyện thì phải chấp nhận trả giá lớn. Cho dù Miyamoto Yanaga có ở đây thì hắn cũng phải chết."

Trong mắt Miyamoto Yanagi lóe lên một tia hung ác:

"Nếu đã như vậy thì ngươi đi chết đi!"

"Ầm ầm!"

Lối đi phía sau Cơ Lăng Phong đã bị phong tỏa lại, sau đó độc khí nhanh chóng phun ra khắp toàn bộ lối đi.

…

Cơ Lăng Phong cau mày một cái, hắn nhanh chóng nín thở.

Tu vi của hắn sắp đạt tới Tiên Thiên viên mãn nên nếu không hoạt

động mạnh thì có thể nín thở hơn một tiếng.

"Cơ Lăng Phong, ngươi tưởng ngươi là cường giả cấp bậc Tiên Thiên thì ngon lắm sao? Toàn bộ thông đạo này đều dùng bê tông độ bền siêu cao."

"Ngươi muốn phá từ bên trong để ra ngoài chắc chắn là chuyện không dễ làm!"

"Thông đạo này là phần mộ của ngươi!"

Miyamoto Harayoshi hét to đầy cuồng vọng.

Cơ Lăng Phong cũng không sợ lắm, có vẻ tu vi của hắn cao hơn Miyamoto Harayoshi, hơn nữa sau lưng hắn còn có cao thủ internet của Cơ gia giúp đỡ.

"Cha nuôi, chắc chắn trong thông đạo có camera, người tìm thử xem."

Có giọng nói vang lên trong tai nghe của Cơ Lăng Phong.

Camera trong thông đạo được giấu khá kỹ, nhưng sức quan sát của Cơ Lăng Phong rất mạnh, chẳng bao lâu hắn đã tìm thấy một cái camera trong đó.

"Ầm!"

Vung một quyền ra, Cơ Lăng Phong đập vỡ một khối xi măng.

Camera ẩn xuất hiện, Cơ Lăng Phong kẹp một món đồ nhỏ lên dây điện của camera.

"Cha nuôi, ta sẽ rút hết khí độc và mở cửa ra hết nhanh thôi."

Trong tai nghe lại vang lên giọng nói lần nữa.

Trên mặt Cơ Lăng Phong lộ ra nụ cười.

"Tên này tính làm gì?"

Miyamoto Harayoshi hơi hoảng loạn.

Chương 401: Không Có Tác Dụng

Tiểu khu Tử Kinh, Tô Ấu Vi ngồi trước máy tính, hai ngày nay là cuối tuần nên không có tiết học, nàng tốn rất nhiều thời gian để quan sát chặt chẽ tình huống bên Cơ Lăng Phong.

"Muốn rút khí độc đi?"

Tô Ấu Vi thì thào tự nói.

Nàng sẽ không nương tay với Cơ Lăng Phong.

Năm đó mẹ nàng chết dưới tay người của Cơ gia, cha mẹ Tiêu Phàm cũng do người của Cơ gia hại chết, Cơ gia có nợ máu với nàng và cả Tiêu Phàm.

Ngón tay mảnh khảnh của Tô Ấu Vi nhanh chóng gõ xuống bàn phím.

Vì tinh thần lực mạnh hơn người bình thường rất nhiều nên Tô Ấu Vi gõ từng phím vừa nhanh vừa chuẩn.

"Khởi động!"

Nước Mallett, con trai nuôi Cơ Diệu của Cơ Lăng Phong nhấn nút Enter một cái.

Trên mặt của hắn lộ ra nụ cười tự tin.

Về mặt tu luyện thì hắn bình thường, nhưng về mặt kỹ thuật hacker thì hắn lại có năng khiếu rất mạnh.

"Hả?"

Nụ cười trên mặt Cơ Diệu cứng đờ ngay lập tức.

Trong thông đạo bên chỗ Cơ Lăng Phong có một lỗ thông gió nhỏ, vừa rồi hắn khởi động quạt thông gió từ xa, vậy mà quạt thông gió lại không hoạt động.

"Sao lại như thế?"

Cơ Diệu nhanh chóng kiểm tra, không phải Miyamoto Harayoshi bọn họ ngấm ngầm giở trò.

"Là do lâu quá không dùng nên quạt thông gió bị hư rồi sao?"

Cơ Diệu nhanh chóng thử lại lần nữa, nhưng vẫn không có tác dụng.

Trên mặt Tô Ấu Vi lộ ra nụ cười.

Quạt thông gió không khởi động được không phải là vì trục trặc, mà là do nàng đang quấy nhiễu.

"Cha nuôi, quạt thông gió trong thông đạo không hoạt động."

"Có khả năng là lâu rồi không dùng nên bị hư rồi."

"Bây giờ ta sẽ mở cửa chống nổ đi thông tới chỗ Miyamoto Harayoshi bọn họ."

Trong tai nghe của Cơ Lăng Phong vang lên giọng nói của Cơ Diệu.

Cơ Lăng Phong nhanh chóng đi tới trước cửa thép chống nổ cực dày.

Vì cánh cửa này quá dày nặng nên rất khó mở bằng tay, nó được điều khiển tự động.

"Ầm!"

Tiếng máy móc vận chuyển vang lên, cánh cửa thép khổng lồ có độ dày lên tới nửa mét từ từ mở ra.

Vẻ mặt Miyamoto Harayoshi thay đổi hoàn toàn.

"Ngắt nguồn điện, lập tức ngắt nguồn điện!"

Miyamoto Harayoshi quát, những người đứng cạnh cửa thép nhanh chóng ngắt nguồn điện, nhưng lúc này cửa thép đã nâng lên khoảng bảy centimet, khí độc bắt đầu tràn vào.

"Bịt lại, mau bị kẽ hở lại."

Miyamoto Harayoshi hoảng sợ la lên.

Người lợi hại nhất trong số bọn họ cũng chỉ mới đạt cấp bậc Hóa Kình thôi, không thể nín thở quá lâu được.

Chẳng mấy chốc dưới cửa chống nổ đã bị bịt lại bởi rất nhiều thứ.

Cơ Lăng Phong ngồi xổm xuống.

Hắn đặt tay dưới đất để đo.

Còn không cao bằng một nắm tay, đến con nít cũng chui không lọt.

Nhưng Cơ Lăng Phong vẫn nằm sấp xuống đất.

Cả người hắn, bao gồm đầu đều biến mỏng.

Còn chưa tới nửa phút, Cơ Lăng Phong đã chui qua cửa chống nổ giống như một con bạch tuộc.

"Cái này còn là người à?"

Tô Ấu Vi nói thầm.

Nàng thấy được cảnh tượng Cơ Lăng Phong chui qua thông qua camera.

Nhưng nghĩ tới Tiêu Phàm, hình như chuyện này cũng bình thường thôi.

Tiêu Phàm cũng có thể dịch chuyển thẳng từ chỗ khác ngoài biệt thự đến trong biệt thự.

Vậy nên cho dù trông chiêu Nhuyễn Cốt Công này của Cơ Lăng Phong có vẻ kỳ dị, nhưng nếu so về độ thần bí, thì Nhuyễn Cốt Công kém hơn chiêu dịch chuyển của Tiêu Phàm không chỉ một chút.

"Ngươi..."

Miyamoto Harayoshi bọn họ trợn to hai mắt.

Không ngờ Cơ Lăng Phong có thể chui ra từ cả đống thứ bọn họ

chất chồng ở cửa.

"Phù!"

Cơ Lăng Phong thở ra một hơi.

Khí độc chỉ tràn vào một chút nên không khí bên trong vẫn còn bình thường.

"Phụt…phụt!"

Không phí lời với Miyamoto Harayoshi bọn họ nữa, Cơ Lăng Phong nhanh chóng giết chết bọn họ.

Đến tận đây, gần như những nhân vật lợi hại của Đông Tinh Xã đã chết hết rồi.

Đông Tinh Xã là trở thành thế lực không đáng để quan tâm nữa, diệt vong là chuyện sớm muộn thôi.

Rất nhanh, Cơ Lăng Phong đến phòng điều khiển, hắn thử mở cửa ngoài cùng ra.

Nhưng cửa lại không mở.

"Diệu Nhi, thế này là sao?"

Cơ Lăng Phong trầm giọng nói.

"Cha nuôi, ta sẽ kiểm tra ngay."

Cơ Diệu vội vàng nói.

Hắn còn chưa tra ra được gì thì khí độc đã nhanh chóng tràn vào chỗ của Cơ Lăng Phong, Cơ Lăng Phong lập tức nhận ra có gì đó không đúng.

"Chết tiệt!"

Cơ Lăng Phong mắng thầm trong lòng.

Không mở được thông đạo, khí độc cũng tràn ra ngoài, chỉ có hai khả năng thôi, thứ nhất là Cơ Diệu phản bội; thứ hai là có hacker

lợi hại hơn.

Cơ Lăng Phong vẫn rất tin tưởng Cơ Diệu nên hắn cảm thấy có lẽ là khả năng thứ hai.

"Ầm!"

"Ầm!"

Tìm tạm một chỗ, Cơ Lăng Phong nhanh chóng đập tường.

Cuối cùng sau mười phút, hắn cũng ra tới bên ngoài.

Cổ họng và phổi của hắn đều rất đau, đôi mắt cũng cay nóng.

Liên tục vung tay trong đó nên hắn hít vào rất nhiều khí độc.

Không phải tu vi cao thì có khi hắn đã trúng độc rồi bỏ mạng từ lâu rồi.

"Bệnh viện."

Cơ Lăng Phong nhanh chóng đi nhờ xe tới bệnh viện.

Chương 402: May Cho Ngươi

"Tiên sinh, ngài còn sống đúng là một kỳ tích, sức khỏe của ngài cần một hai tháng mới có thể hồi phục hoàn toàn, nhưng vẫn có một tin tức xấu."

"Đôi mắt của ngài bị tổn thương rất nặng, thị lực sẽ giảm xuống vĩnh viễn."

Bỏ ra rất nhiều tiền, chẳng mấy chốc đã có bác sĩ giỏi tới kiểm tra cho Cơ Lăng Phong.

"Ta phải đeo kính sao?"

"Tiên sinh, đeo kính cũng không khôi phục được thị lực, ngài nhìn gì cũng sẽ thấy mờ, rất đáng tiếc, có thể tình huống này sẽ theo ngài cả đời."

"Ngài còn sống đã là chuyện rất may rồi."

Bác sĩ lắc đầu nói.

Sắc mặt Cơ Lăng Phong trở nên vô cùng khó coi, hắn có thể nhìn thấy bác sĩ trước mặt, nhưng khoảng cách chỉ tầm một mét mà gương mặt của bác sĩ đã rất mờ rồi.

Thị lực bị ảnh hưởng nghiêm trọng, hiển nhiên sẽ ảnh hưởng tới thực lực của hắn.

"Cha nuôi, thực xin lỗi, ta... Ta không ngờ lại có chuyện ngoài ý muốn này."

Giọng nói thấp thỏm của Cơ Diệu truyền vào tai Cơ Lăng Phong.

"Lập tức tìm bác sĩ giỏi nhất đến đây cho ta!"

Cơ Lăng Phong gầm nhẹ lên.

"Tiên sinh, ta là người giỏi nhất về phương diện này ở bệnh viện bọn ta rồi."

Bác sĩ đứng cạnh Cơ Lăng Phong nói.

"Cút!"

Cả người Cơ Diệu run lên:

"Cha nuôi, ta sẽ liên lạc cho bác sĩ giỏi nhất tới chỗ của ngươi ngay, vẫn còn rất nhiều bác sĩ giỏi ở Quận Hành Dương."

"Ta còn có thể liên lạc cho bác sĩ giỏi nhất nước M tới đó."

Ngồi trước máy tính, Tô Ấu Vi hừ nhẹ một tiếng:

"May cho ngươi."

"Nếu căn cứ an toàn kia có trang bị tự hủy thì ta đã tiễn ngươi thẳng về Tây Thiên rồi."

…

"Ting ting!"

Tô Ấu Vi gọi điện thoại cho Tiêu Phàm.

"Sao thế bà xã?"

Tiêu Phàm nhận cuộc gọi thì hơi bất ngờ, thường thì đến tối Tô Ấu Vi mới gọi điện thoại cho hắn, vùi trong ổ chăn để nấu cháo điện thoại với hắn, nhưng hôm nay lại gọi vào buổi chiều.

"Học trưởng, hầu như những người lợi hại của Đông Tinh Xã đã bị Cơ Lăng Phong giết sạch rồi."

Đôi mắt Tiêu Phàm sáng lên.

Mượn đao giết người quá tuyệt.

Cơ Lăng Phong giải quyết xong Đông Tinh Xã thì hắn không cần phải làm bẩn tay mình.

"Ấu Vi, bình thường ngươi chú ý hành động của Cơ Lăng Phong một chút nhé."

"Thực lực của người này rất mạnh."

Dặn dò dặn dò.

Tu vi của Cơ Lăng Phong đã gần đạt tới Tiên Thiên viên mãn, có lẽ thực lực bây giờ vượt qua hắn, chỉ là nếu như tập kích thì hắn hoàn toàn có khả năng giết chết Cơ Lăng Phong.

Tô Ấu Vi cười duyên nói:

"Học trưởng, có lẽ sắp tới hắn không có thời gian để nhảy nhót khắp nơi đâu. Hắn hít vào rất nhiều khí độc trong một căn cứ của Đông Tinh Xã nên cần thời gian để điều trị."

"Hơn nữa thị lực của hắn còn bị tổn thương nghiêm trọng."

Trong mắt Tiêu Phàm lộ ra vẻ kinh ngạc.

Cơ Lăng Phong đâu bất cẩn đến thế, sao lại xảy ra chuyện này?

"Ấu Vi, có phải ngươi làm gì hay không?"

"Học trưởng, ta chỉ cản trở một cao thủ internet sau lưng Cơ gia thôi."

"Ấu Vi, ngươi kể lại chi tiết một chút."

"À à."

Tô Ấu Vi kể lại một lượt những chuyện xảy ra lúc đó cho Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nói với vẻ mặt nặng nề:

"Ấu Vi, thực lực hacker của Cơ Diệu như thế nào?"

"Rất mạnh, có lẽ chưa tới top mười thế giới nhưng vào top hai mươi thì chắc chắn không thành vấn đề."

Tiêu Phàm nói:

"Ngươi có thể làm những chuyện này dưới mí mắt hắn, rất có thể Cơ Lăng Phong bọn họ sẽ nghi ngờ Nữ Đế đấy, bình thường ngươi phải cẩn thận một chút."

"Cơ Lăng Phong bọn họ không phải đồ ngốc, tới giờ Yamamoto Yanagishita vẫn không xuất hiện, chắc chắn bọn họ có thể đoán được Yamamoto Yanagishita đã chết, hắn bị lợi dụng."

Sắc mặt Tô Ấu Vi hơi thay đổi:

"Học trưởng, Cơ Phụng Thiên sẽ không đi tìm ngươi chứ?"

Tiêu Phàm nghĩ ngợi rồi nói:

"Chắc là không đâu, Cơ Lăng Phong bị thương, nếu không trị được bằng cách bình thường thì linh huyệt sẽ càng quan trọng hơn đối với bọn họ."

"Bên chỗ ta không gặp vấn đề quá lớn."

"Ngươi chỉ cần cẩn thận đừng để thân phận của Nữ Đế bị lộ ra là được."

Tô Ấu Vi yếu ớt nói:

"Học trưởng, vậy có phải ta ra tay đối phó Cơ Lăng Phong là sai rồi không?"

Tiêu Phàm cười nói:

"Tất nhiên là không rồi."

"Có cơ hội như thế thì tất nhiên phải đối phó với Cơ Lăng Phong chứ, ngươi chỉ cần cẩn thận hơn là được."

Với trình độ của Tô Ấu Vi, Cơ Diệu muốn nghe lén nàng từ xa là chuyện vô cùng khó, ở khoảng cách gần cũng không dễ, bây giờ an ninh của tiểu khu Tử Kinh vô cùng nghiêm ngặt.

"Ừm ừm."

...

Linh huyệt ở huyện Lục Hợp.

Cơ Phụng Thiên đào một cái hang cách linh huyệt khoảng mấy trăm mét, bên ngoài cửa hang có người của Cơ gia bọn họ thay phiên canh gác.

"Cốc cốc!"

Nhận được một cuộc gọi, một thuộc hạ của Cơ Phụng Thiên lập tức gõ cửa gỗ của hang động.

"Chuyện gì?"

Hai phút sau, Cơ Phụng Thiên bước tới mở cửa.

"Gia chủ, bên chỗ đại gia xảy ra chuyện rồi..."

Nghe thuộc hạ nói xong, sắc mặt Cơ Phụng Thiên trở nên rất khó coi.

Cơ Bằng mất liên lạc không để lại tung tích gì, vậy mà hôm nay Cơ Lăng Phong cũng xảy ra chuyện.

"Liên lạc với Lăng Phong."

Cơ Phụng Thiên trầm giọng nói.

Chương 403: Tiêu Hải

"Vâng ạ."

Liên lạc thành công, thuộc hạ của Cơ Phụng Thiên cung kính đưa điện thoại cho Cơ Phụng Thiên.

Bóng người Cơ Phụng Thiên di chuyển rất nhanh, chẳng mấy chốc hắn đã lên đỉnh núi cách đó mấy trăm mét.

Ban đầu có người của pháo doanh ở đây, nhưng hôm nay đã rời đi rồi.

"Lăng Phong, ngươi ưu tiên trị liệu cho khỏe đi, cứ bỏ tiền mời chuyên gia giỏi nhất thế giới về."

"Cho dù không khôi phục được thì ngươi cũng đừng nản lòng, chắc chắn sau khi tu vi mạnh hơn là có thể khôi phục được thôi, chắc ở thế giới liên thông với linh huyệt sẽ có linh dược chữa thương."

Cơ Phụng Thiên trầm giọng nói.

"Cha... Ta khiến ngài thất vọng rồi."

"Ngươi hãy kể lại chi tiết tình hình lúc đó một lần đi."

Cơ Lăng Phong nhanh chóng kể lại một lượt.

Cơ Phụng Thiên trầm ngâm nói:

"Chúng ta nhìn thằng bé Cơ Diệu kia lớn lên, đối với hắn thì phản bội không có lợi gì, vậy nên không thể nào có chuyện hắn phản bội được."

"Rất có khả năng Yamamoto Yanagishita đã xảy ra chuyện rồi."

"Tam đệ của ngươi gặp chuyện ở thành phố Z, khả năng cao là

Yamamoto Yanagishita cũng xảy ra chuyện ở đó, mà mục tiêu của họ đều là Tiêu Phàm, có thể là Tiêu Phàm có vấn đề."

Cơ gia bọn họ hiểu rất rõ về Tiêu Phàm, vậy nên cho dù trước kia Tiêu Phàm có vài hành động kỳ quái, Cơ Phụng Thiên cũng không cho rằng Tiêu Phàm có thực lực mạnh mẽ.

Nhưng khi Cơ Bằng và Yamamoto Yanagishita gặp chuyện không may, Cơ Phụng Thiên không thể không nghi ngờ.

"Cha, ta cảm thấy Tiêu Phàm không có vấn đề lắm."

"Nhưng có một người rất khả nghi."

Cơ Lăng Phong mở miệng nói.

"Ai?"

Cơ Lăng Phong trầm giọng nói:

"Ông nội của Tiêu Phàm, Tiêu Hải! Hắn mất tích hơn chín năm, ngay cả lúc cha mẹ Tiêu Phàm qua đời cũng không xuất hiện, vậy nên chúng ta mới bỏ quên hắn."

"Có khi nào hắn vẫn chưa chết không?"

Sắc mặt Cơ Phụng Thiên hơi thay đổi, đúng là hắn đã quên mất Tiêu Hải.

Cho dù bế quan tu luyện thì qua nửa năm hay một năm gì đó cũng phải ra ngoài xem chứ, con trai và con dâu qua đời, cháu trai biến thành cô nhi mà vẫn không xuất hiện thì không thể nào hiểu được.

"Ý của ngươi là Tiêu Hải đang núp trong bóng tối?"

"Nếu hắn có thực lực mạnh mẽ thì sao không chịu xuất hiện?"

Cơ Phụng Thiên cau mày nói.

Cơ Lăng Phong nói:

"Cha, ta cũng không biết chuyện này, có khi nào Tiêu Hải bị nhốt ở một nơi nào đó? Thỉnh thoảng mới có thể hiện thân ra ngoài một

chuyến."

Cơ Phụng Thiên: "..."

Đến chuyện hóa thân cũng mang ra nói được.

Nhưng đúng là trong Cửu Chuyển Chân Long Quyết có miêu tả chuyện giống thế.

Sau khi tu luyện tới một cảnh giới nhất định thì tinh khí thần có thể hóa thành Thần Long dạo chơi khắp nơi, nhưng cho dù Tiêu Hải ở trong linh huyệt thì cũng không thể nào đạt tới cảnh giới như thế được.

"Tạm thời đừng quan tâm chuyện này nữa, cái ngươi nói hơn quá trớn rồi."

"Không có nhiều người ở nước H có thể vượt qua được Cơ Diệu, lại càng không có nhiều người dám vượt mặt hắn để đắc tội Cơ gia chúng ta, vậy nên có lẽ Tiêu Phàm quen biết với người này."

Cơ Phụng Thiên trầm giọng nói .

"Cha, ta nghi ngờ Tô Ấu Vi. Ở nước H, chỉ có vài người có trình độ vượt qua Diệu Nhi thôi, có thể làm âm thầm như thế, chắc chắn không vượt quá ba người."

"Phượng Hoàng là người của phía chính phủ, nếu Hắc Đế muốn nhắm vào Cơ gia chúng ta thì đã làm từ sớm rồi. Hơn nữa nếu là họ ra tay thì chắc chắn Diệu Nhi đã phát hiện ra."

Trong mắt Cơ Phụng Thiên lóe ra tia sáng:

"Ý ngươi là, Tô Ấu Vi có thể là Nữ Đế?"

"Cha, có khả năng là như thế."

"Nữ Đế cũng không đến mức thiếu tiền, vậy nên khả năng nàng nhắm vào Cơ gia chúng ta vì tiền là rất thấp, thế nên khả năng lớn nhất là nàng có thù oán với Cơ gia chúng ta."

Cơ Lăng Phong phân tích.

Cơ Phụng Thiên trầm giọng nói :

"Vậy thì đi điều tra đi, đúng rồi, cung cấp luôn những tình báo này cho Liên minh Poker, có lẽ bọn họ sẽ thấy hứng thú với tin tức này."

"Vâng thưa cha."

Cúp điện thoại, vẻ mặt Cơ Phụng Thiên nặng nề.

Nếu Tiêu Hải còn sống thì e là thực lực của Tiêu Hải sẽ không yếu, chắc chắn hắn biết rõ công pháp gia truyền.

"Tô Ấu Vi là Nữ Đế?"

Liên minh Poker nhanh chóng nhận được tư liệu mà Cơ Diệu gửi đi.

Át Bích nhanh chóng tra xét tư liệu, lúc trước Liên minh Poker bọn họ từng theo dõi Tô Ấu Vi, nhưng sau ba ngày liên tục theo dõi thì bọn họ hủy bỏ nghi ngờ đối với nàng.

"Gửi cho Cơ gia những tư liệu chúng ta điều tra được về Tô Ấu Vi."

Át Bích gửi tin nhắn.

Trước kia người của bọn họ có theo dõi Tô Ấu Vi nên tất nhiên cũng từng âm thầm điều tra rất nhiều.

"Lúc trước Tô Ấu Vi có hứng thú về phương diện này, cũng từng đọc rất nhiều sách báo liên quan tới máy tính?"

Không mất bao lâu Cơ Lăng Phong đã nhận được tin tức.

Không ngờ Liên minh Poker từng nghi ngờ Tô Ấu Vi, vậy thì tỷ lệ Tô Ấu Vi là Nữ Đế càng cao.

Chương 404: Thành Thật Xin Lỗi

Buổi tối, Tô Ấu Vi lại gọi cho Tiêu Phàm lần nữa.

"Học trưởng, đúng là Cơ gia nghi ngờ ta rồi."

"Bọn họ và Liên minh Poker đã trao đổi thông tin với nhau, Liên minh Poker cũng nghi ngờ ta lần nữa."

Sắc mặt Tiêu Phàm hơi thay đổi, sớm muộn gì Cơ gia cũng nghi ngờ Tô Ấu Vi là Nữ Đế, nhưng nghi ngờ nhanh như thế thì nhanh hơn thời gian mà hắn đoán rất nhiều.

"Ấu Vi, ngươi đừng lo lắng quá, dù bọn họ có nghi ngờ nhưng vẫn chưa xác định."

"Mà với thân phận của ngươi thì dù bọn họ có xác định cũng chưa chắc dám làm bậy."

Tiêu Phàm an ủi.

"Học trưởng, Cơ Lăng Phong và Cơ Phụng Thiên còn nhắc tới ông nội của ngươi, bọn họ nghi ngờ ông nội ngươi mất tích hơn chín năm nhưng có khả năng là chưa chết, chỉ là đang bế quan tu luyện thôi."

Vẻ mặt Tiêu Phàm trở nên kỳ lạ.

Nghi ngờ của Cơ Phụng Thiên bọn họ rất chính xác, đúng là ông nội hắn còn chưa chết.

Nhưng Cơ Phụng Thiên bọn họ chắc chắn nghĩ nát óc cũng không ra, không ngờ ông nội hắn lại xuyên không, hơn nữa bây giờ còn sắp tạo phản thành công, chẳng bao lâu nữa là có thể đăng cơ xưng đế.

"Bọn họ nghi ngờ Cơ Bằng và Yamamoto Yanagishita có thể là bị ông nội ngươi giết chết."

"Cũng nghi ngờ nhiều hơn về thực lực của ngươi."

Tiêu Phàm cười nói:

"Cơ Bằng và Yamamoto Yanagishita đều chết ở đây, bọn họ nghi ngờ cũng bình thường thôi, cứ để bọn họ nghi ngờ thoải mái bên chỗ ta đi."

"Gần đây ngươi nhớ ít xài năng lực hacker thôi."

"Ừ."

Cúp điện thoại, Tiêu Phàm cau mày.

Muốn có hoàn toàn không có áp lực gì tất nhiên là giả.

Sau lưng Tô Ấu Vi có Lục gia, trong tình huống bình thường chắc chắn Cơ gia sẽ kiêng dè không dám làm bậy, nhưng Cơ Bằng chết rồi, Cơ Lăng Phong bị thương, có khi nào Cơ Phụng Thiên sẽ phát cuồng không?

Còn có Liên minh Poker nữa.

Liên minh Poker không ngừng phát triển lớn mạnh, nói không chừng sau lưng có nước M ủng hộ.

Nếu xác định Tô Ấu Vi là Nữ Đế, có lẽ sẽ có người không nhịn được.

"Cũng không biết đến bao giờ người của ông nội bên kia mới qua được."

"Nếu như có thể qua đây, vậy thì ta cần gì lo lắng nữa."

Tiêu Phàm lẩm bẩm tự nói.

Muốn Tiêu Hải trở về đây là chuyện cực kỳ cực kỳ khó khăn, có lẽ mãi mãi cũng không về được, nhưng những binh sĩ có thực lực khá thấp dưới trướng của Tiêu Hải thì sau này có thể qua đây.

...

Chớp mắt đã đến ngày hôm sau, Quận Hành Dương có rất nhiều chuyên gia, có thêm vài chuyên gia của nước M tới để phối hợp tiến hành hội chẩn cho Cơ Lăng Phong.

"Nói kết quả đi."

Cơ Lăng Phong trầm giọng nói.

Edmund là một chuyên gia tới từ nước M, nói:

"Cơ tiên sinh, kết quả hội chẩn của chúng ta là sức khỏe của ngươi có thể khôi phục lại trong vòng một tháng."

"Nhưng đôi mắt của ngươi thì với kỹ thuật chữa bệnh bây giờ là không có cách nào."

Sắc mặt Cơ Lăng Phong u ám.

Mặc dù hắn đã đoán được như thế từ đầu, nhưng khi bọn họ thật sự nói ra thì Cơ Lăng Phong vẫn thấy như bị đâm vào tim, nhìn gì cũng mờ nên bây giờ hắn đã biến thành nửa người mù rồi.

"Cơ tiên sinh, thành thật xin lỗi."

"Chúng ta chỉ có thể giúp cơ thể ngươi khôi phục lại nhanh chóng mà thôi."

Edmund áy náy nói.

Cơ Lăng Phong hít sâu một hơi rồi nói:

"Các ngươi chuẩn bị kỹ thuốc thang, sau đó ngươi lại theo ta tới nước H một chuyến, một tháng kế tiếp ngươi sẽ ở bên kia."

"Cơ tiên sinh, chuyện này..."

"Có vấn đề gì sao?"

Cơ Lăng Phong nói với giọng lạnh lùng.

Edmund nuốt một ngụm nước bọt:

"Cơ tiên sinh, không có vấn đề gì."

Thật ra vẫn còn người hẹn hắn, thân phận và địa vị của người đó cũng không thấp, nhưng hắn dám đắc tối những người kia chứ không dám đắc tội Cơ gia.

Làm bác sĩ đứng đầu, Edmund có con đường thu thập thông tin của mình, trước khi đến hắn đã cố ý tìm hiểu về Cơ gia, gia chủ Cơ gia là Cơ Phụng Thiên đã là Tông Sư rồi.

Có lẽ người của Đông Tinh Xã là do Cơ Lăng Phong giết.

Đông Tinh Xã chết tổng cộng hơn một trăm người, nhiều người như vậy mà Cơ Lăng Phong còn dám giết, nếu hắn không nghe lời thì có khi Cơ Lăng Phong cũng không để ý việc giết thêm cả hắn.

"Đi chuẩn bị đi."

Cơ Lăng Phong phất tay một cái.

Mấy người rời khỏi phòng, Cơ Lăng Phong nghiến răng nghiến lợi:

"Tiêu Phàm, chắc chắn lão tử sẽ chém ngươi thành ngàn mảnh. Còn có Tô Ấu Vi, nếu xác định được ngươi là Nữ Đế thì tới lúc đó Lục gia cũng không giữ được mạng cho ngươi đâu."

...

"Ấu Vi, ta có một ý tưởng."

Tiêu Phàm đi từ biệt thự đến tiểu khu Tử Kinh, hắn nói với Tô Ấu Vi.

"Ý tưởng gì?"

Tiêu Phàm nói:

"Mấy ngày nữa ngươi gọi video với ta, cùng lúc đó, ngươi hãy phân tâm đi sử dụng niệm lực tinh thần để gõ bàn phím, để cho thân phận Nữ Đế này bày ra thực lực."

"Hả..."

Tô Ấu Vi sững sờ nhìn Tiêu Phàm.

"Học trưởng, ý tưởng này của ngươi hay đấy, nhưng thần thiếp không làm được đâu. Ta có thể phân tâm làm hai việc cùng lúc, nhưng chuyện này thì là phân tâm đi làm bốn việc rồi."

Chương 405: Cơ Gia Thì Không

"Ta vừa phải gọi video, vừa phải suy nghĩ, vừa phải giám sát camera, còn vừa phải gõ bàn phím thật nhanh."

Tô Ấu Vi thều thào nói.

Tiêu Phàm cười nói:

"Đó là vì bây giờ ngươi chưa đủ niệm lực tinh thần thôi, chỉ cần niệm lực tinh thần của ngươi mạnh hơn thì chắc là có thể đấy."

"Tối nay ở lại chỗ của ta, ta giúp ngươi tăng mạnh tinh thần lực."

Đêm khuya, Tô Ấu Vi đã ngủ rồi.

Niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm mạnh hơn Tô Ấu Vi rất nhiều nên chuyện khiến nàng ngủ mê mang không khó chút nào.

"Cốc cốc!"

Tấm ở cạnh phòng ngủ của Tiêu Phàm vang lên tiếng động.

"Ông nội."

Tiêu Phàm kêu lên, hắn kể một lượt cho Tiêu Hải về tình huống bên mình.

Tiêu Hải cũng nói về tình huống ở dị giới.

"Ông nội, ngươi truyền trước cho Ấu Vi một hạt châu năng lực Bất Tử Chi Thân, rồi cho nàng thêm một chút niệm lực tinh thần."

"Được!"

Tiêu Hải nhanh chóng truyền những thứ này tới.

Tiêu Phàm dùng niệm lực tinh thần của mình để dẫn dắt chúng vào trong phòng của Tô Ấu Vi, không bao lâu sau chúng đã tiến vào trong cơ thể Tô Ấu Vi.

"Cháu ngoan, ông nội vẫn còn rất nhiều sức lực."

"Cho ngươi thêm một hạt châu năng lực không gian nhé, chắc cái trước đó ngươi đã tiêu hóa xong rồi."

Tiêu Hải cười ha hả nói.

Tiêu Phàm gật đầu:

"Ông nội, tự ngươi biết điểm dừng là được, đừng để lật thuyền trong mương."

"Yên tâm đi, trong lòng ông nội có tính toán hết."

Tiêu Phàm thầm trợn mắt.

Chuyện Tiêu Hải nôn ra máu đã xảy ra mấy lần rồi, nếu trong lòng ông chịu nghe vào một chút thì đỡ biết bao.

Nhưng lần này xem như khá, sắc mặt Tiêu Hải chỉ kém hơn sau khi truyền đồ xong.

"Cháu ngoan, nếu bên chỗ ngươi không nhịn được thì ngươi dứt khoát để lộ sự tồn tại của ông nội đi. Để lão tử xem thử, đến lúc đó còn ai dám nhắm vào ngươi!"

Tiêu Hải trầm giọng nói.

"Ông nội, có lẽ thế lực khác sẽ nể mặt, nhưng Cơ gia thì e là không đâu."

"Còn nợ máu ở đó mà."

Tiêu Phàm lắc đầu.

"Dù sao tự ngươi cẩn thận hơn là được, sau này ngươi còn phải kế thừa ngôi vị hoàng đế đấy."

Nói xong, bóng Tiêu Hải đã biến mất không thấy đâu.

"Có lẽ khoảng nửa tháng nữa là ông nội sẽ đánh vào Thần Đô, nếu mọi chuyện thuận lợi thì chắc trong vòng một tháng sẽ chọn ngày lành để đăng cơ xưng đế."

"Đến lúc đó trong nhà thật sự có ngôi vị hoàng đế để kế thừa rồi."

Tiêu Phàm tự lẩm bẩm.

Tiêu Hải nói với hắn, lão tổ của hoàng gia đã chết, văn có Dương Phong Diễn làm nội ứng, võ có Bàng Thanh làm nội ứng, muốn

không giành được ngôi vị cũng là chuyện khó.

Chớp mắt đã đến sáng ngày hôm sau.

"Dị năng không gian lại tăng mạnh không ít, niệm lực tinh thần cũng tăng mạnh khá nhiều."

"Thực lực của ta lại cách cấp bậc Tiên Thiên viên mãn gần hơn rồi."

"Chờ ta đột phá đến cấp bậc Tiên Thiên, có lẽ thực lực của ta có thể đạt tới tiêu chuẩn của Tông Sư."

Tiêu Phàm nghĩ thầm trong lòng.

Tu vi của hắn càng tăng trưởng thì sức mạnh mỗi lần Tiêu Hải cho hắn cũng nhiều hơn, vậy nên lần nào thực lực của hắn cũng tăng cao rõ rệt.

"Ưm..."

Tô Ấu Vi ở phòng cách vách cũng từ từ tỉnh dậy.

Nàng cảm giác đầu óc vẫn hơi mơ màng.

"Ơ... Sao tinh thần lực của ta lại tăng lên nhiều vậy?"

Tô Ấu Vi kinh ngạc không thôi.

…

"Học trưởng, tinh thần niệm lực của ta tăng gấp đôi, năng lực khôi phục cũng trở nên mạnh hơn, ta có cảm giác hình như mình có thể giúp người khác khôi phục vết thương."

Tô Ấu Vi nói với vẻ kích động khi tìm thấy Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm mỉm cười và nói:

"Ấu Vi, ngươi cứ huấn luyện liên tục như vậy, không chừng trong khi trò chuyện qua video ngươi cũng có thể dùng tinh thần niệm lực để điều khiển máy tính."

"Thật sự không tốt đâu, ngươi sẽ ngủ khi quay video."

Tô Ấu Vi gật đầu.

"Học trưởng, mấy ngày nay ta sẽ cố gắng tu luyện thêm chút nữa."

"Tinh thần niệm lực tăng nhiều như vậy, ta nghĩ hẳn là có thể."

Tô Ấu Vi bật máy tính thật nhanh, muốn thử nghiệm một phen.

Khi nhìn vào màn hình máy tính, dùng tinh thần niệm lực thay thế các ngón tay là hoàn toàn có khả thi, nhưng nếu mắt nàng rời khỏi màn hình thì sẽ xảy ra rất nhiều sai sót.

Tô Ấu Vi không được phép mắc bất kỳ sai lầm nào.

"Học trưởng, hiện tại cho dù không có video thì ta cũng không làm được, xem ra còn phải luyện thật nhiều nữa."

Tiêu Phàm cười nói:

"Tinh thần niệm lực của ngươi tăng nhiều như vậy, trước mắt còn chưa thích ứng, nhưng sau khi quen rồi, nhất định nhất tâm tam dụng, cũng không thành vấn đề."

"Hơn nữa không phải đầu của ngươi vẫn còn cảm giác sưng phồng lên sao? Tinh thần niệm lực của ngươi còn có thể tăng lên rất nhiều."

Tô Ấu Vi gật đầu.

Nàng cũng cảm thấy áp dụng nhất tâm tam dụng rồi sẽ ổn thôi.

"Học trưởng, ta phải lên lớp rồi."

"Trong giờ học, ta cũng sẽ tận dụng thời gian để luyện tập, đến lúc nào đó, có lẽ ta có thể vừa học, vừa xuất hiện trong thân phận Nữ Đế."

Mắt Tiêu Phàm sáng lên:

"Việc này cũng được, nhưng nếu như vậy thì ngươi không thể mang theo máy tính xách tay của mình được. Ta phải tìm cho

ngươi một chiếc máy tính tốt hơn và nhỏ gọn hơn."

"Uh-huh."

Tiêu Phàm cười nói:

"Đi thôi, ta đưa ngươi đi lên lớp, sau đó ta phải đến huyện Lôi Sơn, trước khi linh lực hết hạn ta còn cần tu luyện nhiều hơn."

Chương 406: Đều Thuộc Về Người Khác

"Phấn đấu để đạt đến cấp độ Tiên Thiên càng sớm càng tốt."

Mặt Tô Ấu Vi hơi đỏ lên.

Tiêu Phàm từng nói với nàng rằng nếu đạt đến cấp độ Tiên Thiên thì sẽ "ăn" nó.

"Két!"

Tiêu Phàm lái xe thể thao chở Tô Ấu Vi đến cổng trường.

Thi thoảng vẫn phải qua đây một chốc để tuyên bố chủ quyền.

"Học trưởng, ta đi trước đây."

"Chờ đã, ngươi đã quên cái gì rồi phải không?"

Tiêu Phàm nghiêng đầu cười híp mắt rồi nói.

Tô Ấu Vi hôn Tiêu Phàm thật nhanh, phát hiện có người chú ý tới họ, mặt Tô Ấu Vi đỏ lên, nàng vội xuống xe rồi bước nhanh rời đi.

"Học tỷ Tô Ấu Vi có bạn trai thật rồi, thanh xuân của ta cũng không còn nữa."

"Chỉ cần vung cuốc thật tốt thì có bức tường nào không thể đào xuống được."

"Người anh em à, chiếc xe kia là Lamborghini Poison, có giá 100 triệu, ngươi muốn đào tường của học trưởng Tiêu, có lẽ phải cần

một cái cuốc làm bằng kim cương đấy."

...

Nhiều người đều đang bàn luận sôi nổi, mỹ nhân xe xịn, ai mà chẳng yêu thích.

Nhưng làm sao bây giờ, cả hai đều thuộc về người khác.

Ở đằng xa, La Nghĩa cau mày trong âm thầm:

"Tại sao Tiêu Phàm vẫn chưa chết? Cha nói rằng cha mẹ hắn đã bị người nhà họ Cơ giết chết, không biết chuyện đó có thật hay không."

Đến hôm nay, La Tự Cường vẫn đang bị truy nã.

Nhà họ La đã nghĩ rất nhiều cách để thoát thân, nhưng ai sẽ giúp họ để rồi đắc tội với nhà họ Lục?

Mỗi một ngày La Nghĩa đều ngóng trông cái chết của Tiêu Phàm.

Chờ Tiêu Phàm chết rồi, hắn sẽ thừa lúc vắng mà vào.

Nếu hắn chiếm được tình cảm của Tô Ấu Vi, vừa ôm lấy người đẹp vừa trèo vào nhà họ Lục, mọi khó khắn khi cha hắn bị truy nã đều sẽ được giải quyết một cách dễ dàng.

"Ầm!"

Tiêu Phàm lái chiếc Lamborghini Poison đến huyện Lôi Sơn, nhưng vừa lên đường cao tốc không bao lâu thì đã bị một chiếc siêu xe đuổi theo ngay phía .

"Hửm?"

Tiêu Phàm thầm cau mày.

Đối phương đi theo sau lưng hắn, hắn nhanh thì đối phương nhanh, hắn chậm thì đối phương cũng chậm theo hắn.

Ý nghĩ chợt nảy ra, thần thức của Tiêu Phàm kéo dài qua đó.

Bên trong chiếc siêu xe đi phía sau là một chàng trai trẻ tuổi tầm hai mươi mấy.

Đối phương không phải là một võ giả.

Ngay lập tức, Tiêu Phàm cảm thấy thật nhẹ nhõm.

Nếu không phải là một võ giả, có thể đối phương đi theo chỉ vì muốn xem chiếc xe của hắn nhiều hơn.

"Két!"

Một giờ sau, Tiêu Phàm xuống khỏi đường cao tốc, rất nhanh đối phương đã tăng tốc để chặn hắn lại.

Tiêu Phàm cau mày.

"Cốc cốc."

Ngay sau đó, người bên kia xuống xe, tiến lại gần và gõ lên cửa kính xe của Tiêu Phàm.

"Người anh em, ngươi đang muốn làm gì thế?"

Tiêu Phàm hạ cửa kính xe xuống và cau mày.

"Ngươi tên là Tiêu Phàm, cha mẹ đều chết, ngươi dựa vào đánh cược đổ thạch kiếm tiền rồi phát tài, chiếc xe này là do ông chủ Đường Tại Thiên tặng cho ngươi, ta nói đúng chứ?"

Đối phương trông qua vô cùng cao ngạo khi nói chuyện.

Tiêu Phàm nói thật bình tĩnh:

"Người anh em, ngươi muốn gì thì cứ nói thẳng đi, thời gian của ta rất quý giá, không rảnh ở chỗ này nói chuyện vớ vẩn với ngươi."

Đối phương cười lạnh rồi nói: "

Ngươi kiếm được ít tiền, nhưng lại không có quyền, cũng không có thế, ngươi thật sự coi mình là người nổi tiếng rồi sao? Thế lực của nhà họ Lục cũng không phải thế lực của ngươi."

"Có câu thành ngữ gì ấy nhỉ? Cáo mượn oai hùm!"

"Ngươi còn chẳng bằng một con hồ ly, nói đúng hơn ngươi chỉ là một con kiến hôi tội nghiệp."

Tiêu Phàm mỉm cười trước khi nói:

"Xem ra lai lịch của ngươi không nhỏ. Ngươi đuổi theo ta để ta rời khỏi Ấu Vi sao? Nhìn dáng vẻ của ngươi trông không giống tân sinh viên chút nào."

"Ngươi cố ý chuyển trường ư?"

"Vô sỉ!"

Mặt đối phương lập tức đỏ bừng.

Thật ra hắn đến đây vì Tô Ấu Vi, nhà họ Lục đã vượt khỏi một gia tộc nhất lưu, nếu hắn có thể theo đuổi Tô Ấu Vi thành tộc, gia tộc phía sau hắn sẽ có thể tiến thêm một bước.

"Con mợ nó mày đang nói cái quái gì vậy?"

"Có tin bố mày đánh chết mày hay không."

Đối phương nói gay gắt.

Tiêu Phàm mở cửa xe bước xuống xe, vươn tay tóm lấy cổ đối phương.

“Bát! Bát! Bát! Bát!”

Tay năm tay mười, rất nhanh Tiêu Phàm đã cho tên này tổng cộng bốn cái bạt tai.

"Đánh như vậy đúng chứ?"

Tiêu Phàm cười ha hả rồi nói:

"Ngươi không phải là người duy nhất chuyển đến trường khác vì Ấu Vi. Nếu ngươi muốn tìm tới làm phiền ta thì đây chính là câu trả lời của ta."

"Cút đi."

Ngay sau đó đối phương rời đi trong tình trạng ảo não.

“Gần đây thường xuyên bế quan tu tập ở đây, không ngờ đã bỏ lỡ không ít chuyện vui.”

Tiêu Phàm lẩm bẩm trong lòng.

Đối với Tiêu Phàm thì đây chỉ là một khúc nhạc đệm trong quá trình tu luyện đầy căng thẳng, nên ngay sau đó hắn đã quay trở lại biệt thự để tu luyện, còn đối phương thì mang theo cơn giận chạy vội về Đại học D.

Tối hôm đó hắn hẹn sáu người kia đến ktv.

"Từ thiếu gia, tình hình của ngươi thế nào rồi?"

"Ai to gan như vậy, dám đánh cả Từ thiếu ngươi."

Một trong sáu người nói đầy kinh ngạc, người bị đánh tên là Từ Thiếu Phong, gia thế của hắn cũng không yếu, thuộc loại trên trung bình trong nhóm mấy người bọn hắn.

Chương 407: Phải Cho Hắn Một Bài Học

Từ Thiếu Phong nghiến răng nghiến lợi nói:

"Là tiểu ma cà bông tên Tiêu Phàm kia, hôm nay tiểu đệ của ta nhìn thấy hắn đưa Tô Ấu Vi đến trường học."

"Ta đuổi theo hắn đến huyện Lôi Sơn."

"Hắn mới nói mấy câu liền đánh người, ỷ có nhà họ Lục làm chỗ dựa, căn bản là hắn không coi chúng ta ra gì, hắn còn nói nếu các ngươi tìm đến hắn gây rối, ta chính là tấm gương mẫu."

Sau khi Từ Thiếu Phong nói xong, sắc mặt của sáu người còn lại cũng không tốt cho lắm.

"Con mợ nó, tuy rằng nhà họ Lục lợi hại, nhưng hắn là cái thá gì hả?"

"Tiêu Phàm cho rằng hắn là ai hả!"

Mấy người chen nhau mà mắng chửi.

Vẻ mặt Từ Thiếu Phong u ám, hắn nói:

"Đúng rồi, hắn còn nói ta chuyển đến từ trường khác, ta là thứ vô sỉ. Hình như các ngươi cũng chuyển từ trường khác đến đúng không?"

"Mợ nó!"

"Chúng ta phải cho hắn một bài học mới được."

"Ta muốn hắn không bao giờ khá lên được!"

Lời này của Từ Thiếu Phong đã giẫm phải đuôi của bọn hắn.

Từ Thiếu Phong nhìn sang một người trong số bọn hắn:

"Liễu thiếu gia, ngươi thấy thế nào? Trong chúng ta, ngươi có lai

lịch sâu nhất, cũng là người có khả năng thành công nhất."

"Dù sao chúng ta đều là những nhân vật có mặt mũi, lại bị một tên ma cà bông nho nhỏ như hắn xem thường, nếu chuyện bị lan truyền ra ngoài thì sau này chúng ta cũng không còn mặt mũi gì nữa."

Những người khác cũng nhìn sang Liễu Thiếu.

Liễu Thiếu tên gọi là Liễu Triết, sau lưng hắn là nhà họ Liễu ở tỉnh H, Liễu Vũ Tình là em họ của hắn.

Người đứng đầu nhà họ Liễu có hai người con trai, và cha hắn là con cả.

Thông thường, cha hắn sẽ là người đứng đầu nhà họ Liễu trong tương lai, nhưng cha của Liễu Vũ Tình còn có thể leo cao hơn hắn.

Trong hai tháng qua, Liễu Vũ Tình đã kết thông gia với nhà họ Khổng, tất nhiên việc này khiến cha hắn Liễu Tông Nhiên càng thêm lo lắng.

Biết được bối cảnh của Tô Ấu Vi, hắn đã chuyển đến Đại học D ngay lập tức.

Nếu hắn ở cùng một chỗ với Tô Ấu Vi, cơ hội của cha hắn sẽ còn lớn hơn.

"Lần sau hắn đến trường, chúng ta cùng gặp hắn một lát đi."

"Ta càng muốn xem thử hắn lợi hại đến nhường nào."

Lưu Triết trầm giọng nói.

…

Vài ngày trôi qua chỉ trong nháy mắt, cả nhà họ Cơ và liên minh poker đều đang điều tra Tô Ấu Vi trong âm thầm.

Theo kết quả điều tra, Tô Ấu Vi cũng giống như những nữ sinh viên đại học khác, hàng ngày nàng đến lớp như thường lệ, khi rảnh rỗi thì đi dạo phố hoặc lướt Internet.

Nhưng họ không biết, từng phút từng giây Tô Ấu Vi đều phân tâm rèn luyện một mình, cả trong lớp học hoặc khi nàng lên mạng xem phim ở nhà cũng chẳng khác là bao.

Ngay cả khi đang ngủ cũng trong tình trạng giống vậy.

Mấy ngày nay Tô Ấu Vi hoàn toàn không ngủ, sau khi đạt được viên châu dị năng bất tử chi thân thứ hai, Tô Ấu Vi không ngủ trong mười ngày cũng không thành vấn đề.

Khi nằm trên giường, Tô Ấu Vi giấu một chiếc máy tính nhỏ gọn dưới chăn, chiếc máy tính này nhỏ hơn một tờ giấy A4 nhưng tính năng thì vô cùng mạnh mẽ và ưu việt.

Tiêu Phàm đã tìm người làm riêng một cách bí mật, nó trị giá trên 100 vạn.

Các phím ấn của máy tính này gần như không gây ra bất cứ tiếng động nào, thậm chí lực nén khi nhấn phím cũng rất thấp.

"Cuối cùng cũng thành công rồi."

Hai mắt Tô Ấu Vi sáng lên.

Lúc này nàng đang xem phim, trong lúc đó âm thầm điều khiển chiếc máy tính mới nhập liệu thật nhanh bằng tinh thần niệm lực của mình, cuối cùng tốc độ đã đạt đến tiêu chuẩn, với tỷ lệ chính xác là 100%.

"Ta chỉ có mười ngón tay, nhưng tinh thần niệm lực có thể chia thành hơn hai mươi sợi, có thể chia đều cho mỗi một phím ấn, hẳn là tốc độ có thể nhanh hơn."

Tô Ấu Vi nghĩ thầm trong lòng.

Nàng cũng không dừng lại mà tiếp tục luyện tập, sáng hôm sau, Tô Ấu Vi phát hiện khi sử dụng tinh thần niệm lực còn nhanh hơn năm phần trăm so với khi dùng ngón tay.

Đừng đánh giá thấp năm phần trăm, tốc độ nhập liệu bằng ngón tay của Tô Ấu Vi lúc thường cực kỳ nhanh, để các ngón tay của nàng có thể hoạt động nhanh hơn năm phần trăm là chuyện vô

cùng khó.

"Phải thử mới biết được!"

Tô Ấu Vi nghĩ thầm.

Nàng dùng tinh thần niệm lực điều khiển máy tính xâm nhập nhanh chóng, và với tốc độ càng nhanh hơn so với trước đây, nàng đã xâm nhập vào mạng lưới Internet một công ty ở một nước Hành Dương.

"Sau khi làm quen với tinh thần niệm lực, hình như khi dùng càng thoải mái hơn."

"Hơn nữa ngày thường cũng không cần phải rèn luyện tinh thần niệm lực quá mức."

Một nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt của Tô Ấu Vi.

Có những phương tiện như vậy, khả năng thân phận hacker của nàng bị phát hiện sẽ giảm đi rất nhiều.

"Gần đây có vài tin đồn liên quan tới ta."

"Chín giờ sáng, không gặp không về."

Đeo cặp sách rời khỏi nhà, Tô Ấu Vi đăng nhập vào Liên Minh Thần Linh ngay khi vừa ra khỏi tiểu khu, cùng lúc để lại một tin nhắn trong diễn đàn Liên minh Thần Linh.

"Cuối cùng Nữ Đế đại nhân cũng tới."

"Nữ Đế đại nhân, đã lâu không thấy ngươi tới Liên Minh Thần Linh."

"Tiểu cấp bái kiến Nữ Đế đại nhân."

Khi Tô Ấu Vi để lại lời nhắn, diễn đàn của Liên Minh Thần Linh đã bùng nổ ngay tức khắc.

Chương 408: Mục Tiêu

Có thể vào Liên Minh Thần Linh thì kỹ năng máy tính của họ đều rất mạnh, nhưng ở trước mặt Nữ Đế thì kỹ năng của họ còn kém hơn rất nhiều, từng người một đều dần trở thành fanboy và fangirl.

Tô Ấu Vi không nói gì trong một lúc, trong lúc đó, những người trong Liên Minh Thần Linh bắt đầu kêu gọi bạn bè của mình.

Nhìn chung có khá ít người đăng nhập vào buổi sáng, nhưng cũng không mất nhiều thời gian để lượng người đăng nhập vượt quá 1.000, thậm chí vào lúc gần chín giờ, lượng người đăng nhập đã vượt quá 2.000.

Nhiều người trong số họ là những cao thủ đến từ các quốc gia khác.

Trong số họ còn có những người đến từ Liên Minh Poker.

Tô Ấu Vi bước vào một phòng học lớn, hôm nay là lớp học mở của giáo sư.

"Tám giờ năm mươi hai, mục tiêu tiến vào phòng học."

"Mục tiêu ngồi xuống ghế số năm hàng thứ bảy."

Trong phòng học có người đã lặng lẽ ghi chép lại tất cả, nàng là một trong những người đã theo dõi Tô Ấu Vi một cách bí mật.

Lúc chín giờ, phòng học lớn nơi Tô Ấu Vi học đã chật kín người, vị giáo sư đứng trước bục giảng bắt đầu nói thao thao bất tuyệt.

Tô Ấu Vi trông như đang lắng nghe lớp học một cách nghiêm túc.

Nàng âm thầm điều khiển chiếc máy tính trong cặp sách bằng tinh thần niệm lực của mình, sau đó nhanh chóng đăng nhập vào Liên Minh Thần Linh.

Ngày càng có nhiều người đăng nhập vào Liên Minh Thần Linh.

Có người 5, 6 giờ sáng mới đi ngủ, nhưng nhận được tin liền vội vàng đăng nhập vào diễn đàn xem thử.

"Xin chào tất cả mọi người."

"Gần đây ta không xuất hiện nhiều, trên mạng cũng có rất nhiều tin đồn. Có người nói ta bị đặc vụ Mỹ bắt giữ, có người nói tôi được phía chính phủ tuyển dụng."

"Thậm chí còn có những người không đúng mực hơn, họ nói ta đã bị Liên Minh Poker tìm thấy và đã chết."

"Ta sẽ đưa ra câu trả lời thống nhất ở đây, tất cả chỉ là tin đồn."

"Ta không xuất hiện là bởi vì ta cảm thấy hụt hẫng. Rút gươm ra ngó quanh, nhưng trên đời này lại chẳng có ai là đối thủ của ta, các ngươi không hiểu được loại cảm giác vô địch cùng cô độc này."

Trong diễn đàn hacker, tất cả các đại thần hacker đều chết lặng.

"Không phải chứ, Nữ Đế bị người giả mạo rồi à."

"Ta cho chín mươi bốn điểm cho làn sóng này, sáu điểm còn lại bị cảnh sát giao thông lấy đi vì đỗ xe ở làn khẩn cấp rồi."

Sau một hồi im lặng ngắn ngủi, vô số bài đăng trên diễn đàn đã bị lộ ra ngoài.

"Vô địch cùng cô độc?"

"Nữ Đế, ngươi cũng quá ngông cuồng rồi đấy!"

Trong diễn đàn lại có những cao thủ từ các quốc gia khác bắt đầu giễu cợt.

Tô Ấu Vi xâm nhập nhanh chóng, chỉ trong vòng chưa đầy nửa phút mà nàng đã tìm ra thân phận của đối phương.

"Jack the Ripper, danh tính thực sự là Abel, người Ấn Độ, có ba tài khoản ngân hàng dưới tên của ngươi, tổng cộng lên tới 20 triệu đô la Mỹ."

"Nguồn gốc của số tiền này chủ yếu là ngươi giúp mọi người làm việc đen, và tất cả số tiền này đều sẽ được quyên góp cho Tổ chức Bảo vệ Trẻ em Quốc tế thay ngươi, cũng nhân tiện báo cảnh sát

cho ngươi luôn."

"Không cần cảm ơn."

Tô Ấu Vi để lại tin nhắn lần nữa.

Ở Ấn Độ, khuôn mặt của Abel thay đổi dữ dội.

Dựa vào kỹ năng hack mạnh mẽ của mình, hắn đã kiếm được rất nhiều tiền bẩn, trước đây hắn chưa từng qua lại với Nữ Đế, hơn nữa hắn còn rất tự tin vào kỹ năng của mình.

"Đinh Đinh!"

Ngay sau đó Abel nhận được tin nhắn nhắc nhở từ ngân hàng của hắn.

Tiền trong hai tài khoản trong nước của hắn đã được chuyển đi, hắn đăng nhập thật nhanh vào tài khoản nước ngoài của mình, hầu hết tiền đều nằm trong tài khoản nước ngoài.

"Không không!"

Abe hét lên thảm thiết.

Hai mươi triệu đô la đã biến mất, việc này càng khiến hắn khó chịu hơn cả khi giết chết hắn.

"Nữ Đế, cái đồ quỷ ma nhà ngươi!"

Abel để lại một câu rồi tắt điện thoại trong vội vã.

Hắn châm xăng đốt nhà rồi rời đi nhanh chóng, nhưng thân phận của hắn đã bị bại lộ nên rất khó trốn thoát, ít nhất cũng phải ngồi tù hai mươi năm.

"Bên trong diễn đàn có vài người đến từ Liên Minh Poker."

"Các ngươi thông báo cho Át Bích, chúng ta so tài cùng nhau một lát? Lần trước ta chỉ chiếm được một chút ưu thế, lần này nếu không thể đánh bại hắn trong hai canh giờ thì xem như ta thua."

Tô Ấu Vi lại để lại một tin nhắn khác.

"Mợ nó, ngông cuồng quá rồi."

Mọi người trong Liên Minh poker đã rất tức giận.

Nhưng họ cũng không đứng lên và làm ầm lên, nếu làm vậy họ sẽ mất tiền và người một cách vô ích.

Át Bích nhận được tin nhắn rất nhanh.

Hắn không đăng nhập vào Liên Minh Thần Linh, nhưng bất cứ lúc nào cũng có người gửi tin tức cho hắn.

"Nữ Đế, nếu ngươi đã muốn đánh thì đánh đi!"

Rất nhanh Át Bích đã đăng nhập vào Liên Minh Thần Linh.

Nữ Đế đã nói như vậy, nếu hắn giả vờ không biết thì người khác sẽ không tin, nhưng Át Bích lại càng không tin, trong khoảng thời gian này thực lực của Nữ Đế có thể tăng mạnh hơn bao nhiêu.

Chương 409: Bị Đánh Bại Quá Nhanh

"Chiến!"

Trận chiến tấn công và phòng thủ khủng bố nhanh chóng diễn ra trên Internet.

Sau khi trận chiến bắt đầu không được bao lâu, Át Bích nhận thấy có điều gì đó không ổn, không ngờ sức mạnh của Nữ Đế thực sự đã tăng trưởng rõ rệt so với trước đây.

"Thiên phú của Nữ Đế sao có thể mạnh đến vậy?"

Sắc mặt Át Bích dần trở nên xấu xí, hắn chỉ có thể liều mạng chống lại cuộc tấn công của Tô Ấu Vi.

Trong lớp học mở, Tô Ấu Vi vẫn đang lắng nghe rất chăm chú.

Giáo sư nói rất hay.

"Át Cơ, hỗ trợ!"

Một giờ trôi qua, Át Bích không thể không nhờ đến sự giúp đỡ.

Nếu hắn không yêu cầu giúp đỡ, hắn có thể hoàn toàn không thể phản kháng lại, và thân phận thực sự của hắn có thể sẽ bị bại lộ.

Chẳng mấy chốc, Át Cơ đã tham gia trận chiến, và chỉ khi có sự giúp đỡ của hắn, Át Bích mới có thể thoát khỏi sự truy đuổi.

"Át Bích bị đánh bại nhanh quá."

"Ai nói không phải chứ?"

Có những hacker hàng đầu đang theo dõi trong âm thầm, không ngừng thở dài, họ đều biết Át Bích kinh khủng như thế nào, không ngờ hắn lại thua trước Nữ Đế chỉ trong vòng một canh giờ.

"Chúc mừng Nữ Đế thắng lợi."

"Chúc mừng Nữ Đế."

Chẳng mấy chốc đã có những hacker hàng đầu để lại tin nhắn trong diễn đàn Liên Minh Thần Linh.

"Liên Minh Poker không được phép hoạt động trong lãnh thổ Hoa Quốc, nếu không đừng trách ta vô lễ."

Tô Ấu Vi để lại tin nhắn lần nữa.

Một lúc sau, Át Bích cũng không nói gì, và kết quả của trận chiến đã rất rõ ràng.

"Nữ Đế đại nhân uy vũ!"

"Trong một giờ, ngươi thực sự đã đánh bại Át Bích."

"Nữ Đế đại nhân nói mình vô địch lại cô độc, thật sự không phải nàng đang khoác lác."

Toàn bộ diễn đàn đang sôi sục, các tin nhắn xuất hiện không ngừng nghỉ.

Nửa giờ trôi qua.

"Át bích, đây là thông tin mà người cộng hưởng của nhà họ Cơ chia sẻ với chúng ta."

"Khi ngươi chiến đấu với Nữ Đế, Tô Ấu Vi đang ở trong lớp nên nàng không thể là Nữ Đế. Chúng ta không cần kiểm tra nữa, kẻo đùa với lửa thì có ngày chết cháy."

K Bích liên lạc với Át Bích.

"Tình báo đã được xác minh chưa?"

Át Bích hỏi.

"Đã được xác minh, Tô Ấu Vi còn chưa tan học, trong lớp có camera giám sát. Camera giám sát cho thấy nàng đã ngồi vào lớp trước chín giờ."

"Trong suốt quá trình cũng không rời đi."

Bích K đã trả lời.

Át Bích thở dài:

"Mọi người có lệnh tuyệt đối không được gây rắc rối ở Hoa Quốc, nếu có ai gây rắc rối thì phải tự động rút lui khỏi tổ chức."

"Đồng thời, tổ chức cũng sẽ truy tố trách nhiệm!"

…

Tại Huyện Lục Hợp, trong linh huyệt.

Trong hang động, điện thoại di động của Cơ Lăng Phong vang lên.

Hắn đã quay trở lại ba ngày trước, bây giờ trong hang động cũng có mạng Internet.

"Cha nuôi, Tô Ấu Vi không phải Nữ Đế."

Sau khi điện thoại di động được kết nối, Cơ Diệu ở đầu bên kia của điện thoại lên tiếng.

Cơ Lăng Phong cau mày rồi nói:

"Ngươi xác định chưa? Nếu Nữ Đế không phải nàng, vậy thì còn có thể là ai?"

Cơ Dao nói:

"Cha nuôi, ta khẳng định một trăm phần trăm. Vừa rồi Nữ Đế tham chiến với Át Bích, và chỉ trong khoảng một giờ nàng đã đánh bại Át Bích."

"Nhưng cùng lúc đó, Tô Ấu Vi đang ngồi học trong lớp. Có người trong chúng ta cũng có mặt trong phòng học, video giám sát cũng có thể chứng minh việc này."

Cơ Lăng Phong nói với giọng nặng nề:

"Đưa video cho ta."

"Vâng cha nuôi."

Ngay sau đó Cơ Lăng Phong đã nhận được một đoạn video.

Trong video, Tô Ấu Vi đang lắng nghe bài giảng thật cẩn thận.

"Nếu Nữ Đế không phải là Tô Ấu Vi thì có thể là ai chứ? Chẳng lẽ Nữ Đế là Tiêu Phàm, người này đã cải trang thành phụ nữ để lừa dối tất cả mọi người sao?"

Cơ Lăng Phong gọi điện thoại cho Cơ Diệu, nói cho hắn nghe suy đoán của mình.

Ở đầu bên kia điện thoại, Cơ Diệu ho nhẹ một tiếng, hắn nói:

"Cha nuôi, chúng ta đã loại bỏ Tiêu Phàm ngay từ đầu, lúc trước khi Nữ Đế hành động hắn đã công khai lộ diện."

"Cũng chưa chắc Nữ Đế có thù hận gì với chúng ta, bởi vì Nữ Đế phô diễn thực lực quá mạnh mẽ, căn bản là nàng không sợ bị chúng ta phát hiện."

Cơ Lăng Phong cau mày, chuyện như vậy khiến bọn hắn rất khó kiểm soát.

Hắn cúp điện thoại, Cơ Phụng Thiên khó chịu nói:

"Ngươi đừng suy nghĩ quá nhiều, trước tiên vẫn nên khôi phục thân thể như trước, ngồi xuống, sau đó ta sẽ vận công giúp ngươi dưỡng thương một lát."

Mỗi ngày, Cơ Phụng Thiên vận công giúp Cơ Lăng Phong dưỡng thương ba lần, đồng thời cũng sử dụng các loại thuốc khác nhau, vì vậy tốc độ hồi phục của Cơ Lăng Phong đã nhanh hơn rất nhiều.

"Được rồi cha."

Cơ Lăng Phong gật đầu.

Nếu Tô Ấu Vi không phải là Nữ Đế thì bọn hắn không cần phải ra tay vào lúc này, hơn nữa hắn vẫn đang bị thương chưa khỏi nên tạm thời Cơ Phụng Thiên không thể rời đi.

—— Bọn hắn vẫn đang suy nghĩ xem liệu có thể dựa vào linh khí từ linh huyệt để hồi phục hay không.

Thời gian trôi qua từng ngày, mỗi ngày Tiêu Phàm đều tu luyện trong biệt thự.

Ngày càng có nhiều sinh vật siêu cấp xuất hiện trong các đại linh huyệt, nhưng Tiêu Phàm cũng không chú ý đến.

Tại dị giới, Tiêu Hải dẫn theo đại quân của mình tiến lên phía trtiế, thế như chẻ tre.

Chương 410: 150 Vạn

Đoàn quân dần tiến gần đến Thần Đô.

Với dân số tám triệu người, Thần Đô là thành trì lớn nhất của Đế Quốc Thần Diễm và là một trong những thành trì lớn nhất và thịnh vượng nhất trên toàn đại lục Thần Võ.

"Chư vị ái khanh, tình hình hiện tại thế nào rồi?"

Hoàng đế Vũ Văn Thái của Đế Quốc Thần Diễm ngồi trên ngai

vàng của hoàng đế, hắn trầm giọng nói.

Hắn có tu vi Võ Đế trung kỳ, nhưng sức chiến đấu đã đạt đến tiêu chuẩn Võ Đế hậu kỳ, từ trước đến nay, hắn luôn cảm thấy đế vị của mình cực kỳ vững chắc.

Nhưng thật không ngờ, Tiêu Hải đã khởi binh tạo phản, thậm chí còn tiến gần hơn đến Thần Đô trong vòng chưa đầy một năm, đội quân do Tiêu Hải chỉ huy cũng đã lên tới con số đáng kinh ngạc là 150 vạn.

Hơn nữa còn có 15 vạn quân đoàn Tu La nằm dưới quyền Tiêu Hải.

Bao gồm cả số lượng kỵ binh hạng nặng còn lại, tổng số kỵ binh hạng nặng nằm dưới quyền của Tiêu Hải đã gần 20 vạn.

"Nói mau!"

Vũ Văn Thái nghiêm giọng nói.

Sau một thời gian dài, không một văn võ nào trong triều đình dám nói chuyện.

"Quốc sư, ngươi nói cho ta biết! Tại sao tình thế lại suy sụp nhanh như vậy? Ban đầu chúng ta có 200 vạn đại quân, tại sao hiện tại chỉ còn lại 70 vạn!"

"Trái lại dưới trướng Tiêu Hải lại có đến hơn 150 vạn!"

Vũ Văn Thái nhìn sang Bàng Thanh với ánh mắt sắc bén.

Nếu không phải hoàng thái gia mất tích thì hắn cần gì phải dựa vào Bàng Thanh có tu vi cao nhất, Vũ Văn Thái chỉ hận không thể đẩy Bàng Thanh ra khỏi Ngọ Môn và chém đầu hắn.

Bàng Thanh đứng dậy.

Hắn hít sâu một hơi trước khi nói:

"Bệ hạ, có không ít người trắng tay, thật ra cũng không phải chúng ta có 200 vạn đại quân, mà chỉ có chưa đến 130 vạn."

Vũ Văn Thái nghiêm nghị nói: "Dù sao chúng ta cũng có 130 vạn đại quân. Lúc đầu, khi Tiêu Hải mới bắt đầu tạo phản cũng chỉ có 10 vạn người, tại sao tình hình lại biến thành như vậy?"

Bàng Thanh cười khổ: "Bệ hạ, người biết nguyên nhân mà."

"Tiêu Hải mang ra đủ loại kỳ vật khác nhau, chúng ta khó mà chống đỡ nổi. Giống như Thiên Bắc Quan, phòng ngự bình thường của chúng ta sẽ không có vấn đề gì."

"Nhưng hắn đã lấy thuốc nổ ra khiến Hùng quan đệ nhất trong thiên hạ đã bị phá hủy chỉ trong tích tắc."

Trên ngôi vị hoàng đế, sắc mặt của Vũ Văn Thái u ám đến đáng sợ.

"Quốc sư, đại quân của chúng ta còn có 70 vạn, tại Thần Đô còn có 800 vạn bách tính, tường thành Thần Đô cực kỳ cao to, chúng ta còn có thể chống cự trong bao lâu?"

Vũ Văn Thái kìm nén cơn giận của mình.

Đại quân của Tiêu Hải bọn hắn chỉ cách Thần đô khoảng chừng trăm cây số, nhanh thì đêm nay, chậm thì rạng sáng ngày mai, đám người Tiêu Hải nhất định sẽ đến bên ngoài thành.

Bàng Thanh cười khổ rồi nói: "Bệ hạ, bọn hắn có thuốc nổ với uy lực kinh người, tại Thần Đô có cường giả trấn giữ, nhưng căn bản là không trấn áp được thuốc nổ của bọn hắn."

"Chỉ cần hắn công thành thì sao chúng ta có thể chống lại 20 vạn kỵ binh của Tiêu Hải?"

Vũ Văn Thái mở miệng nhưng lại chẳng nói nên lời.

Trong số 70 vạn đại quân của bọn hắn thì có hàng chục nghìn long kỵ mặc giáp sắt, có thể hiệu quả chiến đấu của long kỵ thiết giáp không sánh bằng quân đoàn Tu La, nhưng nếu tường thành bị phá hủy thì tỷ lệ chiến thắng của bọn hắn chỉ là con số không.

"Báo cáo!"

"Thủ hạ của nghịch tặc Tiêu Hải cầu kiến."

Ở bên ngoài điện có người hét lớn.

Sắc mặt Vũ Văn Thái âm trầm:

"Cho truyền!"

Không bao lâu sau, một thân vệ thủ hạ của Tiêu Hải mang theo khí thế oai vệ đi vào.

Khi nhìn thấy Vũ Văn Thái, hắn cũng không quỳ lạy mà nhìn thẳng vào Vũ Văn Thái.

"To gan!"

"Thấy Bệ hạ sao lại không quỳ!"

Có vị Đại thần nghiêm giọng khiển trách.

Người đến hống hách nói:

"Rất nhanh thôi, Đại soái của chúng ta sẽ mang theo hàng triệu đại quân tới đây. Ai dám bắt ta quỳ? Đại soái nói, ai dám làm như vậy sẽ diệt cả tộc nhà hắn."

"Còn muốn ta quỳ xuống trước ngươi sao?"

Khuôn mặt của vị Đại thần vừa nói đã thay đổi rõ rệt.

"Các hạ là ai, tìm tới đây có chuyện gì!"

Bàng Thanh nói với một giọng khó chịu.

Người được phái đến chỉ khẽ khịt mũi rồi nói:

"Thì ra là bại tướng dưới tay Đại soái, Bàng Quốc sư. Ta tên Tần Lập, ta là thân tín của Đại soái, ta đến đây để chỉ cho các ngươi một con đường sáng."

"Đường sáng gì cơ?"

Có người dò hỏi một cách vội vàng.

Tần Lập nhìn thẳng vào Vũ Văn Thái:

"Đại soái nói Thần Đô có lịch sử lâu đời, hắn cũng không muốn hủy diệt Thần Đô. Vũ Văn Thái, ngươi có thể dẫn binh rút lui sang nước khác."

"Ngươi không được phá hủy, không được cướp bóc của dân chúng, không được chuyển dời những thứ trong ngân khố, nhưng ngươi có thể mang theo bất kỳ binh lính nào muốn đi cùng ngươi và các thành viên thuộc hoàng thất cũng có thể đi cùng."

"Chỉ cần dọc đường ngươi không lộn xộn, đại soái cũng sẽ không công kích các ngươi."

"Nếu các đại thần muốn rời đi với Vũ Văn Thái, bọn hắn cũng có thể rời đi."

Vũ Văn Thái suy tư:

"Thật vậy sao?"

Chương 411: Văn Thư

Tần Lập nhíu mày nói:

"Đại soái sắp lên ngôi xưng đế, ngài miệng vàng lời ngọc, nếu hắn đã nói như vậy thì nhất định là thật."

Hai mắt Vũ Văn Thái lóe lên ánh sáng, thực lực của hắn cường đại, nếu hắn mang theo đại quân đi các nước khác, hắn vẫn có thể tiếp tục làm hoàng đế ở những nơi đó.

Bàng Thanh trầm giọng nói:

"Tiêu Hải không truy sát, nhưng ai biết về sau hắn có còn muốn xâm lấn một lần nữa hay không?"

Tần Lập lắc đầu:

"Đại soái nói, đến lúc đó, chỉ cần các ngươi không chủ động khiêu khích, thì hắn cũng sẽ không chủ động xuất thủ."

"Đại soái có tấm lòng nhân hậu, không muốn dân chúng phải chịu

khổ."

"Nếu như các ngươi muốn đi thì hãy rời đi trước buổi trưa ngày mai."

Có không ít vị Đại thần đã động tâm, bọn hắn đồng loạt đứng dậy xin lệnh.

Bàng Thanh lại đứng lên lần nữa:

"Bệ hạ, thần nguyện ý rời đi cùng bệ hạ."

Vũ Văn Thái hít một hơi thật sâu.

"Quốc sư, ngươi phái mấy người đến nơi ở của Tiểu Hải xác minh tin tức thật giả, còn nữa, mang văn kiện giao cho Tiêu Hải để hắn ký tên."

Vũ Văn Thái nhìn sang Bàng Thanh rồi nói.

"Vâng, thưa bệ hạ."

Ngay sau đó, có một số cường giả ở Thần Đô đã lên đường, bọn hắn chạy thật nhanh đến tìm Tiêu Hải.

Một giờ sau, các sứ thần rời đi cũng đã quay lại, không quên mang theo văn thư quay về.

"Bệ hạ, Tiêu Hải đã ký vào văn thư."

"Mời bệ hạ xem qua."

Rất nhanh văn thư được trình lên cho Vũ Văn Thái.

Vũ Văn Thái xem xét văn thư thật cẩn thận, hắn thở phào nhẹ nhõm.

"Những người nguyện ý theo trẫm rời đi, mau đi chuẩn bị nhanh lên! Sáng ngày mai trẫm dẫn theo các ngươi rời đi, thiên hạ ta còn rất lớn, chúng ta thoải mái mà đi!"

Ở lại Thần Đô cũng chỉ còn một đường chết, tất nhiên hoàng thất sẽ bị tàn sát, nhưng nếu hắn có một cơ hội như vậy, Vu Văn Thái

nhất định không muốn bỏ qua.

Tần Lập dùng truyền âm nói với Bàng Thanh:

"Bàng Quốc sư, ngươi cũng đừng để Đại soái phải thất vọng."

…

Sau khi rời khỏi chính điện, Tần Lập đi tới quốc khố.

Trong quốc khố có rất nhiều thứ tốt, đương nhiên những thứ này không thể bị lấy đi.

"Các vị, nếu các ngươi muốn giết ta thì cứ việc ra tay đi."

Tần Lập đứng canh giữ ở cửa quốc khố, hắn nói một cách bình tĩnh.

"Đừng để ý đến hắn, mau thu dọn phần còn lại nhanh lên."

Thái công công, tổng quản đại nội nói.

Đương nhiên bọn hắn muốn lấy đi đồ trong quốc khố, muốn giết Tần Lập cũng dễ dàng thôi, nhưng sau lưng Tần Lập lại là Tiêu Hải cùng với một trăm mấy chục vạn đại quân.

Giết hắn thì quá dễ, nhưng chạy trốn khỏi Đế Quốc Thần Diễm thì rất khó.

Tần Lập nói với bộ dạng uể oải:

"Các ngươi có thể thu dọn đồ đạc, nhưng không được làm tổn hại Thần Đô, nếu như Đại soái mất hứng thì chỉ sợ đầu các ngươi cũng phải rơi xuống đất mất thôi."

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, bao nhiêu đồ vật đều bị nhét vào không gian bảo vật.

Không cần xe kéo lớn nhỏ, khó khăn trong việc sơ tán giảm đi rất nhiều.

"Tất cả mọi người, lập tức chuẩn bị rút lui."

"Bất cứ người nào từ ngũ phẩm trở xuống thì nghiêm cấm mang theo gia quyến, Tiêu Hải không đến mức sẽ không giết người nhà của các ngươi, chờ ổn định sẽ đón thêm bọn hắn rời đi."

"Trong lúc rút lui, không ai được phép cướp của dân chúng, ai dám trái lệnh sẽ chém đầu."

Bàng Thanh đến quân doanh.

Với hàng chục vạn đại quân di tản, công tác chuẩn bị cần phải làm cũng rất nhiều.

Cũng may bọn hắn có một số không gian bảo vật lớn nhỏ, lương thực và vật dụng khác có thể đặt ở trong đó, nếu không công việc hậu cần sẽ khiến bọn hắn phải mắng chửi mất.

Bận rộn từ sáng, Bàng Thanh vẫn luôn bận rộn cho đến sáng hôm sau.

"Báo cáo!"

"Báo cáo Quốc sư, quân địch chỉ cách chúng ta khoảng chừng ba mươi dặm."

Có người đã đến trước mặt Bàng Thanh và lớn tiếng bẩm báo.

Bàng Thanh gật đầu, sau đó hắn đi thật nhanh đến hoàng cung.

Vừa đến hoàng cung chưa được bao lâu, Bàng Thanh đã nhìn thấy thi thể của rất nhiều nữ nhân xinh đẹp.

"Bệ hạ khai ân, bệ hạ khai ân."

"Bệ hạ --"

Còn có rất nhiều nữ nhân khác đang van nài một cách khổ sở.

Nhưng Vũ Văn Thái hoàn toàn không nghe vào tai, hắn giơ đao lên và chém xuống từng người một.

"Chư vị ái phi, mang các ngươi lên đường quá bất tiện."

“Trẫm sẽ tiễn các ngươi lên đường, tránh cho các ngươi trên

đường bị liên lụy.”

Vũ Văn Thái là người đần độn và tàn bạo, hắn cảm thấy việc mang những phi tần này vô cùng phiền toái.

Bàng Thanh im lặng.

Hắn không muốn nói gì cả.

Những nữ nhân này đều là thê thiếp của Vũ Văn Thái, các nàng chết ở trong tay Vũ Văn Thái cũng rất tốt, miễn cho tay hắn và Tiêu Hải nhuốm phải máu của các nàng.

Không mất nhiều thời gian, toàn bộ hơn hàng ngàn phi tử của Vũ Văn Thái đều bị chặt đầu.

Chỉ còn lại hoàng hậu, một vài quý phi, thêm một số phi tần được sủng ái còn sống sót, cộng những người này lại cũng chỉ có hơn chục vị, lên đường cũng thuận tiện hơn.

Chương 412: Là Do Thần An Bài

—— Đáng nói là số lượng phi tử của Vũ Văn Thái không chỉ có bấy nhiêu, trước đó hắn đã giết chết rất nhiều phi tử để nhường chỗ cho hậu cung.

"Bệ hạ, người của Tiêu Hải chỉ cách chúng ta có ba mươi dặm."

"Chúng ta phải rút lui ngay lập tức!"

Bàng Thanh tiến lên trước vài bước để hành lễ rồi nói.

Vũ Văn Thái dùng lụa trắng lau qua bảo kiếm của mình:

"Châm một cây đuốc, đừng để bất cứ ai làm ô uế thi thể các ái phi của trẫm, rút."

"Hô!"

Ngọn lửa bùng lên rất nhanh.

"Tiến lên trước!"

Hàng chục vạn tướng sĩ hành quân ra khỏi thành trì, thỉnh thoảng có một số đội ngũ nhỏ gia nhập vào, trong những đội này có các quan đại thần và gia quyến của bọn hắn.

Một số là hoàng thân quốc thích, các đại thương nhân và đại địa chủ cũng có mặt.

"Bệ hạ, đây là do thần an bài."

"Chúng ta có tổng cộng có 50 vạn binh mã, 20 vạn ở phía trước, 20 vạn ở phía sau, còn có 10 vạn phân tán ở bốn phía, bọn hắn sẽ kiểm soát các loại nguy hiểm."

Bàng Thanh báo cáo trước mặt Vũ Văn Thái.

Vũ Văn Thái cau mày:

"Không phải chúng ta có 70 vạn binh mã sao?"

Bàng Thanh giải thích rất nhanh:

"Bệ hạ, có 20 vạn mới được tuyển mộ gần đây. Nhưng bọn hắn vẫn muốn thủ thành nên không thể đi theo đại quân tiến về phía trước."

"Lỡ như gió thổi cỏ lay, nói không chừng đội hình của chúng ta có thể bị bọn hắn làm cho rối tung."

"Hành quân đường dài, bọn hắn chỉ là gánh nặng."

Vũ Văn Thái khẽ gật đầu, chấp nhận lời giải thích của Bàng Thanh.

Bọn hắn cũng đã lên đường, tìm lại 20 vạn người đó trở về là chuyện không thực tế.

"Giá!" "Giá!"

Một đội quân gồm hơn 50 vạn người đã tiến về phía trước.

Bọn hắn xuất phát từ cổng phía nam.

Cùng lúc đó, đội quân hàng trăm vạn người dưới quyền Tiêu Hải đã đến sát gần của Tây của Thần Đô, những người xông lên phía trước trước nhất là 15 vạn đại quân Tu La dưới quyền Tiêu Hải.

Cổng thành cửa Tây đã rộng mở.

"Tả vệ quân đi tới Hoàng thành giữ gìn trật tự, hữu vệ quân duy trì trật tự ở các khu vực còn lại, nếu dân chúng muốn ra ngoài thành nghênh đón Đại soái, chúng ta sẽ cho họ thỏa lòng."

Thống lĩnh của quân đoàn Tu La nói lớn.

"Vâng!"

Mỗi bên Tả vệ quân và Hữu vệ quân có 4 vạn binh lính, bọn hắn di chuyển vô cùng nhanh chóng.

Trầm Kính Thiên, thống lĩnh của quân đoàn Tu La, đích thân dẫn 7 vạn đại quân đến cổng Nam của thành, nửa giờ sau, cổng nam đã bị Trầm Kính Thiên kiểm soát hoàn toàn.

...

Về phía Bàng Thanh, tiền quân đã cách thành trì ba mươi dặm.

Vũ Văn Thái chỉ còn phải rời đi thêm hai mươi dặm nữa.

Thần Đô rất cường đại, nó có thể áp chế thực lực của các võ giả ở cách thành trì ba mươi dặm, thực lực của Bàng Thanh và Vũ Văn Thái vẫn bị áp chế rất nhiều.

"Diệt Vô đạo, trừ bạo quân!"

Đột nhiên Bàng Thanh gầm lên.

Trường thương trong tay hắn hung ác đâm vào Vũ Văn Thái ở cách đó không xa.

“Hưu!” “Hưu!”

Cùng lúc đó, hàng chục cung thủ sắc bén do Bàng Thanh bố trí ra tay ngay lập tức, những mũi tên sắc bén trong tay bọn hắn bắn về

phía Vũ Văn Thái với tốc độ đáng kinh ngạc.

"Hộ giá!"

Ngay lập tức các cao thủ nội vệ xung quanh Vũ Văn Thái che chở hắn bằng tất cả sức lực.

Hầu hết các mũi tên nhọn đã bị bọn hắn chém bay.

Tuy nhiên, thực lực của Bàng Thanh rất mạnh, ngay cả khi đã bị áp chế thì hắn vẫn lợi hại hơn những người khác. Trường thương trong tay hắn đã xuyên thủng chính xác vào cổ họng của Vũ Văn Thái.

Vào lúc này, thi thể của Vũ Văn Thái đột nhiên biến thành một tượng gỗ.

Vũ Văn Thái thật sự vội vàng lùi về sau.

"Hộ giá, hộ giá!"

Các võ tướng khác ở cấp bậc Võ Đế hét lên.

"Thần Nỗ Doanh nghe lệnh, bạo quân vô đạo, trước khi hắn rời đi cũng đã giết hơn ngàn phi tử của mình, chúng ta nên đi theo tên cẩu hoàng đế như hắn sao?"

"Bắn chết Vũ Văn Thái, chúng ta không cần phải tha hương nơi phương xa."

"Nhà của chúng ta ở đây, cội nguồn của chúng ta ở đây!"

Bàng Thanh gầm lên.

Sắc mặt Vũ Văn Thái thay đổi chóng mặt, hắn chạy nhanh đến gần vị võ tướng mới vừa kêu hộ giá.

Thần Nỗ Doanh nằm dưới sự quản lý trực tiếp của Bàng Thanh, rất có thể nghe theo mệnh lệnh của hắn. Một lượng lớn tên nỏ sắp đến, một khi không được bảo vệ đầy đủ thì hắn sẽ bị bắn thành con nhím.

Cứ nhìn tượng gỗ thế thân thì biết, nếu bị bắn trúng chỗ yếu hại lần nữa thì hắn sẽ chết.

"Bệ hạ, ngài mau nấp phía sau thần."

Vị võ tướng vừa hét lên nói một cách vội vàng.

Vũ Văn Thái trốn sau lưng hắn thật nhanh.

"Hây a!"

Trong nháy mắt, vị võ tướng nọ quay đầu lại và đâm xuyên trường thương của mình qua người hắn.

Cùng lúc đó, một số tâm phúc của hắn cũng tấn công đồng loạt khiến Vũ Văn Thái hoảng hốt.

"Phốc!"

Vũ Văn Thái nhảy lên thật nhanh, nhưng bắp chân của hắn đã bị trường thương đâm thủng.

Chương 413: Gào Thét Kinh Thiên Động Địa

"Chết đi!"

Trường thương của Bàng Thanh bay ra khỏi tay hắn, và chỉ trong khoảnh khắc, ngọn thương đã xuyên qua đầu Vũ Văn Thái.

"Hôn quân đã chết, hôn quân đã chết!"

"Tất cả mọi người không nên phạm sai lầm!"

"Toàn bộ cao thủ nội vệ mau quỳ xuống đất, bắn chết tất cả những kẻ cố gắng trốn thoát!"

"Tất cả những người thuộc hoàng tộc, giết!"

Bàng Thanh gầm lên.

Ban đầu, một số người trong Thần Nỗ Doanh vốn còn do dự, nhưng bây giờ khi nhìn thấy Vũ Văn Thái đã chết, bọn hắn lập tức nhắm vào các thành viên của hoàng tộc và giết chết từng người một.

“Hưu!” “Hưu!”

Rất nhanh, những mũi tên đã bắn chết các thành viên trong hoàng tộc.

Bọn họ nhất định phải bị tẩy sạch, nếu người của hoàng thất còn sống thì nhất định sẽ ẩn chứa tai họa ngầm khổng lồ.

"Tiêu đại soái, Tiêu đại soái!"

Bàng Thanh và những người khác đang tiến hành một cuộc tắm máu, về phía Tiêu Hải ở bên này, có vô số người dân đang xếp hàng ở hai bên đường chào đón hắn.

Giữa những tiếng gào thét kinh thiên động địa, Tiêu Hải tiến vào Thần Đô.

Thần Đô nghênh đón tân chủ nhân, và toàn bộ Đế Quốc Thần Diễm cũng đã nghênh đón tân chủ nhân.

…

"Vút!"

"Vút!"

Tiêu Hải không ngừng đi thẳng tới trong sự hoan nghênh của bách tính đông đúc.

Bỗng, chừng mười mũi tên ngắn từ giã đám người bắn thẳng về phía Tiêu Hải.

Những đoản tiễn này đều sắc bén vô cùng, còn nhoang nhoáng màu sắc kỳ dị, chứng tỏ đều được tôi kịch độc, có thể độc chết cả cường giả Võ Đế.

"Keng!"

"Keng!"

Vài cao thủ hàng đầu cạnh Tiêu Hải lập tức ra tay, họ đã sớm đề phòng có người tập kích.

Có lẽ là Vũ Văn Thái tuyệt địa phản kích, cũng có thể là thế lực khác rút củi dưới đáy nồi, thậm chí có khả năng là các quốc gia khác mưu sát Tiêu Hải, muốn quấy loạn Thần Diễm đế quốc.

Thoáng cái, mười mấy đoản tiễn đều bị cản lại, Tiêu Hải lạnh mặt, không chút dao động.

Ông chinh chiến thiên hạ, với ông mà nói, tình cảnh này chỉ là việc cỏn con.

"Bắt hết lại."

Có cường giả cạnh Tiêu Hải quát lên.

Rất nhiều cường giả lập tức nhảy xuống khỏi ngựa, vọt vào giữa đám người bên đường.

Có tổng cộng bảy tử sĩ xen trong đám người, họ lập tức cắn vỡ độc trong miệng, vừa bị bắt chưa đầy ba giây đã đi chầu Diêm Vương.

"Bẩm đại soái, đám người này đều là tử sĩ. Họ lựa chọn tự sát cả rồi."

Một trong số các cường giả vây bắt đi tới bẩm báo.

Tiêu Hải hừ lạnh một tiếng:

"Lão tử vừa tới Thần Đô mà đã có người tặng lão tử món quà lớn như vậy. Lập tức điều tra kỹ toàn bộ người của Thần Đô cho lão tử. Dư nghiệt Hoàng tộc lưu lại, giết! Gián điệp nước khác, giết! Tham quan ô lại, giết! Thế lực hắc ám, giết!"

Giọng Tiêu Hải vang ra thật xa, khí thế khủng bố ác liệt bao trùm con phố.

Rất nhiều bách tính bị dọa cho sợ hãi, nhưng sau khi nghe rõ thì đều tung hô vang trời.

Gián điệp các quốc gia khác không đáng chết hay sao?

Tham quan ô lại, thế lực hắc ám không đáng chết hay sao?

Giết những kẻ ấy, Thần Đô sẽ càng thêm yên ổn.

"Giá, giá!"

Có ngựa chiến dùng tốc độ cực nhanh xông về cửa nam Thần Đô, vừa đến gần đã bị đám người Thẩm Kính Thiên ngăn trở.

"Báo! Ta là thân vệ của Bàng quốc sư, quốc sư liên hợp một chúng võ tướng tru diệt bạo quân Vũ Văn Thái, toàn bộ thành viên hoàng tộc đã tử vong trong lúc hỗn loạn. Đại nhân nhà ta và chúng tướng sĩ còn lại nguyện ý quy thuận Tiêu đại soái."

Kỵ sĩ tung người xuống ngựa, lớn tiếng nói.

Trầm Kính Thiên mừng rỡ trong lòng, xem ra kế hoạch cũng không xảy ra vấn đề gì.

Chuyện này cũng thường thôi.

Thực lực của đám người Bàng Thanh rất mạnh, họ bí mật âm mưu muốn giết Vũ Văn Thái, Vũ Văn Thái có thể tránh được một kiếp này mới là lạ. Thực lực Vũ Văn Thái kém hơn đám người Bàng Thanh nhiều lắm.

"Mấy người Bàng Thanh sao rồi?"

Trầm Kính Thiên trầm giọng hỏi.

"Bẩm tướng quân, đại nhân nhà ta đang cùng chúng tướng sĩ thu dọn tàn cuộc và chờ đợi. Không có lệnh của Tiêu đại soái, họ sẽ không đường đột qua đây!"

"Lập tức đi thám thính!"

Trầm Kính Thiên trầm giọng nói.

"Giá!"

Khoanrhg mười con Phong Linh Mã từ trong thành lao ra ngoài, tốc

độ của ngựa Phong Linh nhanh hơn tốc độ ngựa thường nhiều, chúng không tốn bao nhiêu thời gian là có thể lao tới hai, ba mươi dặm.

"Tướng quân, đều là thật. Chúng ta đã mang thi thể của bạo quân Vũ Văn Thái trở về."

Hai, ba mươi phút sau, đội tướng sĩ vừa ra khỏi thành đã trở về, tướng lĩnh cầm đầu thả một thi thể từ không gian bảo vật ra.

"Thu thi thể lại. Mau bẩm báo với đại soái!"

Thẩm Kính Thiên vội nói.

"Vâng!"

Đội nhân mã này tiếp tục di chuyển, lúc Tiêu Hải gần tới hoàng cung thì họ cúng vừa lúc chạy tới.

Ven đường rất đông bách tính, thành ra tốc độ của Tiêu Hải khá chậm.

"Đại soái, thành Nam cấp báo. Bàng Thanh liên hợp với một chúng võ tướng giết chết bạo quân Vũ Văn Thái, toàn bộ người của Hoàng tộc đều bị chém giết trong hỗn loạn. Thi thể bạo quân Vũ Văn Thái đang nằm trong không gian bảo vật của ta."

Tướng lĩnh nọ tung người xuống ngựa, nhanh chóng báo cáo.

"Cái gì?"

Xung quanh rất nhiều người tụ tập, vài người thay đổi sắc mặt.

Chương 414: Bệ Hạ

Tuy rằng Vũ Văn Thái chạy trốn, nhưng cả Thần Đô có rất nhiều người còn ôm ấp hi vọng. Dưới cái nhìn của họ, ngày nào Tiêu Hải chết, ngày ấy Vũ Văn Thái có thể ngóc đầu trở lại.

Những kẻ như thế cơ bản đều là kẻ có được ích lợi. Nếu Tiêu Hải đăng cơ là hoàng thượng, rất có khả năng sẽ ảnh hưởng tới lợi ích

của họ.

"Chính nghĩa thì được ủng hộ, bất nghĩa thì khó khăn. Vũ Văn Thái mất lòng dân, nên có kiếp này. Thả thi thể của hắn ra."

Tiêu Hải trầm giọng nói.

Ông thầm thở phào một hơi, nếu để đám người Vũ Văn Thái trốn mất thì rất phiền toái. Chỉ cần hắn còn sống, cả Thần Diễm đế quốc sẽ còn rất nhiều người không chịu từ bỏ.

"Vâng, đại soái!"

Thi thể Vũ Văn Thái nhanh chóng xuất hiện trên mặt đất, hắn có một lỗ thủng ngay đầu, mắt trái đã mất, nhưng rất nhiều người xung quanh đều nhận ra thi thể này chính là của Vũ Văn Thái.

Đúng lúc này, Dương Phong Diễn dẫn vài người chen ra khỏi đám đông.

Hôm nay họ đều ăn mặc như bách tính bình thường.

"Tiêu đại soái, ta là lễ bộ thượng thư Dương Phong Diễn của cựu triều, khi bạo quân Vũ Văn Thái rời Thần Đô, mấy người chúng ta đều không đi theo hắn. Hiện tại bạo quân Vũ Văn Thái đã chết, chúng ta hi vọng Tiêu đại soái thành lập tân triều, sớm ngày đăng cơ, như vậy sơn hà mới có thể vững vàng, trăm họ mới có thể an lòng."

Dương Phong Diễn nói xong, gập người thi lễ thật sâu.

Những người còn lại đồng thanh nói:

"Mong Tiêu đại soái thành lập tân triều, sớm ngày đăng cơ."

Xung quanh có vô số dân chúng quỳ xuống.

Trong số họ có người còn rất khó chịu, nhưng chỉ có thể quỳ theo.

Vũ Văn Thái đã chết, người của Hoàng tộc cũng chết, họ phải ủng hộ ai mới được.

Cho dù có hoàng tử nào đó bị bỏ sót nên còn sống, đám người Bang Thanh đã dẫn hơn năm trăm nghìn quân đội quy hàng, trong tay không có binh, họ muốn phản Tiêu Hải cũng không có thực lực.

Tiêu Hải nhìn xung quanh một vòng, trầm giọng nói:

"Nếu vậy, từ hôm nay bắt đầu, Thần Diễm đế quốc đổi quốc hiệu là Tiêu, quốc danh là Thần Long đế quốc. Trẫm chính là Hoàng đế khai quốc của Thần Long đế quốc. Dương Phong Diễn, trẫm phong ngươi làm lễ bộ thượng thư của Thần Long đế quốc, lệnh cho ngươi lập tức lựa chọn ngày lành tháng tốt cử hành đại điển đăng cơ. Quan lại ngũ phẩm trở xuống của tiền triều tạm thời không thay đổi chức vụ. Quan viên ngũ phẩm trở lên quay về Thần Đô yết kiến."

Dương Phong Diễn quỳ xuống:

"Thần Dương Phong Diễn tuân chỉ. Thần là cựu thần của tiền triều, cảm tạ bệ hạ không gạt bỏ, nhất định sẽ dùng toàn lực trung với bệ hạ."

Có vài người xen lẫn đám đông đều xanh cả mắt. Không ngờ Dương Phong Diễn mới đó đã được phong làm lễ bộ thượng thư, quá đã.

Vua nào triều thần nấy, chắc chắn không có nhiều người có thể bảo vệ chức vụ.

"Đều bình thân đi."

Tiêu Hải trầm giọng nói.

"Tạ ơn bệ hạ!"

Vô số người xung quanh đồng thanh nói.

"Giá!"

Tiêu Hải giục ngựa tiến tới, dẫn rất nhiều thủ hạ nhanh chóng tiến vào hoàng cung.

"Chậc chậc, đã lâu không vào cung, nơi này vẫn khí phái như xưa. May là đám Vũ Văn Thái chạy ra ngoài rồi, bằng không Thần Đô sẽ thành phế tích mất, đến lúc ấy thì lão tử cũng không biết nên đóng đô ở đâu."

Tiêu Hải cười khẩy.

Viên đại tướng dưới trướng Tiêu Hải tên Khương Lâm khẽ đằng hắng một tiếng:

"Bệ hạ, hiện tại ngài đã là hoàng đế, cần chú trọng lời nói, cử chỉ một chút."

Tiêu Hải khoát tay:

"Ban nãy lão tử nhịn muốn chết luôn rồi, lão tử không chịu nổi cái kiểu nho nhã văn vẻ ấy. Tạm thời lão tử còn chưa đổi được. Giờ ở đây cũng không có người ngoài, các ngươi không ai nói lung tung là được rồi."

Khương Lâm cười khổ trong lòng.

Nếu sau này Tiêu Hải ngồi lên ngai vàng rồi mà còn há mồm ngậm miệng một tiếng lão tử thì đúng là hình ảnh quá đẹp, hắn không dám tưởng tượng.

"Thôi thôi, chuyện này vốn do lễ bộ bận tâm, mình quản cái rắm."

Khương Lâm thầm nghĩ trong lòng.

Nếu Tiêu Hải không vui, chắc chắn ông cũng chẳng chém đầu hắn đâu, nhưng tuyệt đối sẽ tìm hắn luận bàn. Hắn chỉ là Võ Đế hậu kỳ, đánh không lại Tiêu Hải.

"Khương Lâm, để lão tử nghĩ lại xem nên phong quan gì cho các ngươi, chắc chắn sẽ không thiếu chỗ tốt của các ngươi."

Tiêu Hải hứa hẹn.

Đám người Khương Lâm vội nói:

"Đa tạ bệ hạ."

"Được rồi được rồi, ngày thường cũng không thấy các ngươi lắm lễ nghĩa như vậy, các ngươi theo lão tử về Thiên Cực Điện một chuyến, lão tử đi nếm thử cảm giác ngồi trên long ỷ xem thế nào."

Chỉ lát sau, đám người Tiêu Hải đã tới Thiên Cực Điện.

Thiên Cực Điện là chính điện của Thần Diễm đế quốc, là nơi mỗi ngày hoàng đế lên triều.

Tiêu Hải đi từng bước về phía long ỷ.

Cảm xúc của Tiêu Hải dâng trào. Trước kia ông tới điện này chỉ có thể quỳ, mà nay lại có thể ngồi lên long ỷ.

Chương 415: Giờ Ngọ

Hai ngày trôi qua, Tiêu Hải bận rộn đến hoa mắt chóng mặt.

Ông phải xử lý vô số việc, làm cho ông cảm thấy ngay cả tinh lực cỡ Võ Đế như mình cũng không đủ dùng.

"CMN chứ, thằng nào thằng nấy tranh nhau làm Hoàng đế làm khỉ gì không biết? Có gì hay đâu? Không biết khi nào cháu ngoan mới tới được bên này. Chẳng khác mẹ gì ngồi tù cả."

Tiêu Hải âm thầm kêu khổ.

Còn chưa chính thức đăng cơ, Tiêu Hải đã cảm thấy giác cuộc sống như thế quá khổ đau.

Bảo ông dẫn binh đánh giặc thì ông rành lắm, nhưng ông thật sự không am hiểu xử lý chính vụ phức tạp. Nếu phải làm vài chục năm ở vị trí này, chắc ông phát điên mất.

Có nhiều chuyện còn không phải đơn giản là chỉ định người am hiểu đảm nhiệm là xong, cần ông phải đích thân giải quyết.

"Bệ hạ, đã đến giờ dùng bữa, ngài nghỉ ngơi dùng thiện trước đi."

Một nội thị đứng cạnh Tiêu Hải nhỏ giọng nhắc nhở.

Đa số nội thị đều là thái giám, nhưng những kẻ có thân phận, địa vị cao trước kia đều bị xử lý sạch sẽ.

"Nghỉ ngơi?"

Tiêu Hải nhìn tấu chương chất thành từng đống trước mặt mình.

"Bệ hạ, theo chúng nô tài được biết, chính vụ không khi nào xử lý xong được, mỗi ngày đều có rất nhiều việc ùn ùn chồng chất, cần phải xử lý. Ngài cần yêu quý sức khỏe của mình. Còn phải dành ra thời gian tu luyện nữa."

Nội thị dè đặt khuyên bảo.

"Hiện tại là giờ gì?"

"Bệ hạ, đã qua hơn nửa giờ Ngọ rồi."

Tiêu Hải vội đứng lên:

"Vậy sáng nay đến đây thôi, dọn dẹp mấy thứ này gọn gàng, đừng có tùy tiện xem thứ không nên xem."

"Vâng!"

Tiêu Hải nhanh chóng rời đi, nhưng hắn cũng không đi tới phòng ăn mà là đi tẩm cung của chính mình. Dưới mặt đất trong tẩm cung của Tiêu Hải có một phòng ngầm dành riêng cho tu luyện.

Phòng tu luyện bên dưới tẩm cung rất lớn, tại đây có linh mạch chảy qua. Lúc thành trì được xây dựng từng thiết kế đặc biệt, tu luyện trong phòng này khong bị áp chế thực lực, hoàng đế có thể thoải mái tu luyện.

Khắp hoàng cung có rất nhiều nơi không áp chế thực lực như vậy, theo thứ tự là phòng tu luyện dưới tẩm cung của hoàng đế, phòng tu luyện dưới tẩm cung của Thái thượng hoàng, khu tu luyện hậu cung và khu tu luyện của nội thị.

Đứng tại một trong những khu tu luyện này thì thực lực không bị áp chế, nhưng một khi rời khỏi khu vực ấy, lực lượng của bản thân sẽ phải gánh chị áp chế khủng bố của Thần Đô.

Những nơi khác của Thần Đô cũng có kiểu phòng tu luyện thế này. Còn thành trì mạnh thì có thành có, có thành không, tình huống mỗi nơi một khác.

Muốn thiết kế được phòng tu luyện thế này trong thành trì cần lập ra kế hoạch lâu dài từ rất lâu trước khi bắt đầu, có nhiều thành trì đều do chậm rãi phát triển mà thành.

"Ra tới."

Tiêu Hải nhanh chóng thả Không Minh Kính từ trong thân thể ra.

Không Minh Kính biến lớn đến đường kính khoảng một thước.

Tiêu Hải ngưng tụ lực lượng cường đại lên tay, nhẹ nhàng gõ vào Không Minh Kính.

"Cốc cốc!"

Hôm nay Tiêu Phàm đang tu luyện trong biệt thự tại huyện Lôi Sơn, thời gian đang là nửa đêm.

"Cháu ngoan, thấy hoàng bào trên người ông nội thế nào?"

Tiêu Hải mặc hoàng bào vàng óng thêu Ngũ Trảo Kim Long xuất hiện trong gương, nhưng Tiêu Phàm cứ thấy trang phục này mặc lên người ông nội không hợp cho lắm.

Tiêu Hải mặc áo giáp oai phong lẫm liệt hơn nhiều.

"Ông nội...ông tiến vào Thần Đô, đăng cơ xưng đế rồi à?"

Tiêu Phàm khiếp sợ hỏi.

Lần liên lạc trước, Tiêu Hải còn cách Thần Đô hai, ba trăm

cây số. Thần Đô là Hoàng thành của Thần Diễm đế quốc, có mấy trăm nghìn đại quân thủ hộ.

Tiêu Hải vui tươi hớn hở:

"Hai ngày trước ông nội đã dẫn người tiến vào Thần Đô, Thần Diễm đế quốc đổi tên thành Thần Long đế quốc, quốc hiệu Tiêu.

Ông nội xưng đế rồi, nhưng còn chưa cử hành đại điển khai quốc chính thức."

Tiêu Phàm sững sờ nhìn Tiêu Hải.

Ông nội mình thật sự làm hoàng đế tại dị giới, hắn thật sự có ngôi vị hoàng đế để kế thừa rồi. Cảm giác này cứ như nằm mơ vậy.

Thần Diễm đế quốc...À không phải, Thần Long đế quốc còn chẳng phải một nước nhỏ, diện tích của nó phải gấp đôi địa phận nước Hoa, nhân khẩu cũng hơn hai trăm năm mươi triệu

Dù là tại địa cầu, số lượng nhân khẩu như vậy cũng đã là quốc gia lớn. Trên thế giới chỉ có ba nước có nhân khẩu nhiều hơn con số này, lần lượt là nước Hoa, nước M và Indonesia.

Con số nhân khẩu của Indonesia cũng tương đương với Thần Long đế quốc, chẳng qua Thần Long đế quốc thống kê nhân khẩu không thể chuẩn xác, con số thực tế có lẽ còn vượt qua Indonesia.

"Cháu ngoan, sau này cháu có thể làm hoàng đế. Vui không?"

Tiêu Hải cười nói.

Tiêu Phàm tò mò hỏi dò:

"Ông nội, ông làm Hoàng đế hai ngày này cảm giác thế nào?"

Mặt Tiêu Hải lập tức bí xị:

"Ông nội không phải không phải người có khiếu làm hoàng đế, ngồi ngai vàng lâu cảm giác như ngồi tù vậy. Nhưng có rất nhiều chuyện không thể không đích thân xử lý. Cháu ngoan, cháu phải sớm ngày xuyên qua đây đi. Nếu cháu đến muộn thì chỉ có thể nhặt xác ông thôi."

Chương 416: Đừng Có Tự Đại Quá

Tiêu Phàm:

"...Ông nội, không biết có bao nhiêu người muốn ngồi lên ngai

vàng Hoàng đế đấy. Tạm thời cháu không thể tới đó, ông cứ ngồi ổn một thời gian cho đã nghiền đi."

Tiêu Hải thở ra một hơi thật dài:

"Cháu ngoan, dù sao cháu cũng phải học tập thuật của Đế Vương cho tốt vào, khi nào cháu tới thì ông truyền ngôi lại cho cháu luôn. Ông nội vẫn nên tu luyện, dẫn binh đánh giặc mới thoải mái. Giờ ông chỉ có thể cắn răng kiên trì thôi, mỗi lời nói, cử chỉ của Hoàng đế đều ảnh hưởng quá lớn."

Nói đến đây, trước mặt Tiêu Hải xuất hiện một chai chất lỏng màu vàng óng nho nhỏ.

"Cháu ngoan, ông nội phát hiện thứ tốt trong không gian bảo vật của Cơ Phụng Thiên. Cháu đoán xem cái gì đây?"

Tiêu Phàm bĩu môi:

"Ông nội, cháu biết sao được. Chắc cường giả thế giới của ông cũng chẳng biết thứ này ấy chứ?"

Tiêu Hải cười trả lời:

"Đây là tủy của Hoàng Kim Long, lấy từ trung tâm long mạch dưới lòng đất, mỗi năm nhiều lắm mới có hai, ba giọt thôi. Thứ này không ẩn chứa năng lượng mạnh, nhưng nó là vật phẩm thượng giai dùng cho cải thiện thể chất và đề thăng thiên phú, mỗi giọt đều giá trị liên thành. Ông nội thử một giọt, thứ này chẳng có tác dụng gì với ông, nhưng với cháu mà nói thì nó còn quý hơn cả quả cầu năng lượng trong không gian."

Tiêu Phàm nhìn cái chai nhỏ trong tay Tiêu Hải, tuy chai không lớn nhưng ít cũng phải 180 giọt.

"Cháu ngoan, cháu giữ một ít mình dùng, cũng có thể cho cháu dâu dùng một ít. Đừng cho những người khác, thứ này giá trị quá cao. Ông nội chuyển tiếp cho cháu một giọt trước, xem thử sẽ hao tốn bao nhiêu năng lượng."

Tiêu Hải nói xong, nhanh chóng ra tay.

Đáng nhắc tới chính là hôm nay Tiêu Hải không còn cần người khác giúp đỡ nữa.

Trong phòng tu luyện này bố trí đủ loại trận pháp cường đại, còn có linh mạch chảy qua. Linh mạch cung cấp năng lượng khổng lồ cho trận pháp.

"Ồ..."

Tiêu Hải nhanh chóng phát hiện truyền đồ vật tại phòng tu luyện này càng dễ dàng hơn nhiều. Ban đầu ông cho rằng chỉ truyền được ba, năm giọt gì đấy. Nhưng giờ có thể truyền tới mười giọt.

Không lâu sau, Tiêu Hải truyền mười giọt tủy Hoàng Kim Long cho Tiêu Phàm. Có hai giọt trong số đó trực tiếp chui vào thân thể Tiêu Phàm, tám giọt còn lại, Tiêu Phàm dùng một cái bình ngọc nho nhỏ chứa đựng.

"Ông nội...nóng quá."

Tiêu Phàm cau mày, cảm giác cả người mình như muốn bốc cháy đến nơi.

"Cháu ngoan, đây là hiện tượng bình thường."

"Thể chất và thiên phú của cháu được thăng lên, chắc chắn sẽ nhanh chóng đạt tới tu vi cấp Tiên Thiên, đến lúc đó đừng có tự đại quá, cháu còn phải kế thừa ngôi vị Hoàng đế đấy. Thời gian này ông nội hơi bận, bảy ngày sau sẽ liên lạc với cháu."

Tiêu Hải nói đến đây thì cắt đứt liên hệ.

Một lúc truyền mười giọt tủy Hoàng Kim Long cho Tiêu Phàm, Tiêu Hải cũng tiêu hao không nhỏ.

…

Đáy mắt Tiêu Phàm lộ ra đau đớn, lực lượng của Hoàng Kim Long tủy thâm nhập vào từng tế bào, từng sợi kinh mạch, thậm chí mỗi dây thần kinh của hắn.

"Cảm giác đau đớn thật khủng khiếp. Nếu không phải thực lực của

mình đã tăng trưởng, tinh thần lực cũng mạnh hơn thì chắc sẽ đau đến ngất xỉu mất."

Tiêu Phàm tiến vào trạng thái tu luyện được Cửu Chuyển Chân Long Quyết.

Đến khi vòng tu luyện hình thành, cảm giác đau đơn của Tiêu Phàm mới thoáng giảm bớt.

Thời gian từng giây, từng phút trôi qua.

Trời đã dần sáng ngời.

Xung quanh chỗ Tiêu Phàm ngồi bị ướt một vòng, là mồ hôi chảy ra khi đau đớn tột độ. Mà trên cơ thể hắn cũng nổi lên rất nhiều dầu trơn màu đen.

Những dầu trơn màu đen này là tạp chất bị bài trừ từ sâu trong cơ thể Tiêu Phàm mà ra.

"Cuối cùng cũng vượt qua được."

Tiêu Phàm cuống cuồng xông vào nhà tắm gột rửa.

Tắm xong, Tiêu Phàm cảm thấy cả người nhẹ nhàng thoải mái, ngay cả linh hòn cũng như thấu suốt rất nhiều, thế giới qua mắt hắn trở nên linh động hơn.

"Hai giọt Hoàng Kim Long tủy lại có hiệu quả nhường ấy, nếu sử dụng nhiều một chút thì thiên phú của mình vượt qua ông nội là cái chắc."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Ăn sáng xong, Tiêu Phàm sẵn sàng tu luyện thêm lần nữa.

Hắn cầm Hoàng Kim Long tủy trong tay.

"Haizz, đau thì đau vậy! Sớm ngày đạt được tu vi cấp Tiên Thiên, thực lực sớm vượt qua Cơ Phụng Thiên thì càng có thể trả thù cho ba mẹ sớm hơn."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Hắn dùng niệm lực tinh thần khống chế hai giọt Hoàng Kim Long tủy từ trong bình ngọc bay ra.

Hai giọt Hoàng Kim Long tủy bay vào miệng Tiêu Phàm, hắn hoàn toàn không cần nuốt xuống thì chúng đã tự động hóa thành lực lượng, dung nhập vào trong tế bào.

"Shhh!"

Tiêu Phàm lại cảm nhận được cơn đau đớn như tối qua.

Cơn đau không giảm bớt chút nào.

…

Thành phố Z, người nhà họ Cơ kiên nhẫn không bỏ sót bất cứ đầu mối nào.

"Anh tài xế, có thấy người này lần nào chưa?"

Một người nhà họ Cơ đi xe taxi, thuận tay rút một tấm hình ra hỏi dò.

"Người này à? Hơi có ấn tượng"

Tài xế taxi nhìn ảnh, cẩn thận nhớ lại, sau đó vỗ tay lái một cái:

"Ta nhớ ra rồi, đúng là ta từng gặp tên nhóc này. Tối hôm đó ta đón nhóc này, cả người hắn đầy mùi rượu, ta còn khuyên hắn thất tình là chuyện bình thường, cô sau càng ngoan hơn. Ta sợ hắn ói khắp xe nên vẫn luôn quan sát hắn. Đúng rồi, chính là người này, ta ấn tượng với nhóc này rất sâu."

Nói đến đây, mặt tài xế chợt tái mét:

"Hắn mất tích à? Đẹp trai thế này chắc không đến mức nghĩ không thông đấy chứ?"

Thanh niên ngồi ghế phó lái vội nói:

"Anh tài xế, hắn là em trai ta, phiền ngươi nói cho ta ngươi đón

hắn ở nơi nào, đưa đến đâu được chứ?"

Chương 417: Điểm Mù

Tài xế chần chừ:

"Chuyện này không liên can gì đến ta."

"Yên tâm đi, chúng ta tuyệt đối không tìm ngươi gây sự."

Tài xế gật đầu, cẩn thận hồi tưởng một phen:

"Ta đón hắn ở gần bờ sông quốc lộ Tân Giang, đưa tới gần đại học D."

Tim thanh niên đập rộn lên.

Hắn vốn cảm thấy tài xế có khả năng nhận lầm, bởi vì có nhiều người trông giống nhau. Nhưng nếu địa điểm tới là gần đại học D thì khả năng nhận sai hạ thấp rất nhiều.

"Anh tài xế, ta tìm khắp khu vực quanh đại học D cũng không thấy hắn, làm phiền ngươi đưa ta đến chỗ hắn lên xe được không? Số tiền này cho ngươi."

Thanh niên nói xong, rút hai trăm tệ trong túi đưa tới.

"Không thành vấn đề."

Tài xế đưa thanh niên này tới nơi đã nói, lại sợ phiền phức nên vội rời đi.

"Tình cảm của Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi rất tốt, hắn uống rượu giải sầu thì đáng nghi thật."

Thanh niên nhanh chóng báo lại tin mình thu được.

Chưa đầy nửa giờ sau, mười mấy người nhà họ Cơ tới khu vực này, chia nhau tìm kiếm cẩn thận dọc bờ sông.

Nếu Cơ Bằng chết rồi, vậy khả năng cao là đối phương giết người

ở bờ sông, sau đó vứt xác xuống sông.

"Ồ..."

Chỉ lát sau, một người nhà họ Cơ phát hiện có một nơi bị tổn hại ở bờ sông.

Tổn hại rất nhỏ, nếu là lúc trước, dù bọn hắn có phát hiện thì cũng không quá mức chú ý.

Nhưng tình hình bây giờ đã khác.

"Lão đại, bên này có chút manh mối."

Ngay sau đó, hai người khác của nhà họ Cơ đều tới nơi này.

"Cơ Diệu, tra camera giám sát gần đây đi."

Lão đại tới bên này là Cơ Thanh Huy, hắn có tu vi cấp bậc Hậu Thiên, phụ trách công việc trong giới xã hội đen của nhà họ Cơ tại Malaysia.

"Vâng chú Thanh Huy."

Giọng Cơ Diệu vang dội tại tai nghe của Cơ Thanh Huy.

Chỉ lát sau, Cơ Diệu báo cáo: "Chú Thanh Huy, khu vực này nằm trong điểm mù của camera."

Cơ Thanh Huy nhíu mày.

"Lão đại, bên này có phát hiện mới."

Một đàn em khác của Cơ Thanh Huy nói:

"Tiêu Phàm mua hai chai rượu ở cửa hàng tạp hóa bên kia. Rất ít người mua rượu lúc đêm hôm khuya khoắt nên chủ quán còn có ấn tượng."

Hai mắt Cơ Thanh Huy sáng lên.

"Cơ Diệu, tra camera giám sát gần cửa hàng tạp hóa kia."

"Vâng, chú Thanh Huy."

Năm phút sau, Cơ Diệu âm lại nói:

"Chú Thanh Huy, camera giám sát gần đó biểu hiện khoảng thời gian ấy không có người mua rượu."

"Mở rộng phạm vi thời gian."

"Vâng!"

Nửa tiếng sau, Cơ Diệu nói:

"Chú Thanh Huy, từ đầu đến cuối suốt thời gian ba ngày đều không có người mua rượu, ta nghi ngờ video theo dõi bị đặc biệt xử lý."

Cơ Thanh Huy nở nụ cười đáng sợ:

"Tiêu Phàm quen biết cao thủ hacker giỏi nhất. Chuyện này chẳng phải bí mật gì với chúng ta."

Không lâu sau, Cơ Thanh Huy quay lại bờ sông.

Người nhà họ Cơ đi một chuyến, lấy thuốc thử làm nổi vết máu.

Bọn họ nhanh chóng tưới thuốc thử xuống khu vực xung quanh nơi bị hư tổn.

"Lão đại xem này."

"Chỗ này từng dính máu."

Một đàn em của Cơ Thanh Huy lớn tiếng nói.

Thời gian này có mấy trận mưa, mặt đất sạch sẽ không thấy chút máu nào. Nhưng chỉ cần nơi này từng có máu thì chắc chắn thuốc thử có thể nghiệm ra.

Cơ Thanh Huy nhìn xuống mặt sông.

"Tìm thợ lặn tới, lục tung từng tấc đáy sông nơi này cho ta."

Mặt Cơ Thanh Huy vô cùng âm trầm.

Có lẽ xác Cơ Bằng bị người ném xuống đáy sông.

"Vâng!"

Gần tới chạng vạng, không ít thợ lặn tìm suốt vài giờ đồng hồ, bởi vì xuống nước thời gian dài nên ai nấy đều đã mệt mỏi vô cùng.

"Lão đại, bên này lại có phát hiện."

Trên một chiếc thuyền máy giữa hồ, có đàn em của Cơ Thanh Huy hưng phấn nói.

"Phát hiện gì?"

Cơ Thanh Huy vội hỏi.

"Lão đại, chúng ta tìm được một ám khí."

Chưa đầy năm phút sau, ám khí được đưa tới tay Cơ Thanh Huy.

Ám khí này chính là phi tiêu ba cạnh Tiêu Phàm bắn xuống nước lúc trước.

"Kết thúc công việc đi."

Cơ Thanh Huy miết cái ám khí này, hạ lệnh.

Người bình thường không biết chơi loại phi tiêu ba cạnh thế này.

Nửa giờ trôi qua, Cơ Thanh Huy cho người kiểm tra chất liệu ám khí tìm được.

"Lão đại, có kết quả rồi, ám khí chế tạo bằng kim cương đen."

Hai mắt Cơ Thanh Huy lập lòe tỏa sáng, kim cương đen vô cùng cứng rắn, đặc biệt là có thể dùng để chế tác ra ám khí thế này thì chỉ có mục đích duy nhất là dùng để giết người.

Nếu chỉ luyện tập chơi đùa thì dùng sắt làm chẳng hơn à?

Cơ Thanh Huy tới huyện Lục Hợp ngay trong đêm, tới nơi cũng đã

rất muộn.

"Thanh Huy, lần này qua đây là có phát hiện gì mới à?"

Cơ Phụng Thiên dò hỏi.

Cơ Thanh Huy nhanh chóng nói ra những thứ mà bọn họ tra được.

Cơ Lăng Phong cắn răng nghiến lợi:

"Ba, xem ra có khả năng chúng ta đã coi thường Tiêu Phàm rồi. Chắc Tiêu Phàm phát hiện lão tam. Hắn không tiện giết người ở tiểu khu Tử Kinh bên kia nên mới dẫn lão tam tới bờ sông. Hắn mua rượu uống chắc chắn là vì muốn lão tam mất cảnh giác."

Chương 418: Lựa Chọn Rời Khỏi

Cơ Phụng Thiên nhìn Cơ Lăng Phong:

"Nếu chúng ta từ bỏ linh huyệt, mắt của con..."

Cơ Lăng Phong hít một hơi thật sâu:

"Ba, thời gian này các quốc gia khác lục tục phát hiện linh huyệt, sau này sẽ ngày càng nhiều linh huyệt hơn. Với thực lực nhà họ Cơ chúng ta, còn sợ đến lúc ấy không chiếm được linh huyệt ư? Tiêu Phàm phải chết! Hiện tại có khả năng hắn đã có thực lực cấp Tiên Thiên, nếu để lâu hơn hắn sẽ tăng lên cấp Tông Sư. Hắn không chết sẽ thành mối họa lớn với chúng ta sau này."

Cơ Phụng Thiên khẽ gật đầu.

Lúc trước đúng là bọn hắn không để Tiêu Phàm vào mắt.

Có lẽ từ chuyện Cơ Bằng xem lại, họ đã đánh giá tháp Tiêu Phàm rồi.

"Chúng ta đi!"

Cơ Phụng Thiên trầm giọng nói. Hắn ta và Cơ Lăng Phong nhanh chóng vọt ra ngoài.

"Leng keng, leng keng!"

Còi báo động bên trong biệt thự lập tức vang dội.

Trong huyệt động của Cơ Phụng Thiên có máy thăm dò sinh mệnh đặc thù,

Chỉ cần Cơ Phụng Thiên rời khỏi, hoặc là máy thăm dò sinh mệnh bị gián đoạn thì còi báo động sẽ vang lên.

"Cơ Phụng Thiên, các ngươi muốn làm gì?"

Bên này hang động còn có binh sĩ bảo vệ, thấy mấy người Cơ Phụng Thiên đi ra thì vội quát lên.

Cơ Phụng Thiên lạnh lùng nói:

"Đừng có cầm gậy cời lửa chỉ lão phu, lão phu không tranh với các ngươi, tặng linh huyệt này lại cho các ngươi."

Cơ Phụng Thiên không ngồi xe, dẫn Cơ Lăng Phong bay vút vào rừng.

"Báo cáo, Cơ Phụng Thiên đã rời đi."

Đám binh lính lập tức báo cáo.

Lục Chí Hằng không đóng tại bên này, đêm hôm khuya khoắt, hắn đang ngủ thì bị tiếng chuông điện thoại dồn dập đánh thức. Lục Chí Hằng vừa nhìn thấy số gọi tới thì giật mình tỉnh táo.

"Có chuyện gì?"

"Thủ trưởng, Cơ Phụng Thiên tự lựa chọn rời khỏi, hắn nói nhường linh huyệt này cho chúng ta. Trước khi lão đi thì chỉ có Cơ Thanh Huy tới."

"Ta biết rồi."

Lục Chí Hằng cúp điện thoại, vẻ mặt nghiêm trọng.

Hắn không lo lắng nhà họ Lục cho lắm, nhà học Cơ dùng vũ lực nhằm vào nhà họ Lục họ thì chính là đắc tội cả nước Hoa. Cơ

Phụng Thiên còn chưa to gan đến thế.

"Cơ Thanh Huy là kẻ dẫn người đi thành phố Z điều tra, họ tra được cái gì sao?"

Lục Chí Hằng thầm nghĩ trong lòng.

Hắn biết Cơ Bằng chết vào tay Tiêu Phàm.

"Reng reng!"

Lục Chí Hằng lập tức gọi cho Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm không bắt máy, thậm chí di động còn trong tình trạng tắt máy.

Tiêu Phàm đã hấp thu sáu giọt Hoàng Kim Long tủy, thể chất và thiên phú tăng

cường rất nhiều. Hiện tại chính là thời điểm mấu chốt để hắn đột phá đến Tiên Thiên.

"Không biết là đang tu luyện hay là gặp chuyện gì rồi?"

Lục Chí Hằng nghiêm túc suy nghĩ một lát, sau đó gọi cho thủ vệ Trần Cương canh giữ ngoài biệt thự.

"Trần Cương, bên chỗ các ngươi có gì khác thường không?"

Lục Chí Hằng hỏi dò.

Trần Cương vội trả lời:

"Báo cáo thủ trưởng, bên chỗ chúng ta hết thảy bình thường."

Lục Chí Hằng thở dài một hơi:

"Ngươi cho người đi gõ cửa, nói với Tiêu Phàm rằng Cơ Phụng Thiên rời khỏi linh huyệt rồi, thời gian rời đi là 5 phút trước."

"Vâng thủ trưởng."

Trần Cương đích thân tới gõ cửa biệt thự.

"Đội trưởng Trần, có chuyện gì à?"

Diệp Phi ở trong biệt thự, chỉ lát sau đã đi từ vị trí khác của biệt thự ra hỏi.

Trần Cương nói lại tình hình cho Diệp Phi.

"Được rồi đội trưởng Trần, ta sẽ nói cho lão tam."

"Vâng."

Diệp Phi lên tầng hai biệt thự, gõ nhẹ cửa phòng.

"Lão tam, Cơ Phụng Thiên rời khỏi linh huyệt từ năm phút trước."

"Đã biết."

Tiêu Phàm đáp.

Hắn cũng không có ngừng tu luyện.

Nếu may mắn thì hôm nay là hắn có thể đột phá tới cấp Tiên Thiên. Chỉ cần đột phá tu vi, hắn hoàn toàn nắm giữ được thực lực cấp bậc Tông Sư.

Tiêu Phàm hấp thu sáu giọt Hoàng Kim Long tủy, thực lực đã tăng lên một ít.

…

"Xuất phát, đi Thành phố Z."

Cơ Phụng Thiên và Cơ Lăng Phong tiến vào thành phố, nơi đó đã có một chiếc trực thăng đợi sẵn.

Hiện tại huyện Lục Hợp đã cấm bay.

"Ba, không chờ Thanh Huy một lát à?"

Cơ Lăng Phong dò hỏi.

Cơ Phụng Thiên lắc đầu:

"Không chờ nữa, nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành. Nếu Tiêu Phàm thật sự lợi hại như vậy thì hắn chẳng giúp được gì đâu."

"Vâng."

Máy bay trực thăng nhanh chóng cất cánh.

Rạng sáng bốn, năm giờ, trực thăng đến ngoại ô thành phố Z.

Cơ Phụng Thiên cũng không cho trực thăng đến thẳng huyện Lôi Sơn. Nếu làm thế, chờ Tiêu Phàm chết rồi, có đần cũng biết là do nhà họ Cơ ra tay.

"Lăng Phong, con ở lại thành phố Z, lén tới gần tiểu khu Tử Kinh. Nếu bên phía ba xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, con phải lập tức bắt Tô Ấu Vi. Cũng đừng bận tâm Lục Bách Xuyên làm gì."

Cơ Phụng Thiên trầm giọng nói.

Cơ Lăng Phong khẽ gật đầu.

Nếu Cơ Phụng Thiên gặp chuyện ngoài ý muốn, bắt Tô Ấu Vi làm con tin thì có khi Cơ Phụng Thiên sẽ không sao, cũng có thể lợi dụng Tô Ấu Vi để rút khỏi nước Hoa.

"Hiện tại là bốn rưỡi sáng. Nếu tới năm rưỡi chiều mà con không nhận được điện thoại của ba thì cứ hành động."

Cơ Phụng Thiên trầm giọng dặn dò.

Chương 419: Chấn Động

"Ba cẩn thận một chút."

Cơ Phụng Thiên gật đầu:

"Yên tâm đi, nếu sau lưng tiểu súc sinh Tiêu Phàm này không có Tiêu Hải thì tuyệt đối không phải đối thủ của ba."

Giết Cơ Bằng còn cần giả bộ uống rượu, sau đó tập kích bất ngờ. Đám người Cơ Viễn Thiên đều đánh giá thực lực của Tiêu Phàm

cùng lắm là ngang với Cơ Bằng mà thôi.

Cơ Bằng là Tiên Thiên đại thành, có cách biệt cực lớn với Tông Sư tiểu thành.

Cơ Phụng Thiên nhanh chóng rời đi.

Hắn không lái xe, cũng không gọi taxi, nhưng tốc độ của hắn không chậm hơn xe hơi chút nào.

Tại tiểu khu Tử Kinh, Tô Ấu Vi cũng không nhận được cảnh báo.

Tuy trên người hai ba con Cơ Phụng Thiên có điện thoại di động, nhưng là loại cực kỳ cũ. Hiện tại họ tháo pin ra, Tô Ấu Vi không thể tiến hành giám sát qua Internet.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Cơ Phụng Thiên ngày càng ép sát huyện Lôi Sơn.

"Phá cho ta!"

Tiêu Phàm thầm rống lên trong lòng.

Lực lượng hắn khống chế lần nữa chấn động trong cơ thể.

Đây đã là lần thứ ba hắn thực hiện trong tối nay, nếu còn thất bại thì hôm nay hắn chỉ có thể từ bỏ, kinh mạch không chịu nổi hắn giày vò như thế.

Mỗi lần chấn động đều sẽ gây ra vài thương tổn cho kinh mạch, đột phá thất bại thì hắn cần tới mười ngày, nửa tháng để kinh mạch có thời gian bình phục.

"Ầm ầm!"

Lực lượng của Tiêu Phàm trong cơ thể cuồn cuộn xông lên, tràn như bão lũ về phía các kinh mạch còn đang bít tắc.

"Ầm!"

Lực lượng xông tới, toàn thân Tiêu Phàm chấn động.

"Phụt!"

Tiêu Phàm phun ra một búng máu tươi.

Chấn động quá mãnh liệt khiến hắn bị nội thương, nhưng Tiêu Phàm lại nở nụ cười. Cuối cùng thì kinh mạch khép kín đã bị long khí cuồng bạo khơi thông.

"Rống!"

Long khí cường đại gào thét len loi trong kinh mạch.

Một hư ảnh Kim Long có thể thấy được bằng mắt thường hiện lên vờn quanh Tiêu Phàm.

"Cuối cùng cũng đạt tới Tiên Thiên!"

Tiêu Phàm mừng rỡ không thôi, chân khí trong cơ thể rất cường đại, bắt đầu chuyển hóa thành Tiên Thiên chân nguyên.

Chân khí là thể khí, chân nguyên là thể dịch.

Không có gì phải nghi ngờ, chân nguyên mạnh hơn rất nhiều, toàn bộ chân khí của Tiêu Phàm chỉ đủ để chuyển hóa ra một ít chân nguyên.

Hoặc nên gọi là Long nguyên.

Tiêu Phàm tu luyện Cửu Chuyển Chân Long Quyết, gọi thể dịch này là Long nguyên mới càng thích hợp.

Quan sát từ bên trong có thể phát hiện, Long Nguyên được chuyển hóa trông như mấy con rồng nhỏ.

Long Nguyên đi ngang những kinh mạch bị thương, tốc độ khôi phục của những kinh mạch ấy lập tức tăng lên rất nhanh.

"Cấp Tiên Thiên đúng là mạnh hơn hẳn. Long Nguyên ở trong kinh mạch hành động càng nhanh hơn, hiệu quả cũng càng thêm cường đại."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Lúc Tiêu Phàm đạt Hậu Thiên viên mãn thì có cảm giác đan điền

tràn đầy, kinh mạch thì bế tắc. Sau khi chuyển hóa thành chân nguyên thì tương đương với đường một xe biến thành đường cho mười xe.

Mười lăm phút nháy mắt trôi qua, vết thương của Tiêu Phàm khôi phục rất nhiều.

"Hử?"

Tiêu Phàm nhận thấy có cường giả đến gần.

Cơ Phụng Thiên tới.

Hắn thay đổi dáng vẻ, dùng tốc độ cực nhanh xông về phía biệt thự.

…

Cơ Phụng Thiên không biết độn thổ, độn thủy, cũng không biết ẩn thân thuấn di, nhưng với tư cách cường giả cấp Tông Sư, muốn thay đổi vẻ bề ngoài là chuyện đơn giản.

"Có người đến gần!"

"Hướng kia!"

Cơ Phụng Thiên dùng tốc độ nhanh nhất xông tới, bị binh sĩ phòng thủ quanh biệt thự phát hiện. Đám người Trần Cương có thiết bị để nhìn đêm.

"Mau dừng lại, bằng không chúng tôi sẽ tấn công!"

Có người trong đám Trần Cương lớn tiếng ngăn lại.

Cơ Phụng Thiên đương nhiên không nghe theo.

Hắn nhảy phốc lên, nháy mắt đã vượt qua mặt lưới điện cao bốn, năm mét.

"Khốn kiếp!"

Trần Cương hung hăng ấn mạnh xuống nút đỏ trước mặt.

"Ầm!"

Vài khối địa lôi chôn bên dưới Cơ Phụng Thiên lập tức nổ tung, đám địa lôi này là mìn định hướng, mỗi quả nổ đều có thể bắn ra mấy trăm viên bi thép.

Vài khối mìn định hướng cùng lúc nổ tung trời là bắn ra tổng cộng hơn ba nghìn bi thép, chằng chịt giăng kín mọi không gian xung quanh.

Cơ Phụng Thiên không thể tránh né, chỉ đành dùng chân khí hộ thể bao phủ

toàn thân.

"Cơ hội đây rồi!"

"Giết!"

Tiêu Phàm ra tay toàn lực.

"Vút!"

Phi tiêu ba cạnh tẩm độc thoáng cái xuyên qua cửa sổ phòng ngủ chính.

Phi tiêu ba cạnh dùng tốc độ cực nhanh bắn về phía Cơ Phụng Thiên đang lơ lửng giữa trời.

Nếu Cơ Phụng Thiên không tìm đến, Tiêu Phàm có thể sẽ chờ thực lực mạnh hơn một chút, quang minh chính đại giết đến tận cửa, giết Cơ Phụng Thiên và đám người Cơ Lăng Phong….

Nhưng hiện tại hắn không thể bất cẩn được.

Xung quanh biệt thự có rất nhiều binh sĩ, thậm chí Diệp Phi còn đang ở trong biệt thự. Nếu hắn không dùng toàn lực giết chết Cơ Phụng Thiên thì có khi sẽ gây thương vong không đáng có.

"Không hay rồi!"

Cơ Phụng Thiên phát hiện phi tiêu ba cạnh.

Phi tiêu ba cạnh bắn chúng lá chắn chân khí thì nhanh chóng giảm tốc độ, nhưng Cơ Phụng Thiên vừa bị địa lôi nổ, khiến chân khí của hắn suy yếu, phi tiêu ba cạnh chỉ tốn 0.1s đã đột phá vòng bảo vệ.

"Hây a...!"

Cơ Phụng Thiên phủ đầy chân nguyên lên tay, chắn trước phi tiêu ba cạnh.

Chương 420: Nửa Tiếng

Nếu không ngăn cản, phi tiêu ba cạnh này của Tiêu Phàm chắc chắn sẽ bắn trúng đầu hắn ta.

"Phập!"

Thực lực Cơ Phụng Thiên rất mạnh, lòng bàn tay phủ đầy chân nguyên đủ để ngăn chặn đạn súng bắn tỉa, nhưng phi tiêu ba cạnh của Tiêu Phàm lại vẫn bắn thủng lòng bàn tay Cơ Phụng Thiên.

Tiêu Phàm vừa mới đột phá đến cấp bậc Tiên Thiên, còn chưa có thời gian luyện tập, không thể phát huy hoàn toàn chiến lực. Nhưng uy lực của phi tiêu ba cạnh đã cực kỳ mạnh mẽ.

"Thật sự có độc!"

Trong đầu Cơ Phụng Thiên nhoáng lên suy nghĩ này.

Lúc đám người Cơ Phụng Thiên tìm thấy phi tiêu ba cạnh của Tiêu Phàm thì đã hoài nghi thứ đó tẩm độc. Hiện tại, Cơ Phụng Thiên lập tức phát hiện không đúng.

"Phụt!"

Cơ Phụng Thiên không chút chần chừ chém rụng tay trái của mình.

Cơ Phụng Thiên cầm tay trái của mình theo, rút lui bằng tốc độ nhanh nhất.

"Tiêu Phàm, Lăng Phong ngay tại tiểu khu Tử Kinh. Ta mà chết, Tô

Ấu Vi cũng sẽ chết."

Trong lúc rút lui, Cơ Phụng Thiên truyền âm cho Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm âm thầm cau mày.

Hắn vừa rồi định thuấn di ra ngoài truy sát Cơ Phụng Thiên, với trạng thái của Cơ Phụng Thiên hôm nay, nếu hắn một đường truy sát, có khả năng sẽ giết chết được đối phương.

"Nếu Ấu Vi gặp chuyện gì, ta sẽ để cả nhà họ Cơ các ngươi chôn cùng."

Giọng của Tiêu Phàm rành mạch, vang dội trong đầu Cơ Phụng Thiên.

"Thật sự là Tiêu Phàm!"

Cơ Phụng Thiên giật mình trong lòng.

Tại tài liệu của nhà họ Cơ bọn hắn, rõ ràng Tiêu Phàm chỉ là người bình thường, chẳng lẽ Tiêu Phàm cố ý giấu dốt, ẩn nhẫn lâu như vậy chỉ vì trả thù?

Cơ Phụng Thiên dùng hết tốc lực lao về phía trước, trong bóng đêm nhanh chóng lủi cách nơi này hai, ba cây số.

Ông ta đau đến mức mồ hôi lạnh trên trán ứa ra ròng ròng.

Tay trái bị chém đứt từ cổ tay, không đau đớn mới lạ.

"Thứ độc này thật đáng sợ!"

Cơ Phụng Thiên ngừng lại dưới ánh đèn đường, nhìn về phía bàn tay đứt trong tay phải, cả bàn tay đều biến thành màu tím đen, máu chảy ra cũng vậy.

Không thể dùng lại bàn tay đứt này nữa.

Mặt Cơ Phụng Thiên cực kỳ khó coi.

Hắn ta tới để giết Tiêu Phàm, vậy mà còn tổn thất một bàn tay.

"Tiểu súc sinh Tiêu Phàm, nhà họ Cơ chúng ta không đội trời chung với ngươi!"

Cơ Phụng Thiên tiếp tục đi tới, dùng tốc độ nhanh nhất đến một bệnh viện của huyện Lôi Sơn.

"Nhanh chóng phái một chiếc xe cứu thương đưa ta đi thành phố Z, trên đường băng bó một chút cho ta!"

Cơ Phụng Thiên lạnh lùng nói.

"E ò e ò!"

Xe cứu thương nhanh chóng xuất phát.

Bác sĩ ngồi trong xe nhìn cánh tay bị đứt của Cơ Phụng Thiên, không dám tin tưởng.

Tay bị cắt đứt mà lại không chảy bao nhiêu máu…

"Sững sờ làm cái gì, mau băng bó đi. Đưa điện thoại di động cho ta mượn dùng một lát."

Cơ Phụng Thiên lạnh giọng nói, điện thoại của hắn vừa rơi mất lúc chiến đấu rồi.

"Đây."

Bác sĩ vội vàng đưa di động của mình cho Cơ Phụng Thiên.

Cơ Phụng Thiên gọi cho Cơ Lăng Phong:

"Chuẩn bị sẵn sàng trực thăng tại cao tốc chờ ba, nửa tiếng nữa ba đến nơi."

"Ba, con chuẩn bị ngay đây."

Cơ Phụng Thiên cúp điện thoại, mặt mày âm trầm:

"Hi vọng nửa tiếng nữa các ngươi có thể tới dưới cao tốc, bằng không ta đảm bảo các ngươi đều sẽ mất chén cơm."

"Lão tiên sinh, nửa tiếng thì hơi khó."

Tài xế khó xử.

Cơ Phụng Thiên lạnh lùng thốt lên:

"Ngươi lái xe cứu thương cơ mà, vượt quá tốc độ đã làm sao? Nếu trong vòng nửa tiếng không tới nơi thì ông đây khiến các ngươi cửa nát nhà tan."

Tài xế cắn răng, hung hăng đạp chân ga.

May mà rạng sáng ít xe, nửa tiếng có thể miễn cưỡng tới kịp.

Máy bay trực thăng đã chờ một lát, Cơ Phụng Thiên nhanh chóng lên trực thăng.

"Ba, tay ba!"

Cơ Lăng Phong kinh hãi nhìn tay trái đứt lìa của Cơ Phụng Thiên.

"Tiêu Phàm ít nhất phải có thực lực Tiên Thiên viên mãn, ám khí của tiểu súc sinh kia ngâm độc, ta bị địa lôi nổ choáng váng, để hắn ám toán thành công. Đi bệnh viện trung tâm thành phố Z!"

Cơ Phụng Thiên cắn răng nói.

"Nhanh, nhanh lên!"

Cơ Lăng Phong hạ lệnh, trực thăng nhanh chóng rời khỏi.

Mấy phút sau, đám người Cơ Phụng Thiên chạy tới bệnh viện tốt nhất thành phố Z, Cơ Lăng Phong mang theo một cái túi bóng màu đen, bên trong đựng bàn tay đứt của Cơ Phụng Thiên.

"Bác sĩ, phiền ngươi xem thử còn dùng lại bàn tay này được hay không?"

Cơ Lăng Phong mở túi bóng màu đen ra.

Sau đó cả đám người Cơ Phụng Thiên đều ngây ngẩn.

Rất nhiều máu thịt đều hóa thành nước màu đen, cả bàn tay như bị ngâm trong axit vậy.

"Hai vị, sợ là bệnh viện chúng ta không giúp được gì. Dù có đến bệnh viện tốt nhất Đế Đô cũng không có cách nào đâu."

Bác sĩ lắc đầu.

Hắn là một vị bác sĩ mà Cơ Phụng Thiên liên hệ lúc ở trên xe cứu thương. Trên phương diện ngoại khoa, kỹ năng chuyên nghiệp của hắn phải đứng số một, số hai toàn thành phố Z.

"Ba!"

Mắt Cơ Lăng Phong đỏ cả lên.

"Làm phiền xử lý vết thương cho ta một chút."

Cơ Phụng Thiên trầm mặt nói, hắn ta đang tức giận đến mức muốn hộc máu.

"Được, lão tiên sinh."

Bác sĩ gật đầu.

Chương 421: Cơ Hội Tốt

Hắn không thể nối lại bàn tay đã đứt, nhưng có thể xử lý vết thương cho Cơ Phụng Thiên.

Tại biệt thự, Tiêu Phàm gọi điện cho Tô Ấu Vi.

Tô Ấu Vi không sao, Tiêu Phàm âm thầm thở phào một hơi.

Cơ Lăng Phong là cao thủ Tiên Thiên đỉnh phong, người nhà họ Lục sắp đặt chắc chắn không bảo vệ được Tô Ấu Vi.

Thực lực của đa số người trong bọn hắn còn không bằng Tô Ấu Vi.

"Reng reng!"

Lục Chí Hằng lại gọi điện thoại.

Trần Cương báo cáo lại tình huống vừa rồi cho hắn.

Đáng nhắc tới chính là, đám người Trần Cương đều không phát hiện Tiêu Phàm xuống tay

Địa lôi nổ hất tung bụi đất, tốc độ Tiêu Phàm bắn phi tiêu ba cạnh còn rất nhnah, đám người Trần Cương chỉ là binh lính bình thường, thấy rõ mới là lạ.

Cửa sổ phòng ngủ chính của Tiêu Phàm vỡ nát, đám người Trần Cương cũng chỉ cho là bị dư chấn nổ vỡ.

"Tiêu Phàm, ngươi không sao chứ? Không phải đã để cho mấy người Trần Cương báo lại với ngươi là Cơ Phụng Thiên rời khỏi linh huyệt rồi à? Sao ngươi cứng đầu thế? Không biết phải rời biệt thự trốn một hồi hay sao!"

Lục Chí Hằng vội vàng.

Tiêu Phàm cười đáp:

"Chú Lục, ta không sao, mà Cơ Phụng Thiên mất một bàn tay."

…

Lục Chí Hằng giật mình, Cơ Phụng Thiên thật sự bị gãy một tay ư?

Hắn có nhận được báo cáo của Trần Cương, nhưng họ không nói chuyện này. Cơ Phụng Thiên di chuyển tốc độ nhanh, bom nổ làm bụi tung mù mịt vậy nên họ không phát hiện ra.

"Tiêu Phàm, hắn gãy một tay sao ngươi không đuổi theo?"

Lục Chí Hằng lấy làm lạ, đây là cơ hội tốt để giết Cơ Phụng Thiên. Nếu hắn tiếp tục dây dưa chiến đấu, chắc chắn sẽ bị chảy máu đến chết.

Tiêu Phàm nói:

"Cơ Lăng Phong ở chung cư Tử Kinh. Cơ Phụng Thiên truyền âm đe doạ ta, nếu hắn chết Cơ Lăng Phong sẽ giết Ấu Vi."

Sắc mặt Lục Chí Hằng đen lại, trong lòng hắn lửa giận bừng bừng.

“Tiêu Phàm, cảm ơn ngươi đã nghĩ cho Ấu Vi, ta sẽ nói với ba ta, Cơ gia phải trả giá cho hành động của họ tối nay."

Lục Chí Hằng lạnh lùng nói.

Biểu cảm của Tiêu Phàm hơi kỳ lạ, hắn cảm thấy như thể hắn mới là người bị mất tay chứ không phải Cơ Phụng Thiên. Nhưng mà Lục gia cũng có đủ lý do để ra tay, Cơ Phụng Thiên dám lấy Tô Ấu Vi ra làm con tin, điều này đã chạm đến giới hạn của Lục gia.

Hơn nữa, biệt thự bên này là khu quân sự cấm, nên hành vi dùng vũ lực xông vào khu quân sự cấm của Cơ Phụng Thiên đã cho quân đội có đầy đủ lý do để chĩa súng vào Cơ Phụng Thiên.

Tuy nhiên Cơ Phụng Thiên còn sống, Cơ Lăng Phong cũng còn sống khoẻ mạnh, nên Lục gia chỉ có thể dùng mọi cách chèn ép Cơ gia chứ không thể lật đổ hoàn toàn Cơ gia.

"Tiêu Phàm, ngươi cẩn thận một chút. Ngay cả khi Cơ Phụng Thiên bị gãy một tay, hắn vẫn là tông sư hơn nữa chắc chắn hắn sẽ tiếp tục hành động."

Nói xong Lục Chí Hằng cúp điện thoại.

Đôi mắt của Tiêu Phàm sáng lấp lánh, hắn biết Cơ Phụng Thiên chắc chắn sẽ đến, sức mạnh của hắn đang tăng lên nhanh chóng, Cơ Phụng Thiên đến lần này sẽ phải kiêng kỵ hơn.

"Cơ Phụng Thiên ơi Cơ Phụng Thiên, chỉ sợ ngươi không tới.”

Tiêu Phàm lẩm bẩm một mình.

Hắn vừa mới đột phá đến cấp bậc Tiên Thiên chưa bao lâu, vừa rồi hắn chỉ mới tập luyện, thậm chí chưa kịp hấp thu linh khí biến đổi thành chân nguyên. Cho nên sức mạnh phi tiêu ba lưỡi của hắn bắn ra hiện nay chưa đạt đến cấp bậc của một tông sư. Điều này chắc chắn sẽ gây ra đánh giá sai lầm nghiêm trọng cho Cơ Phụng Thiên.

……

Chung cư Tử Kinh, Lục Bách Xuyên bình tĩnh nghe điện thoại.

Lục Chí Hằng nói với hắn, Cơ Phụng Thiên đã bị thương còn truyền âm đe doạ nhưng Lục Chí Hằng không nói với Lục Bách Xuyên người làm Cơ Phụng Thiên bị thương là Tiêu Phàm.

“Cứ mạnh dạn làm đi.”

Nói xong Lục Bách Xuyên cúp điện thoại.

Lục Chí Hằng nhanh chóng thu xếp, hắn đã phát hiện Cơ gia có một số đại lý đang hoạt động kinh doanh lớn trong và ngoài nước .

Sau lưng Lục gia là quân đội, là quốc gia, ở bất kỳ nơi nào trên thế giới đều có sức ảnh hưởng mạnh mẽ.

"Tích tích!"

Lục Bách Xuyên im lặng một lúc rồi cầm máy lên gọi điện thoại, rất nhanh điện thoại đã được kết nối, đầu dây bên kia là Liễu Thế Càn, Liễu lão gia.

"Thế Càn, lâu rồi chúng ta không gặp nhau nhỉ? Ta sợ là sống không được bao lâu nữa, muốn gặp ngươi một chút không biết có tiện hay không."

Lục Bách Xuyên chậm rãi nói.

Năm nay Liễu Thế Càn đã ngoài bảy mươi, so với Lục Bách Xuyên hắn ta vẫn trẻ hơn nhiều, nghe những Lục Bách Xuyên nói vậy hắn cảm thấy rất kỳ lạ. Họ một người trong giới chính trị, một người trong giới quân sự, chỉ có thể nói là mối quan hệ bình thường.

"Lục lão ca, ngày lành của ngươi vẫn còn dài mà. Nếu ngươi đã có ý nghĩ như vậy, ta sẽ lập tức tới thăm ngươi, lão Lục."

Liễu Thế Càn vội vàng nói.

Hắn ta cũng được coi là người quyền cao chức trọng, Liễu gia thế lực rất mạnh. Tuy nhiên so với thân phận địa vị của Lục Bách Xuyên, thì sức ảnh hưởng của hắn vẫn còn chút khoảng cách.

"Ta chờ ngươi."

Nói xong Lục Bách Xuyên cúp điện thoại.

Liễu Thế Càn không hiểu gì cả* mà nghi ngờ, chẳng lẽ Liễu gia có chỗ nào đắc tội Lục Bách Xuyên sao?

Gốc là “Trượng Nhị hòa thượng mạc bất trứ đầu não”: sờ không tới được suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng (nghĩa là mù mờ không hiểu gì cả)

Gốc là “Trượng Nhị hòa thượng mạc bất trứ đầu não”: sờ không tới được suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng (nghĩa là mù mờ không hiểu gì cả)

"Bây giờ Liễu gia chúng ta với Khổng gia là thông gia, cho dù Lục gia có làm khó, cũng không sợ!"

Liễu Thế Càn nghĩ thầm trong lòng. Hắn nhanh chóng yêu cầu thư ký của mình thay đổi lịch trình hôm nay. Vốn dĩ hôm nay hắn có cuộc họp quan trọng, nhưng gặp Lục Bách Xuyên càng quan trọng hơn.

Chương 422: Tỷ Đô Vẫn Là Ít

Trong bệnh viện trung tâm thành phố Z, bên ngoài phòng phẫu thuật Cơ Lăng Phong đi tới đi lui, sắc mặt hắn rất ảm đạm.

Vừa rồi hắn nhận được một vài cuộc gọi, nhưng đều không phải tin tức tốt.

Một số công ty trong nước do Cơ gia điều hành đã xảy ra vấn đề. Đầu tiên, tài khoản ngân hàng bị đóng băng, sau đó ngay lập tức ngân hàng rút khoản vay. Dùng đầu ngón chân mà nghĩ Cơ Lăng Phong cũng biết tiếp theo chắc chắn sẽ có đủ loại rắc rối, Lục gia chắc chắn sẽ dốc hết sức để chèn ép họ .

"Có nên nói chuyện này với Lục muội không?"

Cơ Lăng Phong suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn dập tắt ý nghĩ này.

Chồng của Cơ Xuân Nghiên vẫn chưa trở thành người đứng đầu

của Liễu gia, bây giờ là giai đoạn quan trọng để tranh giành vị trí người nắm quyền Liễu gia, vì vậy họ nhất định không được phạm sai lầm.

Mặc dù Cơ gia vẫn còn nhiều quân cờ trong tối, nhưng sự phát triển của Cơ Xuân Nghiên là tốt nhất, đối với một gia tộc lớn như Liễu gia, vị trí của người cầm quyền vô cùng quan trọng.

"Đinh!"

Đèn trong phòng phẫu thuật đã tắt. Ngay sau đó Cơ Phụng Thiên tự mình bước ra.

"Ba, việc kinh doanh trong nước của Cơ gia chúng ta đều đang bị ảnh hưởng, ước tính thiệt hại về mọi mặt cộng lại hơn hai tỷ."

Cơ Lăng Phong nhỏ giọng nói. Cơ Phụng Thiên lắc đầu:

"Ngươi vẫn chưa hiểu rõ Lục gia, nếu Lục gia đã ra tay thì tổn thất của chúng ta chắc chắn không chỉ hai tỷ nhân dân tệ. Hai tỷ đô la là còn ít."

Cơ Lăng Phong cau mày.

Nhà họ Cơ có rất nhiều tài sản, dù vậy hai tỷ cũng không phải là số tiền nhỏ, mất nhiều như vậy sẽ khiến họ rất đau lòng.

"Lục gia có hành động cũng là bình thường. Bây giờ việc quan trọng nhất đối với chúng ta là Tiêu Phàm! Thật không thể ngờ hắn đã tu luyện đạt đến tu vi Tiên Thiên viên mãn!"

Cơ Phụng Thiên nghiến răng nghiến lợi.

"Ba, Tiêu Phàm thật sự có tu vi cấp bậc Tiên Thiên viên mãn sao?"

Cơ Lăng Phong không tin, hắn đã ngoài năm mươi mà khoảng cách tới cấp bậc Tiên Thiên viên mãn vẫn còn thiếu một chút, trong khi Tiêu Phàm chỉ mới hai mươi hai tuổi. Mấy người trẻ tuổi như Tiêu Phàm mà đạt đến cấp bậc Ám Kình là giỏi rồi, nếu có thể đạt đến cấp bậc Hóa Kình đã là thiên tài trong thiên tài.

"Không sai."

Cơ Phụng Thiên nhỏ giọng nói:

"Phải tranh thủ thời gian giải quyết hắn."

Gãy một tay sẽ ảnh hưởng đến năng lực của Cơ Phụng Thiên, nhưng hắn vẫn có tu vi của một tông sư, đối với năng lực của mình hắn vẫn có lòng tin tuyệt đối.

"Ba, ba nghỉ ngơi một lúc trước đi. Dù sao cũng phải đợi vết thương hồi phục."

Cơ Phụng Thiên khẽ gật đầu, với năng lực của hắn, khoảng một tuần nữa vết thương sẽ gần như lành hẳn, đến lúc đó đánh nhau một trận ác liệt cũng không thành vấn đề.

"Ba, con đã đặt chuyến bay trở về Mã Lai, còn hai giờ nữa là cất cánh "

Bọn Cơ Phụng Thiên rất nhanh rời đi, ở lại Hoa Quốc để hồi phục không phải là một lựa chọn sáng suốt. Huống hồ việc làm ăn của Cơ gia bị ảnh hưởng nên họ phải nhanh quay về giải quyết.

"Ầm!"

Hai giờ trôi qua, máy bay chở bọn Cơ Phụng Thiên cất cánh lên bầu trời.

Liễu Thế Càn chạy tới chung cư Tử Kinh.

"Lục lão ca, lần trước tiệc mừng thọ của ngươi, ta có chuyện trì hoãn không đi được, ngươi đừng để tâm, nghe nói ngươi đã tìm được cháu gái, chúc mừng chúc mừng."

Liễu Thế Càn cười nói.

Lục Bách Xuyên đưa Liễu Thế Càn tới phòng làm việc:

“Thế Càn, Ấu Vi là viên ngọc quý của Lục gia chúng ta, nhưng Cơ gia lại đe dọa giết nàng."

Liễu Thế Càn trong lòng cảm thấy kỳ lạ, chuyện này thì có liên quan gì đến Liễu gia chứ?

"Lục lão ca, Liễu gia chúng ta có thể giúp được gì không?"

Lục Bách Xuyên nhỏ giọng nói:

“Thế Càn, con dâu cả của ông Hoàng Quân Bích tên thật là Cơ Xuân Nghiên, nàng ta là con gái thứ sáu của Cơ Phụng Thiên, là quân cờ bí mật của Cơ gia.”

Liễu Thế Càn hít một hơi thật sâu.

"Lão Lục ngươi chắc chắn sao?"

Liễu Thế Càn không dám tin hỏi lại.

Lục Bách Xuyên cau mày nói:

"Chuyện như vậy, ta nói đùa với ngươi làm gì? Cơ gia đang đùa với lửa, nàng ta có thể sẽ kéo theo Liễu gia ngươi xuống vực sâu. Nàng ly hôn hay chết bệnh, ngươi chọn cái nào?"

…

…

Sắc mặt Liễu Thế Càn khẽ thay đổi:

“Lục lão ca, nàng gả vào Liễu gia chúng ta đã lâu, biểu hiện những năm này cũng không tệ, có thể không cần nhắm vào nàng không?”

Lục Bách Xuyên thản nhiên nói:

“Nàng là võ giả cấp bậc Hậu Thiên, sở trường thay đổi giọng nói, ngụy trang giỏi hơn nữa nàng còn dính líu tới vụ án giết người. Nếu như ngươi cảm thấy nàng là một tiểu bạch thỏ thuần khiết vậy mấy năm nay ta thấy ngươi sống uổng rồi.”

Ánh mắt Liễu Thế Càn lộ vẻ khiếp sợ, trong ấn tượng của hắn cô con dâu cả ít nói không ngờ lại là võ giả cấp bậc Hậu Thiên.

“Thế Càn, chúng ta cũng coi là có giao tình, cho nên ta mới nói với ngươi. Ngươi cứ tự mình thu dọn trong nhà đi để không làm ảnh hưởng đến quan hệ của hai bên.”

Chương 423: Quy Củ

“Lục gia và Cơ gia có hận thù ngươi cũng biết, nếu như đã biết rõ nàng là người Cơ gia mà ngươi còn bao che, ta chỉ còn cách giả vờ như ngươi đã sớm biết vậy.”

Lục Bách Xuyên lạnh lùng nhìn Liễu Thế Càn.

Liễu Thế Càn cười khổ nói:

“Lão Lục, Liễu gia chúng ta thật sự không biết chuyện này, chúng ta có quy củ không làm thông gia cùng gia tộc võ đạo.”

“Hừ!”

Lục Bách Xuyên hừ nhẹ một tiếng.

“Ngươi biết có quy củ như vậy thì tốt, việc này lộ ra ánh sáng, đối với tiền đồ của con trai ngươi cũng không tốt.”

Mi tâm Liễu Thế Càn cau lại. Nếu thân phận Cơ Xuân Nghiên lộ ra ánh sáng, con trai thứ hai của hắn không thể phát triển thêm được nữa, có thể bảo vệ được vị trí hiện tại cũng coi như không tệ rồi.

“Thế Càn, hôm nay Cơ Phụng Thiên đã cưỡng ép xông vào khu vực quân sự bị cấm ở huyện Lôi Sơn. Hắn đắc tội không chỉ là với Lục gia chúng ta. Bản thân ngươi nên suy nghĩ kỹ càng đi.”

Lục Bách Xuyên trầm giọng nói:

“Lão lục, có thể để ta suy nghĩ hai ngày được không? Dù sao thì nàng cũng vì Tông Diệu mà sinh ba đứa con.”

Lục Bách Xuyên khẽ gật đầu:

“Có thể, hai ngày sau Lục gia chúng ta sẽ vạch trần thân phận của nàng và điều tra vụ án mạng mà nàng ta liên quan!”

Liễu Thế Càn cau mày, đến lúc đó Liễu gia bọn họ chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng, Lục gia sẽ có hành động nhằm vào Lưu gia bọn họ, đến lúc đó bọn họ nên chống lại hay không đây? Còn có Khổng gia,

trước mắt họ chỉ mới có hôn ước với nhau, hai đứa nhỏ vẫn chưa thành hôn.

“Lão Lục, ta sẽ suy nghĩ kỹ. Ta đến vội vàng nên không mang theo lễ vật gì, Lục ca ngươi đừng để ý nha. Ta có việc rời đi trước.”

Liễu Thế Càn đứng dậy nói lời tạm biệt.

Lục Bách xuyên tiễn Liễu Thế Càn ra cửa.

“Tại sao lại xảy ra chuyện như thế này chứ?”

Ra khỏi chung cư Tử Kinh, Liễu Thế Càn cau mày.

Nếu biểu hiện những năm này của Hoàng Quân Bích không tốt thì hắn còn dễ dàng lựa chọn, nhưng những năm này biểu hiện của Hoàng Quân Bích trong nhà họ Liễu không chê vào đâu được.

Nàng sinh cho Liễu gia hắn ba đứa cháu, đối xử với chồng con và người lớn trong nhà cũng rất tốt, mối quan hệ giữa Hoàng Quân Bích và chồng cũng rất hòa hợp.

“Nếu mà tất cả thứ này chỉ là lớp ngụy trang thì nàng ta thật là quá đáng sợ. Nếu mà không phải thì… haizz.”

Liễu Thế càn âm thầm thở dài một tiếng.

Lục Bách Xuyên đã đưa cho hắn một vấn đề quá khó khăn.

Với tính khí nóng nảy của Lục Bách Xuyên, hắn biết rõ nếu trong vòng hai ngày không có quyết định, Lục Bách Xuyên chắc chắn sẽ hành động, cuộc đối đầu này giữa hai nhà nhất định sẽ làm tổn thương nguyên khí nặng nề.

Liễu gia họ không chiếm lý, thực lực lại yếu hơn nên chắc chắn sẽ chịu tổn thất nặng nề.

Trong nháy mắt đã đến ngày hôm sau.

Liễu Thế Càn cho người gọi vợ chồng Tông Diệu đến.

“Ba, hôm nay có gì vui hay sao ạ? Còn có rượu ngon.”

Liễu Tông Diệu cười nói.

Liễu Thế Càn trả lời:

“Ta đã già rồi, thân mình còn nhiều bệnh cũ nói không chừng một ngày nào đó sẽ rời đi. Vị trí đứng đầu nhà họ Liễu cần phải nắm chặt thời gian xác định. Ngày hôm qua, ta đã tìm Tông Song trò chuyện, hôm nay gọi các con đến đây là để bàn chút chuyện.”

Trong lòng Liễu Tông Diệu thắt lại, nếu bên nào trở thành gia chủ, tài nguyên của gia tộc nhất định sẽ nghiên về bên đó. Đối với một gia tộc lớn như Liễu gia, hai chữ gia chủ không chỉ là một xưng hô.

“Ba, con rót rượu cho người.”

Cơ Xuân Nghiên nói, nàng nhanh chóng rót rượu cho bọn người Liễu Thế Càn.

“Ăn cơm trước đi.”

Liễu Thế Càn không nói ngay, Liễu Tông Diệu cùng hắn uống từng ly một, chai rượu cũng nhanh chóng bị uống cạn, nhưng Liễu Thế Càn vẫn không nói chi tiết cụ thể mọi chuyện.

Trong lòng Cơ Xuân Nghiên khẩn trương, nàng ngồi bên cạnh cũng đã uống được mấy tách trà.

“Xuân Nghiên.”

Liễu Thế Càn nhìn về phía Cơ Xuân Nghiên nói to.

“Dạ.”

Cơ Xuân Nghiên đáp một tiếng, trong nháy mắt sắc mặt nàng thay đổi, trong lòng Liễu Thế Càn thầm than, đúng thật là có vấn đề.

“Xuân Nghiên, trà con đang uống chứa một loại mê dược cực mạnh, nó sẽ sớm có hiệu quả. Cảnh sát sẽ sớm đến tìm con, sau đó con hãy đi đầu thú đi.”

Liễu Tông Diệu khiếp sợ nói:

“Ba, tự thú cái gì? Nàng không phải là Xuân Nghiên, nàng là Quân Bích mà, có phải người uống say rồi không ba?”

Sắc mặt Cơ Xuân Nghiên trở nên lạnh lùng.

“Lão già, xem ra ngươi đã biết, nếu ngươi tuyệt tình như thế thì ta cũng không khách khí, nói cảnh sát không được đuổi theo ta, nếu không ngươi sẽ mất đi một đứa con.”

Nói xong Cơ Xuân Nghiên ngay lập tức bóp cổ Tông Diệu. Liễu Tông Liệu cảm thấy cổ mình bị bóp chặt, hắn không thể nào tin được đây là vợ hắn, người ngay cả nắp chai cũng không mở ra được?”

Liễu Thế Càn cau mày:

“Cơ Xuân Nghiên, dù sao ngươi và hắn cũng là vợ chồng có ba đứa con, ngươi hãy vì bọn Vũ Tình mà suy nghĩ một chút.”

Chương 424: Đạo Lý

Cơ Xuân Nghiên cười lạnh lùng nói:

“Họ sinh ra ở Liễu gia thì kiểu gì cũng không khổ được, ta cùng Liễu Tông Diệu vốn dĩ không có tình cảm, muốn ta tự thú ư, các người nằm mơ đi! Đừng để ai đuổi theo ra, nếu không ta nhất định sẽ giết hắn.”

Liễu Thế Càn lắc lắc đầu:

“Trong trà ngươi uống không có mê dược, với tu vi cấp bậc Hậu Thiên của ngươi muốn rời khỏi Liễu gia cũng nhẹ nhàng thoải mái.”

Cơ Xuân Nghiên sửng sốt.

“Ngươi cố ý nói dối ta.”

Liễu Thế Càn khẽ thở dài:

“Ngươi đến Liễu gia chúng ta đã hơn hai mươi mấy năm, nếu trái

tim ngươi hướng về nhà họ Liễu chúng ta, ta sẽ cố gắng bảo vệ ngươi chu toàn. Nhưng không nghĩ đến lòng ngươi một mực hướng về Cơ gia, tình cảm ngươi cùng Tông Diệu cũng chỉ là giả. Ngươi đi đi, từ giờ ngươi có thể trở về làm Cơ Xuân Nghiên. Nếu ngươi đối với bọn Vũ Tình còn chút tình cảm thì không nên để họ biết rõ ngươi còn có thân phận khác là Cơ Xuân Nghiên, không nên để họ biết ngươi từng giết người."

Cơ Xuân Nghiên vận công kiểm tra thân thể một phen, quả thực không có gì bất thường. Cơ Xuân Nghiên hắn giọng, âm thanh của nàng thay đổi.

"Làm Hoàng Quân Bích hơn hai mươi năm, ta nhất thời vẫn chưa thích ứng được. Mai phục hai mươi mấy năm lại thất bại trong gang tấc, ngươi đúng là gừng càng già càng cay, ta bội phục. Ngươi sẽ không sợ ta sẽ giết các ngươi ư?"

Cơ Xuân Nghiên hơi lạnh lùng nói.

Liễu Thế Càn nhỏ giọng nói:

"Các ngươi cho rằng Liễu gia chúng ta dễ chọc sao? Giết chúng ta, Cơ gia các ngươi định đồng thời đắc tội Lục gia cùng Liễu gia sao, hơn nữa nếu gia tộc sụp đổ thì đối với bọn Vũ tình cũng làm gì có chỗ tốt nào chứ?"

Cơ Xuân Nghiên khẽ gật đầu:

"Ngươi nói có đạo lý, tạm biệt."

Ngay sau đó Cơ Xuân Nghiên lái xe rời đi.

Liễu Tông Diệu che cổ, hắn không thể tin được nói với ba:

"Ba, rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì vậy?"

Liễu Thế Càn cau mày nói:

"Con còn không biết sao? Tên thật của nàng là Cơ Xuân Nghiên, lần đầu tiên gặp con là nàng cố ý làm quen, nàng thực sự không có tình cảm gì với con. Ngụy trang một lần là hơn hai mươi năm, thật là lợi hại mà. Từ nay về sau Hoàng Quân Bích chết rồi, sống chết

của nàng cùng Liễu gia chúng ta không còn quan hệ gì nữa, con rõ chưa?”

Liễu Tông Diệu gật đầu. Hắn và Hoàng Quân Bích tình cảm sâu sắc, nhưng những gì Hoàng Quân Bích vừa làm đã khiến hắn biết rõ mối quan hệ của họ từ đầu tới cuối chỉ là trò đùa.

“Tông Diệu, đừng để Vũ Tình và những người khác liên lụy đến vấn đề này. Họ là máu mủ của con, điểm này không có nửa điểm giả dối.”

Liễu Thế Càn trầm giọng nói.

Liễu Tông Diệu gật đầu.

“Ba, con đi về nghỉ ngơi trước.”

Nói xong, hắn lê bước chân vô cùng nặng nề ra ngoài.

Qua đây ăn cơm, vợ không còn, hơn hai mươi mấy năm tình cảm đều trở nên vô nghĩa.

“Tích tích!”

Liễu Thế Càn gọi điện thoại cho Lục Bách Xuyên.

“Bách Xuyên, từ nay sẽ không có Hoàng Quân Bích chỉ có Cơ Xuân Nghiên.”

Chân mày Lục Bách Xuyên nhíu lại, cách xưng hô của Liễu Thế Càn đối với hắn đã có thay đổi. So sánh giữa Lão Lục và Bách Xuyên thì có vẻ xa cách hơn nhiều.

“Liễu Thế Càn, ngươi cố ý để cho nàng chạy trốn?”

Lục Bách Xuyên lạnh lùng nói.

Liễu Thế Càn hít một hơi thật sâu rồi nói:

“Tùy ngươi nghĩ sao cũng được, dù sao từ nay về sau Cơ Xuân Nghiên cũng không còn liên quan gì đến Liễu gia chúng ta nữa?”

…

Sau khi dứt lời, Liễu Thế Càn trực tiếp cúp điện thoại.

Lục Bách Xuyên giúp hắn tìm ra gián điệp trong nội bộ Liễu gia, nhưng cũng chính Lục Bách Xuyên đã gây áp lực cho hắn, điều này khiến Liễu Thế Càn khó chịu.

“Hắn đã ngoài tám mươi tuổi, nghe nói hắn đã bắt đầu ho ra máu. Lục Bách Xuyên, ngươi có thể sống bao lâu.”

Ánh mắt Liễu Thế Càn lấp loé. Nếu Lục Bách Xuyên chết đi, Lục gia sẽ từ một thế gia vọng tộc rơi xuống, đến lúc đó thực lực của Lục gia và Liễu gia sẽ gần như ngang nhau.

“Liễu gia đã đuổi Cơ Xuân Nghiên đi. Từ giờ về sau chỉ có Cơ Xuân Nghiên, không còn Hoàng Quân Bích.”

Lục Bách Xuyên gọi điện thoại nói cho Lục Chí Hằng.

Với tình trạng thân thể hiện của hắn, Lục Chí hằng phải nghĩ biện pháp đối phó Cơ gia, hắn không còn nhiều sức lực để lo liệu những vấn đề này.

“Ba, vậy quan hệ giữa nhà họ Lục chúng ta và nhà họ Liễu thì sao?”

Lục Chí Hằng ngập ngừng nói.

Lục Bách Xuyên hừ lạnh một tiếng.

“Ta giúp nhà họ Liễu nhưng Liễu Thế Càn lại không biết cảm kích, khi khác gặp lại hắn ta sẽ mắng hắn một trận.”

Lục Chí Hằng trầm mặc.

“…”

Lục Bách Xuyên nói như vậy, xem ra quan hệ giữa Lục gia và Liễu gia đã rạn nứt, đây là một tổn thất không nhỏ đối với Lục gia bọn họ.

“Khụ khụ!”

Lục Bách Xuyên ho dữ dội.

“Ba, ba giữ gìn sức khỏe. Cho dù đánh nhau với Liễu gia cũng không sao, nếu nhà chúng ta sụp đổ, tổn thất không chỉ là mỗi Lục gia chúng ta.”

Lục Chí Hằng vội vàng nói.

Lục Bách Xuyên mở khăn tay ra, vết máu trên đó khiến người ta kinh ngạc.

“Được rồi được rồi, ho hai tiếng con vội vàng cái gì, ta cũng không chết được.”

Lục Bách Xuyên nói xong trực tiếp cúp điện thoại, lại ho khan mấy tiếng.

“Lão gia, chúng ta trở về Đế Đô đi.”

Liễu Tú Vân đi vào phòng, sắc mặt bà khẽ biến đổi.

Chương 425: Món Quà Lớn

Lục Bách Xuyên lắc đầu:

“Lúc này ta không thể trở về được, hơn nữa đây chỉ là bệnh cũ, về Đế Đô cũng không chữa được.”

Ngay sau đó Lục Chí Hằng gọi điện cho Tiêu Phàm.

“Cơ Xuân Nghiên đã rời khỏi Liễu gia.”

Hai mắt Tiêu Phàm sáng lên. Đây là một tin tức tốt với hắn, hắn muốn báo thù cho cha mẹ mình, Cơ Xuân Nghiên nhất định phải chết, nhưng giết nàng ta, hắn có thể sẽ đắc tội với nhà họ Liễu. Nếu như Liễu gia chỉ là một đại gia tộc bình thường thì không có gì không ổn, nhưng Liễu gia trong giới chính trị, chức vị của Liễu Tông Huy cũng không thấp, càng không cần phải nói đến Liễu Thế Càn.

Giết Cơ Xuân Nghiên cùng chuyện năm đó giết Lục Tố Tố cơ bản là

giống nhau. Chọc giận không chỉ mỗi Liễu gia mà còn nhiều quan viên lớn nhỏ.

Tất cả mọi người đều có người nhà, nếu chuyện như vậy không bị trừng trị nghiêm khắc, nếu sau này người nhà của họ lại xảy ra chuyện tương tự thì sẽ nghi ngờ ra sao?

“Chú Lục, cảm ơn chú.”

Tiêu Phàm trịnh trọng nói.

Lục Chí Hằng nói nhẹ nhàng, nhưng hắn biết mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy, Liễu gia không thể nào đuổi Cơ Xuân Nghiên ra khỏi nhà họ Liễu, cho dù biết nàng có vấn đề!

“Tiêu Phàm, đây là ông ngoại Ấu Vi đích thân nói chuyện này với gia chủ Liễu gia, ngươi muốn cảm ơn, đến lúc đó nói với ông ngoại Ấu Vi là được rồi.”

Lục Chí Hằng nói.

Sau khi cúp điện thoại, Tiêu Phàm thở dài một hơi. Cơ Xuân Nghiên đã rời khỏi Liễu gia, tiếp theo việc đối phó với nàng ta sẽ dễ dàng hơn.

“Cần phải chuẩn bị một món quà lớn cho Lục Lão gia.”

Tiêu Phàm lẩm bẩm một mình.

Tình huống thân thể Lục Bách Xuyên, Tiêu Phàm biết rõ. Nếu có đan dược, việc kéo dài tuổi thọ thêm tám năm hay mười năm với Lục Bách Xuyên chỉ là một vấn đề nhỏ. Lúc trước thực lực của hắn không đủ nên hắn phải ưu tiên đề cao thực lực của bản thân. Bây giờ thực lực của hắn cũng không kém hơn Cơ Phụng Thiên là bao, áp lực cũng giảm đi rất nhiều.

“Nhị ca, ta có việc phải làm nên đi trước. Ngươi cứ tiếp tục tu luyện đi.”

Tiêu Phàm gõ cửa phòng Diệp Phi.

Cơ Xuân Nghiên đã rời khỏi Liễu gia, hắn phải nắm chặt thời gian

giải quyết nàng ta càng sớm càng tốt. Không cho Liễu gia có thời gian suy nghĩ, lỡ như Liễu Tông Huy hối hận để cho Cơ Xuân Nghiên lại trở về Liễu gia.

Bên chỗ Cơ Xuân Nghiên, nàng đang lái xe đến sân bay.

“Hai mươi năm ẩn mình mai phục, thất bại trong một buổi sáng, thật là đáng ghét!”

Sắc mặt Cơ Xuân Nghiên cực kì âm trầm. Bình thường nàng đối xử với mọi người rất hòa nhã, đối với mọi người cười cười nói nói, nhưng bản tính thật của nàng không được như vậy. Ở trong bóng tối không dưới hai người đã chết trong tay nàng.

Vì để cho Liễu Tông Huy có thể leo lên vị trí đó, nàng thậm chí còn ám sát các đối thủ chính trị của Liễu Tông Huy. Đương nhiên, đó là khi cấp bậc của Liễu Tông Huy không cao lắm, nếu cấp bậc của Liễu Tông Huy cao hơn mà nàng còn dám làm những hành động như vậy thì hậu quả sẽ vô cùng nặng nề.

Đài phát thanh vang lên.

“Các chuyến bay đến Mã Lai đã sẵn sàng, xin mời các vị hành khách lên máy bay để chuyến bay được khởi hành.”

Cơ Xuân Nghiên nhìn tấm vé trên tay, chỉ cần lên máy bay là nàng có thể rời khỏi nước Hoa, nhưng nàng không cam lòng quay về với bộ dáng xốc xếch như vậy.

“Tam ca đã chết, đôi mắt của đại ca nàng bị tổn thương, cha thì gãy một cái tay. Bản thân ta hôm nay cũng bị đuổi ra khỏi Liễu gia.”

Ánh mắt Cơ Xuân Nghiên trở nên lạnh lùng, nàng lặng lẽ xé bỏ tấm vé máy bay trong tay.

“Tiêu Phàm à Tiêu Phàm, thực lực của ngươi quá mạnh, ta không thể giết chết ngươi, vậy ta còn bắt không được Tô Ấu Vi sao? Cơ gia chúng ta không nhất thiết phải phát triển ở Hoa Hạ!”

Cơ Xuân Nghiên rời khỏi sân bay. Nàng rút điện thoại ra, tháo thẻ SIM và trực tiếp bóp nát nó.

Cơ Xuân Nghiên không thể hiểu được tại sao cha cứ nhất định phải phát triển ở Hoa Hạ. Theo ý kiến của nàng, chỉ cần gia tộc vững mạnh thì phát triển ở đâu cũng được.

Trước đây nàng ở Liễu gia, Liễu Tông Huy không ngừng phát triển dưới dưới sự giúp đỡ của nàng, lúc ấy nàng cho rằng có thể tiếp tục như vậy, nhình tình huống hiện tại nàng chỉ có thể từ bỏ con đường này.

Dù sao Lục Bách Xuyên cũng không sống lâu được nữa, nàng sẽ không đi giết hắn, nàng cũng không có gan làm điều đó nhưng bắt Tô Ấu Vi đi thì Cơ Xuân Nghiên nàng dám làm điều đó.

Một giờ sau, Cơ Xuân Nghiên lên tàu cao tốc đến thành phố Z. Bộ dáng nàng lúc này đã hoàn toàn thay đổi. Cơ Xuân Nghiên đã 43 tuổi nhưng bộ dáng nàng hiện tại nhìn không đến 30 tuổi.

Cổng đại học D, Tiêu Phàm đã lái xe tới.

“Soái ca, có thể mời em ăn một bữa được không?”

Một cô gái tiến lại gần xe Tiêu Phàm nũng nịu nói.

Liêu Phàm hiện đang lái chiếc xe Lamborghini Poison, cho dù nàng không am hiểu về xe nhưng nhìn sơ qua hình dáng của chiếc xe cũng đoán được chiếc xe này rất đắt tiền.

Chương 426: Tám Giờ Tối

“Ta đang đợi bạn.”

Tiêu Phàm lắc đầu, đây đã là người thứ ba đến bắt chuyện với hắn rồi.

“Soái ca, ngươi đến đón ai cũng không phải là đón sao, ta cũng đẹp mà ngươi đón tôi đi.”

“Ta đón Tô Ấu Vi.”

Tiêu Phàm nói xong đối phương lập tức lặng lẽ lui ra, đùa à, nhan

sắc của nàng cũng không tồi nhưng so với Tô Ấu Vi thì quả thực không thể so sánh được.

“Liễu thiếu, Tiêu Phàm đã trở lại.”

Từ Thiếu Phong gọi điện thoại báo cho Liễu Triết. Vì lần trước bị Tiêu Phạm tát hai cái, Từ Thiếu Phong muốn giữ thể diện nên đã sai người canh gác xung quanh cổng trường.

“Biết rồi. Ngươi cứ rủ hắn đi chơi, nói chuyện với hắn đi.”

Ánh mắt Liễu Triết lấp loé, hắn vẫn chưa biết chuyện Lục Bách Xuyên náo loạn xảy ra mâu thuẫn cùng Liễu Thế Càn. Hắn vẫn nghĩ rằng chỉ cần Tiêu Phàm bỏ cuộc thì hắn có thể theo đuổi Tô Ấu Vi thành công.

“Liễu thiếu gia, ta biết rồi.”

Trong lòng Từ Thiếu Phong hưng phấn kích động nói.

Lai lịch của Liễu Triết sâu hơn hắn ta rất nhiều, ngay cả khi Liễu Triết không theo đuổi được Tô Ấu Vi, hắn cũng muốn phá Liễu Phàm và Tô Ấu Vi.

“Cốc cốc!”

Từ Thiếu Phong nhanh chóng tiến lại gần xe Tiêu Phàm rồi gõ cửa xe. Tiêu Phàm còn nghĩ rằng có một nữ sinh xinh đẹp khác tiến đến, nhưng khi nhìn ra ngoài thì thấy Từ Thiếu Phong.

“Nguyên lai là liếm cẩu huynh. Ngươi rảnh quá không biết phải làm gì sao?”

Tiêu Phàm hạ cửa kính xuống cười ha ha và nói.

Sắc mặt Từ Thiếu Phong nhất thời lạnh xuống.

“Tiêu Phàm, tốt nhất tám giờ tối ngươi đến Tinh Không KTV, có người muốn dạy ngươi một chút quy củ.”

…

Tiêu Phàm cười nửa miệng nói:

“Ngươi nói ta đi thì ta phải đi sao, ngươi là cái thá gì mà ta phải nghe theo? Liếm cẩu huynh, có vẻ như hai cái tát lần đó không làm ngươi tỉnh ra. Ngươi chờ một chút, ta lại tát ngươi mấy bạt tai. Có nhiều người ở đây thì ký ức ngươi có thể sẽ nhớ lâu hơn.”

Sắc mặt Từ Thiếu Phong biến đổi, hắn hạ thấp giọng hung hăng nói:

“Họ Tiêu kia, nhà ngươi ở trấn Liễu Hà đúng không? Nếu ngươi không đi thì ngươi hãy nghĩ đến hậu quả.”

Từ Thiếu Phong nói xong rồi nhanh chóng rời đi.

Trong mắt Tiêu Phàm loé lên tia lạnh lẽo.

“Tự nhiên lại dám dùng phương pháp này để uy hiếp ta, rất tốt rất tốt. Nếu buổi tối ta không đánh gãy chân ngươi thì uổng công ta tu luyện bấy lâu nay.”

“Học trưởng, ngươi chờ lâu chưa?”

Không bao lâu Tô Ấu Vi đi ra lên xe và nói lời xin lỗi.

Tiêu Phàm cười lắc đầu nói:

“Thời gian chờ đợi không lâu, nhưng mà trong thời gian ngắn như vậy lại có một số nữ sinh đến bắt chuyện. Là do nhan sắc ta đây không chỗ giấu mà.”

Tô Ấu Vi cười nói:

“Học trưởng ngươi đừng tự luyến nữa, lần sau ngươi đi xe điện đến thì cho dù đứng ở đây nữa ngày thì cũng không có ai đến bắt chuyện đâu.”

“Ầm!’

Tiêu Phàm đạp chân ga cho xe rời đi.

“Ấu Vi, ngươi đây là đang xem thường lão công của ngươi rồi. Bây

giờ ta đã đạt đến cấp bậc Tiên Thiên, đêm nay ta sẽ cho ngươi biết thế nào là lợi hại.”

Trong nháy mắt sắc mặt Tô Ấu Vi đỏ bừng,

Từ đây đến tiểu khu Tử Kinh rất gần, không bao lâu hai người Tiêu Phàm đã về tới nhà.

“Ấu Vi, Cơ Xuân Nghiên đã rời khỏi Liễu gia, ngươi có thể kiểm tra động thái hiện tại của nàng ta được không. Ta phải nhanh chóng tiêu diệt nàng ta trước khi Liễu gia đổi ý.”

Tô Ấu Vi nghi ngờ nói:

“Học trưởng, nàng rời khỏi Liễu gia ý là…”

“Ông ngoại ngươi và Liễu gia đã thương lượng trục xuất nàng ta ra khỏi Liễu gia. Rời khỏi Liễu gia nàng sẽ mất đi quyền bảo hộ chính trị và tác động vì cái chết của nàng sẽ giảm đi rất nhiều.”

Tiêu Phàm giải thích nói.

Nếu Cơ Xuân Nghiên chỉ là một người bình thường, hắn có giết nàng ta thì ảnh hưởng cũng sẽ không nhỏ nhưng nàng là võ giả cấp bậc Hậu thiên xuất thân từ Cơ gia, là một thế gia về võ đạo. Chỉ cần không có nhiều người chết trong các cuộc xung đột giữa gia tộc võ đạo, và miễn là không có tác động lớn đến xã hội thì quốc gia sẽ không quan tâm.

Cục an ninh số chín còn hy vọng bọn họ có thể giết nhau nhiều thêm một chút nữa kìa, như vậy các gia tộc võ đạo sẽ kết thù với nhau, cơ hội đoàn kết lại gây rắc rối sẽ giảm đi nhiều.

“Ta lập tức kiểm tra xem.”

Tô Ấu Vi đi vào phòng ngủ dùng tinh thần lực.

“Học trưởng, nàng ta đã đến sân bay. Nàng ta đã mua vé máy bay đến Mã Lai. Nhưng ta không thấy nàng lên máy bay cũng không tìm được đoạn phim giám sát nàng ta rời khỏi sân bay.”

u Tố Vi mở miệng nói.

Tiêu Phàm nói:

“Có máy bay nào đến thành phố Z thời điểm đó hay không?’

“Không có!”

u Tố Vi tra xét rồi lắc đầu nói.

Tiêu Phàm cau mày nói:

“Chẳng lẽ vì để thoát khỏi theo dõi, nàng đã ngụy trang đi nước khác?”

Cũng không phải là không thể, với năng lực của Cơ Xuân Nghiên, nàng hoàn toàn có thể trộm vé lên máy bay, chứng minh thư của người khác, cũng có khả năng nàng ta dùng thân phận khác để mua vé.

Chương 427: Bình Ngọc

“Ấu Vi, ngươi kiểm tra Cơ Phụng Thiên và những người khác xem.”

“Được.”

Rất nhanh Tô Ấu Vi đã tra ra được hành tung của bọn họ. Bọn họ hiện đang ở một trang viên của Cơ gia tại Mã Lai, Cơ Phụng Thiên mới mời thầy thuốc giỏi nhất ở đây. Tay của Cơ Lăng Phong vẫn chưa khôi phục lại được, hắn đang còn cần người chăm sóc.

“Khả năng ngụy trang của Cơ Xuân Nghiên xuất thần nhập hoá, khả năng nói tiếng bụng cực kỳ giỏi hơn nữa tu vi của nàng đạt đến cấp bậc Hậu Thiên, nếu không diệt trừ thì nàng sẽ là một mối đe dọa rất nguy hiểm.”

Tiêu Phàm nghĩ thầm trong lòng.

Cơ Lăng Phong sở hữu thực lực cấp bậc Tiên Thiên, Tiêu Phàm cảm thấy hắn dễ đối phó hơn nhiều. Biên giới nước Hoa đâu đâu cũng có giám sát nên hắn không thể dễ dàng lẫn trốn khỏi những sự giám sát đó.

Nếu mà Cơ Xuân Nghiên giết chết ai đó xong giả trang làm nàng ta rồi bắt chước giọng nói, thì không chừng không thể tìm ra nàng ta trong thời gian một năm hoặc có thể lâu hơn.

“Ấu Vi, buổi chiều ngươi có tiết học không?”

Tiêu Phàm hỏi thăm.

Tô Ấu Vi nói:

“Chỉ có học một môn tự chọn, không đến học cũng không sao.”

Một bình ngọc nhỏ xuất hiện trong tay Tiêu Phàm.

“Đây là thứ tốt, cho ngươi. Thứ này có thể cải thiện thiên phú và thể chất của ngươi rất nhiều, sau này thực lực của ngươi sẽ tăng

lên nhanh hơn, nhưng sử dụng cái này sẽ đau đớn hơn nên ngươi phải nhẫn nhịn chịu đựng một chút.”

Tiêu Phàm nói xong sau đó hắn rút một giọt Hoàng Kim Long bằng niệm lực tinh thần lực của mình.

Tiêu Hải cho hắn tổng cộng mười giọt, hắn đã sử dụng tám giọt. Với tình huống hiện tại của u Tố Vi, nhiều nhất có thể dung hợp hai giọt, hơn nữa mỗi lần chỉ có thể sử dụng một giọt.

“Nếu cái này có thể nâng cao thể chất cùng thiên phú, học trưởng ngươi đừng cho ta mà giữ lại cho bản thân dùng đi.”

Tô Ấu Vi vội vàng nói.

Trong lúc Tô Ấu Vi nói chuyện, giọt Hoàng Kim Long đã bay đến bên miệng nàng.

“Ta đã dùng mấy giọt rồi.”

Tiêu Phàm cười rồi nói.

Tô Ấu Vi biểu môi:

“Học trưởng, ta còn chưa đồng ý ngươi đã đưa nó đến miệng ta rồi.”

“Hả?”

Tiêu Phàm cười nhìn Tô Ấu Vi.

Trong nháy mắt Tô Ấu Vi đỏ mặt:

“Học trưởng, ngươi đừng có làm loạn, ta không phải có ý đó, không cho phép ngươi nghĩ bậy.”

“Ấu Vi, ngươi đang nói gì, làm sao ta không hiểu?”

Tiêu Phàm cười nói.

“Bại hoại, không để ý đến ngươi nữa.”

Tô Ấu Vi che miệng chạy vào bên trong phòng ngủ chính.

“Ấu Vi, rất nhanh ngươi sẽ cảm thấy toàn thân như đang bốc cháy, vài ngày tới rất nhiều tạp chất sẽ được thải ra từ trong cơ thể.”

“Vâng.”

Tô Ấu Vi đứng dậy khỏi giường, nàng không muốn làm bẩn giường đâu.

Ngay sau đó cơ thể nàng đã có phản ứng, mọi tế bào trong cơ thể trở nên nóng rát, trên mặt Tô Ấu Vi hiện lên vẻ đau khổ. Nàng mặc dù chỉ hấp thụ một giọt, nhưng thực lực nàng yếu hơn nhiều, nàng có thể chịu đựng được một giọt Hoàng Kim Long tuỷ nhưng quá trình tuyệt đối sẽ không dễ dàng như vậy.

Từ giữa trưa đến chạng vạng tối, Tô Ấu Vi cuối cùng cũng cảm thấy cơn đau khủng khiếp dần dần đi qua. Đồng thời nàng cảm thấy được dị năng của mình đã tăng lên rất nhiều.

Tô Ấu Vi có “Bất tử chi thân”, các tế bào của nàng bị phá hủy và phục hồi nhiều lần hơn.

Đối với mỗi giọt Hoàng Kim Long, tỷ lệ sử dụng của Tiêu Phàm thực sự chỉ đạt ba đến bốn phần thì đối với Tô Ấu Vi tỷ lệ sử dụng gần như đạt đến mười phần. Một giọt nàng sử dụng tương đương với ba giọt mà Tiêu Phàm sử dụng.

“A!”

Tô Ấu Vi mở mắt ra.

Nàng hét lên thất thanh rồi nhanh chóng chạy vào phòng tắm.

Trước kia thể chất Tô Ấu Vi không có cải thiện, tạp chất trong người cũng nhiều. Sử dụng Hoàng Kim Long hiệu quả rất tốt, hiện tại tạp chất thải ra rất nhiều.

“Rào!”

Sau nửa giờ, Tô Ấu Vi cẩn thận tắm mấy lần.

“Chuyện này…”

Nhìn mình trong gương, Tô Ấu Vi giật mình. Làn da của nàng vốn đã rất mịn, dáng người cũng rất đẹp, hiện tại tạp chất trong cơ thể đã được loại bỏ hoàn toàn, u Tố Vi cảm thấy được làn da và dáng người của mình trở nên đẹp hơn.

“Học trưởng.”

Ngay sau đó Tô Ấu Vi mặc quần áo đi ra ngoài.

Nhìn thấy Tô Ấu Vi, Tiêu Phàm sững sờ trong giây lát. Hắn phát hiện ngoại hình của nàng lại xinh đẹp hơn, chiều cao cũng tăng lên một ít. Trước kia Tô Ấu Vi cao 1m65, bây giờ cũng phải cao đến 1m68.

“Học trưởng, ngươi nhìn gì vậy hả?”

Tô Ấu Vi dịu dàng nói.

Tiêu Phàm nhanh chóng đến gần Tô Ấu Vi ôm lấy nàng, trực tiếp hôn lên đôi môi của nàng ấy.

Cơm tối còn chưa ăn, buổi tối còn có việc nên lúc này vào phòng luôn thì không được hay cho lắm, nhưng hôn một cái, sờ một cái thì không thành vấn đề.

…

Tám giờ rưỡi, tại cửa KTV Tinh Không.

Tiêu Phàm lái chiếc Lamborghini hàng độc tới.

Tô Ấu Vi đã thi được bằng lái, giờ Tô Ấu Vi đang lái chiếc LaFerrari, nhưng Tô Ấu Vi cũng không lái ra ngoài được mấy lần.

"Họ Tiêu kia, ngươi tới trễ đấy."

Chương 428: Trò Súng Ổ Xoay

Từ Thiếu Phong lạnh lùng nói, thấy Tiêu Phàm tới đây, vẻ mặt hắn có chút kích động.

"Ngươi nói tám giờ là tám giờ à? Bản đại gia có thể tới đây đã không tệ rồi. Dẫn đường đi!"

Trong mắt Từ Thiếu Phong lóe lên tia sắc bén.

Hắn cũng muốn xem thử lát nữa Tiêu Phàm sẽ làm thế nào, hắn phải lấy lại toàn bộ nỗi nhục của ngày hôm đó!

Tiêu Phàm nhanh chóng theo Từ Thiếu Phong vào trong KTV Tinh Không, mấy người Liễu Triết đều ở đây, trừ bọn họ ra còn có đám người đến xã giao.

"Bật đèn lên."

Liễu Triết bảo, Từ Thiếu Phong lập tức bật đèn, một số người xã giao đứng lên, đám người Liễu Triết lại lạnh lùng ngồi nhìn Tiêu Phàm.

"Tiêu Phàm, bảo ngươi tới đây là muốn chơi với ngươi một trò chơi."

Một người bên cạnh Liễu Triết cười híp mắt nói:

"Hắc Bưu, ngươi bảo hai người ra bên ngoài canh chừng, tất cả mọi người ai cũng không thể tới gần."

"Hay đấy, Hùng thiếu."

Một trong số đám người xã giao cung kính nói.

Hắn lập tức sai hai tiểu đệ của mình ra ngoài.

Cả KTV vô cùng náo nhiệt, mỗi phòng đều mở âm thanh rất lớn, nhưng Tiêu Phàm đã dùng niệm lực tinh thần kiểm tra, chỉ có căn phòng này của bọn họ có khách.

Hai tiểu đệ chỉ cần canh chừng đừng để nhân viên KTV đến gần là được.

"Chơi trò gì? Con người ta thích chơi trò chơi nhất đấy."

Tiêu Phàm cười mỉa nói, hắn cũng xem thử những người này đang

giở trò quỷ gì.

Hắc Bưu cười gằn nói:

"Đã từng nghe thấy trò súng ổ xoay chưa? Lão tử muốn chơi trò này với ngươi, nếu ngươi không dám, ngươi nên ngoan ngoãn nghe đám Hùng thiếu đi."

Nói đến đây, Hắc Bưu móc một khẩu súng ngắn ổ xoay từ trên người ra.

Tiêu Phàm cười nhạo nói:

"Ta đã từng nghe thấy trò súng ổ xoay này rồi, chơi cũng được, nhưng ngươi là cái thá gì, ngươi cũng xứng chơi với ta sao? Chiếc xe dưới lầu kia của ta trị giá một trăm triệu. Bán nó có thể tìm được một trăm tên sát thủ để chơi với ngươi đấy, cút sang một bên đi."

Hắc Bưu gằn giọng nói:

"Tiểu tử, ngươi cho rằng có tiền thì rất giỏi sao? Thế giới này không phải có tiền là có thể kiêu ngạo được đâu, thực lực càng quan trọng hơn. Giờ trò chơi này, ngươi chơi thì chơi, không chơi cũng phải chơi!"

Nói rồi, khẩu súng trong tay Hắc Bưu chỉa về phía Tiêu Phàm.

Đám Liễu Triết xem đến vui sướng hài lòng.

Bị súng chỉa vào, theo bọn họ thấy, nói không chừng Tiêu Phàm sẽ bị dọa sợ mà tiểu ra quần.

Sắc mặt Tiêu Phàm lạnh xuống:

"Ngươi muốn chơi cũng được, nhưng mà chúng ta không chơi một viên đạn, có dám chơi bốn viên không?"

Sắc mặt Hắc Bưu thay đổi.

Súng nạp đủ cũng tới sáu phát đạn, giờ nạp bốn viên đạn, xác suất trúng cực kỳ cao, vậy thì trò chơi không còn là đánh cược mạng

nữa, quả thật là muốn chết.

"Hắc Bưu, chơi với hắn đi!"

"Phải đó, Hắc Bưu, ngươi thắng rồi đến lúc đó sẽ có lợi rất nhiều đấy."

Đám Hùng thiếu xúi giục nói.

Bọn họ vốn cũng không tin Tiêu Phàm dám chơi thật.

Trong giới võ đạo cũng không có mấy người biết thực lực mạnh của Tiêu Phàm, bọn họ không ở trong giới võ đạo, cũng không biết võ giả đứng đầu mạnh đến bao nhiêu.

"Được, ngươi muốn chơi, lão tử xin theo!"

Hắc Bưu cười gằn nói, hắn cũng không tin Tiêu Phàm dám chơi.

Hôm nay, chỉ cần hắn giúp đám Hùng thiếu chèn ép Tiêu Phàm, sau này nhất định sẽ có không ít lợi ích.

"Trước thử bắn một phát để hắn xem, đừng để hắn cho rằng thứ ngươi trong tay chỉ là món đồ chơi."

Liễu Triết uống rượu, lạnh nhạt nói.

Hắc Bưu gật đầu, hắn chỉa họng súng về phía TV.

"Đoàng!"

Tiếng động to lớn vang lên, TV bị đạn bắn đến nát vụn.

"Tiểu tử, ngươi thấy rõ rồi chứ. Tổng cộng có sáu viên đạn, vừa dùng một viên, giờ lấy ra một viên nữa."

Hắc Bưu hung ác nói xong rồi nhanh chóng đã lấy ra một viên đạn.

"Chúng ta bốc thăm quyết định người nào tới trước! Nếu ngươi không dám chơi, cứ ngoan ngoãn dập đầu nhận lỗi với đám Hùng thiếu đi."

Hắc Bưu cười dữ tợn nói.

Đến nước này, hắn tin chắc rằng Tiêu Phàm không dám chơi tiếp, hắn dễ dàng lấy được công lao, cuộc sống sau này sẽ tốt hơn bây giờ nhiều.

"Không cần bốc thăm, ta tới trước. Lấy ra."

Tiêu Phàm cười mỉa nói.

Hắc Bưu ném khẩu súng cho Tiêu Phàm, Tiêu Phàm xoay ổ đạn, ổ đạn ngừng lại, mặt hắn không đổi sắc mà nhắm ngay ót mình bắn một phát.

"Rắc rắc!"

Cò súng vang lên, đạn vẫn chưa bắn.

"Tới phiên ngươi."

Tiêu Phàm ném khẩu súng cho Hắc Bưu.

Trên trán Hắc Bưu tuôn đầy mồ hôi, tỷ lệ chết là bốn trên sáu, quá cao, Tiêu Phàm không hề đổi sắc mặt mà nổ súng, đúng là người ngoan độc.

"Cạch!"

Hắc Bưu gạt ổ xoay lần nữa.

"Mẹ nó, chết thì chết, qua cửa ải này sẽ được ăn ngon uống đã."

"Rắc rắc!"

Hắc Bưu bóp cò, đạn cũng chưa bắn ra.

Trong lòng Tiêu Phàm thầm nghĩ, tên Hắc Bưu này ngược lại có một chút may mắn, vừa rồi hắn cũng không ra tay giúp đỡ, tên này dựa vào vận may mà sống được một ván.

Chương 429: Phát Súng Vào Đầu Gối

"Tiểu tử, đến lượt ngươi, ngươi tới đi! Lão tử cũng xem thử ngươi

có còn may như lúc nãy không!"

Hắc Bưu lại ném súng cho Tiêu Phàm, gằn giọng nói.

"Cạch."

"Rắc rắc!"

Tiêu Phàm bình tĩnh bóp cò lần nữa.

"Vận may của ta cũng không tệ lắm, còn ngươi thì chưa chắc đã có được vận may như vậy."

Tiêu Phàm hờ hững nói.

Khẩu súng lại quay về tay Hắc Bưu.

Trán hắn đổ từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu.

Gặp được cơ hội sống chỉ có một phần ba đã rất tốt rồi.

Chẳng lẽ còn có thể gặp phải một lần nữa sao?

Vừa rồi đã dùng hết tất cả dũng khí của hắn, hắn thật không dám tới một lần nữa.

"Nếu không dám bắn vào đầu, ngươi có thể bắn vào đầu gối, nhưng phải là hai súng."

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói.

Hắc Bưu hơi thở phào nhẹ nhõm, bắn vào đầu gối ít nhất cũng sẽ không chết.

"Đoàng!"

Hắn nhắm ngay đầu gối của mình nả một phát súng.

Tiếng súng vang lên, xương bánh chè của Hắc Bưu bị bắn nát vụn ngay lập tức, chân trái của hắn gãy rồi.

"A!"

Hắc Bưu đau đớn phát ra tiếng thét vô cùng thảm thiết.

Sắc mặt đám Liễu Triết đều thay đổi, Tiêu Phàm bình tĩnh nói:

"Còn một phát súng, ta nên nhắm ngay đầu hay cái chân này của ngươi đây."

"Ta con mẹ mày!"

Hắc Bưu hét gầm lên, hắn nói rồi trực tiếp nhắm ngay Tiêu Phàm bóp cò.

"Đoàng!"

Tiếng súng vang lên, viên đạn bắn về phía Tiêu Phàm cực nhanh.

Tiêu Phàm đưa tay lên, viên đạn bay chậm lại rồi bị hắn trực tiếp dùng tay bắt lấy.

"Ngươi nên tuân thủ quy định của trò chơi."

Tiêu Phàm lạnh lùng nói.

Hắn nói xong rồi búng ngón tay ta, viên đạn trong tay trực tiếp bắn trúng đầu Hắc Bưu, trên trán Hắc Bưu xuất hiện một lỗ máu, thân thể của hắn ngã quỵ về phía sau.

Sắc mặt đám người Liễu Triết trở nên trắng bệch. Vậy mà Tiêu Phàm lại có thể tay không bắt đạn, sao có thể chứ?

"Nào, chúng ta chơi tiếp đi. Ta tới trước."

Tiêu Phàm vươn tay, súng trong tay Hắc Bưu bay vào tay hắn.

"Trong này chỉ có hai viên đạn, hứng thú của trò chơi này thấp hơn rồi đấy, thôi tạm chơi đi."

"Rắc rắc!"

Tiêu Phàm bóp cò, súng rỗng.

"Người anh em thích nịnh nọt kia, ngươi trước đi. Những người còn lại cũng đừng vội, ai cũng có cơ hội."

Tiêu Phàm ném khẩu súng cho Từ Thiếu Phong, Từ Thiếu Phong tiếp nhận theo bản năng.

"Không, ta không chơi."

Mặt Từ Thiếu Phong trắng bệch, hét lớn.

Tay Tiêu Phàm có thể bắt lấy đạn, trò chơi này đối với Tiêu Phàm mà nói không hề nguy hiểm, nhưng đối với bọn họ, một viên đạn có thể lấy mạng của họ.

"Gọi ta tới đây để chơi trò chơi, vậy mà lại không chơi? Các ngươi muốn chơi thì chơi, muốn ngừng thì ngừng à, e là không có chuyện tốt thế đâu."

Ánh mắt Tiêu Phàm lướt qua đám Liễu Triết, cười mỉa nói.

…

Sắc mặt Liễu Triết trắng bệch nói:

"Tiêu Phàm, ngươi đừng có mà làm xằng làm bậy, sau lưng chúng ta đều có thế lực cường đại, nhà chúng ta còn là Liễu gia của tỉnh H."

"Liễu gia?"

Tiêu Phàm cau mày.

"Đúng đúng đúng, cha ta là Liễu Tông Nhiên, gia gia ta còn là gia chủ Liễu gia!"

Liễu Triết vội vàng nói.

Tiêu Phàm giết Hắc Bưu chỉ trong nháy mắt, nhưng cũng đủ dọa bọn họ không nhẹ.

Tiêu Phàm suy nghĩ, Cơ Xuân Nghiên nhất định phải chết, nhưng Khổng Húc có hôn ước với Liễu Vũ Tình, để Cơ Xuân Nghiên chết ở trong tay Liễu Triết tốt hơn là chết ở trong tay hắn.

Cơ Xuân Nghiên sai người giết cha mẹ của hắn, hắn lại sai người

giết Cơ Xuân Nghiên, rất hợp lý.

"Mấy người các ngươi, đập gãy chân của hắn đi."

Tiêu Phàm chỉ Từ Thiếu Phong, lạnh nhạt nói.

Từ Thiếu Phong biến sắc, chân hắn mềm nhũn quỳ đến xuống đất:

"Tiêu Phàm, ngươi bỏ qua cho ta đi, sau này ta sẽ không bao giờ gây sự với ngươi nữa."

Tiêu Phàm cười một cách lạnh lùng, nói:

"Sau này, nếu ngươi còn gây phiền phức cho ta, không đơn giản chỉ là gãy chân vậy thôi đâu, kết cục của Hắc Bưu sẽ là kết cục của ngươi. Liễu Triết, tự các ngươi liệu mà làm đi. Ta cho các ngươi thời gian một phút, không làm được ta sẽ đánh gãy chân của tất cả các ngươi, nguyên nhân các ngươi chủ động khiêu khích lại không phải tại các ngươi."

Có lý có thực lực có hậu thuẫn, hắn cũng không sợ.

Hiện tại cuộc chơi còn chưa có thu hoạch, cùng lắm thì hắn rời khỏi Hoa quốc một khoảng thời gian, lá bài tẩy lớn nhất của hắn cũng không phải là thực lực của hắn, mà là gia gia hắn.

Hậu thuẫn của đám Liễu Triết mạnh hơn nữa cũng chỉ là gia tộc, Tiêu Hải lại là hoàng đế.

"Thiếu Phong, ngươi kiên nhẫn một chút."

Liễu Triết nhìn Từ Thiếu Phong mở miệng nói.

Từ Thiếu Phong thay đổi sắc mặt.

Nếu chân của hắn bị đám Liễu Triết đánh gãy, sau này mọi người còn có thể chơi đùa vui vẻ sao?

"Liễu thiếu, không, các ngươi không được làm như vậy. Tiêu Phàm, ngươi dám đánh gãy chân của ta, Từ gia chúng ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Từ Thiếu Phong lạnh lùng nói.

Tiêu Phàm bình tĩnh nói:

"Nếu như vậy, cứ trực tiếp đánh chết đi, tất cả các ngươi đều phải tham gia, ai không tham gia thì người đó chết."

Hắn vươn tay ra, khẩu súng bị Từ Thiếu Phong vứt xuống đất được hắn hút vào tay.

Chương 430: Đổi Tội

"Ta không nói đùa với các ngươi. Các ngươi chỉ có một phút."

Đám Liễu Triết mang theo các loại gậy gộc tới đây, dưới họng súng đen ngòm, bọn họ nhao nhao lấy đồ lên, Từ Thiếu Phong hoảng sợ vô cùng.

"A!"

Từ Thiếu Phong nhanh chóng kêu lên thảm thiết.

Vì mạng sống của mình, gậy trong tay đám Liễu Triết điên cuồng đập vào trên người Từ Thiếu Phong.

Sau ba mươi giây ngắn ngùn, tiếng kêu thảm thiết của Từ Thiếu Phong biến mất không còn nữa.

Trên đầu của hắn cũng bị đánh vài gậy.

Đám Liễu Triết dừng tay, bọn họ kinh hãi nhìn thi thể của Từ Thiếu Phong.

"Hắc Bưu nổi lên xung đột với các ngươi, hắn móc súng lục ra ép các ngươi đánh Từ Thiếu Phong, cuối cùng hắn dùng mấy gậy đánh chết Từ Thiếu Phong. Cuối cùng, các ngươi đoạt súng từ tay hắn bắn chết hắn. Liễu Triết, ngươi nhặt súng lên."

Tiêu Phàm lạnh lùng nói.

Mặc dù hắn đã cầm súng lục, nhưng thật ra hắn cũng không thực

sự cầm lấy, hắn dùng niệm lực tinh thần khống chế súng lục, trên súng cũng không để lại dấu vân tay của hắn.

"Ừ."

Liễu Triết hít sâu một hơi nhặt súng lên.

"Tiêu. . . Tiêu Phàm, tại sao Hắc Bưu lại bảo chúng ta đánh Từ Thiếu Phong?"

"Chúng ta phải có lời khai."

Tiêu Phàm hơi suy nghĩ một chút, nói:

"Các ngươi tìm Hắc Bưu tới đây để đối phó với ta, ta đáp ứng cho Hắc Bưu mười triệu để hắn bỏ qua cho ta. Hắc Bưu đồng ý, nhưng Từ Thiếu Phong kiên quyết phản đối nên chọc giận Hắc Bưu. Giết Từ Thiếu Phong, các ngươi đều có phần, các ngươi xem rồi làm đi."

Đám người Liễu Triết rối rít gật đầu.

Đổ tội lên một người chết như Hắc Bưu không nghi ngờ gì là thích hợp nhất, với gia thế của bọn họ, dù có có nghi ngờ thì cảnh sát cũng sẽ không tra rõ được.

Còn về Từ gia, vốn không thể đắc tội nổi với thế lực như Liễu gia.

"Các ngươi còn không gọi điện thoại báo cảnh sát đi?"

Tiêu Phàm lãnh đạm nói.

Liễu Triết vội gọi điện thoại báo cảnh sát, đám Tiêu Phàm cũng đến đồn cảnh sát ghi lại lời khai, mấy người Liễu Triết đều khai theo như kịch bản mà Tiêu Phàm đưa.

"Cục trưởng, lời của bọn họ đều giống nhau. Trên súng chỉ có dấu vân tay của hai người, một người là Hắc Bưu, người còn lại là Liễu Triết, dấu vân tay của Liễu Triết khá ít."

Cục trưởng cục cảnh sát Phạm Cảnh Phúc nhận được tin tức thì thở phào nhẹ nhõm.

Hắn đang đau đầu nhức óc, thân phận của đám Liễu Triết người nào người nấy càng đáng sợ hơn, chứng cớ chứng minh như lời của đám Liễu Triết nói là kết quả tốt nhất.

"Để bọn họ đi đi."

Phạm Cảnh Phúc dặn dò.

"Cục trưởng, cứ để bọn họ đi vậy sao?"

Phạm Cảnh Phúc trừng mắt:

"Không để bọn họ rời đi thì ngày mai ta sẽ phải rời đi, vụ án này rất rõ ràng, mọi người kết án trong đêm đi."

Không bao lâu sau, đám người Tiêu Phàm đã ra khỏi cục cảnh sát.

Tiêu Phàm đoán chắc vụ án này sẽ không có vấn đề gì.

Dù Từ gia biết có gì đó không thích hợp, Từ gia cũng tuyệt đối không dám tra rõ đến cùng.

"Liễu Triết, ngươi có thể ngồi xe ta về."

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói.

Xe của hắn đã lái đến cục cảnh sát, Liễu Triết ngồi xe Từ Thiếu Phong tới.

"Cảm. . . cảm ơn."

Liễu Triết hơi run lên.

Thật ra, hắn muốn cách xa Tiêu Phàm ra, nhưng Tiêu Phàm mời hắn ngồi xe hắn nào dám từ chối!

"Ầm!"

Tiêu Phàm nhanh chóng lái xe rời đi.

Dọc đường đi, Tiêu Phàm cũng không nói lời nào, sự im lặng này khiến Liễu Triết sợ hết hồn hết vía, chỉ sợ Tiêu Phàm bất mãn liền trực tiếp lấy đi tính mạng của hắn.

"Tinh tinh!"

Đột nhiên, điện thoại của Liễu Triết vang lên.

Đầu bên kia điện thoại là Cơ Xuân Nghiên, giọng nàng nhẹ nhàng truyền đến:

"Tiểu Triết, là ta."

"Thẩm thẩm."

Liễu Triết vội vàng kêu lên.

Hắn vẫn khá kính trọng vị thẩm thẩm Hoàng Quân Bích này, hiện giờ hắn vốn cũng không biết Hoàng Quân Bích đã bị Liễu gia xoá tên.

Tiêu Phàm hơi híp mắt.

Liễu Tông Nhiên chỉ có một người em trai, vậy thẩm thẩm của Liễu Triết thẩm thẩm chẳng phải là Cơ Xuân Nghiên sao?

"Tiểu Triết, thẩm thẩm hiện đang ở thành phố Z, có chút việc muốn tìm ngươi, ngươi có thể đến chỗ thẩm thẩm một chuyến được không? Chỗ của thẩm thẩm cách đại học D cũng không xa."

"Thẩm thẩm, không thành vấn đề."

"Vậy được. . . ngươi đến phòng 808 khách sạn Hoàng Quan đi."

Cúp điện thoại, Liễu Triết nhìn về phía Tiêu Phàm:

"Tiêu Phàm, chúng ta trở về sẽ đi ngang qua khách sạn Hoàng Quan, cho ta xuống chỗ đó, gặp một vị trưởng bối."

"Ừ."

Tiêu Phàm hơi gật đầu.

Phòng 808 khách sạn Hoàng Quan, Cơ Xuân Nghiên nhìn Tô Ấu Vi ở trên giường.

Nàng cải trang thành dáng vẻ của người khác để lừa Tô Ấu Vi ra

ngoài.

"Năm đó, Lục Tố Tố rất đẹp, không nghĩ tới Tô Ấu Vi lại càng xinh đẹp hơn."

Ánh mắt Cơ Xuân Nghiên lộ ra vẻ ghen ghét.

Dung mạo, làn da, vóc dáng của Tô Ấu Vi khiến một nữ nhân như nàng cũng rất ghen tỵ.

"Liễu Triết vì Tô Ấu Vi mà chuyển đến học ở đại học D, người làm thẩm thẩm như ta đây, trước khi rời đi nên thỏa mãn nguyện vọng của hắn vậy."

Cơ Xuân Nghiên không ngừng cười một cách lạnh lùng.

Trong căn phòng này, nàng đã lắp rất nhiều camera ẩn hình, nàng sẽ khiến Liễu Triết phải cưỡng đoạt Tô Ấu Vi, hơn nữa còn quay cả quá trình lại.

Chương 431: Chuyển Trường

Dù nàng có rời khỏi Liễu gia, nàng cũng phải khiến sau này Liễu gia và Lục gia xung đột với nhau.

Hành động này, vừa nhằm vào Lục gia, vừa nhằm vào Tiêu Phàm, còn trả thù Liễu gia, theo Cơ Xuân Nghiên thấy đây chính là một mũi tên trúng ba đích.

Nhưng nàng lại không thể nào nghĩ tới, hôm nay Liễu Triết lại đang ở trên xe Tiêu Phàm.

"Két!"

Chưa tới mười phút, xe Tiêu Phàm đã dừng ở khách sạn Hoàng Quan.

Cơ Xuân Nghiên chỉ có tu vi cấp bậc Hậu Thiên, Tiêu Phàm dùng niệm lực tinh thần trực tiếp tiến vào bên trong khách sạn, Tiêu Phàm nhanh chóng đi tìm phòng 808.

"Ấu Vi."

Tiêu Phàm ngẩn ra.

Hắn nhìn thấy Cơ Xuân Nghiên trong phòng, đồng thời còn phát hiện ra Tô Ấu Vi.

"Hí!"

Tiêu Phàm hít vào một hơi.

Hắn phát hiện trong phòng còn có camera.

Cơ Xuân Nghiên bắt Tô Ấu Vi tới đây, còn gọi Liễu Triết đến, Tiêu Phàm dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết được có mục đích gì.

…

"Tiêu Phàm, cảm ơn."

Liễu Triết vội xuống xe tiến vào khách sạn Hoàng Quan.

Tiêu Phàm lái xe vào bãi đậu xe của khách sạn.

Dùng niệm lực tinh thần xác định phòng 809 không có ai, cũng không có camera gì, Tiêu Phàm trực tiếp thuấn di xuất hiện ở phòng 809.

Cơ Xuân Nghiên đang ở cách vách.

Tiêu Phàm lẳng lặng chờ đợi, hắn cũng không giải quyết Cơ Xuân Nghiên ngay, dù sao đi nữa hắn cũng đang ở cách vách, giờ Tô Ấu Vi cũng không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Nếu Cơ Xuân Nghiên đã lắp camera ẩn hình, vậy phải lợi dụng thật tốt mới được.

"Tinh."

Không bao lâu sau, Liễu Triết đã đến cửa phòng 808.

"Tiểu Triết, mau vào."

Cơ Xuân Nghiên mở cửa rất nhanh, nàng ta xuất hiện với dáng vẻ của Hoàng Quân Bích.

Liễu Triết không nghi ngờ gì vội tiến vào gian phòng.

Liễu Triết liền thấy ngay Tô Ấu Vi nằm trên giường, hắn sững sờ đứng ở đó.

"Thẩm thẩm, sao lại thế này?"

Liễu Triết vội vàng hỏi.

Hoàng Quân Bích mỉm cười nói:

"Tiểu Triết, ngươi chuyển trường đến đại học D còn không phải là vì Tô Ấu Vi sao? Ngươi theo đuổi như vậy rất khó, còn không bằng trực tiếp gạo nấu thành cơm luôn."

Liễu Triết biến sắc, hắn không ngừng lắc đầu:

"Thẩm thẩm, không được, ta không thể làm như vậy, làm như vậy tương lai của ta sẽ bị phá hủy."

Hắn không nghĩ mãi mà không hiểu tại sao Hoàng Quân Bích lại làm như vậy.

Điều này hoàn toàn khác với Hoàng Quân Bích trước kia.

Vả lại, sau khi biết được sự lợi hại của Tiêu Phàm, hắn lại không muốn trêu chọc đến Tiêu Phàm.

"Tiểu Triết, ngươi phải ngoan. Ngươi mau tới xảy ra quan hệ với nàng, nếu không đừng trách thẩm thẩm không khách sáo."

Cơ Xuân Nghiên mỉm cười nói, nàng nói rồi trong nháy mắt đưa tay bóp cổ Liễu Triết, thân thể Liễu Triết hơn một trăm mười mấy cân bị một tay nàng nhấc lên.

Liễu Triết vùng vẫy kịch liệt, vài giây trôi qua, Cơ Xuân Nghiên mới thả hắn xuống.

"Khụ khụ!"

Sau khi Cơ Xuân Nghiên thả Liễu Triết ra, Liễu Triết quỵ người xuống mà liên tục ho dữ dội.

"Tiểu Triết, nhìn người Tô Ấu Vi còn hoàn hảo hơn cả trong hình, khiến một nữ nhân như ta cũng rung động, ngươi có được cơ hội như vậy phải quý trọng thật tốt mới phải."

Liễu Triết không dám tin mà nhìn Cơ Xuân Nghiên.

Vậy mà thẩm thẩm của mình cũng là võ giả.

Thế giới này sao vậy?

"Tiểu Triết, lát nữa ngươi phải biểu hiện điên cuồng một chút, ngươi chinh phục được thân thể của Tô Ấu Vi, rồi đạt được trái tim của nàng sẽ dễ hơn nhiều."

"Thẩm thẩm, tại sao ngươi phải làm như vậy, là chú hai bảo ngươi làm vậy phải không? Vì để nắm được nhược điểm của ta rồi uy hiếp cha ta?"

Cơ Xuân Nghiên cười híp mắt nói:

"Những việc đó không quan trọng, quan trọng là ... ngươi mau lên đi, nếu thẩm thẩm tức giận thì hôm nay các ngươi đều phải chết."

Sắc mặt Liễu Triết trở nên vô cùng khó coi.

"Thẩm thẩm, không nghĩ tới ngươi lại là người như vậy! Ngươi vẫn nên dừng tay đi, theo ta biết Tiêu Phàm rất lợi hại, ta cũng không muốn trêu chọc đến hắn nữa."

Cơ Xuân Nghiên lấy một con dao găm từ trong ngăn kéo ra.

"Tiểu Triết, thẩm thẩm vốn không muốn dùng cái này, ngươi đã vô dụng như vậy, ngươi sống thì còn có ý nghĩa gì nữa, thẩm thẩm trực tiếp giải thoát giúp ngươi."

Trong lòng Liễu Triết tỏa ra khí lạnh.

Tính tình của Cơ Xuân Nghiên so với thẩm thẩm trong ấn tượng của hắn đến một chút cũng không giống.

"Mau lên, lề mề cái gì!"

Cơ Xuân Nghiên lạnh lùng nói, con dao găm trong tay nàng chém về phía cái bàn, cái bàn gỗ dày một tấc trực tiếp bị nàng chém xuống một góc.

"Ta. . . ta liền chiếm lấy nàng ấy."

Liễu Triết nói xong rồi bước từng bước một về phía Tô Ấu Vi.

Trong mắt của hắn lộ ra vẻ nóng rực.

"Hừ!"

Đúng lúc này, tiếng hừ lạnh của Tiêu Phàm vang lên.

Hắn trực tiếp thuấn di từ căn phòng cách vách đến trước mặt hai người Cơ Xuân Nghiên.

Đồng từ của Cơ Xuân Nghiên co lại.

Tiêu Phàm lại đột nhiên xuất hiện!

Nàng biết thực lực của Tiêu Phàm rất mạnh, cha nàng là cường giả cấp Tông Sư cũng bị tổn thương dưới tay Tiêu Phàm, tu vi cấp Hậu Thiên của nàng chắc chắn không phải là đối thủ.

Cơ Xuân Nghiên muốn cướp cửa mà chạy ngay lập tức.

"Muốn chạy sao?"

Trong mắt Tiêu Phàm lóe lên tia sắc bén, niệm lực tinh thần mạnh mẽ của hắn tiến vào trong cơ thể Cơ Xuân Nghiên.

Chương 432: Tin Tức

Mấy đường kinh mạch và thần kinh trong cơ thể Cơ Xuân Nghiên nhất thời bị hắn phá hỏng.

"Ầm!"

Cơ Xuân Nghiên vừa đi hai bước đã nghiêng đầu ngã xuống đất.

Tu vi của nàng đã bị Tiêu Phàm phế bỏ, chân cũng không còn cảm giác.

"Tiêu. . . Tiêu Phàm."

Sắc mặt Liễu Triết cũng trở nên tái nhợt.

Tiêu Phàm dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Liễu Triết:

"Liễu Triết, trong căn phòng gian này có tổng cộng có mười camera ẩn hình, biểu hiện vừa rồi của ngươi đều được quay lại rõ ràng. Hoàng Quân Bích vốn tên là Cơ Xuân Nghiên, nàng đã bị Liễu gia các ngươi trục xuất rồi, việc này ngươi có thể gọi điện thoại cho gia gia ngươi để chứng thực. Ta mang Ấu Vi đến cách vách, ngươi tới giết nàng ta đi."

Tiêu Phàm nói xong rồi khom lưng cẩn thận ôm lấy Tô Ấu Vi.

Một giây kế tiếp, Tiêu Phàm mang theo Tô Ấu Vi thuấn di đến cách vách.

Mang theo người thuấn di khó hơn rất nhiều, nhưng Tiêu Phàm có thể làm được trong khoảng cách ngắn.

Trong lòng Liễu Triết vô cùng khiếp sợ.

Thủ đoạn của Tiêu Phàm quá đáng sợ, bản thân xuất quỷ nhập thần thì cũng thôi đi, ôm Tô Ấu Vi đi, lại vẫn có thể biến mất trước mắt hắn trong nháy mắt.

"Nếu không giết Cơ Xuân Nghiên, Tiêu Phàm chắc chắn sẽ không tha cho ta. Dù hắn không giết ta, những gì camera quay lại cũng đủ khiến ta xong đời."

Trong lòng Liễu Triết thầm nghĩ.

Vừa rồi là hắn bị ép, nhưng đến cuối cùng, hắn vẫn lựa chọn đi về phía Tô Ấu Vi.

"Tít tít!"

Hít sâu một hơi, Liễu Triết bấm số điện thoại của gia gia mình.

"Tiểu Triết, sao vậy?"

Giọng của Liễu Thế Kiền truyền tới.

Liễu Triết có chút vội vã hỏi:

"Gia gia, ta nghe nói thẩm thẩm rời khỏi Liễu gia chúng ta à? Thẩm thẩm rất tốt mà, tại sao phải làm như vậy?"

Ở đầu bên kia điện thoại, Liễu Thế Kiền nhíu mày, sao tin tức lại truyền ra ngoài rồi?

Đúng là chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền xa ngàn dặm.

"Nàng ta không phải là thẩm thẩm của ngươi, thẩm thẩm ngươi sớm đã chết rồi. Tên thật của nàng ta là Cơ Xuân Nghiên, thực lực của Cơ gia rất mạnh mới trục xuất nàng ra khỏi Liễu gia."

Liễu Thế Kiền uy nghiêm nói, nói xong hắn liền cúp điện thoại.

Cách vách, ánh mắt Tiêu Phàm sáng lên.

Một chiêu này của Liễu Thế Kiền không tồi đấy.

Có thể phủi sạch hoàn toàn quan hệ với Cơ gia.

Liễu Triết nhìn Cơ Xuân Nghiên, thời lời gia gia hắn nói, ít nhất hắn cũng đã xác định được một chút, người trước mặt này nhất định đã bị đuổi khỏi Liễu gia.

"Không ra tay được sao? Vừa rồi nàng ta đã muốn giết ngươi đấy! Dù ngươi có ra tay, ta sẽ mang thi thể đi, sẽ có không có ai biết cả."

Giọng của Tiêu Phàm vang lên trong đầu Liễu Triết.

Trong mắt Liễu Triết lóe lên tia hung ác.

Cơ Xuân Nghiên vừa đối xử hắn thế nào, hắn nhớ rõ.

"Không, không!"

Ánh mắt Cơ Xuân Nghiên lộ ra vẻ sợ hãi.

"Đi chết đi!"

Liễu Triết cầm con dao lên, hắn hung hăng đâm vào ngực Cơ Xuân Nghiên.

Máu tươi tràn ra từ ngực Cơ Xuân Nghiên chảy xuống thảm trải sàn.

"Ngươi, ngươi —— "

Cơ Xuân Nghiên mở mắt thật lớn, nàng ta chết không nhắm mắt.

"Thu!"

Tiêu Phàm nhanh chóng thu thi thể Cơ Xuân Nghiên vào túi Thứ Nguyên.

"Liễu Triết, tự ngươi nghĩ cách xử lý máu trên sàn. Bắt đầu đi!"

Tiêu Phàm truyền âm cho Liễu Triết.

Liễu Triết dùng con dao chém đứt tấm thảm có dính máu, tất cả các camera ẩn giấu trong mọi ngóc ngách phòng đều quay rõ lại cảnh này.

"Thu!"

Ý niệm Tiêu Phàm vừa động, camera ẩn hình đều bị hắn thu vào.

Cắt ghép video quay được rồi, sau này ắt sẽ có không ít chỗ dùng.

"Liễu Triết, sau này nếu ta cần dùng tới chỗ của ngươi, hi vọng ngươi chủ động một chút."

Tiêu Phàm truyền âm nói.

Tiêu Phàm mau chóng mang theo Tô Ấu Vi thuấn di rời khỏi đó.

Sau hai lần thuấn di, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi vào trong xe.

"Ấu Vi, tỉnh lại đi."

Niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm tiến vào trong tâm thức của Tô Ấu Vi kêu gọi.

Không bao lâu sau, Tô Ấu Vi yếu ớt tỉnh dậy.

…

"Bà viện trưởng...Học trưởng, sao ta lại ngất xỉu vậy, bà viện trưởng đâu?"

Tô Ấu Vi hơi mơ màng nói.

Tiêu Phàm khởi động xe chạy đi:

"Là bà viện trưởng gọi điện thoại cho ngươi sao?"

Tô Ấu Vi gật đầu một cái.

"Bà viện trưởng nói rằng bọn Nha Nha làm một món quà cho ngươi, nàng đưa thẳng đến cổng trường học, muốn nhờ ta đưa cho ngươi."

"Lúc ta tới thì bà viện trưởng ho sặc sụa trên xe..."

Nói đến đây, Tô Ấu Vi ngơ ngác.

"Học trưởng, vậy chẳng lẽ đó không phải bà viện trưởng mà là Cơ Xuân Nghiên ngụy trang thành sao?"

Tiêu Phàm thầm than trong lòng, để lừa Tô Ấu Vi, Cơ Xuân Nghiên cũng chịu tốn công thật.

Chuyện cũ mà nàng kể rất chân thật, Tô Ấu Vi tin tưởng cũng là chuyện bình thường.

Để câu chuyện đó hoàn mỹ mà Cơ Xuân Nghiên còn trộm hẳn điện thoại di động của bà viện trưởng.

Nói không chừng còn làm quà thủ công thật nữa.

"Người lừa ngươi ra ngoài đúng là Cơ Xuân Nghiên, nàng dẫn

ngươi tới khách sạn, sau đó gọi điện thoại bảo Liễu Triết qua đó, đúng lúc bị ta phát hiện."

Sắc mặt Tô Ấu Vi thay đổi.

Chương 433: Nhanh Chóng Về Ngủ Thôi

Cơ Xuân Nghiên bị trục xuất khỏi Liễu gia, nàng sẽ không tốt bụng đi gọi Liễu Triết đến.

"Ấu Vi, ngươi yên tâm, ngươi không gặp bất cứ chuyện gì cả."

"Nhưng sau này người phải cẩn thận hơn nữa, cũng phải cố gắng nâng cao thực lực lên."

Tiêu Phàm đưa tay nắm lấy tay Tô Ấu Vi.

Cả người Tô Ấu Vi hơi run rẩy, lúc này nàng sợ hãi không thôi.

"Học trưởng, bây giờ Cơ Xuân Nghiên đang ở đâu?"

Tiêu Phàm cười nói:

"Nàng chết rồi, là Liễu Triết giết."

Tô Ấu Vi nhìn Tiêu Phàm.

Tu vi của Cơ Xuân Nghiên là Hậu Thiên, Liễu Triết không thể nào giết được Cơ Xuân Nghiên.

"Học trưởng, ngươi lại cứu ta một mạng."

Tô Ấu Vi nói nhỏ, ánh mắt của nàng đầy thâm tình.

"Ấu Vi, nếu như ngươi thấy sợ, vậy tối nay chúng ta ngủ chung đi."

Tiêu Phàm cười híp mắt nói.

"Ừm."

Tô Ấu Vi đỏ mặt, nàng gật đầu nhẹ đến mức khó nhận ra.

"Ầm!"

Tiêu Phàm đạp chân ga thật mạnh.

Bây giờ đã hơn mười giờ tối rồi, nên nhanh chóng về ngủ thôi.

Trở lại tiểu khu Tử Kinh, Tiêu Phàm tắm táp thật nhanh, còn Tô Ấu Vi lại tắm lâu hơn thường ngày gấp đôi.

Thấy Tô Ấu Vi bước vào phòng, ánh mắt Tiêu Phàm nhìn chăm chú không dời được.

Trong mắt hắn, Tô Ấu Vi tựa như tiên nữ rơi xuống phàm trần.

Nàng chậm rãi bước đến, như một giấc mộng.

"Học trưởng, tắt...Tắt đèn đi."

Tô Ấu Vi nói, khuôn mặt mỉm cười ửng đỏ.

"Được."

Tiêu Phàm chỉ tay lên, đèn lập tức tắt.

Tô Ấu Vi nhanh chóng lên giường, chui vào trong chăn.

…

Nháy mắt đã sang ngày kế tiếp, Tiêu Phàm nhìn chằm chằm vào mặt Tô Ấu Vi, cho dù quan sát ở khoảng cách gần, cũng rất khó để phát hiện ra tì vết nào.

Hàng mi Tô Ấu Vi khẽ rung động.

Thật ra nàng tỉnh giấc trước cả Tiêu Phàm, nhưng bởi vì xấu hổ nên mới không mở mắt ra.

"Bà xã, ngươi dậy rồi."

"Ngươi đã từng nghe câu nói này chưa, một ngày mới bắt đầu từ buổi sáng sớm."

Tiêu Phàm cười híp mắt nói.

Tô Ấu Vi như chú nai con bị doạ sợ mà mở mắt, nàng vội vàng bật dậy khỏi giường:

"Đồ tồi, mới sáng sớm đã muốn làm chuyện xấu rồi."

Tiêu Phàm cười ha ha, nói:

"Ngươi nghĩ đi đâu đấy? Ý của ta là rời giường sớm một chút thì cũng làm việc được sớm một chút."

Tô Ấu Vi liếc Tiêu Phàm một cái.

Rất nhanh, Tiêu Phàm bọn họ đã ăn sáng xong.

"Bà xã, hôm nay ngươi tiếp tục dung hợp giọt tủy của Hoàng Kim Long đi."

Trong tay Tiêu Phàm xuất hiện bình ngọc nho nhỏ kia.

Bên trong là giọt tủy Hoàng Kim Long cuối cùng.

Hắn đã dung hợp tám giọt, giọt cuối cùng này để cho Tô Ấu Vi dung hợp thì tốt hơn.

Rất nhanh, tủy Hoàng Kim Long tiến vào trong cơ thể của Tô Ấu Vi.

"Ông xã, hình như không đau đớn như ngày hôm qua."

Năm phút trôi qua, Tô Ấu Vi mừng rỡ nói.

Tiêu Phàm cười nói:

"Rất bình thường, ngày hôm qua sử dụng một giọt tủy Hoàng Kim Long giúp thực lực của ngươi tăng lên, vì vậy năng lực chịu đựng cũng mạnh hơn."

Chớp mắt đã trôi qua nửa ngày, Tiêu Phàm không đi đâu hết mà chỉ ở cạnh Tô Ấu Vi.

Tô Ấu Vi vẫn còn sợ vì chuyện hôm qua.

Hơn nữa tối ngày hôm qua còn bị thương.

...

Tỉnh H, Liễu gia.

Liễu Triết đón chuyến bay sớm nhất để trở về, hắn tìm ông nội của mình.

"Phù phù."

Gặp được Liễu Thế Càn, Liễu Triết quỳ xuống.

"Tiểu Triết, ngươi làm gì vậy?"

Liễu Thế Càn cau mày nói.

Liễu Triết hít sâu một hơi nói:

"Ông nội, ta nghĩ tới nghĩ lui, có một chuyện ta phải về nói cho ngài biết, ta giết người rồi."

Sắc mặt Liễu Thế Càn thay đổi.

"Từ Thiếu Phong của Từ gia là ngươi giết?"

Hắn đã biết chuyện Từ Thiếu Phong chết rồi.

Vụ án này kết án ngay trong đêm, kết quả cuối cùng là Từ Thiếu Phong bị hổ đen giết.

Liễu Triết lắc đầu:

"Từ Thiếu Phong là vị hổ đen giết."

Liễu Thế Càn nhìn Liễu Triết một cái thật kỹ:

"Tốt lắm, cho dù là ai hỏi tới thì ngươi cũng phải trả lời như vậy, không được thay đổi."

"Vậy ngươi giết ai?"

"Cơ Xuân Nghiên."

Liễu Thế Càn ngơ ngác, không phải Cơ Xuân Nghiên là Hoàng

Quân Bích sao?

Liễu Triết cúi đầu nói:

"Nàng đánh thuốc mê Tô Ấu Vi rồi mang nàng tới khách sạn, sau khi lừa ta tới đó thì uy hiếp ta phát sinh quan hệ cùng Tô Ấu Vi."

"Nếu ta không làm theo thì nàng sẽ giết ta."

"Sau đó ta đã giết nàng."

Liễu Thế Càn tức giận trong lòng, không ngờ Cơ Xuân Nghiên lại làm ra chuyện như vậy.

Dùng đầu ngón chân để nghĩ thì hắn cũng biết chắc chắn trong phòng có camera.

Nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy, ai có thể gánh chịu nổi lửa giận của Lục Bách Xuyên?

"Tiêu Phàm để ngươi giết?"

Liễu Thế Càn trầm giọng nói.

Liễu Triết nhìn Liễu Thế Càn với vẻ kinh ngạc:

"Ngài biết Tiêu Phàm lợi hại bao nhiêu?"

"Biết được một chút."

Liễu Thế Càn lạnh nhạt nói.

Vốn Liễu Thế Càn không biết, nhưng không ngờ Hoàng Quân Bích lại là Cơ Xuân Nghiên, vậy nên tất nhiên Liễu Thế Càn sẽ tự hiểu được một vài chuyện.

Liễu Triết nói:

"Ông nội, Tiêu Phàm vô cùng lợi hại. Cửa đang đóng mà hắn là có thể trực tiếp dịch chuyển vào trong phòng."

"Sau đó hắn còn mang Tô Ấu Vi dịch chuyển khỏi đó."

"Hắn còn có thể lấy đồ vật cách không, có thể dụng tay không bắt được viên đạn."

Trong mắt Liễu Thế Càn lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chương 434: Chụp Ảnh

Hắn không thấy bất ngờ khi Tiêu Phàm có thể sử dụng tay không để bắt viên đạn, nhưng không ngờ Tiêu Phàm có thể dịch chuyển, chuyện này hơi ngoài ý muốn của hắn.

"Hắn mang hết camera trong phòng đi rồi sao?"

Liễu Thế Càn dò hỏi.

"Vâng."

Liễu Triết gật đầu một cái.

Liễu Thế Càn trầm ngâm một lúc lâu rồi nói:

"Ngươi có thể trở về báo lại tin tức này đã không tồi rồi."

"Nếu Cơ Xuân Nghiên đã làm vậy thì xem như nàng tự cắt đứt một chút tình cảm cuối cùng với Liễu gia chúng ta, nàng chết cũng tốt."

Liễu Triết cúi đầu nói:

"Ông nội, ta muốn chuyển trường."

Liễu Thế Càn cau mày nói:

"Chuyển trường làm gì chứ? Không lẽ chuyển tới chuyển lui vui lắm sao? Nếu như Tiêu Phàm chết thì sau này ngươi vẫn còn cơ hội."

"Cơ Xuân Nghiên chết rồi, Cơ gia sẽ có hành động. Cơ Phụng Thiên là Tông Sư, nếu hắn thật sự vùng lên thì Tiêu Phàm không có cửa làm đối thủ."

Liễu Triết âm thầm kêu khổ, nhưng hắn không muốn gặp Tiêu

Phàm lại lần nào nữa.

"Nếu như Tiêu Phàm không chết thì ngươi đừng có bất cứ hành động nào, còn nếu hắn muốn ngươi làm mấy chuyện nhỏ nhặt, ngươi cũng có thể giúp đỡ."

"Vâng, ông nội."

Liễu Thế Càn lạnh nhạt nói:

"Đứng lên đi, trưa nay ở lại chỗ ông nội để ăn cơm, buổi chiều rồi ngươi đi máy bay trở về trường học."

Nước Mallett.

Cơ Phụng Thiên đi tới đi lui, sắc mặt hắn vô cùng âm u.

Hôm nay Cơ Diệu liên lạc với Cơ Nghiên Xuân, không ngờ lại không liên lạc được. Sau đó Cơ Diệu điều tra ra chuyện Cơ Nghiên Xuân đã ly hôn với Liễu Tông Diệu.

Cơ Nghiên Xuân không ra Cục dân chính, nhưng với năng lực của Liễu gia, dù Cơ Nghiên Xuân không đi thì nàng vẫn có thể ly hôn với Liễu Tông Diệu một cách dễ dàng.

"Cơ Diệu vẫn chưa điều tra được tin tức?"

Cơ Phụng Thiên trầm giọng nói.

Cơ Lăng Thiên lắc đầu, nếu như Cơ Diệu điều tra được thì nhất định sẽ nói.

"Cha à, có thể Lục muội sợ bị lần theo dấu vết nên nàng đã dùng cách khác để trở về."

Cơ Lăng Thiên nói.

Cơ Phụng Thiên nói với vẻ mặt u ám:

"Nhưng dù là thế thì bây giờ nàng cũng nên về tới rồi mới phải, hoặc ít nhất cũng nên gửi một tin nhắn."

"Ta chỉ sợ nàng đi tìm Tiêu Phàm trả thù thôi."

…

Từng thấy Tiêu Phàm ra tay nên Cơ Phụng Thiên biết rõ Cơ Xuân Nghiên tuyệt đối không phải đối thủ của Tiêu Phàm, Cơ Xuân Nghiên tìm tới cửa chắc chắn chỉ có một con đường chết thôi.

"Cha, Lục muội biết rõ thực lực của Tiêu Phàm mà, chắc chắn nàng sẽ không tìm Tiêu Phàm để gây phiền toái, ta đoán khả năng nàng tìm Tô Ấu Vi sẽ lớn hơn."

Cơ Lăng Phong phân tích.

Cơ Phụng Thiên cau mày lại, nếu là đúng Cơ Xuân Nghiên làm gì đó với Tô Ấu Vi thì e là Cơ gia bọn họ đừng hòng quay trở lại nước H.

"Bảo Cơ Diệu điều tra tình huống của Tô Ấu Vi đi."

"Đang điều tra rồi ạ."

Đúng lúc này trong tai nghe của Cơ Lăng Phong vang lên giọng nói của Cơ Diệu:

"Cha nuôi, ta điều tra được vài thứ có liên quan đến Tô Ấu Vi."

"Nói!"

"Tối hôm qua có người chụp được ảnh, khoảng tám giờ Tô Ấu Vi có tới gần đại học D, nhưng camera lại không quay được cảnh nàng rời khỏi tiểu khu Tử Kinh."

Cơ Lăng Phong giật mình:

"Diệu Nhi, ý của ngươi là..."

"Cha nuôi, ta kiểm tra hình ảnh rồi, không thành vấn đề, chắc chắn Tô Ấu Vi đã rời khỏi tiểu khu, có người thay đổi đoạn ghi hình kia."

Cơ Lăng Phong trầm tư.

Dựa vào tin tức họ tìm được lúc trước thì Tô Ấu Vi hiếm khi ra

ngoài vào buổi tối, mà dù có rời khỏi thì thường là đi chung với Tiêu Phàm.

"Điều tra tất cả những người có quan hệ thân thiết với Tô Ấu Vi ?"

"Chỉ có bọn họ mới có thể khiến Tô Ấu Vi rời khỏi tiểu khu vào buổi tối thôi."

Cơ Lăng Phong hạ lệnh.

Cơ Phụng Thiên im lặng chờ tin tức của Cơ Diệu, trong lòng hắn có linh cảm chẳng lành.

Năm phút trôi qua, ánh mắt Cơ Diệu sáng lên.

"Ta điều tra ra được rồi cha nuôi, ngày hôm qua di động của Trầm An Mai bị mất."

Cơ Phụng Thiên hít sâu một hơi.

Theo hiểu biết của hắn đối với Cơ Xuân Nghiên thì rất có thể nàng đã trộm điện thoại di động của Trầm An Mai, sau đó ngụy trang thành Trầm An Mai rồi lừa Tô Ấu Vi ra ngoài.

"BCh, tình huống không thích hợp."

"Rất có thể Lục muội đã dụ dỗ Tô Ấu Vi ra ngoài, nhưng Tiêu Phàm bọn họ không có động tĩnh gì, mà Lục gia cũng không có bất cứ động tĩnh gì giống thế."

Cơ Lăng Phong thấp thỏm nhìn Cơ Phụng Thiên, nói.

Trong tình huống này, tỷ lệ Cơ Xuân Nghiên còn sống không quá ba mươi phần trăm.

Cơ Phụng Thiên nghiến răng nghiến lợi:

"Ban đầu nên giết hắn luôn cho rồi, không có giết sạch, kết quả bây giờ để lại tai họa lớn về sau."

Cơ Lăng Phong nói:

"Cha, chúng ta có cần liên hệ trực tiếp cho Tiêu Phàm không?"

"Nếu Ram đệ và Lục muội còn sống, có lẽ chúng ta có thể khiến hắn ngoan ngoãn thải Tam đệ bọn họ ra thông qua việc uy hiếp hắn."

Cơ Phụng Thiên trầm giọng nói:

"Ngươi tính uy hiếp thế nào?"

"Dân thường!"

"Ngu xuẩn, nếu Cơ gia chúng ta làm chuyện này rồi bị lộ ra ngoài ánh sáng, thì sau này đừng hòng sống yên ổn tại bất kỳ quốc gia nào."

Cơ Phụng Thiên lạnh lùng nói.

Chương 435: Chỉ Còn Ba Người Sống Sót

Bắt Tô Ấu Vi, truyền ra người khác còn có thể hiểu được, nhưng bắt người dân bình thường để uy hiếp, vậy đó có khác nào chủ nghĩa khủng bố đâu.

Nếu bị quy chụp theo chủ nghĩa khủng bố thì dù có cố gắng thế nào cũng không xóa bỏ được.

"Lăng Phong, ngươi tuyệt đối không được có suy nghĩ như vậy!"

"Từ trên xuống dưới Cơ gia chúng ta còn có nhiều người, mà tương lai ngươi còn phải làm gia chủ nữa, làm việc có thể cấp tiến một chút nhưng không thể không có đầu óc."

Cơ Phụng Thiên dạy dỗ nghiêm khắc.

...

Nam Mỹ, sâu bên trong rừng rậm nhiệt đới.

Chừng mấy nhà thám hiểm đang đi sâu vào rừng rậm dưới sự dẫn dắt của người dẫn đường.

"Đoạn đường kế tiếp, các ngươi phải càng cẩn thận hơn."

"Chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ tiến vào khu vực sống của trăn xanh Nam Mỹ, trăn xanh Nam Mỹ trưởng thành trăn không có đối thủ, bọn nó dài nhất có thể lên tới bảy tám mét."

Người dẫn đường nhiệt tình giới thiệu cho mấy nhà thám hiểm.

Mấy người nước M này nhiều tiền, dẫn bọn họ đi vào một chuyến thu vào không ít.

"Ramos, trên internet đồn có trăn xanh Nam Mỹ dài hơn 10 mét, có thật không?"

Nói chuyện là một cô gái tóc vàng, nàng ăn mặc vô cùng gợi cảm.

Người dẫn đường Ramos lắc đầu: "Đó cũng chỉ là lời đồn trên internet thôi, trăn xanh Nam Mỹ lớn nhất cũng chỉ tới bảy mét rưỡi."

"Xào xạc."

Đúng lúc này, cỏ cây phía trước nhúc nhích.

Ramos vội ra hiệu cho mọi người cẩn thận, hai người trong số đó giơ súng trường lên, vì đi sâu vào rừng mưa nên bọn họ chuẩn bị rất đầy đủ.

"Chắc là trăn xanh Nam Mỹ."

"Các ngươi chụp được ảnh rồi thì chúng ta đi nhanh thôi."

Ramos đi về phía trước rất cẩn thận.

"Hít!"

Rất nhanh, Ramos đã thấy con trăn xanh Nam Mỹ ở phía trước, hắn trợn to mắt, những người còn lại thấy vậy cũng nhanh chóng xông tới.

"Ôi, thượng đế!"

Một người trong đó kinh hô.

Cách bọn họ chừng ba mươi mét là một con trăn xanh Nam Mỹ có

hình thể vô cùng khổng lồ.

"Ramos, cái này mà không tới tám mét hả?"

Một người khác không dám tin nói.

Hắn học môn toán không được giỏi lắm, nhưng hắn cảm thấy có lẽ con trăn xanh Nam Mỹ này không chỉ dài tám mét.

Giọng nói của Ramos run rẩy: "Không, có lẽ cả người nó dài hơn mười lăm mét rồi, đây là phát hiện đáng kinh ngạc, đây là kỷ lục thế giới."

"Răng rắc, răng rắc!"

Nghe hắn nói như vậy, cô gái xinh đẹp tóc vàng cầm máy chụp ảnh chụp hình không ngừng.

"Kỷ lục thế giới?"

"Đùng đùng đùng!"

Một trong hai gã đàn ông cầm súng hưng phấn bóp cò.

Kỹ thuật bắn súng của hắn bình thường, nhưng bắn hết một băng đạn vẫn có viên bắn trúng mục tiêu.

Nhưng viên đạn ấy lại chỉ ghim sâu vào được một hai tấc thôi.

Đối với trăn xanh Nam Mỹ có hình thể khổng lồ thì đây chỉ có thể xem như bị thương ngoài da.

"Đệt, ai cho ngươi nổ súng?"

"Chạy mau!"

Ramos kinh hãi la hét.

Trăn xanh Nam Mỹ khổng lồ gặp phải công kích lập tức nổi điên.

Hai tiếng trôi qua, cuối cùng bọn họ cũng lên thuyền thoát khỏi đuổi giết.

Ban đầu bọn họ có chín người, nhưng bây giờ chỉ còn ba người sống sót thôi.

"Ramos, không phải ngươi nói dài nhất chỉ có bảy mét rưỡi thôi sao? Vì sao con kia dài tận mười lăm mét, nó đúng là ma quỷ mà."

Ngoài người dẫn đường Ramos ra thì còn hai người sống sót, một trong số đó là cô gái tóc vàng, người còn lại là một gã đàn ông cả người đang run rẩy la hét.

Mười lăm mét nghe thì không dài, nhưng nếu có đứng thẳng người thì cao tận năm tầng lầu.

"Ta từng gặp rất nhiều trăn xanh Nam Mỹ, nhưng cho tới giờ vẫn chưa từng thấy còn nào thế này."

Trong mắt Ramos tràn ngập sợ hãi.

Cô gái tóc vàng siết chặt thẻ nhớ của máy ảnh.

Nàng đã vứt máy ảnh lại và chỉ giữ thẻ nhớ thôi, những bức ảnh này có giá trị rất cao.

Chớp mắt đã sang ngày hôm sau.

Hai trăm lính đặc chiến rừng rậm chạy tới, bọn họ đến địa điểm phát hiện trăn xanh Nam Mỹ.

"Ở đây, súng gây mê!"

"Vụt!"

"Vụt!"

Rất nhanh, vài viên đạn gây mê liều mạnh đã bắn trúng, nhưng trăn xanh Nam Mỹ vẫn còn nhúc nhích được, lại bắng thêm mấy phát thì con trăn xanh Nam Mỹ này mới yên tĩnh lại.

"Chắc là gần đây có linh huyệt, mau tìm đi."

"Con trăn xanh Nam Mỹ này có thể lớn như vậy thì chắc linh huyệt ở đây không giống bình thường."

Trong hai trăm lính đặc chiến này có mười mấy người là võ giả, bọn họ nhanh chóng tìm kiếm.

Nửa tiếng trôi qua, bọn họ tìm được trong một hang núi.

"Linh khí mạnh thật."

"So với cái linh huyệt ở thành phố Lạc Cơ kia thì mạnh hơn rất nhiều."

"Là linh khí giúp con trăn xanh Nam Mỹ to như thế, hay là nó ăn những thứ xuyên tới đây?"

"Đây không phải là chuyện mà chúng ta nên quan tâm."

Trong nửa ngày ngắn ngủi, xung quanh hang núi đã xây dựng xong một nơi trú quân.

Càng nhiều người chạy tới đây hơn.

Thậm chí còn có một vị tướng quân của nước M đích thân chạy tới đây quản lý.

"Tướng quân Charles, kết hợp với nghiên cứu trước kia, chúng ta đánh giá có lẽ linh huyệt này có thể để con nít xuyên qua."

Người nói chuyện chính là một giáo sư lớn tuổi, hắn nghiên cứu linh huyệt đã bảy năm.

Linh huyệt ở huyện Lục Hợp xuất hiện từ năm năm trước, còn linh huyệt mà hắn nghiên cứu thì đã xuất hiện từ bảy năm trước rồi.

"Giáo sư Milo, linh huyệt này là cấp mấy?"

"Nó xuất hiện vào khoảng lúc nào?"

Tướng quân Charles dò hỏi.

Giáo sư Milo hưng phấn nói:

"Dựa theo cấp bậc mà chúng ta phân chia thì nó là linh huyệt cấp A, thời gian xuất hiện cũng phải 10 năm."

Charles tướng quân nói:

"Nhất định phải là con nít sao? Nếu ta tìm một người lùn tới đây cho ngươi thì có thể xuyên qua linh huyệt được hay không?"

"Chắc là có thể!"

Giáo sư Milo gật đầu.

Chương 436: Đạt Tới Cấp A

Tướng quân Charles nhanh chóng tìm được người tới đây.

Người nhỏ con này là một người đàn ông, chiều cao của hắn không đến một mét, tuổi tác tầm hai ba chục tuổi, không có bất cứ vấn đề gì về chỉ số thông minh.

"Giáo sư Milo, hắn tên là Parker, có phù hợp với yêu cầu của ngươi không?"

Tướng quân Charles dò hỏi.

Giáo sư Milo đánh giá Parker rồi gật đầu một cái:

"Hắn có phải tự nguyện tham gia không? Tính nguy hiểm của nhiệm vụ lần này vô cùng cao."

Lúc trước giáo sư Milo từng sử dụng động vật để thí nghiệm chừng mười lần, chỉ có một lần là trở về, hơn nữa sau khi trở về không bao lâu còn tử vong.

"Người nhà của hắn đã nhận được một trăm ngàn USD."

"Nếu như hắn trở về thành công, họ có thể nhận được thêm một trăm ngàn USD nữa."

Tướng quân Charles nói.

Giáo sư Milo khẽ gật đầu, tự nguyện thì tốt.

Còn chuyện một trăm ngàn USD có thể mua một cái mạng hay

không, đây không phải là chuyện hắn nên quan tâm.

"Tướng quân Charles, cho động vật sang đó thì chúng sẽ chạy loạn, nhưng hắn là người nên sẽ không như thế, tỷ lệ hắn trở về cũng cao hơn rất nhiều."

"Nếu hắn trở lại, đây chính là sự kiện cực kỳ quan trọng trong lịch sử nhân loại, chuyện này còn quan trọng hơn bước nhảy vọt của Armstrong."

Vẻ mặt của giáo sư Milo đầy kích động.

Bởi vì nghiên cứu về phương diện này, nói không chừng hắn còn có thể ghi tên vào sách sử.

"Giáo sư Milo, giao cho ngươi."

"Danh tiếng là của ngươi, ta chỉ cần biết rõ thế giới bên kia như thế nào mà thôi."

Tướng quân Charles trầm giọng nói.

Giáo sư Milo gật đầu một cái.

Hắn bắt đầu dặn dò Parker những chuyện cần phải chú ý, Parker cũng cần học cách sử dụng một số thiết bị tương đối đặc biệt.

...

Nước H, Khương Vạn Trần đang ở trong phòng tu luyện.

Hắn là cục trưởng của cục an toàn số chín, đồng thời hắn cũng là võ giả cấp bậc Tiên Thiên, vậy nên chắc chắn hắn phải tốn một chút thời gian vào việc tuy luyện.

"Ting ting."

Đột nhiên trong phòng tu luyện vang lên tiếng thông báo.

Khương Vạn Trần còn chưa hoàn thành Đại Chu Thiên nhưng hắn nhanh chóng bỏ qua chuyện tu luyện, người ở vị trí như hắn thường xuyên bị làm phiền.

"Có chuyện gì?"

Bên ngoài phòng tu luyện chính là văn phòng của Khương Vạn Trần, hắn nhận điện thoại.

"Cục trưởng, nước M phát hiện một linh huyệt trong rừng nhiệt đới ở Nam Mỹ, tình báo cho thấy có khả năng linh huyệt này đạt tới cấp A."

"Đạt tới cấp A?"

Trong mắt Khương Vạn Trần lộ ra vẻ khiếp sợ.

Bây giờ các quốc gia có chia cấp bậc để xếp hạng linh huyệt, có tổng cộng chín cấp bậc, theo thứ tự từ cao xuống thấp là cấp SSS, cấp SS, cấp S.

Sau đó là sáu cấp bậc A, B, C, D, E, F.

Nếu không có tình huống đặc biệt thì linh huyệt xuất hiện từ một đến hai năm sẽ là cấp F thấp nhất, những linh huyệt như thế có ít linh khí và thường không được ổn định lắm.

Xuất hiện ba bốn năm thì là cấp E.

Linh huyệt ở huyện Lục Hợp bên kia được phát hiện cũng năm sáu năm rồi, họ đo lường tính toán thì phát hiện thời gian xuất hiện thực tế hơn sáu năm thì sẽ là linh huyệt cấp C.

Dựa vào những tình báo mà họ nhận được, ở thành phố Lạc Cơ của nước M có một linh huyệt cấp B.

"Cục trưởng, khoảng bảy tám chục phần trăm là đạt tới cấp A."

Vẻ mặt Khương Vạn Trần nặng nề.

Ở nước H cũng không thiếu người nghiên cứu về phương diện này, họ tính toán, chỉ có những sinh vật như mèo chuột mới có khả năng thông qua linh huyệt cấp B.

Còn với kích thước của linh huyệt cấp A thì có vẻ những người có vóc dáng nhỏ bé có thể thông qua.

"Cục trưởng, chúng ta nên làm gì bây giờ?"

"Vì nước M phát hiện linh huyệt cấp B nên nghiên cứu về sự tiến hóa loài người của họ đạt được tiến triển không tồi, nếu lại để họ đi trước một bước..."

Đầu bên kia điện thoại, một trong những phó cục trưởng của cục an toàn số chín, Tần Phong cau mày.

Họ chỉ mới biết chuyện nước M phát hiện linh huyệt từ sớm cách đây không lâu.

Hơn nữa còn là linh huyệt cấp B.

Chậm một bước thì những bước sau cũng chậm.

Nếu để cho nước M "phát hiện" dị giới đầu tiên, có thể khoa học vật liệu, công nghệ sinh học, sinh học...Của nước M sẽ phát triển vượt bậc.

Nếu các loại độc quyền được công bố thì sẽ trở thành gông xiềng hạn chế sự phát triển của nước H.

"Tiếp tục thu hoạch tình báo chi tiết hơn."

Khương Vạn Trần nhanh chóng báo cáo tin tức này cho cấp trên.

Chuyện này còn quan trọng hơn chuyện năm xưa nước M đặt chân lên mặt trăng.

Cho dù người nước M thành công đặt chân lên mặt trăng nhưng cũng chỉ lấy được một chút đất trên mặt trăng, chuyện này sẽ không giúp nước M phát triển nhảy vọt về nhiều phương diện.

Nhưng linh huyệt thì khác!

Rất có thể bên kia là một thế giới hoàn toàn mới, không gian để tưởng tượng khổng lồ vô hạn, lợi ích sau nó lớn đến mức hoàn toàn không cách nào đánh giá được.

Nếu thế giới kia không có chủng tộc nào có trí tuệ, nói không chừng người nước M tới trước rồi trực tiếp tuyên bố chiếm giữ

thế giới kia luôn.

Chương 437: Thăm Hỏi

"Cục trưởng Khương, theo ý kiến của chúng ta, ngươi và quân đội thảo luận rồi đưa ra một kế hoạch, chúng ta nhất quyết không thể để lạc hậu về phương diện này được."

"Những bài học lịch sử vẫn còn đó, lạc hậu thì sẽ bị đánh."

Nửa tiếng trôi qua, Khương Vạn Trần nhận được một cú điện thoại.

Hắn đứng yên nghe hết.

"Cục trưởng Khương, tình huống thế nào rồi?"

Khương Vạn Trần nhanh chóng cho người trao đổi với Lục Chí Hằng và những đại lão trong quân đội, bóng dáng của Lục Chí Hằng họ đều xuất hiện trên màn hình lớn.

Rất nhanh, Khương Vạn Trần đã chia sẻ một ít tình báo mà cục an toàn số chín nhận được gần đây, còn một số thành quả nghiên cứu về linh huyệt.

"Các vị, sớm nhất thì nước M sẽ hành động trong ba ngày sắp tới."

"Chúng ta phán đoán rất có thể nước M sẽ trực tiếp tiến hành thí nghiệm trên cơ thể người, có lẽ chẳng bao lâu nữa họ sẽ nhận được thông tin trực tiếp."

Khương Vạn Trần trầm giọng nói.

Một đại lão quân đội trong số đó trừng mắt:

"Họ muốn để cho con nít mạo hiểm sao? Có phải đám người đó mất hết nhân tính rồi hay không."

Khương Vạn Trần lắc đầu:

"Chắc không phải là con nít đâu, tìm người nhỏ con sẽ dễ hành

động hơn, chúng ta có thể ngăn cản họ lại hay không?"

Mọi người trầm mặc.

Nếu là những nước nhỏ hoặc trung bình phát hiện linh huyệt thì chắc chắn năm quốc gia lớn có cách để ngăn lại, nhưng lần này là nước M phát hiện ra linh huyệt.

Nước M có sức ảnh hưởng khổng lồ ở châu Mỹ, không thể nói nước H không có sức ảnh hưởng nào tại châu Mỹ, nhưng nếu muốn so với nước M thì không thể nào.

"Nếu linh huyệt này mà ở tại Đông Á thì còn đỡ."

"Chuyện này...Ngoài tầm tay rồi."

"Nếu như bên chúng ta phát hiện được linh huyệt cấp A, thậm chí phát hiện được linh huyệt cấp S thì tốt biết bao."

Mọi người thảo luận sôi nổi, Lục Chí Hằng vẫn luôn im lặng không lên tiếng.

"Lục lão đệ, nhìn dáng vẻ của ngươi, ngươi có suy nghĩ gì sao?"

Người nói chuyện là Chung Thế Minh.

Hắn để ý đã trôi qua vài phút mà Lục Chí Hằng vẫn không nói lời nào.

Lục Chí Hằng ho nhẹ một tiếng:

"Vấn đề này để ta đi tìm người chuyên nghiệp hỏi thăm một chút, cụ thể là ai thì các ngươi đừng hỏi."

"Nhiều người biết thì càng dễ để lộ bí mật."

Khương Vạn Trần nói:

"Lục huynh, dù sao đến lúc đó ngươi cũng phải dắt ta theo chứ? Dù sao thì ngươi không hiểu biết nhiều về linh huyệt bằng ta mà."

"Được."

Lục Chí Hằng ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu một cái.

Nếu hắn đi hỏi một mình thì cho dù sau này có nói ra, cũng chưa chắc người khác đã tin tưởng.

Chỉ một mình Khương Vạn Trần biết thì không có vấn đề gì quá lớn.

"Chẳng lẽ là Tiêu Phàm?"

Trong đầu Chung Thế Minh xuất hiện suy nghĩ như vậy.

Hắn biết thực lực của Tiêu Phàm rất mạnh trước cả Lục Chí Hằng.

Rất nhanh, hội nghị từ xa đã kết thúc.

Khương Vạn Trần liên lạc riêng với Lục Chí Hằng:

"Lục huynh, ngươi nói địa điểm đi, chúng ta tập họp ở chỗ nào đó, gặp mặt rồi lại trao đổi kỹ hơn."

"Hôm nay ta đang ở Đế Đô, ngươi đến nhà ta một chút đi."

Khoảng nửa tiếng sau, Khương Vạn Trần đã gặp được Lục Chí Hằng.

"Chúng ta đi Ma Đô."

"Ta hẹn gặp đối phương ở Ma Đô, vậy thì thân phận của đối phương càng không dễ bị tiết lộ."

Lục Chí Hằng nói.

Khương Vạn Trần kinh ngạc nói:

"Lục huynh, ngươi đúng là cẩn thận thật đấy."

Mấy tiếng sau, Lục Chí Hằng họ đến Ma Đô.

"Tiêu Phàm?"

Khương Vạn Trần kinh ngạc khi nhìn thấy Tiêu Phàm.

…

"Chú Lục, cục trưởng Khương. Các ngươi hẹn ta gặp mặt, còn cố ý chạy tới Ma Đô, rốt cuộc là có chuyện gì quan trọng đến mức cần cẩn thận đến thế?"

Tiêu Phàm hỏi với vẻ khó hiểu.

Nếu gọi điện thoại không an toàn thì Lục Chí Hằng đến thành phố Z cũng được mà.

Lục Chí Hằng nói:

"Nếu như chúng ta đến thành phố Z thì chắc chắn người khác có thể đoán được là đi tìm ngươi, chẳng lẽ ngươi muốn sau này có cả đống người tới làm phiền ngươi sao?"

"Cục trưởng Khương, chuyên gia mà ta muốn tìm chính là Tiêu Phàm."

"Chúng ta ngồi xuống rồi nói."

Ba người đều ngồi xuống.

Lục Chí Hằng nói với vẻ mặt rất nghiêm túc:

"Tiêu Phàm, nước M phát hiện một linh huyệt cấp A tại Nam Mỹ."

"Hơn nữa bảy năm trước nước M đã phát hiện ra linh huyệt rồi, bây giờ linh huyệt đó đã là linh huyệt cấp B, mạnh hơn linh huyệt ở huyện Lục Hợp nữa."

Tiêu Phàm không hiểu ra sao:

"Cái gì cấp A cấp B cơ?"

Khương Vạn Trần ho nhẹ một tiếng rồi nói:

"Bây giờ các quốc gia đã đặt tiêu chuẩn cho linh huyệt, tổng cộng chia làm chín cấp bậc."

"Cao nhất là cấp SSS, thấp nhất là cấp F."

"Cấp bậc thấp nhất của linh huyệt là cấp F, võ giả cấp bậc Ám Kình Hóa Kình không phát hiện được, còn linh huyệt ở huyện Lôi Sơn bên kia là cấp E."

"Theo thời gian trôi qua, cấp bậc của linh huyệt sẽ tăng dần lên."

Khương Vạn Trần nói một vài tiêu chuẩn của các quốc gia hiện nay.

Tiêu Phàm suy nghĩ, chắc chắn linh huyệt ở huyện Lôi Sơn bên kia không chỉ cấp E, linh khí của nó đã tăng mạnh gấp mấy lần rồi.

Chương 438: Người Bình Thường Không Phát Hiện Được Linh Huyệt

Cấp bậc của linh huyệt được xét dựa vào linh khí là chính.

Nếu linh khí dồi dào thì thông đạo không gian cũng sẽ ổn định hơn.

Bây giờ linh khí của linh huyệt ở huyện Lôi Sơn đã mạnh hơn cái ở huyện Lục Hợp một chút.

Có lẽ còn thiếu một chút mới đạt cấp B, nhưng chắc chắn đã đạt tới cấp C rồi.

"Bây giờ quốc gia chúng ta có tổng cộng mấy cái linh huyệt?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Thật sự là hắn không để ý tới chuyện này lắm.

Mặc dù năng lực hacker của Tô Ấu Vi rất mạnh, nhưng nàng sẽ không tùy tiện xâm nhập.

Khương Vạn Trần hơi chần chờ, đây vấn đề cơ mật rất quan trọng.

Lục Chí Hằng tức giận nói:

"Lão Khương, ngươi còn giữ bí mật làm gì nữa? Tiêu Phàm cũng

không phải người ngoài, chúng ta còn chuyện muốn nhờ vả hắn đấy."

Khương Vạn Trần ho nhẹ một tiếng rồi nói:

"Tính đến giờ thì quốc gia chúng ta phát hiện tổng cộng năm linh huyệt, hai linh huyệt khác một cái cấp D, một cái cấp E."

"Một cái ở Đông Bắc một cái ở phía Tây."

"Tính ra thì quốc gia chúng ta phát hiện năm cái linh huyệt đã là nhiều rồi, nhưng cao nhất chỉ đạt tới cấp C, chênh lệch về cấp bậc khá lớn."

Lục Chí Hằng nói:

"Nước M hoạt động trên toàn thế giới nên chắc chắn số linh huyệt tìm được đã vượt qua mười cái rồi, chúng ta không chiếm được ưu thế về số lượng."

"Hầy!"

Khương Vạn Trần thở dài một cái.

Ai bảo nước M mạnh hơn làm gì?

Nếu linh huyệt xuất hiện muộn hơn một hai chục năm thì đã lợi cho nước H nhiều hơn rồi.

Tiêu Phàm lấy làm lạ, nói:

"Người bình thường không phát hiện được linh huyệt, sao những binh sĩ kia của nước M phát hiện được linh huyệt thế?"

Khương Vạn Trần giải thích:

"Nước M cũng không thiếu võ giả, quan trọng hơn là kỹ thuật di truyền của nước M có những bước tiến không tồi."

"Bọn họ có thể bồi dưỡng ra người tiến hóa."

"Người tiến hóa cấp E và F của bọn họ chỉ mạnh hơn người bình thường một chút, nhưng người tiến hóa cấp D thì tương đương với

võ giả cấp bậc Minh Kình ."

"Ám Kình là cấp C, Hóa Kình là cấp B, Hậu Thiên là cấp A, Tiên Thiên là cấp S."

"Những điều này là tình báo chúng ta mới lấy được gần đây, vì truyền những tình báo này về mà chúng ta đã có hai nhân viên tình báo hy sinh rồi."

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

Quận Hành Dương đã tiến hành nghiên cứu về phương diện này, nước M có nghiên cứu cũng là chuyện rất bình thường.

"Bọn họ có bao nhiêu người tiến hóa cấp S?"

Lục Chí Hằng dò hỏi.

Khương Vạn Trần lắc đầu:

"Chuyện này thì không rõ ràng, đây là vấn đề cơ mật nhất nên nhân viên tình báo của chúng ta còn chưa được tiếp xúc đến."

"Nhưng có thể khẳng định là chắc chắn có."

Lục Chí Hằng nhìn về phía Tiêu Phàm:

"Linh huyệt cấp A có khả năng giúp cho người nước M tiến vào dị giới, chúng ta đã lạc hậu hơn rất nhiều rồi."

"Ngươi có cách gì hay không?"

Khương Vạn Trần nói với vẻ vô cùng nghiêm túc:

"Bạn học Tiêu Phàm, nếu như ngươi có thể giúp một tay, ta muốn thay mặt quốc gia xin ngươi giúp đỡ."

"Nếu như để nước M giành trước, không bàn đến chuyện bọn họ tấn công trực tiếp, chỉ riêng đủ loại phong tỏa độc quyền cũng đủ khiến chúng ta chịu nhiều bất lợi."

Tiêu Phàm dò hỏi:

"Cục trưởng Khương, ngươi nói thẳng là cần cái gì đi?"

"Hàng mẫu."

Khương Vạn Trần nói:

"Bây giờ chuyện chúng ta cần nhất là thu thập các loại mẫu vật ở dị giới, các loại sinh vật hoặc phi sinh vật, thậm chí bao gồm cả mẫu không khí của bên kia."

Tiêu Phàm kinh ngạc nói:

"Các ngươi biết chuyện linh huyệt liên thông dị giới?"

Khương Vạn Trần nói:

"Mặc kệ bên kia là cái gì, bây giờ chúng ta gọi như thế. . . Chờ một chút, Tiêu Phàm, ngươi nói thế là có ý gì?"

Lục Chí Hằng ho nhẹ một tiếng rồi nói:

"Tiêu Phàm có thể liên lạc với người ở dị giới, còn có thể nhận được đồ truyền tới từ dị giới."

Khương Vạn Trần trợn to mắt.

Hắn không dám tin.

"Tiêu Phàm, ngươi xác định ở dị giới có sinh vật có trí khôn?"

"Ngôn ngữ của bọn họ như thế nào, sao mà ngươi nói chuyện được với bọn họ?"

Khương Vạn Trần hưng phấn nói.

"Cuối cùng ta cũng hiểu lại sao Lục huynh lại cẩn thận như vậy, nếu để lộ tin tức này ra ngoài, ngươi nhất định sẽ trở thành mục tiêu tiêu diệt hàng đầu của nước M."

Tiêu Phàm:

"..."

Chuyện Khương Vạn Trần nói vô cùng có khả năng.

Hắn hiểu rõ chuyện này từ lâu rồi nên hắn mới giữ bí mật suốt như thế, thực lực bản thân không mạnh, nếu để lộ thì chắc chắn hắn sẽ chết rất nhanh.

Nhưng tình huống bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi.

Hắn nắm giữ thực lực cấp bậc Tông Sư, cho dù nước M đã có người tiến hóa cấp SS thì muốn giết hắn cũng không phải chuyện dễ dàng.

"Dị giới có sinh vật có trí khôn."

"Dáng vẻ không khác gì chúng ta."

Tiêu Phàm chậm rãi mở miệng nói:

"Ta cũng không tin tưởng thuyết tiến hoá, ta cảm thấy nguồn gốc của nhân loại chúng ta có liên quan đến thế giới kia."

Khương Vạn Trần ngẩn người.

Chương 439: Quốc Khố Rỗng Tuếch

Không ngờ sinh vật có trí khôn ở dị giới lại gần giống với nhân loại.

"Vậy những bộ áo giáp kia của ngươi... Chẳng lẽ là gửi tới dị giới? Chờ đã, dù là linh huyệt cấp A cũng chỉ có thể gửi được đồ vật nặng tầm hai ba chục ký sang đó thôi."

"Ngươi gửi sang đó bằng cách nào?"

Khương Vạn Trần hỏi với vẻ kích động.

Tiêu Phàm cau mày nói:

"Cục trưởng Khương, những điều này là bí mật riêng của ta, ta muốn sống lâu thêm vài năm, có vài bí mật tạm thời không tiện nói ra."

"Ta sẽ cố gắng chuẩn bị cho ngươi hàng mẫu mà ngươi muốn."

"Nhưng có lẽ mỗi loại chỉ được mấy gram thôi."

"Muốn gửi đồ từ dị giới sang đây khá khó khăn."

Khương Vạn Trần gật đầu một cái:

"Mặc dù mấy gram ít thật, nhưng cũng đủ để nghiên cứu giai đoạn đầu rồi, năm xưa những nhà khoa học của chúng ta cũng chỉ nhận được một gram đất từ mặt trăng thôi."

"Bạn học Tiêu Phàm, người gửi đồ sang đây cho ngươi là gửi thông qua thông đạo linh huyệt sao? Nếu không thì không dễ để tìm được tọa độ bên còn lại."

Tiêu Phàm gật đầu một cái.

Thông đạo linh huyệt giống như hang côn trùng nối liền hai thế giới vậy, Tiêu Hải gửi đồ cho hắn toàn là ỷ vào thực lực để cưỡng chế gửi qua cho hắn.

Nếu bọn họ ở hai đầu thông đạo linh huyệt, chắc chắn Tiêu Hải sẽ gửi đồ dễ dàng hơn rất nhiều, nói không chừng còn có thể đưa người sang đây.

"Cục trưởng Khương, các ngươi không cho người máy gì đó sang sao?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Khương Vạn Trần nói với vẻ bó tay:

"Tất cả những thí nghiệp đều mất liên lạc. Ngược lại chúng ta có cho vài con kiến sang đó, cuối cùng vẫn còn vài con quay về."

"Nhưng chúng nó không thể mang thứ gì trở về."

"Nếu như nước M gửi người sang, nói không chừng sẽ có tiến triển rất lớn."

Lục Chí Hằng cười nói:

"Cục trưởng Khương à, ngươi cũng đừng lo lắng quá, có sự giúp đỡ của Tiêu Phàm, chắc chắn chúng ta có thể lấy được hàng mẫu nhanh hơn."

"Dị giới cũng không an toàn, cho dù bọn họ có cho người đi qua, muốn mang đồ về thành công cũng không phải chuyện dễ dàng."

"Hơn nữa nói không chừng cái linh huyệt kia nối liền tới đại dương ở bên dị giới."

Khương Vạn Trần gật đầu một cái, hắn yên tâm hơn rất nhiều rồi.

…

Dị giới, rất nhiều bách tính ở Đế quốc Thần Long tràn vào Thần Đô.

Cũng có rất nhiều người của mấy trăm quốc gia còn lại ở Đại lục Thần Võ tới Thần Đô.

Hôm nay là đại điển lập quốc của Đế quốc Thần Long.

"Chỉ trong một năm ngắn ngủi, không ngờ Đế quốc Thần Diễm lại bị tiêu diệt, đúng là không dám tin mà."

"Đúng vậy, Đế quốc Thần Diễm chính là một trong những quốc gia mạnh nhất trong cả Đại lục Thần Võ này, thất bại nhanh như thế đúng là chuyện không ngờ được."

"Sau khi nội chiến, có lẽ trong Đế quốc Thần Long sẽ khá trống rỗng..."

Rất nhiều người ở những quốc gia còn lại âm thầm bàn tán xôn xao.

Bọn họ nghe được rất nhiều lời đồn, nói quân đội của Đế quốc Thần Long lợi hại đến mức nào, nhưng đa số những lời đồn kiểu như thế đều là nói phét.

Mắt thấy mới là thật, tai nghe là giả.

Bọn họ có thể thăm dò một phen trong đại điển lập quốc.

Dựa vào tin tức mà triều đình Đế quốc Thần Long truyền ra, sẽ có biểu diễn võ nghệ quy mô lớn.

Đế quốc mới lập nên có vào quốc gia xung quanh rục rịch.

Bọn họ cảm thấy hiện giờ là thời điểm tốt để nhằm vào Đế quốc Thần Long.

Đế quốc Thần Long có nhiều binh lính, nhưng hiển nhiên chiến tranh sẽ khiến một nước hao tổn thực lực, chắc chắn bây giờ quốc khố của Đế quốc Thần Long quốc đang rỗng tuếch.

Để đàn áp cuộc khởi nghĩa, Đế quốc Thần Diễm ban đầu đã tiêu hao một lượng lớn tài nguyên; mà vốn dĩ người dân cũng không giàu có bao nhiêu.

Chiến tranh luôn có ảnh hưởng rất lớn đối với thương nghiệp, nông nghiệp...

Cũng vì giai đoạn sau của chiến tranh phát triển cực nhanh nên quốc gia và bách tính mười tổn thất ít một chút.

Nếu còn kéo dài thêm nửa năm tới một năm thì e là chỉ còn lại cảnh tượng hoang tàn.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, từng mục trong lưu trình của đại điển lập quốc đã xong.

"Bệ hạ, sắp đến lượt ngài."

Bên cạnh Tiêu Hải có người nhỏ giọng nhắc nhở.

Tiêu Hải khẽ gật đầu, ông đi ra từ trong cổng Hoàng thành.

Phía trước cổng thành là một quảng trường lớn, lúc này có mấy trăm ngàn người dân đang tụ tập.

Đứng trên cổng thành, ánh mắt lướt qua vô số dân chúng, trong mắt Tiêu Hải lộ ra vẻ hưng phấn, đây chính là giang sơn là ông giành được.

Đúng là Tiêu gia có quá khứ huy hoàng thật, nhưng đã có ai giành

được giang sơn to lớn giống như ông chưa?

"Trẫm tuyên bố, Đế quốc Thần Long chính thức thành lập vào hôm nay, quốc hiệu là Tiêu."

Giọng của Tiêu Hải vang lên vang dội.

"Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế."

Mấy trăm ngàn người đều quỳ xuống, cho dù là người của những quốc gia khác thì cũng quỳ xuống vào lúc này, Đế quốc Thần Long là một quốc gia lớn.

Toàn bộ Đại lục Thần Võ gồm mấy trăm quốc gia, mà Đế quốc Thần Long có thể nằm trong năm hạng đầu.

"Đùng, đùng, đùng!"

Tiếng pháo mừng nổ vang trên bầu trời.

Vang lên tổng cộng chín chín tám mươi mốt tiếng!

"Tất cả mọi người bình thân!"

Pháo mừng kết thúc, giọng của Tiêu Hải lại vang lên lần nữa.

"Tạ ơn bệ hạ!"

Mấy trăm ngàn người đứng lên.

Chương 440: Sản Lượng Khoai Tây

Trong đám đông có rất nhiều người cười lạnh, tiếp theo là tới diễn võ, để bọn họ chống mắt lên xem thử Đế quốc Thần Long giỏi giang đến mức nào.

Đúng là có rất nhiều chuyện kể về chiến dịch rất thần kỳ, nhưng có thật là lợi hại đến vậy không?

Đúng lúc này, tiếng bước chân đồng đều truyền đến.

Mười ngàn kiếm sĩ xếp thành đội ngũ ngay ngắn bước đến.

Vũ khí của bọn họ đều là kiếm dài, chẳng mấy chốc bọn hắn đã đến quảng trường phía trước cổng thành.

"Bệ hạ, đội kiếm sĩ của quân đoàn Thanh Long, xin ngài kiểm duyệt!"

Tướng quân dẫn đầu hô to lên.

Hơn mười ngàn kiếm sĩ nhanh chóng biểu diễn một đoạn kiếm thuật đều tăm tắp.

Không bàn tới chuyện bộ kiếm thuật này tinh diệu bao nhiêu, nhưng để những binh sĩ vừa mới ra chiến trường biểu diễn khiến sát khí tràn ra, khí thế lan rộng.

"Cũng chỉ được như vậy thôi."

Trong mắt vài người lộ ra vẻ khinh thường.

Nhưng cũng có rất nhiều người lộ ra vẻ mặt nặng nề.

Khu vực này đè nén thực lực nên chuyện kiếm thuật không quá tinh diệu cũng là điều bình thường, nhưng hơn mười ngàn người mà có thể thi triển ra đều tăp tắp như thế lại không dễ dàng.

Trạng thái tinh thần và tính phục tùng... Của binh lính đều có ảnh hưởng đến hiệu quả.

"Bệ hạ, đội giáo dài của quân đoàn Bạch Hổ, xin ngài kiểm duyệt!"

"Bệ hạ, đội nỏ thần của quân đoàn Chu Tước, xin ngài kiểm duyệt!"

"Bệ hạ..."

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, cuối cùng cũng đến lượt quân đoàn Tu La.

Mặt đất bắt đầu chấn động.

Quân đoàn Tu La cũng không làm bất cứ động tác gì, bọn hắn chỉ

đi qua liên tục không ngừng thôi.

"Năm... Năm chục ngàn."

Có sứ thần ngoại quốc nói với sắc mặt trắng bệch.

Quân đoàn Tu La toàn là kỵ binh giáp nặng, năm chục ngàn kỵ binh mặc giáp nặng, chắc chắn có thể càn quét hơn chín mươi phần trăm quốc gia trên Đại lục Thần Võ.

"Đằng sau hoàn toàn không nhìn thấy điểm cuối, rốt cuộc là bao nhiêu thế?"

"Đếm thử là biết thôi."

Rất nhiều âm thầm bàn tán.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, tốn không ít thời gian thì quân đoàn Tu La gồm một trăm năm mươi ngàn binh sĩ mới đi ngang qua hết quảng trường.

Bọn họ không có lên tiếng, nhưng lại mang cho tất cả mọi người sự chấn động rất lớn.

"Một trăm năm mươi ngàn!"

"Quá đáng sợ, không ngờ có tới một trăm năm mươi ngàn kỵ binh giáp nặng, cộng hết tất cả binh sĩ của quốc gia chúng ta cũng không nhiều như vậy."

"Nghe nói cái này còn không chưa phải là toàn bộ, thiết giáp long kỵ hoàn toàn không có tư cách ra sân."

Trên mặt Tiêu Hải để lộ nụ cười thản nhiên.

Có lẽ đợt này đã đủ khiến những quốc gia nhỏ thấy khiếp sợ.

Mặc dù ông không muốn núp trong Hoàng thành này, nhưng kế tiếp Thần Long Đế quốc phải nghỉ ngơi lấy sức mới được, nếu không cuộc sống của bách tính sẽ rất khó khăn.

Dựa vào tin tức mà triều đình thống kê được, bây giờ toàn bộ Đế

quốc Thần Long đang thiếu lương thực, chỉ sợ có dân chúng ở nhiều nơi không chờ được tới khi lúa chín.

Ở phương nam của Đế quốc Thần Long có hai vụ, mùa lúa sớm nhất cũng phải chờ đến tháng sáu mới thu hoạch, còn ở phương bắc chỉ có một vụ thu hoạch vào tháng chín, còn nửa năm nữa.

"Không biết cháu ngoan chuẩn bị khoai tây thế nào rồi."

Trong đầu Tiêu Hải xuất hiện ý nghĩ như vậy.

Sản lượng lương thực của Đế quốc Thần Long không được cao lắm, muốn cho bách tính không đói bụng thì mở rộng gieo trồng khoai tây của nước H ở đây là cách vô cùng tốt.

Sản lượng khoai tây trên một mẫu có thể đạt đến sáu, bảy ngàn cân, hiển nhiên có thể giảm bớt rất nhiều tình trạng thiếu lương thực.

Lúc trước hành quân đánh trận nên không thể chú tâm vào gieo trồng, bây giờ đã dựng nước rồi, để Tiêu Phàm cung cấp lương thực với quy mô lớn là chuyện không thực tế.

Đế quốc Thần Long có hơn hai trăm triệu người lận đấy!

…

Nước H, Ma Đô.

"Chú Lục, ta cũng có một chuyện nhỏ muốn nhờ chú Lục ngươi giúp cho."

Tiêu Phàm bưng ly rượu lên nói.

Đã đến giữa trưa, nói xong thì Lục Chí Hằng bọn họ cũng có tâm trạng để ăn uống.

"Ngươi lại muốn cái gì?"

Lục Chí Hằng trừng mắt nói.

Lần đầu tiên Tiêu Phàm đã đòi rất nhiều thuốc nổ, lần thứ hai

muốn súng cối và thuỷ lôi.

Đừng nói lần này muốn báy bay hỏa tiễn đấy nhé?

Tiêu Phàm bĩu môi một cái:

"Ánh mắt này của chú Lục là có ý gì ạ, chỉ là ta xem tin tức thấy khoai tây rớt giá quá nhiều, nông dân như làm việc không công nên muốn thu mua một ít khoai tây, vực dậy thị trường thôi."

Lục Chí Hằng thở phào nhẹ nhõm.

Đây là chuyện nhỏ.

"Ngươi muốn bao nhiêu?"

"Ba trăm ngàn."

Lục Chí Hằng tức giận nói:

"Còn tưởng ngươi muốn bao nhiêu chứ, ba trăm ngàn khoai tây, ngươi tìm bất cứ cửa hàng bán sỉ nào lớn một chút là được rồi còn gì."

"Ba trăm ngàn tấn."

Cái ly Lục Chí Hằng cầm trong tay run lên.

Khương Vạn Trần khiếp sợ nói:

"Tiêu Phàm, có thể gửi được ba trăm ngàn tấn sao?"

Chương 441: Suy Nghĩ Cho Kỹ

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Một lần không gửi được nhiều như vậy, phải gửi mấy lần."

Lục Chí Hằng quan sát Tiêu Phàm:

"Ba trăm ngàn tấn khoai tây đủ để đại quân gồm cả triệu người ăn,

ngươi có chắc là cần nhiều khoai tây đến vậy không?"

"Mặt hàng này nhiều nước nên thời gian bảo quản không quá lâu."

Tiêu Phàm nói:

"Chú Lục, là gửi sang đó làm giống."

"Ngươi giúp ta mượn danh nghĩa rằng quốc gia cần thu gom để thu mua với quy mô lớn."

Lục Chí Hằng cân nhắc một hồi thì gật đầu một cái.

Hắn không quản lý chuyện này, nhưng Lục gia nắm giữ mạng lưới quan hệ rất mạnh.

Bây giờ giá khoai tây đang giảm mạnh khiến nông dân chịu ảnh hưởng rất lớn, nếu Tiêu Phàm thu mua nhiều một chút thì cuộc sống của nông dân trồng khoai tây cũng khá khẩm hơn.

"Thu với giá bao nhiêu?"

Lục Chí Hằng dò hỏi.

Tiêu Phàm nói:

"Ta đã điều tra, bây giờ giá thu mua trên thị trường rơi xuống năm mao, ta sẽ thu mua với giá cao hơn thị trường ba mao."

"Nhưng ta cũng có hai yêu cầu, một là chất lượng, hai là thời gian."

…

Kho hàng huyện Lôi Sơn, Tiêu Phàm đến bên này.

Bên trong kho hàng lại có thêm năm chục ngàn bộ áo giáp, mấy bộ áo giáp được truyền cho Tiêu Hải.

Ngoài áo giáp ra thì còn mua rất nhiều những thứ khác, ví dụ như điện thoại, dây điện thoại, xăng, máy phát điện vân vân.

Những thứ này là để gửi cho Tiêu Hải, Tiêu Hải bên kia cần dùng tới.

"Chú Trình, ngươi cho mọi người tập họp lại một lát."

Tiêu Phàm dặn dò.

Trình Hưng Quốc nói:

"Sếp, những người thay ca đi nghỉ cũng phải tập họp sao?"

"Đúng!"

Trình Hưng Quốc nhanh chóng cho người gọi nhóm Dương Thần đã thay ca tới.

"Các ngươi vào đi."

Tiêu Phàm mở cửa chính nhà kho ra, Trình Hưng Quốc bọn họ đi theo vào nhà kho.

Rất nhanh, Tiêu Phàm dẫn theo Trình Hưng Quốc bọn họ đi vào một nhà kho trống rỗng.

"Chú Trình, bây giờ các ngươi cũng biết rõ trên thế giới này có võ giả tồn tại, các ngươi có muốn trở nên mạnh mẽ hơn hay không, có muốn trở thành võ giả hay không?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tiêu Hải gửi cho hắn yêu hạch của Địa Long Thú đã hấp thu được rất nhiều Đại Địa Chi Lực vào trong, đủ cho Trình Hưng Quốc bọn họ mạnh hơn một bậc.

"Đương nhiên!"

Dương Thần hưng phấn nói.

Những người còn lại cũng gật đầu liên tục.

Tiêu Phàm nói:

"Chú Trình, các ngươi phải suy nghĩ cho kỹ. Nếu như các ngươi chỉ là người bình thường, võ giả sẽ không tùy tiện nhằm vào các ngươi."

"Võ giả nhằm vào người bình thường vừa khiến cho người khác xem thường, ngoài ra còn có đơn vị chuyên môn của quốc gia tiến hành xử phạt."

"Nếu như các ngươi trở thành võ giả thì sẽ mất đi thân phận người bình thường này, nếu những võ giả khác mà giết các ngươi thì cũng không có ai xía vào đâu."

Vẻ mặt của Trình Hưng Quốc bọn họ thay đổi.

Dương Thần nói:

"Phàm ca, rốt cuộc trở thành võ giả nguy hiểm đến mức nào?"

Tiêu Phàm im lặng một hồi mới nói:

"Ta từng giết người, cũng từng bị ám sát, tử vong là chuyện có thể xảy ra bất cứ lúc nào."

Trình Hưng Quốc nói:

"Sếp, nếu như trong chúng ta có người không muốn trở thành võ giả, có phải chỉ có thể từ chức về nhà thôi không?"

Tiêu Phàm lắc đầu.

"Không phải."

"Ta cần mua đủ thứ đồ, ai không muốn trở thành võ giả có thể làm người thu mua, tiền lương và quyền lợi sẽ cao hơn bây giờ."

"Mọi người nhất định phải suy nghĩ cho kỹ, con đường võ giả là một con đường không có lối về, trở thành võ giả thì không còn khả năng quay đầu lại được đâu."

Trình Hưng Quốc bọn họ bắt đầu bàn bạc.

Mười phút trôi qua, Trình Hưng Quốc, Dương Thần và năm người lựa chọn trở thành võ giả.

"Sếp, thành thật xin lỗi."

Một trong sáu người còn lại nói.

Tiêu Phàm nhìn về đối phương, cười nói:

"Chú Dương thúc nói gì vậy, làm người bình thường, sống bình an, yên ổn khoẻ mạnh cũng rất tốt mà."

"Đồ ta muốn mua nhiều lắm, có các ngươi quản lý cũng giúp ta yên tâm."

"Chú Dương, các ngươi đi ra ngoài trước đi, nhớ đóng cửa kho hàng lại."

Rất nhanh, trong kho hàng chỉ còn lại Tiêu Phàm và năm người Trình Hưng Quốc bọn họ.

"Chú Trình, cũng không biết để các ngươi trở thành võ giả là đúng là sai nữa."

Ánh mắt Tiêu Phàm nhìn lướt qua Trình Hưng Quốc bọn họ.

Trình Hưng Quốc cười nói:

"Phàm Nha Tử, cho dù sau này thế nào thì đây cũng là lựa chọn của chính chúng ta, đến lúc đó chúng ta sẽ nói chuyện lại với người nhà."

Tiêu Phàm gật đầu một cái.

Hắn bảo Trình Hưng Quốc bọn họ nằm xuống đất.

"Chú Trình, có lẽ tiếp theo các ngươi sẽ thấy hơi đau đớn, đây là hiện tượng bình thường thôi."

Tiêu Phàm lấy yêu hạch của Địa Long ra.

Hắn dẫn dắt cho Đại Địa Chi Lực tiến vào trong bên trong cơ thể của Trình Hưng Quốc bọn họ.

Rất nhanh, Trình Hưng Quốc bọn họ cảm nhận được một cơn đau mãnh liệt.

"Chú Trình, các ngươi chịu đựng."

"Bây giờ đang dịch gân tẩy tủy để nâng cao thể chất của các ngươi

lên."

Tiêu Phàm mở miệng nói.

Mấy tiếng trôi qua, việc nâng cao kết thúc.

Năm người Trình Hưng Quốc bọn họ giống như vừa được vớt ra từ trong nước vậy.

Bọn họ đổ rất nhiều mồ hôi, những tạp chất trong cơ thể cũng được bài xuất rất nhiều.

"Xong rồi!"

Tiêu Phàm ngừng việc dẫn dắt lực lượng.

Chương 442: Thông Đạo

Sức mạnh của Trình Hưng Quốc bọn họ đều tăng lên rất nhiều, chờ bọn họ thích ứng với sức mạnh hiện tại là bọn họ có thể nắm giữ thực lực cấp bậc Minh Kình rồi.

Đáng để nhắc tới chính là, bọn họ không đi theo con đường nội kình mà là lợi Đại Địa Chi Lực để không ngừng cường hóa thân xác.

"Ta cảm nhận được lực lượng bây giờ rất mạnh."

Dương Thần siết chặt nắm đấm, hưng phấn nói.

Tiêu Phàm cười nói:

"Bây giờ các ngươi sức mạnh đạt cấp bậc Quyền Vương, nhưng sức mạnh không phải là thực lực, thường ngày các ngươi phải luyện tập nhiều hơn mới được."

"Mau đi tắm đi, ta sắp bất tỉnh vì cái mùi này rồi."

Trình Hưng Quốc bọn họ nhanh chóng rời khỏi nhà kho.

Tiêu Phàm lên lầu hai của nhà kho.

Hôm nay là ngày Tiêu Hải hẹn liên lạc.

"Cốc cốc!"

Thoáng chốc đã tới nửa đêm, có tiếng động truyền ra từ trong gương.

"Cháu ngoan, hôm qua đã tổ chức đại điển lập quốc rồi, ông nội của ngươi đã giành được một giang sơn to lớn cho Tiêu gia chúng ta, ha ha ha ha!"

"Ngươi nhớ trở về tế tổ, nói với tổ tiên những chuyện này nhé."

Tiêu Hải cười to nói.

Tiêu Phàm cười gật đầu.

"Cháu ngoan, ngươi không biết cảnh tượng ngày hôm qua như thế nào đâu, chậc chậc. Mấy trăm ngàn người quỳ xuống hô to vạn tuế, dùng một chữ thôi, sướng!"

Tiêu Phàm cười nói:

"Ông nội, vậy ngươi phải làm hoàng đế nhiều năm vào, cảm nhận cái sướng đó cho đã."

Nụ cười trên mặt Tiêu Hải thoáng cứng đờ lại.

"Vậy thôi bỏ đi."

"Làm hoàng đế chỉ có lâu lâu mới thấy sướng một lần, chứ mấy chính vụ thường ngày khiến ta đau đầu muốn chết, loại chuyện này không thích hợp với người lỗ mãng như ta."

Tiêu Phàm:

"..."

Làm hoàng đế mà làm như Tiêu Hải, đúng là có một không hai.

"Cháu ngoan, khoai tây chuẩn bị tới đâu rồi?"

Tiêu Hải nhanh chóng dời đề tài, nhắc tới đề tài này chỉ thấy phiền

lòng thôi.

Bây giờ trên bàn của ông vẫn còn tấu chương dày hơn nửa mét.

Vận dụng thần thức xem lướt qua những tấu chương này cũng dễ thôi, nhưng làm sao để phúc đáp thì đau đầu lắm, những phúc đáp của ông đều liên quan đến hưng suy của quốc gia.

"Đang trong quá trình thu mua rồi ạ."

"Thu mua tổng cộng ba trăm ngàn tấn."

"Ông nội, cho dù bây giờ đã gửi đồ dễ dàng hơn rất nhiều rồi, nhưng muốn gửi ba trăm ngàn tấn thì e là vẫn phải gửi bốn năm lần mới được."

"Tốt nhất là có thể tìm được thông đạo linh huyệt ở bên chỗ ngươi."

Tiêu Phàm nói cho Tiêu Hải nghe mấy chuyện Khương Vạn Trần đã nói.

Nước H đã phát hiện được năm cái linh huyệt trong nước, mà diện tích của nước H còn chưa chiếm tới hai phần trăm diện tích toàn cầu.

Chắc chắn là vẫn còn linh huyệt chưa được phát hiện, chắc chắn dưới lòng đất cũng có, theo suy đoán tỉ mỉ thì bây giờ trên toàn cầu đã có hơn năm trăm cái linh huyệt.

"Cháu ngoan, ta đã cho người đi tìm, chắc chắn có thể tìm ra thông đạo linh huyệt."

"Vấn đề là làm sao để tìm được cái nối với chỗ của ngươi?"

Tiêu Hải cau mày nói.

Có lẽ thông đạo nối với linh huyệt ở huyện Lôi Sơn bên kia nằm ở những quốc gia còn lại.

Tiêu Hải tìm được thông đạo linh huyệt thì linh huyệt đối ứng cũng như thế.

Tiêu Phàm nói:

"Ông nội, ta sẽ cho người gửi vài món đồ vào mấy cái linh huyệt trong lãnh thổ nước H, nói không chừng làm thế thì bên chỗ của ngươi có thể phát hiện ra."

"Nước M sẽ cho người tới dị giới, có lẽ ngươi cũng sẽ nhận được tin tức."

Tiêu Hải gật đầu một cái.

Cách này có hơi thô, nhưng tạm thời không có cách nào tốt hơn.

"Ông nội, ta gửi đồ cho ngươi nhé."

"Lại có thêm năm chục ngàn bộ áo giáp được đưa tới, còn có rất nhiều thứ khác nữa."

Tiêu Phàm mở miệng nói.

Tiêu Hải lắc đầu:

"Cháu ngoan, bây giờ không cần mấy thứ này gấp, tình huống bây giờ bên ông nội vẫn ổn, cứ tăng thực lực của ngươi lên trước đi."

"Chắc là hạt châu năng lượng không gian truyền cho ngươi lúc trước truyền đã bị tiêu hóa hết rồi, cho ngươi thêm một cái nhé, dị năng không gian là thứ tốt."

Mười phút trôi qua, Tiêu Hải truyền tới một hạt châu năng lượng không gian không nhỏ.

Cho dù có đủ loại trận pháp hỗ trợ nhưng Tiêu Hải cũng tiêu hao rất nhiều.

"Cháu ngoan, ba ngày sau liên hệ ngươi."

"Đến lúc đó ngươi gửi trước một phần khoai tây qua đây, phải cho người ăn thử trước đã."

Tiêu Hải nói xong thì biến mất.

"Sao không truyền một cái nhỏ thôi?"

"Cũng trở thành hoàng đế rồi mà vẫn không làm việc ổn định hơn chút nào."

Tiêu Phàm nói thầm trong lòng.

…

Sau khoảng mười lần truyền tống, Tiêu Phàm ra khỏi kho hàng về biệt thự, tu luyện ở linh huyệt có hiệu quả tốt hơn nhiều.

"Hấp thụ tám giọt Hoàng Kim Long Tủy thì thực lực sẽ tăng lên khá nhiều, rồi tiêu hóa hạt châu năng lực không gian, sức chiến đấu mới có thể đạt đến Tông Sư đại thành."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng. Hạt châu năng lực không gian này khá lớn, nếu tiêu hóa chắc phải mất tầm nửa tháng, thực lực có thể đạt tới Tông Sư đại thành nhanh như vậy đã rất tốt rồi.

Chớp mắt đã đến ngày hôm sau, Tiêu Phàm vẫn chưa rời đi, hắn tiếp tục tu luyện ở huyện Lôi Sơn. Nhưng Tô Ấu Vi phải đến trường. Mặc dù gặp phải chuyện của Cơ Xuân Nghiên, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục, Tiêu Phàm cũng không thể ở mãi bên cạnh Tô Ấu Vi để bảo vệ nàng ấy.

Chương 443: Khởi Động Điện Từ Trường

Tại Nam Mĩ, căn cứ số 13.

Căn cứ này là linh huyệt thứ mười ba mà nước M đã đoạt được.

"Giáo sư Milo, Parker đã hoàn thành xong tất cả huấn luyện."

Tướng quân Charles đến tìm giáo sư Milo.

Giáo sư Milo gật đầu:

"Vậy thì chúng ta lập tức bắt đầu thí nghiệm, xin Thượng Đế phù hộ không phải ở biển. Tướng quân Charles, ngươi phải giữ việc phòng ngự cho tốt. Lúc người của chúng ta truyền sang, sẽ có sinh vật dị giới sinh vật xông tới đây."

Tướng quân Charles cười nói:

"Giáo sư Milo, đây chẳng lẽ không phải là chuyện tốt sao?"

Giáo sư Milo nghiêm túc nói:

"Nếu sinh vật đến có thực lực yếu thì còn may, nếu có thực lực mạnh có thể sẽ có tổn thất nặng nề."

"Được, được, được. Ta sẽ phụ trách phương diện an toàn!"

Tướng quân Charles gật đầu, hắn cũng không quá để ý. Bên này, họ tổng cộng có tám trăm binh lính tinh nhuệ, cũng có không ít vũ khí hạng nặng, lại còn có người tiến hóa cấp S trấn giữ.

Sau nửa giờ, Parker đã chuẩn bị kỹ càng.

"Parker, nếu thành công, ngươi có thể trở thành nhân vật nổi danh toàn thế giới, đến lúc đó, ngươi sẽ được hưởng vô vàn vinh hoa phú quý."

Tướng quân Charles hăng hái nói.

Parker bình tĩnh đáp:

"Chỉ cần ta hoàn thành nhiệm vụ, các ngươi sẽ trả một trăm nghìn đô như đã cam kết cho ta là được rồi, ta cũng không hy vọng xa vời điều gì khác."

"Ngươi yên tâm, tuyệt đối không thành vấn đề."

Parker nhìn giáo sư Milo.

Giáo sư Milo gật đầu nói:

"Parker, ta cũng có thể bảo đảm việc này, điều kiện tiên quyết là bảo đảm an toàn, ngươi hãy cố gắng hoàn thành nhiệm vụ."

"Giáo sư Milo, ta tin ngươi."

Tướng quân Charles bên cạnh có chút lúng túng, chẳng lẽ lại không thể tin lời của hắn à?

"Parker, ngươi vào đi."

Giáo sư Milo mở miệng nói. Parker gật đầu, hắn đi tới chỗ chỉ định.

"Khởi động điện từ trường."

Giáo sư Milo phân phó, dựa theo nghiên cứu của bọn hắn, cường độ điện từ trường khác nhau có thể mở ra linh huyệt khác nhau, có thể truyền tống đồ vật đi.

"Vâng, giáo sư."

Cường độ điện từ trường từ từ tăng lên, Parker cũng không bị ảnh hưởng, hắn đang ở trong một chiếc lồng Faraday*.

(*Lồng Faraday là một thiết bị được rào kín bằng một lớp vật liệu dẫn điện nhằm ngăn chặn các trường điện từ. Thiết bị này được đặt theo tên nhà khoa học Michael Faraday)

(*Lồng Faraday là một thiết bị được rào kín bằng một lớp vật liệu dẫn điện nhằm ngăn chặn các trường điện từ. Thiết bị này được đặt theo tên nhà khoa học Michael Faraday)

"Từ tính!"

Cường độ điện từ trường dần dần đạt tới mức khủng bố, phía trên lồng Faraday không ngừng hiện ra tia lửa điện chói mắt. Đột nhiên, không gian dao động, Parker trong chiếc lồng Faraday đã biến mất. Hắn cảm thấy dường như bản thân đang xuyên qua một bức tường màu đen.

…

Biên cương Thần Long đế quốc.

Hai pháo đài ở đối diện nhau, khoảng cách giữa hai bên chưa đến mười dặm. Hai pháo đài này thuộc về Thần Long đế quốc và Hắc Hổ đế quốc. Bàn về thực lực tổng hợp, Hắc Hổ đế quốc không bằng Thần Long đế quốc, nhưng Hắc Hổ đế quốc là dân tộc du mục, có số lượng kỵ binh đông đảo.

Trong lịch sử, hằng năm Thần Diễm đế quốc và Hắc Hổ đế quốc đều xảy ra xung đột.

"Đó là gì vậy?"

Bên Thần Long đế quốc, có binh lính trên pháo đài dụi dụi con mắt hỏi.

"Chỗ nào?"

"Đó, lúc nãy, chỗ đó lóe sáng."

Có người nhanh chóng cầm ống nhòm lên. Tiêu Phàm đã gửi không ít ống nhòm cho Tiêu Hải. Tòa pháo đài này rất quan trọng, tất nhiên sẽ được phát một cái ống nhòm.

"Có người xuất hiện!"

"Sao ở đó lại có người, lập tức phái người qua xem thử."

Pháo đài của Thần Long đế quốc nhanh chóng điều động kỵ binh.

"Giá! Giá!"

Chưa đến nửa phút, bên phía Hắc Hổ đế quốc cũng nhìn thấy một bóng người thấp bé xuất hiện, kỵ binh của bọn hắn cũng được điều động chạy tới.

Người xuất hiện hiển nhiên là Parker, không phải là xuất hiện ở biển, điều này làm hắn khá vui mừng. Nhưng vui chưa được bao lâu, hắn đã phát hiện có kỵ binh chạy về phía hắn. Hắn vội vã nhổ mấy cọng cỏ dại, đào một ít bùn đất, lấy một chút không khí, rồi mau chóng rời đi trước khi kỵ binh kịp chạy tới.

"Mau, mau!"

Hai bên kỵ binh liều mạng xông về phía trước.

Tại nơi Parker vừa mới xuất hiện có một vòng sáng nhàn nhạt, ban đầu vòng sáng có đường kính khoảng một mét, sau đó nó dần dần thu nhỏ lại. Kỵ binh Thần Long đế quốc lập tức chạy tới. Lúc này, vòng sáng đã thu nhỏ lại còn cỡ bằng đầu người.

"Đi!"

Đội trưởng kỵ binh vung tay ném một con rắn màu bạc trắng ra. Hắn là đội trưởng đội kỵ binh, đồng thời còn là một thuần yêu sư, hắn có thể thuần phục các yêu thú cấp thấp, còn sử dụng bọn chúng để chiến đấu. Tại khu vực áp chế thực lực, thuần yêu sư có tác dụng không nhỏ.

"Đội trưởng, đây là món đồ chơi gì?"

"Không biết, có thể là do Hắc Hổ đế quốc giở trò quỷ, mọi người nên cẩn thận."

Đội trưởng đội kỵ binh nghiêm túc nói.

Con rắn bạc nhanh chóng biến mất.

"Giá!" "Giá!"

Hơn trăm tên kỵ binh Hắc Hổ đế quốc cũng chạy đến ngay sau đó, kỵ binh hai bên nhất thời giương cung bạt kiếm, thế cục lập tức trở nên rất căng thẳng.

Chương 444: Tiểu Xà

Tại căn cứ số 13, bóng dáng Parker nhanh chóng xuất hiện.

Từ lúc hắn biến mất đến khi hắn xuất hiện lại, thời gian còn chưa đến ba phút.

"Parker, Parker!"

Giáo sư Milo gọi.

Parker trở về thì rơi vào hôn mê, truyền tống qua lại như vậy lại tạo thành áp lực rất lớn cho hắn, hôn mê là một cách tự bảo vệ bản thân.

"Mau, lập tức mang đi cấp cứu."

Giáo sư Milo lo lắng nói.

Parker nhanh chóng được mang đi, nhưng có một số người vẫn nhìn chằm chằm linh huyệt trong lồng Faraday, nói không chừng sẽ có thứ gì đó xuất hiện.

Ba mươi giây trôi qua, trong lồng Faraday đột nhiên xuất hiện một con rắn bạc.

"Sinh vật dị giới!"

"Súng mê, bắn nó, mau bắn nó đi!"

Có người vui mừng nói, v vài người lập tức nổ súng, thứ họ bắn ra đều là phi tiêu tẩm thuốc mê. Trong lồng Faraday, con rắn nhỏ màu bạc nhanh chóng chuyển động, mấy phi tiêu gây mê đều bắn hụt, đồng thời nó cũng bị chọc giận.

"Vút!"

Trong chớp mắt, con rắn nhỏ màu bạc đã chui ra khỏi lồng Faraday.

"A!"

Một binh lính trong đó kêu lên thảm thiết, con rắn màu bạc lao về phía cổ của hắn, đuôi rắn xẹt qua, cổ của hắn trực tiếp bị cắt đứt.

"Đoàng đoàng đoàng!"

Có người bên cạnh sợ hãi lập tức nổ súng. Nhưng con rắn màu bạc đó chỉ là mục tiêu nhỏ, tốc độ lại nhanh, rất khó để đạn bắn trúng nó, nó bị công kích lại bị chọc giận lần nữa.

"Phụt!" "Phụt!"

Bóng dáng con rắn màu bạc nhanh chóng chuyển động, trong thời gian ngắn đã có mười mấy người thương vong, người tiến hóa trong căn cứ cuối cùng cũng kịp chạy đến.

"Mọi người cẩn thận, tốc độ của nó đã đạt tới tiêu chuẩn của người tiến hóa cấp S! Thực lực của nó không kém hơn ta bao nhiêu."

Người tiến hóa cấp S canh giữ bên này khiếp sợ nói.

Hắn tên là Macus, có thực lực cấp S đỉnh phong, trong các kẻ tiến hóa cấp S, thực lực của hắn cũng khá là mạnh.

"Giết!"

Macus cầm đao đuổi giết ngân xà. Hắn là dị năng giả cấp S thuộc tính phong, tốc độ của hắn mạnh mẽ, nhưng mục tiêu là con rắn bạc đó, nó luồn qua luồn lại trong căn cứ.

"Đoàng đoàng đoàng!"

Trong căn cứ số 13 đã loạn thành một đám, rất nhiều binh lính đã tử vong, càng nhiều binh lính đang nổ súng.

"Phụt!"

Mười phút trôi qua, Macus cũng đã tìm đúng thời cơ chém đầu ngân xà xuống.

"Phù!"

Macus thở dài.

"Thống kê thương vong đi."

Tướng quân Charles đen mặt lại nói, khắp căn cứ đều không ngừng vang lên tiếng kêu thảm thiết. Đã có thống kê thương vong sau năm phút. Tổng cộng có 173 người chết, số người bị thương còn nhiều hơn.

"F*ck!"

Tướng quân Charles lên tiếng mắng chửi.

Nhiều người chết và bị thương như vậy, nếu có thu hoạch tốt thì còn được, nếu không có thu hoạch gì, e rằng hắn phải ra hầu tòa án quân sự. Trước đó, linh huyệt chưa từng có sinh vật dị giới chạy vào, hắn đã xem nhẹ việc bố trí lực lượng canh phòng.

"Parker sao rồi?"

Tướng quân Charles đến chỗ của Parker, Parker vẫn còn đang hôn mê.

…

…

Quân y trả lời:

"Tướng quân Charles, thân thể Parker cũng khá ổn, không bao lâu sau là có thể tỉnh lại rồi."

Tướng quân Charles hơi gật đầu.

Đúng lúc này, ngón tay Parker hơi giật giật.

Hai phút trôi qua, hắn mở mắt.

Quân y lập tức tiến hành một loạt kiểm tra cho hắn sau khi tỉnh lại.

"Tướng quân Charles, tình hình của Parker vẫn ổn. Nhưng tốt nhất là các ngươi mau hỏi nhanh đi, hắn vẫn cần nhiều thời gian để nghỉ ngơi."

Quân y nói xong rồi rời đi, chuyện cơ mật nên không tiện để một bác sĩ như hắn biết được. Xung quanh chỉ còn lại tướng quân Charles và giáo sư Milo.

"Parker, nói thử ngươi đã nhìn thấy những gì."

Giáo sư Milo dò hỏi. Parker mang theo camera cỡ nhỏ, nhưng camera đã bị hỏng trong quá trình truyền tống, nên cũng không chụp lại được gì.

Parker nhìn tướng quân Charles.

"Tướng quân Charles, mau chuyển tiền đi!"

Giáo sư Milo nói.

"Sẽ có ngay."

Tướng quân Charles lập tức dặn dò. Lúc này, Parker mới lên tiếng nói:

"Ta cảm thấy bản thân như xuyên qua một bức tường màu đen, đến bên kia, ta đã xuất hiện ở một vùng thảo nguyên. Phía sau là một vòng sáng có đường kính khoảng một mét, nó dần dần thu nhỏ lại, ở nơi xa, ta đã thấy một pháo đài vô cùng to lớn."

Giáo sư Milo kinh ngạc nói:

"Pháo đài?"

Parker gật đầu:

"Đúng vậy, hai bên đều có hai tòa pháo đài đồ sộ, lại đều có kỵ binh xông ra chạy về phía ta. Ta bị dọa sợ nên mau chóng nhổ mấy cọng cỏ dại, đào một ít bùn đất, ta cũng lấy được hai cái bình nhỏ đựng không khí ở thế giới đó."

Tướng quân Charles hỏi thăm:

"Kỵ binh có dáng vẻ thế nào, họ cưỡi cái gì?"

Parker nói:

"Trông họ không khác gì người bình thường lắm, khoảng cách khá xa nên ta nhìn cũng không rõ lắm. Bon họ chắc là cưỡi ngựa. Nhưng trông cao to hơn một chút, chạy cũng nhanh hơn."

Milo mỉm cười nói:

"Parker, ngươi làm khá lắm."

Thu hoạch trong chuyến đi này của Parker rất lớn. Qua bên đó mà hắn vẫn còn sống, điều đầu tiên đã xác định được, bên đó cũng thích hợp để sinh tồn. Xác định tiếp theo là bên đó có sinh vật loài người có trí tuệ.

Parker còn mang về một ít bản mẫu vật.

"Parker, ngươi kể lại rõ từ đầu đến cuối một lần nữa, không được bỏ sót bất kỳ chi tiết gì, ngươi cảm thấy không quan trọng cũng

phải nói."

Tướng quân Charles trầm giọng nói.

"Được."

Parker gật đầu.

Chương 445: Chiếm Giữ

Tại biên giới Thần Long đế quốc và Hắc Hổ đế quốc, sau một khoảng thời gian giằng co, phần lớn người được điều động ở hai bên đều rút về pháo đài. Nhưng ở nơi Parker xuất hiện, hai phe vẫn giữ lại mười mấy người. Cả hai bên đều dựng lều trại ở gần đó. Nếu Parker lại truyền tống đến đây, chỉ sợ sẽ bị bắt được ngay lập tức.

"Biên cảnh đột nhiên có người lùn xuất hiện?"

Tiêu Hải nhận được một phần quân văn khẩn cấp đến từ biên cương.

Đại lục Thần Võ có người lùn. Họ thường cao chưa tới một mét, phần lớn thời gian đều sống dưới lòng đất, dáng vẻ xấu xí quái dị, tính tình tàn bạo thích giết chóc. Khác với hình tượng người lùn hiền lành và trung thực trong tiểu thuyết, người lùn tại đại lục Thần Võ rất đáng sợ, sự xuất hiện của bọn nó thường hay mang đến giết chóc.

"Không đúng, chưa chắc là người lùn. Chẳng lẽ là người lùn từ bên trái đất?"

Tiêu Hải thầm nghĩ trong lòng. Thật ra, hắn đã nhận được tin tức từ Tiêu Phàm, bên Nam Mĩ phát hiện linh huyệt cấp A, có lẽ sẽ cho người truyền tống đến đây.

"Nếu người xuất hiện không phải là người lùn, nơi đó rất có thể có lối đi của linh huyệt."

Ánh mắt Tiêu Hải lộ ra vẻ mừng rỡ. Chỉ cần hắn đến chỗ đó, Tiêu Phàm cũng đến Nam Mĩ, có lẽ hắn có thể gửi nhiều đồ tốt hơn cho Tiêu Phàm, cũng có thể truyền tống người qua.

"Nhưng khu vực này lại hơi khó giải quyết."

Tiêu Hải tự lẩm bẩm một mình. Khu vực giữa hai pháo đài có vấn đề, nơi này đã từng có rất nhiều người chết. Sau đó, mỗi bên đều

xây lại pháo đài, mảnh đất này được sử dụng làm khu vực trung lập, thương nhân hai nước có thể tiến hành mua bán giao dịch ở khu vực này.

Gần đây, Thần Long đế quốc vừa mới thành lập, vẫn chưa hình thành thương mại với Hắc Hổ đế quốc. Nếu Thần Long đế quốc trực tiếp chiếm lấy khu vực này, Hắc Hổ đế quốc chắc chắn sẽ không đồng ý, Thần Long đế quốc sẽ thành bên chủ động khơi mào chiến tranh.

Giữ được đạo nghĩa thì nhiều người hỗ trợ, làm trái đạo nghĩa ắt sẽ bị cô lập.

Hơn nữa, vừa mới kết thúc chiến tranh, dân chúng hiện giờ cũng không muốn lại xảy ra chiến sự.

"Tạm thời chiếm giữ khu vực này sợ là không được. Có cơ hội qua đó kiểm tra cũng được."

Tiêu Hải thầm nghĩ trong lòng. Hắn bí mật cử binh giỏi tướng mạnh đến, nếu Parker lại tới, người của hắn nhất định sẽ bắt Parker lại hoặc giết chết hắn.

...

"Cục trưởng Khương."

Tiêu Phàm mở cửa biệt thự ra, Khương Vạn Trần đã mang theo một số người tới. Khương Vạn Trần một mình tiến vào biệt thự trước.

"Tiêu Phàm, theo ngươi nói, đồ đã được gửi qua bốn linh huyệt còn lại rồi."

Khương Vạn Trần mở miệng.

Tiêu Phàm nhờ Khương Vạn Trần gửi mấy món đồ rất bình thường, là mấy khối đá quý nhân tạo. Là loại đá giá mấy trăm đồng một viên. Nếu có người lấy được ở dị giới, chúng nó có thể được xem như báu vật hiếm thấy. Mấy miếng đá quý nhân tạo này cũng không cùng một loại, chỉ cần chúng nó xuất hiện sẽ dẫn đến chấn động, Tiêu Hải có thể nhận được tin tức, chỉ cần kiểm tra đá

quý xuất hiện ở đâu, là có thể tìm được linh huyệt tương ứng.

"Cục trưởng Khương, cảm ơn."

Tiêu Phàm cười nói.

"Cục trưởng Khương, khoảng mười ngày nữa, cục an ninh số 9 các ngươi có thể tiếp nhận nơi này, giờ ta sẽ cho ngươi một sự bất ngờ."

"Bất ngờ gì?"

Khương Vạn Trần nghi ngờ, Tiêu Phàm đưa Khương Vạn Trần lên lầu, hắn điều chỉnh trận pháp bên trong phòng ngủ, ngay lập tức linh khí của căn biệt thự đột nhiên trở nên nồng đậm hơn rất nhiều.

Khương Vạn Trần trợn trừng mắt lên.

"Đây —— "

Khương Vạn Trần không dám tin, linh huyệt của căn biệt thự này không phải chỉ đến cấp E thôi sao? Nhưng theo hắn đoán thì mật độ linh khí hiện giờ không chỉ là cấp D thôi đâu!

Tiêu Phàm cười cười, nói:

"Linh khí của linh huyệt này nồng đậm hơn bên huyện Lục Hợp kia một chút, ít nhất cũng đạt tới cấp C. Còn có đạt tới cấp B không thì đến lúc đó các ngươi tự đo thử đi."

Khương Vạn Trần nói:

"Linh huyệt này còn thiếu chút nữa mới đạt đến cấp B, nhưng không kém quá nhiều, tầm nửa năm nữa là có thể đạt đến cấp B rồi."

Trong lòng Tiêu Phàm thầm nghĩ, cũng không cần lâu đến thế đâu. Trong vòng mười ngày, hắn có thể đến bậc Tiên Thiên trung kỳ, tu vi của hắn tăng lên một lần là có thể khiến lượng linh khí cũng tăng lên không ít đến lúc đó là có thể đạt được cấp B.

"Tiêu Phàm, ngươi thật sự đã cho ta một bất ngờ vô cùng lớn đấy."

Khương Vạn Trần vui vẻ nói.

Nước Mỹ cũng đã phát hiện ra linh huyệt cấp A, còn linh huyệt cấp B ở nước Hoa lại chẳng thấy đâu, nói không vội thì chắc chắn là giả.

Tiêu Phàm cười nói:

"Cục trưởng Khương, để họ vào trước đi, thu xếp ở đây cho tốt, rồi gửi đồ qua bên kia."

"Được!"

Khương Vạn Trần gật đầu.

Không bao lâu sau, một số người của cục an ninh số 9 tiến vào biệt thự, mấy giờ sau, họ đã hoàn thành lắp đặt các loại máy móc như điện từ trường, lồng Faraday ngay tại đó.

"Xoẹt xoẹt!"

Tia lửa điện lóe lên, “đá quý” trong lồng Faraday đã biến mất.

"Tiêu Phàm à, theo ước định của chúng ta, ngươi chỉ còn có thể ở đây trong mười ngày nữa, đến lúc đó, linh huyệt này phải được chuyển giao lại cho cục an ninh số 9 chúng ta."

Khương Vạn Trần nói, Tiêu Phàm hơi gật đầu. Chuyện đã đồng ý, hắn chắc chắn sẽ không ăn quỵt.

"Tiêu Phàm, ngươi có hứng thú gia nhập cục an ninh số 9 của chúng ta không? Cục 9 an ninh của chúng ta mang đến rất nhiều lợi ích trên đủ loại phương diện. Còn có giấy phép giết người nữa đấy."

Khương Vạn Trần dụ dỗ nói.

Chương 446: Mười Tám Ngàn Tấn

Tiêu Phàm bĩu môi:

"Giấy phép giết người thì có ích gì? Ta vốn dĩ cũng sẽ không đối đầu với người bình thường, còn võ giả thì giết cứ giết thôi."

Khương Vạn Trần trừng mắt:

"Tiêu Phàm, suy nghĩ này của ngươi có vấn đề đấy, sao lại bảo là giết thì cứ giết chứ hả, giết người không phải là trò đùa đâu."

Tiêu Phàm đảo mắt.

"Cục trưởng Khương, ngươi đừng có mà dọa ta. Ta rất rõ cấm lệnh của võ giả, nên sẽ không tùy tiện lạm sát đâu, ngươi mà còn làm ta sợ nữa, ta có thể sẽ quên việc liên lạc với cường giả dị giới, đến lúc đó không tìm được bản mẫu thì các ngươi đừng có trách ta."

Khương Vạn Trần:

"..."

Một chiêu này nhằm vào Tiêu Phàm thật chẳng có ích gì. Dù không có quan hệ với Lục gia, tất nhiên Tiêu Phàm cũng có năng lực mạnh mẽ của mình.

"Tiêu Phàm, ta có một vấn đề này vẫn luôn muốn hỏi ngươi, thực lực hiện tại của ngươi là gì?"

Khương Vạn Trần truyền âm dò hỏi. Cơ Phụng Thiên đến ám sát Tiêu Phàm mà lại thất bại, quả thật không thể tưởng tượng được.

Tiêu Phàm nhìn Khương Vạn Trần.

"Cục trưởng Khương, ngươi cũng đánh không lại ta đâu."

Tiêu Phàm cũng truyền âm trả lời lại, xung quanh còn có những người khác của cục an ninh số 9, nếu hắn nói thẳng ra thì không tốt lắm.

"Hả?"

Khương Vạn Trần vô cùng khiếp sợ, hiên tại hắn có tu vi Tiên

Thiên đỉnh phong. Thực lực của Tiêu Phàm mạnh hơn hắn, vậy chắc là cấp bậc Tiên Thiên viên mãn.

Tiêu Phàm mới có bao nhiêu tuổi chứ!

Khương Vạn Trần nào biết, thực lực hiện tại của Tiêu Phàm cũng không phải là Tiên Thiên viên mãn, chưa đến mấy ngày nữa, thực lực của hắn có thể đạt đến Tông Sư.

...

"Ông chủ."

Buổi chiều ngày hôm sau, Tiêu Phàm đến Định Tây - Cam Túc. Trước đó, đã có vài người ở công ty bảo vệ Lôi Sơn đến, tất cả kho hàng đều được trang bị đầy đủ, công ty bảo vệ Lôi Sơn phụ trách việc canh giữ cửa.

"Bên trong có tổng cộng bao nhiêu tấn?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

"Ông chủ, đây là kho số 1, hiện giờ trong kho có tổng cộng hai mươi ngàn tấn, kho số 2 thì ít hơn, mười tám ngàn tấn. Kho số 3 cũng có mười tám ngàn tấn. Các kho còn lại cũng không xếp đầy."

Người đàn ông trước mặt Tiêu Phàm vội nói.

Tiêu Phàm gật đầu, ba kho cộng lại có năm mươi sáu ngàn tấn, bên chỗ Tiêu Hải chắc cũng có thể nhận được lượng hàng lớn như vậy trong một lần. Có thể trữ được nhiều như vậy trong mấy ngày thôi là đã khá tốt rồi.

"Nhiệm vụ tiếp theo của các ngươi là không được để bất kỳ kẻ nào tiến vào. Hiểu chưa?"

Tiêu Phàm nghiêm mặt nói.

"Rõ, ông chủ!"

Tiêu Phàm dùng niệm lực tinh thần quét vào bên trong, chất lượng của khoai tây không có vấn đề gì, tốn thêm chút thời gian, Tiêu

Phàm cũng kiểm tra hai kho hàng kia một lần.

Dần dần đến lúc đêm khuya, trong một khách sạn cách bên này khá gần, Tiêu Phàm tạm ngừng tu luyện, hắn đã đi vào trong kho hàng số 1 sau mấy lần dịch chuyển.

“Cộc cộc."

Không bao lâu sau, chiếc gương bên cạnh Tiêu Phàm vang lên tiếng động.

"Cháu ngoan, đây là bản mẫu mà ngươi cần. Gửi cho ngươi những thứ này để dùng tạm trước, đợi thực lực ngươi mạnh hơn, ngươi hãy đi một chuyến đến căn cứ số 13 ở Nam Mĩ."

Tiêu Hải mở miệng nói, Tiêu Phàm kinh ngạc hỏi lại:

"Ông nội, chẳng lẽ bên ông nội có phát hiện gì sao?"

Tiêu Hải nhếch miệng cười nói:

"Một nơi ở biên cảnh có người lùn xuất hiện, nói không chừng là người lùn do nước M truyền đến. Giờ ông nội mà chiếm lấy chỗ đó thì không tốt lắm, còn nếu Hắc Hổ đế quốc có gây sự, đến lúc đó ta sẽ tìm lý do. Ông nội đã chuẩn bị rất nhiều bản mẫu, khi nào ngươi đến căn cứ số 13 thì ta sẽ đến khu vực ở biên cảnh thử xem sao."

Tiêu Phàm nghi ngờ hỏi:

"Ông nội, nếu khu vực biên cảnh đó là linh huyệt, chẳng lẽ không có phát hiện khác lạ gì về linh khí à?"

Tiêu Hải lắc đầu.

"Gần đó có hai pháo đài mạnh mẽ áp chế thực lực. Theo lời tướng sĩ biên quan kể, lúc ấy đột nhiên xuất hiện một vòng sáng nhàn nhạt. Sau khi vòng sáng xuất hiện lại dần dần thu nhỏ lại, thời gian chưa đến năm phút. À đúng rồi, sau khi tên người lùn đó chui trở về vòng sáng rồi lại biến mất, tướng sĩ của chúng ta chạy đến trước nên đã ném một con Ngân Kiếm Linh xà vào vòng sáng đó."

Nói đến đây, trong tay Tiêu Hải xuất hiện một con rắn màu trắng bạc.

"Đây chính là Ngân Kiếm Linh xà. Tốc độ của bọn chúng rất nhanh, đuôi rắn lại rất sắc bén như lưỡi kiếm. Nếu nó đến chỗ đó, căn cứ số 13 có thể sẽ có thương vong."

Ánh mắt Tiêu Phàm sáng lên, dựa vào điều này là có thể đoán ra được nhiều chuyện. Đáng tiếc bên đó lại tiến hành kiểm soát Internet chặt chẽ, Tô Ấu Vi không xâm nhập được, nếu không thì chỉ cần mất vài phút là Tô Ấu Vi có thể thăm dò được tin tức rồi.

"Cháu ngoan, gửi cho ngươi những món này trước. Không có cái gì để đựng đồ, tự ngươi sắp xếp đi."

Chương 447: Mấy Giờ Rồi

Tiêu Hải bắt đầu gửi không ít đồ tới, mỗi loại nặng mấy chục ký, số lượng cũng có hơn trăm loại. Ban đầu, Tiêu Hải không có cách nào để truyền nhiều đồ đến thế, giờ thì không có vấn đề gì lớn. Thực lực của Tiêu Hải càng mạnh, liên hệ giữa hai thế giới cũng càng chặt chẽ, nên Tiêu Hải truyền đồ tới đây cũng nhẹ nhàng hơn.

"Thu!"

Toàn bộ đồ mà Tiêu Phàm nhận được đều thu vào trong túi Thứ Nguyên, đến lúc đó sẽ từ từ sắp xếp lại sau.

"Ông nội, bên này ta đã cất trữ được mấy chục nghìn tấn khoai tây, ngươi kiềm chế chút, có thể nhận được bao nhiêu thì nhận, đừng cố quá."

Tiêu Phàm đẩy chiếc kính chạm sàn tiến về phía trước, cứ mỗi một giây lại có vài tấn khoai tây biến mất. Nếu Khương Vạn Trần nhìn thấy cảnh này, chắc chắn sẽ trợn to mắt lên. Họ truyền một ít đồ qua cũng không dễ gì, Tiêu Phàm lại cứ truyền một lượng lớn đồ như vậy.

"Cháu ngoan, cứ như vậy trước đi."

Giải quyết xong kho hàng số 2 xong, Tiêu Hải mở miệng nói, sắc mặt hắn hơi trắng bệch.

"Ừm."

Tiêu Phàm gật đầu.

"Cháu ngoan, hai ngày sau sẽ liên lạc lại với ngươi, phải tranh thủ thời gian truyền đống khoai tây này, chậm nhất là nửa tháng mới trồng được bọn chúng."

Tiêu Hải nói xong rồi biến mất.

"Hai ngày truyền một lần thì đi đi về về lại không tiện rồi. Không tu luyện ở huyện Lôi Sơn, trong vòng mười ngày lại không thể đột phá."

Tiêu Phàm tự lẩm bẩm:

"Xem ra sắp tới phải mua một chiếc trực thăng, trữ một bình xăng trong máy bay, trực tiếp bay tới là được."

Tiêu Phàm nhanh chóng quay trở về khách sạn.

"Tinh tinh!"

Tiêu Phàm bấm số điện thoại của Khương Vạn Trần.

"Tiêu Phàm à, ngươi có biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Ta đã già rồi, sao ngươi lại chẳng biết chút cảm thông cho lão già này chứ?"

Khương Vạn Trần oán than nói, hắn vừa mới ngủ chưa được bao lâu.

Tiêu Phàm nói:

"Cục trưởng Khương, ta đã lấy được bản mẫu, cục an ninh số các ngươi chắc cũng có máy bay trực thăng có tốc độ nhanh và bay được lộ trình xa chứ?"

"Có, ngươi đang ở đâu, ta sẽ qua đó ngay."

Trong nháy mắt, Khương Vạn Trần hoàn toàn không còn buồn ngủ nữa. Mỗi ngày đều có mấy cuộc điện thoại của đám viện sĩ trong cục gọi đến thúc giục hắn, theo tình báo mà họ lấy được, nước M có thể đã có được thu hoạch rồi.

Các viện sĩ gấp, hắn lại càng gấp hơn.

"Ào ào!"

Chưa đến ba tiếng sau, một chiếc trực thăng với tốc độ đạt 350km/s, hành trình bay đạt tới 1200 kilomet đã tới. Trực thăng bình thường không có hành trình bay xa đến vậy, chiếc trực thăng này được trang bị thêm bình xăng, bên ngoài còn treo thêm một bình phụ khác.

"Cục trưởng Khương, chiếc máy bay trực thăng này khá đấy. Bao nhiêu tiền một chiếc thế?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Khương Vạn Trần lắc đầu:

"Đây không phải là hàng giao dịch, giá chắc khoảng tầm năm mươi triệu."

"Cục trưởng Khương, bán chiếc trực thăng này cho ta đi, ta ra giá sáu mươi triệu. Các ngươi có thể mua lại chiếc khác, còn có thể kiếm thêm được mười triệu đấy."

Mấy phút sau, Khương Vạn Trần đành đồng ý, Tiêu Phàm còn chưa đưa bản mẫu cho hắn đâu. Hơn nữa, sau này hắn vẫn còn phải lấy thêm bản mẫu từ chỗ Tiêu Phàm, so với mấy món bản mẫu quý giá đó, chiếc trực thăng này không tính là gì cả.

"Cục trưởng Khương, ta sẽ không tiễn ngươi đâu. Ta phải vội về huyện Lôi Sơn để tu luyện."

Tiêu Phàm nhanh chóng ngồi trực thăng rời đi.

Khương Vạn Trần:

"..."

Hắn đường đường là cục trưởng cục an ninh số 9, tới đây một chuyến mà cũng để mất chiếc trực thăng thế nào chứ.

…

…

Tại Thượng Hải, Liễu Vũ Tình đang học đại học tại đây.

“Tinh!”

“Mẹ ngươi chết rồi.” Liễu Vũ Tình nhận được một tin nhắn, vừa đọc được tin nhắn này, trong mắt Liễu Vũ Tình lộ vẻ phẫn nộ.

“Nhàm chán.”

Mặc kệ đối phương, nàng nhanh chóng xóa tin nhắn đi.

“Mẹ ngươi chết rồi.”

Nhưng rất nhanh, Liễu Vũ Tình lại nhận được tin nhắn tương tự, nàng tức giận gọi lại, nhưng cuộc gọi hoàn toàn không kết nối được.

“Tên khốn nào mà ăn nói vớ vẩn thế.”

Liễu Vũ Tình mắng thầm trong lòng.

“Chắc là mẹ về nước rồi.”

Liễu Vũ Tình gọi điện thoại cho mẹ mình, nhưng điện thoại vẫn không liên lạc được, lông mày nàng khẽ nhíu lại.

“Ba mẹ còn chưa về nước sao? Nhưng dù là ở nước ngoài thì cũng phải liên lạc được chứ?”

Liễu Vũ Tình lại gọi điện thoại cho ba mình, Liễu Tông Huy.

“Ừm, ta còn chưa về nước.”

Liễu Tông Huy nói.

Nghĩ đến tin nhắn vừa nhận được, đột nhiên trong lòng Liễu Vũ

Tình có một ý nghĩ đáng sợ, chẳng lẽ mẹ nàng thật sự đã chết rồi sao?

“Ba..... Có phải mẹ đã xảy ra chuyện gì không? Ba, ta cũng không phải trẻ con nữa, nếu đã xảy ra chuyện gì thì người đừng giấu giếm ta.”

Liễu Tông Huy ở đầu dây bên kia im lặng một lúc.

“Ngươi về trước đi rồi nói.”

Sau khi cúp điện thoại, sắc mặt Liễu Vũ Tình trở nên tái nhợt. Ngày mai cũng không phải cuối tuần, lúc này Liễu Tông Huy bảo nàng về thì mười phần hết tám chín phần là mẹ nàng thật sự đã xảy ra chuyện.

“Mẹ.....”

Đôi mắt Liễu Vũ Tình rất nhanh đã ươn ướt, nàng lập tức gọi điện thoại cho cả hai anh trai của mình.

Chương 448: Tin Nhắn

Liễu Vũ Tình vội vã mua vé máy bay chuyến sớm nhất trở về.

“Ba, đại ca, nhị ca.”

Lúc Liễu Vũ Tình trở về đại ca nhị ca của nàng đều đã về đến nhà, ba người đang ngồi trong phòng khách hút thuốc, hơn nữa đã hút không ít.

“Ba tam muội cũng đã về, ba nói đi.”

Đại ca của Liễu Vũ Tình, Liễu Dương Minh khẩn trương nói.

Liễu Tông Huy dụi tắt điếu thuốc trong tay, giọng hắn khàn khàn nói:

“Về chuyện các gia tộc võ đạo các ngươi không biết nhiều lắm, giờ ta sẽ nói cho các ngươi biết vậy.”

Liễu Tông Huy nói đến gia tộc võ đạo là nói đến Cơ gia.

“Con gái thứ sáu của Cơ Phụng Thiên tên là Cơ Xuân Nghiên, nàng ta giỏi cải trang và nói tiếng bụng, chúng ta đã điều tra ra cái chết của mẹ các ngươi vào mười mấy năm trước."

“Cơ Xuân Nghiên chính là hung thủ, gần đây nàng ta đã chết ở nơi khác.”

Liễu Tông Huy biết Cơ Xuân Nghiên thật sự là Hoàng Quân Bích, nhưng Liễu Tông Huy biết vì lợi ích Liễu gia, Hoàng Quân Bích không thể là Cơ Xuân Nghiên được.

Ba người Liễu Vũ Tình không dám tin nhìn mà ba mình. Trong đầu Liễu Vũ Tình trống rỗng, mẹ họ lại không phải mẹ ruột, hơn nữa còn là hung thủ giết mẹ ruột họ. Thật là trớ trêu mà.

“Ba, đây không phải sự thật, đây không phải sự thật.”

Một lúc sau, Liễu Vũ Tình run run cất giọng nói.

Liễu Tông Huy hít một hơi thật sâu rồi nói:

“Ta cũng hy vọng đó không phải sự thật, nhưng sau khi cẩn thận điều tra thì đây hoàn toàn là sự thật. Cơ Xuân Nghiên đã chết, hơn nữa cái chết của nàng ta có liên quan đến Liễu gia chúng ta, các ngươi đừng đi điều tra, coi như không biết chuyện này là được.”

Lúc này Liễu Vũ Tình nói:

“Ba, có người gửi tin nhắn cho ta nói mẹ đã chết, nhưng khi ta gọi lại thì không được."

Liễu Tông Huy nhướng mày, rất có thể là người của Cơ gia giở trò quỷ.

“Ta sẽ tìm người đi điều tra một chút.”

Liễu Tông Huy nói.

Liễu Dương Minh đứng lên:

“Ba, gia gia có nhà không? Nếu đã về chúng ta cũng nên cùng đi thăm gia gia một chút.”

“Ừm.”

Liễu Tông Huy gật đầu, hắn biết rõ, chắc chắn là Liễu Dương Minh muốn đến chỗ gia gia Liễu Thế Càn xác thực lại một chút, lỡ như mẹ họ là chết ở trong tay hắn thì sao?

Liễu Tông Huy và Liễu Thế Càn không sống cùng một chỗ, nhưng ở cùng một thành phố, chưa đầy nửa tiếng sau họ đã đến chỗ Liễu Thế Càn.

“Gia gia, ba nói mẹ ta đã sớm chết, còn nói Cơ Xuân Nghiên cải trang thành me ta ẩn nấp ở Liễu gia chúng ta mười mấy năm.”

Liễu Dương Minh vội hỏi.

Liễu Thế Càn gật đầu:

"Đúng vậy.”

"Gia gia, vậy thi thể của mẹ ta đâu?"

Liễu Vũ Tình dò hỏi.

Liễu Thế Càn nói:

"Thi thể đã bị hủy thi diệt tích, nói thật với các ngươi, nàng đúng là đã chết trong tay Liễu gia chúng ta. Chuyện này các ngươi không cần suy nghĩ nhiều, cũng không cần quản. Hiểu chưa?”

Bọn Liễu Vũ Tình rời khỏi chỗ Liễu Thế Càn trong sự bàng hoàng.

Khi họ về đến nhà thì Liễu Tông Huy không có ở nhà. Liễu Vũ Tình từ trong phòng ba mẹ tìm ra được mấy sợi tóc dài.

"Đại ca, nhị ca, chúng ta có nên điều tra lại một chút không?"

Hai người Liễu Dương Minh nhìn Liễu Vũ Tình, xét nghiệm DNA có thể xác định thật giả, nhưng hai người Liễu Dương Minh im lặng một lúc, Liễu Thế Càn nói kẻ giết nàng ta là Liễu gia.

“Đại ca, nhị ca các ngươi không muốn biết sự thật sao?”

Giọng Liễu Vũ Tình run run nói.

“Kiểm tra!”

Hai anh em Liễu Dương Minh nhìn nhau gật đầu. Với tư cách là người Liễu gia, bọn hắn có không ít mối quan hệ, nhưng chẳng qua để giữ bí mật nên bọn hắn đã cố ý chạy tới thành phố bên cạnh âm thầm tìm người kiểm tra.

Mấy giờ lo lắng trôi qua, ngay lập tức bọn hắn lấy được kết quả.

“Xác nhận quan hệ ruột thịt!”

Nhìn thấy báo cáo, trong đầu mấy người Liễu Vũ Tình ong ong. Liễu Tông Huy nói dối, Liễu Thế Càn cũng đang nói dối.

Liễu Vũ Tình sắc mặt tái nhợt, giọng nàng run run nói:

"Đại ca, nhị ca, có lẽ nào ba mẹ đánh nhau, ba lỡ tay giết mẹ không?"

“Không..... Không thể nào.”

Trong lòng mấy người Liễu Dương Minh sợ hãi. Nếu chuyện là như vậy thật thì bọn hắn không chỉ mất đi mẹ mình mà ba họ còn trở thành hung thủ giết chết mẹ, chuyện này thật sự quá bi thảm.

“Chúng ta có thể dễ dàng xác định chuyện này thì chẳng lẽ ba và ông nội họ không tra ra được sao?”

Đôi mắt Liễu Vũ Tình ngấn lệ.

“Hu hu…”

“Tích tích!”

Chuông điện thoại Liễu Vũ Tình vang lên, thấy là một dãy số lạ gọi đến Liễu Vũ Tình lập tức cúp máy. Nhưng đối phương rất nhanh lại gọi tới, Liễu Vũ Tình lại cúp máy. Đối phương quyết tâm cố chấp gọi tới, cuối cùng Liễu Vũ Tình cắn răng bắt máy.

Một giọng nói kỳ lạ vang lên:

"Liễu Vũ Tình, người giết mẹ ngươi rất có thể là Tiêu Phàm, bạn cùng phòng với Khổng Húc."

Nói xong đối phương lập tức cúp điện thoại. Liễu Vũ Tình nhanh chóng đem chuyện này nói với bọn Liễu Dương Minh.

"Đại ca, nhị ca, các ngươi nói xem có thật không? Tiêu Phàm là bạn trai Tô Ấu Vi mà Tô Ấu Vi lại là người Lục gia. Chẳng lẽ ba và gia gia lo lắng đắc tội Lục gia nên nói nói dối như vậy ư?"

Chương 449: Đi Tìm Tiêu Phàm

Liễu Vũ Tình nói ra suy đoán của mình. Liễu Dương Minh hít một hơi thật sâu nói:

"Rốt cuộc có phải hay không thì chúng ta cứ đi tìm Tiêu Phàm hỏi cho rõ ràng. Nếu thực sự là hắn làm thì hắn chết chắc rồi."

Nhị ca Liễu Vũ Tình nói:

"Đại ca, chúng ta về nhà trước sau đó lấy kết quả này nói chuyện với ba một chút. Nếu chúng ta hành động, Liễu gia phải chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với Lục gia."

Liễu Minh Dương suy nghĩ một hồi rồi gật đầu. Bọn hắn lập tức vội vã quay về.

"Hô!"

Vừa về tới bọn hắn đã thấy căn biệt thự nhà mình cháy dữ dội, đội cứu hỏa đang dập lửa nhưng nhà họ đã cháy gần như không còn gì cả.

"Ba, đây là chuyện gì vậy?"

Liễu Dương Minh vội hỏi. Liễu Tông Huy cau mày nói:

"Chắc là ba hút thuốc, tàn thuốc làm cháy tấm thảm, khiến toàn bộ căn biệt thự bốc cháy."

Liễu Vũ Tinh sững sờ nhìn ba mình. Ngoại trừ chuyện này nàng còn nghĩ tới một khả năng, là ba thiêu hủy biệt thự từ đó thiêu huỷ tất cả bằng chứng còn sót lại trong biệt thự.

Có lẽ Liễu Tông Huy không biết bọn hắn đã đi điều tra rồi.

…

"Chờ mấy hôm nữa mua nhà mới, các ngươi đều đi làm việc đi, đừng túm tụm ở đây."

Liễu Tông Huy trầm giọng nói.

Đám người Liễu Dương Minh lặng lẽ rời khỏi.

Liễu Vũ Tình có thể nghĩ ra được thì đương nhiên đám người Liễu Dương Minh cũng có thể nghĩ ra được. Hiện tại còn hỏi lại Liễu Tông Huy nữa thì e là sẽ hứng chịu hậu quả xấu.

"Đại ca, nhị ca, chúng ta còn đi tìm Tiêu Phàm không?"

Liễu Vũ Tình run giọng hỏi.

Liễu Dương Minh nhìn sang chỗ khác:

"Từ từ đã, chờ một thời gian nữa chắc ba sẽ nói với chúng ta. Chúng ta cho ba ít thời gian đi."

Liễu Tông Huy đốt sạch biệt thự khiến mấy người Liễu Dương Minh đều sinh nghi.

Có lẽ không chỉ đơn giản là đốt tóc mà thôi.

Có khả năng biệt thự chính là hiện trường vụ án, Liễu Tông Huy làm vậy để hủy diệt chứng cứ cũng nên.

"Vâng."

Liễu Vũ Tình khẽ gật đầu.

"Ta đi đây."

Nhị ca của Liễu Vũ Tình âm trầm rời khỏi.

"Tam muội đừng suy nghĩ nhiều, về đi học đi."

Liễu Dương Minh khẽ thở dài.

"Hu hu…"

Liễu Vũ Tình che miệng khóc rời đi.

Nhà họ Cơ, Cơ Diệu âm thầm cau mày.

Hắn chính là kẻ gửi tin nhắn cho Liễu Vũ Tình, vậy mà mấy người Liễu Vũ Tình không chịu đi tìm Tiêu Phàm gây hấn, hắn đổ thêm dầu vào lửa coi như công cốc.

Hắn vốn dĩ không có chứng cứ Tiêu Phàm giết chết Hoàng Quân Bích.

"Ba nuôi, hình như đám người Liễu Vũ Tình nghi ngờ hung thủ giết người là ba, họ đã dừng hành động, phải làm gì bây giờ?"

Cơ Diệu báo tin lại cho Cơ Lăng Phong.

Hiện tại Cơ Lăng Phong không ở trang viên nhà họ Cơ mà là đang tu luyện trong một linh huyệt, bên Malaysia cũng phát hiện có linh huyệt.

Nhà họ Cơ đàm phán với các thế lực còn lại, tạm thời chiếm được linh huyệt này.

Sức khỏe của Cơ Lăng Phong đã bình phục, nhưng thị giác lại chưa khỏi hẳn. Giờ hắn chỉ mong sớm ngày đột phá tới Tông Sư mới có thể khôi phục như cũ.

"Sớm muộn gì họ cũng sẽ đi tìm Tiêu Phàm."

Cơ Lăng Phong trầm giọng nói.

"Dạo gần đây còn phát hiện gì khác thường không?"

Cơ Diệu suy nghĩ một lát, đáp lời:

"Ba nuôi, Tiêu Phàm mua một chiếc trực thăng của Cục An toàn số 9, chiếc trực thăng này là hàng chuyên dụng của Khương Vạn

Trần. Chuyện này có phải hơi kỳ lạ không?"

"Quan hệ giữa Tiêu Phàm và Khương Vạn Trần tốt như vậy từ bao giờ?"

Hai mắt Cơ Lăng Phong lộ rõ kinh ngạc.

Cơ Diệu hoài nghi cũng không phải không có lý.

"Có tra được Tiêu Phàm dùng trực thăng đến nơi nào không?"

"Không tra được! Đường bay của chiếc trực thăng kia không cần đăng báo."

Chờ đến khi ngắt điện thoại, Cơ Lăng Phong cau mày.

Thực lực của Tiêu Phàm không tồi, chắc không phải hắn gia nhập Cục An toàn số 9 đấy chứ?

Nếu thật sự như vậy, chờ sau này họ giết Tiêu Phàm chẳng khác nào đối đầu với Cục An toàn số 9 của nước Hoa. Đây không phải tin tức tốt gì.

"Cốc cốc."

Cơ Lăng Phong đi tới gõ cửa phòng của Cơ Phụng Thiên.

"Vào đi."

Cơ Phụng Thiên trầm giọng nói.

"Ba, chắc chúng ta phải tranh thủ thời gian đối phó Tiêu Phàm thôi. Có vẻ như Khương Vạn Trần đang lôi kéo hắn, nói không chừng hắn sẽ gia nhập Cục An toàn số 9."

Cơ Phụng Thiên cau mày:

"Xảy ra chuyện gì?"

Cơ Lăng Phong thuật lại chuyện Tiêu Phàm mua trực thăng.

Cơ Phụng Thiên xé bỏ băng gạc bên tay trái của mình, vết thương đã kết vảy, dù toàn lực chiến đấu cũng sẽ không khiến vết thương

nặng hơn nữa.

Mắt hắn lập lòe ánh sáng lạnh:

"Vậy ta sẽ lại tới huyện Lôi Sơn một chuyến, dứt khoát tính sạch món nợ giữa nhà họ Cơ ta và hắn trong một lần."

"Ba, ta cũng đi."

Cơ Lăng Phong đằng đằng sát khí.

Cơ Phụng Thiên lắc đầu:

"Ngươi đừng đi. Ngươi bí mật đi nước M, nếu ta có mệnh hệ gì thì ngươi lặng lẽ gia nhập nước M, sau đó chuyển dời toàn bộ thành viên nòng cốt của gia tộc tới nước M."

Thực lực nhà họ Cơ mạnh, nước M đã từng lén lút lôi kéo bọn họ không dưới một lần.

Cơ Phụng Thiên thực lực mạnh, mưu đồ cũng lớn, lúc trước hắn ta đều từ chối. Nếu hắn ta chết thì Cơ Lăng Phong không cần từ chối thêm nữa.

Chương 450: Lão Già Tìm Chết

"Ba, lần này ba tuyệt đối không nên khinh thường. Đừng đối phó với Tiêu Phàm ở chỗ biệt thự, dụ hắn ra ngoài đánh."

Cơ Lăng Phong nói.

Dù mất một tay, Cơ Phụng Thiên cũng có thực lực cấp bậc Tông Sư, Cơ Lăng Phong tin chắc chỉ cần đấu công khai là ba hắn sẽ thắng.

"Ừ."

Cơ Phụng Thiên gật đầu.

Cơ Phụng Thiên nhanh chóng rời đi, dùng thân phận giả ngồi máy bay đến nước Hoa, nhưng cũng không đi thẳng đến thành phố Z.

Chiều hôm sau hắn mới tới huyện Lôi Sơn.

Nhưng hắn vẫn không trực tiếp đi tìm Tiêu Phàm mà là lái xe đến nông thôn, chạng vạng đã xuất hiện ở trước phần mộ của ba mẹ Tiêu Phàm.

"Reng reng!"

Cơ Phụng Thiên bấm số gọi cho Tiêu Phàm.

Lần đầu tiên, Tiêu Phàm không nhận máy.

Lần thứ hai, Tiêu Phàm nghe.

"Alo."

"Tiêu Phàm, nhận gia giọng của lão phu chứ?"

Bên trong biệt thự, Tiêu Phàm hơi nheo mắt lại.

Là giọng của Cơ Phụng Thiên.

Thật ra hắn cũng chưa từng nói chuyện với Cơ Phụng Thiên, nhưng lại biết rõ giọng của Cơ Phụng Thiên, bởi vì Tô Ấu Vi từng nghe lén đám người bọn họ.

"Lão Cơ đấy à?"

Tiêu Phàm nói.

Cơ Phụng Thiên:

"... Tiêu Phàm, không phải sau lưng ngươi có hacker rất giỏi à? Lát nữa ngươi nhờ hắn tìm xem bây giờ lão phu đang ở đâu. Lão phu đang định nổ vài thứ. Nếu ngươi muốn xem thì tới ngay trong vòng một tiếng. Chỉ có thể đi một mình. Bằng không ngươi sẽ không thấy được đâu."

Nói xong, Cơ Phụng Thiên cúp điện thoại.

"Ấu Vi, Cơ Phụng Thiên vừa gọi điện thoại cho ta, ngươi tra thử địa chỉ hiện tại của hắn, chú ý đừng dùng laptop của chính mình."

Tiêu Phàm dùng APP Thần Nhãn gửi tin nhắn cho Tô Ấu Vi.

Tô Ấu Vi đang ăn cơm tối trong căn tin trường học.

Điện thoại di động của nàng ở trong túi.

Nghe thấy âm báo tin nhắn đặc thù của APP Thần Nhãn, Tô Ấu Vi nhanh chóng dùng tinh thần lực kiểm tra.

Nàng lúc nào cũng mang theo cái máy tính nhỏ kia, hiện ttaij nó ở trong túi nàng. Tô Ấu Vi rất nhanh đã định vị được Cơ Phụng Thiên.

"Ông xã, Cơ Phụng Thiên đang ở sau núi thôn các ngươi."

Tô Ấu Vi lập tức nhắn lại cho Tiêu Phàm.

Mặt Tiêu Phàm tái mét.

"Lão già này!"

Tiêu Phàm cắn răng nghiến lợi.

Hắn biết rõ Cơ Phụng Thiên muốn nổ cái gì.

Nếu hắn không tới, chắc Cơ Phụng Thiên muốn nổ mộ của ba mẹ hắn.

Dùng thủ đoạn như vậy buộc hắn tới thì đúng là điên rồi.

Tiêu Phàm vội vàng vọt ra khỏi biệt thự.

"Ruỳnh!"

Hắn lái xe Tô Ấu Vi tặng, một chân dẫm ga tới hơn 300 cây số trên giờ, chưa đầy năm mươi phút đã tới thôn của Tiêu Phàm.

"Lão già tìm chết!"

Tiêu Phàm cắn răng nghiến lợi, nhanh chóng xông lên sau núi.

Trời đã tối rồi, nhưng Tiêu Phàm có niệm lực tinh thần, đêm tối không ảnh hưởng gì tới hắn cả. Chẳng lâu sau, Tiêu Phàm đã phát

hiện Cơ Phụng Thiên.

"Tiểu súc sinh, ngươi tới vẫn kịp thời lắm."

Cơ Phụng Thiên lên tiếng, nhìn thẳng Tiêu Phàm bằng ánh mắt cực kỳ âm trầm.

Rất có khả năng cả Cơ Bằng và Cơ Xuân Nghiên đều chết trong tay Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm dùng niệm lực tinh thần quan sát kiểm tra phần mộ của ba mẹ, phần mộ hoàn hảo không tổn hại gì, Cơ Phụng Thiên cũng không đặt bom.

"Cơ Phụng Thiên, ngươi thiếu một tay chưa chắc đã là đối thủ của ta. Ngươi muốn đánh thì tới đây! Đừng đánh trước mộ phần của ba mẹ ta, làm ồn đến họ."

Tiêu Phàm lạnh giọng nói xong, lại nhanh chân đi tới một ngọn núi khác gần đó.

Cơ Phụng Thiên lập tức đuổi theo.

Hắn dẫn Tiêu Phàm qua đây cũng không hi vọng Tiêu Phàm lại chạy mất lần nữa.

"Chắc thực lực Tiêu Phàm thật sự là Tiên Thiên viên mãn."

Cơ Phụng Thiên thầm nghĩ trong lòng.

Tiêu Phàm không vận dụng thuấn di, tốc độ hắn dùng hết tốc lực để di chuyển cũng tương đương với cường giả cấp bậc Tiên Thiên viên mãn bình thường.

"Còn nhỏ tuổi đã có thực lực cấp bậc Tiên Thiên viên mãn đúng là rất mạnh, nhưng thực lực như vậy còn chưa đủ tư cách phách lối trước mặt lão phu. Tối nay chính là ngày chết của ngươi."

Đáy mắt Cơ Phụng Thiên lóe lên tia hung ác.

Hắn nhanh chóng rút ngắn khoảng cách với Tiêu Phàm.

…

50m, 40m, 30m...Cơ Phụng Thiên đang định ra tay.

Kiếm chỉ của hắn đánh xa nhất là khoảng cách 30m, khoảng cách công kích hữu hiệu là 20m, trong phạm vi 10m thì uy lực có thể đạt đến lớn nhất.

"Thuấn di!"

Tiêu Phàm chợt biến mất.

Lại xuất hiện lần nữa đã là bên ngoài 300m.

"Vèo!"

Ánh sáng màu đỏ sậm nháy mắt xuyên thủng một cây đại thụ.

Nếu Tiêu Phàm muộn nửa giây thôi, hắn sẽ bị kiếm chỉ của Cơ Phụng Thiên bắn trúng.

Đương nhiên, trong khoảng cách hai mươi, ba mươi mét thì dù bị đánh trúng cũng không phải vấn đề gì lớn.

Hôm nay thực lực của hắn đã mạnh hơn Cơ Phụng Thiên rồi.

Cơ Phụng Thiên ngớ người.

"Lão Cơ, ông nội ngươi ở đây."

Tiêu Phàm dịch chuyển hơn 300m, sau đó hô lớn.

"Thuấn di?"

Cơ Phụng Thiên xầm mặt ngưng trọng.

Xem ra muốn giết chết Tiêu Phàm cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy.

"Lão phu ngược lại muốn xem thử ngươi có thể sử dụng thủ đoạn như vậy mấy lần."

Đáy mắt Cơ Phụng Thiên lập lòe.

Thuấn di ra khoảng cách 300m đã rất lợi hại, nhưng Cơ Phụng Thiên biết rõ, không phải tùy tiện là có thể sủ dụng thủ đoạn như vậy.

Chương 451: Bên Này

Cơ Phụng Thiên làm sao biết Tiêu Phàm đã nắm giữ thực lực cấp bậc Tông Sư, hắn có thể thuấn di khoảng cách xa nhất lên tới 1km.

Với Tiêu Phàm mà nói, thuấn di 300m rất nhẹ nhàng, không dám nói dùng được 180 lần, nhưng muốn dùng năm, sáu chục lần là chuyện nhỏ.

"Lão Cơ, ta cho ngươi cơ hội rồi đấy."

"Nếu ngươi không thể đuổi giết được ta thì cũng đừng làm loạn. Nếu ngươi dám trút giận lên người đã khuất, ta sẽ giết sạch từng người của nhà họ Cơ."

Khoảng cách rút ngắn đến trăm mét, Tiêu Phàm lại nói.

Cơ Phụng Thiên trầm giọng:

"Tiêu Phàm, chúng ta định lời quân tử được chứ? Nếu hai người chúng ta không ai chết thì cả hai đều không được làm càn. Ngươi không thể giết người nhà họ Cơ chúng ta. Lão phu cũng sẽ không nhằm vào Tô Ấu Vi và người khác, bao gồm ba mẹ ngươi."

Tiêu Phàm giễu cợt:

"Lời quân tử? Ngươi là quân tử sao? Chạy đến trước mộ phần của ba mẹ ta uy hiếp muốn nổ mộ cũng tính là quân tử à?"

Cơ Phụng Thiên nói:

"Chúng ta đều thề độc, nếu lão phu trái lời thề, nhà họ Cơ chúng ta phải đoạn tử tuyệt tôn. Ngươi cũng vậy được chứ?"

"Được!"

Tiêu Phàm cũng thề độc.

Khoảng cách rút ngắn đến chỉ có năm mươi, sáu mươi mét.

"Chết đi!"

Hai ám khí trong tay Cơ Phụng Thiên nháy mắt bắn ra.

Hắn có tu vi cấp Tông Sư, bắn ám khí còn đáng sợ hơn đạn súng bắn tỉa, tốc độ đạt tới 2000m mỗi giây.

Ám khí chỉ cần bay khoảng cách năm mươi, sáu mươi mét thì không tốn tới 0.1 giây.

"Lão Cơ, chơi ám khí thì ta là ông nội ngươi."

Giọng Tiêu Phàm vang dội.

Niệm lực tinh thần của hắn nhẹ nhàng khều một cái, hai ám khí đều bắn lệch.

Tiêu Phàm muốn cưỡng ép chặn lại ám khí của Cơ Phụng Thiên không dễ, nhưng chỉ lái chúng nó sang hướng khác lại là chuyện nhẹ nhàng thoải mái.

"Đây là thủ đoạn gì?"

Cơ Phụng Thiên thầm nghi hoặc trong lòng.

Ám khí cách Tiêu Phàm còn 30m đã thay đổi hoàn toàn phương hướng.

"Xem ra muốn giết chết Tiêu Phàm từ khoảng cách xa là rất khó, nhất định phải tới gần hắn mới được."

Cơ Phụng Thiên không định vận dụng ám khí giết Tiêu Phàm nữa.

"Lão Cơ, ngươi không bắt được ta đâu."

Tiêu Phàm nói xong, cả người lại biến mất tại chỗ.

Chờ lúc Tiêu Phàm xuất hiện lại đã cách vị trí cũ 280m.

Hắn cố ý giảm đi 20m.

Cơ Phụng Thiên nhạy bén phán đoán ra khoảng cách.

"Tiêu Phàm ơi là Tiêu Phàm, nếu lại cho ngươi một ít thời gian, ngươi nhất

định sẽ vượt qua lão phu. Đáng tiếc, hiện tại ngươi mới Tiên Thiên viên mãn. Nội lực của cấp Tông Sư mạnh hơn Tiên Thiên viên mãn nhiều lắm. Chờ ngươi tiêu hao sạch nội lực thì nội lực của lão phu vẫn còn rất nhiều."

Đáy mắt Cơ Phụng Thiên đều là ác ý.

Hắn ta liều mạng đuổi theo.

Đối với cả Tiêu Phàm và Cơ Phụng Thiên mà nói, bóng đêm không hề ảnh hưởng chút nào.

"Chính là bên này."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Hắn dẫn dụ Cơ Phụng Thiên đến trên đỉnh một ngọn núi khác.

Mộ phần của ba mẹ hắn có thể nhìn hấy bên này, hắn muốn giết chết Cơ Phụng Thiên ở đây.

"Ba, mẹ, ta đã giết Cơ Bằng, Cơ Xuân Nghiên cũng đã chết, hôm nay lại giết

Cơ Phụng Thiên báo thù cho các ngươi."

Tiêu Phàm nhìn về phần mộ của ba mẹ mình.

Giây sau đó, Tiêu Phàm ẩn thân biến mất.

"Đi đâu rồi?"

Cơ Phụng Thiên cách đó mấy chục thước, chợt không thấy bóng dáng Tiêu Phàm đâu.

Hắn còn cho rằng Tiêu Phàm lại thuấn di.

"Vút!"

Cơ Phụng Thiên tiếp tục đến gần.

Sâu trong bóng đêm, phi tiêu ba cạnh dùng tốc độ cực khủng bố bắn về phía Cơ Phụng Thiên.

Lúc Tiêu Phàm chỉ có tu vi Hậu Thiên viên mãn thì tốc độ bắn tiêu ba cạnh đã đạt đến 2000m/s. Mà hôm nay, hắn đã là Tiên Thiên, tốc độ phi tiêu ba cạnh lên tới 2600m/s.

2600 mét và 2000 mét có vẻ như tăng chưa tới một phần ba, nhưng tính theo động năng, tốc độ là tương đương với mét bình phương.

Trên thực tế, lực công kích tăng trưởng gần bảy lần.

Lực công kích tăng rất nhiều, tốc độ, năng lực phòng ngự đều đề cao toàn diện. Tu vi của Tiêu Phàm tăng tới Tiên Thiên không phải chỉ đề cao một chút.

"Keng!"

Cơ Phụng Thiên có chân khí hộ thể, phi tiêu ba cạnh của Tiêu Phàm bị hắn ta cản lại.

Với tư cách cường giả cấp Tông Sư, tốc độ của hắn ta rất nhanh, nhưng nhanh hơn nữa cũng không có khả năng nhanh hơn ám khí của Tiêu Phàm, hắn ta chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản.

Bên phía phòng ngự sẽ tiêu hao nhiều hơn một chút, nhưng Cơ Phụng Thiên hoàn toàn không sợ hãi.

Hắn thân là Tông Sư, có tiêu hao hơn nữa, chẳng lẽ còn không thể đụng tới Tiêu Phàm?

"Keng!"

"Keng!"

"Keng!"

Giữa bóng đêm, phi tiêu ba cạnh liên tục bắn tới với uy lực khủng bố.

Những phi tiêu ba cạnh này không hề ngâm độc, nhưng Cơ Phụng Thiên

cũng không biết điểm ấy.

"Vận dụng sức mạnh công kích như vậy, ta xem ngươi có khả năng duy trì bao lâu."

Cơ Phụng Thiên thầm cười mỉa trong lòng.

"Lão Cơ, ta khuyên ngươi nên trốn đi thì hơn. Bây giờ ngươi trốn thì may ra còn trốn được, muộn hơn thì không kịp mất."

Chưa đầy hai phút, Tiêu Phàm đã bắn ra hơn trăm phi tiêu ba cạnh, nội lực và tinh thần lực của hắn tiêu hao chừng phân nửa.

Chương 452: Tiêu Hao Đến Tám Phần

Nội lực của Cơ Phụng Thiên lại tiêu hao sáu phần.

Trong lòng Cơ Phụng Thiên thoáng sinh ra hốt hoảng.

Nhưng nghe Tiêu Phàm nói như vậy, Cơ Phụng Thiên lại an tâm hơn nhiều.

"Tiêu Phàm, là chính ngươi không chịu nổi chứ gì? Còn trẻ đã có thực lực như vậy đúng là khá lắm. Nhưng tiếc thay, tối nay ngươi chết chắc rồi."

Giọng nói đằng đằng sát khí của Cơ Phụng Thiên vang vọng.

"Ta không chịu nổi? Nực cười!"

"Hiện tại ta mới tiêu hao hơn nửa lực lượng mà thôi!"

Tiêu Phàm trung khí mười phần.

Hắn cũng không hề nói dối.

Nhưng hắn càng nói như vậy, Cơ Phụng Thiên càng không tin.

Cơ Phụng Thiên thân là Tông Sư đã tiêu hao sáu phần công lực, Tiêu Phàm lại nói chỉ tiêu hao một nửa, hắn ta tin mới là lạ.

"Keng!"

"Keng!"

"Keng!"

Tiêu Phàm tiếp tục công kích, Cơ Phụng Thiên nhanh chóng tiêu hao tới bảy phần.

"Chuyện gì thế này?"

Cơ Phụng Thiên khó hiểu trong lòng.

Lẽ ra Tiêu Phàm phải không chịu nổi rồi mới đúng chứ.

Đúng lúc này, Tiêu Phàm chấm dứt ẩn thân, Cơ Phụng Thiên thấy được Tiêu Phàm.

"Quả nhiên!"

Cơ Phụng Thiên nở nụ cười.

"Cơ Phụng Thiên, lực lượng của ngươi đã tiêu hao không sai biệt lắm đi? Nếu ngươi không chạy, vậy cơ hội sống sót cuối cùng cũng đi tong."

Tiêu Phàm nói.

Vừa nói, hắn vừa tiếp tục công kích.

Nhưng tốc độ phi tiêu ba cạnh lại giảm xuống 2000m/s.

Khoảng cách hơn 10m, Cơ Phụng Thiên chỉ cần không cứng đối cứng thì có lẽ sẽ tránh được. Nhưng hắn ta không làm như thế. Hắn ta sợ ám khí của Tiêu Phàm ngâm độc.

"Tiêu Phàm, ngươi tiếp tục đi. Lão phu muốn xem thử ngươi còn có thể kiên trì bao lâu!"

Cơ Phụng Thiên cười ha hả.

…

"Keng, keng, keng!"

Tiêu Phàm lại tiếp tục công kích khoảng ba mươi lần, Cơ Phụng Thiên tiêu hao

đến tám phần.

Cơ Phụng Thiên lén cau mày.

Sao Tiêu Phàm vẫn còn chịu đựng được?

Hắn ta đã tiêu hao tám phần lực lượng, nếu tiếp tục thì nguy hiểm vô cùng. Nếu Tiêu Phàm có thể chịu đựng, hắn ta muốn chạy trốn cũng không thể.

"Cơ Phụng Thiên, nếu ta là ngươi, vậy chắc chắn sẽ nhân lúc này chạy trốn. Ngươi còn tiếp tục thì đúng là ngu xuẩn."

Tiêu Phàm lớn tiếng nói.

Giọng của hắn có vẻ ỉu xìu hơn vừa rồi đôi phần.

Đương nhiên, đây là ngụy trang.

Tiêu Phàm tiêu hao mới gần bảy phần mà thôi, không có khả năng ỉu xìu, hoàn toàn còn có thể công kích toàn lực.

"Tiểu súc sinh, lão phu đổ máu tới cùng với ngươi."

Cơ Phụng Thiên gằn giọng nói.

Nếu lần này rời khỏi, sau này thực lực Tiêu Phàm chắc chắn càng mạnh hơn, có lẽ không thể hóa giải món nợ máu của nhà họ Cơ bọn hắn với Tiêu Phàm.

Tuy hắn ta tiêu hao quá mức, nhưng lại tin chắc Tiêu Phàm tiêu hao càng nhiều.

"Keng, keng, keng!"

Tiêu Phàm tiếp tục công kích.

Tâm lý Cơ Phụng Thiên càng ngày càng hoảng.

Đến cùng là chuyện thế nào?

Hắn đã tiêu hao gần chín phần lực lượng, công kích của Tiêu Phàm lại vẫn mạnh như vậy. Chẳng lẽn hắn thật sự phải chạy trốn?

"Chẳng lẽ tu vi của Tiêu Phàm không phải Tiên Thiên, mà là Tông Sư?"

Trong đầu Cơ Phụng Thiên trồi lên ý tưởng này.

Hắn hít vào một hơi thật sâu.

Nếu là vậy thật, hắn tiếp tục lưu lại thì có khả năng rất cao sẽ chết trong tay Tiêu Phàm, chạy mới là lựa chọn chính xác nhất.

"Con mẹ nó!"

Cơ Phụng Thiên chửi thề trong lòng, xoay người chạy trốn.

Phương hướng hắn chạy trốn rõ ràng là phía mộ phần của ba mẹ Tiêu Phàm.

Muốn chạy chỗ khác, dù là chạy vào thôn cũng hơi xa, chỉ có tới gần phần mộ của ba mẹ Tiêu Phàm mới an toàn.

Sau khi đến nơi, hắn có thể uy hiếp Tiêu Phàm rời khỏi.

Về phần làm như vậy vi phạm lời thề, chết đến nơi còn bận tâm làm gì.

"Lão già, lời thề của ngươi đúng là đánh rắm!"

Giọng Tiêu Phàm lạnh như băng.

"Véo!"

Uy lực tiêu ba cạnh Tiêu Phàm bắn ra bất chợt tăng mạnh.

"Không tốt."

Cơ Phụng Thiên âm thầm kinh hãi.

Sao uy lực ám khí của Tiêu Phàm còn có thể tăng cường chứ?

Hắn còn dư lại không nhiều nội lực, bởi vì dồn hết tốc lực rút đi nên không thể toàn lực phòng ngự.

Nếu uy lực tiêu ba cạnh của Tiêu Phàm không tăng mạnh, hắn chạy hướng ra xa thì còn có thể tránh được. Nhưng uy lực tăng khiến hắn không thể tránh.

"Phụt!"

Cơ Phụng Thiên liều mạng né tránh, nhưng tiêu ba cạnh của Tiêu Phàm vẫn bắn trúng bắp đùi hắn ta.

"A!"

Cơ Phụng Thiên hét thảm.

Khớp xương trong bắp đùi hắn ta đều bị tiêu ba cạnh của Tiêu Phàm bắn gãy.

"Cơ Phụng Thiên, nếu ngươi chạy sớm một chút, ta còn khó mà bắt được ngươi. Lúc này mới chạy có phải quá trễ rồi không?"

Tiêu Phàm cười vang dội.

Cơ Phụng Thiên lại không thể bay, chân gãy hắn chết đường một đầu.

"Tiểu súc sinh nhà ngươi vậy mà đã có thực lực cấp Tông Sư."

Cơ Phụng Thiên cắn răng nghiến lợi.

"Chúc mừng ngươi đoán đúng. Đã sớm khuyên ngươi chạy trốn từ lâu, ngươi không nghe khuyên bảo đấy chứ. Giờ hối hận cũng muộn rồi. Không cần quan sát vết thương, không trúng độc đâu. Trực tiếp độc chết ngươi thì hời cho ngươi quá!"

Tiêu Phàm cười lạnh nói.

"Vút!"

Tiêu Phàm lại bắn ra một phi tiêu ba cạnh.

Cơ Phụng Thiên không nhúc nhích, toàn lực chặn lại.

"Ngươi có thể ngăn cản mấy lần?"

Giọng Tiêu Phàm lạnh băng lại vang dội.

Chương 453: Dò Hỏi

"Keng!"

"Keng!"

"Keng!"

Hắn toàn lực công kích, số nội lực không nhiều lắm còn sót lại của Cơ Phụng Thiên điên cuồng tiêu hao.

"Nhanh, nhanh!"

Cơ Phụng Thiên lấy điện thoại di động ra.

Điện thoại di động của hắn trong trạng thái tắt máy, hắn muốn khởi động để cảnh báo cho Cơ Lăng Phong, muốn con trai mau chóng rời khỏi, đồng thời cũng báo cho Cơ Lăng Phong thực lực của Tiêu Phàm.

"Phụt!"

Điện thoại di động còn chưa khởi động xong, vòng bảo hộ chân khí của Cơ Phụng Thiên đã không ngăn cản nổi. Tay phải hắn trúng tiêu, cổ tay bị bắn gãy.

"Muốn gọi điện thoại?"

Tiêu Phàm giễu cợt.

Niệm lực tinh thần của hắn quét hình đến di động của Cơ Phụng Thiên, sau đó điện thoại biến mất, bị Tiêu Phàm ném vào túi thứ nguyên.

"Tiểu súc sinh, ngươi đừng quá phách lối."

Cơ Phụng Thiên trầm mặt nói.

"Phập!"

Tiêu Phàm khống chế từng phi tiêu ba cạnh bay ra ngoài.

Vừa rồi là chân trái, lần này chân phải của Cơ Phụng Thiên cũng trúng tiêu.

"Như thế mới cân đối."

Tiêu Phàm cười ha hả.

Hai tay trái phải của Cơ Phụng Thiên đều gãy, hai chân đều trúng tiêu, xương đùi cũng gãy, hắn đã trở thành một tên tàn tật.

"Tiêu Phàm, ngươi muốn giết lão phu, nằm mơ đi. Nhớ kỹ, lão phu tự sát, không phải do ngươi giết!"

Cơ Phụng Thiên lạnh lùng nói. Hắn khống chế chút nội lực ít ỏi còn lại trong cơ thể muốn tự sát.

"Hừ!"

Tiêu Phàm hừ lạnh trong lòng.

Niệm lực tinh thần của hắn đã xâm nhập trong thân thể Cơ Phụng Thiên.

Thoáng cái, vài sợi thần kinh trong cơ thể Cơ Phụng Thiên bị hắn phá hỏng, khiến đối phương muốn khống chế nội lực trong cơ thể cũng là hy vọng xa vời.

"Ngươi, ngươi…"

Hai mắt Cơ Phụng Thiên lộ ra vẻ hoảng sợ.

Tiêu Phàm bước từng bước đến gần.

"Muốn tự sát? Nghĩ hay quá nhỉ!"

"Cơ Phụng Thiên, công pháp gia truyền của nhà họ Tiêu chúng ta ở đâu?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tiêu Hải có thể truyền công pháp cho hắn, nhưng tốt nhất vẫn nên tìm lại bí tịch công pháp tổ truyền của nhà họ Tiêu thì hơn. Cơ Phụng Thiên chắc chắn biết nó ở chỗ nào.

"Ngươi muốn biết? Mơ tưởng!"

Cơ Phụng Thiên lạnh giọng đáp.

Tiêu Phàm khẽ động ý niệm, rất nhiều hình cụ xuất hiện, bày biện chỉnh tề trước mặt Cơ Phụng Thiên.

"Cơ Phụng Thiên, ta đã chuẩn bị những thứ này từ sớm, vẫn chưa có cơ hội dùng, hi vọng ngươi có thể kiên nhẫn lâu một chút."

Tiêu Phàm cười tủm tỉm.

Hắn nói xong, lập tức bày ra bình chướng không gian xung quanh nơi này.

Dù Cơ Phụng Thiên bị tra tấn gào thét lớn tiếng đến mức nào thì âm thanh cũng không lọt ra ngoài.

"Tiểu súc sinh, tiểu súc sinh nhà ngươi."

Đáy mắt Cơ Phụng Thiên lộ ra vẻ sợ hãi.

Tiêu Phàm dùng niệm lực tinh thần khống chế một cây kim, cay kim đâm và từ ngón cái chân trái của Cơ Phụng Thiên, hơn nữa còn tiến vào vô cùng chậm rãi.

"A!"

Cơ Phụng Thiên đau đớn gào thét.

Tay đứt ruột xót, loại đau đớn này còn khủng bố hơn lúc bắp đùi bị bắn thủng, tay bị bắn gãy khi nãy. Đã vậy còn duy trì liên tục không ngừng.

"Cơ Phụng Thiên, ngươi gào cái quỷ gì? Giờ mới chỉ bắt đầu mà thôi. Hiện tại mới tám rưỡi, đêm còn rất dài."

Tiêu Phàm bình tĩnh nói.

"A!"

Rất nhanh sau đó, cây kim thứ hai chậm rãi đâm vào ngón chân tiếp theo.

"Ta nói, ta nói!"

Cơ Phụng Thiên hét lớn,

"Nhưng ngươi phải hứa sẽ cho ta chết thống khoái."

Tiêu Phàm cười lạnh:

"Ngươi nói thì có thể chết nhanh một chút, không đến mức bị hành hạ cả đêm. Nhưng ngươi muốn chết thoải mái sung sướng là chuyện không thể."

"Vậy ta thà không nói còn hơn!"

Cơ Phụng Thiên lạnh giọng nói.

"Tùy ngươi thôi, đằng nào ta cũng ghi nhớ công pháp rồi."

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói. Dứt lời, hắn khống chế cái kim thứ ba hành động, Cơ Phụng Thiên đau đến mồ hôi lạnh đầm đìa.

"Ta nói."

Sau khi cái kim thứ năm tiến vào, Cơ Phụng Thiên không chịu nổi.

"Quyển bí tịch kia nằm trong một kho bảo hiểm của nhà họ Cơ chúng ta. Chỉ mình ta biết cái kho bảo hiểm kia, Lăng Phong cũng không biết. Địa chỉ kho bảo hiểm là…"

Cơ Phụng Thiên cắn răng nói xong.

Tiêu Phàm cười lạnh:

"Cơ Phụng Thiên, đến giờ này rồi mà ngươi còn chơi chiêu à? Nửa lời trước của ngươi là thật, nửa sau là nói dối."

Hắn toàn diện giám sát quản chế Cơ Phụng Thiên, có thể đoán được khi Cơ Phụng Thiên nói dối.

"A!"

Trận hành hạ tiếp theo bắt đầu rồi.

Hai phút trôi qua, Cơ Phụng Thiên khai ra địa chỉ thật.

Hắn vô cùng đau đớn nói:

"Lần này ta nói thật, trong kho bảo hiểm có phần bí tịch kia, cũng có rất nhiều tiền mặt và châu báu. Toàn bộ đều cho ngươi, ngươi cho ta chết thống khoái đi."

Mười phút sau, Cơ Phụng Thiên trợn trừng mắt chết đi.

Trước khi chết, hắn đương nhiên lại chịu không ít đau khổ.

"Thu!"

Tiêu Phàm thu thi thể của Cơ Phụng Thiên vào, cũng thu toàn bộ tiêu ba cạnh về.

Hắn trở lại trước mộ ba mẹ mình.

Thi thể Cơ Phụng Thiên, Cơ Bằng, Cơ Xuân Nghiên xuất hiện.

"Ba, mẹ, ta còn có thể giết chết đám người Cơ Lăng Phong, triệt để báo thù cho các ngươi. Đúng rồi, ông nội đã lên làm Hoàng đế ở dị giới, hắn muốn ta báo tin tức tốt này cho hai người, còn nói sau này cho ta làm Hoàng đế."

Tiêu Phàm lấy nhang đèn, tiền giấy từ túi thứ nguyên ra.

Hắn vừa đốt tiền giấy vừa nói chuyện.

Chương 454: Nguy Hiểm

Tiểu khu Tử Kinh, Tô Ấu Vi thấp thỏm lo âu.

Cơ Phụng Thiên đi đối phó Tiêu Phàm, trời biết hiện tại là tình huống gì.

Tô Ấu Vi cũng muốn đến huyện Lôi Sơn, nhưng nếu nàng đi thì có khi chẳng giúp được gì thì thôi, còn vướng víu Tiêu Phàm.

"Học trưởng đã có thực lực cấp bậc Tông Sư, Cơ Phụng Thiên còn gãy một tay, học trưởng nhất định sẽ thắng, nhất định."

Tô Ấu Vi nhìn chằm chằm điện thoại di động của mình.

Nàng biết rõ, nếu có kết quả, Tiêu Phàm sẽ gọi điện thoại cho mình.

"Reng reng!"

Di động của Tô Ấu Vi chợt reo lên.

Số gọi tới là của Tiêu Phàm.

"Học trưởng, ngươi không sao chứ?"

Tô Ấu Vi vừa nhận máy đã vội vàng hỏi, đáy lòng vãn hơn lo lắng.

Nói không chừng là Cơ Phụng Thiên cầm điện thoại của Tiêu Phàm.

"Gọi ông xã."

Tiêu Phàm cười ha hả.

"Ông xã."

Tô Ấu Vi ngọt ngào gọi.

Tiêu Phàm nói như vậy, nàng cũng biết Tiêu Phàm không sao rồi. Hơn nữa tâm trạng Tiêu Phàm rất tốt, kẻ thua chắc chắn là Cơ Phụng Thiên.

"Ông xã, Cơ Phụng Thiên chạy mất à?

Tiêu Phàm cười nói:

"Hắn đã đến thì phải giữ lại chứ. Ấu Vi, ngươi tra hành tung của đám người Cơ Lăng Phong đi, ta phải đi Malaysia một chuyến."

Cơ Phụng Thiên chết rồi, đương nhiên phải mau chóng nhổ cỏ tận gốc.

Kho bảo hiểm kia của Cơ Phụng Thiên cũng tại Malaysia, hắn phải lấy hết đồ trong kho bảo hiểm ra tới.

"Học trưởng, vị trí điện thoại di động của Cơ Lăng Phong vẫn đang ở Malaysia, nhưng hắn có ở đó thật hay không thì không quá xác định."

"Ừ, ta đi một chuyến là biết. Ấu Vi, đặt vé máy bay chuyến gần nhất cho ta, nửa đêm cũng được."

"Vâng."

Tô Ấu Vi nhanh chóng đặt vé máy bay xong.

Máy bay sẽ xuất phát sau ba tiếng nữa, từ thành phố S đi Malaysia.

"Thu!"

Tiêu Phàm lại thu thi thể đám người Cơ Phụng Thiên vào.

"Chung Vĩ, ngươi tới bên này đón ta đi thành phố S. Ta chuyển định vị cho ngươi. Ngươi dẫn theo một người qua đây, lái xe của ta về."

Tiêu Phàm gọi điện thoại.

Hiện tại Chung Vĩ là người lái chiếc trực thăng mà Khương Vạn Trần bán cho hắn, hắn là người của công ty vệ sĩ Lôi Sơn, trước kia từng là phi công lái trực thăng.

"Vâng sếp."

Không lâu sau, Chung Vĩ lái máy bay trực thăng tới, Tiêu Phàm ngồi trực thăng nhanh chóng rời đi.

Nửa tiếng sau, Tiêu Phàm đến sân bay thành phố S.

Hắn thuận lợi lên máy bay.

"Ầm!"

Máy bay nhanh chóng cất cánh đi Malaysia.

Hành trình tốn khoảng ba tiếng, chắc chắn hắn kịp đến nhà họ Cơ trước hừng đông, nhưng có thể giết chết Cơ Lăng Phong hay không thì khó mà nói trước.

Cơ Phụng Thiên đi giết Tiêu Phàm có nguy hiểm, rất có khả năng Cơ Lăng Phong đã chạy trốn.

…

"Ba nuôi, chúng ta đi đâu vậy?"

Cơ Diệu dò hỏi.

Cơ Lăng Phong dẫn hắn và hai người khác lên một chiếc du thuyền, họ tiến hành ngụy trang, sử dụng thân phận khác để lên thuyền.

Cơ Phụng Thiên dặn Cơ Lăng Phong rời đi một mình. Cơ Lăng Phong nghĩ tới nghĩ lui, vẫn quyết định mang theo ba người.

Một người trong số đó đương nhiên là Cơ Diệu, hai người còn lại là con trai ruột của hắn.

"Đừng hỏi. Thời gian sau này nhớ phải che giấu thân phận của các ngươi đấy."

Cơ Lăng Phong trầm giọng nói.

"Vâng."

Mấy người Cơ Diệu gật đầu.

Cơ Lăng Phong đến trên boong thuyền, nhìn về nước Hoa. Cơ Phụng Thiên vẫn chưa gọi báo bình an, đáy lòng hắn vô cùng lo âu.

Nếu mọi chuyện thuận lợi thì Cơ Phụng Thiên đã liên lạc với hắn từ sớm mới phải.

"Ba chính là cường giả cấp Tông Sư, chắc là không có chuyện gì đâu. Có lẽ điện thoại bị hư hỏng trong lúc chiến đấu."

Cơ Lăng Phong thầm nghĩ trong lòng.

Hắn tìm lý do tự an ủi mình.

Nhưng thời gian trôi qua từng giây từng phút, Cơ Phụng Thiên vẫn không liên lạc, dự cảm bất tường trong lòng Cơ Lăng Phong ngày càng mãnh liệt.

Rạng sáng, Tiêu Phàm chạy tới khu vực gần trang viên nhà họ Cơ.

Lúc này mặt trời chưa mọc, chính là thời điểm tối tăm nhất trong ngày.

"Cơ Lăng Phong không ở đây, con trai hắn cũng không ở đây."

Tiêu Phàm âm thầm cau mày, dùng niệm lực tinh thần tìm khắp một lần.

Trong trang viên nhà họ Cơ rất đông người, có khá nhiều võ giả, cũng có nhiều bảo vệ ôm súng, phòng vệ nghiêm ngặt từ trong ra ngoài.

"Không ngờ Cơ Lăng Phong thật sự dẫn mấy người Cơ Diệu chạy trốn."

Tiêu Phàm suy tính một hồi, vẫn quyết định xuống tay.

Hắn sẽ không giết sạch người trong trang viên, nhưng võ giả nhất định phải chết, bảo vệ cầm súng của nhà họ Cơ cũng phải chết.

Con cháu của Cơ Phụng Thiên phải chết.

"Chết đi!"

Niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm nhẹ nhàng phá hoại đại não của từng mục tiêu, khiến họ lặng lẽ chết đi trong cơn mơ.

Trong trang viên nhà họ Cơ, có khoảng trăm võ giả đạt tới cấp Ám Kình, nhưng người mạnh nhất cũng chỉ là Hậu Thiên mà thôi, thua xa Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhanh chóng giải quyết xong toàn bộ.

Người lẻ loi trong trạm gác ngầm cũng lần lượt ngã xuống.

"Địch tập, địch tập!"

Tiêu Phàm giải quyết xong trạm gác ngầm, bắt đầu giải quyết bảo vệ trên mặt đất, lúc này có người nhà họ Cơ phát hiện khác thường.

"Địch ở đâu?"

"Mau tìm cho ra kẻ địch!"

Vài người trong nhà họ Cơ hoảng sợ la hét.

Chương 455: Tứ Gia Chết Rồi

Họ tìm không ra địch nhân, mà người của phe mình lại ngã xuống như ngả rạ.

Chỉ lát sau, người nhà họ Cơ phát hiện một việc càng rùng rợn hơn. Chuông cảnh báo vang dội như vậy, thế mà bao nhiêu người trong nhà họ Cơ đều không thức giấc.

"Tứ gia, Tứ gia!"

"Rầm!"

Cửa phòng tứ đệ của Cơ Lăng Phong bị đạp ra.

Hắn chỉ có tu vi cấp Hóa Kình.

Lần trước Cơ Phụng Thiên còn không cho phép hắn tới huyện Lục Hợp.

…

Nhị đệ và ngũ đệ của Cơ Lăng Phong đã chết từ sớm, một kẻ bệnh chết, một kẻ chết trong mâu thuẫn với nhà họ Lục năm đó.

"Không hay rồi. Tứ gia đã chết!"

"Tứ gia chết rồi!"

Có người nhà họ Cơ hoảng sợ la hét.

Cả trang viên nhà họ Cơ bị sợ hãi bao trùm.

Họ muốn liên lạc ngoại giới, nhưng lại vô dụng, Tiêu Phàm sử dụng

trang bị che chắn tín hiệu, toàn bộ tín hiệu đều bị chặn đứng.

"Pằng pằng pằng!"

Có rất nhiều tay súng bắn loạn vào bóng đêm.

Bốn phía đều có súng máy bắn phá.

Nhưng cũng vô dụng, họ hoàn toàn không bắn tới nơi Tiêu Phàm đang trốn.

Một giây, hai giây, ba giây…

Chưa đầy hai phút sau, trong trang viên nhà họ Cơ đã không còn bất cứ tiếng súng nào nữa, toàn bộ tay súng đã chết, tất cả võ giả cũng tử vong.

Tiêu Phàm dùng niệm lực tinh thần quét qua.

Không chừa bất cứ nhân vật nòng cốt nào của nhà họ Cơ.

"Không biết mấy người Cơ Lăng Phong đang ở đâu."

Tiêu Phàm thầm cau mày.

Mục đích chính hắn tới bên này là giải quyết Cơ Lăng Phong.

Cơ Lăng Phong có tu vi cấp Tiên Thiên, là uy hiếp cực kỳ khủng bố.

"Ấu Vi, có tìm được Cơ Lăng Phong không? Hắn không ở trong trang viên. Cơ Diệu và hai đứa con trai của Cơ Lăng Phong cũng không ở đây."

Tiêu Phàm rời khỏi, cũng gọi cho Tô Ấu Vi.

"Ông xã, tạm thời không có phát hiện. Nhưng ta tra được một thứ. Phát hiện một linh huyệt ở nước Đông Lai, ngươi có thể tới xem thế nào."

Tô Ấu Vi nói địa điểm linh huyệt của Đông Lai cho Tiêu Phàm.

Linh huyệt cách khá xa, đường bộ còn không nối liền, dù hắn tìm được máy bay trực thăng thật nhanh thì cũng phải tốn hai tiếng mới tới nơi.

"Ấu Vi, ngươi tiếp tục tra hành tung của mấy người Cơ Lăng Phong. Tốt nhất có thể giải quyết triệt để họ!"

Tiêu Phàm trầm giọng nói.

Hắn thì không sợ mấy người Cơ Lăng Phong, nhưng thực lực của Tô Ấu Vi chưa đủ mạnh.

…

** "E ò…"

Mười mấy chiếc xe cảnh sát lao đến nhà họ Cơ nhanh như điện chớp.

Từng khối thi thể được chuyển từ trong nhà họ Cơ ra ngoài.

Thống kê cuối cùng cho thấy, tổng số xác chết đạt tới con số khủng bố: hai, ba trăm thi thể.

"Càn rỡ, quá sức càn rỡ."

"Tàn sát như vậy chính là không coi cảnh sát Malaysia chúng ta ra gì."

"Giết chết 267 người, chúng ta nhất định phải điều tra kỹ án này,

cho người chết và người thân của họ một câu trả lời thỏa đáng."

Trong số những cảnh sát tới bên này, có vài cảnh sát trẻ tuổi tức giận nói.

Cảnh sát có kinh nghiệm lâu năm một chút thì không nói lời nào. Bọn hắn biết chuyện này sợ là không tới lượt mình quản, mà bọn hắn cũng không có năng lực quản.

"Đội trưởng, kết quả kiểm tra bước đầu cho thấy không có bất kỳ ngoại thương nào. Bọn hắn tử vong cụ thể như thế nào còn cần kiểm tra kỹ càng thêm một bước."

Người lên tiếng là một pháp y bốn mấy tuổi.

"Kiểm tra kỹ càng thêm một lần đi."

Đội trưởng nói.

Nhiều thi thể như vậy, mang về cũng phiền phức. Huống chi chờ thêm ít thời gian là sẽ có người của Cục đặc biệt đến xử lý.

Không tới hai mươi phút sau, xe của Cục đặc biệt đến.

"Đội trưởng Thái đội, chúng ta tiếp nhận từ đây, các ngươi có thể đi về."

Có mười mấy người từ mấy chiếc xe đi xuống, trong đó một lão già nói với đội trưởng.

"Chết quá nhiều người, như vậy là khiêu khích cảnh sát chúng ta. Chẳng lẽ chúng ta thật sự không thể tham dự? Chúng ta có thể giúp đỡ điều tra."

Một cảnh sát trẻ tuổi đứng dậy kháng nghị.

Lão giả lia ánh mắt sắc bén nhìn sang: "Nhà họ Cơ chết nhiều người như vậy, các ngươi còn tưởng đối phương cùi bắp lắm hả? Có không ít nạn nhân của nhà họ Cơ nơi này có thể thoải mái diệt sạch cả sở cảnh sát của các ngươi."

Thái đội trưởng hít sâu một hơi: "Tất cả mọi người nghe lệnh, lên

xe trở về. Ninh lão, chỗ này giao cho các ngươi."

Toàn bộ xe cảnh sát lại nhanh chóng rời khỏi.

Chuyện này vốn cũng không phải chuyện bọn hắn có khả năng xen vào.

Ninh lão kiểm tra từng thi thể một, sắc mặt ngày càng ngưng trọng.

Có tới năm cường giả cấp Hậu Thiên của nhà họ Cơ chết tại đây.

Tổng số võ giả cấp Ám Kình, cấp Hóa Kình công lại có hơn một trăm.

Đáng sợ hơn chính là toàn thân bọn hắn đều không có vết thương nào.

"Ninh lão, nhà họ Cơ đắc tội nhà họ Lục, rất có thể chuyện này do cao thủ hàng đầu nước Hoa làm ra. Chuyện này chúng ta muốn quản cũng không tiện."

Một người bên cạnh Ninh lão nói nhỏ.

Chương 456: Hắn Đã Chết

Trong cục của bọn hắn, Ninh lão đã là một trong các cao thủ đứng đầu đáng gờm nhất, nhưng Ninh lão cũng mới chỉ là võ giả cấp Hậu Thiên mà thôi.

Hung thủ có thể lặng lẽ giết chết hơn hai trăm người nhà họ Cơ, thực lực thật sự khủng bố, hoàn toàn có năng lực giết sạch Cục đặc biệt bọn hắn.

"Cơ Tông Sư và Cơ Lăng Phong đâu cả rồi?"

Ninh lão đứng lên dò hỏi.

"Ninh lão, bọn hắn đều mất tích. Cơ Tông Sư biến mất trước, chạng vạng tối hôm qua, mấy người Cơ Lăng Phong cũng biến mất."

Bên cạnh Ninh lão có người báo cáo.

Đáy lòng Ninh lão chợt xuất hiện ý tưởng, có lẽ hung thủ giết Cơ Phụng Thiên, Cơ Lăng Phong bọn hắn bị dọa sợ nên chạy mất chăng?

"Người nhà họ Cơ không liên lạc được với đám Cơ Lăng Phong à?"

"Không liên lạc được."

Ý tưởng trong lòng Ninh lão càng thêm mãnh liệt.

Nếu ngay cả Cơ Phụng Thiên cũng chết rồi, mấy người Cơ Lăng Phong lại chạy trốn, vậy Cục đặc biệt của bọn hắn càng không nên quản chuyện này, miễn cho chọc lửa thiêu thân.

Đối phương là kiểu người tàn nhẫn đến mức dám giết hai, ba trăm người nhà họ Cơ đấy.

"Nói với nhà họ Cơ đây là mâu thuẫn giữa các võ giả, Cục đặc biệt chúng ta không quản. Để người nhà họ Cơ tự mình xử lý."

Ninh lão trầm giọng nói.

Bọn họ nhanh chóng thu đội rời khỏi, người nhà họ Cơ sững sờ tại trận.

"Chúng ta có cần tìm truyền thông làm rùm beng lên không? Người của Cục đặc biệt không chịu tiếp nhận rồi. Trong khi năm nào nhà họ Cơ chúng ta cũng đóng cả đống thuế."

Có người nhà họ Cơ căm tức nói.

Vừa nói xong, hắn đã ngã gục.

"Hắn… hắn đã chết."

Có người thử hơi thở của người nọ, run giọng nói.

Người nhà họ Cơ lập tức sợ khiếp vía. Hình như hung thủ vẫn ở gần đây.

Mà lúc này đúng là Tiêu Phàm đang ở gần đó thật.

Cho dù chạy đến linh huyệt của Cơ Lăng Phong để tu luyện thì cũng tốn không ít thời gian để di chuyển. Chờ hắn tu luyện xong thì Cơ Lăng Phong đã cao chạy xa bay rồi.

Đợi ở chỗ nhà họ Cơ có khi còn bắt được Cơ Lăng Phong cũng nên.

"Tất cả mọi người đừng nói bậy bạ."

"Tìm truyền thông cái gì, điên rồi sao? Ai muốn chết cũng đừng liên lụy cả gia tộc."

Người nhà họ Cơ xôn xao.

Nửa ngày thoáng cái trôi qua, đám người Cơ Lăng Phong chưa từng xuất hiện.

Tiêu Phàm lặng lẽ rời khỏi.

Lâu như vậy mấy người Cơ Lăng Phong cũng không về tới, chứng tỏ bọn hắn đều đào tẩu thật rồi, có đợi thêm cũng không có ý nghĩa.

…

Tiêu Phàm đến gần khu vực kho bảo hiểm của Cơ Phụng Thiên.

Hắn dùng niệm lực tinh thần tiến vào trong kho bảo hiểm, phát hiện hai phần bí tịch.

Một trong số đó đương nhiên là công pháp của nhà họ Tiêu, còn một phần là của nhà họ Cơ, thứ này không có chút sức hấp dẫn nào với Tiêu Phàm.

Ngoài ra, Tiêu Phàm còn phát hiện khá nhiều tiền tài.

Có một ít châu báu, đồ trang sức, vàng, cũng có kha khá tiền mặt.

Tiêu Phàm không biết tổng giá trị cụ thể là bao nhiêu, nhưng ít nhất cũng hai, ba trăm triệu đô la Mỹ.

"Thu!"

"Thu!"

Mọi thứ đều bị Tiêu Phàm thu vào túi thứ nguyên.

…

Trên du thuyền, màn đêm buông xuống.

Cơ Lăng Phong ngủ thiếp đi.

Bọn hắn cũng không biết tình huống trong nhà, lúc này Cơ Lăng Phong còn ngủ được.

"Đại ca, ta ra ngoài hóng gió một chút. Chết ngộp mất thôi."

Cơ Nguyên Lượng, con trai thứ hai của Cơ Lăng Phong nói.

"Ừ, nhớ lời ba dặn, phải che giấu thân phận."

"Biết mà biết mà."

Cơ Nguyên Lượng ra bên ngoài.

Hắn loanh quanh nửa giờ, đến bên ngoài sòng bạc trên tàu.

"Xem thôi… mình chỉ xem thôi, không cá cược."

Cơ Nguyên Lượng thầm nghĩ trong lòng.

Cơ Lăng Phong cấm bọn hắn tiến vào sòng bạc, nhưng hắn thích cờ bạc, thậm chí còn nghiện cá cược.

Cơ Nguyên Lượng xem vài chục phút, bắt đầu đứng ngồi không yên.

Nhưng lúc này hắn còn có lý trí, cũng không quẹt thẻ, mà là thế chấp đồng hồ đeo tay của mình, đổi lấy hai trăm nghìn tiền cược.

Cơ Nguyên Lượng có tu vi cấp Ám Kình, hôm nay cũng may mắn, nửa giờ đã thắng hơn một triệu USD.

"Quý khách, thực lực của ngài thật bất phàm, ông chủ chúng ta mời ngài đến chơi ở phòng VIP, bên ngoài đều là tán khách, không phù hợp với thân phận của ngài."

Có người đi đến cạnh Cơ Nguyên Lượng nói nhỏ.

"Đi thôi!"

Cơ Nguyên Lượng biết rõ đây là sòng bạc đang nhắc nhở hắn.

Hắn muốn chơi tiếp thì chỉ có thể tới phòng VIP, bằng không sòng bạc nhất định sẽ phái cao thủ đi ra nhằm vào hắn. Chút tài mọn của hắn trước mắt cao thủ vẫn là không đủ nhìn.

Trong phòng VIP đều là khách đánh bạc, ai thắng ai thua sòng bạc đều kiếm lời.

Thoáng cái đã qua hai tiếng đồng hồ.

"Ha ha, xem ra hôm nay ta rất may."

Cơ Nguyên Lượng cười to.

Hắn đã thắng hơn chục triệu USD.

Nhưng vận may của hắn cũng chỉ tới đây mà thôi.

Chỉ năm phút ngắn ngủi sau đó, Cơ Nguyên Lượng lại thua toàn bộ số tiền cược, còn mất sạch cả tiền vốn.

Hắn đứng lên định rời đi.

"Mới đó đã định đi à? Lúc thắng thì thắng hơn chục triệu USD, thua một xíu đã trốn. Ngươi mà thế thì sau này đừng có vào phòng VIP, mất mặt."

Có người trên chiếu bài giễu cợt.

Chương 457: Sòng Bạc

Lúc thắng tiền, Cơ Nguyên Lượng thật sự quá phách lối.

"Ta quẹt thẻ cũng sẽ không bị phát hiện đâu nhỉ? Mà có bị phát hiện chăng nữa, chúng ta cũng tiến vào hải phận quốc tế rồi. Huống chi ông nội còn là Tông Sư, sao có thể xảy ra chuyện gì

được?"

Cơ Nguyên Lượng không ngừng mâu thuẫn trong nội tâm.

Cuối cùng, cơn nghiện bài bạc của hắn chiến thắng lý trí.

"Lại đổi cho ta năm triệu USD tiền cược!"

Cơ Nguyên Lượng lấy thẻ ngân hàng của mình ra, nhanh chóng quẹt thẻ.

"Reng reng!"

Tô Ấu Vi nhận được thông báo nhắc nhở.

Chưa đầy nửa phút sau, Tô Ấu Vi đã xác định được địa điểm Cơ Nguyên Lượng quẹt thẻ.

"Ông xã, Cơ Nguyên Lượng đang ở trên du thuyền Ocean Princess. Chắc đám người Cơ Lăng Phong đều ở đó, ta xâm nhập để xác định lại xem thế nào."

Tô Ấu Vi gửi tin nhắn cho Tiêu Phàm.

…

Sòng bạc có rất nhiều camera, chẳng mấy chốc Tô Ấu Vi đã tìm thấy Cơ Nguyên Lượng.

"Không ngờ lại thay đổi diện mạo."

Tô Ấu Vi nói thầm trong lòng.

Cơ Nguyên Lượng đội mũ lưỡi trai, còn dán râu giả, dù là người khá thân thiết cũng chưa chắc có thể nhận ra Cơ Nguyên Lượng ngay lập tức.

Tô Ấu Vi là vì kiểm tra băng ghi hình, thấy nhân viên phục vụ đưa thẻ ngân hàng cho hắn mới xác định được mục tiêu.

"Khớp giọng nói, là Cơ Nguyên Lượng không sai."

Trên mặt Tô Ấu Vi lộ ra nụ cười.

Biết rõ diện mạo của Cơ Nguyên Lượng rồi thì tìm đám người Cơ Lăng Phong dễ hơn nhiều, chưa tới ba phút Tô Ấu Vi đã có kết quả.

Cơ Nguyên Lượng xuất hiện trong một đoạn ghi hình cảnh lên thuyền.

Bên cạnh hắn có ba người.

Cơ Lăng Phong họ đều thay đổi diện mạo, nhưng vẫn có thể xác định được thân phận.

"Ông xã, xác định Cơ Lăng Phong bọn hắn ở trên thuyền."

"Cách chỗ của ngươi sáu trăm kilomet."

Tô Ấu Vi nhanh chóng gửi lại cho Tiêu Phàm một tin nhắn.

Trên mặt Tiêu Phàm lộ ra nụ cười.

Khoảng cách này không tính quá xa, rất nhiều loại máy bay trực thăng có thể bay qua được.

"Ấu Vi, tìm cho ta một chiếc máy bay trực thăng có thể bay qua đó."

"Tốn thêm ít tiền không quan hệ."

Tiêu Phàm gửi tin nhắn nói.

"Ừ."

Chịu chi tiền, không tới năm phút Tô Ấu Vi đã liên lạc được với máy bay trực thăng.

Không đến nửa tiếng thì máy bay trực thăng đã đáp xuống bên cạnh hắn.

Hai tiếng trôi qua, Tiêu Phàm đáp xuống thuyền Công Chúa Hải Dương.

"Tiêu tiên sinh, ngươi chỉ có nửa tiếng."

"Vượt quá thời gian này thì ta chỉ đành bay đi."

Người điều khiển nói bằng tiếng Anh.

Tiêu Phàm gật đầu một cái, hắn nhanh chóng rời khỏi.

Năm phút sau, Tiêu Phàm vào trong một buồng vệ sinh công cộng.

"Dịch chuyển!"

Khóa chặt cửa, bóng người của Tiêu Phàm biến mất.

Lúc xuất hiện lại thì hắn đã ở trong phòng của Cơ Lăng Phong họ.

Lúc này Cơ Lăng Phong tỉnh dậy.

Hắn đang nổi giận.

Đã mấy tiếng rồi mà Cơ Nguyên Lượng vẫn chưa trở về, khả năng cao là tới sòng bạc.

"Nhanh chóng tìm ra em trai của ngươi rồi gọi hắn về!"

"Nếu như hắn thua thì rất có thể sẽ bại lộ hành tung của chúng ta."

Cơ Lăng Phong lạnh lùng nói.

"Không cần đâu."

Bóng người của Tiêu Phàm xuất hiện.

Cơ Lăng Phong họ lập tức nhìn về phía Tiêu Phàm.

"Phụt!"

"Phụt!"

Hai cái phi tiêu ba góc trong tay Tiêu Phàm bay qua.

Trong phút chốc, bọn chúng xuyên thủng đầu cha con Cơ Lăng Phong.

Lúc đánh nhau với Cơ Phụng Thiên, hắn nói rất nhiều lời, mục

đích là khiến Cơ Phụng Thiên đánh giá thấp thực lực của hắn, cố gắng khiến Cơ Phụng Thiên tiêu hao nhiều nhất có thể.

Nhưng đánh với Cơ Lăng Phong họ thì không cần phải làm thế.

Cơ Lăng Phong chỉ mới đạt tới Tiên Thiên đỉnh phong, hắn hoàn toàn có thể giết Cơ Lăng Phong trong nháy mắt.

"Cơ Diệu, chắc chắn ngươi biết rõ rất nhiều bí mật của Cơ gia."

"Ta tin chắc rằng ngươi có ghi chép lại."

Tiêu Phàm nhìn về phía Cơ Diệu rồi nói.

"Tiêu Phàm, ngươi giết gia chủ rồi sao?"

Giọng nói của Cơ Diệu run lẩy bẩy.

Cơ Lăng Phong bị giết trong nháy mắt nên xác suất Cơ Phụng Thiên đã chết là rất lớn.

Tiêu Phàm phất tay, xác của Cơ Phụng Thiên xuất hiện.

"Hắn đã chết rồi, ngươi đừng nằm mơ nữa!"

"Nếu ngươi nói cho ta những gì ngươi biết thì ta có thể cho ngươi ra đi một cách nhẹ nhàng, còn nếu không thì ngươi sẽ dở sống dở chết, cụ thể hơn thì ngươi nhìn Cơ Phụng Thiên đi."

Tiêu Phàm lạnh lùng nói.

Sắc mặt Cơ Diệu trở nên tái nhợt.

Dáng vẻ của Cơ Phụng Thiên vô cùng thê thảm, chắc chắn trước khi chết đã phải chịu đau đớn tột cùng.

"Trên USB này ghi là 512GB, nhưng thực tế nó là 1TB."

"Thứ ngươi muốn đang bị giấu trong đó."

Cơ Diệu lấy ra một cái USB rồi đưa cho Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu, hắn đoán rằng Cơ Diệu không hề nói dối.

"Phụt!"

Cơ Diệu lập tức chết.

"Thu!"

Tiêu Phàm thu hết mấy cái xác vào.

Đồ đạc trong phòng của Cơ Lăng Phong họ cũng bị thu vào.

Chương 458: Bí Mật Của Cơ Gia

Nói không chừng trong số đó còn có món gì tốt.

Rất nhanh, Tiêu Phàm dịch chuyển đến một buồng vệ sinh gần sòng bạc.

"CMN, cái vận may rách nát gì thế này!"

Cơ Nguyên Lượng chửi như tát nước, hắn đã quẹt thẻ ba lần rồi, lần đầu tiên là năm triệu, lần thứ hai là năm triệu, lần thứ ba là mười triệu.

"Chết."

Trong nháy mắt, niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm đã phá hư não bộ của Cơ Nguyên Lượng.

Cơ thể Cơ Nguyên Lượng nhũn ra rồi ngã xuống.

"Chết rồi sao?"

"Không ngờ đánh bài thôi cũng chết người được, xúi quẩy thật."

"Khả năng thừa nhận tâm lý cũng yếu quá đi."

Đa số những người đánh bài cùng Cơ Nguyên Lượng không nhận ra được có gì khác thường, nhưng một trong số đó lại cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Hắn nắm giữ tu vi cấp bậc Hậu Thiên.

Hắn có thể đoán được chính xác rằng Cơ Nguyên Lượng nắm giữ tu vi cấp bậc Ám Kình.

Một cái võ giả cấp bậc Ám Kình thì sao có thể chết đột ngột như vậy được?

"Giải quyết xong."

Trên mặt Tiêu Phàm lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Máy bay trực thăng đã đổ thêm dầu xong, chẳng mấy chốc Tiêu Phàm đã ngồi máy bay trực thăng rời khỏi đó.

"Cơ Phụng Thiên, Cơ Lăng Phong, Cơ Bằng, Cơ Xuân Nghiên chết hết rồi, đám con trai của Cơ Lăng Phong cùng Cơ Bằng cũng chết hết."

"Cha, mẹ, nếu các ngươi trên trời có linh thiêng thì có thể yên nghỉ rồi."

Tiêu Phàm nói trong đầu.

Ba tiếng trôi qua, Tiêu Phàm bước vào một khách sạn, hắn không vội vàng về nước, bên này còn có vài chuyện cần làm.

"Ấu Vi, trong cái USB này có không gian ẩn, ngươi tìm thử, xem bên trong có bí mật đen tối nào của Cơ gia hay không."

Tiêu Phàm cắm USB vào máy tính.

"Được thôi ông xã."

Tô Ấu Vi lập tức tìm kiếm.

Lấy Cơ Diệu năng lực, có lẽ Cơ Lăng Phong họ không phát hiện được gì khác thường trong cái USB kia, nhưng chẳng mấy chốc Tô Ấu Vi đã phát hiện ra.

"Ông xã, đúng là bên trong có rất nhiều bí mật bẩn thỉu của Cơ gia."

"Những bí mật bẩn thỉu này đủ khiến cho toàn bộ Cơ gia xong

đời." Tô Ấu Vi mừng rỡ nói.

"Ấu Vi, ngươi gửi một ít tài liệu cho cảnh sát nước Mallett và cục sự cố đặc biệt."

Trong mắt Tiêu Phàm lóe ra ánh sao.

Hắn có thể không giết những người còn lại của Cơ gia, nhưng để họ thừa kế tài sản kếch xù rồi sống ung dung tự tại, đây là chuyện Tiêu Phàm hoàn toàn không muốn.

Ai trong họ nên bóc lịch thì phải bóc lịch, ai nên phá sản thì phải phá sản.

"Được rồi ông xã, ngươi nghỉ ngơi đi, cứ để ta giải quyết chuyện này."

"Được."

Đúng là Tiêu Phàm thấy khá mệt.

Với tu vi của hắn thì bình thường không ngủ mấy ngày cũng không thành vấn đề, nhưng nếu trải qua chiến đấu thì vẫn phải hồi sức thông qua giấc ngủ.

Giết Cơ Lăng Phong họ không phí bao nhiêu sức, nhưng chiến đấu với Cơ Phụng Thiên tiêu hao rất nhiều, hành động ở Cơ gia cũng tốn rất nhiều sức lực.

...

"Ninh lão, có tình báo quan trọng."

Nửa tiếng trôi qua, có người ở cục sự cố đặc biệt vội vàng tìm Ninh lão.

"Tình báo gì?"

Ninh lão dò hỏi.

"Chúng ta nhận được một email, bên trong chứa rất nhiều chứng cứ phạm tội của Cơ gia."

"Có rất nhiều người thường chết trong tay Cơ gia."

"Cơ gia còn âm thầm hại chết mười mấy người giàu có và chính khách."

Vẻ mặt Ninh lão trở nên nặng nề trong nháy mắt.

"Đúng rồi Ninh lão, chúng ta còn tra được Tiêu Phàm từng vào khách sạn Tứ Quý."

Ninh lão hơi híp mắt lại.

Khách sạn Tứ Quý sao?

Họ đã tra được chuyện Tiêu Phàm nhập cảnh từ lâu.

Cũng tra được chuyện Tiêu Phàm thuê máy bay trực thăng.

Sau khi máy bay trực thăng của Tiêu Phàm đáp xuống thuyền Công Chúa Đại Dương, họ cũng tra ra chuyện Cơ Lăng Phong họ cũng ở trên chiếc thuyền đó.

"Chuẩn bị xe, ta phải đến khách sạn Tứ Quý một chuyến."

Ninh lão trầm giọng nói.

Sắc mặt của người đứng trước mặt Ninh lão thay đổi: "Ninh lão, ngài đi tìm Tiêu Phàm nguy hiểm lắm, khả năng cao là Cơ Phụng Thiên đã bị hắn giết rồi."

"Cơ gia chết nhiều người như vậy, có lẽ là do hắn giết ạ."

Ninh lão phất tay một cái: "Yên tâm, không phải ta tới đó để kiếm chuyện với hắn, ta qua là muốn xác định có phải Cơ Phụng Thiên đã chết rồi đúng không."

Nếu như Cơ Phụng Thiên còn chưa chết, cho dù biết những bí mật bẩn thỉu của Cơ gia thì họ vẫn không dám nhằm vào Cơ gia, vì họ không chịu nổi lửa giận của Tông Sư.

…

Khách sạn Tứ Quý, Ninh lão đến trước cửa phòng của Tiêu Phàm.

"Cốc cốc."

Ninh lão gõ nhẹ lên cửa.

Tiêu Phàm có thực lực mạnh mẽ, chỉ cần đang ở trong phòng thì chắc chắn có thể nghe thấy.

"Răng rắc."

Rất nhanh cửa đã mở, thấy Ninh lão, Tiêu Phàm cũng không cảm thấy bất ngờ chút nào.

"Ninh lão tiên sinh, mời."

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Hắn cũng không giả vờ không nhận ra Ninh lão, vì không cần thiết.

"Cảm ơn."

Ninh lão gật đầu một cái, tuổi tác của hắn lớn hơn nhiều, nhưng khi đứng trước mặt Tiêu Phàm vào lúc này, hắn lại không dám cậy già lên mặt, rất có thể Tiêu Phàm đã là Tông Sư.

Chương 459: Đá Quý

"Cậu Tiêu Phàm, nước Mallett bọn ta có rất nhiều nơi có phong cảnh không tồi, có cần ta tìm cho ngươi một hướng dẫn viên du lịch hay không, để ngươi có thể đi dạo khắp nơi."

Ninh lão mỉm cười nói.

Tiêu Phàm:

"..."

Không phải đối phương thật lòng muốn giữ hắn lại để du lịch, mà là đang hỏi hắn lúc nào rời khỏi đây.

Tiêu Phàm dùng niệm lực tinh thần quét qua Ninh lão.

Hắn không mang điện thoại di động, trên người cũng không có thiết bị điện tử nào khác.

"Ninh lão, cho ngươi xem vài thứ."

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói, nói xong thì hắn vung tay lên, xác của Cơ Phụng Thiên và Cơ Lăng Phong xuất hiện, thi thể của hai cha con nằm song song dưới đất.

Con ngươi của Ninh lão hơi co lại.

Quả nhiên Cơ Phụng Thiên bọn họ chết trong tay Tiêu Phàm.

Tu vi của Cơ Lăng Phong là Tiên Thiên đỉnh phong, vậy mà trên người chỉ có một vết thương. Nhưng so với Cơ Phụng Thiên thì việc hắn bị giết trong chớp mắt đã là một loại hạnh phúc.

"Ninh lão, ta tìm thấy xác của Cơ Phụng Thiên ở vùng dã ngoại trong quốc gia này, cảm thấy nên ra ngoài du lịch một chuyến cho thoải mái, ai ngờ lại thấy thi thể của Cơ Lăng Phong."

"Ông trời có mắt mà."

Tiêu Phàm ra vẻ bùi ngùi.

Ninh lão quan sát Tiêu Phàm, tuổi còn trẻ mà nói dối không chớp mắt luôn.

"Nghe nói cha mẹ ngươi là bị người của Cơ gia giết chết, có lẽ cha mẹ ngươi đang ở dưới suối vàng giúp ngươi đấy, ngươi muốn mang hai thi thể này đi sao?"

Tiêu Phàm gật đầu một cái:

"Đương nhiên, ta muốn mang về tế bái cha mẹ mình một lần."

"Nếu bây giờ ta lấy thi thể ra, nói không chừng sẽ rước phiền vào thân, vậy nên không cần phải làm thế."

Ninh lão khẽ gật đầu:

"Đúng là như thế. Sau khi ngươi tế bái xong, tốt nhất là hãy dùng

một mồi lửa rồi đốt sạch thi thể luôn đi."

"Cậu Tiêu Phàm, nếu ngươi đã vội quay về tế bái cha mẹ mình, vậy ta sẽ không giữ ngươi lại nữa, nếu sau này ngươi có thời gian thì phải tới nước Mallett chúng ta để du lịch đấy nhé."

"Nhất định."

Tiêu Phàm thu thi thể vào, tiến Ninh lão ra ngoài cửa.

Rất nhanh, Ninh lão đã lên chiếc xe dưới lầu.

"Hành động."

Ninh lão phát ra mệnh lệnh.

Nếu Cơ Phụng Thiên và Cơ Lăng Phong bọn họ đã chết hết rồi thì hắn không cần kiêng kỵ làm gì nữa, chắc chắn Cơ gia phải trả giá thật lớn cho một số hành vi trước kia của mình.

"Ông xã, cục sự cố đặc biệt và cảnh sát đều bắt đầu hành động rồi."

Không bao lâu sau, Tô Ấu Vi báo cho Tiêu Phàm biết tin tức này.

"Ừm."

Trên mặt Tiêu Phàm lộ ra nụ cười khẽ.

Cuối cùng cũng giải quyết hoàn mỹ chuyện về Cơ gia, cục sự cố đặc biệt ở nước Mallett đã dọn dẹp đám tôm tép nhỏ bé này thì cục an toàn số chín trong nước H cũng sẽ có hành động thôi.

Tiêu Phàm tiếp tục nghỉ ngơi.

Nháy mắt đã đến đêm khuya.

"Cốc cốc!"

Tấm gương đặt ở mép giường vang lên tiếng động, Tiêu Phàm lập tức tỉnh lại.

"Cháu ngoan, gia gia có một tin tốt muốn nói với ngươi."

Tiêu Hải cười ha hả nói.

Tiêu Phàm cười nói:

"Gia gia, đúng lúc ta cũng có một tin tốt muốn báo với ngươi."

"Vậy thì tốt quá, ha ha!"

"Để gia gia nói trước với ngươi nhé, ngươi nhìn xem đây là gì."

Trong tay Tiêu Hải xuất hiện một viên "đá quý" lấp lánh trong suốt.

Tiêu Phàm sững sờ, không phải đây là viên được truyền đi từ huyện Lôi Sơn bên kia sao?

"Gia gia, ngươi tìm được ở đâu thế?"

Tiêu Phàm vội vàng hỏi.

Tiêu Hải cười nói:

"Một người đánh cá ở ven sông ma Hắc Uyên bắt được một con cá, hắn mổ bụng cá ra thì tìm được cái này, bán ra với số tiền lớn."

"Có lẽ vị trí của linh huyệt nằm trong sông ma Hắc Uyên, gia gia đã phái thêm vài người tìm kiếm, chắc chắn có thể tìm được ví trí của linh huyệt."

Tiêu Phàm gật đầu.

Mặc dù sông ma Hắc Uyên nguy hiểm, nhưng chắc là Tiêu Hải sẽ có cách để yêu thú bên trong nghe lời, khả năng sau này tìm được linh huyệt là rất lớn.

Linh huyệt đối ứng với huyện Lôi Sơn nằm trong Đế quốc Thần Long, đây đúng là một tin tức tốt.

"Cháu ngoan, vậy ngươi có tin tức tốt gì?"

Tiêu Hải cười hớn hở dò hỏi.

Tiêu Phàm biến ra thi thể của cả bốn người Cơ Phụng Thiên bọn họ.

"Gia gia, Cơ Phụng Thiên bọn ho chết hết cả rồi."

"Mối thù của cha mẹ đã được báo."

Tiêu Phàm nhẹ giọng nói.

Đôi mắt Tiêu Hải dần dần đỏ lên, cha mẹ của Tiêu Phàm cũng chính là con trai và con dâu của ông.

Tóc đen đi trước.

"Cháu ngoan, ngươi làm tốt lắm. Chuyện quan trọng nhất tiếp theo của ngươi là tranh thủ đến bên này, đăng cơ trở thành hoàng đế sớm một chút."

Tiêu Hải hít sâu một hơi rồi nói.

Tiêu Phàm nói:

"Gia gia à, chuyện này dù ta muốn nhanh cũng không có cách nào, việc ta tới đó phải xem mức độ dung hợp của hai thế giới đã tới đâu rồi."

"Thuận theo tự nhiên đi, bây giờ ta sống ở bên này cũng rất tốt."

Tiêu Hải trừng mắt:

"Ông đây sống trong dầu sôi lửa bỏng, vậy mà ngươi vô lương tâm như thế đấy, mau tìm thêm linh huyệt mạnh để có thể sang đây sớm một chút."

Chương 460: Ngài Nói Đúng Lắm

"Ở căn cứ số mười ba bên kia có linh huyệt cấp A, nói không chừng chỗ khác đã có linh huyệt cấp S rồi đấy."

Tiêu Phàm bĩu môi một cái:

"Được rồi, ta sẽ cố gắng tìm kiếm."

"Gia gia, hôm nay ta ở nước Mallett, vậy nên lần này không thể gửi

khoai tây cho ngươi được, mà ngươi cũng gửi thêm cho ta một chút tủy của Hoàng Kim Long đi, ta và Ấu Vi đều cần dùng."

"Ấu Vi sử dụng tủy Hoàng Kim Long mang lại hiệu quả vô cùng tốt, nàng có dị năng Bất Tử Chi Thân, sử dụng một giọt bằng ta sử dụng ba giọt."

Tiêu Hải kinh ngạc nói:

"Bằng ngươi sử dụng ba giọt?"

"Nắm giữ dị năng Bất Tử Chi Thân, đúng là sẽ hấp thu tủy của Hoàng Kim Long nhiều hơn một chút, nhưng hiệu quả cũng không đến mức mạnh như vậy, xem ra thiên phú của nàng rất tốt."

Tiêu Hải nói xong thì trong tay xuất hiện bình ngọc nhỏ chứa tủy Hoàng Kim Long.

Lần này hắn truyền cho Tiêu Phàm mười hai giọt tủy của Hoàng Kim Long.

Mỗi giọt tủy của Hoàng Kim Long đều vô giá, nhưng Tiêu Hải truyền không hề luyến tiếc khi truyền cho Tiêu Phàm, con trai chết rồi, ông chỉ còn mỗi đứa cháu trai Tiêu Phàm này thôi.

Về phần tái giá để có thêm con cái, Tiêu Hải hoàn toàn không có suy nghĩ đó.

Mục tiêu bây giờ của ông, một là xây dựng một giang sơn to lớn, hai là trở nên mạnh hơn.

Chưa chắc sau Võ Đế viên mãn không có cảnh giới nào cao hơn.

Cửu Chuyển Chân Long Quyết có tổng cộng chín tầng, bây giờ Tiêu Hải còn chưa tu luyện xong tầng thứ tám, ông biết thực lực của mình vẫn còn không gian rất lớn để tiến bộ.

"Cháu ngoan, vẫn là hai ngày sau liên lạc lại với ngươi."

"Ngươi phải tranh thủ gửi khoai tây tới đây, không thể để lỡ mùa vụ được."

Tiêu Hải nói xong thì biến mất.

...

Cục an toàn số chín.

"Cục trưởng Khương, nước Mallett bên kia có hành động khác thường, cục sự cố đặc biệt và cảnh sát của nước Mallett bắt đầu nhằm vào Cơ gia, có lẽ Cơ Phụng Thiên bọn họ đã chết rồi."

Có người đến trước mặt Khương Vạn Trần để báo cáo.

"Ừm."

Khương Vạn Trần khẽ gật đầu.

Trong lòng hắn xuýt xoa, lúc trước Tiêu Phàm nói thực lực của mình mạnh hơn hắn, xem ra vẫn còn khiêm tốn lắm, đến người đạt cấp bậc Tông Sư như Cơ Phụng Thiên cũng phải bỏ mạng trong tay Tiêu Phàm.

"Xem ra ta phải đi tìm cấp trên rồi, quốc gia ngày càng coi trọng Tiêu Phàm hơn."

Khương Vạn Trần nghĩ thầm trong lòng.

Rất có thể Tiêu Phàm đã nắm giữ thực lực cấp bậc Tông Sư, tuổi còn trẻ mà đã có thực lực như thế, vậy thì khả năng cao rằng tương lai có thể nắm giữ thực lực cấp Đại Tông Sư.

Hoặc mạnh hơn cũng không phải là không có khả năng.

Rất nhanh, Khương Vạn Trần rời khỏi, nửa tiếng trôi qua, hắn gặp được Đại trưởng lão.

Đại trưởng lão lắng nghe cẩn thận hết báo cáo của hắn.

"Cái linh huyệt ở huyện Lôi Sơn bên kia không quá quan trọng đối với các ngươi đúng không?"

Đại trưởng lão dò hỏi.

Khương Vạn Trần gật đầu một cái.

Bây giờ trong nước H đã phát hiện được năm linh huyệt, mặc dù cái ở huyện Lôi Sơn gần đạt cấp B, nhưng đúng là tầm quan trọng đã bị hạ xuống ít nhiều.

Đại trưởng lão nhàn nhạt nói:

"Hắn cần linh huyệt để tu luyện, nếu như trong nước không có thì có thể hắn sẽ cân nhắc đến chuyện xuất ngoại, huyện Lôi Sơn là quyê hương của hắn."

"Đại trưởng lão, ngài nói đúng lắm."

Khương Vạn Trần gật đầu nói.

…

Sau khi rời khỏi nơi ở của Đại trưởng lão, Khương Vạn Trần gọi điện thoại cho Lục Chí Hằng.

"Khương cục, không phải ngươi bận rộn lắm à, sao lại nhớ đến ta rồi?"

Lục Chí Hằng nói ở đầu bên kia điện thoại.

"Lục huynh, gần đây ngươi có theo dõi tin tức của Tiêu Phàm không?"

Lục Chí Hằng khó hiểu:

"Gần đây hắn có chuyện gì sao? Ta nhiều việc như vậy, nào có thời gian chú ý đến hắn mỗi ngày?"

Nếu có vấn đề lớn, Lục Chí Hằng biết chắc chắn Tô Ấu Vi sẽ tìm đến hắn.

Tiêu Phàm cũng có thể liên hệ trực tiếp với hắn.

Khương Vạn Trần mỉm cười và nói:

"Ta biết ngươi không chú ý mà, Cơ Phụng Thiên, Cơ Lăng Phong và những người khác đều chết cả rồi. Nhà họ Cơ đã kết thúc thật rồi."

"Hửm?"

Lục Chí Hằng sửng sốt.

Nhưng Cơ Phụng Thiên là Tông Sư, và thực lực của Cơ Lăng Phong cũng rất mạnh, chưa kể trong nhà họ Cơ còn có nhiều cao thủ như vậy, sao có thể kết thúc ngay lập tức được?

"Tiêu Phàm đến Mã Lai một chuyến, nhà họ Cơ đã chết hai ba trăm người."

"Cục đặc vụ của Mã Lai đang toàn lực nhắm vào nhà họ Cơ."

Trong mắt Lục Chí Hằng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vì Cục đặc vụ của Mã Lai đã nhắm vào nhà họ Cơ, chắc chắn bọn hắn phải xác nhận Cơ Phụng Thiên, và những người khác đã chết thật hay chưa.

“Khương cục, nhà họ Cơ chết nhiều người đến vậy, ngươi có chứng cứ xác thực là Tiêu Phàm giết bọn họ không? Nếu không có chứng cứ thì ngươi không thể nói bậy bạ được đâu."

Lục Chí Hằng nói với giọng khó chịu.

Quá nhiều người chết, nếu chuyện này lan rộng thì ảnh hưởng không tốt lắm.

Chương 461: Máy Bay Vừa Đáp

Khương Vạn Trần nói đầy tức giận:

"Được rồi, ta biết rồi, gọi điện thoại cho ngươi nên ta mới nói một chút thôi. Ta vừa đi gặp Đại trưởng lão xong."

"Đại trưởng lão có ý muốn chúng ta rút lui khỏi huyện Lôi Sơn."

"Nếu hắn không có linh huyệt ở trong nước, có lẽ hắn sẽ cân nhắc việc ra nước ngoài phát triển. Huyện Lôi Sơn là quê quán của hắn, hơn nữa còn gần thành phố Z."

Hai mắt Lục Chí Hằng sáng lên.

Mặc dù hắn xuất thân từ quân đội nhưng Tô Ấu Vi lại là người của nhà họ Lục bọn hắn, nếu Tiêu Phàm là bạn trai của Tô Ấu Vi vậy hắn cũng là người nhà mình rồi.

Đương nhiên, hắn kiên quyết ủng hộ quyết định này của Đại trưởng lão.

"Ta sẽ nói chuyện với những người còn lại."

Sau khi cúp điện thoại, Lục Chí Hằng cảm thấy vô cùng xúc động, hắn vốn tưởng rằng Tiêu Phàm chỉ là một người bình thường, nhưng không ngờ Cơ Phụng Thiên lại chết trong tay hắn.

"Hiện giờ ba còn không biết thực lực của Tiêu Phàm."

"Chuyện của nhà họ Cơ phải để cho Tiêu Phàm nói với cha hắn thôi."

Lục Chí Hằng nghĩ thầm trong bụng.

Hắn liên lạc với Chung Thế Minh và những người khác rất nhanh, đương nhiên những quân đội đại lão còn lại sẽ không phản đối.

Mặc dù đề nghị của Đại trưởng lão không phải là mệnh lệnh, nhưng nếu có người không coi trọng đề nghị của Đại trưởng lão, không chừng điều lệnh sẽ hạ xuống rất nhanh thôi.

...

"Tích tích!"

Máy bay của Tiêu Phàm hạ cánh không bao lâu, Lục Chí Viễn đã gọi điện thoại cho hắn.

"Lục tổng, có chuyện gì sao?"

Lục Chí Viễn nói:

"Tiêu Phàm, đại ca nói máy bay của ngươi vừa đáp xuống, đúng lúc ta đang có mặt ở sân bay, đi cùng đi, ta đưa ngươi về tiểu khu Tử Kinh."

"Còn nữa, không phải ngươi nên đổi cách xưng hô với ta sao?"

"Ngươi gọi đại ca là cậu Lục, nhưng gọi ta thì lại thành Lục tổng, ngươi có ý gì hả?"

Tiêu Phàm ho nhẹ một tiếng nói:

"Cậu hai Lục, ngươi gọi điện thoại cho ta không phải vì có việc sao? Chúng ta giải quyết việc công đi."

Lục Chí Viễn: "..."

Hắn đến thành phố Z không phải vì chuyện này, nhưng hắn vẫn phải thảo luận với Tiêu Phàm một chuyện này.

Linh giới truyền kỳ 2 đã được phát hành và tổng doanh thu phòng vé đã vượt qua phần đầu tiên hơn 6 tỷ, hắn vẫn muốn có một bộ phim mới từ Tiêu Phàm.

"Cổng ra số 3, ngươi mau tới đây đi."

Lục Chí Viễn nói xong thì cúp điện thoại.

Không lâu sau, Tiêu Phàm đã ngồi vào chiếc Rolls Royce của Lục Chí Viễn.

"Tiêu Phàm, Linh giới truyền kỳ 2 đã ra mắt, ngươi có phim gì mới không?"

Lục Chí Viễn dò hỏi.

Tiêu Phàm liếc Lục Chí Viễn:

“Cậu hai Lục, vừa rồi ta gọi Lục tổng không sai mà, phim mới thì có đấy, ngươi có thể đưa ra các mức giá nào?"

"Ngươi ra giá đi."

Lục Chí Viễn nói.

Tiêu Phàm suy nghĩ một chút, nói:

"Vẫn là ba tỷ, lần này không phải Linh giới truyền kỳ 3 mà là một

câu chuyện mới, nhưng xuất sắc không thua kém các phần trước."

"Cá nhân ta cảm thấy nó hay hơn cả Linh giới truyền kỳ."

Hai mắt Lục Chí Viễn sáng lên, Tiêu Phàm thật sự có.

Hiệu quả của Miracle Special Effects Studio.

Lục Chí Viễn không biết gì về dị giới, Lục Chí Hằng cũng không nói cho hắn biết.

"Chỉ cần phim hay, đừng nói ba tỷ, thêm một hai trăm triệu cũng không thành vấn đề."

Lục Chí Viễn nói vội.

Tiêu Phàm cười rồi nói:

"Ba tỷ là được."

Dù sao Lục Chí Viễn cũng là cậu hai của Tô Ấu Vi, hơn nữa hai người hợp tác cũng rất vui vẻ, không cần phải nhìn chằm chằm vào 100 triệu hay 200 triệu làm gì.

"Được thôi."

Lục Chí Viễn gật đầu.

"Nhân tiện, Tiêu Phàm, đại ca nói ngươi đừng luôn giấu diếm cha ta nữa. Ngươi đã giấu cha ta chuyện gì à? Tính tình của cha ta không tốt lắm, ngươi đừng chọc giận hắn."

Tiêu Phàm nghĩ tới Lục Bách Xuyên.

Cơ Phụng Thiên và những người khác đã chết, hắn thực sự phải nói với Lục Bách Xuyên về chuyện này.

"Cậu hai Lục, lát nữa ta đi cùng ngươi đến gặp bác Lục một lát."

Lục Chí Viễn ho nhẹ một tiếng:

"Tên nhóc này không phải ngươi gây họa nên muốn lấy ta làm bia đỡ đạn chứ? Để ta nói cho ngươi biết, trọng lượng của ta không

đủ đâu."

"Nếu ngươi muốn tìm một tấm bia đỡ đạn thì ngươi phải tìm Ấu Vi."

Tiêu Phàm buồn cười nhìn Lục Chí Viễn.

“Cậu hai Lục, ngươi đã là ông chủ đáng giá trăm tỷ của thành phố, sao vẫn còn nhát gan như vậy?”

Lục Chí Viễn rất tức giận mà nói:

"Sau khi ta chọc giận ông ngoại Ấu Vi, ổng thực sự đã dùng thắt lưng quất ta, bị đánh hay là sợ hãi, đổi lại là ngươi thì ngươi chọn cái nào hả?"

Trò chuyện suốt quãng đường, xe chạy đến tiểu khu Tử Kinh.

Tiêu Phàm đi thẳng đến chỗ của Lục Bách Xuyên, Tô Ấu Vi cũng ở đó, nàng biết rằng Tiêu Phàm sẽ đến nên đã đến trước để giúp bà ngoại mình nấu cơm.

Liễu Tú Vân và những người khác có bảo mẫu, nhưng thỉnh thoảng Liễu Tú Vân vẫn tự mình xuống bếp nấu ăn.

"Chí Viễn, Tiêu Phàm, các ngươi đến thư phòng của ta một lát."

Lục Bách Xuyên nói.

Chương 462: Bệnh Ngày Càng Nặng

Tiêu Phàm và Lục Chí Viễn đi theo hắn vào phòng làm việc.

Lục Bách Xuyên vừa ngồi xuống đã ho dữ dội.

Hắn dùng khăn giấy để che miệng, khi lấy ra thì trên khăn giấy đã dính rất nhiều máu.

"Cha!"

Sắc mặt Lục Chí Viễn thay đổi.

Lục Bách Xuyên cười khổ nói:

"Bệnh của ta càng ngày càng nặng, khả năng không chống đỡ được bao lâu nữa, ta gọi ngươi tới vì muốn nói với người một vài chuyện."

"Nếu như ta rời đi, gia chủ nhà họ Lục sẽ thuộc về đại ca của ngươi."

"Các ngươi phải cố gắng hết sức để giúp Ấu Vi."

Lục Chí Viễn nói thật vội vàng:

"Cha, cha đừng nói nữa, cha còn có thể sống thật lâu."

"Đừng ngắt lời."

Lục Bách Xuyên vung tay lên, hắn nhìn về phía Tiêu Phàm:

"Tiêu Phàm, ngươi đã suy nghĩ kỹ càng chưa? Tốt hơn ngươi nên lựa chọn đi theo chính trị hoặc quân đội."

"Hiện tại, ở tuổi này của ngươi thì đã quá muộn để luyện võ."

"Nếu ngươi thực sự không muốn đi theo hai con đường này, hãy để Chí Viễn mở đường kinh doanh cho ngươi. Mạng lưới quan hệ của hắn trong giới kinh doanh khá tốt."

Lục Chí Viễn cũng nhìn sang Tiêu Phàm.

Hắn cũng không biết thực lực của Tiêu Phàm ra sao.

Tiêu Phàm ho nhẹ một tiếng rồi nói:

"Ông Lục, kỳ thật ta đã đạt được rất nhiều thành tựu trên phương diện võ đạo, ta vẫn muốn tiếp tục phát triển một mặt này."

Lục Bách Xuyên cau mày.

"Vậy chi bằng ngươi nói cho ta biết, ngươi đạt được thành tích gì trong võ đạo?"

Tiêu Phàm nhắc nhở:

"Ông Lục, ông bình tĩnh đừng quá kích động."

"Cơ Phụng Thiên đã chết."

"Ta đã giết nàng."

Ngay lập tức, hai người Lục Bách Xuyên đều sững sờ.

Bọn hắn đều biết rằng bây giờ Cơ Phụng Thiên đã là một Tông Sư võ đạo.

Tiêu Phàm giết Cơ Phụng Thiên?

"Ngươi đùa giỡn hơi quá trớn rồi đấy."

Lục Chí Viễn lấy lại tinh thần và cau mày.

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Ta không nói đùa, đúng là Cơ Phụng Thiên có thực lực của một Tông Sư, nhưng ta cũng có thực lực cấp bậc Tông Sư."

"Đám người Cơ Phụng Thiên và Cơ Lăng Phong đều đã chết trong tay ta."

…

“Khụ khụ khụ.”

Lục Chí Hằng bị sặc chính nước miếng của mình:

“Tiêu Phàm ngươi là Tông Sư á?”

“Cũng không kém mức đó là mấy.”

Tiêu Phàm cười cười nói.

Thực lực của hắn đã là cấp bậc Tông Sư, nhưng tu vi lại chưa tới, nói nghiêm túc thì đúng là hắn còn chưa được gọi là Tông Sư đâu, nhưng mà kiểu như hắn còn đáng sợ hơn so với Tông Sư nữa.

Lục Chí Hằng che ngực:

“Tiêu Phàm, chúng ta và ngươi nói chính sự, ngươi đừng có nói bậy, Tông Sư là cấp bậc nào, nếu dễ đạt được như thế thì cả Hoa Quốc chúng ta còn không phải chất đầy Tông Sư ra đấy à?”

Tiêu Phàm vung tay lên, thi thể Cơ Phụng Thiên và Cơ Lăng Phong xuất hiện trên sàn nhà.

“Ông Lục, ngươi biết bọn hắn chứ nhỉ?”

Bọn người Lục Bách Xuyên vô cùng khiếp sợ nhìn hai thi thể xuất hiện trên mặt đất.

“Cơ Phụng Thiên, Cơ Lăng Phong. ”

Lục Chí Viễn hít một hơi thật sâu, nói.

Tiêu Phàm gật đầu:

“Võ giả lợi hại trong nhà họ Cơ đều đã chết hết rồi, hôm nay chuyên cục đặc biệt của Mã Lai và cảnh sát đang dọn dẹp triệt để nhà họ Cơ rồi.”

“Được, tốt lắm!”

Lục Bách Xuyên thoải mái cười lớn.

Nhà họ Cơ vốn là một cây gai đâm trong lòng hắn lâu lắm rồi!

Năm xưa Lục Tố Tố tử vong, nhà họ Cơ không phải chỉ là kẻ đầu sỏ, thật ra trong lòng Lục Bách Xuyên cũng không phải quá thống khoái, nhưng mà hắn không thể không làm quá lên.

Dù sao thân phận của hắn vẫn còn đó.

Cơ Phụng Thiên trở thành Tông Sư, chỉ là trở về Hoa Quốc lần nữa, chuyện này làm cho trong lòng Lục Bách Xuyên càng khó chịu, trong ngực luôn nghẹn ứ một hơi.

Cuối cùng hôm nay cơn giận này cũng đã thỏa mãn rồi.

“Thu!”

Tiêu Phàm lại thu thi thể của Cơ Phụng Thiên về.

“Tiêu Phàm, ngươi trở thành Tông Sư thật đấy à?”

Lục Chí Viễn không dám tin nhưng vẫn hỏi ra.

Tiêu Phàm cười, gật đầu một cái:

“Đúng là thực lực của ta đã đạt cấp bạc Tông Sư, ông Lục nhà ngươi ấy, bệnh này đừng có gấp, ta sẽ nghĩ cách giúp ngươi giải quyết nó.”

Hai mắt của Lục Chí Viễn sáng rực lên:

“Vậy bệnh cũ của cha ta có cách giải quyết rồi?”

“Cũng có thể”

“Ông Lục nhà ngươi phải duy trì tâm trạng cho tốt, ta và Ấu Vi còn chưa kết hôn nữa.”

Tiêu Phàm mỉm cười rồi nói.

Vẻ mặt Lục Bách Xuyên tươi cười:

“Ngươi nói đúng, ngươi và Ấu Vi còn chưa kịp kết hôn, dù thế nào ta cũng phải sống thêm hai năm nữa.”

Trong lòng Tiêu Phàm thầm tính toán, chờ khoai tây truyền đi rồi, lúc đó thực lực của hắn mới đạt đến Tông Sư thượng vị, đến lúc đó hắn lại đi tới căn cứ số 13 một chuyến vậy.

Nếu căn cứ số 13 thật sự từng xuất hiện ngân kiếm linh xà, vậy có thể thấy linh huyệt ở đó chính là thứ dùng để chống chọi lại với biên giới của Đế Quốc Thần Long.

Tiêu Hải có thể truyền cho hắn không ít thứ.

Linh dược mà Lục Chí Hằng cần cũng có thể truyền tới đây.

“Chí Viễn, ngươi đi mua một bình rượu ngon tới đây”

“Hôm nay ta vui vẻ, trưa nay chúng ta uống vài chén.”

Lục Bách Xuyên phân phó cho Lục Chi Viễn.

Chương 463: Bạn Gái

Thân thể của hắn phải kiêng rượu từ lâu, nhưng mà hôm nay bọn người Cơ Phụng Thiên tử vong rồi, lại thêm thực lực Tiêu Phàm đạt Tông Sư, tâm trạng của hắn thật sự rất vui vẻ.

“Ta đi mua sao?”

Lục Chí Viễn nhìn Tiêu Phàm một chút.

Dù sao hắn cũng là trưởng bối mà.

“Kêu ngươi đi thì đi đi, ở đó lề mề làm gì?”

“Ngày nào cũng chỉ biết kiếm tiền, chẳng biết làm việc lớn gì cả.”

Lục Bách Xuyên trợn mắt nói.

“Lục Chí Viễn “...”

Từ lúc nào mà kiếm tiền lại thành không phải chính sự vậy?

“Được, con đi mua”

Lục Chí Viễn bất đắc dĩ nói, hắn cảm giác được địa vị của mình lại giảm một bậc rồi.

Chẳng lẽ mình được nhặt về thật à?

“Tiêu Phàm, tới đây, dùng bữa đi.”

“Tới, chúng ta uống vài ly.”

Mời ăn ngay giữa trưa, Lục Bách Xuyên vô cùng nhiệt tình.

Liễu Tú Vân hơi sửng sốt.

Tô Ấu Vi lại biết rõ nguyên nhân hơn, chắc chắn Tiêu Phàm đã nói chuyện của nhà họ Cơ ra.

Cơm nước no nê rồi, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi dắt nhau rời khỏi đó.”

“Cha, Tiêu Phàm là võ giả, ngươi không phản đối à?”

Lục Chi Viễn hỏi Lục Bách Xuyên.

Lục Bách Xuyên tức giận trừng hắn một cái:

“Ngươi có ngốc không thế?”

“M quốc có vũ khí nguyên từ và bản thân quốc gia chúng ta có vũ khí nguyên tử có giống nhau à?”

….

Buổi chiều, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi trở về thôn.

Hắn cũng không uống nhiều lắm, chút cồn kia bị nội lực của hắn nhẹ nhàng luyện hóa đi.

“Phàm Nha Tử, về rồi à? Mấy ngày trước, tối ngươi đi vội như vậy, hôm nay đừng thế, buổi tối phải dùng bữa cơm chứ”

Mẹ Trình Hổ vừa thấy xe của Tiêu Phàm đã vội nói.

“Thím ơi, vậy tối người chuẩn bị thêm hai phần thức ăn nhé.”

“Ta có mang bạn về nữa.”

Tiêu Phàm cười nói.

Mẹ Trình Hổ nhìn vào bên trong xe.

Nhất thời bà thấy Tô Ấu Vi:

“Phàm Nha Tử mang bạn gái về à? Cô bé này thật đẹp quá. ”

“Vậy thím chuẩn bị thêm mấy món nữa.”

“Thím ơi.”

Sắc mặt Tô Ấu Vi ửng hồng rất bắt mắt.

Tiêu Phàm nói:

“Thím, con mang Ấu Vi lên núi chào cha mẹ, thím gọi chú Trình về đi, buổi tối chúng con uống mấy ly.”

“Được, ngươi là ông chủ của ông ấy, lời ngươi nói tính hết.”

Mẹ Trình Hổ cười ha ha nói.

Tiêu Phàm mở cửa xe ra.

Hấn đưa Tô Ấu Vi tới trước nhà cũ.

Trong phòng rất là sạch sẽ.

“Lão công, ngươi hay về dọn dẹp lắm hả?”

Tố Ấu Vi kinh ngạc hỏi.

Tiêu Phàm lắc lắc đầu:

“ Là thím giúp đấy. Lúc ba mẹ chết ta còn đang học, lúc đó ta học nội trú, mỗi tháng chỉ được về một lần.”

“Ta nhớ có lần về nhà, chỗ nào cũng mốc, thím tìm ta lấy chìa khóa, mỗi tuần bà đều vệ sinh thông gió cả.”

“Sau này lại không thế nữa.”

“Lần nào về nhà cửa cũng sạch sẽ rồi.”

Tô Ấu Vi nói:

“Thím ngươi cũng không tệ, nhưng mà cũng do cô chú đối tốt với người ta, nếu không bọn họ cũng không đối xử như thế với ngươi.”

Nhìn khắp nhà một lượt, sau đó Tiêu Phàm lên núi với Tô Ấu Vi.

“Ba mẹ, ta báo thù cho hai người rồi”

“Bọn người Cơ Phụng Thiên đều đã chết, hai người có thể an nghỉ rồi.”

“Đúng rồi, đây là bạn gái ta Tô Ấu Vi, cùng là con dâu tương lai

của hai người.”

Tiêu Phàm dập đầu trước mộ cha mẹ.

Tô Ấu Vi cũng dập đầu theo.

Tế bái ăn cơm tối xong, Tiêu Phàm lôi Tô Ấu Vi tới huyện Lôi Sơn.

“Báo cáo!”

Vừa xuống xe ở trước biệt thự, Trần Cương đã đến trước mặt Tiêu Phàm.

“Trần đội có chuyện gì?”

“Thời gian ba tháng còn có mấy ngày thôi”

Tiêu Phàm kinh ngạc nói.

Hồi trước tới đây, không có chuyện thì Trần Cương cũng chẳng tìm hắn.

Trần Cương nghiêm mặt chỉnh:

“Đồng chí Tiêu Phàm, nhận quân lệnh của quân khu, quân đội cùng cục an ninh số 9 từ bỏ quyền nắm giữ linh huyệt.”

“Từ giờ trở đi ngươi là người sở hữu của linh huyệt và đất đai xung quanh.”

“Chúng ta rút lui, ngươi có thể để bảo vệ của công ty bảo an tới bảo vệ huyện Lôi Sơn.”

Ánh mắt Tiêu Phàm lộ ra vẻ ngơ ngác:

“Linh huyệt cho ta á?”

Trần Cương gật đầu:

“Chúng tôi nhận được lệnh như thế.”

Tiêu Phàm gọi điện thoại cho Lục Chí Hằng.

“Cậu Lục, sao lại cho ta linh huyệt?”

Lục Chí Hằng ở đầu bên kia cười nói:

“Đây là lệnh của đại trưởng lão. Trong nước phát hiện thêm 5 linh huyệt, không thiếu cái đó của ngươi.”

“Bảo vệ linh huyệt tự ngươi làm đi, xem thực lực của ngươi, cũng chẳng cần bọn Trần Cương làm gì.”

Cúp điện thoại, trong lòng Tiêu Phàm cảm khái không thôi.

Dạo quanh một vòng, cuối cùng linh huyệt vẫn về tay hắn.

Thật ra đúng là không tồi.

Hắn đúng là đang cần linh huyệt, tu luyện trong linh huyệt, tốc độ hơn mấy trăm lần không gian dị năng của hắn.

“Linh huyệt này đối diện điểm tại Hắc Uyên ma giang, sớm muộn gì ông nội cũng tìm được, thành lập một kho hàng lớn ở biệt thự xung quanh.”

Tiêu Phàm nghĩ thầm trong lòng.

Thổ địa bốn phía của biệt thự sớm đã bị quân đội trưng dụng, bây giờ đều thuộc về hắn, bên này hắn có thể làm cái kho lớn hơn nữa.

Thật ra diện tích cũng có hai mươi mẫu, mà đã hơn một vạn ba ngàn đồng bằng, hai ba trăm mét quanh biệt thự đều là địa bàn của hắn.

Diện tích thật cũng phải gấp mười lần cái nhà kho kia cơ.

“Ông chủ Triệu, ngươi đến biệt thự bên này chút”

“Có chút việc làm phiền ngươi.”

Tiêu Phàm gọi cho Triệu Tông Tường.

Chương 464: Kho Hàng

Triệu Tông Tường lập tức dùng tốc độ nhanh nhất để chạy tới.

Hắn là một đứa con hiếu thảo, nhưng cho dù Triệu Quang Diệu có gọi hắn thì hắn cũng không tích cực như vậy.

Với tư cách là đại ca đứng đầu huyện Lôi Sơn này, hắn biết khá rõ về rất nhiều thứ.

Tiêu Phàm gài bẫy Đông Tinh Xã lấy được tám trăm năm mươi triệu đô la nhưng không gặp phải bất cứ chuyện gì.

Quân đội còn từng giao dịch với Tiêu Phàm hai lần.

Tiêu Phàm sáng lập công ty bảo an Lôi Sơn, lại còn là hạng mục quân dân hợp tác, toàn bộ công ty bảo an là quân nhân giải ngũ, còn được giữ súng lục hợp pháp.

Năng lực của Tiêu Phàm lớn đến mức không thể ngờ được.

"Tiêu thiếu."

Đến trước mặt Tiêu Phàm, Triệu Tông Tường hành lễ cung kính.

Tiêu Phàm nói:

"Triệu tổng, ta muốn xây một kho hàng lớn hơn nữa xung quanh biệt thự, chuyện này phải nhờ Triệu tổng ngươi giúp cho."

Đôi mắt Triệu Tông Tường sáng lên.

Đã rất lâu rồi Tiêu Phàm không tới tìm hắn, hôm nay tới tìm hắn vì có việc nên hắn rất vui vẻ.

"Tiêu thiếu, xem ngươi nói gì kìa, nếu ngươi đã cần thì chắc chắn ta sẽ dốc hết sức để hoàn thành."

Triệu Tông Tường vội vàng nói.

Tiêu Phàm lấy một bản vẽ phác thảo sơ bộ ra.

"Toàn bộ nhà kho được chia ra làm bốn, ở bốn phía của biệt thự mỗi nơi một cái, chỉ cần chừa một con đường đi thông vào trong biệt thự là được."

Triệu Tông Tường xem bản vẽ phác thảo sơ bộ của Tiêu Phàm: "Tiêu thiếu, trên này ngươi có đánh dấu, khoảng cách từ nhà kho đến biệt thự chỉ có mười lăm mét, cái này có phải hơi gần rồi không."

"Nếu làm vậy thì phải phá bỏ hết sân vườn xung quanh biệt thự."

Tiêu Phàm nói:

"Cứ làm theo những gì viết trên này, trái phải và phía sau chỉ chừa mười lăm mét."

Cách linh huyệt càng gần thì rất có thể sẽ truyền đồ vật đi dễ dàng hơn, nếu không phải gần hơn nữa sẽ trông không đẹp lắm, thì Tiêu Phàm còn muốn gần thêm chút nữa.

"Được thôi, Tiêu thiếu."

"Tiêu thiếu, còn yêu cầu nào khác không?"

Triệu Tông Tường hỏi.

Tiêu Phàm nói:

"Nền nhà kho phải rắn chắc một chút, còn làm cho xe có thể chạy thẳng lên lầu hai của nhà kho, lầu một và lầu hai của nhà kho không cần thang máy."

"Có thể thiết kế mấy cái cầu thang."

"Vách tường của nhà kho không cần quá rắn chắc, dày tầm ba mươi centimet là được."

Vách tường của nhà kho trước kia là một mét.

Không đủ thực lực nên bù lại bằng độ dày!

Còn bây giờ hắn đã nắm giữ thực lực cấp Tông Sư, dám đến chỗ của hắn để gây sự thì đừng nói là vách tường dày một mét, đến vách tường dày hai mét cũng không đỡ nổi.

Ngoài ra theo thực lực tăng lên, hắn cũng mạnh hơn rất nhiều về mặt trận pháp, hắn có thể bày một trận pháp mạnh mẽ ở nhà kho bên này.

"Chờ xây xong nhà kho thì dời một ít cây cối khá cao ở xung quanh qua đây."

"Vâng, Tiêu thiếu."

Triệu Tông Tường ghi nhớ thật kỹ yêu cầu của Tiêu Phàm.

"Triệu tổng, thế này thì mất thời gian bao lâu?"

Triệu Tông Tường suy nghĩ cẩn thận một hồi rồi nói:

"Dù diện tích lớn hơn rất nhiều, nhưng Tiêu thiếu hạ thấp yêu cầu xây dựng xuống nên chắc không mất tới hai tháng đâu."

Nếu dùng nhiều xi măng thì mới cần nhiều thời gian để cứng lại, còn về chuyện tăng diện tích thì không ảnh hưởng gì, Triệu Tông Tường có thể tìm nhiều người hơn để tới thi công.

"Triệu tổng, vậy chuyện này làm phiền người."

"Tiêu thiếu, ngươi yên tâm đi, ta chắc chắn sẽ hoàn thành nhanh nhất có thể với điều kiện tiên quyết là đảm bảo chất lượng."

Triệu Tông Tường rời đi với tâm trạng vui vẻ.

Tô Ấu Vi đi xuống từ trên lầu, nàng nghi ngờ nói:

"Ông xã, sao lại xây kho hàng ở bên này? Để truyền đồ vật tới dị giới dễ dàng hơn sao?"

"Ừm."

Tiêu Phàm cười gật đầu.

Tô Ấu Vi biết về dị giới, nhưng còn chưa biết chuyện Tiêu Hải

đang ở dị giới.

"Ấu Vi, ngươi tiếp tục dung hợp tủy của Hoàng Kim Long đi."

Trong tay Tiêu Phàm xuất hiện bình ngọc nhỏ chứa tủy của Hoàng Kim Long.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Ấu Vi nhìn Tiêu Phàm với vẻ đau khổ.

"Ấu Vi, ngươi dung hợp càng nhiều tủy Hoàng Kim Long thì càng có lợi đối với ngươi. Thực lực và thiên phú của ngươi đều được tăng cao, đây là đồ tốt đấy."

Tiêu Phàm nhéo mũi của Tô Ấu Vi một cái, nói.

"Nhưng thứ này thật sự đau lắm."

Tô Ấu Vi nói với vẻ hơi sợ hãi.

"Ta và ngươi cùng làm."

Tiêu Phàm nói xong, nhanh chóng làm cho một giọt tủy Hoàng Kim Long tiến vào trong cơ thể của Tô Ấu Vi.

Còn hắn thì sử dụng ba giọt tủy Hoàng Kim Long.

Ban đầu Tiêu Phàm chỉ có thể tiếp nhận hai giọt, nhưng bây giờ hắn có tu vi cấp bậc Tiên Thiên, một lần sử dụng ba giọt tủy Hoàng Kim Long cũng không thành vấn đề.

"Ông xã, ta về phòng đây."

Tô Ấu Vi nhanh chóng quay về phòng của mình.

Nàng không muốn để Tiêu Phàm nhìn thấy vẻ mặt nén nhịn đau đớn của mình.

Chương 465: Tiêu Đời

Đêm khuya, La gia.

La Vĩnh Cường mới vừa ngủ thì điện thoại di động đã vang lên, hắn mơ mơ màng màng cầm điện thoại di động lên.

"Alo... "

"La gia chủ, ngươi còn ngủ được à, bội phục đấy."

Đầu bên kia điện thoại là giọng nói của gia chủ Sở gia, Sở Hùng.

"Sở gia chủ, mắc gì mà ta không ngủ được?"

La Vĩnh Cường cau mày nói.

Sở Hùng nói:

"Sở gia chúng ta có làm ăn tại nước Mallett bên kia, ta vừa nhận được tin, Cơ gia tiêu đời rồi, ngươi đoán xem là ai làm?"

"Cơ gia tiêu đời?"

Sắc mặt La Vĩnh Cường lập tức thay đổi.

Nước Mallett bên kia, cảnh sát và cục sự cố đặc biệt đang cố gắng xử lý âm thầm, chuyện của Cơ gia không được truyền đi xôn xao nên La Vĩnh Cường vẫn còn chưa biết.

"Đúng vậy."

"Cục sự cố đặc biệt ở nước Mallett đang nhằm vào Cơ gia, có lẽ Cơ Phụng Thiên họ đã chết hết cả rồi, trước khi Cơ gia xảy ra chuyện thì Tiêu Phàm đã tới nước Mallett."

Cúp điện thoại, La Vĩnh Cường cảm thấy đầu óc mình choáng váng.

La gia họ kết thù rất lớn với Tiêu Phàm đấy.

Trước khi Cơ Phụng Thiên xảy ra chuyện, La Vĩnh Cường họ cảm thấy có thể thực lực của Tiêu Phàm không tệ, nhưng dù thế nào thì hắn cũng không ngờ được lại mạnh đến mức này.

"Sở gia chủ, thật sự là Tiêu Phàm giết sao?"

La Vĩnh Cường khàn giọng nói.

Sở Hùng trầm giọng nói:

"Nếu Tiêu Phàm không đủ thực lực thì với thực lực của Cơ gia ở bên kia, hắn dám đi một mình đến nước Mallett để tìm chết sao?"

"Không có bất kỳ chứng cứ nào cho thấy là hắn ra tay, nhưng xác xuất bao nhiêu thì bản thân ngươi tự nghĩ đi."

La Vĩnh Cường hít sâu một hơi rồi nói:

"Cơ gia có bao nhiêu người chết?"

"Dựa vào tin tức mà ta tìm hiểu được thì hơn hai trăm người của Cơ gia đã chết, riêng võ giả đạt đến cấp bậc Ám Kình đã hơn trăm người!"

Sắc mặt của La Vĩnh Cường hoàn toàn thay đổi.

Nếu như chỉ có Cơ Phụng Thiên họ tử vong thì còn đỡ một chút.

Nhưng không ngờ Cơ gia lại chết nhiều người như vậy.

Tiêu Phàm dám đụng vào Cơ gia, chẳng lẽ còn không dám đụng vào La gia họ sao?

Dù hắn có tu vi cấp bậc Tiên Thiên, nhưng Cơ Phụng Thiên là cường giả cấp Tông Sư, mà thực lực của cũng mạnh hơn thực lực của hắn.

"Sở gia chủ, cám ơn."

"La gia chúng ta nợ ngươi một nhân tình."

La Vĩnh Cường trầm giọng nói.

Sở Hùng nói:

"La gia chủ, ngươi suy nghĩ cẩn thận xem nên vượt qua cửa ải lần này như thế nào đi."

Cúp điện thoại, chút cảm giác buồn ngủ của La Vĩnh Cường đã

biến mất.

"Nếu không giải quyết tốt chuyện này thì nó sẽ là tai họa ngập đầu đối với La gia."

La Vĩnh Cường cau mày.

Họ đã nhằm vào Tiêu Phàm vài lần, sao Tiêu Phàm có thể không quan tâm cho được?

"Tút tút."

La Vĩnh Cường gọi một cuộc điện thoại.

Hắn phải cho người chứng thực xem chuyện này là thật hay giả.

Nửa tiếng sau, La Vĩnh Cường nhận được cuộc gọi từ nước ngoài, tin tức Sở Hùng vừa nói đã được chứng thực, đúng là Cơ gia đã có rất nhiều người bỏ mạng.

"Tự Cường, ngươi quay về một chuyến đi."

La Vĩnh Cường dùng một chiếc điện thoại chưa từng được sử dụng để liên lạc với La Tự Cường.

"Anh cả, có chuyện gì sao?"

"Ngươi về trước đã, gặp mặt rồi nói."

La Tự Cường cách gia tộc chỉ khoảng hai trăm kilomet, đến rạng sáng thì hắn quay về tới gia tộc, nhìn thấy La Vĩnh Cường, hắn hơi sửng sốt.

Mặt đất trước mặt La Vĩnh Cường có rất nhiều tàn thuốc bị ném xuống.

"Đại ca, gặp phải chuyện gì sao?"

La Tự Cường dò hỏi.

"Rất có thể Cơ Phụng Thiên đã chết rồi, Cơ gia chết hơn hai trăm người."

La Vĩnh Cường trầm giọng nói.

Sắc mặt của La Tự Cường lập tức thay đổi:

"Cơ gia xảy ra chuyện thì Lục gia sẽ bớt áp lực, anh cả đang lo rằng tiếp theo Lục gia sẽ nhằm vào La gia chúng ta sao?"

La Vĩnh Cường lắc đầu.

Nếu chỉ có thế thì tốt rồi.

"Chín mươi phần trăm là người của Cơ gia chết trong tay Tiêu Phàm."

"Hít!"

La Tự Cường hít vào một hơi.

…

"Đại ca, Cơ Phụng Thiên là Tông Sư, Tiêu Phàm có thể giết được hắn sao?"

"Có khi nào là Lục gia tìm người ra tay không, còn Tiêu Phàm chỉ là bù nhìn? Dù sao Lục gia có địa vị đặc biệt, chuyện thế này không thích hợp làm công khai."

La Tự Cường thấp thỏm nói ra suy nghĩ trong lòng.

La Vĩnh Cường trầm ngâm nói:

"Cũng không phải không có khả năng như vậy, Cơ Phụng Thiên đạt tới cấp bậc Tông Sư, đã sinh ra uy hiếp đối với quốc gia."

"Nhưng khả năng Tiêu Phàm ra tay vẫn cao hơn."

"La gia chúng ta vẫn phải nghĩ cách để xoa dịu mối quan hệ với Tiêu Phàm."

La Tự Cường thay đổi sắc mặt.

"Đại ca, ngươi muốn ta chủ động đi tìm Tiêu Phàm để xoa dịu quan hệ sao?"

"Nếu Tiêu Phàm thật sự có thực lực mạnh mẽ, nói không chừng hắn sẽ giết ta mất."

La Tự Cường lắc đầu liên tục.

La Vĩnh Cường cười khổ nói:

"Không phải một mình ngươi, là chúng ta đi cùng nhau! Chúng ta còn phải thương lượng lại, nên lấy ra bao nhiêu thứ để đổi lại sự tha thứ của Tiêu Phàm."

La Tự Cường cắn răng nói:

"Đại ca, ta cảm thấy có thể ngươi lo lắng quá rồi, không phải tạm thời vẫn chưa có bất kỳ chứng cứ nào cho thấy Tiêu Phàm có thực lực như vậy sao?"

"Nếu người ra tay không phải hắn mà chúng ta lại đích thân đến cửa nói xin lỗi, còn lấy ra quà cáp trang trọng, về sau La gia chúng ta sẽ trở thành trò cười cho toàn bộ giới võ đạo mất."

La Vĩnh Cường cau mày.

Nếu đúng là như vậy, đúng là họ sẽ trở thành trò cười.

Chương 466: Bồi Thường

"Đại ca, La gia chúng ta và Cơ gia cũng khác nhau, chúng ta ở trong nước, hơn nữa chúng ta và Tiêu Phàm cũng không có huyết hải thâm cừu gì."

"Muốn đi thì ngươi đi đi, còn ta sẽ không đi."

La Tự Cường trầm giọng nói.

Nếu thực lực Tiêu Phàm thật sự rất mạnh, hắn đoán mình đến cửa chỉ còn đường chết thôi, hắn vẫn chưa có giác ngộ to lớn như hi sinh vì gia tộc.

"Thôi để ta đi trước thăm dò xem sao."

La Vĩnh Cường khẽ thở dài.

Tốt nhất là La Tự Cường có thể tự nguyện đi, nhưng nếu hắn đã không muốn đi thì La Vĩnh Cường cũng không có cách nào ép buộc được.

Giữa trưa, La Vĩnh Cường đến huyện Lôi Sơn.

Rất nhiều máy đào linh tinh đã đến biệt thự của Tiêu Phàm bên này, xung quanh biệt thự biến thành một công trường lớn, Triệu Tông Tường đích thân ở bên quản lý.

"Xảy ra chuyện gì?"

La Vĩnh Cường hơi thắc mắc.

Không phải linh huyệt bên này sắp trao lại cho quân đội và cục an toàn số chín rồi sao?

Nếu quân đội cải tạo thì sao Triệu Tông Tường lại là người thi công?

Hơn nữa binh lính nơi này là sao?

"Làm phiền báo một tiếng với ông chủ của các ngươi, gia chủ La gia La Vĩnh Cường xin được gặp."

Bên ngoài biệt thự có người của công ty bảo an Lôi Sơn, La Vĩnh Cường tiến lên phía trước rồi nói.

"Chờ một chút."

Tiêu Phàm nhanh chóng nhận được tin tức.

Nhưng hắn đang tu luyện, nên hắn không đi gặp La Vĩnh Cường ngay.

"Để cho hắn vào đi."

Nửa tiếng trôi qua, Tiêu Phàm mới truyền âm nói.

Trong lòng La Vĩnh Cường nén giận bước vào biệt thự, hắn cảm thấy rất khó chịu, dù gì hắn cũng là gia chủ của La gia, La gia

chính là một trong ngũ đại gia tộc võ đạo.

"Tiêu Phàm ngươi còn trẻ tuổi mà huênh hoang ghê nhỉ."

"Ngũ đại thế gia võ đạo chúng ta như thể chân tay, ngươi là khinh chúng ta không có người sao?"

La Vĩnh Cường trầm giọng nói.

Ý định ban đầu của hắn là qua đây cúi đầu nhận sai sau đó bồi thường, nhưng nửa tiếng mới được vào khiến hắn tức giận, suy nghĩ hơi thay đổi một chút.

Bồi thường một chút không thành vấn đề, nhưng hắn phải thể hiện hơi cường thế một chút.

Vậy thì bồi thường cũng sẽ bớt đi ít nhiều.

Chưa chắc Tiêu Phàm đã dám nhằm vào La gia họ.

"Haha."

Tiêu Phàm cười khẩy.

Niệm lực tinh thần của hắn lập tức xâm nhập vào trong cơ thể của La Vĩnh Cường.

"Phụt!"

Niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm hóa thành một cây kim đâm hư đan điền của La Vĩnh Cường.

Đối với người bình thường thì họ không nhận ra được đan điền, nhưng đối với người tu luyện thì đan điền là thứ thật sự tồn tại, hơn nữa vô cùng vô cùng quan trọng.

"Á!"

La Vĩnh Cường kêu lên thảm thiết.

Đan điền bị đâm thủng mang đến cho hắn cơn đau khủng khiếp.

"Ngươi phá đan điền của ta!"

La Vĩnh Cường vô cùng tức giận.

Đan điền bị đâm thủng, vậy thì hắn không còn cách nào để dự trữ nội lực nữa.

Những nội lực hắn đã tu luyện ra trong đan điền đều biến mất sạch sẽ.

"Phụt!"

"Phụt!"

Tiêu Phàm khống chế niệm lực tinh thần để đâm thêm hai lỗ thủng.

Sắc mặt La Vĩnh Cường trở nên trắng bệch.

"Lúc La gia các ngươi ỷ thế hiếp người, chắc cũng nghĩ trước sẽ có ngày hôm nay rồi nhỉ."

Tiêu Phàm nói với vẻ mặt lạnh lùng.

"Ngươi gọi điện thoại cho tất cả cường giả cấp bậc Hậu Thiên của La gia các ngươi, nếu họ không tới thì đừng trách ta đến lúc đó ra tay độc ác với La gia các ngươi."

La Vĩnh Cường nhìn Tiêu Phàm đầy sợ hãi.

"Tiêu Phàm, những người còn lại của La gia chúng ta không nhằm vào ngươi, ngươi tạm tha cho họ đi, ta có thể gọi điện thoại cho Tự Cường tới đây một chuyến."

Tiêu Phàm nói với vẻ mặt lạnh lùng:

"Không xử lý cường giả cấp bậc Hậu Thiên của các ngươi thì thực lực của La gia các ngươi vẫn còn rất mạnh, ta sợ bị các ngươi ám sát."

"Họ tới đây, ta chỉ phế bỏ tu vi của họ thôi, không giết!"

"Nếu không tới thì để hôm khác ta tới La gia các ngươi một chuyến."

"Ngươi có thể cút rồi."

La Vĩnh Cường tập tễnh rời khỏi biệt thự, đan điền bị phá, không chỉ nội lực mà nguyên khí trong thân thể cũng mất đi rất nhiều, cả người hắn mất sức.

"Tút tút!"

La Vĩnh Cường gọi điện thoại cho La Tự Cường.

"Đại ca, thế nào?"

Điện thoại kết nối, La Tự Cường vội vàng nói.

La Vĩnh Cường khổ sở nói:

"Tu vi của ta bị Tiêu Phàm phế bỏ rồi, ngươi và mấy cường giả cấp bậc Hậu Thiên trong gia tộc cũng qua đây một chuyến đi."

"Tu vi của các ngươi sẽ bị phế bỏ, nhưng còn không chết."

"Nhưng nếu không tới thì Tiêu Phàm sẽ tới La gia chúng ta, chỉ cần đã kết nợ máu thì chắc chắn Tiêu Phàm sẽ ra tay độc ác, La gia chúng ta sẽ có tai họa ngập đầu."

Đầu bên kia điện thoại, La Tự Cường ngây dại.

Không ngờ La Vĩnh Cường lại bị phế tu vi!

"Đại ca, chúng ta bồi thường nhiều một chút không được sao?"

La Tự Cường nói bằng giọng run rẩy.

La Vĩnh Cường cười khổ nói:

"Ngươi cảm thấy thế nào? Ta đề nghị ngươi vẫn nên qua đây, lúc trước Tiêu Phàm nhằm vào Cơ gia nên mới không rảnh tay nhằm vào La gia chúng ta."

Chương 467: Liên Hợp Xin Gặp

"Nếu Tiêu Phàm dốc hết sức nhằm vào La gia chúng ta thì e rằng ngươi muốn chạy cũng không thoát được."

La Tự Cường hít sâu một hơi rồi nói:

"Đại ca, ngươi liên lạc với người của những gia tộc còn lại đi, để họ nói đỡ giúp chúng ta một chút."

"Nếu La gia chúng ta không có bất cứ cường giả cấp bậc Hậu Thiên nào thì sao gánh nổi nghiệp khổng lồ này, chúng ta có thể cho nhiều bồi thường hơn."

La Vĩnh Cường nói:

"Có thể, nhưng các ngươi vẫn phải qua đây."

"Đừng dồn cả gia tộc vào đường cùng."

Cúp điện thoại, trong lòng La Tự Cường vô cùng chua xót, vô cùng rối rắm.

Hắn không muốn đi, nhưng hậu quả nếu không đi lại quá nghiêm trọng.

Chỉ cần Tiêu Phàm bắt đầu giết chóc thì sẽ kết nợ máu với La gia họ, có khi đến lúc đó không chỉ mấy cường giả cấp bậc Hậu Thiên xảy ra chuyện.

"Những người khác đều đồng ý."

Mười phút trôi qua, La Tự Cường nhận được một tin nhắn.

"Haiz!"

La Tự Cường than thở một hơi.

Nếu Hắn không đi, đến lúc đó xảy ra chuyện thì hắn chính là tội nhân của toàn bộ La gia.

Chớp mắt đã sang ngày hôm sau.

Tô Ấu Vi quay về trường học để đi học, lần này nàng dung hợp ba giọt tủy Hoàng Kim Long.

Bản thân Tiêu Phàm thì dung hợp chín giọt.

Thiên phú và thể chất của Tô Ấu Vi tăng cao không ít, tinh thần lực cũng tăng mạnh rất nhiều, sức chiến đấu của nàng đã gần cấp bậc Hậu Thiên.

"Cốc cốc."

"Ông chủ, ngũ đại thế gia võ đạo liên hợp xin gặp."

Có người ở bên ngoài gõ cửa, nói.

"Để họ vào đi."

Tiêu Phàm truyền âm nói.

Nếu chỉ có người của La gia qua đây, chắc chắn hắn sẽ làm lơ họ một khoảng thời gian, nhưng gia chủ của Diệp gia Diệp Thánh Uyên cũng đến, làm như vậy không tốt.

Rất nhanh, Diệp Thánh Uyên họ đã đến sân ngoài của biện thự, Tiêu Phàm mở cửa.

La gia có tổng cộng năm người tới đây.

Đương nhiên La Vĩnh Cường cũng nằm trong số đó, La Tự Cường cũng có mặt, ngoài ra còn có ba cao thủ Hậu Thiên khác.

"Phụt!"

"Á!"

Tiêu Phàm hoàn toàn không cho những người khác có cơ hội nói đỡ, hắn trực tiếp đâm thủng đan điền của La Tự Cường họ, khiến họ kêu lên thảm thiết.

…

"Tiêu Phàm, ngươi…"

Sắc mặt La Vĩnh Cường trở nên rất khó coi. Hắn bỏ ra một cái giá không nhỏ để mời người của bốn nhà còn lại tới can thiệp, không ngờ bọn hắn còn chưa vào cửa mà tu vi của bọn La Tự Cường đã

bị phế bỏ.

"Tiêu Phàm ngươi là người trẻ tuổi, dù sao bọn ta đều là tiền bối, ngươi làm như vậy có phải không xem tiền bối bọn ta ra gì không?"

Một lão già của Sở gia nói.

Hắn bảy khoảng tám mươi tuổi, có tu vi cấp bậc Hậu Thiên, lúc này hắn nói chuyện quả thật không hề khách sáo. Sở gia là một trong năm đại gia tộc, năng lực và bối phận hiện tại của hắn tương đối cao, dựa vào hai điểm này nên có rất nhiều chuyện hắn đều thích chỉ trỏ. Huống chi lần này hắn còn nhận tiền của La gia.

"Ngươi là ai?"

Tiêu Phàm nhìn về phía đối phương nói.

"Lão phu là người Sở gia Sở Xương Vinh. Tiêu Phàm, mặc dù ngươi khá mạnh đó, nhưng không nên quá ngông cuồng, lão phu đã gặp qua rất nhiều người trẻ tuổi ngông cuồng, tất cả đều không có kết cục tốt."

Lão già khí thế hừng hực nói.

Bọn hắn đi tới khoảng hai mươi người, ỷ người đông thế mạnh.

Tiêu Phàm cười giễu nói:

"Lúc La gia chĩa súng vào ta ngươi đang ở đâu? Lúc đó sao ngươi không xuất hiện, vậy nên bây giờ ngươi cũng không cần cậy già lên mặt với ta."

"Ngươi..... Ngươi còn không biết tôn trọng người già, người trẻ tuổi bây giờ không có chút tố chất nào!"

Sở Xương Vinh tức giận nói.

Mặt Sở Hùng biến sắc, hắn nghĩ thầm, sắp có chuyện không ổn rồi. Tiêu Phàm này có tu vi tông sư đó!

Giọng Tiêu Phàm lạnh lùng nói:

"Lớn tuổi rồi tốt nhất không nên tức giận, tức giận hại thân, lỡ gặp chuyện gì không tốt thì đến thần tiên khó chữa đó, để ta tới giúp ngươi một tay."

Vừa nói xong tinh thần niệm lực của Tiêu Phàm đã xâm nhập vào trong cơ thể Sở Xương Vinh, ngay lập tức Tiêu Phàm xuyên thủng đan điền của Sở Xương Vinh, nội lực của hắn biến mất nhanh chóng.

"Ngươi, ngươi..."

Sắc mặt Sở Xương Vinh hoàn toàn thay đổi.

Tiêu Phàm cười khẩy nói:

"Sở tiền bối, giờ ngươi không còn tu vi nữa sau này có thể tập tu thân dưỡng tính rồi. Ta đối xử với ngươi thật tốt mà, không cần cảm ơn đâu."

Sở Xương Vinh còn muốn nói gì nữa nhưng Sở Hùng nháy mắt ra hiệu.

"Nhị thúc, nếu ngươi còn nổi giận Tiêu Phàm có thể khiến ngươi bỏ mạng một cách im hơi lặng tiếng đó. Cho dù hắn công khai giết người, bọn ta cũng không đối phó được hắn. Ngươi tỉnh táo một chút đi, hắn không phải người mà ngươi có thể tùy tiện xúc phạm, hắn là tông sư!"

Sở Hùng truyền âm cho Sở Xương Vinh.

Sở Xương Vinh sững sờ cuối cùng hắn cũng giác ng nhưng đã quá muộn, đan điền của hắn đã bị phế bỏ, nội lực mất đi không thể trở lại.

Chương 468: Ngươi Muốn Bao Nhiêu

Lúc đầu bọn La Vĩnh Cường rất tức giận nhưng nhìn thấy cảnh này thì bọn hắn cũng không dám lên tiếng. Sở gia và Tiêu Phàm không có thù oán gì, Tiêu Phàm cũng ra tay không nể tình, nếu bọn hắn lại lải nhải, rất có thể Tiêu Phàm tiễn bọn hắn lên đường luôn.

"Tiêu Phàm, lúc trước chĩa súng vào ngươi là La gia bọn ta không đúng. Bây giờ ngươi phế tu vi của bọn ta, hai bên chúng ta có phải là nên làm hòa hay không?"

La Vĩnh Cường hạ giọng nói.

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói:

"La gia bọn ngươi khiêu khích ta trước, ta nể tình tha mạng cho các ngươi, La gia các ngươi còn không biết ơn? La gia chủ, ngươi sống mấy chục năm, chắc là hiểu đạo lý của đi thay người chứ."

Sắc mặt La Vĩnh Cường liền thay đổi:

"Ngươi muốn bao nhiêu?"

Tiêu Phàm chìa một ngón tay ra.

"Mười tỷ."

Sắc mặt La Tự Cường đen lại nói:

"Tiêu Phàm chi bằng ngươi đi cướp đi, mười tỷ, La gia bọn ta lấy đâu ra nhiều tiền như vậy, ngươi đừng có mà quá đáng."

Giọng Tiêu Phàm lạnh nhạt nói:

"Lời này của ngươi đáng giá mười tỷ, cộng lại là hai mươi tỷ. Tài sản La gia các ngươi khoản nào nên chuyển nhượng thì chuyển nhượng, ta yêu cầu nội trong ba ngày tiền phải vào tài khoản!"

"Ngươi…"

La Tự Cường tức giận đến mức muốn hộc máu, hắn chỉ nói một câu, vậy mà Tiêu Phàm lại tăng lên mười tỷ.

"Lão Nhị ngươi đừng nói nữa."

La Vĩnh Cường vội vàng bịt miệng La Tự Cường lại.

Hai mươi tỷ, bọn hắn bán đi một phần tài sản vẫn có thể lấy lại được, nếu lại tăng thêm, nói không chừng toàn bộ La gia đều phải bán sạch mới đủ được.

"Tiêu Phàm, hai mươi tỷ quá nhiều rồi, mười tỷ bọn ta đồng ý, thế nào?"

Vẻ mặt của La Vĩnh Cường đau khổ nói.

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Hắn không phải là đứa trẻ, đã nói nhảm thì phải trả giá. Dù sao bây giờ ta cũng có tu vi tông sư, nên tính tình hơi nóng nảy. Hai mươi tỷ một xu cũng không thể thiếu!"

La Vĩnh Cường im lặng một lúc rồi gật đầu. Cho dù Tiêu Phàm không cần hai mươi tỷ này, thì bây giờ với năng lực của La gia tài sản có giữ cũng không giữ được, thứ nên mất đi sớm muộn gì cũng sẽ mất đi.

"Chúng ta đi."

La Vĩnh Cường nhỏ giọng nói. Người La gia dắt díu nhau rời đi. Tu vi bị phế bỏ, bây giờ cơ thể bọn hắn rất yếu, phải cẩn thận mà dưỡng sức một thời gian.

Ánh mắt Tiêu Phàm lướt qua bọn người Sở Hùng cười nói:

"Các ngươi nếu đã đến, vào bên trong ngồi một chút đi, bên trong yên tĩnh hơn bên ngoài rất nhiều."

"Tiêu Phàm à, vậy làm phiền rồi."

Diệp Thánh Uyên cười nói.

Rất nhanh bọn Diệp Thánh Uyên đều đi vào trong biệt thự. Tuy bên ngoài biến thành công trường lớn rất ồn ào nhưng bên trong biệt thự lại rất yên tĩnh. Cả biệt thự đã được Tiêu Phàm bố trí kết giới cách âm.

"Tiêu Phàm, bọn ta cũng vì tình cảm trước kia nên mới tới can thiệp, tuyệt đối không có ý liên kết để gây áp lực cho ngươi."

Diệp Thánh Uyên mở lời.

Tiêu Phàm cười cười nói:

"Lão Diệp, ta tin lời ngươi nói mà. Như các vị ở đây đều biết linh huyệt xuất hiện giúp linh khí được khôi phục, khả năng các ngươi đều có tham vọng xây dựng lại nghiệp lớn. Nhưng mà ta cảm thấy tốt nhất là không nên nghĩ như vậy, bởi vì có không ít áp lực bên ngoài quốc gia chúng ta, cho nên nội bộ nhất định không thể xung đột. Các ngươi nói xem thế nào?"

Sở Hùng ho nhẹ một tiếng nói:

"Tiêu Phàm, hiện tại La gia đã không đủ khả năng để xếp vào một trong năm đại gia tộc, Tiêu gia các ngươi có đi lên đứng đầu. Như vậy có thể gia tăng sức ảnh hưởng của các gia tộc Võ Đạo hơn đúng không?"

Tiêu Phàm nhìn về phía Sở Hùng.

Lúc trước Diệp Phi từng nói, Sở gia là gia tộckhông tuân thủ quy tắc nhất, năm đó năng lực của Sở gia xếp thứ nhất, mưu toan dùng vũ lực theo chính trị kết quả lại bị chèn ép. Hắn phế bỏ tu vi Sở Xương Vinh cũng có liên quan đến việc này. Sở Xương Vinh không phải thứ tốt lành gì.

"Hiện tại Tiêu gia bọn ta chỉ có một mình ta, ta không có hứng thú cùng các ngươi tụ tập. Chỉ cần các ngươi không chọc ta, ta cũng sẽ không chọc các ngươi. Chúng ta cùng nhau giữ gìn trật tự võ đạo của nước Hoa, các ngươi nghĩ sao?"

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói.

Bọn Diệp Thánh Uyên đều gật đầu.

Sau khi trò chuyện mười phút, bọn Diệp Thánh Uyên tạm biệt và rời đi.

Trên mặt Tiêu Phàm lộ ra nụ cười thản nhiên, đánh bại bọn Sở Hùng một phen, chắc là giới võ đạo nước Hoa sẽ an phận hơn, nội loạn ít đi một chút.

"Phải nắm bắt thời cơ thăng cấp Đại tông sư, tu luyện thêm một tuần nữa cũng tương đối rồi."

Tiêu Phàm nghĩ thầm trong lòng.

Thực sự Bọn Sở Hùng đều muốn hắn trở thành một trong năm đại gia tộc, nhưng sao hắn có hứng thú được chứ? Đến lúc nào đó chắc là hắn sẽ tới dị giới làm hoàng đế.

Chẳng mấy chốc một tuần trôi qua, toàn bộ hai mươi tỷ đã được chuyển cho Tiêu Phàm.

"Ầm!"

Trong biệt thự, mặt Tiêu Phàm lộ ra nụ cười, hắn đã đạt tới cấp bậc Tiên Thiên, sức chiến đấu cũng đạt tới tu vi Tông Sư đại thành.

"Vù vù..."

Chương 469: Thuật Biến Thân Cao Cấp

Tu vi đột phá, trong cơ thể Tiêu Phàm dường như biến thành chân không, lực hấp dẫn của hắn đối với linh khí tăng lên rất nhiều, linh khí trong linh huyệt cũng tăng tốc toả ra. Nửa giờ trôi qua, Tiêu Phàm đã thực hiện một đai chu thiên. Tu vi của hắn ổn định ở cấp Tiên Thiên đại thành.

"Tốc độ Linh khí tăng thêm ba mươi phần trăm, chắc là linh huyệt này đã đạt tới tu vi cấp B."

Tiêu Phàm nghĩ thầm trong lòng.

Căn cứ số 13 là linh huyệt cấp A, ở đây chỉ là cấp B vẫn kém hơn một chút, nhưng chỉ cần tu vi của hắn tiếp tục tăng lên, linh huyệt của hắn có thể mạnh hơn nữa.

...

...

"Cộc cộc!"

Đến lúc đêm khuya, chiếc gương bên cạnh Tiêu Phàm có tiếng động vang lên.

"Ông nội, ta đã đạt được thực lực Tông Sư đại thành. Ngày mai, ta định bay đến Nam Mĩ, đến ngày kia thì ngươi liên lạc với ta thử một lần được không?"

Tiêu Phàm nhìn Tiêu Hải ở trong gương, cười nói.

Ánh mắt Tiêu Hải sáng lên:

"Cháu ngoan, cuối cùng ngươi cũng đạt được thực lực Tông Sư đại thành, khá lắm, khá lắm. Tặng ngươi một dị năng thuật biến thân cao cấp, ngươi sẽ cần dùng đến nó đấy."

"Thuật biến thân cao cấp?"

"Ừ, thuật biến thân bình thường có nhiều chỗ hổng, thuật biến thân cao cấp có thể thay đổi vân tay, giọng nói,… một cách hoàn hảo, thời gian duy trì cũng dài."

Tiêu Phàm gật đầu.

Trong tay Tiêu Hải xuất hiện một hạt châu năng lực.

"Đi!"

Hạt châu năng lực này nhanh chóng biến thành tia sáng chói mắt tiến vào trong cơ thể Tiêu Phàm, ngay sau đó, Tiêu Phàm có một loại cảm giác rất kỳ lạ.

"To, to lên."

Tiêu Phàm khống chế làm cho tay trái của mình trở nên to hơn. Dưới sự khống chế của hắn, tay trái của hắn thật sự to hơn nhiều.

"Năng lực này. . . khụ, không tồi đấy nhỉ!"

Vẻ mặt Tiêu Phàm có chút kỳ lạ.

Tiêu Hải nói:

"Cháu ngoan, thuật ẩn thân của ngươi cũng chỉ ở mức bình thường, ông nội còn thừa nhiều lực, nên cũng tăng cường thêm năng lực này cho ngươi."

Lại thêm một luồng tia sáng chói mắt xuyên qua gương.

"Ông nội, thuật ẩn thân cao cấp?"

Tiêu Hải cười gật đầu:

"Với thuật ẩn thân bình thường, dùng máy ảnh hồng ngoại mới có thể phát hiện ra ngươi, ngay cả chó cũng có thể ngửi thấy mùi trên người ngươi. Thuật ẩn thân cao cấp lại có hiệu quả tốt hơn nhiều. Ngươi còn cần gì nữa không?"

Tiêu Phàm nói:

"Ông nội, giờ Ấu Vi đang ngủ ở phòng bên, ngươi đưa niệm lực tinh thần cho ta, ta truyền lại giúp nàng tăng thêm thực lực. Đến một nơi xa như Nam Mĩ cũng phải mất bốn năm ngày, ta không yên tâm lắm."

Thực lực của Tô Ấu Vi đã đến gần cấp bậc Hậu Thiên, nhưng cũng chỉ gần mà thôi, thực lực này của nàng có thể đối mặt với sự uy hiếp bình thường, nhưng lại không thể đối mặt với cao thủ.

"Được."

Tiêu Hải nói xong rồi lại truyền không ít lực lượng tinh thần tinh khiết tới.

Tiêu Phàm dẫn dắt niệm lực tinh thần tiến vào trong cơ thể Tô Ấu Vi ở phòng bên, Tô Ấu Vi đang ở trong giấc ngủ hơi nhíu đôi lông mày thanh tú lại. Lực tinh thần tiến vào trong cơ thể nàng không ít. Ngủ một giấc, ngày hôm sau tỉnh lại thì thực lực của nàng có thể đạt đến cấp bậc Hậu Thiên.

Cao thủ cấp bậc Tiên Thiên ở cả Hoa quốc chỉ có chừng đó, tu vi nàng đạt tới cấp bậc Hậu Thiên đã rất mạnh, hoàn toàn có thể xem như là cao thủ.

"Cháu ngoan, ông nội sẽ liên lạc lại với ngươi vào hai ngày nữa. Sẽ chuẩn bị cho ngươi một chiếc nhẫn không gian, bên trong có chuẩn bị rất nhiều bản mẫu, cũng chuẩn bị cho ngươi mấy viên đá quý đẹp ở bên này. Có chuẩn bị cả linh thạch nữa. Nếu có thể truyền tống dễ dàng, có thể gửi luôn cho ngươi hai tên hộ vệ."

Tiêu Hải cười ha ha, nói.

Tiêu Phàm gật đầu:

"Ông nội, tình hình bên ngươi hiện nay sao rồi?"

Tiêu Hải cau mày nói:

"Tạm thời không thể khai chiến, nhưng có mấy quốc gia cố ý làm chậm trễ không muốn thành lập quan hệ ngoại giao với Thần Long đế quốc chúng ta. Nhiều giao dịch thương mại phải chịu ảnh hưởng. Trước kia, năm nào Thần Diễm đế quốc cũng sẽ nhập khẩu ít lương thực từ các quốc gia xung quanh, bây giờ không nhập được lương thực, giá lương thực đã tăng lên hai phần."

Vẻ mặt Tiêu Phàm nghiêm túc.

Dân dĩ thực vi thiên*, vấn đề lương thực chắc chắn là chuyện lớn. Nếu dân chúng ngay cả bụng cũng ăn không đủ no, dù hoàng đế có nói nhiều nói tốt đi chăng nữa cũng vô dụng. Đói bụng rồi cũng chỉ có thể đi trộm cắp ăn cướp, còn có thể trực tiếp tạo phản!

(* Dân dĩ thực vi thiên: Dân lấy miếng ăn làm trọng, nên muốn trị dân trước hết phải làm cho dân no ấm vì dân đói thì nước loạn)

Dân dĩ thực vi thiên: Dân lấy miếng ăn làm trọng, nên muốn trị dân trước hết phải làm cho dân no ấm vì dân đói thì nước loạn)

"Ông nội, tình hình như thế nếu không ngăn chặn sớm, thương nhân buôn gạo sẽ có cơ hội đầu cơ tích trữ. Đến lúc đó, giá cả tăng lên không chỉ hai phần, mà là gấp hai thậm chí gấp năm, gấp mười lần."

Tiêu Hải vuốt vuốt huyệt thái dương nói:

"Đã xảy ra tình trạng như thế, cũng nghiêm trị xử lý hai trường hợp, nhưng chắc chắn tình hình như vậy vẫn sẽ tiếp diễn."

Tiêu Phàm nói:

"Nhất định vậy rồi."

Chỉ cần có đủ lợi nhuận, dù có mạo hiểm chém đầu cũng vẫn sẽ có người làm.

Chương 470: Hộ Chiếu

"Cháu ngoan, nếu có linh huyệt có thể dễ dàng truyền tống lương thực, ngươi ở bên kia vẫn nên thử nghĩ cách xem, thương nhân mà không tích trữ lương thực thì vấn đề sẽ trở nên khá hơn."

Tiêu Hải nhức đầu nói.

Tiêu Phàm gật đầu. Lượng lớn lương thực trong nước truyền qua có vấn đề, nhưng vật như khoai tây truyền qua lại không có vấn đề gì, bây giờ khoai tây vẫn đang ế.

Trò chuyện được gần nửa giờ, sau đó bóng dáng Tiêu Hải lại biến mất.

Tiêu Phàm đi ngủ. Lúc này, đầu của hắn có hơi căng lên. Thế mà hắn lại có thể đồng thời tiếp nhận hai dị năng là thuật ẩn thân cao cấp và thuật biến thân cao cấp.

"Cốc cốc!"

Sáng sớm ngày hôm sau, cửa phòng Tiêu Phàm có tiếng gõ vang lên.

"Chồng, tinh thần lực của ta đã tăng lên gần gấp đôi, thực lực của ta cũng tăng mạnh nhiều hơn, tối hôm qua có phải ngươi lại giúp ta tăng thực lực lên rồi không?"

Tiêu Phàm mở cửa, Tô Ấu Vi vui mừng nói.

Tiêu Phàm cười đáp:

"Tất nhiên, nếu không ngươi cho rằng bản thân ngủ một giấc là giác ngộ ra hay sao? Bây giờ, ngươi đã có thực lực Hậu Thiên. Chúng ta trở về thành phố Z đi. Ngươi phải đi học, ta cũng phải xuất ngoại một chuyến."

Sắc mặt Tô Ấu Vi chợt thay đổi:

"Chồng, ngươi muốn đến căn cứ số 13 à?"

"Ừ."

Tiêu Phàm gật đầu.

Tô Ấu Vi có hơi lo lắng:

"Ta vẫn không tra được tin tức gì về căn cứ số 13 đó, dù ngươi có thực lực cấp Tông Sư, nhưng qua đó cũng phải cẩn thận."

"Yên tâm đi, ta đã đạt thực lực Tông Sư đại thành rồi."

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Ánh mắt Tô Ấu Vi sáng lên. Tiêu Phàm có thực lực Tông Sư đại thành rồi, đến căn cứ số 13 sẽ an toàn hơn nhiều, cho dù bên kia có người tiến hóa cấp SS, Tiêu Phàm cũng có thể trốn thoát được.

"Vợ này, ngươi làm cho ta một cái hộ chiếu đi."

Tiêu Phàm nói xong, cả người bắt đầu xảy ra biến đổi. Hắn trở nên thấp hơn mười xăng ti mét, thân hình cũng mập hơn, khuôn mặt lại càng trở nên hoàn toàn khác lạ, Tô Ấu Vi trợn mắt há mồm nhìn Tiêu Phàm.

"Chồng, ngươi..."

Tiêu Phàm hắng giọng:

"Chỉ là thuật biến thân thôi, ngươi chụp giúp ta một bức hình, dùng thông tin và thân phận giả để làm hộ chiếu có thể ra nước ngoài."

"Được."

Tô Ấu Vi gật đầu. Việc này thì quá dễ với nàng. Sau khi đối chiến với Át Bích, kỹ thuật hacker của nàng lại tăng lên.

Hai người rửa mặt xong, Tô Ấu Vi vừa ăn sáng vừa hoàn thành việc xâm nhập sửa đổi.

"Chồng, ngươi đợi lát nữa đến nhận hộ chiếu là được, đã tiến hành làm gấp cho ngươi, hộ chiếu của ngươi có thể được chuẩn bị xong ngay thôi."

"Được."

Nửa ngày sau, Tiêu Phàm đến Ma Đô. Hắn lợi dụng thân phận mới này thành công lên máy bay đến Barry. Đến Barry phải cần đến hai lần quá cảnh, cả hành trình cần đến khoảng ba mươi giờ.

Tiêu Phàm rời đi, Tô Ấu Vi vẫn đi học bình thường. Nhưng nàng vẫn âm thầm dùng niệm lực tinh thần khống chế máy tính cố gắng điều tra các tin tức về nước M, có tình báo chính xác càng giúp Tiêu Phàm được an toàn hơn.

"Kế hoạch chém đầu."

Trong lúc đang học, sắc mặt Tô Ấu Vi chợt thay đổi. Nàng xâm nhập vào một máy chủ cực kỳ bí ẩn, còn phòng ngự rất nghiêm ngặt, máy chủ này thuộc về liên minh người tiến hóa mới thành lập của nước M. Tô Ấu Vi tra được kế hoạch chém đầu này là nhằm vào Tiêu Phàm!

"Tinh!"

Tiêu Phàm nhận được tin tức.

Máy bay đã bay được khoảng hai mươi giờ, hiện đang bay trên không rất ổn định, có wifi có thể kết nối mạng, chỉ là giá cả lên mạng lại không bình dân.

"Chồng, liên minh người tiến hóa nước M lên kế hoạch chém đầu nhằm vào ngươi. Bọn họ biết ngươi có thực lực cấp Tông Sư, muốn giết ngươi để diệt trừ hậu hoạn. Ta còn điều tra ra được, nước M có ít nhất hai dị năng giả cấp SS. Một dị năng giả có danh hiệu Hải Thần, thuộc tính thủy. Một người khác có danh hiệu Nữ Vu, nàng có thể khống chế động thực vật. Dựa theo tin tức mà ta tra được để phán đoán, rất có thể Nữ Vu hiện đang ở căn cứ số 13."

Tiêu Phàm hơi híp mắt lại, quả nhiên nước M có kế hoạch nhằm vào hắn.

…

Nam Mĩ, căn cứ số 13.

Giáo sư Milo đợi làm đủ loại chuẩn bị, bọn họ chuẩn bị cho lần truyền tống thứ hai. Cách thí nghiệm lần trước đã hơn mười ngày, trong khoảng thời gian này, đám người giáo sư Milo cũng không có thí nghiệm, dựa theo những gì mà bọn họ theo dõi thì linh huyệt không được ổn định lắm. Bọn họ đoán rằng có thể là do việc truyền tống làm nhiều loạn lối đi không gian, giống như khi một cục đá được ném vào mặt hồ tĩnh lặng, cần phải có thời gian đợi mặt hồ trở lại bình thường. Đến nay cuối cùng cũng đã được khôi phục lại.

"Parker, quy tắc cũ, ngươi thi hành nhiệm vụ trước là có thể lấy được mười nghìn đô, hoàn thành nhiệm vụ trở lại còn có thể thêm mười nghìn đô."

Tướng quân Charles trầm giọng nói.

Chương 471: Uống Rượu

Parker hơi gật đầu.

Hắn biết từ lúc mình đồng ý việc này, đã không còn đường lui nữa, vào lúc này mà mang theo hai mươi nghìn đô trước mặt rời đi là không thể nào.

"Parker, thả lỏng một chút, ngươi sẽ không sao đâu."

Giáo sư Milo ở bên cạnh an ủi.

Parker khổ sở, nếu bên đó có kỵ binh canh giữ, chỉ cần hắn qua đó cũng sẽ bị bắt, muốn trở lại e là không dễ dàng như vậy.

"Ta sẽ trở lại, nhất định sẽ trở lại."

Parker cắn răng tiến vào trong lồng Faraday, trong lồng Faraday nhanh chóng xuất hiện vòng sáng, bóng dáng Parker đã biến mất trong chốc lát.

"Cứ vậy là truyền qua rồi? Thú vị thật đấy. Không biết thế giới bên kia trông như thế nào, thật muốn qua đó xem thử."

Bên cạnh có một cô gái vô cùng hứng thú nói. Tên thật của nàng là Christie, vốn là một thành viên của đội đặc chiến nữ, tiếp nhận thí nghiệm bí mật trở thành người tiến hóa cấp SS, mang danh hiệu Nữ Vu.

"Nữ Vu, ngươi chuẩn bị đi, Parker có thể trở lại bất cứ lúc nào. Sinh vật dị giới cũng có thể xâm nhập!"

Tướng quân Charles trầm giọng nói, hắn nói xong rồi cùng giáo sư Milo nhanh chóng rời khỏi.

"Rắc rắc!""Rắc rắc!"

Có ít nhất hai mươi khẩu súng máy hạng nặng nhắm ngay lồng Faraday.

Chiếc lồng Faraday này đã không còn là cái ban đầu nữa, nó được chế tạo từ thép không gỉ, hơn nữa khoảng cách các khe hở lại nhỏ, ngay cả chiếc đũa cũng không thể chọc qua được. Xung quanh cái lồng còn có một lớp thủy tinh chống đạn.

Nếu thật sự có sinh vật dị giới đến đây, nhà tù thép và lớp bọc thủy tinh chống đạn có thể vây chặt tốt nhất, nếu như không thể, súng máy hạng nặng sẽ lập tức nổ súng.

...

Dị giới, biên cương Thần Long đế quốc.

"Các huynh đệ, uống đi!"

"Không thể đánh với bọn chúng thì phương diện uống rượu này của chúng ta cũng không thể yếu hơn bọn chúng được."

Gần vòng sáng có hai quân doanh, một cái của Thần Long đế quốc. Cái còn lại là của Hắc Hổ đế quốc.

Bên này hiện đang là buổi tối, trong ánh lửa trại đang cháy, mười mấy tướng sĩ của hai quốc gia đều vây quanh đống lửa uống rượu,

lại còn uống không ít.

Nhưng chỉ cần nhìn kỹ là có thể phát hiện ra, ánh mắt đám tướng sĩ bên Thần Long đế quốc đều rất tỉnh táo, bọn họ hoàn toàn đang giả vờ lên cơn say. Còn người của Hắc Hổ đế quốc lại say thật.

Tiêu Hải biết tình hình bên này, hắn âm thầm sắp xếp cận vệ tới đây, thực lực của mỗi một cận vệ của hắn còn cao hơn binh lính bình thường. Dù tu vi ở bên này có bị cấm, thực lực của bọn họ cũng mạnh hơn nhiều. Tửu lượng lại càng tốt hơn.

Vẫn là địa điểm cũ, vòng sáng nhàn nhạt xuất hiện, lúc mới xuất hiện chỉ to bằng miệng chén lớn, sau mấy giây lại càng mở rộng lớn hơn một mét.

"Hả?"

Vòng sáng xuất hiện, người của hai bên đều lập tức chú ý đến vòng sáng.

"Ào ào!"

Hai bên tổng cộng có hai mươi tên tướng sĩ đều vội vàng đứng lên, nhưng rõ là tốc độ phản ứng của tướng sĩ bên Thần Long đế quốc lại nhanh hơn nhiều.

"Xong đời rồi."

Bóng dáng Parker xuất hiện. Sắc mặt hắn thay đổi. Bên cạnh lại có khoảng hai mươi tên quân sĩ mạnh mẽ canh chừng, đừng nói là hoàn thành nhiệm vụ, có thể chạy về từ lối đi này hay không cũng là một vấn đề lớn.

"Chạy đi đâu!"

Parker xoay người muốn chạy trốn, nhưng một cây roi dài như rắn độc vung tới đây ngay lập tức, trong chớp mắt roi quấn lấy cổ khiến hắn không thể nào đi được.

"Thả hắn ra!"

Bên Hắc Hổ đế quốc cũng có người ra tay. Bọn họ đều là kẻ có

năng lực giỏi. Nhưng người bên Thần Long đế quốc đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, bọn họ đã sớm thương lượng kế hoạch xong, sáu tên chặn đường, bốn tên cướp người.

"Đây là do các ngươi tự động khiêu khích!"

"Các huynh đệ, ra tay đi!"

Bên Thần Long đế quốc này có người lạnh lùng nói.

Không sử dụng binh khí, quyền cước của sáu người trong đó hung hăng nhào vào đối phương, bốn người khác nhanh chóng bắt Parker chạy về phía pháo đài của Thần Long đế quốc.

"Đáng chết! Bọn họ không phải binh lính bình thường!"

Sắc mặt của đội trưởng bên Hắc Hổ đế quốc trở nên khó coi. Hắn cũng không uống say, nhưng dù là vậy, với thực lực của hắn lại đánh không lại đội viên bình thường phía đối phương, tình hình như thế rõ ràng có gì đó không đúng.

"Giá, giá!"

Không bao lâu sau, Parker đã bị dẫn vào bên trong pháo đài.

"Hắn có gì đó không đúng. Mau dẫn hắn rời khỏi khu vực chịu ảnh hưởng của pháo đài, hắn cần phải trị liệu!"

Tướng quân bên trong pháo đài vội vàng nói.

"Giá, giá!"

Chưa đến năm phút, Parker đã bị mang đến nơi cách pháo đài hai ba cây số, sắc mặt hắn đã trở nên tái nhợt, con ngươi cũng đã mở to lên.

"Hắn đã chết rồi."

Một quân y đi ra ngoài nói. Hắn có tu vi cấp Võ Hoàng, có thể cứu sống người sắp chết, nhưng với người đã chết như Parker, hắn lại không có năng lực.

"Ta mang hắn đi. Các ngươi tiếp tục canh chừng cẩn thận."

Người nói chuyện là một lão giả áo xám. Hắn là cao thủ hàng đầu do Tiêu Hải âm thầm phái đến, là cao thủ cấp bậc Võ Đế.

"Thu!"

Thu thi thể của Parker vào xong, hắn nhanh chóng rời đi.

Chương 472: Chuyện Hiển Nhiên

Bên căn cứ số 13, trái tim đám người giáo sư Milo dần dần trĩu nặng.

"Giáo sư Milo, đã mười phút rồi. Lối đi không gian đã hoàn toàn đóng lại."

Tướng quân Charles nói.

Giáo sư Milo hít sâu một hơi:

"Có lẽ bên kia có người, Parker rơi vào trong tay bọn họ, tướng quân Charles phải chuẩn bị sẵn sàng đấy."

"Chuẩn bị gì?"

Vẻ mặt giáo sư Milo nghiêm trọng:

"Có thể người của dị giới học được ngôn ngữ của chúng ta khá dễ dàng, bọn họ sẽ biết tình huống của chúng ta. Ngươi nói xem có thể có xâm nhập không?"

Tướng quân Charles cười cười nói:

"Hóa ra là việc này, chúng ta tất nhiên sẽ có chuẩn bị, nếu hai giới tiếp tục nhập lại, đây cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi. Giáo sư Milo trông coi việc nghiên cứu cho tốt là được, việc này đã có chúng ta lo rồi."

Giáo sư Milo hơi gật đầu.

Chớp mắt đã mấy giờ trôi qua, Tiêu Phàm xuống máy bay. Hắn lên một chiếc máy bay trực thăng, chiếc trực thăng đưa hắn xâm nhập vào khu rừng nhiệt đới. Chiếc trực thăng có thể đưa hắn đến nơi cách căn cứ số 13 khoảng 180 cây số, bên này có một doanh trại thám hiểm rừng rậm.

Bên Thần Long đế quốc, lão giả áo xám tiến vào hoàng cung.

"Bái kiến bệ hạ."

Nhìn thấy Tiêu Hải, lão giả áo xám vội vàng quỳ xuống hành lễ. Dù hắn có tu vi cấp Võ Đế, nhưng thực lực có chênh lệch rõ so với Tiêu Hải, huống hồ Tiêu Hải còn là hoàng đế, thân phận vô cùng tôn quý.

"Mời ái khanh đứng lên. Biên cương có chuyện gì sao?"

Tiêu Hải vội vàng hỏi.

Lão giả áo xám tạ ơn rồi đứng lên.

"Bệ hạ, vòng sáng thần bí lại xuất hiện, có người lùn nhỏ từ bên trong ra ngoài, chúng ta cướp được người, hắn không bị thương nhưng lại chết rất nhanh."

Lão giả áo xám nói.

"Thi thể đâu?"

Tiêu Hải dò hỏi.

Hắn cũng không quá bất ngờ. Trước kia, hắn xuất hiện ở bên này cũng từng ngã bệnh một khoảng thời gian, lúc đó hắn có tu vi cấp bậc Hóa Kình, người bình thường không thích ứng được là chuyện hiển nhiên.

…

Lão giả áo xám có hơi chần chừ:

"Bệ hạ, thi thể ở trong túi không gian của ta, lấy thi thể ra có phải không tốt lắm không, xúc phạm đến ngài."

Tiêu Hải trừng mắt:

"Nhiều lời làm gì. Chẳng lẽ lão tử lại còn thấy ít thi thể hơn ngươi à?"

Quan lễ nghi bên cạnh vội vàng nhỏ giọng nhắc nhở:

"Bệ hạ, ngài nên tự xưng là trẫm."

Tiêu Hải trừng mắt nhìn quan lễ nghi, quan lễ nghi biết vâng lời lại chỉ làm như không thấy, hắn cũng biết Tiêu Hải sẽ không vì chuyện này mà chém đầu hắn.

"Đến Thiên điện đi. Lấy thi thể ra ở nơi như Ngự Thư phòng quả thật không tốt lắm."

Tiêu Hải đi đến Thiên điện bên cạnh. Lão giả áo xám lấy thi thể từ bên trong túi không gian ra ngoài.

"Bệ hạ, dường như hắn mắc chứng nhỏ con."

Lão giả áo xám nói.

Chứng nhỏ con là chứng người lùn.

Tiêu Hải quan sát thi thể trên đất, ánh mắt chợt sáng lên, trên người Parker có mang theo một số thứ, từ những thứ đó có thể đoán được hắn đến từ trái đất. Đồ mà Parker mang theo trên người cũng không quan trọng lắm, sống chết của Parker cũng không quan trọng, với Tiêu Hải mà nói có thể đoán được Parker đến từ trái đất là tốt rồi.

"Thời gian ước định vào ngày mai. Hi vọng có thể gửi nhiều đồ tốt cho cháu ngoan."

Tiêu Hải thầm nghĩ trong lòng.

...

"Vị khách này, chúng ta đã đến doanh trại rừng nhiệt đới ở phía trước, nếu ngươi cần rời khỏi có thể tìm đến công ty của chúng ta, công ty chúng ta sẽ hết lòng phục vụ vì khách hàng."

Người điều khiển máy bay trực thăng lớn tiếng nói.

Trực thăng nhanh chóng đáp xuống một chỗ có diện tích không tính là nhỏ trong doanh trại, doanh trại có thể cung cấp chỗ nghỉ ngơi cho hành khách vào rừng nhiệt đới.

"Châu Á. . . Tra tài liệu của hắn đi."

Tại một căn phòng trong doanh trại, có người phân phó nói.

"Rõ, trưởng quan."

Tư liệu về thân phận giả của Tiêu Phàm nhanh chóng bị tra ra, tư liệu do Tô Ấu Vi làm giả, không bị tra ra vấn đề gì.

"Trưởng quan, toàn bộ đều bình thường."

"Ừ."

Tiêu Phàm dùng niệm lực tinh thần quét nhìn ra ngoài, hắn đương nhiên phát hiện mấy người này, bọn họ hẳn là nhân viên tình báo của cục tình báo nước M. Căn cứ số 13 vô cùng quan trọng, mỗi một người đến đều sẽ bị điều tra, có tình huống khác thường là bọn họ lập tức thông báo đến căn cứ số 13.

Tiêu Phàm thuê ngay một chiếc thuyền ở doanh trại, chủ thuyền mau chóng chèo thuyền rời khỏi doanh, phương hướng đi của thuyền dĩ nhiên là về phía căn cứ số 13. Chẳng qua nếu như đi dọc theo tuyến đường thủy, nơi gần đây nhất cách căn cứ số 13 cũng tới ba bốn mươi cây số, rất khó có thể đi băng qua rừng nhiệt đới.

"Đến chỗ này cần mất bao lâu?"

Tiêu Phàm lấy bản đồ ra, chỉ vào một điểm phía trên dò hỏi.

"Vị khách này, đi thẳng tới đây chỉ cách khoảng 130 cây số, nhưng chèo thuyền qua đó lại tới hai ba trăm cây số, cần đến mười mấy giờ."

Chủ thuyền không hề lưỡng lự nói.

Chương 473: Rừng Nhiệt Đới

"Mục đích của chúng ta chính là chỗ này."

Tiêu Phàm đến mũi thuyền, hắn nhàn nhã nằm trên một chiếc ghế dựa, bên cạnh có cái bàn nhỏ để ít đồ ăn vặt và nước trái cây, tất nhiên cũng không thể thiếu rượu được.

"Cảnh sắc cũng không tồi, chỉ là không có sóng không lên mạng được."

Trong lòng Tiêu Phàm thầm nghĩ.

Hắn có điện thoại vệ tinh, liên lạc với bên ngoài thì không có vấn đề, nhưng lại không lên mạng được. Mà thuyền gắn điện thoại vệ tinh lại có thể lên mạng, nhưng thuyền hắn thuê chỉ là loại bình thường, vốn cũng không có món đồ chơi tân tiến đến vậy.

"Thời gian ước định với ông nội là vào ngày mai, lúc đấy chắc cũng kịp."

Trời dần dần tối. Tiêu Phàm vào trong khoang thuyền yên lặng tu luyện.

"Cốc cốc."

Sáng ngày hôm sau, cửa khoang thuyền của Tiêu Phàm có tiếng gõ.

"Vị khách này, chúng ta đã đến rồi."

Chủ thuyền ở bên ngoài kêu lên.

Tiêu Phàm ra ngoài khoang thuyền:

"Tìm chỗ nào để dễ cập bờ đi, ta vào rừng đi dạo, ta sẽ trở về trước hoàng hôn."

"Một mình ngươi tiến vào rừng nhiệt đới nguy hiểm lắm."

Chủ thuyền có lòng nhắc nhở.

Tiêu Phàm cười nói:

"Phải đúng là mạo hiểm mới có cảm giác kích thích."

Thuyền nhanh chóng cập bờ, Tiêu Phàm vội xuống thuyền rồi biến mất ở trong rừng rậm.

"Lại thêm một người muốn chết. Rừng nhiệt đới ăn thịt người đó."

Chủ thuyền lắc đầu, hắn cũng không khuyên nữa, hắn cũng đã nhận tiền thuê thuyền, dù Tiêu Phàm có chết trong rừng nhiệt đới cũng không liên quan đến hắn.

Trong rừng rậm, Tiêu Phàm nhìn về hướng căn cứ số 13.

"Chỗ này của ta cách căn cứ số 13 cũng bốn mươi mấy cây số. Bây giờ là buổi sáng, trong nước đang gần tối, thời gian liên lạc với ông nội là vào buổi trưa bên này."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

"Thuấn di!"

Trong nháy mắt, Tiêu Phàm đã đến cách đó một cây số. Hắn đã đột phá từ Tiên Thiên tiểu thành đến Tiên Thiên đại thành, khoảng cách mà thần thức có thể quét xa nhất hiện nay là 1500 mét, khoảng cách có thể thuấn di được xa nhất cũng vậy. Tiêu Phàm cũng không dùng hết sức để thuấn di một cây số, dùng cách này sẽ giúp tiết kiệm sức hơn.

Sau khoảng ba mươi lần thuấn di, Tiêu Phàm cách căn cứ số 13 chỉ có tầm mười cây số, hắn sắp tiến vào khu vực giám sát nghiêm ngặt của căn cứ. Tạm thời không đi tiếp nữa, Tiêu Phàm trốn trên một thân cây yên lặng nghỉ ngơi.

Hai giờ trôi qua, tinh thần lực đã tiêu hao được hồi phục lại.

"Dựa theo lời của Ấu Vi, có thể Nữ Vu đang ở căn cứ số 13, phải dụ Nữ Vu ra khỏi căn cứ số 13 thì ta mới có thể dễ dàng hành động tiếp."

Tiêu Phàm thầm nghĩ.

Niệm lực tinh thần của hắn được khuếch tán ra ngoài, Tiêu Phàm phát hiện ngay một tên súng bắn tỉa đang ẩn núp, Tiêu Phàm dễ dàng khiến đối phương hôn mê. Lại còn là hôn mê sâu. Cho dù có

dùng lửa đốt hắn, tạm thời hắn cũng sẽ không tỉnh lại.

Một, hai, ba...

Tiêu Phàm lặng lẽ hành động, trong rừng rậm có rất nhiều binh lính đều ngã xuống, bọn họ đều có kết quả giống nhau, lâm vào hôn mê sâu.

"Hú hú hú!"

Thời gian chưa được bao lâu, tiếng còi báo động chói tai vang lên ở căn cứ số 13.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Tướng quân Charles nhanh chóng đi ra từ bên trong căn phòng.

"Tướng quân, chúng ta đã mất liên lạc với khá nhiều người, trước mắt đã có hai ba mươi người, hơn nữa số lượng vẫn còn đang tăng thêm, chúng ta đã gặp phải kẻ địch không xác định."

Có người lập tức báo cáo tin tức.

Tiêu Phàm tiếp tục hành động. Với thực lực của hắn, hắn có thể dễ dàng khiến binh lính bình thường lâm vào trạng thái hôn mê sâu.

Trong thời gian hai phút ngắn ngủn, đã có hơn một trăm binh lính mất tích.

"Các ngươi hành động đi!"

Nữ Vu ra lệnh cho mấy tên thủ hạ. Bây giờ, căn cứ số 13 trừ một người tiến hóa cấp SS là nàng ra còn có bốn người tiến hóa cấp S, bọn họ đều có thực lực cấp bậc Tiên Thiên.

"Rõ!"

Bốn tên tiến hóa cấp S nhanh chóng hành động. Bọn họ chia nhau đi lên một chiếc máy bay trực thăng. Bốn chiếc trực thăng mau nhanh đưa bọn họ đến khu vực mục tiêu.

"Lão tử cũng muốn xem thử là ai đang giở trò quỷ!"

Một người tiến hóa cấp S trong đó đằng đằng sát khí nói, hắn vội vàng hạ xuống mặt đất, đi cùng với hắn còn có mấy người tiến hóa cấp A.

"Bốn người tiến hóa cấp S, hai mươi ba người tiến hóa cấp A."

Tiêu Phàm tự lẩm bẩm.

Trừ Nữ Vu, có thể bên trong căn cứ số 13 còn có người tiến hóa. Cả căn cứ số 13 chắc chắn được xưng tụng là có phòng ngự và bảo vệ rất nghiêm ngặt.

"Liên minh người tiến hóa các ngươi cũng đã có kế hoạch chém đầu thì cũng đừng trách ta không khách sáo."

Trong mắt Tiêu Phàm lóe lên tia sáng.

"Phập!"

Hắn điều khiển một cành cây dài nhọn rồi phóng ra trong nháy mắt. Cành cây đâm vào con mắt trái của một người tiến hóa cấp A rồi xuyên thủng đầu của hắn!

Chương 474: Ngươi Có Gan Thì Ra Đây

"Kẻ địch tấn công, kẻ địch tấn công!"

Người tiến hóa cấp S bên cạnh hét lớn.

"Phập!"

Lại có cành cây nhọn lao tới rất nhanh, thêm một người tiến hóa cấp A trúng chiêu tử vong. Với thực lực hiện giờ của Tiêu Phàm, hắn có thể dễ dàng giết một tên tiến hóa cấp S, nhưng hắn lại không làm vậy, hắn đang che giấu thực lực.

"Mau, mau!"

Ba tiểu đội khác nhanh chóng tụ tập tới đây. Đợi bọn hắn chạy tới,

tiểu đội sáu tên người tiến hóa cấp A bị Tiêu Phàm tập kích đều đã tử vong. Nhìn sáu cỗ thi thể trên mặt đất, bọn họ vô cùng kinh sợ và phẫn nộ.

…

Người tiến hóa cấp A tương đương với cao thủ cấp bậc Hậu Thiên, bọn hắn cũng không phải là cải trắng. Hiện nay, nước M có thể"Chế tạo" ra người tiến hóa cường đại nhưng không nhiều. Một mặt là vì tỷ lệ thành công không cao, mặt khác là vì tạo ra bất kỳ một người nào cũng đều tiêu hao rất lớn. Một người tiến hóa cấp A xuất hiện, sau lưng là rất nhiều người tử vong, tiền của hao tốn đến hơn ngàn vạn USD, bất kỳ một cao thủ nào cũng đều là 'bánh bao nhân thịt'.

"Được, ngươi có gan thì ra đây. Ngươi chỉ dám ẩn náu trong góc xó xỉnh âm u, mau cút ra đây!"

Một đám người tiến hóa tụ tập lại, tức giận luôn miệng mắng.

"Hưu!"

Tiêu Phàm lại ra tay lần nữa, hắn chỉ bày ra thực lực cấp bậc Tiên Thiên. Ám khí của hắn khi bắn ra bị ngăn lại. Bây giờ, trong đám kẻ địch có đến 4 người tiến hóa cấp S.

"Hưu! Hưu!"

Tiêu Phàm tiếp tục công kích, hắn xảo nguyệt công kích hai lần liên tiếp, nhưng cũng bị ngăn lại tương tự lần trước.

"Đối phương có thực lực cấp S."

"Không sai, hắn mạnh hơn so với bất kì ai trong chúng ta, nhưng thực lực chỉ có cấp S."

Rất nhanh, bốn người tiến hóa cấp S đã có đánh giá sơ bộ về thực lực của Tiêu Phàm.

"Huỵch huỵch!"

Tiêu Phàm tạm ngừng nhằm vào những tên tiến hóa này, hắn quay

sang nhằm vào những binh lính phổ thông. Bọn họ lần lượt ngã xuống, từng người từng người một lâm vào hôn mê. Nếu như bây giờ có người đi kiểm tra thì sẽ phát hiện ra nhịp tim và hô hấp của bọn hắn vẫn còn, nhưng đều rất yếu ớt, bọn hắn bây giờ cần được đưa vào phòng bệnh quan sát.

"Cứu mạng, cứu mạng."

"Rất nhiều người trong tiểu đội của chúng ta đã ngã xuống."

Không ít binh sĩ kêu cứu, số lượng binh sĩ qua đây vây giết Tiêu Phàm cũng không ít. Trong thời gian ngắn ngủi, hơn trăm người trong số họ đã ngã xuống. Tổng cộng đã hơn hai trăm người ngã xuống.

"Đội 1 đội 2 trở về căn cứ phòng thủ, đội ba đội bốn tiếp tục truy tìm kẻ địch!"

"Ta lập tức tới ngay."

Nữ Vu không nhịn được mà hét lên. Kẻ địch làm như vậy là đang dùng kế điệu hổ ly sơn. Hơn hai trăm người gục xuống, tổn thất này quá lớn, bọn hắn không thể không phản công!

"Rút lui, rút lui!"

Binh lính phổ thông nhanh chóng rút lui. Nhưng trong quá trình rút lui, bọn hắn lại có hơn trăm người ngã trên đất.

"Cộc cộc cộc!"

Một số binh sĩ không chịu nổi áp lực trong lòng mà điên cuồng bóp cò, rất nhiều nhánh cây bị đứt gãy, nhưng vẫn không bắn trúng được Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cũng không có trốn trên nhánh cây mà hắn vẫn luôn trong trạng thái ẩn thân.

"Chúng ta trở về!"

Đội 1 đội 2 nhanh chóng rút lui. Bọn hắn đi bộ xuyên qua khu rừng để trở lại.

"Tách ra, rất tốt."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Năm phút trôi qua, đội 1 đội 2 thuận lợi trở lại căn cứ. Nữ Vu thừa dịp máy bay trực thăng rời khỏi, nàng nhích tới gần để có thể điều khiển động thực vật tìm kiếm kẻ địch. Chỉ cần tìm được, nàng hoàn toàn có thể để cho bọn họ công kích bằng hỏa tiễn.

"Đã đến rồi sao? Nếu là ngươi, ta sẽ không khách khí."

Khuôn mặt Tiêu Phàm để lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

"Hưu!"

Tiêu Phàm bắn ra một cương châm. Cương châm so với gai gỗ phổ thông lúc trước mạnh hơn rất nhiều, tốc độ cũng nhanh hơn.

"Không ổn!"

Một người tiến hóa cấp S trong đó phát giác được nguy hiểm, nhưng hắn chưa kịp nhắc nhở, cương châm trong phút chốc đã đâm vào đầu đồng đội của hắn. Người chết là một người tiến hóa cấp S trong đội 4.

"Mông Trạch Nhĩ, Mông Trạch Nhĩ!"

Người tiến hóa cấp S còn lại vội vàng ôm lấy đồng đội của mình.

"Phốc!"

Đột nhiên, một cương châm được bắn ra, đâm vào đầu hắn. Trong phút chốc cái cương châm này đã đoạt mất tính mạng của người tiến hóa cấp S trong đội 3.

"Hí!"

Người tiến hóa cấp A của đội 3, đội 4 lập tức hoảng hốt. Đội trưởng của bọn họ đều là người tiến hóa cấp S mạnh mẽ, vậy mà đều tử vong toàn bộ trong hai giây ngắn ngủi, bọn hắn còn có thể sống được sao?

"Cứu mạng, cứu mạng."

"Đội trưởng của chúng ta gặp phải công kích!"

Những người còn lại kinh hãi kêu cứu.

Bên ngoài, máy bay trực thăng cách đó ngàn mét đang nhanh chóng bay đến gần, rất nhiều cây cối không gió mà chuyển động, rất nhiều động vật từ bên trong hang động chui ra cũng bị dọa sợ mà núp vào.

Chương 475: Rút Lui Về Căn Cứ

"Tiêu Phàm nước H, hẳn đúng là ngươi, người khác không có thực lực như vậy, dám đến địa bàn chúng ta làm loạn, ngươi thật to gan mà."

Thanh âm lạnh như băng của Nữ Vu từ trên máy bay trực thăng truyền tới.

Hiện nay, phần lớn động vật thực vật đều là tai mắt của nàng, chỉ cần Tiêu Phàm ở trong khu vực này, nàng tin chắc bản thân có thể tìm ra hắn. Nàng có thể khống chế động thực vật, đồng thời cũng có thể khống chế con người! Chỉ cần khống chế Tiêu Phàm một chút thời gian để hắn không thể di chuyển. Sau đó bắn ra một phát hỏa tiễn, khả năng cao là có thể đem Tiêu Phàm đưa đi thấy Satan.

Tiêu Phàm ẩn thân đứng trên một tảng đá.

"Chết!"

Tiêu Phàm dùng tinh thần niệm lực xâm nhập vào trong cơ thể một người tiến hóa cấp A, tinh thần niệm lực mạnh mẽ của hắn nhẹ nhàng thoái mái phá hư não đối phương.

"Cairne!"

Những người còn lại kinh hoảng hô to. Vừa rồi không hề có gì đánh tới vậy mà bên bọn hắn vẫn lại có người tử vong. Bọn hắn có ở lại cũng sẽ không trụ được lâu.

"Nữ Vu thủ lĩnh, chúng ta rút lui trở về căn cứ trước."

"Đúng vậy, chúng ta ở bên này cũng không giúp được gì, ngược lại còn gây cản trở."

Khoảng chừng mười người vội vã rút lui.

"Nữ Vu, ngươi xuống đây, chúng ta cùng đấu tay đôi. Binh lính của các ngươi tạm thời chưa chết, nhưng bọn hắn sẽ chết nếu không được chữa trị kịp thời."

Giọng nói lạnh lùng vang dội bên trong đầu của Nữ Vu, nàng âm thầm cau mày. Nữ Vu có thể khống chế động thực vật, khả năng tìm kiếm kẻ địch của nàng cũng tương đối lợi hại, nhưng về mặt chiến đấu trực tiếp nàng kém hơn một chút, nàng chỉ có tu vi cấp bậc Tiên Thiên viên mãn.

"Nếu thật sự là Tiêu Phàm ra tay toàn lực, người của đội 1 đội 2 cũng không có khả năng chạy trở về. Hắn có lẽ là thực lực cấp S."

Nữ Vu thầm nghĩ trong lòng.

"Tướng quân, hành động thế nào?"

Nữ Vu lên tiếng hỏi.

Trong căn cứ số 13, tướng quân Charles sắc mặt nghiêm trọng, bọn hắn có hơn ba trăm tên lính ngã xuống bên ngoài, hơn nữa còn đang bị nguy hiểm đến tính mạng. Người tiến hóa đã mang theo một số người cùng trở về, nhịp tim và hơi thở của bọn hắn đều rất yếu ớt.

"Nữ Vu, bắt lấy đối phương!"

Tướng quân Charles trầm giọng nói. Nếu như hắn hạ lệnh cho Nữ Vu trở lại, thì đồng nghĩa với việc từ bỏ hơn ba trăm mạng người.

"Vâng, tướng quân."

Nữ Vu đáp, trong nháy mắt, nàng từ trên máy bay trực thăng nhảy xuống. Độ cao của máy bay trực thăng so với mặt đất chỉ có 30 đến 40 mét, độ cao như vậy hoàn toàn không làm khó được Nữ

Vu, một người tiến hóa cấp SS.

"Hưu!"

Nữ Vu lơ lửng giữa không trung. Trong phút chốc, một chiếc cương châm lao đến.

"Hừ!"

Nữ Vu hừ lạnh trong lòng. Nàng tập trung tinh thần niệm lực, nhẹ nhàng điều khiển cương châm.

"Tốc độ cùng lực công kích này không thể giết chết cao thủ cấp bậc Tông Sư như Cơ Phụng Thiên, vậy khả năng người đang âm thầm ra tay cũng không phải Tiêu Phàm?"

Nữ Vu nhanh chóng xông về phía cương châm vừa bắn tới.

"Nữ Vu, thực lực của ngươi quả nhiên không tồi. Nhưng điểm yếu của ngươi là tốc độ chỉ ở cấp S, ngươi không giết được ta."

Bóng dáng Tiêu Phàm xuất hiện, hắn đeo khăn trùm đầu.

"Ngươi không phải Tiêu Phàm."

Nữ Vu lập tức đưa ra phán đoán như vậy. Thông tin về Tiêu Phàm mà nàng có rất cặn kẽ, hắn cao hơn nhiều, cũng không có mập như vậy. Giọng nói của người này cũng hoàn toàn khác với Tiêu Phàm.

"Ngươi là ai, đến đây có mục đích gì?"

Nữ Vu nhanh chóng di chuyển về phía Tiêu Phàm. Tiêu Phàm lại nhanh chóng rút lui. Nữ Vu khống chế động vật thực vật không mạnh, năng lực bọn chúng có hạn.

"Ta muốn dịch tiến hóa cấp độ SS do các ngươi nghiên cứu ra! Cho ta một trăm dịch tiến hóa cấp độ SS, ta lập tức rời khỏi. Nếu không sau này ta vẫn sẽ tiếp tục đến đây, các ngươi tuyệt đối sẽ thương vong nặng nề."

Tiêu Phàm lạnh lùng nói.

Nữ Vu cũng lạnh lùng đáp trả:

"Ngươi nghĩ dịch tiến hóa cấp độ SS là nước sao? Muốn lấy dịch tiến hóa cấp độ SS sao, ngươi cứ nằm mơ đi. Hôm nay, ngươi chỉ có một con đường chết mà thôi!"

Hai người một đuổi một chạy rất nhanh rời khỏi khá xa.

Bên trong căn cứ số 13, tướng quân Charles thở dài một hơi. Trên người Nữ Vu có camera, hắn cũng đoán được đối phương chắc hẳn không phải là Tiêu Phàm. Vậy nên cho dù Nữ Vu không thể bắt được đối phương thì khả năng thua cũng thấp.

…

Trong nháy mắt, hai giờ trôi qua, bây giờ là khoảng mười một giờ sáng.

"Nữ Vu, ngươi còn đuổi cái shit gì, ngươi đuổi không kịp Lão Tử đâu. Ngươi còn đuổi theo có tin đồng bọn Lão Tử sẽ hủy diệt căn cứ các ngươi không?"

Tiêu Phàm"thở hồng hộc" nói.

Nữ Vu đã đuổi theo hắn chạy suốt năm sáu chục km.

Âm thanh của Charles tướng quân vang dội trong tai nghe của Nữ Vu:

"Nữ Vu, chúng ta bên này không có vấn đề gì, ngươi nhất định không thể bỏ qua hắn!"

"Ừm."

Nữ Vu tiếp tục dốc toàn lực truy sát. Nàng dẫu gì cũng là tiến hóa giả cấp độ SS, nhìn qua trạng thái nàng hiện tại khá hơn so với Tiêu Phàm một chút, nhưng lúc này sức lực của nàng cũng đã tiêu hao rất lớn, tốc độ không phải sở trường của nàng.

Chương 476: Có Thêm Địch Nhân

Tiêu Phàm nắm giữ dị năng không gian, hắn chỉ cần sử dụng rất ít tinh thần lực đã có tốc độ của cao thủ cấp bậc Tiên Thiên viên mãn, trong khí đó Nữ Vu cầm dốc toàn lực mới được.

"Ngươi chạy không thoát đâu! Bó tay chịu trói đi, đến lúc đó có lẽ chúng ta còn có thể tha mạng cho ngươi!"

Thần sắc Nữ Vu lạnh như băng nói.

"Phi, ngươi có gan thì cứ tiếp tục đuổi theo."

Tiêu Phàm nói xong lập tức xông về phía một thác nước chảy xiết.

Thác nước lập tức cuốn thân thể Tiêu Phàm rơi xuống dưới.

"Muốn dùng cách này này chạy trốn ư? Mơ tưởng!"

Nữ Vu ở trên bờ nhìn chằm chằm, nhưng Tiêu Phàm ở trong nước đã thuấn di đến cách đó một cây số, khoảng cách này đã vượt qua phạm vi lục soát của Nữ Vu.

"Ngươi cứ chậm rãi mà tìm đi."

Tiêu Phàm thầm nghĩ.

Hắn lần lượt thuấn di, không bao lâu sau đã tiến vào căn cứ số 13, hắn đến trong phòng của Nữ Vu lẳng lặng chờ đợi, thuận tiện khôi phục lại một ít tinh thần lực.

"Cách thời gian ước định chỉ còn mười lăm phú."

Nửa giờ sau Tiêu Phàm lẩm bẩm một mình. Tinh thần niệm lực của hắn khuếch tán ra ngoài, bên trong căn cứ từng chiếc máy bay trực thăng một đã bị hắn lặng lẽ phá hư, trong thời gian ngắn những máy bay trực thăng này sẽ không cách nào sử dụng được nữa.

"Biến!"

Tiêu Phàm lần nữa thay đổi hình dạng của mình. Lúc nãy là ngoại hình người Á Đông, vóc dáng, âm thanh cũng vậy, còn bây giờ Tiêu Phàm biến thành ngoại hình người Phương Tây, màu sắc con

ngươi cũng phát sinh thay đổi.

Ẩn thân xong, Tiêu Phàm di chuyển đến gần một người tiến hóa cấp S. Người tiến hóa cấp S của đội 1 và đội 2 bây giờ đều đang ở căn cứ số 13, bọn hắn một người ở căn cứ phía đông, một người trấn thủ ở căn cứ phía tây.

"Hử?"

Khi Tiêu Phàm đến gần khoảng cách còn 3m, người tiến hóa cấp S này khẽ nhíu mày, hắn thoáng cảm giác không thích hợp, nhưng hắn không hề phát hiện bất cứ điều gì.

Thực lực của Tiêu Phàm mạnh hơn hắn hơn nhiều, hơn nữa Tiêu Phàm bây giờ đang dùng Ẩn Thân Thuật cấp cao, Ẩn Thân Thuật bây giờ hiệu quả hơn so với ban đầu rất nhiều.

"Chắc không lại có thêm địch nhân nữa chưa."

Hắn cẩn thận nhìn quanh một chút, cũng không có phát hiện gì, ánh mắt của hắn nhìn đi nơi khác.

"Phốc!"

Tiêu Phàm lập tức tiến lên, dùng dao găm sắc bén trực tiếp cắt cổ đối phương.

Nếu Tiêu Phàm sử dụng sức mạnh cấp bậc Tông Sư đại thành thì sẽ giết đối phương nhẹ nhàng thoải mái, nhưng hắn muốn làm cho bọn Charles lầm tưởng hắn không có đạt được tới cấp bậc Tông Sư.

"Địch tấn công, địch tấn công!"

Bên cạnh có người tiến hóa cấp A kinh hoảng la hét.

"Phốc!"

Tiêu Phàm cũng nhanh chóng cắt cổ hắn. Sau đó Tiêu Phàm tiến vào trạng thái ẩn thân lần nữa.

"Hô! Hô!"

Một vài người thân thủ nhanh nhẹn chạy tới, trong đó có người tiến hóa cấp S còn lại. Sắc mặt của hắn khó coi vô cùng, bốn người tiến hóa cấp S chỉ mình hắn còn sống.

"Phốc!"

Tiêu Phàm đang ẩn thân trong nháy mắt ám sát hắn.Dao găm sắc bén chính xác đâm vào trai tâm người tiến hóa cấp S cuối cùng.

"Ngươi, ngươi..."

Người tiến hóa cấp S không dám tin. Hung thủ vậy mà còn ẩn thân ở gần đấy.

"Giết!"

Xung quanh, người tiến hóa cấp A lập tức nhắm vào Tiêu Phàm xuất thủ, nhưng Tiêu Phàm lại lần nữa tiến vào trạng thái ẩn thân, hắn giống như tử thần tiếp tục thu gặt sinh mệnh.

"Phốc! Phốc! Phốc!"

Trong thời gian ngắn ngủi rất nhiều người tiến hóa cấp A tử vong, số người tiến hóa cấp A còn lại sợ hãi, bọn hắn từng cái từng cái liều mạng hướng về bốn phía chạy đi.

"Nữ Vu, Nữ Vu!"

Charles tướng quân vội vàng liên hệ, nhưng lại không thể lập tức liên lạc được với Nữ Vu.

Tiêu Phàm đã ngăn cách khả năng sử dụng trang bị tín hiệu rồi, tín hiệu trong vòng một km xung quanh đã bị ngăn cách.

"Nhanh lên, nhanh đón Nữ Vu trở về!"

Charles nhanh chóng ra lệnh.

Hai người điều khiển máy bay trực thăng nhanh chóng lên máy bay. Tuy nhiên bọn hắn trợn tròn mắt, máy bay trực thăng đnag bình thường tự dưng vào lúc này lại không có bất kỳ hoạt động nào.

"Tướng quân, máy bay trực thăng không khởi động được."

Charles lập tức biến sắc.

Bên phía Nữ Vu, nàng cũng không nhận thấy được dị thường, nàng còn đang tiếp tục tìm kiếm. Mà cho dù nàng cảm thấy được chuyện khác thường thì không có máy bay trực thăng tới đón, cách năm sáu chục km, nàng muốn chạy về cũng không dễ dàng, nàng không có khả năng thuấn di.

"Nhanh, mau đi vào lô cốt an toàn!"

Charles tướng quân bọn hắn nhanh chóng sắp xếp, hướng dẫn mấy người Milo tiến vào lô cốt an toàn.

"Các ngươi làm gì vậy?"

Âm thanh Tiêu Phàm vang dội, bóng dáng hắn xuất hiện bên cạnh Charles tướng quân. Đáng nhắc tới là, Tiêu Phàm lúc này dùng Anh ngữ, hơn nữa còn thuần thục khẩu âm kiểu Mỹ.

"Ngươi..."

Sắc mặt Charles tướng quân đại biến.

Bốn người tiến hóa cấp S tử vong, người tiến hóa cấp A tử vong phần lớn, số còn lại trốn thoát, chỉ với những người còn lại bọn hắn cơ bản không phải là đối thủ của Tiêu Phàm.

Chương 477: Sắp Tới Lúc Rồi

"Để cho tất cả binh sĩ buông vũ khí xuống đi xa khỏi căn cứ năm km, Milo giáo sư tất cả đi ra ngoài. Nếu không đừng trách dao của ta không có mắt."

Tiêu Phàm âm lãnh nói, dao găm trong tay của hắn vẫn còn dính máu tươi.

"Nghe hắn đi."

Charles tướng quân đen mặt lại nói.

Tiêu Phàm cách hắn không đến 2 mét, khoảng cách này muốn giết hắn chỉ là chuyện trong nháy. Đám binh lính nhanh chóng bỏ lại vũ khí chạy trốn. Bọn hắn đã sớm muốn làm như vậy rồi. Người tiến hóa cấp S đều bị giết chết, dựa vào súng trong tay bọn họ muốn bắn chết Tiêu Phàm rất khó khăn, trong khi Tiêu Phàm nếu mà muốn giết bọn hắn dễ như trở bàn tay.

Rất nhanh căn cứ số 13 chỉ còn lại Charles tướng quân và mấy người nhân viên nghiên cứu Milo giáo sư.

"Mang toàn bộ dịch tiến hóa bên trong căn cứ ra đây, tài liệu nghiên cứu cũng sao chép một phần vào ổ cứng. Đừng có mà cắt xén, nếu không chúng ta sau này còn có thể lại qua đây đó."

"Charles tướng quân, Milo giáo sư, các ngươi đi dạo trong căn cứ với ta."

Charles tướng quân và Milo giáo sư không dám phản đối.

Mấy người bọn họ rất nhanh đã đi đến bên chỗ linh huyệt.

"Linh huyệt A cấp quả nhiên không tồi, những thứ đồ này có thể liên thông đến dị giới dao? Milo giáo sư, ngươi liên thông đến dị giới cho ta xem một chút."

Tiêu Phàm hứng thú nói.

Milo giáo sư nói:

"Trước đây không lâu chúng ta vừa mới thí nghiệm qua một lần, tạm thời cho dù mở ra thì thông đạo không gian cũng bất ổn, không có cách nào tiến hành truyền tống đồ qua."

Charles tướng quân nhắc nhở:

"Dị thế giới có thể cũng sẽ có sinh vật xâm phạm qua đây."

"Lập tức làm!"

Tiêu Phàm lạnh lùng nói.

Milo giáo sư nhanh chóng thao tác máy mở ra thông đạo.

…

Dị giới bên này, Tiêu Hải đang ở khu vực biên giới, linh huyệt ở đây đã được một quân trướng lớn vây lại, Tiêu Hải đang ở ngay tại bên trong quân trướng

"Sắp tới lúc rồi."

Tiêu Hải thầm nghĩ trong lòng, hắn khẽ nhíu mày. Ở chỗ này thực lực của hắn cũng bị áp chế rất lớn, hiệu quả sử dụng Không Minh Kính cũng khó mà nói.

"Đến rồi!"

Đột nhiên Tiêu Hải thấy được vòng sáng đạm nhạt. Vòng sáng từ kích thước to bằng miệng chén dần dần đạt tới đường kính một mét, nhưng vòng sáng hơi lấp lóe, điều này đồng nghĩa với việc thông đạo không gian không phải rất ổn định, việc truyền tống có thể gặp nguy hiểm.

Tiêu Hải lập tức lấy ra Không Minh Kính.

Tiêu Hải không định truyền đồ vật cho Tiêu Phàm bằng thông đạo truyền tống, chỉ là truyền đồ vật cho Tiêu Phàm ngay ben cạnh truyền tống thông đạo rất có thể dễ dàng hơn nhiều.

Bên này, Tiêu Phàm đã đánh Milo giáo sư và Charles hôn mê rồi.

Trước mặt Tiêu Phàm có một cái gương lớn.

"Cháu ngoan, ông nội ở bên này thực lực bị áp chế nhiều, trước tiên ta thử truyền tống xem có phải dễ dàng hơn không."

Tiêu Hải nói xong lập tức truyền cho Tiêu Phàm không ít lực lượng tinh thần tinh khiết.

"Ông nội, sao rồi?"

Ánh mắt Tiêu Hải sáng lên:

"Truyền tống dễ dàng hơn trăm lần, nhưng cho dù có trận pháp phụ trợ thì lực lượng hôm nay của ta bị áp chế cũng yếu đi khoảng

10 lần, như vậy đại khái có thể truyền cho ngươi gấp mười lần bình thường."

…

"Cháu ngoan, bảo vật không gian truyền cho ngươi không tốt lắm, ngươi cần đồ vật như thế nào?"

Tiêu Phàm suy nghĩ một chút rồi nói:

"Ông nội, ta cần linh dược có thể tăng cường sinh mệnh, cần đủ loại hàng mẫu sinh vật, còn có linh thạch nữa."

Không gian bảo vật kỳ thực hắn cũng không có yêu cầu khẩn cấp như vậy, dù sao hắn có dị năng không gian, bản thân có thể mở ra thứ nguyên túi.

"Được!"

Trong tay Tiêu Hải xuất hiện một bình ngọc nho nhỏ, trong bình ngọc bay ra năm giọt chất lỏng màu xanh, bọn nó phảng phất năm viên đá quý màu xanh lục.

"Cháu ngoan, đây là sinh mệnh linh dịch, dược tính phi thường ôn hòa, mỗi một giọt có thể để cho người bình thường kéo dài tuổi thọ một đến ba năm, Lục Bách Xuyên có thể sử dụng được."

Tiêu Hải nói xong nhanh chóng truyền năm giọt sinh mệnh linh dịch tới.Tiêu Phàm dùng bình ngọc cất gọn.

"Cháu ngoan, tạm thời cho Lục Bách Xuyên dùng một đến hai giotj là được rồi, vật này đối với người tu luyện mà nói là thánh phẩm chữa thương, ngươi lưu chút trong người dự phòng. Lục Bách Xuyên dùng hai giọt, không ngoài dự liệu trong ba bốn năm tới sẽ không chết, nếu mà xảy ra chuyện ngoài ý thì muốn thân thể có khôi phục nhiều hơn nữa cũng vô ích."

Tiêu Hải nhắc nhở Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu, Tiêu Hải lại truyền một khối linh thạch cho Tiêu Phàm. Linh thạch thứ này tạm thời đủ dùng là được.

Viên linh thạch của Tiêu Phàm còn có một phần năm, cộng thêm một viên linh thạch này thì ít nhất thời gian một tháng tới Tiêu Phàm vẫn có đủ linh thạch để tu luyện.

Hai phút trôi qua, Tiêu Hải lại truyền cho Tiêu Phàm rất nhiều hàng mẫu sinh vật.

Những hàng mẫu sinh vật này Tiêu Phàm đều cất trong túi thứu nguyên.

Chương 478: Đáng Chết

"Cháu ngoan, ông nội còn có một ít dư lực, lại cho ngươi truyền hai mươi gioit Hoàng Kim Long Tủy."

Tiêu Hải cũng nhanh chóng truyền Hoàng Kim Long Tủy tới.

"Chờ ông nội phái binh đoạt lấy bên này xong, ông nội để cho người phá hủy hai cứ điểm này, đến lúc đó chắn hẳn có thể truyền cho ngươi càng nhiều đồ vật hơn."

"Ba ngày sau liên hệ ngươi."

Nói xong bóng dáng Tiêu Hải lập tức biến mất.

Lần này hắn truyền cho Tiêu Phàm số lượng kỳ thực không phải rất nhiều, nhưng bởi vì ẩn chứa linh khí nhiều nên truyền tới cũng không dễ dàng gì. Hoàng Kim Long Tủy ẩn chứa linh khí không nhiều cho nên truyền tới vẫn là tương đối dễ dàng, nhưng Sinh Mệnh Linh Dịch ẩn chứa linh khí không ít. Một giọt Sinh Mệnh Linh Dịch ẩn chứa linh khí gấp mười so với một giọt Hoàng Kim Long Tủy. Ngoài Sinh Mệnh Linh Dịch ra, linh thạch cũng ẩn chứa rất nhiều năng lượng.

"Tỉnh lại!"

Thông đạo không gian thông đạo đã biến mất, Tiêu Phàm đánh thức mấy người Charles tướng quân.

"Vừa mới xảy ra chuyện gì vậy?"

Charles tướng quân trầm giọng nói.

Tiêu Phàm lạnh lùng nhìn hắn một cái:

"Hy vọng người của ngươi đã chuẩn bị xong rồi, nếu mà ta không hài lòng, cái mạng nhỏ này của các ngươi khả năng cũng không còn đâu."

Sắc mặt mấy người Charles tướng quân cũng không dễ nhìn.

Rất nhanh mấy người Tiêu Phàm đã đi ra bên ngoài.

"Cho. . . Cho ngươi."

Có người giao một cái vali màu bạc xách tay cho Tiêu Phàm.

"Trong này tổng cộng có năm mươi lọ dịch tiến hóa, trong đó có ba mươi lọ dịch tiến hóa cấp A, mười lăm lọ dịch tiến hóa cấp S, năm lọ dịch tiến hóa cấp độ SS. Bên trong còn có một cái USB flash."

Tiêu Phàm mở vali xách tay ra kiểm tra một lần.

Tinh thần niệm lực của hắn có thể quét hình rõ ràng đồ vật bên trong, nhưng hắn cũng không muốn để người ta biết hắn cũng có tinh thần niệm lực rất mạnh.

"Charles tướng quân, Milo giáo sư, nếu mà đồ vật không có vấn đề, qua một thời gian ngắn các ngươi có thể có được giải dược, các ngươi có thể sống tiếp."

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói.

Sắc mặt mấy người Charles tướng quân lập tức biến sắc. Vừa mới nãy bọn hắn hôn mê chẳng lẽ là do trúng ám toán sao? Càng nghĩ bọn hắn càng thấy rất có khả năng này.

Dưới cái nhìn của bọn hắn, Tiêu Phàm đến đây khẳng định là vì những thứ này, bọn hắn làm sao biết được chuyện này đối với Tiêu Phàm mà nói chỉ là thuận tiện, có được những thứ Tiêu Hải truyền tống tới quan trọng hơn nhiều… càng quan trọng hơn là việc biết rõ ở gần linh huyệt truyền tống đồ vật dễ dàng hơn rất nhiều.

"Chúng ta cũng không có giở trò quỷ, ngươi đừng hại giáo sư Milo bọn hắn."

Đưa vali xách tay cho Tiêu Phàm là một giáo sư già, hắn trầm giọng nói. Tiêu Phàm cũng đoán được đối phương không hề nói dối.

"Các vị, gặp lại sau!"

Cầm vali xách tay màu bạc, Tiêu Phàm nhẹ nhàng đi xa.

"Đáng chết mà!"

Trong lòng Charles tướng quân vô cùng tức giận.

Bọn hắn vậy mà bị địch nhân xâm phạm như vậy, chuyện này khẳng định là vô cùng nhục nhã.

"Lập tức gọi cứu viện, lập tức thống kê thương vong."

Charles tướng quân đè nén tức giận trong lòng nói.

Nửa giờ sau Nữ Vu mới chạy về, tất cả binh sĩ cũng đã trở lại bên trong căn cứ, hôn mê binh sĩ cũng nhộn nhịp tỉnh lại.

Charles tướng quân đã có kết quả thống kê, người tử vong ngược lại không phải quá nhiều, binh lính phổ thông không có ai chết, chết đều là người tiến hóa.

Người tiến hóa cấp S tử vong bốn người.

Người tiến hóa cấp A tử vong mười sáu người.

"Dịch tiến hóa cùng tài liệu đưa đi là thật?"

Charles tướng quân dò hỏi.

"Vâng, thưa tướng quân. Nếu như chúng ta nói dối khả năng đối phương có thể phát hiện ra khá cao."

Charles tướng quân sầm mặt lại. Tử vong hai mươi cao thủ tiến hóa, tổn thất năm mươi lọ dịch tiến hóa, còn có đủ loại tài liệu, tổn thất này quá lớn rồi.

Charles tướng quân đoán, những chuyện này nếu mà báo lên đại khái hắn ta chắc chắn sẽ bị cách chức, xui xẻo mà không tốt còn có thể phải ra hầu tòa án quân sự.

"Milo giáo sư, các ngươi nắm chặt thời gian phối chế ra thêm ít dịch tiến hóa cấp độ SS. Ta muốn sử dụng!"

Charles tướng quân trầm giọng nói.

Sắc mặt Milo giáo lập tức thay đổi:

"Charles tướng quân ngươi cân nhắc lại, cho dù chúng ta dùng nguyên vật liệu tốt nhất thì tỷ lệ thành công cũng chỉ có ba bốn mươi phần trăm thôi."

Dịch tiến hóa cấp độ SS bình thường tỷ lệ thành công không cao như vậy.

Charles tướng quân trầm giọng nói:

"Căn cứ chúng ta bị xâm phạm càn rỡ như vậy, ta với tư cách căn cứ trưởng quan sẽ phải chịu trách nhiệm cực lớn. Chuyện như vậy ta cũng không hy vọng lại xảy ra lần nữa!"

Trước khi chuyện ngày hôm nay phát sinh, Charles tướng quân hoàn toàn không có tính toán sử dụng cấp độ SS dịch tiến hóa. Nhưng hôm nay hắn nhất thiết phải mạo hiểm. Nếu hắn không thể trở thành người tiến hóa cấp độ SS, tỷ lệ hắn bị cách chức cao đến sáu bảy mươi phần trăm, ra tòa án quân sự tỷ lệ cũng có ba bốn mươi phần trăm.

Chương 479: Đối Phương Là Ai?

Chương này chỉ có 4 TLT thôi ạ.

...

"Tướng quân, chúng ta sẽ cố gắng bảo đảm thành công."

Milo giáo sư trầm giọng nói.

"Milo giáo sư ta tin tưởng ngươi."

Charles tướng quân gật đầu một cái.

Milo giáo sư nhanh chóng đi bận rộn, Charles tướng quân nhìn về phía Nữ Vu.

"Nữ Vu, ngươi cảm thấy đối phương là ai?"

Charles tướng quân dò hỏi.

Nữ Vu cau mày nói:

"Mới bắt đầu ta hoài nghi hắn là Tiêu Phàm nước H, nhưng hắn chỉ có thực lực S cấp viên mãn, Tiêu Phàm chắc hẳn không chỉ mạnh như vậy đâu. Người ta truy sát có sở trường là ám khí, người ở căn cứ bên này có sở trường tiếp cận đánh sáp lá cà, bọn hắn một người là người Á Đông, một cái là người Phương Tây."

Nữ Vu nói rồi lấy ra mấy cây cương châm.

"Phía trên này chắc sẽ có vân tay của người ta truy sát."

Anh mắt Charles sáng lên:

"Người tấn công căn cứ chắc cũng có để lại vân tay, chúng ta có thể đối chiếu vân tay của hai người."

Không mất bao lâu thời gian, kết quả so sánh vân tay đã xong. Vân tay thuộc về khác nhau hai người. Nhưng từ trong kho số liệu bọn hắn cũng không có tìm được số liệu phù hợp.

"Cập nhật số liệu vân tay lên. Sớm muộn cũng có một ngày sẽ biết thân phận của bọn hắn, đến lúc đó bọn hắn chắc chắn phải chết."

Charles nghiến răng nghiến lợi nói.

Dừng một chút, Charles tiếp tục nói:

"Liên lạc cho nhân viên tình báo của chúng ta tại nước H, để bọn hắn điều tra Tiêu Phàm xem hắn có ra khỏi biên giới nước H không."

Hắn không phải hoài nghi hai người kia một người trong đó là Tiêu Phàm, mà hắn hoài nghi chuyện này có quan hệ với H nước, có khả năng Tiêu Phàm cũng tham dự.

Chương 480: Ta Tin Tưởng Giáo Sư Milo

Chương này chỉ có 1 TLT thôi ạ.

…

Dị giới, Tiêu Hải quay trở về Thần Đô.

Ngay trong ngày, sứ giả của Hắc Hổ đế quốc đi đến Thần Đô cáo ngự trạng.

"Hoàng đế bệ hạ của Thần Long đế quốc, người của các ngươi cố ý công kích tướng sĩ biên cương của Hắc Hổ đế quốc chúng ta là có ý gì?"

Sứ giả Hắc Hổ đế quốc lòng đầy căm phẫn.

Hiện tại Hắc Hổ đế quốc và Thần Long đế quốc không quan hệ ngoại giao, hắn chỉ là sứ giả được phái tới tạm thời, không phải sứ thần chính thức.

Chương 481: Quốc Khố Trống Rỗng

Bên trên bảo tọa, Tiêu Hải ngang ngược nói:

"Từ xưa tới nay, tám nghìn dặm biên giới thuộc về Viêm Long tộc, Hắc Hổ đế quốc các ngươi cưỡng đoạt chiếm cứ tám nghìn dặm quốc thổ tại thời kỳ cựu triều, trẫm không thừa nhận việc này. Từ nay bắt đầu, trẫm tuyên bố tám nghìn dặm quốc thổ lại quy về Thần Long đế quốc chúng ta, yêu cầu người của Hắc Hổ đế quốc toàn bộ rút lui."

Sứ giả Hắc Hổ đế quốc hít sâu một hơi, đáy lòng kinh hãi tột độ. hắn tới nơi này là gây khó dễ vì mâu thuẫn biên giới, lại không

ngờ được Tiêu Hải tặng cho “niềm vui bất ngờ” lớn như vậy.

"Thần Long hoàng đế bệ hạ, ngươi không thể như vậy. Những thổ địa kia đã thuộc về Hắc Hổ đế quốc chúng ta mấy trăm năm! Chính Thần Diễm đế quốc cũng thừa nhận, các nước còn lại cũng thừa nhận."

Sứ giả Hắc Hổ đế quốc bối rối nói.

Tiêu Hải bá đạo vô cùng:

"Cựu triều vô năng, dẫn đến quốc thổ tiêu vong, nhưng chuyện này không liên quan gì đến Thần Long đế quốc chúng ta. Trẫm tuyệt đối không thừa nhận điều ước bất bình đẳng lúc trước. Thần Long đế quốc chúng ta đương nhiên phải đoạt lại tám nghìn dặm quốc thổ kia!"

Sứ giả Hắc Hổ đế quốc mặt cau mày có:

"Thần Long đế quốc hoàng đế bệ hạ, Hắc Hổ đế quốc chúng ta không phải dễ ức hiếp. Mấy thứ kia của ngươi không làm gì được dũng sĩ Hắc Hổ đế quốc chúng ta."

Tiêu Hải đứng lên, khí thế ngút trời:

"Trẫm hiện tại có hai trăm nghìn Thanh Long quân đoàn, trẫm ngược lại muốn xem thử sự lợi hại của Hắc Hổ đế quốc các ngươi! Khi trẫm đối chiến với cựu triều, Hắc Hổ đế quốc các ngươi còn nhúng tay vào. Hiện tại, hoặc là trả về tám nghìn dặm quốc thổ, hoặc là chúng ta chiến!"

Thần Long đế quốc vừa thành lập, thật ra không phải thời cơ tốt để tiếp tục chinh chiến.

Nhưng Tiêu Hải hoàn toàn không lo lắng gì nhiều.

Lần này truyền đồ vật cho Tiêu Phàm đã khiến Tiêu Hải hạ quyết tâm.

Chiếm được linh huyệt ở biên cương sẽ cho Tiêu Phàm rất nhiều chỗ tốt.

Lại thêm, lần này liên lạc với Tiêu Phàm cũng khiến Tiêu Hải xác nhận, khu vực gần linh huyệt có thể truyền tống vật tư theo quy mô lớn.

Nếu vậy, sau này Tiêu Phàm hoàn toàn có thể truyền tống lượng lớn lương thực cho ông, vậy thì nguy cơ lương thực sẽ chẳng đáng sợ đến thế nữa.

"Thần Long đế quốc hoàng đế bệ hạ, thỉnh ngươi cân nhắc. Hắc Hổ đế quốc không muốn chiến tranh, nhưng tuyệt đối không sợ chiến tranh!"

Sứ thần Hắc Hổ đế quốc nghiêm nghị nói.

Tiêu Hải hừ lạnh:

"Đừng có phát biểu đường đường chính chính như vậy. Chẳng lẽ các ngươi đã quên lúc trước các ngươi còn nhân cơ hội nhằm vào trẫm sao?"

Sứ giả Hắc Hổ đế quốc cứng họng.

Lúc trước Hắc Hổ đế quốc thật sự nhằm vào quân đội của Tiêu Hải, bọn hắn sao có thể ngờ được Tiêu Hải đánh thắng nhanh như vậy.

Khi đó, dưới cái nhìn của bọn hắn, Tiêu Hải bị kèm hai bên thì thất bại là lẽ tất nhiên.

Chờ sau khi chiến tranh kết thúc, bọn hắn còn có thể dùng công lao đến đòi lợi ích, còn có thể cắt một tảng lớn quốc thổ của Thần Diễm đế quốc.

"Thần Long đế quốc hoàng đế bệ hạ, hiện tại quốc khố Thần Long đế quốc trống rỗng, bách tính chỉ muốn an bình, ngươi lựa chọn khởi chiến không phải cử chỉ sáng suốt đâu."

Sứ giả Hắc Hổ đế quốc gắng sức khuyên bảo.

Hắc Hổ đế quốc nằm mơ đều hy vọng Thần Long đế quốc lún sâu trong vũng bùn chiến tranh, nhưng bọn họ cũng không hy vọng Thần Long đế quốc đối chiến với mình.

Lúc Tiêu Hải khởi binh còn chưa đầy một trăm nghìn người, lại dùng chưa đầy một năm đã thành công tạo phản, ai có thể không kiêng kỵ ba phần?

Tiêu Hải lạnh lùng nói:

"Ý trẫm đã quyết! Các ngươi có ba ngày để cân nhắc, nếu không trả lại tám nghìn dặm quốc thổ Bắc Cảnh, trẫm sẽ ngự giá thân chinh thu hồi lại!"

Sứ giả Hắc Hổ đế quốc hít vào một hơi.

Khá lắm, Tiêu Hải chẳng những muốn tuyên chiến, lại còn muốn ngự giá thân chinh.

"Thần Long đế quốc các ngươi nhất định sẽ hối hận!"

Sứ giả Hắc Hổ đế quốc tức giận rời đi.

Đại thần trong điện đều khiếp sợ nhìn Tiêu Hải, bọn hắn cũng không ngờ Tiêu Hải lại bất chợt làm ra quyết định như vậy.

"Ý trẫm đã quyết, các ngươi không cần khuyên bảo. Thời gian này có vài quốc gia thật phách lối, dùng đủ cách chế tài Thần Long đế quốc chúng ta. Trẫm ngược lại muốn xem thử sau đó bọn họ còn có thể chế tài hay không! Muốn cho hơn hai trăm triệu bách tính Thần Long đế quốc ta đói bụng, phải hỏi hai triệu Hổ Lang sư đoàn Thần Long đế quốc ta có đồng ý hay không đã!"

Tiêu Hải bá khí nói.

"Vâng, bệ hạ!"

Chúng thần tử đồng thanh nói.

Nếu Tiêu Hải đã có quyết định, bọn hắn biết rõ khuyên bảo cũng vô dụng, hơn nữa, thời gian này có vài người trong số bọn họ cũng rất uất ức.

Thực lực của Thần Long đế quốc cường đại hơn rất nhiều quốc gia nhỏ xung quanh tham gia chuyện này, nhưng bọn họ lại dám liên hợp khiêu khích không ngừng.

Hôm nay chế tài cái này, ngày khác cấm vận cái kia.

Chương 482: Xảy Ra Chuyện Gì?

Muốn nhân lúc Thần Long đế quốc vừa thành lập mà quấy loạn Thần Long đế quốc, phá đổ Thần Long đế quốc.

"Truyền mệnh lệnh của trẫm, toàn lực chuẩn bị chiến đấu! Thẩm tướng quân, ngươi tập trung một trăm năm mươi nghìn người trong số hai trăm nghìn Tu La quân đoàn đi tới biên cương, nói cho các tướng sĩ chúng ta vì sao mà chiến! Sơn hà tám nghìn dặm Bắc Bộ vốn chính là quốc thổ của Viêm Long tộc chúng ta, trên mảnh đất ấy còn chôn xương cốt tổ tiên chúng ta. Bọn hắn đang chờ trở về nhà!"

Tiêu Hải nghiêm nghị nói.

"Thần tuân chỉ!"

Thẩm Kính Thiên quỳ xuống.

Hiện tại hắn là một trong bảy vị thượng tướng của Thần Long đế quốc.

"Đứng lên đi."

Tiêu Hải gật đầu, nhìn về phía một người khác:

"Tống thượng thư, bộ ngoại vụ các ngươi tiếp tục giao thiệp với vài quốc gia còn lại. Trẫm tin chắc sẽ có quốc gia sẵn sàng ngoại giao. Một khi tiếp tục đối nghịch với Thần Long đế quốc chúng ta, sau này đừng trách trẫm không khách sáo."

Tiêu Hải nói xong một tràng này, đáy lòng thoải mái hẳn.

"Con mẹ nó, lão tử thô bỉ như vậy, vẫn thích hợp làm liều hơn. Ai con mẹ nó dám đối nghịch với lão tử thì lão tử chơi chết người ấy. Đầu tiên là đánh chiếm lại giang sơn quốc thổ, sau đó để cháu ngoan tới trấn an các nước là được rồi."

Tiêu Hải thầm nghĩ trong lòng.

"Vâng, bệ hạ."

Tống thượng thư bộ ngoại vụ cúi đầu tuân chỉ.

Có vài quốc gia cảm thấy Thần Long đế quốc không dám khai chiến nên mới nhảy nhót như vậy, nếu nghe quyết định của Tiêu Hải, bọn họ chắc chắn sợ đái ra quần.

"Đều lui ra đi."

Tiêu Hải khoát tay áo.

Chúng đại thần cáo lui.

Tin tức nhanh chóng truyền khắp Thần Đô, binh sĩ Tu La quân đoàn đang trong ngày nghỉ lại khẩn cấp hồi doanh.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Không phải đám mưu sĩ kia phân tích, nói Thần Long đế quốc tạm thời không dám chiến tranh à?"

Rất nhiều sứ giả của các quốc gia khác tại Thần Đô đều muốn điên.

Hắc Hổ đế quốc và Thần Long đế quốc đều là nước lớn, hai đại quốc bạo phát chiến tranh sẽ ảnh hưởng đến các nước xung quanh.

Chưa kể, nếu Thần Long đế quốc dám nhằm vào Hắc Hổ đế quốc, chẳng lẽ còn không dám nhằm vào các quốc gia còn lại hay sao?

Xung quanh Thần Long đế quốc có hai mươi ba quốc gia lớn nhỏ, Hắc Hổ đế quốc không phải giàu có nhất, nhưng chắc chắn là mạnh nhất.

"Hồ sứ giả, đại nhân nhà ta cho mời."

Rất nhanh sau đó, có người của Thần Long đế quốc tìm tới sứ giả một quốc gia khác.

Quốc gia này là Thiên Hạt đế quốc.

Thiên Hạt đế quốc tiếp giáp với Thần Long đế quốc, nằm phía Tây Nam của Thần Long đế quốc, tổng cộng ba - bốn triệu nhân khẩu, ba trăm nghìn binh sĩ.

Thiên Hạt đế quốc từng là quốc gia phụ thuộc Thần Diễm đế quốc, sau đó độc lập kiến quốc, từng bùng nổ rất nhiều mâu thuẫn với Thần Diễm đế quốc.

Thực lực Thần Diễm đế quốc đương nhiên mạnh hơn Thiên Hạt đế quốc mạnh, nhưng Thần Diễm đế quốc có cường địch ở phía Bắc, tập trung binh lực chủ yếu tại phía Bắc.

Mặt khác, biên giới Thiên Hạt đế quốc phần lớn là rừng rậm, hoàn cảnh phức tạp, lính của Thần Diễm đế quốc tiến quân không chiếm được ưu thế.

"Tống thượng thư, không biết ngươi khẩn cho mời ta là vì chuyện gì?"

Sứ giả Thiên Hạt đế quốc - Hồ An chờ không lâu đã thấy Tống thượng thư - Tống Hoằng Nghị.

Tống Hoằng Nghị lạnh nhạt nói:

"Bệ hạ muốn Bắc phạt, thật ra bản quan cảm thấy sao phải Bắc phạt cơ chứ? Rất nhiều nơi ở phương Bắc đều là không một cọng cỏ. Xuất binh đối phó một ít quốc gia khác có khi còn tốt hơn. Hồ sứ giả nói xem?"

…

Hồ An sợ hết hồn hết vía, nếu Thần Long đế quốc xuất binh chinh phạt Thiên Hạt đế quốc bọn hắn, nối không chừng Thiên Hạt đế quốc sẽ gặp phải nguy cơ diệt quốc.

"Tống thượng thư, đại sự quốc gia không thể tùy tiện đùa giỡn."

Hồ An hít sâu một hơi.

Tống Hoằng Nghị nhấp một ngụm trà:

"Chúng ta cũng khuyên bảo bệ hạ như vậy đấy, nhưng phương diện đánh trận thì chúng ta nào có rành rẽ bằng bệ hạ. Bệ hạ nói có lòng tin nhanh chóng kết thúc chiến sự, với chiến tích của bệ hạ trước kia, chúng ta đương nhiên lựa chọn tin tưởng bệ hạ. Chỉ là trên phương diện mục tiêu, chúng ta cảm thấy có thể chọn lựa tốt hơn, ví dụ như Thiên Hạt đế quốc của các ngươi cũng không tệ."

Hồ An:

"..."

Ít ngày trước, Tống Hoằng Nghị nói chuyện với bọn họ cũng không dọa người như vậy mà.

"Tống thượng thư, Thiên Hạt đế quốc chúng ta tuy sản sinh lương thực, nhưng nếu đánh trận sẽ ảnh hưởng tới trồng trọt. Hai nước chúng ta giao thương, phát động mua bán mới là lựa chọn tốt nhất."

Hồ An ho nhẹ một tiếng.

Tống Hoằng Nghị nhàn nhạt nói:

"Hồ sứ giả, chuyện này ngươi có thể làm chủ sao? Hay ngươi cứ trở về thương lượng một chút thì hơn đấy. Nhớ phải cho chúng ta kết quả sớm, đừng làm cho bệ hạ nhớ tới."

Hồ An vội vàng rời đi

Tống Hoằng Nghị lại không ra khỏi phòng, lần lượt tiếp các sứ giả quốc gia còn lại.

Có quốc gia hắn dùng cách nói lý lẽ phải trái, có quốc gia thì uy hiếp trực diện như nhằm vào Thiên Hạt đế quốc.

Thần Long đế quốc là một con hùng sư, một khi hùng sư bị chọc giận, lang sói xung quanh đều chỉ có nước cụp đuôi mà làm người.

Chương 483: Biên Quan Cấp Báo

"Giá, giá!"

Thủ đô thành của Hắc Hổ đế quốc - Kim Nguyên thành.

Một con khoái mã cấp tốc xông vào Kim Nguyên thành, hơn nữa cả quãng đường không chậm lại tốc độ, nhanh chóng xông thẳng về phía Hoàng thành.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Có chuyện gì vậy?"

Bách tính Hắc Hổ đế quốc bàn tán xôn xao.

Nếu không có tình huống khẩn cấp tuyệt đối, trong Kim Nguyên thành cấm không được phóng ngựa lao nhanh.

"Bệ hạ, biên quan cấp báo."

Hoàng đế Kim Hãn Tông của Hắc Hổ đế quốc nhanh chóng được người cấp báo.

"Nói đi."

Kim Hãn Tông trầm giọng.

Trước đó hắn đã biết rõ biên quan có tình huống, người của bọn họ mâu thuẫn với người của Thần Long đế quốc, bọn hắn bị thua thiệt.

Vì chuyện này, Kim Hãn Tông phái năm nghìn binh mã đi tới.

"Bái kiến bệ hạ."

Người trung niên cưỡi ngựa tiến cung nhanh chóng đến trước mặt Kim Hãn Tông.

Hắn là một tướng biên cương, tu vi cấp Võ Hoàng.

"Chuyện gì?"

Kim Hãn Tông trầm giọng hỏi.

"Bệ hạ, xảy ra chuyện lớn rồi. Hoàng đế Thần Long đế quốc tuyên bố, từ nay trở đi tám nghìn dặm Bắc Cương quy về Thần Long đế quốc. Hắc Hổ đế quốc chúng ta hoặc là cắt nhường bộ phận quốc thổ kia, hoặc là hắn ngự giá thân chinh, dẫn một triệu đại quân chinh phạt Hắc Hổ đế quốc."

Ánh mắt Kim Hãn Tông lộ ra vẻ khiếp sợ:

"Tình báo chính xác chứ?"

"Bệ hạ, vô cùng chính xác. Thần Long đế quốc đã đăng Hoàng Bảng chiêu cáo thiên hạ, binh sĩ Tu La quân đoàn tập kết khẩn cấp, ít ngày nữa chắc hẳn sẽ lên Bắc."

Mặt mày Kim Hãn Tông cực kỳ khó nhìn

Hắn muốn liên hợp vài quốc gia làm suy yếu Thần Long đế quốc, nhưng hiện tại hắn đúng là không muốn đối nghịch trực diện với quân đội của Thần Long đế quốc chút nào.

"Tên điên Tiêu Hải! Quốc khố Thần Long đế quốc trống rỗng, vậy mà dám trực tiếp phát động đại chiến!"

Kim Hãn Tông thầm chửi trong lòng.

Hắn nhanh chóng truyền lệnh, nhanh chóng tập hợp các đại thần của Hắc Hổ đế quốc.

"Bệ hạ, Hắc Hổ đế quốc chúng ta còn sợ Thần Long đế quốc bọn hắn hay sao?"

"Đúng vậy bệ hạ, chúng ta chính là vương giả chốn thảo nguyên, được thần của thảo nguyên che chở, sẽ không có bất kỳ người nào có thể chiến thắng chúng ta."

"Bệ hạ, chúng ta nhất định phải ứng chiến!"

Rất nhiều người của Hắc Hổ đế nhộn nhịp lên tiếng.

Tuy rằng Tiêu Hải dùng chưa đầy một năm đã tạo phản thành công, nhưng rất nhiều người trong bọn hắn cảm thấy nguyên nhân chủ yếu vẫn là Thần Diễm đế quốc vô năng.

Mặt khác, Tu La quân đoàn là kỵ binh trọng giáp, lại đối mặt kỵ binh nhẹ của bọn hắn trên thảo nguyên, bọn hắn chưa chắc đã thất bại.

Trọng giáp kỵ binh làm quân xung phong rất đáng sợ, nhưng tính cơ động không bằng khinh kỵ binh.

Kim Hãn Tông chau mày.

Nếu chỉ là chiến đấu trên thảo nguyên, hắn tin tưởng quân đội của chính mình, nhưng Hắc Hổ đế quốc bọn họ cũng có những thành trì hùng vĩ.

Ví dụ như Kim Nguyên thành.

Nơi này chính là Hoàng thành của Hắc Hổ đế quốc, nếu không thể ngăn chặn thiết kỵ của Thần Long đế quốc, sợ là Kim Nguyên thành không thể chống lại.

"Bệ hạ, ngài cần tuyên bố chinh binh khẩn cấp, chúng ta cần chinh binh một triệu người!"

Có đại tướng ngưng trọng nói.

Kim Hãn Tông khẽ gật đầu:

"Các bộ tộc khẩn cấp chinh binh, nếu Thần Long đế quốc dám xâm lược, chúng ta sẽ khiến bọn hắn vùi thân nơi thảo nguyên!"

"Vâng!"

Toàn Hắc Hổ đế quốc nhanh chóng tiến vào trạng thái chiến tranh.

Rất nhiều dân bộ tộc hưng phấn không thôi.

Trên đất thảo nguyên khó kiếm tiền, trước kia, cướp bóc là cách tốt nhất để bọn hắn tích trữ tài phú. Đa số thời điểm là bọn hắn ăn thịt, ít khi chịu đánh.

Đối mặt sự cướp bóc của Hắc Hổ đế quốc, Thần Diễm đế quốc ngày trước đa số là phòng ngự bị động, rất ít khi chủ động tiến công thảo nguyên.

Với Thần Diễm đế quốc mà nói, không đáng để mạo hiểm lớn thâm nhập thảo nguyên.

"Bệ hạ, Hắc Hổ đế quốc thông cáo thiên hạ, nói hành vi của chúng ta vô sỉ. Hắc Hổ đế quốc đã phát lệnh chinh binh khẩn cấp."

Thần Đô, Tiêu Hải nhận được báo cáo.

Vẻ mặt ông bình tĩnh vô cùng, kết quả này hoàn toàn nằm trong dự liệu.

Nam tử trưởng thành của Hắc Hổ đế quốc đều tinh thông cưỡi ngựa bắn cung, sức chiến đấu rất mạnh, không đời nào đồng ý trả về tám nghìn dặm đất đai!

Mảnh quốc thổ này không phải là nhỏ.

Đi về phía Bắc tám nghìn dặm, từ Đông sang Tây cũng khoảng bảy - tám nghìn dặm, tổng diện tích cả mảnh đất ước chừng mười lăm triệu kilomet vuông.

Diện tích quốc thổ Thần Long đế quốc là hai mươi triệu kilomet vuông, mảnh đất kia tương đương hơn một nửa Thần Long đế quốc.

"Cốc cốc!"

Hai ngày sau, Tiêu Phàm quay về nước Hoa.

Buổi tối, mặt gương bên cạnh bị gõ vang, Tiêu Phàm tạm ngừng tu luyện, nghi hoặc nhìn về Tiêu Hải trong gương.

"Gia gia, không phải ngươi nói ba ngày liên hệ à? Tính đến giờ mới qua hai ngày, lúc trước ngươi tiêu hao không ít, giờ chưa khôi phục hẳn đâu chứ?"

Tiêu Hải cười nói:

"Cháu ngoan, ta trở mặt với Hắc Hổ đế quốc rồi, chắc sắp phải đánh trận. Ta muốn ngự giá thân chinh."

Tiêu Phàm không cảm thấy bất ngờ chút nào.

Chương 484: Công Pháp Cường Đại

Hắn hiểu khá rõ gia gia nhà mình, với tính cách nóng nảy của Tiêu Hải, Hắc Hổ đế quốc chơi chiêu với ông thì ông chắc chắn sẽ lật bàn.

Lúc trước không lật có khả năng là cảm thấy không đủ hời. Nhưng giờ Tiêu Hải đã biết linh huyệt có thể truyền đồ vật càng tiện hơn, vậy món hời chiến tranh mang lại lập tức tăng lên rất nhiều.

"Gia gia còn cần cái gì sao?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tiêu Hải ho nhẹ một tiếng:

"Gia gia muốn đi thảo nguyên đánh trận, ngươi xem có thứ tốt gì thích hợp sử dụng trên thảo nguyên không? Vừa không dễ bị cao thủ của kẻ địch phá hỏng, lại có thể khắc chế khinh kỵ binh."

Tuy Tiêu Hải tin tưởng sức chiến đấu của Tu La quân đoàn, nhưng hắn cũng không coi nhẹ Hắc Hổ đế quốc.

Nếu kỵ binh của Hắc Hổ đế quốc áp dụng các loại chiến thuật quấy nhiễu là có thể gây ra tổn thất không nhỏ cho Tu La quân đoàn, dẫn tới nhân số suy giảm.

"Cháu ngoan, ngươi có thể xin ý kiến Lục Chí Hằng trong phương diện này một phen. Có nhiều trang bị tân thời có khi ngươi còn chưa từng nghe nói."

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

"Gia gia chắc khôi phục không ít rồi, nếu đã liên hệ, ngươi tiện thể truyền công pháp chuẩn bị cho Ấu Vi tới đây đi. Cứ truyền công pháp của một, hai tầng đầu tiên trước là được."

Dù là dị năng thân thể bất tử hay tinh thần lực đưa cho Tô Ấu Vi lúc trước đều được nàng hạ nền móng vững chắc rồi. Chỉ cần tăng lên võ đạo là có thể bù đắp điểm yếu cho nàng.

"Được."

Tiêu Hải cười gật đầu.

Ông cũng đã chuẩn bị công pháp thích hợp cho Tô Ấu Vi tu luyện từ lâu.

…

Công pháp Tiêu Hải chuẩn bị cho Tô Ấu Vi tên là Thần Nữ Chiến Thần Quyết,

là công pháp tu luyện của một nữ chiến thần từ ba nghìn năm trước.

Tên ban đầu của nó là Chiến Thần Quyết.

Nhưng công pháp này chỉ thích hợp cho nữ tu luyện.

Bởi vì có rất nhiều đàn ông tu luyện công pháp này, sau đó đều tẩu hỏa nhập ma, người đời sau đã thêm hai chữ "Thần Nữ" vào phía trước.

Thần Nữ Chiến Thần Quyết là công pháp công kích cao, tiêu hao lớn. Người đầu tiên tu luyện nó cũng có dị năng thân thể bất tử như Tô Ấu Vi bây giờ.

Bằng vào thực lực cường đại, nữ chiến thần ba nghìn năm trước dùng thân phận nữ nhi hoành hành đương thời, sáng lập hoàng triều thịnh thế.

Đời sau cũng có không ít người tu tập công pháp này, nhưng số người nắm giữ dị năng thân thể bất tử vô cùng khan hiếm, không ai có thể đạt tới độ cao của nữ chiến thần năm đó.

Tô Ấu Vi có thân thể bất tử, lại còn hấp thu tủy Hoàng Kim Long, có điều kiện cực kỳ tốt để tu luyện công pháp này.

"Đi!"

Tiêu Hải nghiêm mặt ra tay.

Chùm sáng to bằng nắm tay xuyên thấu qua mặt gương, tới trước mặt Tiêu Phàm. Tiêu Phàm dùng niệm lực tinh thần dẫn dắt chùm sáng vào trong cơ thể Tô Ấu Vi.

Tô Ấu Vi tỉnh lại.

Nàng cảm thấy trong đầu mình bị nhét vào rất nhiều tài liệu.

Những tài liệu kia bị nàng nhanh chóng tiêu hóa hấp thu.

"Bà xã, cho ngươi một công pháp cường đại, ngươi nghiêm túc lĩnh ngộ, sau đó thử tu luyện xem thế nào."

Giọng của Tiêu Phàm vang dội trong đầu Tô Ấu Vi.

"Vâng vâng."

Tô Ấu Vi gật đầu.

Nàng biết công pháp chắc chắn đến từ dị giới, nhưng nàng cũng không hỏi Tiêu Phàm lấy từ đâu, Tiêu Phàm giao thiệp với người nào.

Nàng tin tưởng Tiêu Phàm tốt.

"Cháu ngoan, đã cho Ấu Vi hai tầng công pháp đầu tiên. Chờ tu luyện đạt hai tầng này là có thể đạt tới tu vi cấp Tiên Thiên. Đúng rồi, nếu một tháng sau vẫn chưa thể nhập môn, vậy nói lên nàng không có duyên với công pháp này, cũng đừng miễn cưỡng tu luyện. Nhập môn càng sớm, tu luyện sẽ càng dễ dàng, có thể thành tựu càng cao."

Tiêu Hải khuyên bảo.

Tô Ấu Vi không nghe được tiếng của ông, trong phòng ngủ của Tiêu Phàm có bố trí trận pháp.

"Vâng."

Tiêu Phàm gật đầu.

Tiêu Hải ho nhẹ:

"Cháu ngoan, còn một chuyện này. Lương thực cho người thì tạm thời vẫn đủ, nhưng thức ăn tinh cho chiến mã không đủ rồi. Muốn đối phó Hắc Hổ đế quốc, chiến mã cần chạy một đoạn đường dài, bọn nó chỉ ăn cỏ thì không ổn."

Ngựa ăn một bữa còn nhiều hơn so với người, chiến mã cực kỳ tiêu hao thức ăn.

Nếu Tiêu Hải hạ lệnh, muốn tiêu hao thức ăn tinh cho chiến mã từ trong dân gian cũng được, nhưng làm vậy chính là ảnh hưởng lợi ích bách tính, sẽ khiến cho dân oán.

"Gia gia, vấn đề này không lớn."

Tiêu Phàm cười nói.

Xã hội hiện đại là toàn cầu hóa cung ứng, chỉ cần có tiền, có thể chở những thứ này từ mọi nơi trên thế giới tới, thứ này còn không cấm vận.

"Cháu ngoan, trước khi ngươi qua đây, gia gia tranh thủ có thể đánh cái gì thì đánh xong cái đó. Đến lúc ấy truyền cho ngươi một đế quốc khổng lồ."

Tiêu Hải cười ha hả.

"Gia gia cẩn thận một chút! Cũng đừng trì hoãn tu luyện của bản thân, thực lực của ngươi chắc vẫn còn không gian tăng trưởng."

Tiêu Phàm nhắc nhở.

"Yên tâm, yên tâm đi, lòng ta nắm chắc. Cháu ngoan, thức ăn tinh cho chiến mã chỉ đủ chống đỡ khoảng nửa tháng, ngươi nhanh một chút. Năm hoặc sáu ngày sau sẽ liên hệ ngươi."

Tiêu Hải nói xong biến mất.

Chương 485: Ta Chịu Đựng Được

Thoáng cái đã tới sáng hôm sau, Tiêu Phàm gọi điện thoại cho Lục Chí Hằng.

"Tiêu Phàm, ngươi biết chuyện của phụ thân ta à? Đừng nói cho Ấu Vi, cũng đừng dẫn Ấu Vi qua đây, tránh cho nàng thương tâm."

Giọng nói thoáng bi thương của Lục Chí Hằng truyền tới.

Tiêu Phàm sửng sốt:

"Lục thúc, ta không biết Lục lão xảy ra chuyện gì. Lục lão làm sao vậy?"

"Không biết thì thôi, ngươi cũng đừng hỏi."

Lục Chí Hằng khẽ thở dài.

Tiêu Phàm nói:

"Lục thúc, ta nắm giữ thực lực cấp Tông Sư, trên người còn có thứ tốt, ngươi xác định không muốn nói cho ta à?"

Ánh mắt Lục Chí Hằng lộ vẻ mong đợi.

"Tối qua phụ thân ta bị ngã, sức khỏe của hắn vốn rất kém cỏi, sau khi bị ngã thì trở nặng, hiện tại còn đang hôn mê chưa tỉnh. Bác sĩ nói tình huống không quá lạc quan, chỉ có ba mươi, bốn mươi phần trăm khả năng sẽ tỉnh lại. Dù có tỉnh lại thì tuổi thọ cũng giảm đi nhiều."

Lục Chí Hằng khổ sở nói.

Tiêu Phàm nói:

"Lục thúc, các ngươi đang ở đâu, ta và Ấu Vi sẽ tới ngay, có lẽ ta có cách."

Lục Chí Hằng vội vàng nói địa chỉ.

Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi lập tức ngồi trực thăng rời khỏi.

Mấy tiếng sau, hai người Tiêu Phàm đến một trong những bệnh viện tốt nhất Đế Đô, Lục Bách Xuyên giấu diếm bệnh tình, tạm thời không có quá nhiều người biết.

Bà ngoại Tô Ấu Vi, Liễu Tú Vân cũng ở đây, hai mắt đỏ hoe, từ tối qua đến giờ đã khóc mấy lần.

Lục Chí Hằng và Lục Chí Viễn đều có mặt, không có đời cháu nhà họ Lục ở nơi này, đám trẻ tạm thời chưa cần biết tình huống.

"Ấu Vi, sao ngươi cũng tới? Chí Hằng, các ngươi thông báo Ấu Vi qua đây làm gì? Mất công khiến nàng lo lắng, nói không chừng năm, ba ngày nữa là ba ngươi có thể tỉnh lại rồi."

Liễu Tú Vân trừng mấy người Lục Chí Hằng.

Lục Chí Hằng ho khẽ một tiếng:

"Mẹ, Tiêu Phàm rất lợi hại, nói không chừng hắn có biện pháp."

Một bác sĩ lớn tuổi từ ngoài cửa đi vào, nghiêm mặt nói:

"Thân thể Lục lão không chịu nổi giày vò, các ngươi đừng có tùy tiện làm bậy."

"Tiết lão thần y, tỷ lệ phụ thân tỉnh lại đề cao không?"

Lục Chí Hằng dò hỏi.

Trong thời gian Tiêu Phàm trên đường tới bên này, phía bệnh viện lại tiến hành kiểm tra cặn kẽ hơn, cũng sử dụng vài loại thuốc.

Bác sĩ lớn tuổi hơi ngập ngừng.

"Tiết lão thần y nói đi, ta chịu đựng được."

Liễu Tú Vân nói.

Lão bác sĩ khẽ thở dài:

"Tình huống của Lục lão vốn không được tốt, lần này bị ngã ảnh

hưởng rất lớn tới hắn. Theo đánh giá tổng hợp của chúng ta, tỷ lệ Lục lão tỉnh lại chỉ có hai mươi, ba mươi phần trăm. Dù có tỉnh lại thì cũng chỉ có thể sống không đầy nửa năm. Chúng ta sẽ nỗ lực giúp Lục lão tỉnh lại."

Mặt Liễu Tú Vân tái nhợt.

Lúc trước còn nói được ba, bốn mươi phần trăm, giờ lại giảm xuống còn hai, ba mươi phần trăm. Tình huống càng thêm nghiêm trọng.

Thoáng chốc, nước mắt Liễu Tú Vân lại tràn mi.

"Bà ngoại đừng khóc. Phàm ca nói hắn có biện pháp. Nếu hắn đã nói như vậy, ta tin hắn chắc chắn có cách giúp ông ngoại tỉnh lại."

Tô Ấu Vi an ủi bà ngoại.

Lão bác sĩ nhìn về phía Tiêu Phàm: "Người trẻ tuổi, ngươi là bác sĩ à?"

"Không phải."

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Nhưng ta có thứ tốt, có khả năng rất lớn có thể giúp Lục lão khôi phục, dùng hay không là do mọi người."

Thân phận, địa vị cua rLục Bách Xuyên tại đây, nếu mấy người Lục Chí Hằng từ chối sử dụng, Tiêu Phàm cũng sẽ không cưỡng ép Lục Bách Xuyên dùng.

"Dùng!"

Lục Chí Hằng trầm giọng nói.

Hiện tại Lục Chí Viễn đã biết rõ thực lực của Tiêu Phàm, cũng lập tức gật đầu.

"Lục lão phu nhân khuyên bọn hắn một chút. Thân thể Lục lão như vậy, sao có thể để người tùy ý làm bậy, sẽ xảy ra vấn đề lớn!"

Lão bác sĩ vội vàng nói.

Liễu Tú Vân nhìn Tô Ấu Vi:

"Ấu Vi, ngươi cảm thấy Tiêu Phàm có biện pháp à?"

"Vâng."

Tô Ấu Vi gật đầu.

Liễu Tú Vân nhìn về phía Tiêu Phàm:

"Tiểu Tiêu, nếu Ấu Vi tin tưởng ngươi, Chí Hằng bọn hắn cũng tin tưởng ngươi, vậy ta cũng tin ngươi. Nếu ông ấy thật sự xảy ra chuyện gì cũng là mệnh của hắn, người một nhà chúng ta đều sẽ không vì thế mà trách tội ngươi."

Lão bác sĩ gấp đến mức giậm chân, vội vàng ra ngoài gọi những người khác vào khuyên bảo.

Tiêu Phàm đến cạnh giường bệnh của Lục Bách Xuyên.

Mặt mày Lục Bách Xuyên tái nhợt, còn phải dùng máy thở để hô hấp.

Tiêu Phàm vươn tay ra, trong tay xuất hiện một bình ngọc nho nhỏ.

Hắn dùng niệm lực tinh thần dẫn dắt hai giọt Linh dịch sinh mệnh bay ra.

Tiêu Phàm kéo mặt nạ oxy ra, Linh dịch sinh mệnh nhanh chóng bay vào miệng Lục Bách Xuyên, sau đó bị thân thể Lục Bách Xuyên hấp thu.

…

Lục Chí Viễn tò mò hỏi:

"Tiêu Phàm, đây là vật gì? Ngươi chỉ dùng hai giọt, có thể có hiệu quả sao?"

Tiêu Phàm dùng niệm lực tinh thần chú ý tình huống của Lục Bách

Xuyên, có thể rõ ràng "Nhìn" thấy tế bào của Lục Bách Xuyên nhanh chóng khôi phục sức sống.

Tế bào hồng cầu, tế bào miễn dịch vân vân của Lục Bách Xuyên đều trong trạng thái đình công. Lúc này, mọi té bào trong cơ thể như đều lần nữa phục sinh.

Chương 486: Kiểm Tra

"Ta vừa sử dụng Linh dịch sinh mệnh. Một giọt có thể kéo dài từ một đến ba năm tuổi thọ cho người bình thường, cụ thể phải xem trạng thái vốn có. Với tình huống của Lục lão, kéo dài ba năm tuổi thọ cũng đủ rồi."

Tiêu Phàm cười nói.

Lục Chí Viễn trợn tròn hai mắt, không dám tin tưởng.

Lục Chí Hằng vui mừng nói:

"Ý Tiêu Phàm ngươi là nó không chỉ có thể giúp phụ thân bình phục, còn có thể kéo dài tuổi thọ cho phụ thân sao?"

"Phải."

Tiêu Phàm gật đầu.

Trạng thái của Lục Bách Xuyên khôi phục bằng tốc độ mắt thường có thể nhìn ra, gương mặt tái nhợt khôi phục hồng hào, nhịp tim và hơi thở đều bình thường trở lại.

"Chẳng mấy chốc, Lục lão sẽ tỉnh lại."

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Hắn phát hiện tinh thần lực của Lục lão cũng bắt đầu trở nên sống động.

"Nhúc nhích, ngón tay ông ngoại nhúc nhích rồi."

Tô Ấu Vi mừng rỡ reo lên.

Liễu Tú Vân kích động nhìn Lục Bách Xuyên:

"Lão đầu tử, lão đầu tử, ngươi tỉnh lại đi, ngươi mau tỉnh lại…"

Lục Chí Viễn mong đợi nhìn Tiêu Phàm:

"Tiêu Phàm, có thể lại cho ba ta một ít Linh dịch sinh mệnh kia được không? Mỗi giọt một trăm triệu nhé?"

Liễu Tú Vân trợn mắt nhìn Lục Chí Viễn:

"Chí Viễn, đừng có lòng tham không đáy. Một giọt có thể kéo dài một đến ba năm tuổi thọ, trân quý vô cùng. Ba ngươi có thể sống thêm ba năm, Tiêu Phàm đã có ân lớn với nhà họ Lục chúng ta rồi."

Lục Chí Hằng cũng nói:

"Tiêu Phàm chỉ cần thả tin này ra, dù là một trăm triệu đô la Mỹ một giọt cũng sẽ có phú hào xếp hàng mua sắm."

Lục Chí Viễn ngượng ngùng nói:

"Xin lỗi, xin lỗi Tiêu Phàm. Ngoại trừ tiền ra, hình như ta không có gì khác để cho ngươi. Ta thói quen lấy tiền nói chuyện."

Tiêu Phàm cười nói:

"Lục Nhị thúc, phần lớn người chắc chắn thích ngươi lấy tiền nói chuyện như thế. Ta cũng thích."

Hai mắt Lục Chí Viễn sáng lên:

"Vậy một tỷ một giọt được không? Ta thấy trong lọ hình như còn ba giọt, đều cho ba ta nhé?"

Tiêu Phàm lắc đầu.

"Cùng lúc bổ quá mức cũng không phải chuyện tốt. Lại nói, đã kéo dài ba năm tuổi thọ, không cần gấp gáp nhất thời. Sau này ta còn có thể kiếm được Linh dịch sinh mệnh."

Đúng lúc này, có vài người từ ngoài phòng bệnh vội vàng đi vào, viện trưởng, viện phó của bệnh viện đều chạy vội tới.

"Lục tướng quân, tuyệt đối không thể làm bậy với Lục lão, tình huống của hắn không chịu nổi giày vò…"

Viện trưởng bệnh viện Đổng Hạc Nhan sốt ruột nói.

Hắn còn chưa nói hết đã dừng lại, Lục Bách Xuyên trên giường bệnh đã mở mắt ra, thoạt nhìn trạng thái tinh thần rất tốt.

"Xảy ra chuyện gì?"

Đoàn người Đổng Hạc Nhan không dám tin.

Họ biết rõ tình trạng của Lục Bách Xuyên, dù có khả năng tính lại chăng nữa cũng phải ít nhất một tuần sau. Sao có thể tỉnh vào thời điểm này?

"Dìu ta dậy."

Lục Bách Xuyên nói.

Đổng Hạc Nhan vội vàng nói:

"Lục lão đừng dậy vội, chúng ta lại kiểm tra cho ngài một lần, ngài tuyệt đối không thể gặp chuyện."

Bọn họ nghĩ tới một loại khả năng.

Không phải Lục Bách Xuyên hồi quang phản chiếu đấy chứ?

Loại tình huống này cũng không ly kỳ, xuất hiện tình huống như vậy chính là đại não từ bỏ chống cự, thả ra chút tiềm năng cuối cùng của thân thể.

Có rất nhiều tình huống như vậy trong dân gian, mấy người Đổng Hạc Nhan hành nghề y cả đời, gặp qua rất nhiều trường hợp như vậy. Nếu là thật thì nguy to.

"Được, mấy người kiểm tra nhanh đi. Ta cảm thấy trạng thái hiện tại rất tốt. Chẳng qua là hơi đói."

Lục Bách Xuyên sờ bụng.

Đám người Đổng Hạc Nhan nhanh chóng tiến hành kiểm tra,

không lâu sau, trong mắt bọn họ đều lộ ra nghi hoặc.

Kết quả kiểm tra bước đầu cho thấy, trạng thái của Lục Bách Xuyên rất tốt, so với trước khi ngã còn tốt hơn.

Tình huống của Lục Bách Xuyên cũng không như hồi quang phản chiếu.

"Vị tiểu đồng chí này, không biết ngươi cho Lục lão ăn thứ gì vậy?"

Lão thần y nhìn về Tiêu Phàm dò hỏi.

Tiêu Phàm cười nói:

"Đúng là ta cho Lục lão ăn vài thứ, nhưng không tiện nói cụ thể."

Linh dịch sinh mệnh không phải thứ bình thường.

Nước Hoa cũng có rất nhiều ông lớn cao tuổi. Nếu biết hắn có vật như vậy chắc chắn sẽ nối đuôi nhau cầu đến cửa.

Trong tay hắn chỉ còn ba giọt Linh dịch sinh mệnh, bảo hắn cho ai? Không cho ai?

Nếu cho, có lẽ sẽ nhận được nhân tình của ba người lấy được. Nhưng càng nhiều người không có được, làm không tốt sẽ đắc tội càng nhiều người.

"Lục lão, chúng ta cần giúp ngươi tiến hành kiểm tra sức khỏe kỹ càng hơn."

Đổng Hạc Nhan trưng cầu ý kiến của Lục Bách Xuyên.

"Được, các ngươi nhanh lên."

Lục Bách Xuyên trầm giọng nói.

"Vâng."

Mấy người Đổng Hạc Nhan nhanh chóng làm đủ loại kiểm tra cho Lục Bách Xuyên, nửa giờ sau, đa số đều có kết quả.

Họ quay trở lại phòng bệnh.

Mấy người Đổng Hạc Nhan khiếp sợ phát hiện, Lục Bách Xuyên mặt mũi hồng hào, ăn sạch một bát mì to.

"Sao rồi?"

Lục Bách Xuyên ngẩng đầu dò hỏi.

Chương 487: Phe Tấn Công

Đổng Hạc Nhan hít sâu một hơi:

"Lục lão, kết quả kiểm tra cho thấy, cơ năng thân thể của ngài có thể khôi phục ba, bốn năm. Chúng ta dự đoán, ngài còn có thể sống thêm bốn năm trở lên, bệnh ho khan của ngài cũng tàm thời biến mất không thấy."

Mấy người Lục Chí Hằng đều kích động không thôi.

Tuy Tiêu Phàm đã nói kết quả cho họ, nhưng nhận được xác nhận của Đổng Hạc Nhan lại khiến Lục Chí Hằng càng thêm yên tâm.

"Tiểu đồng chí, có thể lưu lại phương thức liên lạc hay không?"

Đổng Hạc Nhan giương mắt nhìn Tiêu Phàm.

Lưu phương thức liên lạc của Tiêu Phàm lại, sau này nếu gặp phải tình huống khẩn cấp gì, nói không chừng tìm Tiêu Phàm cầu viện là có thể giúp bệnh nhân khôi phục.

Lục Bách Xuyên cau mày:

"Viện trưởng Đổng đừng mong đợi gì. Lúc ấy các ngươi tới tìm Tiêu Phàm chính là làm khó hắn. Có chuyện gì có thể tìm ta. Nhưng trừ khi là tình huống đặc thù, bằng không thì đừng."

Đổng Hạc Nhan cười gượng:

"Lục lão, là ta mạo phạm. Có thể cứu ngài, chứng minh thứ tiểu đồng chí sử dụng có thể xưng là tiên dược."

Lục Bách Xuyên trầm giọng nói:

"Ngươi biết là tốt rồi. Thứ như vậy số lượng cực kỳ, cực kỳ thưa thớt, các ngươi tốt nhất đừng có nói lung tung."

"Đã biết, đã biết."

Đoàn người Đổng Hạc Nhan vội vàng nói.

Lục Bách Xuyên nói:

"Làm thủ tục xuất viện cho ta đi, nếu có người hỏi tới, các ngươi nói bệnh của ta không có nghiêm trọng như vậy là được."

"Vâng, Lục lão."

Đến chiều, đoàn người Tiêu Phàm trở lại nhà họ Lục.

"Chí Viễn, ngươi ra ngoài mua thức ăn đi, mua thứ tốt nhất. Chí Hằng, ngươi đi rót ly trà cho Tiêu Phàm, lấy thêm ít đồ ngọt ăn kèm."

Liễu Tú Vân ra lệnh cho hai anh em Lục Chí Hằng.

Anh em Lục Chí Hằng:

"..."

Dù gì họ cũng là chú bác của Tô Ấu Vi, là trưởng bối đấy.

Nhưng Liễu Tú Vân đã bố trí, họ vẫn nhanh nhẹn đi làm việc. Tiêu Phàm có ân lớn với nhà họ Lục bọn họ.

"Tiêu Phàm, chờ khi nào ngươi kết hôn với Ấu Vi, ngươi phải cẩn thận kính ly trà cho đại cữu ta đấy."

Lục Chí Hằng bưng một ly trà cho Tiêu Phàm, cười nói.

Tô Ấu Vi nhìn về phía Tiêu Phàm, trong mắt lộ ra mong đợi.

"Không thành vấn đề."

Tiêu Phàm cười ha hả.

"Lục thúc, ta có chuyện tìm ngươi, chúng ta tới nơi khác nói đi."

Lục Bách Xuyên nói:

"Chí Hằng, ngươi dẫn Tiêu Phàm đi thư phòng, thư phòng có xử lý cách âm rồi, bên ngoài không nghe được gì."

"Vâng."

Lục Chí Hằng gật đầu.

Tiêu Phàm và Lục Chí Hằng nhanh chóng tới thư phòng của Lục Bách Xuyên, thoạt nhìn thư phòng của Lục Bách Xuyên vô cùng giản dị.

"Lục thúc, quốc gia ta ủng hộ cần đánh trận với quốc gia khác, kẻ địch là quốc gia trên thảo nguyên, khinh kỵ binh tương đối nhiều. Có cách gì tốt để nhằm vào bọn họ không?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Lục Chí Hằng nói:

"Thế lực ngươi ủng hộ là bên chủ động tấn công hay bên phòng ngự? Nếu chỉ là phòng thủ thì dùng súng cối là được."

"Phe tấn công."

Tiêu Phàm trả lời.

…

Lục Chí Hằng cười nói:

"Xem ra quốc gia ngươi ủng hộ thực lực không tệ."

Tiêu Phàm gật đầu:

"Thực lực cũng khá, nhưng rất nhiều quốc gia đối nghịch xung quanh, tấn công cũng là hành động bất đắc dĩ. Chiến đấu nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất lấy được thắng lợi. Lục thúc là người chuyên nghiệp trong phương diện này, ngươi có thể đề cử chút thứ tốt không?"

Lục Chí Hằng suy tính một hồi mới trả lời:

"Có một thứ không tồi, giá cả không cao, nhưng tuyệt đối không nhân đạo."

"Là thứ gì?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Lục Chí Hằng nói thẳng:

"Bom chùm, thứ này có phiên bản chứa thuốc nổ CL-20, giá tiền cũng không tính là đắt. Một bom chùm đã đủ phá hủy phạm vi mục tiêu tương đối lớn."

Tiêu Phàm dò hỏi:

"Lục thúc nói nó không nhân đạo là vì sao?"

Lục Chí Hằng nói:

"Bom chùm nổ tung sẽ có vài quả bom bi bên trong không nổ. Chúng nó sót lại có khả năng ảnh hưởng đến dân chúng bình thường."

Tiêu Phàm cười nói:

"Tại dị thế giới không có vấn đề như vậy, thả thần thức bao trùm là có thể dễ dàng thu lại những bom bi chưa nổ."

Lục Chí Hằng gật đầu.

"Vậy thì không có vấn đề gì. Đúng rồi, nếu dùng để phòng ngự thì ngươi có thể mua sắm vài quả địa lôi, chôn tại khu vực mấu chốt, hiệu quả sẽ rất tốt."

Tiêu Phàm cười nói:

"Lục thúc, thời gian trước ta bán một bộ phim, còn chiếm được một phần thứ tốt của nhà họ Cơ, trong tài khoản có chừng năm tỷ. Đều dùng để mua sắm hai thứ này đi. Lấy nhiều bom chùm một chút, địa lôi thì không cần nhiều như vậy."

Lục Chí Hằng gật đầu:

"Chờ lát nữa để Chí Viễn đưa ngươi thêm hai tỷ. Lúc trước ngươi đã dùng hai giọt Linh dịch sinh mệnh mà."

Tiêu Phàm cười nói:

"Lục thúc nói như vậy, ta cũng sẽ không khách sáo. Không biết bao lâu sau có thể lấy được những thứ này?"

Lục Chí Hằng suy tính một hồi:

"Không có quá nhiều bom chùm sử dụng thuốc nổ CL-20, muốn sản xuất mới thì tốn thời gian. Nhưng thứ này không có nhiều hàm lượng kỹ thuật, hoàn toàn bỏ trống sức sản xuất. Dùng toàn lực sản xuất chắc cần bốn, năm ngày. Muốn vận chuyển tới huyện Lôi Sơn còn cần chút thời gian, tổng cộng khoảng một tuần."

Chương 488: Nhất Định Phải Đổi

Tiêu Phàm suy nghĩ một chút:

"Lục thúc, không cần đưa đến huyện Lôi Sơn, các ngươi tập trung tới một kho hàng, đến lúc ấy ta đi qua một chuyến."

Vận chuyển bom chùm bằng đường thông thường nguy hiểm hơn trước kia vận chuyển súng cối nhiều. Lại thêm nước M đang canh chừng hắn chặt chẽ.

Lúc hắn trở về, Tô Ấu Vi đã nói chuyện này với hắn, nhân viên tình báo của nước M đang ngầm điều tra hắn.

Lục Chí Hằng cười ha hả:

"Vậy cũng được. Tiêu Phàm là Tông Sư võ đạo. Đến lúc ấy ngươi dạy người Quân Bộ chúng ta một khóa. Thực lực của bọn hắn còn chưa mạnh đâu, đã có người vênh váo rồi."

Tiêu Phàm gật đầu, đây là chuyện nhỏ.

Đằng nào thì thực lực Tông Sư của hắn cũng đã bại lộ.

"Lục thúc, còn một chuyện nữa. Ta đưa ngươi ít đồ, ngươi giúp ta

giải quyết

năm trăm nghìn tấn thức ăn tinh của chiến mã, được chứ?"

Tiêu Phàm cười sang sảng.

Năm trăm nghìn tấn thức ăn tinh, đủ cho mấy trăm nghìn con chiến mã ăn không ít thời gian.

Dù sao chiến mã cũng không chỉ ăn thức ăn tinh, còn có thể phối hợp rơm cỏ.

Lục Chí Hằng trợn tròn mắt.

"Tiêu Phàm, đồ ăn tinh nuôi dưỡng chiến mã không rẻ đâu. Giá năm trăm nghìn tấn thức ăn rất nhiều, còn phải tốn sức thu gom."

Tiêu Phàm cười nói:

"Lục thúc có đổi hay không? Nếu ngươi không đổi, ta đi tìm cục trưởng Khương, cục trưởng Khương chắc chắn sẵn sàng."

"Đổi, nhất định phải đổi!"

Lục Chí Hằng cắn răng.

Hắn tin chắc Tiêu Phàm không đến mức chơi xấu mình.

Ý niệm Tiêu Phàm khẽ động, trước mặt xuất hiện một chiếc vali xách tay màu bạc:

"Lục thúc, thứ này lấy từ căn cứ số mười ba của nước M. Bên trong có ba mươi ống dịch tiến hóa cấp A, mười lăm ống dịch tiến hóa cấp S, năm ống dịch tiến hóa cấp SS, còn có tài liệu tương quan."

Lục Chí Hằng vô cùng khiếp sợ nhìn Tiêu Phàm.

"Nhân viên tình báo của chúng ta nhận được tin tức, căn cứ số 13 của Mỹ xảy ra vấn đề, hóa ra là ngươi tới đó gây chuyện à?"

Tiêu Phàm khẽ gật đầu:

"Ta giết bốn tiến hóa giả cấp S, mười sáu tiến hóa giả cấp A của nước M, không giết binh lính thông thường."

"Shh!"

Lục Chí Hằng hít vào một hơi.

Hắn biết rõ tiến hóa giả cấp S chính là tương đương với cường giả cấp bậc Tiên Thiên, Tiêu Phàm lại có thể giết nhiều tiến hóa giả của bọn họ như vậy.

Còn đoạt sáu mươi ống dịch tiến hóa trân quý nữa chứ.

"Lục thúc, căn cứ tài liệu của bọn hắn. Giá của dịch tiến hóa cấp A là ba triệu USD một ống; dịch tiến hóa cấp S là ba mươi triệu USD một ống; dịch tiến hóa cấp SS là ba trăm triệu USD một ống."

Tiêu Phàm cười tủm tỉm.

Lúc không xem tư liệu, hắn còn không biết dịch tiến hóa lại đắt đỏ như vậy. Chẳng trách bọn họ như chết cha chết mẹ đến nơi.

"Tỷ suất thành công dịch tiến hóa cấp A của bọn hắn là hơn ba phần mười một chút, tỷ suất thành công dịch tiến hóa cấp S là khoảng ba phần mười, còn dịch tiến hóa cấp SS chỉ thành công hơn hai phần mười."

Lục Chí Hằng gật đầu:

"Nếu thí nghiệm thất bại thì sao?"

Tiêu Phàm trầm giọng nói:

"Thí nghiệm thất bại đại khái là tử vong, cho dù không tử vong, rất có khả năng dẫn tới tàn phế cả đời."

Lục Chí Hằng nhìn vali xách tay:

"Tiêu Phàm, những dịch tiến hóa này giá cả gần hai tỷ USD, càng không cần phải nói còn có tài liệu tương quan đi kèm. Ngươi chỉ đổi lấy năm trăm nghìn tấn thức ăn tinh cho chiến mã thôi sao?"

Dù bốn nghìn tệ một tấn chăng nữa, năm trăm nghìn tấn cũng chỉ tốn hai tỷ tiền Hoa thôi, kém hơn hai tỷ đô la Mỹ nhiều lắm.

Huống chi thức ăn tinh của chiến mã cũng không tốn nhiều như vậy.

Tiêu Phàm cười nói:

"Lục thúc, những thứ này là đồ bẩn, hơn nữa tỷ lệ dẫn tới tử vong quá cao, không có giá trị quá lớn với ta. Số dư coi như ta quyên cho quốc gia đi."

Lục Chí Hằng nhìn Tiêu Phàm thật sâu:

"Tiêu Phàm, ta sẽ xin giao dịch vũ khí cho ngươi với giá cả càng ưu đãi hơn. Quân đội cũng sẽ ghi nhớ công của ngươi trong chuyện này."

"Vậy cảm ơn Lục thúc."

Tiêu Phàm mỉm cười.

Lục Chí Hằng dò hỏi:

"Tình báo nói Hải Thần và Nữ Vu nước M là tiến hóa giả cấp SS, ngươi có đụng phải bọn hắn không?"

Tiêu Phàm nói:

"Ta đụng phải Nữ Vu, nàng thật sự có thực lực cấp SS, nhưng sức chiến đấu cũng tương đương cấp S viên mãn mà thôi. Ta cũng không bày ra thực lực cấp bậc Tông Sư, không giết nàng."

Lục Chí Hằng thầm thán phục trong lòng.

Mất công lúc trước hắn còn cảm thấy Tiêu Phàm là người bình thường. Kết quả là Cơ Phụng Thiên chết trong tay Tiêu Phàm, thực lực của Nữ Vu cũng không bằng Tiêu Phàm.

"Tiêu Phàm, chuyện này ngươi đừng nói với bất cứ ai nữa. Nếu để nước M biết được, ngươi sẽ gặp phiền toái lớn. Thực lực liên minh tiến hóa giả của nước M không khinh thường được. Lại gặp phải

chuyện này nữa, bọn họ chắc chắn sẽ tăng cường thực lực."

Lục Chí Hằng nghiêm trọng dặn dò.

Tiêu Phàm gật đầu.

Không chờ đến giờ ăn cơm tối, Lục Chí Hằng vội rời đi, hắn phải tranh thủ thời gian thương lượng với Chung Thế Minh và vài sếp lớn trong quân đội mới được.

Chương 489: Nhất Trí

Mấy tiếng trôi qua, đám người Chung Thế Minh đều tụ tập một chỗ.

Chuyện này quá quan trọng, dù trao đổi trong mạng internet đã mã hóa cũng không an toàn. Lục Chí Hằng kiên trì muốn mọi người gặp mặt nói chuyện.

"Lục tướng quân, đến cùng có chuyện gì?"

Một sếp lớn dò hỏi.

Ai trong số họ cũng đều bận vô cùng, Lục Chí Hằng gọi bọn họ tới đây, vài người trong số họ rất có ý kiến.

Lục Chí Hằng nói rõ tình huống.

Hắn cũng mở vali xách tay màu bạc lấy được từ chỗ Tiêu Phàm.

Đám người Chung Thế Minh đều khiếp sợ không thôi.

Tiêu Phàm lại có thể lấy được vật quý như vậy từ nước M.

Trước kia bọn họ từng hy sinh rất nhiều nhân viên tình báo, lại không thu hoạch được gì.

"Các vị, gọi mọi người tập trung là có vài chuyện quan trọng. Đầu tiên, chúng ta

có nên sử dụng những thứ này hay không; Thứ hai, chúng ta có

nên bán vũ khí hay không? Nếu bán thì phải đưa ra giá thế nào?"

Lục Chí Hằng đảo mắt nhìn một vòng đám người Chung Thế Minh, trầm giọng nói.

…

Chung Thế Minh cười nói:

"Ta cảm thấy không cần thảo luận chuyện có bán vũ khí hay không đâu. Hắn giao dịch cho dị giới sử dụng, không ảnh hưởng gì tới chúng ta. Có thể giao dịch tiến hóa cho chúng ta giá hời như vậy chứng minh hắn có lòng yêu nước."

Các sếp còn lại đều gật đầu nhất trí.

Vốn dĩ dịch tiến hóa kia đều bị nước M định giá hai tỷ đô, nếu Tiêu Phàm bán đi, thu về ba, bốn tỷ đô la Mỹ cũng là chuyện nhỏ.

Mà so với dịch tiến hóa, giá trị của tư liệu kia càng cao.

Thẩm Hoài An nói:

"Tiêu Phàm cho chúng ta nhiều chỗ tốt như vậy, có đi có lại, ta cảm thấy phương diện trang bị vũ khí có thể cho hắn giá càng ưu đãi hơn. Nước M đã bắt đầu chú ý đến hắn, với phong cách hành sự của bọn họ, chắc chắn sẽ lôi kéo hắn. Nếu hắn bị chào mời, sẽ là tổn thất to lớn với quốc gia ta."

Mọi người nhộn nhịp gật đầu.

"Ta đồng ý, dù cho hắn giá cả ưu đãi thì chúng ta cũng có thể kiếm lời."

"Hiện tại là thời bình, năng lực sản xuất dư thừa của xưởng quân sự rất nhiều."

Chung Thế Minh nói.

Thẩm Hoài An do một tay Lục Bách Xuyên bồi dưỡng mà leo lên, Chung Thế Minh cũng có quan hệ tốt với nhà họ Lục. Chuyện này bọn hắn chắc chắn sẽ ủng hộ.

"Ta cũng đồng ý."

"Đồng ý!"

Những người còn lại đều sôi nổi tỏ thái độ.

Không lâu sau, bọn hắn thảo luận ra kết quả, cho Tiêu Phàm giá bằng 1.5 lần giá mua sắm nội bộ, thấp hơn ban đầu một nửa.

Giá ban đầu gấp ba lần giá cả mua sắm nội bộ!

"Các vị, vậy kế tiếp chúng ta thảo luận xem có nên sử dụng những dịch tiến hóa này hay không? Sử dụng có mức độ nguy hiểm tương đối cao."

Lục Chí Hằng trầm giọng thuyết minh:

"Nếu sử dụng, có khả năng chúng ta sẽ có mười mấy cao thủ cấp Hậu Thiên, năm cao thủ cấp bậc tương đương với Tiên Thiên. Về phần cường giả cấp Tông Sư, có thể xuất hiện một người hay không đều xem vận may."

Một đám sếp lớn quân đội đều ngưng trọng ra mặt.

Tỷ lệ tử vong cao hơn năm mươi phần trăm là rất đáng sợ.

Nhưng nước M đã đi trước trong phương diện này, nếu bọn họ sợ đầu sợ đuôi, phương diện võ giả sẽ bị nước M bỏ lại rất xa.

Trầm mặc thật lâu, Chung Thế Minh nói:

"Các vị, có vài người trong quân đội chúng ta cực kỳ trung thành với quốc gia, lại vì vài nguyên nhân đặc biệt mà bị bỏ tù. Chúng ta có nên hỏi ý kiến nhóm người này xem họ có sẵn sàng hay không?"

Một tướng quân khác nói:

"Vừa rồi ta cũng nghĩ tới cái này, đúng là có tính khả thi, nhưng nhất định pahri bảo đảm bọn hắn không tạo phản."

Mọi người sôi nổi bắt đầu thảo luận.

…

Nhoáng cái đã đến sáng hôm sau, Tiêu Phàm đang định nhân buổi sáng đưa Tô Ấu Vi đi Vạn Lý Trường Thành tham quan, chiều sẽ đưa Tô Ấu Vi đi thăm Cố Cung.

Nếu đã tới, kiểu gì cũng phải rút ra thời gian đi cùng Tô Ấu Vi.

Chính Tiêu Phàm cũng chưa từng thăm thú Vạn Lý Trường Thành và Cố Cung.

"Cốc cốc!"

"Ấu Vi, chưa rời giường sao? Mặt trời rọi đến mông rồi đấy."

Tiêu Phàm gõ cửa, truyền âm cho Tô Ấu Vi.

Tối qua hắn ngủ lại nhà họ Lục, tuy hắn và Tô Ấu Vi đã đột phá tầng quan hệ kia rồi, nhưng ở nhà họ Lục đương nhiên vẫn phải phân giường ngủ.

"Ông xã chờ ta một lát, ta cảm thấy sắp nhập môn công pháp rồi."

Tô Ấu Vi truyền âm cho Tiêu Phàm.

Tinh thần lực của nàng rất mạnh, muốn truyền âm là chuyện dễ dàng.

"Hử?"

Tiêu Phàm lộ vẻ kinh ngạc.

Khuya hôm trước Tô Ấu Vi mới làm quen với công pháp, sáng hôm qua nàng không dành thời gian tu luyện chút nào, chỉ tu luyện một đêm mà nàng đã chuẩn bị nhập môn rồi ư?

"Gia gia nói thời gian một tháng không nhập môn chính là vô duyên với công pháp, Ấu Vi nhanh như vậy đã nhập môn, hẳn Thần Nữ Chiến Thần Quyết phi thường thích hợp với nàng."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Chương 490: Bố Trí Thời Gian

Nửa giờ trôi qua, Tô Ấu Vi vui rạo rực bước ra khỏi phòng:

"Học trưởng, ta nhập môn công pháp rồi, cảm giác rất không tồi. Khuya hôm trước ta còn chưa nhập môn đâu, bây giờ mới nhập môn. Chắc thiên phú tu luyện của ta không tốt, nhưng ta sẽ nỗ lực tu luyện. Năng lực khôi phục của ta mạnh, có thể dành nhiều thời gian tu luyện!"

Tiêu Phàm:

"..."

Thiên phú của Tô Ấu Vi không phải là kém, mà là cực kỳ tốt!

Tiêu Phàm đều cảm thấy áp lực.

Hắn có Tiêu Hải toàn lực giúp đỡ, nếu thực lực còn bị Tô Ấu Vi đuổi kịp thì xấu hổ lắm.

"Ấu Vi, ta bố trí thời gian hôm nay thế này. Sáng leo Trường Thành, chiều đi thăm Cố Cung. Ngươi cảm thấy thế nào?"

Tiêu Phàm mỉm cười hỏi.

Hai mắt Tô Ấu Vi sáng lên.

Tiêu Phàm rất bận, không có nhiều thời gian ở bên nàng. Tô Ấu Vi sẽ không vì vậy mà oán giận, nhưng không có nghĩa là nàng không hy vọng Tiêu Phàm ở bên mình.

"Được được."

Tô Ấu Vi gật đầu lia lịa.

Hai tiếng trôi qua, hai người Tiêu Phàm đến Vạn Lý Trường Thành.

Một cô gái tóc vàng đuổi kịp hai người Tiêu Phàm.

Cô gái tóc vàng cười với Tô Ấu Vi:

"Mỹ nữ, mượn bạn trai của ngươi một lát được không? Soái ca, ta có vài việc muốn nói với ngươi."

Tô Ấu Vi khẽ nhíu mày, cô gái tóc vàng này thực lực không yếu, hẳn là đạt tới cấp Hóa Kình. Hơn hai mươi tuổi có thực lực này đúng là không đơn giản.

"Cút!"

Tiêu Phàm lạnh nhạt.

Cô gái tóc vàng cau mày:

"Soái ca, từ chối con gái như thế là không lễ độ đâu. Không phải nước Hoa tự xưng là đất nước trọng lễ à?"

Tiêu Phàm cười lạnh:

"Hôm nay có không ít nhân viên tình báo nước M các người ở khắp huyện Lôi Sơn và thành phố X. Ngươi còn mong ta có thái độ tốt?"

Cô gái tóc vàng nói:

"Tiêu Phàm đồng học, xem ra ngươi biết thân phận của ta. Nếu vậy, ta công khai mời ngươi gia nhập nước M. Ngươi có thể sở hữu thẻ xanh của nươc Mỹ, có thể tiến vào giới thượng lưu của nước M. Nước M chúng ta là quốc gia mạnh nhất thế giới."

Nói đến đây, cô gái tóc vàng lộ vẻ cao ngạo.

Nàng biết rõ có khả năng Tiêu Phàm nắm giữ thực lực cấp bậc Tông Sư, nhưng vậy thì đã sao? Nước M bọn họ mới là đất nước lớn mạnh nhất thế giới.

Võ giả thực lực cấp Tông Sư cũng chỉ tương đương với tiến hóa giả cấp SS mà thôi.

Nước M bọn họ đã có thể đào tạo ra tiến hóa giả cấp SS.

"Cút. Đừng ảnh hưởng đến tâm trạng du ngoạn của chúng ta."

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói.

Cô gái tóc vàng nhíu mày, thấp giọng nói:

"Mấy ngày trước căn cứ số 13 của chúng ta xảy ra chuyện, lúc đó

ngươi cũng không lộ diện. Khi đó ngươi ở đâu? Chỉ cần ngươi gia nhập nước M, vậy chuyện lúc trước chúng ta đều không truy cứu. Nếu không gia nhập, ngươi có thể sẽ gặp phiền phức."

Chỉ cần Tiêu Phàm không gia nhập, mặc kệ hắn có tham dự chuyện bên phía căn cứ số 13 hay không, kế hoạch trảm long đều sẽ bắt đầu chấp hành.

"Ngươi đang uy hiếp ta?"

Tiêu Phàm nheo mắt.

Cô gái tóc vàng hừ lạnh:

"Ngươi có thể coi đây là một loại uy hiếp, cũng có thể coi như nhắc nhở thân thiện. Tiêu Phàm, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Ngươi gia nhập nước M có thể đạt được điều kiện tốt nhất, có thể được phép tu luyện bên trong linh huyệt tốt nhất của chúng ta."

Nói đến đây, cô gái tóc vàng nhìn thoáng qua Tô Ấu Vi:

"Ngươi là cường giả, đến lúc đó cũng có khả năng có rất nhiều bạn gái, ba ngày đổi một người cũng được."

Tiêu Phàm hờ hững hỏi:

"Bao gồm ngươi à?"

Cô gái tóc vàng nhoẻn miệng cười:

"Bao gồm ta, ta cũng yêu thích cường giả!"

Tiêu Phàm giễu cợt:

"Đáng tiếc, ngươi quá xấu, ta không có hứng thú với ngươi như ngươi. Lượn nhanh đi, bằng không ta sẽ phế bỏ tu vi của ngươi."

Nụ cười trên mặt cô gái tóc vàng cứng đờ tại trận.

"Khì."

Tô Ấu Vi bật cười.

"Phụ lòng người tốt! Đã như vậy, ngươi đừng hối hận! Các ngươi đều sẽ không có kết quả tốt."

Cô gái tóc vàng lạnh giọng nói.

…

Nói xong, cô gái tóc vàng nhanh chóng rút lui, nàng sợ Tiêu Phàm thật sự sẽ phế bỏ tu vi của nàng.

"Còn uy hiếp nữa thì đừng trách ta vô tình."

Tiêu Phàm nghĩ thầm trong lòng.

Niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm xâm nhập vào cơ thể của cô gái tóc vàng này, vậy nên hắn có thể phá hư vài sợi kinh mạch trong cơ thể cô gái tóc vàng rất dễ dàng.

Cô gái tóc vàng này là người tiến hóa, nàng không sử dụng kinh mạch giống như võ giả, nhưng đối với thân thể con người thì kinh mạch có ảnh hưởng vô cùng quan trọng.

Tiêu Phàm phá hư mấy sợi kinh mạch của nàng, tu vi của nàng tạm thời sẽ không có vấn đề, nhưng nàng sẽ tiết mất nguyên khí của mình qua từng giây từng phút.

Thời gian trôi qua dăm ba ngày, nàng sẽ thường xuyên uể oải ủ rũ, sẽ đầu đau, chừng mười ngày thì thực lực cấp bậc Hóa Kình của nàng sẽ hoàn toàn tiêu tán.

"Ấu Vi, đừng quan tâm tới nàng, chúng ta tiếp tục đi dạo."

Tiêu Phàm nắm tay Tô Ấu Vi, cười ha hả nói.

"Ừ."

Đi hết Trường Thành, đến chiều thì Tiêu Phàm họ đã đến Cố Cung.

Chương 491: Ông Xã Đừng Nằm Mơ Giữa Ban Ngày

Đi loanh quanh một hồi họ đến Điện Thái Hòa.

Du khách chỉ có thể ngắm từ ngoài Điện, Tiêu Phàm họ cũng không ngoại lệ.

"Ấu Vi, dị giới có rất nhiều đế quốc, ngươi nói xem sau này chúng ta có thể đến dị giới hay không, ta làm hoàng đế cho vui, ngươi thì làm hoàng hậu."

Tiêu Phàm cười truyền âm nói.

Tô Ấu Vi liếc Tiêu Phàm một cái:

"Ông xã à, với thực lực của chúng ta bây giờ chắc vẫn chẳng là gì nếu như đến dị giới, vậy nên chúng ta ở lại bên này sẽ tốt hơn."

"Bà xã, nếu thật sự có cơ hội như vậy, ngươi có muốn hay không?"

"Muốn chứ. Ta trở thành hoàng hậu, đến lúc đó sắp xếp cho ngươi tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần, bệ hạ ngươi cảm thấy thế nào?"

Nói xong Tô Ấu Vi không nhịn được bật cười.

Nàng nào biết rằng nếu Tiêu Phàm đến dị giới thì có khả năng sẽ trở thành hoàng đế!

Từ những sinh vật dị giới xuyên tới đây, có thể thấy nhân vật lợi hại ở dị giới có thực lực siêu mạnh, đến thực lực như họ đến dị giới còn chẳng tính là gì.

"Chuyện hậu cung, hoàng hậu quyết định là được."

Tiêu Phàm nghiêm trang truyền âm nói.

"Ông xã à, ngươi mau tỉnh lại đi, ngươi đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa."

Tô Ấu Vi cười nói.

...

Nước M, Hải Thần nhận được tin tức từ nước H bên này.

"Các vị, Tiêu Phàm từ chối gia nhập nước M chúng ta. Chúng ta có cần cho hắn thêm một cơ hội không, hay là trực tiếp chuẩn bị tiến hành kế hoạch chém đầu?"

Hải Thần Andrew trầm giọng nói.

Thân phận của hắn là trưởng lão của liên minh người tiến hóa, trong khoảng hai mươi người ở đây thì thực lực của hắn là mạnh nhất, nhưng thân phận lại không phải cao nhất.

Hắn không phải là minh chủ của liên minh người tiến hóa.

"Đã điều tra người tập kích căn cứ số mười ba đến đâu rồi?"

Minh chủ của liên minh người tiến hóa Joseph dò hỏi.

Hắn là một tướng quân năm sao, thân phận địa vị cao hơn Charles rất nhiều, từ đầu Hải Thần Andrew đã trung thành với hắn, và bây giờ vẫn trung thành như thế.

"Tướng quân, tạm thời vẫn chưa có kết quả."

Có người trả lời câu hỏi của Joseph.

Joseph nhìn sang Hải Thần:

"Hải Thần, nếu để ngươi dẫn người tới nước H, ngươi nắm chắc bao nhiêu phần trăm có thể giải quyết được Tiêu Phàm?"

"Trăm phần trăm!"

Hải Thần Andrew nói với vẻ tràn đầy tự tin.

"Có lẽ thực lực của ta tương đương với Tiêu Phàm, nếu như ta mang theo mười mấy người tiến hóa cấp S qua đó, chắc chắn Tiêu Phàm khó tránh khỏi cái chết."

Joseph khẽ gật đầu:

"Vậy ngươi mang mười lăm người tiến hóa cấp S qua đó, nhiệm vụ này chỉ có thể thành công chứ không thể thất bại, hiểu chưa?"

"Vâng!"

Hải Thần đứng lên lớn tiếng nói.

Trong mắt Joseph có ánh sao lóe ra:

"Đã cho hắn cơ hội nhưng hắn không quý trọng, nếu vậy thì các ngươi không cần cho hắn thêm cơ hội nữa."

"Thực lực của hắn rất mạnh, tốt nhất là có thể tập kích giết chết hắn."

Hải Thần gật đầu một cái:

"Tướng quân, ngài yên tâm, cho ta mang mười người qua cũng không thành vấn đề, mang mười lăm người tiến hóa cấp S qua, chắc chắn không thể xảy ra sai sót được."

Joseph cười nói:

"Chờ tin tốt của ngươi."

Rất nhanh, Hải Thần đã chọn ra mười lăm người tiến hóa cấp S, họ âm thầm xuất phát, đầu tiên là đến Quận Hành Dương, sau đó mới di chuyển từ Quận Hành Dương đến nước H.

...

"Tiêu Phàm, lên xe."

Đi ra từ Cố Cung, một chiếc xe nhanh chóng chạy tới rồi dừng lại bên cạnh Tiêu Phàm.

"Cục trưởng Khương, ngươi làm gì vậy? Chúng ta có xe tới đón rồi."

Người ngồi ở tay lái phụ hiển nhiên là Khương Vạn Trần.

Khương Vạn Trần nhìn Tô Ấu Vi:

"Cô Ấu Vi, ngươi có thể về trước một mình được hay không? Ta tìm bạn học Tiêu Phàm có chút việc."

"Được."

Tô Ấu Vi gật đầu một cái.

Khương Vạn Trần là cục trưởng của cục an toàn số chín, hắn cũng là đại lão.

Tiêu Phàm nhìn sang Tô Ấu Vi:

"Ấu Vi, vậy ngươi về trước đi, ngươi và bà ngoại ngươi cứ ăn tối, ta sẽ tới đón ngươi trở về."

Lục Bách Xuyên không có vấn đề gì, vậy nên họ có về cũng không sao.

"Ừm."

Tô Ấu Vi nhanh chóng lên một chiếc xe khác, Lục gia cũng có xe tới đón họ.

Tiêu Phàm ngồi vào xe của Khương Vạn Trần.

"Đến căn cứ số không."

Khương Vạn Trần dặn dò.

Căn cứ số không là một căn cứ thí nghiệm của cục an toàn số chín, hơn nữa còn là căn cứ thí nghiệm quan trọng nhất, chỗ đó được canh phòng vô cùng nghiêm ngặt.

Nửa tiếng trôi qua, Tiêu Phàm họ đến một trung tâm mua sắm, họ đi vào tầng hầm thứ ba mà người bình thường không biết thông qua lối đi đặc biệt.

Cho dù Khương Vạn Trần là cục trưởng thì lúc họ tới đây cũng phải trải qua kiểm tra cực kỳ cặn kẽ.

"Thông qua nghiệm chứng thân phận."

"Mời vào."

Giọng của máy tính vang lên.

Khương Vạn Trần dẫn Tiêu Phàm đến một cái thang máy, thang máy nhanh chóng đi xuống, rất nhanh Tiêu Phàm họ đã đi xuống

độ sâu hơn trăm mét.

"Tiêu Phàm, căn cứ số không là một căn cứ nghiên cứu nằm dưới lòng đất, chúng ta đã có thành quả nghiên cứu đối với hàng mẫu mà ngươi đưa lần trước, dẫn ngươi xem một chút."

Khương Vạn Trần mỉm cười nói.

Chương 492: Nghiên Cứu

Không bao lâu Tiêu Phàm họ đã vào một trong số những phòng thí nghiệm của căn cứ số không.

"Cục trưởng Khương, ngươi tới đúng lúc lắm, Lam Linh Thảo ngươi đưa đã hết mất rồi, ngươi có thể tìm thêm một chút tới đây hay không, nghiên cứu tuyệt đối không thể gián đoạn được."

Một lão giả trong phòng thí nghiệm nhìn thấy Khương Vạn Trần thì vội vàng nói.

"Khụ, Cố viện sĩ, vị này là người cho ta hàng mẫu, ngươi hãy nói cho hắn thành quả nghiên cứu của ngươi đi, có lẽ hắn sẽ có cách."

Khương Vạn Trần nói.

Lão giả nhìn Tiêu Phàm với vẻ hơi nghi ngờ. Hàng mẫu nghiên cứu quan trọng như vậy mà lại đến từ người trẻ tuổi như Tiêu Phàm hay sao?

"Cục trưởng Khương, cho dù ta hay làm phiền ngươi nhưng ngươi cũng không thể tùy tiện tìm người để qua loa lấy lệ với ta được. Nghiên cứu khoa học là không thể đùa một chút nào."

Lão giả nói với vẻ hơi tức giận.

Khương Vạn Trần ho nhẹ nói:

"Cố viện sĩ, ta không lừa ngươi, hàng mẫu thật sự là hắn đưa. Ngươi thuyết phục hắn, thì có thể lấy được hàng mẫu."

Lão giả hít sâu một hơi:

"Vậy được rồi, người trẻ tuổi à, ta nói một chút với ngươi vậy. Ngươi có biết trên toàn thế giới có bao nhiêu người mắc bệnh Alzheimer không?"

Tiêu Phàm lắc đầu.

Lão giả trầm giọng nói:

"Bệnh Alzheimer cũng chính là bệnh thoái hóa thần kinh ở người lớn tuổi, toàn thế giới có khoảng năm chục triệu, số lượng vô cùng khổng lồ."

"Nghiên cứu của chúng ta chính là nhằm vào căn bệnh này, hơn nữa đã đạt được tiến triển rất lớn, rất có thể chúng ta sẽ nghiên cứu ra loại thuốc vĩnh cửu trị tận gốc bệnh Alzheimer."

Khương Vạn Trần đứng bên cạnh nói:

"Tiêu Phàm, nếu loại thuốc này được nghiên cứu ra thì nó sẽ tạo phúc cho vô số người, hơn nữa có thể thu được một lượng lớn ngoại tệ về cho quốc gia."

"Cần loại hàng mẫu nào?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Cố viện sĩ vội vàng nói:

"Cần Lam Linh Thảo...Ngại quá, Lam Linh Thảo là tên mà chúng ta tùy tiện lấy, nó là một loại cỏ nhỏ có thể nở ra hoa màu xanh."

"Chúng ta cần mười gram, nếu như không có, năm gram thôi cũng được."

Niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm chui vào túi thứ nguyên, thoáng cái hắn đã tìm được Lam Linh Thảo theo lời Cố viện sĩ nói, loại cỏ này có tổng cộng khoảng mười mấy cây.

Chắc có tầm hai ba chục gram.

"Cục trưởng Khương, ta có thể cung cấp Lam Linh Thảo, nhưng ta có yêu cầu."

Đôi mắt của Cố viện sĩ sáng lên.

Khương Vạn Trần nói:

"Bạn học Tiêu Phàm, ngươi có yêu cầu gì thì cứ nói."

Tiêu Phàm bình thản nói:

"Thứ nhất, sau này ta có thể tiếp tục cung cấp Lam Linh Thảo, nhưng đến lúc bán ra dược phẩm, ta muốn được chia một phần ba lợi nhuận."

"Thứ hai, ta muốn có quyền định giá dược phẩm. Loại thuốc này có thể bán rẻ một chút trong nước, nhưng lại không thể bán rẻ nó ra nước ngoài."

Khương Vạn Trần hơi chần chờ:

"Bạn học Tiêu Phàm, chuyện ngươi muốn được chia một phần ba lợi nhuận không thành vấn đề, nhưng quyền định giá dược phẩm, cái này..."

Tiêu Phàm nói:

"Cục trưởng Khương, các ngươi không đồng ý thì ta sẽ không cung cấp. Ta chỉ cần một phần ba lợi nhuận, về mặt này ta đã bày tỏ đủ thành ý rồi."

Khương Vạn Trần cân nhắc một hồi lâu rồi gật đầu một cái.

"Được, ta đồng ý với ngươi."

…

Nửa tiếng trôi qua, Tiêu Phàm và Khương Vạn Trần ký xong hợp đồng.

Cũng không phải Tiêu Phàm không tin tưởng Khương Vạn Trần, nhưng ký hợp đồng xong nếu sau này có người tới kiếm chuyện, hợp đồng có thể chặn miệng của đám người đó lại.

Thuốc chuyên trị bệnh thoái hóa thần kinh ở người cao có lợi ích

kinh tế vô cùng lớn, nếu như nghiên cứu ra được thì rất có thể sẽ có người nhảy ra tranh giành ích lợi.

"Tiêu Phàm, ngươi phải tranh thủ thời gian lấy được Lam Linh Thảo nhé. Nói không chừng nước M cũng có nghiên cứu về phương diện này, không thể để bọn họ giành trước được."

Khương Vạn Trần nhắc nhở Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm vừa động suy nghĩ, trong nháy mắt đã có khoảng mười cây Lam Linh Thảo xuất hiện, Cố viện sĩ bên cạnh nhìn thấy Lam Linh Thảo thì trong mắt lập tức lộ ra vẻ kích động.

"Không sai, chính là loại linh thảo này."

"Cục trưởng, ta đi trước đây."

Cố viện sĩ cầm lấy Lam Linh Thảo rồi lập tức rời khỏi.

Khương Vạn Trần cười híp mắt nhìn chằm chằm Tiêu Phàm:

"Bạn học Tiêu Phàm, chắc chắn ngươi vẫn còn chừa lại thứ tốt."

Tiêu Phàm phất tay, trong nháy mắt rất nhiều hàng mẫu sinh vật còn lại xuất hiện.

"Cục trưởng Khương, những này có thể cho các ngươi nghiên cứu miễn phí."

"Các ngươi cũng có thể đăng kí độc quyền thành quả nghiên cứu được, nếu sau này còn cần thì ta có thể cung cấp thêm, nhưng ta muốn một phần ba lợi nhuận theo lệ cũ."

Tiêu Phàm cười nhạt nói.

Chương 493: Chiến

Bây giờ trong thẻ của hắn không thiếu tiền, nhưng lần này mua sắm bom mìn các thứ với số lượng lớn nên sẽ tiêu hao sạch sẽ, hắn phải nghĩ cách để kiếm tiền.

Dược vật nghiên cứu ra được sẽ có lợi nhuận rất lớn, chỉ cần cục an toàn số chín nghiên cứu ra được thêm mấy loại, thì hắn cũng có thể mua được thứ như máy bay chiến đấu.

"Bạn học Tiêu Phàm, dược vật nào cần ngươi cung cấp nguyên liệu thì ngươi có thể chiếm 3 phần, còn không không thì ngươi chỉ nhận được một phần mười lợi nhuận, thế nào?"

Khương Vạn Trần cân nhắc một hồi nói.

Có lẽ có vài loại sẽ không cần Tiêu Phàm cung cấp nguyên liệu.

"Có thể."

Tiêu Phàm gật đầu một cái.

Khương Vạn Trần truyền âm nói:

"Tiêu Phàm, căn cứ số mười ba của nước M có tình huống, có phải chuyện này có chút liên quan tới ngươi hay không?"

Ban đầu Khương Vạn Trần không nghi ngờ Tiêu Phàm, nhưng hôm nay Tiêu Phàm lấy ra rất nhiều hàng mẫu, khả năng cao là Tiêu Phàm đã tới căn cứ số mười ba.

"Đúng là ta đã từng tới."

Đôi mắt Khương Vạn Trần sáng lên:

"Tiêu Phàm, ngươi nói một chút về tình hình bây giờ của bên kia đi? Nhân viên tình báo của chúng ta không cách nào biết được tình báo của bên kia."

Tiêu Phàm nói một lần cho Khương Vạn Trần nghe về tình huống của căn cứ số mười ba.

Khương Vạn Trần nghe xong thì hơi sửng sốt.

Không ngờ Tiêu Phàm đã chém giết bốn người tiến hóa cấp S, mười sáu người tiến hóa cấp A ở bên kia, chắc nước M đã tức sôi máu rồi.

"Tiêu Phàm, ngươi nhất định phải thận trọng cẩn thận hơn."

"Cho dù nước M không có bất kỳ chứng cứ nào, nhưng khả năng bọn họ nhằm vào ngươi cũng không thấp, có lẽ bọn họ đã có kế hoạch nhắm vào ngươi rồi đấy."

Khương Vạn Trần nói với vẻ mặt nặng nề.

Tiêu Phàm gật đầu một cái.

Hắn biết rõ nước M đã có kế hoạch diệt trừ rồi, nhưng chuyện này không cần phải nói với Khương Vạn Trần, Khương Vạn Trần cũng không giúp được.

...

Dị giới, đã đến thời hạn ba ngày, đương nhiên Đế quốc Hắc Hổ không thỏa hiệp.

Giáo trường ở doanh trại phía bắc Thần Đô.

"Các tướng sĩ, năm trăm năm trước Bắc Cương vẫn còn là địa bàn của tộc Viêm Long chúng ta, tổ tiên của chúng ta an cư lạc nghiệp trên mảnh đất này."

"Đế quốc Thần Diễm không có năng lực dẫn đến Bắc Cương bị đoạt, bây giờ chính là lúc giành lại mảnh đất đã từng thuộc về chúng ta, linh hồn của tổ tiên chúng ta còn đang chờ được về nhà!"

Tiêu Hải mặc áo giáp đứng trên đài cao, ông cất lên tiếng nói vang vọng.

"Chiến, chiến, chiến!"

Mấy trăm ngàn tướng sĩ đồng thanh hô to.

Khoảng mười giây trôi qua Tiêu Hải giơ tay lên, tiếng hô của nhóm tướng sĩ nhanh chóng ngừng lại.

"Các tướng sĩ, Đế quốc Thần Long chúng ta có thực lực mạnh mẽ, nhưng lại có rất nhiều bọn xấu xa nhằm vào chúng ta lần nữa, bọn chúng cho rằng chúng ta vẫn còn mềm yếu dễ bắt nạt như trước

kia."

"Tôn nghiêm chỉ nằm trên mũi kiếm, chúng ta cần phải dùng đao kiếm, dùng máu tươi để nói cho bọn chúng biết, trêu chọc Đế quốc Thần Long chúng ta thì chắc chắn sẽ không nhận được kết quả tốt đâu!"

Tiêu Hải hét lớn trên đài cao.

"Chiến, chiến, chiến!"

Mấy trăm ngàn chiến sĩ đồng thanh gào lên lần nữa. Giọng của bọn họ còn lớn hơn khi nãy, khí thế cũng hừng hực hơn.

"Xuất phát!"

Tiêu Hải lớn tiếng nói.

Rất nhanh, ông đã dẫn dắt hai, ba trăm ngàn tướng sĩ xuất phát.

Thẩm Kính Thiên đã dẫn dắt một trăm năm mươi ngàn tướng sĩ của quân đoàn Tu La xuất phát trước một bước, ngoài ra ở vùng biên cương phía bắc của Đế quốc Thần Long còn có năm, sáu trăm ngàn người trú đóng.

Vì hành động bắc phạt lần này mà Tiêu Hải đã điều động một triệu đại quân.

Bình thường thì Đế quốc Hắc Hổ ở phương bắc có mấy trăm ngàn đại quân, bọn họ lại trưng binh thêm một triệu, đến lúc đó binh lực xuất chinh cũng sẽ cao đến một triệu.

Quân đội của Đế quốc Thần Long có quy mô vượt qua hai triệu, nhưng không thể nào điều động toàn bộ quân đội được, Đế quốc Thần Long còn phải đề phòng những kẻ thù còn lại.

Đế quốc Hắc Hổ cũng như thế.

"Có trò hay để xem rồi."

"Đế quốc Thần Long và Đế quốc Hắc Hổ đánh nhau cũng tốt, hai phe đều có thực lực rất mạnh, chắc chắn đến lúc đó sẽ đánh nhau

lưỡng bại câu thương."

"Trai cò tranh nhau ngư ông đắc lợi, không biết quốc gia chúng ta có thể chiếm lợi được gì hay không, nói không chừng có thể gặm được một miếng thịt béo từ Đế quốc Thần Long."

Rất nhiều người âm thầm bàn tán sôi nổi.

Bọn họ hoàn toàn không cho rằng Đế quốc Thần Long có thể chiến thắng nhanh được.

Mà nếu Đế quốc Thần Long không thể thắng nhanh, thời gian càng kéo dài, cho dù cuối cùng giành được thắng lợi cũng vô dụng, vì lực lượng quốc gia của Đế quốc Thần Long tiêu hao rất nhiều rồi.

"Có lẽ đầu óc bệ hạ đã mê muội vì thắng lợi lúc trước rồi."

"Đế quốc Hắc Hổ không phải hoàng tộc Thần Diễm mục nát, thảo nguyên là sân nhà của bọn họ, e là người của chúng ta tiến vào thảo nguyên sẽ không chiếm được lợi lộc gì."

Chương 494: Thắng Lớn Một Cách Nhẹ Nhàng

"Nếu như có thể giành lại Bắc Cương thì tất nhiên là tốt, nhưng chỉ sợ không giành lại được Bắc Cương, kết quả còn thua trận đến mức phải cắt nhiều đất bồi thường."

Rất nhiều dân chúng ở Đế quốc Thần Long âm thầm bàn tán xôn xao.

Phần lớn người dân không xem trọng trận chiến lần này, nhưng Tiêu Hải có uy vọng rất lớn nên ngược lại không có ai đứng ra biểu tình phản đối.

"Không biết cháu ngoan đã tìm được thứ tốt ở bên kia chưa."

Tiêu Hải thầm nghĩ trong lòng.

Bom mìn, súng cối vân vân gửi tới khi trước vẫn chưa dùng hết, có

những thứ đó khiến Tiêu Hải tin tưởng có thể nắm chắc thắng lợi, nhưng tốc độ sẽ không quá nhanh.

Cái ông muốn là thắng lớn một cách thoải mái nhẹ nhàng!

...

Chớp mắt đã trôi qua hai ngày, Hải Thần Andrew đã bước lên lãnh thổ nước H.

Bọn họ đi máy bay đến Quận Hành Dương, sau đó đi thuyền từ Quận Hành Dương đến nước H, mặc dù tốc độ này hơi chậm nhưng lại không dễ bị phát hiện ra.

Bọn họ đến nước H là vì muốn giết Tiêu Phàm, vậy nên không thể kinh động Tiêu Phàm khiến Tiêu Phàm chạy mất được.

"Andrew trưởng lão, chúng ta tới thành phố Z bằng cách nào đây?"

Một người trong đội ngũ của Andrew dò hỏi.

Andrew suy nghĩ một chút rồi nói:

"Chúng ta lái xe đi."

"Sau lưng Tiêu Phàm có hacker rất mạnh, chúng ta không thể khinh thường được."

Những người còn lại bày vẻ mặt bất đắc dĩ.

Ngồi thuyền một khoảng thời gian dài, hôm nay lại phải ngồi xe mười mấy tiếng.

Andrew nói:

"Chúng ta đi qua đúng lúc vào đêm khuya, đêm khuya tĩnh lặng dễ giết người, buổi tối chúng ta giết hắn, sang hôm sau là có thể rời khỏi."

"Được thôi."

Những người còn lại đều gật đầu một cái.

Ai bảo Andrew là trưởng lão, hơn nữa hắn còn nắm giữ thực lực cấp độ SS chứ?

"Ting ting!"

Andrew bọn họ đi tới thành phố Z, Tiêu Phàm bên này lại nhận được cuộc gọi từ Lục Chí Hằng.

Những đồ hắn mua đã chuẩn bị xong.

Tiêu Phàm vốn có khoảng năm tỷ, cộng thêm hai tỷ Lục Chí Viễn chuyển cho hắn, lần này hắn mua tổng cộng bảy tỷ súng ống đạn được.

Lần trước hắn mua sáu tỷ rồi nên thật ra lần này mua bảy tỷ cũng không nhiều bao nhiêu, nhưng đồ vật thực tế hắn mua được lần này lại nhiều hơn gấp đôi so với lần trước.

"Chú Lục, vậy ta qua ngay đây."

Đôi mắt Tiêu Phàm sáng lên, nói.

Nếu Tiêu Hải không liên lạc với hắn vào hôm này thì cũng là ngày mai.

…

Tại một căn cứ bí mật ở phía nam của Hoa Quốc.

Tất cả các thành viên của mỗi quân khu tại Bộ quân sự đã tập hợp lại, và tổng cộng chỉ có ba hoặc bốn trăm người.

Lục Chí Hằng và các thủ hạ quân sự của Đại lão chỉ có khoảng 50 người trong quân khu, quân khu mới thành lập nên thực lực vẫn còn tương đối yếu.

"Chúng ta đã ở đây ba ngày rồi, rốt cuộc họ muốn làm gì đây?"

"Họ muốn làm gì cũng được, dù sao sĩ quan huấn luyện cũng không phải là đối thủ của chúng ta."

Nhiều người thảo luận sôi nổi trong âm thầm.

Trong số họ có một số người khá kiêu ngạo.

Bộ quân sự được thành lập chưa lâu, hầu hết họ đều mới gia nhập quân đội, không tránh khỏi một số người giở thói kiêu ngạo rồi coi thường người này hay người khác.

Trước khi đến đây, họ đều đã trải qua một thời gian được huấn luyện đặc biệt, nhưng hiệu quả thì không tốt lắm, ngay cả sĩ quan huấn luyện cũng không có cách nào với họ.

Những sĩ quan huấn luyện không phải võ giả, không thể đánh bại cũng không cách nào chạy trốn khỏi họ.

"Đô!"

Tiếng còi tập trung khẩn cấp đột ngột vang lên.

Hầu hết họ chạy tới rất nhanh, nhưng một số người có thực lực khá mạnh thì di chuyển chậm chạp hơn, về cơ bản họ đều đã ngoài ba mươi tuổi.

"Ngày nào cũng phải huấn luyện. Chúng ta là những chiến binh, không phải những tên lính đầu to bình thường khác."

"Đúng vậy."

Thời gian tập hợp khẩn cấp là ba phút, nhưng sau bảy tám phút, người cuối cùng mới đến đủ, lúc này, khuôn mặt của sĩ quan huấn luyện đã tối sầm đến đáng sợ.

"Nghiêm, nghỉ!"

"Không phải các ngươi cảm thấy các sĩ quan huấn luyện chúng ta vô dụng, cũng không dạy được gì cho các ngươi sao? Hôm nay các ngươi rất có phúc, nhất định phải cố gắng học tập thật tốt."

Sĩ quan huấn luyện trưởng, Lữ Kình Tùng nói thật nặng nề.

Vào ba ngày trước, họ đã tụ tập với nhau từ nhiều quân khu khác nhau Lữ Kình Tùng là sĩ quan huấn luyện trưởng, trong ba ngày qua hắn đã bị bọn họ chọc giận không biết bao lần.

"Sĩ quan huấn luyện Lữ là huấn luyện viên mới đến sao?"

"Sĩ quan huấn luyện Lữ, nếu chúng ta ra tay quá nặng làm huấn luyện viên mới đến bị thương, đến lúc đó ngươi cũng không thể giam chúng ta lại chứ."

"Bộ quân sự của sĩ quan huấn luyện Lữ đã được thành lập, nhưng ta không nghĩ nó giống với phương pháp huấn luyện lúc ban đầu."

Nhiều người lần lượt lên tiếng, họ rất coi thường vị huấn luyện viên mới đến này.

Chương 495: Xấu Hổ

Quân đội có thể xấu hổ, sau đó đến các gia tộc võ đạo hoặc Cục an ninh thứ chín để mượn một người nào đó?

"Nếu có ai trong các ngươi có thể đả thương đối phương, thì không cần tham gia lần huấn luyện sau nữa, ta có thể báo cáo lên cấp trên, trao thẳng quân hàm cho các ngươi luôn."

Lữ Kình Tùng trầm giọng nói.

Niềm hưng phấn chợt hiện lên trong mắt rất nhiều người.

Họ cho rằng việc phải đứng nghiêm trong tư thế quân đội hàng ngày rất nhàm chán.

Họ gia nhập quân đội chủ yếu là vì muốn có cơ hội đi vào linh huyệt và tu luyện.

Vào lúc này, một chiếc xe jeep đang lao nhanh tới.

Lục Chí Hằng và Tiêu Phàm bước xuống xe, nhìn thấy Lục Chí Hằng, sắc mặt rất nhiều người đã thay đổi, ai chẳng biết Lục Chí Hằng là lãnh đạo cao nhất trong quân đội.

Dù họ là võ giả thì cũng không dám tự phụ trước mặt một nhân vật như Lục Chí Hằng, hơn nữa, ở trước mặt Lục Chí Hằng gia tộc của họ cũng không là gì cả.

"Thủ trưởng!"

Lữ Kình Tùng và sĩ quan huấn luyện khác chào hắn ngay lập tức.

"Xin chào, thủ trưởng."

Hàng trăm người của quân bộ đồng thanh nói.

Lục Chí Hằng gật đầu khẽ:

"Lữ Kình Tùng, ta nghe ngươi nói rằng những người trong Bộ Quân sự đều rất mạnh. Ta đã tìm một người đến để xác minh thực lực của họ."

Ánh mắt của mọi người đều rơi vào Tiêu Phàm.

Không ai trong số họ biết Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm phô bày thực lực cường đại là một sự kiện gần đây.

Trong khi những người này đều đã nhập ngũ từ hai ba tháng trước, trong khoảng thời gian này họ đang trải qua huấn luyện khép kín, hoàn toàn không có cơ hội nghe ngóng được tin tức bên ngoài.

"Thủ trưởng, hắn có phải người mà ngươi đang tìm kiếm không?"

Lữ Kình Tùng cũng nhìn sang Tiêu Phàm.

Trong lòng hắn có đôi chút nghi hoặc.

Hắn không phải là một võ giả, vì vậy hắn cũng không biết những chiến tích của Tiêu Phàm, nhưng hắn nhìn thấy Tiêu Phàm còn trẻ như vậy nên mới đoán thực lực của hắn không quá mạnh mẽ.

"Không sai."

Lục Chí Hằng gật đầu.

"Thủ trưởng, ta muốn khiêu chiến."

"Thủ trưởng, ta khiêu chiến hắn!"

Chỉ trong thời gian ngắn, mười mấy người đứng lên, họ đều có tu vi cấp bậc Hóa Kình.

Không có ai đạt được cấp bậc Hậu Thiên.

Họ đều đã khoảng ba mươi bốn mươi tuổi, có tu vi cấp bậc Hóa Kình đã rất tốt rồi.

Tiêu Phàm nói một cách lạnh nhạt:

"Các ngươi cùng nhau đi, tiết kiệm thời gian chút."

Khuôn mặt của hơn chục người đứng dậy đều lộ rõ sự tức giận.

Họ đều lớn tuổi hơn Tiêu Phàm, thời gian họ luyện võ còn có thể lớn hơn tuổi của Tiêu Phàm, Tiêu Phàm chỉ là một thanh niên trẻ tuổi, nhưng hắn lại nói khoác mà không biết ngượng.

"Người trẻ tuổi, làm người đừng quá ngông cuồng!"

"Ngươi muốn khiêu chiến mười mười cùng một lúc, ngươi cho rằng ngươi là ai hả?"

Hai người có thực lực khá mạnh trong số họ cười khẩy.

Hơn ba mươi tuổi đã có tu vi cấp bậc Hóa Kình, họ rất tự hào về bản thân.

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Các ngươi hiểu lầm rồi, ta không muốn khiêu chiến với mấy chục người các ngươi, mấy trăm người các ngươi cùng nhau lên đi, đỡ phiền toái."

"Hí!"

Lữ Kình Tùng và những sĩ quan huấn luyện khác há hốc mồm.

Hầu hết hàng trăm người này đã đạt đến cấp bậc Ám Kình, và có khoảng ba mươi người ở cấp bậc Hóa Kình, lời Tiêu Phàm nói quá ngông cuồng rồi.

"Người trẻ tuổi, ngươi đừng quá điên cuồng."

"Dù ngươi có tu vi cấp bậc Tiên Thiên thì cũng không có khả năng đánh thắng nhiều người chúng ta như vậy!"

"Má, khiêu chiến mấy trăm người chúng ta, ngươi tưởng mình là Tông Sư sao?"

Nhiều người chất vấn một cách giận dữ.

Tiêu Phàm vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt, hắn nói:

"Thực lực của mỗi người các ngươi đều chẳng ra gì, nhưng tính tình cũng không tốt, ai cho các ngươi dũng khí đến vậy?"

"Các ngươi đã chuẩn bị ăn no đòn chưa!"

Lời vừa dứt, Tiêu Phàm như mãnh hổ xông vào bầy cừu, xông thẳng vào mấy trăm binh lính của bộ quân sự.

"Oành!" "Oành!"

Tiêu Phàm ra chiêu với tốc độ cực nhanh, những người xung quanh hắn liên tục bị hất tung lên không trung, và tất cả những người chịu nắm đấm của hắn đều không thể đứng dậy trong một thời gian dài.

Lục Chí Hằng và những người khác theo dõi trong kinh ngạc.

Họ biết rõ thực lực của những người này trong bộ quân sự, một người cấp bậc Ám Kình đánh mấy chục tên lính bình thường cũng không thành vấn đề.

Thậm chí, một nhân vật cấp bậc Hóa Kình còn có thể đánh thắng hai hoặc ba trăm.

Nhưng bây giờ, họ giống như những đứa trẻ ở trường mẫu giáo, bị hành hạ tàn bạo mà không cách nào chống trả.

Tiêu Phàm bị họ bao vây, nhưng quyền đấm cước đá của bọn họ hoàn toàn không đánh trúng vào người Tiêu Phàm, nhưng mỗi một đòn của Tiêu Phàm đều có thể đánh trúng họ.

Mỗi giây đều có một vài người bị đánh ngã, và tất cả họ đều bị hạ

gục chỉ trong một phút ngắn ngủi.

Một số cố gắng đứng dậy, nhưng ngay sau đó lại bị đánh gục.

Chương 496: Thực Lực Quá Phế

"Đây là thực lực của các ngươi à?"

"Bất kỳ người nào trong các ngươi đều lớn hơn ta, nhưng thực lực cao nhất chỉ có cấp bậc Hóa Kinh, ta thật không biết các ngươi có tư cách gì mà kiêu ngạo."

Tiêu Phàm lắc đầu.

"Ta vốn tưởng rằng các ngươi có thể cho ta kinh ngạc một lát, không ngờ ta còn chưa khởi động xong, các ngươi đều đã ngã xuống."

Hàng trăm người vô cùng bức bối.

"Dường như vẫn có một vài người không phục?"

"Nếu các ngươi là kẻ địch, không giết hết các ngươi trong mười giây thì xem như ta thua."

Tiêu Phàm cười khẩy.

Hắn vừa nói xong thì trong tay đã xuất hiện năm lưỡi kiếm.

"Vù…vù…"

Dưới sự điều khiển của Tiêu Phàm, những lưỡi kiếm bay xung quanh hắn với tốc độ cực cao, tốc độ bay của chúng còn nhanh hơn đạn súng trường, giết chết một người là chuyện quá dễ dàng.

Tiêu Phàm nhìn sang một trong số họ.

Tóc của người này khá dài hơn.

Mái tóc dài như vậy chắc chắn không phù hợp với yêu cầu của quân đội.

"Hưu hưu!"

Năm lưỡi kiếm sắc bén bay tới, dùng tốc độ cực nhanh đập vào da đầu đối phương, chỉ trong ba giây ngắn ngủi mà đã cạo sạch đầu hắn.

"Cậu Lục, chúng ta đi thôi, thực lực của họ quá phế, ta cũng không có gì dạy họ."

Tiêu Phàm nói thật bình tĩnh.

Lục Chí Hằng khẽ gật đầu.

Ngay sau đó Tiêu Phàm và những người khác rời đi.

Vẻ mặt Lữ Kình Tùng u ám, hắn nói:

"Không phải các ngươi đều cảm thấy bản thân rất lợi hại sao, vừa rồi tại sao lại biểu hiện tệ hại như vậy?"

"Hàng trăm người đã bị người ta đánh gục trong vòng một phút, hơn nữa người ta còn thủ hạ lưu tình với các ngươi."

Mọi người đều im lặng, họ không hiểu gì cả.

Thằng cha yêu quái kia chui ra từ đâu vậy?

Trẻ tuổi hơn họ, nhưng thực lực lại biến thái đến vậy!

…

Trong xe, Lục Chí Hằng không chớp mắt nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm.

"Cậu Lục, cậu đang nhìn gì vậy?"

Lục Chí Hằng rất cảm động, hắn nói:

"Ta biết thực lực của ngươi không tệ, nhưng không ngờ ngươi lại biến thái đến mức đánh bại hàng trăm người họ thật dễ dàng."

"Nếu phải đối phó với binh lính bình thường, một mình ngươi có thể đối phó với một sư đoàn không?"

Một sư đoàn có hàng vạn binh sĩ.

Tiêu Phàm cười rồi nói:

"Cậu Lục, ta có thực lực cấp bậc Tông Sư, một mình ta có thể đối phó với một sư đoàn không phải là chuyện rất bình thường sao?"

"Chỉ cần ngươi cho ta đầy đủ thời gian, bao nhiêu binh lính bình thường tới cũng không thành vấn đề."

Lục Chí Hằng nghiêm túc nhìn Tiêu Phàm:

"Tiêu Phàm, ngươi chắc chắn chứ?"

Ý niệm của Tiêu Phàm chuyển động thật khẽ, hắn tiến vào trạng thái ẩn thân.

"Cậu Lục, nếu ta muốn trốn thì có dùng máy chụp ảnh nhiệt cũng không tìm được ta đâu, ta có thể giết người từ khoảng cách xa, ta đứng ở vị trí bất khả chiến bại."

"Khi tinh thần niệm lực trong người sắp hao hết, ta có thể rút lui trước để hồi phục."

Khi Tiêu Phàm nói, hắn lại lộ diện.

Lục Chí Hằng hít một hơi thật sâu rồi nói:

"Thực lực của các võ giả không ngừng tăng lên, quả thật quân đội của chúng ta cần phải thay đổi càng sớm càng tốt."

"Việc thành lập Bộ quân sự là rất cần thiết, hơn nữa nó còn phải tiếp tục được mở rộng."

"Tiêu Phàm, ngươi có thể tìm cách, tạo ra một loại công pháp phù hợp cho binh lính bình thường tu luyện không? Thực lực của binh lính bình thường cũng nhất định phải tăng lên."

Tiêu Phàm đã cho họ một số chất dịch tiến hóa, thứ có thể khiến họ sản sinh ra một số cường giả, nhưng đây chỉ là đuổi theo bước chân của M Quốc.

Hoa Quốc cần phải có con đường riêng của mình.

Hoa Quốc không dễ đuổi kịp M Quốc về mặt nuôi dưỡng người tiến hóa, nghiên cứu khoa học và thí nghiệm của M Quốc mạnh hơn họ, đây là sự thật không thể chối cãi.

Lục Chí Hằng và những người khác đã nghĩ đến việc phổ biến võ thuật rộng rãi trong quân đội, nhưng khi họ thí nghiệm thử ở quy mô nhỏ thì kết quả thu được vô cùng kém, rất khó đạt được thành tựu nào đó trong võ thuật.

Đặc biệt là khi tuổi của những người lính trong quân đội đã tương đối lớn.

Tiêu Phàm suy nghĩ một lúc thì nói:

"Cậu Lục, ta có thể thử nghĩ cách, cố gắng hết sức để có được những công pháp phù hợp với người Hoa Quốc chúng ta cho họ luyện tập."

"Nhưng nếu lấy được, ta có một điều kiện."

Lục Chí Hằng hỏi vội:

"Điều kiện là gì?"

Tiêu Phàm nói:

"Công pháp không chỉ được quảng bá trong quân đội mà còn phải được phổ biến rộng rãi trong toàn dân. Đưa võ thuật vào chương trình giảng dạy của các trường tiểu học và trung học, đồng thời phải thành lập một học viện chuyên đào tạo võ thuật."

Ánh mắt Lục Chí Hằng nhìn Tiêu Phàm đầy kinh ngạc.

Ý tưởng của Tiêu Phàm lớn hơn nhiều so với ý tưởng của hắn.

"Tiêu Phàm, ta có thể báo cáo chuyện này lên cấp trên, thông qua hay không thì khó có thể nói trước được, nhưng xét thấy thời thế đang dần thay đổi thì ta nghĩ có thể."

Lục Chí Hằng suy nghĩ một chút rồi nói.

Tiêu Phàm nói một cách bình tĩnh:

"Nếu công pháp có thể được quảng bá rộng rãi trong toàn dân, ta sẽ nói ra nếu tìm thấy công pháp thích hợp. Nhưng ta sẽ không dùng tới nó chỉ cho việc quảng bá trong quân đội."

Chương 497: Camera Ẩn

Lục Chí Hằng liếc nhìn Tiêu Phàm:

“Tiêu Phàm, ngươi muốn đứng trên đầu quân đội luôn à, ngươi không sợ nói ra điều kiện như vậy sẽ khiến cấp trên không vui sao?”

Tiêu Phàm bĩu môi nói:

"Công pháp là của ta, muốn ta đem ra thì phải có điều kiện cũng là chuyện bình thường, hơn nữa điều kiện cũng là vì lợi ích của Hoa Quốc chúng ta."

"Phổ biến rộng rãi trong quân đội cũng không hiệu quả lắm đâu, luyện võ nên bắt đầu từ bé mới phải!"

Lục Chí Hằng nói:

"Trước tiên, ngươi xem có thể lấy được về tay hay không."

"Ừm."

Không lâu sau, Tiêu Phàm và những người khác đã đứng trước cửa một kho hàng lớn.

"Mở cửa."

"Vâng, thủ trưởng."

Bên ngoài kho hàng có súng ống canh phòng sẵn sàng, sau khi Lục Chí Hằng

ra lệnh cho họ mở cửa kho hàng, hai người Tiêu Phàm bước vào bên trong.

"Tiêu Phàm, ta sẽ cung cấp cho ngươi với giá gấp rưỡi giá mua nội bộ, ngoại trừ bom bi, bom mìn và một số loại bom nhiệt."

Lục Chí Hằng dẫn Tiêu Phàm đi một vòng quanh kho hàng.

Trong kho hàng khổng lồ có một số lượng lớn bom mìn với uy lực đáng sợ.

"Cậu Lục, thu dọn nhiều đồ như vậy sẽ tốn rất nhiều thời gian, thời gian còn lại ta sẽ ở trong kho hàng, ngươi dặn dò xuống không ai được phép quấy rầy ta."

"Được."

Không bao lâu sau, Lục Chí Hằng rời khỏi kho hàng, Tiêu Phàm khóa cửa nhà kho rồi tinh thần lực bao trùm toàn bộ kho hàng để kiểm tra một lần.

Không có camera ẩn bên trong kho hàng.

Sau một thời gian ngắn, Tiêu Phàm đã thiết lập một pháp trận cách âm đơn giản trong kho hàng, dù cho tiếng động trong kho hàng tương đối lớn thì bên ngoài cũng không thể nghe thấy bất cứ âm thanh nào.

Thấm thoát đã đến nửa đêm.

Andrew và những người khác đã đến Thành phố Z.

Họ nhận được tin tức từ nhân viên tình báo rất nhanh, Tiêu Phàm rời Thành phố Z bằng máy bay trực thăng, nhưng họ không biết người đã đi đâu.

"Trưởng lão, chúng ta có nên bắt cóc Tô Ấu Vi không?"

Một trong những người mà Andrew đưa đến nói.

Andrew lắc đầu:

"Mục tiêu của chúng ta Tiêu Phàm. Nếu chúng ta làm như vậy thì khác nào bứt mây động rừng. Chờ đến khi Tiêu Phàm xuất hiện thì chúng ta xông ra giết hắn là được."

"Mọi người đừng tùy tiện đi ra ngoài, rất nhanh Tiêu Phàm sẽ trở lại."

Những người còn lại gật đầu.

"Cốc Cốc!"

Trong kho hàng chiếc gương lớn ở bên cạnh Tiêu Phàm đột nhiên vang lên một âm thanh.

"Cháu trai yêu quý của ta, ngươi đang ở đâu đó?"

Tiêu Hải nói với vẻ nghi ngờ.

Tiêu Phàm di chuyển chiếc gương một lát, hắn cười rồi nói:

"Ông nội, bây giờ ta đang kho hàng trong quân khu, đang chuẩn bị rất nhiều thứ tốt cho ngươi."

Hai mắt Tiêu Hải sáng lên:

"Chuẩn bị xong chưa?"

"Có những thứ tốt gì thế?"

Tiêu Phàm cười rồi nói:

"Ta đã chuẩn bị rất nhiều bom chùm, mìn và một số loại bom gây cháy nổ, hắn những thứ này sẽ có tác dụng rất tốt."

"Ông nội, chỉ có mìn mới có thể áp chế khu vực sử dụng thực lực, bom chùm và bom cháy chỉ có thể đối phó với binh lính bình thường thôi."

Tiêu Hải nhếch miệng cười nói:

"Ông nội ngươi đánh nhau nhiều năm như vậy, chút chuyện này có gì mà ta không biết? Trong đó có sách hướng dẫn không đấy?"

"Có!"

Tiêu Phàm đẩy tấm gương, trong khoảng nửa giờ, một lượng lớn đồ đạc trong kho hàng đã được chuyển đi, lúc này Tiêu Hải vẫn

còn rất nhiều năng lượng dư thừa.

"Ông nội, ta muốn tìm ra một loại công pháp cơ bản phù hợp cho người Hoa Quốc tu luyện, giúp họ nhập môn thuận môn, hơn nữa nếu người nước ngoài dùng thì tác dụng kém đi rất nhiều."

"Ngươi có thời gian thì nghĩ cách giúp ta."

Tiêu Hải cười nói:

"Ông nội đã sớm chuẩn bị một loại công pháp như vậy rồi!"

"Ừm?"

Tiêu Phàm nhìn Tiêu Hải đầy ngạc nhiên.

Tiêu Hải cười nói:

"Hai giới dung hợp sẽ tăng cường linh khí tại địa cầu, võ đạo hưng thịnh chỉ là vấn đề thời gian, những công pháp như vậy có thể nâng cao thực lực tổng thể của Hoa Quốc."

"Công pháp ta sáng tạo có tên là Viêm Hoàng Quyết, là một loại công pháp phổ thông tính Trúc Cơ, tổng cộng được chia làm năm cấp, cao nhất có thể đạt tới cảnh giới Tiên Thiên."

"Khi đó ngươi có thể chỉ truyền ba tầng công pháp trước tiên, ngươi muốn truyền hai tầng công pháp còn lại cho loại người nào thì tự ngươi có thể quyết định."

Nói đến đây, một quả cầu ánh sáng nhanh chóng ngưng tụ trước mặt Tiêu Hải.

Quả cầu ánh sáng nhanh chóng truyền vào cơ thể của Tiêu Phàm qua gương.

Rất nhiều thông tin đổ vào tâm trí của Tiêu Phàm.

Công pháp mà Tiêu Hải truyền lại bây giờ chỉ có ba tầng đầu tiên, Tiêu Phàm có thực lực cấp bậc Tông Sư, vì vậy hắn hiểu được Viêm Hoàng Quyết vô cùng dễ dàng.

"Cháu yêu, năm bảy ngày nữa ta sẽ liên lạc lại với ngươi."

"Có những thứ mà ngươi đã cho ta, ông nội phải chơi một trận ra trò thôi."

Tiêu Hải nói xong thì bóng người cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Sau khi thu thập một số lượng lớn súng ống và đạn dược, lại còn truyền thụ công pháp Viêm Hoàng Quyết, khiến Tiêu Hải tiêu hao không ít năng lượng, lúc này sắc mặt hắn đã có hơi tái nhợt.

"Độ khó khi tu luyện Viêm Hoàng Quyết thực sự không cao, nếu công pháp này được truyền bá, đến lúc đó cả toàn dân Hoa Quốc đều tu luyện võ thuật, nói không chừng người nước ngoài sẽ bị chấn động một phen."

Tiêu Phàm nghĩ thầm.

Tiêu Phàm nghĩ rằng việc sử dụng chất dịch tiến hóa ở M Quốc không đáng tin cậy lắm, chi phí cao lại còn vô cùng nguy hiểm, tự mình tu luyện để có được lực lượng cường đại mới là vương đạo.

Chương 498: Họp Bàn

Một đêm trôi qua, Tiêu Phàm ra khỏi kho hàng.

Lục Chí Hằng nhận được tin tức nên không bao lâu sau đã xuất hiện ở trước mặt Tiêu Phàm.

"Đã thu hồi đồ rồi à?"

Lục Chí Hằng dò hỏi.

Tiêu Phàm gật đầu.

Trong lòng Lục Chí Hằng thán phục, đồ bên trong kho hàng nhiều như vậy mà Tiêu Phàm thu hồi toàn bộ chúng nó chỉ trong một đêm, năng suất khá thật.

"Tiêu Phàm, chuyện để toàn nhân dân tu luyện mà ngươi nói ấy, ta

đã báo cáo lên phía trên rồi, cũng không biết khi nào có thể thông qua."

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói:

"Ta đã đề cập đến chuyện công pháp, vấn đề cũng không có gì lớn, phía trên đồng ý thì ta sẽ lấy công pháp ra."

Lục Chí Hằng hơi nhíu mày, nói:

"Tiêu Phàm, dù Hoa quốc chúng ta là nước có lễ nghi, nhưng đồng thời cũng là một quốc gia có nền võ đạo mãnh liệt. Trước thế kỷ không cấm súng, hai thôn có mấy nghìn người đánh nhau đều động súng động pháo, cục diện vô cùng đáng sợ, nếu để toàn dân tập võ, đến lúc đó sẽ có nhiều hậu quả khó mà nói được, phía trên cũng có lo ngại."

Tiêu Phàm nói:

"Chú Lục, việc khôi phục linh khí quật khởi võ đạo cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn, quốc gia chúng ta mãi dừng bước không tiến, các quốc gia khác lại không chờ chúng ta. Đến lúc đó, công pháp chỉ truyền đến mấy tầng trước, sẽ không truyền đến các tầng sau nữa, cảnh sát, quân đội đều có thể thu nhận cao thủ."

Lục Chí Hằng hơi gật đầu:

"Lời ngươi nói cũng có lý. Thời đại đang thay đổi, chúng ta mà không phát triển thì đến lúc đó vẫn có thể bị loại bỏ. Bên trên có thể sẽ mở cuộc họp thảo luận, chắc tầm ba đến năm ngày nữa sẽ có kết quả."

...

Đế đô, đại trưởng lão gọi các vị trưởng lão Nội các vào cùng.

"Các vị, có một chuyện cần chúng ta phải thảo luận một chút. Tiêu Phàm có thể cung cấp công pháp tu luyện tốt, nhưng hắn hi vọng toàn nhân dân được tu luyện. Chúng ta có nên để toàn dân tập võ không?"

Trong mắt mấy vị trưởng lão khác đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Đại trưởng lão, không phải trước kia đám người Lục Chí Hằng đã phổ biến ở quân đội sao? Kết quả thế nào?"

Nhị trưởng lão dò hỏi.

Đại trưởng lão lắc đầu:

"Công pháp của bọn họ có hiệu quả rất kém, công pháp mà Tiêu Phàm cung cấp còn tốt hơn công pháp của bọn họ nhiều. Nhưng để toàn dân tu luyện thì có thể sẽ có một số vấn đề xã hội."

Tam trưởng lão cau mày nói:

"Có thể phổ biến ở quân đội trước được không? Phổ biến trong một khoảng thời gian, chắc chắn công pháp không có vấn đề gì thì cho mở rộng trên cả nước. Cho toàn dân tu luyện phải cực kỳ cẩn thận. Công pháp dẫn đến phát sinh vấn đề xã hội vẫn là thứ yếu, nếu chính công pháp có vấn đề thì làm sao bây giờ?"

Nói đến đây, Tam trưởng lão hơi ngừng lại:

"Hiện giờ, thật ra chúng ta cũng không thể tin tưởng Tiêu Phàm một trăm phần trăm được, nếu hắn bị khống chế thì sao?"

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, tất cả trưởng lão Nội các đều đã phát biểu ý kiến của mình.

"Chư vị, các ngươi cảm thấy chúng ta nên gặp trực tiếp Tiêu Phàm thì thế nào?"

Đại trưởng lão dò hỏi.

"Xem biểu hiện của Tiêu Phàm trên các phương diện, hắn vẫn rất yêu nước, cũng không đến mức đối phó với đám lão già chúng ta."

Nhị trưởng lão suy tính nói:

"Nay hắn đã có thực lực cấp Tông Sư, chúng ta cũng không thể cư xử với hắn như một thanh niên bình thường được. Gặp một lần cũng tốt."

Các trưởng lão khác cũng gật đầu.

Đại trưởng lão gọi điện thoại, hắn gọi cho Lục Chí Hằng.

"Đại trưởng lão."

Đầu bên kia điện thoại, Lục Chí Hằng nghiêm chỉnh nói.

"Lục tướng quân, ngươi đưa Tiêu Phàm đến đây một chuyến đi, chúng ta sẽ đích thân nói chuyện với hắn, chúng ta cũng muốn gặp thử vị thiên tài trẻ tuổi Hoa quốc chúng ta."

Đại trưởng lão mỉm cười nói.

Ánh mắt Lục Chí Hằng lộ ra vẻ kinh ngạc, đám đại trưởng lão lại muốn gặp Tiêu Phàm.

"Đại trưởng lão, vậy không tốt lắm đâu?"

"Sao, chẳng lẽ ngươi nghi ngờ Tiêu Phàm sẽ gây bất lợi cho chúng ta à?"

"Vậy thì không phải."

"Không phải là được, ngươi dẫn hắn đến đây đi, buổi trưa còn có thể cùng nhau ăn một bữa cơm."

Tiêu Phàm vẫn còn đang ở căn cứ chưa rời đi, hắn lại đang “gần gũi” với mấy trăm binh lính bộ võ mấy trận, ngược bọn họ đến mức từng người một đều không ngừng kêu lên thảm thiết.

"Tiêu Phàm, ngươi theo ta ra ngoài một chuyến."

Lục Chí Hằng đến tìm Tiêu Phàm.

Không bao lâu sau, hai người Tiêu Phàm đi lên một chiếc máy bay vận chuyển quân dụng.

"Chú Lục, giờ có thể nói là có chuyện gì được rồi chứ?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Lục Chí Hằng hít sâu một hơi nói:

"Các trưởng lão muốn gặp ngươi, bọn họ muốn bàn bạc trực tiếp

với ngươi về chuyện để toàn dân tu luyện. Có thể hỏi thăm một số vấn đề khác. Tiêu Phàm, dù ngươi có thực lực cấp Tông Sư, nhưng trước mặt đám người đại trưởng lão, ngươi vẫn nên nói chuyện chú ý một chút, đừng có nói bậy nói bạ."

Chương 499: Tới Phòng Ăn

Tiêu Phàm hơi gật đầu. Hắn vẫn rất kính trọng các trưởng lão, sự phát triển của quốc gia trong những năm này đều rất rõ ràng.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, dọc theo đường đi, Lục Chí Hằng còn dặn dò Tiêu Phàm đủ điều, hắn còn căng thẳng hơn người trong cuộc là Tiêu Phàm.

Tầm mười một giờ rưỡi, Lục Chí Hằng dẫn Tiêu Phàm đến chỗ của các vị trưởng lão.

"Ra mắt các vị thủ trưởng."

Lục Chí Hằng chào nói.

"Chào các vị trưởng lão."

Tiêu Phàm khom lưng thi lễ.

Đại trưởng lão mỉm cười nói:

"Tiêu Phàm, đang mong ngươi đến đấy, nghe nói ngươi rất tùy ý trước mặt Lục lão, nên cũng không cần gò bó bản thân ở trước mặt chúng ta. Cũng vừa đến giờ cơm, chúng ta đến phòng ăn, vừa ăn vừa nói chuyện thì thế nào?"

Tiêu Phàm gật đầu. Thật ra hắn cũng không căng thẳng mấy, một mặt là hắn có thực lực cấp bậc Tông Sư; mặt khác, gia gia hắn giờ đang là hoàng đế.

Không bao lâu sau, đám người Tiêu Phàm đã dời bước đến phòng ăn. Các vị trưởng lão đã lấy tiêu chuẩn quốc yến để tiếp đãi Tiêu Phàm. Đủ loại thức ăn vô cùng tinh xảo.

Lục Chí Hằng âm thầm chậc lưỡi, dù hắn là đại lão trong quân đội, nhưng các vị trưởng lão cũng chưa từng tiếp đãi hắn một bữa tiêu chuẩn quốc yến đấy. Lần này coi như được hưởng vinh dự của Tiêu Phàm rồi.

"Tiêu Phàm, chúng ta đã thảo luận chuyện toàn dân tu luyện, công pháp đến từ chính dị giới, ngươi cũng không thể đảm bảo nó an toàn một trăm phần trăm được."

Qua ba lượt mời rượu, đại trưởng lão mở miệng nói.

Trong lòng Tiêu Phàm thầm nghĩ, thật ra hắn có thể đảm bảo sự an toàn của công pháp, dù sao công pháp cũng là do gia gia hắn điều chỉnh, chẳng lẽ lại hại hắn sao?

"Chúng ta sẽ chọn một quân khu để thử trước một tháng, nếu không có vấn đề, đến tháng thứ hai sẽ phổ biến đến tất cả quân khu. Nếu không còn vấn đề nữa, tháng thứ ba sẽ phổ biến ở cảnh sát; nếu vẫn không có vấn đề, tháng thứ tư sẽ mở rộng phạm vi trên cả nước."

Tiêu Phàm cau mày nói:

"Đại trưởng lão, nếu làm như vậy, người có quyền thế chắc chắn sẽ không cần phải đợi đến tháng thứ tư mới có thể lấy được công pháp tu luyện. Con của bọn họ có thể được tu luyện sớm hơn. Dân chúng bình thường với con của bọn họ lại bước chậm hơn, rất không công bằng với bọn họ, ta hi vọng lần này tất cả mọi người đều cùng nhau bắt đầu. Các ngươi có lo ngại của các ngươi, nhưng ta cảm thấy lo ngại của các ngươi là không cần thiết, ta vẫn kiên trì nhận định của ta, trực tiếp phổ biến trên cả nước."

Lục Chí Hằng hít vào một hơi. Tên này hay đấy, thế mà lại trực tiếp từ chối đề nghị của đại trưởng lão. Lục Chí Hằng cảm thấy trái tim mình đang đập thình thịch.

"Tiêu Phàm, ngươi có thể đảm bảo công pháp hoàn toàn không có vấn đề chứ? Theo chúng ta biết, tu luyện có thể sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, nếu phạm vi xảy ra tình trạng này lớn thì làm sao bây giờ?"

Tam trưởng lão hơi nhíu mày nói.

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Không có, thật ra ta đã luyện được công pháp, với thực lực cấp bậc Tông Sư của ta, ta có thể đảm bảo công pháp không có vấn đề."

Các vị trưởng lão ngạc nhiên nhìn Tiêu Phàm. Thế mà Tiêu Phàm cũng luyện được công pháp, việc này không giống như những gì Lục Chí Hằng nói.

Nhị trưởng lão nói:

"Tiêu Phàm, trực tiếp lan truyền công pháp đi, người nước ngoài cũng có thể tu luyện, đến lúc đó chúng ta vẫn sẽ còn có ưu thế sao?"

Tiêu Phàm cười cười, nói:

"Các vị trưởng lão, điều kiện sinh hoạt, ẩm thực, tập quán,… khác nhau, huyết mạch của chúng ta cũng có khác biệt rõ ràng với dân chúng của các quốc gia khác. Công pháp được tạo ra dựa vào huyết mạch của chúng ta, huyết mạch Hoa quốc càng thuần khiết, tu luyện sẽ càng nhanh, ngược lại thì hiệu quả tu luyện sẽ rất kém."

Ánh mắt các vị trưởng lão tỏa sáng. Công pháp lại có hiệu quả như vậy, thật vô cùng tốt.

Lục Chí Hằng ho nhẹ một tiếng, nói:

"Tiêu Phàm, ngươi thấy nếu phổ biến công pháp ở quân khu của ta trước, để bọn họ phong bế tu luyện một hai tháng thì sao? Như vậy, công pháp sẽ không được truyền ra bên ngoài, người có quyền thế cũng không thể tu luyện trước, các vị trưởng lão cũng có thể thấy được hiệu quả của công pháp."

Đại trưởng lão cười cười, hỏi:

"Tiêu Phàm, với quan hệ giữa ngươi và Lục gia, để Lục Chí Hằng chiếm món hời này trước, ngươi cảm thấy sao hả?"

Tiêu Phàm suy nghĩ trong chốc lát rồi đồng ý.

"Có thể."

…

…

Tiêu Phàm đồng ý, các vị trưởng lão cũng thầm thở phào nhẹ nhõm. Linh khí hồi phục lại sự hưng thịnh của võ đạo, quốc gia vẫn không thể đi theo con đường đó của nước M, quốc gia quả thật cần một công pháp Hoa quốc thích hợp. Nhưng trực tiếp thi hành trên cả nước, các vị trưởng lão cũng có lo lắng.

"Chuyện này cứ quyết định như vậy đi."

Đại trưởng lão mỉm cười nói.

Ngũ trưởng lão nhìn Tiêu Phàm hỏi:

"Tiêu Phàm, tình trạng nguy hiểm trước đó của Lục lão, nghe nói là ngươi đã đưa đồ cho hắn nên mới trở lại được như bình thường à?"

Tiêu Phàm nhìn Lục Chí Hằng.

Chương 500: Vật Quý Ở Dị Giới

Lục Chí Hằng vội vàng trả lời:

"Tiêu Phàm, chúng ta không hề để lộ chuyện này, ngũ trưởng lão muốn nghe được thì nhất định có thể tìm hiểu được nó.

"Ngũ trưởng lão, quả thật có chuyện này."

Tiêu Phàm nhìn ngũ trưởng lão, đáp.

Ánh mắt ngũ trưởng lão sáng rỡ:

"Tiêu Phàm, năm nay gia mẫu đã chín mươi ba tuổi, tình trạng của bà không tốt lắm, ngươi có thể giúp một tay không? Lục gia cho ngươi thù lao thế nào, ta sẽ ra giá gấp bội."

Tiêu Phàm nhìn Lục Chí Hằng, Lục Chí Hằng ho nhẹ một tiếng, nói:

"Ngũ trưởng lão, Tiêu Phàm đã đưa cho cha hai giọt linh dịch sinh mệnh. Lão nhị trả hắn hai tỷ."

Ngũ trưởng lão:

"..."

Hắn có thể trở thành ngũ trưởng lão Hoa quốc, lực lượng gia tộc tất nhiên cũng không yếu, nhưng gia tộc sau lưng hắn lại không giàu có như Lục gia. Hắn không trả được hai tỷ, tăng gấp bội đến bốn tỷ lại càng không thể nào.

Đại trưởng lão ngạc nhiên hỏi:

"Mỗi giọt một tỷ, đắt vậy à?"

Trong tay Tiêu Phàm xuất hiện một chiếc bình ngọc đựng linh dịch sinh mệnh:

"Ta cũng chỉ còn có ba giọt linh dịch sinh mệnh. Mỗi một giọt có thể kéo dài tuổi thọ của người bình thường thêm ba năm, chỉ là người già yếu không có bệnh tật mới có thể thêm ba năm được."

Các vị trưởng lão khiếp sợ nhìn bình ngọc nhỏ trong tay Tiêu Phàm.

"Một giọt lại có thể kéo dài tuổi thọ thêm ba năm, vậy một tỷ một giọt quả thật đáng giá, hơn nữa đây có lẽ là giá hữu nghị cho Lục gia các ngươi."

Nhị trưởng lão kinh ngạc than thở nói.

Lục Chí Hằng gật đầu. Các phú hào lớn tuổi trên toàn thế giới đều không ít, có phú hào siêu giàu gần như sắp bỏ mạng, dù có dùng một tỷ đô để kéo dài tuổi thọ thêm ba năm thì bọn họ cũng muốn.

Ngũ trưởng lão trầm giọng hỏi:

"Tiêu Phàm, vật này rất quý ở dị giới à? Nếu người của chúng ta

đến dị giới thì có thể lấy được không?"

Các vị trưởng lão cũng nhìn chằm chằm Tiêu Phàm. Tuổi của bọn họ nhỏ nhất cũng đã có hơn sáu mươi, số tuổi trung bình đã hơn bảy mươi, linh dịch sinh mệnh thực sự có sức hấp dẫn lớn đối với bọn họ.

Tiêu Phàm suy nghĩ một chút rồi trả lời:

"Dù là ở dị giới, linh dịch sinh mệnh cũng rất quý giá, người của chúng ta muốn lấy được cũng không dễ. Mà có lấy được, muốn lấy được qua bên trái đất này cũng rất khó khăn, mỗi một giọt linh dịch sinh mệnh đều ẩn chứa nguồn năng lượng to lớn. Không gian truyền tống lại có liên quan đến khối lượng và năng lượng."

Các vị trưởng lão thầm lắc đầu. Xem ra muốn lấy được linh dịch sinh mệnh thông qua cách thông thường rất khó. Muốn đạt được linh dịch sinh mệnh, rất có thể vẫn phải tìm đến Tiêu Phàm.

"Ai!"

Ngũ trưởng lão thở dài. Linh dịch sinh mệnh quý giá như thế, hắn vẫn ngại mở lời với Tiêu Phàm.

"Ngũ trưởng lão, có cho mẹ ngươi một giọt linh dịch sinh mệnh."

Tiêu Phàm đột nhiên nói.

Ngũ trưởng lão lắc đầu:

"Thôi, ta mua không nổi đồ đắt tiền như vậy, ta lại không thể làm chuyện lợi dụng thân phận để trục lợi được."

Tiêu Phàm cười cười nói:

"Ngũ trưởng lão, bàn về thực lực, ta có cấp bậc tông sư, tiền ta cũng có, ta không cần ngươi giúp ta trục lợi đâu."

"Vậy ngươi cần ta làm gì?"

Ngũ trưởng lão dò hỏi. Nếu Tiêu Phàm không có yêu cầu, hắn sẽ không lấy linh dịch sinh mệnh, thiếu ân tình lớn vậy, sau này lấy

cái gì mà trả?

Tiêu Phàm nói:

"Nếu tin tức được truyền ra, chắc chắn vẫn sẽ có những người khác tìm ta lấy linh dịch sinh mệnh, xin ngũ trưởng lão giúp một tay. Dù sao Lục lão cũng sắp lui xuống, có ngươi làm bia đỡ đạn sẽ thích hợp hơn."

Ngũ trưởng lão không nói gì. Bảo hắn làm bia đỡ đạn, lá gan của Tiêu Phàm quả thật không nhỏ.

Ngũ trưởng lão suy tính rồi nói:

"Tiêu Phàm, nếu chỉ như vậy thì không thành vấn đề, đại trưởng lão, ta làm vậy cũng không trái với nguyên tắc chứ?"

"Tất nhiên."

Đại trưởng lão gật đầu.

Tiêu Phàm cười nói:

"Đại trưởng lão, mọi người cũng giúp một chút đi, sau này ta sẽ miễn phí ba giọt cho mỗi người các ngươi, ba giọt này do các ngươi tự mình dùng hay cho người khác thì tự các ngươi quyết định."

Ánh mắt các vị trưởng lão sáng lên.

Nhị trưởng lão cười nói:

"Sự hấp dẫn lớn như vậy, xem ra chúng ta cũng phải giúp ngươi làm bia đỡ đạn rồi, ta đồng ý."

"Đồng ý, đồng ý, ha ha."

Đại trưởng lão cũng cười nói.

Các vị trưởng lão còn lại cũng nhanh chóng gật đầu đồng ý, yêu cầu của Tiêu Phàm cũng không cao, bọn họ không thể nào phản đối chuyện tốt như thế được.

Trong suốt một tiếng, đám người Tiêu Phàm mới kết thúc bữa ăn.

Tiêu Phàm và Lục Chí Hằng rời đi. Các vị trưởng lão đều là người bận rộn, có thể dành ra hơn nửa ngày để thảo luận, mời tiệc Tiêu Phàm đã rất tốt rồi.

"Tiêu Phàm, lá gan của ngươi to thật đấy. Ta cũng bị ngươi dọa không vừa đâu."

Sau khi rời khỏi được một đoạn xa, Lục Chí Hằng tức giận nói.

Tiêu Phàm cười cười đáp:

"Chú Lục, có gì mà phải sợ chứ? Ta lại không có ý định phát triển trong giới chính trị, không có dục vọng ham muốn thì ắt sẽ mạnh mẽ kiên cường. Huống chi ta có thực lực cấp Tông Sư, cũng có thể mua súng cối, bom đạn ở các quốc gia khác."

Lục Chí Hằng không còn lời nào để nói. Quả thật quốc gia được hưởng nhiều lợi ích từ chỗ Tiêu Phàm.

Chương 501: Dịch Tiến Hóa Cấp SSS

"Chú Lục, ngươi trở về tập hợp người lại, để bọn họ học thuộc lòng sơ đồ kinh mạch trên thân thể người trước. Đến lúc đó, ta sẽ cho ngươi một phần sơ đồ kinh mạch trên thân thể người, bản trên mạng sẽ có sai lệch, tu luyện theo trên mạng thì hơi phiền đấy."

Tiêu Phàm nói.

Lục Chí Hằng gật đầu, hắn cần có thời gian tập hợp người lại, lại phải cần không ít thời giờ để bọn họ học thuộc lòng sơ đồ kinh mạch. Thế nào cũng phải một tuần nữa thì Tiêu Phàm mới truyền công pháp đến.

"Tiêu Phàm, một thời gian nữa sẽ có lượng lớn thức ăn cho ngựa chiến liên tục được đưa đến huyện Lôi Sơn, ngươi bảo người ta chuẩn bị nhận đi."

Lục Chí Hằng nói.

Hắn đã sớm bắt đầu mua thức ăn cho ngựa chiến, hôm nay đã có nhiều xe chở hàng đang trên đường đến. Một chiếc xe tải chở được 50 tấn, năm trăm nghìn tấn thức ăn gia súc mà Tiêu Phàm cần phải dùng đến mười nghìn chiếc xe, đây là số lượng rất khổng lồ.

"Ừ."

Tiêu Phàm gật đầu.

Không bao lâu sau, hắn lên chiếc máy bay trực thăng của mình, trực thăng sẽ đưa hắn đến huyện Lôi Sơn, hắn vẫn phải tiếp tục tu luyện. Thực lực bản thân có mạnh thì mới là vương đạo.

Nghiên cứu dịch tiến hóa của nước M khá nhanh, mang đến áp lực không nhỏ cho Tiêu Phàm. Có trời mới biết khi nào bọn họ mới tạo ra dịch tiến hóa cấp SSS.

—— dù bọn họ không thể tạo ra dịch tiến hóa cấp SSS trong thời gian ngắn, chỉ cần chịu đập tiền, bọn họ có thể tạo ra nhiều người tiến hóa cấp SS.

"Tinh tinh!"

Tiêu Phàm quay về huyện Lôi Sơn, Hải Thần Andrew đã nhanh chóng nhận được tin tức Tiêu Phàm quay lại, chỉ là không trở về thành phố Z.

"Các vị, Tiêu Phàm đã trở lại huyện Lôi Sơn, tối nay chúng ta phải ăn uống no say, ngủ một giấc thật ngon, sau đó chúng ta sẽ hành động vào lúc nửa đêm."

Andrew mỉm cười nói.

"Trưởng lão Andrew, chúng ta có nhất thiết phải hành động lúc nửa đêm không? Chúng ta mang mặt nạ, trực tiếp đến giết Tiêu Phàm cho xong chuyện là được."

"Đúng vậy, trưởng lão Andrew, chúng ta đã đợi lâu như vậy rồi, nếu Tiêu Phàm lại chạy đến đâu đó nữa, chúng ta vẫn phải đợi lâu thêm đấy."

"Dù chúng ta có hành động vào buổi tối, chắc chắn bên Hoa quốc

cũng biết là do chúng ta gây ra, vậy chúng ta cứ công khai giết hắn thì sao?"

Mọi người nghị luận ầm ĩ, bọn họ đã chờ đến sốt ruột rồi.

Andrew nói:

"Chúng ta hành động vào buổi tối sẽ có tỷ lệ thành công cao hơn. Nếu đa số các ngươi đồng ý hành động vào ban ngày, vậy cũng được. Ai đồng ý thì giơ tay."

Mọi người nhao nhao đưa tay lên, cộng thêm hắn thì tổng cộng có mười sáu người, mười ba người đồng ý, chỉ có ba người không giơ tay. Ba người đó bao gồm cả Andrew, hắn suy nghĩ một chút rồi cũng giơ tay. Hai người khác cũng đưa tay lên đồng ý.

"Vậy chúng ta trực tiếp hành động vào ban ngày. Mọi người chuẩn bị lên đường!"

Andrew trầm giọng ra lệnh.

…

Đám người Andrew nhanh chóng chia ra ngồi trên bốn chiếc xe lên đường. Hơn một tiếng sau, bọn họ đã đến huyện Lôi Sơn, bốn chiếc xe tách ra đợi ở xung quanh biệt thự, trên mỗi chiếc xe đều có bốn người.

"Tổ B đến nơi."

"Tổ C đến nơi."

"Tổ D đến nơi."

Trong tai nghe của Andrew vang lên tiếng của đội viên ba tổ còn lại, hắn là tổ A, cùng tổ với ba người có thực lực yếu hơn.

"Xuống xe đi bộ đến gần đó, chắc chắn không được để Tiêu Phàm chạy thoát."

Andrew trầm giọng nói.

"Rõ!"

Mọi người trong bốn tổ vội vàng xuống xe, bọn họ nhanh chóng vượt qua rào chắn, xung quanh khu biệt thự của Tiêu Phàm hiện giờ là một công trường.

"Các ngươi là ai, vào đây làm gì?"

"Các ngươi vào bằng cách nào?"

Bây giờ đang là ban ngày, trên công trường có rất nhiều người đang hăng hái làm việc, đám người Andrew tiến vào lập tức bị không ít người phát hiện.

"Xông vào, đừng động đến người bình thường. Nếu Tiêu Phàm muốn chạy trốn, lập tức dùng toàn lực chặn lại."

Andrew ra lệnh, tất cả mười sáu người bọn họ lao cực nhanh về phía biệt thự, hơn hai trăm mét với bọn họ mà nói chỉ là một khoảng cách vô cùng ngắn.

"Hải Thần tự mình ra tay, còn mang đến mười lăm người tiến hóa cấp S, nước M các ngươi thật coi trọng ta đấy."

Tiếng Tiêu Phàm vang lên. Hắn nhanh chóng tạm ngừng tu luyện. Thật ra, Tiêu Phàm vẫn còn đang tu luyện Đại Chu Thiên, vẫn chưa kết thúc, tạm ngừng ngay lúc này sẽ có chỗ không tốt, nhưng giờ không để ý được nhiều nữa.

"Ầm!"

Andrew trực tiếp phá cửa sổ tiến vào phòng ngủ chính, hắn là người tiến hóa thuộc tính thủy, có thể trực tiếp khống chế nước trong cơ thể kẻ địch phát động công kích. Năng lực này của hắn có hiệu quả đối phó với người có thực lực yếu hơn, nhưng đối phó với người có thực lực mạnh hơn thì hiệu quả sẽ kém hơn nhiều.

"Chết đi!"

Andrew khởi động năng lực. Nếu đối phó với người có thực lực khá kém, hắn có thể khiến nước trong cơ thể đối phương phân hóa thành băng nhọn trồi ra từ trong cơ thể.

Chương 502: Hai Dị Năng Giả Cấp S

"Chính là lúc này."

Trong khoảnh khắc Andrew khởi động năng lực, Tiêu Phàm cũng ra tay, phi tiêu ba cánh sắc bén dùng tốc độ khủng khiếp bắn về phía Andrew.

"Phụt!"

Máu trong tim Tiêu Phàm có chứa khá nhiều nước biến thành băng nhọn, băng nhọn đâm vào tạo thành một vết thương trong trái tim hắn.

Cùng lúc đó, phi tiêu ba cánh bắn vào con mắt trái của Andrew. Trực tiếp xuyên thủng đầu của hắn. Tiêu Phàm đã dùng vết thương để đổi lấy mạng!

Andrew là người tiến hóa cấp SS, xung quanh cũng không thiếu trợ thủ, nếu Tiêu Phàm muốn giết chết Andrew thì vô cùng khó khăn. Hắn lựa chọn thả lỏng phòng ngự, trực tiếp đoạt tính mạng của hắn ngay lúc Andrew sắp ra tay, chính là lúc phòng ngự của Andrew yếu nhất.

"Nếu các ngươi muốn tìm chết, ta sẽ thành toàn cho các ngươi."

Trái tim bị đâm thủng, giờ Tiêu Phàm lại đang rất đau khổ, nhưng gương mặt hắn không chút thay đổi tiếp tục ra tay, trong chớp mắt lại có bốn chiếc phi tiêu ba cánh bay ra ngoài.

Bốn chiếc phi tiêu ba cánh đâm chết bốn người, làm bị thương bốn người khác.

"Không hay rồi, trưởng lão đã chết!"

"Chạy, chạy mau, thực lực của Tiêu Phàm còn cao hơn suy đoán của chúng ta!"

Hai dị năng giả cấp S sợ hãi kêu to. Bọn họ biết thực lực của Andrew rất đáng sợ, thế mà lúc nãy lại chết trong tay Tiêu Phàm,

mà dường như Tiêu Phàm lại chẳng hề hấn gì.

"Các ngươi chạy đi đâu?"

Giọng nói lạnh như băng của Tiêu Phàm vang lên.

"Vút!" "Vút!"

Hai dị năng giả cấp S kêu gọi đầu hàng trong phút chốc đã bỏ mình.

Mười lăm người tiến hóa cấp S, trong thời gian hai ba giây ngắn ngủn đã chết đi sáu, các người tiến hóa cấp S còn sống khác cũng sợ hãi liều mạng chạy đi.

"Phụt!" "Phụt!"

Các người tiến hóa cấp S bỏ chạy lại có thêm hai người bị giết.

"Phụt!"

Tiêu Phàm phun ra một ngụm máu tươi. Trong thời gian ngắn, sắc mặt hắn trở nên rất kém, có vết thương ngay tim, vừa rồi là hắn ép buộc bản thân cố nhịn mà ra tay.

"Có bảy người trốn được, bốn người bị thương."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng. Hắn thật sự muốn giải quyết hết mấy kẻ còn lại, nhưng tình trạng lúc này của hắn rất tệ. Tiếp tục cưỡng ép hành động, e rằng bản thân cũng sẽ đi luôn.

"Phải dùng đến linh dịch sinh mệnh rồi."

Bình ngọc xuất hiện trong tay Tiêu Phàm, bên trong chỉ có hai giọt linh dịch sinh mệnh.

—— Sinh mệnh linh dịch đã hứa cho mẹ của ngũ trưởng lão rồi, hắn cũng đã trở về bảo mẹ mình dùng giọt linh dịch sinh mệnh đó.

Tiêu Phàm sử dụng niệm lực tinh thần, một giọt linh dịch sinh mệnh trong đó bay ra, linh dịch sinh mệnh lập tức bay vào trong miệng hắn.

"Hả?"

Ánh mắt Tiêu Phàm lộ ra vẻ kinh ngạc.

Linh dịch sinh mệnh có hiệu quả rất mạnh. Hấp thu lực lượng của linh dịch sinh mệnh, tế bào trong cơ thể hắn không ngừng hoạt động gấp trăm lần, vết thương ngay tim hồi phục lại với tốc độ khủng khiếp.

"Phụt!"

Niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm đã đưa máu tươi chảy ra từ tim, tụ lại rồi phụt ra từ trong miệng của hắn.

"Ta không nhanh được, ám khí có độc."

Sau khi đám người kia chạy được một đoạn khá xa Tiêu Phàm, một người trong số đó sợ hãi nói. Cổ hắn đã bị thương. Cũng không tổn thương đến động mạch chủ, hắn vốn tưởng rằng sẽ không có vấn đề gì lớn, nhưng chạy chưa được năm trăm mét mà hắn đã cảm thấy thân thể có gì đó không đúng.

"Ta cũng trúng độc."

Trong tai nghe người này vang lên giọng nói của một đồng bạn. Đối phương bị thương ở bên đùi. Trong lúc chạy trốn, hắn không thể nào cởi quần ra để kiểm tra được, kết quả chỉ trong khoảng thời gian ngắn, độc tố đã xâm nhập lan đến toàn thân hắn.

Hai người bị thương khác không có tiếng động. Bọn họ đã đi đời nhà ma. Một người trong số đó bị thương ở đầu, người còn lại bị trúng ở ngực, độc tố đã nhanh chóng xâm nhập vào não và tim của bọn hắn.

"Mau chém chỗ bị thương xuống đi."

Một trong số ba người không bị thương nhắc nhở. Người đầu tiên sờ sờ cổ của mình, giờ chém kiểu gì? Không chém còn có thể giữ toàn thây.

"Chết tiệt!"

Một người khác cúi đầu nhìn, hắn lớn tiếng mắng. Dù hắn có tàn nhẫn quyết tâm chém cũng vô dụng, trong lúc chạy trốn, độc tố đã lan ra cực nhanh, hắn đã cảm thấy toàn thân không có sức lực.

"Giết Tiêu Phàm, các ngươi nhất định phải giết chết Tiêu Phàm."

Người thứ hai khó khăn mở miệng. Người đầu tiên té xuống, độc tố đã xâm nhập vào đầu của hắn.

Năm phút trôi qua, ba người còn sống đã bỏ trốn được khá xa.

"Chỉ có ba người chúng ta còn sống?"

Một trong số đó run giọng hỏi.

"Đúng thế."

Một trong số hai người kia đáp lại.

"Các ngươi có cảm thấy có gì đó không đúng không? Tại sao Tiêu Phàm không truy sát tiếp, ít nhất hắn có thể đuổi theo một người trong chúng ta chứ."

Người còn lại nghi ngờ nói.

"Không sai, theo lý chắc chắn Tiêu Phàm sẽ truy sát chúng ta, các ngươi nói thử xem có thể trưởng lão Andrew khiến hắn tổn thương nặng không?"

"Có thể là như vậy, trưởng lão Andrew lại là người tiến hóa cấp SS, hắn chết rồi thì Tiêu Phàm không thể không bị thương được!"

Chương 503: Hôn Mê

Ba người càng nghĩ càng cảm thấy loại khả năng này rất lớn, Tiêu Phàm lại để mặc cho bọn họ chạy đi, điều này rất không bình thường.

"Chúng ta quay lại à? Nếu Tiêu Phàm bị thương nặng, chúng ta vẫn có thể hoàn thành nhiệm vụ, đến lúc đó chắc chắn sẽ được hưởng không ít lợi."

"Ta đồng ý, nếu chúng ta bỏ lỡ cơ hội, sau này nhất định tổ chức sẽ truy xét, đến lúc đó chúng ta phải làm sao?"

Ba người nhanh chóng thống nhất ý kiến. Bọn họ truyền tin tức bên này ra ngoài, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất quay lại, mấy phút sau đã đến biệt thự của Tiêu Phàm.

"Ẩn thân!"

Trong phòng ngủ chính, Tiêu Phàm đã khôi phục được bảy tám phần. Cảm nhận được ba kẻ không bị thương quay lại, gương mặt hắn lộ ra nụ cười.

"Đây chắc là máu mà Tiêu Phàm nôn ra, quả nhiên hắn đã bị thương rất nặng."

Ba người vội vào bên trong phòng ngủ chính của Tiêu Phàm, bọn họ nhìn thấy máu tươi trên mặt đất.

"Phá!"

Niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm xâm nhập vào trong cơ thể của một người trong đó, các dây thần kinh trong cơ thể người nhất thời bị niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm kéo đứt. Thân thể của hắn không có sức lực mà ngã xuống.

"Hai vị, các ngươi muốn đầu hàng hay là chết? Ta đã để một người sống rồi, nếu các ngươi muốn chết, ta đây sẽ thành toàn cho các ngươi."

Bóng dáng Tiêu Phàm xuất hiện, hắn đằng đằng sát khí mở miệng.

"Ngươi —— "

Sắc mặt hai người kia thay đổi dữ dội. Hai chiếc phi tiêu ba cánh trôi lơ lửng bên cạnh Tiêu Phàm, chúng nó có thể tấn công bất cứ lúc nào.

…

"Không muốn chết thì cũng không cần phải chống đối!"

Tiêu Phàm lạnh lùng nói, hắn nhanh chóng khiến hai người còn lại hôn mê bất tỉnh.

"Hú hú, hú hú —— "

Tiếng còi cảnh sát vang lên. Nhiều người trong đám Andrew phải bỏ mạng, bên ngoài công trình không chỉ có một người báo cảnh sát, chắc chắn cảnh sát phải đến xử lý.

Tiêu Phàm bấm số điện thoại của Khương Vạn Trần.

"Cục trưởng Khương, Hải Thần Andrew mang theo mười lăm người tới giết ta, ta đã giết mười ba người của bọn chúng, bắt sống được ba người. Xe cảnh sát đến rồi, ngươi giúp ta giải quyết đi."

Đầu bên kia điện thoại, Khương Vạn Trần ngẩn cả người ra.

"Tiêu Phàm, ngươi nói là đám người Andrew chết trong tay ngươi à?"

Tiêu Phàm lạnh nhạt trả lời:

"Không sai. Andrew đã chết, trong những người còn lại có bốn người bị thương đã bỏ chạy, nhưng bọn chúng nhất định chỉ có một con đường chết. Phải rồi, những người còn lại là người tiến hóa cấp S."

"Hí!"

Khương Vạn Trần hít vào một hơi. Andrew là người tiến hóa cấp SS, mang theo mười lăm người tiến hóa cấp S hành động, vậy mà toàn bộ đều thất bại bởi Tiêu Phàm.

"Tiêu Phàm, ngươi có thực lực Tông Sư đỉnh phong à?"

Khương Vạn Trần không dám tin mà hỏi. Dù Tiêu Phàm có thực lực Tông Sư đại thành, hắn cho rằng cũng không thể đạt được kết quả như vậy, thực lực của đám người Andrew cũng rất mạnh.

Tiêu Phàm cười nhẹ, nói:

"Cục trưởng Khương, thực lực của võ giả và tuổi của phụ nữ đều là bí mật đấy, không thể nói với ngươi được. Phiền ngươi phối hợp giải quyết vụ này đi."

Khương Vạn Trần nói:

"Đám người Andrew là võ giả, chuyện vốn dĩ thuộc về đơn vị cục 9 an ninh chúng ta, cảnh sát sẽ rút lui nhanh thôi."

Cúp điện thoại, Khương Vạn Trần lập tức gọi điện thoại.

Chưa đến ba phút, cảnh sát đến xung quanh biệt thự của Tiêu Phàm đã nhận được mệnh lệnh của cấp trên, xe cảnh sát nhanh chóng rút đi. Không cần phải quan tâm chuyện ở đây nên bọn họ cũng thở phào nhẹ nhõm. Khoảng thời gian trước, biệt thự của Tiêu Phàm là khu vực cấm của quân sự. Hiện nay, dù đám binh sĩ đã rút lui, nhưng Tiêu Phàm có quan hệ sâu rộng với quân đội, ông chủ lớn trong huyện cũng đã nhắn bọn họ rằng phải cẩn thận.

Tiêu Phàm ra khỏi khu biệt thự. Triệu Tông Tường lo lắng không yên mà đứng ở bên ngoài. Thấy Tiêu Phàm, hắn vội vàng nói:

"Tiêu thiếu gia, là ta đã không quản lý tốt thuộc hạ của mình, vậy mà bọn họ lại báo cảnh sát gây thêm rắc rối cho Tiêu thiếu gia."

Tiêu Phàm khoát tay:

"Thấy có người chết nên bọn họ báo cảnh sát là chuyện bình thường, ngươi không cần vì chuyện như vậy mà gây phiền phức cho bọn họ. Mau sai người gom thi thể lại đi."

Không bao lâu sau đã tìm được mấy người bị trúng độc chết.

"Hú!"

Vừa gom thi thể xong, đã có người của cục 9 an ninh chạy tới. Bọn họ cũng không biết thân phận của đám người Andrew, chỉ là nhận được mệnh lệnh của cấp trên, qua đây mang thi thể đi.

"Mọi người chú ý, chúng ta là người của đơn vị đặc thù quốc gia, những người này là tội phạm nguy hiểm, Tiêu Phàm giết chết bọn họ quy về tự vệ chính đáng."

Xung quanh có một số người tụ tập, một trong số những người của cục 9 an ninh lớn tiếng nói.

"Làm việc, làm việc, mau đi làm việc đi. Tiền lương trả cho các ngươi cũng không thấp, nếu ai tách khỏi dây chuyền đừng trách ta không khách sáo."

Triệu Tông Tường quát lên.

Chương 504: Hải Thần Chết Trong Tay Ngươi

Tại một trụ sở bí mật ở nước M, Joseph đang ngủ say giấc.

"Reng reng reng!"

Điện thoại bảo mật nội bộ đặt ở đầu giường đột nhiên vang lên.

"A lô!"

Joseph có hơi khó chịu mà cầm điện thoại lên, hắn đã sáu mươi bảy mươi tuổi rồi, bị điện thoại đánh thức có muốn ngủ nữa cũng không dễ.

"Tướng quân, đã xảy ra chuyện rồi. Rất có thể đám người Andrew đã bị diệt toàn quân."

Người ở đầu bên kia điện thoại vội vàng nói.

Joseph vốn còn hơi mơ màng, giọng nói của đối phương khiến hắn bừng tỉnh trong nháy mắt.

"Ngươi nói cái gì?"

Joseph không dám tin mà hỏi lại. Andrew là người tiến hóa cấp SS, toàn bộ mười lăm còn lại đều là người tiến hóa cấp S, bất kỳ ai trong số đó cũng đều là cao thủ hàng đầu.

"Tướng quân, nửa giờ trước, đám người Andrew đã đến biệt thự của Tiêu Phàm chính thức chấp hành nhiệm vụ chém đầu, Andrew

bị giết đầu tiên. Sau đó, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, những người còn lại đều bỏ mạng, chỉ có ba người trốn được, Tiêu Phàm lại không truy sát bọn họ. Bọn họ đoán có thể Tiêu Phàm đã bị thương nặng, sau khi bọn họ gửi tin tức đã quay lại biệt thự, rồi bọn họ lại mất liên lạc."

Sắc mặt Joseph rất khó coi. Đám người Andrew đã chết, điều này nói rõ thực lực của Tiêu Phàm chắc chắn mạnh hơn đám người Andrew nhiều, hiện Tiêu Phàm đã đạt đến thực lực nào rồi?

"Tướng quân, chúng ta đoán ba người đã quay lại kia vẫn chưa chết, có thể Hoa quốc muốn biết một số chuyện từ miệng bọn họ."

Sắc mặt Joseph càng thêm khó coi. Nếu bọn họ bị bắt, còn không bằng bị giết luôn đi! Người tiến hóa cấp S biết khá nhiều bí mật của tổ chức, bọn họ rơi vào trong tay người của Hoa quốc, vị trí căn cứ của bọn họ có thể cũng sẽ bị phơi bay ra ánh sáng.

Cúp điện thoại, Joseph nhanh chóng đến phòng chỉ huy. Hắn phải mau báo cáo tin tức này lên.

Thời gian sắp tới đây, nước M nhất định sẽ có không ít đại lão không ngủ được.

"Hải Thần chết rồi?"

Tại căn cứ số 13, đám người Nữ Vu cũng nhận được tin tức. Andrew lại gặp chuyện không may, canh phòng bên bọn họ phải càng được thắt chặt.

"Mọi người tranh thủ vạch kế hoạch ra đi!"

Tra Nhĩ Tư trầm giọng nói, đám người giáo sư Milo đang tranh thủ thời gian chuẩn bị dịch tiến hóa cấp SS, lại còn sắp chuẩn bị xong rồi.

...

"Tiêu Phàm, người đâu?"

Khương Vạn Trần ngồi máy bay trực thăng vội vã đến huyện Lôi Sơn.

"Ở đây."

Tiêu Phàm dẫn Khương Vạn Trần đến một căn phòng. Trong phòng là ba tên mà Tiêu Phàm đã bắt sống, bọn họ đều đang hôn mê.

"Tiêu Phàm, Hải Thần Andrew lại chết ở trong tay ngươi, là do người tiến hóa của nước M quá yếu, hay là thực lực của ngươi quá mạnh thế?"

Khương Vạn Trần nhìn Tiêu Phàm từ trên xuống dưới, nói.

Tiêu Phàm cau mày nói:

"Cục trưởng Khương, các ngươi đừng có coi thường người tiến hóa của nước M, người tiến hóa cấp SS có thực lực Tông Sư. Ta đã phế bỏ một phần thực lực của ba người bọn chúng, hiện tại bọn chúng chỉ có thực lực của người tiến hóa cấp A, các ngươi có thể dẫn đi."

Khương Vạn Trần chỉ có tu vi cấp bậc Tiên Thiên, thực lực của ba tên này cũng rất mạnh, không phế bỏ một phần thực lực của bọn chúng thì không an toàn.

"Tiêu Phàm, ngươi thật sự không định gia nhập cục 9 an ninh chúng ta à? Nếu ngươi gia nhập cục 9 an ninh, ta sẽ nhường chức cục trưởng này cho ngươi, ngươi làm cục trưởng cục 9 an ninh, ta phối hợp với công việc của ngươi thì thế nào?"

Khương Vạn Trần đề nghị.

Tiêu Phàm:

"..."

"Cục trưởng Khương, ngươi đừng có nói bậy, ta làm gì quan tâm được nhiều chuyện đến vậy, ta không có hứng thú gia nhập cục 9 an ninh đâu. Cục trưởng Khương, đám người Andrew đã chết, có thể gặp rắc rối gì không?"

Khương Vạn Trần lắc đầu:

"Đám người Andrew xâm nhập ám sát ngươi trái phép, chết ở trong

tay ngươi là đáng đời bọn họ. Giờ nước M chỉ có thể ngậm bồ hòn nước làm ngọt mà thôi. Nhưng bọn hắn chịu thiệt thòi như vậy, nhất định sẽ càng đập nhiều tài nguyên vào hơn để tăng thực lực lên, cường giả của bọn họ càng có thể nhiều hơn."

Chuyện bên căn cứ số 13 đã kích thích đến cao tầng nước M, chuyện này chắc chắn sẽ càng kích động bọn họ nặng nề hơn. Lại càng có thể gia tăng hỗ trợ liên minh người tiến hóa gấp bội.

"Vậy làm thịt đám người Andrew thành ra lại gây bất lợi cho quốc gia à?"

Tiêu Phàm cau mày nói.

Khương Vạn Trần cười nói:

"Sao lại thế được? Tài nguyên mà bên nước M có thể sử dụng chỉ là một lượng nhất định, bọn họ tiêu hao tài nguyên ở mặt này thì các mặt khác sẽ ít đi. Với năng lực hiện tại của bọn họ, dịch tiến hóa cấp SS cần đến ba trăm triệu đô một ống, tỷ lệ thành công lại chỉ có hai phần. Sau này, giả cả dịch tiến hóa có thể hạ xuống, tỷ lệ thành công cũng sẽ tăng lên."

Tiêu Phàm hơi gật đầu. Đều phải tiêu tốn mười tỷ đô, bên nước M bây giờ chỉ có thể cho ra được sáu đến bảy người tiến hóa cấp SS, tương lai sẽ có thể có đến hai mươi!

Chương 505: Bọn Hắn Có Bao Nhiêu Cao Thủ?

Dị giới, biên giới phía bắc đế quốc Thần Long.

Tiêu Hải và một số cao thủ bay tới, bọn hắn cùng mấy chục vạn quân đang trên đường rời khỏi Thần Châu, quân đoànđoàn Tu La đã đến.

“Bái kiến bệ hạ.”

Trầm Kính Thiên đi đến trước mặt Tiêu Hải quỳ xuống nói.

Tiêu Hải xua tay:

“Hôm nay hành quân đánh trận, không cần quá nhiều quy tắc như trong cung, sau này đừng động một chút là quỳ. Bọn ta có bao nhiêu người, quân địch có bao nhiêu người?”

Bây giờ bọn hắn có hai cứ điểm quan trọng ở biên cương, bên này bọn hắn tập hợp số lượng lớn tướng sĩ, đế quốc Hắc Hổ cũng vậy.

Trầm Kính Thiên đứng lên, hắn báo cáo:

“Bệ hạ, bên này chúngúng ta tổng cộng có hai mươi lăm vạn tướng sĩ. Mười vạn tướng sĩ trấn thủ biên cương, còn có mười lăm vạn tướng sĩ của quân đoàn Tu La, quân địch trước mắt cũng có khoảng hai mươi vạn quân.”

Bên chủ động tấn công là đế quốc Thần Long, bên này bọn hắn tập trung binh lực, vì vậy đế quốc Hắc Hổ cũng phải làm theo như vậy. Đế quốc Hắc Hổ cũng muốn chủ động tấn công, nhưng đối mặt với quan ải cao lớn, pháo cối, đối mặt với những đồ vật mới lạ như vậy khiến bọn hắn chùn bước.

“Bọn hắn phân bố như thế nào?”

Tiêu Hải nhìn sa bàn trước mặt nói.

Trầm Kính Thiên đến bên cạnh Tiêu Hải nói:

“Bệ hạ người xem, nơi này do Nỗ Nhĩ Xích đế quốc Hắc Hổ đóng quân, có tổng cộng ba vạn quân. Nơi này là bộ tộc Cát Thập, tổng cộng có hai mươi lăm ngàn quân. Nơi này là…”

Trên sa bàn cắm từng lá cờ, Trầm Kính Thiên giới thiệu từng cái một.

Với hai mươi vạn quân đế quốc Hắc Hổ lần lượt đóng quân ở mười địa phương, cách nhau mười hai mươi dặm, dễ dàng tập hợp, chạy trốn cũng dễ dàng.

“Khá thú vị, trong cứ điểm bố trítrí ít người, chủ yếu nằm rải rác trên thảo nguyên.”

Tiêu Hải thản nhiên nói.

Trầm Kính Thiên nói:

“Bệ hạ, bọn hắn biết chúng ta có pháo cối và nhiều thứ đáng sợ, nên đều tập trung ở cứ điểm trong cùng."

“Ừm.”

Tiêu Hải khẽ gật đầu.

“Bọn hắn có bao nhiêu cao thủ?”

Trầm Kính Thiên lắc đầu:

“Vốn dĩ bọn hắn không có cao thủ cấp bậc đỉnh phong, về phương diện này, có lẽ không bằng bọn ta. Thực lực trong khu vực của bọn hắn không bị hạn chế, chắc chắn bọn hắn biết rõ nếunếu cao thủ cấp bậc đỉnh phong lại đây rất dễ bị bọn ta chĩa súng vào.”

Dù sao đế quốc Hắc Hổ người ít hơn rất nhiều, cao thủ cấp bậc đỉnh phong cũng ít hơn một chút. Trước kia đế quốc Hắc Hổ chiếm được rất nhiều ưu thế, bọn hắn không phải dựa vào cao thủ cấp bậc đỉnh phong, mà là số lượng kỵ binh lớn. Nếu đế quốc Hắc Hổ kiên quyết tập hợp lực lượng có thể bọn hắn tập hợp được mấy trăm vạn kỵ binh đều không có vấn đề, người của bọn hắn lên

ngựa chính là chiến sĩ.

Về mặt này thì Đế quốc Thần Long không được. Cho dù lực lượng đông đảo, nhưng đại đa số người đế quốc Thần Long chưa từng cưỡi ngựa, toàn bộ quốc gia số lượng ngựa cũng không có nhiều như vậy.

“Bệ hạ, những người ở gần cứ điểm bọn hắn cũng không đông lắm, hiệu quả tấn công bằng pháo cối của bọn ta tương kém.”

Trầm Kính Thiên nhíu mày nói.

“Hơn nữa trong bọn hắn cũng có một số người có thực lực tốt, có thể bọn hắn không chịu đựng được những quả bom có uy lực rất mạnh nhưng với pháo cối thì không có vấn đề gì.”

Những thứ như pháo cối vô cùng thích hợp để công phá thành, nhưng trên chiến trường hiệu quả sử dụng kém hơn rất nhiều, dù sao trên chiến trường rất trống trải.

Hôm nay người đế quốc Hắc Hổ cũng không tập trung lắm, một đợt pháo cối công kích đi qua, bọn hắn càng thêm phân tán, hiệu quả sát thương càng kém.

“Phá hủy cứ điểm của bọn hắn cho trẫm, san bằng cứ điểm của bọn hắn.”

Tiêu Hải nhỏ giọng nói.

“Bệ hạ, bọn ta mà hành động chính là khai chiến, nếu dựa trên kết quả suy luận của bọn ta thì không hay lắm, có thể bọn ta không giành chiến thắng một cách nhanh chóng được.”

Trầm Kính Thiên nhắc nhở.

Trong mắt Tiêu Hải lóe lên tia sáng:

“Bắc Cương tám ngàn dặm vốn thuộc về tộc Viêm Long chúng ta, chúng ta phải giành lại. Lập tức thi hành mệnh lệnh.”

“Vâng!”

Vẻ mặt Thẩm Kính Thiên nghiêm nghị nói.

Hắn đã nhắc nhở rồi nếu Tiêu Hải kiên quyết hắn chắc chắn sẽ nghiêm túc chấp hành mệnh lệnh của Tiêu Hải.

“Ầm ầm!”

Hàng vạn kỵ binh Tu La nhanh chóng lên đường, bọn hắn chạy về phía cứ điểm của đối phương.

“Địch tập kích, địch tập kích!”

“Phát khói báo động đi!”

Trên cứ điểm đối phương tiếng trống cảnh báo nhanh chóng vang lên, khói báo động cũng bốc lên, cột khói đen kịt bay lên không trung.

“Đế quốc Thần Long thế mà phát động tấn công. Cho rằng đế quốc Hắc Hổ bọn ta là đế quốc Thần Diễm mục nát sao? Trên thảo nguyên này không có ai có thể đánh bại dũng sĩ của bọn ta, ở thảo nguyên dưới sự bảo vệ của chi thần, toàn bộ quân địch đều bị chôn vùi trên thảo nguyên!”

Chương 506: Thứ Này Thật Khủng Khiếp

Những binh lính đế quốc Hắc Hổ đóng quân rải rác đều thấy khói báo động, bọn hắn xoa tay chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, bọn hắn cũng không hề sợ hãi. Ngày trước phần lớn thời gian đều là bọn hắn cướp bóc quấy nhiễu biên cương, hai trăm năm trước đế quốc Thần Diễm đại thắng nhưng đó đã là lịch sử.

“Rút, rút!”

Hầu hết binh lính trong cứ điểm đế quốc Hắc Hổ đều nhanh chóng rút lui. Nhiệm vụ của bọn hắn là theo dõi hành động của đế quốc Thần Long, sau đó lừa đế quốc Thần Long tấn công làm tiêu hao bom đạn của đế quốc Thần Long.

Chẳng mấy chốc quân đoàn Tu La đã tới gần chỉ cách năm trăm

mét.

“Hưu, hưu!”

Trong cứ điểm bên này đế quốc Hắc Hổ bắn mũi tên ra.

“Người đế quốc Thần Long nghe đây, nếu các ngươi xâm lược đế quốc Hắc Hổ, đến lúc đó tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt.”

Giọng nói vang dội trong cứ điểm truyền ra.

“Tiếp tục tiến lên và trấn áp cung tiễn thủ của bọn hắn.”

“Máy bay không người lái đã sẵn sàng ném bom! "

Bên này tướng lĩnh chỉ huy quân đoàn Tu La ở tiền tuyến, bọn hắn một mặt tiến về phía trước, một mặt bắn ra một loạt mũi tên dày đặc.

Bên này người bên trong cứ điểm đế quốc Hắc Hổ không nhiều lắm, bọn hắn bị ép đến mức khó ngẩng đầu lên, rất nhanh máy bay không người lái ném bom ra ngoài.

“Đến rồi, mau trốn đi.”

Người của đế quốc Hắc Hổ trong cứ điểm nhốn nhao lẩn trốn. Trong vòng ba mươi giây hai chiếc máy bay không người lái ném bom đã đến gần cứ điểm.

Tất cả đều mang theo mấy chục ký thuốc nổ. Cứ điểm bên này tuy rằng không nhỏ, nhưng so với Thiên Bắc Quan thì không là gì.

"Ầm! Ầm!"

Hai tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, lập tức cứ điểm bị nổ tung hai lỗ hổng lớn, rất nhiều binh sĩ đang lẩn trốn đều bị nổ chết.

“Thứ này thật khủng khiếp!”

Nhiều người trong đế quốc Hắc Hổ đã nhìn thấy cảnh tượng khủng khiếp khi nó phát nổ. Nổ tung mấy cả chục ký thuốc nổ, so

với uy lực và cao thủ cấp bậc đỉnh phong ra tay chẳng là cái gì, nhưng nó sẽ không bị thành trì áp chế!

Đối với binh lính bình thường, ngay cả thực lực của cao thủ cấp bậc đỉnh phong bị áp chế trong thành mà nói, thuốc nổ đều rất đáng sợ

“Vững bước tiến lên, không nên gấp gáp. Hãy cẩn thận với những cạm được bẫy bố trí trên mặt đất.”

Tướng quân tiền tuyến quân đoàn Tu La ra lệnh.

Trên mặt đất người đế quốc Hắc Hổ làm rất nhiều bẫy hố ngựa, nếu như vội vàng đột kích, chắc chắn bọn hắn sẽ thương vong không nhỏ.

“Vâng, tướng quân.”

Người của đế quốc Thần Long vững bước tiến lên, dọc theo đường đi đủ loại cạm bẫy đều bị loại bỏ, bọn hắn cũng không gặp nhiều trở ngại.

Chưa đầy nửa tiếng, cứ điểm vốn thuộc về đế quốc Hắc Hổ đã bị chiếm đóng.

Nhưng người của đế quốc Hắc Hổ nhanh chóng rút lui, bọn hắn cũng đã chết hàng trăm người.

“Tìm vị trí then chốt của cứ điểm này và cho nổ tung toàn bộ cứ điểm."

Tướng lĩnh tiền tuyến quân đoàn Tu La ra lệnh.

“Vâng!”

Các bộ phận quan trọng của cứ điểm nhanh chóng bị chôn vùi với thuốc nổ.

“Ầm ầm!”

Người của quân đoàn Tu La rút khỏi cứ điểm, lại một lần nữa cứ điểm nổ tung, trong tiếng nổ khủng khiếp đó, toàn bộ cứ điểm đều

bị nổ tung. Ngay lập tức, ở tiền tuyến có rất nhiều tướng sĩ quân đoàn Tu La cảm giác thực lực của mình tăng lên không ít, áp chế của bọn hắn giảm bớt. Cứ điểm bị nổ tung nhưng trận pháp áp chế thực lực sẽ không hoàn toàn hết hiệu lực ngay nếu nền móng của cứ địa còn chưa bị phá hủy.

“Truyền mệnh lệnh của ta, phá huỷ toàn bộ cứ điểm sâu trong lòng đất.”

Tướng quân tiền tuyến ra lệnh.

“Vâng!”

Rất nhiều cao thủ quân đoàn Tu La bắt đầu hành động, thực lực của bọn họ đã tăng lên rất nhiều, lực phá huỷ tăng lên gấp trăm lần.

"Ầm! Ầm!"

Càng phá huỷ thực lực càng mạnh, không bao lâu toàn bộ trận pháp chôn sâu dưới lòng đất cứ điểm bị phá huỷ, thực lực bọn hắn hoàn toàn được khôi phục.

…

"Những Nam Man Tử Kiền này là gì vậy?"

"Khốn khiếp! Dám phá hủy cứ điểm của chúng ta."

Rất nhiều người đế quốc Hắc Hổ tức giận không thôi. Nhưng có mệnh lệnh từ bên trên nên bọn hắn vẫn tuân theo kế hoạch đã định. Bọn hắn cũng không đến gần, mà quan sát quân đội phe địch từ xa.

Tiêu Hải đến nơi đối ứng địa điểm linh huyệt của căn cứ số 13, bên này thực lực của hắn đã ít bị áp chế hơn nhiều.

"Nếu cháu ngoan ở bên kia, giờ mở ra linh huyệt này khẳng định có thể truyền cho hắn không ít thứ tốt."

Tiêu Hải thầm nghĩ trong lòng.

"Bệ hạ, chúng ta nên làm gì tiếp theo?"

Trầm Kính Thiên ở bên cạnh dò hỏi.

Kế hoạch của Tiêu Hải là gì, lúc này hắn cũng không rõ. Súng cối, bom phổ thông, oanh tạc flycam hiệu quả đều như nhau, tính cơ động của kẻ địch rất mạnh vì vậy bọn hắn tiêu hao rất lớn.

Nếu để cho quân đoàn Tu La đuổi theo đánh giết, tuy chiến giáp bọn hắn so với kẻ địch giáp dày nặng hơn nhiều nhưng tính cơ động so với kẻ địch cũng kém hơn không ít, đặc biệt là khoảng cách xa tính cơ động kém hơn rất nhiều. Nếu kẻ địch phân tán ở từng cứ điểm, bọn họ phân binh hành động thì có thể dựa vào thế mạnh về tính cơ động mà đem bọn hắn giết ngược.

Chương 507: Không Nên Gấp Gáp

"Phái cao thủ đi qua bắn vào bọn hắn. Chém giết những cao thủ có thực lực cao bên trong bọn hắn."

Tiêu Hải lãnh đạm nói.

Trầm Kính Thiên không rõ trong lòng Tiêu Hải muốn làm gì, nhưng hắn vẫn lập tức thực hiện mệnh lệnh của Tiêu Hải, không ít cao thủ bắt đầu xuất phát. Rất nhanh, nhiều cao thủ từ đế quốc Thần Long đã bay đến trên từng vùng cứ điểm của đế quốc Hắc Hổ, bọn hắn liên tục bắn vào binh lính của đế quốc Hắc Hổ.

"Mọi người đừng tiến lên, cứng đối cứng chúng ta không phải là đối thủ."

"Bọn hắn là trọng giáp kỵ binh, chúng ta và bọn hắn cứng đối cứng, chính là lấy mình ngắn công địch dài, đầu óc chúng ta không bình thường mới có thể làm như vậy."

Rất nhiều người của đế quốc Hắc Hổ vội vàng hô lên, nếu binh sĩ thủ hạ bị mắc lừa, bọn hắn có lẽ sẽ tổn thất to lớn.

"Phốc! Phốc!"

Bắn trong khoảng thời gian dài cũng không có hiệu quả gì. Trên bầu trời, cao thủ của đế quốc Thần Long bay xuống, bọn hắn tập trung chém giết những cao thủ có thực lực cao. Lấy thực lực của bọn hắn, mỗi năm giết mười, hai mươi người thì không có vấn đề nhưng nếu nhiều hơn nữa thì bọn hắn sẽ nhận được phản phệ của quy tắc thiên địa.

Đáng nhắc tới là cho dù bọn hắn lợi dụng năng lực của mình để mặt đất xuất hiện tường đất, tạo thành rãnh sâu làm cản trở kẻ địch, kẻ địch bị ảnh hưởng mà tử vong, bọn hắn cũng vẫn sẽ nhận được phản phệ.

Những quy tắc thiên địa này do rất nhiều cao thủ của nhiều chủng tộc trước kia cùng nhau lập nên, liên quan đến mọi phương diện, cơ hồ không có sở hở gì. Nhưng năm đó có lẽ những cao thủ kia tuyệt đối không nghĩ tới, thế mà có vũ khí dị giới được truyền qua đây, cho nên bây giờ quy tắc thiên địa đã trở nên vô dụng. Quy tắc thiên địa là cố định rồi cho nên quả bom nổ chết nhiều người hơn nữa nó cũng sẽ không quản.

"Mấy kẻ dũng sĩ ở đế quốc Hắc Hổ các ngươi hóa ra đều là quỷ nhát gan?"

"Các ngươi không dám lên, còn không bằng trở về nhà ôm con đi."

Giết chết được một số người của đế quốc Hắc Hổ, không ít cao thủ của đế quốc Thần Long tiếp tục hô to, nhưng vẫn không có hiệu quả gì. Binh lính phổ thông của đế quốc Hắc Hổ cơ bản là không sợ bọn họ.

Đế quốc Thần Long đi đến chừng trăm người, cho dù để bọn hắn giết chết mười, hai mươi người thì bọn hắn có thể giết bao nhiêu chứ? Chỉ cần quy tắc Thiên địa còn trấn áp cao thủ của đế quốc Thần Long, bọn hắn sẽ còn có lợi.

"Bệ hạ, tựa hồ không có hiệu quả gì."

Trầm Kính Thiên vào trong lều quân, báo cáo với Tiêu Hải.

Tiêu Hải nhàn nhạt nói:

"Không nên gấp gáp. Trước tiên, báo cho bọn hắn cứ cách mỗi một

canh giờ để bọn hắn đi qua khiêu khích một lần."

"Vâng, bệ hạ."

Rất nhanh, Trầm Kính Thiên truyền ra mệnh lệnh cho mấy người trở lại, sau một canh giờ nhóm cao thủ này một lần nữa xuất phát, bọn hắn tiếp tục hành động như cũ.

Tuy nhiên vẫn không có hiệu quả gì!

Qua mấy lần, người của đế quốc Hắc Hổ cảm giác không bình thường. Kẻ địch qua đây một lần bọn hắn liền giày vò một lần. Tiếp tục như vậy làm gì?

"Truyền lệnh xuống, chúng ta không thể bị kẻ địch nắm mũi dẫn đi. Cứ để cao thủ bên kẻ địch bọn họ tùy tiện qua đây, chúng ta nên cười nên uống cứ tiếp tục thôi, bọn họ không làm được gì."

Rất nhanh, người của đế quốc Hắc Hổ đã thay đổi phương thức ứng phó. Lần trước, cao thủ của đế quốc Thần Long qua đây, bọn hắn lập tức chuẩn bị sẵn sàng. Bây giờ, cho dù giết tới trước mặt, bọn hắn cũng lười để ý tới. Dù sao cao thủ lợi hại của đế quốc Thần Long qua đây bọn hắn cũng không làm gì được.

Chạng vạng tối, trong doanh địa của đế quốc Hắc Hổ, khói bếp nổi lên, bọn hắn bắt đầu nhóm lửa.

"Đến lúc rồi."

Trong mắt Tiêu Hải lấp lóe ánh sáng.

Hắn xuất ra từ không gian một lượng lớn bó bom. Những bó bom này không cần phải phóng ra, cao thủ sẽ trực tiếp mang qua đó thả xuống đến độ cao dự định thì chúng sẽ tự động nổ. Một bó bom có thể ảnh hưởng phạm vi rất lớn.

"Mỗi người các ngươi mang theo mười bó, đi đến lãnh thổ của kẻ địch, cứ cách mỗi một dặm ném xuống một bó!"

Tiêu Hải bố trí nhiệm vụ cho một số cao thủ canh giữ nơi cất bom, hắn cũng nói cho bọn hắn cách sử dụng những bó bom này thế nào.

"Vâng, bệ hạ!"

Mấy chục cao thủ bên Tiêu Hải bắt đầu hành động, bọn hắn bay đến vùng trời trên cứ điểm của kẻ địch, người của đế quốc Hắc Hổ cũng không có phản ứng gì. Lần trước bọn hắn đều trang bị đầy đủ đao kiếm trên chiến mã, có vấn đề gì bọn hắn ngay lập tức có thể trốn đi bốn phương, nhưng bây giờ bọn hắn cũng lười để ý.

"Lại đến."

"Đế quốc Thần Long đây là dùng phương pháp mệt mỏi địch à, mọi người đừng để ý tới bọn hắn."

"Uống rượu uống rượu!"

Người đế quốc Hắc Hổ lớn tiếng hô.

"Bệ hạ cho chúng ta những thứ này, chẳng lẽ thật sự có uy lực lớn như vậy sao?"

Cao thủ được phái qua đây của đế quốc Thần Long đều có chút hoài nghi. Nhưng bọn hắn vẫn nghe theo phân phó của Tiêu Hải, ném xuống bó bom.

"Ầm!"

Chương 508: Đã Sớm Có Chuẩn Bị

Quả bom thứ nhất phát nổ. Mấy trăm quả bom nhỏ khuếch tán trong nháy mắt, chúng bao phủ xung quanh phạm vi rất lớn.

"Ầm ầm!"

Phần lớn quả bom nhỏ từ bó bom gần như phát nổ trong cùng một lúc. Lực lượng mạnh mẽ nhất thời khiến rất nhiều người ở đế quốc Hắc Hổ nổ tung. Uy lực của bó bom rất mạnh, đế quốc Hắc Hổ ở bên này cũng không có cao thủ ở đó, cho nên bọn hắn hoàn toàn không chống đỡ nổi uy lực mà bị bom nổ tung.

"Ầm!"

"Ầm!"

"Ầm!"

Trong thời gian ngắn ngủi, toàn bộ mười mấy doanh địa của đế quốc Hắc Hổ đều bị tập kích.

"Địch tấn công! địch tấn công!"

Rất nhiều người ở đế quốc Hắc Hổ vô cùng kinh hoảng sợ hãi. Nếu bọn hắn chuẩn bị kỹ càng, bọn hắn có thể lập tức chạy trốn, sẽ có rất nhiều người có thể chạy trốn, nhưng bây giờ bọn hắn không có chuẩn bị, chiến mã không phải lúc nào cũng dắt theo bên cạnh, bọn hắn vội vàng nắm lấy đao kiếm của chính mình, cưỡi chiến mã cũng phải cần một chút thời gian.

"Ầm!"

"Ầm!"

Cao thủ bên phía Tiêu Hải giống như máy bay ném bom bay qua các cứ điểm. Từng bó bom có phát nổ phạm vi khổng lồ được bọn hắn ném xuống. Cho dù doanh địa của đế quốc Hắc Hổ cách đó không gần cũng bị bó bom bao trùm phạm vi lớn, lực sát thương cực kỳ khủng bố.

"Giết, giết!"

Đế quốc Thần Long bên này đã sớm chuẩn bị xong, thiết kỵ của quân đoàn Tu La nhanh chóng xông ra ngoài.

"Ầm!"

"Ầm!"

Trong thời gian ngắn ngủi, Tiêu Hải phái cao thủ đem tất cả bó bom ném ra ngoài, hơn mười lăm vạn kẻ địch bị nổ chết, phần lớn kẻ địch còn lại đều bị thương.

"Chạy, chạy mau!"

"Người của quân đoàn Tu la đuổi giết tới!."

Người của đế quốc Hắc Hổ hoảng hốt, bọn hắn cảm thấy mặt đất rung chuyển.

Bây giờ đã có hơn mười vạn thiết kị quân đoàn đang liều chết xông tới, mặt đất đều đang chấn động.

"Đáng chết, ngựa đâu?"

"Xong đời, vậy làm sao trốn?"

Binh sĩ không bị thương của đế quốc Hắc Hổ chỉ có một hai vạn, bọn hắn muốn chạy trốn, nhưng có thể do tiếng nổ khủng bố, chiến mã đã sớm giật mình chạy trốn.

Không có chiến mã, bọn hắn lại đang ở trên thảo nguyên hoàn toàn không thể nào tránh được truy sát.

…

"Các ngươi hãy lập tức đầu hàng, nếu không giết không cần luận tội!"

Giọng nói đầy sát khí vang vọng khắp chiến trường.

"Ầm ầm!"

Tiếng mặt đất chấn động càng ngày càng mãnh liệt.

Binh sĩ của quân đoàn Tu La nhanh chóng đến gần, trong lòng đám người của Đế quốc Hắc Hổ run sợ.

Trước kia xích mích với Đế quốc Thần Diễm, toàn là họ chiếm lợi, cho dù Đế quốc Thần Diễm có thắng thì cho tới giờ cũng chưa từng thắng lớn thế này.

Hai trăm ngàn người của họ thương vong hầu như không còn, vậy mà Đế quốc Thần Long hoàn toàn không có thương vong.

"Ầm!"

Có người tạo thành một nhánh đội ngũ để trốn đi, nhưng còn chưa trốn được bao xa thì một quả bom chùm đã nổ vang ở giữa họ.

"Ma quỷ, đám ma quỷ các người!"

"Vì sao thứ như thế lại không bị hạn chế bởi quy tắc của trời đất chứ."

Rất nhiều người của Đế quốc Hắc Hổ tuyệt vọng.

Đa số họ chỉ là binh lính bình thường, thực lực yếu hơn Tiêu Phàm rất nhiều, họ hoàn toàn không có khả năng ngăn cản bom chùm nổ mạnh.

"Đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn nữa, toàn bộ khu vực đều đang bị giám thị, các ngươi trốn chưa được bao xa đã bị người của chúng ta đuổi theo rồi."

Trên bầu trời có cường giả cấp Võ Đế của Đế quốc Thần Long lớn tiếng nói.

"Đầu hàng, ta đầu hàng."

"Ta cũng đầu hàng."

Rất nhiều người của Đế quốc Hắc Hổ hoảng sợ nói.

Họ đã quen đánh những trận chiến xuôi gió xuôi nước, nếu như chiến cuộc thuận lợi, dáng vẻ họ hống hách ngút trời, xâm lược như gió, xu thế không thể kháng cự.

Nhưng khi chiến cuộc bất lợi, ý chí chống cự của họ lại khá kém.

Chiến cuộc hôm nay lại không đơn giản chỉ là bất lợi, nói đúng ra là trận giết chóc nghiêng về một bên.

"Đầu hàng không giết, đầu hàng không giết!"

Binh sĩ của quân đoànTu La la lên.

Tiếng hô đồng thanh của một trăm ngàn binh sĩ khiến trời đất rung động.

"Phụt!"

"Phụt!"

Rất nhiều người bỏ chạy rải rác của Đế quốc Hắc Hổ nhanh chóng bị đuổi kịp rồi chém sát.

Phần lớn những người đầu hàng quỳ dưới đất.

"Không ngờ vậy là thắng rồi."

Thẩm Kính Thiên và các tướng lĩnh đều cảm giác không thể ngờ được.

Trong hai trăm ngàn người của Đế quốc Hắc Hổ có một trăm ngàn lính tinh nhuệ, mặc dù họ không phải võ giả lợi hại, nhưng thực lực tổng thể vẫn rất mạnh. Cho dù cứng đối cứng với quân đoàn Tu La cũng có thể khiến quân đoàn Tu La tổn thất rất nhiều, vậy mà không ngờ hôm nay lại bị thua trận thê thảm như thế.

"Quét dọn chiến trường, thu thập tất cả những quả bom còn chưa nổ."

"Cố gắng tìm lại những chiến mã đã chạy mất."

Tiêu Hải ra lệnh.

"Vâng!"

Lập tức có tướng lĩnh bên cạnh Hải lĩnh mệnh rời đi.

"Bệ hạ, bình sĩ đầu hàng thì xử lý như thế nào? Trong số họ còn có rất nhiều người bị thương."

Thẩm Kính Thiên dò hỏi.

Chương 509: Tiền Tuyến Xảy Ra Chuyện

Tổng cộng có ba, bốn chục ngàn binh sĩ đầu hàng.

Hai, ba chục ngàn người trong số đó bị thương, có rất nhiều người bị cụt tay cụt chân.

Đế quốc Thần Long bên này có khá nhiều cường giả, muốn giúp những binh sĩ đầu hàng kia khôi phục tay chân cũng được, nhưng

làm như vậy thì lòng dạ đàn bà quá.

Với quốc gia như Đế quốc Hắc Hổ, sợ uy mà không có đức, nhân từ không đổi được hòa bình, máu tanh và giết chóc mới có thể đổi lấy hòa bình!

"Phế bỏ tu vi của tất cả họ."

"Đánh gãy hai chân của họ, Đế quốc Hắc Hổ có rất nhiều cao thủ, chắc chắc đến lúc đó cao thủ của Đế quốc Hắc Hổ sẽ biết phải trị liệu cho họ thế nào."

Trong mắt Tiêu Hải lóe ra tia sáng, nói.

"Cầm máu cho họ, đừng để họ chết vì mất máu!"

Thẩm Kính Thiên hít vào một hơi, Tiêu Hải ác thật đấy.

Lúc trước tạo phản, Tiêu Hải vẫn chưa ác tới mức này.

"Bệ hạ, như vậy có phải quá độc ác rồi hay không?"

Một người bên cạnh nói với vẻ hơi chần chờ.

Tiêu Hải cau mày nói:

"Ngày xưa lúc nhằm vào bách tích của chúng ta thì bọn chúng đã làm gì? Trẫm làm thế này đã đủ nhân từ rồi!"

"Cho dù hai chân có bị gãy thì bọn chúng vẫn có thể sống tiếp! Chỉ cần Đế quốc Hắc Hổ muốn thì hai chân của bọn chúng vẫn có thể khôi phục."

Thẩm Kính Thiên trầm giọng nói:

"Bệ hạ nói rất có lý."

"Bệ hạ, ta sẽ đích thân đi giám sát chấp hành mệnh lệnh này của ngài."

Tiêu Hải khẽ gật đầu.

Rất nhanh, những tiết hét thảm thiết vang dội, tất cả binh sĩ đầu

hàng đều bị phế bỏ tu vi, không có đánh gãy chân mà chém đứt ngang đầu gối hai chân luôn.

Lấy năng lực của Đế quốc Hắc Hổ, họ có thể khôi phục lại được, nhưng muốn làm được như thế thì họ sẽ phải tiêu hao vô cùng lớn.

Còn nếu như Đế quốc Hắc Hổ mặc kệ thì đó sẽ là cú sốc rất lớn đối với binh sĩ nội bộ, đến lúc đó những binh sĩ còn lại sẽ nghĩ thế nào đây?

Trời sáng dần lên.

Tiêu Hải họ lui về trong cứ điểm, để lại trên chiến trường mấy chục ngàn thương binh của Đế quốc Hắc Hổ, từng người trong số bọn chúng kêu rên liên tục.

Cường giả của Đế quốc Thần Long đều tiến hành xử lý vết thương cho bọn chúng, trong vòng vài ngày bọn chúng sẽ không chết, nhưng đau thì vẫn rất đau.

Cách đó mấy trăm dặm, trong mắt của hai binh sĩ lộ ra nét vui mừng.

Họ thấy được doanh trướng nối liền không dứt.

"Tiền tuyến cấp báo, tiền tuyến cấp báo!"

Một người trong đó la lên, hai người cưỡi ngựa nhanh chóng chạy tới gần những doanh trướng này.

Họ là binh sĩ của quân đoàn Hắc Hổ, quân đoàn Hắc Hổ vẫn có một vài binh sĩ chạy mất, họ là hai trong số đó.

Sau khi trốn ra được, họ chạy như điên vài trăm dặm trong đêm.

"Tiền tuyến xảy tình huống gì?"

Rất nhanh hai người đã vào trong lều lớn của trung quân, một tướng quân của Đế quốc Hắc Hổ dò hỏi.

"Bẩm tướng quân, tiền tuyến thảm bại rồi."

"Chúng ta gặp phải công kích hỏa lực cực kỳ đáng sợ, đa số mọi người đều bị nổ chết rồi, có lẽ rất ít người trốn ra được."

Một trong hai người nói với vẻ vô cùng sợ hãi.

Lúc đó họ ở vòng ngoài, hơn nữa còn ở gần chuồng ngựa mới may mắn trốn thoát được.

"Cái gì?"

Mọi người trong lều trung quân khiếp sợ không thôi.

"Chẳng lẽ các ngươi không kịp chạy trốn sao?"

Có người vội vàng dò hỏi.

Một người lính khác run rẩy nói:

"Thứ Đế quốc Thần Long dùng không phải súng cối mà là một loại bom đáng sợ có phạm vi sát thương lớn."

"Uy lực của nó kinh khủng hơn súng cối nhiều. Một quả bom thế này có thể khiến toàn bộ một vùng rất lớn biến thành biển lửa."

Sắc mặt của mọi người trong lều trung quân trở nên rất khó coi.

Nếu quả thật là thế thì lần kế tiếp họ nên đối mặt với Đế quốc Thần Long như thế nào đây?

Họ hơi thiếu cường giả thuộc hàng đầu nên kế hoạch ban đầu là áp dụng chiến thuật bầy sói, chia làm một, hai chục ngàn đội ngũ để đánh vận động chiến.

Trong những đội ngũ này không có ai quá lợi hại, vậy thì không cần sợ bị chém đầu.

Nhưng nếu bây giờ vẫn tiếp tục áp dụng chiến thuật như vậy, thì chắc chắn mấy quả bom có uy lực đáng sợ kia của Đế quốc Thần Long sẽ dạy họ cách làm người.

"Đi thăm dò rõ ràng tình huống bên kia đi!"

"Vâng, tướng quân."

Rất nhanh cường giả lợi hại của họ đã xuất phát.

Mấy tiếng trôi qua, cường giả rời đi cũng quay trở về.

"Thế nào?"

Tướng quân dò hỏi.

Trong mắt cường giả đi ra ngoài tìm lộ ra vẻ sợ hãi:

"Tướng quân, hai trăm ngàn người của chúng ta bên kia, tử trận hết một trăm sáu chục ngàn!"

"Khắp nơi trên mặt đất đều có thi thể."

"Ba, bốn chục ngàn người sống sót, Đế quốc Thần Long cũng không bắt họ mà lại chặt đứt hai chân của họ, phế bỏ tu vi của họ."

Mọi người trong lều hít vào một hơi.

Thương vong khủng khiếp thật.

Hơn nữa Đế quốc Thần Long còn xử lý tàn cuộc quá độc ác!

"Tướng quân, bên kia có viết chữ xuống mặt đất, người của chúng ta có thể tới nhặt xác, còn có thể đem mang những người còn sống bên phe ta đi."

Sắc mặt của tướng quân thay đổi.

Chương 510: Võ Đế Đại Nhân Tagseth

Đón mấy chục ngàn thương binh cụt chân về, đối với họ thì đó là gánh nặng cực lớn.

Cho dù làm chân của những người đó khôi phục, thì họ vẫn là kẻ vô dụng vì tu vi đã bị phế, sau này có lên chiến trường nữa cũng chỉ là vật hi sinh yếu nhất thôi.

Thường thì ít nhiều gì binh lính bình thường ở dị giới cũng có chút tu vi, tu vi bị phế kinh mạch bị tổn thương sẽ khiến thực lực họ

giảm đi rất nhiều

"Đáng chết!"

Gã tướng quân ấy đi tới đi lui.

Hắn một trong những đội quân cách tiền tuyến gần nhất, về tình về lý, lúc này hắn cũng nên phái người đi đón người bị thương về.

"Đế quốc Thần Long có yêu cầu gì không?"

Một người bên cạnh Tướng quân dò hỏi.

Nếu như Đế quốc Thần Long có yêu cầu thì họ còn có lý do để từ chối.

"Không có."

Cường giả đi qua thăm dò lắc đầu.

Tướng quân cau mày, không ngờ Đế quốc Thần Long lại không đưa ra bất cứ yêu cầu, thế thì họ cũng không có lý do gì để không phái người đi cứu trợ.

"Rốt cuộc Tiêu Hải lấy những quả bom có uy lực mạnh mẽ kia từ đâu ra?"

"Chẳng lẽ thật sự đến từ thế giới khác sao?"

Tướng quân thầm nghĩ trong lòng.

Trong lãnh thổ của Đế quốc Hắc Hổ có không chỉ một thông đạo linh huyệt, linh khí tụ tập về một nơi như vậy, sau đó biến mất.

Ở một trong số những thông đạo linh huyệt đấy, cường giả của Đế quốc Hắc Hổ đã phát hiện thứ không thuộc về thế giới này.

…

Ở quốc đô của Đế quốc Hắc Hổ, Kim Nguyên Thành.

"Giá! Giá!"

Có cường giả bay xuống nơi cách thành khoảng mười dặm, hắn cưỡi khoái mã xông vào Kim Nguyên Thành.

"Vừa mới hình như là Võ Đế đại nhân Tagseth đúng không?"

"Là Tagseth đại nhân, nếu hắn tới đây lúc này thì chắc là tiền tuyến có tình hình quân sự khẩn cấp, chẳng lẽ là dũng sĩ của chúng ta tiêu diệt rất nhiều mọi rợ của Đế quốc Thần Long sao?"

"Vẻ mặt của Tagseth đại nhân khá nghiêm túc, đừng nói là chúng ta nếm mùi thất bại đấy nhé?"

"Sao mà có chuyện đó được, kỵ binh nhẹ của chúng ta di chuyển như gió, cho dù không đánh lại được thì chúng ta cũng có thể chạy, đám mọi rợ ấy không thể nào là đối thủ của chúng ta khi ở trên thảo nguyên được."

Trong Kim Nguyên Thành có rất nhiều bách tính đang bàn tán xôn xao.

Đa số họ đều rất có lòng tin vào quân đội của quốc gia mình.

"Giá!"

Cưỡi khoái mã, Tagseth tiến thẳng vào Hoàng Thành.

Hắn được hoàng đế đặc cách cho phép, nếu có tình báo quân sự khẩn cấp thì có thể cưỡi ngựa tiến thẳng vào Hoàng Thành.

"Khởi bẩm bệ hạ, tiền tuyến cấp báo."

Không mất thời gian bao lâu, Tagseth quỳ một chân trước mặt hoàng đế Kim Hãn Tông của Đế quốc Hắc Hổ.

"Xin Tagseth tướng quân hãy đứng lên."

"Có chuyện gì?"

Kim Hãn Tông trầm giọng nói.

Tagseth là Võ Đế, là thân tín của hắn.

Tagseth đứng lên, hắn hít sâu một hơi rồi nói:

"Bệ hạ, chúng ta thua lớn ở tiền tuyến, Đế quốc Thần Long sử dụng một loại quả bom đặc biệt."

"Hai trăm ngàn người của chúng ta ở tiền tuyến chết hết một trăm sáu mươi ngàn, số ít may mắn trốn được, ba, bốn chục ngàn người bị phế tu vi, chặt đứt hai chân."

Sắc mặt Kim Hãn Tông thay đổi hoàn toàn.

"Ngươi nói cái gì?"

"Hai trăm ngàn bình mã của chúng ta ở tiền tuyến hao tổn toàn bộ sao?"

Tagseth nới với vẻ mặt vô cùng nặng nề:

"Đúng vậy thưa bệ hạ, Đế quốc Thần Long sử dụng một loại vũ khí có sát thương phạm vi lớn, người của chúng ta không ngăn cản nổi."

"Trong quân đội ở tiền tuyến của chúng ta không có võ giả lợi hại."

Sắc mặt của Kim Hãn Tông vô cùng khó coi.

Hai trăm ngàn, đó là hai trăm ngàn người đấy!

Trừ khi chiến tranh bùng nổ, nếu không bình thường quân đội của họ cũng chỉ duy trì ở mức hơn sáu trăm ngàn, hai trăm ngàn người này đã chiếm một phần ba rồi.

Đây là con số thương vong rất đáng sợ.

"Bệ hạ, ba, bốn chục ngàn thương binh của Đế quốc Thần Long chúng ta không bị bắt làm tù binh, hơn nữa Đế quốc Thần Long nói, người của chúng ta có mang họ đi."

Kim Hãn Tông cắn răng nghiến lợi.

Tiêu Hải làm như vậy không phải có ý tốt gì, đây là muốn họ rơi vào tình huống khó cả đôi đường.

Ba, bốn chục ngàn người bị phế tu vi, cho dù họ có khôi phục thì

cũng rất khó để lên chiến trường lần nữa, mà khôi phục cho nhiều người như vậy thì họ phải tiêu hao rất nhiều tài nguyên.

"Bệ hạ, bây giờ chúng ta nên làm sao?"

"Trong quân đội không có cao thủ thì sẽ gặp phải bom của Tiêu Hải họ oanh tạc; còn nếu xếp cao thủ vào thì Tiêu Hải họ sẽ quét sạch cao thủ của chúng ta."

Tagseth dò hỏi.

Kim Hãn Tông đi tới đi lui.

Hắn rất mạnh về mặt quân sự, nhưng hôm nay cũng cảm thấy hoàn toàn bó tay.

Đế quốc Hắc Hổ của họ ít cao thủ hơn Đế quốc Thần Long.

Trong tình huống này, nếu như họ còn gom cao thủ lại đưa tới tiền tuyến thì hậu phương phải làm sao bây giờ? Tiêu Hải họ hoàn toàn có khả năng đánh thẳng tới hậu phương.

Nói không chừng hôm nay đã hành động rồi.

Nghĩ tới đây, lông tơ của Kim Hãn Tông dựng đứng.

Chương 511: Địch Tấn Công

Một nơi nào đó trong lãnh thổ của Đế quốc Hắc Hổ.

Một trăm ngàn lính tinh nhuệ đang trú đóng tại đây.

Một trăm ngàn lính tinh nhuệ này là quân Huyết Lang của Đế quốc Hắc Hổ, họ là tập hợp những người trong bộ tộc của Kim Hãn Tông, là dòng chính trong tộc của Kim Hãn Tông.

"Bệ hạ, phía trước chính là quân doanh của quân Huyết Lang."

"Bình thường quân Huyết Lang trú đóng ở Huyết Lang Bảo, hiếm khi nào họ ra ngoài."

Một cường giả bên cạnh Tiêu Hải cười nói.

Vị cường giả này là Võ Đế, là một lão tướng trấn thủ ở biên quan quanh năm.

Hắn vốn bất mãn với sự tàn bạo của hoàng đế Đế quốc Thần Diễm, thanh danh của hắn không tệ, Đế quốc Thần Long thành lập, hắn vẫn giữ chức vị ban đầu.

Một cường giả khác nhếch miệng cười nói:

"Diệt một trăm ngàn quân Huyết Lang này, chắc đến lúc đó Kim Hãn Tông muốn khóc cũng không khóc nổi mất, có lẽ Đế quốc Hắc Hổ sẽ xảy ra nội loạn."

"Đánh đi, cố gắng diệt sạch cao thủ của họ!"

Trong mắt Tiêu Hải lóe ra tia sáng lạnh.

"Vâng, bệ hạ."

Rất nhanh hơn một trăm cường giả của Tiêu Hải họ đã bay ra ngoài.

Rất nhiều người trong số họ nắm giữ tu vi cấp Võ Hoàng Võ Đế, yếu nhất cũng là Võ Vương.

Xung quanh Huyết Lang Bảo có thể áp chế thực lực, nhưng chỗ bây giờ của quân Huyết Lang lại không áp chế thực lực, Tiêu Hải họ bay với tốc độ cao tới gần doanh địa.

"Ầm!"

Xung quanh doanh trại có trận pháp mạnh mẽ do cường giả của Huyết Lang Bảo bố trí.

Hơn trăm cường giả của Tiêu Hải họ hợp lại tấn công, trong khoảng thời gian ngắn kết giới của trận pháp đã rung lắc mạnh mẽ, trận pháp xung quanh không chống đỡ được bao lâu.

"Địch tấn công, địch tấn công!"

Trong quân Huyết Lang có cường giả cấp Võ Đế, họ vô cùng hoảng hốt.

Không ngờ Tiêu Hải lại dẫn theo rất nhiều cường giả tấn công thẳng tới đây.

"Tất cả cường giả cấp Võ Hoàng Võ Đế, nhanh chóng tới truyền tống trận để rút lui."

Một cường giả cấp Võ Đế trong số đó lấy ra một món bảo vật có khả năng truyền tống.

Bảo vật như vậy hàng tốt khó tìm.

"Vâng!"

Cường giả cấp Võ Hoàng Võ Đế trong quân Huyết Lang nhanh chóng tiến vào trong truyền tống trận, ánh sáng lóe lên, tất cả họ biến mất trong truyền tống trận.

Ánh sáng của truyền tống trận nhạt dần.

Điều này cho thấy năng lượng của truyền tống trận đã tiêu hao gần hết, lúc năng lượng hao hết thì nó sẽ không hỏng, nhưng nó sẽ mất khả năng sử dụng trong thời gian ngắn.

"Uỳnh, uỳnh!"

Rất nhanh lại có mười mấy cường giả cấp Võ Vương truyền tống đi.

Ánh sáng của truyền tống trận đã hoàn toàn biến mất.

"Đáng chết!"

Lại có mấy cường giả cấp Võ Vương tiến vào truyền tống trận, nhưng truyền tống trận lại không khởi động.

"Trận pháp không ngăn cản nổi, tất cả mọi người trốn ra bốn phương tám hướng đi."

Có cường giả cấp bậc Võ Vương hét lớn.

Chia ra trốn, vậy thì nói không chừng họ có thể chạy thoát được.

Người của quân Huyết Lang tạm thời còn chưa biết tin tức ở tiền tuyến.

Trong mắt họ, những người lợi hại họ trốn đi, binh lính bình thường thì không có vấn đề gì lớn.

"Đi!"

"Mọi người cùng nhau xông ra!"

Một trăm ngàn người chia nhau chạy trốn.

Nhất là những người có tu vi cao.

Nếu không trốn đi được, họ biết rõ rất có thể sẽ bị Tiêu Hải họ giết chết, Tiêu Hải họ có hơn trăm người, có thể giết chết rất nhiều người của họ.

Nhưng người của quân Huyết Lang còn chưa biết tình huống ở tiền tuyến.

Chỉ cần cao thủ trong số họ rời đi thì những binh lính bình thường còn lại sẽ bị giết chết một cách vô tình.

"Vút! Vút!"

"Giá, giá!"

Rất nhiều Võ Vương không thể truyền tống ra ngoài bay tản ra bốn hướng, Tiêu Hải họ không có khách khí, từng cường giả cấp Võ Vương nhanh chóng bị giết chết.

"Dưới Võ Vương thì không cần giết."

"Tìm những cường giả cấp Võ Hoàng Võ Đế lẩn trốn trong họ ra."

Giọng Tiêu Hải vang lên.

Cho dù là cường giả cấp Võ Đế thì mỗi năm cũng chỉ có thể giết mấy chục người, số lượng vượt qua sẽ bị nhân quả cắn trả, nhẹ thì bị thương nặng thì mất mạng.

"Đi mau."

"Dưới Võ Vương không giết, chúng ta không sao, mau xông ra thôi."

Nghe thấy giọng của Tiêu Hải, rất nhiều cường giả cấp bậc Võ Tông, Đại Võ Tông nhanh chóng tản ra bốn hướng, tốc độ chạy trốn của họ nhanh hơn binh lính bình thường rất nhiều.

"Sử dụng bom chùm."

Nửa phút sau Tiêu Hải mở miệng nói.

Rất nhiều binh lính bình thường còn chưa lên ngựa, mặc dù doanh địa rất lớn nhưng sử dụng nhiều bom chùm một chút thì hoàn toàn có thể bao phủ toàn bộ doanh địa.

"Vâng, bệ hạ!"

Rất nhiều cường giả còn lại lên tiếng đáp.

Rất nhanh, rất nhiều bom chùm bị ném ra ngoài.

"Ầm!"

"Ầm!"

"Ầm!"

Tiếng nổ vô cùng dữ dội vang lên, mỗi một lần phát nổ đều mang đi rất nhiều mạng người của quân Huyết Lang.

…

"Tình hình thế nào rồi?"

"Đã kết thúc, Huyết Lang quân của chúng ta đã bị tiêu diệt."

Rất nhiều tướng sĩ Huyết Lang quân tháo chạy khỏi doanh trại quay đầu nhìn lại, sắc mặt họ trở nên cực kỳ khó coi, doanh trại vậy mà lại biến thành một biển lửa.

Trong một vụ nổ như vậy, những binh lính bình thường của Huyết

Lang quân không thể nào sống sót trong biển lửa, hầu hết tướng sĩ của Huyết Lang quân đều không thoát khỏi cái chết.

Chương 512: Tiêu Diệt

"Đế quốc Thần Long đã sử dụng một loại vũ khí mạnh hơn cả bom mìn, chúng ta phải báo cáo tin tức này mau."

"Trốn đi, chạy mau!"

Những tướng sĩ Huyết Lang quân vừa chạy khỏi doanh trại lại tiếp tục chạy trốn.

Số lượng của họ chỉ còn lại hai hoặc ba ngàn.

"Bệ hạ, Huyết Lang quân tại Đế quốc Hắc Hổ có uy danh lẫy lừng, không nghĩ tới hiện tại chúng ta có thể tiêu diệt họ dễ dàng nhường này."

"Chúng ta có thể tiêu diệt toàn bộ Đế quốc Hắc Hổ!"

Có vị cường giả ở bên cạnh Tiêu Hải nói, xác thực cực kỳ kích động.

"Không thể khinh địch."

Tiêu Hải trầm giọng nói.

200 ngàn người ở tiền tuyến bị tiêu diệt, bây giờ lại thêm 100 ngàn Huyết Lang quân khiến Đế quốc Hắc Hổ bị suy yếu nghiêm trọng, đồng thời cơ hội chiến thắng của họ đã tăng lên rất nhiều.

Tuy nhiên, nếu nói Đế quốc Hắc Hổ có thể bị tiêu diệt theo cách này thì lại không phù hợp với tình hình thực tế.

Chín mươi phần trăm bom chùm mà Tiêu Phàm chuyển cho ông đã được tiêu hao hết, trong khi số lượng bom chùm và bom nhiệt còn lại cũng không còn bao nhiêu.

Thứ hai, kẻ thù lại không ngu ngốc.

Một khi tin tức truyền ra, nhất định kẻ địch sẽ có biện pháp đối phó.

Ví dụ, làm cho các doanh trại phân tán khắp nơi!

Các doanh trại trải rộng hơn mười lần thì hiệu quả của bom chùm sẽ kém hơn gấp mười lần.

Họ cũng có thể đào hầm chiến đấu và hang động trong doanh trại.

"Bệ hạ, đã kiểm tra xong truyền tống trận, không có vấn đề gì."

"Truyền tống trận này là bảo vật Đế cấp!"

Có cường giả trên mặt đất nói thật to.

Tiêu Hải và những người khác bay tới rất nhanh.

Có một số cường giả hơi tiếc nuối:

"Nếu họ không có thứ này thì tốt rồi, chúng ta có thể bao vây rồi giết bọn cường giả cấp Võ Đế Võ Hoàng."

"Thu vào!"

Ý niệm của Tiêu Hải khẽ động, thu hồi truyền tống trận vào.

Quả thực hắn không được giết cường giả cấp Võ Đế Võ Hoàng rất đáng tiếc, nhưng có thể có được truyền tống trận Đế cấp, lần này thu hoạch cũng không nhỏ.

"Quét sạch chiến trường, thấy thứ nào tốt thì thu lại."

Tiêu Hải trầm giọng nói.

"Vâng, thưa bệ hạ."

...

"Hưu!"

Nửa giờ sau, một vị cường giả cấp Võ Đế của Đế quốc Hắc Hổ lao tới.

Hắn đến đây để thông báo tình hình ở tiền tuyến.

"Cuối cùng cũng có một người tìm tới."

"Giết hắn!"

Tiêu Hải và những người khác vẫn ở đây, họ ẩn nấp và há miệng chờ sung.

"Phốc!"

Hơn chục cường giả cấp Võ đế từ Đế quốc Thần Long lao ra, nhưng không cần Tiêu Hải ra tay, Võ đế của Đế quốc Hắc Hổ đã bị giết rất nhanh.

"Quay lại."

Tiêu Hải nói một cách lạnh nhạt.

Nếu tiếp tục ngồi há miệng chờ sung rụng thì khả năng nhưng cường giả còn lại tìm đến là rất thấp.

"Dù sao cũng giết được một tên rồi."

"Đúng vậy, haha!"

Những cường giả còn lại vẫn rất vui vẻ, theo Tiêu Hải rời đi.

...

Tại thành Kim Nguyên.

Sau khi nhận được tin báo từ tiền tuyến, Kim Hãn Tông đã triệu tập các đại thần để thương nghị.

"Giá, giá!"

Rất nhanh, một con ngựa khác chạy vào thành Kim Nguyên.

Người ngồi trên lưng ngựa là thống lĩnh của Huyết Lang quân, hắn là một cường giả cấp Võ Đế.

Sau khi rời khỏi truyền tống, hắn đã chạy đến thành Kim Nguyên

ngay lập tức.

"Khải bẩm Bệ hạ....Hoàn Nhan Hách, thống linh của Huyết Lang quân cầu kiến."

Kim Hãn Tông đã bị chấn động.

Hoàn Nhan Hách đến gặp hắn vào lúc này chẳng phải là tin tức tốt lành gì.

"Xuân!"

Ngay sau đó Hoàn Nhan Hách đã đến trước mặt Kim Hãn Tông.

"Bệ hạ, rất nhiều cường giả Đế quốc Thần Long đều xuất hiện ở vùng phụ cận doanh trại của chúng ta, cầm đầu chính là hoàng đế của Đế quốc Thần Long, chúng ta chỉ có thể lựa chọn sơ tán."

Hoàn Nhan Hách quỳ xuống và nói.

Sắc mặt của Kim Hãn Tông chợt thay đổi.

Quả nhiên, không phải là tin tốt.

"Bệ hạ, không ngờ Tiêu Hải lại làm như vậy, thần đề nghị chúng ta phái một số cường giả tiến vào Đế quốc Thần Long để báo thù, giết chết một vài cường giả của họ."

Hoàn Nhan Hách nói, mang theo đằng đằng sát khí.

Toàn bộ cường giả cấp Võ Đế Võ Hoàng của họ đều chạy thoát, nhưng lại không có cường giả cấp Võ Vương, chết chắc có rất nhiều cường giả cấp Võ Vương bị giết chết.

"Bệ hạ, tuyệt đối không thể làm như vậy."

"Nếu chúng ta làm như vậy thì rất có thể thành Kim Nguyên sẽ bị công kích."

Một đại thần khác ở bên cạnh nói vội.

Nếu họ trả thù như vậy thì nhất định có thể giết chết một số cường giả tại Đế quốc Thần Long, nhưng trái lại, họ sẽ không cách

nào chịu nổi sự báo thù tiếp theo của Đế quốc Thần Long.

"Xin Bệ hạ nghĩ lại."

"Bệ hạ, báo thù không giải quyết được vấn đề, nếu như chúng ta làm như vậy thì đến lúc đó, Đế quốc Thần Long báo thù nhất định sẽ càng kịch liệt."

Mấy đại thần còn lại cũng khuyên nhủ.

Hoàn Nhan Hách nói lạnh lùng:

"Các ngươi có ý gì, chẳng lẽ Huyết Lang quân của chúng ta gặp tổn thất nặng nề, nhưng chúng ta vẫn không thể đánh trả sao?"

Kim Hãn Tông im lặng.

Chương 513: Thống Lĩnh

Một đại thần có mối quan hệ tốt với Hoàn Nhan Hách nói trong niềm cay đắng:

"Hoàn Nhan tướng quân, có lẽ Huyết Lang quân của ngươi có thể không chỉ bị tổn thất đơn giản như vậy thôi đâu."

"Chúng ta đã nhận được tin tình báo từ tiền tuyến, Đế quốc Thần Long đã sử dụng một loại bom mới có phạm vi tấn công vô cùng lớn, hầu hết các tướng sĩ tại tiền tuyến đều đã hi sinh."

Hoàn Nhan Hách trợn to hai mắt.

Nếu vậy thì Huyết Lang quân của họ——

Nghĩ đến hậu quả khủng khiếp cỡ nào, mồ hôi lạnh trên trán Hoàn Nhan Hách cũng toát ra.

Hắn là thống lĩnh của Huyết Lang quân, nếu Huyết Lang quân không còn nữa thì địa vị của hắn sẽ giảm đi rất nhiều, đồng nghĩa với tầm ảnh hưởng của dòng tộc họ cũng sẽ giảm đi rất nhiều.

"Hoàn Nhan tướng quân, hành động trả đũa mà ngươi nhắc tới,

tạm thời hoãn lại đi."

Kim Hãn Tông thở dài thật khẽ.

Hắn là hoàng đế của Đế quốc Hắc Hổ, không phải là thống lĩnh của một thế lực bình thường nào đó, hắn không thể chỉ nhìn vào được mất ở trước mắt, càng không thể chỉ quan tâm đến lạc thú lúc nhất thời.

Ban đầu, họ có 600 ngàn binh sĩ, 100 ngàn Huyết Lang quân là quân thường trực, trong số 200 ngàn binh sĩ thương vong ở biên giới thì có 100 ngàn người cũng là quân thường trực.

Đã tổn thất một phần ba!

Đây là những lực lượng mà hắn thực sự kiểm soát trong tay.

Bây giờ nếu huy động các bộ tộc thì có tổng cộng một triệu người, sau khi tổn thất 300 ngàn người, họ còn lại 1 triệu 300 ngàn người, nhưng rất nhiều người trong số này không nằm hoàn toàn dưới sự khống chế của hắn.

Tiền tuyến đại bại, Huyết Lang quân bị tổn hại, nói không chừng một số bộ tộc hùng mạnh khác có thể nảy sinh ý nghĩ không an phận.

Loạn trong giặc ngoài, Đế quốc Hắc Hổ thật sự có nguy cơ bị diệt quốc.

"Vâng, thưa bệ hạ."

"Bệ hạ, thần muốn rời đi, cố gắng hết sức điều tra tình báo của Huyết Lang quân."

Hoàn Nhan Hách nói trong khi khom người.

"Đi đi."

Kim Hãn Tông gật đầu.

Sau khi Hoàn Nhan Hách rời khỏi đại điện thật nhanh, hắn lập tức lên đường đến doanh trại của Huyết Lang quân.

Sau nửa giờ, Hoàn Nhan Hách đã đến một thành nhỏ.

Thành trì này cách doanh trại của Huyết Lang quân không bao xa, nếu như nơi đó xảy ra tình huống gì thì có lẽ tin tức đã lan truyền tới nơi này.

"Không ngờ tới Huyết Lang quân uy danh hiển hách lại biến mất như vậy."

"Ai nói không phải hả?"

"Ta đi qua đó nhìn thử, nhìn thấy thi thể ở khắp nơi, thật sự quá thảm."

Nghe những người ở xung quanh nghị luận, sắc mặt Hoàn Nhan Hách tối sầm lại một cách đáng sợ.

Huyết Lang quân của hắn đã thực sự không còn tồn tại.

Ngay khi chiến tranh vừa mới bắt đầu mà Đế quốc Hắc Hổ của họ đã mất đi 300 ngàn người, điều này đã giáng một đòn thật mạnh vào toàn bộ Đế quốc Hắc Hổ của họ.

"Thế còn Đế quốc Hắc Hổ của chúng ta tiếp theo phải làm thế nào đây?"

Vẻ mặt Hoàn Nhan Hách ủ rũ.

Vốn dĩ, trong suy nghĩ của họ, họ có thể quét sạch hoàn toàn quân đội của Đế quốc Thần Long trong quá trình huy động toàn dân, ngay cả khi nằm ở thế giằng co thì họ có thể kéo ngã Đế quốc Thần Long.

Làm thế nào để tiêu diệt bây giờ?

Ngay cả làm thế nào để giằng co với Đế quốc Thần Long cũng là một vấn đề.

Nếu không phải họ có đông đảo cường giả khiến Đế quốc Thần Long còn có vài phần kiêng kỵ, có lẽ giờ phút này Tiêu Hải đã sai người oanh kích thành Kim Nguyên.

"Bệ hạ, Huyết Lang quân đã không còn."

"Chúng ta đã chạy trốn, từ bỏ Huyết Lang quân, mời ngài luận tội."

Hoàn Nhan Hách trở lại thành Kim Nguyên, lần này, hắn đã quỳ xuống trước mặt Kim Hãn Tông.

"Hoàn Nhan tướng quân, ngươi đứng dậy đi."

"Nếu không chạy trốn, rất có thể các ngươi cũng sẽ chết ở chỗ đó."

Kim Hãn Tông thở dài.

Bọn người Tiêu Hải có rất nhiều cường giả, Hoàn Nhan Hách và những người khác không phải là đối thủ của bọn chúng.

"Bệ hạ, thần thật hổ thẹn với thánh ân."

Hoàn Nhan Hách dập đầu tạ tội.

Kim Hãn Tông trầm giọng nói:

"Hoàn Nhan tướng quân, nồng cốt của Huyết Lang quân vẫn còn đó, trẫm giao cho ngươi nhiệm vụ tái thiết lại Huyết Lang quân."

"Đế quốc Hắc Hổ của chúng ta không thể sống thiếu Huyết Lang quân, trẫm cũng không thể không có Huyết Lang quân!"

Hoàn Nhan Hách hít sâu một hơi trước khi nói:

"Thần tuân chỉ."

…

Tại Đế quốc Thần Long, Thần Đô.

Gần cửa thành có vị quan sai đang dán giấy trên Bảng Hoàng.

"Quan gia, trên đó viết cái gì thế?"

Một ông lão dò hỏi.

Tỷ lệ mù chữ ở Đế quốc Thần Long vẫn tương đối cao, có hơn 70%

người dân không biết chữ.

"Ngươi hỏi người khác đi, ta còn phải đi nơi khác đăng yết bảng."

Vị quan sai rời đi vội vàng sau khi nói xong.

Rất nhiều người tụ tập chung quanh, trong đó có một thư sinh nói với vẻ mặt không dám tin:

"Trên Bảng Hoàng nói chúng ta giành chiến thắng trong trận chiến với Đế quốc Hắc Hổ."

"Đã giết hơn 250 ngàn binh lính của Đế quốc Hắc Hổ."

"Bao gồm cả Huyết Lang quân trong đó."

Ánh mắt của những người xung quanh đều tràn đầy kinh ngạc.

Chương 514: Thế Lực Khắp Nơi

Rất nhiều người trong số bọn hắn đều biết sự đáng sợ của Huyết Lang quân, ở Thần Đô còn tốt hơn là ở khu vực biên giới, thậm chí Huyết Lang quân là sự tồn tại có thể ngăn trẻ em khóc vào ban đêm.

"Giết nhiều địch nhân như vậy thì có lẽ binh lính của chúng ta cũng thương vong nặng nề lắm. Nhưng Đế quốc mới được thành lập, không phải bây giờ việc chúng ta cần làm là nghỉ ngơi hồi phục sao."

Có người nhíu mày, rất nghi ngờ mà chất vấn.

Đế quốc Thần Long mới được thành lập chưa được bao lâu, nên có rất nhiều tin đồn nghi ngờ trong nước.

Thư sinh lắc đầu:

"Ngươi nói như vậy là sai rồi, trên Hoàng Bảng ghi rằng Đế quốc Thần Long của chúng ta thậm chí cũng không có nổi một trăm binh lính thương vong đâu."

Mọi người không thể tin được.

Giết hai ba trăm ngàn kẻ địch, nhưng thương vong của chính mình lại không đến một trăm ư?

"Nực cười, thật quá nực cười."

"Nói thế nào cũng nghe có vẻ khó tin?"

Rất nhiều người vẫn tiếp tục bàn luận một cách sôi nổi.

Mặc dù hầu hết bọn hắn đều hy vọng rằng điều này là sự thật, nhưng nó thực sự không thể tin được, trong khi những binh lính của Đế quốc Hắc Hổ cũng không chỉ là những tờ giấy dán.

Trong đó còn chưa kể đến Huyết Lang quân đáng sợ.

"Mau đi kiểm tra xem mọi chuyện có đúng như vậy hay không!"

"Nếu tin tức được dán trên Hoàng Bảng bởi Đế quốc Thần Long là sự thật, vậy thì quá khủng khiếp."

Có rất nhiều người từ các quốc gia khác đang ở Thần Đô, bọn hắn cũng lần lượt hành động.

Dù Đế quốc Hắc Hổ muốn giữ bí mật chuyện như vậy thì cũng không có khả năng, chỉ trong mấy canh giờ sau, các loại tin tức đã được lan truyền khắp Thần Đô.

Tất cả các thế lực ở khắp nơi cũng đã xác nhận rằng tin tức là đúng sự thật thông qua các mạng lưới truyền tin của quốc gia họ.

"Lúc đầu, ta còn nghĩ rằng cả Đế quốc Hắc Hổ và Đế quốc Thần Long đều sẽ rơi vào thảm cảnh lưỡng bại câu thương, nhưng bây giờ có vẻ như không có khả năng đó. Thực lực mà Đế quốc Thần Long thể hiện ra quá đáng sợ."

"Chúng ta phải nhanh chóng thiết lập quan hệ ngoại giao với Đế quốc Thần Long."

Một số quốc gia xung quanh chưa thiết lập quan hệ ngoại giao với Đế quốc Thần Long lần lượt hành động.

Nếu không thiết lập quan hệ ngoại giao, vậy khác nào Đế quốc Thần Long có thể tấn công bọn hắn bất cứ lúc nào!

Trong trường hợp đã thiết lập quan hệ ngoại giao, dù Đế quốc Thần Long muốn tấn công bọn hắn thì ít nhất cũng sẽ cắt đứt quan hệ ngoại giao trước, nếu không sẽ phá vỡ tất cả các quy tắc.

“Gia chủ, Bệ hạ đích thân xuất chinh, đã tiêu diệt 300 ngàn đại quân của Đế quốc Hắc Hổ một cách dễ dàng, nhất định sẽ làm yên lòng dân chúng trong nước.”

"Sợ là chúng ta không còn cơ hội nào nữa."

Trong một biệt thự ở đâu đó, một lão giả khẽ thở dài.

"Ừm."

Người đàn ông trung niên mặc gấm đứng trước mặt ông lão khẽ gật đầu.

" Đế quốc Thần Diễm và Đế quốc Hắc Hổ luôn đối đầu nhau, nhưng chưa bao giờ có được một chiến thắng lớn như vậy."

"Sau trận chiến này, có lẽ dân chúng sẽ không còn nhớ tới vương triều cũ nữa."

"Các thế lực trong nước ở khắp nơi, nhưng chắc chắn không có mấy thế lực dám đối đầu với Bệ hạ."

Lão giả vẫn không nói gì.

Người đàn ông trung niên mặc gấm trầm mặc một lúc rồi nói tiếp:

“Chúng ta nuôi lớn Thập Tứ hoàng tử tham ăn tham uống lâu như vậy, có thể coi như cũng không phụ với ân tình của lão hoàng đế.”

"Nếu Thập Tứ hoàng tử bị phát hiện thì khác nào sống không bằng chết, chi bằng chúng ta cho hắn vui vẻ một lần đi."

Lão giả gật đầu:

"Gia chủ sáng suốt."

Người đàn ông trung niên mặc áo choàng gấm vẫy tay.

Lão giả rời đi nhanh chóng, không lâu sau hắn đã đến một cứ điểm bí mật, người thanh niên sống ở đây chính là con trai thứ mười bốn của Vũ Văn Thái.

Trước khi Thần Đô thất thủ, hắn đã được bí mật chuyển đến đây.

"Lão Triệu, gần đây có tin tức gì tốt sao?"

Nhìn thấy lão giả đi tới, Vũ Văn Nghị luôn sống ẩn dật ở đây, bắt đầu dò hỏi.

Hắn có văn có võ, nếu như thế lực cựu triều muốn phản công thì ủng hộ hắn là một lựa chọn rất tốt.

"Quả thật có tin tức tốt."

"Bệ hạ ngự giá thân chinh, tiêu diệt 300 ngàn kẻ thù."

Lão giả nói.

Khuôn mặt của Vũ Văn Nghị thay đổi rõ rệt, và cơ thể hắn cũng đang run rẩy không thể kiểm soát.

"Lão Triệu, ngươi tới giết ta sao?"

Vũ Văn Nghị run rẩy.

"Phốc!"

Lão giả trả lời câu hỏi của Vũ Văn Nghị bằng hành động của mình, hắn giơ tay và vẽ ra một đường kiếm chói lọi, thanh kiếm xuyên thẳng qua đầu của Vũ Văn Nghị chỉ trong phút chốc.

"Hô!"

Trong giây tiếp theo, ngọn lửa đột ngột bốc cháy, khiến cơ thể của Vũ Văn Nghị bị thiêu rụi hoàn toàn.

Thời gian trôi qua, tin tức đã dần lan truyền khắp cả nước.

Chương 515: Không Còn Con Đường Nào Khác

Vốn dĩ tiếng nói phản đối chiến tranh của người dân rất mạnh mẽ, dù chiến thắng trong các cuộc chiến tranh nhưng nếu kéo dài, người dân của Đế quốc Thần Long cũng sẽ không có cuộc sống tốt đẹp.

Đế quốc Hắc Hổ cũng không dễ chọc vào.

Đánh bại thì làm sao nữa?

Nhưng hôm nay nhận được tin thắng lớn, luồng gió dư luận trong nhân dân đổi chiều rất nhanh.

Rất nhiều thế lực muốn gây rối lúc ban đầu cũng đã tắt điện.

Huyết Lang quân còn bị quét sạch dễ dàng đến vậy thì bọn hắn là cái thá gì?

Được lòng dân là được thiên hạ, Tiêu Hải đã được lòng dân rồi, nếu bọn hắn tiếp tục thì sẽ chẳng còn con đường nào khác ngoài cái chết.

...

"Cốc cốc!"

Trong biệt thự ở huyện Lôi Sơn, Tiêu Phàm đang tu luyện thì chiếc gương ở bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng động.

"Ông nội, ta còn cần một chút thời gian."

Tiêu Phàm nói.

Tiêu Hải không nói cho hắn biết sẽ trở về và liên lạc cụ thể vào ngày nào, cho nên hắn cũng không cố ý chờ đợi.

"Tốt, được rồi."

Tiêu Hải cười rồi nói.

Mười phút sau, Tiêu Phàm tu luyện xong, hắn mở mắt ra:

"Ông nội, trong kho hàng đã có mấy chục ngàn tấn thức ăn tinh cho chiến mã."

"Ta sẽ qua đó ngay bây giờ."

Chẳng mấy chốc, Tiêu Phàm đã đến kho hàng ban đầu.

Hắn đẩy tấm gương lớn, bắt đầu đưa đồ sang cho Tiêu Hải.

"Cháu ngoan, ta vẫn có thể lấy thêm vài quả bom chùm chứ?"

Tiêu Hải vừa nhận vật tư vừa nói.

Tiêu Phàm sững sờ, hắn nói:

"Ông nội, ta đã chuyển cho ngươi rất nhiều bom bi nên làm gì còn nữa chứ? Dù sao những thứ này cũng không rẻ đâu."

Hiện giờ tiền trong thẻ của hắn còn chưa đến 100 triệu.

Tiêu Hải nói:

"90% thuốc nổ chùm đã được sử dụng hết, giết chết hơn 200 mấy chục ngàn người ở Đế quốc Hắc Hổ. Hiệu quả của thứ đồ chơi này rất tốt."

"Hí!"

Tiêu Phàm há hốc mồm.

Nó thực sự đã giết chết hơn hai trăm mấy chục ngàn người!

"Ông nội, bom chùm có hiệu quả tốt đến vậy sao?"

Tiêu Phàm hỏi với vẻ không dám tin.

Ban đầu hắn ước tính nếu những quả bom chùm được truyền sang có thể giết chết hàng chục nghìn người đã là không tệ rồi.

Tiêu Hải cười nói:

"Địch nhân không biết chúng ta có thứ này, hơn nữa dùng ở trên thảo nguyên, đương nhiên hiệu quả sẽ rất tốt."

"Sau này sử dụng sẽ không có hiệu quả sát thương cao như vậy đâu."

Tiêu Phàm khẽ gật đầu, việc này khá giống với trong suy nghĩ của hắn.

"Ông nội, hiện tại ta không có tiền, lần trước đều tiêu hết bao nhiêu tiền rồi, ngươi có thứ gì tốt có thể giúp ta kiếm thêm một món tiền lớn không?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Điện ảnh rất được lãi, nhưng số lượng phim điện ảnh mà thị trường có thể tiêu hóa có hạn, một năm hắn chỉ có thể bán mấy bộ phim, nguồn thu nhiều nhất cũng chỉ 10 đến 20 tỷ.

Nếu dùng số tiền này vào việc tiêu xài cá nhân thì tiêu xài hoang phí thế nào cũng không hết, nhưng nếu dùng để mua sắm một số lượng lớn súng ống đạn dược thì thực sự không đủ.

"Thứ có thể kiếm được thật nhiều tiền à?"

"Sinh mệnh linh dịch thì thế nào? Cháu yêu, Sinh mệnh linh dịch của ngươi còn ở đó không? Bán hai ba giọt, hẳn là có thể kiếm được không ít tiền đâu."

Tiêu Hải nghĩ nghĩ một lát thì nói.

Sinh mệnh linh dịch có thể kéo dài tuổi thọ của một người, chỉ riêng công dụng này đã quyết định giá trị của nó có thể cao đến nhường nào.

"Ông nội, ta chỉ còn một giọt này thôi."

Tiêu Phàm kể lại chuyện Đại trưởng lão đến gặp hắn và cả về vụ ám sát của Andrew.

"Cháu yêu, ngươi lại đến căn cứ 13 lần nữa đi, ba ngày sau ta sẽ liên lạc lại với ngươi."

Tiêu Hải suy nghĩ một lát rồi nói.

Ông chuẩn bị phá hủy cứ điểm ở bên kia, đến lúc đó thực lực của ông sẽ không còn bị áp chế nữa.

"Uh-huh."

Trong mắt Tiêu Phàm không giấu nổi sự chờ mong.

…

Không mất bao nhiêu thời gian, hàng chục nghìn tấn thức ăn tinh cho chiến mã đã được chuyển sang cho Tiêu Hải.

"Cháu trai ngoan, ta còn dư thừa rất nhiều linh lực, giúp ngươi nâng cao linh thần niệm lực nhé."

Tiêu Hải cười ha hả rồi nói.

Tiêu Phàm gật đầu, đã một thời gian Tiêu Hải không giúp hắn tăng cường tinh thần niệm lực của mình, trong khi tinh thần niệm lực mà hắn có được trước đó đã bị tiêu hóa và hấp thụ hoàn toàn.

Ngay sau đó, một chùm ánh sáng chói lọi lọt vào cơ thể của Tiêu Phàm qua tấm gương.

Trên mặt Tiêu Hải lộ ra vẻ mệt mỏi.

"Cháu ngoan của ta, nếu như bên kia có sự tình không thể không liên lạc kịp thời thì bốn năm ngày ta cũng không có vấn đề gì, nhưng an toàn của chính ngươi chính là trên hết."

Tiêu Hải dặn dò Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm gật đầu, nhìn bóng dáng Tiêu Hải biến mất nhanh chóng.

Hai ngày trôi qua chỉ trong nháy mắt, Tiêu Phàm che giấu thân phận, một lần nữa tiếp cận căn cứ số 13.

Kể từ lần trước xảy ra chuyện, căn cứ số 13 đã tăng cường hàng phòng ngự, camera, thiết bị hồng ngoại, các loại thiết bị dò tìm có ở khắp mọi nơi.

Chương 516: Chó To

Tuy nhiên, binh lính tuần tra bên ngoài đã ít hơn.

Thay vào đó là những con chó.

"Gâu, gâu!"

Tiếng chó sủa vang vọng khắp khu rừng.

Hình dáng những con chó này lớn hơn nhiều so với những con chó bình thường, tốc độ của chúng nhanh cũng hơn nhiều so với những con chó bình thường.

Họ đã sử dụng chất dịch tiến hóa.

Sản xuất chất dịch tiến hóa có tỷ lệ thất bại rất cao, có khi thất bại hoàn toàn không thể sử dụng, cũng có một số ít có thể sử dụng, nhưng tỷ lệ tử vong rất cao.

Âm quốc đã sử dụng một vài loại chất dịch tiến hóa có vấn đề trên chó làm chết rất nhiều con chó, và những con còn sống hiện đang nằm dưới sự kiểm soát của Vu nữ.

Một số con chó này đã đạt đến cấp độ S, một số ở cấp độ A và cấp độ B.

Trong rừng rậm, chưa chắc những võ giả ở cùng cấp bậc đã là đối thủ của bọn chúng.

Có những quái thú tiến hóa có thực lực cường đại này giúp thực lực của Vu nữ tăng lên rất nhiều, đồng thời năng lực phòng ngự của toàn bộ căn cứ cũng tăng lên rất nhiều.

"Gâu gâu gâu!"

Một con chó khá to cao đột nhiên nhìn về phía Tiêu Phàm rồi sủa

điên cuồng.

Bên trong căn cứ, Vu nữ đột nhiên đứng dậy.

Nàng nhìn về phía Tiêu Phàm.

Bằng cách điều khiển những con chó, Vu nữ biết rằng nó đã phát hiện ra một mùi hương quen thuộc.

"Tướng quân, báo động cấp một, kẻ địch đã tới."

Vu nữ vội vàng đi tới chỗ tướng quân Charles để nhắc nhở.

"Ừm."

Tướng quân Charles khẽ gật đầu.

Khí thế của hắn mạnh hơn trước kia rất nhiều, thậm chí còn mạnh hơn cả Vu nữ, hắn đã thành công trở thành người tiến hóa cấp SS.

Hắn có thể điều khiển cả gió.

"Hắn ở hướng nào?"

Tướng quân Charles hỏi.

Vu nữ nhanh chóng chỉ điểm.

"Hô!"

Một luồng gió nhẹ đột nhiên thổi về phía Tiêu Phàm ở bên kia, luồng gió này không khác gì những cơn gió bình thường, nó cũng không có bất kỳ lực sát thương nào.

Nhưng nó có thể thăm dò!

Gió thổi ra khỏi căn cứ số 13, xuyên qua rừng cây, không lâu sau đã đến bên cạnh Tiêu Phàm, vào lúc này Tiêu Phàm đã thay đổi địa điểm.

Phạm vi bao trùm của những cơn gió này vô cùng rộng lớn, vì vậy, Tiêu Phàm vẫn ở trong phạm vi phát hiện của cơn gió này, trong khi cơn gió thổi qua Tiêu Phàm không khác gì với những cơn gió

bình thường.

Mắt tướng quân Charles lóe lên ánh sáng lấp lánh.

Thông qua cơn gió, hắn đã tìm thấy Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm dùng ẩn thân, nhưng hắn vẫn ở đó, cơ thể của hắn sẽ cản gió, và Charles có thể bắt đầu phán đoán khi luồng gió gặp phải sự cản trở nào đó.

"Pháo binh bao trùm khu vực số 53."

Charles truyền mệnh lệnh xuống rất nhanh.

Khu vực xung quanh căn cứ hiện được Charles và những người khác chia thành các khu vực, và máy bay ném bom tàng hình bay trên bầu trời cao có thể ném bom chính xác vào những khu vực này.

Không có binh lính tuần tra trong rừng, vì vậy không cần ngại giết phải người của chính mình.

"Xác nhận mệnh lệnh."

"Pháo binh bao trùm khu vực số 53."

Máy bay ném bom tàng hình trên bầu trời lập tức thả bom xuống, rất nhiều quả bom rơi xuống như sủi cảo, chúng lao thẳng đến khu vực số 53 một cách chính xác.

Những quả bom này là bom nhiệt áp với uy lực đáng sợ.

Nó có thể lập tức sinh ra nhiệt độ cao hơn 2500 độ chỉ trong nháy mắt, đồng thời có thể sản sinh ra áp suất đáng sợ, sức nổ có thể xuyên thủng cả bê tông dày bốn mét.

Hiện tại Charles đã là người tiến hóa cấp SS, Vu nữ cũng ở chỗ này, nhưng họ vẫn cảm thấy không an toàn, dùng bom là cách giải quyết tốt nhất rồi.

"Vù…vù…"

Những quả bom trên bầu trời rơi xuống với tốc độ cực kỳ cao.

Thậm chí tốc độ đã vượt quá tốc độ của âm thanh.

Mặc dù quả bom sẽ phát ra tiếng động khi rơi xuống, nhưng quả bom sẽ rơi trước khi tiếng động chạm đất khiến kẻ thù sẽ không có thời gian để phản ứng kịp.

Trong rừng rậm, Tiêu Phàm không thể nhìn thấy những quả bom đang rơi xuống đầu mình.

"Không ổn rồi."

Nhưng Tiêu Phàm vẫn nhận thấy những điều bất thường.

Tinh thần niệm lực của hắn bao phủ hàng trăm mét xung quanh, và hắn nhận ra một vài con chó đang chạy về xung quanh khu vực của hắn với tốc độ nhanh nhất.

"Dịch chuyển tức thời."

Không chút do dự, Tiêu Phàm dịch chuyển ra xa một km ngay lập tức.

"Ầm ầm!"

Chưa đầy hai giây sau khi Tiêu Phàm rời đi, tên lửa nhiệt áp lần lượt rơi xuống từ trên trời làm rung chuyển các ngọn núi, và chỉ trong tích tắc, toàn bộ khu vực số 53 đã bị xóa sổ thành tro bụi.

Nơi gần nhất với khu vực 53 chỉ cách Tiêu Phàm có 200 mét.

"Dịch chuyển tức thời!"

Trước khi làn sóng xung kích mạnh mẽ ập đến, Tiêu Phàm lại dùng dịch chuyển tức thời rời khỏi đó.

"Má!"

Cách đó hàng ngàn mét, Tiêu Phàm nhìn cảnh tượng trước mắt mà kinh hoàng.

Khu rừng rộng khoảng 1km2 đã hoàn toàn bị ném bom thành từng

mảnh.

Nếu vừa rồi hắn còn ở trong khu vực đó, đừng nói hắn chỉ có thực lực cấp Tông Sư, cho dù hắn có thực lực cấp Đại Tông Sư đi chăng nữa thì cũng sẽ không thoát khỏi con đường chết.

Chương 517: Vu Nữ Và Tướng Quân

"Sử dụng nhiều bom nhiệt áp uy lực mạnh mẽ như vậy, tàn nhẫn quá đi."

Tiêu Phàm nghĩ mà sợ hãi vô cùng.

May mắn thay, hắn có thể dịch chuyển tức thời.

Nếu như hắn không thể dịch chuyển tức thời, cho dù hắn là cường giả cấp Đại Tông Sư thì cũng không cách nào chạy trốn khỏi một km chỉ trong hai giây ngắn ngủi.

"Con chó do Vu nữ điều khiển đã tìm thấy ta lúc đầu, nhưng rõ ràng ta đã rời đi ngay sau đó, sau đó bọn chúng cũng không thể tìm thấy ta nữa. Vậy làm sao bọn chúng xác định được vị trí chính xác của ta?"

Tiêu Phàm cau mày trong âm thầm.

Lúc đó xung quanh hắn chỉ có cây cối bình thường, hơn nữa hắn đang đứng trên một tảng đá, không giẫm lên hoa cỏ nên hắn là Vu nữ sẽ không phát hiệ ra hắn mới đúng.

"Chẳng lẽ còn có những người tiến hóa cấp SS khác tại căn cứ số 13?"

Tiêu Phàm tự nhủ thầm trong lòng, hắn cảm giác chuyện hắn là như thế này.

Tuy rằng trong rừng rậm có đủ loại thiết bị dò xét, nhưng hắn có thuật ẩn thân cao cấp, các loại thiết bị hồng ngoại dò tìm hắn là không tìm được hắn.

"Dịch chuyển, dịch chuyển!"

Tiêu Phàm dùng dịch chuyển tức thời nhiều lần liên tiếp, tạm thời cách xa hơn mười km.

Tại căn cứ số 13, tướng quân Charles nhận được báo cáo khu vực số 53 đã bị ném bom nổ tung, chắc chắn kẻ thù đã bị tiêu diệt.

"Hô!"

Tướng quân Charles tấn công một lần nữa.

Gió nhẹ lại thổi qua khắp chung quanh, lần này đã hắn kiểm tra ở phạm vi rộng hơn nhưng cũng không phát hiện bất cứ điều gì bất thường, có lẽ mục tiêu đã bị bom nổ mất xác.

"Đến đây một lần còn muốn đến lần thứ hai, đúng là tự tìm cái chết!"

Tướng quân Charles buông lời chế nhạo.

"Vu nữ, ngươi khống chế những con chó kia tìm kiếm thằng nhóc đó ở chung quanh một lần nữa, lần trước không phải có đến hai kẻ địch tìm tới sao? Nói không chừng còn có những tên khác."

"Vâng tướng quân."

Vu nữ gật đầu, ngay lập tức rời khỏi căn cứ số 13.

Khu vực kiểm soát của nàng bị hạn chế, nàng buộc phải rời khỏi căn cứ số 13 nếu muốn tìm kiếm ở một phạm vi rộng lớn hơn.

Charles và những người khác cũng cảm thấy rất an tâm trước sự an toàn của chính Vu nữ.

Vu nữ là người tiến hóa cấp SS, lần trước khi kẻ địch đến, chính Vu nữ đã đuổi giết hắn.

Tướng quân Charles không thể rời khỏi căn cứ số 13. Hắn phải ở lại trấn giữ căn cứ, nếu khi họ rời đi cùng một lúc, kẻ địch lẻn vào căn cứ thì sao?

"Gâu gâu!"

Nửa giờ sau, Vu nữ đang kiểm tra khu vực Tiêu Phàm từng ẩn núp.

Rất nhiều con chó đang di chuyển thật nhanh trong rừng.

…

Trong tay Tiêu Phàm xuất hiện một thanh phi đao, cái này không giống với phi tiêu ba mặt ban đầu, chất liệu khác nhau, cũng không được tẩm độc.

Lúc tiêu diệt Cơ Phụng Thiên bọn họ thì Tiêu Phàm sử dụng phi tiêu ba mặt tẩm độc, với năng lực tình báo của nước M thì nhất định có thể điều tra ra được, vậy nên chắc chắn hắn sẽ hơi kiêng dè.

Bây giờ thực lực của nước H mạnh mẽ hơn rất nhiều ở các phương diện, nhưng nói thật thì thực lực tổng hợp của nước H và nước M vẫn có sự chênh lệch rất lớn.

"Gâu gâu!"

Rất nhiều chó đến gần Tiêu Phàm bên này.

Bọn nó ở đầu hướng gió, chờ chúng nó gần thêm chút nữa, chắc chắn bọn chúng có thể ngửi được mùi, vậy thì nữ vu sẽ biết ngay Tiêu Phàm đang ở đây.

"Chính là lúc này!"

Khoảng cách khoảng trăm mét, Tiêu Phàm thấy được nữ vu.

"Vút!"

Trong lúc niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm tăng nhanh điên cuồng, phi đao trong tay hắn dùng tốc độ kinh khủng hơn ba ngàn mét trên giây để bắn về phía nữ vũ đứng cách đó hơn trăm mét.

Tháng trước Tiêu Phàm đã tới bên này, so với nữ vu không tăng thực lực so với tháng trước thì thực lực của Tiêu Phàm đã tăng cao lên rất nhiều.

Hắn tu luyện trong linh huyệt nên vốn rất nhanh.

Ngoài ra, Tiêu Hải còn cho hắn thêm long khí, cho hắn tinh thần lực tinh khiết.

Thực lực của Tiêu Phàm bây giờ đã gần đạt tới Tông Sư đỉnh phong.

"Không ổn rồi."

Trong đầu nữ vu thoáng qua suy nghĩ như vậy, nàng phát hiện phi đao mà Tiêu Phàm bắn ra, nhưng tốc độ của phi đao quá nhanh, nhanh đến mức nàng hoàn toàn không kịp né tránh.

Chỉ trong khoảng cách trăm mét ngắn ngủn, với tốc độ của phi đao thì chỉ cần ba giây, thế mạnh của nữ vu là về khống chế, chứ về mặt tốc độ lại không phải ưu điểm của nàng.

"Hây!"

Nữ vu dồn hết sức sử dụng niệm lực tinh thần nhằm thay đổi phương hướng của phi đao, nhưng nàng đánh giá thấp thực lực của Tiêu Phàm rồi, thực lực của Tiêu Phàm mạnh hơn nàng rất nhiều.

Lần trước Tiêu Phàm không giết nàng chỉ là vì không muốn để nước M nghi ngờ hắn, bây giờ nước M đã thực hiện hành vi đuổi giết hắn, hắn không cần phải khách sáo nữa.

"Phập!"

Phi đao bị nữ vu thay đổi phương hướng một chút, nhưng vì tốc độ của phi đao quá nhanh nên thời gian dành cho nữ vu rất ngắn, phi đao chưa lệch hướng đủ.

Máu tươi tung tóe, phi đao đâm vào huyệt thái dương bên trái của nữ vu, hộp sọ bị đâm xuyên qua, não của nữ vu cũng bị phá hư.

"Chết!"

Đề phòng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, Tiêu Phàm dùng niệm lực tinh thần xâm nhập vào não của nữ vu ngay sau đó, niệm lực

tinh thần của hắn ngang ngược phá hư não bộ của nữ vu.

Chương 518: Kẻ Địch Tới Từ Hướng Tây Nam

Trong tình huống này, cho dù nữ vu là người tiến hóa cấp SS thì cũng phải chết không thể nghi ngờ.

"Phù!"

Tiêu Phàm hơi thở dài một hơi.

Nữ vu chết rồi, cho dù bên này vẫn còn người tiến hóa cấp SS thì áp lực của hắn cũng bớt đi rất nhiều.

Hắn có thể đánh lén giết chết nữ vu ngay lập tức, không có nghĩa là nữ vu không mang tới uy hiếp cho hắn.

"Gâu gâu!"

Đột nhiên mất đi sự khống chế của chủ nhân, đám chó mà nữ vu khống chế trở nên điên cuồng.

Vì tăng cao sức chiến đấu của bọn chúng mà bình thường nữ vu cố ý huấn luyện cho chúng trở nên hiếu chiến, bây giờ bọn chúng thoát khỏi sự khống chế nên đã trở thành một loài thú dữ đáng sợ.

Bầy chó này có hình thể lớn hơn chó bình thường, thực lực của chúng thấp nhất cũng là thú tiến hóa cấp B, tương đương với võ giả cấp bậc Hóa Kình, thực lực đáng sợ hơn hổ dữ rất nhiều.

Thực lực mạnh nhất thì đạt tới cấp S, tương đương với võ giả cấp bậc Tiên Thiên.

"Bầy chó ngu xuẩn, lên đi!"

Tiêu Phàm hiện thân, hắn nhanh chóng nhắm về hướng của căn cứ số mười ba.

"Gâu gâu!"

Bầy chó gần đó lập tức xông về phía Tiêu Phàm như bị dại.

Trong đầu của chúng vẫn còn lưu lại mệnh lệnh cuối cùng của nữ vu.

"Ò é, ò é!"

Chuông báo động trong căn cứ reo vang liên tục.

Trong rừng rậm có lắp camera, còn lắp đủ loại thiết bị cảm ứng.

"Tướng quân, phát hiện kẻ địch."

"Bầy chó của nữ vu đang đuổi giết kẻ địch."

"Kẻ địch đang đến gần căn cứ của chúng ta."

Binh sĩ trong phòng giám sát lập tức truyền ra tin tức.

Charles nhanh hỏi thăm:

"Kẻ địch tới đây từ hướng nào?"

"Hướng tây nam."

Charles nhìn về hướng tây nam, gió thổi qua.

Thông qua gió hắn cảm ứng được Tiêu Phàm ở phía trước, cảm ứng được bầy chó săn đuổi theo phía sau.

"Xảy ra chuyện gì rồi?"

Charles lấy làm lạ, hắn lại không phát hiện ra nữ vu.

"Nữ vu, nghe thấy trả lời."

"Nghe thấy trả lời."

Charles hét to kêu nữ vu, nhưng nữ vu không trả lời.

Trong lòng Charles có linh cảm chẳng lành, không trả lời có thể là gặp phải quấy nhiễu, nhưng tại sao phía sau lại không có nữ vu, vì sao kẻ địch lại chạy về hướng căn cứ?

"Trích xuất video theo dõi."

Charles trầm giọng nói.

Rất nhanh một đoạn camera giám sát được trích xuất ra, Charles thấy được kẻ địch, kẻ địch đội khăn trùm đầu, vóc dáng mập lùn, nhìn từ vóc dáng thì không phải là Tiêu Phàm.

"Nữ vu, nữ vu!"

Charles ra bên ngoài, hắn kêu to ra tiếng.

Gió mang theo giọng nói của hắn truyền đi hơn mười dặm, nếu như nữ vu nghe thấy thì chắc chắn sẽ đáp lại, mà nữ vu đã đáp lại thì bọn họ bên này cũng sẽ nhận được tin tức.

Nhưng mãi vẫn không có hồi đáp nào.

"Chết tiệt!"

Sắc mặt của Charles khó coi.

Hắn có cảm giác nữ vu đã xảy ra chuyện, chỉ e là kẻ địch cố ý dẫn bầy chó kia qua đây, nếu như bọn chúng không có nữ vu khống chế thì sẽ không kiêng dè gì bọn hắn.

"Kền kền, cho nổ khu vực số mười chín."

Charles lập tức ra lệnh.

"Xác định mệnh lệnh, cho nổ khu vực số mười chín."

"Chấp hành."

Hơn mười quả bom nhiệt áp từ trên trời rơi xuống, mục tiêu là khu vực chỗ Tiêu Phàm.

"Lại nữa!"

Ban nãy suýt trúng chiêu nên bây giờ Tiêu Phàm chú ý tình huống trên không, trước khi quả bom rơi xuống đất, hắn đã dịch chuyển ra xa một lần nữa.

"Ầm ầm!"

Tiếng nổ mạnh vang lên.

Một khu vực lớn lại bị nổ tung, rất nhiều cây cối cao lớn bị nổ tan tành thành từng mảnh, rất nhiều có tiến hóa mạnh mẽ đuổi theo sát Tiêu Phàm cũng chết mất.

Nhưng có một ít chó tiến hóa tốc độ chậm hơn nên bọn chúng còn chưa chết.

"Bầy chó ngu xuẩn kia, bên này!"

Tiêu Phàm tiếp tục dụ dỗ bầy chó tiến hóa chưa chết nhào tới.

"Kền kền, cho nổ khu vực số chín."

Rất nhanh Charles lại phát ra mệnh lệnh lần nữa.

Khu vực số chín đã cách căn cứ số mười ba đã rất gần rồi, khoảng cách chỉ tầm ba kilomet.

"Tướng quân, đạn dược đã hao hết rồi."

Sắc mặt Charles lập tức thay đổi.

Vừa rồi đã nổ chết một ít chó tiến hóa, nhưng chúng vẫn còn, bây giờ bọn chúng đang đến gần, bọn chúng là mối đe dọa nghiêm trọng đối với căn cứ số mười ba.

"Tất cả mọi người chuẩn bị nghênh địch!"

Giọng của Charles vang vọng trong khắp căn cứ an toàn.

Đám binh lính rối rít chuẩn bị.

Nhân viên nghiên cứu thì nhanh chóng tiến vào hầm an toàn.

"Tạch tạch tạch!"

"Ầm!"

"Ầm!"

Tiêu Phàm tiếp tục dẫn dắt bầy chó tiến hóa kia đến gần hơn chút nữa, trên không xuất hiện máy bay trực thăng, trên máy bay trực thăng là súng máy hạng nặng, đạn hỏa tiễn bắn xuống dồn dập.

"Hừ."

Tiêu Phàm hừ nhẹ một tiếng, hắn bắn mấy thanh phi đao ra ngoài.

"Ầm!"

"Ầm!"

Nhìn thì máy bay trực thăng bay có vẻ cao, nhưng mấy chiếc máy bay trực thăng đều bị bắn trúng rất chuẩn.

Chúng nổ thành những quả cầu lửa trên không trung.

"Tấn công từ khoảng cách xa, ám khí."

"Là Tiêu Phàm?"

Trong lòng Charles hoảng sợ.

Chương 519: Khống Chế

Hải Thần Andrew của bọn họ chết trong tay Tiêu Phàm, nên Charles bọn họ biết rõ Tiêu Phàm có thực lực đáng sợ, nếu là Tiêu Phàm thì chắc chắn nữ vu đã chết rồi.

"Nữ vu bị giết trong thời gian ngắn như vậy, Hải Thần dẫn theo mười mấy người tiến hóa cấp S cũng bị giết, nếu như đối phương là Tiêu Phàm thì chắc chắn ta cũng không phải đối thủ."

Trong đầu Charles thoáng qua suy nghĩ như vậy.

Xách theo một cái vali xách tay màu bạc, hắn rời khỏi căn cứ bằng tốc độ cực nhanh.

Nắm giữ năng lực thuộc tính phong nên tốc độ của Charles nhanh hơn nữ vu rất nhiều.

…

"Gâu gâu!"

Hơn mười con chó nhanh chóng xông vào căn cứ số mười ba.

Bên trong căn cứ số mười ba có rất nhiều tay súng máy và tay súng bắn tỉa, nhưng bọn hắn biết rõ bầy chó này là do nữ vu khống chế, vậy nên bọn hắn không có tấn công ngay lập tức.

"Răng rắc!"

Đột nhiên một con chó đứng ở trước nhào về phía một binh sĩ trong số đó.

Đuổi theo lâu như vậy, mệnh lệnh của nữ vu đã ảnh hưởng rất yếu đối với bọn chúng, thế là dã tính hung bạo mà thường ngày nữ vu huấn luyện cho bọn chúng bộc phát ra.

"Á!"

"Chết tiệt, sao bọn chúng lại cắn chúng ta!"

Tiêu Phàm tăng tốc đuổi theo Charles tướng quân, mất đi mục tiêu là Tiêu Phàm, bầy chó lao vào căn cứ này bắt đầu tấn công những binh sĩ bên trong căn cứ.

"Đùng đùng đùng!"

"Giết!"

Binh sĩ trong căn cứ lập tức bắt đầu phản kích, một vài người tiến hóa cũng phản kích lại, nhưng tốc độ của chó quá nhanh nên không dễ bắn trúng được.

"Dịch chuyển!"

"Dịch chuyển!"

Tốc độ bình thường của Tiêu Phàm chậm hơn tốc độ của Charles, nhưng hắn lại biết dịch chuyển, vậy nên nhờ có dịch chuyển mà tốc độ của Charles đã chậm hơn hắn rất nhiều.

Sau mỗi một lần dịch chuyển, niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm lại khuếch tán ra, nhanh chóng tản ra khắp rừng mưa, mà tất nhiên Charles vẫn còn để lại một vài dấu vết.

Với thực lực của Charles, hắn có thể khống chế gió để thực hiện việc bay trong cự ly ngắn, nhưng hắn lại không làm như vậy, bay trên không rất dễ bị người khác nhìn thấy.

Hắn cũng không mong bị Tiêu Phàm nhìn thấy, cũng không hy vọng người mình nhìn thấy.

"Tìm thấy ngươi rồi!"

Sau mấy lần dịch chuyển liên tục, cuối cùng Tiêu Phàm cũng phát hiện ra Charles.

Dùng tốc độ cực nhanh để chạy đi chừng mấy kilomet, Charles cảm thấy đã thoát khỏi Tiêu Phàm, hắn vẫn khá tự tin và tốc độ của mình.

Vậy nên lúc này hắn hơi giảm tốc độ.

"Tướng quân, tướng quân, căn cứ bị tập kích."

"Bầy chó mà nữ vu khống chế phát điên rồi, bọn chúng phát cuồng tấn công chúng ta."

"Tướng quân, ngươi đang ở đâu."

Charles mở truyền tin ra, trong tai nghe truyền ra tiếng nhốn nháo.

"Kẻ địch có tiến vào căn cứ hay không?"

"Ta đi giấu vali xách tay, sẽ trở lại căn cứ ngay thôi, các ngươi ráng chống đỡ."

Charles trầm giọng nói.

"Tướng quân, trong căn cứ không phát hiện kẻ địch, có khả năng kẻ địch đang lần theo dấu vết của ngài."

Đôi mắt Charles sáng lên:

"Ta sẽ dẫn kẻ thù đi, các ngươi bảo trọng."

Vào giây kế tiếp Tiêu Phàm đã đến gần Charles.

"Vút!"

Không nhiều lời cùng Charles, phi đao trong tay Tiêu Phàm lập tức lao về phía Charles.

"Hây A...!"

Charles ra tay, sức gió mạnh mẽ ảnh hưởng đến phi đao, phi đao lướt qua huyệt thái dương của Charles, xẹt ngang bên đầu rồi bay ra ngoài.

Trong phương diện chiến đấu với phi đao, Charles mạnh hơn nữ vu, sở trường của nữ vu là khống chế động thực vật, còn sức chiến đấu của riêng bản thân thì không mạnh bao nhiêu.

"Tiêu Phàm, có phải là ngươi hay không!"

Charles lạnh lùng nói.

"Là ta, ta là Tiêu Phàm!"

Tiêu Phàm mở miệng nói, hắn ngụy trang hoàn mỹ, giọng nói hoàn toàn khác, cố ý nói mình là Tiêu Phàm để khiến Charles họ thấy nghi ngờ hơn.

"Chết!"

Trong nháy mắt Tiêu Phàm nói chuyện thì Charles đã ra tay.

Xung quanh Tiêu Phàm xuất hiện rất nhiều Phong Nhận đang xoay tròn, bọn chúng giống như lưỡi đao sắc bén lao vào cắt Tiêu Phàm với tốc độ cao, Phong Nhận này có thể cắt đứt sắt thép.

"Dịch chuyển!"

Trong thoáng chốc Tiêu Phàm đã dịch chuyển ra ngoài.

Sau đó hắn lập tức tiến vào trạng thái tàng hình.

"Giết!"

Charles khống chế đám Phong Nhận kia chém xung quanh, từng cây đại thụ xung quanh bị Phong Nhận chém trúng lập tức bị chặt đứt.

"Vút!"

Tiêu Phàm ra tay, lại một thanh phi đao phóng tới chỗ Charles.

"Vẫn còn!"

Charles lại lần nữa khống chế gió để phi đao thay đổi phương hướng.

Phi đao của Tiêu Phàm lại bị chuyển hướng lần nữa.

Muốn dùng phi đao giết chết kiểu người tiến hóa có thuộc tính phong như Charles tương đối khó khăn.

"Cũng lợi hại đấy, thực lực không tệ."

Trong mắt Tiêu Phàm lóe ra tia sáng.

Thực lực của Charles mạnh hơn nữ vu, nhưng từ đòn tấn công vừa rồi Tiêu Phàm cũng đoán được, thực lực của hắn vẫn mạnh hơn Charles rất nhiều.

Miễn cưỡng lắm thì Charles mới xem như có thực lực của Tông Sư đại thành, hắn cũng chỉ là Tông Sư đại thành giống thế, nhưng thực lực bây giờ của hắn đã gần đạt tới Tông Sư đỉnh phong.

"Vù vù..."

Tiêu Phàm liên tục phóng ra ngoài chừng mấy thanh phi đao.

Chương 520: Hắn Có Người Nhà

Dưới sự khống chế của Tiêu Phàm phi đao bay xung quanh Charles với tốc độ cao, Charles dốc hết sức để khống chế sức gió để chống lại phi đao của Tiêu Phàm.

"Đi ra!"

"Thủ đoạn như vậy không có tác dụng đối với ta đâu!"

Charles lạnh lùng nói.

Bóng Tiêu Phàm xuất hiện trên một cái cây, hắn bỏ tàng hình, nhưng vì bây giờ Charles đang dốc hết sức để chống lại sự tấn công của Tiêu Phàm nên hắn không có cách nào để đánh trả.

"Muốn dùng cách này để giết bản tướng quân, nằm mơ đi!"

Charles nhìn về Tiêu Phàm cười lạnh nói.

Tiêu Phàm bình tĩnh nhìn đến Charles:

"Chờ lát nữa ngươi cũng biết là không phải nằm mơ."

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, đến khi tinh thần lực của Tiêu Phàm và Charles sắp hao hết, trong mắt Charles dần dần để lộ vẻ lo âu.

Hắn đã biết tính toán của Tiêu Phàm rồi, Tiêu Phàm làm thế này để hắn tiêu hao đến chết.

"Nếu ngươi rời đi và dừng tấn công thì có thể cho người cái rương này."

"Nếu không thì cho dù ngươi có thể giết được ta, ngươi cũng không thể nào đạt được nó, ta là tướng quân nước M, ngươi giết ta thì có khi đến lúc đó còn phải chịu đuổi giết."

"Nước M bọn ta chính là quốc gia đứng đầu thế giới."

Charles lạnh lùng nói.

Tiêu Phàm lãnh khốc mà nói:

"Ngươi phá hư cái vali kia thì người nhà của ngươi cũng sẽ chết, ta đề nghị ngươi không nên làm như vậy, nên suy nghĩ kỹ lại vì người nhà của ngươi đi."

Nếu Charles thật sự làm như vậy, đương nhiên hắn sẽ không giết

người nhà của Charles, nhưng nói như thế vào lúc này có thể khiến Charles không dám làm bậy.

Chắc chắn trong cái vali xách tay này của Charles có chứa đồ tốt gì đó, bây giờ hắn đang nghèo rớt mồng tơi đó.

"Ngươi!"

Sắc mặt của Charles vô cùng khó coi.

Hắn có người nhà.

Với thực lực mà Tiêu Phàm bày ra, nếu muốn giết người nhà hắn thì rất dễ dàng.

Charles ngẩng đầu lên nhìn không trung.

Nếu Tiêu Phàm không tấn công thì hắn còn có thể bay lên trời để trốn, nhưng bây giờ phải dốc hết sức để ứng phó với sự kiềm chế của Tiêu Phàm, hắn không còn sức để khiến mình bay lên.

"Kền kền, kền kền, tấn công khu vực số tám mươi ba!"

Charles giả vờ nói chuyện với vào tai nghe.

Hắn biết rõ máy bay ném bom tàn hình trên đầu mình đã rời khỏi vì không còn bom nữa, bây giờ làm như vậy là để xem thử có thể dọa lui Tiêu Phàm được hay không.

Tiêu Phàm thầm giật mình.

Chẳng lẽ cái tên này muốn chơi trò một mạng đổi một mạng với hắn sao?

Vừa nãy lúc hắn đi ngang qua căn cứ số mười ba thì có "nhìn" thấy bản đồ, theo như đánh dấu trên bản đồ thì ở đây chính là khu vực số tám mươi ba.

"Tên khốn, chúng ta cùng chết đi."

"Dù ta có chết thì ngươi cũng đừng hòng sống."

"Nước M vạn tuế!"

Charles tướng quân nói với vẻ điên cuồng.

Cây cối xung quanh đã bị trụi rất nhiều, Tiêu Phàm ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đồng thời niệm lực tinh thần của hắn còn khống chế phi đao tiếp tục tấn công Charles.

Với nhãn lực của hắn thì cho dù bom có nằm ngoài ngàn mét chắc chắn cũng có thể nhìn thấy được, từ lúc nhìn thấy bom đến khi quả bom rơi xuống vẫn còn một chút thời gian, hắn có thể chạy thoát.

"Đáng chết!"

Charles tướng quân mắng thầm trong lòng.

Không thể lừa Tiêu Phàm đi, hắn biết rõ mình gặp hiền phức lớn rồi.

"Bom đâu?"

Nửa phút trôi qua Tiêu Phàm giễu cợt nói:

"Xem ra không có đạn dược vô tận rồi."

Charles tướng quân:

“…”

"Ngươi đừng đắc ý, ai dây dưa ai đến chết còn chưa chắc đâu!"

Charles tướng quân lạnh lùng nói.

"Vậy sao?"

Tiêu Phàm liên tục cười lạnh.

Rất nhanh thời gian lại trôi qua nửa phút, tinh thần lực bên trong Tiêu Phàm đã tiêu hao bảy mươi lăm phần trăm, còn Charles thì đã tiêu hao chín mươi phần trăm.

"Ngươi không thể giết ta, ta là tướng quân của nước M."

"Ngươi giết ta sẽ gặp phiền toái đấy."

Charles cắn răng nói.

Tiêu Phàm lạnh lùng nhìn Charles.

Nếu nước M không tiến hành kế hoạch Trảm Long thì đúng là hắn sẽ không giết Charles, nhưng bây giờ có giết Charles hay không cũng không khác gì nhau.

Hải Thần Andrew họ chết trong tay hắn, không lẽ một khi có cơ hội thì nước M sẽ tha cho hắn sao?

"Phập!"

Mười giây trôi qua, Charles đã tiêu hao quá nhiều nên không ngăn cản được.

Một thanh phi đao đâm vào lồng ngực của hắn.

"Á!"

Charles kêu thảm thiết.

"Phập!"

Giây tiếp theo một thanh phi đao khác đã trực tiếp xuyên thủng đầu của hắn.

…

Cầm lấy chiếc vali màu bạc, Tiêu Phàm nhanh chóng rời đi.

Thi thể của nữ vu cùng Charles Tiêu Phàm đều không thu lại, không cần thiết, hơn nữa như vậy còn dễ dàng làm cho nước M hoài nghi hắn.

Trong tay hắn có bảo vật không gian, đây cũng không phải là bí mật.

Tiêu Phàm trong rừng rậm nhanh chóng xuyên qua, có camera quay được hình ảnh hắn rời đi.

“Tiêu hao gần tám phần lực lượng mới giết chết được Charles, thực lực của tên này không tệ a.”

Trong lòng Tiêu Phàm thầm nghĩ.

Chương 521: Thời Gian Sắp Hết

Rời khỏi khu vực đó cách xa tầm mười mấy ki lô mét, sau đó Tiêu Phàm mới ngừng lại, lúc này hắn mới thu va li vào, còn từ trong túi thứ nguyên lấy ra một cái ghế nằm.

Ở trên ghế nằm nằm xuống, Tiêu Phàm mát xa huyệt Thái Dương của mình, tinh thần lực trong thời gian ngắn tiêu hao lớn như vậy, trong đầu hắn cảm giác được từng đợt đau nhức.

Vì thế Tiêu Phàm lấy linh thạch ra, yên lặng tu luyện Cửu Chuyển Chân Long Quyết.

Một giờ đi qua Tiêu Phàm vận chuyển một cái đại chu thiên, nội lực khôi phục một ít, tinh thần lực lượng cũng khôi phục được chừng một thành.

Có ba thành tinh thần lực, trong đầu Tiêu Phàm không hề đau nữa, chỉ cần không phải chiến đấu kịch liệt quá, ứng phó cũng không có vấn đề.

“Thời gian sắp hết rồi.”

Tiêu Phàm thầm nghĩ.

Nghĩ vậy hắn nhanh chóng thu ghế nằm rồi rời đi.

Không bao lâu sau Tiêu Phàm đã tới căn cứ số 13.

Căn cứ số 13 bên này là một mảnh hỗn độn.

Phần lớn những con chó đã bị đánh giết, một phần nhỏ trong đó thì chạy trốn được, chúng đã gây ra thảm họa lớn cho toàn bộ căn cứ, với ba hoặc bốn trăm binh sĩ thiệt mạng.

Nhân viên nghiên cứu khoa học ở trong hầm trú ẩn an toàn, cho nên bọn họ ngược lại không có việc gì.

“Bác sĩ, bác sĩ.”

“Hắn sắp không xong rồi, mau cứu hắn.”

Ngoại trừ tử vong, người trong căn cứ bị thương cũng có rất nhiều, đến lúc đó đều phát lên tiếng kêu rên thống khổ, quân y trong căn cứ căn bản xử lý không được.

"Tất cả mọi người vào hầm trú ẩn an toàn của căn cứ."

Đúng lúc này thanh âm của Tiêu Phàm vang lên trong toàn bộ căn cứ.

Thân ảnh của hắn cũng xuất hiện ở trong căn cứ.

“Phốc!” “Phốc!”

Trong căn cứ số 13 có một số người tiến hóa còn sống, mấy thanh phi đao rất nhanh phi hành, những người tiến hóa này nhanh chóng bị phi đao của Tiêu Phàm bắn chết.

Binh lính bình thường hắn lười đi giết, nhưng những người tiến hóa này thuộc về liên minh người tiến hóa, liên minh người tiến hóa đã có hành động ám sát nhằm vào hắn.

“Nhanh, nhanh, tiến vào hầm trú ẩn an toàn.”

“Mau đi vào.”

Binh lính trong căn cứ hành động rất nhanh, phần lớn thương binh đã được chuyển đến trong hầm trú ẩn an toàn, những người còn lại cũng nhanh chóng di chuyển.

Hơn mười phút đi qua toàn bộ căn cứ an tĩnh, hầm trú ẩn an toàn phi thường dày đặc, ở bên ngoài không nghe được tiếng kêu rên bên trong hầm trú ẩn an toàn.

Tiêu Phàm đi dạo qua một vòng căn cứ, tất cả camera đều bị phá hủy.

“Đến giờ rồi, gia gia hắn là ở bên kia.”

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Hắn đi đến căn cứ số 13 bên cạnh linh huyệt.

“Ong ong.”

Lần trước Tiêu Phàm đã biết dùng thiết bị bên này như thế nào, rất nhanh hắn đã kết nối thành công.

Biên cảnh Dị Giới Thần Long đế quốc, Tiêu Hải ở bên này.

Nguyên bản cứ điểm thuộc về Thần Long đế quốc đã bị phá hủy, tuy nhiên bên này linh huyệt phụ cận thực lực không bị áp chế, Tiêu Hải ở đây xây một cái phòng ở.

Thông đạo linh huyệt ở trong phòng.

Đột nhiên vòng sáng xuất hiện, hơn nữa càng ngày càng biến lớn, khi vòng sáng đạt tới hơn một mét.

Tiêu Hải hai mắt sáng ngời.

Hắn lập tức tới gần vòng sáng, Không Minh Kính xuất hiện ở trong tay hắn, vài giây đồng hồ trôi qua, Tiêu Phàm liền từ trong gương thấy được Tiêu Hải.

•

Lúc này Tiêu Phàm đương nhiên đã thay đổi trở lại.

“Cháu ngoan, trước tiên ta thử truyền công pháp Cửu Chuyển Chân Long Quyết cho cháu đã.”

Tiêu Hải vừa nhìn thấy hắn liền cười ha hả nói.

Tiêu Phàm bây giờ đạt được chỉ có ba tầng đầu công pháp Cửu Chuyển Chân Long Quyết, chỉ cần tầng thứ ba tu luyện xong, hắn có thể đạt tới cảnh giới đại tông sư.

Càng về sau công pháp truyền cho Tiêu Phàm càng không dễ dàng, trước kia không có điều kiện, hiện giờ lại đem công pháp truyền một ít cho Tiêu Phàm không có vấn đề gì.

—Tiêu Phàm đạt được công pháp càng hoàn chỉnh, thì hắn đối với

Cửu Chuyển Chân Long Quyết lý giải càng sâu, bình thường tốc độ tu luyện cũng có thể tăng lên không ít.

“Ừm.”

Tiêu Phàm gật đầu.

Tiêu Hải lập tức hành động, rất nhanh một quả đấm lớn chùm sáng truyền cho Tiêu Phàm.

Trong chùm sáng này ẩn chứa tin tức Cửu Chuyển Chân Long Quyết tầng bốn năm.

“Ách - -“

Khi chùm sáng tiến vào trong cơ thể, Tiêu Phàm lập tức cảm giác đầu mình rất trướng.

Tin tức công pháp một lần cho quá nhiều cũng không được, dưới tình huống năng lực đầu Tiêu Phàm chịu đựng không được, quá nhiều tin tức sẽ dễ dàng đem đầu của hắn nổ tung.

“Cháu ngoan, cháu thế nào vậy?”

Tiêu Hải thấy hắn thế liền biến sắc.

Tiêu Phàm vẻ mặt thống khổ đáp:

"Vừa rồi đại chiến ở đây tiêu hao khá lớn, năng lực chịu đựng yếu hơn bình thường một chút.”

“Gia gia ngươi cũng đừng quá lo lắng, ta còn chịu đựng được.”

Tiêu Hải thoáng thở phào nhẹ nhõm.

"Vậy xem ra không gian năng lực châu, long khí, dị năng những thứ này ta tạm thời đều không thể cho cháu, cho nên ta cho cháu một kiện không gian bảo vật, nó có thể tăng cường không gian dị năng của cháu."

Chương 522: Gia Gia Bị Thương Không

Nhẹ

“Túi thứ nguyên của cháu có thể lớn hơn, vận dụng dị năng không gian công kích cũng sẽ dễ dàng hơn.”

Tiêu Hải nói.

Nguyên bản hắn muốn cho Tiêu Phàm một cái túi không gian, có vật như vậy, Tiêu Phàm dời vật phẩm đi càng thêm thuận tiện, dạng không gian bảo vật hiện giờ còn tốt hơn.

“Đi!”

Vừa nói trong tay Tiêu Hải xuất hiện một cái giới chỉ cổ xưa.

Giới chỉ dần dần xuyên qua mặt kính, chờ nó hoàn toàn xuyên qua, thông đạo không gian bên cạnh Tiêu Hải thu nhỏ lại rất nhiều, giống như nó tiêu hao rất nhiều lực lượng.

“Cháu ngoan, bảo vật không gian này tiêu hao rất lớn.”

“Lại truyền cho cháu một ít sinh mệnh linh dịch, Hoàng Kim Long Tủy, hàng mẫu các loại sinh vật cũng truyền cho cháu một ít, người xem ra lúc này không thể truyền cho cháu.”

Tiêu Hải nói xong rất nhanh truyền cho Tiêu Phàm một vài thứ còn lại.

Sinh mệnh linh dịch truyền cho Tiêu Phàm hai mươi giọt, hoàng kim long tủy ba mươi giọt, đủ loại sinh vật hàng mẫu so với trước cũng truyền nhiều hơn.

Đặc biệt là Lam Linh Thảo, trực tiếp truyền cho Tiêu Phàm chừng mười cân.

Lam Linh Thảo cũng không có ẩn chứa bao nhiêu linh khí, truyền chừng mười cân Lam Linh Thảo tới, tiêu hao cũng tương đương so với truyền vài giọt sinh mệnh linh dịch.

“Cháu ngoan, lại truyền cho cháu một thứ.

Nó có thực lực cấp tông sư, ta đã khiến nó ghi nhớ khí tức của cháu và Tô Ấu Vi, nếu như hai người gặp phiền toái, nó có thể bảo vệ hai đứa."

"Hy vọng có thể truyền thành công!"

Vừa nói trong tay Tiêu Hải xuất hiện một con mèo nhỏ màu trắng.

"Đi!"

Tiêu Hải toàn lực xuất thủ, bốn cường giả phía sau cùng nhau phụ trợ hắn, trước khi thông đạo không gian biến mất, Tiêu Hải rốt cục đem con mèo nhỏ này truyền sang được.

Trên người nó xuất hiện không ít vết thương.

Nguyên lai bộ lông đẹp mắt cũng rụng đi rất nhiều, trở nên xấu xí không kém.

"Meo meo!"

Nhìn thấy Tiêu Phàm, ngửi thấy hơi thở của hắn, mèo con lập tức vui mừng kêu lên.

"May mà không có người truyền tống, nếu không chắc chắn thất bại."

"Cháu ngoan, nó là một loại linh thú thông minh, có thể nghe hiểu mệnh lệnh đơn giản của các ngươi."

"Chín ngày sau liên lạc lại với ta."

Tiêu Hải nói xong thân ảnh liền biến mất.

Vừa rồi hắn tiêu hao linh lực cực lớn hơn nữa còn bị thương, trong vòng ba đến năm ngày không thể liên lạc với Tiêu Phàm.

"Cửu Thiên..... Xem ra lần này gia gia lại bị thương không nhẹ, ai!"

Tiêu Phàm âm thầm thở dài một hơi.

Vào thời điểm cuối cùng truyền mèo con đến, hắn đã mấy lần bảo

Tiêu Hải dừng lại, nhưng Tiêu Hải vẫn kiên trì đem mèo con này truyền tới đây.

“Bé ngoan, lại đây.”

Tiêu Phàm liền lấy một giọt sinh mệnh linh dịch cho mèo con ăn.

Mèo con bị thương không nhẹ, nhưng một giọt sinh mệnh linh dịch này hẳn là có thể làm cho nó khôi phục.

“Meo meo!”

Mèo con vui vẻ ngồi ăn linh dịch sinh mệnh.

Tiêu Phàm cẩn thận cảm ứng một chút thực lực của nó, lập tức trong mắt hắn lộ ra vẻ kinh ngạc, thực lực của con mèo nhỏ này rất có thể ở trên hắn.

Đặc biệt năng lực cận chiến, tuyệt đối vượt qua hắn.

…

Ẵm mèo con trong tay, Tiêu Phàm dịch chuyển liên tục không ngừng nghỉ.

Hắn đã đi được hơn mười dặm, ở bên trong rừng rậm này sẽ không còn thiết bị camera nào nữa, nên không cần lo lắng camera sẽ ghi hình được bé mèo nhỏ này.

“Bé cưng, bây giờ chúng ta hãy nghỉ ngơi một chút.”

Tiêu Phàm bung chiếc ghế dài ra, nằm xuống nghỉ ngơi, mèo con nhoài người nằm bên cạnh.

Sinh lực không còn nhiều, vẫn còn khoảng mười lần dịch chuyển nữa, trạng thái của Tiêu Phàm lúc này không còn chút sắc, phải nghỉ ngơi để khôi phục lại.

Mấy canh giờ trôi qua.

“Kẻ địch chắc là đã rời đi rồi nhỉ?”

Từ bên trong một địa đạo đã được an toàn vọng ra một giọng nói.

Bên trong địa đạo đã ngoài vùng nguy hiểm của họ đều là lính, lúc tiến vào họ có đến năm mươi người, cuộc chiến đã khiến vài người trong đó thiệt mạng.

Những người còn lại trông cũng không khả quan lắm.

“Mở cửa địa đạo an toàn!”

Đội trưởng nói với chất giọng nặng trịch.

“Tuân lệnh!”

Họ nhanh chóng mở cửa pháo đài, vài người cầm súng cảnh giác bên ngoài, bên trong căn cứ không phát hiện một tên địch nào.

“Căn cứ an toàn!”

“Thông báo cho những người còn lại trong địa đạo an toàn.”

Không lâu sau, những cánh cửa pháo đài an toàn còn lại đều được đồng loạt mở ra, những người còn sống bước ra bên ngoài, họ như vừa được thấy lại mặt trời một lần nữa.

Nửa giờ trôi qua, họ đã thống kê được con số thương vong.

Tổng cộng có 533 người tử vong, rất nhiều người bị thương, nếu không được cứu chữa kịp thời, có khả năng sẽ chết.

Ở bên trong địa đạo tử thần chỉ mấy canh giờ hầu hết đều bỏ mạng.

“Bất kể là ai, nhưng đã dám nhắm vào chúng ta như thế, bọn hắn đều phải trả giá một cách thê thảm!”

“Chúng ta nhất định phải tìm ra hắn!”

Trong lòng họ dấy lên niềm căm phẫn.

Lúc Tiêu Phàm rời đi, lá gan họ lại to ra.

Nhưng sự trầm mặc lại lấn át.

Trước khi tiến hóa giả cấp SSS của họ bước ra, hoặc là một số

lượng lớn tiến hóa giả SS, bằng không, họ tuyệt đối không phải là đối thủ.

“Bé cưng, chúng ta đi thôi.”

Tiêu Phàm mở mắt ra.

Chương 523: Mở Rộng Gấp Mười Lần

Qua bốn, năm giờ tu luyện, nội lực và tinh thần của hắn đã khôi phục đáng kể, kiến thức công pháp cũng được tiếp thu chút đỉnh.

Quan trọng nhất, hắn đã nhận bảo vật không gian.

Bảo vật không gian mà ông đã cho hắn là một chiếc nhẫn cổ bằng đồng, trên mặt có hoa văn phức tạp, với trình độ của hắn hiện tại không thể giải mã được.

Trường hợp không có gì đặc biệt như vậy bảo vật không dễ dàng nhận chủ, ông nhất định có can thiệp, nếu không lầm, bảo vật có thể đã quen với sinh khí của hắn.

“Bình thường sinh lực chỉ có thể kéo dài được một dặm, dịch chuyển cũng chỉ có thể trong phạm vi một dặm, hôm nay lại dịch chuyển đến hơn mười dặm!”

Trên khuôn mặt Tiêu Phàm hiện lên vẻ hớn hở.

Hắn bế mèo con, dịch chuyển đến mười mấy dặm.

Bảo vật không gian có thể bảo đảm cho hắn dịch chuyển đến vùng đất trống hơn mười cây số, mà không dịch chuyển đến vùng đất đá, cũng không dịch chuyển đến nơi rừng rậm.

Dịch chuyển xa như vậy, sinh lực bị hao mòn đi cũng không ít.

Với năng lực đáng kinh ngạc như vậy, năng lực chạy trốn của hắn cũng tăng lên rất nhiều.

“To ra, to ra!”

Tiêu Phàm sử dụng sức mạnh của bảo vật để mở rộng túi thứ nguyên.

“Vận dụng sức lực như vậy, túi thứ nguyên có thể mở rộng gấp mười lần!”

Nụ cười trên gương mặt Tiêu Phàm càng ngày càng rõ hơn.

Không có bảo vật không gian này, hắn có dùng toàn lực cũng chỉ có thể mở rộng túi thứ nguyên chừng trăm mét khối, còn mở rộng gấp 10 lần có thể ước chừng được một ngàn mét khối.

Thể tích này không thể gọi là nhỏ.

Hơn nữa, với thực lực đang ngày càng đi lên của hắn, tăng thể tích lên gấp 10 lần cũng không thành vấn đề.

Có món bảo vật không gian này, bình thường hắn có thể dễ dàng duy trì túi thứ nguyên này với độ rộng một hai trăm mét khối, cũng đã có thể chứa rất nhiều đồ đạc.

“Hàng rào không gian!”

“Không Gian Trảm!”

Tiêu Phàm nóng lòng muốn sử dụng năng lực không gian.

Hàng rào không gian có thể hình thành hàng rào phòng ngự không gian xung quanh hắn, có sức mạnh phòng ngự siêu to lớn. Không Gian Trảm và Phong Nhận cũng như vậy, nhưng khả năng tấn công của nó càng mạnh hơn.

“Haha!”

Tiêu Phàm cười phá lên.

Có món bảo vật không gian mà ông giao phó trong tay, cuối cùng hắn đã có thể sử dụng được năng lực không gian như vậy, thực lực của hắn đã được nâng cao hơn rất nhiều.

Hàng rào không gian tương đối mỏng, có thể không ngăn được bom chùm, đạn nổ, chỉ có thể chịu được những loại tên lửa yếu

hơn.

Uy lực của Không Gian Trảm so với ám khí ban sơ của hắn thì mạnh hơn rất nhiều.

Tiêu Phàm đoán chừng uy lực của Không Gian Trảm đã đạt tới trình độ đại tông sư.

Nhưng không hẳn ám khí thua Không Gian Trảm mọi mặt.

Khoảng cách hiệu quả của Không Gian Trảm tương đối ngắn, trước mắt chỉ có thể hơn chục thước.

Tốc độ của ám khí vượt qua 3000m/h, chỉ cần hắn có thể nhìn thấy, bắn chết mục tiêu cách đó mười ki lô mét cũng không có vấn đề gì.

“Công kích, phòng ngự, năng lực dịch chuyển, túi thứ nguyên, mọi thứ đều được nâng tầm rồi!”

“Lần này đại bội thu rồi!”

Tiêu Phàm cảm thấy mãn nguyện, một mùa thu hoạch lớn chưa từng có.

Nhưng những rắc rối cũng không nhỏ.

Tướng Charles đã chết trong tay hắn, hàng trăm người đã tử vong ở căn cứ số 13.

Cấp cao của Mỹ, những người còn lại trong liên minh tiến hóa nếu nghe được tin tức này không chừng sẽ điên lên, tổn thất lần này còn tệ hơn so với tổn thất lần trước.

…

“Két!”

Một tên buôn lớn lái xe đến tiểu khu Tử Kinh, thành phố Z.

Vị thương gia này tên là Triệu Chí Hành, tài sản vượt qua con số trăm triệu, công ty của hắn ở thị trường Mỹ, hiện giờ đã nhận

được một tin nhắn kì lạ.

Hắn muốn tìm mọi cách để nhìn thấy Tiêu Phàm.

“Chú ý, phát hiện mục tiêu khả nghi.”

“Thiên Nhãn lập tức tìm hiểu danh tính đối phương.”

Bên này tiểu khu Tử Kinh có người âm thầm bảo vệ Tô Ấu Vi, bọn hắn không phải người bảo vệ 24/24, nhưng cũng có thể giúp tránh khỏi không ít phiền toái.

“Đã tìm được danh tính, mục tiêu tên là Triệu Chí Hành.”

“Tài sản lên tới 10,3 tỷ, hắn đến tòa nhà số 5, rất có thể đi đến chỗ của Tiêu Phàm hoặc Tô Ấu Vi, lập tức bảo vệ ngăn chặn lại.”

Đội trưởng tiểu đội bảo vệ Tô Ấu Vi ra lệnh.

“Vâng, đội trưởng.”

Tô Ấu Vi nhanh chóng ra khỏi cửa.

Triệu Chí Hành vừa từ trong thang máy bước ra, ánh mắt liền bắt gặp phải một đóa hoa hồng.

Nếu Tiêu Phàm có mặt ở đây, họ không cần phải lo lắng, bởi họ căn bản biết thực lực của Tiêu Phàm đến đâu, nhưng hiện giờ Tiêu Phàm đã vắng mặt.

Tô Ấu Vi nắm giữ cấp bậc Hậu Thiên, bọn hắn tuyệt đối không biết chuyện này.

“Triệu Chí Hành, ngươi tới đây làm gì?”

Bông hoa hồng nhìn chằm chằm Triệu Chí Hành với vẻ cảnh giác.

Cho dù Triệu Chí Hành có thân phận là ông chủ hơn mười tỷ đi chăng nữa, hoa hồng tuyệt đối sẽ không buông lỏng cảnh giác, Tô Ấu Vi nếu có xảy ra chuyện ở nhà, chắc chắn là do họ thất trách.

Chương 524: Thế Thì Đã Làm Sao?

“Xin chào.”

“Ngươi là vệ sĩ của sếp Tiêu đúng không? Ta tới đây tìm Tiêu Phàm muốn hợp tác, ta có một công việc làm ăn, rất cần hợp tác với hắn ta.”

Triệu Chí Hành dùng tông giọng trầm nói.

“Chuyện hợp tác gì, ta có thể giúp ngươi truyền đạt lại.”

Hoa hồng lên tiếng.

“Trời chỉ vừa sáng mà ngươi đã tới rồi, làm ăn gì mà cần phải gấp gáp như vậy? Hình như ngươi chưa từng có giao dịch làm ăn với hắn trước đây.”

Trong phòng, Tô Ấu Vi đã nhận được cảnh báo.

Lúc nàng tỉnh lại, rõ ràng nghe được giọng nói của Triệu Chí Hành ở bên ngoài.

Tô Ấu Vi đã tiến hành điều tra trong khoảng thời gian ngắn nhất.

Ba giờ trước, Triệu Chí Hành nhận được tin tức từ phía Mỹ, mãi mới chờ được đến lúc trời sáng, hắn liền chạy tới đây.

“Triệu Chí Hành sang đây hẳn là xem chồng ta có ở đây hay không, không nghi ngờ cũng uổng.”

Tô Ấu Vi thầm nghĩ trong lòng.

Nàng khẽ nhíu mày, lần trước ở phía Hoa Kỳ chỉ âm thầm dò la thông tin, giờ đây lại thản nhiên cho người đến cửa nhà tìm hiểu, hơn nữa còn là ông chủ nắm trong tay cả trăm trăm triệu.

“Chồng à, có chuyện.”

“Ta ở bên này có ông chủ trăm trăm triệu đến muốn gặp người.”

“Đối phương tên là Triệu Chí Hành, hôm nay, hoa hồng đã đứng ngoài cửa hỏi thăm hắn.”

Tô Ấu Vi nhanh chóng nhắn tin cho Tiêu Phàm.

“Lại đến!”

“Xem ra sự nghi ngờ của ta là đúng.”

Tiêu Phàm nhận được tin nhắn của Tô Ấu Vi.

“Ấu Vi, nói với hắn ta đi quân khu rồi, tạm thời không thể gặp hắn.”

Tiêu Phàm trả lời.

Lần trước căn cứ số 13 xảy ra chuyện, tình báo của Mỹ không gặp được hắn, đến nay vẫn không thấy hắn đâu, tất nhiên Hoa Kỳ càng lúc càng thêm nghi ngờ.

Nhưng thế thì đã làm sao?

Lúc trước hắn còn lo Tô Ấu Vi xảy ra chuyện, bây giờ ông đã đem mèo con tới, có thể để nó bên cạnh bảo vệ cho Tô Ấu Vi.

…

"Ding Dong!"

Rose bấm chuông cửa.

Dù sao Triệu Chí Hành cũng là người có địa vị, từ sáng sớm hắn đã tới tìm Tiêu Phàm muốn hợp tác, dù thế nào cũng không thể đuổi thẳng hắn đi.

Hai phút sau, Tô Ấu Vi mở cửa.

"Cô Ấu Vi, sếp Triệu Triệu Chí Hành có chuyện muốn nói với Tiêu Phàm, nhưng hắn lại không liên lạc được với Tiêu Phàm. Hắn muốn nhờ cô có thể liên lạc với Tiêu Phàm giúp được hay không."

Rose nói.

Triệu Chí Hành vội vàng nói:

"Cô Ấu Vi, ta có việc rất khẩn cấp muốn liên lạc với sếp Tiêu, nếu cô có thể liên lạc với hắn thì xin hãy giúp ta."

Tô Ấu Vi khẽ nhíu đôi mi thanh tú:

"Sếp Triệu, thật sự quá trùng hợp. Phàm ca đã đến quân khu, trước khi đi hắn còn nói mình có một việc cực kỳ trọng yếu."

"Đã hai hoặc ba ngày ta không được nói chuyện với hắn."

Triệu Chí Hành giật mình:

"Quân khu ư?"

Tô Ấu Vi gật đầu:

"Sếp Triệu, nếu như ngài có việc thì có thể nghĩ biện pháp khác, ta nghĩ tạm thời có thể ngài không thể liên lạc được với hắn đâu."

"Cảm ơn."

"Vậy ta sẽ nghĩ biện pháp khác vậy."

Triệu Chí Hành rời đi rất nhanh.

Nửa giờ sau, Tô Ấu Vi theo dõi hắn truyền tin tức ra ngoài.

"Quân khu ư?"

Các cơ quan tình báo Mỹ đã nhận được tin nhắn.

Bọn hắn đã tiến hành phân tích một cách nhanh chóng.

Thật ra không phải là không có khả năng đó.

Căn cứ theo tin tức mới nhất mà bọn hắn có, hiện tại khu vực quân sự nơi Lục Chí Hằng đang ở có một động thái lớn, rất nhiều binh lính đã trở về, và tất cả những người đang nghỉ phép sẽ kết thúc kỳ nghỉ phép của họ.

Bây giờ cả quân khu chỉ có người tiến vào mà không có ra.

Nếu Tiêu Phàm muốn hợp tác với quân đội thì rất có thể lúc này hắn đang ở khu vực quân sự nơi Lục Chí Hằng tọa lạc.

Nhưng lần trước Tiêu Phàm không lộ mặt, ngoài ra kẻ thù ở căn cứ số 13 có thực lực quá kinh khủng, vì vậy sự nghi ngờ của bọn hắn đối với Tiêu Phàm đã tăng lên rất nhiều.

...

"Kiểm tra an ninh tại Hoa Quốc thực sự rất nghiêm ngặt."

Tiêu Phàm nói thầm trong lòng, lúc này hắn đã đến sân bay rồi.

Sau vụ tai nạn ở căn cứ số 13 lần trước, kiểm tra an ninh tại Hoa Quốc trở nên nghiêm ngặt hơn rất nhiều, hiện tại còn nghiêm ngặt hơn gấp mấy lần lần trước.

Đây cũng không phải là Mỹ.

Nếu bây giờ hắn đang ở Mỹ, kiểm tra an ninh không biết sẽ đa dạng đến mức nào.

Nửa giờ sau, Tiêu Phàm lên máy bay.

Mặc dù quy trình kiểm tra rất nghiêm ngặt, nhưng Tô Ấu Vi đã sắp xếp cho hắn một danh tính vô cùng hoàn hảo.

"Bùm!"

Không bao lâu sau máy bay khởi hành.

Trong toàn bộ chuyến hành trình kéo dài khoảng hơn ba mươi giờ, Tiêu Phàm dành phần lớn thời gian để ngủ, và cũng trong giấc ngủ, Tiêu Phàm đã tiêu hóa triệt để các công pháp mà Tiêu Hải đã truyền thụ cho hắn.

Sau khi xuống máy bay, Tiêu Phàm cũng không quay lại thành phố Z.

Hắn đến thẳng khu vực quân sự của Lục Chí Hằng, ẩn thân trước khi tiến vào khu vực quân sự, hơn nữa còn dịch chuyển thẳng đến kho hàng mà hắn đã từng đến lần trước.

Chương 525: Đều Chết Dưới Tay Tiêu Phàm

Trong kho hàng trống rỗng, và hiện không có ai canh giữ ở bên ngoài.

"Cậu Lục, hiện tại ta đang ở trong kho hàng cũ."

Giọng nói của Tiêu Phàm vang lên trong tâm trí Lục Chí Hằng.

Lục Chí Hằng giật mình.

Không bao lâu sau, hắn tự mình lái xe đến kho hàng.

"Tiêu Phàm, ngươi đã làm cái gì vậy? Hai ngày nay, người của cục tình báo Mỹ như chó điên đi điều tra khắp nơi, thành phố Z và huyện Lôi Sơn quận là hai nơi bị tra xét nghiêm ngặt nhất."

"Rất nhiều gián điệp đã đến gần khu vực quân sự của chúng ta."

Lục Chí Hằng vội vàng nói.

Tiêu Phàm cười rồi nói:

"Ta vừa đến căn cứ số 13 một chuyến, bọn hắn đã có một vài thử nghiệm với chất lỏng tiến hóa cấp sss."

"Trong này có một ống chất lỏng tiến hóa cấp sss gốc, đi kèm còn có các tài liệu liên quan, căn cứ theo tính toán của bọn hắn, tỷ lệ thành công chỉ có một phần trăm."

Khi Tiêu Phàm nói, cùng lúc đó, một chiếc vali màu bạc xuất hiện trong tay hắn.

Tướng quân Charles lấy đi thứ này cũng vì nó rất trân quý, một ống chất lỏng tiến hóa cấp sss gốc này còn quý hơn mười ống dung dịch tiến hóa cấp sss.

—— Tỷ lệ thành công chỉ có một phần trăm, hiện tại nó không thể được sử dụng, nhưng miễn là bọn hắn còn tiếp tục cải thiện, thì

hoàn toàn có thể tăng tỷ lệ thành công trong tương lai.

"Tê!"

Lục Chí Hằng hít một hơi thật sâu.

Chẳng trách bọn hắn điên cuồng như vậy, không ngờ Tiêu Phàm lại mang về những thứ như vậy.

"Ngươi còn làm gì khác nữa không?"

Tiêu Phàm thờ ơ nói:

"Vu nữ chết, Charles trở thành người tiến hóa cấp ss, hắn và một số người tiến hóa khác cũng đã chết."

"Hơn nữa, hơn 500 binh lính bình thường cũng đã chết, nhưng ta không giết bọn hắn, bọn hắn bị những con thú tiến hóa của Vu nữ giết chết trong lúc mất kiểm soát."

Giữa các quốc gia đều có các quy định bất thành văn, võ giả không thể tùy tiện đối phó với người bình thường, Tiêu Phàm làm như vậy cũng không vi phạm quy tắc ngầm giữa các quốc gia.

Khoảnh khắc Charles trở thành Người tiến hóa, hắn đã mất đi sự bảo vệ trong phương diện này.

"Tê!"

Lục Chí Hằng lại há hốc mồmlần nữa.

Người tốt, Vu nữ đều chết dưới tay của Tiêu Phàm.

Ngoài ra, còn có hơn 500 người cũng đã chết.

Cuối cùng thì hắn cũng biết tại sao nước Mỹ lại hành động điên cuồng như vậy.

Lần này, tổn thất ở căn cứ số 13 là quá nặng đối với nước Mỹ.

"Tiêu Phàm, lá gan này của ngươi cũng lớn quá chứ."

Lục Chí Hằng nói trong khi mắt vẫn trợn tròn.

Tiêu Phàm thờ ơ nói:

"Trước kia mười mấy người nhóm Andrew đã đến ám sát ta. Liên minh người tiến hóa là lớp một, ta còn không chưa làm đến lớp mười lăm đâu?"

"Ngươi... thôi thôi."

Lục Chí Hằng xua tay.

Làm cũng đã làm rồi.

Huống chi, Tiêu Phàm là Tông Sư, Liên minh người tiến hóa đến ám sát hắn thì Tiêu Phàm phản kích lại cũng là chuyện bình thường. Dẫu sao xét trên bề nổi thì Tiêu Phàm đều chiếm lý.

Tuy nhiên, Mỹ tuyệt đối không thể nói ra một chuyện đáng xấu hổ như vậy.

"Cậu Lục, ngươi có thể cầm thứ đồ chơi này đi nghiên cứu, với ta thứ này chẳng có ích lợi gì."

“Các ngươi cho thêm mấy quả bom bi là được, hehe”.

Tiêu Phàm chỉ vào chiếc vali và mỉm cười.

Lục Chí Hằng nói trong khi trợn trừng mắt:

"Lần trước đã chuẩn bị nhiều bom bi như vậy, chẳng lẽ dùng hết rồi sao? Ta có thể chuẩn bị cho ngươi, nhưng thứ này không thể thay thế tiền đâu."

"Hiểu rồi, xem như đây là một món quà đi."

"Đến lúc đó ta sẽ kiếm thêm tiền để mua nó."

Tiêu phàm thậm chí không nghĩ đến việc đánh đổi những thứ như vậy để lấy bom chùm của quân đội.

Hắn cần không phải chỉ có bấy nhiêu, hơn nữa quân đội cũng rất nghèo.

"Cậu Lục, mọi người đều tập trung đông đủ rồi chứ?"

"Việc ghi nhớ sơ đồ kinh mạch của cơ thể con người diễn ra thế nào rồi?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Lục Chí Hằng nói:

"Chín mươi chín phần trăm mọi người đã tập hợp lại, chỉ có một số ít những người khác chưa quay lại, bây giờ toàn bộ khu vực quân sự đã bị phong tỏa, chỉ có thể vào mà không thể ra."

"Đều đã ghi nhớ được tám mươi phần trăm sơ đồ kinh mạch."

Gần đây, tất cả công tác huấn luyện khác trong toàn bộ khu vực quân sự đã bị buộc dừng lại, tất cả mọi người đều dốc hết sức để ghi nhớ sơ đồ kinh mạch, bọn hắn luôn trông mong trở thành những võ giả.

Tiêu Phàm gật đầu:

"Nhiều người như vậy cũng gần đủ rồi, tập hợp ba ngàn người tinh thông nhất tới đây, ta sẽ hướng dẫn bọn hắn tu luyện Viêm Hoàng quyết."

"Tiếp theo bọn hắn sẽ phải dạy cho những người còn lại."

Lục Chí Hằng gật đầu.

Hai giờ sau, Lục Chí Hằng tập hợp ba nghìn người giỏi nhấtlại đây.

Địa điểm tụ tập là một địa điểm rất lớn trong thao trường, nơi này có sức chứa năm ngàn người cũng không thành vấn đề, ba ngàn người tụ tập ở đây cũng không có vẻ đông đúc.

"Sau khi ghi nhớ sơ đồ kinh mạch của cơ thể con người lâu như vậy, cũng nên chính thức bắt đầu tu luyện thôi."

"Không biết là vị tiền bối nào sẽ chỉ dạy chúng ta."

"Không biết võ giả lợi hại như thế nào."

Rất nhiều người đang nhỏ giọng nói chuyện.

Khi Tiêu phàm và Lục Chí Hằng bước vào khu vực khép kín, toàn bộ nhanh chóng chìm vào im lặng.

Chương 526: Nghi Hoặc

"Các đồng chí, hẳn là các ngươi đã đoán được, chúng ta mời tới một vị cao thủ, hôm nay hắn sẽ truyền thụ cho các ngươi một công pháp mạnh mẽ."

“Con phải học hành thật chăm chỉ, rồi đến một lúc nào đó các ngươi sẽ dạy cho những người còn lại trong quân đội.”

Lục Chí Hằng nói với vẻ nghiêm túc.

Rất nhiều người thắc mắc.

Ngoại trừ Tiêu Phàm thì tất cả đều là người quen, vậy võ giả hàng đầu ở đâu?

—— Người ở các căn cứ quân bộ khác đều học qua các loại công pháp khác nhau, tuy rằng có thể chuyển đổi thành Viêm Hoàng Quyết, nhưng bọn hắn cũng sẽ không chuyển một cách dễ dàng.

Lục Chí Hằng và những người khác cũng sẽ không mạo hiểm tùy tiện để những võ giả thay đổi công pháp của họ.

Trước đây chưa từng có ai tu luyện Viêm Hoàng Quyết, nếu xảy ra sự cố thì sao?

Quân đội thật vất vả mới thành lập nên quân bộ.

"Các đồng chí, để ta giới thiệu với các ngươi, người bên cạnh ta chính là cao thủ mà ta vừa nhắc tới, kế tiếp để hắn nói với các ngươi vài câu."

Lục Chí Hằng chỉ vào Tiêu Phàm rồi nói.

…

Ba ngàn người nhìn sang Tiêu Phàm.

Trong mắt rất nhiều người đều lộ ra sự nghi hoặc, thực sự Tiêu Phàm nhìn còn quá trẻ.

Tiêu Phàm cười rồi nói:

"Mọi người, ta cũng không biết nên nói cái gì, không bằng thế này đi, nếu các ngươi có thắc mắc gì muốn hỏi thì cứ hỏi thẳng ta là được."

"Nếu ta có thể trả lời thì sẽ trả lời các ngươi."

Hai mắt mọi người sáng lên, trong long họ có rất nhiều nghi vấn.

"Tiền bối, xin hỏi ngài có cải lão hoàn đồng hay không?"

Có người đứng vội dậy rồi nói lớn, nhiều người cũng muốn biết vấn đề này.

Nếu Tiêu Phàm tu luyện cải lão hoàn đồng để có được diện mạo này thì thật lợi hại.

Tiêu Phàm nhìn qua người nọ:

"Năm nay ta hai mươi hai tuổi, cũng không có cải lão hoàn đồng gì cả. Ta tên Tiêu Phàm, các ngươi cứ việc gọi tên ta là được, gọi ta tiền bối thì nghe già quá."

Một người khác đứng lên:

"Tiêu Phàm, ở xã hội hiện đại ngày nay thì súng đạn đã rất lợi hại, vậy tốn nhiều công sức để tu luyện võ công có ích lợi gì?"

Có nhiều người cũng đang nghi ngờ điều này.

Lục Chí Hằng cảm thấy thú vị liền nhìn sang Tiêu Phàm.

Hắn biết rằng Tiêu Phàm rất lợi hại, nhưng thật ra thì hắn cũng không biết chính xác Tiêu Phàm lợi hại đến mức nào.

Tiêu Phàm cười rồi nói:

"Vậy chúng ta thử xem? Lục tướng quân, phiền ngươi tìm giúp ta một khẩu súng lục, một khẩu súng trường, và một khẩu súng bắn tỉa."

Lục Chí Hằng gật đầu.

Ba ngàn người kinh ngạc nhìn Tiêu Phàm, chẳng lẽ luyện võ có thể ngăn chặn đạn được sao?

Chẳng mấy chốc súng đã được tìm tới.

"Lục tướng quân, tự ngươi nổ súng đi, nếu để cho họ bắn thì có thể họ không dám đâu."

Lục Chí Hằng khẽ gật đầu, nếu Tiêu Phàm không chắc chắn thì hắn sẽ không hành động liều lĩnh.

Mọi người chăm chú theo dõi không chớp mắt, và Lục Chí Hằng nhặt một khẩu súng lục quân dụng, loại súng này mạnh hơn nhiều so với khẩu súng mà cảnh sát sử dụng.

"Lục tướng quân, ngươi có thể yên tâm nổ súng."

Tiêu Phàm cười nói.

"Bùm!"

Lục Chí Hằng nhắm vào Tiêu Phàm và bóp cò, viên đạn bay về phía Tiêu Phàm ngay lập tức.

Tiêu Phàm đã điều khiển Tinh thần niệm lực làm giảm tốc độ của viên đạn, và đến khi viên đạn dừng lại hoàn toàn trước ngực, Tiêu Phàm đã đưa tay ra và dễ dàng bóp viên đạn.

Ở khoảng cách gần, rất nhiều người có thị lực tốt đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

"Ah!"

Nhiều người hoảng sợ thốt lên thành tiếng.

Lấy tay không đỡ đạn, đây là tình tiết chỉ có trong máy tính.

Không ngờ thực sự có thể nhìn thấy nó trong thực tế!

Từ tiếng súng nổ, họ có thể phân biệt rõ ràng rằng thứ mà lục Chí Hằng đang cầm chắc chắn không phải là một mô hình.

"Bùm!"

Ngay sau đó Lục Chí Hằng nhặt khẩu súng trường lên.

Uy lực của súng trường mạnh hơn nhiều so với súng lục.

Lần này Lục Chí Hằng chỉ nhắm vào vai trái của Tiêu Phàm, viên đạn đến trước mặt Tiêu Phàm cũng trở nên chậm lại như lần trước, và cũng dễ dàng bị Tiêu Phàm bắt được trong tay.

"Lục tướng quân, ngươi bắn tiếp mấy phát đi."

Tiêu Phàm cười nói.

Lục Chí Hằng gật đầu, hắn thẳng tay thanh trừ sạch sẻ hết băng đạn, và tất cả các viên đạn đều dừng lại trước mặt Tiêu Phàm, hình ảnh trông thật khác thường.

"Keng, keng, keng!"

Khi không còn sự khống chế của Tiêu Phàm, tất cả những viên đạn này đều rơi xuống đất.

"Vương Bằng!"

Lục Chí Hằng lên tiếng.

"Đến đây!"

Một người lính ở hàng đầu đứng dậy ngay lập tức.

Lục Chí Hằng chỉ vào khẩu súng bắn tỉa trên mặt đất:

"Thứ đồ chơi này do ngươi mang tới, ngươi mang nó ra xa một chút thuận tiện để mọi người kiểm tra xem súng có vấn đề gì không."

"Vâng!"

Vương Bằng bước tới nhanh chóng và nhặt khẩu súng bắn tỉa lên, bên cạnh còn có một hộp đạn.

Hắn là một tay súng bắn tỉa, phải tiếp xúc với súng bắn tỉa mỗi ngày, chỉ trong nháy mắt hắn liền đoán được, nhất định khẩu súng bắn tỉa này là hàng thật với uy lực đáng sợ.

Chương 527: Súng Bắn Tỉa

Vương Bằng mang theo một khẩu súng bắn tỉa và một hộp đạn, hắn đã đi đến trước mặt người cuối cùng.

Trong quá trình đi chung quanh, nhiều người đã kiểm tra khẩu súng bắn tỉa trên tay Vương Bằng và xác nhận có đạn bên trong.

"Tiêu Phàm, ngươi không sao chứ?"

Lục Chí Hằng có hơi lo lắng.

Uy lực của súng bắn tỉa còn mạnh hơn nhiều so với súng trường.

"Yên tâm đi."

Tiêu Phàm cười rồi nói.

Vương Bằng lắp đạn xong thì nhắm thẳng vào Tiêu Phàm, hắn hít một hơi thật sâu trước khi bóp cò.

"Bùm!"

Một âm thanh lớn vang lên, những viên đạn từ khẩu súng bắn tỉa lao vào Tiêu Phàm với tốc độ kinh hoàng, thậm chí nó cũng có thể xuyên thủng cả những bức tường bê tông dày.

Tiêu Phàm giơ tay lên.

Đạn của súng bắn tỉa khi đến trước mặt hắn thì giảm tốc độ cực nhanh, giống như đạn của súng lục và súng trường, Tiêu Phàm dùng tay trần đỡ đạn của súng bắn tỉa trong tay mình.

"Tê!"

Nhiều binh lính nhìn Tiêu Phàm với ánh mắt vô cùng khiếp sợ.

Tiêu Phàm quay lưng lại.

"Lại tới đi."

"Bùm!"

Vương Bằng nghiến răng và nổ súng thêm lần nữa.

Lần này Tiêu Phàmcũng không làm chậm đường đạn của súng bắn tỉa, hắn sử dụng hàng rào không gian để che chắn, khiến hàng rào không gian bao phủ toàn bộ cơ thể của hắn.

Viên đạn trúng sau ót hắn như cái muỗng văng ngược ra ngoài.

Viên đạn văng ra bắn về phía đám đông.

Ngay khi nó sắp bắn trúng một người ở hàng ghế đầu, viên đạn như bị một lực kéo mạnh mẽ dẫn dắt, nó dừng yên ở đó rồi rơi xuống đất.

"Mạnh quá."

"Đến của súng bắn tỉa mà cũng có thể chống lại được."

"Võ công ghê gớm như vậy sao?"

Rất nhiều người đều đang bàn luận sôi nổi, họ vẫn chưa thôi khiếp sợ.

Những gì Tiêu Phàm thể hiện lợi hại hơn nhiều so với những gì họ nghĩ là võ công.

Đúng lúc này, thân thể Tiêu Phàm bay lên.

Với tinh thần niệm lực mạnh mẽ, hắn có thể bay những quãng đường ngắn, nhưng bây giờ Tiêu Phàm có thêm không gian bảo vật hỗ trợ nên hắn có thể bay những quãng đường dài hơn mà không gặp vấn đề gì.

"Mọi người, để ta sửa lại cách nhìn nhận của các ngươi, công pháp mà ta cho các ngươi không phải công pháp võ đạo, mà nó là một

loại công pháp tu chân."

"Nó gọi là Viêm Hoàng Quyết."

"Tu luyện nó xong thì có thể bay lên trời chui xuống đất, kéo dài tuổi thọ! Lấy tu vi của ta bây giờ thì chỉ cần không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ta nhất định có thể sống đến hai trăm tuổi."

Tiêu Phàm mỉm cười.

Mọi người chết lặng người, sững sờ nhìn Tiêu Phàm.

Không ngờ Tiêu Phàm còn có thể bay.

Còn có thể sống đến hơn hai trăm tuổi.

Thần tiên trời đất ơi.

"Nếu các ngươi có thể đạt tới tu vi của ta bây giờ thì có thể chống đỡ công kích từ súng ống một cách dễ dàng, cho dù là đối mặt hỏa lực dày nặng thì cũng có thể né tránh chỉ trong nháy mắt."

Tiêu Phàm vừa nói vừa xê dịch cực nhanh về phía sau.

Với sự hỗ trợ của bảo vật không gian, hắn có thể sử dụng sức mạnh của không gian để bay với tốc độ di chuyển trong khoảng cách ngắn có thể đạt tới 100 mét mỗi giây, có thể so sánh với dịch chuyển tức thời.

"Tê!"

"Nhanh quá đi!"

Mọi người đều vô cùng khiếp sợ.

Lục Chí Hằng nhìn thấy cũng sửng sốt mất một lúc.

Hắn biết thực lực của Tiêu Phàm rất lợi hại, nhưng hắn thật sự không nghĩ tới sẽ cường đại như vậy, theo hắn được biết, người đạt đến cấp bậc Tiên Thiên còn lâu mới có thể cường đại như vậy.

Trước đó Cơ Phụng Thiên đã đạt đến cấp bậc Tông Sư nhưng chắc chắn thực lực của nàng không mạnh như vậy.

"Quý vị, thời thế đã thay đổi."

"Mặc dù có khoa học kỹ thuật thì vẫn cần phát triển đầy đủ, nhưng ngươi cũng phải nâng cao chính mình, ta hy vọng các ngươi có thể tu luyện Viêm Hoàng Quyết mà ta đã truyền thụ cho các ngươi thật tốt."

Tiêu Phàm lại bay trở lại phía trước.

"Khụ, Tiêu Phàm, ta cũng có thể luyện Viêm Hoàng Quyết sao?"

Lục Chí Hằng nhìn Tiêu Phàm và nói.

Hắn cũng đã ngoài năm mươi tuổi, liệu có quá muộn để luyện võ không?

Tiêu Phàm cười rồi nói:

"Về cơ bản bất luận người nào trên tám tuổi đến dưới tám mươi tuổi đều có thể luyện công, nếu như ngươi dưới tám tuổi không nhớ rõ sơ đồ kinh mạch của cơ thể người thì kiến nghị không nên tu luyện."

"Nếu là cao hơn tám mươi, chức năng của thân thể sẽ thoái hóa nghiêm trọng, cho dù tu luyện cũng không có bao nhiêu tác dụng."

Lục Chí Hằng gật đầu cười.

"Tuổi tác thích hợp nhất để tu luyện Viêm Hoàng quyết là từ mười lăm tuổi đến hai mươi lăm tuổi, ở lứa tuổi này có thể đạt được tốc độ tu luyện nhanh nhất, đương nhiên cũng phải xem thiên phú của các ngươi."

"Được rồi, tiếp theo ta sẽ chính thức truyền thụ cho Viêm Hoàng Quyết các ngươi."

Phải mất nửa ngày sau để Tiêu Phàm giải thích ba tầng đầu tiên của công pháp một cách cẩn thận.

Camera đã ghi lại rõ ràng hình ảnh Tiêu Phàm đang giảng giải cho mọi người.

"Mọi người, ta chỉ cho các ngươi ba tầng đầu tiên của Viêm Hoàng Quyết, sau khi hoàn thành ba tầng này, tu vi của các ngươi có thể đạt tới cấp bậc Hóa Kình."

"Đến lúc đó đạn súng lục sẽ không còn là mối đe dọa đối với các ngươi nữa."

Tiêu Phàm cười nói.

Chương 528: Bạn Gái

Một nữ binh nói lớn tiếng:

"Sĩ quan huấn luyện, ta còn có một vấn đề muốn hỏi."

"Nói đi."

Nữ binh xinh đẹp này đứng lên:

"Sĩ quan huấn luyện, không biết ngươi có bạn gái chưa?"

Lục Chí Hằng:

"..."

Tiêu Phàm cười rồi nói:

"Vấn đề này thì ngươi có thể hỏi Lục tướng quân, hắn biết rõ nhất."

…

Nữ binh chờ mong nhìn sang Lục Chí Hằng.

"Hắn có bạn gái rồi, các ngươi không còn hy vọng đâu."

Lục Chí Hằng nói trong lúc tức giận.

Một người khác nói lớn tiếng:

"Thủ trưởng à, chỉ cần có cái cuốc tốt thì có chân tường nào mà

không thể đào xuống chứ, chúng ta đều ủng hộ nàng hạ gục sĩ quan huấn luyện."

"Đúng vậy, một người như sĩ quan huấn luyện nên được khai thác nhiều hơn."

Những người khác cũng la ó ồn ào.

Trước mặt Lục Chí Hằng, bọn hắn dám đùa giỡn vì Lục Chí Hằng không quản lý trực tiếp bọn hắn, nhưng hắn cũng sẽ không gọi người dậy giữa sáng sớm tinh mơ để trang bị vũ khí rồi chạy việt dã mười cây số.

Lục Chí Hằng:

"..."

"Được rồi được rồi, bạn gái của sĩ quan huấn luyện Tiêu là cháu gái của thủ trưởng, nếu các ngươi còn làm ầm ĩ lên thì cẩn thận thủ trưởng sẽ cho các ngươi mang giày nhỏ đấy."

Một người đứng bên cạnh Lục Chí Hằng nói đùa.

"Ah."

Nữ binh vừa đứng lên đỏ mặt, nàng vội vàng ngồi xuống.

Lục Chí Hằng nói một cách nghiêm túc:

"Các ngươi mau tu luyện Viêm Hoàng Quyết đi. Tiêu Phàm nói Viêm Hoàng Quyết rất dễ học, chỉ mất hai ba ngày là có thể tu luyện được."

"Sau khi các ngươi bắt đầu nhập môn còn phải dạy cho những người khác, nhiệm vụ tu luyện lần này của chúng ta là quyết định của Đại trưởng lão, trong thời gian eo hẹp, nhiệm vụ lại nặng nề, mọi người hãy cố gắng lên."

Tiêu Phàm ở lại khu vực quân sự thêm một ngày.

Những người tu luyện nhanh nhất đã bắt đầu tiến vào nhập môn.

Tiến vào nhập môn không có nghĩa là ngươi đã đạt đến cấp bậc Minh Kình, mà là ngươi đã luyện thành công Viêm Hoàng Quyết, và ngươi đã có thể đạt được sự chuyển khí căn bản nhất xung quanh cơ thể mình.

Để tu luyện Viêm Hoàng Quyết, trước tiên ngươi cần tưởng tượng rằng có một luồng khí đặc biệt đang bơi trong kinh mạch.

Lúc mới bắt đầu chỉ là tưởng tượng, thực ra trong kinh mạch không có luồng khí nào cả, nhưng sau một số lần tưởng tượng nhất định sẽ sinh ra từng tia khí.

Khí này không phải là nội lực, nó đến từ huyết mạch.

Có luồng khí này thì sẽ sinh ra khí cảm, và bước tiếp theo là dẫn dắt luồng khí này bơi liên tục trong các kinh mạch, và luồng khí sẽ dần dần lớn mạnh hơn.

Không thuộc Viêm Hoàng nhất tộc, cũng không có huyết mạch của Viêm Hoàng, nên nếu muốn tu luyện Viêm Hoàng Quyết thì sẽ khó khăn hơn gấp mấy lần, dù là mới bắt đầu nhập môn thì về sau độ khó cũng sẽ thăng cấp.

"Cậu Lục, ta rút lui trước đây."

"Viêm Hoàng Quyết là phương pháp tu luyện vô cùng an toàn, hẳn là không có vấn đề gì."

"Dù có cao thủ từ quốc gia khác lẻn vào thì cứ để bọn hắn biết đến sự tồn tại của Viêm Hoàng Quyết cũng chẳng sao cả, tốc độ tu luyện của bọn hắn cũng sẽ rất rất chậm."

Tiêu Phàm nói với Lục Chí Hằng.

Bản thân hắn cũng cần tu luyện, hắn không còn nhiều thời gian để nán lại ở chỗ này, Tiêu Phàm cảm thấy nếu mình tu luyện thêm chút nữa thì nhất định có thể đột phá đến tu vi Tiên Thiên đỉnh phong.

Chỉ cần hắn đột phá đến Tiên Thiên đỉnh phong, dù không sử dụng đến món bảo vật không gian kia thì hắn cũng có được thực lực của Tông Sư đỉnh phong, mạnh hơn hiện tại rất nhiều.

"Được rồi."

Lục Chí Hằng gật đầu.

Hắn đã có khí cảm.

Với tuổi tác của hắn thì bình thường không thể tiến bộ nhanh như vậy, hầu hết trong số ba ngàn người vẫn chưa có khí cảm đâu.

Hắn đã nhận được sự giúp đỡ từ Tiêu Phàm.

"Tiêu Phàm, nếu ngươi có thời gian thì cùng Ấu Vi đến thăm Đế Đô một chuyến đi."

"Bây giờ quan trọng nhất với ông cụ chính là cháu gái Tô Ấu Vi. Ta thân là con trai ông cụ, nhưng lần trước ta trở về thì ông bà chỉ hâm nóng cho ta hai phần cơm thừa thôi đấy."

"Những lúc Ấu Vi đến, thức ăn ở nhà đều rất ngon."

Tiêu Phàm mỉm cười và gật đầu:

"Cậu Lục, ta sẽ chú ý. Còn nữa, đừng quên những quả bom bi ta muốn đấy, ta sẽ tìm cách kiếm thêm tiền."

...

Tại tiểu khu Tử Kinh, Tô Ấu Vi và Lữ Tuyết Yến đang ở cùng nhau, các nàng đang trêu chọc một chú mèo con.

"Tiểu Tuyết, mau lại đây, nơi này có đồ ăn ngon này."

"Ngươi muốn hương vị nào hả, Tiểu Tuyết?"

Tô Ấu Vi cười rồi nói.

Lữ Tuyết Yến rất ủ rũ mà nói:

"Ấu Vi, ngươi có thể đặt cho nó cái tên khác không? Ngươi nói đi, ngươi cố ý đặt tên cho nó là Tiểu Tuyết đúng không?"

"Tiểu Tuyết đối tương đối thích hợp với nó mà, lông nó trắng như vậy nên ta mới cảm thấy cái tên này rất tốt, Tuyết Nhạn ngươi

đừng nghĩ nhiều, ta cũng không kêu ngươi như vậy."

Lữ Tuyết Yến:

"..."

"Nó thật đáng yêu, vô cùng đáng yêu. Không biết Tiêu Phàm mua ở đâu, ta tìm trên mạng cũng không tìm ra giống loại này."

Lữ Tuyết Yến nói, nàng có hơi ghen tị.

Chương 529: Trở Về

Tô Ấu Vi cười mê hoặc:

"Đến lúc đó ta sẽ hỏi học trưởng thử xem, Diệp Phi có tiền mà, đến lúc đó ngươi kêu hắn mua cho ngươi một con là được."

Con mèo trắng nhỏ này đương nhiên là con mèo nhỏ mà Tiêu Hải đã truyền lại cho Tiêu Phàm, vì Tiêu Phàm vẫn chưa quay lại nên hắn đã nhờ người giao con mèo trắng nhỏ này cho Tô Ấu Vi.

Trong lúc này, Tô Ấu Vi còn chưa biết nó đáng sợ như thế nào.

Tô Ấu Vi có thực lực cấp bậc Hậu Thiên, nhưng thực lực của con mèo nhỏ màu trắng này còn mạnh hơn nàng rất nhiều, Tô Ấu Vi hoàn toàn không đoán được thực lực của con mèo trắng.

Trong bãi đậu xe của tiểu khu Tử Kinh, một người nào đó say xỉn bước ra khỏi xe.

"Đi thôi cục cưng, chúng ta trở về nào."

"Ta... con cọp cái trong nhà không có ở nhà, đúng lúc ta đang muốn vui vẻ mấy ngày."

Người nói chuyện là một người đàn ông trung niên.

Hắn đang ngồi ở tiểu khu Tử Kinh, và cũng là chủ sở hữu cũ của tiểu khu Tử Kinh.

Kế bên ghế lái là một phụ nữ trạc ba mươi, lúc này nàng cũng đã bước xuống xe.

"Cường ca, sau này ngươi nên uống ít rượu lại."

"Uống nhiều rượu sẽ hại sức khỏe."

Người phụ nữ đỡ người đàn ông trung niên đi lên, không bao lâu sau, nàng đưa người đàn ông trung niên về nhà, trong lúc đó, người bảo vệ bí mật của Tô Ấu Vi đang kiểm tra thông tin của nàng.

Dữ liệu không có gì sai sót.

Mười lăm phút sau, người phụ nữ đã đến bên dưới tiểu khu.

Nàng đến từ Hành Dương Quốc, là dị năng giả do Hành Dương Quốc bồi dưỡng nên, nàng có thực lực cấp bậc Tiên Thiên, giỏi ngụy trang, thôi miên và đầu độc.

Lần này nàng lẻn vào tiểu khu Tử Kinh là vì muốn hạ độc giết chết Tô Ấu Vi.

Thật ra nàng đã đến Hoa Quốc từ nửa tháng trước, trước đó nàng đã ngụy trang tất cả thông tin về mình, nhưng nàng cũng không nhắm mục tiêu vào Tô Ấu Vi ngay lập tức, điều này cần phải chờ thời cơ tốt hơn.

Vào buổi sáng hôm nay nàng đã nhận được mệnh lệnh, ngay khi Dương Quốc biết về tình hình tại căn cứ số 13 bọn hắn cảm thấy hôm nay là thời điểm tốt để giết chết Tô Ấu Vi.

Tô Ấu Vi chết, chắc chắn Tiêu Phàm sẽ tin rằng đó là sự trả thù từ nước M.

Chứng kiến Tiêu Phàm và nước M liều mạng đổ máu, hay Hoa Quốc và Mỹ liều mạng đổ máu thì đều là những chuyện khiến Dương Quốc vui vẻ.

"Tiêu Phàm không có ở đây, hiện tại giết Tô Ấu Vi rất dễ dàng."

Người phụ nữ nghĩ thầm.

Nàng biết rằng có những người đang bí mật bảo vệ Tô Ấu Vi trong tiểu khu Tử Kinh, nhưng thực lực của bọn hắn cũng không mạnh lắm, trong khi đó nàng lại là một cao thủ cấp bậc Tiên Thiên.

Nếu hôm nay nàng đầu độc thì có thể Tô Ấu Vi sẽ chết vào ngày mai.

Khi đó, dù Tiêu Phàm và những người khác muốn điều tra, cũng sẽ rất khó tìm được đến tên nàng.

"Meo."

Khi người phụ nữ cách Tô Ấu Vi mấy chục mét thì cũng là lúc con mèo trắng nhỏ nhận thấy có điều gì đó bất thường.

Nó có thực lực cấp bậc Tông Sư nên có thể đánh giá rõ ràng rằng người phụ nữ này rất lợi hại, nhưng nàng ta lại cố tình ngụy trang thành bộ dạng của một người bình thường.

"Đi."

Khi khoảng cách chỉ còn ba mươi hoặc bốn mươi mét, người phụ nữ đã ra tay.

Dưới sự khống chế lực lượng của nàng, một ít bột phấn nhỏ li ti bay về phía Tô Ấu Vi, loại bột phấn này có độc, và chất độc của nó sẽ tồn tại trong cơ thể người khoảng một ngày.

"Meo."

Con mèo trắng nhỏ lại kêu meo meo lần nữa.

Nó âm thầm sử dụng lực lượng khiến bột độc bay ngược trở lại, ngay lập tức, chúng bắt đầu xâm nhập vào cơ thể người phụ nữ, bắt đầu từ lỗ mũi rồi đi vào trong cơ thể nàng.

"Không ổn."

Người phụ nữ kinh hãi.

Nàng có thực lực cấp bậc Tiên Thiên, tất nhiên nàng biết rằng mình đã bị trúng chiêu.

Có cao thủ đang ẩn núp gần đó.

Nàng không sợ độc dược, mặc dù loại độc này là kịch độc nhưng tổ chức có thuốc giải, nhưng nàng vẫn chưa phát hiện ra cao thủ đang giấu mặt, có lẽ đối phương còn mạnh hơn cả nàng.

"Meo!"

Con mèo nhỏ màu trắng lại kêu lên.

Sắc mặt người phụ nữ trở nên tái nhợt, nàng cảm giác được một cổ lực lượng cường đại đang tiến vào trong cơ thể mình, chỉ trong thời gian cực ngắn kinh mạch trong cơ thể nàng đều đã bị phá hủy.

"Hửm?"

Tô Ấu Vi nghi ngờ nhìn sang người phụ nữ.

Kinh mạch trong cơ thể người phụ nữ bị phá hủy khiến lực lượng của nàng bị rò rỉ ra ngoài. Đến lúc này, Tô Ấu Vi mới nhận thấy có điều gì đó bất thường.

…

Lữ Tuyết Yến đứng lên:

"Ấu Vi, trông nàng không thoải mái lắm thì phải."

Tô Ấu Vi giữ tay Lữ Tuyết Yến lại.

"Đừng đi qua, nàng có vấn đề."

Tô Ấu Vi cảnh giác nói.

Lữ Tuyết Yến nghi hoặc nhìn Tô Ấu Vi.

Chương 530: Là Ai Ra Tay

Lữ Tuyết Yến nghi hoặc nhìn Tô Ấu Vi.

Tô Ấu Vi dùng niệm lực tinh thần dò xét vào trong cơ thể đối phương, lập tức phát hiện kinh mạch của người này rộng thoáng hơn người bình thường rất nhiều, lực lượng bên trong lại đang tiêu tán.

"Là ai ra tay vậy?"

Tô Ấu Vi nghĩ thầm trong lòng.

Tuy hiện tại thực lực của nàng đã đạt tới tiêu chuẩn Hậu Thiên đại thành, nhưng vừa rồi nàng không phát hiện gì cả, chắc chắn người âm thầm ra tay lợi hại hơn nàng nhiều.

Nếu Tiêu Phàm về rồi, nàng đương nhiên sẽ liên tưởng tới Tiêu Phàm đầu tiên. Nhưng nàng biết rõ Tiêu Phàm còn đang trên đường từ quân khu trở về.

"Á."

Người phụ nữ nọ nhanh chóng ngã xuống đất, cắn vỡ viên thuốc độc giấu trong miệng. Độc này không phải độc mãn tính, nó có thể giết người ngay tắp lự.

"Có chuyện rồi."

Hai nhân viên bảo vệ ẩn trong bóng tối gần đó vội chạy tới.

"Nàng đã chết, uống thuốc độc tự sát."

Một trong hai người nhanh chóng xác định tình huống của cô gái vừa tử vong.

"Lập tức mang thi thể đi. Hoa Hồng, đi qua bảo vệ Tô Ấu Vi."

Đội trưởng nhanh chóng ra lệnh.

Hoa Hồng vội tới cạnh hai người Tô Ấu Vi, hai nhân viên bảo vệ khác mang thi thể rời đi.

Chỉ cần trì hoãn một lát thôi sẽ khiến cho rất nhiều người tới vây xem.

"Ấu Vi, vừa xảy ra chuyện gì thế?"

Hoa Hồng bảo vệ hai người Tô Ấu Vi vào đến nhà, Lữ Tuyết Yến mới nghi ngờ hỏi.

Tô Ấu Vi trả lời:

"Người vừa nãy là sát thủ, nàng ta ngậm thuốc độc trong miệng, phát hiện không thể hoàn thành nhiệm vụ nên lựa chọn tự sát."

Lữ Tuyết Yến sững sờ nhìn Tô Ấu Vi.

Không ngờ đời thật cũng có thể phát sinh loại tình huống chỉ thấy trong phim truyền hình thế này.

Nhưng ngẫm lại thân phận của Tô Ấu Vi thì Lữ Tuyết Yến lại cảm thấy chuyện như vậy cũng có vẻ bình thường.

"Tuyết Yến, vừa rồi không làm ngươi sợ chứ?"

Tô Ấu Vi lo lắng nhìn Lữ Tuyết Yến.

Bản thân nàng thì không sợ, dù gì cũng có tu vi cấp Hậu Thiên, đã là võ giả khá đáng gờm, lực thừa nhận cũng mạnh hơn nhiều.

Lữ Tuyết Yến lắc đầu.

Nàng ấy cũng bận tâm cho Tô Ấu Vi.

Dưới cái nhìn của Lữ Tuyết Yến, nếu chỉ có nàng thì bình thường sẽ không đụng phải chuyện như vậy. Nhưng với thân phận của Tô Ấu Vi thì nói không chừng trước kia cô bạn đã gặp phải, về sau cũng sẽ gặp thêm nữa.

...

"Tra, lập tức tra rõ cho ta! Nhất định phải tra bằng được thân phận của nàng ta."

Đội trưởng đội bảo vệ Tô Ấu Vi tức giận.

Địch nhân lẻn vào tận tiểu khu ám sát Tô Ấu Vi, rõ ràng là không coi bọn hắn ra gì. Nếu Tô Ấu Vi xảy ra vấn đề gì thì to chuyện lắm.

"Vâng, đội trưởng!"

Thiên Nhãn toàn lực điều tra thân phận người phụ nữ tử vong.

Suy tính một hồi, đội trưởng báo lại tin này cho Lục Bách Xuyên, Lục Bách Xuyên nói với hắn, nếu có chuyện gì quan trọng thì phải liên lạc trực tiếp.

"Sát thủ? Ta biết rồi!"

Lục Bách Xuyên tức giận vô cùng, nhưng cũng không thể hiện ra ngoài mặt.

Cúp điện thoại, Lục Bách Xuyên lập tức liên lạc với Khương Vạn Trần, chuyện này phải để Cục An toàn số 9 gia nhập, nhất định phải cho hắn một kết quả.

"Ám sát Tô Ấu Vi vào thời gian này...Chẳng lẽ là sát thủ của nước M?"

Khương Vạn Trần lẩm bẩm tự nhủ.

Không lâu sau, hắn nhận được hình ảnh của sát thủ, cô gái đã chết không có nét phương Đông, là Dương Quốc bồi dưỡng từ nhỏ.

Khương Vạn Trần nhanh chóng để người tìm kiếm trên internet, nhưng trên mạng không có tin gì hữu ích, như vậy thì hoàn toàn không thể các định được thân phận đối phương.

"Reng reng!"

Khương Vạn Trần cân nhắc một phen, lại gọi cho Tiêu Phàm.

Khi Tiêu Phàm ở quân khu thì điện thoại không thông, nhưng giờ hắn đang ngồi trực thăng, gần tới Lôi Sơn huyện rồi, thế nên điện thoại của Khương Vạn Trần nhanh chóng được nhận.

"Tiêu Phàm, ngươi nghe chuyện của Tô Ấu Vi chưa? Ngươi nghĩ thế nào?"

Khương Vạn Trần dò hỏi.

Tiêu Phàm ngớ người:

"Ấu Vi xảy ra chuyện gì?"

"Ngươi không biết à?"

Khương Vạn Trần nghi ngờ.

Tô Ấu Vi biết Tiêu Phàm đã sắp về đến nơi, cũng không lập tức nói cho Tiêu Phàm tình huống. Nàng ngồi xem tivi với Lữ Tuyết Yến, cũng ngầm toàn lực điều tra.

"Nửa tiếng nữa ta về tới nơi. Có chuyện gì sao?"

Tiêu Phàm ngưng trọng hỏi.

Khương Vạn Trần nói:

"Mười phút trước có người chết gần chỗ Tô Ấu Vi, cắn thuốc độc tự sát. Người này chắc hẳn là sát thủ, nguyên nhân chết cụ thể chưa rõ."

Đồng tử của Tiêu Phàm chợt co rút.

Tô Ấu Vi gặp ám sát.

Tiêu Phàm đại khái đoán được nguyên nhân sát thủ chết, có con mèo kia bên cạnh Tô Ấu Vi, chắc chắn sát thủ bị nó len lén giết chết.

"Ra tay ám sát Ấu Vi vào lúc này. Là người nước M sao?"

Trong đầu Tiêu Phàm lập tức nảy sinh ý tưởng này.

Chẳng qua hắn lại nhanh chóng tự mình bác bỏ.

Hắn cảm thấy khả năng này không lớn.

Cho dù liên minh tiến hóa giả xác nhận là hắn làm, nếu đã biết rõ thực lực hắn khủng bố thì giết chết Tô Ấu Vi chính là chọc giận hắn triệt để, làm vậy có chỗ tốt gì đâu?

Chương 531: Phàm Ca

Chẳng lẽ sẽ không sợ chọc giận hắn triệt để, khiến hắn đại khai sát giới?

Nếu loại bỏ loại khả năng này, vậy thì ám sát Tô Ấu Vi vào thời điểm này đại khái là vì muốn khơi mào chiến tranh, Dương Quốc đáng ngờ nhất.

"Cục trưởng Khương, nếu ngươi có thời gian thì đến thành phố Z một chuyến được chứ?"

"Được."

Khương Vạn Trần đồng ý ngay tắp lự.

Hắn biết rõ căn cứ số 13 lại xảy ra chuyện rồi, có lẽ Tiêu Phàm lại đi tới đó một chuyến, nói không chừng lại có thể chiếm được món hời gì từ chỗ Tiêu Phàm cũng nên.

Huống chi Tô Ấu Vi còn gặp tập kích, tốt nhất là hắn nên đích thân tới xử lý.

Tiêu Phàm cúp điện thoại, mặt mày âm trầm.

Địch nhân vậy mà ám sát Tô Ấu Vi.

Làm vậy chẳng khác nào chạm vảy ngược của hắn.

Lần này Tô Ấu Vi bình an vô sự, nhưng nguyên nhân là vì hắn vừa lúc tặng nàng một con mèo linh. Nếu không có mèo linh, rất có khả năng Tô Ấu Vi đã mất mạng.

"Vẫn phải đề cao thực lực của chính Ấu Vi mới được."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Hắn cảm thấy sau này cần thiết đưa Tô Ấu Vi đi căn cứ số 13 một chuyến.

Ở nơi đó, Tiêu Hải có thể cho Tô Ấu Vi càng nhiều chỗ tốt, có thể

đề cao thực lực của nàng rất nhiều.

"Vù…vù…vù!"

Hai mươi mấy phút trôi qua, máy bay trực thăng bay đến trên vùng trời thành phố Z.

"Chung Vĩ, ta đi xuống ở đây, ngươi cứ lái trực thăng rời đi là được."

Tiêu Phàm ra lệnh.

Nói xong, hắn nhoáng cái biến mất khỏi trực thăng.

"Sếp đỉnh thật."

Chung Vĩ âm thầm bội phục, càng biết rõ Tiêu Phàm, hắn càng kinh hãi không thôi.

Sau khi biến mất, Tiêu Phàm dịch chuyển thẳng đến trong tiểu khu Tử Kinh.

"Cốc cốc."

Tiêu Phàm nhanh chóng lên tầng.

"Phàm ca."

Tô Ấu Vi thấy Tiêu Phàm thì mừng rỡ hô lên.

Lữ Tuyết Yến cũng ở đây, nàng ngượng không dám gọi Tiêu Phàm là ông xã.

"Ấu Vi, nếu Tiêu Phàm về rồi thì ta đi trước nhé. Tiêu Phàm, Ấu Vi vừa gặp chuyện mới đây không lâu, ngươi an ủi nàng cho tốt đấy."

Lữ Tuyết Yến lập tức rời đi.

Tiêu Phàm đi vắng mấy ngày, hiện tại nàng ấy còn nán lại chẳng khác nào một bóng đèn to đùng cả trăm oát.

"Ấu Vi, ngươi không bị dọa sợ chứ?"

Tiêu Phàm ôm Tô Ấu Vi dò hỏi.

Tô Ấu Vi lắc đầu:

"Chút khả năng thừa nhận tâm lý như vậy thì ta vẫn có. Ông xã, hình như có cường giả núp trong tối ra tay phế bỏ tu vi của đối phương. Thực lực của cường giả ra tay rất mạnh, thật là kỳ lạ."

Tiêu Phàm cười khẽ, vẫy tay với Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết nhỏ xinh đáng yêu nhanh chóng nhảy vọt vào tay hắn.

"Bé ngoan, ngươi ra tay à?"

Tiêu Phàm hỏi.

Tiểu Tuyết gật đầu khẳng định.

Tô Ấu Vi sững sờ nhìn Tiểu Tuyết:

"Ông xã, là Tiểu Tuyết ra tay ư?"

"Ngươi đặt tên cho nó là Tiểu Tuyết à?"

"Ta còn muốn gọi nó là Tiểu Bạch cơ, nhưng Tiểu Tuyết có vẻ đỡ hơn. Ha ha."

Tiêu Phàm cười nói:

"Nó là linh thú, thực lực cấp Tông Sư."

…

Tô Ấu Vi nhìn chằm chằm mèo con trong tay Tiêu Phàm, vẻ mặt không dám tin tưởng.

"Ông xã, nó là linh thú cấp Tông Sư ư?"

Tiêu Phàm gật đầu:

"Đúng vậy. Nó nắm giữ vững vàng thực lực cấp Tông Sư, có lẽ thực lực tổng hợp còn tương đương với ta, cận chiến thì mạnh hơn cả ta."

Nếu không nhờ bảo vật trong không gian, Tiêu Phàm cảm thấy thực lực tổng hợp của mình còn kém nó.

"Ấu Vi, sau này dù là đi học cũng mang nó theo bên người nhé. Có nó bảo vệ, ngươi sẽ an toàn hơn nhiều, mà ta cũng an tâm hơn."

Tô Ấu Vi khẽ gật đầu.

"Cảm ơn ông xã."

Tô Ấu Vi thâm tình nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm ném thẳng Tiểu Tuyết xuống đất.

"Tiểu Tuyết, hôm nay không cần ngươi bảo vệ ở đây nữa, ngươi có thể ra ngoài dạo bộ một vòng thư giãn. Đừng gây họa. Nhớ kỹ những lời ta dặn ngươi khi trước."

Mèo trắng nhanh chóng rời khỏi phòng.

Tiêu Phàm cười híp mắt nhìn Tô Ấu Vi, nhanh chóng ôm Tô Ấu Vi vào phòng, tuy hiện tại là ban ngày ban mặt, nhưng hắn không quản được nhiều như vậy.

Một tiếng trôi qua, chiến đấu kết thúc.

"Ấu Vi, ngươi có tra ra tin tức gì của sát thủ đã chết không?"

Tô Ấu Vi lắc đầu:

"Ông xã, không tra ra gì cả, trên mạng không có thông tin nhiệm vụ của nàng ta, chắc là đối tượng được bồi dưỡng nghiêm khắc từ nhỏ."

"Ừ."

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

Hai tiếng sau đó, Khương Vạn Trần chạy tới.

"Cục trưởng Khương, có tra được gì không?"

Khương Vạn Trần vừa ngồi xuống, Tiêu Phàm đã dò hỏi.

Khương Vạn Trần tức giận nói:

"Tiêu Phàm, ta là khách đấy, lại còn chạy xa như vậy đến đây, ngươi không thể để ta uống miếng nước trước à?"

"Phàm ca, hai người trò chuyện đi."

Tô Ấu Vi rót một cốc nước cho Khương Vạn Trần, sau đó vào phòng.

"Người của chúng ta đã toàn lực truy tra trên mạng, lại không phát hiện gì mới. Muốn nhân viên tình báo tại địa phương tra xét thì tốn nhiều thời gian hơn."

Khương Vạn Trần uống một ngụm nước.

Chương 532: Nghiên Cứu

Vẻ mặt Tiêu Phàm như thường, hắn đã đoán trước là sẽ như vậy.

Với năng lực của Tô Ấu Vi còn không tra được, không lý nào cục An toàn số 9 có thể tra được trong thời gian ngắn như vậy.

"Tiêu Phàm, cái chết của sát thủ kia..."

"Đừng bận tâm việc nàng ta chết thế nào, phương diện này không có vấn đề gì."

Khương Vạn Trần thở phào một hơi.

Xem ra Tiêu Phàm có bố trí ngầm cả rồi, vậy thì hắn yên tâm hơn nhiều.

Nếu Tô Ấu Vi gặp chuyện gì, cục trưởng cục An toàn số 9 là hắn cũng phải gánh trách nhiệm cực lớn, Lục Bách Xuyên nhất định sẽ mắng hắn đến máu chó phun đầu.

"Tiêu Phàm, nghiên cứu Lam Linh thảo tiến triển rất tốt, nếu có thể lấy được nhiều Lam Linh thảo hơn, nói không chừng trong vòng nửa tháng sẽ có thành quả. Đến lúc ấy, có thể dùng thời gian ngắn nhất để xin chứng nhận độc quyền."

Khương Vạn Trần nói đến đây, hai mắt nhìn Tiêu Phàm đầy nóng bỏng.

Tiêu Phàm vẫy tay, trên bàn trà xuất hiện hơn hai lạng Lam Linh thảo.

Hắn lấy được tổng cộng năm kg Lam Linh thảo, nhưng không thể đưa cả cho Khương Vạn Trần được. Dùng để nghiên cứu thì hai lạng là đủ rồi, không thể để người trộm mất thứ này.

"Nhiều vậy sao!"

Khương Vạn Trần mừng rỡ.

Lần trước Tiêu Phàm chỉ lấy ra hai, ba mươi gam thôi, lần này phải gấp mười lần trước.

Có bằng này Lam Linh thảo là quá đủ để nghiên cứu ra thuốc trị đãng trí tuổi già rồi. Tiêu Phàm chiếm những một phần ba lợi nhuận trong chuyện này đấy.

Chờ nghiên cứu ra thuốc chữa bệnh, chắc chắn hắn sẽ nhận được hồi báo phong phú.

"Cục trưởng Khương, chờ nghiên cứu ra thuốc này thì có cần tốn nhiều thời gian làm thí nghiệm lâm sàng không?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Khương Vạn Trần trầm tư:

"Căn cứ vào tính toán của mấy người viện sĩ Cố, sau này một gốc Lam Linh thảo chỉ có thể điều chế khoảng ba ống thuốc, tạm thời không thể trải rộng toàn bộ thị trường được. Trong một khoảng thời gian nhất định, nó sẽ tồn tại với tư cách hàng hóa đặc biệt, cũng sẽ rất đắt đỏ. Cứ để đám người giàu có tiêu tiền làm chuột bạch đi."

Tiêu Phàm khẽ nhíu mày, một gốc Lam Linh thảo vậy mà chỉ có thể điều chế ba ống thuốc.

"Tiêu Phàm, tạm thời dân chúng bình thường không thể dùng thứ

này, đây là chuyện không thể giải quyết. Nếu có thể dễ dàng kiếm được nguyên liệu thì mới hạ giá xuống được."

Khương Vạn Trần nói.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu:

"Cục trưởng Khương, ý ngươi là đến lúc ấy cứ đẩy thuốc thí nghiệm ra ngoài, nhưng vẫn có thể đảm bảo hiệu quả của thuốc đúng không?"

"Đúng vậy."

"Nếu tất cả người có tiền trên thế giới sử dụng và không gặp chuyện gì thì tương đương với hoàn thành thí nghiệp lâm sàng rồi. Chỉ chờ có đủ Lam Linh thảo là có thể sản xuất số lượng lớn."

Khương Vạn Trần nói.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu:

"Cũng tốt."

Khương Vạn Trần nói:

"Tiêu Phàm, ngươi cảm thấy đến lúc đó định giá một ống thuốc thế nào mới phù hợp với người có tiền. Có thể thống nhất giá bán ra toàn cầu."

Tiêu Phàm suy nghĩ.

Hai lạng là khoảng 100 cây, lần này Tiêu Hải truyền cho hắn năm cân, nghĩa là tương đương với hai nghìn cây, có thể làm ra được sáu nghìn ống thuốc.

"Cục trưởng Khương, vẫn phải tạo sự khác biệt mới được, người ngoại quốc nhiều tiền mà. Nếu là người nước Hoa thì một triệu USD một ống thuốc, nếu là người nước ngoài thì năm triệu USD mỗi ống. Đúng rồi, cần uống mấy ống mới có thể chữa khỏi hẳn?"

Tiêu Phàm lại hỏi.

Khương Vạn Trần hít sâu một hơi, Tiêu Phàm định giá thật là đáng sợ.

Giá trong nước đã đủ đắt đỏ rồi, lại còn định giá bán cho nước ngoài là năm triệu USD một ống, khác nào coi đám người nước ngoài là heo để thịt đâu chứ.

"Khụ, Tiêu Phàm, như thế có phải hơi đắt không?"

Khương Vạn Trần hỏi lại.

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Với họ mà nói, một triệu và năm triệu không có khác biệt gì lớn. Chút tiền này có là gì với những ông lớn kia đâu chứ?"

Khương Vạn Trần lại nói:

"Tam thời viện sĩ Cố còn chưa xác định được, đại khái là khoảng ba đến năm ống thuốc, cụ thể phải xem tình huống của người bệnh mới được. Ngươi nói giá này thì cứ như vậy đi, dù sao ngươi cũng có quyền định giá dược phẩm mà."

Tiêu Phàm cười khẽ, nếu có thể bán toàn bộ, chắc chắn có thể thu được tổng cộng hơn mười tỷ USD, như vậy hắn nhận được ba, bốn tỷ USD là chuyện nhỏ. Lần trước hắn mua sắm quân hỏa tốn khoảng một tỷ USD, chờ khoản tiền này vào túi, hắn có thể mua sắm càng nhiều quân hỏa, bên phía Tiêu Hải sẽ càng thuận lợi hơn.

"Cục trưởng Khương, để khơi mào danh tiếng của các ngươi, ta muốn lấy danh nghĩa sở nghiên cứu của viện sĩ Cố đấu giá một thứ. Có thể chia cho các ngươi một phần mười tiền bán ra, tăng chút kinh phí cho mấy người viện sĩ Cố."

Tiêu Phàm cười nói.

Nửa tháng nữa mới có hi vọng nghiên cứu thành công thuốc này, tình hình chiến đấu bên Tiêu Hải lại không rõ ràng cho lắm, nên truyền bom chùm sang sớm mới tốt.

"Đấu giá cái gì? Không thể mang dịch tiến hóa ra để đấu giá đâu đấy."

Khương Vạn Trần vội nói.

Chương 533: Thần Y

Tiêu Phàm lấy được dịch tiến hóa từ căn cứ số 13, nếu đưa thứ này ra đấu giá, để Mỹ nghe ngóng được tin gì thì còn không phát rồ à?

Trong tay Tiêu Phàm xuất hiện một bình ngọc nho nhỏ.

"Cục trưởng Khương, trong này có ba giọt Linh dịch sinh mệnh. Ta muốn bán đấu giá thứ này, giá khởi điểm là một trăm triệu đô la Mỹ một giọt."

Tiêu Phàm cười tủm tỉm.

Khương Vạn Trần trợn tròn hai mắt.

"Tiêu Phàm, một trăm triệu USD một giọt á? Ngươi chắc chứ? Ai lại đi tiêu cả trăm triệu USD mua một giọt này?"

Tiêu Phàm hờ hững nói:

"Một giọt Linh dịch sinh mệnh có thể kéo dài từ một đến ba năm tuổi thọ, người trẻ tuổi, không có bệnh tật gì thì đa phần có thể kéo dài ba năm tuổi thọ. Người lớn tuổi bình thường có thể kéo dài hai năm tuổi thọ. Người có bệnh nền tương đối nhiều cũng có thể kéo dài từ một năm tuổi thọ trở lên."

Khương Vạn Trần hít sâu một hơi, không ngờ thứ này lại có hiệu quả như vậy.

"Tiêu Phàm, ngươi chắc chứ? Nếu thật như vậy, ta cảm thấy ngươi định giá thấp rồi. Một trăm triệu USD mua được một đến ba năm tuổi thọ, nhất định sẽ gây ra tranh đoạt."

Tiêu Phàm cười nói:

"Chính là muốn họ cướp đoạt, cứ định giá thấp một chút thì mới càng nhiều người đến. Mượn dùng danh nghĩa sở nghiên cứu một

lần được chứ?"

Khương Vạn Trần tính toán, đấu giá ba giọt này cũng phải đạt ít nhất một tỷ USD. Nói cách khác, đến lúc ấy sở nghiên cứu có thể chia chác một trăm triệu trở lên.

Đứng ra làm bia đỡ đạn mà có thể kiếm nhiều như vậy là hời lắm rồi!

"Được!"

Khương Vạn Trần gật đầu đồng ý.

…

Một nơi nào đó của nước Hoa, trong biệt thự xa hoa.

"Trạng thái của ba gần đây thế nào?"

Người hỏi là một người đàn ông khoảng sáu, bảy chục tuổi, gia tài mấy chục tỷ.

Hắn cho ba mình điều kiện y tế tốt nhất nhưng cũng vô dụng, tình huống của ba hắn ngày càng tồi tệ, hiện tại cũng chỉ sống được chừng mười ngày, nửa tháng.

"Không có gì thay đổi."

Một người phụ nữ trung niên lau nước mắt nói.

Nàng là vợ của người đàn ông.

"Xin lỗi tổng giám đốc Bùi, chúng tôi đã bó tay hết cách. Tuy ông cụ nhà không có bệnh nặng gì, nhưng đại nạn đã sắp buông xuống rồi."

Một thần y được nhà họ Bùi mời tới lắc đầu nói.

Ông Bùi đi khắp các bệnh viện lớn nhỏ, tìm đủ các thần y chốn dân gian. Chẳng qua bệnh viện không giúp được gì, thần y dân gian cũng không thể ra sức.

"Làm phiền rồi."

"Tổng giám đốc Bùi khách sáo quá."

Thần y dẫn trợ thủ nhanh chóng rời đi.

"Ba."

Ông Bùi ngồi xuống trước giường bệnh của ba mình, nhìn dáng vẻ của ông cụ mà đỏ cả mắt. Không có ba mình thì không có hắn ngày hôm nay.

Mẹ qua đời từ khi hắn còn rất nhỏ, khi đó trong nhà vô cùng, vô cùng nghèo. Hắn nhớ rõ có một lần đón năm mới, hai ba con chỉ nấu một bát sủi cảo.

Hắn còn nhỏ, lại đói lả, đa số sủi cảo đều vào bụng của hắn.

Ba nói mình không đói bụng.

Nhưng hiện tại hắn hiểu rõ, sao ba có thể không đói được?

"Khi đó, mỗi lần có khó khăn, ba đều nói đừng lo lắng, có ba ở đây. Giờ ba nằm tại đây, ta lại không thể làm gì. Tố Quyên, ta sắp mất ba rồi, ta nên làm gì bây giờ?"

Hắn đỏ mắt nói.

"Văn Hữu, chắc chắn sẽ có cách. Dạo này các cơ sở nghiên cứu lớn ở nước ngoài có nghiên cứu ra thuốc gì mới nhất không?"

Nước mắt của người phụ nữ trung niên tuôn rơi không ngừng.

Ba chồng không chỉ tốt với con trai, đối xử với con dâu như nàng cũng không có lời gì để chê trách.

"Không có."

Người đàn ông lắc đầu.

Các sở nghiên cứu cũng có nghiên cứu ra thuốc mới, nhưng muốn nghiên cứu ra thuốc kéo dài tuổi thọ đâu phải chuyện đơn giản như vậy. làm thế là trái ý trời.

"Reng reng, reng reng!"

Đúng lúc này, điện thoại của hắn vang lên.

"Văn Hữu, ta có tin từ một con đường đáng tin cậy. Một sở nghiên cứu bí mật nước ta nghiên cứu ra một loại Sinh mệnh nguyên dịch, có thể kéo dài tuổi thọ của con người."

Bùi Văn Hữu kích động đứng bật dậy:

"Thật chứ?"

"Văn Hữu, ta sao có thể đem chuyện như vậy ra để lừa ngươi. Nguồn tin này tuyệt đối đáng tin, nhưng ngươi phải chuẩn bị cẩn thận, Sinh mệnh nguyên dịch này không rẻ đâu. Ngày kia sẽ đấu giá Sinh mệnh nguyên dịch này, tổng cộng chỉ có ba giọt, giá khởi điểm mỗi giọt là một trăm triệu USD, có thể kéo dài tuổi thọ từ một đến ba năm."

Người bên kia đầu điện thoại nói.

Giọng Bùi Văn Hữu run run:

"Tin được loại Sinh mệnh nguyên dịch này không? Sẽ có hiệu quả như vậy thật chứ?"

"Văn Hữu, theo tin mật ta nhận được, đã có thủ trưởng từng sử dụng Sinh mệnh nguyên dịch này rồi. Cụ thể là ai dùng thì ta không rõ lắm, ngươi cũng đừng hỏi thăm. Không có hiệu quả đảm bảo trả lại tiền. Mà sau lưng sở nghiên cứu này chính là Cục An toàn số 9."

Bùi Văn Hữu nghe điện thoại xong thì bật khóc.

"Ba, được cứu rồi! Ngươi được cứu rồi!"

Bùi Văn Hữu nhìn ba mình đang hôn mê tự nói thầm, khóc thút thít.

Người gọi điện báo cho hắn cấp bậc không thấp, không có lý do gì để nói lung tung. Huống chi chỗ dựa của sở nghiên cứu là Cục An toàn số 9, hắn biết rõ Cục An toàn số 9 là cái gì.

"Văn Hữu, có tin tức tốt à?"

Vợ hắn vội hỏi.

Chương 534: Đặt Vé

Bùi Văn Hữu gật đầu:

"Có một sở nghiên cứu trong nước sáng chế ra một loại Sinh mệnh nguyên dịch, có thể kéo dài tuổi thọ từ một đến ba năm. Bọn họ đấu giá ba giọt, mỗi giọt giá khởi điểm là một trăm triệu USD, tin tức hẳn không phải là giả."

"Văn Hữu, tình huống của ba có kém cũng không kém hơn được nữa. Chúng ta nhất định phải mua được thứ này. Ngươi phải chuẩn bị nhiều tiền một chút. Giá khởi điểm đã là một trăm triệu USD, không đủ ba - năm trăm triệu USD thì khó mà mua được."

Người phụ nữ trung niên vội nói.

"Cảm ơn."

Bùi Văn Hữu nắm tay vợ mình.

Bà nói:

"Ta cũng nhớ ro ba năm đó đối xử với ta như thế nào. Không có sự trả giá của ba thì chúng ta cũng chẳng có ngày hôm nay."

"Ừm."

...

Tin tức nhanh chóng lan truyền khắp giới phú hào siêu cấp, không chỉ nhà giàu trong nước, những đại gia nước ngoài cũng nhanh chóng nhận được tin tức.

"Ông chủ, một sở nghiên cứu của nước Hoa chế tạo ra Sinh mệnh nguyên dịch, công khai đấu giá ba giọt toàn cầu, giá khởi điểm mỗi giọt là một trăm triệu USD."

Trong một tòa lâu đài khổng lồ ở nước ngoài, một quản gia già cung kính nói.

"Tin này là thật chứ? Hiệu quả của Sinh mệnh nguyên dịch thế nào? Có tác dụng phụ gì không?"

Lão chủ tịch Hermann của tập đoàn Solomon dò hỏi.

Tuy hiện tại hắn không còn là chủ tịch của Tập đoàn Solomon, nhưng chủ tịch đương nhiệm là con của hắn, cá nhân hắn còn chiếm hai mươi phần trăm tài sản của tập đoàn Solomon.

Khoản tài sản này cao đến cả trăm tỷ USD.

Ở mặt ngoài, tài sản của tỷ phú giàu nhất thế giới cũng chỉ có vài chục tỷ đô la mà thôi.

Số tài sản mà tỷ phủ thế giới sở hữu hoàn toàn không so sánh được với vài tài phiệt tập đoàn lớn.

Forbes cũng không dám rêu rao số lượng của cải của bọn họ.

"Ông chủ, tin tức đều là thật. Theo tin chúng ta tra được, có một vị thuộc lớp cao tầng của nước Hoa đã sử dụng Sinh mệnh nguyên dịch, tính an toàn rất đảm bảo. Mà sau lưng sở nghiên cứu này chính là Cục An toàn số 9 của nước Hoa. Mỗi giọt Sinh mệnh nguyên dịch có thể kéo dài từ một đến ba năm tuổi thọ."

Lão quản gia cung kính nói.

Hai mắt Hermann lấp lánh tia sáng:

"Lập tức đặt vé máy bay đi nước Hoa cho ta. Ta muốn toàn bộ ba giọt Sinh mệnh nguyên dịch này, hi vọng hiệu quả thật sự đạt được như vậy."

Hai ngày trôi qua nhanh như chớp, không ít đại gia khắp toàn cầu đều hội tụ đến Đế Đô nước Hoa.

Khi còn trẻ, rất nhiều người nghĩ rằng chờ khi nào mình già thì sẽ phóng khoáng rời đi. Nhưng lúc đến ngày đó thật thì người trong cuộc lại trở nên quyến luyến.

Huống chi là những phú hào siêu cấp này.

Đừng nói là có thể sống lâu một đến ba năm, cho dù có thể sống nhiều hơn một tháng thôi cũng là cảm dỗ khổng lồ đối với bọn họ rồi.

"Hermann, không ngờ ngươi cũng tới."

"Osborne, ngươi cũng đến, chẳng nhẽ ta không thể tới?"

Trong một gian sảnh tiệc cực hào nhoáng, rất nhiều người đi tới đi lui, hơn một nửa trong số đó đều khá lớn tuổi, nhưng những người dưới năm mươi tuổi cũng không ít.

Còn chưa bắt đầu đấu giá, mùi thuốc súng trong sảnh đã nồng đậm vô cùng.

Vốn dĩ chỉ có ba giọt Sinh mệnh nguyên dịch mà thôi, ai cũng là đối thủ cạnh tranh của nhau hết.

Trong một góc sảnh tiệc, Tiêu Phàm lẳng lặng uống trà.

Cũng không phải hắn rảnh rỗi không có việc gì đến xem trò hay, chủ yếu là Khương Vạn Trần mời hắn tới duy trì an toàn. Nếu chẳng may có khách mời nào gặp chuyện ở nơi này thì nguy to.

Khách mời nào tới nơi này đều là phú hào siêu cấp, tài sản vượt qua mười tỷ tiền Hoa.

Thấp hơn tiêu chuẩn này là không có tư cách đi vào.

Dù bất cứ ai trong số phú hào siêu cấp này chết đi đều sẽ dẫn tới phong ba dư luận vô cùng khủng bố.

"Không ngờ nhiều phú hào siêu cấp tới đây như vậy. Nhưng dù giá có cao hơn nữa, ta nhất định phải mua được một giọt Sinh mệnh nguyên dịch!"

Bùi Văn Hữu thầm nghĩ trong lòng.

Hắn đến nơi này, âm thầm gom đủ tám tỷ tiền vốn, vượt xa giá trị một tỷ USD.

Bùi Văn Hữu thậm chí đón cả ba mình theo.

Hiện tại ba hắn đang ở ngay trong khách sạn này, chẳng qua là ở một tầng khác.

Lúc này, cửa phòng tiệc lại mở ra, Khương Vạn Trần đi vào.

Mọi người đều thấy Khương Vạn Trần.

Không ít người mắt sáng cả lên.

Bọn hắn đều biết thân phận Khương Vạn Trần, hắn là cục trưởng của Cục An toàn số 9, Cục An toàn số 9 là cơ cấu chính trị của nước Hoa, uy quyền không thể nghi ngờ.

…

"Cục trưởng Khương."

"Chào Cục trưởng Khương."

Mọi người nhộn nhịp chào hỏi.

Tuy rằng ai trong số họ đều nhiều tiền hơn Khương Vạn Trần, nhưng thân phận, địa vị của Khương Vạn Trần rất cao. Chưa kể Khương Vạn Trần còn là võ giả cấp Tiên Thiên.

"Mọi người đều là người bận rộn, ta cũng rất bận, không vòng vo với các vị nữa. Như mọi người đã biết, có tổng cộng ba giọt Sinh mệnh nguyên dịch được đưa ra đấu giá."

Khương Vạn Trần nói xong, trong tay xuất hiện ba bình ngọc nho nhỏ.

Chương 535: Ba Trăm Triệu

Bình ngọc rất mỏng, một nửa trong suốt, có thể nhìn thấy ba giọt linh dịch màu xanh lục bên trong.

"Cục trưởng Khương, Cục An toàn số 9 có thể bảo đảm thứ này có hiệu quả chứ? Nghe nói đã có thủ trưởng nước Hoa sử dụng thứ này. Có thật như vậy không?"

Có phú hào nước ngoài dò hỏi.

Khương Vạn Trần khẽ gật đầu:

"Đúng là đã có thủ trưởng sử dụng, hiệu quả có thể thấy ngay lập tức, uống không bao lâu là lộ rõ hiệu quả ngay."

Mọi người bàn tán xôn xao, hưng phấn kích động.

Khương Vạn Trần công khai nói như vậy, chắc chắn là thật sự có thủ trưởng nước Hoa sử dụng rồi. Chưa nói đến hiệu quả, nhưng thứ này chắc chắn không có vấn đề gì.

"Cục trưởng Khương, nếu không có hiệu quả là trả lại tiền à?"

Một phú hào khác dò hỏi.

Tuy rằng họ có tiền, nhưng lại chẳng phải kẻ tiêu tiền như rác.

Khương Vạn Trần gật đầu trả lời:

"Không có hiệu quả thì có thể trả lại tiền. Thứ này cho người lớn tuổi sử dụng thì hiệu quả rõ rệt hơn, không kiến nghị người quá trẻ tuổi mua nó. Nếu những người khác sử dụng có hiệu quả rõ rệt nhưng người trẻ tuổi sử dụng không quá hiển lộ hiệu quả thì không đồng ý trả lại tiền, cũng sẽ hủy bỏ tư cách mua hàng sau này. Mặt khác, để tránh phiền toái, thứ này cần được sử dụng tại chỗ. Dùng tại đây mới có thể thấy có vấn đề hay không, bằng không sẽ khó phân biệt là trách nhiệm của bên nào."

Có phú hào trẻ tuổi nói:

"Cục trưởng Khương, theo tin tức chúng ta đạt được, người trẻ tuổi sử dụng mới càng hiệu quả chứ?"

Khương Vạn Trần đáp:

"Nếu người trẻ tuổi không có bệnh nền, dùng thứ này là có thể tăng ba năm tuổi thọ, đúng là hiệu quả tốt hơn nhiều. Nhưng hiệu quả này không thể hiện ra bên ngoài."

Có phú hào nước Hoa cũng đứng lên:

"Cục trưởng Khương, vật này có đưa ra đấu giá định kỳ không? Lần sau thì khi nào có bán?"

Khương Vạn Trần lắc đầu:

"Ta không rõ lắm. Ta không phải là người có khả năng quyết định khi nào đấu giá Sinh mệnh nguyên dịch, cũng không thể nói chuẩn lần sau còn có để đấu giá hay không. Mọi người phải quý trọng cơ hội mua được."

Mọi người lại ồn ào bàn tán, đều trở nên thấp thỏm hơn nhiều.

Dưới cái nhìn của họ, nếu đến cả Khương Vạn Trần cũng không thể quyết định thì chắc hẳn phải do mấy vị trưởng lão cao nhất của nước Hoa mới quyết định được. Nói không chừng sau này cũng không có.

Hôm nay lấy ra có khi chỉ để mọi người biết có vật như vậy mà thôi. Rất có thể sau này Sinh mệnh nguyên dịch sẽ trở thành thứ chiến lược phải có tư cách mới có được.

Rất nhiều ông lớn đứng trên đỉnh các nước đều khá lớn tuổi rồi, biết nước Hoa có vật như vậy, sau này nói chuyện với nước Hoa sẽ khách sáo hơn hẳn.

Không nói được lúc nào sẽ phải van nài người ta.

"Nếu các vị đều hỏi xong rồi, chúng ta bắt đầu đấu giá thôi. Mỗi lần đấu giá một giọt, giá khởi điểm là một trăm triệu USD, mỗi lần tăng giá không thấp hơn mười triệu USD, một phút không có ai tăng giá sẽ thành giao."

Khương Vạn Trần trầm giọng nói.

"Hai trăm triệu USD."

Có người lập tức ra giá, hơn nữa tăng một lần gấp đôi.

Người ra giá đến từ vùng Trung Đông, trên đầu quấn khăn, nhà có mỏ quặng.

"Hoàng tử Colin, ngươi còn trẻ, còn chưa cần tới thứ này. Ngươi

có thể đừng cướp của mấy lão già chúng ta không? Ta ra hai trăm mười triệu USD."

Lại có phú hào ra giá.

"Ba trăm triệu USD!"

Hoàng tử Colin cười tủm tỉm.

Đáy lòng Phỉ Văn Hữu căng chặt, tăng giá kịch liệt như vậy thì số tiền hắn chuẩn bị chưa chắc đã đủ. Hắn vội vàng nhấc tay:

"Ta ra sáu trăm triệu USD. Ta mua thứ này cho ba ta, hắn đang ở ngay trong khách sạn này. Bác sĩ đều nói hắn chỉ sống được khoảng mười ngày nữa. Có lẽ mọi người có thể xem thử hiệu quả sau khi ba ta sử dụng rồi lại làm quyết định."

Nói đến đây, Bùi Văn Hữu áy náy nhìn thoáng qua Khương Vạn Trần.

Có lẽ hắn nói như vậy sẽ khiến giá đấu giá thấp hơn mong đợi.

Giọng Tiêu Phàm vang dội trong đầu Khương Vạn Trần:

"Cục trưởng Khương, làm theo lời hắn cũng được."

Chỉ cần chứng minh được hiệu quả, hai giọt Sinh mệnh nguyên dịch bán sau có thể được trả giá cao hơn.

Bùi Văn Hữu một lần trả được sáu trăm triệu USD đã không thấp rồi.

Thật lâu sau không có người ra giá.

Bùi Văn Hữu cho giá khá cao, hơn nữa họ đều cảm thấy Bùi Văn Hữu nói cũng đúng, xem thử hiệu quả rồi mua tiếp mới càng không dễ bị lừa.

Rất nhanh đã qua một phút, không có người tăng giá.

"Giọt Sinh mệnh nguyên dịch đầu tiên kết thúc đấu giá, thuộc về giám đốc Bùi Văn Hữu của tập đoàn Bùi Thị."

Khương Vạn Trần tuyên bố.

"Cảm ơn, cảm ơn mọi người đã nhường."

Bùi Văn Hữu vội vàng cảm ơn.

Khương Vạn Trần nói:

"Tổng giám đốc Bùi, ngươi có thể đưa ba ngươi tới đây. Nhưng trước khi sử dụng Sinh mệnh nguyên dịch thì nhất định phải hoàn thành chuyển khoản."

"Không thành vấn đề."

Chưa đầy năm phút sau, ba của Bùi Văn Hữu nằm trên băng ca được đẩy tới, hơn nữa người này còn đang hôn mê sâu.

Chương 536: Sinh Mệnh Cạn Kiệt

"Cục trưởng Khương, tình huống của ba ta như vậy, sử dụng cũng không có vấn đề gì chứ? Hắn không mắc bệnh nặng gì, chỉ là già rồi, sinh mệnh cạn kiệt."

Bùi Văn Hữu khẩn trương.

Hắn từng gặp quá nhiều bác sĩ, đáp án đều là không thể.

"Nghiêm trọng đến thế cơ à?"

"Hấp hối sắp chết rồi còn gì."

"Ta biết tình huống của ba Bùi Văn Hữu, hắn đã từng xin giúp đỡ tại Mayo Clinic, rất nhiều chuyên gia khám cho hắn, đều không có cách nào."

Người trong phòng nhộn nhịp bàn tán.

Tình huống của ba Bùi Văn Hữu thoạt nhìn rất tệ hại, suy đồi cạn kiệt.

"Chắc là có thể."

Khương Vạn Trần đáp.

Hắn nhận được câu trả lời khẳng định của Tiêu Phàm, nhưng đáp lời lại vẫn lưu lại ba phần chỗ trống.

"Haizz!"

Bùi Văn Hữu thở dài một hơi.

"Ba ta đang hôn mê, có thể sử dụng chứ?"

Khương Vạn Trần nói:

"Cũng chỉ có một giọt Sinh mệnh nguyên dịch, rót vào miệng ba ngươi sẽ không sặc, nó sẽ nhanh chóng bị hấp thu."

Bùi Văn Hữu đã chuyển sáu trăm triệu USD, cẩn thận từng li từng tí bóp miệng ba mình hé ra, đổ Linh dịch sinh mệnh màu xanh lá từ bình ngọc ra tới.

"Cục trưởng Khương, có cần lấy ít nước tráng lọ không?"

"Không cần, Sinh mệnh nguyên dịch sẽ không dính trên bề mặt lọ."

Thời gian từng giây trôi qua, tế bào trong cơ thể ba của Bùi Văn Hữu điên cuồng hấp thu lực lượng của Linh dịch sinh mệnh, sôi nổi hồi sinh.

Đối với người sắp chết, hiệu quả của Adrenalin không tệ, mà hiệu quả của Linh dịch sinh mệnh còn tốt hơn Adrenalin cả ngàn vạn lần.

"Ta hoa mắt rồi à? Hình như sắc mặt Bùi lão tốt hơn một chút rồi."

"Đúng là khá hẳn lên."

"Hiệu quả tuyệt quá đi chứ, đúng là thần dược!"

Mọi người nghị luận xôn xao, chưa đầy năm phút mà Bùi lão đã có biến hóa rõ rệt.

Chưa đầy mười phút, Bùi lão đã tỉnh lại.

"Văn Hữu, đây là đâu?"

Bùi lão dò hỏi, giọng nói không hề suy yếu vô lực.

"Ba!"

Bùi Văn Hữu bật khóc.

Một năm trước ba hắn đã rất ít mở miệng nói chuyện, không còn sức để nói gì nữa.

"Ngươi cũng già đầu rồi, còn khóc cái gì? Dìu ta lên, ta muốn đi lại một chút."

Ba Bùi Văn Hữu nói, hắn cảm thấy lâu lắm rồi mới tràn trề sức lực như vậy, nếu có người dìu thì hoàn toàn có thể tản bộ trong phòng.

"Ba, ta đỡ ngài."

Bùi Văn Hữu vội vàng cẩn thận đỡ ba mình dậy.

Bùi lão đặt chân xuống đất, chậm rãi đi qua đi lại trong phòng.

"Đúng là thần tích!"

"Đang lúc hấp hối, dùng một giọt Sinh mệnh nguyên dịch mà có thể đạt được hiệu quả nhường ấy."

Những người ở đây đều thán phục không thôi.

Bùi lão đi một lát rồi lại nằm xuống, đội y tế theo từ khách sạn ra tới vội vàng tiến hành kiểm tra mọi phương diện cho Bùi lão.

Mọi người cũng không vội chút nào.

Nửa tiếng sau, trạng thái của Bùi lão càng tốt hơn, kết quả kiểm tra bước đầu cũng ra tới, tình trạng của Bùi lão như hiện tại còn có thể sống lâu hai năm nữa.

"Ba, ba nghe rồi chứ? Ngươi còn có thể sống thêm hai năm. Đến lúc ấy ta lại gắng mua Sinh mệnh nguyên dịch, ngươi còn có thể sống lâu hơn."

Bùi Văn Hữu mừng rỡ không thôi.

Khoảnh khắc này, hắn cảm thấy tiêu sáu trăm triệu USD là đáng giá.

"Các vị đều đã thấy hiệu quả của Sinh mệnh nguyên dịch rồi đấy, hiện tại tiếp tục đấu giá giọt Sinh mệnh nguyên dịch thứ hai. Mọi người phải tranh thủ cơ hội, có lẽ sau này sẽ không mua được nữa."

Khương Vạn Trần nói.

Mọi người đều căng thẳng.

Họ đều là người có tiền, nhưng thường thì quyền hạn còn dùng tốt hơn tiền tài nhiều.

Dù còn có Sinh mệnh nguyên dịch được sản xuất, đúng là chưa chắc đã đến phiên họ.

"Sáu trăm triệu USD!"

Có người lập tức ra giá.

…

Bùi Văn Hữu vừa rồi đã ra giá sáu trăm triệu USD, có thể dùng giá này lấy được thì cảm ơn trời đất quá.

"Tám trăm triệu USD!"

Hoàng tử Colin lên tiếng.

Hắn còn trẻ, ba hắn cũng mới năm, sáu chục tuổi thôi, nhưng gia gia hắn còn sống, năm nay cũng hơn tám mươi rồi, Sinh mệnh nguyên dịch là món quà tốt nhất.

"Tám trăm mười triệu!"

"Tám trăm hai mươi triệu."

Những người còn lại cũng nhộn nhịp ra giá.

Giá cả nhanh chóng tăng lên tới chín trăm triệu USD.

Với họ mà nói, tiền cũng chỉ là con số, nhiều hay ít hơn một chút đều không phải vấn đề, một đến ba năm tuổi thọ thì đáng quý hơn tiền nhiều.

"Các ngươi kỳ kèo quá đấy, một tỷ!"

Hoàng tử Colin cười tủm tỉm nói.

Giàu nứt đố đổ vách chỉ là một câu để hình dung sự giàu có của người khác, nhưng lại là mô tả chân thực về Hoàng tử Colin. Hắn muốn lấy ra một tỷ USD cũng là chuyện đơn giản thôi.

Sảnh tiệc rơi vào trầm mặc hồi lâu.

Hoàng tử Colin mỗi lần tăng giá một trăm triệu USD, lực uy hiếp vẫn không nhỏ chút nào.

Nhưng nếu bị hắn mua mất một giọt này, khả năng cạnh tranh của giọt còn lại càng kịch liệt hơn, một tỷ USD cũng khó mà mua được giọt còn lại.

"Một tỷ năm mươi triệu!"

Hermann trầm giọng nói.

Hoàng tử Colin lặng lẽ cau mày.

Hắn biết rõ Hermann, Hermann thân là lão chủ tịch Tập đoàn Solomon, nắm giữ tài sản cả trăm tỷ USD, có thể thoải mái lấy ra một tỷ.

"Một tỷ mốt!"

Người tên Osborne đáp lời với Hermann lúc trước ra giá.

Chương 537: Một Tỷ Năm Trăm Triệu USD

Vị này đến từ một gia tộc cổ xưa, tài sản cũng vượt qua toàn bộ người trên bảng xếp hạng của Forbes.

Hắn và Hermann đều bảy, tám chục tuổi rồi, không còn sống được bao lâu nữa, việc tăng một đến ba năm tuổi thọ có sức hấp dẫn cực lớn với bọn họ.

"Một tỷ một trăm năm mươi triệu."

"Osborne, không bằng ngươi tranh giọt tiếp theo đi, ta nhất định phải lấy được một giọt này."

Hermann trầm giọng nói.

Hoàng tử Colin giơ tay lên:

"Ta ra một tỷ năm trăm triệu USD!"

Hermann:

"..."

Những người còn lại cũng câm nín nhìn Hoàng tử Colin, tăng giá không phải tăng như thế đâu, biết nhà ngươi có tiền rồi, nhưng cũng không thể quăng soàn soạt như thế.

"Hermann, ngươi tranh đi."

Osborne lựa chọn rời khỏi.

Hắn cảm thấy dùng một tỷ rưỡi USD mua một giọt Sinh mệnh nguyên dịch là quá đắt, mà nhìn thái độ của Hoàng tử Colin là thấy, bảo hắn ra đến hai tỷ USD cũng không có gì lạ.

"Hoàng tử Colin, nếu ngươi không giành giọt còn lại, ta cũng không tranh giọt này với ngươi nữa."

Hermann trầm giọng nói.

"Được thôi."

Hoàng tử Colin mỉm cười.

Hắn chỉ cần một giọt.

Một phút nhanh chóng trôi qua, không ai ra giá thêm, một tỷ năm

trăm triệu USD là giá quá đắt, giọt còn lại cũng chưa chắc lên được mức giá ấy.

"Thời gian đã hết, giọt thứ hai Sinh mệnh nguyên dịch thuộc về Hoàng tử Colin. Hoàng tử Colin, chính ngươi sử dụng hay đưa cho ai? Nếu muốn cho người khác dùng, vậy đối phương cần tới nước Hoa một chuyến."

Khương Vạn Trần nói.

Hoàng tử Colin mỉm cười:

"Ta mua làm quà cho gia gia, ta sẽ nói rõ với hắn, hắn sẽ đến nước Hoa trong thời gian ngắn nhất."

"Được."

Khương Vạn Trần gật đầu.

Sức ảnh hưởng của gia gia Hoàng tử Colin còn rất mạnh, hắn đến nước Hoa, nói không chừng nước Hoa còn có thể đạt thành một loạt hợp tác với Ả Rập.

"Các vị, bây giờ là giọt Sinh mệnh nguyên dịch cuối cùng. Về sau khả năng lại đấu giá thứ này rất thấp, mọi người tranh thủ nhé!"

Khương Vạn Trần cười tủm tỉm.

"Một tỷ USD!"

Hermann dứt khoát.

Rất nhiều phú hào có mặt nơi này đều lắc đầu bất đắc dĩ, tài sản của họ vượt qua mười tỷ tiền Hoa, toàn là phú hào siêu cấp, lại chỉ có thể đứng ngoài xem cuộc vui.

Một tỷ USD đổi ra tiền Hoa đã là bảy tỷ rồi, họ không thể lấy phần lớn tài sản của mình ra để đổi một giọt Sinh mệnh nguyên dịch.

Đấy còn là tổng số tài sản của họ, vốn lưu động còn lâu mới được nhiều như vậy.

"Người so với người đúng là tức chết người."

"Ta cảm thấy mình đã giàu lắm rồi, hôm nay mới biết mình vẫn nghèo rớt mồng tơi."

Có vài giọng nói thì thầm bàn tán.

Chỉ còn giọt Sinh mệnh nguyên dịch cuối cùng, rất nhiều phú hào siêu cấp sôi nổi ra giá, thoáng chốc giá cả đã lên tới một tỷ bốn trăm triệu USD.

"Haizz!"

Hermann lén lén thở dài trong lòng.

Hoàng tử Colin không ra giá, nhưng giá vẫn tự mình leo lên.

"Một tỷ năm trăm triệu USD!"

Hermann kêu thẳng giá cả của Hoàng tử Colin vừa rồi, nhưng chưa đầy mười giây, giá này đã bị những người khác áp qua.

Cuối cùng, giá cả giọt thứ ba đã lên tới một tỷ sáu trăm tám mươi triệu USD.

Hermann sầm mặt.

Lúc đến hắn bừng bừng dã tâm, muốn mua được cả ba giọt Sinh mệnh nguyên dịch, nhưng cuối cùng còn chẳng mua được lấy một trong ba giọt Sinh mệnh nguyên dịch.

Không phải hắn không thể ra giá tiền cao hơn, nhưng hắn cảm thấy cái giá này đã quá cao, âm thầm tìm nước Hoa mua sắm có khi còn được giá rẻ hơn ít nhiều.

"Đám thổ hào này điên cuồng thật đấy."

Tiêu Phàm thầm thán phục trong lòng.

Hạn ngạch của hắn là một tỷ USD, trong lòng dự đoán tăng giá tới một tỷ năm trăm triệu là nhiều rồi. Không ngờ tổng cộng ba giọt lên tới ba tỷ tám trăm triệu USD.

Ngoại trừ cho Cục An toàn số 9 hơn ba trăm triệu, phần của hắn cũng tới ba tỷ mấy.

Tiền USD đấy nhé!

Lúc hắn giàu có nhất cũng chưa từng có nhiều tiền như vậy.

"Từng tế bào của ta như đang hoan hô vậy, cảm giác tuyệt thật."

Osborne chìm đắm phát biểu.

Hắn chính là người mua được giọt thứ ba.

Tuy rằng giá cả khiến hắn nhức nhối, nhưng hiệu quả của Sinh mệnh nguyên dịch khiến hắn hài lòng vô cùng.

"Osborne tiên sinh, ngươi có thể cho bác sĩ kiểm tra cho ngươi một phen."

Khương Vạn Trần nhắc nhở.

"Ta hiểu. Cục trưởng Khương, Sinh mệnh nguyên dịch của quý quốc đúng là thứ tốt, hi vọng sau này còn có thể đấu giá thứ này."

Osborne mong đợi.

Nếu lại có, hắn muốn mua tiếp.

Khương Vạn Trần lắc lắc đầu:

"Chuyện này không phải ta có thể làm chủ, nếu lại có Sinh mệnh nguyên dịch đưa ra đấu giá, ta nhất định sẽ thông báo mọi người. Nếu mọi người không bận thì đừng rời đi vội, nán lại xem hiệu quả sau khi mấy người ngài Osborne sử dụng Sinh mệnh nguyên dịch."

Yến tiệc còn đang tiếp diễn, mọi người đều đang thảo luận về Sinh mệnh nguyên dịch.

Sinh mệnh nguyên dịch mang lại cho họ niềm vui quá lớn.

Lần này không mua được, biết đâu về sau Sinh mệnh nguyên dịch sẽ rẻ hơn thì sao?

Họ đều có tiền, chỉ cần Sinh mệnh nguyên dịch hạ thấp giá cả, có lẽ họ đều có thể mua được. Như vậy thì họ có thể sống lâu hơn nhiều.

"Anh bạn, xin hỏi ngươi tên gì?"

Hoàng tử Colin đến góc chỗ Tiêu Phàm đang ngồi.

Chương 538: Người Quen Cũ

Tiêu Phàm không dùng dáng vẻ của chính mình lộ diện, hắn thoạt nhìn khoảng ba mươi tuổi, xấp xỉ tuổi của Hoàng tử Colin.

Hoàng tử Colin cảm thấy Tiêu Phàm hơi kỳ quái, từ đầu đến cuối Tiêu Phàm chỉ ngồi ở trong góc lặng lẽ ăn uống, có vẻ không quan tâm tới vật phẩm đấu giá chút nào.

"Ta họ Tiêu."

Tiêu Phàm cười đáp.

Tiêu Phàm cũng có hứng thú với Hoàng tử Colin.

Gia đình Hoàng tử Colin có mỏ quặng đấy, nếu có thể lôi kéo quan hệ với hắn ta thì việc kiếm tiền sẽ dễ dàng hơn nhiều, huống chi quan hệ giữa Ả Rập và nước Hoa cũng không tệ lắm.

"Tiêu tiên sinh, ngươi rất giống một người quen cũ của ta. Chúng ta tới nơi khác trò chuyện một chút được chứ?"

Hoàng tử Colin mỉm cười nói.

Tiêu Phàm cau mày, chẳng lẽ Hoàng tử Colin nhìn ra hắn ngụy trang?

Không thể nào.

Hắn thay đổi kha khá, dù Tô Ấu Vi tới cũng chưa chắc nhận ra.

"Hoàng tử Colin đã có nhã hứng thì đương nhiên là được."

Tiêu Phàm cười nói.

…

Chỉ lát sau, Tiêu Phàm và Hoàng tử Colin rời khỏi.

Họ đến một phòng khác của khách sạn, Tiêu Phàm âm thầm bày kết giới cách âm.

"Hoàng tử Colin, trong sảnh tiệc đều là phú hào siêu cấp, thậm chí nhiều người sở hữu tài sản hơn trăm tỷ USD. Sao ngươi lại tìm ta nói chuyện?"

Tiêu Phàm ngồi xuống, cười khẽ hỏi.

Hoàng tử Colin chỉ chỉ hai mắt của mình:

"Sau khi ta đấu giá thành công là có thời gian quan sát, người khác đều rất quan tâm đến buổi đấu giá, chỉ có ngươi là khác. Huống chi ở đây nhiều phú hào siêu cấp như vậy, ngươi trẻ tuổi lại có thể thoải mái tham dự đã là bất thường rồi. Huống chi ánh mắt của ngươi hoàn toàn không tồn tại chút câu nệ nào. Bởi vậy, ta đoán là ngươi không tầm thường. Nếu ta đoán không lầm, chắc ngươi tới từ gia tộc cao cấp giới quân chính phải không? Trong buổi đấu giá ngày hôm nay, ngươi là người quan sát."

Tiêu Phàm thầm buồn cười trong lòng, Hoàng tử Colin lập luận không tệ lắm, nhưng đến lúc đưa ra kết luận lại lệch xa vạn dặm.

Hắn tự tin không phải vì có tư bản sau lưng, mà bởi vì hắn chính là tư bản!

"Hoàng tử Colin, vậy ngươi hẹn ta qua đây vì chuyện gì?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Hoàng tử Colin cười cười nói:

"Tiêu tiên sinh, nếu ta nói ta chỉ muốn kết bạn với ngươi, liệu ngươi có cảm thấy ta quá dối trá không?"

"Nói thật có lẽ sẽ tốt hơn, ta không phải người thích vòng vo."

Tiêu Phàm hờ hững nói.

Hoàng tử Colin suy nghĩ một lát:

"Ba ta có rất nhiều con trai, việc người con trai nào được coi trọng hơn được tổng hợp từ rất nhiều nhân tố quyết định. Một trong những nhân tố quan trọng nhất chính là mạng lưới quan hệ, các phương diện khác đều sàn sàn như nhau, thành ra mạng lưới quan hệ là cốt yếu nhất."

Tiêu Phàm cười như không cười:

"Vậy ngươi không nên rời khỏi sảnh tiệc kia. Hôm nay trong sảnh tiệc đều là phú hào siêu cấp cả đấy."

Hoàng tử Colin lắc đầu.

"Doanh nhân bình thường không có giúp đỡ gì lớn cho ta cả. Mà những kẻ tới từ tập đoàn lớn thì ai nấy đều là mèo già hóa cáo. Thế lực sau lưng họ rắc rối phức tạp, đừng nói là trò chuyện mấy câu, dù có ở riêng với họ mười ngày, nửa tháng cũng vô dụng."

Tiêu Phàm nhìn Hoàng tử Colin, người này đắn đo rất thông thấu.

"Biết đâu ta chính là một doanh nhân nhỏ bình thường mà thôi."

Hoàng tử Colin lắc đầu:

"Tuyệt đối không thể nào. Ta đã gặp rất nhiều doanh nhân bình thường, gặp trường hợp thế này, dù người sở hữu mười tỷ cũng không thoải mái, tự tại nổi. Hơn nữa, dù có người cũng không tham gia đấu giá thì đều gắng sức phát triển mạng lưới quan hệ. Mà chỉ có hai người mải lo ăn ăn uống uống, đó là ta và ngươi. Tiêu tiên sinh, ta không có yêu cầu đặc biệt gì, chỉ là muốn kết bạn mà thôi. Ta chưa có bạn bè quan hệ tốt tại cao tầng nước Hoa."

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

Với tinh thần lực của hắn, hắn có thể đoán được Hoàng tử Colin không hề nói dối.

"Hoàng tử Colin, đúng là ta có chút quan hệ với cao tầng nước

Hoa. Nếu sau này chúng ta thân thiết, ngươi có việc gì cứ nói là được."

Tiêu Phàm cười nói.

Hoàng tử Colin mừng rỡ gật đầu:

"Tiêu tiên sinh, nếu ngươi có chuyện cần giúp đỡ cũng có thể nói cho ta. Nhưng thứ ta nhiều nhất cũng chỉ có tiền thôi. Phương pháp giải quyết vấn đề của ta đều tương đối thô bạo, chính là bỏ tiền."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng, thứ hắn cần chính là tiền.

Dù lần đấu giá này chiếm được không ít tiền, cung cấp Tiêu Hải đánh trận bên kia chẳng khác nào động không đáy, hắn đoán sau này mình vẫn sẽ có nhiều thời điểm thiếu tiền.

Có một người bạn lắm tiền như Hoàng tử Colin là tốt nhất.

Nếu nghiên cứu thành công thuốc chữa bệnh đãng trí tuổi già, tiêu thụ sang Ả Rập cũng là phương hướng rất tốt, sức mua của bọn họ đều mạnh.

"Hoàng tử Colin, ta có thể mạo muội hỏi một chuyện không? Không biết vương thất Ả Rập các ngươi có bao nhiêu người mắc Alzheimer?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Hoàng tử Colin nghi hoặc:

"Alzheimer là bệnh gì?"

Chương 539: Kinh Phí Có Hạn

"Đãng trí tuổi già."

Hoàng tử Colin cau mày:

"Bệnh này là khắc tinh của người lớn tuổi, chúng ta có mấy ngàn

hoàng tử, thành viên vương thất càng nhiều. Số người mắc bệnh này chắc chắn hơn một trăm. Tiêu tiên sinh hỏi việc này là vì..."

Tiêu Phàm cười đáp:

"Hiện tại quốc gia chúng ta đang nghiên cứu thuốc chữa bệnh này, đại khái sẽ có thành quả trong thời gian ngắn sắp tới. Chẳng qua là bị giới hạn bởi dược liệu trân quý, đến lúc đó cũng không sản xuất được quá nhiều thuốc. Chúng ta cần tiêu thụ trong nước kha khá rồi, phân phối ra nước ngoài sẽ càng ít ỏi."

Hai mắt Hoàng tử Colin sáng rỡ.

"Tiêu tiên sinh nói thật chứ?"

Tiêu Phàm khẽ gật đầu:

"Ngắn thì mười ngày nửa tháng, lâu thì hai tháng là thuốc này sẽ được đưa ra. Nhưng nó chỉ là sản phẩm của phòng thí nghiệm."

Hoàng tử Colin trầm ngâm:

"Tiêu tiên sinh, không biết các ngươi định đặt giá thế nào?"

Tiêu Phàm nói:

"Trước mắt đây là tin tức tuyệt mật, nhưng chắc chắn ngươi sẽ không tiết lộ ra ngoài, nói cho ngươi nghe cũng không sao."

"Người nước Hoa mua sắm thì định giá một tỷ USD mỗi ống thuốc, muốn khôi phục cần dùng ba đến năm ống thuốc. Nhưng người nước ngoài cần mua với giá năm tỷ USD mỗi ống thuốc."

Hoàng tử Colin suy tư một hồi:

"Tiêu tiên sinh, ngươi thấy thế này có được không? Ta dùng giá mười tỷ USD một ống, đặt trước một nghìn ống thuốc."

Tim Tiêu Phàm đập rộn lên.

Khá lắm, đây là mức giá mười tỷ USD đấy.

"Ngươi tin tưởng ta vậy sao?"

Tiêu Phàm khẽ cười.

Hoàng tử Colin nói:

"Tiêu tiên sinh, sau lưng ta là cả một quốc gia, ta tin chắc ngươi sẽ không vì mười tỷ mà đắc tội Ả Rập. Hơn nữa, số tiền này cũng không trả vào thẻ của ngươi. Không biết ngươi có thể mời Cục trưởng Khương đến đây một chuyến, để Cục trưởng Khương tiến hành bảo đảm không."

Tiêu Phàm hơi nheo mắt lại.

Hoàng tử Colin đang làm bài kiểm tra nho nhỏ với hắn.

Nếu hắn không thể gọi Khương Vạn Trần tới bên này, chứng tỏ lời nói của hắn không đủ trọng lượng. Nếu vậy, đừng nói đặt trước một nghìn ống, việc kết bạn cũng tan thành mây khói.

"Được."

Tiêu Phàm lấy di động ra.

"Cục trưởng Khương, ngươi còn đang ở khách sạn chứ? Phiền ngươi đến phòng số 888 một chuyến."

Tiêu Phàm gọi cho Khương Vạn Trần.

"Được."

Bên kia đầu điện thoại, Khương Vạn Trần đồng ý.

Tổng cộng đấu giá gần ba tỷ tám, Cục An toàn số 9 họ có thể được chia một phần mười, đây là là một khoản tiền không nhỏ

Quốc gia cũng không quá mức giàu có, số kinh phí của họ đều có hạn.

Hoàng tử Colin càng khẳng định suy đoán của mình.

Lúc Tiêu Phàm gọi cho Khương Vạn Trần, giọng nói cũng không có vẻ kém người một bậc. Khả năng có gia tộc đỉnh cấp đứng sau lưng Tiêu Phàm là rất cao.

Khương Vạn Trần nhanh chóng tới tầng hai người Tiêu Phàm đang chờ.

"Cục trưởng Khương, Hoàng tử Colin đang ở cùng ta, hắn không biết rõ thân phận của ta, nhận định ta đến từ gia tộc quân chính cao cấp. Hắn muốn đặt trước một nghìn ống thuốc, ra giá mười tỷ USD mỗi ống."

Giọng Tiêu Phàm vang dội trong đầu Khương Vạn Trần.

Khương Vạn Trần hít sâu một hơi.

Mới đó mà Tiêu Phàm đã có thể đàm phán thành công giao dịch như vậy với Hoàng tử Colin rồi.

Hoàng tử Colin chỉ tăng giá gấp đôi, nhưng lại mua số lượng nhiều, thế nên nhiều ra tổng cộng năm tỷ USD. Tính ra thì còn cao hơn ngạch đấu giá hôm nay.

Khoản tiền này quốc gia có thể chiếm được hai phần ba.

"Tiêu Phàm, tiệc còn chưa kết thúc, ngươi chạy cái gì mà chạy... Ồ, Hoàng tử Colin cũng ở đây sao? Hay đám già chúng ta ảnh hưởng tới khẩu vị của người trẻ tuổi các ngươi?"

Khương Vạn Trần vào phòng đã nói.

"Cục trưởng Khương."

"Cục trưởng Khương."

Tiêu Phàm và Hoàng tử Colin đều đứng lên chào hỏi.

Hoàng tử Colin chú ý tới Tiêu Phàm rất tùy tiện, rõ lả cực kỳ quen thuộc với Khương Vạn Trần.

Bằng thân phận của Khương Vạn Trần, doanh nhân bình thường đều không đủ tư cách quen với hắn.

"Đều đừng khách sáo."

"Tiêu Phàm, ngươi gọi ta qua đây có chuyện gì?"

Khương Vạn Trần dò hỏi.

Tiêu Phàm đã truyền âm nói cho hắn biết, nhưng mặt ngoài vẫn phải giả bộ mới được.

…

Tiêu Phàm cười nói:

"Cục trưởng Khương, chờ thuốc chữa Alzheimer nghiên cứu thành công, bán cho Hoàng tử Colin một nghìn ống được chứ?"

Khương Vạn Trần nhìn Tiêu Phàm:

"Tiêu Phàm, ngươi nghe chuyện này từ chỗ nào? Đâu ra thuốc chữa bệnh Alzheimer chứ. Hoàng tử Colin, không có chuyện này, Tiêu Phàm đùa thôi, ngươi đừng coi là thật."

Hoàng tử Colin luống cuống nhìn về phía Tiêu Phàm.

Nếu có thể mua được thuốc này thì hắn sẽ đạt được thành tích không tồi, tiêu nhiều tiền hơn một chút cũng không phải chuyện gì to tát.

Tiêu Phàm nói:

"Cục trưởng Khương, Hoàng tử Colin sẵn sàng trả mười tỷ USD mỗi ống. Đến lúc ấy thì bán cho hắn một nghìn ống được chứ?"

Khương Vạn Trần khẽ cau mày, hắn nghĩ tới một vấn đề.

Một gốc Lam Linh thảo chỉ có thể làm ra ba ống thuốc, muốn sản xuất một nghìn ống thì cần hơn ba trăm cây, tương đương với gần một cân Lam Linh thảo.

Tiêu Phàm mới chỉ đưa hắn hơn hai lạng, mà số Lam Linh thảo này còn phải dùng cho nghiên cứu.

"Tiêu Phàm, ngươi cảm thấy cho Hoàng tử Colin một nghìn ống có ổn thỏa không?"

Khương Vạn Trần dò hỏi.

Chương 540: Bán Cổ Phần

Lam Linh thảo do Tiêu Phàm cung cấp, Tiêu Phàm nói được thì chính là không có vấn đề gì.

Hoàng tử Colin nghe vậy thì hiểu lầm.

Khương Vạn Trần là cục trưởng của Cục An toàn số 9 mà lại phải hỏi ý kiến của Tiêu Phàm.

Rốt cuộc thân phận của Tiêu Phàm là gì?

"Cục trưởng Khương, ta cảm thấy có thể."

Tiêu Phàm cười trả lời.

Khương Vạn Trần khẽ gật đầu, lại nhìn sang Hoàng tử Colin:

"Hoàng tử Colin, nếu Tiêu Phàm đồng ý, ta cũng không phản đối. Nhưng có vài việc phải nói cho rõ. Hiện tại thứ này chỉ là sản phẩm của phòng thí nghiệm, không phải dược phẩm chính thức đưa ra tiêu thụ. Hơn nữa, nó hiện tại còn chưa hoàn công."

Hoàng tử Colin vội nói:

"Cục trưởng Khương, ta ứng trước một nửa tiền hàng, xin các vị đảm bảo cung ứng đủ một nghìn ống thuốc cho ta. Nếu như không thể thành công thì cũng không cần phí bồi thường vi phạm hợp đồng, chỉ cần trả lại tiền đặt cọc là được. Cục trưởng Khương cảm thấy điều kiện này thế nào?"

Khương Vạn Trần gật đầu:

"Được, làm phiền Hoàng tử Colin giữ bí mật tin này cho. Tin tức này vẫn được liệt vào tuyệt mật."

"Không thành vấn đề."

Hoàng tử Colin vội bảo đảm.

Tiêu Phàm đứng lên:

"Cục trưởng Khương, hai người chậm rãi bàn bạc ký hợp đồng đi, ta còn có chuyện, đi về trước."

Ba tỷ tư tiền đấu giá đã vào thẻ của hắn, hắn phải mau đi tìm Lục Chí Hằng, tranh thủ mua một nhóm Bom chùm.

"Tiêu tiên sinh, ta có thể không lưu ngươi một chút phương thức liên lạc?"

Hoàng tử Colin vội nói.

"Có thể."

Tiêu Phàm cho đối phương số điện thoại.

Số này đương nhiên không phải số điện thoại của hắn từ đầu, cái số kia có quá nhiều người, nhiều thế lực biết rõ, chỉ cần điều tra là tìm ra.

"Các ngươi trò chuyện đi, ta đi trước."

Tiêu Phàm rời đi.

Hắn đến thẳng nhà họ Lục.

Tô Ấu Vi theo hắn đi Đế Đô, hiện tại cũng đang ở Lục gia.

"Tiêu Phàm, cảm ơn ngươi!"

Lục Chí Viễn đang ở nhà, vừa thấy Tiêu Phàm đã vội nói.

Tiêu Phàm không hiểu ra sao:

"Chú hai Lục, có chuyện gì vậy? Ta có làm chuyện gì đâu? Ngươi cảm ơn gì thế?"

Lục Chí Viễn nói:

"Ta không đi tham dự đấu giá Linh dịch sinh mệnh, nhưng ta có bạn tham gia, ba giọt bán tổng cộng gần ba tỷ tám USD. Giá giọt đầu tiên còn tương đối thấp, nhưng hai giọt sau đó cộng lại cũng gần ba tỷ hai USD rồi. Ba ta được hai giọt Linh dịch sinh mệnh, ta lại chỉ cho ngươi hai tỷ tiền Hoa."

Ba tỷ hai USD phải gấp mười lần hai tỷ tiền Hoa.

Mấy người Lục Chí Viễn đều biết rõ Linh dịch sinh mệnh đáng quý, nhưng lúc trước đều không ngờ chúng có thể đấu giá với giá trên trời như vậy.

Tiêu Phàm cười nói:

"Chú hai Lục, Lục lão là ông ngoại Ấu Vi, dù ta cho không hai giọt Linh dịch sinh mệnh cũng là đương nhiên."

Lục Bách Xuyên cũng đi tới:

"Chí Viễn, chỗ ngươi còn có thể dời ra bao nhiêu tiền? Gắng sức bồi thường cho nhóc Tiêu."

Tiêu Phàm vội nói:

"Không cần đâu Lục lão. Sau khi đấu giá ba giọt Linh dịch sinh mệnh, tài khoản của ta đã có ba tỷ tư USD. Hiện tại ta không thiếu tiền."

Lục Chí Viễn nắm trong tay tập đoàn trị giá cả trăm tỷ của thành phố, nhưng vốn lưu động có bao nhiêu đâu chứ? Huống chi chính hắn cũng không thể tùy tiện vận dụng số tiền ấy.

Lục Chí Viễn chỉ có thể sử dụng số tiền thuộc về danh nghĩa chính mình và đám người Lục Bách Xuyên, nhiều lắm là mấy tỷ thôi.

Lần trước đã cho hai tỷ rồi.

Nếu Lục Chí Viễn muốn lấy ra nhiều tiền hơn thì chỉ có cách bán bớt cổ phần.

"Haizz!"

Lục Bách Xuyên thở dài một tiếng:

"Đời ta cực ít nợ ơn người khác, không ngờ sắp bước chân vào quan tài còn nợ nhân tình lớn như vậy."

Tiêu Phàm nhìn Tô Ấu Vi, cười nói:

"Lục lão, thiếu nhân tình thì đến lúc ấy dùng người trả lại là được. Có gì đâu."

Mặt Tô Ấu Vi đỏ bừng.

...

Dị giới, khu vực biên giới của Thần Long đế quốc và Hắc Hổ đế quốc.

Lượng lớn quân đội của Hắc Hổ đế quốc tập kết.

Nhưng mấy trăm nghìn quân đội lại phân tán tại phạm vi tương đối lớn, dù sử dụng lựu đạn cháy thì hiệu quả cũng kém hơn nhiều.

"Bẩm đại soái, Thần Long đế quốc đã tập kết đầy đủ năm trăm nghìn binh mã, nhưng Thần Long đế quốc vẫn án binh bất động, không lập tức tấn công. Tạm thời lương thảo chiến mã của họ còn không thiếu."

Có tướng lĩnh phụ trách tình báo đứng tại trướng của quân soái Hắc Hổ đế quốc báo cáo.

"Ừ."

Đại soái Hô Duyên Thần Ưng gật đầu.

Hắn là tướng lĩnh của Hắc Hổ đế quốc.

Hắn họ Hô Duyên, cái tên Thần Ưng là được hoàng đế ban tặng. Hắn có thực lực Võ Đế đỉnh cấp, dùng binh cũng rất tài giỏi.

"Đại soái, căn cứ vào tình báo của chúng ta, lương thảo cho chiến mã của Thần Long đế quốc không hề dư dả. Lẽ ra đến hôm nay phải cạn kiệt rồi mới đúng."

"Chắc chắn Tiêu Hải nhận được bổ sung từ dị giới."

Hai đại tướng trong soái trướng lần lượt nói.

Lãnh thổ của Hắc Hổ đế quốc rất lớn, không chỉ một nơi ở biên

giới có thông đạo linh huyệt, họ đương nhiên phát hiện ra, cũng tiến hành nghiên cứu rất nhiều.

Chương 541: Thử Xem Vật Này Thế Nào

Họ phát hiện khá nhiều thứ trong một cái linh huyệt, bao gồm một tấm hình, trên hình là cảnh Địa Cầu!

Họ còn phát hiện sách vở, trên sách là văn tự xa lạ, khác hẳn chữ viết của bất cứ tộc nào trên Thần Võ đại lục, họ không thể nhìn ra.

Kết hợp với phát hiện tại linh huyệt nọ và những thứ đồ đặc thù Tiêu Hải có thể lấy ra, họ cho rằng có một thế giới khác tồn tại.

Những thứ đồ kia của Tiêu Hải chắc hẳn tới từ thế giới đó.

"Báo!"

Đúng lúc này, lại có người vội vã tới.

"Nói đi."

Hô Duyên Thần Ưng vội.

Người đến là thân tín của hắn, đang tiến hành đốc tra linh huyệt tại vị trí đặc thù kia. Hắn về đây chứng tỏ có tình báo quan trọng.

"Đại soái, chúng ta nhận được một thứ và vài bản vẽ."

Thân tín của Hô Duyên Thần Ưng vội nói.

Hắn có không gian bảo vật, vừa nói xong đã lấy một cây súng lục từ không gian bảo vật ra.

Khẩu súng này là súng lục Beretta 92F, trong súng lục có băng đạn.

"Đại soái, còn cả mấy bức tranh này nữa."

Thân tín của Hô Duyên Thần Ưng lấy ra vài tấm hình, trong hình là ảnh chụp cảnh bắn súng lục.

"Đây là vũ khí!"

Hai mắt Hô Duyên Thần Ưng sáng lên.

Nhìn từ vài tấm hình kia, tuy vũ khí này uy lực không lớn lắm, nhưng đủ để bắn chết binh lính bình thường.

"Nếu binh sĩ của chúng ta có thể trang bị lượng loại vũ khí này, phần thắng khi đối mặt với quân đội của Thần Long đế quốc sẽ tăng mạnh."

Hô Duyên Thần Ưng thầm nghĩ trong lòng.

"Đại soái, chúng ta thử xem?"

"Đúng, chúng ta thử xem vật này thế nào."

Đám tướng lĩnh cạnh Hô Duyên Thần Ưng đều sốt ruột không nhịn được.

"Được."

Hô Duyên Thần Ưng gật đầu.

"Tạch!"

Hắn bóp cò.

Không có chuyện gì xảy ra.

Thuốc nổ loại bình thường không có hiệu lực ở thế giới này, viên đạn cũng không bị kích phát.

Mọi người trố mắt nhìn nhau, sao lại thế này?

Căn cứ vào lời nhắc nhở trong ‘tranh’, bóp cò là có thể công kích. Vậy sao Hô Duyên Thần Ưng bóp cò lại không xảy ra chuyện gì?

"Tạch!"

"Tạch!"

Hô Duyên Thần Ưng lại bóp cò súng hai lần, vẫn không có gì xảy

ra.

…

"Đại soái, sao lại thế này?"

"Chẳng lẽ thứ này là hàng giả, gạt người?"

Có hai tướng lĩnh cạnh đó hỏi, vẻ mặt tương đối lo lắng.

Hô Duyên Thần Ưng cẩn thận đánh giá súng trong tay, cảm giác rất không tồi, lại dùng thần thức quét qua nội bộ, chế tác đều rất tốt.

Viên đạn bên trong nho nhỏ mà tinh tế, nếu chỉ là làm giả, làm đạn rỗng là được rồi, không cần cho thuốc súng bên trong.

"Đại soái, trong quân đội của Thần Long đế quốc cũng không có vật như vậy, hôm nay thứ này lại không có tác dụng, ta cảm thấy không phải trùng hợp. Có khả năng rất lớn là vật này không thể dùng trong thế giới của chúng ta."

Quân sư Hồ An đứng cạnh Hô Duyên Thần Ưng phân tích.

Thực lực của hắn không phải rất mạnh, nhưng phân tích tình báo khá lợi hại, hắn theo Hô Duyên Thần Ưng từ mười năm trước rồi.

"Phải."

Hô Duyên Thần Ưng chau mày.

"Truyền bức họa vẽ chim sắt, súng cối gì đó mà Thần Long đế quốc sử dụng sang tới, xem có thể lấy được mấy thứ này hay không."

"Vâng, đại soái!"

Tướng lĩnh tới báo tin lại xoay người rời đi.

"Hồ An, ngươi còn có cao kiến gì không?"

Hô Duyên Thần Ưng nhìn về phía Hồ An.

Hồ An cau mày:

"Đại soái, Tiêu Hải có thể chiếm được thứ cần thiết chuẩn xác như vậy, chứng tỏ hắn có thể trao đổi với người của thế giới kia. Hắn có thể lấy được lượng vật tư rất lớn, chúng ta lại giao dịch quá ít ỏi. Có lẽ hắn có phương pháp đặc thù."

"Thông đạo ở biên giới có người của dị giới qua tới, thông đạo đó mạnh hơn những thông đạo bình thường, nếu chúng ta chiếm được thì tốt rồi."

Hô Duyên Thần Ưng lắc đầu:

"Gần như không có khả năng. Trong số năm trăm nghìn đại quân của Thần Long đế quốc đã có một trăm năm mươi nghìn Tu La quân đoàn, chỉ Tu La quân đoàn là tương đương với sáu trăm nghìn đại quân rồi. Nghĩa là bọn hắn xem như có một triệu binh lính! Chưa kể những hỏa khí đáng sợ của bọn hắn, chúng ta muốn tiến công đánh chiếm khu vực kia, không trả giá đắt thì khó mà thành công."

Hắc Hổ đế quốc tụ tập lượng lớn tướng sĩ chỉ vì uy hiếp Thần Long đế quốc, tránh cho Thần Long đế quốc xâm phạm không chút kiêng kỵ.

Kế hoạch của bọn hắn hiện tại là thế này, nếu Thần Long đế quốc ồ ạt xâm phạm, bọn hắn cũng tràn vào Thần Long đế quốc!

Hồ An khẽ gật đầu:

"Chúng ta đã phát hiện vài thông đạo, trong nước chắc hẳn cũng còn, có lẽ sẽ phát hiện ra thông đạo nào đó tốt hơn."

"Hy vọng là như vậy."

Hô Duyên Thần Ưng thở dài.

Hắn nhìn sa bàn, lại cau mày.

Hắn từng dẫn dắt quân đội của Hắc Hổ đế quốc đánh không biết bao nhiêu trận với Thần Diễm đế quốc và các quốc gia còn lại, lần nào cũng đạt được thắng lợi.

Lần đầu tiên hắn cảm thấy khó khăn đến thế này.

Hắc Hổ đế quốc của bọn hắn hiện tại chiêu sáu, bảy trăm nghìn người, đông hơn Thần Long đế quốc nhiều, nhưng hắn vẫn không quá chắc chắn.

Bom chùm triển lộ uy lực quá đáng sợ.

Chương 542: Chung Lão Tướng Quân

Gần ba trăm nghìn người, bao gồm một trăm nghìn Huyết Lang quân, vậy mà bị tiêu diệt toàn bộ trong thời gian ngắn ngủi.

"Không biết bên phía cháu ngoan thế nào rồi? Đã lấy được quân nhu chưa nhỉ. Mai là ngày liên lạc với hắn rồi."

Tiêu Hải thầm nghĩ trong lòng.

Tạm thời ông cũng không có ý định tấn công.

Bom chùm, bom nhiệt hạch đều còn một ít, nhưng số lượng không nhiều lắm! Ngoài ra thì đủ loại địa lôi vẫn còn dư nhiều.

Nếu tấn công lúc này, dù có thắng cũng phải trả giá đắt.

...

Nước Hoa, Tiêu Phàm lại tới căn cứ bí mật của quân đội.

Người tiếp đãi hắn là lão tướng quân Chung Thế Minh.

Hiện tại bên phía Lục Chí Hằng đang trong diện phong tỏa, vận chuyển lượng lớn đồ vật cũng không tiện.

"Tiêu Tông Sư, hoan nghênh hoan nghênh."

Tiêu Phàm vừa xuống khỏi trực thăng, Chung Thế Minh đã đến gần cười đón.

Tiêu Phàm vội vàng nói:

"Chung lão tướng quân, ngươi gọi ta Tiểu Tiêu là được. Gọi ta Tiêu Tông Sư ta nào dám đáp."

Chung Thế Minh cười ha hả:

"Vậy thì gọi Tiểu Tiêu đi, lần trước ở huyện Lôi Sơn ngươi cứu ta, còn chưa có cơ hội cảm ơn đâu. Nếu đã tới chỗ ta, nhất định phải ăn uống sảng khoái."

Tiêu Phàm cười khẽ:

"Chung lão, lúc ấy ngươi đã liền phát hiện rồi à?"

"Đúng vậy, ha ha."

"Khi đó chú Lục của ngươi cũng không biết ngươi là võ giả đáng bờm, còn mời ta uống rượu hai lần, nói là nếu ngươi cực thích hợp tòng quân. Sau đó hắn biết ta đoán được ngươi là võ giả lợi hại từ lâu rồi thì đòi ta mời khách lại. Rượu miễn phí nào có thể trả lại chứ. Ha ha."

Chung Thế Minh cười to.

Tiêu Phàm cười khẽ:

"Chung lão tướng quân, biết ngươi thích rượu, ta mang cho ngươi hai bình rượu ngon, nhưng ngươi phải uống kiềm chế một chút. Một lần chỉ được uống khoảng nửa lít được rồi."

Chung Thế Minh sững sờ:

"Nửa lít? Chút rượu đấy còn chẳng đủ ướt miệng."

Trong tay Tiêu Phàm xuất hiện hai bình rượu.

"Chung lão tướng quân, rượu này đến từ dị giới, ẩn chứa lượng linh khí nhất định, men say lớn. Ngươi uống kiềm chế một chút."

Chung Thế Minh mừng rỡ nhìn Tiêu Phàm.

"Linh tửu dị giới? Không được, không được, ta không thể nhận thứ này được. Ba giọt Linh dịch sinh mệnh của ngươi bán đấu giá gần ba tỷ tám USD, hai bình rượu này chắc chắn phải trị giá cỡ ba, năm chục triệu gì đấy. Ta không nhận được."

Chung Thế Minh lắc đầu nguầy nguậy.

Tiêu Phàm cười nói:

"Chung lão, trong này ít linh khí hơn nhiều, giá trị kém xa Linh dịch sinh mệnh. Ba, năm chục triệu là đánh giá cao giá trị của nó rồi, khoảng ba, năm triệu gì đấy thôi."

Chung Thế Minh ho nhẹ nói:

"Ba, năm triệu cũng khác gì đâu, đều không thể nhận. Ngươi mau cất đi."

Tiêu Phàm lấy di động ra.

"Chung lão tướng quân, hay để ta gọi cho đại trưởng lão, để hắn đồng ý ngươi nhận?"

"Đừng, tuyệt đối đừng."

Chung Thế Minh vội vàng lắc đầu.

Chút chuyện nhỏ như vậy mà làm phiền đại trưởng lão cũng không tốt.

"Chung lão nhận đi, hai bình rượu thôi mà. Nếu có ai vì chuyện này mà tố cáo ngài nhận hối lộ, ta sẽ đi tìm đại trưởng lão mách lẻo."

Tiêu Phàm cười ha hả.

"Nhãi ranh...Được rồi, vậy ta nhận."

Chung Thế Minh cười nói.

Công khai nhận hai bình rượu, chẳng lẽ có người còn đi tố cáo hắn thật?

"Tiểu Tiêu, lần này ngươi muốn giao dịch bao nhiêu?"

Hai người Tiêu Phàm lên xe, Chung Thế Minh dò hỏi.

"Ba tỷ USD đi."

Tiêu Phàm nói.

"Két!"

Chung Thế Minh đích thân lái xe, nghe vậy thì vội giẫm mạnh chân phanh.

"Ngươi nói bao nhiêu?"

Tiêu Phàm cười tủm tỉm:

"Chung lão không nghe lầm đâu, ba tỷ USD."

Chung Thế Minh:

"...Tiểu Tiêu, ba tỷ USD là đủ để mua vài cái xe tăng tấn công đấy. Lấy đâu ra nhiều hàng như vậy. Tổng giá trị bom chùm, bom nhiệt hạch, súng cối gì đó trong kho hàng cũng chỉ khoảng một tỷ USD là cùng."

Tiêu Phàm khẽ cau mày:

"Chỉ có một tỷ USD thôi à?"

Chung Thế Minh nói:

"Mấy thứ dùng thuốc nổ CL-20 không tính giá tiền. Ngươi lại không giao tiền đặt cọc, chuẩn bị được nhiều như vậy đã không tồi rồi."

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

Nói vậy cũng đúng.

Quân đội không giàu có gì cho cam, nếu sản xuất ra ba tỷ USD hàng hóa mà hắn lại không lấy thì lỗ to.

Dưới tình huống không đặtt cọc, bọn họ có thể sản xuất đủ một tỷ USD hàng hóa đã là nể tình Lục Bách Xuyên rồi.

Lục Chí Hằng cũng không thể khiến bọn họ nể mặt như vậy.

"Chung lão, còn thứ gì khác hay ho không?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

"Thứ khác thì cũng có, nhưng vấn đề là người dị giới dùng được không?"

Chung Thế Minh nói.

…

Chung Thế Minh dẫn Tiêu Phàm đến một kho trang bị phủ kín bụi.

Rất nhiều thứ nơi này đều bám đầy bụi bặm, ví dụ như xe tăng kiểu cũ, lựu đạn, pháo lựu lỗi thời bị đào thải, xe vận tải cũ kỹ vân vân.

"Tiêu Phàm, những xe tăng này có thể sử dụng đạn dược kiểu mới, nhưng như ngươi đã nói, cường giả của dị giới có thể tuỳ tiện phá hoại chúng nó."

Chung Thế Minh chỉ vào một chiếc xe tăng bị đào thải.

Tiêu Phàm nói:

"Chung lão tướng quân, mấy chiếc xe tăng này vẫn có thể sử dụng bình thường chứ?"

Chung Thế Minh gật đầu.

Chương 543: Tái Sử Dụng

"Đương nhiên là được, tuy chúng nó bị đào thải rồi, nhưng chỉ cần có chiến tranh nổ ra là có thể lại lên chiến trường lập công. Nhưng nói thật, tính năng và thiết kế của chúng nó đều kém hơn xe tăng đời mới quá nhiều, có lẽ đám già này không có cơ hội được tái sử dụng đâu."

Tiêu Phàm dùng niệm lực tinh thần quét một lượt xe tăng, vỏ ngoài xe tăng bị bám bụi, nhưng bên trong lại sạch sẽ, gọn gàng.

"Tốc độ của nó là bao nhiêu?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Chung Thế Minh trả lời:

"Xe tăng này nặng ba mươi tư tấn, tốc độ cao nhất là năm mươi cây số trên giờ, có thể đi được khoảng cách lớn nhất là hơn năm trăm cây số."

Tiêu Phàm nghĩ ngợi, tuy mấy thứ này cũ kỹ nhưng thứ khổng lồ như vậy, dù không có pháo mà di chuyển được mấy chục cây số một giờ cũng rất đáng gờm.

Tại khu vực không áp chế thực lực, xe tăng không có tác dụng gì, cao thủ có thể tùy tiện phá hoại nó. Nhưng có rất nhiều khu vực có áp chế thực lực.

Ví như Kim Nguyên thành - thủ đô của Hắc Hổ đế quốc chẳng hạn!

Kim Nguyên thành và phạm vi ước chừng mười cây số quanh thành đều là khu vực áp chế thực lực, xe tăng mấy chục tấn lực phòng ngự mạnh chính là thứ có thể tung hoành vô địch tại nơi như thế.

Cung tên, trường thương...đều không uy hiếp nổi xe tăng.

Huấn luyện được một lính tăng thiết giáp không phải chuyện đơn

giản, nhưng nếu chỉ học lái mà thôi, người dị giới có thể dễ dàng học được.

Cường giả lợi hại của dị giới có thể trực tiếp truyền tin tức liên quan vào đại não của người có thực lực thấp hơn, cùng lắm ba đến năm ngày là có thể học được.

"Chung lão tướng quân, tổng cộng có bao nhiêu xe tăng phủ bụi kiểu này?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Hai mắt Chung Thế Minh sáng lên:

"Nếu tính cả nước thì có khoảng một - hai ngàn chiếc phủ bụi. Ngươi thích mấy thứ cổ lỗ sĩ này à?"

"Phải."

Tiêu Phàm gật đầu.

Lúc trước là gần như không thể truyền bằng ấy xe tăng tới dị giới, nhưng hiện tại muốn truyền cho Tiêu Hải lại không phải vấn đề gì lớn.

Một, hai ngàn chiếc tăng cộng lại cũng chỉ mấy chục nghìn tấn.

Lần trước hắn truyền khoai tây, mỗi lần đều truyền cho Tiêu Hải mấy chục nghìn tấn.

"Chung lão tướng quân, ngươi thương lượng với những người còn lại xem có thể bán cho ta mấy thứ này với giá thế nào? Nếu thích hợp thì ta sẽ lấy. Không cần đạn pháo CL-20 riêng cho xe tăng, chỉ cần còn chạy được là tốt rồi."

Chung Thế Minh cười ha hả gật đầu.

Những chiếc tăng đào thải phủ kín bụi thế này cũng tiêu tốn rất nhiều tiền bảo dưỡng hàng năm, bán cho Tiêu Phàm cũng là lựa chọn tốt để giải quyết.

"Đi, chúng ta xem những thứ khác. Tiêu Phàm, ngươi thấy loại lựu

pháo này thế nào? Tầm bắn của nó hơn hai mươi kilomet, xa hơn tầm bắn của pháo cối nhiều. Có thể tạo một nhóm đạn pháo sử dụng thuốc nổ CL-20 cho ngươi."

Chung Thế Minh nghiêm túc giới thiệu.

Tiêu Phàm có ba tỷ mấy USD trong thẻ, người này là khách hàng lớn.

"Lấy khoảng một trăm khẩu đi."

Tiêu Phàm nghĩ ngợi rồi nói.

Có thể sử dụng vật này tại nhiều chỗ.

Súng cối nhẹ, nhưng tầm bắn xa nhất của súng cối hạng nặng cũng chỉ có tám kilomet, kém hơn lựu pháo nhiều.

Nếu dùng súng cối tấn công Kim Nguyên thành thì chỉ có thể công kích khu vực bên ngoài Kim Nguyên thành, nhưng lựu pháo có thể oanh kích thẳng vào nội thành.

Xe tăng tấn công thành, súng cối công kích bên ngoài thành, lựu pháo oanh kích trong thành, tấn công như vậy là hoàn hảo.

"Chỉ cần một trăm thôi à?"

Chung Thế Minh hơi tiếc nuối.

Tiêu Phàm cười trả lời:

"Chung lão, thứ này dùng để uy hiếp là được, không mong đợi chúng nó giết được nhiều người quá. Sau này mà cần ta lại tìm ngươi."

Chung Thế Minh gật đầu, dẫn Tiêu Phàm đi dạo khắp nhà kho một vòng, Tiêu Phàm lại chọn vài thứ khác.

"Tiêu Phàm, cần tập trung những thứ ngươi muốn từ cả nước về đây. Cũng cần sản xuất đạn cho lựu pháo. Chắc phải mười đến mười lăm ngày mới có thể giao hàng."

Tiêu Phàm cười nói:

"Không sao, tạm thời không cần sử dụng những thứ này vội."

Tạm thời Tiêu Hải ở dị giới cũng sẽ không tấn công Kim Nguyên thành.

Kim Nguyên thành là thủ đô của Hắc Hổ đế quốc, nếu công kích Kim Nguyên thành chẳng khác nào khơi mào chiến tranh hai nước triệt để, không cách nào giảng hòa.

Chiến tranh bùng nổ, Thần Long đế quốc cũng sẽ thương vong khổng lồ. Hiện tại mục tiêu chiến lược của Thần Long đế quốc chỉ là thu hồi Bắc Cương, đánh một trận chiến tranh giới hạn, hoàn thành mục tiêu chiến lược là được rồi.

"Tiêu Phàm, đi thôi, ta dẫn ngươi đến kho cất bom chùm."

Mười mấy phút sau, Chung Thế Minh dẫn Tiêu Phàm đến nhà kho cất chứa bom chùm.

"Ồ... Hình như số lượng hơi nhiều thì phải."

Tiêu Phàm dùng niệm lực tinh thần quét một lươt, sau đó nói.

Chung Thế Minh cười đáp:

"Sản xuất số lượng lớn dẫn tới giá cả thuốc nổ CL-20 hơi thấp một ít, số lượng đương nhiên cũng nhiều hơn. Dù sao giá cả bán cho ngươi chính là bằng 1.5 lần giá quân đội bình thường mua sắm, chi phí thấp xuống thì giá bán cho ngươi cũng hạ xuống."

Tiêu Phàm gật đầu, như vậy rất tốt.

Chương 544: Tình Báo

Hắn hi vọng quốc gia trở nên mạnh hơn, nhưng quốc gia cũng không thể coi hắn là kẻ vung tiền như rác.

"Chung lão tướng quân, đồ vật đều ổn, giờ ta sẽ ở lại đây, muốn thu đồ vật không dễ lắm."

"Tiêu Phàm, cũng tối rồi, đi ăn cơm trước chứ?"

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Trong không gian bảo vật của ta có đồ ăn."

"Vậy được rồi."

Chung Thế Minh nhanh chóng rời đi.

Tiêu Phàm đóng cửa chính nhà kho, còn khóa trái từ bên trong, sau đó lẳng lặng ngồi trong kho tu luyện.

"Cốc cốc cốc!"

Nửa đêm, mặt gương cạnh Tiêu Phàm vang lên âm thanh.

"Cháu ngoan, ngươi đi lấy bom chùm à?"

Hai mắt Tiêu Hải sáng lên.

Thông qua mặt gương, Tiêu Hải thấy Tiêu Phàm đang ở trong một kho hàng, hơn nữa còn nhìn đến rất nhiều bom chùm.

"Vâng. Ta đấu giá Linh dịch sinh mệnh được không ít tiền, trong kho hàng này rất nhiều bom chùm, nhưng chỉ nhiều hơn lần trước 1-2 phần thôi. Bên chỗ gia gia vẫn tốt chứ?"

Tiêu Phàm nói.

Tiêu Hải cười ha hả:

"Bên chỗ ta không có vấn đề gì lớn, năm trăm nghìn người của chúng ta đang giằng co với bảy trăm nghìn người của Hắc Hổ đế quốc. Chắc họ cảm thấy ta không còn nhiều bom chùm nên hai ngày nay hơi rục rịch rồi, chẳng qua không tấn công thật."

Tuy người bên phía Hắc Hổ đế quốc đông hơn, nhưng bên phía Tiêu Hải có tới một trăm năm mươi nghìn binh sĩ Tu La quân đoàn, chiến lực của họ cực kỳ khủng bố.

Hắc Hổ đế quốc dám tấn công thì phải gánh chịu tổn thất nặng nề.

"Gia gia, đã có một trăm nghìn khôi giáp giao tới trong kho hàng ở huyện Lôi Sơn rồi. Hai, ba ngày nữa ngươi lại liên lạc ta một lần, ta truyền một trăm nghìn bộ khôi giáp cho ngươi, như vậy quân số của Tu La quân đoàn tăng lên càng nhiều!"

Tiêu Phàm cười nói.

Tiêu Hải cười ha hả gật đầu.

Hiện tại Tu La quân đoàn có tổng cộng hai trăm nghìn người, lại tăng thêm một trăm nghìn chính là ba trăm nghìn binh sĩ Tu La quân đoàn, cực kỳ khủng bố.

"Cháu ngoan, gia gia nhận được một tình báo."

Vẻ mặt Tiêu Hải trở nên nghiêm trọng hẳn.

"Hắc Hổ đế quốc lấy được liên hệ với nước nào đó trên Địa Cầu, họ nhận được một khẩu súng lục."

Tiêu Phàm cười nói:

"Gia gia, đây không phải chuyện trong dự liệu à? Nhưng họ cũng chỉ có thể truyền rất ít đồ vật thôi. Dù có truyền qua tới cũng chưa chắc có thể sử dụng."

Tiêu Hải trầm giọng nói:

"Cháu ngoan, gia gia không sợ các quốc gia còn lại chiếm được vũ khí mạnh của Địa Cầu. Gia gia lo lắng cho ngươi. Rất có thể tin tức Thần Long đế quốc đạt được vũ khí mạnh sẽ truyền tới địa cầu, đến lúc ấy, bọn họ sẽ nghi ngờ ngươi."

…

Tiêu Phàm cười nói:

"Gia gia, có lẽ mấy ngày này ta có thể thăng tới Tiên Thiên đỉnh phong, thực lực sẽ tăng tiến rất nhiều. Hiện tại cạnh Ấu Vi cũng có Tiểu Tuyết bảo hộ, chúng ta không có vấn đề lớn."

Tiêu Hải khẽ gật đầu:

"Cháu ngoan, ngươi vẫn phải chú ý nhiều hơn. Chuyện liên quan đến quốc vận, địch nhân có lẽ sẽ dùng đủ loại thủ đoạn."

"Chờ lát nữa truyền tống xong đồ vật, gia gia chắc cũng còn dư sức. Ta lại cho ngươi một viên châu năng lực không gian, ngươi tăng cấp dị năng không gian lên một chút."

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Tiêu Phàm đẩy chiếc gương khổng lồ đi qua đi lại, đồ vật trong kho lặng yên không tiếng động truyền đến chỗ của Tiêu Hải.

"Hây a!"

Mấy phút sau đó, Tiêu Hải truyền một viên châu năng lượng không gian cho Tiêu Phàm.

"Cháu ngoan, chờ ngươi truyền khôi giáp tới bên này xong lại đi Căn cứ số 13 một chuyến, ở nơi đó có thể truyền đồ vật cho ngươi thoải mái hơn nhiều. Ba ngày sau sẽ liên hệ ngươi."

Tiêu Hải nói xong, bóng người biến mất.

Ông tiếp nhận rất nhiều bom chùm, lại truyền một viên châu năng lực không gian không nhỏ qua tới, tiêu hao rất lớn.

...

Nước Ý, châu u.

Có người vội vã tiến vào một lâu đài cổ kính. Tòa lâu đài này thuộc về một gia tộc cực mạnh của nước Ý, tộc trưởng Samuel của gia tộc là cường giả Tiên Thiên.

"Gia chủ, bên kia truyền tới mấy bản vẽ, trông rất kỳ quái."

"Vẽ cái gì?"

"Gia chủ, chúng đây."

Người tới cẩn thận từng li từng tí rút mấy tờ giấy vẽ từ cặp công văn ra.

Samuel cầm lên một tờ.

Tấm này rõ ràng là bản đồ.

Bên trên vẽ ra đại khái Thần Võ đại lục, còn đánh dấu từng quốc gia, nhưng văn tự này hắn không đọc được.

"Gia chủ lại nhìn thứ này..."

Cấp dưới của Samuel chỉ một chỗ của bản vẽ trên bản.

"Hả?"

Đồng tử của Samuel chợt co rụt.

Trên bản đồ có tên quốc gia, còn vẽ cả cờ hiệu. Cờ hiệu mà cấp dưới của hắn chỉ rõ ràng là một con Thần Long.

"Rồng phương Đông, chẳng lẽ lại là trùng hợp?"

Samuel ngưng trọng.

"Gia chủ, ta đoán không phải trùng hợp, thứ này giống hệt Thần Long của nước Hoa. Gia chủ lại xem tiếp mấy tờ sau đó đi."

Samuel lại nhìn mấy bản vẽ còn lại.

Hắn thấy được súng cối, thủy lôi, máy bay không người lái, máy phát điện vân vân, còn nhìn đến một bức vẽ bom chùm nổ tung.

"Đây là hình ảnh bom chùm nổ tung đúng không?"

"Có lẽ vậy thưa gia chủ. Nước Hoa chắc chắn đã có liên hệ với quốc gia này từ sớm, chúng ta lạc hậu quá nhiều so với họ."

Samuel cau mày.

Chương 545: Phục Tùng

"Các ngươi đã có thể truyền lượng lớn đồ vật qua chưa?"

"Gia chủ, vẫn chưa được, linh huyệt của chúng ta là linh huyệt cấp C, chỉ có thể truyền một ít thứ rất nhỏ."

Samuel đi tới đi lui:

"Vậy nước Hoa áp dụng biện pháp gì? Dù linh huyệt của bọn hắn tốt hơn một chút thì cũng không thể nào truyền được nhiều đồ như vậy mới đúng. Chắc chắn là chúng ta dùng phương pháp chưa chuẩn! Các ngươi tranh thủ thời gian nghiên cứu!"

Cấp dưới của Samuel nhanh chóng rời khỏi.

Samuel cân nhắc thật lâu, bấm gọi một cú điện thoại.

Hắn liên lạc một người bạn làm cao tầng của nước Ý.

Vốn dĩ hắn chỉ muốn chiếm nhiều chỗ tốt cho gia tộc mà thôi, hiện tại lại phát hiện nước Hoa trắng trợn mở rộng tại dị giới, hắn nhất định phải báo tin tức lên trên.

Một tiếng sau, người Samuel liên lạc đến chỗ của hắn.

"Đây là…"

Nhìn mấy tờ giấy vẽ, người bạn này của Samuel vô cùng khiếp sợ.

"Samuel, đây không phải chuyện của mình nước ta, nhất định phải liên hệ với bên Mỹ."

"Liên hệ cũng được, đừng bỏ qua chỗ tốt của ta."

Mười lăm phút sau, liên minh tiến hóa giả của Mỹ đã nhận được tin tức.

Minh chủ Joseph của liên minh tiến hóa giả thấy được mấy tờ giấy vẽ kia.

"Minh chủ, Cục An toàn số 9 của nước Hoa từng lấy ra Sinh mệnh nguyên dịch, có lẽ thứ này tới từ dị giới."

Một người bên cạnh Joseph nói.

Người này thoạt nhìn chỉ mới ba mươi tuổi, là tiến hóa giả vừa

thăng cấp SS, sở trường ẩn thân và đánh lén, danh hiệu Thích Khách.

Nước Mỹ có thể chế tạo ra dịch tiến hóa cấp SS, chỉ cần sẵn sàng hi sinh mạng người, sẵn sàng chi tiền thì có tiến hóa giả cấp SS mới là chuyện rất bình thường.

"Minh chủ, căn cứ vào điều tra của chúng ta về Tiêu Phàm, từ lúc Tiêu Phàm chưa qua lại nhiều với quân đội nước Hoa là đã có thể truyền rất nhiều đồ vật qua rồi. Mấu chốt nằm trên người Tiêu Phàm. Chỉ cần giải quyết hắn, chúng ta chắc chắn không thua kém nước Hoa."

Một người khác phân tích, người này cũng là tiến hóa giả cấp SS vừa xuất hiện, danh hiệu Kim Vương, có năng lực kim loại hóa toàn thân, lực phòng ngự cực mạnh.

Cùng với đó, hắn còn có thể khống chế đồ kim loại tiến hành công kích.

Hai mắt Joseph lập lòe.

"Có những thứ này, vậy khả năng kẻ giết người ở Căn cứ số 13 của chúng tat là Tiêu Phàm càng cao. Rất có khả năng hắn đi Căn cứ số 13 không phải vì dịch tiến hóa, mà vì nơi đó là linh huyệt cấp A!"

Thích Khách nói:

"Minh chủ, vậy chúng ta tới nước Hoa giải quyết hắn không? Ta và Kim Vương liên thủ, chưa chắc đã không phải đối thủ của hắn."

Joseph lắc đầu.

"Hải Thần, Nữ Vu và cả Charles đều chết trong tay hắn, dù các ngươi cùng đi thì cũng chưa chắc thắng được hắn. Chờ một chút đi, một thời gian nữa, bên chúng ta sẽ lại có tiến hóa giả cấp SS mới, sau đó các ngươi có thể đồng thời chấp hành nhiệm vụ."

Thích Khách và Kim Vương gật đầu.

Bọn hắn đều cực tự tin với thực lực của mình, đặc biệt là Kim Vương. Nhưng Joseph nói như vậy, bọn hắn cũng chỉ có thể phục

tùng.

Tuy Joseph chỉ là người bình thường, thực lực yếu hơn so với bọn hắn hiện tại nhiều. Nhưng Joseph là minh chủ của liên minh tiến hóa giả.

Bọn hắn có thể được lựa chọn trở thành tiến hóa giả đồng nghĩa với việc cực kỳ trung thành.

Joseph nhìn chằm chằm tờ giấy trước mặt:

"Trước khi giết hắn, có lẽ chúng ta có thể thử lôi kéo hắn, tốt nhất là moi ra được bí mật của hắn. Hắn có thể truyền lượng lớn đồ vật tới dị giới, quân đội của nước Hoa chắc chắn không có năng lực ấy!"

Một người cạnh Joseph nói:

"Minh chủ, chúng ta có cần nổ hủy Căn cứ số 13 không?"

"Hả?"

Joseph nhìn sang.

Người vừa lên tiếng trầm giọng:

"Minh chủ, tuy rằng không có chứng cứ, nhưng hiện tại chúng ta có thể đoán chắc sáu, bảy mươi phần trăm là do Tiêu Phàm gây ra. Hắn ở nơi khác là có thể truyền đồ vật qua dị giới, vậy tới nơi đó phải chăng là vì nhận thứ tốt từ cường giả ở dị giới truyền cho hắn. Căn cứ vào bản vẽ này, nơi đó đối ứng với linh huyệt tại biên giới quốc gia này ở dị giới."

Người nói chuyện cầm lên một bản vẽ trong số đó.

Trong bản vẽ là một vòng sáng, trong vòng sáng có một người lùn bước ra.

Tuy không vẽ rõ ràng người lùn kia trông như thế nào, nhưng Joseph bọn hắn có thể đoán được, trong tranh chính là Parker.

"Khu vực đối diện hiện tại bị Thần Long quốc này chiếm cứ, có

khả năng chúng ta ở tại Căn cứ số 13 bên kia cũng không thu hoạch được gì. Hơn nữa, Tiêu Phàm còn có thể tới bên đó, như vậy chúng ta sẽ tiếp tục thương vong khổng lồ, mà Tiêu Phàm thì lấy được chỗ tốt."

Joseph suy tư, họ nói cũng rất có lý.

Bên chỗ Căn cứ số 13 là linh huyệt cấp A, phá hủy thì đáng tiếc, nhưng không phá hủy thì cái linh huyệt kia cũng chẳng mang lại ích lợi gì cho họ nữa.

"Minh chủ, chúng ta vừa lúc thử nghiệm xem có thể phá hủy thông đạo linh huyệt hay không."

Joseph khẽ gật đầu.

"Ta sẽ thương lượng với cấp trên, thử xem có thể tiến hành hay không!"

Chương 546: Cho Nổ Căn Cứ Số 13

Joseph nhanh chóng báo cáo tình hình lên.

"Ta đồng ý phá hủy, nếu không có ích lợi gì với chúng ta, tại sao phải giữ lại?"

"Ta cảm thấy tốt nhất là không nên làm như vậy, nếu chúng ta phá hủy, dẫn đến tai họa lớn thì phải làm sao bây giờ?"

"Số lượng linh huyệt trên toàn thế giới khá nhiều, tất nhiên sẽ có nơi phá hủy linh huyệt, nếu làm như vậy sẽ dẫn đến tai họa lớn, đó cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi."

Cao tầng nước M bí mật tổ chức hội nghị, Joseph tất nhiên cũng tham gia.

"Các vị, mọi người giơ tay biểu quyết đi! Quy tắc cũ, số ít nghe theo số đông."

Vị thống lĩnh nước M mở miệng nói:

"Đồng ý phá hủy, mời giơ tay."

Hơn nửa số người đưa tay lên. Vị thống lĩnh nước M nhìn Joseph:

"Tướng quân Joseph, ngươi đã biết kết quả hiện tại rồi đấy, nhất định phải chuẩn bị xong trước khi hành động."

"Rõ!"

Hội nghị kết thúc, Joseph vội vàng truyền lệnh.

...

Huyện Lôi Sơn, Tiêu Phàm đang tu luyện.

"Tinh tinh."

Tô Ấu Vi gọi điện thoại đến, Tiêu Phàm có hơi ngạc nhiên, thời gian này, thường thì hắn đang trong tu luyện, Tô Ấu Vi sẽ gọi video cho hắn vào bữa tối.

"Ấu Vi, chuyện gì thế?"

Tiêu Phàm nhận điện thoại.

Tô Ấu Vi vội vàng nói:

"Chồng, ta đã nhận được tin bên nước M, bọn họ định cho nổ tung linh huyệt bên căn cứ số 13."

Tiêu Phàm thay đổi sắc mặt. Hắn còn định đến lúc nào đó sẽ dẫn Tô Ấu Vi qua đó một chuyến. Bên căn cứ số 13 kia, hắn có thể nhận được nhiều lợi ích hơn các nơi khác nhiều.

"Sao đột nhiên bọn họ lại có quyết định như vậy?"

Tô Ấu Vi nói:

"Bên nước Ý lấy được bức tranh mà dị giới truyền qua, ta đã chặn được một số bức, vừa gửi cho ngươi rồi. Bọn họ biết linh huyệt bên căn cứ số 13 kia không còn tác dụng gì nhiều, hơn nữa bọn họ lại càng thêm nghi ngờ ngươi, cảm thấy ngươi đã được hưởng lợi ở bên đó."

Trong lòng Tiêu Phàm thầm than. Dù bên nước M không có chứng cứ thật, nhưng có đủ loại dấu hiệu khiến cho bọn họ phải hoài nghi, bọn họ làm ra quyết định như vậy cũng bình thường.

"Ấu Vi, ngươi liên lạc với Phượng Hoàng, nói tin tức này cho nàng biết."

"Được."

Cúp điện thoại, Tiêu Phàm lại tu luyện thêm nửa tiếng, kết thúc tu luyện Chu Thiên. Hắn đoán rằng sẽ đột phá trong hai ngày này, mỗi ngày đều tốn không ít thời gian tu luyện.

"Giờ có đến ngăn cản cũng không còn kịp nữa. Hơn nữa, ta lại không thể ở mãi bên đó, vốn cũng không thể ngăn cản được."

Ánh mắt Tiêu Phàm lộ ra vẻ buồn rầu. Nước M phá hủy linh huyệt bên căn cứ số 13, không biết sẽ có hậu quả như thế nào, hắn cảm thấy sẽ có phiền phức khá lớn.

"Tinh tinh!"

Điện thoại của Tiêu Phàm lại vang lên. Là Khương Vạn Trần gọi tới, hắn đã biết tin tức này.

"Tiêu Phàm, chúng ta nhận được tình báo, nước M định phá hủy căn cứ số 13, có thể tất cả linh huyệt trên toàn thế giới đều sẽ chịu ảnh hưởng. Có mấy người trong chúng ta đã phân tích kết quả, nói không chừng sẽ có sinh vật dị giới đến."

Khương Vạn Trần nhanh chóng nói.

"Cục trưởng Khương, ý của ngươi là —— "

Khương Vạn Trần nói:

"Tiêu Phàm, giờ ngươi đang ở huyện Lôi Sơn phải không? Linh huyệt bên đó mạnh nhất, có khả năng sẽ có sinh vật cường đại qua đó. Nếu chúng nó xuất hiện, phải phiền ngươi giải quyết sạch chúng nó. Bên kia là thành phố, không tiện sử dụng vũ khí hạng nặng."

Tiêu Phàm nói:

"Cục trưởng Khương, nếu bên này có tình hình gì, ta sẽ hỗ trợ xử lý."

"Tiêu Phàm, bản thân ngươi cũng nên chú ý an toàn một chút."

Khương Vạn Trần vội cúp điện thoại, hắn vẫn còn rất nhiều chuyện khác cần phải xử lý, nước M làm ra chuyện như vậy, dù là ai cũng không thể nào lường trước được hậu quả.

"Ấu Vi, thứ bảy ngày mai, ngươi qua bên huyện Lôi Sơn này đi."

Tiêu Phàm gửi tin cho Tô Ấu Vi. Tô Ấu Vi chỉ có tu vi cấp bậc Hậu Thiên, nhưng Tiểu Tuyết có cấp bậc Tông Sư, có lẽ có nàng và Tiểu Tuyết ở bên huyện Lôi Sơn này sẽ mang đến trợ giúp không nhỏ.

...

Dị giới, biên cảnh Thần Long đế quốc.

Bên Tiêu Hải không có động tĩnh gì, bên Hắc Hổ đế quốc lại có hơi rục rịch chuẩn bị ngóc đầu dậy.

"Đại soái, nếu thật sự chúng ta không tấn công, có lẽ Thần Long đế quốc lại có được đầy đủ bom đạn, đến lúc đó chúng ta nên đối phó thế nào?"

"Đúng vậy, đại soái, bây giờ dù chúng ta tấn công sẽ có tổn thất không nhỏ, thậm chí có thể thất bại, nhưng chắc chắn Thần Long đế quốc cũng sẽ chịu tổn thất cực lớn."

Bên trong quân doanh đại soái của Hắc Hổ trong đế quốc, có không ít tướng lĩnh nhao nhao phát biểu. Mỗi ngày, bọn hắn đều chờ đợi đến sốt ruột. Năm mươi vạn đại quân Thần Long đế quốc đã tập hợp ở biên cảnh, Tiêu Hải ngự giá thân chinh, nhưng lại không có chút động tĩnh đã nhiều ngày rồi, rốt cuộc phải tính thế nào?

Hô Diên Thần Ưng chau mày. Với năng lực của hắn, hắn đoán rằng nếu mạnh mẽ tấn công thì tổn thất sẽ vô cùng to lớn, tỷ lệ thất bại rất cao, nhưng những người đó nói cũng không phải là không có lý. Tiêu Hải rất có thể đang đợi quân viện.

Chương 547: Chiến Tranh

"Chủ quân, cánh trái, cánh phải, chuẩn bị đồng thời phát động tấn công! Trận chiến này với chúng ta mà nói sẽ là một trận đánh khó khăn, nhưng dũng sĩ thảo nguyên chúng ta tuyệt đối không thể để đám Nam Man đặt chân lên đất của chúng ta!"

Hô Diên Thần Ưng lạnh lùng nói.

"Rõ, đại soái!"

Trong quân trướng, một đám tướng quân đứng lên, ý chí chiến đấu của bọn hắn sôi trào. Bọn hắn có bảy mươi vạn người, còn bên Tiêu Hải chỉ có năm mươi vạn người, chưa thật sự đối chiến với quân đoàn Tu La, bọn hắn cũng không sợ hãi.

Khá nhiều người bên Hắc Hổ đế quốc thấy, nếu không có những món đồ quỷ dị đáng sợ như bom kia, hai phương đối chiến thì có thể bọn hắn sẽ thắng. Bọn hắn cho rằng đám Nam Man đó chỉ là những con tôm chân mềm mà thôi.

"Các tướng sĩ, hơn mười ngày trước, đám Nam Man đó đã dùng thủ đoạn hèn hạ giết chết nhiều tộc nhân của chúng ta, nói cho ta biết, chúng ta nên làm gì đây!"

Đại tướng cánh trái quay trở về doanh trại, hắn bay trên không trung, hét lớn.

"Giết, giết, giết!"

Mười lăm vạn binh cánh trái hô to. Đã lâu rồi mà đám người Tiêu Hải vẫn không sử dụng vật như bó bom, đa số bọn hắn đoán rằng sẽ không còn nữa, nên bọn hắn đã sớm mong đánh một trận.

"Giết, giết, giết!"

Mười lăm vạn binh lính cánh phải cũng cùng hét to lên.

Mặc dù trước đó đã có hai mươi mấy vạn người chết, nhưng binh lính bên Hắc Hổ đế quốc vẫn rất sung sức, những người đó cũng

không phải đã chết trong trận chiến thật sự.

"Chúng tướng sĩ nghe lệnh, ăn miếng trả miếng, lấy máu trả máu. Dưới sự bảo hộ của vị thần thảo nguyên, dũng sĩ thảo nguyên chúng ta không gì địch nổi!"

Hô Diên Thần Ưng lớn tiếng nói.

"Giết, giết!"

Ba mươi vạn lính chủ quân đồng thời hét to, khí thế của bọn hắn càng thêm hăng hái.

Hắc Hổ đế quốc có tổng cộng bảy mươi vạn người, cánh trái mười lăm vạn, cánh phải mười lăm vạn, chủ quân ba mươi vạn, còn có mười vạn người hỗ trợ hậu phương.

"Ầm! Ầm! Ầm!"

Chiến mã phi nhanh, sáu mươi vạn tướng sĩ Hắc Hổ đế quốc bắt đầu tiến công. Bọn hắn vừa bắt đầu đã khá phân tán, nhưng bên Thần Long đế quốc lại không hề phân tán, bọn hắn xung phong liều chết lao đến, đội ngũ dần dần trở nên dày đặc…tình hình này là không còn cách nào, nếu chỉ lác đác bọn hắn xung phong liều chết lao đến, chỉ có thể nhận mệnh bị tướng sĩ Thần Long đế quốc bắn chết.

"Cuối cùng cũng không nhịn được. Đáng tiếc đã muộn rồi, cháu ngoan đã truyền tống rất nhiều bó bom cho lão tử."

Trong mắt Tiêu Hải lóe lên tia sắc bén.

"Các tướng sĩ, theo trẫm giết địch!"

Tiêu Hải hét lớn.

Nhiều cao thủ bên Thần Long đế quốc bay đi, bọn họ nghênh chiến với cao thủ của Hắc Hổ đế quốc, bên bọn họ chiếm ưu thế không nhỏ. Thần Long đế quốc có hơn hai trăm triệu người, Hắc Hổ đế quốc cũng chỉ có hơn ba mươi triệu, có chênh lệch về số người thế này, chắc chắn bên Thần Long đế quốc có nhiều cao thủ hơn.

"Ầm! Ầm!"

Cao thủ hai bên nhanh chóng chém giết nhau ở trên trời. Đám người Tiêu Hải vẫn chưa sử dụng bó bom ngay. Tình huống như thế khiến binh lính bên Hắc Hổ đế quốc càng thêm yên tâm, bọn họ không ngừng đi tới, khoảng cách hai bên cũng dần dần được rút ngắn.

…

"Ầm, ầm, ầm!"

Khi kỵ binh Hắc Hổ đế quốc chỉ còn cách hai đến ba dặm, một vụ nổ bùng phát dữ dội trong phạm vi lớn, phía trước có rất nhiều người ngã ngựa đổ vì bị nổ trúng.

Tiêu Hải đã sớm cho người âm thầm chôn mìn. Những quả mìn này được chôn khá sâu, người giẫm lên thì không sao, nhưng chiến mã mà phi nhanh đạp lên thì sẽ nổ tung ngay.

"Hí hí!"

Trận nổ dữ dội khiến chiến mã đằng trước phải lập tức chậm lại. Nhưng vô số chiến mã phía sau vẫn còn đang chạy lên trước, ngay tức khắc thế trận bên Hắc Hổ đế quốc trở nên hỗn loạn.

"Không hay rồi."

Có mấy cao thủ bên Hắc Hổ đế quốc đã nhận ra có gì không đúng. Nhưng đám cao thủ lợi hại như bọn hắn vốn cũng đang bị cao thủ bên Thần Long đế quốc quấn lấy.

"Ầm! Ầm! Ầm!"

Tiêu Hải đợi thả số bó bom trong bảo vật không gian ra, bọn chúng giống như lưỡi hái tử thần lao cực nhanh xuống mặt đất.

"Phòng ngự, phòng ngự."

"Mau ngăn cản những thứ đó lại."

Mấy cao thủ bên Hắc Hổ đế quốc hoảng sợ nói. Không ít người

trong bọn hắn bị thương vẫn liều mạng cản lại một phần bó bom.

Nhưng thực lực của Tiêu Hải càng mạnh hơn, dù có sự ngăn cản của bọn hắn, sáu bảy phần bó bom vẫn nhanh chóng nổ tung.

"Ầm!!"

"Ầm!!"

Vụ nổ kinh thiên động địa xảy ra. Mỗi một đợt nổ đều lấy đi rất nhiều sinh mạng của binh lính, chiến mã.

"A! Hí!"

Tiếng kêu thảm thiết, tiếng hí chói tai của chiến mã vang lên khắp vùng. Bom chùm không có ảnh hưởng gì với cao thủ mạnh, nhưng lại dễ dàng sát thương binh lính bình thường, hơn nữa lại còn mang đến đả kích cực kì khủng bố đến sĩ khí của binh lính bình thường.

"Đáng chết!"

Ánh mắt Hô Diên Thần Ưng đỏ như máu.

Chương 548: Rút Lui

"Giết!"

Hắn và lão tổ tông của Hắc Hổ đế quốc đã liên hợp đối phó Tiêu Hải. Lão tổ tông Hắc Hổ đế quốc có tu vi cấp bậc Võ Đế viên mãn, nhưng dù vậy, hai người bọn họ liên thủ đánh với Tiêu Hải vẫn rơi vào thế bất lợi.

"Ầm! Ầm!"

Bom chùm vẫn còn đang nổ, thương vong bên Hắc Hổ đế quốc điên cao thủ tăng.

"Thật đáng sợ!"

"Uy lực của những thứ đồ này còn không tính là gì so với khi cao

thủ đứng đầu ra tay, nhưng năng lực sát thương binh lính bình thường của bọn chúng quả thật đáng sợ."

"Bên Hắc Hổ đế quốc ít nhất đã có hai mươi vạn người chết trong đợt này."

Có nhiều tướng sĩ Thần Long đế quốc đang nghị luận ầm ĩ. Từng người trong bọn họ đều rất vui sướng. Dù Hắc Hổ đế quốc thảm, nhưng bọn họ cũng sẽ không đồng cảm với kẻ địch, trước kia Hắc Hổ đế quốc đã từng có khoảng thời gian xâm lược tộc Viêm Long mà không hề khách sáo. Bọn hắn cũng đã từng làm ra chuyện tàn sát hàng loạt dân trong thành.

"Rút lui, rút lui!"

"Mọi người mau rút lui!"

Tiếng nổ ngừng lại, Hô Diên Thần Ưng hét lớn ở giữa không trung. Hắn đoán được sơ bộ, số lượng người tử vong chắc chắn vượt quá hai mươi vạn, nhiều người bị thương, mà người không bị thương lại mất đi ý chí chiến đấu ngay lúc này. Với tình trạng như vậy mà chống lại quân đội của Thần Long đế quốc, hậu quả ra sao cũng có thể biết được.

"Các tướng sĩ, đã đến lúc kiến công lập nghiệp. Bệ hạ đang nhìn, các tiền bối đã chết của tộc Viêm Long chúng ta cũng đang nhìn, giết!"

Có tướng lĩnh bên Thần Long đế quốc hét lớn.

"Ầm! Ầm!"

Mặt đất ngày càng không ngừng chấn động, mười lăm vạn thiết kỵ Tu La dẫn đầu xung phong ra ngoài.

"Rút lui, mau rút lui."

"Đáng chết, sao rút lui được?"

Bị bó bom nổ đến đầu óc choáng váng, không ít chỗ trên mặt đất còn xuất hiện hố to, hiện giờ có rất nhiều binh lính Hắc Hổ đế quốc vẫn đang rất hỗn loạn. Với tình trạng như thế thì bọn họ

không thể rút lui trong thời gian ngắn được. Khoảng cách chỉ còn có hai ba dặm, mười lăm vạn người của quân đoàn Tu La sắp giết tới đây rồi.

"Phụt! Phụt!"

Một bên là đội kỵ binh áo giáp nặng hoàn hảo, một bên là kỵ binh nhẹ còn không được huấn luyện nhiều, cực kỳ hỗn loạn, cuộc chiến là một trận đồ sát hoàn toàn nghiêng về một bên.

"Quân phía trước ngăn cản địch nhân công kích. Phía sau dùng toàn lực rút lui, có thể rút lui được bao nhiêu thì rút lui bấy nhiêu!"

Hô Diên Thần Ưng hét lớn.

Tim hắn đang rỉ máu. Tuy nói Hắc Hổ đế quốc dùng toàn lực kêu gọi nhập ngũ mấy trăm vạn người cũng có thể làm được, nhưng những người đầu tiên được tập hợp lại đều là các thanh niên trai tráng từ các bộ lạc. Cái chết của bọn hắn lại là tổn thất rất lớn với Hắc Hổ đế quốc.

"Tiêu Hải, nếu các ngươi còn tiếp tục công kích, đến lúc đó cẩn thận Hắc Hổ đế quốc chúng ta trả thù mọi mặt, khắp nơi trên Thần Long đế quốc các ngươi sẽ rơi vào hỗn loạn."

Hô Diên Thần Ưng lạnh lùng nói.

Tiêu Hải trầm giọng nói:

"Các ngươi dám làm như thế, trẫm sẽ diệt tộc diệt quốc gia của bọn ngươi, trẫm sẽ tấn công từng thành trì một bao gồm cả thành Kim Nguyên. Số lượng cao thủ đứng đầu không bằng Thần Long đế quốc chúng ta, cũng không bằng binh sĩ bình thường hiện tại của chúng ta, ai cho ngươi lá gan dám uy hiếp trẫm như thế?"

Sắc mặt Hô Diên Thần Ưng rất khó coi. Sự uy hiếp của hắn so với uy hiếp muốn khiến bọn hắn mất nước mất tộc của Tiêu Hải thì hoàn toàn không đáng để nhắc tới.

"Tiêu bệ hạ, ngươi mau bảo bọn họ ngừng lại, Hắc Hổ đế quốc chúng ta sẽ xem xét rút ra khỏi Bắc Cương."

Lão tổ tông của Hắc Hổ đế quốc mở miệng nói.

"Đánh xong hãy nói! Các ngươi có thể chạy được bao nhiêu thì phải xem bản lĩnh của các ngươi!"

Tiêu Hải khí phách nói.

Hiện giờ, quân đoàn Tu La đang toàn lực tru diệt kẻ địch. Lúc này, hắn cũng sẽ không để bọn họ rút lui, nếu đã khai chiến thì phải đánh bại kẻ địch lần nữa.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, trái tim đám người Hô Diên Thần Ưng đều đang rỉ máu. Bọn hắn dùng sáu mươi vạn người tấn công, lại chưa đến hai mươi vạn người chạy thoát được. Nếu không phải nhờ vào tính linh hoạt tốt của kị binh nhẹ, chắc chắn thương vong sẽ càng thảm hơn nữa.

"Lão tổ, ngài rút lui đi. Lượng người tử vong nghiêm trọng như vậy, ta không còn mặt mũi nào mà đi gặp bệ hạ. Huống chi, chắc chắn Tiêu Hải sẽ không để tất cả chúng ta được rời đi, thể nào trong chúng ta cũng sẽ có một người chết."

Hô Diên Thần Ưng truyền âm nói.

Cao thủ bên bọn hắn không ít, nhưng bên Thần Long đế quốc còn nhiều hơn, không thể giữ được tất cả, nhưng nhất định có thể giữ lại được một phần.

"Đế quốc sẽ đối xử tử tế với người nhà của ngươi!"

Lão tổ Hắc Hổ đế quốc truyền âm nói. Hắn nhanh chóng chạy trốn ra xa.

"Tiêu Hải, cùng chết đi!"

Hô Diên Thần Ưng gầm hét lên, trên người hắn bộc phát một ngọn lửa vô tận, những ngọn lửa này tạo thành từng con chim ưng khổng lồ vây quanh Tiêu Hải.

Chương 549: Thần Long Giáng Thế

Các cao thủ xung quanh rối rít rút lui. Bây giờ, Hô Diên Thần Ưng đang dùng chiêu đốt cháy lực lượng sinh mệnh, màu sắc của những ngọn lửa tạo thành con ưng khổng lồ đều là màu trắng, nhiệt độ cao đến gần mấy ngàn độ.

"Rống!"

Thần Long màu vàng kim vây lượn xung quanh Tiêu Hải. Trên người hắn cũng tỏa ra ánh sáng vàng chói mắt. Giờ Tiêu Hải lại đang muốn xông ra, nhưng hắn không làm được, những con chim ưng khổng lồ đó tạo thành trận pháp cường đại, bọn chúng sẽ không biến mất cho đến khi lực lượng tiêu hao.

Hô Diên Thần Ưng chỉ có tu vi Võ Đế đỉnh phong, nhưng hắn thi triển chiêu cấm kỵ đốt cháy lực lượng sinh mệnh, đủ để đánh chết một cao thủ Võ Đế viên mãn.

"Đừng để kẻ địch chạy. Trẫm có thể ứng phó."

Giọng của Tiêu Hải truyền ra ngoài.

Mấy cao thủ Thần Long đế quốc định lao đến cứu viện Tiêu Hải, nếu làm như vậy, kẻ địch mà bọn họ vây khốn sẽ chạy thoát.

"Tiêu Hải, ngươi nhất định phải chết!"

Giọng nói đằng đằng sát khí của Hô Diên Thần Ưng vang lên trong trời đất. Hắn cũng đốt cháy cả thần hồn của mình. Mười mấy con chim ưng khổng lồ màu trắng lại ẩn chứa mấy phần đen, nhiệt độ ngọn lửa lại tăng vọt thêm một đến hai ngàn độ, có thể đốt trụi cả sắt thép chỉ trong nháy mắt.

Dù Tiêu Hải có bảo vật phòng ngự cường đại, dù có lực phòng ngự mạnh của Cửu Chuyển Chân Long Quyết, dưới sự tấn công kinh khủng thì Tiêu Hải cũng sẽ khá nguy hiểm.

—— điểm yếu trong phòng ngự của cao thủ cấp Võ Đế viên mãn, nếu đối mặt với cục diện như thế hắn sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

Một phút, hai phút.

Lực lượng kinh khủng của chim ưng lửa khổng lồ trên bầu trời cuối cùng cũng dần dần yếu đi.

"Phá!"

Tiêu Hải dùng toàn lực phá mở trận pháp. Hắn bị thương không nhẹ. Nhưng lại không thể nhìn ra chỉ dựa vào bề ngoài. Thần Long vây quanh Tiêu Hải, hắn giống chiến thần giáng thế ở trên trời.

…

"Bệ hạ không sao."

"Thật tốt quá!"

Thấy Tiêu Hải xuất hiện từ trong đám chim ưng lửa, các cao thủ Thần Long đế quốc mừng rỡ. Sĩ khí của bọn họ nâng cao, các cao thủ Hắc Hổ đế quốc lại kinh hãi run sợ.

Tiêu Hải bay đến gần hai cao thủ trong số đó. Hai cao thủ này đều là Võ Đế. Một người là cao thủ Thần Long đế quốc, một người là cao thủ Hắc Hổ đế quốc, cao thủ Hắc Hổ đế quốc bị cao thủ Thần Long đế quốc quấn lấy.

Thực lực của hắn yếu hơn, muốn chạy trốn cũng khó. Mà vị Võ Đế đó của Thần Long đế quốc muốn chém chết hắn cũng không phải là chuyện dễ dàng.

"Rống!"

Tiêu Phàm vung tay lên. Thần Long quanh quẩn bên cạnh hắn trong nháy mắt vọt tới.

Thần Long xé nát phòng ngự của vị Võ Đế Hắc Hổ đế quốc trong chớp mắt, vuốt rồng vung lên, vị Võ Đế Hắc Hổ đế quốc trực tiếp phun máu đầy trời. Thi thể của hắn rơi xuống từ trên không trung.

Đều là Võ Đế, nhưng Tiêu Hải là cao thủ Võ Đế viên mãn, vị Võ Đế Hắc Hổ đế quốc chỉ là Võ Đế sơ kỳ, lực lượng yếu hơn rất nhiều.

"Đi giúp những người còn lại đi, sớm giải quyết trận chiến."

Tiêu Hải trầm giọng nói.

"Vâng, bệ hạ."

Sắc mặt vị Võ Đế Thần Long đế quốc vừa dứt người ra kích động nói.

"Phụt!"

Tiêu Hải lại ra tay, giải quyết một Võ Đế của Hắc Hổ đế quốc. Hai lần ra tay hết sức khiến vết thương của hắn lại nặng thêm. Tiêu Hải đáp xuống đất, hắn không ra tay nữa.

Hai Võ Đế vừa dứt người ra, đủ để cán cân thắng lợi nhanh chóng nghiêng về phía Thần Long đế quốc, kẻ địch còn chưa chạy thoát, cao thủ cũng khó chạy trốn.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, cuộc chiến trên không dưới đất dần dần trở lại bình thường.

"Khởi bẩm bệ hạ, phe ta đại thắng. Đã tiêu diệt kẻ địch hơn hai mươi bảy vạn người, bắt kẻ địch làm tù binh được hơn mười ba vạn người. Đánh chết bảy tên cao thủ cấp Võ Đế, và khoảng năm mươi Võ Hoàng."

Thẩm Kính Thiên quỳ trước mặt Tiêu Hải cung kính nói. Cả người hắn đang run rẩy, là sự run rẩy của kích động.

Trước kia, Thần Diễm đế quốc giao chiến với Hắc Hổ đế quốc cũng chưa từng thắng lớn đến vậy, thành quả chiến đấu lần này còn huy hoàng hơn lần trước. Lần trước có tổng cộng ba mươi vạn người bị tiêu diệt và bắt làm tù binh, lần này lại đạt tới bốn mươi vạn. Hơn nữa, lại còn đánh chết rất nhiều cao thủ!

Hô Diên Thần Ưng của Hắc Hổ đế quốc đối chiến với Tiêu Hải cũng bỏ mạng.

"Phe ta có thương vong thế nào?"

Tiêu Hải trầm giọng hỏi.

"Bệ hạ, thương vong phe ta rất ít, chưa đến nghìn người chết,

người bị thương cũng chỉ có ba bốn ngàn người, bọn họ cũng đã được điều trị rất tốt."

Thẩm Kính Thiên báo cáo.

Tiêu Hải hơi gật đầu. Bên bọn họ cũng có thương vong, đây là điều không thể tránh khỏi. Tuy nói thực lực của bọn mạnh hơn, nhưng người bên Hắc Hổ đế quốc lại không phải là bùn đất, bọn hắn chắn chắn đã ra sức chém giết quân ta.

Chương 550: Cửu Chuyển Chân Long Quyết

"Thu gom hài cốt của tướng sĩ đã hi sinh, đón bọn họ về nhà. Chiến thắng lớn như thế thì không thể không có công của bọn họ, đến lúc đó đưa gấp đôi tiền trợ cấp cho người nhà của tướng sĩ chết trận."

Tiêu Hải trầm giọng nói.

"Vâng, bệ hạ."

Thẩm Kính Thiên gật đầu.

Tiêu Hải nhìn về phía tây bắc, trên gương mặt hắn nở một nụ cười nhàn nhạt. Hai trận chiến, Hắc Hổ đế quốc hao tổn bảy mươi vạn tướng sĩ, tiếp đó Hắc Hổ đế quốc nhất định sẽ không còn sức mà tái chiến, nghị hòa là lựa chọn duy nhất của bọn hắn.

Chắc chắn có thể lấy lại được Bắc Cương. Hơn nữa cũng sẽ có thu hoạch khác. Nếu Hắc Hổ đế quốc hòa đàm sớm hơn, bọn hắn vẫn có thể quay về Bắc Cương, nay Hắc Hổ đế quốc bị đánh bại hai lần thì không thể về Bắc Cương được nữa.

"Bệ hạ, phải làm gì với những tù binh đó đây?"

Thẩm Kính Thiên dò hỏi. Lần trước chỉ có mấy vạn tù binh, lần này lại có hơn mười mấy vạn người.

"Có tù binh à?"

Tiêu Hải thản nhiên hỏi.

Tình hình hiện nay khác với trước kia. Mấy vạn tù binh đợt trước đã bị phế bỏ tu vi rồi để bọn hắn trở về, Hắc Hổ đế quốc nhất định sẽ tốn lượng tài nguyên lớn để trị liệu cho bọn hắn. Bây giờ, để mười mấy vạn người này quay về, Hắc Hổ đế quốc sẽ không quan tâm. Bọn hắn còn sống với Thần Long đế quốc mà nói thì hại lớn hơn lợi.

"Bệ hạ, ta hiểu rồi."

Thẩm Kính Thiên nhanh chóng rời đi.

Hai giờ sau, toàn bộ mười mấy vạn tù binh của Hắc Hổ đế quốc đều bị chém chết, rất nhiều tân binh Thần Long đế quốc đều chưa từng thấy máu giờ lại được chứng kiến rất nhiều máu.

"Bệ hạ, đã giết hết toàn bộ tù binh!"

Thẩm Kính Thiên lại đến trước mặt Tiêu Hải.

Tiêu Hải khẽ gật đầu:

"Mau gửi chiến báo bên này về, để các tướng sĩ nghỉ ngơi thật tốt, có lẽ tiếp theo sẽ còn một trận chiến nữa!"

Mặc dù hắn đoán rằng Hắc Hổ đế quốc sẽ không tái chiến nữa, nhưng bọn họ vẫn phải chuẩn bị sẵn sàng, để lật thuyền trong mương thì không tốt lắm.

"Vâng, bệ hạ!"

Thẩm Kính Thiên rời đi.

Tiêu Hải vào phòng của mình. Vết thương không còn bị áp chế, sắc mặt của hắn nhanh chóng trở nên tái nhợt.

"Thực lực của tên Hô Diên Thần Ưng này cũng không tồi đấy."

Tiêu Hải thầm nghĩ trong lòng.

Dù Hô Diên Thần Ưng không có tu vi Võ Đế viên mãn, nhưng cũng

đã gần đạt được rồi, lại thiêu đốt lực lượng sinh mệnh, đốt cháy thần hồn khiến hắn bộc phát ra thực lực cực mạnh.

Trong tay xuất hiện một viên đan dược, Tiêu Hải vội nuốt xuống. Viên đan dược này ẩn chứa lực lượng còn mạnh hơn linh dịch sinh mệnh nhiều.

"Lần trước đã nói với cháu ngoan là ba ngày sau sẽ nhận mười vạn bộ áo giáp, nhưng với trạng thái hiện giờ, chỉ sợ phải đợi thêm hai ngày nữa mới có thể liên lạc với cháu ngoan được."

Tiêu Hải thầm nghĩ trong lòng.

Hắn dùng toàn lực bắt đầu tu luyện Cửu Chuyển Chân Long Quyết.

...

"Thần Long đế quốc đại thắng, tiêu diệt bốn mươi vạn người của Hắc Hổ đế quốc sao?"

"Quân thần Hắc Hổ đế quốc vậy mà lại chết trận."

Có cao thủ cấp Võ Đế gửi tin tức, trong mấy giờ ngắn ngủn, tin tức ở biên cảnh đã được truyền đến Thần Đô, nhất thời cả Thần Đô đều sôi trào. Vô vàn dân chúng đều vô cùng vui mừng.

Hắc Hổ đế quốc đã hao tổn tổng cộng bảy mươi vạn binh mã, sức mạnh quốc gia bị hao tổn, trong khoảng thời gian khá dài sau này, Hắc Hổ đế quốc cũng không còn sức để nhằm vào Thần Long đế quốc nữa. Chắc chắn Bắc Cương có thể quay về Thần Long đế quốc.

"Đúng là không có gì ngăn được Thần Long đế quốc."

"Nghe nói Thần Long đế quốc nhận được sự hỗ trợ của dị giới, phải truyền tin tức về, quốc gia chúng ta cũng phải chú trọng phát triển trên phương diện này!"

Có nhiều người nước ngoại bên Thần Đô đều khiếp sợ vô cùng.

Rất nhiều tin tức được truyền đi dồn dập từ Thần Đô.

...

Trái đất, Nam Mĩ, căn cứ số 13.

Joseph mang theo Kim Vương và sát thủ đến nơi này.

"Tướng quân Joseph, ta có lời muốn nói với ngươi."

Giáo sư Milo đến tìm Joseph.

Joseph mỉm cười nói:

"Giáo sư Milo, ngươi có việc gì thì cứ nói."

Vẻ mặt Giáo sư Milo nghiêm trọng, nói:

"Tướng quân Joseph, các ngươi muốn nổ hủy linh huyệt, các ngươi có từng nghĩ đến làm vậy sẽ có hậu quả thế nào không? Nếu linh huyệt trở nên to lớn thì sao? Làm như vậy thì e rằng sẽ khiến các sinh vật dị giới đến chỗ chúng ta dễ hơn, cũng có thể xuất hiện nhiễu loạn không gian trên phạm vi lớn."

Joseph nói:

"Giáo sư Milo, ngươi có biết trên thế giới có bao nhiêu linh huyệt không?"

Giáo sư Milo lắc đầu.

Joseph nói:

"Ngươi không biết, ta cũng không biết, nhưng con số đó tuyệt đối không ít. Nhiều linh huyệt như vậy nằm ở các nơi trên thế giới, sớm muộn gì cũng sẽ có thế lực cho nổ linh huyệt, nếu vậy tại sao không phải nước M chúng ta chủ động làm chứ? Có hậu quả xấu thì mọi người cùng nhau gánh vác, có lợi thì chúng ta cùng hưởng!"

Chương 551: Bắt Đầu Đi

Giáo sư Milo cau mày nói:

"Tướng quân Joseph, nếu cho chúng ta nhiều thời gian hơn, chúng ta sẽ có nhiều nhận thức hơn về linh huyệt."

"Giáo sư Milo, linh huyệt này nhất định phải bị phá hủy. Sự tồn tại của nó gây bất lợi cho quốc gia. Các ngươi lập tức rời đi, các ngươi có thể đến các linh huyệt còn lại để tiến hành nghiên cứu."

Joseph nói.

Giáo sư Milo vội vàng nói:

"Tướng quân Joseph, ta không rời đi, ta ở lại thì mới có thể thu hoạch được tư liệu mới nhất ở bên này, ta phải ở lại."

Joseph cau mày nói:

"Giáo sư Milo, nếu ngươi ở lại, chúng ta cũng không thể bảo đảm cho sự an toàn của ngươi, ngươi nhất định phải ở lại sao?"

"Nhất định!"

Hai giờ sau, toàn bộ người trong căn cứ số 13 đều rút lui. Giáo sư Milo cũng rút lui đến cách đó năm cây số.

"Bắt đầu đi."

Tướng quân Joseph ra lệnh.

Hắn đang ở bên cạnh giáo sư Milo, Kim Vương và sát thủ cũng ở đây, bên cạnh còn có một chiếc máy bay trực thăng, có vấn đề gì thì bọn họ có thể lập tức lên máy bay trực thăng rời đi.

…

"Vù vù, vù vù!"

Căn cứ số 13, dòng điện tăng mạnh, đường hầm không gian bị mở ra. Một quả bom nặng vài trăm ký bị người máy tóm lấy rồi nhanh chóng ném vào trong đường hầm không gian. Bên cạnh đó, các loại thiết bị đang ghi chép số liệu, các loại vũ khí tự động nhắm ngay cửa đường hầm không gian, súng phòng không tầm gần đã được bố trí trên thuyền, hơn nữa xung quanh toàn bộ căn cứ còn bố trí

rất nhiều bom.

Nếu như có tình huống xảy ra, những vũ khí tự động này sẽ lập tức khai hoả, nếu như chúng không thể giải quyết được thì toàn bộ căn cứ số 13 đều sẽ bị nổ thành đống đổ nát.

"Thượng đế phù hộ."

Giáo sư Milo cầu nguyện trong lòng.

Không thể chuyển quả bom nặng vài trăm ký sang bên kia cho nên kế hoạch của bọn hắn là để cho quả bom di chuyển tới bên trong đường hầm không gian, sau đó tự động kích nổ.

Đường hầm không gian giống như một tuyến đường thủy liên thông nhau, như vậy sau khi bom nổ, đất xung quanh sẽ sụp xuống, đường nước chảy sẽ bị lấp đầy. Tuy nhiên chưa có ai làm qua chuyện đánh bom vào đường hầm không gian, cũng không ai có thể đoán trước được nó có thành công hay không và hậu quả sẽ ra sao.

...

Dị giới, ngay lập tức Tiêu Hải mở to mắt, linh huyệt nằm ngay bên cạnh hắn. Hắn đang ở trong một ngôi nhà được xây dựng ngay tại biên giới.

"Giờ này mà đường hầm linh huyệt mở ra vậy chắc chắn không phải là cháu ngoan."

Trong mắt Tiêu Hải lóe lên tia sáng, ngược lại hắn muốn xem phía nước Mỹ lại cử người nào qua đây.

"Đã đến giờ rồi."

Giáo sư Milo lẩm bẩm.

"Ầm!"

Bên trong linh huyệt quả bom mấy trăm ký có sức nổ lớn đã đi qua khoảng một phần ba, sức mạnh quá lớn khiến đường hầm không gian không ổn định, ngay lập tức quả bom nặng mấy trăm ký đã

nổ tung bên trong đường hầm không gian. Sức mạnh của vụ nổ nhanh chóng lan ra xung quanh. Vốn dĩ đường hầm không gian có đường kính một mét nhưng chỉ trong thời gian ngắn đã mở rộng ra tới ba bốn mét.

"Sao vậy?"

Trong mắt Tiêu Hải lộ vẻ nghi ngờ. Đây là tình huống gì vậy? Đường hầm không gian trở nên lớn hơn nhưng hắn lại cảm giác được đường hầm không gian rất không ổn định, nếu có người bước vào bên trong, khả năng chết trong đường hầm không gian này rất cao.

"Đi thôi!"

Tuy nghi ngờ, nhưng Tiêu Hải cũng không do dự, hắn dùng sức mạnh bao trùm lên một bầy Linh Khuyển, những con Linh Khuyển này đều có sức mạnh cấp đại tông sư, hơn nữa toàn bộ chúng nó đều đã được huấn luyện qua. Chúng nó đã từng đánh hơi được hơi thở của Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi, chỉ cần cảm nhận được hơi thở của bọn Tiêu Phàm, những con Linh Khuyển này sẽ tìm thấy bọn Tiêu Phàm và khi tìm được sẽ ngoan ngoãn nghe lời bọn Tiêu Phàm. Trước khi huấn luyện, Tiêu Hải muốn sau này truyền cho Tiêu Phàm, Tiêu Phàm thích cái nào thì truyền cái đó nhưng không ngờ lại sẽ có ngày dùng tới.

"Gâu! Gâu!"

Có khoảng hai mươi Linh Khuyển đi vào đường hầm không gian, chúng nhanh chóng tiến về phía trước.

"Phù phù!"

Trong đường hầm không gian có những mảnh vỡ không gian vô hình, một Linh Khuyển lớn dẫn đầu đụng vào một trong những mảnh vỡ không gian đó, ngay lập tức đầu nó bị cắt làm đôi, những con Linh Khuyển khác lần lượt né tránh. Tuy nhiên có rất nhiều mảnh vỡ không gian, thậm chí vết nứt không gian càng đáng sợ hơn. Hai mươi con chó lớn liên tục bị giết chết.

Đường hầm không gian lúc đầu mở rộng cũng không ngừng thu

nhỏ lại.

"Vút!"

Vào giây phút cuối cùng, một con Linh Khuyển đen nhỏ cuối cùng cũng lao ra khỏi đường hầm không gian. Nó lao vào trong lồng Faraday. Chiếc lồng Faraday rất chắc chắn nhưng chỉ trong giây lát đã bị nó xé toạc.

"Cạch cạch cạch!"

Súng liên thanh tự động bao gồm cả súng phòng không tầm gần có sức bắn đáng sợ nhanh chóng tấn công về phía nó.

"Vút, vút, vút!"

Chương 552: Kịch Tính

Tốc độ võ giả cấp tông sư có thể đạt tới trăm mét mỗi giây, con Linh Khuyển đen này có sức mạnh ngang với đại tông sư, tốc độ của nó càng đáng sợ hơn. Sức mạnh của súng phòng không tầm gần thật đáng sợ, nhưng tốc độ di chuyển của nòng súng cũng không theo kịp tốc độ của con Linh Khuyển này. Đối với mấy cây súng liên thanh đó, con Linh Khuyển đen này cũng coi thường.

"Kích nổ căn cứ, nhanh lên!"

Joseph lập tức nói.

Trong căn cứ được trang bị hai nòng súng phòng không tầm gần, như vậy mà cũng không bắn chết được mục tiêu, nếu để yêu thú lao ra ngoài trốn thoát, bọn hắn sẽ gặp rắc rối lớn.

"Ầm!"

Ngay lập tức toàn bộ căn cứ bùng nổ dữ dội. Đám mây hình nấm khổng lồ bay lên trời.

"Vù vù —— "

Nhận thấy nguy hiểm, ngay lập tức con Linh Khuyển đen liều

mạng xông về phía bầu trời, nó nhảy lên cao hàng chục mét, sau đó bị sức mạnh vụ nổ thổi bay đi. Lúc rơi xuống đất, con Linh Khuyển đen đã văng ra cách đó mấy trăm mét. Hơi thở nó thoi thóp. Bởi vì cuối cùng nó liều mạng nhảy lên nên vụ nổ cũng không giết chết được nó, nhưng vụ nổ đáng sợ như vậy cũng đã làm nó bị thương rất nặng, trên người nó có vài vết thương lớn. Ngay sau đó con Linh Khuyển đen chui vào một cái hốc cây và trốn trong đó.

"Vừa rồi là một con chó sao?"

"Nổ chết nó chưa?"

Joseph nhỏ giọng nói.

Trong căn cứ có rất nhiều camera, bọn hắn thông qua camera nhìn thấy một con Linh Khuyển đen đi ra, nhưng tốc độ của nó quá nhanh khiến bọn hắn không thấy rõ, cũng không thể xác định nó đã chết hay chưa.

"Minh chủ, mặc dù tốc độ của nó rất nhanh, nhưng nó không thể thoát khỏi phạm vi nổ tung ngay lập tức được, có lẽ nó đã chết rồi."

Kim Vương phân tích.

Hắn am hiểu về phòng ngự, trong vụ nổ kinh hoàng như vậy, hắn biết nó chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

"Máy bay trực thăng cất cánh! Ngay lập tức!"

Joseph nhỏ giọng nói, hắn cũng không muốn mạo hiểm.

Chẳng mấy chốc, trực thăng đã đưa họ lên độ cao hơn ngàn mét, tương đối an toàn, lúc này Joseph mới cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng… Trước khi kích nổ đường hầm không gian, máy bay trực thăng không thể cất cánh, nếu như không gian bị chấn động thì máy bay trực thăng sẽ mất tác dụng, bọn hắn cũng sẽ bị rơi xuống từ không trung.

"Vụ nổ sẽ không ảnh hưởng đến khu vực lân cận. Một vụ nổ sẽ tạm thời mở rộng đường hầm không gian sau đó sụp đổ. Thật đáng

tiếc là vụ nổ đã làm hư toàn bộ thiết bị trong căn cứ rồi."

Giáo sư Milo tiếc nuối nói.

Hắn chỉ thu được một lượng nhỏ dữ liệu.

"Giáo sư Milo, nếu đã chắc chắn an toàn, ngươi có thể tiến vào căn cứ để kiểm tra trong đống đổ nát đó."

Joseph nói.

Mười phút trôi qua rất nhanh, dưới mệnh lệnh của Joseph, vài người tiến hoá cấp A đi vào căn cứ đã bị phá hủy, trong căn cứ xuất hiện nhiều cái hố to.

"Sức mạnh của vụ nổ thật sự đáng sợ."

"Còn phải nói sao? Hàng trăm tấn thuốc nổ các loại đã được sử dụng. Con chó mực kia chắc chắn đã chết, không chừng thi thể đều bị nổ không còn nữa."

Mấy người tiến hoá cấp A đang trò chuyện.

Bọn hắn nhanh chóng kiểm tra căn cứ và vùng lân cận, nhưng không có phát hiện gì, đồng thời bọn hắn cũng không gặp phải yêu thú tấn công.

"Đội thứ hai, lên!"

Joseph ra lệnh.

Đội thứ hai là những binh sĩ bình thường, số lượng của bọn hắn nhiều hơn, bọn hắn tìm kiếm trong khu vực có phạm vi rộng lớn hơn, nhưng cũng không có phát hiện gì. Một trong những tướng sĩ đã dẫn chó nghiệp vụ đến khu vực con Linh Khuyển đang trốn, nhưng con chó không dám sủa một tiếng nào

"Giáo sư Milo, chúng ta có thể đi xuống đó rồi. Ngươi cố gắng kiểm tra hết mức có thể đi, sau đó chúng ta rời khỏi đây!"

Joseph nói.

Máy bay trực thăng của bọn hắn đã hạ cánh.

...

Huyện Lôi Sơn, Tô Ấu Vi đã tới nơi rồi, bây giờ là buổi tối, Tô Ấu Vi đang ngủ, Tiêu Phàm còn đang tu luyện trong phòng ngủ chính.

"Hả?"

Tiêu Phàm nhận ra khác thường. Trước tiên hắn cảm nhận được trong không gian có dao động vô hình, sau đó hắn cảm nhận được linh khí xuất hiện trong linh huyệt tăng lên, hơn nữa tăng lên không ít.

"Phá cho ta!"

Tiêu Phàm dốc toàn lực đột phá. Khoảng cách hắn đột phá chỉ trong gang tấc, lúc này mượn linh khí tăng lên, hắn dốc toàn lực để cho mình đột phá đến cấp bậc Tiên Thiên đỉnh phong.

"Ầm ầm!"

Kinh mạch vừa được khai thông, Long Nguyên lực mạnh mẽ nhanh chóng chảy vào nuôi dưỡng kinh mạch. Có kinh mạch mới được thêm vào hệ tuần hoàn, sức chứa Long Nguyên lực của cơ thể hắn đã tăng lên, long khí mỗi một chu thiên tu luyện được cũng sẽ tăng lên. Đồng thời trong lúc chiến đấu, hắn có thể điều động Long Nguyên nhanh hơn và cũng nhiều hơn.

"Vù vù..."

Với tu vi vừa đột phá của Tiêu Phàm, linh khí mạnh mẽ xung quanh không ngừng chảy vào trong cơ thể hắn, linh khí trong linh huyệt toả ra lại càng gia tăng một ít.

Chương 553: Kiểm Tra

"Linh huyệt này chỉ sợ đã gần đến cấp A. Là hình huống gì đây?"

Nửa giờ trôi qua, Tiêu Phàm đã củng cố tốt tu vi, linh huyệt cũng

trở nên ổn định.

"Tích tích!"

Lúc này di động của Tiêu Phàm vang lên, là Khương Vạn Trần goi tới.

"Tiêu Phàm, linh khí linh huyệt bên kia của ngươi tăng hay giảm?"

Khương Vạn Trần nhanh chóng nói.

Tiêu Phàm nói:

"Khương cục trưởng nói lời này là có ý gì?"

Khương Vạn Trần nói:

"Phía nước Mỹ đã cho nổ căn cứ số 13, các quốc gia còn lại không rõ lắm, linh huyệt quốc gia chúng ta có linh khí tăng lên, cũng có giảm bớt."

"Chỗ ngươi thế nào?"

Khương Vạn Trần khẩn trương.

Linh huyệt bên này vẫn thuộc về Tiêu Phàm, nhưng bọn hắn có thể tiến hành công việc nghiên cứu, linh huyệt này chính là linh huyệt mạnh nhất nước Hoa hiện nay.

"Tăng lên rồi, hơn nữa linh khí tăng lên không ít, chắc là sắp đạt đến linh huyệt cấp A."

Tiêu Phàm nói.

"Phù!"

Khương Vạn Trần thở dài một hơi.

"Vậy là tốt rồi, linh huyệt bên huyện Lục Hợp đã suy yếu, hơn nữa suy yếu một nửa!"

…

Trong mắt Tiêu Phàm lộ vẻ kinh ngạc, không ngờ lại có kết quả như vậy.

"Khương cục trưởng, tình hình căn cứ số 13 hiện giờ thế nào?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Khương Vạn Trần nói:

"Hình ảnh vệ tinh cho thấy toàn bộ căn cứ số 13 đều bị nổ tung, trong căn cứ xuất hiện từng hố sâu khổng lồ."

"Toàn bộ căn cứ bị nổ tung sao?"

Tiêu Phàm hơi kỳ lạ.

Khương Vạn Trần nói:

"Căn cứ theo phân tích của bọn ta, lẽ ra bọn hắn sẽ không cho nổ tung toàn bộ căn cứ mà khả năng cao là có gì đó đi từ bên trong ra, họn hắn ném bom toàn bộ căn cứ vì để tiêu diệt những thứ đã đi ra ngoài. Tiêu Phàm, ngươi phải chú ý một chút, xem bên ngươi có yêu thú mạnh mẽ đi ra không."

Tiêu Phàm đáp:

"Được, ta sẽ đi một vòng kiểm tra."

Khương Vạn Trần cúp điện thoại, Tiêu Phàm lập tức đánh thức Tô Ấu Vi. Hắn không có ý định để cho Tô Ấu Vi đi ra ngoài, nhưng xảy ra chuyện như vậy, Tô Ấu Vi phải biết, nàng phải nhanh chóng kiểm tra tin tức trên toàn thế giới.

"Lão công, ngươi cẩn thận một chút."

Tô Ấu Vi dặn dò.

Tiêu Phàm nói với Tô Ấu Vi về tình tình có liên quan, lập tức Tô Ấu Vi bắt đầu đi điều tra trên mạng.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, tốc độ tìm kiếm của Tiêu Phàm tương đối nhanh, niệm lực tinh thần của hắn có thể bao phủ

một khu vực rộng lớn, nếu có yêu thú xuất hiện, ngay lập tức hắn có thể phát hiện, những yêu thú không đi qua thông đạo không gian thường thì thực lực cũng không mạnh lắm, nhưng đối với người bình thường mà nói, bọn nó cũng đã rất đáng sợ.

"Vù vù, vù vù."

Trong lúc Tiêu Phàm tìm kiếm thì phía bên huyện Lôi Sơn có rất nhiều cảnh sát, rất nhiều chiến sĩ cảnh sát vũ trang cũng đang tìm kiếm, có vấn đề gì bọn hắn sẽ lập tức báo cáo.

Chẳng mấy chốc nửa tiếng đã trôi qua.

"Tinh."

Tô Ấu Vi gửi tin nhắn cho Tiêu Phàm.

[Lão công, linh huyệt đã biết trên toàn thế giới có khoảng một nửa trở nên yếu đi, một nửa trở nên mạnh lên, căn cứ số 13 cũng không có tin tức gì.]

Tiêu Phàm âm thầm vui mừng. Một nửa tăng cường, một nửa suy yếu, linh huyệt phía bên huyện Lôi Sơn tăng cường, vận khí của hắn cũng không tệ lắm, linh huyệt càng mạnh thì hắn tu luyện càng nhanh.

"Ấu Vi, có phát hiện chỗ nào có yêu thú không?"

"Có, phía bên Châu u phát hiện một con dơi hút máu, nó lớn hơn nhiều so với dơi bình thường và có sức mạnh cấp bậc Tiên Thiên. Nó xuất hiện trên đường lớn, trong khoảng thời gian ngắn đã giết chết mấy chục người. Nước Mỹ đã phát hiện ra một con cáo lửa có thể phun ra quả cầu lửa từ miệng, mạnh hơn lựu đạn, nó đã phá hủy nhiều ngôi nhà."

Ánh mắt Tiêu Phàm lộ vẻ nghiêm trọng. Trên thế giới có rất nhiều linh huyệt chưa được phát hiện, đến lúc đó chắc chắn sẽ có những con yêu thú chưa bị phát hiện, không chừng thời gian tới khắp nơi trên thế giới đều sẽ náo nhiệt.

"Nổ cái gì mà nổ, bây giờ thì vui vẻ rồi."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Nếu nước Mỹ không ném bom, hiện giờ yêu thú cấp bậc Tiên Thiên chắc chắn sẽ không xuất hiện. Yêu thú cấp bậc Tiên Thiên rất đáng sợ.

Tuy nước Mỹ và Châu u có cao thủ cấp bậc Tiên Thiên, nhưng bọn hắn vội vàng chạy tới hiện trường vụ việc cũng cần một khoảng thời gian, khoảng thời gian này sẽ có bao nhiêu người chết đây chứ? Các quốc gia không có cao thủ cấp Tiên Thiên càng rắc rối hơn nữa.

"Tích tích!"

Đúng lúc này di động của Tiêu Phàm vang lên, là một dãy số lạ, nhưng Tiêu Phàm vẫn nhanh chóng bắt máy.

"Ngài Tiêu, bọn ta đang ở phía đông huyện Lôi Sơn, bên bọn ta có tình huống khẩn cấp, có con trâu của một người nông dân bị giết chết hơn nữa còn bị cắn đứt một chân."

"Ta lập tức tới đó, các ngươi bắn đạn tín hiệu đi."

Tiêu Phàm sử dụng dị năng không gian, ngay lập tức hắn di chuyển ra ngoài mười km.

"Ầm!"

Đạn tín hiệu nổ tung trên bầu trời.

Chương 554: Dịch Chuyển

Rất nhanh Tiêu Phàm đã đến địa điểm xảy ra sự cố. Một con trâu lớn bị cắn đứt chân, nó hú lên trong đau đớn, máu tươi không ngừng chảy ra, con trâu này sợ là không sống được bao lâu.

"Ông Tiêu, xương đùi con trâu to và rất cứng như vậy mà lại có thể bị cắt đứt dễ dàng, xem ra ở bên này xuất hiện yêu thú có sức mạnh không kém."

Cảnh sát bắn đạn tín hiệu nói.

"Ừm."

Niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm được giải phóng ra ngoài và nhanh chóng hắn đã phát hiện manh mối.

"Dịch chuyển, dịch chuyển!"

Sau hai lần dịch chuyển, Tiêu Phàm phát hiện sinh vật xuất hiện, đó là một sinh vật giống cá sấu, nó ở gần bờ sông đang sắp xuống nước.

"Hắc Lân Ma Ngạc."

Lối ra từ đầu linh huyệt bên kia quả nhiên ở Hắc Uyên Ma Giang.

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Niệm lực tinh thần mạnh mẽ của hắn ngay lập tức lao vào trong cơ thể con Hắc Lân Ma Ngạc con, sau đó nó lập tức hôn mê.

Con Hắc Lân Ma Ngạc này chỉ dài hai mét, là con non. Hắc Lân Ma Ngạc bình thường trưởng thành dài đến hàng chục mét, chúng là yêu thú cấp Võ Đế rất đáng sợ. Mang theo con Hắc Lân Ma Ngạc con, Tiêu Phàm lập tức dịch chuyển tới trước mặt cảnh sát.

"Ngươi mang cái này đến biệt thự của ta. Còn ta tiếp tục tìm kiếm ở những nơi khác."

Tiêu Phàm thả con Hắc Lân Ma Ngạc vào trong cốp xe cảnh sát.

"Nó sẽ không tỉnh lại chứ?"

Cảnh sát trước mặt Tiêu Phàm hơi lo lắng nói.

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Trong vòng bốn năm tiếng nữa nó sẽ không tỉnh lại, ngươi tranh thủ thời gian đưa qua đó trước đi, đưa qua đó rồi sẽ an toàn."

"Được."

Viên cảnh sát nhanh chóng rời đi.

Tiêu Phàm tiếp tục tìm kiếm. Bất tri bất giác hắn đã tìm kiếm thêm hai tiếng nữa, cũng không phát hiện gì khác. Tiêu Phàm đã tìm kiếm phạm vi xung quanh hơn mười km.

Nếu đã xuất hiện một con Hắc Lân Ma Ngạc có sức mạnh đạt tới cấp Tiên Thiên thì xác suất yêu thú khác xuất hiện bên này cũng không cao. Nhưng cho dù như vậy, Tiêu Phàm vẫn tìm kiếm thêm một tiếng nữa. Niệm lực tinh thần của hắn cũng đã tiêu hao đến bảy tám phần.

"Tích tích."

Khương Vạn Trần gọi điện thoại tới.

Tiêu Phàm nhanh chóng bắt máy.

"Tiêu Phàm, máy bay trực thăng của ta lập tức tới ngay.

"Được."

Tiêu Phàm nhanh chóng trở về biệt thự.

Khương Vạn Trần tới đây là muốn mang con Hắc Lân Ma Ngạc con đi, yêu thú cấp bậc này có giá trị nghiên cứu rất lớn, cho nên Tiêu Phàm mới lựa chọn bắt sống.

"Ấu Vi, tình hình toàn thế giới thế nào?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Hiện giờ Tô Ấu Vi đang toàn lực tra xét tin tức từ khắp nơi.

"Hiện nay trên thế giới phát hiện có nguy cơ yêu thú bùng phát, nước Hành Dương chịu thương vong nghiêm trọng nhất, bên kia bọn hắn đã xuất hiện một con rắn độc. Khí độc lan rộng giết chết hàng ngàn người, hơn nữa con rắn độc đó chui xuống lòng đất rồi biến mất, đoán chừng tiếp theo vẫn còn xuất hiện thương vong."

Tô Ấu Vi nói.

"Theo tình hình toàn cầu, nơi nào linh huyệt càng mạnh thì xác suất xuất hiện yêu thú càng cao, mà linh huyệt càng mạnh thì yêu thú xuất hiện càng mạnh."

Tiêu Phàm gật đầu:

"Quốc gia chúng ta trước mắt phát hiện bao nhiêu yêu thú?"

"Hai con, ngoài ra chỉ là sức mạnh cấp bậc Hậu Thiên, nó dùng miệng cắn đạn tên lửa, đạn tên lửa phát nổ trong miệng, nổ chết nó rồi. Nhưng trước khi nó chết, nó cũng giết chết mười mấy người. So với những nơi khác trên thế giới, đã xem như chết rất ít."

Tiêu Phàm hơi thở phào nhẹ nhõm. Nước Hoa có ít người chết là tốt rồi. Các quốc gia còn lại tử vong tương đối nhiều nhưng Tiêu Phàm cũng không quản được nhiều như vậy.

"Còn căn cứ số 13?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tô Ấu Vi nói:

"Không ít quốc gia còn lại đều đang chất vấn nước Mỹ, phía nước Mỹ đã tiết lộ linh huyệt ở căn cứ số 13 đã bị phong tỏa."

Tiêu Phàm thầm nghĩ thật đáng tiếc, nếu linh huyệt ở căn cứ số 13 trở nên mạnh hơn thì tốt rồi.

"Có vẻ như vụ cho nổ linh huyệt giống với nổ mìn trên đập đất."

Tiêu Phàm nói.

Trên một đập đất có nhiều lỗ, nếu một lỗ bị nổ tung thì các lỗ còn lại sẽ bị rung chuyển, có thể to ra cũng có thể nhỏ lại.

…

Dị giới, thành Kim Nguyên .

"Cộp cộp!"

Một cao thủ cấp bậc Võ Đế cưỡi ngựa tiến vào thành Kim Nguyên, trên mặt hắn tràn đầy vẻ lo âu.

"Sắc mặt Võ Đế Tagseth đại nhân dường như không đúng lắm."

"Có phải tiền tuyến xảy ra vấn đề gì rồi không?"

"Chắc là sẽ không đâu? Tiền tuyến của chúng ta có tới bảy mươi vạn binh lính."

Rất nhiều dân chúng thảo luận sôi nổi, không ít ánh mắt lộ ra vẻ lo âu.

Võ Đế Tagseth nhanh chóng tiến vào Hoàng thành. Không bao lâu, hắn đã đến trước mặt hoàng đế Kim Hãn Tông của đế quốc Hắc Hổ, Kim Hãn Tông thấp thỏm trong lòng.

"Bệ hạ, chúng thần đáng chết."

Võ Đế Tagseth quỳ xuống, hắn run giọng nói.

Mặt Kim Hãn Tông lập tức biến sắc, Võ Đế Tagseth nói như vậy, chỉ sợ tình hình còn nghiêm trọng hơn so với hắn nghĩ.

Chương 555: Mất Đi Dũng Khí

"Tình hình thế nào? Nói!"

Kim Hãn Tông hít sâu một hơi nói.

Võ Đế Tagseth thống khổ nói:

"Bệ hạ, đế quốc Thần Long vẫn luôn không có hành động gì. Trong lúc chờ đợi, cả đại soái cùng lão tổ tông đều cảm thấy đế quốc Thần Long khẳng định đang đợi dị thế tiếp viện, vì thế quyết định tấn công trước."

"Ừm."

Kim Hãn Tông gật đầu. Quyết định như vậy hắn thấy không có vấn đề gì. Nếu hắn ở tiền tuyến, khẳng định hắn cũng sẽ phán đoán

như vậy.

Võ Đế Tagseth nức nở nói:

"Đế quốc Thần Long có rất nhiều bom, binh lính của chúng ta xông lên, lập tức bị nổ chết hơn hai mươi vạn người. Còn có rất nhiều binh sĩ bị quân đoàn Tu La đánh giết. Tổng cộng tử vong lên đến bốn mươi vạn người."

Kim Hãn Tông ngẩn người ra đó, thế mà thương vong trầm trọng như vậy! Tiền tuyến tổng cộng có bảy mươi vạn binh lính, đây là một đội quân cực kì khổng lồ. Vậy mà tử vong đến bốn mươi vạn người, tỉ lệ tử vong đã vượt qua một nửa số quân.

"Bệ hạ, vì để cho lão tổ tông rời khỏi, đại soái đã… tử trận."

Võ Đế Tagseth giọng khàn khàn.

"Cái gì?"

Sắc mặt Kim Hãn Tông hoàn toàn thay đổi.

Hô Duyên Thần Ưng là quân thần của đế quốc Hắc Hổ, là cao thủ đỉnh phong cấp bậc Võ Đế, nghe tin hắn tử trận khiến Kim Hãn Tông cảm thấy khó chịu giống như mười vạn binh lính chết vậy.

Hô Duyên Thần Ưng trung thành với hắn, sau lưng còn có bộ tộc lớn mạnh. Nếu Hô Duyên Thần Ưng sống sót, đế quốc Hắc Hổ cũng sẽ không loạn thành như vậy.

"Bệ hạ nén bi thương."

Tagseth Võ Đế khàn giọng nói.

Kim Hãn Tông vô lực tựa vào lưng ghế, sắc mặt hắn tái nhợt. Lần trước tổn thất ba mươi vạn binh, hôm nay lại tổn thất thêm bốn mươi vạn. Đế quốc Hắc Hổ chưa từng thất bại thảm hại như vậy trong lịch sử.

"Đế quốc Thần Long còn đang tấn công hay không?"

"Bẩm bệ hạ, tạm thời không có."

Võ Đế Tagseth lắc đầu nói.

Kim Hãn Tông nhìn về phía Đông, phía đông của đế quốc Hắc Hổ là biên cương phía Bắc của đế quốc Thần Long, xem ra là không giữ được, phải trả lại cho đế quốc Thần Long rồi. Hơn nữa, trả lại biên cương phía Bắc cũng chưa chắc có thể kết thúc chiến tranh.

"Đế quốc Thần Long tổn thất bao nhiêu?"

Kim Hãn Tông dò hỏi.

Nếu mà phe đế quốc Thần Long cũng tổn thất lớn, tình hình sẽ khá hơn một chút.

"Đế quốc Thần Long tử vong khoảng một ngàn người."

Kim Hãn Tông: "..."

Bọn hắn tử vong đến bốn mươi vạn người, mà đế quốc Thần Long chỉ tử vong một ngàn người, tỷ lệ này quá chênh lệch. Nếu tin này truyền ra ngoài, tiếng tăm của đế quốc Hắc Hổ sẽ bị đả kích nghiêm trọng.

Trong cuộc chiến trước, bọn hắn có năm ngàn người, đã dám chủ động tập kích đội quân hai vạn người của đế quốc Thần Long, tỷ lệ chiến thắng cũng không thấp.

Sau này bọn hắn còn dám sao?

Mất đi dũng khí, sức chiến đấu nhất định cũng sẽ giảm đi nhiều.

"Ngươi đi xuống trước đi.'

"Trẫm muốn được yên tĩnh một mình."

Kim Hãn Tông khoát tay áo nói.

...

Bên phía Tiêu Hải.

Quả bom phát nổ trong đường hầm không gian của linh huyệt. Cảm giác đầu tiên của Tiêu Hải là sức mạnh trong linh huyệt tuôn

ra, không ít linh khí chảy ngược trở lại. Sau đó, hắn cảm giác linh khí không còn chảy qua bên kia nữa.

"Lối ra của linh huyệt này sợ là đã bị nổ sụp rồi. Vậy sau này cháu ngoan lại không thể thông qua đường hầm của linh huyệt này để thu được nhiều thứ tốt nữa rồi. Không biết Linh Khuyển có qua đó được hay không."

Tiêu Hải thầm nghĩ trong lòng, chỉ cần có một con thông qua bên kia thì đối với Tiêu Phàm cũng là giúp đỡ không nhỏ. Toàn bộ những Linh Khuyển kia đều có sức mạnh cấp đại tông sư.

"Cái linh huyệt này đã bị phá hủy, vì vậy không cần phải ở lại đây nữa."

Tiêu Hải thầm nghĩ trong lòng.

Rất nhanh, Tiêu Hải đã truyền lệnh cho mười lăm vạn binh sĩ của quân đoàn Tu La và mười vạn kỵ còn lại xuất phát, mục tiêu là thành Kim Nguyên, quãng đường này cũng mất bảy tám ngày để đi.

Mười lăm vạn binh sĩ quân đoàn Tu La có thể đối chiến sau mươi bảy mươi vạn binh lính của đế quốc Hắc Hổ, cộng thêm mười vạn kỵ binh còn lại, đế quốc Hắc Hổ cũng không thể uy hiếp được bọn hắn. Qua mấy ngày nữa, Tiêu Phàm lại truyền mười vạn bộ áo giáp qua đây. Đến lúc đó, mười vạn binh lính có thể trở thành thiết giáp kỵ binh hạng nặng để tăng sức chiến đấu.

"Ài."

Tiêu Hải thở dài một cái.

Chờ Trầm Kính Thiên dẫn theo người đến thành Kim Nguyên, hắn sẽ trở lại Thần Đô. Nghĩ đến mấy cái tấu chương kia, hắn lại nhức đầu.

"Biên cương linh huyệt của nước M phát nổ, không biết những linh huyệt còn lại có chịu ảnh hưởng hay không."

Tiêu Hải thầm nghĩ trong lòng.

Hắn ước tính những giao động không gian đó rất có thể sẽ ảnh hưởng đến các linh huyệt còn lại.

"Bệ hạ vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế!"

"Bệ hạ vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế!"

Chương 556: Linh Huyệt Đã Được Lấp Kín

Mấy giờ sau, Tiêu Hải quay trở về Thần Đô. Trước khi hắn trở về đã có người thông báo, vô số dân chúng đã đứng cách kinh thành mười đến hai mươi dặm để nghênh đón Tiêu Hải.

Tin tức đế quốc Thần Long đại thắng đã được truyền về.

Hai lần đại thắng tiêu diệt bảy mươi vạn kẻ địch, tộc Viêm Long đi qua mấy triều đại cũng chưa từng có chiến tích này, biên giới phía Bắc chắc chắn có thể đòi lại.

"Tạo phản hẳn là không có bất kỳ hy vọng nào nữa rồi."

"Ừm."

Ở phía xa có người nhỏ giọng nói.

Lần trước bọn Tiêu Hải diệt ba mươi vạn kẻ địch, trong nước rất nhiều kẻ cố ý tạo phản vì vậy mà tắt lửa, thế nhưng vẫn còn có phần tử cực kì cá biệt ngoan cố có ý tưởng này. Nhưng hôm nay những kẻ ngoan cố đó cũng chỉ có thể từ bỏ.

Diệt ba mươi vạn kẻ địch, đế quốc Hắc Hổ vẫn còn giữ ý nghĩ chiến đấu. Nhưng hôm nay tử vong đã lên đến bảy mươi vạn người, các đại bộ tộc của đế quốc Hắc Hổ khẳng định sẽ không ủng hộ chiến đấu.

Tiêu Hải nhếch miệng cười. Bây giờ vô số dân chúng đang xếp hàng hoan nghênh khiến hắn cảm giác rất sảng khoái.

...

Địa cầu Nam Mỹ, căn cứ số 13.

"Giáo sư Milo, ngài thấy thế nào?"

Joseph dò hỏi.

Giáo sư Milo đã dùng đủ loại thiết bị, bọn hắn cũng đã kiểm tra cẩn thận.

Giáo sư Milo nói:

"Linh huyệt này đã được lấp kín, tất cả mọi người có thể rút lui, linh huyệt này đã không còn giá trị."

"Vậy thì tốt."

Joseph gật đầu một cái.

"Giáo sư Milo, nếu vậy thì rút lui đi, các ngươi đi nghiên cứu các linh huyệt còn lại."

Giáo sư Milo dò hỏi:

"Các linh huyệt còn lại có chịu ảnh hưởng không?"

Sắc mặt Joseph khá khó coi.

"Có linh huyệt trở nên mạnh hơn, có linh huyệt trở nên yếu hơn, nhìn theo góc độ toàn cầu, tỷ lệ dường như bằng nhau, linh huyệt của nước ta trở nên yếu đi chiếm sáu phần."

Giáo sư Milo âm thầm cau mày.

Nói như vậy, đối với việc cho nổ tung linh huyệt này, nước M bọn hắn chẳng những tổn thất mất linh huyệt này, các linh huyệt còn lại cũng bị tổn thất.

"Tướng quân Joseph, quái vật có xuất hiện ở những nơi khác không? Nước M chúng ta có tổn thất gì hay không?"

Giáo sư Milo hỏi thăm.

Joseph trầm mặc.

"Tướng quân Joseph, ta cần biết rõ những việc này."

Joseph hít sâu một hơi nói:

"Chúng ta tử vong tổng cộng năm, sáu trăm người. Phần lớn là quân nhân, nhưng có gần hai trăm người là dân thường."

Sắc mặt của giáo sư Milo thay đổi, thế mà số lượng tử vong nhiều như vậy.

"Giáo sư Milo, ngươi đừng suy nghĩ nhiều, linh huyệt này cần phải phá hủy. Nếu không, linh huyệt này còn tồn tại càng có lợi cho Tiêu Phàm."

Joseph trầm giọng nói.

…

Chắc chắn lối vào linh huyệt đã bị phá hủy, đám người Joseph nhanh chóng rời đi.

"Lão công này, ta đã nghe lén giáo sư Milo nói chuyện với những người khác rằng căn cứ số 13 bị phá hủy, lối vào linh huyệt cũng sụp đổ rồi biến mất."

Tô Ấu Vi kể với Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm thở dài, có hơi tiếc đấy. Nhưng linh huyệt bên huyện Lôi Sơn đã gần đến cấp A, linh huyệt này lại có ích với hắn hơn.

… Đi đến căn cứ số 13 lại không dễ, ngồi máy bay tới lui cũng phải mất hơn sáu mươi giờ, đi một chuyến đến căn cứ số 13 lại phải chậm trễ tới mấy ngày.

"Lão công, ta còn lấy được một ít video từ camera giám sát lúc bọn họ cho nổ tung căn cứ."

Tô Ấu Vi nói.

Ánh mắt Tiêu Phàm sáng lên:

"Mở video giám sát cho ta xem thử đi."

"Được."

Tô Ấu Vi gật đầu.

Dù nàng đã lấy được video giám sát, nhưng nàng lại chưa xem nó. Tô Ấu Vi nhanh chóng mở một file video giám sát ở trong máy vi tính ra, hai người đến trước máy vi tính chăm chú nhìn video giám sát.

"Hả?"

Đến phút thứ năm, ánh mắt Tiêu Phàm lộ ra vẻ kinh ngạc. Tô Ấu Vi cũng thế.

Những gì đang chiếu mà bọn họ thấy vào lúc này được lấy từ video giám sát ở linh huyệt, video cho thấy có một con Linh Khuyển màu đen lao ra từ trong lồng Faraday. Con Linh Khuyển màu đen đó đã chạy ra ngoài trong khoảng thời gian rất ngắn.

"Còn nơi nào khác có video giám sát mà có thể thấy nó được không?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tô Ấu Vi lập tức đi tìm, hai người Tiêu Phàm nhìn thấy một đoạn video ngắn khác, trong đó bóng dáng con Linh Khuyển màu đen cũng chợt vụt qua rồi biến mất.

"Tốc độ này cũng phải đạt tới cấp bậc Đại Tông Sư."

Tiêu Phàm mở miệng nói.

Tô Ấu Vi nói:

"Lão công, nó đi ra từ linh huyệt, có thể con chó này là do vị cường giả ở dị giới mà ngươi đã hợp tác đưa cho ngươi."

"Ừm."

Tiêu Phàm gật đầu.

Tô Ấu Vi nói:

"Nhưng cả căn cứ đã nổ tung chỉ trong khoảng thời gian rất ngắn,

dù thực lực của con chó này mạnh, rất có thể đã bị nổ chết."

Tiêu Phàm cau mày lại:

"Ấu Vi, ta phải tới đó một chuyến."

"Lão công, ngươi cảm thấy nó còn sống à? Ngươi đừng nên đi, dù nó còn sống, nó có thực lực cấp bậc Đại Tông Sư, nếu cường giả dị giới mà ngươi hợp tác gây bất lợi cho ngươi thì sao?"

Tô Ấu Vi có chút lo lắng.

Chương 557: Đi Cùng Nhau

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Vị cường giả mà ta hợp tác sẽ không làm hại ta, ngươi không cần lo lắng điều này, ta vẫn nên đi một chuyến thì tốt hơn."

Chắc chắn con Linh Khuyển đó là do Tiêu Hải truyền tới. Có thực lực cấp bậc Đại Tông Sư, nếu nó gặp may mắn thì có thể vẫn còn sống sót.

"Lão công, vẫn phải làm giả thân phận à?"

Tô Ấu Vi dò hỏi.

Tiêu Phàm suy nghĩ một chút rồi lắc đầu:

"Căn cứ số 13 xảy ra chuyện lớn như vậy, ảnh hưởng đến toàn thế giới, ta qua đó một chuyến cũng bình thường."

Trước đây đã làm giả thân phận nên muốn ngồi khoang hạng nhất cũng không dễ. Đi qua lại mất hơn sáu mươi giờ thì thật khó chịu. Với thân phận của mình, hắn có thể đặt khoang hạng nhất mà thoải mái ngồi bay qua đó.

"Lão công, vậy chúng ta đi cùng nhau chứ?"

Ánh mắt Tô Ấu Vi sáng lên nói.

"Ta vẫn chưa từng được ra nước ngoài đấy, ta muốn đi xem rừng nhiệt đới."

Tiêu Phàm nói:

"Ngươi có hộ chiếu chưa?"

Tô Ấu Vi gật đầu. Coi như không có, với năng lực của nàng thì làm giả một cái cho mình cũng dễ.

"Lão công, còn visa thì sao đây? Trước kia dùng thân phận giả nên visa cũng là giả, nay dùng thân phận thật thì không thể dùng visa giả được nữa."

Tô Ấu Vi nói.

Tiêu Phàm suy nghĩ nói:

"Ta liên lạc với cục 9 an ninh, căn cứ số 13 ảnh hưởng đến toàn cầu, ta đi qua đó một chuyến rất bình thường."

Tiêu Phàm liên lạc ngay với Khương Vạn Trần.

"Tiêu Phàm, khả năng vẫn còn có yêu thú xuất hiện ở nước Hoa, ngươi lại rời đi vào lúc này sao?"

Khương Vạn Trần nói, hiện tại hắn lại rất không hi vọng Tiêu Phàm rời đi.

"Cục trưởng Khương, ta có chuyện."

"Thôi được."

Khương Vạn Trần mau chóng khơi thông giúp hai người Tiêu Phàm hoàn thành làm visa.

Nước Mỹ cũng nhận được tin tức. Hiện nay, Tiêu Phàm đều có tên trên danh sách trọng điểm ở bất kỳ quốc gia nào, hắn đã đến Ba quốc, Ba quốc lại chia sẻ tin tình báo cho nước Mỹ.

"Đáng chết, vậy mà Tiêu Phàm lại muốn đến căn cứ số 13."

"Nhất định hắn có liên quan đến việc căn cứ số 13 xảy ra sự cố

trước đó!"

"Chúng ta có nên ngăn cấm hắn không?"

Trong liên minh tiến hóa giả, không ít người nhao nhao mở miệng.

Joseph nhìn tên nói muốn ngăn cấm Tiêu Phàm như một kẻ ngu ngốc. Bọn họ cũng đã phái người ám sát Tiêu Phàm, còn phải ngăn cấm thế nào? Tiêu Phàm lại không có kinh doanh gì ở nước Mỹ. Hơn nữa, nói không có chứng cớ nào, ngăn cấm một võ giả cấp Tông Sư như Tiêu Phàm cũng không ổn.

"Minh chủ, Tiêu Phàm có dẫn theo Tô Ấu Vi, chúng ta có cơ hội."

Trong mắt Thích Khách lóe lên tia sáng.

Kim Vương nói:

"Minh chủ, đợi bọn họ đến, chúng ta vẫn nên có một người tiến hóa cấp SS xuất hiện chứ? Chúng ta đi gặp hắn."

Joseph suy nghĩ. Nếu Tiêu Phàm không dẫn Tô Ấu Vi đi cùng, hắn sẽ không nghĩ đến việc giết Tiêu Phàm, cho dù có ba người tiến hóa cấp SS thì Tiêu Phàm vẫn có thể trốn thoát được. Tô Ấu Vi lại cùng đi đến đây, đối với bọn hắn mà nói là một cơ hội hiếm có.

"Nếu hai ngày này lại có thêm hai người tiến hóa cấp SS xuất hiện, các ngươi cứ hành động."

Joseph trầm giọng nói.

Chớp mắt đã đến ngày hôm sau, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi vẫn còn đang ở trên máy bay.

Liên minh người tiến hóa lại xuất hiện thêm một người tiến hóa cấp SS. Chỉ cần sẵn sàng chịu chết, chỉ cần chịu đập tiền, không khó để bọn họ tạo ra người tiến hóa cấp SS.

"Kim Vương, ngươi làm chủ. An toàn là trên hết, nếu không thể làm được thì đừng có cưỡng ép."

Joseph dặn dò nói.

"Được, minh chủ."

Kim Vương, Thích Khách, và một người tiến hóa cấp SS khác cùng nhau rời đi, lúc bọn họ đến Ba quốc đã chậm hơn hai người Tiêu Phàm một chút.

"Hú hú..."

Chuyến bay của Tiêu Phàm sắp hạ cánh, từng chiếc xe cảnh sát chạy vào sân bay, đối với Ba quốc thì Tiêu Phàm lại là một phần tử nguy hiểm. Cơ Phụng Thiên đã chết trong tay Tiêu Phàm. Hơn nữa, có người bên Ba quốc nghi ngờ chuyện căn cứ số 13 xảy ra sự cố có liên quan đến Tiêu Phàm.

"Tiêu tiên sinh, Tô nữ sĩ, có người đến đón các ngươi."

Máy bay vừa hạ cánh, tiếp viên hàng không đã đến chỗ hai người Tiêu Phàm nhỏ giọng nhắc nhở.

Tiêu Phàm hơi gật đầu.

Mấy chiếc xe cảnh sát lái trực tiếp vào trong sân bay, phía trước xe cảnh sát còn có một chiếc xe đón tiếp.

Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi nhanh chóng xuống máy bay.

"Tiêu tiên sinh, hoan nghênh đến Ba quốc, chúng ta đến đón các ngươi."

Bên Ba quốc có người dùng tiếng Hoa nói.

Tiêu Phàm gật đầu cười:

"Làm phiền rồi."

Đám người Tiêu Phàm lên xe, niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm vào trong máy bay. Tiểu Tuyết ở trong khoang chứa hàng liền biến mất. Lúc trở lại, Tiểu Tuyết đã ở trong lòng Tô Ấu Vi.

"Hú hú..."

Xe cảnh sát mở đường, đám người Tiêu Phàm nhanh chóng rời

khỏi sân bay.

"Tiêu tiên sinh, ngài là võ tông cấp Tông Sư, chẳng hay đến Ba quốc chúng ta là có việc gì cần làm sao?"

Sứ giả Ba quốc ngồi ở ghế phụ, mở miệng hỏi.

Chương 558: Đi Dạo

Tiêu Phàm trầm giọng đáp:

"Căn cứ số 13 xảy ra sự cố, các linh huyệt lớn trên toàn cầu cũng chịu ảnh hưởng, vì thế mà nước Hoa chúng ta cũng có người hy sinh. Ta đến căn cứ số 13 xem thế nào, không thể để xảy ra chuyện như vậy nữa."

Sứ giả Ba quốc nói:

"Tiêu tiên sinh, hai người các ngươi cùng nhau tới đây, không định thăm quan một vài nơi ở Ba quốc chúng ta sao?"

Tiêu Phàm hờ hững cười, nói:

"Có thể chúng ta sẽ đi dạo. Không biết các hạ có thể sắp xếp một chiếc máy bay trực thăng đưa chúng ta đến căn cứ số 13 được không?"

Sứ giả Ba quốc gật đầu.

"Dĩ nhiên có thể."

Với Ba quốc mà nói, Tiêu Phàm là ôn thần. Tới rồi cũng chỉ có thể thuận theo, càng hi vọng Tiêu Phàm sớm rời đi.

…

Sứ giả Ba quốc vội sắp xếp máy bay trực thăng đưa đám người Tiêu Phàm rời đi.

"Thales, ngươi nói xem có phải bên trên điên rồi không, để hắn tới làm gì, ta đã nói chúng ta cứ trực tiếp từ chối ký tên, không cần

phải chào đón Tiêu Phàm tới đây."

Bên cạnh vị sứ giả Ba quốc biết tiếng Hoa có một người dùng tiếng Bồ Đào Nha nói.

"Hắn là Tông Sư, lại còn trẻ như vậy! Nay linh khí đang hồi phục, nếu hắn không chết, sau này còn có thể đạt đến trình độ nào? Tính đến hiện nay, võ giả cấp Tông Sư đã rất đáng sợ. Toàn thế giới xuất hiện yêu thú, nói không chừng sẽ có lúc chúng ta phải cầu xin hắn đấy."

Thales mở miệng nói:

"Cứ để hắn rời khỏi Ba quốc chúng ta sớm một chút, nếu hắn và người nước Mỹ có xung đột ở rừng nhiệt đới thì cũng không liên quan gì đến chúng ta."

"Thales, ta thấy chuyến đi này của Tiêu Phàm sẽ không thuận lợi đâu. Một mình hắn thì còn may, giờ lại còn mang theo Tô Ấu Vi, bên nước Mỹ biết tin tức rất có thể sẽ lựa chọn hành động. Thực lực của hắn có mạnh, nhưng dường như đầu óc hắn lại không đủ dùng."

Thales nhìn đối phương. Hắn không nói gì thêm. Tiêu Phàm còn trẻ tuổi mà có thể đạt đến tu vi cấp Tông Sư, có lẽ cũng không thiếu thông minh, nhưng cũng có thể vì thực lực mạnh mà coi thường kẻ địch.

Ngồi máy bay trực thăng, hai người Tiêu Phàm đến căn cứ tuyến đầu ở rừng nhiệt đới, sau khi máy bay trực thăng đổ thêm xăng thì lại nhanh chóng đưa hai người Tiêu Phàm đến căn cứ số 13.

"Tiêu tiên sinh, ta sẽ đợi các ngươi ở căn cứ tuyến đầu trong ba ngày. Nếu các ngươi muốn trở về, cứ đến căn cứ tuyến đầu tìm."

Người điều khiển náy bay trực thăng nói xong rồi rời đi. Hắn có thể đưa hai người Tiêu Phàm đến căn cứ số 13, nhưng hắn sẽ không quay lại đón cả hai bọn họ, nói không chừng bọn họ sẽ gặp xung đột với người nước Mỹ.

"Lão công, nơi này đã hoàn toàn bị nổ hết rồi."

Tô Ấu Vi nói.

Khu vực bọn họ đang đứng có nhiều cái hố lớn, trời mưa xuống, những cái hố lớn đó đã bị nước mưa lấp đầy, cả căn cứ hoàn toàn đổ nát.

"Chắc chắn người nước Mỹ sẽ không để lại gì đâu."

Tiêu Phàm đến chỗ vốn dĩ là linh huyệt. Hắn nhắm hai mắt lại mà yên lặng cảm nhận, Tiêu Phàm chỉ có thể cảm thấy một chút lực lượng không gian, lại không thấy linh khí truyền đến bên này.

"Linh huyệt này thật sự đã bị phế bỏ. Chúng ta mau đi tìm con Linh Khuyển đó đi."

Tiêu Phàm nói.

"Meo meo!"

Tiểu Tuyết kêu một tiếng, ban đầu chỉ có dáng vẻ nho nhỏ mà đột nhiên lại trở nên to bằng con báo, nó chạy đến nhìn Tô Ấu Vi, ý bảo Tô Ấu Vi ngồi lên trên lưng nó.

"Tiểu Tuyết, ngươi…"

Tô Ấu Vi sững sờ nhìn Tiểu Tuyết. Hóa ra con mèo nhỏ lại trở nên lớn như vậy, nàng cảm thấy hơi khó tin.

Tiêu Phàm cười nói:

"Ấu Vi, nó là linh thú cấp Tông Sư, có năng lực như thế rất bình thường, nó mang theo ngươi được, chắc chắn không sao đâu."

"Ừm."

Tô Ấu Vi ngồi lên lưng Tiểu Tuyết.

"Meo meo!"

Bóng dáng Tiểu Tuyết nhanh nhẹn chạy vọt ra, dù gì Tô Ấu Vi cũng có tu vi cấp bậc Hậu Thiên, nàng ngồi vững vàng ở trên lưng Tiểu Tuyết.

"Nhanh thật đó."

Tiêu Phàm lập tức tăng tốc đuổi theo.

"Lão công, chơi vui lắm đấy. Tốc độ của Tiểu Tuyết rất nhanh đó."

Tô Ấu Vi vui vẻ nói.

Tiểu Tuyết chạy băng qua từ cây này đến cây khác trong rừng, Tô Ấu Vi ngồi ở trên lưng nó, trông như một tinh linh trong truyện cổ tích. Tiêu Phàm cười ha ha theo sát, niệm lực tinh thần của hắn quét qua để ý tình hình xung quanh.

Sau gần mười phút, Tiêu Phàm đột nhiên ngừng lại.

"Tiểu Tuyết, mau trở về."

Tô Ấu Vi nói.

Tiểu Tuyết đang chạy về phía lập tức thay đổi hướng.

Tiêu Phàm đến gần một gốc cây, cây này rất to, trong cây có một cái hốc. Tiêu Phàm phát hiện ra vết máu ở trong hốc cây đó. Vết máu còn lưu lại một chút linh khí.

"Lão công, đây chắc là do con Linh Khuyển đó để lại phải không?"

Tô Ấu Vi vui mừng nói.

Tiêu Phàm ngẩng đầu, trong tay hắn có một nhúm lông chó màu đen, Linh Khuyển trong video cũng là màu đen, chắc là con Linh Khuyển đó.

Chương 559: Sợi Tóc

"Tám chín phần là vậy. Nó cũng bị thương rất nặng, trốn ở đây được một lúc, chờ khôi phục lại một lát, đoán là nó đã chuyển đến nơi khác rồi."

Tiêu Phàm nói.

Tô Ấu Vi có hơi lo lắng hỏi:

"Có khi nào nó đã bị người nước Mỹ mang đi không?"

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Khả năng này không lớn, nơi này cũng không có dấu vết tấn công nào, dù có bị thương nặng hơn, nó vẫn có thể bạo phát. Ở đây cũng không có dấu vết mà người nước Mỹ đi qua để lại."

Tiêu Phàm nhìn Tiểu Tuyết. Hắn đã điều tra tài liệu, mũi mèo rất nhạy bén, huống chi Tiểu Tuyết còn là yêu thú cấp Tông Sư, mũi của nó lại càng nhạy bén hơn.

"Tiểu Tuyết, ngươi có thể tìm được không?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tiểu Tuyết lắc đầu. Tìm chó thường thì không có vấn đề gì, nhưng con Linh Khuyển lại có cấp bậc Đại Tông Sư, năng lực che giấu hơi thở rất mạnh, thực lực của nó lại không bằng con Linh Khuyển đó.

"Tiểu Tuyết, vậy có người nào khác đến đây không?"

Tô Ấu Vi dò hỏi.

Tiểu Tuyết vẫn lắc đầu.

Tiêu Phàm nở một nụ cười, nói như vậy thì nhất định là Linh Khuyển đã tự mình rời đi, cũng không biết nó đã đi đâu.

"Ấu Vi, vậy chúng ta cũng chỉ có thể tốn chút thời gian đi tìm rồi."

Tiêu Phàm nói.

Hắn nói xong rồi nhổ một sợi tóc của mình xuống và vứt vào trong hốc cây. Nếu con Linh Khuyển đó còn có thể trở về, dù không thể đoán được bọn họ đã đến đây, nhưng cũng có thể phát hiện sợi tóc này.

"Đi thôi."

Đám người Tiêu Phàm tiếp tục tìm kiếm. Thời gian đã sắp đến

buổi trưa. Hiện giờ bên nước Hoa là đêm khuya, đến thời gian ước định của Tiêu Phàm và Tiêu Hải.

"Xuất hiện đi."

Tiêu Phàm phất tay, trên đất xuất hiện một chiếc thảm dã ngoại, bàn ghế, bên cạnh còn có một cái lều vải, bên trong lều có gương. Tiêu Phàm định nói với Tô Ấu Vi nói về sự tồn tại của gia gia mình.

"Lão công, ăn cơm dã ngoại trong rừng mưa nhiệt đới thế này cũng rất thú vị đó."

Tô Ấu Vi cười duyên nói.

"Đúng vậy."

Tiêu Phàm cười đáp lại.

Thời gian dần dần trôi qua hơn nửa giờ, Tiêu Phàm thầm nhíu mày, gương không có tiếng gõ, thời gian ước định đã đến rồi mà Tiêu Hải vẫn chưa liên lạc với hắn.

"Bên gia gia sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng. Nếu không phải chuyện rất nghiêm trọng, Tiêu Hải vẫn sẽ luôn liên lạc với hắn, chẳng lẽ do nước Mỹ cho nổ linh huyệt, gây ra ảnh hưởng đến dị giới sao?

"Lão công, có chuyện gì à?"

Tô Ấu Vi dò hỏi.

Nàng nhìn thấy sắc mặt Tiêu Phàm có cái gì đó không đúng.

Tiêu Phàm cau mày nói:

"Đã đến thời gian ước định giữa ta với vị cường giả dị giới, mà lại không thấy đối phương liên lạc với ta, ta khá lo đối phương gặp chuyện gì không may."

"Lão công, có thể là có chuyện gì đó làm chậm trễ đi. Ngươi đừng

có gấp, có lẽ đợt lát nữa hắn sẽ liên lạc lại với ngươi. Lão công, nếu không ta và Tiểu Tuyết ra ngoài một lát? Cũng có thể đối phương cảm nhận được bên cạnh ngươi có người, nên mới không liên lạc."

Tô Ấu Vi nói.

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Không liên lạc trước thì đối phương sẽ không cảm nhận được. Có Tiểu Tuyết bảo vệ ngươi, khả năng lớn kẻ địch bắt được ngươi cũng giảm, ngươi không cần rời đi."

Lại hơn nửa giờ trôi qua, bữa cơm dã ngoại của hai người Tiêu Phàm kết thúc. Tiêu Hải vẫn không liên lạc.

"Chúng ta tiếp tục tìm kiếm đi."

Tiêu Phàm nói, hắn cất đồ vào, để một cái gương nhỏ ở trong túi áo. Chỉ cần bên cạnh hắn có gương, Tiêu Hải vẫn có thể liên lạc được.

Cách đám người Tiêu Phàm hơn hai mươi cây số, một chiếc máy bay trực thăng hạ xuống từ độ cao thấp.

"Cách căn cứ số 13 chỉ có mười cây số, hành động."

Kim Vương trầm giọng nói, hắn nói xong rồi nhảy xuống từ máy bay trực thăng. Thích Khách và một người tiến hóa cấp SS khác cũng nhảy xuống.

…

Máy bay trực thăng rời đi, ba người Kim Vương lặng lẽ mò tìm tới căn cứ số 13.

"Kim Vương, Băng Vương, nơi này có dấu chân, đám Tiêu Phàm đã tới."

Thích Khách nhanh chóng phát hiện. Kim Vương và một người tiến hóa cấp SS khác là Băng Vương vội đến gần.

Băng Vương có năng lực đóng băng cực nhanh. Giống như Kim Vương có lực phòng ngự vật lý cường đại, sẽ rất phiền phức khi đụng phải loại người như Băng Vương, Băng Vương có thể đóng băng thân thể và máu trong người.

"Bọn họ ngồi máy bay trực thăng đến đây, nhất định vẫn còn ở đó. Chúng ta đợi trốn ở đây, hay là vào rừng tìm bọn họ?"

Băng Vương dò hỏi.

Kim Vương nhìn về nơi rừng rậm, bên này của căn cứ số 13 vẫn không bị nổ, nhưng rừng mưa nhiệt đới có cây cối rậm rạp chằng chịt, muốn tìm được Tiêu Phàm cũng không dễ.

"Chúng ta nấp ở đây trước. Có thể hai người bọn họ sẽ quay lại."

Kim Vương suy tính trong chốc lát rồi nói.

Thích Khách nói:

"Kim Vương, bọn họ không đi lục tìm ở căn cứ, ta thấy mục đích bọn họ chạy đến đây không phải là vật bên trong căn cứ, mà là thứ khác."

Chương 560: Tiếng Chó Sủa

Trong mắt Kim Vương lóe lên tia sáng:

"Ý của ngươi là, đám Tiêu Phàm biết có yêu thú xuất hiện nên mục tiêu của bọn họ là con chó yêu kia?"

"Ừ."

Thích Khách gật đầu.

Băng Vương nói:

"Ta cảm thấy Thích Khách nói có lý, nếu hắn chỉ muốn biết linh huyệt bên này thay đổi thế nào thì bọn họ chờ ở đây là được rồi."

Kim Vương cau mày nói:

"Nếu là vậy, chứng tỏ tin tức của chúng ta đã bị tiết lộ, tám chín phần là vị hacker Nữ Đế của nước Hoa đó làm ra. Không diệt trừ được người này, sẽ có uy hiếp nghiêm trọng đến việc bảo mật tin tức của quốc gia chúng ta."

Thích Khách nói:

"Đáng tiếc đến nay vẫn chưa biết nàng là ai, nếu biết rồi, một mình ta cũng có thể giải quyết nàng một cách dễ dàng."

Ánh mắt Kim Vương quét qua, bọn họ cũng không để lại dấu chân. Lúc tới, bọn họ cũng chỉ giẫm lên trên tảng đá.

"Băng Vương, ngươi tạo một nơi bằng băng ở chỗ vũng nước kia đi, tìm một chỗ kín đáo thông khí, chúng ta trốn ở bên trong."

Kim Vương chỉ một vũng nước lớn, nói.

"Được."

Không bao lâu sau, đám người Kim Vương đã núp đi. Chỉ cần đám người Tiêu Phàm vẫn chưa rời đi, khả năng cao bọn họ sẽ còn quay lại. Nếu đám Tiêu Phàm đã rời đi, bây giờ bọn hắn tiến vào rừng tìm kiếm cũng chẳng ích gì.

Cách căn cứ số 13 khoảng bốn đến năm mươi cây số, có một con chó màu đen đang đứng, tình trạng của nó khá hơn trước nhiều rồi, nhưng vết thương vẫn khá nặng.

Hắc Cẩu nhìn về phía căn cứ số 13. Nó chuẩn bị rời đi. Nhưng trước khi rời đi, nó vẫn muốn đến gần căn cứ số 13 xem thử, nếu có thể gặp phải kẻ địch đã cho nổ nó, nó vẫn có thể báo thù.

Sắc trời dần dần tối, trong rừng rậm tối đen như mực. Con chó đen đã đến gần căn cứ số 13. Tất nhiên đêm tối chẳng có ảnh hưởng gì đến nó.

"Gâu gâu!"

Đột nhiên, trong mắt con chó đen lộ ra vẻ vui mừng. Nó ngửi thấy hơi thở của Tiêu Phàm và cả Tô Ấu Vi. Tiêu Hải đã tiến hành huấn luyện đặc biệt với một đám Linh Khuyển chúng nó, bọn chúng đều

rất trung thành với đám người Tiêu Phàm, phương diện này của Linh Thú còn tốt hơn cả loài người.

"Có phải có tiếng chó sủa không?"

Băng Vương thấp giọng hỏi.

Kim Vương gật đầu:

"Ta còn tưởng là ta nghe lầm, Băng Vương cũng nghe được, vậy chắc chắn không sai rồi, con chó đen đó vẫn còn sống."

Thích Khách nói:

"Kim Vương, chúng ta phải diệt trừ nó, e là thực lực của nó không kém, nếu nó gặp được Tiêu Phàm, chúng ta sẽ không thể giết bọn họ được nữa."

"Ừ."

Kim Vương gật đầu.

Bọn họ nhanh chóng ra ngoài. Lúc này, con chó đen sắp đến gần căn cứ, nó nhìn thấy đám người Kim Vương, đám người Kim Vương cũng nhìn thấy con Linh Khuyển màu đen đang bị thương.

"Đóng băng!"

Băng Vương nhanh chóng ra tay. Mặt đất gần con chó đen kết thành băng trong nháy mắt, khí lạnh khủng bố cũng tràn vào trong cơ thể nó, thân thể con chó đen chưa bị đông cứng, nhưng vẫn chịu ảnh hưởng.

"Giết!"

Kim Vương ra tay. Một ngọn phi đao bay đến bên cạnh con chó đen. Ngọn phi đao này cực kỳ sắc bén, lại còn tẩm kịch độc, càng tăng thêm lực sát thương. Con chó đen giơ móng vuốt lên. Phi đao cứng rắn trực tiếp bị móng vuốt của nó đập bay.

Thích Khách tiến vào trạng thái ẩn thân, hắn nhanh chóng đến gần chuẩn bị tấn công bất ngờ!

"Gâu gâu!"

Con chó đen tức giận kêu một tiếng. Nó xoay người bỏ chạy.

Nhưng mà khí lạnh đã xâm nhập vào cơ thể, Băng Vương vẫn đang không ngừng để khí lạnh tiến vào trong cơ thể nó, tốc độ hiện tại của nó khó có thể bỏ rơi đám người Kim Vương được.

"Đừng để nó trốn thoát. Nó đã bị trọng thương mà vẫn mạnh như vậy, nếu trở lại như cũ thì thực lực nhất định ở cấp SSS, chúng ta sẽ không phải là đối thủ của nó."

Kim Vương quát lên.

Trong lòng hắn sợ hãi. May mà con chó đen này bị thương, mấy vết thương trên người nó đều lộ ra xương, nếu không bọn họ mà nhảy ra giết nó, vậy thì chẳng khác nào tự dâng mình lên cho nó ăn.

"Nó chạy không thoát đâu! Tốc độ nó loại trừ khí lạnh ra không khác gì tốc độ ta đẩy khí lạnh vào người nó, nó chạy không thoát khỏi chúng ta được, vận động càng mạnh sẽ khiến vết thương của nó càng nặng thêm."

Băng Vương nhếch miệng cười nói.

"Vút!" "Giết!"

Con chó đen vừa chạy, lại còn phải chịu sự tấn công của đám người Kim Vương.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút. Vết thương trên thân thể con chó đen không dễ gì mới khép lại được đã bị nứt ra lần nữa, máu tươi không ngừng chảy xuống, tốc độ của con chó đen dần dần chậm lại.

"Nó không còn chịu được bao lâu nữa đâu."

"Hai phút nữa, chúng ta có thể làm thịt con chó này."

"Kim Vương, lát nữa chúng ta nếm thử thịt con Linh Khuyển đi? Ăn thịt con Linh Khuyển cấp SSS này rồi, nói không chừng có thể

khiến thực lực của chúng ta tăng thêm đó."

Trong mắt đám người Kim Vương đều lộ ra vẻ vui sướng.

"Hả?"

Cách đám người Kim Vương khoảng mười cây số, Tiêu Phàm loáng thoáng nghe thấy tiếng chó sủa, hắn vừa đốt lửa xong, chuẩn bị dùng bữa tối với Tô Ấu Vi.

"Ấu Vi, hình như ta nghe thấy tiếng chó sủa. Chúng ta qua đó xem thử."

Tiêu Phàm nói.

Chương 561: Nỏ Mạnh Hết Đà

Tô Ấu Vi gật đầu.

"Thuấn di!"

Tiêu Phàm mang theo Tô Ấu Vi và Tiểu Tuyết cùng nhau thuấn di. Có bảo vật không gian trợ giúp, một mình hắn thuấn di được mười mấy cây số cũng không thành vấn đề, còn mang theo cả hai thì cũng có thể thuấn di được khoảng năm cây số.

"Thuấn di!"

Sau hai lần thuấn di, đám người Tiêu Phàm đã đi được mười cây số. Chỗ bọn họ cách đám người Kim Vương chỉ còn một đến hai cây số. Lúc này, con chó đen không còn kêu nữa, nhưng Tiêu Phàm vẫn có thể nghe thấy tiếng của đám người Kim Vương.

"Bên này! Tiểu Tuyết, ngươi chậm một chút, nhiệm vụ trước nhất của ngươi là bảo vệ Ấu Vi, nếu có cơ hội tốt, ngươi cứ đánh lén giết chết kẻ địch đi."

Tiêu Phàm đè thấp giọng nói.

Tiểu Tuyết gật đầu, giảm tốc độ lại.

Niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm đã nhanh chóng phát hiện ra con chó đen đó, dáng vẻ của nó trông rất thê thảm, nhiều vết thương trên người nó bị nứt toát ra, bộ lông nó bị máu tươi thấm ướt.

"Ba người tiến hóa cấp SS."

Tiêu Phàm lặng lẽ đến gần. Thực lực của đám người Kim Vương yếu hơn Tiêu Phàm, nên tạm thời bọn họ không phát hiện ra Tiêu Phàm.

… Lúc chưa đạt đến Tiên Thiên đỉnh phong, Tiêu Phàm sử dụng bảo vật không gian mới có lực công kích cấp bậc Đại Tông Sư, hôm nay thực lực của hắn lại mạnh hơn.

"Vút!"

Cách đó còn khoảng hai ba trăm mét, phi tiêu ba cánh trong tay Tiêu Phàm bắn đi ngoài. Tốc độ phi tiêu ba cánh của hắn đạt tới hơn ba nghìn trên giây, nó có thể bay được hai đến ba trăm mét chỉ trong chốc lát.

"Cẩn thận!"

Kim Vương hô lớn.

Cùng lúc đó, hắn dùng toàn lực khống chế thay đổi hướng của phi tiêu ba cánh. Mục tiêu công kích lần này của Tiêu Phàm là Băng Vương.

"Phập! Phập!"

Bị Kim Vương tác động, phi tiêu ba cánh của Tiêu Phàm không thể giết chết Băng Vương, mà đâm xuyên thủng vào một gốc cây lớn.

"Tiêu Phàm!"

Đám người Kim Vương vừa mừng vừa sợ.

Sợ là vì vẫn chưa giết được con chó đen đó mà Tiêu Phàm đã xuất hiện, vui là vì con chó đen bị bọn hắn đuổi giết, nay đã là nỏ mạnh hết đà.

"Gâu gâu!"

Con chó đen vui mừng chạy đến gần Tiêu Phàm.

Kim Vương lạnh lùng nói:

"Tiêu Phàm, con chó này lại quen thuộc với ngươi đến thế, xem ra nó là do người khác đưa cho ngươi, trước kia là ngươi đã tới căn cứ số 13."

Tiêu Phàm cười lạnh nói:

"Các hạ đừng có nói lung tung, nó bị các ngươi đuổi giết, thấy bản đại gia tấn công các ngươi, nên thể hiện chút vui vẻ cũng không được à?"

Băng Vương đằng đằng sát khí nói:

"Tiêu Phàm, ngươi tấn công chúng ta là có ý gì?"

Tiêu Phàm cười nhạo nói:

"Liên minh người tiến hóa các ngươi đã đến huyện Lôi Sơn ám sát bản đại gia, bản đại gia nhìn thấy các ngươi đã khó chịu, chẳng lẽ không được tấn công các ngươi sao?"

…

Kim Vương gằn giọng nói:

"Tiêu Phàm, vũ khí lợi hại nhất của ngươi là ám khí, nhưng có ta ở đây, ám khí của ngươi cũng trở nên vô dụng, ta khuyên ngươi tốt nhất không nên lo chuyện bao đồng."

Thích Khách núp trong bóng tối, Kim Vương bọn hắn hi vọng Tiêu Phàm không phát hiện ra hắn, chờ bọn hắn giải quyết xong Linh Khuyển đen lại xử lý hai người Tiêu Phàm.

"Gâu gâu gâu."

Linh Khuyển đen lo lắng sủa về phía Tiêu Phàm. Không phải nó sợ Tiêu Phàm bỏ nó đi, mà là muốn nhắc nhở Tiêu Phàm trong bóng

tối có kẻ địch. Thích Khách tấn công bất ngờ, lực tấn công rất mạnh.

"Hắc Vương, ngươi yên tâm, không có việc gì cả."

Tiêu Phàm quay về phía con linh cẩu đen nói bằng tiếng Anh.

Lửa giận trong lòng Kim Vương, Băng Vương dâng lên. Bọn hắn phân biệt nhau gọi bằng Kim Vương Băng Vương, thế mà Tiêu Phàm lại gọi con chó đen này là Hắc Vương. Chẳng phải điều này quá buồn nôn đối với bọn hắn sao?

"Tiêu Phàm, ngươi hãy nghĩ tới Tô Ấu Vi. Thế mà ngươi lại dám đến đây cùng với nàng, chắc hẳn nàng đang ở gần đây. Chẳng lẽ vì một con chó mà ngươi đẩy nàng vào nguy hiểm sao?"

Băng Vương trầm giọng nói.

Tiêu Phàm từng bước một đến gần:

"Các hạ đây là đang uy hiếp bản đại gia sao? Nếu Ấu Vi bị thương, bản đại gia tuyệt đối sẽ khiến cho các ngươi đau khổ đến không muốn sống."

Một trăm mét, tám mươi mét, bảy mươi mét. Khoảng cách giữa Tiêu Phàm và Kim Vương Bắc Vương dần dần được thu hẹp. Hắn có được dị năng không gian, bây giờ có thể sử dụng Không Gian Trảm, nhưng khoảng cách của Không Gian Trảm có hạn, hiện giờ cũng chỉ có năm sáu mươi mét.

"Gâu gâu!"

Hắc Vương vọt tới trước mặt Tiêu Phàm để ngăn hắn lại. Mặc dù nó bị thương nghiêm trọng, nhưng khứu giác vẫn rất thính, nó biết được Thích Khách đang ẩn nấp phía trước.

"Hắc Vương, không có việc gì."

Tiêu Phàm mở miệng nói.

"Gâu!"

Hắc Vương thấy không ngăn cản được Tiêu Phàm. Đột nhiên, nó quay đầu lại lao về phía Thích Khách đang ẩn nấp.

"Giết!"

Trong nháy mắt Thích Khách tấn công. Mục tiêu là Hắc Vương đang lao tới.

"Hưu!"

Kim Vương cùng Băng Vương đồng loạt tấn công. Băng Vương cố gắng hết sức để đóng băng Hắc Vương. Phi đao trong tay Kim Vương bắn về phía Hắc Vương, nhưng đôi mắt của hắn lại nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm, đề phòng Tiêu Phàm tấn công.

Chương 562: Không Gian Trảm

"Ngay lúc này!"

"Không Gian Trảm!"

Khi Tiêu Phàm ở trong phạm vi năm mươi mét, hắn vỗ tay vào không trung, một lưỡi kiếm không gian có kích thước bằng lòng bàn tay bay ra ngay lập tức, mục tiêu là Kim Vương và Băng Vương.

Lưỡi kiếm không gian này có kích thước không lớn, mỏng như cánh ve, nhưng uy lực của nó cực kỳ đáng sợ. Tiêu Phàm đã từng thử nghiệm qua, nó có thể đâm sâu vào lòng đất mấy chục mét.

"Cẩn thận!"

Kim Vương cản ở trước mặt Băng Vương. Cơ thể hắn làm từ kim loại, nên khả năng phòng thủ rất mạnh, về phương diện này Băng Vương còn kém hắn nhiều.

"Phốc, phốc!"

Trong chớp mắt, ngực của Kim Vương và Băng Vương đều bị lưỡi kiếm không gian xuyên thủng, máu tươi phun ra từ ngực và lưng

của bọn hắn.

"Ngươi…"

Kim Vương không dám tin. Hắn rất tự tin về phòng ngự của bản thân, nhưng hắn thậm chí không có cảm giác gì, thân thể bị xuyên thủng, trái tim bị cắt thành hai nửa. Trái tim của Băng Vương không bị cắt làm đôi, nhưng động mạch chủ và xương sống của hắn lại bị gãy mất, chỉ có cùng một con đường chết với Kim Vương.

"Oanh!"

Bên phía Thích Khách, hắn đụng bay Hắc Vương bằng dư ảnh của mình. Trên thân Hắc Vương lại xuất hiện thêm một vết thương lớn khác. Thích Khách cũng không trụ được nữa, trên người hắn xuất hiện một vết cào sâu tới xương. Nếu Hắc Vương không bị thương nghiêm trọng, móng vuốt của nó có thể xé hắn làm đôi.

"Trốn đi!"

Kim Vương khó khăn nói với Thích Khách. Máu tươi trào ra từ trong miệng hắn.

"Kim Vương, Băng Vương!"

Thích Khách kinh hoàng sợ hãi. Sự chú ý của hắn đều đặt trên người Hắc Vương, tại sao lại đột nhiên như vậy? Cả Kim Vương và Băng Vương đều là người tiến hóa cấp SS.

"Hưu!"

Tinh thần niệm lực của Tiêu Phàm khống chế phi đao mà Kim Vương vừa sử dụng, phi đao bắn về phía thích khách bằng tốc độ kinh hoàng, thích khách nhanh chóng dùng toàn bộ sức lực để né tránh.

"Phốc!"

Tốc độ của Thích Khách rất nhanh, hắn tránh được những chỗ hiểm, nhưng phi đao vẫn gây ra một vết thương sâu nửa tấc ở bên hông hắn, sắc mặt Thích Khách hoàn toàn thay đổi. Hắn biết rõ phi

đao của Kim Vương có độc. Không dám có bất kỳ do dự nào, Thích Khách lập tức rút ra dao găm ra rồi cắt vào bên hông, cho dù có móc ra một mảng thịt lớn, hắn cũng không thể để độc lan ra.

"Không Gian Trảm!"

Tiêu Phàm sử dụng Không Gian Trảm một lần nữa. Tốc độ công kích của Không Gian Trảm không nhanh bằng ám khí, khoảng cách cũng không xa bằng, nhưng nó ẩn chứa lực tấn công rất lớn, một nhát liền có thể giết chết kẻ địch.

"Phốc!"

Thích Khách vừa cắt đi miếng thịt kia, lưỡi kiếm không gian không một tiếng động xẹt qua hắn ngực. Trong nháy mắt, trái tim hắn bị cắt ra, xương sống cũng bị chặt đứt.

"Ngươi…"

Thích Khách trừng to mắt. Hắn không thể tin được. Bản thân vất vả lắm mới có thể trở thành người tiến hóa cấp SS, thế mà cuối cùng lại chết như vậy.

"Phanh!"

Ngay sau đó, thi thể Thích Khách ngã xuống đất. Cách đó hai mươi mét là Kim Vương và Băng Vương đã chết trước hắn.

"Hắc Vương, mau uống hai giọt Sinh Mệnh Linh Dịch này đi."

Tiêu Phàm vội vàng đến bên cạnh Linh Khuyển đen. Nó bị thương rất nặng dẫn đến tính mạng đang trong tình trạng nguy kịch nhưng với sức sống của nó, chắn chắn sẽ có thể phục hồi bằng Sinh Mệnh Linh Dịch.

"Gâu gâu."

Sau khi uống Sinh Mệnh Linh Dịch, Linh Khuyển đen biết ơn mà kêu lên hai tiếng.

"Từ giờ trở đi, ngươi được gọi là Hắc Vương."

Tiêu Phàm sờ lên đầu Linh Khuyển đen cười nói. Nó thỏa mãn gật đầu, cái tên Hắc Vương tốt hơn nhiều so với Tiểu Hắc, Hắc Tử.

"Lão công, ngươi không sao chứ?"

Tô Ấu Vi và Tiểu Tuyết đã tới rất nhanh. Nhìn thấy ba thi thể trên mặt đất, sắc mặt Tô Ấu Vi vẫn bình thường như cũ, buổi tối nàng xem rất nhiều thứ đen tối trên mạng, mà Kim Vương bọn hắn còn là kẻ địch của họ.

"Không sao hết."

Tiêu Phàm lắc đầu. Cho dù không sử dụng năng lực không gian, thực lực của hắn so với Kim Vương bọn hắn mạnh hơn rất nhiều. Mà lúc nãy hắn còn sử dụng năng lực không gian, nên so với bọn Kim Vương, hắn mạnh hơn một bậc cảnh giới.

"Lão công, trên người bọn họ có gắn thiết bị liên lạc không? Ngươi giết bọn hắn, tin tức sẽ không truyền đi chứ?"

Tô Ấu Vi nói.

Tiêu Phàm cười nhạt nói:

"Trên người bọn họ không có máy truyền tin, chắc hẳn bọn hắn muốn nhằm vào ngươi để giết ta, tin tức không thể bị lộ. Có đồ vật như thế, rất dễ bị Nữ Đế tra được."

Tô Ấu Vi vui vẻ. Nàng chính là Nữ Đế internet mà.

"Lão công, bọn hắn chết, phía nước M chắc chắn đổ tội lên đầu ngươi."

Tiêu Phàm cười nhạt nói:

"Không liên quan, chỉ cần không có chứng cứ, tùy bọn hắn nghĩ như thế nào, bên trong Vũ Lâm chuyện gì cũng có thể xảy ra."

"Thu, thu!"

Rất nhanh, Tiêu Phàm đem thi thể Kim Vương bọn hắn dấu đi. Trên thi thể bọn hắn có dấu vết tấn công của lưỡi kiếm không

gian, Tiêu Phàm không muốn để nước M biết chuyện này, cảm giác dùng lưỡi đao không gian giết người cũng không tệ.

Chương 563: Ở Phía Bên Kia Là Ai?

"Chúng ta đi thôi."

Sau khi dọn dẹp toàn bộ dấu vết xung quanh, bọn Tiêu Phàm lập tức rời đi. Không bao lâu, bọn Tiêu Phàm đã đến chỗ dựng lều vải. Trạng thái của Hắc Vương không tốt, nghỉ ngơi trước rồi trở về.

Một đêm trôi qua.

Sinh Mệnh Linh Dịch có hiệu quả cực mạnh. Mặc dù Hắc Vương chưa phục hồi hoàn toàn, nhưng đã hồi phục được sáu bảy phần, đã đạt được thực lực sơ kỳ đại tông sư. Nếu hoàn toàn phục hồi, thực lực của Hắc Vương sẽ là đại tông sư.

Trong số Linh Khuyển mà Tiêu Hải phái ra, thực lực của Hắc Vương chỉ khoảng trung bình trở xuống, nhưng vận khí nó tốt, ở trong đường hầm không gian vọt ra được.

"Ấu Vi, chúng ta từ từ đi đến căn cứ phía trước. Bên trong Vũ Lâm cũng có nhiều phong cảnh đẹp."

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Tô Ấu Vi mừng rỡ gật đầu. Hai người một chó một mèo rất nhanh rời đi.

Khôi phục được sáu bảy phần, bây giờ Hắc Vương tràn đầy sức sống. Nếu cho thêm một giọt Sinh Mệnh Linh Dịch, Hắc Vương có thể hồi phục hoàn toàn, nhưng truyền Sinh Mệnh Linh Dịch tới cũng không dễ dàng, một giọt có thể bán hơn một tỷ đô la, có thể tiết kiệm được thì tiết kiệm.

Thời gian dần qua đã đến giờ giữa trưa.

Tiêu Phàm khẩn trương trong lòng. Hôm qua là thời gian ước định, Tiêu Hải không liên lạc với hắn, bây giờ bên này là giữa trưa, nước H bên kia là nửa đêm, không biết Tiêu Hải có liên lạc với hắn hay không. Nếu không liên lạc, hắn sẽ càng thêm lo lắng.

"Cốc cốc."

Đột nhiên, cái gương nhỏ trong túi áo Tiêu Phàm vang lên. Tiêu Hải vẫn chưa hồi phục. Lúc đầu, hắn định qua một ngày nữa mới liên lạc cho Tiêu Phàm, nhưng sợ Tiêu Phàm lo lắng, nghĩ đi nghĩ lại, hắn quyết định hôm nay sẽ liên lạc cho Tiêu Hải.

"Lão công, âm thanh gì vậy?"

Tô Ấu Vi nghi ngờ nói, nàng nhìn vào túi của Tiêu Phàm.

…

“Ấu Vi, nói cho ngươi biết một bí mật. Lúc sức mạnh của ngươi yếu, chuyện này không tiện nói cho ngươi biết, hiện tại ngươi có tu vi cấp bậc Hậu Thiên, bên cạnh ngươi lại có Tiểu Tuyết bảo vệ rồi ta an tâm.”

Tiêu Phàm mỉm cười nói xong thì đưa tay vào trong túi. Ngay lập tức Tiêu Hải ở dị giới né qua một bên. Tiêu Phàm lấy gương ra, nhưng lại không thấy Tiêu Hải. Vẻ mặt hắn thay đổi, tim như thắt lại.

“Lão công, ngươi cầm cái gương làm gì vậy?”

Tô Ấu Vi nghi ngờ nói.

“Ở phía bên kia là ai?”

Tiêu Phàm hít một hơi thật sâu rồi nói.

Đừng nói là Tiêu Hải xảy ra chuyện gì rồi, những người dùng Không Minh Kính liên hệ hắn, hoặc là Không Minh Kính có linh nên tự chủ động liên lạc với hắn.

“Tiểu tử thối, hôm nay tình trạng ông nội không tốt, hôm nào gặp lại Ấu Vi đi.”

Tiêu Phàm hít một hơi thật sâu. Tiêu Hải chỉ là tình trạng không tốt, không sao cả, có Sinh Mệnh Linh Dịch và các loại thuốc tốt, chỉ cần Tiêu Hải không chết chắc chắn có thể bình phục lại.

“Lão công, hắn ta đang lợi dụng ngươi.”

Tô Ấu Vi nhỏ giọng nói.

“Ha ha!”

Tiêu Hải bên kia nghe được Tô Ấu Vi nói, hắn cười rất to.

Tiêu Phàm cười nói:

“Ấu Vi, biết vì sao ta nói hợp tác sẽ không có vấn đề gì không? Bên kia là ông nội của ta. Hắn có bảo vật cực phẩm, ta và hắn có mối quan hệ huyết thống có thể thông qua bảo vật kia, bên này ta dùng gương để liên lạc với hắn.”

Tô Ấu Vi kinh ngạc nhìn chiếc gương trong tay Tiêu Phàm, ông nội Tiêu Phàm lại có thể đến một thế giới khác.

Nhưng bây giờ sinh vật từ thế thế giới khác có thể đến bên này, bọn Hắc Vương đến từ thế giới khác thì Tiêu Hải đến thế giới khác cũng không có gì lạ.

Tình huống bình thường thì khó để vượt qua nhưng những lúc không gian dao động dữ dội thì rất có thể.

“Ông… ông nội, chào người. Ta là Tô Ấu Vi.”

Tô Ấu Vi hơi khẩn trương nói.

Giọng nói Tiêu Hải truyền tới:

“Ấu Vi, tiểu tử thối Tiêu Phàm này không bắt nạt ngươi chứ? Nếu hắn bắt nạt ngươi, sau này ông nội sẽ dạy dỗ hắn.”

Tiêu Phàm: “……”

Trước kia đều gọi là cháu ngoan nhưng bây giờ lại trở thành tiểu tử thối.

“Ông nội, không có đâu. Phàm ca đối với ta rất tốt.”

Tô Ấu Vi vội vàng nói.

Tiêu Phàm nói:

“Ông nội, ngươi bị thương sao? Hiện tại ngươi có an toàn không?”

“Rất an toàn, yên tâm đi! Mấy ngày trước đấu với Hô Diên Thần Ưng, hắn ta thực lực không tồi, cuối cùng lại muốn đốt cháy sinh mệnh và linh hồn cùng ta đồng quy vu tận. Bây giờ các ngươi ở đâu, sao khắp nơi đều là cây cối vậy?”

Tiêu Hải nói, mặc dù hắn tránh sang một bên, nhưng vẫn có thể nhìn thấy bọn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm di chuyển một vòng:

“Bọn ta ở trong rừng mưa nhiệt đới phía bên căn cứ số 13…”

Tiêu Phàm kể lại tình hình gần đây. Tiêu Hải nhẫn nại không nói ra chuyện tiêu diệt bốn mươi vạn quân địch, chuyện như vậy đối với Tô Ấu Vi có thể là cú sốc quá lớn.

“Tiểu tử thối, lần này sẽ không cho ngươi thứ gì nữa. Cho Ấu Vi chút niệm lực tinh thần, cái này truyền qua ta tiêu hao không nhiều.”

Tiêu Hải nói xong niệm lực tinh thần thuần khiết nhanh chóng truyền qua, sau đó niệm lực tinh thần tiến vào trong cơ thể Tô Ấu Vi.

Chương 564: Thời Cơ Thích Hợp Để Nói

Tô Ấu Vi cảm giác niệm lực tinh thần của mình bắt đầu tăng lên, không bao lâu ý thức căng ra, vì niệm lực tinh thần không thể tiêu hóa hết trong một lúc được.

“Ông nội, cảm ơn người.”

Ngay lập tức Tô Ấu Vi hiểu ra, sức mạnh trước kia của nàng tăng lên cũng là do Tiêu Hải giúp đỡ.

“Không cần cảm ơn đâu. Chờ sau này chính thức gặp mặt, gia gia

sẽ cho ngươi một đại lễ.”

Tiêu Hải cười nói.

“Tiểu tử thối, ba ngày sau liên lạc với ngươi.”

Nói xong bóng người Tiêu Hải biến mất không thấy. Tiêu Phàm cất gương đi, Tô Ấu Vi nhìn Tiêu Phàm với vẻ mặt không dám tin.

“Lão công, ta cảm giác như đang nằm mơ vậy.”

Tô Ấu Vi lẩm bẩm nói. Trên mặt Tiêu Phàm nở nụ cười, đây chỉ mới bắt đầu. Tiêu Hải đã làm hoàng đế, và bí mật lớn này vẫn chưa nói ra. Đến lúc Tô Ấu Vi biết chuyện này, chắc chắn sẽ càng thêm kinh ngạc.

“Ấu Vi, chuyện này nhất định phải giữ bí mật. Tuy rằng với sức mạnh hiện giờ của bọn ta, cho dù tiết lộ ra ngoài cũng không phải vấn đề đặc biệt lớn, nhưng nếu giữ bí mật thì tình hình nước Mỹ sẽ không khẩn trương như vậy.”

Tiêu Phàm dặn dò.

Về phía nước Mỹ bây giờ họ còn phải cân nhắc cái được mất khi bồi dưỡng người tiến hóa, dù sao cũng phải chết rất nhiều người, hơn nữa việc bồi dưỡng người tiến hóa cấp SS cần mười lăm tỷ đô la Mỹ. Nếu như biết tình hình của Tiêu Hải, có lẽ bọn hắn sẽ dốc toàn lực bồi dưỡng, hiện giờ chỉ có một số ít người tiến hóa cấp SS, đến lúc đó có thể tăng lên mấy chục người.

“Ừm, ừm. Lão công thật ra ngươi không nói cho ta biết là tốt nhất.”

Tô Ấu Vi nói.

Tiêu Phàm cười nói:

“Đã giấu ngươi rất lâu, bây giờ là thời cơ thích hợp để nói, ngươi biết không có sao hết, nếu không thì ngươi cũng lo lắng vô ích thôi.”

“Ừm.”

Tô Ấu Vi gật đầu.

Biết ông nội của Tiêu Phàm ở dị giới, chắc chắn nàng sẽ không lo lắng hợp tác có vấn đề, cũng sẽ không lo lắng Hắc Vương, Tiểu Tuyết đột nhiên mất kiểm soát giết bọn hắn.

“Lão công, chúng ta về sớm đi, rừng mưa nhiệt đới đã ngắm đủ rồi. Nếu không tranh thủ thời gian, bọn ta sẽ lỡ chuyến bay về nước hôm nay.”

“Được.”

Bọn Tiêu Phàm tăng tốc độ trở về căn cứ tuyến đầu. Trực thăng chở bọn Tiêu Phàm tới còn đang chờ ở căn cứ tuyến đầu.

“Đi thẳng đến sân bay."

“Vâng, Tiêu tiên sinh.

Sau khi đưa bọn Tiêu Phàm đến sân bay, chiếc trực thăng nhanh chóng rời đi.

“Ầm ầm!”

Hai giờ sau chiếc máy bay chở bọn Tiêu Phàm cất cánh.

“Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đã lên máy bay rồi sao?”

Tổng bộ liên minh người tiến hóa, Joseph nhận được tin tức. Hắn cũng không biết Tiêu Phàm bọn họ mang theo một con Linh Khuyển, Tiêu phàm đã sử dụng kết giới không gian để che đậy nên người bình thường hoàn toàn không thể nào nhận biết được.

“Vâng, Minh chủ.”

Joseph cau mày, sắc mặt của hắn cũng trở nên u ám hơn rất nhiều. Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi bình an đi ra từ trong rừng mưa nhiệt đới, vậy bọn Kim Vương có gặp phải bọn Tiêu Phàm không, hay là đã tử vong rồi?

"Minh chủ ngươi đừng quá lo lắng, bọn Kim Vương có ba người tiến hóa cấp SS, Tiêu Phàm chắc không phải là đối thủ, hơn nữa

còn có Tô Ấu Vi kéo chân sau hắn."

Người bên cạnh Joseph an ủi.

“Ừm.”

Joseph khẽ gật đầu.

“Lập tức cử máy bay trực thăng tiến vào rừng mưa nhiệt đới, bọn Kim Vương ngu xuẩn vẫn còn tìm kiếm trong rừng mưa nhiệt đới, tìm thấy bọn hắn rồi lập tức báo cáo.”

“Vâng, Minh chủ.”

Không biết từ khi nào đã bảy tám tiếng trôi qua, bây giờ đã đến đêm khuya. Joseph chuẩn bị đi ngủ. Hắn không phải là võ giả cũng không phải người tiến hóa, tuổi tác cũng đã ngoài bảy mươi.

“Tinh tinh tinh.”

Điện thoại bảo mật bên cạnh tủ đầu giường vang lên, Joseph vội vàng bắt máy.

“Minh chủ, tình hình không ổn rồi. Người của bọn ta trong rừng mưa nhiệt đới phát hiện ám ký bọn Kim Vương để lại. Bọn hắn đang theo dõi mục tiêu thứ ba, ám ký biến mất ở 1 nơi, hơn nữa ở nơi đó có dấu vết chiến tranh và dấu vết thu dọn.”

Người ở đầu dây bên kia vội vàng nói.

“Cái gì?”

Joseph biến sắc.

Mục tiêu thứ ba là Linh Khuyển, đương nhiên mục tiêu thứ nhất thứ hai là Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi. Ám ký biến mất có nghĩa là bọn Kim Vương có thể đã xảy ra chuyện. Hơn nữa còn có dấu vết thu dọn chiến đấu, chắc không thể nào là con Linh Khuyển kia được. Một trực giác mãnh liệt nổi lên trong lòng Joseph. Bọn Kim Vương đã xảy ra chuyện.

“Lập tức tìm kiếm kỹ càng tỉ mỉ ở nơi đó. Đào ba thước đất cũng

phải tìm được manh mối.”

Joseph nghiêm nghị nói.

…

Sau khi Cúp điện thoại, Joseph không buồn ngủ chút nào. Vì để bồi dưỡng ra ba người tiến hóa cấp SS Kim Vương, họ phải dùng tổng cộng mười sáu ống dịch thể tiến hóa cấp SS, mỗi ống có giá ba trăm triệu đô la Mỹ.

Trước mắt nghiên cứu vẫn chưa đột phá, giá cả còn chưa hạ xuống, cộng thêm tiêu hao các phương diện còn lại, để ba người tiến hóa cấp SS bọn Kim Vương xuất hiện đã tiêu tốn gần năm tỷ đô la Mỹ và hơn mười binh sĩ trung thành đã chết.

Chương 565: Phái Thêm Người Đi Tìm

“Hải Vương, Nữ Vu, Charles nếu thêm ba người bọn hắn thì số người tiến hóa cấp SS chết trong tay Tiêu Phàm có thể lên tới sáu người. Số lượng người tiến hóa cấp S càng nhiều hơn.”

Joseph nghiến răng. Mặc dù trước mắt không có bất kỳ chứng cứ nào cho thấy bọn Nữ Vu là do Tiêu Phàm giết và cũng không chứng minh được bọn Kim Vương đã chết, nhưng trực giác Joseph tin chắc là như vậy.

“Tinh tinh!”

Nửa tiếng sau Joseph lại nhận được cuộc điện thoại.

“Minh chủ, bọn ta vẫn không có phát hiện. Bọn ta đã bắn rất nhiều pháo sáng, máy bay trực thăng tuần tra khu vực phạm vi rộng hơn nữa nhưng ba người bọn Kim Vương vẫn không liên lạc với bọn ta."

Người ở đầu dây điện thoại bên kia báo cáo.

Joseph bất lực ngồi xuống. Không có phát hiện cũng là một loại phát hiện, nơi xảy ra chiến đấu cũng không phát hiện dấu vết nào,

điều đó chứng tỏ chắc chắn nó đã được đã được thu dọn sạch sẽ. Tuyệt đối không thể nào do con Linh Khuyển đó thu dọn.

Hơn nữa trước đó bọn Kim Vương đang đuổi giết con Linh Khuyển kia thì làm sao nó có thể quay ngược lại giết bọn Kim Vương chứ? Còn khiến toàn bộ bọn Kim Vương không thể chạy thoát.

“Tiếp tục tìm kiếm, sau khi trời sáng phái thêm người đi tìm!”

Joseph nhỏ giọng nói.

“Vâng!”

Sau khi cúp điện thoại, Joseph mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi đến trời sáng hắn mới tỉnh lại.

“Tình hình sao rồi?”

Joseph lập tức gọi điện thoại.

“Minh chủ, từ đủ loại dấu vết xem ra con Linh Khuyển bị thương nặng, tuyệt đối nó không thể là đối thủ của bọn Kim Vương, hay là đã có người giúp nó.”

“Nói nhảm, không có ai giúp nó chẳng lẽ nó tự thu dọn dấu vết sao? Không có bất kỳ bằng chứng nào chứng minh là Tiêu Phàm ra tay sao?”

“Minh chủ, bọn ta tạm thời không có phát hiện gì về phương diện này.”

Hỏi một lúc thì vẻ mặt Joseph trở nên khó coi , hắn lập tức cúp điện thoại. Bọn hắn có rất nhiều người ở bên đó đang gióng trống khua chiêng đi tìm, nếu như bọn Kim Vương còn sống, chắc chắn bọn hắn sẽ lộ diện nhưng xác suất bọn hắn đã tử vong là rất cao.

“Tinh tinh!”

Joseph gọi điện thoại.

“Đại thống lĩnh.”

Điện thoại đã được kết nối, Joseph nói.

“Tướng quân Joseph, ngươi đừng nói với ta lại có tin xấu, ta ở tuổi này không chịu nổi nữa đâu.”

Joseph chua xót nói:

“Đại thống lĩnh, Kim Vương và ba người tiến hóa cấp SS có lẽ đã tử vong, bọn ta cần nhiều vốn hơn.”

“Joseph, năm nay ngươi đã tiêu tốn ba mươi tỷ đô la Mỹ! Người tiến hóa cấp SS không phải rất lợi hại sao, sao lại có ba người tiến hóa cấp SS tử vong nữa hả?”

Đại thống lĩnh ở đầu dây bên kia cũng mất bình tĩnh. Với số tiền nhiều như vậy đủ để chế tạo hai chiếc tàu sân bay nặng một trăm ngàn tấn còn có thừa.

“Đại thống lĩnh, bọn hắn đi theo Tiêu Phàm tiến vào rừng mưa nhiệt đới, rất có thể đã chết trong tay Tiêu Phàm.

“Bọn ta cần gấp nhiều người tiến hóa cấp SS hơn và phải tranh thủ thời gian nghiên cứu dịch thể tiến hóa cấp SSS. Nếu không, so với nước Hoa cao thủ hàng đầu của chúng ta lạc hậu hơn rất nhiều, một khi xảy ra chiến tranh thì tàu sân bay và các căn cứ chính của chúng ta chắc chắn đều sẽ không an toàn.”

Joseph nhỏ giọng nói.

“Ngươi còn cần bao nhiêu nữa?”

“Một trăm tỷ!”

“Cái gì?”

Đầu dây điện thoại bên kia nước Mỹ đại thống lĩnh suýt nữa nhảy dựng lên.

“Joseph, hàng năm tổng quân phí có bao nhiêu đâu, sao có thể cho ngươi một trăm tỷ!”

Joseph nhỏ giọng nói:

“Đại thống lĩnh, nếu như không có cao thủ hàng đầu thì chúng ta sẽ mất đi tương lai, mà so với tương lai thì một trăm tỷ không nhiều.”

Đầu dây bên kia đại thống lĩnh liền cúp điện thoại, hắn thừa nhận Joseph nói có lý, nhưng một trăm tỷ thì… đó không phải là một ngàn đồng. Hơn nữa hiện giờ đã là tháng mười một, quân phí năm nay đã tiêu gần hết, ngân sách quân phí hàng năm còn chưa đến nơ.

“Các ngươi nói xem, bây giờ làm sao bây giờ?”

Đại thống lĩnh nước Mỹ đã triệu tập đoàn nghiên cứu của mình.

“Đại thống lĩnh, chúng ta tự gánh nhiều tiền như vậy thì rất khó, biết đâu chúng ta có thể mời các nước đồng minh tham dự vào, giúp bọn hắn bồi dưỡng liên minh người tiến hóa lớn mạnh, sử dụng người và tiền của bọn hắn để đạt được hiệu quả kiềm chế nước Hoa.”

Một phụ tá trong đó nói.

Mắt đại thống lĩnh sáng lên, chủ ý này không tệ đâu.

Nước Hành Dương là đối tượng hợp tác rất tốt, nước Hoa và nước Hành Dương có mối thù truyền kiếp, tất nhiên Tiêu Phàm sẽ có xung đột với cao thủ nước Hành Dương hơn.

“Đại thống lĩnh, ta cảm thấy chủ ý này rất tốt nếu giúp bọn hắn bồi dưỡng nhiều hơn thì tỷ lệ thành công sẽ tăng lên và chi phí của chúng ta cũng sẽ thấp xuống. Đại thống lĩnh, ngoài ra bọn ta phải tăng cường liên lạc với cao thủ dị giới, tốt nhất có thể nhận được sự ủng hộ của các cao thủ dị giới."

Mấy người phụ tá lần lượt nói, lời đề nghị đưa ra cũng không tệ.

“Cứ làm vậy đi!”

Đại thống lĩnh nước Mỹ nhỏ giọng nói.

Chương 566: Linh Huyệt Đã Bị Hủy

Hơn ba mươi giờ bay, chuyến bay của bọn Tiêu Phàm hạ cánh thuận lợi

“Gâu gâu!”

Từ sân bay đi ra, Hắc Vương rất vui mừng. Tình trạng vết thương của nó tốt hơn một chút, tuy vẫn còn một số vết thương bên trong, nhưng bề ngoài có vẻ nó đã hoàn toàn bình phục.

“Tiêu Phàm, ở đây.”

Không ngờ Khương Vạn Trần lại tự lái xe đến sân bay đón.

Tiêu Phàm cùng Tô Ấu Vi lên xe Khương Vạn Trần, Tiêu Phàm cười nói:

“Khương cục trưởng, tình hình trong nước mấy ngày nay vẫn tốt chứ, có yêu thú xuất nào hiện không?"

Khương Vạn Trần nói:

"Thuyền đánh cá vùng duyên hải bị tấn công, một con yêu thú cấp Hậu Thiên vào trong thuyền ăn cá, nhưng may mắn thay lúc đó trên thuyền không có người. Thông qua camera chủ thuyền phát hiện vấn đề nên đã báo án, người của bọn ta đã bắt sống con yêu thú đó. Các nơi còn lại đều bình thường.”

Tiêu Phàm khẽ gật đầu, tình hình này đã rất tốt rồi.

Có không ít nơi ở các quốc gia còn lại đang trong tình trạng nghiêm trọng. Đặc biệt là nước Hành Dương. Con rắn độc lúc trước chạy thoát, mấy ngày gần đây lại xuất hiện ở một ga tàu điện ngầm, nó phóng ra khí độc khiến cho hai ba trăm người trong trạm tàu điện ngầm tử vong. Cao thủ cấp bậc Tiên Thiên của nước Hành Dương đuổi tới nhưng kết quả vẫn để cho nó chạy thoát.

Nửa tiếng trôi qua bọn Tiêu Phàm đã đến một cứ điểm của cục an toàn số 9 bên Ma Đô.

“Tiêu Phàm, chuyến đi này của các ngươi có phát hiện gì không?”

Khương Vạn Trần dò hỏi.

Trong phòng chỉ có hắn và Tiêu Phàm, lúc này Tô Ấu Vi không có ở đây, Tiêu Phàm nói:

“Linh huyệt bên căn cứ số 13 thật sự đã bị hủy diệt, khả năng khôi phục linh huyệt kia có lẽ rất thấp. Phía Mỹ có ba người tiến hóa cấp SS muốn giết ta nhưng bọn hắn đã chết ở bên trong rừng mưa.

Trong mắt Khương Vạn Trần lộ rõ vẻ bất ngờ:

“Chẳng trách bọn hắn làm ầm ĩ lên, ba người tiến hóa cấp SS tử vong đây là một tổn thất lớn. Tiêu Phàm, xem ra thực lực của ngươi lại tăng lên không ít.”

Tiêu Phàm cười:

"Tăng lên một chút thôi.”

Khương Vạn Trần do dự nói:

"Tiêu Phàm, có một chuyện ta phải nhắc nhở ngươi, thực lực của ngươi tuy rằng rất mạnh, nhưng có một số việc không nên làm. Ví dụ như phá hoại tàu sân bay, tàu ngầm và ám sát quan chức cấp cao của Mỹ. Giết người của liên minh người tiến hóa thì không sao. Tranh đấu phải khống chế ở trong một giới hạn nhất định, ngươi hiểu không?"

Tiêu Phàm mỉm cười và gật đầu:

“Khương cục trưởng, yên tâm đi, ta sẽ tuân thủ quy tắc cần thiết.”

Không nói đến lợi ích của nước Hoa, làm như vậy đối với lợi ích của bản thân hắn cũng có ảnh hưởng rất lớn. Nếu hắn hoàn toàn không tuân thủ quy tắc thì nói không chừng nước Mỹ sẽ mang vũ khí hạn nặng như đạn hạt nhân đưa tới dị giới, sau đó kích nổ vùng lân cận Thần Đô.

“Vậy là tốt rồi.”

Khương Vạn Trần gật gật đầu.

…

Dị giới, Thần Đô.

"Tuyên sứ giả đế quốc Hắc Hổ vào điện."

Tiếng thái giám vang dội truyền ra từ trong đại điện, sắc mặt sứ giả đế quốc Hắc Hổ đang chờ bên ngoài lộ vẻ phức tạp, trước kia có bao giờ họ phải đứng chờ ngoài điện như vậy chứ.

"Đi thôi."

Chánh sứ Kim Hồng Đồ trầm giọng nói. Hắn là tam hoàng tử của đế quốc Hắc Hổ, bây giờ cũng đang ở trong sứ đoàn của đế quốc Hắc Hổ. Rất nhanh, sáu người đế quốc Hắc Hổ đã vào điện.

"Sứ giả đế quốc Hắc Hổ bái kiến hoàng đế bệ hạ đế quốc Thần Long."

Mấy người Kim Hồng Đồ cùng nhau cúi người hành lễ nói.

"Lớn mật, thấy ngô hoàng mà không quỳ!"

Một võ tướng đế quốc Thần Long quát to.

Tiêu Hải vẫn cúi đầu xem sách trong tay, hắn cũng không có ý để cho bọn Kim Hồng Đồ miễn lễ.

"Bệ hạ, thần thỉnh người ra lệnh cho ta dẫn hai trăm ngàn binh lính tinh nhuệ đi tới Tây Bắc, đến lúc đó thần và đội ngũ của Thẩm tướng quân hai phía ép sát tấn công đế quốc Hắc Hổ."

Một võ tướng khác quỳ xuống lớn tiếng nói.

"Bệ hạ, thần cũng có ý tưởng này ."

"Bệ hạ, xin để cho ta đi."

Các võ tướng còn lại cũng nhao nhao bắt đầu tranh giành, bây giờ đế quốc Hắc Hổ là quả hồng mềm, nếu như họ có thể được phái ra ngoài thì dễ dàng kiếm được quân công rồi.

Mấy người Kim Hồng Đồ hãi hùng khiếp vía, bây giờ đế quốc Thần

Long thật sự có bản lĩnh phái người đi đó.

Tổng binh lực đế quốc Thần Long là một trăm năm mươi vạn, trước mắt chỉ mới xuất động năm mươi vạn binh lực, hơn nữa trong đó hai mươi lăm vạn binh sĩ vẫn còn án binh bất động tại biên cảnh.

Hiện nay chỉ có Trầm Kính Thiên mang theo hai mươi lăm vạn binh lính xâm nhập vào lãnh thổ đế quốc Hắc Hổ .

"Điện hạ, bây giờ lực lượng quốc gia chúng ta không bằng trước đó. Nội bộ còn có rất nhiều mâu thuẫn, nhất định phải nhanh chóng kết thúc chiến tranh."

Hai vị phó sứ hàng đầu khuyên Kim Hồng Đồ. Hai vị phó sứ này mặc dù chỉ là "phó" nhưng rất nhiều chuyện Kim Hồng Đồ cần nghe theo ý kiến của họ bởi vì họ mới là người chuyên nghiệp trong phương diện này .

"Sứ giả đế quốc Hắc Hổ bái kiến hoàng đế bệ hạ đế quốc Thần Long."

Chương 567: Thuộc Về Đế Quốc Thần Long Chúng Ta

Mấy người Kim Hồng Đồ lại một lần nữa hành lễ nói.

Lần này họ quỳ xuống.

Tiêu Hải chậm rãi để sách trong tay xuống:

"Các ngươi đến đế quốc Thần Long chúng ta, có chuyện gì?"

Hắn vẫn không có ý để mấy người Kim Hồng Đồ miễn lễ bình thân. Mấy người Kim Hồng Đồ cũng không dám đứng dậy, tâm lý họ cực kỳ uất ức.

Khi còn là đế quốc Thần Diễm, Kim Hồng Đồ cũng đã đến đại điện này rồi, khi đó hoàng đế đế quốc Thần Diễm còn khách khí cho họ các loại ưu đãi.

Vậy mà bây giờ họ phải chịu đãi ngộ như thế này, họ giận mà không dám nói gì.

Bao gồm luôn cả quân đoàn Huyết Lang thì đã tổn thất bảy mươi vạn quân đội, bây giờ thực lực đế quốc Hắc Hổ đã kém xa lúc trước, họ không có tiềm lực để chống lại đế quốc Thần Long.

"Thưa hoàng đế bệ hạ đế quốc Thần Long, chúng ta mang quốc thư đến."

Kim Hồng Đồ mở miệng nói. Hắn đưa tay ra, một phó sứ vội lấy quốc thư cất trong tay áo ra, Kim Hồng Đồ tiếp nhận, sau đó giao cho một thái giám. Rất nhanh, quốc thư đã đến trong tay Tiêu Hải.

"Cắt nhường Bắc Cương, chỉ vậy thôi sao?"

Tiêu Hải trực tiếp vứt quốc thư đó xuống bên chân Kim Hồng Đồ.

"Bắc Cương từ xưa đã là lãnh thổ của tộc Viêm Long chúng ta, các ngươi là trả lại chứ không phải cắt nhường, đây là chuyện thứ nhất. Thứ hai các ngươi đã chiếm lấy Bắc Cương lâu như vậy thì cũng nên có hành động thể hiện chứ. Thứ ba, trẫm ngự giá thân chinh, lao sư lao lực, khoản nợ này tính thế nào hả?"

Tiêu Hải lạnh lùng thốt lên.

Lòng mấy người Kim Hồng Đồ trầm xuống, quả nhiên Tiêu Hải không chỉ là muốn đòi lại Bắc Cương, họ vẫn phải cắt đất bồi thường thêm.

"Thần Long hoàng đế bệ hạ, ý người như thế nào?"

Một trong hai phó sứ cất giọng nói.

Tiêu Hải thản nhiên trả lời:

"Các ngươi xâm chiếm Bắc Cương hơn năm trăm năm, dãy núi Ô Tư ở phía Đông, từ tay về sau thuộc về đế quốc Thần Long chúng ta."

Mọi người có mặt trong điện đều chấn động trong lòng.

Sắc mặt mấy người Kim Hồng Đồ lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Lãnh thổ đế quốc Hắc Hổ bao la, lãnh thổ đế quốc Thần Long là hai mươi triệu cây số vuông, đế quốc Hắc Hổ tổng cộng là ba mươi lăm triệu cây số vuông. Trong đó Bắc Cương chiếm mười lăm triệu cây số vuông, các khu vực khác là hai mươi triệu cây số vuông, dãy núi Ô Tư ở phía Đông chiếm hai phần ba.

Nếu quả thật làm theo Tiêu Hải nói, đế quốc Hắc Hổ lúc đó tổng cộng chỉ còn lại có sáu bảy trăm vạn cây số vuông đất đai mà thôi.

Tổng nhân khẩu của đế quốc Hắc Hổ khoảng ba bốn ngàn vạn, chừng đó đất đai cũng không phải nuôi là đủ để nuôi sống những người kia, nhưng thời gian dài khẳng định sẽ phải khổ sở đi nhiều.

Thành trì gần dãy núi Ô Tư ở phía Đông chỉ có thể từ bỏ.

Đường hầm linh huyệt đã phát hiện cũng chỉ có thể từ bỏ.

"Chuyện này tuyệt đối không có khả năng!"

Kim Hồng Đồ nghiêm nghị nói.

Tiêu Hải lạnh nhạt nhìn qua hắn:

"Trẫm là thông báo cho các ngươi, chứ không phải là thương lượng với các ngươi. Nếu như các ngươi không nguyện ý, quân đội của trẫm sẽ để cho các ngươi đồng ý."

Phó sứ đứng bên trái Kim Hồng Đồ hít sâu một hơi rồi nói:

"Thưa Thần Long hoàng đế bệ hạ, đế quốc Hắc Hổ chúng ta mặc dù tổn thất không nhỏ, nhưng vẫn còn rất mạnh mẽ. Nếu toàn dân đế quốc Hắc Hổ giải binh, người cho rằng bây giờ có thể hoàn toàn ăn chắc đế quốc Hắc Hổ chúng ta sao, vậy khả năng người đã phạm vào một sai lầm lớn rồi."

Tiêu Hải lãnh đạm nói:

"Vừa mới những điều trẫm nói chỉ là một trong những điều kiện mà thôi, điều kiện thứ hai là các ngươi phải bồi thường trăm vạn cân linh thạch nữa. Trẫm đồng ý cho các ngươi đưa trước hai

mươi vạn cân, còn lại tám mươi vạn cân phân ra bốn mươi năm trả dần."

"Còn điều kiện thứ ba là đế quốc Hắc Hổ các ngươi phải để cho đế quốc Thần Long chúng ta trú quân, quy mô trú quân trẫm có thể khống chế trong vòng 10 vạn binh sĩ."

Sắc mặt mấy người Kim Hồng Đồ trở nên càng thêm khó coi.

Điều kiện thứ hai thứ ba cũng rất hà khắc.

Linh thạch cũng không phải đá tảng bình thường, trăm vạn cân linh thạch, đây cũng không phải là số lượng nhỏ, nhiều linh thạch như vậy cơ bản là đế quốc Hắc Hổ không đủ để trả ngay nổi. Còn nếu chia ra bốn mươi năm trả dần, vậy thời gian sau này suốt bốn mươi năm họ đều sẽ nghèo khó.

Còn điều kiện thứ ba, nếu để cho đế quốc Thần Long trú quân, đế quốc Hắc Hổ họ còn mặt mũi nào mà tồn tại chứ? Với lại mười vạn binh lính trú quân nội bộ uy hiếp đối với họ quá lớn.

"Thần Long hoàng đế bệ hạ, đây là chuyện tuyệt đối không có khả năng! Phụ hoàng ta sẽ không có khả năng đồng ý ký hiệp ước sỉ nhục như này."

Kim Hồng Đồ cắn răng nói. Trước khi đến đây, họ đã biết Tiêu Hải khẳng định sẽ mở miệng gặm mình một miếng lớn, nhưng họ tuyệt đối không nghĩ tới, Tiêu Hải thế mà ác như vậy, đây là trực tiếp cắt yết hầu họ lấy máu mà.

Tiêu Hải đứng lên nói:

"Trẫm vừa mới nói, trẫm đây là thông báo cho các ngươi không phải thương lượng cùng các ngươi, chỉ còn ba ngày quân đội của trẫm sẽ lập tức tiếp cận thành Kim Nguyên!"

Nói xong, Tiêu Hải quay người rời đi.

Chương 568: Học Sinh Tốt Phải Đến Trường

"Bãi triều!"

Thái giám hô lớn.

Văn thần võ tướng của đế quốc Thần Long tươi cười rời khỏi đại điện, để lại mấy người Kim Hồng Đồ thất hồn lạc phách, họ tức giận hổn hển rời đi.

"Trở về đi, điều kiện thế này phụ hoàng không có khả năng sẽ đồng ý. Hơn nữa chưa chắc chúng ta sẽ thất bại! Chỉ cần một trận thắng lợi, khi đó chúng ta muốn bàn lại sẽ dễ dàng nhiều."

Kim Hồng Đồ trầm giọng nói, những người còn lại gật đầu. Trên chiến trường không thắng được thì rất khó đạt được thỏa thuận tốt trên bàn đàm phán. Mặc dù đã tổn thất bảy trăm ngàn người, nhưng đế quốc Hắc Hổ vẫn có thể tập kết quân đội số lượng lớn.

"Bệ hạ, những điều kiện kia, sợ là đế quốc Hắc Hổ tuyệt đối không có khả năng tiếp nhận, đến lúc đó rất có thể chúng ta sẽ có một trận huyết chiến."

Mấy trọng thần cùng nhau đi đến ngự thư phòng.

"Đúng vậy, thưa bệ hạ, bên Thẩm tướng quân chỉ có hai mươi lăm vạn binh lính, chúng ta có cần lại xuất động thêm quân đội trợ giúp họ hay không?"

Tiêu Hải để tấu chương trong tay xuống, hắn lạnh nhạt nói:

"Các ngươi không cần phải lo lắng, Thẩm tướng quân có hai mươi lăm vạn binh lính là đủ rồi."

"Nội bộ Hắc Hổ đế quốc cũng không phải là bền chắc như thép, Kim Hãn Tông nhiều lắm chỉ có thể để cho năm mươi vạn người đến đón đỡ. Hơn nữa nếu năm mươi vạn người này cũng bị tổn thất, vậy lúc đó hắn còn làm hoàng đế gì nữa chứ?"

"Trầm Kính Thiên có hai mươi lăm vạn binh lính, trong đó Tu La quân đoàn có mười lăm vạn người, riêng họ đã có thể đánh với sáu mươi bảy mươi vạn đại quân, thực lực bên ta tuyệt đối chiếm ưu thế."

Còn có một số việc mà hắn còn chưa nói ra. Bên Tiêu Phàm còn có thể truyền thêm mười vạn bộ áo giáp, đến lúc đó hai mươi lăm vạn người toàn bộ mang trọng giáp, tuyệt đối là tồn tại đánh đâu thắng đó.

…

…

Sau khi từ chỗ Khương Vạn Trần rời đi, Tiêu Phàm tiếp tục chuẩn bị ngồi máy bay trực thăng trở về thành phố Z.

Tô Ấu Vi là học sinh tốt, nàng phải đến trường.

"Tích tích!"

Lúc này điện thoại bỗng nhiên vang lên, màn hình hiển thị là Trầm Thần gọi tới.

"Bàn Tử, tìm ta có chuyện gì?"

Tiêu Phàm kết nối điện thoại rồi cười ha hả nói.

Mấy người Trầm Thần bây giờ đều đang đi thực tập, bản thân Tiêu Phàm cũng có việc bận rộn, đã lâu bọn họ không gặp mặt, Tiêu Phàm cũng hơi nhớ họ. Mấy người tụ tập ăn đồ nướng, uống chút bia, chém gió, thoải mái biết bao.

"Chào bạn học Tiêu Phàm, ta là cha của Trầm Thần, Trầm Kính Sơn, điện thoại của Trầm Thần để ở nhà, mà hắn đã hai ngày rồi không đi làm. Ta biết có hắn quan hệ tốt với ngươi, không biết mấy nay hắn có liên lạc với ngươi không?"

Một âm thanh lo lắng truyền tới.

Sắc mặt Tiêu Phàm thay đổi, hắn vội nói:

"Chú Trầm, ngươi đang ở Ma Đô sao? Vừa lúc ta cũng đang ở Ma Đô, chúng ta gặp mặt rồi lại nói tiếp."

"Ta đang ở Ma Đô, địa chỉ là…"

Trầm Kính Sơn lập tức vội nói ra địa chỉ của mình.

Cúp điện thoại xong, Tiêu Phàm nói với Tô Ấu Vi:

"Bàn Tử mất tích, Ấu Vi à, ngươi tranh thủ thời gian tra thử một chút xem có tìm ra manh mối hay không?"

Tô Ấu Vi gật gật đầu, lúc đầu máy tính của nàng đặt ở trong túi thứ nguyên của Tiêu Phàm, nhưng bây giờ lại đang ở trong túi xách của nàng, nàng dùng niệm lực tinh thần xuyên qua túi là có thể điều tra ngay.

"Ào ào ào!"

Mấy người Tiêu Phàm lên máy bay trực thăng.

Năm phút đồng hồ trôi qua, Tô Ấu Vi truyền âm cho hắn nói:

"Lão công, ta tra được một số thứ."

"Camera giám sát quay được Trầm Thần về ký túc xá sau đó không hề đi đâu nữa, nhưng ta cảm thấy người đi về ký túc xá không phải là Trầm Thần, ánh mắt đó hơi lạ."

"Ta truyền video theo dõi qua cho ngươi xem."

Rất nhanh, điện thoại Tiêu Phàm nhận được một video. Camera giám sát thang máy quay cảnh Trầm Thần lên lầu.

"Ngươi nói không sai, hắn không phải Trầm Thần."

Tiêu Phàm truyền âm nói.

Trong video người kia có tới chín mươi chín phần trăm độ tương tự với Trầm Thần, Trầm Kính Sơn rất khó phân biệt ra được, nhưng Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi thực lực mạnh mẽ...Tô Ấu Vi bây giờ cũng đã là Hậu Thiên đỉnh phong.

Rất nhanh máy bay trực thăng hạ xuống, ánh mắt Trầm Kính Sơn lộ ra vẻ kinh ngạc, một thời gian dài rồi nên hắn cũng không biết tình huống Tiêu Phàm bây giờ như thế nào. Hăn không ngờ vậy mà Tiêu Phàm thế mà ngồi máy bay trực thăng tới đây.

Với tài lực của Trầm Kính Sơn đương nhiên mua được máy bay trực thăng, nhưng hắn mua được thì máy bay trực thăng cũng không có khả năng tùy tiện bay khắp nơi.

"Chú Trầm, đã lâu không gặp."

Tiêu Phàm chào hỏi nói.

Tô Ấu Vi không có xuống, máy bay trực thăng tiếp tục đưa nàng trở về đi học. Cần tra gì, Tiêu Phàm trực tiếp nói với nàng là được.

Trầm Kính Sơn nói:

"Bạn học Tiêu Phàm, rất xin lỗi vì đã quấy rầy ngươi, nhưng hôm qua Trầm Thần không đến công ty, gọi điện thoại cũng không có người nghe, hôm nay vậy mà lại trực tiếp tắt máy luôn. Camera giám sát thì quay rõ hắn đã về nhà, ta để nhân viên an ninh đi gõ cửa thì không có ai ra, khi ta chạy tới mới phát hiện điện thoại của hắn trong phòng nhưng người thì không thấy đâu."

Trầm Kính Sơn lấy điện thoại Trầm Thần trong túi ra. Điện thoại đã được Trầm Kính Sơn đã sạc pin mở máy lên rồi.

Chương 569: Chip Silic

"Bạn học Tiêu Phàm, Trầm Thần có phải là vụng trộm nói chuyện yêu đương gì hay không, ta đang suy nghĩ có phải là hắn cố ý tránh tất cả giám sát hay không."

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Chú Trầm, trên đường đến ta đã tra xét, người đi về cư xá chắc hẳn không phải là Trầm Thần, là người khác ngụy trang hắn."

Mặt Trầm Kính Sơn biến sắc.

"Không...Không thể nào?"

Nếu thật là như vậy thì tình huống hiện tại của Trầm Thần rất không tốt.

Tiêu Phàm nói:

"Chú Trầm, ta là võ giả, nhãn lực mạnh hơn một chút so với ngươi, ta cũng quen Trầm Thần lâu rồi, camera giám sát quay được người đó ta khẳng định không phải là hắn."

Sắc mặt Trầm Kính Sơn trở nên rất khó coi.

"Trầm Thần hắn có thể hay không đã..."

Trầm Kính Sơn không dám nghĩ tiếp, hắn chỉ có Trầm Thần một đứa con trai duy nhất. Mấy chục tỷ gia sản vẫn còn đang chờ hắn kế thừa đâu. Vì để cho Trầm Thần đừng quá ăn chơi, hắn còn lừa gạt nói với Trầm Thần là trong nhà chỉ có vài tỷ gia sản, thực tế là có mấy chục tỷ, rất nhiều sản nghiệp Trầm Thần cũng không biết.

"Không có người gọi đưa yêu cầu gì sao?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Mặt Trầm Kính Sơn tái nhợt, hắn lắc đầu, không ai đưa ra yêu cầu, chuyện này làm cho hắn cảm giác càng hoảng hơn, nói không chừng Trầm Thần đã mệnh về suối vàng rồi. Đối phương cố ý ngụy trang đi về chỉ là để lừa dối cảnh sát.

"Đã báo cảnh sát sao?"

"Còn chưa báo, ta dự định hỏi các ngươi trước xem sao sau đó lại báo cảnh sát."

Tiêu Phàm nói:

"Chú Trầm, Trầm gia có sản nghiệp nhiều, ngươi có kẻ địch nào hay không?"

Trầm Kính Sơn cau mày nói:

"Thương trường như chiến trường, có kẻ địch là chuyện rất bình thường, nhưng mấy kẻ địch này chắc cũng không dám làm ra sự tình như vậy. Có thể kết thù với Trầm Kính Sơn ta thì gia cảnh cũng đều không thấp, họ cầm gì phạm hiểm mà làm vậy."

Nói đến đây Trầm Kính Sơn giật mình.

"Chú Trầm có phải ngươi nghĩ tới điều gì hay không?"

Trầm Kính Sơn hít sâu một hơi nói:

"Ta có hai mươi phần trăm cổ phần của tập đoàn Thiên Hà. Tập đoàn Thiên Hà có một công ty con bên dưới là Điện tử Tinh Diệu, công ty này hiện tại có đột phá trên lĩnh vực Chip Silic máy, có khi nào là nguyên nhân này hay không?" Đoạn thời gian trước tập đoàn Mitsui của nước Hành Dương muốn mua số cổ phần kia của ta. Hai mươi phần trăm cổ phần này bây giờ chỉ giá trị mười tỷ, nhưng nếu Chip Silic máy quả thật nghiên cứu xong, giá trị số cổ phần này khẳng định vượt qua trăm tỷ."

Ánh mắt Tiêu Phàm lộ vẻ kinh ngạc:

"Chip Silic máy gần hoàn thiện?"

Trầm Kính Sơn lắc đầu:

"Cũng không phải, chỉ là bên chỗ kỹ thuật có tiến bộ không nhỏ, bây giờ ở phương diện này chúng ta hẳn là đang dẫn đầu toàn cầu. Cách việc thật sự thành công còn có không ít nan đề phải giải quyết."

Tiêu Phàm khẽ gật đầu:

"nếu thật vậy đây hẳn là chuyện tốt, tập đoàn Mitsui nước Hành Dương cũng giỏi thật dám làm chuyện như này. Giờ bắt Trầm Thần, sau đó lại đàm phán với ngươi , đến lúc đó có lẽ ngươi sẽ không cách nào cự tuyệt được."

Trầm Kính Sơn chau mày.

"Bạn học Tiêu Phàm, cám ơn ngươi. Chuyện này không có quan hệ với ngươi, ngươi đừng liên lụy đến, ngươi đi nhanh đi, chờ ngươi đi rồi, một tiếng sau ta lại báo cảnh sát."

Trầm Kính Sơn nói. Hắn coi Trầm Thần vẫn là hài tử, Tiêu Phàm là bạn học của Trầm Thần nên cũng chỉ là hài tử, nếu hắn liên lụy tới vụ án bắt cóc hoặc giết người thì không tốt.

Tiêu Phàm nói:

"Chú Trầm, Trầm Thần gặp chuyện như vậy ta làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn? Ngươi cũng đừng báo cảnh sát, để ta giúp ngươi xử lý."

Trầm Kính Sơn kinh ngạc nhìn qua Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nói:

"Chú Trầm, chúng ta đến căn hộ của Trầm Thần trước đi."

"Được."

Trầm Kính Sơn đi trước, hai vệ sĩ đi theo bên cạnh.

"Hắc Vương, đuổi theo."

Tiêu Phàm gọi Hắc Vương đi theo hắn. Tiểu Tuyết đã đi theo Tô Ấu Vi trở về, Hắc Vương ở cùng với hắn, nhìn qua nó với chó bình thường cũng không khác biệt lắm, với lại kích thước của nó cũng không lớn lớn.

Không bao lâu sau, mấy người Tiêu Phàm đã đến căn hộ của Trầm Thần. Căn hộ này diện tích không nhỏ, bên trong trang trí cũng rất xa hoa, trong nhà làm bất động sản nên phương diện này Trầm Thần cũng sẽ không bạc đãi mình.

"Hắc Vương, người đi thang máy lên có vào trong nhà hay không?"

Tiêu Phàm nhìn Hắc Vương dò hỏi. Hắc Vương lắc đầu.

"Có đi tới cửa hay không?"

Hắc Vương lại gật đầu một cái.

Trầm Kính Sơn giật mình nhìn Tiêu Phàm, con chó này của Tiêu Phàm thật có linh tính?

Tiêu Phàm nói :

"Chú Trầm, xem ra đối phương cũng không am hiểu mở khóa, nên không có cố ý đi vào bên trong nên đối phương mới không có lấy

đi điện thoại."

"Hắc Vương, nhớ kỹ mùi ngoài cửa còn có mùi của Trầm Thần. Dẫn chúng ta đi tìm họ."

Hắc Vương nhẹ gật đầu, khứu giác nó so với chó bình thường còn mạnh hơn nhiều, nó có thể ngửi được rõ ràng.

…

…

Chương 570: Thuấn Di

"Gâu gâu!"

Hắc Vương rất nhanh đã chạy ra ngoài.

"Chú Trầm, ngươi cứ ở nhà chờ tin tức đi, mình ta truy tìm tung tích là được."

Tiêu Phàm nói.

Trầm Kính Sơn nhẹ gật đầu, hắn đi theo cũng chỉ là cản trở, người hắn trung niên mập ra, chạy nhiều một chút đã thở không ngừng.

Theo thang bộ xuống lầu, chưa tới lầu một Hắc Vương đã ngừng lại.

"Gâu gâu."

Hắc Vương hướng cửa sổ sủa.

"Đi ra ngoài từ đây sao?"

Tiêu Phàm hỏi thăm, Hắc Vương nhẹ gật đầu.

Cửa sổ không lớn, hài tử cũng không chui vừa, nhưng đối với cao thủ lợi hại mà nói, thu nhỏ người rồi chui từ đây ra ngoài hoàn toàn không có vấn đề gì.

"Thuấn di!"

Tiêu Phàm dẫn theo Hắc Vương trực tiếp thuấn di ra bên ngoài, bên ngoài đó cũng không có camera giám sát.

"Tiếp tục truy tìm tung tích đi."

Tiêu Phàm nói Hắc Vương.

Bất tri bất giác đã trôi qua một giờ, Tiêu Phàm và Hắc Vương đã đuổi theo mùi mười mấy km, họ đến gần một nhà xưởng bị đình công vứt bỏ đã lâu.

"Gâu gâu gâu!"

Hắc Vương xoay về phía Tiêu Phàm kêu lên vài tiếng.

"Trầm Thần đi qua đây sao?"

Hắc Vương gật đầu. Trong mắt Tiêu Phàm như có ánh sáng lấp lóe, bên này là ngoại ô, bản thân Trầm Thần chắc chắn sẽ không tự mình chạy đến bên này làm gì, chắc chắn hắn bị kẻ nhân bắt cóc tới đây.

"Bàn Tử không biết có còn ở bên này hay không?"

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng, có khả năng bọn cướp trói hắn tới đây, sau đó cảm thấy nơi này không đủ an toàn nên lại tiến hành chuyển đi.

"Hắc Vương, ngươi ở chỗ này đừng nhúc nhích."

Tiêu Phàm ẩn thân tiến vào bên trong, công xưởng này cũng không nhỏ.

Vào bên trong, Tiêu Phàm thả tinh thần niệm lực ra ngoài, hắn để tinh thần niệm lực quét một vòng khắp nơi, Tiêu Phàm cũng không có phát hiện Trầm Thần.

"Hắc Vương, ngươi vào đây."

Thanh âm Tiêu Phàm vang lên trong đầu Hắc Vương. Hắc Vương

nhanh chóng xông vào nhà xưởng. Không bao lâu sau Hắc Vương đã đến bên trong một cái kho.

"Gâu gâu!"

Nó hướng về phía mặt đất bắt đầu kêu to.

Người ở dưới mặt đất khẽ biến sắc mặt:

"Các ngươi nghe thấy sao? Hình như có tiếng chó sủa."

"Đừng có ngạc nhiên vậy, nhà xưởng vứt bỏ ngẫu nhiên sẽ có chó hoang tới là chuyện bình thường."

Một người khác hờ hững nói.

Tinh thần niệm lực của Tiêu Phàm quét xuống lòng đất, rất nhanh Tiêu Phàm đã phát hiện lòng đất có căn phòng khác.

"Phòng thí nghiệm sinh hóa!"

Tiêu Phàm âm trầm. Thế mà trong lòng đất ẩn giấu một phòng thí nghiệm sinh hóa không nhỏ, Trầm Thần đang bị trói trên bàn thí nghiệm, bọn bắt cóc không chỉ đơn giản là muốn có cổ phần.

"Các ngươi định làm gì? Dừng lại, cha ta có tiền, ta để cho ta cha trả tiền chuộc cho các ngươi ."

Lúc đầu Trầm Thần hôn mê, bây giờ đã bị làm tỉnh lại. Thời điểm thí nghiệm yêu cầu phải giữ thanh tỉnh, như vậy xác xuất thí nghiệm thành công mới cao. Vừa thấy tình huống xung quanh rõ ràng, Trầm Thần đã gấp đến mức liên tục kêu to.

"Chủ nhiệm, chúng ta hiện tại lập tức hành động sao? Có lẽ Trầm Kính Sơn sẽ khuất phục, nhưng nếu hiện tại giết chết Trầm Thần, Trầm Kính Sơn chắc chắn sẽ không chịu hợp tác."

Trong phòng thí nghiệm, một người trung niên lên tiếng nói. Bên cạnh hắn là một lão già sắc mặt đầy hưng phấn.

"Rất nhiều ngày không có vật thí nghiệm rồi, phát hiện mới của ta nhất định phải mau chóng nghiệm chứng, chỉ cần thí nghiệm

thành công, toàn bộ nước H đều sẽ là của chúng ta."

Lão già điên cuồng nói.

"Các ngươi muốn làm gì vậy? Các ngươi mau dừng lại!"

Trầm Thần sợ muốn tè ra quần, có trời mới biết họ muốn tiêm vào người mình cái gì.

"Còn may là đã nhanh chóng chạy tới kịp. Tập đoàn Mitsui thật đúng là to gan lớn mật mà."

Tiêu Phàm thoáng nghĩ mà sợ, chỉ cần hắn muộn một chút Trầm Thần lập tức dễ xảy ra vấn đề rồi.

"Hắc Vương ngươi canh giữ ở bên ngoài. Bất luận kẻ nào cũng không cho phép rời đi."

Tiêu Phàm phân phó. Hắc Vương nhẹ gật đầu. Thân ảnh Tiêu Phàm trong nháy mắt biến mất, thời điểm xuất hiện lại hắn đã ở trong phòng thí nghiệm, hắn cười ha hả nhìn qua Trầm Thần.

"Tam ca, tam ca yên mến, nhanh cứu ta đi."

Ánh mắt Trầm Thần lộ vẻ mừng như điên.

"Ngươi là ai, người đâu mau tới đây!'

Chủ nhiệm nghiêm nghị nói, hắn biết tiếng Hán, nhưng dưới tình thế cấp bách này hắn lại dùng tiếng Hành Dương.

"Ầm!"

Bên ngoài lập tức có người vọt vào.

"Phốc phốc!"

Hai người xông tới có một người cấp bậc Tiên Thiên, một người khác là cấp bậc Hậu Thiên, Tiêu Phàm vung tay lên, hai thanh dao giải phẫu lập tức bắn giết họ.

"Uỵch uỵch!"

Phòng thí nghiệm còn lại mười mấy người, thực lực họ thấp hơn rất nhiều, Tiêu Phàm vận dụng niệm lực tinh thần trực tiếp làm cho họ hôn mê.

"Nói một chút ta nghe, đây là thứ gì vậy."

Tiêu Phàm nhạt tiếng nói, hắn vừa nói vừa cởi trói cho Trầm Thần.

Chủ nhiệm cắn răng, hắn trực tiếp đâm ống tiêm về phía ngực mình, trong nháy mắt tinh thần niệm lực của Tiêu Phàm đã khống chế được ống tiêm, hắn cố gắng làm sao cũng không đâm xuống được.

Chương 571: Ta Là Bị Ép Buộc

"Ngươi nói đi, bằng không họ sẽ là tấm gương của ngươi. Ngươi không quan trọng bằng hắn."

Tiêu Phàm nhìn về phía người trung niên rồi nói, sắc mặt hắn trắng bệch.

"Ngươi dám sao, phản bội gia chủ, phản bội quốc gia, ngươi chỉ có một con đường chết."

Lão già nghiêm nghị nói. Tiêu Phàm trừng mắt, lão già này cũng hôn mê bất tỉnh.

"Nói!"

Tiêu Phàm lạnh lùng nói.

Người trung niên run giọng nói:

"Ta cũng có huyết thống người Hoa, ta là bị ép buộc, chúng ta ở nơi này nghiên cứu một loại thuốc nô lệ nhằm vào người nước Hoa."

"Thuốc nô lệ?"

Tiêu Phàm cau mày hỏi lại.

Người trung niên nhẹ gật đầu:

"Hiệu quả của loại này thuốc nô lệ này là để cho người ta nghe lời, trước kia sản phẩm đời thứ nhất chỉ đối với người sùng bái Dương Quốc chúng ta hữu hiệu. Bây giờ sử dụng sinh vật đến từ dị giới, sản phẩm đời thứ hai hẳn là có thể hữu hiệu đối tất cả người nước Hoa, võ giả không tính."

Sắc mặt Trầm Thần đen lại. Hắn thế mà thiếu chút bị tiêm vào thứ này rồi.

"Đã nghiên cứu chế tạo thành công sao?'"

Người trung niên gật đầu:

"Hình như đã thành công, cho nên chủ nhiệm mới nhịn không được mà bắt Trầm Thần ra làm thí nghiệm, nhóm vật thí nghiệm mới còn chưa được chở tới đây."

"Ta dis cả nhà ngươi!"

Trầm Thần nổi giận mắng.

Tiêu Phàm cầm một ống thuốc lên:

"Làm ra đặc biệt nhằm vào người nước Hoa ư?"

"Đúng...Ban đầu thật ra chúng ta định nghiên cứu ra thuốc nô lệ nhằm vào tất cả mọi người, nhưng nếu như vậy khi sự tình bại lộ sẽ ảnh hưởng không tốt."

Tiêu Phàm hừ lạnh một tiếng.

Tập đoàn Mitsui chắc là sợ nước M đến lúc đó cũng nhằm vào bọn họ mà ra chính sách chế tài.

"Uỵch!"

Tiêu Phàm khiến cho tên này cũng hôn mê.

"Lão tam, ta yêu ngươi chết mất, đến ôm một cái nào."

Trầm Thần hét lớn.

Tiêu Phàm đẩy ra:

"Ta ôm ngươi cái đầu á, mới một đoạn thời gian không thấy ngươi làm sao lại càng mập rồi hả? Vừa mới ngươi nằm trên đó, ta có loại cảm giác như chuẩn bị giết heo mừng tết."

"Phi."

Trầm Thần trợn trắng mắt.

Tiêu Phàm lấy điện thoại ra, dưới này cũng không có tín hiệu.

"Chúng ta đi ra ngoài trước."

Tiêu Phàm sẵn theo Trầm Thần thuấn di ra bên ngoài, hắn gọi điện thoại cho Khương Vạn Trần.

"Tiêu Phàm, có chuyện gì vậy?"

Khương Vạn Trần nghi hoặc nói, hắn vừa mới tạm biệt Tiêu Phàm không lâu.

Tiêu Phàm nói:

"Khương cục trưởng, ta gửi cho ngươi một vị trí, ngươi chọn vài người dẫn tới đây, ta phát hiện ra một phòng thí nghiệm sinh hóa của Dương Quốc ở chỗ này."

"Được!"

Mặt Khương Vạn Trần biến sắc.

Không đến nửa giờ, Khương Vạn Trần đã đã theo một số người của Cục an toàn số chín chạy tới.

"Tiêu Phàm, phòng thí nghiệm ở đâu?"

Khương Vạn Trần vội hỏi.

Tiêu Phàm chỉ xuống mặt đất:

"Dưới lòng đất, bên trong có một người cấp bậc Tiên Thiên, một người cấp bậc Hậu Thiên, đều đã bị ta giải quyết, những người

còn đã hôn mê. Họ nghiên cứu một loại thuốc nô lệ nhằm vào người nước H chúng ta. Cụ thể ra sao các ngươi tự tra đi."

Tiêu Phàm nói xong thì dùng niệm lực tinh thần nhấn vào một cái chốt mở trong phòng thí nghiệm dưới đất, trên nhà xưởng đột nhiên có hai tấm thép dày đặc chậm rãi di chuyển qua hai bên.

"Khương cục trưởng, linh khí khôi phục, bây giờ chúng ta cần phòng bị không chỉ là võ giả lợi hại, mà những thứ như này cũng nhất định phải tăng cường phòng bị."

Tiêu Phàm nhắc nhở nói.

Khương Vạn Trần hít sâu một hơi:

"Ngươi nói đúng, Tiêu Phàm, ngươi đây là lại lập công lớn, đến lúc đó ta khẳng định sẽ báo lên phía trên vì người xin công lao."

Tiêu Phàm chỉ chỉ Trầm Thần:

"Ta tới cứu Trầm Thần, trùng hợp phát hiện phòng thí nghiệm sinh hóa này, xin công thì coi thôi đi, ta cũng không cần. Ngươi cho ta mượn chiếc xe, chúng ta rút lui trước."

Khương Vạn Trần nhìn sang một người bên cạnh, người đó vội lấy chìa khóa xe ra:

"Tiêu Tông Sư mời dùng, sử dụng xong, cứ tùy tiện dừng chỗ nào cũng được."

…

Tiêu Phàm lái xe đi nhanh chóng, trong lúc Thẩm Thần luôn nhìn thẳng vào Tiêu Phàm.

"Mập mạp, ngươi đang nhìn cái gì?"

Thẩm Thần rất nghi hoặc mà nói:

"Tam ca, ta vừa rồi nghe người nọ kêu ngươi là Tiêu Tông Sư, ngươi thành Tông Sư từ khi nào vậy?"

Tiêu Phàm và Diệp Phi đều là những võ giả nên Thẩm Thần biết một chút về những cấp bậc của võ giả, hắn biết rằng Tông Sư còn vượt trên cả Tiên Thiên, và Tông Sư vô cùng lợi hại.

"Họ gọi vớ vẩn thôi, ta vẫn đang ở cấp bậc Tiên Thiên."

Tiêu Phàm cười rồi nói.

Tu vi của hắn xác thực chỉ là Tiên Thiên đỉnh phong, nhưng nếu hắn vận dụng không gian bảo vật mà toàn lực công kích thì lực công kích của hắn có thể đạt tới cấp bậc Tông Sư.

Thực lực toàn diện phù hợp Tông Sư đỉnh phong, thậm chí đạt được tiêu chuẩn của Tông Sư viên mãn.

"Ngươi gọi vào điện thoại di động của mình một lát đi, cha ngươi gấp lắm rồi, hắn gọi điện thoại cho ta, may mắn ta cũng ở Ma Đô mới kịp thời cứu được ngươi."

Tiêu Phàm đưa điện thoại di động của mình cho Thẩm Thần.

Chương 572: Quân Đội

"Cha."

Thẩm Thần nhanh chóng gọi cho cha mình.

"Thẩm Thần sao, ngươi đang ở đâu, ngươi không sao chứ?"

Trong mắt Thẩm Kính Sơn lộ ra vẻ kinh ngạc, hắn vội vàng nói to.

"Cha, con đang trên đường trở về đây."

"Tam ca đã cứu ta, cha chuẩn bị chút đồ ăn cho ta đi, ta đói đến mức gầy rộp cả rồi."

Khóe miệng Tiêu Phàm giật giật, Thẩm Thần "gầy" chỉ còn một trăm tám mươi cân.

"Tốt, được rồi."

"Mẹ ngươi nghe được tin tức cũng tới đây. Chúng ta đi nấu cơm ngay lập tức, ngươi nhất định phải mời Tiểu Phàm qua, cảm ơn hắn."

Thẩm Kính Sơn nói vội vàng.

Sau khi cúp điện thoại, Thẩm Thần nhìn Tiêu Phàm:

"Tam ca, ta có thể luyện võ sao? Cho dù ta không thể trở nên cực kỳ lợi hại, nhưng không bị những loại thuốc sai khiến đó ảnh hưởng cũng rất tốt."

Tiêu Phàm chợt này ra một ý tưởng:

"Có thể, có một nơi ngươi không chỉ có thể luyện võ, mà còn có thể giảm cân, nếu ngươi muốn đi thì ta sẽ an bài cho ngươi."

"Quân đội ư?"

Thẩm Thần suy đoán.

"Đúng vậy, hiện tại có rất nhiều người tu luyện võ công tại quân khu, công pháp do ta cung cấp nên học rất nhanh, hắn là hiệu quả giảm béo cũng tốt thôi."

"Ta khuyên ngươi vào đi, kẻo có ngày lại bị bắt."

Sắc mặt Thần Thần thay đổi.

Hắn vẫn còn có hơi sợ khổ, nhưng sau khi nghe Tiêu Phàm nói xong thì liền cắn răng nói:

"Đi, ta đi, Tam ca, phiền ngươi giúp ta an bài một chút."

Một giờ sau, Tiêu Phàm và những người khác trở lại.

Cơm nước gần như đã được chuẩn bị xong, tuy rằng nhà Thẩm Thần rất giàu có, nhưng mẹ hắn nấu ăn rất ngon nên số lần Thẩm Kính Sơn ăn cơm ở nhà rất nhiều.

"Tiểu Phàm, dì nghe lão Thẩm nói Thẩm Thần bị bắt cóc, cám ơn ngươi rất nhiều, mặc dù dì không uống rượu nhưng lát nữa dì

cũng sẽ nâng cốc kính ngươi một ly."

Mẹ Thẩm Thần lau nước mắt rồi nói.

"Dì à, cháu và Thẩm Thần là anh em, dì không cần khách sáo như vậy."

Tiêu Phàm mỉm cười.

Mẹ Thẩm Thần nói:

"Được rồi. Các ngươi xem TV trước đi, đồ ăn sẽ được chuẩn bị xong ngay thôi."

"Tiêu Phàm, hai đứa đến thư phòng của ta một lát."

Thẩm Kính Sơn gọi hai người Tiêu Phàm đến phòng làm việc.

Thẩm Thần kể lại tình hình một lần nữa, sau khi Thẩm Kính Sơn nghe đã vô cùng sợ hãi.

Nếu Tiêu Phàm đến muộn hơn một chút, thuốc sai khiến sẽ được tiêm vào cơ thể Thẩm Thần, nếu nó thành công thì sẽ có tác động rất lớn, nhưng nếu thất bại, Thẩm Thần sẽ phải chết ngay lập tức.

"Chú Thẩm, thực lực tập đoàn Mitsui rất hùng mạnh, vì vậy chú đừng hành động nhắm vào tập đoàn Mitsui nữa. Cháu sẽ đến Dương Quốc để nói chuyện chân tình với cao tầng của tập đoàn Mitsui."

Tiêu Phàm nói.

Gần đây hắn nhắm vào M Quốc và Liên minh những người tiến hóa, nên đã thả lỏng Dương Quốc một chút, hắn vẫn phải qua đó gõ cho họ một cái.

"Tiêu Phàm, chuyện này không được đâu?"

"Ta sợ ngươi đi Dương Quốc sẽ gặp nguy hiểm."

Thẩm Kính Sơn cau mày.

Tiêu Phàm mỉm cười và nói:

"Chú Thẩm, chắc hẳn không có ai ở Dương Quốc có thực lực mạnh hơn ta đâu. Nếu ta đến Dương Quốc, không chừng rất nhiều người họ sẽ không thể ngủ được."

"Tam ca, ngươi trâu bò như vậy luôn?"

Thẩm Thần nói, vô cùng kinh ngạc.

"Đương nhiên."

Tiêu Phàm cười haha gật đầu, hắn còn yếu sao, dùng thực lực hiện tại của hắn thì có thể sánh ngang với M Quốc rồi.

Thẩm Kính Sơn cân nhắc một lát thì nói:

"Tiêu Phàm, ta sẽ chia cho ngươi 10% trong số 20% cổ phần của ta trong Tập đoàn Thiên Hà."

"Chú Thẩm, chuyện này không được đâu."

Tiêu Phàm nói vội vàng.

10% cổ phần của Thẩm Kính Sơn trong Tập đoàn Thiên Hà hiện trị giá 5 tỷ, nhưng nếu phát triển thành công con chip dựa trên silicon thì số cổ phần này sẽ lên đến 50 tỷ.

Thẩm Kính Sơn nói:

"Tiêu Phàm, ngươi đừng từ chối. Kỳ thực ta cũng có ý tưởng riêng, ta không chắc có thể bảo vệ được 20% cổ phần này."

"Đưa cho ngươi 10%, hắn là 10% còn lại sẽ không có chuyện gì, nhưng nếu thật sự xảy ra chuyện thì 10% kia đáng giá hơn 20% ngày hôm nay."

Ban đầu, Thẩm Kính Sơn không định lấy ra nhiều cổ phiếu như vậy để cảm ơn Tiêu Phàm, nhưng Tiêu Phàm thực sự đã nói rằng không có ai ở Dương Quốc có thực lực mạnh hơn hắn.

Từ những lời này, Thẩm Kính Sơn đã hiểu được rất nhiều thông tin.

Tiêu Phàm ở độ tuổi trẻ như vậy đã vô cùng mạnh mẽ, vậy hắn sẽ còn tiến được bao xa trong tương lai?

"Tam ca, ngươi cầm đi, chả nhẽ mạng của ta lại không đáng giá một phần cổ phần nho nhỏ sao?"

Thẩm Thần nói.

Tiêu Phàm liếc Thẩm Thần:

"20% cổ phần trị giá 10 tỷ. Nếu mọi việc thuận lợi trong tương lai, chúng có thể trị giá lên đến 100 tỷ."

"Ngươi đáng giá năm tỷ hay là năm mươi tỷ hả?"

Thẩm Thần trừng mắt thật lớn:

"Cái gì?"

"Tam ca, ngươi không nhầm lẫn gì chứ? Tổng cộng tài sản của nhà chúng ta không có nhiều như vậy đâu."

Thẩm Kính Sơn ho nhẹ một tiếng:

“Tài sản của nhà chúng ta nhiều hơn ngươi ước tính một chút thôi, Tiểu Phàm, ngươi đừng từ chối, ta nhất định phải cho ngươi 10% này.”

"Ta sẽ nghĩ biện pháp nhanh nhất để chuyển giao cổ phần sang cho ngươi."

Tiêu Phàm suy nghĩ một lát, khẽ gật đầu.

Chương 573: Chuyện Tốt

Những phần cổ phần này quá phỏng tay, Thẩm Kính Sơn thực sự không thể giữ chúng an toàn.

Thẩm Kính Sơn thở phào nhẹ nhõm.

"Tiêu Phàm, tập đoàn Mitsui sở hữu 8% cổ phần của Tập đoàn

Thiên Hà, rất có thể họ đã bí mật giành được nhiều cổ phần hơn thông qua một số thủ đoạn."

Thẩm Kính Sơn nhắc nhở.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu, nếu hắn đến Tập đoàn Mitsui thì Tập đoàn Mitsui sẽ phải nhổ nó ra, hơn nữa còn phải trả giá phần còn lại.

Khi đó, phần trăm cổ phần nằm trong tay hắn không chỉ là 10% thôi đâu.

"Cha, ta đã thương lượng với Tam ca rồi, Tam ca sẽ an bài cho ta một chỗ luyện võ."

Thẩm Thần nói.

Mắt Thẩm Kính Sơn sáng lên:

“Thật là chuyện tốt.”

Tiêu Phàm và những người khác rời đi sau bữa ăn, máy bay trực thăng đã đến đón hắn.

"Chung Vĩ, đi gặp bác Lục."

Tiêu Phàm ra lệnh.

"Vâng ông chủ."

Trực thăng đưa hắn đến khu vực quân sự của Lục Chí Hằng.

Người trong quân khu đã tu luyện mấy ngày nay, tình cờ nên hắn muốn qua đó xem hiệu quả thế nào.

Hai giờ sau, bọn người Tiêu Phàm đã đến nơi.

“Chú Lục, còn bao nhiêu người chưa tu luyện công pháp, có xảy ra chuyện gì bất thường không?”

Tiêu Phàm hỏi Lục Chí Hằng.

Lục Chí Hằng cười rồi nói:

"95% mọi người đều đã học được rồi. Công pháp ngươi đưa ra rất dễ bắt đầu, hơn nữa công pháp cũng khá an toàn."

"Tạm thời vẫn chưa phát hiện ra vấn đề nào cả."

Tiêu Phàm gật đầu:

"Vậy thì tốt rồi. Chú Lục, chắc ngươi cũng biết Thẩm Thần chứ, ta muốn cho hắn ở lại đây nửa năm, hắn cũng sẽ tu luyện và rèn luyện cùng mọi người."

Lục Chí Hằng nhìn Thẩm Thần một lát.

Chắc chắn không tìm ra ai béo hơn Thẩm Thần trong toàn bộ khu vực quân sự này.

"Nhìn thể chất của hắn ước chừng phải chịu thiệt nhiều hơn chút."

Một cái bình ngọc nhỏ xuất hiện ở trong tay Tiêu Phàm, hai giọt Hoàng Kim Long Tủy bay ra:

"Chú Lục, cho hắn một giọt vật này, cũng cho ngươi một giọt."

"Nó có thể cải thiện tình trạng thể chất của các ngươi."

Trước kia Tiêu Hải cho hắn ba mươi giọt Hoàng Kim Long Tủy, hiện tại còn dư lại mười hai giọt.

Tiêu Phàm cảm giác được tác dụng của việc sử dụng Hoàng Kim Long Tủy ngày càng tồi tệ khi hắn dùng nó cho chính bản thân mình.

Điều tương tự cũng từng xảy ra với Tô Ấu Vi.

…

Thẩm Thần cười rồi nói:

“Tam ca, tại sao chỉ có một giọt, chỉ có bấy nhiêu thì sao làm ướt nổi cổ họng của ta.”

Tiêu Phàm liếc nhìn Thẩm Thần và nói:

"Đây là Hoàng Kim Long tủy, nó còn quý giá hơn cả sinh mạng linh dịch đấy, thậm chí mỗi giọt trị giá ít nhất một tỷ đô la Mỹ."

Hoàng Kim Long tủy đến từ long mạch tại tâm trái đất, ngay cả quốc gia lớn như Đế quốc Thần Long cũng chỉ có thể thu được hai đến ba giọt mỗi năm, sinh mạng linh dịch lại nhiều hơn.

Dù Hoàng Kim Long tủy chứa không nhiều linh khí, nhưng nó là hàng chất lượng cao cấp nhất trong cải thiện thể chất, Tiêu Hải nói mỗi một giọt đều là vô giá.

"Ta thua luôn!"

Thẩm Thần trợn to hai mắt:

“Tam ca, ngươi thật sự phải khoa trương như vậy sao?”

Lục Chí Hằng hít một hơi thật sâu và nói:

"Trước đây đã buổi bán đấu giá ba giọt sinh mạng linh dịch và giá của hai giọt trong số đó lên tới 1,5 tỷ đô la Mỹ."

"Sinh mạng linh dịch có thể kéo dài tuổi thọ từ một đến ba năm."

Thẩm Thần đã vô cùng kinh hãi.

Tiêu Phàm cười nói:

"Hoàng Kim Long tủy có thể nâng cao thiên phú, nếu thiên phú nâng cao kéo theo tu vi tăng lên thì có thể sống được lâu hơn, kéo dài thêm mười năm tuổi thọ cũng không thành vấn đề."

"Mà thực lực trong toàn bộ sinh mệnh càng mạnh, không thể so sánh với sinh mạng linh dịch được."

"Chỉ là tác dụng của thứ này không thể nhìn ra ngay lập tức được, cũng không thích hợp bán đấu giá, hơn nữa tổng cộng chỉ có ít như vậy cũng không có khả năng bán đấu giá."

Tiêu Phàm nói trong lúc vung tay lên, ngay lập tức hai giọt Hoàng Kim Long tủy chui tọt vào miệng Lục Chí Hằng và Thẩm Thần.

"Các ngươi sẽ cảm thấy như có một ngọn lửa cháy bừng bừng trong miệng ngay tức khắc."

“Mùi vị rửa kinh cắt tủy không được dễ chịu mấy đâu.”

"Mập mạp, ngươi còn muốn dùng thêm vài giọt à, chỉ dùng hai giọt đã có thể khiến ngươi đau muốn chết đi sống lại rồi, muốn cứu cũng không ai cứu được."

Tiêu Phàm cười nhẹ.

Lục Chí Hằng nói đùa:

"Tiêu Phàm, nếu ngươi đưa cho ta Hoàng Kim Long tủy quý giá như vậy, vậy ta có phải là đang nhận hối lộ không?"

Tiêu Phàm bĩu môi.

"Vật này còn không được bán đấu giá, ta nói nó đáng giá bao nhiêu thì là bấy nhiêu, các ngươi phải giữ bí mật chuyện này, ta không có mấy giọt đâu."

Trong mắt Thẩm Thần hiện lên vẻ đau khổ:

“Tam ca, hình như nó đã tới rồi, thật khó chịu quá, cảm giác như ta bị ném vào chảo rán vậy.”

"Lục tướng quân, nơi này cách âm tốt chứ?"

Lục Chí Hằng gật đầu.

Chương 574: Sĩ Quan Huấn Luyện

Thẩm Thần đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết hệt như một con lợn đang bị cắt tiết.

Chưa từng tu luyện bao giờ, bắt hắn chịu đựng một giọt Hoàng Kim Long tủy thì có hơi khó khăn, nhưng với trọng lượng và da thịt của hắn, miễn cưỡng gắng gượng vẫn được.

"Đau thật đấy."

Lục Chí Hằng cũng sớm cảm nhận được cơn đau.

Tiêu Phàm nói:

"Chú Lục, ngươi tu luyện Viêm Hoàng Quyết nhanh đi. Ta sẽ hướng dẫn mập mạp tu luyện Viêm Hoàng Quyết. Mập mạp, ngươi cảm thụ thử xem lực lượng trong cơ thể của ngươi đang đi về hướng nào."

Như Tiêu Phàm đã nói, một luồng long khí đang xâm nhập vào cơ thể của Thẩm Thần.

Tia long khí này đi xuyên qua các kinh mạch trong cơ thể của Thẩm Thần, và các kinh mạch bị chặn dần trở nên thông thoáng dưới tác động của long khí.

Sau khi vận hành các bài công pháp, cả Lục Chí Hằng và Thẩm Thần đều cảm thấy dễ chịu hơn.

Hai giờ sau, Thẩm Thần đã có thể tự mình tu luyện, hắn đã ghi nhớ bản đồ kinh mạch của cơ thể con người từ lâu, cũng lâu Tiêu Phàm đã nói qua với hắn.

Dù sao hắn cũng là sinh viên hàng đầu của đại học D, trí nhớ rất tốt.

"Xin chào sĩ quan huấn luyện!"

Để không làm phiền họ tu luyện, Tiêu Phàm đi đến những nơi khác để kiểm tra.

Như Lục Chí Hằng đã nói, hầu hết các binh lính đều đã học được Viêm Hoàng Quyết, Tiêu Phàm có thể cảm nhận được rằng có một luồng khí yếu ớt trong cơ thể họ.

Khí này không phải là nội lực, nhưng khí này có thể giúp bồi dưỡng thân thể, giúp thân thể của họ trở nên cường tráng hơn, có vài người đã đạt tới cấp bậc Minh Kính.

Chỉ khi đạt đến cấp bậc Ám Kình thì mới xuất hiện nội lực.

"Sự thật đã chứng minh rằng Viêm Hoàng Quyết không có vấn đề

gì, hơn nữa có thể học được nhanh chóng. Rất nhanh thôi Viêm Hoàng Quyết sẽ được phổ biến rộng rãi trong toàn bộ Hoa quốc."

Tiêu Phàm nghĩ thầm.

Khương Vạn Trần và những người khác nhất định sẽ báo cáo tin tức về thuốc sai khiến, có thể Dương Quốc không chỉ có duy nhất một phòng thí nghiệm sinh hóa để chế tạo những thứ như vậy.

Một số quốc gia khác cũng phải đề phòng.

Trong trường hợp này, việc quảng bá công pháp này với toàn quốc càng cấp bách hơn, những thứ như thuốc sai khiến muốn ảnh hưởng đến những võ giả sẽ khó hơn nhiều so với người bình thường.

...

Về phía Ma Đô, Khương Vạn Trần và những người khác đã niêm phong phòng thí nghiệm càng nhanh càng tốt.

Thành quả của phòng thí nghiệm, bao gồm cả những người bên trong đều đã bị mang đi.

"Khương cục, căn cứ theo số liệu họ nghiên cứu được thì quả thật thuốc sai khiến có tác dụng kia, ngoài ra hẳn là phiên bản cải tiến của thuốc sai khiến đã được nghiên cứu thành công."

Người vừa nói là một viện sĩ của Cục An ninh thứ chín, Seohyun.

Khương Vạn Trần trông cực kỳ lo lắng.

Thông qua điều tra, họ biết rằng phiên bản cải tiến của thuốc sai khiến còn chưa kịp gửi lại, nhưng thông tin mới nhất của phiên bản cải tiến của thuốc sai khiến đã được gửi trở lại từ sớm.

Dù nó đã đã sử dụng một cách bí mật hay chưa, hoặc đã sử dụng bao nhiêu, họ đều không biết gì cả.

Thậm chí họ còn không biết liệu có một phòng thí nghiệm khác tương tự hay không.

"Thuốc sai khiến được sử dụng như thế nào?"

Khương Vạn Trần dò hỏi.

Seohyun nói tiếp:

"Ai bị tiêm thuốc sai khiến thì sau khi tiêm xong sẽ nghe theo mệnh lệnh của người đó. Đây là trường hợp của phiên bản cải tiến. Phiên bản trước kia lại phức tạp hơn rất nhiều."

Đôi mắt Khương Vạn Trần lấp lánh tia sáng:

"Viện sĩ Seo, trong số những người bị bắt đó có người nước Hoa, hãy dùng thuốc này lên họ để thử tác dụng thế nào."

"Vâng cục trưởng."

Seohyun gật đầu.

Hắn phản đối việc thử nghiệm trên những người bình thường.

Nhưng hắn sẽ giơ hai tay hai chân đồng ý nếu dùng thuốc này với những người bị bắt.

Năm phút sau, Khương Vạn Trần đích thân tiêm một ống thuốc vào cơ thể người đàn ông bị bắt, ngay lập tức, cơ thể người nọ bắt đầu co giật liên tục.

Seohyun đang đứng ở bên cạnh hắn, ghi lại các dạng số liệu khác nhau.

Nửa giờ sau, người đàn ông bị dùng làm vật thí nghiệm dần lấy lại bình tĩnh.

Ban đầu hắn la hét ầm ĩ liên tục trong khi nhìn Khương Vạn Trần bằng ánh mắt hung dữ, nhưng bây giờ ánh nhìn của hắn với Khương Vạn Trần lại trở nên dịu dàng và khiêm tốn.

Khương Vạn Trần nói với giọng trầm khàn:

"Ngươi sủa như một con chó cho ta nghe."

"Gâu gâu, gâu gâu!"

Người bị thí nghiệm học theo con chó mà sủa nhanh chóng, hắn không phản kháng chút nào.

"Thật là một hiệu quả đáng sợ."

"Cục trưởng, thứ này thật đáng sợ, nếu nó được sản xuất với số lượng thì có thể sẽ làm rung chuyển cả nền móng của Hoa Quốc chúng ta."

Seohyun nói với vẻ mặt nặng nề.

Khương Vạn Trần cũng gật đầu.

Nếu sử dụng thứ này cho người bình thường thì cũng không gây ra thiệt hại lớn như vậy.

Nhưng nếu dùng trên những doanh nhân lớn như Thẩm Kính Sơn, quan chức cấp cao và thậm chí cả những sĩ quan trong quân đội thì sao? Chuyện này sẽ dẫn đến sự thay đổi vô cùng lớn.

"Viện sĩ Seo, ngươi tiếp tục nghiên cứu đi, ta phải trở về đế đô một chuyến."

Khương Vạn Trần dặn dò nghiêm túc.

Chương 575: Võ Giả Cấp Bậc Tông Sư

"Vâng cục trưởng."

Khương Vạn Trần rời đi rất nhanh.

Khi hắn trở lại đế đô đã là ban đêm, sau khi nghe hắn nói có một việc rất trọng yếu, lúc này tất cả trưởng lão ở đế đô đều đang chờ hắn.

"Cục trưởng Khương, có chuyện gì vậy?"

Đại trưởng lão hỏi, thái độ hòa nhã.

Khương Vạn Trần giải thích tình hình cặn kẽ, về phần ảnh hưởng thì hắn không cần phải nói nữa, Đại trưởng lão và những người

khác cũng có thể phán đoán được rõ ràng.

"Lòng muông dạ thú, lòng muông dạ thú!"

Nhị trưởng lão nói trong cơn tức giận.

Họ rất sợ hãi, nếu họ không phát hiện ra thì ảnh hưởng sẽ tồi tệ đến mức nào?

Tác động này còn đáng sợ hơn nhiều so với động đất và sóng thần, ngay cả yêu thú hoành hành phá hoại cũng chẳng bằng.

Tam trưởng lão nói:

"Cục trưởng Khương, trong chuyện này nhất định phải điều tra nguồn gốc đến cùng, nếu có một phòng thí nghiệm như vậy thì nhất định phải phá hủy nó."

Khương Vạn Trần gật đầu:

"Tam trưởng lão, chúng ta sẽ cố gắng hết sức, nhưng thế giới rộng lớn nhường nào, phòng thí nghiệm như vậy có thể ở bất cứ đâu."

"Tìm ra và diệt sạch tất cả cũng không phải chuyện dễ dàng."

Đại trưởng lão trầm tư một lát rồi nói:

"Cục trưởng Khương, ngươi vừa mới nói thứ này có tác dụng tốt đối với người bình thường, nhưng với võ giả thì hầu như không có tác dụng gì."

Khương Vạn Trần nói:

"Các võ giả có cơ thể mạnh mẽ hơn, tinh thần niệm lực mạnh mẽ hơn. Trừ khi tác dụng của thứ này mạnh hơn gấp mười lần, nếu không thì nó sẽ không có tác dụng gì cả."

Đại trưởng lão gật đầu khẽ:

"Vậy xem ra phải thi hành toàn dân tu luyện võ công nhanh chóng, ngay cả những ông lão như chúng ta đến lúc đó nhất định cũng phải nghĩ biện pháp tu luyện mới được."

"Viêm Hoàng Quyết là do Tiêu Phàm cung cấp, hắn lại lập được công lớn khi phát hiện ra một phòng thí nghiệm như vậy. Các ngươi nói chúng ta nên tặng cho hắn phần thưởng nào mới tốt?"

Nhị trưởng lão rất bất đắc dĩ mà nói:

"Hắn là võ giả cấp bậc Tông Sư, lại có tiền, những phần thưởng giống vậy hắn có cũng được không có cũng chẳng sao."

Ngũ trưởng lão suy nghĩ một lát:

"Có lẽ chúng ta có thể cân nhắc trao cho hắn Huân chương Cộng hòa."

"Cung cấp Viêm Hoàng Quyết, đồng thời phát hiện phòng thí nghiệm đã giúp cho đất nước tránh được một tai họa. Ngoài những thứ khác, hắn có tư cách có được vinh dự này."

…

Dị giới, tại thành Kim Nguyên.

Sau khi Kim Hoành Đồ và những người khác quay trở về từ Đế quốc Thần Long thì đến gặp Kim Hãn Tông.

Sau khi Kim Hãn Tông nghe đám người Kim Hoành Đồ nói xong, hắn tức giận đến mức ruột gan đều đau.

"Ức hiếp người quá đáng, ức hiếp người quá đáng!"

Kim Hãn Tông gầm lên.

Nếu chỉ đưa ra một số bồi thường thì nhất định hắn có thể đồng ý quay trở lại Bắc Cương, nhưng những yêu cầu kèm theo của Tiêu Hải quá khắt khe, thậm chí ông ta còn yêu cầu họ nhượng lại dãy núi Ô Tư Sơn ở vùng quốc thổ phía đông.

Chẳng những thế, còn phải bồi thường thêm một triệu cân linh thạch.

Dãy núi Ô Tư Sơn là một nơi hiểm yếu, nhưng nếu sau khi nhượng lại dãy núi Ô Tư Sơn, Đế quốc Thần Long bắt đầu xây dựng các

thành trì tại các miệng núi thì khác nào họ sẽ mất phần lãnh thổ phía đông vĩnh viễn.

Chiếm cứ thiên địa hiểm yếu, lại có thêm các loại vũ khí như súng cối, sau này dù có bao nhiêu binh mã của họ xông tới thì cũng chỉ còn con đường chết.

"Bệ hạ, chỉ còn một ngày nữa đại quân của Đế quốc Thần Long sẽ tiến đến gần thành Kim Nguyên của chúng ta, chúng ta nên trụ tại thành Kim Nguyên rồi giáo huấn họ một trận nghiêm khắc."

Có một vị tướng quân tại Đế quốc Hắc Hổ nói, bộ dạng trông rất hung ác.

Một vị tướng quân khác vội nói:

"Bệ hạ, dù Đế quốc Thần Long không có những loại bom đạn với uy lực đáng sợ, nhưng họ còn có 150 ngàn kỵ binh hạng nặng."

"Chúng ta tập hợp lại tất cả cũng chỉ có 700 ngàn binh lính."

"Hơn nữa, nếu thật sự xảy ra chiến tranh, chưa chắc 700 ngàn binh lính sẽ ngoan ngoãn chiến đấu. Một khi các bộ tộc của chúng ta tham gia chiến đấu gây ra thương vong đáng kể, vậy chẳng phải sẽ xảy ra vấn đề lớn sao."

Đại điện nhanh chóng trở nên ồn ào.

Khuôn mặt Kim Hãn Tông vô cùng xấu xí.

Hắn biết những tướng quân và đại thần trong cung không phải một thể bền chắc, thậm chí có vài người còn mong muốn tổn thất càng lớn hơn thì càng tốt, chỉ mong sao đế quốc sụp đổ luôn.

Một khi Đế quốc đã sụp đổ, một số bộ lạc hùng mạnh có thể trỗi dậy.

Ngay cả khi họ không thể đánh bại Đế quốc Thần Long, họ vẫn có thể chiếm cứ rất nhiều đất đai và xưng vương thành vua.

Đúng là có 700 ngàn binh lính đang tập trung tại thành Kim Nguyên, nhưng nếu tình hình không tốt thì chỉ có 300 ngàn binh

lính nằm dưới sự kiểm soát của Kim Hãn Tông và có thể huy động.

Trên danh nghĩa, họ tụ tập ở đây để bảo vệ thành Kim Nguyên, nhưng trên thực tế, nếu có gì đó không ổn xảy ra, nói không chừng họ có thể tạo phản và đâm một đao vào sau lưng hắn ngay lập tức.

"Ba!"

Kim Hãn Tông vỗ thật mạnh vào long án.

Chương 576: Tăng Tốc

Hắn nghiêm nghị nói:

"Phần lớn lãnh thổ của chúng ta nằm ở phía đông của dãy núi Ô Tư Sơn. Đế quốc Thần Long ức hiếp người quá đáng. Chúng ta phải giành chiến thắng trong trận chiến này!"

"Dù không thắng được, chúng ta nhất định phải khiến đế quốc Thần Long phải trả cái giá thật đắt! Nếu không làm được chuyện này, sau này các ngươi chẳng khác nào những con cừu non đang chờ bị làm thịt."

"Dù phải đầu hàng, quỳ gối đầu hàng cũng không bằng đứng lên đầu hàng."

Mọi người đồng loạt gật đầu, những gì Kim Hãn Tông nói rất hợp lý.

Họ tập hợp được 700 ngàn quân lính, trong khi Đế quốc Thần Long chỉ có 250 ngàn quân lính, vì vậy rất có thể đám người kia không dám gây khó dễ cho họ.

"Các ngươi thương lượng việc chính vụ rồi làm đi."

"Nếu các ngươi không nắm chắc được, trước tiên cứ gác lại cho đến khi trẫm quay lại rồi xử lý."

Tại Thần Đô, Tiêu Hải rời đi.

Ông biết đám người Trầm Kính Thiên đã đến rất gần thành Kim

Nguyên, ông nhất định phải đến đó ngay, rất nhanh thôi Tiêu Phàm có thể chuyển một trăm ngàn bộ áo giáp cho ông.

"Tại sao bệ hạ lại chạy trốn?"

"Cái này...Ai!"

Các vị trưởng lão tại nội các Đế quốc Thần Long rất bất lực.

Nếu Tiêu Hải tự mình xử lý một số việc thì có thể đưa ra quyết định nhanh chóng, nhưng nếu đổi thành họ tự xử lý thì sẽ cần bàn bạc trong thời gian rất lâu.

Tiêu Hải rời đi khiến họ phải chịu áp lực rất lớn.

"Hô!"

Sau khi rời khỏi Thần Đô, rốt cuộc Tiêu Hải cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mỗi ngày ông đều phải giải quyết rất nhiều tấu chương, tất cả đều khiến ông vô cùng đau đầu.

"Không biết khi nào cháu trai ngoan của ta mới có thể đến đây. Khi nào thì những ngày tháng này mới kết thúc đây?"

Tiêu Hải cảm thấy rất chán nản.

"Đi, tăng tốc đi! Đám người Trầm Kính Thiên sắp đến thành Kim Nguyên rồi."

"Vâng, thưa bệ hạ!"

...

Sau khi rời khỏi khu vực quân sự, Tiêu Phàm trở lại huyện Lôi Sơn, ở đây không có vấn đề gì cả.

Dù cường giả lợi hại muốn lẻn vào thì họ cũng không thể lắp đặt các trang thiết bị ở đây, cũng không có khả năng mở không gian nơi này rồi cho nổ tung tất cả linh huyệt ở đây.

Ở đây còn có trận pháp do Tiêu Phàm bố trí, kẻ địch muốn lẻn vào

cũng rất khó.

"Ấu Vi, sau giờ học ngươi qua đây một lát."

Tiêu Phàm gọi điện thoại cho Tô Ấu Vi.

Tối nay là ngày hẹn liên lạc với ông nội của hắn, hắn muốn Tiêu Hải chính thức gặp mặt Tô Ấu Vi một lần.

"Được lão công."

Tô Ấu Vi có hơi lo lắng.

"Ấu Vi, ngươi chú ý lái xe cẩn thận."

"Lão công, ngươi yên tâm đi, tay nghề của ta không tệ đến thế đâu."

Tô Ấu Vi mỉm cười và nói, nàng không lái xe nhiều, nhưng nàng là một võ giả cấp bậc Hậu Thiên, hơn nữa tinh thần niệm lực của nàng cũng mạnh hơn nhiều so với những người bình thường khác.

"Ừm."

Tiêu Phàm cũng không lo lắng lắm.

Rốt cuộc, thực lực của Tô Ấu Vi vẫn còn đó, hơn nữa còn có Tiểu Tuyết đang ở bên cạnh nàng.

Chạng vạng tối hôm đó, Tô Ấu Vi vội vã chạy đến.

Trời đã vào khuya, Tiêu Phàm đưa Tô Ấu Vi đến kho hàng, trong kho hàng chất đầy rất nhiều thứ.

Những quan trọng nhất là một trăm ngàn bộ áo giáp.

Ngoài ra, còn có rất nhiều thứ khác như máy bay không người lái, máy phát điện, xăng, dầu diesel, vân vân. Mỗi ngày đều có xe tải vận chuyển đồ vào kho.

"Lão công, ngươi xem thử quần áo của ta thế nào?"

"Lỡ như ông nội của ngươi không thích ta thì sao?"

Tô Ấu Vi nói, trông vô cùng lo lắng.

Tiêu Phàm ôm chầm lấy Tô Ấu Vi, hôn nàng rồi cười nói:

"Ấu Vi, ngươi mặc gì cũng đẹp cả, tại sao ông nội ta lại không thích ngươi chứ?"

"Cứ thư giãn đi!"

Thời gian trôi dần đến nửa đêm.

Ở bên kia dị giới, Tiêu Hải và những người khác đã đuổi kịp nhóm người Trầm Kính Thiên, hiện tại họ chỉ còn nửa ngày đường nữa là đến thành Kim Nguyên.

Nếu hành quân gấp thì sẽ không mất tới nửa ngày.

"Các ngươi đều đi ra ngoài cho ta, không cho bất luận kẻ nào tiến vào!"

Tiêu Hải xua tay rồi nói.

Sau khi mọi người rời khỏi lều quân sự của ông, Tiêu Hải đã thiết lập một cấm chế.

Ông đã từng thấy Tô Ấu Vi trước đây, nhưng Tô Ấu Vi vẫn chưa gặp ông lần nào, vì vậy ông có hơi lo lắng vẻ ngoài thô kệch của ông sẽ làm cho cháu dâu sợ hãi.

"Hô!"

Tiêu Hải lấy Không Minh Kính ra.

Lực lượng mạnh mẽ của ông tràn vào Không Minh Kính.

Thông qua cảm ứng huyết mạch, không mất nhiều thời gian để Không Minh Kính trao đổi với chiếc gương bên cạnh Tiêu Phàm.

"Cháu trai ngoan."

"Ấu Vi không có ở đó sao?"

Tiêu Hải dò hỏi, ông chỉ thấy Tiêu Phàm mà không thấy Tô Ấu Vi.

Tiêu Phàm cười nói:

"Ông nội, nàng đang ở đây."

"Ông nội Tiêu, xin chào ông."

Tô Ấu Vi đi đến trước gương, giọng nói tràn đầy sự lo lắng.

"Được, tốt lắm!"

Tiêu Hải cười thật tươi:

"Ấu Vi, ông nội Tiêu có món quà tặng cho ngươi."

Nói đến đây, trong tay Tiêu Hải xuất hiện một miếng ngọc bội.

Chương 577: Ta Thích Lắm

"Đi!"

Miếng ngọc bội bị một lực lượng cường đại bao bọc và đi xuyên qua gương.

"Ấu Vi, dù miếng ngọc bội này không phải là một bảo vật đặc biệt mạnh mẽ, nhưng nó cũng có thể ngăn cản được các đòn công kích ở cấp bậc Tông Sư, nó sẽ giúp ngươi an toàn hơn nhiều."

"Chờ sau này liên lạc thuận tiện hơn, ông nội Tiêu sẽ cho ngươi càng nhiều thứ tốt hơn."

Tiêu Hải tươi cười, rất vui vẻ mà nói.

"Cảm ơn ông nội Tiêu."

Tô Ấu Vi vội nói.

Tiêu Hải nhìn Tiêu Phàm:

"Tiểu tử thúi, ngươi còn không mau đeo lên cho Ấu Vi đi?"

Tiêu Phàm:

"..."

Hình như khi Tiêu Hải ở cùng với Tô Ấu Vi thì địa vị của hắn trong mắt ông nội cũng tự động giảm đi một bậc.

…

Tiêu Phàm cầm ngọc bội, đứng trước mặt Tô Ấu Vi, vòng tay qua cổ nàng.

Chóp mũi của hai người cách nhau không đến mười centimet, Tô Ấu Vi đỏ ửng mặt.

“Được rồi.”

“Mắt nhìn của ông không tồi, ngọc bội này đẹp thật.”

Tiêu Phàm lui ra tựa lưng vào tường.

Ông nhếch miệng cười nói:

“Còn phải nói sao? Viên ngọc này tuy chỉ là linh ngọc bình thường, nhưng người đã chạm khắc cho viên ngọc này hẳn là một bậc thầy.”

Tiêu Hải là hoàng đế, khi ông sai người điêu khắc món vật này, chỉ tiếc bậc thầy chạm ngọc đỉnh cao đó không thể đem hết tài nghệ học được cả đời của mình ra để làm.

“Cảm ơn ông.”

“Ta thích lắm.”

Tô Ấu Vi lại một lần nữa nói lời cảm ơn.

Tiêu Hải cười ha hả:

“u Vi nhà ngươi còn hơn một năm nữa thôi đã tốt nghiệp rồi, đợi đến lúc ngươi tốt nghiệp xong, lúc đó sẽ tiến hành hôn lễ.”

“Ông để các ngươi tự thu xếp.”

Trong mắt Tô Ấu Vi ánh lên niềm hạnh phúc.

Ông có vẻ rất hài lòng về mình, nàng lấy lại tinh thần sau khi để trái tim bay lơ lửng.

“Ấu Vi, ngươi đi nghỉ đi, trong kho còn có nhiều hàng phải đưa cho ông.”

Tiêu Phàm nói.

Tô Ấu Vi cười rồi gật đầu:

“Gặp lại ông sau.”

Tiêu Hải mỉm cười, gật đầu.

Tiêu Phàm cầm lấy chiếc gương và nhanh chóng đến tầng một của nhà kho, hắn đẩy chiếc gương về phía trước, những chiếc hộp chứa áo giáp lần lượt bị hút vào trong gương.

“Cháu ngoan, tình hình của các ngươi ở bên đó thế nào rồi?”

Tiêu Hải hỏi.

Tiêu Phàm nói với vẻ tức giận:

“Ấu Vi không có ở đây, ông gọi ta là cháu ngoan sao?”

Tiêu Hải trợn mắt:

“Vậy ta cứ gọi ngươi là tiểu tử thối nhé?”

Tiêu Phàm:

“...”

“Ta ở đây có chút vấn đề, một phòng thí nghiệm sinh hóa đã được tìm thấy ở Thượng Hải, thuộc sở hữu của những người từ tập đoàn tài chính đến từ quận Hành Dương.”

Tiêu Phàm thuật lại tình hình cho Tiêu Hải.

Tiêu Hải nói với vẻ mặt nghiêm trọng:

“Khi phát hiện ra một con gián, rất có khả năng đã thành một bầy.

Chuyện này nhất định không thể xem thường.”

Tiêu Phàm gật gật đầu.

Hắn hiểu được suy luận này, bọn người Khương Vạn Trần hẳn là cũng hiểu.

Thế giới rộng lớn như vậy, không chắc chỉ có một cái phòng thí nghiệm này, chỉ là hắn tình cờ phát hiện ra, cũng chẳng phải thầy bói có thể biết trước tương lai.

“Phía quận Hành Dương có cái gì đó như vậy, phía Hoa Kỳ có chất tiến hóa, bọn này ngưu tầm ngưu, mã tầm mã hợp tác với nhau, các ngươi tuyệt đối không thể xem thường lần làm ăn này của bọn họ.”

Tiêu Hải nhắc nhở.

Tiêu Phàm gật gật đầu:

“Ta định đi một chuyến đến quận Hành Dương, nếu ở đó có võ nhân cao cường, ta nhất định sẽ chỉnh đốn bọn họ.”

“Ông nội, ngươi ở đó hiện giờ thế nào?”

“Lần trước ngươi đã trọng thương đúng không?”

Tiêu Hải cười ha hả nói:

“Hai mươi lăm vạn người của chúng ta đã tiếp cận thành Kim Nguyên, có vội lắm cũng chẳng đến nửa ngày đã đến nơi.”

“Thật ra trong lòng ta vẫn chưa an tâm, thành Kim Nguyên là nơi hội tụ nhiều quân địch, tình hình sẽ tốt hơn nhiều nếu số lượng lớn áo giáp của ngươi được chuyển giao.”

Mười lăm vạn binh quân đoàn Tu La, cộng thêm mười vạn quân tinh nhuệ, để giành được chiến thắng đối với Tiêu Hải chắc chắn chẳng phải vấn đề, nhưng tổn thất cũng là con số đáng kể.

Giờ đây đã thành hai mươi lăm vạn kỵ binh hạng nặng, và sức chiến đấu đã được tôi luyện rất nhiều.

Với số lượng kỵ binh hạng nặng nhiều như vậy, đối phó với một trăm vạn quân nước Hắc Hổ là chuyện cỏn con, nước Hắc Hổ chín người thì hết mười người không dám chủ động xuất kích.

Áp lực ngày càng lớn, xác suất nảy sinh vấn đề nội bộ Hắc Hổ cũng sẽ lớn dần theo.

“Ông nội, ngươi ở đó chớ vội tiến công.”

“Bom chùm đang được chế tạo cấp tốc, ta còn mua một loạt xe tăng kiểu cũ, xe tăng nặng hàng chục tấn sức tấn công cực kì lớn.”

Tiêu Phàm nhoẻn miệng cười.

Tiêu Hải gật gù, hắn cũng không có kế hoạch vội tấn công.

Cho dù để toàn bộ kỵ binh hạng nặng xung kích thì tổn thất cũng sẽ không hề nhỏ, nếu dàn xếp để kỵ binh hạng nặng ở sau bom chùm, xe tăng ở hàng trên, sẽ gây ra ít tổn thất hơn nhiều.

Như vậy, khả năng cao đế quốc Hắc Hổ sẽ trực tiếp bị khuất phục.

Chương 578: Đến Nơi Đóng Quân

Không đánh mà làm khuất phục được quân của người, ấy mới là người giỏi trong những người giỏi.

Bây giờ, vận chuyển đồ đạc chẳng mấy khó khăn, chỉ tầm khoảng một giờ, toàn bộ vũ khí trong kho hàng sẽ được chuyển giao cho ông, tình hình của Tiêu Hải bây giờ đang rất ổn áp.

“Cháu ngoan, lần này không cho ngươi cái gì được rồi. Khoảng cách đến thành Kim Nguyên đang rất gần, ta phải cảnh giác đề phòng đế quốc Hắc Hổ cho cường giả đến phục kích.”

“Ba ngày sau liên lạc ngươi.”

Tiêu Hải nói xong, hình ảnh liền biến mất.

“Bệ hạ.”

Tiêu Hải vén tấm vải bước ra, một viên đại tướng dưới trướng nhìn hắn với ánh mắt đầy trông đợi, viên đại tướng ấy tên là Mông Nghị, hiện mười vạn binh chủng đang nằm trong tay hắn.

Mười vạn binh này dù không có giáp, nhưng bọn họ đã được mặc giáp có những binh còn lại trải qua huấn luyện, đạt được áo giáp liền có thể tăng sức mạnh chiến đấu.

“Nhìn bộ dạng của ngươi không có tiền đồ gì cả.”

Tiêu Hải vừa cười vừa mắng.

Ánh mắt Mông Nghị sáng lên, hắn hiểu rõ Tiêu Hải, ông nói vậy, áo giáp của mười vạn binh của hắn ta đã được sẵn sàng, bọn họ không cần phải ghen tị với người khác nữa.

“Đến nơi đóng quân.”

Tiêu Hải cùng Mông Nghị rất nhanh đã đến phía sau doanh trại.

“Ra ngoài!”

Tiêu Hải vừa nghĩ, một số lượng lớn hộp gỗ chứa đầy áo giáp xuất hiện trong báu vật không gian của hắn, điều đó khiến cho Mông Nghị và những tướng lĩnh khác nhìn thấy nó đã vô cùng phấn khích.

Tiêu Hải nói:

“Đây là mười vạn bộ áo giáp, để cho quân của ngươi tranh thủ thời gian để trang bị, tranh thủ để thích ứng với chúng.”

“Nếu có khó chịu thì điều chỉnh cho vừa vặn.”

Mông Nghị gật đầu lia lịa:

“Bệ hạ, ngài cứ an tâm, chúng thần sẽ thu xếp ổn thỏa ngay lập tức.”

Tiêu Hải rời đi, hắn phải tranh thủ thì giờ để tu luyện lấy lại sinh lực.

Bề ngoài nhìn như không có chuyện gì, nhưng lượng tiêu hao lúc này của Tiêu Hải vẫn tương đối cao, giữ nó trong tình trạng tốt sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Ở bên Tiêu Phàm, hắn vừa lên tới lầu hai, Tô Ấu Vi vẫn chưa ngủ.

“Chồng à, ông nội là ai vậy, trông thật trâu bfo.”

Tiêu Phàm lên giường, Tô Ấu Vi rúc vào lồng ngực hắn mà nói.

Tiêu Phàm khẽ cười:

“Ông trước kia từng là lính, trước đây hắn cũng luyện võ, nhưng chỉ luyện được đến cấp Hóa Kình, sau đó vô tình xuyên không về quá khứ.”

“Ngươi nói xem trông ông có đáng sợ không chứ?”

“Hồi trước ở trên trấn, lưu manh trông thấy hắn đều vòng qua đường khác mà đi.”

Tô Ấu Vi vội nói:

“Không phải, là uy lực, không phải đáng sợ, ông xã, ngươi đừng nói lung tung, càng không thể lỡ lời trước mặt ông nội đâu đấy.”

Tiêu Phàm nói khẽ:

“Ông ấy có cháu dâu liền quên luôn cháu ruột, lúc không có ngươi ông gọi ta là cháu ngoan, giờ gọi ta là tiểu tử thối.”

“Ha ha.”

“Ông xã, ông nội đối xử tốt với ta không phải là vì ngươi sao? Nếu ta không phải bạn gái ngươi, thì trong mắt ông, ta cũng chỉ là người qua đường thôi.”

Tô Ấu Vi nói với nụ cười duyên.

“Chồng à, ông nội vừa hay trong quân đội sao? Ông là tướng quân à?”

Tiêu Hải chỉ vừa gặp Tô Ấu Vi, đương nhiên không có ý muốn mặc

long bào, hắn cũng không mặc áo giáp, chỉ mặc thường phục trong cung.

Đương nhiên, với tư cách là một hoàng đế, thường phục của hắn trông cũng tinh tế một cách lạ thường.

Tiêu Phàm cười lớn:

“Ông nội sẽ chẳng tiết lộ thân phận cho ngươi, để cho nó bí ẩn, sau này chúng ta đến dị giới còn có chút bất ngờ.”

Việc giới thiệu ông nội cho Tô Ấu Vi biết là điều tất yếu, nhưng về phần Tiêu Hải là hoàng đế của đế quốc Thần Long thì… tạm thời không cần đề cập đến.

“Vâng.”

Tô Ấu Vi gật đầu.

Nếu Tiêu Phàm không có ý định nói, nàng cũng sẽ không quấn lấy hắn mà tra hỏi đến cùng.

“Ấu Vi, nhìn bộ dạng này của em vẫn còn rất tỉnh táo, không muốn ngủ sao?”

“Vậy thì, hay là chúng ta hoạt động một chút đi?”

Tiêu Phàm nói, khóe mắt cong lên vì cười.

“Cái này...”

Tô Ấu Vi còn chưa kịp lên tiếng, khóe môi nhỏ đã bị Tiêu Phàm hôn lấy.

…

Chớp mắt đã sang ngày hôm sau, Tiêu Phàm cùng mọi người quay trở về biệt thự.

Khương Vạn Trần đã đến rồi, đi cùng hắn là một vị trưởng lão.

“Tam trưởng lão, ngươi đã đến rồi sao.”

“Mau, mời vào.”

Tiêu Phàm vội mời hai người Khương Vạn Trần vào trong biệt thự.

“Kính chào ngài tam trưởng lão.”

Tô Ấu Vi trông thấy tam trưởng lão vội lên tiếng.

Thân phận và địa vị của Tam trưởng lão cao quý hơn nhiều so với Lục lão, thế mà lại đến chỗ của họ.

“Ngươi tên là Ấu Vi có đúng không? Ta có một đứa cháu gái cũng như ngươi, Lục lão thấy rất hài lòng.”

Tam trưởng lão mỉm cười nói.

Tô Ấu Vi gật gật đầu:

“Tam trưởng lão, ta đi pha trà cho mọi người.”

Tuy rằng thân phận của ông ngoại mình cũng không phải dạng vừa, nhưng với một nhân vật như vị Tam trưởng lão đây, Tô Ấu Vi nghĩ tốt nhất vẫn nên nhanh tay nhanh chân.

“Tam trưởng lão, Khương cục, mời ngồi.”

Tiêu Phàm lên tiếng.

Chương 579: Công Bố Tin Tức

Hai người họ ngồi xuống, Tiêu Phàm cũng ngồi theo, Tam trưởng lão nói:

“Tiêu Phàm, ngươi đã phát hiện được phòng thí nghiệm quái quỷ như vậy, lập được công lớn rồi đấy.”

“Viêm Hoàng Quyết mà ngươi làm ra cũng rất lợi hại.”

Tiêu Phàm cười cười, hắn không nói gì.

Tam trưởng lão tiếp tục:

“Chúng ta có ý muốn đẩy nhanh việc luyện võ toàn dân, ngươi nghĩ sao về chuyện này?”

“Ngươi nghĩ mức độ tin cậy Viêm Hoàng Quyết là bao nhiêu?”

Tiêu Phàm nói:

“Tam trưởng lão, Viêm Hoàng Quyết là Trúc Cơ công pháp, độ an toàn chưa được kiểm định, các chủng tộc còn lại cũng rất khó học được.”

“Cá nhân ta cho rằng Viêm Hoàng Quyết an toàn 100%. Nhưng công pháp có an toàn tuyệt đối, cũng không khẳng định được trong quá trình tu luyện sẽ không có vấn đề gì xảy ra.”

“Có thể có một số người luyện tập mà không có kiến thức về sơ đồ kinh mạch của cơ thể con người, nếu bị tai biến mạch máu não có thể dẫn đến hậu quả nghiêm trọng hơn.”

Tam trưởng lão nói:

“Hậu quả nghiêm trọng mà ngươi nói đến là...”

Tiêu Phàm nói:

“Trường hợp xấu nhất có thể dẫn đến bại liệt, nhưng khí sẽ tiêu tán, cho dù bại liệt, nhiều nhất cũng phải nửa năm mới có thể hồi phục.”

“Nếu người thông thạo sơ đồ kinh tuyến của cơ thể con người, trường hợp không nhớ nhầm, xác suất xảy ra tai nạn là rất nhỏ, có thể nói tương tự như xác suất bị ô tô đâm trên đường.”

Trên mặt Tam trưởng lão lóe lên một nụ cười hài lòng.

“Tiêu Phàm, ngươi là một bậc thầy, là nhân tố lợi hại nhất của Hoa quốc chúng ta bây giờ, nếu ngươi đã nói như vậy, chúng ta tuyệt đối tin tưởng vào ngươi.”

“Quốc gia chẳng mấy chốc sẽ công bố tin tức, trước tiên hãy để mọi người học cho thông thạo sơ đồ kinh mạch cơ thể người.”

Tiêu Phàm gật gật đầu:

“Sơ đồ kinh mạch của cơ thể con người có thể được công bố trước, cỡ nửa tháng lại quảng bá công pháp, thời gian dài như vậy hẳn là có thể thông thuộc được.”

Tam trưởng lão nói:

“Tiêu Phàm, vì muốn toàn dân hưởng ứng luyện võ nhiệt tình, ta muốn yêu cầu ngươi mở một buổi livestream cho khán giả trên toàn quốc.”

“Ngươi thấy thế nào?”

Tiêu Phàm nhìn phía Khương Vạn Trần:

“Tam trưởng lão, về chuyện này Khương cục ra mặt cũng được.”

Khương Vạn Trần lắc đầu liên tục:

“Tiêu Phàm, chuyện này không được đâu, thực lực của ta cũng như vậy, sợ là hiệu quả của việc tuyên truyền sẽ không được như mong đợi.”

Tam trưởng lão nói:

“Tiêu Phàm, chúng ta quyết định sẽ trao tặng huân chương Cộng hòa cho ngươi, trước mặt mọi người ngươi thể hiện năng lực của bản thân, cũng khiến dân chúng ngớt đi phần nghi ngờ.”

“Ặc...”

Tiêu Phàm đứng hình.

Tô Ấu Vi đang bưng trà tới cũng ngây người.

Huân chương Cộng hòa là huân chương cao quý nhất của nước Hoa.

Tiêu Phàm hít một hơi thật sâu:

“Tam trưởng lão, ta còn trẻ, hơn nữa ta cũng chưa làm được gì nhiều.”

“Lão tiền bối mới là người tận tụy vì quốc gia mà cống hiến mấy chục năm nay.”

“Livestream ta có thể làm được, đeo mặt nạ vào là được, nhưng cái huân chương thì chưa cần đến mức như thế, đợi sau này ta lập công cho quốc gia này nhiều hơn rồi thưởng cũng chưa muộn.”

Khương Vạn Trần nói:

“Tiêu Phàm, cái đang nói là huân chương Cộng hòa của quốc gia đó, ngươi cứ vậy từ chối sao?

Tiêu Phàm nói:

“Khương cục, ta tin rằng sau này ta có thể cống hiến hết mình cho quốc gia, đến lúc đó đạt được huân chương này thì mới xứng đáng.”

“Ta còn trẻ, nên sẽ không tranh giành với lão tiền bối.”

Tam trưởng lão khẽ gật đầu:

“Đã vậy thì cứ theo ý ngươi. Nếu ngươi không cần thứ này, vậy ngươi muốn đãi ngộ như thế nào, cứ nói với ta.”

“Chúng ta bàn bạc với nhau cũng không ít thời gian, thực sự không biết phải đãi ngộ ngươi thế nào, ngươi muốn sức mạnh sẽ có sức mạnh, muốn tiền cũng sẽ có tiền.”

Tiêu Phàm cười nói:

“Tam trưởng lão, ta muốn có một nhà máy sắt thép có khả năng luyện ra thép chất lượng cao, số lượng sản xuất ra không cần phải lớn quá.”

“Toàn bộ nhà máy thép đã được tháo rời, mỗi mảnh không nên đặc biệt lớn, còn phải có video tháo dỡ nhà máy thép, vật liệu lắp đặt và vận hành.”

Tiêu Hải ở bên đó có một quặng sắt chất lượng cao, nhưng kỹ thuật gia công kim loại không được tốt lắm, tháo dời một nhà máy thép chuyển qua, binh khí áo giáp các loại đều có thể trực tiếp chế

tạo.

“Chỉ vậy thôi sao?”

Tam trưởng lão nói với vẻ kinh ngạc:

“Ngươi bỏ tiền ra mua một nhà máy là được, năng lực sản xuất sắt thép trên dưới cả nước chúng ta có thừa, chỗ bán nhà máy sắt thép chắc chắn có.”

Tiêu Phàm đáp lại:

“Tam trưởng lão, chủ yếu là tháo dời, lắp đặt tư liệu mới là công đoạn phiền phức, với lại nhà máy sắt thép cũ kỹ quá mức ta cũng thấy chướng mắt.”

Một nhà máy thép tốt của nhà nước, không phải cứ có tiền là đều mua được.

“Tam trưởng lão, ta có thể bỏ tiền ra mua.”

Tam trưởng lão trầm ngâm một hồi rồi nói:

“Vũ khí súng ống đều bán cho ngươi, chuyện này không phải vấn đề lớn, đến lúc đó ta sẽ bàn bạc lại với các đại trưởng lão.”

Chương 580: Đề Xuất

“Đa tạ Tam trưởng lão.”

Têu Phàm vội nói.

Tam trưởng lão cười nói:

“So với những gì ngươi cống hiến cho quốc gia, cái này có là gì, nếu có bán thì nhất định sẽ bán cho ngươi với giá cực kì ưu đãi.”

“Tiêu Phàm, ngươi trực tiếp đưa nó cho nhà máy thép dị giới, sự phụ thuộc của họ vào ngươi sẽ giảm đi, ngươi có thể cho, nhưng phải nhận được đủ lợi ích.”

Tiêu Phàm gật gật đầu, Tam trưởng lão nghĩ như vậy là chuyện rất bình thường.

Đối với hắn mà nói tất nhiên là không cần phải lo lắng chuyện này, hiện giờ hoàng đế đế quốc Thần Long là ông nội của hắn, ngôi vị hoàng đế tương lai của đế quốc Thần Long cũng sẽ truyền lại cho hắn.

“Tiêu Phàm, lão gia tử chúng ta cũng có thể luyện Diêm Hoàng Quyết sao?”

“Quận Hành Dương đã làm ra một thứ gì đó giống như nô dược, nếu chúng ta không thể trở thành chiến binh, chúng ta sẽ gặp rắc rối nếu bị gián điệp của họ âm mưu chống lại.”

Tam trưởng lão dò hỏi.

Tiêu Phàm cười cười nói:

“Tam trưởng lão, các ngươi cũng có thể tu luyện võ, lát nữa ta cùng ngươi đi đế đô, ta đã hứa với các ngươi chuyện Sinh Linh dịch.

Ánh mắt Tam trưởng lão sáng lên.

Vài giờ sau đó, Tiêu Phàm cùng bọn người Tam trưởng lão trở về đế đô.

Tiêu Phàm bán đấu giá hết ba giọt Sinh Linh dịch, Hắc Vương dùng hết hai giọt, Sinh Linh dịch mà lúc trước Tiêu Hải đưa cho hắn hiện tại còn mười lăm giọt.

“Bạn Tiêu Phàm, với thời gian ngắn như vậy, ngươi lại lập được đại công rồi đấy!”

Đại trưởng lão cùng ba vị trưởng lão ở đế đô, trông thấy đám người Tiêu Phàm gương mặt liền trở nên rạng rỡ.

Tam trưởng lão nói sơ quát về đề nghị của Tiêu Phàm, đại trưởng lão cùng những vị khác không chần chừ gì mà đồng ý rất nhanh.

Chỉ là một nhà máy sắt thép, cho dù Tam trưởng lão có trực tiếp

quyết định cũng không thành vấn đề gì lớn.

“Đại trưởng lão, trước đây ta đã hứa với các ngươi ba giọt Sinh Linh dịch, nhưng tạm thời không thể cho các ngươi tất cả, ta đề xuất các ngươi hãy dùng một hai giọt.”

“Giữ lại một giọt về sau còn có ích.”

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Đại trưởng lão cười đáp:

“Chúng ta đã trao đổi qua, đều dùng một giọt, dùng hai giọt, nói không chừng trông chúng ta đã trẻ hơn rất nhiều.”

Tiêu Phàm gật gật đầu.

Không mất nhiều thời gian sau đó, họ đồng loạt sử dụng giọt Sinh Linh dịch còn lại, chỉ trong nửa giờ ngắn ngủi, các trưởng lão và những người khác đã cảm nhận được sự biến hóa rõ rệt.

Những vết chân chim trên khuôn mặt của họ đã mờ đi thấy rõ.

Họ cũng không có bệnh nền, vì thế một giọt Sinh Linh dịch có thể kéo dài được ba năm.

“Đại trưởng lão, các ngươi có muốn tu luyện Viêm Hoàng Quyết ngay bây giờ luôn không? Ta sẽ ở bên cạnh hỗ trợ các ngươi tu luyện, trước bữa cơm tối liền có thể thành công.”

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Hắn phóng ra bốn luồng long khí, đồng thời hướng dẫn Đại trưởng lão cùng bốn người họ tu hành, chuyện này đối với hắn dễ như trở lòng bàn tay.

Đại trưởng lão trầm ngâm:

“Công pháp này sẽ được phổ biến rộng toàn quốc, mấy ông già chúng ta phải thử trước, chúng ta tu luyện thành trước, dân chúng thấy vậy sẽ an tâm hơn.”

“Tiêu Phàm, vậy phiền ngươi rồi.”

…

Bốn vị trưởng lão đều khoanh chân ngồi xuống, tam trưởng lão lên tiếng:

"Tiêu Phàm, chúng ta mấy lão già tay chân lẩm cẩm này, sẽ không ngồi một hồi liền tê chân chứ?"

Tiêu Phàm cười nói:

"Tam trưởng lão, ngươi có thể yên tâm, công pháp vận chuyển có thể đả thông khí huyết kinh mạch, sẽ không xuất hiện loại tình huống này.”

“Các ngươi cẩn thận cảm ứng luồng khí trong cơ thể là được rồi.”

“Nội lực của ta sẽ giúp các ngươi đả thông kinh mạch, quá trình này bên trong cơ thể các ngươi sẽ có luồng khí yếu ớt đi theo, đến lúc đó các ngươi thử dẫn dắt khí vào trong cơ thể.”

Bốn vị trưởng lão nghe xong liền gật đầu.

Tiêu Phàm ý niệm khẽ động, bốn luồng long khí phân biệt tiến vào trong cơ thể bốn vị trưởng lão, dưới sự dẫn dắt của hắn chúng nó bắt đầu dọc theo tuyến đường Viêm Hoàng Quyết đi tới.

Đám Đại trưởng lão thấy thế đều thở phào nhẹ nhõm.

Một lát sau họ phát hiện long khí của Tiêu Phàm ở trong cơ thể họ đi tới, cũng có thể cảm ứng được tương đối rõ ràng, khí đi đến kinh mạch nào, huyệt đạo nào họ đều có thể biết.

Đảo mắt thời gian trôi qua hai ba giờ, Tiêu Phàm khống chế long khí đã ở trong cơ thể bọn Đại trưởng lão vận chuyển hoàn chỉnh hai đại chu thiên.

Trong cơ thể đám Đại trưởng lão đã có một ít khí sinh ra.

Lại thêm hai giờ trôi qua, đám Đại trưởng lão đã hoàn toàn ghi nhớ lộ tuyến công pháp, họ cũng có thể dẫn dắt luồng khí trong cơ

thể ở kinh mạch trung lưu di chuyển.

“Thu.”

Tiêu Phàm rút về long khí của mình.

“Đại trưởng lão, các ngươi tiếp tục tu luyện đi, tự mình tu luyện thêm một chu thiên.”

Tiêu Phàm mở miệng nói.

Chương 581: Áo Giáp

Đám Đại trưởng lão khẽ gật đầu, bất quá tốc độ tu luyện của họ chậm hơn không ít, tốn hơn hai giờ, họ mới theo thứ tự tu luyện kết thúc.

“Tiêu Phàm, ta cảm giác được khí lực hình như lớn hơn một chút.”

Cuối cùng tu luyện cũng kết thúc, Lục trưởng lão có chút mừng rỡ nói.

Tiêu Phàm khẽ cười, trả lời hắn:

"Rất bình thường, ta giúp các ngươi đả thông kinh mạch, hơn nữa các ngươi vừa mới sử dụng một giọt sinh mệnh linh dịch.”

“Người bình thường tu luyện một tháng chưa chắc có hiệu quả như các ngươi.”

Đại trưởng lão cảm kích nhìn hắn, nói:

“Tiêu Phàm, vất vả cho ngươi rồi, chúng ta đi ăn cơm.”

“Ngươi đi nếm thử bữa ăn chỗ chúng ta như thế nào, được không?”

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu:

"Đại trưởng lão, ta đều cũng có thể. À đúng rồi, mỗi ngày các ngươi tốt nhất nên dành chút thời gian tu luyện thêm một chu

thiên.”

“Chờ tu vi của các ngươi tăng lên một chút, tinh lực của các ngươi sẽ mạnh hơn nhiều so với bây giờ, dù ba đến năm ngày không ngủ thì cũng không có vấn đề gì lớn.”

Mấy người Đại trưởng lão nghe xong hai mắt sáng lên.

Họ đều là người bận rộn, nếu sau khi tu luyện tinh lực có thể dồi dào như vậy, thì họ sẽ có càng nhiều thời gian hơn để xử lý quốc gia đại sự.

Cùng mấy người Đại trưởng lão ăn xong một bữa cơm công tác, Tiêu Phàm liền rời đi.

Hắn đi thẳng ra sân bay.

Bây giờ đã là ban đêm, Tô Ấu Vi dùng thân phận ngụy trang đặt vé máy bay cho hắn đi Dương Quốc, hiện tại hắn phải đi Dương Quốc một chuyến.

……

Dị giới, thủ hạ Mông Nghị hơn mười vạn người toàn bộ thay đổi trang phục hoàn tất, hơn nữa họ đã điều chỉnh thích ứng với áo giáp, tuỳ thời có thể toàn lực chiến đấu.

“Truyền lệnh, một phút sau xuất phát.”

Tiêu Hải truyền ra mệnh lệnh, thực lực hắn đã khôi phục được bảy tám phần.

“Mọi người chuẩn bị kỹ càng đi, chúng ta lập tức xuất phát!”

Đám Trầm Kính Thiên cấp tốc truyền mệnh lệnh ra, hai mươi lăm vạn người đại quân đều hành động, từng binh sĩ một đều nhanh chóng thu đồ vào bên trong không gian bảo vật.

Rất nhanh một phút đồng hồ trôi qua.

Hai mươi lăm vạn đại quân trùng trùng điệp điệp tiến tới Kim Nguyên thành.

Minh Quang Khải phòng ngự cường đại dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống phát sáng rạng rỡ.

“Có áo giáp mới này sướng hơn nhiều.”

“Áo giáp này mạnh hơn nhiều so với áo giáp da ban đầu của chúng ta.”

“Thật hy vọng người của Hắc Hổ đế quốc lập tức xuất hiện, chúng ta sẽ giết chết họ như hoa rơi nước chảy vậy.”

Rất nhiều binh sĩ dưới tay Mông Nghị nghị luận sôi nổi, sĩ khí nhanh chóng tăng vọt.

Hai mươi lăm vạn khải giáp thiết kỵ, cái này phi thường đáng sợ.

Trước kia mười vạn thiết giáp long kỵ của Thần Diễm đế quốc, đã được coi là bảo bối vô cùng quý giá, mười vạn thiết giáp long kỵ có tác dụng uy hiếp cường đại đối với các đế quốc xung quanh.

Hôm nay khải giáp thiết kỵ của Thần Long đế quốc đã vượt qua ba mươi vạn.

“Chuyện gì xảy ra thế?”

“Thủ hạ Mông Nghị sao cũng mặc áo giáp?”

Thám tử Hắc Hổ đế quốc lập tức phát hiện ra dị thường.

Nguyên lai Thần Long đế quốc bên này chỉ có mười lăm vạn áo giáp kỵ binh, mười vạn kỵ binh là nhược điểm, thế mà bây giờ lại biến thành hai mươi lăm vạn áo giáp kỵ binh.

“Trời ơi, mười vạn kỵ binh biến thành mười vạn áo giáp kỵ binh.”

“Tin tức này chúng ta phải truyền về.”

Thám tử Hắc Hổ đế quốc nhanh chóng truyền ra tin tức, tốc độ của họ nhanh hơn nhiều so với đại quân, hai giờ sau tin tức đã truyền tới thành Kim Nguyên.

“Cái gì?”

Nhận được tin tức, sắc mặt Kim Hãn Tông đại biến.

Trong tay bọn hắn tổng cộng có hơn bảy mươi vạn người, coi như ba mươi vạn người trong đó không đáng tin cậy đi nữa, Kim Hãn Tông vẫn cảm thấy bọn hắn có thể cùng đám Tiêu Hải đánh một trận.

Dù thua trận, chỉ cần bọn hắn không quá thảm bại, chỉ cần có thể làm cho Thần Long đế quốc thương vong tương đối nhiều, đến lúc đó bọn hắn có thể có càng nhiều lợi thế đàm phán.

Hiện tại phải làm sao bây giờ?

Đám Tiêu Hải có hai mươi lăm vạn áo giáp kỵ binh, có thể chống đỡ trăm vạn binh sĩ bọn hắn trở lên, bảy mươi vạn binh sĩ bọn hắn miễn cưỡng gom lại làm sao đánh?

“Cái này còn chưa tính đến bom đạn và các thứ đồ chơi khác.”

Lúc trước cùng Thần Long đế quốc chiến đấu, bọn hắn tổn thất bảy mươi vạn người, binh sĩ Thần Long đế quốc tổng cộng chết hơn một ngàn người, thương vong hoàn toàn không cân xứng.

“Lão tổ tông, chúng ta làm sao bây giờ?”

Không còn cách nào khác, Kim Hãn Tông vội vã đến Linh Sơn nơi lão tổ tông Hắc Hổ đế quốc cư trú.

Lão tổ tông Hắc Hổ đế quốc tên là Kim Huyền Minh, nghe kể lại hắn lập tức nhíu mày.

Nếu Thần Long đế quốc không có loại đồ vật pháo cối như vậy, bọn hắn còn có thể tử thủ Kim Nguyên thành, nhưng hiện tại tử thủ Kim Nguyên thành chính là muốn chết.

“Hãn Tông, phần thắng của chúng ta là bao nhiêu, hơn nữa có thể tạo thành bao nhiêu tổn thất cho Thần Long đế quốc?”

Kim Huyền Minh dò hỏi.

Chương 582: Tiến Quân

Kim Hãn Tông cay đắng trả lời:

"Lão tổ tông, tuy rằng người của chúng ta nhiều hơn, nhưng khi đánh nhau, phần thắng của chúng ta khẳng định là không."

"Lúc Thần Long đế quốc có mười lăm vạn khải giáp thiết kỵ, chúng ta khả năng còn có một hai phần thắng, hôm nay chúng ta hẳn là không có bất kỳ khả năng thắng nào."

"Thần Long đế quốc tổn thất hẳn là sẽ không vượt qua một phần ba, nếu bọn hắn sử dụng số lượng bom lớn, tổn thất có lẽ sẽ không vượt qua một ngàn người."

Kim Huyền Minh thở dài một hơi.

Hắc Hổ đế quốc bọn hắn trước kia đối mặt với Thần Diễm đế quốc, thua ít thắng nhiều, cho tới bây giờ đều tràn đầy sức mạnh, nào giống như bây giờ vô lực thế này.

"Hãn Tông, tận lực đàm phán đi, dùng hòa đàm giải quyết vấn đề."

"Nếu đánh nhau bộ tộc chúng ta tổn thất lớn, vậy chúng ta sẽ mất đi toàn bộ thiên hạ, ngươi nên biết như vậy sẽ có kết quả như thế nào."

Kim Huyền Minh vẻ mặt ngưng trọng nói.

Kim Hãn Tông trầm mặc, hồi lâu hắn thở dài nói:

"Lão tổ tông, ngài nói đúng, nội bộ chúng ta có vài bộ tộc đang nhìn chằm chằm."

"Nếu chúng ta không ổn định được, toàn bộ bộ tộc có thể sẽ bị thanh tẩy."

Kim Huyền Minh gật gật đầu:

"Trước tiên bảo tồn lực lượng, tương lai chúng ta khẳng định cũng có thể từ dị giới lấy được những vũ khí uy lực cường đại kia."

"Chỉ cần Thần Long đế quốc ở phương diện này không còn ưu thế

nữa, Hắc Hổ đế quốc chúng ta sợ gì chứ? Những thứ mất đi đến lúc đó chúng ta cầm gấp bội về."

Kim Huyền Minh trầm giọng nói.

Kim Hãn Tông cũng theo đó gật đầu, trả lời:

"Lão tổ tông, ta sẽ phái sứ đoàn đàm phán lại, cố gắng giảm thiểu tổn thất xuống thấp nhất."

Không bao lâu sau sứ thần Hắc Hổ đế quốc xuất phát.

Tu vi của mấy sứ thần cũng không thấp.

Bọn hắn phi hành đi tới, không bao lâu sau liền nhìn thấy quân đội Thần Long đế quốc.

"Sứ thần Hắc Hổ đế quốc cầu kiến hoàng đế bệ hạ Thần Long đế quốc."

Một sứ thần trong đó cao giọng nói.

Cùng lúc đó bọn hắn cũng lần lượt đi xuống mặt đất.

Mà nơi này cách quân đội Thần Long đế quốc vài trăm mét.

…

Tiêu Hải thản nhiên nói:

"Nói với bọn hắn, hiện tại trẫm không rảnh gặp họ."

Còn chưa tới địa điểm dự định, Tiêu Hải không có ý định để quân đội dừng lại.

"Vâng, bệ hạ."

Rất nhanh liền có người đi thông tri sứ thần Hắc Hổ đế quốc.

"Giá, giá!"

Mặt đất rung động, hai mươi lăm vạn đại quân tiếp tục tiến về phía trước.

Một trong những sứ thần Hắc Hổ đế quốc nhanh chóng rời đi, hắn phải trở về báo cáo tình huống mới nhất bên này, còn lại mấy người sứ thần không xa không gần đi theo.

“Mọi người chuẩn bị nghênh đón địch nhân.”

Kim Hãn Tông truyền ra mệnh lệnh.

Bọn hắn phải chuẩn bị thật tốt khi Thần Long đế quốc trực tiếp tập kích họ.

“Mau cho chiến mã ăn.”

“Tất cả các loại vũ khí đều phải kiểm tra kỹ.”

Bên ngoài Kim Nguyên Thành, rất nhiều tướng lĩnh Hắc Hổ đế quốc đều nhận được mệnh lệnh.

Cho dù trong đó có tướng lĩnh thân kinh bách chiến cũng có chút hoảng, Thần Long đế quốc mang đến cho bọn hắn áp lực quá lớn, bọn hắn biết thắng lợi khả năng cực thấp.

Trước kia vào thời điểm đối mặt với Thần Diễm đế quốc, tướng sĩ Hắc Hổ đế quốc đều tràn đầy lòng tin, nhưng hai lần chiến đấu trước đó triệt để đánh tan lòng tin của họ.

"Thủ lĩnh, nếu như cùng Thần Long đế quốc huyết chiến, chúng ta tất nhiên thất bại, bất quá nếu đạt được sự ủng hộ của Thần Long đế quốc, ngài rất có thể trở thành hoàng đế."

“Thủ lĩnh, tiếp tục ủng hộ bệ hạ không phải là hành động sáng suốt.”

Trong một quân trướng nào đó, mấy cường giả bộ tộc Hách Liên khuyên bảo thủ lĩnh bộ tộc mình, trước kia bộ tộc bọn hắn từng bị bộ tộc Kim Hãn Tông đánh bại.

Nhưng bộ tộc của bọn hắn vẫn rất mạnh.

Trong bảy mươi vạn tướng sĩ, có mười lăm vạn là người của bọn hắn.

Nếu như bọn hắn đứng ra, khẳng định còn có một ít bộ tộc nhỏ và vừa ủng hộ đi theo bọn hắn.

“Không vội, trước tiên xem tình hình trước đã.”

“Mấy người Kim Hãn Tông cũng không phải người dễ chọc, nóng vội dễ xảy ra chuyện.”

Thủ lĩnh Hách Liên Thản trầm giọng nói.

Hắn là cường giả cấp bậc Vũ Đế, thực lực sàn sàn như nhau với Kim Hãn Tông, bất quá thực lực của hắn so với Kim Huyền Minh lại yếu hơn, cho nên không có cơ hội tốt thì không dám hành động.

Đảo mắt đã hai giờ trôi qua.

“Truyền lệnh toàn quân đình chỉ tiến lên, dựng trại nghỉ ngơi cho tốt.”

Bên này, Tiêu Hải bỗng nhiên ra lệnh.

Quân đội khổng lồ rất nhanh đình chỉ đi tiếp, họ cách Kim Nguyên Thành chỉ có ba bốn mươi ki lô mét, xung kích thêm một giờ nữa là có thể đến dưới Kim Nguyên Thành.

Xung quanh thành Kim Nguyên có doanh địa của Hắc Hổ đế quốc, khoảng cách giữa hai quân không đến ba mươi ki lô mét, đây là một khoảng cách rất nguy hiểm.

"Hô!"

Sứ thần đi theo đội quân Tiêu Hải âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đội quân Tiêu Hải nếu như lại đi tiếp, nói không chừng trực tiếp bộc phát chiến đấu, trên dưới Hắc Hổ đế quốc bây giờ căn bản cũng không muốn cùng Thần Long đế quốc đổ máu.

Chương 583: Tru Tâm

“Sứ thần Hắc Hổ đế quốc cầu kiến hoàng đế bệ hạ Thần Long đế quốc.”

Mấy sứ thần lại cầu kiến lần nữa.

“Để cho họ lại đây đi.”

Tiêu Hải lạnh nhạt nói, quân trướng của hắn trong thời gian ngắn nhất đã bố trí xong.

“Vâng, bệ hạ.”

Hơn mười phút trôi qua, sứ thần Hắc Hổ đế quốc đi bộ xuyên qua quân trận uy nghiêm, bọn hắn nơm nớp lo sợ đi tới bên ngoài lều quân của Tiêu Hải.

“Các ngươi vào đi.”

“Không nên có bất kỳ hành vi mạo phạm bệ hạ nào, bằng không tuyệt đối không thể tha thứ.”

Thống lĩnh thân vệ Tần Trung của Tiêu Hải nghiêm nghị nói.

Thân làm thống lĩnh thân vệ, thực lực Tần Trung đương nhiên rất mạnh, hắn là cường giả cấp bậc Võ Đế, từ lúc tạo phản ban đầu hắn đã đi theo Tiêu Hải.

“Vâng.”

Mấy sứ thần Hắc Hổ đế quốc vội vàng nói.

Tiến vào trong quân trướng, bọn hắn vội vàng quỳ xuống đất cùng kêu lên:

"Sứ thần Hắc Hổ đế quốc, bái kiến hoàng đế bệ hạ Thần Long đế quốc."

“Bệ hạ, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

“Đứng lên đi.”

Một lúc sau Tiêu Hải trầm giọng trả lời.

“Tạ ơn bệ hạ.”

Mấy sứ thần nhao nhao đứng lên.

Sứ thần cầm đầu hít sâu một hơi nói:

“Thần Long hoàng đế bệ hạ, vì hòa bình hai đế quốc, chúng ta nguyện ý thoái nhượng ký tên lên quốc thư hòa bình.”

"Theo như lời điều kiện của ngài, Hắc Hổ đế quốc chúng ta có thể tiếp nhận một phần, cắt nhượng sông Kim Tất phía đông, bồi thường Thần Long đế quốc ba mươi vạn cân linh thạch."

Nếu cắt nhượng Ô Tư sơn mạch phía đông, Hắc Hổ đế quốc cũng chỉ còn lại có sáu mươi bảy vạn ki lô mét thổ địa.

Nếu cắt nhượng phía đông sông Kim Tất thì còn lại mười vạn ki lô mét vuông.

Hơn nữa đại bộ phận Ô Tư sơn mạch phía đông, sông Kim Tất phía tây là bình nguyên, thổ địa phì nhiêu, Hắc Hổ đế quốc nếu chiếm cứ phản kích Thần Long đế quốc cũng càng thuận tiện.

“Các ngươi vẫn còn chưa tỉnh ngủ sao?”

“Đại quân trẫm đã bình lâm dưới Kim Nguyên Thành, các ngươi còn dám cò kè mặc cả như vậy, cho rằng trẫm không dám hạ mệnh lệnh đồ sát Kim Nguyên Thành sao?”

Tiêu Hải đằng đằng sát khí nói.

Mấy sứ thần nghe xong liền biến sắc.

Bọn hắn không chút hoài nghi việc Tiêu Hải có dám hạ mệnh lệnh như vậy không.

Dám tạo phản đoạt đế vị, Tiêu Hải có chuyện gì mà không làm được?

“Thần Long hoàng đế bệ hạ, chúng ta còn có thể bàn bạc thêm.”

“Hòa bình là nói ra mà được a.”

Một sứ thần khác vội vàng nói.

Tiêu Hải lạnh lùng trả lời:

"Ngoại trừ điều kiện ban đầu, trẫm còn có một điều kiện, Hách Liên bộ tộc được độc lập kiến quốc, chiếm cứ một phần ba quốc thổ Hắc Hổ đế quốc."

“Tê!”

Mấy sứ thần nghe xong hít vào một hơi khí lạnh.

Tiêu Hải này thật tru tâm a.

Hách Liên bộ tộc thực lực cường đại, Tiêu Hải nếu ủng hộ họ kiến quốc, bọn hắn khẳng định rất vui vẻ, chỉ một câu nói của Tiêu Hải sẽ làm cho nội bộ bọn hắn phân liệt.

“Trẫm cho các ngươi thời gian ba ngày suy nghĩ.”

“Thời gian ba ngày, nếu như các ngươi còn không đồng ý, trẫm liền hạ lệnh tiến công. Quân vô hí ngôn, trẫm đã nói, nhất định sẽ làm được.”

Tiêu Hải khí phách nói.

Trong đầu mấy sứ giả loạn thành một bầy.

Nếu đem kết quả đàm phán như vậy mang về, Kim Hãn Tông sẽ không trực tiếp chém đầu bọn hắn chứ?

“Mấy vị, mời.”

Thanh âm lạnh lùng của Tần Trung vang lên.

Mấy sứ thần còn muốn nói thêm gì đó, nhưng cuối cùng bọn hắn vẫn không mở miệng, quân không nói đùa, Tiêu Hải đã nói như vậy thì không có khả năng thay đổi nữa.

Rất nhanh mấy sứ thần lục đục rời đi.

Tiêu Hải phân phó:

“Các ngươi đem lời trẫm vừa nói truyền ra ngoài, phải để cho người của bộ tộc Hách Liên biết, chắc hẳn Hách Liên Thản sẽ rất cao hứng.”

“Vâng, bệ hạ.”

Mấy sứ thần vừa mới tiến vào Kim Nguyên Thành, người của Tiêu Hải đã đem tin tức truyền tới Kim Nguyên Thành, trong thời gian ngắn tin tức này liền ở Kim Nguyên Thành truyền ra.

“Đáng giận!”

Khi Kim Hãn Tông nhận được tin tức, sắc mặt hắn vô cùng khó coi.

Tiêu Hải rõ ràng không những muốn cắt nhượng rất nhiều lãnh thổ của bọn hắn, còn muốn bọn hắn bồi thường kếch xù, muốn trú quân mười vạn, hơn nữa còn muốn đem Hắc Hổ đế quốc bọn hắn phân liệt.

“Tiêu Hải người này, không dễ chọc a.”

Kim Huyền Minh nhíu mày.

Ngay từ đầu bọn hắn đã không có phần thắng nào, hiện giờ Tiêu Hải lại ủng hộ bộ tộc Hách Liên độc lập kiến quốc, đám Hách Liên Thản khẳng định một trăm phần trăm đồng ý.

Thế này còn đánh thế nào?

Nếu thật sự đánh nhau, bộ tộc Hách Liên rất có thể sẽ đứng ở bên Thần Long đế quốc kia, đánh thắng bọn hắn, bộ tộc Hách Liên có lẽ có thể độc chiếm Hắc Hổ đế quốc.

“Lão tổ tông, chúng ta tựa hồ chỉ có thể thỏa hiệp.”

“Nếu đánh nhau chúng ta không có bất kỳ phần thắng nào.”

Kim Hãn Tông có chút chua xót nói.

Kim Huyền Minh khẽ gật đầu, trả lời:

“Mau ký quốc thư để người của Thần Long đế quốc rời đi đi, kéo dài thời gian cẩn thận còn có biến cố.”

“Họ có lẽ còn có vũ khí từ thế giới khác trợ giúp.”

Kim Hãn Tông thở dài một hơi.

“Lão tổ tông, ta sẽ cho sứ thần đi qua, bàn bạc chi tiết quốc thư với Thần Long đế quốc, mau chóng ký quốc thư trong hai ngày tới.”

Kim Huyền Minh nói tiếp:

“Trước tiên ngươi nên đi gặp Hách Liên Thản đã.”

“Tiêu Hải nói phân chia một phần ba quốc thổ cho bộ tộc Hách Liên, nhưng cũng không nói phân chia nơi nào, phương diện này ngươi còn cần cùng hắn nói chuyện thật tốt.”

Kim Hãn Tông gật đầu, lông mày âm thầm chau lại.

Hắn khẳng định là muốn chia cho bộ tộc Hách Liên địa phương kém cỏi nhất, nhưng liệu Hách Liên Thản có đồng ý không?

Chương 584: Di Chuyển

Trấn Hành Dương, huyện Thần Xuyên.

Tiêu Phàm đã tới địa điểm, tổng bộ tập đoàn tài chính Mitsui ở đây, Tô Ấu Vi còn tra ra bên này có căn cứ thí nghiệm dưới mặt đất to lớn, còn việc nghiên cứu cái gì thì không ai biết.

Nếu bên trong có mạng lưới, Tô Ấu Vi nhất định có thể tra ra, nhưng nơi này phòng bị sâm nghiêm, Tô Ấu Vi cố gắng không ít thời gian vẫn không có kết quả.

“Theo kết quả Ấu Vi đưa ra, căn cứ thí nghiệm hẳn là ở bên này.”

Trong lòng Tiêu Phàm thầm nghĩ.

Trước mặt hắn là một bãi đỗ xe tập thể khổng lồ, bãi đỗ xe này còn có chỗ đậu xe ngầm, nhưng chỗ đậu xe ngầm chỉ mở cho xe có giấy thông hành.

“Thuấn di!”

Ý niệm vừa động, Tiêu Phàm thuấn di tới một góc không người.

Hắn vận dụng năng lực thấu thị, mặt đất lập tức bị nhìn thấu, từ đó hắn có thể thấy được những thứ dưới mặt đất.

"Quả nhiên có phòng thí nghiệm, khu D quần áo sinh hóa đều đã mặc vào, khẳng định thứ nghiên cứu không phải cái đồ chơi tốt gì, xem ra tập đoàn Mitsui dã tâm không nhỏ ha."

“Hả?”

Đúng lúc này Tiêu Phàm nhìn thấy một phòng giam.

Bên trong tổng cộng có năm người, từ dung mạo của bọn họ đến xem, Tiêu Phàm phán đoán xác suất cực lớn bọn họ là người Hoa quốc, hiện tại trên khuôn mặt mấy người đều một vẻ bàng hoàng.

Tiêu Phàm thấy miệng bọn họ đang động, tinh thần niệm lực của hắn lập tức kéo dài xuống.

"Tiểu Lỵ sao còn chưa về, liệu nàng có xảy ra chuyện gì không?"

“Sao chúng ta lại xui xẻo như vậy, đi du lịch lại còn bị bắt chứ.”

“Ta đã nói đừng tới trấn Hành Dương rồi, mà họ nhìn không giống như mấy bọn bắt cóc bình thường, chúng ta có khi dữ nhiều lành ít.”

“Lưu Hạo, ngươi đừng có miệng quạ đen như thế.”

Tinh thần niệm lực lướt qua, Tiêu Phàm nghe được thanh âm bọn họ nói chuyện, sắc mặt hắn nhanh chóng trở nên âm trầm.

“Quỳ xuống, học tiếng chó sủa.”

“Nói trấn Hành Dương vạn tuế, Hoa quốc nhất định mất nước.”

Nửa phút trôi qua, tinh thần niệm lực của Tiêu Phàm lại đi đến một nơi khác, bên này đang tiến hành kiểm tra, trong mắt một cô gái lộ ra vẻ kháng cự.

Nàng cũng không lập tức nghe theo mệnh lệnh quỳ xuống.

“Nô dịch!”

Hàn quang trong mắt Tiêu Phàm lóe lên.

“Ngu ngốc, giáo sư Matsumoto bên Ma Đô kia khẳng định đã nghiên cứu ra nô dịch cải tiến, bên chúng ta là tổng bộ cư nhiên còn chưa thành công.”

Một người trấn Hành Dương mắng, mấy người trấn Hành Dương còn lại xung quanh đồng loạt im lặng không ai dám lên tiếng.

Tiêu Phàm nheo mắt lại, tổng bộ tập đoàn Mitsui còn chưa có nô dịch cải tiến, nói như vậy nô dịch bên Ma Đô kia hẳn là lần đầu tiên nghiên cứu ra được.

"Nói chuyện đi, đều điếc hết cả rồi?"

“Phúc Sơn quân, có thể là bị hoàn cảnh ảnh hưởng. Nơi đó của giáo sư Matsumoto khoảng cách rất gần với linh huyệt bên Hoa Quốc Ma Đô kia, mà phụ cận chúng ta cũng không có linh huyệt.”

Phúc Sơn Quân nghe xong liền nhíu mày, nếu là nguyên nhân này, chẳng phải ở phòng thí nghiệm của họ khó có thể nghiên cứu ra sao?Đem phòng thí nghiệm chuyển dời đến những địa phương còn lại cũng không dễ dàng gì.

“Biến!”

Thấy thế bộ dáng Tiêu Phàm cấp tốc phát sinh biến hóa.

Không bao lâu sau hắn biến thành bộ dáng người phương Tây, chiều cao tăng trưởng không ít, tóc cũng biến thành màu vàng, đồng tử, vân tay các loại đều đã xảy ra biến hóa.

Một giây sau Tiêu Phàm thuấn di vào bên trong phòng thí nghiệm.

“Ngươi là ai!”

Rất nhanh Tiêu Phàm đã bị một võ giả trông coi phòng thí nghiệm phát hiện, trong miệng đối phương phát ra âm thanh, đồng thời võ giả cũng rút thanh đao từ bên hông ra.

“Phốc!”

Trong phút chốc Tiêu Phàm đoạt lấy đao từ trong tay của hắn.

Xong nhanh chóng dùng thanh đao đâm xuyên qua cơ thể đối phương.

“Địch tập kích, địch tập kích!”

“Địch nhân xâm lấn, giết!”

“Phanh!”

Ngay lập tức những võ giả còn lại, bao gồm cả thủ vệ mang súng, nhận được tin tức rất nhanh liền cấp tốc lao tới giết, Tiêu Phàm không có sử dụng phi đao, tay hắn cầm thanh đao võ giả không ngừng giết chóc.

Một người, hai người, ba…

Một lúc sau, người chết dưới đao của Tiêu Phàm đã có hai ba mươi người.

“Ngu ngốc, ngươi muốn chết!”

Phòng thí nghiệm bên này có tiến hóa giả cấp S trấn thủ, hiện giờ hắn vốn đang ôm một nữ nhân an an ổn ổn ngủ, nghe được thanh âm báo động hắn lập tức mặc quần áo chạy vọt tới.

“Phốc!”

Tiêu Phàm không có cùng hắn nói nhảm, nói một câu liền chém đầu tên này.

“Chức Điền đại nhân đã chết.”

“Chạy, chạy mau, người này rất có thể là tiến hóa giả cấp SS.”

Mấy tên thủ vệ còn lại trong căn cứ thí nghiệm dưới mặt đất kinh hoàng không thôi.

Họ nhanh chóng lui về phía sau.

Nhưng tốc độ rút lui của họ cũng không nhanh bằng tốc độ của Tiêu Phàm, dù họ có trốn đi nữa, thì cũng không thể tránh khỏi thần thức của Tiêu Phàm, rất dễ dàng bị phát hiện tóm gọn.

Rất nhanh tất cả thủ vệ trong phòng thí nghiệm đều đã được giải quyết.

Ngược lại mấy thành viên trong phòng thí nghiệm không cầm vũ khí phổ thông, thì Tiêu Phàm đều không giết.

"Hô!"

Trong miệng Tiêu Phàm phun ra một ngụm trọc khí.

“Ngược lại, ngược lại!”

Chương 585: Tiên Thiên Đỉnh Phong

Tinh thần niệm lực của Tiêu Phàm lập tức xâm nhập vào trong đầu các thành viên trong phòng thí nghiệm, một lát sau bọn họ đều ngã xuống đất, đối với Tiêu Phàm mà nói làm cho những nhân viên nghiên cứu bình thường hôn mê rất dễ dàng.

“Thu!”

Tiêu Phàm tiến vào từng gian phòng thí nghiệm, đồ vật bên trong không ngừng biến mất, bao gồm máy tính, còn có đủ loại dụng cụ thí nghiệm khác.

Túi thứ nguyên lúc này của Tiêu Phàm đã mở rộng tới hơn một ngàn lập phương.

Bây giờ hắn có tu vi Tiên Thiên đỉnh phong, lại có không gian bảo vật phụ trợ, cực hạn hắn có thể đem thứ nguyên túi mở rộng đến một ngàn năm trăm lập phương.

Rất nhanh, toàn bộ vật phẩm trọng yếu trong căn cứ thí nghiệm đều bị Tiêu Phàm đóng gói và mang tới phòng giam bên này.

“Cứu mạng, cứu mạng.”

“Cứu!”

Mấy người bị nhốt trong phòng giam liều mạng kêu to.

“Đi theo ta.”

Thanh âm trầm thấp của Tiêu Phàm vang lên, hắn một đao chém mở cửa phòng thí nghiệm.

Rất nhanh vài người vọt ra.

Hai ba phút sau Tiêu Phàm rời khỏi phòng thí nghiệm, đồng thời phòng thí nghiệm cũng tiến vào hình thức tự hủy.

Theo quy định an toàn của căn cứ, sau khi chuông báo động vang lên, mười phút sau nếu không có giải trừ chuông báo động, như vậy toàn bộ phòng thí nghiệm sẽ tự hủy.

“Báo động, phòng thí nghiệm tự hủy đếm ngược ba mươi giây.”

“Hai mươi chín, hai mươi tám, hai mươi bảy…”

Trong căn cứ vang lên thanh âm.

Thiết bị tự hủy cùng những máy tính kia gì đó không có quan hệ, Tiêu Phàm đem những thứ kia mang đi, nhưng không ảnh hưởng lúc này toàn bộ căn cứ tiến vào hình thức tự hủy.

“Năm, bốn, ba, hai, một, không!”

Thủ vệ đều đã chết, còn lại mấy nhân viên nghiên cứu thì lâm vào hôn mê, căn bản cũng không có ai có thể giải trừ tự hủy, một ít địa phương trong phòng thí nghiệm bắt đầu phun trào ngọn lửa cuồng bạo.

"Hô hô!"

Ngọn lửa cuồng bạo dần dần lan ra phun trào ở rất nhiều nơi trong

phòng thí nghiệm.

Trong thời gian cực ngắn, toàn bộ phòng thí nghiệm bí mật hóa thành biển lửa.

Tình huống phía sau Tiêu Phàm không biết.

Đương nhiên, dù biết, đối với những nhân viên nghiên cứu tử vong kia hắn cũng sẽ không đồng tình, không trực tiếp giết chết Tiêu Phàm đã tương đối khắc chế.

“Báo cảnh sát, chúng ta mau báo cảnh sát.”

"Lũ khốn nạn giết người những ngày này."

Chờ Tiêu Phàm rời đi, đám người Lưu Hạo tức giận nói.

Khói đặc rất nhanh từ dưới đất toát ra, thời gian không bao lâu sau xe cảnh sát cũng đến đây, xe cứu hỏa cũng tới, cái bãi đỗ xe tập thể này bỗng chốc trở nên phi thường náo nhiệt.

“Cái gì?”

Tổng bộ tập đoàn Mitsui, sắc mặt Mitsui Ando biến sắc.

Hắn vừa nhận được tin tức từ phòng thí nghiệm bên kia.

Phòng thí nghiệm cư nhiên lại phát sinh hỏa hoạn, toàn bộ phòng thí nghiệm đều bị đốt sạch sẽ, trước sau tập đoàn Mitsui đã nện vào phòng thí nghiệm này hơn trăm ức đô-la.

Hơn nữa bên trong còn có người tiến hóa cấp S của tập đoàn Mitsui.

Trấn Hành Dương bây giờ đã cùng M Quốc hợp tác, từ M Quốc mua được tiến hóa dịch A cấp S cấp SS cấp, tập đoàn Mitsui dùng tiền phân đến tiến hóa dịch.

Nếu một nô dịch cải tiến đi ra, trong mắt Mitsui Ando, tiêu nhiều tiền hơn nữa cũng đáng giá, hơn nữa số tiền này về sau tất nhiên có thể kiếm lại.

Hiện tại tổng bộ phòng thí nghiệm đã bị phá hủy.

Các bộ phận còn lại có thể nghiên cứu ra hay không?

Còn nữa, có địch nhân xâm lấn phòng thí nghiệm, tư liệu phòng thí nghiệm có thể bị mang đi hay không? Nếu một số bộ phận không an toàn như vậy, chúng có thể bị niêm phong bất cứ lúc nào.

…

“C-K-I-T…T…T”

Tiêu Phàm đón xe đi đến tổng bộ tập đoàn Mitsui.

Cao ốc tổng bộ mấy chục tầng phi thường đồ sộ, tài phú của tập đoàn Mitsui cao tới mấy trăm tỷ đô la, ở rất nhiều ngành nghề đều có thực lực phi thường hùng hậu.

“Ngươi là ai, tới đây làm gì?”

Tiêu Phàm còn chưa tiến vào cao ốc tổng bộ tập đoàn Mitsui thì đã bị ngăn lại.

Người ngăn Tiêu Phàm lại với vẻ mặt ngạo mạn nói.

Tập đoàn tài chính Mitsui ở trấn Hành Dương cũng là một trong những tập đoàn tài chính đứng đầu, ở trước mặt người dân bình thường trấn Hành Dương đều có vẻ mặt cao cao tại thượng, huống chi Tiêu Phàm nhìn giống như là người Hoa quốc.

Tiêu Phàm thản nhiên đáp:

“Ta tới tìm tổng giám đốc của các ngươi, nói cho tổng giám đốc biết ta tên là Tiêu Phàm, để ông ta xuống nghênh đón, nếu không ta sẽ rất tức giận.”

Hắn có thể nghe hiểu tiếng trấn Hành Dương, nhưng câu nói này hắn lại nói Hán ngữ.

“Ngu xuẩn, ngươi cho rằng mình là ai chứ?”

Một trong những bảo an dùng Hán ngữ sứt sẹo mắng lại.

Tiêu Phàm nhìn về phía bảo an, tinh thần niệm lực của hắn hóa thành một bàn tay vô hình nắm lấy trái tim bảo an này, nhất thời bảo an cảm giác được một cỗ đau đớn kịch liệt.

Cả khuôn mặt rất nhanh nghẹn đến đỏ bừng.

“Ngươi vừa mới nói cái gì, lặp lại lần nữa thử xem.”

Tiêu Phàm thản nhiên nói.

“Tha mạng, tha mạng.”

Thấy thế bảo an tranh thủ thời gian quỳ trên mặt đất, hắn biết mình vừa chọc phải một người đại nhân vật như vậy, căn bản cũng không phải hắn một tên bảo an nho nhỏ có thể chọc tới.

Chương 586: Hắn Rất Lợi Hại

“Hừ!”

Tiêu Phàm hừ lạnh một tiếng buông tha đối phương.

Một cái bảo an nhỏ nhoi mà thôi, giáo huấn một chút là được, ngược lại hắn không đến mức bởi vì chút chuyện như vậy liền giết người.

"Hô hô, hô hô!"

Tinh thần niệm lực của Tiêu Phàm buông ra, bảo an lập tức quỳ trên mặt đất thở dốc từng ngụm từng ngụm, vừa rồi trái tim bị bắt lấy, hắn cảm giác tử thần dường như bất cứ lúc nào cũng có thể giáng lâm.

“Đội trưởng, có một người Hoa tên là Tiêu Phàm muốn gặp tổng giám đốc.”

“Hắn còn muốn tổng giám đốc xuống nghênh đón hắn.”

“Hắn rất lợi hại.”

Người bảo an này tranh thủ thời gian báo cáo lên phía trên.

“Tiêu Phàm?”

Đội trưởng đội an ninh nghe tên liền biến sắc.

Bảo an bình thường đương nhiên không biết Tiêu Phàm, nhưng hắn là võ giả, ở trong vòng tròn võ đạo biết Tiêu Phàm, hiện nay Tiêu Phàm ở trong vòng tròn võ đạo tuyệt đối là tồn tại vô địch.

“Nagasawa đại nhân, Tiêu Phàm đã đến đây.”

“Hắn còn muốn tổng giám đốc tự mình đi xuống nghênh đón.”

Đội trưởng an ninh nhanh chóng đem tin tức báo cáo lên trên, vừa rồi tin tức này hắn báo cáo cho một tên tiến hóa giả cấp SS, nguyên lai đối phương cũng không lợi hại hơn hắn được bao nhiêu.

Nhưng gần đây không biết chuyện gì xảy ra, thực lực của đối phương một mực tăng lên.

Hắn là Địa Nhẫn, thực lực của đối phương hiện giờ đã vượt qua cấp bậc Thiên Nhẫn.

“Tiêu Phàm?”

Nét mặt Nagasawa Tảo lập tức thay đổi.

Hắn biết tình huống bên phòng thí nghiệm kia, lúc rạng sáng phòng thí nghiệm đã tự hủy, bây giờ sáng sớm Tiêu Phàm lại tới đây, phòng thí nghiệm rất có thể là do Tiêu Phàm phá hủy.

“Tổng giám đốc, Tiêu Phàm đã tới.”

“Hắn ở dưới lầu bảo ngài đi nghênh đón.”

Nagasawa Taro nhanh chóng báo cáo tin tức cho Mítui Ando, tộc trưởng của gia tộc Mitsui và cũng là chủ tịch của Mitsui Consortium.

“Tiêu Phàm?”

Mitsui Ando nghe xong có chút nhíu mày.

Trong khoảng thời gian ngắn hắn không nhớ ra đối phương là ai.

Nagasawa Taro vội vàng giải thích:

"Tổng giám đốc, là cái người Tiêu Phàm Hoa quốc kia, bây giờ ta mặc dù đã trở thành tiến hóa giả cấp SS, nhưng khả năng vẫn không bằng hắn."

Mitsui Ando biến sắc.

Hắn cũng lập tức ý thức được tình huống bên phòng thí nghiệm có thể có quan hệ với Tiêu Phàm.

Nếu không chuyện này cũng quá trùng hợp đi.

Khoảng năm giờ sáng phòng thí nghiệm xảy ra chuyện, lúc này Tiêu Phàm lại tới.

“Ngươi đánh không lại hắn?”

Mitsui Ando dò hỏi.

Nagasawa Taro lắc đầu:

"Nếu ta đánh thắng hắn, bên M quốc làm sao giao dịch ra dịch tiến hóa cấp SS? Nếu thế M quốc hắn là chịu thiệt thòi lớn.”

Mítui Ando hít sâu một hơi, cuối cùng nói:

“Ngươi theo ta xuống xem sao.”

“Vâng, tổng giám đốc.”

Không bao lâu sau bọn người Mitsui Ando đi thang máy chuyên dụng xuống phía dưới, khi nhìn thấy Tiêu Phàm, trong mắt Mitsui Ando khó nén vẻ phẫn nộ, phòng thí nghiệm bên kia tổn thất quá lớn.

Đầu tư của họ lên tới mười tỷ đô la, giá trị phòng thí nghiệm còn không chỉ nhiều như vậy.

“Tiêu tiên sinh, hôm nay ngài lại tới đây, thật đúng là trùng hợp.”

Mitsui Ando đến gần, thanh âm lạnh lùng nói.

Tiêu Phàm tựa tiếu phi tiếu trả lời:

“Trùng hợp cái gì? Chẳng lẽ hôm nay còn có những người khác tới bái phỏng sao? Ta đây ngược lại muốn gặp xem là người nào nha.”

Tô Ấu Vi đã nói cho hắn biết tình hình phòng thí nghiệm.

Phòng thí nghiệm bị hủy, cái nồi này hắn sẽ không thừa nhận, dù sao chết không ít người, cho dù họ đáng chết, nhưng phơi bày ra đối với Tiêu Phàm cũng không có chỗ tốt gì.

“Tiêu tiên sinh, ngài tới đây có chuyện gì cứ nói thẳng đi.”

Mitsui Ando trầm giọng nói.

Tiêu Phàm lạnh nhạt trả lời hắn:

“Chúng ta đổi chỗ khác nói đi, ta đã tới cửa chính, ngươi không mời ta vào ngồi uống chén trà không khỏi có chút thất lễ a.”

Mitsui Ando hít một hơi thật sâu:

"Mời ngài."

Không bao lâu Tiêu Phàm họ tới tầng cao nhất, thư ký rót trà xong Mitsui Ando liền để cho họ lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại có Tiêu Phàm cùng hai người bọn hắn.

“Tiến hóa giả cấp SS, thực lực không tệ.”

Tiêu Phàm nhìn Nagasawa Taro cười nhạt nói tiếp:

“Chúng ta luận bàn một chút đi.”

Nói xong Tiêu Phàm một chưởng nhẹ nhàng vung ra, lưỡi đao không gian vô hình lập tức chém về phía Nagasawa Taro.

Nagasawa Taro thấy thế, khuôn mặt liền biến sắc.

Hắn cũng không có phát hiện lưỡi đao không gian vô hình, nhưng khi hắn cảm giác không ổn lập tức toàn lực né tránh.

Bất quá khoảng cách lúc này cũng chỉ còn hai ba mét, hắn làm sao tránh được.

Tốc độ lưỡi đao không gian của Tiêu Phàm tuy rằng không bằng ám khí, nhưng tốc độ cũng có thể đạt tới bảy tám trăm mét mỗi giây, đánh trúng Nagasawa Taro cũng không cần một phần trăm giây.

“Phốc!”

Lưỡi đao vô hình không gian từ ngực Nagasawa Taro chém vào.

Trong phút chốc trái tim Nagasawa Taro bị cắt thành hai nửa, lưỡi đao không gian từ sau lưng hắn bay ra, lại bay ra ngoài vài mét không gian rồi tiêu tán ở không trung.

“Ngươi…”

Nagasawa Taro trừng mắt thật to.

Chương 587: Ta Tới Để Đòi Công Đạo

Trong lòng hắn không dám tin.

Biết Tiêu Phàm nguy hiểm, hắn vừa mới triển khai toàn lực phòng ngự bên trong cơ thể, vậy mà vẫn là bị Tiêu Phàm một chiêu miểu sát, hắn không cam lòng, hắn trở thành tiến hóa giả cấp SS còn chưa được mấy ngày đâu.

“Không có ý tứ đánh giá cao thực lực của ngươi.”

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói.

Thi thể của Nagasawa Tảo cũng theo đó ngã xuống.

Xong Tiêu Phàm nhìn về phía Mitsui Ando, áy náy nói:

"Mitsui gia chủ, xin lỗi, võ giả chúng ta gặp phải võ giả cường đại, nên rất thích trao đổi luận bàn một chút.”

“Loại luận bàn này có nguy hiểm, không dọa đến ngươi chứ?”

Sắc mặt Mitsui Ando vô cùng khó coi.

Họ mua năm ống dịch tiến hóa cấp SS, tốn hai tỷ đô la mới bồi dưỡng ra được Nagasawa Taro là người tiến hóa cấp SS.

Mà bây giờ Tiêu Phàm chỉ hời hợt liền đánh chết Nagasawa Taro.

“Không...không có.”

Mitsui Ando cắn răng nói.

Hắn có thể làm gì?

Hắn tuy rằng có được tài phú kếch xù, nhưng Tiêu Phàm có thể dễ dàng giết chết hắn.

Chém giết hắn loại phú hào như này có thể trái với quy củ, Tiêu Phàm hẳn là sẽ không giết hắn, nhưng hắn cũng sợ a, Tiêu Phàm lai giả bất thiện chưa chắc không dám không giết hắn.

“Mitsui gia chủ, ngồi đi.”

Tiêu Phàm mỉm cười nói, nói xong hắn tự mình ngồi xuống.

Sắc mặt Mítui Ando âm trầm ngồi xuống, hỏi:

“Tiêu tiên sinh, ngươi tới đây là vì chuyện gì?”

Tiêu Phàm lạnh nhạt trả lời:

"Ta có một bằng hữu bị mấy người tập đoàn Mitsui các ngươi bắt, hơn nữa các ngươi lại ở Hoa quốc có phòng thí nghiệm sinh hoá."

“Ta tới để đòi công đạo.”

Sắc mặt Mitsui Ando nghe xong nhanh chóng thay đổi, Tiêu Phàm cư nhiên lại trực tiếp như thế.

Hôm nay chỉ sợ là sẽ có máu chảy nhiều.

“Tiêu Phàm, ngươi đã giết thủ hạ của ta, ngươi còn muốn công đạo gì nữa?”

“Hơn nữa căn cứ thí nghiệm của tập đoàn Mitsui chúng ta gặp chuyện không may, là ngươi làm đi!”

Sắc mặt Mitsui Ando âm trầm nói.

Tiêu Phàm kinh ngạc:

"Phòng thí nghiệm nào của các ngươi xảy ra chuyện, nghiên cứu gì đó? Nếu không có chứng cớ chứng minh là ta làm, Mitsui gia chủ ngươi cũng đừng có nói lung tung.”

“Còn thủ hạ của ngươi là tử vong trong luận bàn.”

Mitsui Ando nghiến răng nghiến lợi:

"Tiêu Phàm, ngươi muốn cái gì có gì nói thẳng đi.”

Tiêu Phàm thấy thế cũng không giả bộ nữa, hắn cau mày trả lời:

"Hôm nay ta cố ý tới đây vơ vét tài sản, là tập đoàn Mitsui các ngươi gây sự trước, ta tới đòi công đạo thuận tiện đòi bồi thường một chút.”

“Tập đoàn Thiên Hà các ngươi có bao nhiêu cổ phần?”

“Đừng nói dối, ngươi chỉ là một người bình thường không nên ở trước mặt ta nói dối, không bị ta phát hiện là không có khả năng.”

Lòng Mitsui Ando trầm xuống.

Tình huống tập đoàn Thiên Hà bên kia hắn biết, silicon cơ chip nếu như nghiên cứu ra, tuyệt đối dẫn đầu toàn cầu, có thể làm cho thực lực tập đoàn Mitsui nâng cao một bước.

Thông qua các loại thủ đoạn, tập đoàn Mitsui chiếm được 31% cổ phần.

Chỉ cần lấy được 20% của Thẩm gia, hắn có thể thành công khống chế cổ phần.

“Nói, nếu không có tin ta đánh ngươi hay không?”

Tiêu Phàm tựa tiếu phi tiếu nói.

Sắc mặt Mitsui Ando trong nhát mắt có chút khó coi, nói:

"Tập đoàn Mitsui chúng ta âm thầm khống chế 11% cổ phần."

Ba!

Tiêu Phàm trực tiếp quăng một bạt tai sang.

"Ngươi còn dám gạt ta, ta sẽ cho ngươi chết không minh bạch, không tin ngươi có thể thử xem."

Mítui Ando đen mặt.

Hắn tức giận muốn hộc máu.

Lấy thân phận địa vị của hắn, lại bị Tiêu Phàm bạt tai.

"Ba mươi mốt phần trăm."

Mitsui Ando nghiến răng nghiến lợi nói.

…

Trong lòng Tiêu Phàm kinh hãi, không ngờ Mitsui Ando lại âm thầm thu mua được ba mươi mốt phần trăm cổ phần, nếu có thêm hai mươi phần trăm của Thẩm gia là có tổng cộng năm mươi mốt phần trăm rồi.

Với số lượng này, tập đoàn Mitsui có thể khống chế cổ phần của tập đoàn Thiên Hà một cách tuyệt đối.

Muốn khống chế tuyệt đối cần đạt tới năm mươi mốt phần trăm, thông thường thì cần phải sáu mươi bảy phần trăm, nhưng theo điều lệ của tập đoàn Thiên Hà thì chỉ cần năm mươi mốt phần trăm là được rồi.

"Mitsui gia chủ, cổ phần của tập đoàn Thiên Hà khá rải rác, vậy mà các ngươi có thể đạt được ba mươi mốt phần trăm cổ phần, xem ra lặng lẽ làm không ít đấy."

Tiêu Phàm trả lời thản nhiên.

Vẻ mặt Mitsui Ando u ám, bọn hắn đã dùng hết các loại thủ đoạn

uy hiếp dụ dỗ mới khiến đám người kia đồng ý giao ra ba mươi mốt phần trăm cổ phần.

"Mitsui gia chủ, ngươi bảo đám người mà ngươi đã thuyết phục chuyển giao số cổ phần này cho ta có được không? Ta mong rằng số cổ phần này sẽ được chuyển giao thành công trước giữa trưa."

Tiêu Phàm cười ha hả nói, Mitsui Ando hạ giọng đáp:

"Tiêu Phàm, chuyện này là không thể nào! Muốn chuyển cổ phần thì phải đi theo các bước quy định, mà các bước này cũng cần ít nhất nửa năm."

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói:

"Ngươi cứ bảo bọn hắn chuyển là được, còn có thể chuyển được trong vòng nửa ngày hay không, nếu không chuyển được vì vấn đề các bước quy định, thì đó là vấn đề của ta."

"Được."

Mitsui Ando nghiến răng nghiến lợi nói.

Chương 588: Có Chuyện Tốt Gì Sao?

Hắn có thể làm gì được, Ma Đô bên kia đã bị Tiêu Phàm tóm được điểm yếu, hơn nữa Tiêu Phàm có thực lực, Tiêu Phàm thật sự dám tiễn hắn đi thẳng tới Tây Thiên.

Tiêu Phàm khẽ cười nói:

"Mitsui gia chủ, ngươi phải tranh thủ thời gian đấy."

Nói đến đây Tiêu Phàm lấy điện thoại di động ra.

"Tiêu Phàm, có chuyện tốt gì sao?"

Qua điện thoại của Tiêu Phàm, tiếng cười của Đại trưởng lão truyền ra từ trong ống nghe. Tiêu Phàm nói:

"Đại trưởng lão, ngài biết tập đoàn Thiên Hà không?"

"Biết, công ty điện tử Tinh Diệu dưới trướng tập đoàn Thiên Hà đạt được bước tiến đột phá về chip silicon, có triển vọng trở thành công ty đầu tiên nghiên cứu ra được chip silicon trên toàn thế giới."

Đại trưởng lão nói thế, vì chuyện này mang tầm ảnh hưởng lớn nên người bên dưới từng báo cáo với hắn. Tiêu Phàm nói:

"Tập đoàn Mitsui đã âm thầm thu mua được ba mươi mốt phần trăm cổ phần của tập đoàn Thiên Hà, bây giờ tập đoàn Mitsui muốn chuyển nhượng số cổ phiếu này cho ta. Đại trưởng lão ngài có thể hỗ trợ để chuyển được trước giữa trưa hay không?"

Đại trưởng lão thầm giật mình, không ngờ tập đoàn Mitsui đã âm thầm thu mua được ba mươi mốt phần trăm cổ phần, vậy chẳng phải nếu chip silicon kia xuất hiện thì có khác gì tặng miễn phí cho người ta?

"Tiêu Phàm, ngươi yên tâm, chắc chắn sẽ xong trước giữa trưa."

"Cảm ơn Đại trưởng lão."

Tiêu Phàm cúp điện thoại rồi cười ha hả nhìn Mitsui Ando, sắc mặt Mitsui Ando u ám, Tiêu Phàm này không chịu nhượng bộ chút nào.

Hắn tìm thẳng tới Đại trưởng lão của nước H, vậy thì cần tuân theo các bước quy định làm gì nữa, chẳng phải Đại trưởng lão chỉ cần dặn dò một câu là giải quyết xong chuyện này cho Tiêu Phàm rồi sao?

"Mitsui gia chủ, ngươi tranh thủ thời gian đi, ta là người không có quá nhiều kiên nhẫn đâu, nếu ngươi lề mà lề mề thì có khả năng ta sẽ để tập đoàn Mitsui đổi tổng giám đốc trước đấy."

Tiêu Phàm cười như không cười nói.

Mitsui Ando cắn răng ra chỉ thị cho bên dưới, hoàn toàn không cần đợi đến giữa trưa, chỉ mới hai tiếng trôi qua mà số cổ phần hắn âm thầm thu mua đã chuyển cho Tiêu Phàm miễn phí.

"Tiêu Phàm, ba mươi mốt phần trăm cổ phần kia đã chuyển cho ngươi xong, ngươi có thể đi rồi."

Mitsui Ando nghiến răng nghiến lợi nói mà trong lòng thì đang rỉ máu.

Để thu mua ba mươi mốt phần trăm cổ phần kia, hắn bỏ ra hai chục tỷ nhân dân tệ, hắn nhận định trong tương lai số cổ phần này rất có thể sẽ vượt qua hai trăm tỷ nhân dân tệ. Vậy mà bây giờ phải cho không Tiêu Phàm như thế.

"Mitsui gia chủ, đừng gấp gáp vậy chứ. Gần đây tập đoàn Mitsui các ngươi có nhiều người tiến hóa cấp SS, các ngươi lấy đâu ra dịch tiến hóa cấp SS?"

Tiêu Phàm dò hỏi, Mitsui Fujita trầm mặc.

Trong tay Tiêu Phàm xuất hiện một con dao găm, hắn khống chế dao găm bay vù vù xung quanh hắn, Mitsui Fujita thấy thế thì run như cầy sấy.

"Dịch tiến hóa là lấy từ Chiến Thần Xã."

Mitsui Fujita vội nói. Tiêu Phàm thắc mắc nên hỏi lại:

"Chiến Thần Xã?"

Mitsui Fujita hít sâu một hơi rồi nói:

"Chiến Thần Xã là một tổ chức giống như liên minh người tiến hóa của nước M, là một bộ môn đặc biệt mới thành lập."

"Chiến Thần Xã bắt tay với liên minh người tiến hóa để đạt được các loại dịch tiến hóa, chúng ta có thể mua được từ Chiến Thần Xã để nâng cao thực lực của bản thân."

Trong mắt Tiêu Phàm lóe lên tia sáng, Quận Hành Dương chơi lươn lẹo thật đấy. Ở nước M bên kia, liên minh người tiến hóa được quốc gia chu cấp cho toàn bộ để bồi dưỡng ra chiến sĩ trung thành, vậy mà Quận Hành Dương lại để các tập đoàn lớn tự bồi dưỡng.

"Nước M để mặc cho Quận Hành Dương tăng cường thế này, chắc chắn là muốn dựa vào Quận Hành Dương để ngăn chặn nước H chúng ta. Trong thời gian ngắn, thực lực của võ giả Quận Hành

Dương sẽ tăng mạnh."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

"Mitsui gia chủ, chắc ngươi biết Quận Hành Dương còn có thế lực nào mua dịch tiến hóa cấp S, cấp SS đúng không, nói một chút cho ta nghe thử nhé?"

Mitsui Ando thay đổi sắc mặt:

"Ngươi còn muốn giết người tiến hóa có thực lực mạnh mẽ của những thế lực còn lại sao? Tiêu Phàm, ngươi làm như vậy chắc chắn sẽ chọc giận toàn bộ Quận Hành Dương bọn ta."

Tiêu Phàm cười nhạt nói:

"Mitsui gia chủ, những thế lực còn lại có cường giả như thế mà tập đoàn Mitsui các ngươi không có, chuyện này cũng không công bằng với các ngươi mà."

"Nói không chừng đối thủ của tập đoàn Mitsui các ngươi sẽ trực tiếp xử lý ngươi đấy."

Trong lòng Mitsui Ando hốt hoảng vì không thể loại trừ khả năng này.

"Ta đề nghị ngươi nói ra, vậy thì bọn hắn sẽ nhắm vào ta, thế thì dù không có người tiến hóa cấp SS thì ngươi cũng sẽ không gặp vấn đề gì."

Mitsui Ando trầm tư, đương nhiên nếu đám người tiến hóa kia tử vong thì sẽ mang tới bất lợi cho toàn bộ Quận Hành Dương, nhưng đối với tập đoàn Mitsui bọn họ thì đúng là không phải chuyện xấu.

"Được."

Mitsui Ando nhẹ gật đầu.

Chương 589: Không Gian Trảm

Rất nhanh Mitsui Ando đã nói ra còn bảy tập đoàn khác mua dịch

tiến hóa cấp SS, nhưng vì thứ này đắt đỏ nên chỉ mua hai ba liều, những tập đoàn khác thì chỉ có hai tập đoàn là đã có người tiến hóa cấp SS, còn người tiến hóa cấp S thì tập đoàn nào cũng có.

"Mitsui gia chủ, sau này tập đoàn Mitsui các ngươi đừng mua dịch tiến hóa cấp SS nữa, được không? Nếu mua tiếp thì ngươi nên chuẩn bị luôn quan tài đi."

"Tập đoàn Mitsui các ngươi là thế lực thương nghiệp, đừng nhúng tay vào giới võ đạo, cái giới này nguy hiểm hơn ngươi tưởng tượng nhiều, tử vong là chuyện có thể xảy ra bất cứ lúc nào."

Tiêu Phàm thản nhiên nói, Mitsui Ando đáp lại với vẻ mặt u ám:

"Mặc dù tập đoàn Mitsui chúng ta có tiền, nhưng lại chịu lỗ nặng về chuyện của tập đoàn Thiên Hà, phòng thí nghiệm lỗ to, lúc trước đã bỏ ra rất nhiều tiền để mua dịch tiến hóa nên bây giờ có muốn mua lại cũng khó khăn."

Tiêu Phàm cười nhạt nói:

"Vậy thì đừng tiêu tiền uổng phí nữa, người tiến hóa cấp SS mà các ngươi nói, đối với ta cũng chỉ là một đám vô dụng thôi."

Vừa dứt lời thì bóng người Tiêu Phàm đã biến mất không thấy đâu, hắn trực tiếp truyền tống rời đi, cuối cùng trái tim đang thấp thỏm của Mitsui Ando cũng bình tĩnh lại.

Cách đó mấy kilomet, Tiêu Phàm sờ một cái nút áo trước ngực, đây là một cái camera ẩn, những tập đoàn mà Mitsui Ando vừa khai ra khi nãy đã bị camera ghi lại hết rồi.

"Giải quyết hai người tiến hóa cấp SS trước đã."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Có thân phận mà Tô Ấu Vi ngụy trang, một tiếng sau hắn đã lên máy bay rời đi, ba tiếng trôi qua Tiêu Phàm đã đến trụ sở chính của một tập đoàn khác.

"Bùm, bùm, bùm!"

Trong sân huấn luyện dưới lòng đất của tập đoàn này, một gã đàn ông cao to đang liều mạng huấn luyện, cơ thể hắn tỏa ra màu đồng cổ, sức phòng ngự kinh người, đồng thời mỗi một quyền hắn tung ra cũng mang theo sức mạnh đáng sợ.

"Người tiến hóa thuộc tính kim, giống như Kim Vương."

Tiêu Phàm nghĩ thầm trong lòng.

Người có năng lực như thế, nếu hắn dùng Tam Lăng Phiêu cũng chưa chắc có thể giết được đối phương.

"Dịch chuyển."

Tiêu Phàm trực tiếp dịch chuyển đến nơi cách gã đàn ông vạm vỡ này khoảng mười mấy mét.

"Giết!"

Không có bất cứ do dự nào, Tiêu Phàm lập tức sử dụng Không Gian Trảm.

…

Gã đàn ông vạm vỡ vừa mới trở thành người tiến hóa cấp SS, Tiêu Phàm dùng tay chém một nhát cách không khiến hắn tỏ vẻ khó hiểu.

Một giây sau lồng ngực hắn đã bị lưỡi đao không gian vô hình chém trúng, trái tim, mạch máu và cả xương sống của hắn đều bị chém đứt trong nháy mắt, sức phòng ngự mạnh mẽ chẳng có chút tác dụng nào. Mặc dù tốc độ của Không Gian Trảm hơi chậm một chút nhưng uy lực không chê vào đâu được.

"Phập!"

"Phập!"

Ở đây còn có hai người tiến hóa cấp S khác, Tiêu Phàm lười sử dụng Không Gian Trảm với họ, chỉ bắn hai đồng xu ra đã đủ xuyên thủng đầu họ rồi.

Giải quyết kẻ địch một cách lưu loát, Tiêu Phàm nhanh chóng rút lui.

Trong khoảng thời gian ngắn tin tức ba cường giả này tử vong vẫn chưa truyền ra, trong sân huấn luyện chỉ có ba người họ, tư liệu về họ là bí mật.

"Ông xã, một tập đoàn khác có người tiến hóa cấp SS cách đấy khá gần, ta đã sắp xếp máy bay trực thăng cho ngươi, máy bay trực thăng lập tức đáp xuống sân thượng của cao ốc bên cạnh."

Tiêu Phàm nhận được tin nhắn từ Tô Ấu Vi.

"Được."

Tiêu Phàm đã thấy máy bay trực thăng, hắn dịch chuyển đến cao ốc bên cạnh.

Sau một tiếng rưỡi, Tiêu Phàm đến một thành phố khác.

"Giết!"

Tập đoàn này bồi dưỡng được một người tiến hóa cấp SS, ba người tiến hóa cấp S, nhưng Tiêu Phàm không mất thời gian bao lâu đã giải quyết toàn bộ họ.

Giết đám võ giả này của Quận Hành Dương, Tiêu Phàm không có bất kỳ gánh nặng nào trong lòng, đừng nói giết mấy tên, dù có giết mấy trăm mấy ngàn tên thì Tiêu Phàm cũng ra tay được.

Không ra tay giải quyết họ trước thì có thể những thế lực còn lại sẽ hành động, sau này người tiến hóa cấp S và cấp SS của Quận Hành Dương sẽ càng ngày càng nhiều.

Những chủ tịch tập đoàn như Mitsui Ando, tạm thời Tiêu Phàm sẽ không nhằm vào họ, vì nếu hắn phá hư quy củ thì có thể những thế lực còn lại cũng sẽ phá hư quy củ.

Thật ra bản thân Tiêu Phàm không sợ, nhưng những xí nghiệp như của Thẩm Kính Sơn ở nước H có thể sẽ bị trả thù, đến lúc đó nên kinh tế của nước H cũng sẽ bị ảnh hưởng nặng nề.

"Leng keng!"

Chuông cửa ở sân huấn luyện dưới lòng đất chỗ gã đàn ông vạm vỡ bị nhấn vang, nhưng chờ một hồi vẫn không có người mở môn.

"Iwa-kun, tổng giám đốc có chuyện tìm ngươi. Iwa-kun, các ngươi mở cửa đi."

Người ngoài cửa kêu to.

Mặc dù cánh cửa này rất dày, cách âm không tệ, nhưng nếu người bên trong có thực lực mạnh thì chắc chắn họ có thể nghe được, vậy mà chờ một hồi vẫn không có ai ra mở cửa

"Tổng giám đốc, tình huống có vẻ không đúng lắm, Iwa-kun họ không mở cửa."

Người bên ngoài vội vàng báo cáo tin tức này.

Chương 590: Trả Thù

"Phá cửa, nếu còn không mở môn thì trực cho nổ cửa."

"Bùm, bùm, bùm!"

Ngoài cửa nhanh chóng có người cầm búa sắt ra sức phá cửa, nhưng cửa vẫn không mở ra, tổng giám đốc cũng vội vàng chạy tới, tình huống này rất bất bình thường.

"Nổ đi!"

Tổng giám đốc trầm giọng nói, dù người bên trong có ngủ say như chết thì chắc chắn cũng sẽ tỉnh lại nếu phá cửa thế này.

"Tổng giám đốc, không cần, để ta làm."

Một người trung niên bên cạnh nói, hắn là người đạt cấp Nhẫn.

"Bùm!"

Hắn dùng hết sức đạp một cái, cánh cửa dày nặng trực tiếp bị đạp

mở, rất nhanh họ đã xuống sân huấn luyện dưới lòng đất, thấy được ba thi thể nằm dưới đất.

Trong lòng mọi người rùng mình, không ngờ lại có người âm thầm lẻn vào giết chết họ, hơn nữa nhìn từ dấu vết để lại trong này, rất có thể ba người này bị giết chết chỉ trong nháy mắt.

"Tổng giám đốc, sáng nay phòng thí nghiệm của tập đoàn Mitsui xảy ra chuyện, bây giờ chỗ chúng ta cũng xảy ra chuyện, tám chín chục phần trăm là Tiêu Phàm của nước H làm chuyện này."

Nói chuyện là vị Nhẫn kia, trong lòng hắn giật mình hoảng sợ vì thực lực của ba người đã chết đều mạnh hơn hắn.

"Ting ting, ting ting!"

Chuông điện thoại di động vang lên, nhìn thấy thông báo cuộc gọi trên màn hình, sắc mặt của vị tổng giám đốc này u ám, cuộc gọi này là người đứng đầu một tập đoàn khác gọi tới.

"Hamada-kun, bên chỗ ngươi cũng xảy ra chuyện sao?"

Đầu bên kia điện thoại, Hamada Yoichi giật mình nói:

"Tokugawa-kun, người tiến hóa cấp SS và ba người tiến hóa cấp S của tập đoàn ta bị giết hết rồi, bên chỗ ngươi cũng thế ư?"

"Ừ."

Hai người im lặng rất lâu, chuyện này quá đáng sợ. Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, vậy mà kẻ địch đã chạy tới mấy chỗ, xử lý hết toàn bộ cường giả cấp S và cấp SS của họ, thực lực này mạnh quá rồi.

"Hamada-kun, các ngươi có bồi dưỡng người tiến hóa thực lực mạnh tiếp không?"

Hamada Yoichi nói đầy xót xa:

"Dịch tiến hóa để bồi dưỡng họ có giá hai tỷ tám trăm triệu đô la, e là trong thời gian ngắn không có cách nào bồi dưỡng được."

Dù là với tập đoàn có khối tài sản vượt quá trăm tỷ đô la thì hai tỷ tám trăm triệu đô la cũng là con số lớn, muốn kiếm ra được cũng không phải chuyện dễ dàng gì, vì tài sản và vốn lưu động là hai thứ khác nhau.

"Ôi!"

"Chúng ta giống nhau rồi."

"Hamada-kun, chúng ta có nên trả thù lại không?"

Hamada Yoichi thở dài nói:

"Trả thù kiểu gì? Nếu chúng ta dám trả thù, e là không thể nhìn thấy mặt trời ngày mai đâu, ta không can đảm đến thế. Tạm biệt."

Nói xong Hamada Yoichi lập tức cúp điện thoại.

"Ông xã, tin tức truyền ra rồi, những thế lực có người tiến hóa cấp S còn lại đều ẩn núp rồi, muốn tìm và giết được họ phải tốn rất nhiều thời gian."

Tiêu Phàm lại nhận được tin nhắn của Tô Ấu Vi, nàng đang đứng sau dốc hết sức để giúp đỡ.

"Ấu Vi, ngươi tìm được vị trí của Chiến Thần Xã chưa?"

"Ông xã... Có vẻ như Chiến Thần Xã vừa mới thành lập nên vẫn chưa có trụ sở chính cụ thể, hoặc là họ làm công tác bảo mật quá tốt nên ta vẫn chưa tìm ra được."

"Thế ta trở về trước vậy."

Thay đổi vẻ ngoài, Tiêu Phàm dễ dàng lên máy bay quay về nước H.

Nước M, liên minh người tiến hóa.

"Ba người tiến hóa cấp SS mà Quận Hành Dương bồi dưỡng được đều chết hết cả rồi?"

Vẻ mặt Joseph nặng nề.

"Vâng thưa minh chủ, hơn nữa có thể xác định là Tiêu Phàm gây ra."

Joseph đi tới đi lui, giải quyết ba người tiến hóa cấp SS dễ dàng như thế, thực lực mà Tiêu Phàm bày ra còn mạnh hơn những gì họ dự đoán.

"Nhất định phải tranh thủ thời gian tạo ra dịch tiến hóa cấp SSS, ngoài ra còn phải tăng cường liên lạc với thế giới khác, nhất định phải chiếm được sự ủng hộ của cường giả ở thế giới khác."

Joseph trầm giọng nói.

"Minh chủ, còn có một vấn đề."

"Nói!"

"Minh chủ, nhân viên tình báo của chúng ta lấy được một tin tức, tất cả mọi người trong một quân khu ở nước H đang tu luyện một loại công pháp tên là Viêm Hoàng Quyết."

Ánh mắt Joseph lộ ra vẻ khinh thường:

"Cái mà phương Đông gọi là kung-fu đấy hả? So với dịch tiến hóa mạnh mẽ mà chúng ta nghiên cứu ra thì nó chẳng là cái thá gì."

"Minh chủ, Viêm Hoàng Quyết là Tiêu Phàm đưa ra."

Joseph thay đổi sắc mặt:

"Tiêu Phàm đưa ra? Có lấy được một phần Viêm Hoàng Quyết không, chúng ta cũng phải nghiên cứu một chút về Viêm Hoàng Quyết."

Người khác đưa ra thì Joseph không sợ, nhưng Tiêu Phàm còn trẻ tuổi như thế mà thực lực đã đáng sợ như vậy, thế thì không thể xem thường thứ hắn đưa ra được.

"Minh chủ, vẫn chưa lấy được."

"Biết được tin này khá dễ, nhưng muốn lấy được công pháp chi tiết thì khó hơn rất nhiều."

Joseph trầm giọng nói:

"Vậy thì phái người nào lợi hại đi, nhất định phải lấy được công pháp tu luyện Viêm Hoàng Quyết, có lẽ công pháp này không tầm thường."

"Vâng, minh chủ."

Joseph day trán, hắn cảm thấy đau đầu.

Tình huống trước kia rất tốt, dù khôi phục linh khí, xuất hiện linh huyệt thì nước M họ vẫn chiếm vững ưu thế, linh huyệt càng nhiều thì nghiên cứu càng sâu hơn, nhưng sự xuất hiện của Tiêu Phàm khiến tình huống bắt đầu tệ đi.

Chương 591: Tín Nhiệm

Vừa đến nước H là Tiêu Phàm đến chỗ của lão tướng quân Chung Thế Minh, hắn bước vào một kho hàng rộng lớn.

Trong kho hàng tập hợp tới một trăm chiếc xe tăng cổ, chúng đều bảo dưỡng một lần, trong bình xăng cũng được bơm đầy.

"Tiêu Phàm, tạm thời vận chuyển được tới đây tổng cộng sáu trăm chiếc xe tăng, năm trăm chiếc còn lại nằm trong nhà kho khác, mấy thứ bom chùm khác cũng chuẩn bị rất nhiều."

Chung Thế Minh giới thiệu, Tiêu Phàm hỏi:

"Thức ăn gia súc cho chiến mã thì sao?"

Chung Thế Minh cười nói:

"Đương nhiên cũng vận chuyển tới đây rất nhiều. Tiêu Phàm, lúc ngươi và cường giả ở thế giới khác trao đổi, ta có thể đứng bên cạnh xem một chút được không?"

…

Tiêu Phàm khẽ cau mày, hắn không ngờ Chung Thế Minh lại muốn đứng một bên để quan sát.

"Tiêu Phàm, rất nhanh thôi Viêm Hoàng Quyết sẽ được phổ biến rộng rãi trên toàn quốc, đương nhiên chúng ta rất tín nhiệm ngươi, Đại trưởng lão bọn hắn đều đã tu luyện qua, nhưng chúng ta cũng cần phải chịu trách nhiệm với nhân dân."

"Nếu được thì ta vẫn muốn đứng bên cạnh quan sát trước."

Chung Thế Minh nói, trông hắn vô cùng nghiêm túc.

Tiêu Phàm suy nghĩ cẩn thận về chuyện này, chắc chắn suy nghĩ này của Chung Thế Minh không chỉ là của một mình hắn. Có lẽ Đại trưởng lão và những người khác cũng có cùng quan điểm với hắn.

Phổ biến Viêm Hoàng Quyết rộng rãi trong toàn quốc không phải là chuyện nhỏ, nếu xảy ra chuyện gì làm ảnh hưởng đến mấy tỉ dân số cả nước thì sao, nhóm Đại trưởng lão lo lắng cũng là chuyện bình thường.

"Không nói đến hiện tại ta có thực lực cấp bậc Tông Sư, nhưng dù quân đội nghe ngóng được tin tức về Tiểu Tuyết và Hắc Vương thì cũng không phải vấn đề lớn."

Tiêu Phàm nghĩ thầm.

"Chung lão tướng quân, những gì ngươi nhìn thấy chỉ có mình ngươi biết, nếu tin tức truyền ra ngoài thì không chỉ ta mà cả toàn bộ Hoa Hạ đều có thể gặp bất lợi."

Tiêu Phàm nói một cách nghiêm túc.

Chung tướng quân cũng trịnh trọng đáp lại:

"Tiêu Phàm, ta lấy nhân cách và danh sự của chính mình ra cam đoan, dù Đại trưởng lão có hỏi thì ta cũng sẽ không nói bất cứ một lời về chuyện mà ta nhìn thấy."

"Ta chỉ có thể nói đồng ý cho phổ biến Viêm Hoàng Quyết rộng rãi, hoặc là không đồng ý thôi."

Tiêu Phàm khẽ gật đầu:

"Chung lão tướng quân, trước tiên ngươi chờ ở bên ngoài kho hàng

một lát, khoảng một hai giờ sáng ngươi mới có thể vào kho hàng."

"Ngươi có thể ngủ một giấc trước cũng được."

Chung Thế Minh cười rồi nói:

"Vậy ta đi về ngủ trước, một ông già như ta không có nhiều năng lượng dồi dào như những người trẻ tuổi các ngươi."

Tiêu Phàm nói:

"Chung lão tướng quân, đến lúc đó ngươi hãy đợi bên ngoài nhà kho số 7."

"Không thành vấn đề."

Chẳng mấy chốc Chung Thế Minh đã rời đi.

Tiêu Phàm yên lặng tu luyện trong lúc chờ đợi thời gian dần dần trôi đến nửa đêm.

"Thùng thùng thùng!"

Chiếc gương bên cạnh Tiêu Phàm bị gõ vang, ở phía bên kia của tấm gương, Tiêu Hải đang rất phấn chấn hiện ra.

"Ông nội, nhìn bộ dạng của ông hình như có chuyện gì tốt sao?"

Tiêu Hải cười một lát mới nói:

"Đương nhiên là có chuyện tốt, Đế quốc Hắc Hổ đang chuẩn bị ký thư đầu hàng, hơn nữa còn đồng ý tất cả điều kiện ta đề ra lúc trước."

"Ngoài ra còn có một điều kiện mới. Bộ tộc Hách Liên sẽ thành lập một quốc gia độc lập chiếm cứ một phần ba lãnh thổ còn lại của Đế quốc Hắc Hổ."

Cắt nhường lãnh thổ, bồi thường tiền, đóng quân, phân chia, kết hợp tất cả lại giáng một quyền xuống khiến sự uy hiếp của Đế quốc Hắc Hổ đối với Đế quốc Thần Long giảm đi rất nhiều.

Tiêu Phàm cười rồi nói:

"Ông nội, hiện tại chuyện đã đến bước này thì xem ra kho hàng chứa xe tăng số lượng lớn của ta vô dụng rồi sao?"

Tiêu Hải nhếch miệng cười nói:

"Không dùng là tốt nhất, nếu đến lúc đó bọn hắn có ý đồ khác, vậy phải để cho bọn hắn nếm chút mùi đau khổ thôi."

"Cháu thân yêu, ngươi ở bên kia không sao chứ?"

Tiêu Phàm kể lại chuyện hắn đã đến Quận Hành Dương.

Lạnh lẽo chợt lóe lên trong mắt Tiêu Hải:

"Đợi ông nội phái người tới đó, sau đó dạy cho bọn hắn một bài học khắc cốt ghi tâm, địa bàn không lớn nhưng không ngờ dã tâm cũng chẳng nhỏ."

"Ông nội hiện tại ta đang ở bên cạnh lão tướng quân Chung Thế Minh, hắn nói muốn tận mắt thấy ta liên lạc với cường giả tại dị giới một lần, hơn nữa đây có thể không chỉ là ý nghĩ của một mình hắn."

Tiêu Phàm nói.

Tiêu Hải không cảm thấy chuyện này nằm ngoài dự tính, phía chính phủ Hoa Hạ có thể nhẫn nại được cho đến bây giờ đã khiến hắn ngạc nhiên lắm rồi.

"Cháu trai yêu quý, nếu hắn đã đề nghị thì ngươi hãy thỏa mãn hắn đi. Ngươi và quân đội phối hợp tương đối hài hòa, không nên vì chuyện này mà sinh ra hiềm khích."

"Lát nữa ông nội sẽ biến thành một hình dạng khác."

Tiêu Hải cười nói.

Với tu vi của hắn, thay đổi thành một diện mạo khác là chuyện dễ dàng vô cùng.

"Được rồi."

Tiêu Phàm gật đầu.

Từng giây từng phút trôi qua, xe tăng, bom bi và thức ăn cho ngựa chiến trong một số kho hàng đều được vận chuyển sang cho Tiêu Hải. Trong lúc đó, Chung Thế Minh vẫn đang đợi bên ngoài nhà kho số 7.

"Biến."

Tiểu Hải đổi sang một diện mạo mới chỉ trong tích tắc.

Chương 592: Chung Lão Tướng Quân

Bộ dạng mới trông khoảng sáu bảy chục tuổi với một khuôn mặt đậm chất Trung Hoa, hoàn toàn khác với khuôn mặt ban đầu của ông.

"Chung lão tướng quân, ngươi có thể vào rồi."

Giọng nói của Tiêu Phàm vang lên trong tâm trí của Chung Thế Minh.

Bên ngoài kho hàng, Chung Thế Minh sửa sang lại quần áo của mình, trong khoảnh khắc mà hắn xem là vô cùng quan trọng này, hắn đang đại diện cho hình ảnh của quân nhân Hoa Hạ. Ngay sau đó Chung Thế Minh đi vào kho hàng.

"Chung lão tướng quân, ở bên này."

Tiêu Phàm chào hỏi.

Chung Thế Minh đi nhanh đến bên cạnh Tiêu Phàm, đến khi hắn nhìn thấy Tiêu Hải trong chiếc gương thì không cách nào che giấu được ngạc nhiên trong ánh mắt, thì ra Tiêu Phàm đã luôn liên lạc theo cách này.

"Xin chào, Chung Thế Minh tướng quân."

Tiêu Hải chào hỏi trước.

Ông sử dụng tiếng Hoa Hạ, nhưng lại cố tình nhấn mạnh giọng địa

phương của mình.

"Xin chào."

"Thật tuyệt khi biết ngươi có thể nói được tiếng Hoa Hạ."

Chung Thế Minh vui vẻ nói, lúc ban đầu hắn vẫn rất lo lắng không biết nên làm sao để giao tiếp với đối phương.

Tiêu Hải cười nói:

"Việc học một ngôn ngữ mới với chúng ta rất đơn giản, Chung Thế Minh lão tướng quân, nghe nói ngươi muốn gặp ta một lần."

"Ngươi có thắc mắc gì thì cứ việc hỏi, nhưng sau này ta sẽ chỉ hợp tác với tiểu bằng hữu Tiêu Phàm mà thôi, chúng ta vẫn luôn hợp tác khá ăn ý."

Chung Thế Minh hít một hơi thật sâu trước khi nói:

"Ta không biết nên xưng hô với ngươi ra sao."

"Ta họ Hoàng."

Tiêu Hải cười nói.

Hoàng trong hoàng đế đấy!

Chung Thế Minh nói:

"Hoàng tiên sinh, xin hỏi danh tính của ngươi ở dị giới phải chăng là…"

Tiêu Hải cười nói:

"Ta cũng là một tướng quân giống như Chung Thế Minh lão tướng quân ngươi, nhờ vào phúc của tiểu bằng hữu Tiêu Phàm, hiện tại binh mã dưới quyền ta cũng không ít."

Chung Thế Minh khẽ gật đầu.

Chuyện này không khác biệt lắm với phán đoán của bọn hắn. Mặc dù trước đó bọn hắn không tìm tới Tiêu Phàm, nhưng cũng đã âm

thầm dự đoán mọi chuyện từ trước, trong đó suy đoán đối phương là tướng quân chiếm tỷ lệ cao nhất.

"Hoàng tiên sinh, hiện tại hai thế giới dung hợp, ngươi cảm thấy sự biến hóa này thế nào? Cường giả tại dị giới nhìn nhận sự biến hóa này ra sao?"

Chung Thế Minh hỏi.

Tiêu Hải cười to rồi nói:

"Chung lão tướng quân, nếu ngươi lo lắng sau này hai thế giới có thể phát sinh chiến tranh thì quả thật chuyện này có thể xảy ra."

"Nơi ở của chúng ta có mấy ngàn quốc gia lớn nhỏ, dù ta nói sau này sẽ không xảy ta những chuyện như này cũng chưa chắc ngươi sẽ tin tưởng."

"Nhưng Đế quốc Thần Long của ta yêu chuộng hòa bình và không bao giờ xem nhẹ chiến tranh. Đương nhiên, chúng ta không xem nhẹ chiến tranh cũng không có nghĩa là chúng ta sợ chiến tranh."

"Dựa theo phán đoán của một vài cường giả chỗ chúng ta, hai thế giới sẽ không dung hợp quá sâu, những cường giả chỗ chúng ta rất lợi hại, bọn hắn không thể không hiểu rõ đạo lý này."

Chung Thế Minh nói:

"Hoàng tiên sinh, sẽ không xảy ra chuyện hai thế giới hợp nhất hoàn toàn chứ?"

Tiêu Hải nói:

"Khả năng này cực kỳ thấp."

"Ngay cả khi chúng được dung hợp hoàn toàn thì cũng có thể mất hơn một triệu năm. Ta không nghĩ chúng ta cần phải lo lắng về một tương lai xa vời như vậy."

Chung Thế Minh gật đầu với một nụ cười.

Một triệu năm là quãng thời gian dài đằng đẵng đối với tuổi đời

của con người.

"Chung lão tướng quân, tiểu bằng hữu Tiêu Phàm nói trong thế giới của các ngươi có một thứ gọi là bom hạt nhân, và uy lực của nó còn mạnh hơn cường giả cấp bậc Võ Đế."

"Thực ra bên này của chúng ta có rất nhiều nơi bị áp chế thực lực, nên dù hai giới phát sinh xung đột nhỏ thì khả năng bùng nổ đại chiến cũng không cao."

Chung Thế Minh khẽ gật đầu:

"Hoàng tiên sinh, ở nước ngươi tiếng nói của ngươi rất có trọng lượng ư?"

Tiêu Hải cười nói:

"Võ công của ta là đệ nhất."

"Lời nói của ta vẫn có một chút trọng lượng nên có."

Chung Thế Minh ho nhẹ trước khi nói:

"Hoàng tiên sinh, ta cũng muốn đánh liều hỏi ngươi của câu, thực lực của quốc gia các ngươi như thế nào, còn có thực lực của ngươi ở dị giới thì sao?"

Giọng nói của Tiêu Hải vẫn lạnh nhạt như cũ:

"Đế quốc Thần Long của chúng ta là một trong các quốc gia mạnh nhất ở bên này, ngoài ra thực lực của ta nhất định có thể xếp vào một trong ba vị trí đứng đầu."

Những ai Tiêu Hải chưa từng giao chiến qua thì hắn không dám nói.

Nhưng với thực lực hiện tại của hắn thì xếp một trong ba vị trí đứng đầu là thỏa đáng.

"Hô!"

"Vậy thì tốt rồi."

Chung Thế Minh thở phào nhẹ nhõm.

…

Chung Thế Minh nói:

"Hoàng tiên sinh, cảm ơn ngươi đã trả lời câu hỏi của ta. Nếu ngươi có bất kỳ thắc mắc nào thì xin cứ hỏi thoải mái, nếu có thể trả lời thì nhất định ta sẽ trả lời ngươi."

Tiêu Hải liếc nhìn Tiêu Phàm:

"Chung lão tướng quân, ta tin tưởng tiểu bằng hữu Tiêu Phàm, ta không biết điều gì thì có thể nhờ tiểu bằng hữu Tiêu Phàm giúp ta tháo gỡ."

Lúc này Tiêu Phàm mới nói:

"Lão Hoàng, chẳng mấy chốc Viêm Hoàng Quyết sẽ được phổ biến rộng rãi ở quốc gia chúng ta, nhưng có lẽ bên trên còn lo lắng vài vấn đề, hay là ngươi nói vài câu được không?"

Tiêu Hải xua tay.

Chương 593: Chung Lão Tướng Quân 2

"Chuyện này thì ta không có gì để nói."

"Ta lấy nhân cách và thần linh của ta ra thề, Viêm Hoàng Quyết nhất định không có vấn đề, nó chỉ là một môn công pháp cơ bản, về sau các ngươi có thể tu luyện thêm những thứ khác."

Nói đến đây, Tiêu Hải nhìn sang Chung Thế Minh:

"Chung lão tướng quân, nhân lần đầu tiên gặp mặt ta sẽ tặng cho ngươi một món quà nhỏ, tặng cho ngươi một dị năng thuộc tính thổ."

Nói đến đây, một viên năng lực châu thuộc tính thổ nho nhỏ xuất hiện ở trong tay Tiêu Hải.

"Đi!"

Viên năng lực châu thuộc tính thổ theo đó đi xuyên qua gương.

Nó biến thành một luồng ánh sáng màu vàng và đi vào cơ thể của Chung Thế Minh.

"Chung lão tướng quân, thứ này cho phép ngươi mượn lực lượng của thổ địa để phòng ngự hoặc công kích, sau mấy ngày khi nó tiêu hóa xong thì ngươi có thể có được thực lực cấp bậc Ám Kình."

Chung Thế Minh nói nhanh:

"Hoàng tiên sinh, đa tạ ngươi."

Tiêu Hải nói:

"Chung lão tướng quân, ta không có ác ý đối với Hoa Hạ nên các ngươi có thể yên tâm, hơn nữa ta cũng không có khả năng đi tới thế giới của ngươi."

"Hẹn gặp lại."

Nói tới đây, bóng dáng Tiêu Hải lập tức biến mất trong nháy mắt.

Bóng dáng Tiêu Phàm và Chung Thế Minh xuất hiện trong gương.

Tiêu Phàm mỉm cười và nói:

"Chung lão tướng quân, nhìn thấy một người ngoài hành tinh như Hoàng tiên sinh lại trông không khác gì chúng ta có phải khiến ngươi rất ngạc nhiên không?"

Chung Thế Minh lắc đầu.

"Cũng không phải."

"Thông qua nghiên cứu trên một vài yêu thú, chúng ta phát hiện gien của họ ẩn chứa những sinh vật tương tự giống như chúng ta, có lẽ từ rất lâu trước kia chúng ta đã có chung một nguồn gốc."

"Ngoài ra một vài nhà khoa học đã phân tích trong quá khứ hai thế giới có thể là một, sau đó tách ra, hoặc cũng có thể chúng ta thực

sự đến từ dị giới."

Tiêu Phàm cười rồi nói:

"Chung lão tướng quân, chuyện liên quan đến Viêm Hoàng Quyết, ta không cảm thấy đối phương sẽ lừa gạt chúng ta, ít ra đối phương không có lí do để làm như vậy."

"Ừm."

Chung Thế Minh khẽ gật đầu.

"Tiêu Phàm, ta cảm thấy đầu mình căng trướng và đau nhức, đây cũng là biểu hiện bình thường sao?"

Tiêu Phàm nói:

"Rất bình thường, vừa rồi mặc dù chỉ là một hạt châu nhỏ nhưng bên trong nó ẩn chứa lực lượng rất mạnh, chỉ cần ngươi ngủ một giấc thì ngày mai sẽ tốt hơn nhiều."

"Quá trình tiêu hóa hoàn toàn có thể mất từ ba đến năm ngày."

Chung Thế Minh xoa xoa trán:

"Vậy ta về ngủ trước đây."

"Ngươi phải quay về huyện Lôi Sơn à?"

Tiêu Phàm gật đầu, máy bay trực thăng đã đợi sẵn ở gần đó rồi, hắn sẽ có thể quay lại huyện Lôi Sơn sau hai giờ nữa, ở đó có linh huyệt giúp hắn thoải mái hơn nhiều.

...

Dị giới, tại thành Kim Nguyên.

"Cứ làm theo ý ngươi đi."

Thời hạn mà Tiêu Hải đưa ra ngày càng gần khiến Kim Hãn Tông bất lực vô cùng.

Người của hắn đã thương lượng với nhóm người Hách Liên Thản

nhiều lần, nhưng làm sao đám người Hách Liên Thản có thể đồng ý khi bộ tộc Hách Liên của hắn bị phân chia cho nơi tồi tệ nhất?

Nhận thấy thời hạn mà Tiêu Hải đưa ra đang đến gần, Kim Hãn Tông và những người khác chỉ có thể lựa chọn lùi lại một bước, chia cho bộ tộc Hách Liên phần lãnh thổ màu mỡ không kém.

Kim Hãn Tông nhìn tấm bản đồ trước mặt mà trái tim như muốn rỉ máu. Trước kia Đế quốc Hắc Hổ gồm ba mươi lăm triệu km2, nhưng hôm nay chỉ còn lại không tới năm triệu km2, diện tích đã bị thu nhỏ một cách nghiêm trọng.

Chẳng những thế, sau này hàng năm họ đều phải bồi thường một khoản tiền, đồng thời cho phép một trăm ngàn binh lính Đế quốc Thần Long đóng quân tại đây, chưa nói đến sau khi bộ tộc Hách Liên lập quốc có thể phát sinh xung đột với họ.

Nghĩ đến những chuyện này, Kim Hãn Tông chỉ muốn phun một ngụm máu.

"Bệ hạ, Thần Long Hoàng đế bệ hạ muốn ngài công khai ký kết hiệp nghị đầu hàng ngay trước mặt bách tính."

"Địa điểm là bốn mươi dặm ở ngoài thành Kim Nguyên."

Đại thần nói trong lúc cúi đầu trước mặt Kim Hãn Tông.

Kim Hãn Tông đen mặt, nếu công khai ký kết hiệp nghị đầu hàng trước trăm họ thì hắn biết giấu mặt mũi đi đâu? Nhưng trong tình huống như hôm nay nếu hắn không ký thì còn có thể làm gì khác?

Bộ lạc Hách Liên tách riêng, quân đội mà hắn có thể khống chế trong tay chỉ có bốn trăm ngàn, làm sao bốn trăm ngàn binh lính này có thể chống lại trọng giáp kỵ binh của Đế quốc Hắc Long?

Huống hồ gì cũng không thể loại trừ khả năng bộ tộc Hách Liên sẽ đâm họ một đao. Nếu đánh thật, ai biết trong số bốn trăm ngàn người của hắn sẽ có ai đứng lên chống lại hắn. Nếu như hắn chỉ có một mình, có lẽ sẽ tìm đường chạy trốn, dù sao hắn cũng là cường giả cấp bậc Võ Đế, nhưng trớ trêu thay hắn lại là đại diện của cả hoàng tộc.

"Đi thôi."

Sắc mặt Kim Hãn Tông u ám đến đáng sợ.

Chương 594: Kim Hãn Tông

Rất nhiều cường giả đã được điều động rời khỏi thành Kim Nguyên. Không bao lâu sau họ đã đến bốn mươi dặm thành ngoài, nơi này đã không còn nằm trong phạm vi áp chế của thành Kim Nguyên.

“Hưu! Hưu!”

Rất nhiều cường giả trong đám người Tiêu Hải đều có mặt, nhiều cao thủ bộ tộc Hách Liên cũng tìm tới.

Nhìn thấy Tiêu Hải, Kim Hãn Tông chỉ cảm thấy chán ghét tột độ.

Năm đó Tiêu Hải chỉ là một tướng lĩnh thuộc Đế quốc Thần Diễm, chỉ là một tướng quân trông coi địa phương nhỏ, chênh lệch thân phận và địa vị giữa họ không phải chỉ kém một chút. Không ngờ bây giờ đia vị của Tiêu Hải đã vượt lên trên hắn.

Đều là hoàng đế, nhưng hoàng đế của cường quốc và hoàng đế nhược quốc sao có thể giống nhau.

"Kim Hãn Tông, đột nhiên ta nhớ tới một chuyện."

"Chúng ta có một trăm ngàn kỵ binh trú đóng ở bên này để bảo vệ các ngươi, cho nên các ngươi cũng không cần nhiều quân đội làm gì, chi bằng giao cho người của chúng ta một phần quân phí của các ngươi đi."

Tiêu Hải mở miệng nói.

Kim Hãn Tông nghiến răng nghiến lợi đáp trả:

"Họ Tiêu kia, ngươi đừng đi quá xa!"

Một trăm ngàn kỵ binh của bọn chúng đóng quân ở bên này là đang bảo vệ họ đó hả?

Hắn cũng lười nói tiếp!

Quân phí cho một trăm ngàn kẻ này không phải là một số tiền nhỏ đâu, còn ngang ngược muốn họ chi trả.

Tia sáng lóe lên trong mắt Tiêu Hải:

"Kim Hãn Tông, ngươi nói vậy khiến ta không vui, không thì trước tiên chúng ta cứ đánh một trận, đánh xong lại nói tiếp."

"Các ngươi chỉ có bốn mươi vạn người thôi mà, cũng chẳng trì hoãn thêm được bao lâu."

Kim Hãn Tông:

"..."

Tiêu Hải đang trắng trợn uy hiếp người.

Nhưng hắn có thể làm gì chứ?

Hắn không đánh lại là sự thật!

Nếu bốn trăm ngàn quân lính còn lại bị quét sạch thì hắn thực sự chỉ còn đường chạy trốn để bảo toàn mạng sống của mình, cùng lúc đó phần lớn những người còn lại trong hoàng tộc sẽ rơi vào cảnh lành ít dữ nhiều.

"Ta ký!"

Một lúc lâu sau, Kim Hãn Tông nghiến răng nghiến lợi thốt lên.

Ký xuống thì quyền lợi của quốc gia sẽ càng bị tổn hại, nhưng hoàng tộc họ vẫn có thể sống khá tốt, hiện tại hắn chỉ có thể đưa ra một lựa chọn ích kỷ.

Dưới ánh nhìn của mọi người, Kim Hãn Tông nhanh chóng ký vào thư đầu hàng với vẻ mặt u ám. Sau đó, Kim Hãn Tông lại tiếp tục ký với Hách Liên một hiệp ước độc lập cho bộ lạc Hách Liên.

"Thủ lĩnh Hách Liên...không đúng, nên gọi là Hách Liên hoàng đế mới phải, chúc mừng chúc mừng."

Tiêu Hải cười to rồi nói.

Hách Liên Thản khom người hành lễ:

"Thần Long đế quốc hoàng đế bệ hạ, cho dù trẫm trở thành hoàng đế, khi ở trước mặt bệ hạ thì ta cũng chỉ là một vương gia nhỏ mà thôi."

"Từ nay về sau, Tiểu Vương sẽ giống như Thiên Lôi sai đâu đánh đó cho duy nhất mình ngươi."

Hách Liên Thản vô cùng phấn khích, cuối cùng bộ lạc Hách Liên của họ đã lập quốc thành công.

Mặc dù phải cúi đầu trước Đế quốc Thần Long, nhưng vậy thì sao?

Đế chế Thần Long rất hùng mạnh, không giống với các quốc gia nhỏ khác xung quanh nó?

Tiêu Hải gật đầu cười:

“Ngươi nên sớm ngày lên ngôi, đến lúc đó hai nước chúng ta thiết lập quan hệ ngoại giao càng sớm, bách tính càng có thể mở cửa buôn bán sớm hơn.”

"Tiểu Vương nghe lời ngươi."

Hách Liên Thản nói nhanh.

Kim Hãn Tông nhìn sang Hách Liên Thản, vẻ mặt u ám đến đáng sợ.

Trước đây bộ lạc Hách Liên ỷ lại thực lực tương đối mạnh, thái độ của Hách Liên Thản đối với hoàng đế là hắn chẳng mấy cung kính, hiện tại đứng trước Tiêu Hải lại thể hiện kính trọng biết bao.

Hắn chỉ nghĩ thôi đã tức giận.

"Kim Hãn Tông, ngươi hãy ra lệnh cho những người trung thành với Đế quốc Hắc Hổ các ngươi nhanh chóng rời khỏi lãnh thổ của Đế quốc Thần Long chúng ta."

"Nếu như họ không muốn rời đi mà nguyện ý gia nhập Đế quốc Thần Long chúng ta, ngươi không được ép buộc đuổi họ đi."

Tiêu Hải nhìn Kim Hãn Tông nói một cách nghiêm nghị.

Kim Hãn Tông gật đầu, cho dù Tiêu Hải không nói thì hắn cũng sẽ làm như vậy. Nếu bách tính không lựa chọn sơ tán, sau này họ sẽ là một phần của Đế quốc Thần Long.

"Chúng ta đi!"

Kim Hãn Tông trầm giọng nói.

Đoàn người sơ tán nhanh chóng.

Tiêu Hải và những người khác cũng trở lại doanh trại, cùng lúc đó hai trăm năm mươi ngàn binh lính đã nhận được tin tức rất nhanh.

"Bệ hạ uy vũ, bệ hạ uy vũ."

"Bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế."

Tất cả binh lính đều vô cùng kích động, họ quỳ rạp xuống đất trong khi liên tục hô to.

Sau khi sự việc ký kết quốc thư lắng xuống, Đế quốc Thần Long đã kiếm được quá nhiều ích lợi trong khoảng thời gian này.

Diện tích lãnh thổ quốc gia đã tăng vọt từ hai chục triệu km2 lên một con số kinh khủng là bốn mươi tám triệu km2. Tuy nhiên, diện tích đất đai của đất nước vẫn không đạt đến mức cực đại như Viêm Long nhất tộc ở thời kỳ cực thịnh.

Trước đây, vẫn còn rất nhiều khu vực ở phía đông, phía tây và phía nam thuộc về Viêm Long nhất tộc. Những vùng đất đó càng có giá trị hơn.

Chương 595: Chia Sẻ Chuyện Tốt

Dị giới, tại Thần Đô.

Một cường giả quay trở lại vội vã, hắn đáp xuống mặt đất cách ngoài thành hơn mười km.

"Lão Trương, mau dẫn ngựa trắng phi nước đại gặp gió dữ."

Cường giả vừa đáp xuống một trạm dừng chân bên ngoài thành.

"Nhìn bộ dạng của Lý tướng quân hình như có chuyện gì vui sao?"

Lão Trương ở trạm dừng chân rất quen thuộc với cường giả vừa tới nên chủ động dò hỏi.

Lý tướng quân tên gọi Lý Nghĩa, hắn cười nói rất vui vẻ:

"Lão Trương, ánh mắt này của ngươi thật độc lắm nha, có chuyện vui gì là ngươi nhìn biết ngay."

Lão Trương cũng nhếch miệng cười rồi nói:

"Lý tướng quân, ngươi cũng không tự soi gương xem thử, một đứa trẻ lên ba cũng có thể nhìn ra từ bộ dạng của ngươi, miệng ngươi cười đến mức trổ bông luôn rồi."

"Lý tướng quân có thể chia sẻ cho ta nghe thử là chuyện tốt gì được không?"

Lý Nghĩa nhìn lão Trương:

"Tổ tiên của ngươi là từ phía Bắc Cương đúng không?"

Lão Trương nhặt tẩu thuốc lên rồi hít một hơi thật sâu:

"Đúng vậy, tổ tiên của ta là người Bắc Cương."

"Nhưng nền móng phát triển cơ bản của bộ tộc đều chết sạch, triều đại trước bị bỏ lại tại Bắc Cương, trong khi những người già yếu bệnh tật trong tộc chỉ có thể đi xuôi về hướng nam. Mọi chuyện mới đó cũng đã qua mấy trăm năm rồi, ôi."

Lý Nghĩa vỗ vỗ bả vai lão Trương:

"Lão Trương, ngươi có thể quay trở về bái kiến tổ tiên của ngươi."

"Ngươi có ý gì?"

Lão Trương nói bằng tông giọng run rẩy.

Hài cốt của liệt tổ liệt tông và biết bao tộc nhân họ đã bị chôn vùi nơi biên ải Bắc Cương, dù hàng trăm năm đã trôi qua nhưng vẫn còn rất nhiều người vẫn chưa thôi hoài niệm.

Lý Nghĩa không giấu được vui vẻ, hắn nói:

"Bệ hạ thu hồi Bắc Cương, Đế quốc Hắc Hổ cũng đã ký thư đầu hàng. Việc này đồng nghĩa với Bắc Cương sẽ lại là thảo nguyên của chúng ta trong tương lai."

"Được rồi, ta không nói chuyện với ngươi nữa, ta phải nhanh chóng báo cáo tin tức này cho người trong kinh thành, hơn nữa nhất định phải nhanh chóng lan truyền tin tức này đến toàn bộ Đế quốc Thần Long."

Lý Nghĩa cưỡi trên con ngựa trắng, phi nước đại rời đi trong gió dữ.

Hắn là một cao thủ cấp bậc Võ Hoàng, nhưng khi thực lực bị áp chế thì tốc độ của hắn vẫn kém hơn cưỡi trên con ngựa trắng phi nước đại, hơn nữa cưỡi ngựa thì thoải mái hơn khi chạy bộ nhiều.

"Bắc Cương đã trở lại."

"Quay lại rồi!"

Nước mắt rơi xuống đầy mặt Lão Trương, ông quay mặt về phương bắc rồi quỳ xuống.

"Bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế."

"Bắc Cương đã trở lại, rốt cục ta có thể trở về Bắc Cương an ủi linh hồn của tổ tông rồi."

...

Chẳng mấy chốc, Lý Nghĩa đã truyền tin tức đến trong thành, không bao lâu sau tiếng pháo vang lên ở khắp Thần Đô, chẳng mấy

khi nhà nhà đều trang trí đèn lồng và dây hoa, không khí vui mừng cứ như đón năm mới vậy.

"Đế quốc Hắc Hổ bị đánh bại rồi, thì ra họ chỉ đến vậy thôi."

"Đế quốc Hắc Hổ bại trận chỉ là chuyện sớm muộn, trước đó họ tổn thất bảy trăm ngàn người, trong khi Đế quốc Thần Long chỉ tổn thất hơn một ngàn người, tỷ lệ thương vong này quá khủng bố."

"Tiêu Hải đoạt lấy ngai vàng là một cuộc nội chiến, nhưng cuộc chiến chống lại Đế quốc Hắc Hổ có thể được coi là trận chiến thành lập Đế quốc Thần Long. Xem ra Đế quốc Thần Long đã vực dậy triệt để rồi."

Nhiều người ở các quốc gia khác cũng đang bàn tán sôi nổi về chuyện này. Chẳng mấy chốc, họ đã lan truyền tin tức đến khắp đất nước của họ thông qua nhiều đường dây truyền tin khác nhau.

Đặc biệt là một số quốc gia láng giềng, họ tỏ ra nôn nóng vô cùng. Khi Đế quốc Thần Long mới được thành lập, nhiều quốc gia xung quanh đã tăng cường áp đặt các biện pháp trừng phạt. Nhưng một khi Đế quốc Hắc Hổ sụp đổ thì khác nào Đế quốc Thần Long đã bắt đầu rảnh tay.

Tất nhiên, không phải tất cả các quốc gia đều sợ hãi.

Trong nháy mắt đã đến ngày thứ hai.

Phía đông bắc của Đế quốc Thần Long, tại Thiên La Quốc.

"Chư vị đại thần có chuyện gì thì mau bẩm tấu, nếu không có thì bãi triều."

Hoàng đế Thác Bạc Tường nói một cách uể oải, hắn là kẻ thích việc lớn hám công to nhưng không mảy may chuyên tâm vào việc chính sự, hắn thích dành phần lớn tinh lực của mình tại hậu cung hơn.

"Bẩm bệ hạ, Đế quốc Thần Long ép buộc Đế quốc Hắc Hổ ký thư đầu hàng, cùng lúc đó Bắc Cương thuộc địa phận Đế quốc Hắc Hổ đã quay trở về trong tay Đế quốc Thần Long."

Một cận thần đứng dậy bẩm báo.

Hai mắt Thác Bạt Tường sáng lên:

“Bắc Cương đã trở về tay Đế quốc Thần Long thật sao? Trước kia khu vực rộng lớn ở phía đông Bắc Cương từng là thổ địa của Thiên La Quốc chúng ta."

"Ngay lập tức thông báo cho Đế quốc Thần Long, bắt họ phải trả lại những vùng đất đó."

Vị quan thần vừa đứng dậy sửng sốt:

"Bệ hạ, thần khẳng định Đế quốc Thần Long sẽ không trả lại, hơn nữa với thực lực của chúng ta chưa chắc có thể làm gì Đế quốc Thần Long."

Thác Bạt Tường hừ lạnh một tiếng.

Chương 596: Nhìn Rõ Thực Tế

"Đế quốc Thần Long cũng chỉ có thể ức hiếp đám man tộc trên thảo nguyên. Thiên La Quốc của chúng ta nhiều núi non, chẳng lẽ bọn chúng cũng dám công kích Thiên La Quốc chúng ta?"

"Quân đội của trẫm cũng không phải để trưng."

"Hơn nữa, Đế quốc Thần Long vừa mới trải qua một trận chiến, lẽ nào còn dám khiêu chiến với chúng ta sao? Hiện tại chính là thời cơ tốt để lấy lại lãnh thổ thuộc về Thiên La Quốc của chúng ta!"

Thiên La Quốc không phải là một quốc gia lớn, nhưng từ hoàng đế đến bách tính đều tự tin đến mức điên cuồng.

"Được rồi, dừng lại một chút."

Thác Bạt Tường trầm giọng nói, đại sảnh cũng theo đó mà yên tĩnh lại.

"Trước đây Viêm Long Nhất Tộc cũng đã xuất binh đến Thiên La Quốc của chúng ta và bị chúng ta đánh bại hết lần này đến lần

khác. Ta tin rằng họ sẽ nhận rõ thực tế ra sao."

"Phong tỏa phạm vi lãnh thổ và không cho phép bất cứ ai từ Đế quốc Thần Long quay trở lại. Đồng thời báo cho sứ giả của Đế quốc Thần Long biết để họ trả lại đất đai cho chúng ta ngay lập tức."

Thác Bạt Tường nói mà hưng phấn không thôi.

Nếu hắn có thể thành công chiếm được một vùng quốc thổ rộng lớn, vậy không phải hắn sẽ trở thành vị hoàng đế vĩ đại nhất trong lịch sử Thiên La Quốc sao, việc này đồng nghĩa với tên tuổi của hắn sẽ được lưu danh vào sử sách.

"Bệ hạ, chúng ta muốn họ trở lại cụ thể những gì?"

Một vị đại thần đứng dậy và hỏi.

Theo lời Thác Bạt Tường nói thì Đế quốc Thần Long đã chiếm lãnh thổ của họ, nhưng căn bản đó chỉ là những lời nói vô căn cứ, vị đại thần vừa đứng lên cũng không biết phải đòi lại những gì.

"Chỉ có những thứ này!"

Thác Bạt Tương lấy một tấm bản đồ ra, sau đó hắn vẽ một vòng tròn màu đỏ trên đó.

Lấy dãy núi và con sông làm ranh giới, diện tích hắn vẽ ra rất lớn, thậm chí còn lớn gấp mấy lần diện tích Thiên La Quốc, con số lên tới một triệu km2. Trong khi diện tích lãnh thổ của Thiên La Quốc chỉ khoảng ba trăm ngàn km2.

Và dân số chỉ khoảng mười lăm triệu người. Số lượng nhân khẩu này còn chưa bằng một phần mười số lượng nhân khẩu của Đế quốc Thần Long.

"Lập tức báo cho sứ giả của Đế quốc Thần Long, nếu họ không trả lại quốc thổ của chúng ta thì Thiên La Quốc chúng ta sẽ mang theo triệu binh đến tự mình đoạt lại!"

Thác Bạt Tường nói, trông hắn hống hách vô cùng.

Trong triều có người khác âm thầm cau mày, nhưng bọn họ biết rõ tính tình của Thác Bạt Tường ra sao nên dù cảm thấy có chuyện không ổn họ cũng chẳng dám đứng lên phản bác. Nếu họ đứng lên vào lúc này, chỉ sợ khó giữ được đầu nằm yên trên cổ.

"Vâng, thưa bệ hạ."

Thủ đô của Thiên La Quốc là thành Thiên Đô, nghĩa là thủ đô của cả thiên hạ.

Sứ giả của Đế quốc Thần Long cũng đang ở thành Thiên Đô.

"Bùm…sbùm…bùm!"

Chẳng mấy chốc, hàng chục kỵ binh đã đến đại sứ quán nơi sứ thần của Đế quốc Thần Long đang sống.

"Thôi đại nhân, các ngươi có ý gì?"

Sứ giả của Đế quốc Thần Long đã đến bên ngoài, hắn cau mày nhìn một lát mới nói.

Mang theo hàng chục kỵ binh tìm tới, có vẻ như người tới có ý đồ không tốt.

"Đừng lôi kéo làm quen với ta. Một phần phía đông của Bắc Cương từng là đất đai của Thiên La Quốc chúng ta, Đế quốc Thần Long các ngươi nhất định phải trả lại."

"Bệ hạ hạ lệnh, nếu trong vòng nửa tháng mà các ngươi không trả lại, Thiên La Quốc chúng ta sẽ mang triệu binh tinh luyện tìm tới và tự mình đoạt lại những phần lãnh thổ kia."

Trước mặt hàng chục kỵ binh, Thôi Hiếu Vũ đại diện Thiên La Quốc nói với tông giọng uy nghiêm.

Hắn là Lễ bộ Thị Lang của Thiên La Quốc, là đại thần phụ trách công tác đối ngoại.

"Cái gì?"

Ngược lại, sứ giả của Đế quốc Thần Long, Từ Giang Vũ cho rằng

hắn đã nghe nhầm.

Hắn đã lấy được tin tình báo Đế quốc Hắc Long đã bị đánh bại và đồng ý ký vào thư đầu hàng, trong lúc này Thiên La Quốc lấy can đảm ở đâu để đưa ra những yêu cầu như vậy?

"Cầm lấy đi!"

"Bên trên có chữ đánh dấu bằng bút lông của bệ hạ, Đế quốc Thần Long các ngươi nhất định phải trả lại khu vực trong vùng đường đỏ, nếu không đừng trách Thiên La Quốc chúng ta không khách sáo."

Thôi Hiếu Vũ ném bản đồ sang cho Từ Giang Vũ.

Từ Giang Vũ nhận lấy, mở ra, trong nháy mắt đôi con ngươi của hắn co rụt lại.

Giỏi thật, tham vọng cũng lớn quá chứ. Vậy ra Thiên La Quốc muốn nhân cơ hội Đế quốc Thần Long vừa lấy được một khu vực lãnh thổ rộng lớn, mượn danh nghĩa muốn chiếm đoạt lợi ích từ họ?

"Thôi đại nhân, ngươi đùa giỡn như vậy dường như không phải phép lắm."

Từ Giang Vũ trầm giọng nói.

Thôi Hiếu Vũ hét lên:

"Ai đang đùa với ngươi, những vùng đất này ban đầu vốn thuộc về lãnh thổ Thiên La Quốc chúng ta, cho nên Đế quốc Thần Long các ngươi phải trả lại cho chúng ta."

"Người đâu, bao vây đại sứ quán."

"Từ Giang Vũ, ngươi có thể phái người trở về thông báo tin tức này."

Chương 597: Tật Phong Mã

Mấy chục kỵ binh nhanh chóng bao vây sứ quán, không lâu sau lại có thêm rất nhiều bộ binh chạy tới, thay kỵ binh bao vây toàn bộ sứ quán.

Mặt Từ Giang Vũ vô cùng âm trầm.

"Đại nhân, người của Thiên La quốc điên rồi đấy à? Với thực lực của Thần Long đế quốc ta bây giờ mà họ cũng dám nhằm vào chúng ta như vậy."

Trong sứ quán, phụ tá Tống Khoan của Từ Giang Vũ cắn răng nghiến lợi nói.

"Đám người Thiên La quốc chính là khốn nạn như vậy, họ làm ra chuyện gì cũng không có lạ."

Từ Giang Vũ hít sâu một hơi:

"Tống lão đệ về một chuyến đi, báo cáo toàn bộ tình huống bên này cho bệ hạ biết."

Tống Khoan cau mày:

"Đại nhân, ta vẫn nên lưu lại cùng ngài thì hơn, để những người khác về báo cáo tin tức là được, dù sao ta cũng là phó sứ."

Từ Giang Vũ lắc đầu:

"Ngươi tương đối hiểu rõ quanh co lòng vòng trong chuyện này, ngươi đi thì tốt hơn. Huống chi nhi tử, nữ nhi của ngươi đều còn nhỏ."

"Đại nhân…"

Tống Khoan còn muốn khuyên gì.

Từ Giang Vũ trầm giọng nói:

"Tống Khoan, đây là mệnh lệnh. Ta dùng thân phận chính sứ ra lệnh cho ngươi, lập tức lên đường trở về Thần Long đế quốc báo cáo tin tức."

"Vâng."

Tống Khoan hít sâu một hơi nói.

Hắn nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

Chỉ có một mình hắn rời đi, Thiên La quốc người kiểm tra qua mới cho đi,

Tống Khoan có tu vi cấp Võ Vương, hắn dùng tốc độ nhanh nhất về nước.

Hai tiếng sau, Tống Khoan đến biên cảnh Thần Long đế quốc, lại tốn mấy giờ di chuyển, rốt cuộc thấy được Thần Đô trong tầm mắt thì mặt Tống Khoan đã tái nhợt.

Hắn chỉ có tu vi cấp Võ Vương, di chuyển khoảng cách dài không quá dễ dàng, chỉ vì muốn nhanh chóng truyền tin tức về nên dọc đường không nghỉ ngơi chút nào.

"Một con tật phong mã."

Tống Khoan đến dịch trạm ngoài thành, lấy lệnh bài chứng minh thân phận ra.

"Giá…giá!"

Tống Khoan trở người lên ngựa, chạy gấp tới nội thành.

Tiêu Hải đã trở về Thần Đô, toàn bộ Thần Đô càng thêm vui mừng hớn hở.

"Bệ hạ, phó sứ Tống Khoan đi hướng Thiên La quốc cầu kiến. Hắn có tu vi cấp Võ Vương."

Tống Khoan chạy tới hoàng thành không lâu thì Tiêu Hải đã nhận được tin báo.

"Tuyên."

Tiêu Hải không hiểu ra sao, lúc này Tống Khoan tới làm gì?

"Bái kiến bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế."

Tống Khoan nhìn thấy Tiêu Hải, vội quỳ xuống, cung kính dập đầu.

Thời điểm dựng nước, không ít người của Thần Long đế quốc vẫn còn rất có ý kiến phê bình Tiêu Hải. Hiện tại uy vọng của Tiêu Hải tăng lên rất nhiều, không ai còn hoài niệm cựu triều nữa.

"Miễn lễ bình thân. Tống Khoan, thời điểm này chắc hẳn bận rộn lắm. Sao ngươi lại về đây?"

Tiêu Hải dò hỏi.

Tống Khoan đứng lên, oán giận báo cáo:

"Bệ hạ, người Thiên La quốc trâng tráo khoác lác, còn nói muốn Thần Long đế quốc ta trả lại quốc thổ cho họ."

"Hử?"

Tiêu Hải nghi hoặc:

"Thần Long đế quốc ta chiếm quốc thổ của họ khi nào? Ngược lại là Thiên La quốc, trước kia thuộc quyền sở hữu của tộc Viêm Hoàng ta."

Tống Khoan lấy bản đồ trong ngực ra.

"Mời bệ hạ xem, trên này có vòng tròn đỏ hoàng đế Thiên La quốc vẽ. Họ muốn chúng ta trả lại lãnh thổ trong vòng đỏ. Họ đã cho người bao vây sứ quán."

Tiêu Hải mở bản đồ thái giám trình lên.

"Thật à?"

Tiêu Hải cảm thấy không thể tin nổi.

Tống Khoan gật đầu:

"Bệ hạ, vô cùng chân thật. Không biết có phải sau lưng họ có thế lực nào làm chỗ dựa hay không lại dám trâng tráo khoác lác như thế."

Tiêu Hải nhìn chằm chằm bản đồ.

"Thiên La quốc bé như lỗ mũi lị dám hô hào muốn lấy lãnh thổ gấp hơn ba lần, giỏi lắm! Trẫm cắt nhường lãnh thổ của Hắc Hổ đế quốc cũng không càn rỡ như vậy."

Tiêu Hải tức đến bật cười.

"Bệ hạ, họ còn nói...Còn nói nếu ngài không trả những lãnh thổ này về cho họ, Thiên La quốc sẽ huy động một triệu tinh binh, tự mình đoạt về."

Hai thái giám đứng cạnh đều trợn mắt há hốc mồm.

Thiên La quốc thật là can đảm, họ bội phục.

"Bệ hạ, họ lại dám dùng quân vây quanh sứ quán, ta cảm thấy có khả năng họ sẽ làm khó bách tính ta tại Thiên La quốc."

Tống Khoan thoáng lo lắng.

Đáy mắt Tiêu Hải lóe tia sáng lạnh, hành vi của Thiên La quốc khiến ông cực kỳ phẫn nộ, nếu họ còn nhằm vào bách tính sẽ chỉ càng chọc cho ông giận dữ hơn.

Tiêu Hải nhanh chóng hạ mệnh lệnh điều tra.

Thần Long đế quốc bên này có cường giả cấp Võ Đế xuất động.

Nếu Thiên La quốc thật sự có ý đồ nhằm vào bách tính, chẳng mấy chốc bọn họ sẽ nhận được tin tức.

Mấy canh giờ trôi, cường giả cấp Võ Đế trở về, đi tới trước mặt Tiêu Hải.

"Bệ hạ, Thiên La quốc phong tỏa biên quan, bách tính của ta ở bên đó tạm thời không về được. Hơn nữa, Thiên La quốc đang mộ binh tiến về phía biên cảnh."

Võ Đế nọ bẩm báo.

"Tiểu quốc bằng cái lỗ mũi, sao dám như thế!"

Tiêu Hải nổi trận lôi đình.

Chương 598: Thành Tâm Dốc Sức Vì Bệ Hạ

Bên cạnh, một vị các lão của nội các nói:

"Bệ hạ, Thiên La quốc nhiều núi, trước kia Thần Diễm đế quốc ba lần xuất chinh Thiên La quốc, ba lần đều thất bại. Có lẽ từ lúc đó bắt đầu, tính tình họ đã trở nên cuồng ngạo. Họ vốn không có một triệu binh mã, tổng binh lực không đến ba trăm nghìn, chờ đại bộ đội của ta trở về là có thể dễ như trở bàn tay tóm gọn họ."

Hai mắt Tiêu Hải lập lòe tia sáng lạnh:

"Chờ đám người Thẩm Kính Thiên trở về cũng là mười ngày sau, hơn nữa bên phía Tây Bắc tạm thời không rời được họ, họ không thể hành động. Thu thập một Thiên La quốc nho nhỏ cũng không cần huy động họ."

Hiện tại Tu La quân đoàn có tổng cộng ba trăm nghìn người, hai trăm năm mươi nghìn người xuất chinh, còn lại năm mươi nghìn trấn thủ Thần Đô. Ngoài ra còn có bảy mươi nghìn thiết giáp long kỵ.

Tiêu Hải đến quân doanh của thiết giáp long kỵ.

"Bái kiến bệ hạ."

Một chúng tướng lĩnh thiết giáp long kỵ đồng loạt hành lễ.

Trong số họ có người là lão tướng của thiết giáp long kỵ, cũng có người mới do Tiêu Hải xếp vào, lòng trung thành dành cho Tiêu Hải không có vấn đề gì.

Trước kia thiết giáp long kỵ bị Tiêu Hải đánh bại, nhưng họ tâm phục khẩu phục.

Sau khi biết Tiêu Hải nhằm vào quân đội Hắc Hổ đế quốc thế nào, họ hiểu rõ trước đó Tiêu Hải vẫn lưu tình với mình, số người tử vong cũng không quá lớn.

"Đứng lên cả đi."

Tiêu Hải trầm giọng mệnh lệnh.

"Tập hợp toàn bộ tướng sĩ."

Rất nhanh sau đó, toàn bộ bảy mươi nghìn thiết giáp long kỵ đã tập kết.

Tiêu Hải hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

"Chư vị tướng sĩ, trước kia thiết giáp long kỵ bị Tu La quân đoàn đánh tan, Tu La quân đoàn lại lập đại công, các ngươi uất ức không?"

"Uất ức!"

Không ít người đánh bạo rống lên.

"Uất ức!"

Lại thêm càng nhiều người rống to.

Thiết giáp long kỵ họ trước kia uy phong lẫm lẫm, tiểu tử nào gia nhập thiết giáp long kỵ là sẽ có bà mối đạp hỏng cạnh cửa. Giờ lại rơi vào tình trạng không người đếm xỉa.

Có khi mặc khải giáp tiêu chí của thiết giáp long kỵ đi ra ngoài còn bị người chỉ chỏ.

Hiện tại uy lực Tu La quân đoàn cực thịnh, họ chỉ có thể hâm mộ mà thôi.

Tiêu Hải nâng tay lên, đám người vội yên tĩnh trở lại.

"Chư vị tướng sĩ, đừng trách trẫm không cho các ngươi cơ hội. Hiện tại các ngươi có cơ hội lập đại công, sau này thiết giáp long kỵ vẫn là quân đội vương bài."

Mắt của bảy mươi nghìn tướng sĩ đồng loạt sáng lên.

Tu La quân đoàn ra ngoài lập đại công như vậy, họ hâm mộ đỏ ngầu cả mắt, bây giờ rốt cuộc đến phiên họ có được cơ hội.

"Chúng ta thề thành tâm dốc sức vì bệ hạ."

Một chúng tướng lĩnh đồng thời quỳ xuống.

"Chúng ta thề thành tâm dốc sức vì bệ hạ."

Bảy mươi nghìn binh lính phổ thông cũng quỳ xuống, liều mạng rống to.

Tiêu Hải trầm giọng nói:

"Thiên La quốc ở tại Đông Bắc của chúng ta, là một tiểu quốc bằng cái lỗ mũi, vậy mà bây giờ lại dám vây khốn sứ quán chúng ta, phong tỏa quốc cảnh, giam cầm bách tính ta. Hoàng đế Thiên La quốc còn dám càn rỡ đòi chúng ta cắt nhường lượng lớn quốc thổ. Các ngươi nói xem, chúng ta nên làm gì?"

Tiêu Hải tiếng nói dứt lời, bảy mươi nghìn người cùng rống to:

"Giết, giết, giết!"

Nếu không phải cấm chế quanh quân doanh cường đại, giọng của họ sẽ truyền khắp Thần Đô, rất nhiều người của Thần Đô đều sẽ run lập cập.

"Rất tốt, đứng lên cả đi. Các ngươi lập tức chuẩn bị kỹ càng, nhân thời gian ngắn nhất xuất phát, hành quân gấp tiến về biên cảnh. Tta cho các ngươi thời gian ba ngày, có thể làm được không?"

Tiêu Hải lớn tiếng nói.

"Làm được!"

Một đám tướng lĩnh đồng thanh đáp.

Ba ngày rất gấp, nhưng nếu di chuyển cả ngày lẫn đêm thì hoàn toàn có thể tới biên cảnh trong vòng ba ngày. Không ngủ ba ngày cũng không chết người.

…

…

Huyện Lôi Sơn.

"Lốp bốp!"

Tiếng pháo nổ vang lên, nhà kho xung quanh biệt thự của Tiêu Phàm rốt cuộc hoàn công.

Ngoại trừ mặt đất, những nơi khác của kho hàng này cũng không rắn chắc bằng kho hàng cũ. Nhưng không sao cả, thực lực của Tiêu Phàm bây giờ không phải trước kia có thể so sánh.

Hắn có thể bố trí trận pháp tăng mạnh phòng ngự.

Chờ hắn bố trí trận pháp xong, lực phòng ngực của kho hàng này tuyệt đối mạnh hơn kho hàng cũ, dù có dùng pháo hạng nặng oanh kích cũng không hề hấn gì.

"Vất vả sếp Triệu rồi."

Tiêu Phàm cười nói với Triệu Tông Tường.

Triệu Tông Tường cũng tốn không ít tâm tư và sức lực mới có thể xây dựng nhà kho nhanh chóng lại tốt như vậy. Một giám đốc giá trị con người vài tỷ như ông ta mà lại thường xuyên nán lại bên này.

"Tiêu thiếu, không vất vả, không vất vả."

Triệu Tông Tường vội nói.

Tiêu Phàm nói:

"Sếp Triệu, có muốn tăng thực lực lên một chút không?"

"Sao cơ?"

Triệu Tông Tường kinh ngạc nhìn qua Tiêu Phàm.

"Tiêu thiếu, ta...ta có được không?"

Triệu Tông Tường vội hỏi lại.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu:

"Nếu ngươi muốn thì được thôi. Tuy với tình trạng của ngươi thì không thể trở nên mạnh bao nhiêu, nhưng muốn đánh bại mười mấy người bình thường là chuyện đơn giản."

Chương 599: Ta Rất Muốn

"Cảm ơn Tiêu thiếu, cảm ơn Tiêu thiếu. Ta rất muốn."

Triệu Tông Tường vội nói.

"Đi theo ta."

Tiêu Phàm dẫn Triệu Tông Tường vào trong kho hàng, thuấn di ba lần tới vị trí mấy nghìn mét dưới lòng đất, yêu hạch của Địa Long thú bị hắn đặt sâu trong lòng đất.

Chiều sâu cỡ này người khác không thể lấy được, quan trọng nhất là yêu hạch Địa Long thú đặt sâu trong lòng đất có thể tăng nhanh tốc độ hấp thu lực lượng của đại địa.

Tiêu Phàm cầm lấy yêu hạch Địa Long thú, sau đó nhanh chóng quay lại.

"Sếp Triệu, tẩy kinh phạt tủy sẽ hơi đau đớn, kiên nhẫn một chút. Sau khi thực lực tăng lên cũng đừng có làm xằng làm bậy, nếu không chỉ có một con đường chết."

Tiêu Phàm trầm giọng cảnh cáo.

"Tiêu thiếu, ta hiểu."

Triệu Tông Tường vội nói.

Tiêu Phàm nhanh chóng dẫn đường đưa lực lượng đại địa vào cơ thể Triệu Tông Tường.

Sau khi dẫn đường cho hắn, Tiêu Phàm thuấn di đến chỗ đám người Trình Hưng Quốc, tiếp tục giúp đám người Trình Hưng Quốc đề cao một đợt.

Mấy người Trình Hưng Quốc đã được đề thăng mấy lần.

Sau lần đề thăng này, thực lực họ có thể đạt tới cấp Hóa Kình.

"Lục thúc, sau này đưa đồ ăn tinh cho chiến mã đến nhà kho bên huyện Lôi Sơn đi. Ngoài ra, giúp ta chọn mua thêm chút khoai tây và thịt ăn liền đóng gói hút chân không."

Tiêu Phàm gọi điện thoại cho Lục Chí Hằng.

Lục Chí Hằng đang ở quân đội, những người khác ở nơi này của hắn lúc này đều không thể liên lạc với bên ngoài, nhưng hắn thì được.

"Ngươi muốn mua bao nhiêu?"

Lục Chí Hằng dò hỏi.

Tiêu Phàm suy nghĩ một chút:

"Một triệu tấn khoai tây, một trăm nghìn tấn thịt."

Lục Chí Hằng kinh ngạc:

"Khoai tây không chứa đựng được thời gian dài. Mua nhiều khoai tây như vậy, đến lúc đó ngươi không kịp chuyển dời đi thì phiền phức lắm."

"Lục thúc yên tâm, không phải vấn đề lớn."

Tiêu Phàm cười nói.

Tuy Tiêu Hải còn chưa tìm được linh huyệt đối ứng với huyện Lôi Sơn bên này, nhưng ông đã bố trí rất nhiều người đi tìm, đại khái không lâu nữa sẽ tìm ra thôi.

Chờ khi nào tìm được mới mua đồ đưa tới thì quá mất thời gian.

Bên phía Tiêu Hải, tuy hiện tại Thần Long đế quốc còn chưa gặp nguy cơ lương thực, nhưng số lượng lương thực vẫn khá eo hẹp, chỉnh thể giá cả lương thực đang thong thả tăng lên.

Nếu có thể đưa tới một triệu tấn khoai tây thì vừa vặn bình ổn giá thị trường.

"Ngươi cảm thấy không vấn đề gì là được. Mua nhiều như vậy, đám thương nhân bán khoai tây và lái xe vận tải đều nên cảm ơn ngươi cho tốt."

Lục Chí Hằng cười ha hả.

Nếu Tiêu Phàm mua lương thực số lượng lớn như vậy thì không hay lắm, nhưng mua nhiều một chút khoai tây thì không vấn đề gì. Hiện tại khoai tây đang trong giai đoạn cung lớn hơn cầu.

Tiêu Phàm mua nhiều còn có thể kích thích mức tiêu dùng trong nước.

Sau khi nói chuyện với Lục Chí Hằng xong, chỉ lát sau lại nhận được điện thoại của Khương Vạn Trần.

"Tiêu Phàm, mấy người đại trưởng lão tu luyện mấy ngày xong cảm thấy rất tốt. Lần trước ngươi đồng ý phát sóng trực tiếp, ngươi đến Cục An toàn số 9 một chuyến đi, chúng ta tiến hành trực tiếp tại đây. Đại trưởng lão cũng sẽ tới."

Hai mắt Tiêu Phàm sáng lên, cuối cùng cũng bắt đầu toàn dân tu luyện.

"Cục trưởng Khương, ta tới ngay. Khi nào tiến hành phát sóng trực tiếp?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Khương Vạn Trần cười đáp:

"Không cần gấp gáp quá, mai là thứ bảy, ý đại trưởng lão là định vào ngày mai, như vậy cả học sinh lẫn người làm công đều có thể xem trực tiếp. Dùng thẳng mạng lưới trực tiếp luôn, tương đối thân dân, còn có thể trao đổi trực tiếp với dân cư mạng luôn. Mấy kênh phát sóng trực tiếp đều sẽ đồng loạt phát sóng."

Tiêu Phàm nói:

"Cục trương Khương, ngày mai không thành vấn đề, tầm mười giờ ta đến."

Khương Vạn Trần cười nói:

"Được, vậy định thời gian phát trực tiếp là mười giờ hai mươi. Các kênh trực tiếp sẽ nhanh chóng tiến hành tuyên truyền."

Sau khi cúp điện thoại, Tiêu Phàm bắt đầu bận rộn, hắn cần bố trí tốt trận pháp bên này.

Đường Tại Thiên đưa tới rất nhiều vụn ngọc thạch cho hắn.

Những vụn ngọc thạch này không đáng bao nhiêu tiền, nhưng Tiêu Phàm muốn số lượng rất lớn, tính tổng toàn bộ số vụn ngọc thạch cũng tiêu phí của Tiêu Phàm mấy trăm triệu đô la.

Tiêu Phàm bận rộn từ buổi sáng đến tận chạng vạng tối.

"Chắc không còn vấn đề gì nữa."

Tiêu Phàm nghĩ thầm trong lòng.

Hắn lược qua trong đầu một lần, cảm thấy vấn đề không lớn.

"Khởi!"

Tiêu Phàm khởi động trận pháp.

"Vù!"

Tiếng đồng trầm thấp vang lên, trận pháp khởi động thuận lợi, toàn bộ nhà kho đều nằm trong vòng bảo vệ của trận pháp, cường giả cấp bậc Tiên Thiên cũng không thể xâm nhập.

Cường giả Tông Sư thì qua được, nhưng bây giờ bên này có Hắc Vương giữ nhà, cấp Tông Sư đụng phải Hắc Vương chẳng khác nào muốn chết.

"Ông xã nhìn cái này đi."

Tiêu Phàm lúc này mới rảnh rỗi cầm điện thoại lên.

Tô Ấu Vi gửi tin nhắn cho hắn, còn đính kèm một video ngắn.

Chương 600: Thực Lực

Tiêu Phàm ấn mở video.

"Kính thưa đồng bào trong và ngoài nước, nhà nghiên cứu quốc gia ta quyết định, mười ngày sau công khai truyền thụ Viêm Hoàng Quyết. Viêm Hoàng Quyết là một loại công pháp tu luyện rất mạnh. Trước khi tu luyện Viêm Hoàng Quyết nhất định phải học thuộc sơ đồ kinh mạch cơ thể người. Sơ đồ kinh mạch cơ thể người đã lên giá sách các tiệm sách Tân Hoa lớn trên toàn quốc, mọi người đều có thể mua sắm. Vì để mọi người càng hiểu biết sâu hơn về sức mạnh của võ giả, trưa mai các kênh trực tiếp lớn sẽ phát sóng trực tiếp võ giả cấp Tông Sư, mọi người có thể quan sát."

Tiêu Phàm xem hết video.

Video không dài lắm, nhưng vô số lượt like và bình luận.

Tiêu Phàm mở Đấu m lên, video trên đỉnh cũng chính là cái này.

"Oa, nhiều like thật."

Tô Ấu Vi gửi cho hắn đoạn video được download từ mấy tiếng trước, lượt likd đã là 2,3 triệu, mà hiện tại lượt like đã vượt qua chục triệu.

Số lượt bình luận cũng vượt quá một triệu.

"Quốc gia chúng ta thật sự có võ giả đáng gờm à? Gióng trống khua chiêng như thế, đừng có lại kiếm mấy hot girl chân dài tới bịp người đấy."

"Nếu Viêm Hoàng Quyết lợi hại thật thì tốt rồi."

"Cuối cùng quốc gia cũng coi trọng cái này, like!"

Tiêu Phàm nhìn bình luận một hồi, raatst nhiều ủng hộ, nhưng cũng có không ít người tỏ thái độ hoài nghi với thực lực của võ giả và Viêm Hoàng Quyết.

"Xem ra đúng là cần bày ra thực lực."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Số người nghi ngờ không ít, rất có thể họ còn chưa quen thuộc sơ đồ kinh mạch cơ thể người đã tiến hành tu luyện, như vậy tỷ lệ phát sinh sự cố rất cao.

"Ấu Vi, mai ta đi đế đô, ngươi muốn đi thăm mấy người Lục lão không?"

Tiêu Phàm nhắn tin cho Tô Ấu Vi.

"Có."

Tô Ấu Vi vội trả lời.

Đáng nhắc tới là, thực lực Tô Ấu Vi đã tiếp cận Tiên Thiên.

Vốn dĩ thiên phú tu luyện của nàng đã không kém, lại dùng tổng cộng chín giọt tủy Hoàng Kim Long, hiệu quả mỗi một gấp ba Tiêu Phàm, thành ra thiên phú của nàng càng mạnh.

Tiêu Phàm đoán chừng chờ mình đạt tới Tiên Thiên viên mãn thì Tô Ấu Vi cũng có thể thăng lên đến Tiên Thiên sơ kỳ.

…

Liên minh tiến hóa giả.

"Minh chủ, chúng ta thu tin tức từ nước Hoa, nước Hoa muốn toàn dân tập võ."

Sáng sớm, Joseph vừa ngủ dậy đã nhận được cấp dưới báo cáo.

"Cái gì?"

Joseph thầm giật mình.

Hắn vừa tỉnh ngủ, vốn còn đang mơ màng, vừa nghe lời này đã tỉnh táo hẳn. Hơn một tỷ người mà toàn dân tập võ thì phải đáng sợ đến mức nào.

"Minh chủ, nước Hoa đưa ra sơ đồ kinh mạch cơ thể người tiêu chuẩn, mười ngày sau chính thức công bố công pháp Viêm Hoàng

Quyết, hiện tại trên mạng đã nhốn nháo hết lên rồi. Rất nhiều người nước ta cũng hi vọng chúng ta công khai công pháp cùng loại."

Joseph lấy di động lên mạng tra xét.

Mấy tin tức nóng đều là cái này.

"Thả tin tức nói nước Mỹ đã nghiên cứu ra dịch tiến hóa sinh mệnh, chờ dịch tiến hóa sinh mệnh thành thục hơn, mọi người trong nước đều có cơ hội mua sắm. Muốn thông qua tu luyện trở thành võ giả là chuyện cực kỳ khó khăn."

Joseph suy tính một hồi mới nói.

"Vâng, minh chủ."

Không chỉ có internet của Mỹ, internet các quốc gia còn lại cũng nháo nhào cả lên, trong đó đương nhiên là cư dân mạng nước Hoa tranh luận kịch liệt nhất.

Mới đầu âm thanh chất vấn còn không quá vang, càng về sau lại càng mãnh liệt, trong đó có bao nhiêu thủy quân dẫn tiết tấu thì khó mà nói.

"Công phu của nước Hoa chẳng qua là khoa chân múa tay thôi."

"Gióng trống khua chiêng tuyên truyền như vậy, lót dép hóng đến ngày mai cho cái gọi là đại biểu diễn."

"Không biết mai biểu diễn đá tấm ván gỗ hay bổ cục gạch đây."

Đến sáng ngày hôm sau, Tiêu Phàm lại nhìn bình luận trên internet một lát, tỷ lệ chất vấn rõ ràng tăng cao, tuyệt đối có thủy quân dẫn đường.

Nếu thật sự để toàn dân nước Hoa tập võ, Dương Quốc gì đó chắc chắn xong đời.

"Ông xã dậy rồi. Ta đi làm bữa sáng."

Tô Ấu Vi dịu dàng nói, nàng tới huyện Lôi Sơn từ tối qua.

Nàng dậy trước Tiêu Phàm, nhưng cũng không đánh thức hắn.

"Chụt!"

Tiêu Phàm hôn lên má Tô Ấu Vi một cái.

"Nấu ít mỳ là được, chúng ta ăn xong còn phải tranh thủ thời gian xuất phát."

"Vâng."

Nửa tiếng sau, hai người ngồi máy bay trực thăng xuất phát.

Tiêu Phàm đưa Tô Ấu Vi đến chỗ Lục Bách Xuyên trước, sau đó máy bay trực thăng tiến về phía Cục An toàn số 9.

"Sao còn chưa bắt đầu."

"Mười giờ rồi đấy."

Thời gian trực tiếp là mười giờ hai mươi, mười giờ thì màn hình các gian trực tiếp vẫn là màu đen, nhưng mỗi gian trực tiếp đều đã ùa vào hơn chục triệu người.

Nếu không phải mở đường băng thông đặc thù, nhiều người như thế sẽ chen cho gian trực tiếp sập tại chỗ.

Mười giờ mười phút, máy bay trực thăng của Tiêu Phàm hạ cánh.

"Tiêu Phàm, cuối cùng cũng chờ được ngươi tới, ngươi mà đến muộn thì có khi chúng ta phải bị mấy chục triệu người mắng chết mất. Giờ lượt xem của mấy kênh trực tiếp lớn đều vượt qua tám mươi triệu người."

Khương Vạn Trần dẫn người tới đón.

Chương 601: Sabine

Tiêu Phàm cười nói:

"Trên đường tới gặp mưa to, máy bay trực thăng bay chậm một

chút, may mà chưa đến muộn. Mấy người đại trưởng lão đến rồi à?"

Khương Vạn Trần gật đầu:

"Chúng ta mau chân lên, bố trí xong sân phát sóng trực tiếp rồi. Sabine sẽ tương tác với ngươi, hắn là người lành nghề trước máy quay."

Tiêu Phàm cười nói:

"Vậy thì tốt quá, ta rất thích tiết mục của hắn."

Mấy người Tiêu Phàm nhanh chóng di chuyển đến sân phát sóng trực tiếp ngoài trời.

Tiêu Phàm đeo một chiếc mặt nạ Tôn Ngộ Không.

"Đại trưởng lão."

Tiêu Phàm thấy đại trưởng lão thì vội chủ động chào hỏi.

"Tiêu Tông Sư, lát nữa làm phiền ngươi."

Đại trưởng lão cười tủm tỉm: "Giờ tiếng chất vấn trên internet không nhỏ đâu."

Tiêu Phàm gật đầu.

Sabine kinh ngạc nhìn Tiêu Phàm, trông vẻ ngoài, âm thanh của Tiêu Phàm thì hình như người này rất trẻ, chẳng lẽ hắn chính là Tông Sư võ đạo thần bí kia?

"Chào Tiêu Tông Sư, ta là Sabine."

Sabine khẩn trương vươn tay tới.

Hắn cũng là người gặp qua sóng to gió lớn, nhưng giờ đại trưởng lão đứng ngay bên cạnh, buổi trực tiếp lần này cũng ảnh hưởng cực lớn với quốc gia.

"Chào ngươi."

Tiêu Phàm bắt tay với Sabine.

Hai người thoáng trao đổi đôi chút, đã tới mười giờ mười chín.

"Mở trực tiếp đi."

Đại trưởng lão mỉm cười nói.

Rất nhanh sau đó, các kênh trực tiếp lớn đều bắt đầu có hình ảnh, ngày càng nhiều người tràn vào gian trực tiếp, có vài kênh số lượng người nhoáng cái vượt qua hai trăm triệu.

Việc liên quan đến toàn dân tập võ, sức ảnh hưởng cực lớn.

"Thêm băng thông, mau thêm băng thông. Tuyệt đối không thể để gian phatst trực tiếp sập, nếu làm sập thì các ngươi cuốn gói hết cho ta!"

Ông chủ của Đấu m nghiêm nghị nói.

Lần phát sóng trực tiếp này là nhiệm vụ quốc gia, chỉ cần sai sót nửa phân thôi là hắn không có trái ngon mà ăn rồi, muốn không khẩn trương cũng khó.

"Cái đệch, đại trưởng lão cũng có mặt."

"Sabine dẫn chương trình à?"

"Chẳng lẽ người đeo mặt nạ kia là Tông Sư thần bí?"

Mấy gian trực tiếp đều tràn đầy bình luận.

"Kính chào quý vị khán giả, thật vui mừng có thể gặp mặt mọi người trong tình huống này. Nhưng hôm nay ta không phải nhân vật chính, nhân vật chính là Tiêu Tông Sư. Ta cũng như các ngươi, rất muốn biết võ giả đỉnh cao có thể đáng gờm đến mức độ nào."

Đại trưởng lão ôn hòa nói.

Màn ảnh chuyển hướng Sabine và Tiêu Phàm, Sabine cười tiếp lời:

"Quý vị khán giả, hôm nay ta sẽ thay mọi người đề ra mọi nghi vấn với Tiêu Tông Sư. Nếu có thể giải đáp, ta tin chắc Tiêu Tông Sư sẽ

rất vui lòng nói cho mọi người. Mọi người có thể nhắn lại lời mình muốn hỏi, hậu trường sẽ có người lựa chọn ra câu hỏi của mọi người."

Ngay lập tức, vô số câu hỏi tràn đầy các kênh trực tiếp.

Sabine nhìn về phía Tiêu Phàm, cười nói:

"Tiêu Tông Sư, rất nhiều bạn mạng muốn biết, tu luyện Viêm Hoàng Quyết có thể đạt tới năng lực như đại hiệp trong phim không?"

Tiêu Phàm lắc đầu.

"Không được à?"

Sabine thoáng tiếc nuối.

Vô số người đang xem trực tiếp cũng hơi thất vọng.

Tiêu Phàm nói:

"Không phải là không được, mà là không chỉ có vậy. Hiệu quả khi tu luyện Viêm Hoàng Quyết sẽ mạnh hơn, đạt tới độ cao nhất định thì dễ dàng nhất vĩ độ giang."

Hai mắt Sabine lộ ra kinh ngạc.

"Tiêu Tông Sư, thật sự mạnh như vậy chứ?"

Tiêu Phàm gật đầu:

"Chỉ cần đủ thực lực, bước giữa hư không cũng không phải vấn đề."

Nói đến đây, Tiêu Phàm nâng chân, cứ như trước mặt có bậc thang. Hắn bước lên từng bước một, thoáng cái đã tới độ cao khoảng bảy, tám mét.

Hắn có dị năng không gian, làm vậy không khó.

"Oa!"

Rất nhiều người ngồi trước màn hình trợn tròn mắt.

Sabine chấn động vô cùng:

"Quý vị khán giả, đây không phải ảo thuật, đại trưởng lão cũng ở đây, không ai dám dùng tiểu xảo lừa bịp mọi người."

Tiêu Phàm lại nhanh chóng đi từ không trung xuống.

"Tiêu Tông Sư, thật là không thể tưởng tượng nổi. Có vài dân mạng nói sắp không giữ được nắp quan tài của Newton rồi. Không ngờ người còn có thể bay."

Sabine không dám tin than thở.

Đạt Ma nhất vĩ độ giang, tốt xấu còn mượn cỏ lau làm điểm tựa. Vừa rồi Tiêu Phàm bước lên hư không, là cảnh giới cao hơn hẳn.

Tiêu Phàm cười khẽ:

"Chỉ cần đầy đủ thực lực, không gì là không thể!"

Nói đến đây, Tiêu Phàm đưa tay khẽ hấp, một viên bi sắt cạnh đó bị hắn chộp vào trong tay.

"Cách không hấp vật? Đây là cách không hấp vật sao, Tiêu Tông Sư?"

Sabine kinh ngạc nói.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu:

"Chuyển máy quay tới mặt tường be tông bên kia. Mọi người nói xem, ta có thể dùng viên bi sắt này bắn thủng mặt tường bê tông kia không?"

Sabine lắc đầu nguầy nguậy.

"Tiêu Tông Sư, ta cảm thấy không thể nào. Bức tường bê tông kia dày tới một mét, dù dùng súng máy hạng nặng oanh kích cũng không thể bắn xuyên."

Tiêu Phàm cười nói:

"Vậy dùng súng máy hạng nặng thử xem, lát nữa đến lượt ta."

Mấy người đại trưởng lão đã tiến vào công sự chắn đạn, súng máy hạng nặng nhanh chóng được lắp đặt.

Vì kiểm nghiệm, hôm nay ở đây bày đủ súng máy hạng nặng, súng ngắm, thậm chí cả xe tăng.

Chương 602: Bi Sắt

"Tạch tạch tạch!"

Súng máy hạng nặng gào thét xả đạn, lượng lớn đạn bắn trúng mặt tường bê tông, nhưng bắn sạch cả băng đạn mà tường bê tông vẫn không bị bắn thủng.

"Quý vị khán giả, như mọi người đã thấy, khối lượng tường bê tông này tuyệt đối tiêu chuẩn. Không biết phải chăng Tiêu Tông Sư thật sự có thể dùng bi sắt bắn thủng tường bê tông hay không. Nếu vậy thì đúng là quá khiếp người."

Sabine nói.

…

"Dùng một quả bi sắt nhỏ đánh xuyên mặt tường bê tông dày như thế á? Nói đùa đấy à?"

"Nếu đánh xuyên qua được ta trồng cây chuối tiêu chảy cho xem."

"Đám cao thủ trong phim truyền hình gặp phải tường bê tông dày như thế cũng đều quỳ."

Trong phòng ngủ nào đó, vài người túm tụm với nhau xem trực tiếp, bàn tán xôn xao.

Có hơn một nửa tỏ thái độ ngờ vực.

Súng máy hạng nặng bắn phá còn không làm gì được, người thường có thể lợi hại vậy sao?

"Tiêu Tông Sư, đa số bình luận của cư dân mạng là không tin tưởng, cá nhân ta cũng không tin cho lắm, thật sự quá mơ hồ. Hay ngài thử một lần xem?"

Sabine nhìn sang Tiêu Phàm nói.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

Trước vô số màn hình điện thoại di động, rất nhiều người nín thở. Nếu Tiêu Phàm làm được thật thì quá khiếp người, sức hấp dẫn của Viêm Hoàng Quyết tăng vọt.

"Ông xã, cố lên."

Bên chỗ Lục Bách Xuyên, Tô Ấu Vi thầm cổ vũ trong lòng.

Một nhà già trẻ Lục Bách Xuyên cũng đang xem trực tiếp, con trai nhỏ của Lục Chí Hằng là Lục Triển Bằng cũng có mặt, hai mắt trợn tròn xoe.

Người khác không biết người mang mặt nạ là Tiêu Phàm, người nhà họ Lục lại biết.

"Ấu Vi tỷ, tỷ phu có thể làm được thật à? Nếu như làm được thì chẳng phải chính là xe tăng hình người hay sao? Có khi súng đạn thông thường đều không làm gì được hắn."

Lục Triển Bằng không dám tin tưởng nói.

"Xem tiếp đi, đừng hỏi."

Lục Bách Xuyên trầm giọng răn, hắn chưa từng thấy Tiêu Phàm ra tay, hiện tại cũng tò mò không biết thực lực của Tiêu Phàm rốt cuộc mạnh đến mức độ nào?

Tại cục An toàn số 9, Tiêu Phàm đi tới nơi bày biện súng máy.

Vị trí này cách tường bê tông chừng năm mươi mét.

Khoảng cách từ đây tới tường bê tông bố trí vài chiếc máy quay phim tốc độ cao.

"Quý vị khán giả, Tiêu Tông Sư sẽ ra tay ngay bây giờ, chúng ta lập tức có thể biết được võ đạo liệu sẽ đạt được tới trình độ gì."

Sabine khẩn trương nói.

Hai mắt Tiêu Phàm bình thản, quả cầu sắt to cỡ nắm tay trẻ sơ sinh bắn từ tay hắn ra ngoài, không ngừng gia tốc dưới tác dụng của niệm lực tinh thần.

Quả cầu sắt bay ra mười mứt đã tăng tốc độ lên tới cực hạn, gần ba nghìn mét mỗi giây, lại vẫn chậm hơn tốc độ này Tiêu Phàm dùng phi tiêu ba cạnh.

Bi sắt nặng hơn nhiều.

Nhưng tốc độ ba nghìn mét mỗi giây đã cực kì khủng bố rồi.

Tốc độ ban đầu của đạn pháo xe tăng cũng khoảng chín trăm mét đến một nghìn năm trăm mét mỗi giây. Còn chẳng bằng một nửa tốc độ của viên bi sắt Tiêu Phàm ném ra.

Tốc độ ban đầu của súng ngắm cũng là một nghìn mét mỗi giây, chỉ bằng một phần ba tốc độ bi sắt.

"Rầm!"

Chỉ tích tắc sau, bi sắt đánh mạnh vào tường bê tông dày đặc.

Dưới lực lượng khủng bố của bi sắt, tường bê tông dày cả mét bị xuyên thủng, trên tường bê tông còn bị khoét một cái lỗ không nhỏ.

"Trời ạ!"

Vô số người hít sâu một hơi khí lạnh.

Sabine đứng xem, chấn động vô cùng.

Hắn đã trải qua nhiều sóng to gió lớn, nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn khiến hắn khiếp sợ thật sâu.

"Báo cáo, giám sát được tốc độ cao nhất của bi sắt là 3006 m/s."

Có giám sát viên không dám tin báo cáo lại.

Xe tăng hình người cũng không đủ để miêu tả.

Bi sắt tốc độ cao như vậy mà bắn thẳng vào người thì sẽ mang lại hậu quả gì?

Màn hình tua chậm cũng nhanh chóng tái hiện trong gian phát sóng trực tiếp, nhưng dù đã hạ tốc độ chậm lại cả trăm lần, bi sắt vẫn nhanh vô cùng, tua chậm cả nghìn lần mới có thể thấy rõ ràng.

"Thật khủng khiếp."

"Đậu má, đây còn là người à?"

"Thế này còn đáng gờm hơn Tiểu Lý phi đao nhiều, đây là người thật đàng hoàng, không có kỹ xảo. Ta thấy ném thứ này ra ngoài có khi còn phá được cả một cỗ xe tăng ấy chứ."

Vô số người đang xem trực tiếp đều bị chấn động đến tê cả da đầu.

Họ hi vọng võ giả có thể lợi hại ít nhiều, nhưng tuyệt đối không ngờ được võ giả lại có thể đạt tới được tình trạng như vậy. Mẹ nó tu tiên hay gì?

"Tiêu...Tiêu Tông Sư, ngài thật là giỏi."

"Chiêu này của ngài lật đổ hiểu biết của ta với cơ thể người. Thật không tưởng được nhân lực lại có thể đạt tới mức độ nhường này."

Sabine sợ hãi thán phục.

"Tiêu Tông Sư còn có gì có thể cho chúng ta mở mang tầm mắt không?"

Tiêu Phàm hờ hững:

"Ta đứng ở chỗ tường bê tông cho súng máy hạng nặng xạ kích thử xem."

"Hả?"

Sabine giật mình.

Chương 603: Không Gian Bình Chướng

Rất nhiều người đang xem trực tiếp cũng kinh ngạc, chẳng lẽ phòng ngự cũng mạnh mẽ như vậy?

"Tiêu Tông Sư, làm vậy có phải hơi nguy hiểm không?"

Sabine hỏi lại.

Nếu xảy ra chuyện gì thì chính là sự cố phát sóng trực tiếp siêu cấp nghiêm trọng.

"Không sao đâu."

Tiêu Phàm nhấc chân, chỉ một giây đã đến trước mặt tường bê tông. Với tu vi của hắn hiện tại, di chuyển trên một trăm mét mỗi giây là chuyện đơn giản.

"Tiêu Tông Sư, ngươi..."

Sabine ngơ ngác nhìn mặt tường bê tông cách hơn năm mươi mét.

"Lên đi!"

Khương Vạn Trần hạ lệnh.

Một cao thủ bắn súng của cục An toàn số 9 lập tức tiến lên sắp xếp gọn đạn súng máy, từng viên đạn to lớn thoạt nhìn cực kỳ đáng sợ.

"Đạn dài như vậy bắn vào trên người ta còn chẳng xanh một khối tím một khối à."

"Ta thấy là Đông một miếng Tây một miếng thì có."

Người đang xem trực tiếp đều bàn tán xôn xao.

"Tiêu Tông Sư, chỗ ta chuẩn bị xong rồi."

Tay súng máy lớn tiếng nói.

"Bắt đầu đi."

Giọng Tiêu Phàm từ đằng xa truyền lại.

"Pằng pằng pằng!"

Súng máy hạng nặng lại gào thét xả đạn, lượng lớn đạn điên cuồng bắn về phía Tiêu Phàm đang đứng, camera tốc độ cao quay rành mạch quỹ tích viên đạn.

"Không gian bình chướng."

Tiêu Phàm yên lặng vận dụng dị năng không gian.

Không gian bình chướng dán sát mặt ngoài quần áo của hắn.

"Đoàng!"

"Đoàng!"

"Đoàng!"

Đạn bắn tới bên cạnh Tiêu Phàm đục tường bê tông thành từng hố, nhưng đạn bắn tới trước mặt Tiêu Phàm đều văng ngược ra ngoài.

"Trời ạ!"

"Súng máy hạng nặng không khiến hắn bị thương mảy may."

"Tiêu Tông Sư đeo mặt nạ Tôn Ngộ Không, giờ hắn có biểu diễn bảy mươi hai phép thần thông thì ta cũng không giật mình nữa."

Vô số người bị chấn kinh đến sững cả người.

Mấy võ giả trong phim truyền hình mà gặp súng máy hạng nặng công kích có khi chỉ thoáng chốc đã bị bắn thành cặn., mà Tiêu Phàm chẳng bị cái mẹ gì cả.

Mười mấy giây trôi qua, súng máy hạng nặng bắn hết hai trăm phát.

"Quý vị khán giả, thật quá chấn động, võ giả lại có thể đạt tới mức độ này, không biết đến tuổi của ta rồi muốn luyện võ liệu có muộn

quá không."

Sabine vừa giật mình lại hâm mộ.

"Không muộn."

Nháy mắt, Tiêu Phàm đã từ xa mấy chục mét xuất hiện cạnh Sabine.

"Tiêu Tông Sư, nếu ta luyện võ thì có thể đạt tới trình độ của ngươi không?"

Sabine dò hỏi.

Người xem trực tiếp nhìn chằm chằm màn hình.

Họ đều bị khơi dậy hứng thú.

Tiêu Phàm cười khẩy:

"Muốn đạt tới trình độ của ta thì tương đối khó khăn, nhưng nếu chỉ muốn đạt tới đủ để ngăn cản đạn súng ngắn thì không khó lắm. Các cấp bậc của võ giả từ thấp đến cao chia làm Minh Kính, Ám Kình, Hóa Kình, Hậu Thiên, Tiên Thiên, Tông Sư, Đại Tông Sư. Công pháp công khai chính là ba tầng đầu của Viêm Hoàng Quyết, tu luyện từng bước là có thể đạt tới cấp Hóa Kình, đến lúc đó đạn súng ngắn không có uy hiếp gì đáng kể."

Sabine cười ha hả nói:

"Có thể đạt tới trình độ cản được đạn súng ngắn là ta đã thỏa mãn lắm rồi. Tiêu Tông Sư, nghe giọng ngươi rất trẻ, không biết ngươi có phải phản lão hoàn đồng không?"

Tiêu Phàm hờ hững:

"Ta mới hơn hai mươi tuổi, không phải là phản lão hoàn đồng, nhưng với tu vi hiện tại thì ta có thể dễ dàng sống đến một trăm năm mươi tuổi. Nếu sau này tu vi còn tăng thêm, nhất định có thể sống đến hai trăm tuổi trở lên."

Vô số người đang xem trực tiếp càng thêm rục rịch.

Tu luyện lại còn có thể kéo dài tuổi thọ nhiều như vậy.

Sức hấp dẫn của sức mạnh lại thêm trường sinh nữa, ai mà cản được?

"Tiêu Tông Sư, cư dân mạng còn muốn xem ngài bộc lộ tài năng, không biết ngài có thể thỏa mãn mọi người một lần không? Ta cũng muốn mở mang tầm mắt thêm."

Sabine mong đợi.

Tiêu Phàm chỉ một cỗ xe tăng đậu cách đó không xa: "Vừa rồi súng máy hạng nặng chưa đã nghiền, vậy dùng xe tăng kia bắn ta một lần thử xem."

…

…

Hai mắt Sabine trợn to:

"Tiêu Tông Sư, dùng xe tăng oanh kích ngài?"

"Thử xem sao."

Tiêu Phàm cười nhạt.

Võ giả cấp Tông Sư bình thường thì không cản được, nhưng hắn có bảo vật không gian, lực phòng ngự khi vận dụng không gian bình chướng có thể đạt tới cấp bậc Đại Tông Sư.

Tiêu Phàm nhanh chóng đứng xa ra.

"Pháo thủ vào vị trí."

Khương Vạn Trần ra lệnh. Hắn là cường giả cấp Tiên Thiên mà bây giờ cũng rất khiếp sợ. Thực lực Tiêu Phàm bày ra quá mạnh.

"Báo cáo, đã vào chỗ."

Tai nghe nhanh chóng phát ra âm thanh, họng pháo xe tăng chậm rãi di động chỉ thẳng về phía Tiêu Phàm cách đó trăm mét.

"Nhắm chuẩn, bắn."

Khương Vạn Trần ra lệnh.

"Vâng!"

Pháo thủ trong xe tăng nghiêm ngặt thi hành mệnh lệnh, pháo tăng nhanh chóng bắn ra ngoài, camera tốc độ cao quay lại hình ảnh đạn pháo ra khỏi nọng rành mạch.

"Chậm lại cho ta!"

Niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm quấn quanh đạn pháo, đạn pháo đến trước người hắn hai mươi mét đã chậm lại, trước khi đánh trúng không gian bình chướng thì tốc độ đã chậm hơn một nửa.

"Rầm!"

Đạn pháo nổ tung trước mặt Tiêu Phàm chừng nửa mét, ánh lửa bùng lên lan tràn bốn phía, mặt đất trước mặt Tiêu Phàm đều bị nổ ra một hố to.

Chương 604: Công Pháp Bị Trộm

"Cái đệch mợ nó."

"Cứng rắn chống đỡ pháo tăng công kích, thật là trâu bò."

"Nếu có thực lực bực này, phải chăng một người là có thể độc đấu cả một hạm đội?"

"Ta đoán chừng nếu Tiêu Tông Sư giết thẳng tới mẫu hạm hàng không của Mỹ thì mẫu hạm hàng không nước Mỹ cũng bất lực. Với tốc độ của Tiêu Tông Sư, đạn pháo kia sợ là đều đánh không trúng hắn."

Vô số người nước Hoa xem mà nhiệt huyết sôi trào.

Cũng có rất nhiều người nước ngoài đang xem phát sóng trực tiếp, đa số đều không lạc quan vui vẻ gì cho cam. rất nhiều đội quân internet 1450 càng như chết cha chết mẹ.

"Baka, nước Hoa lại có cường giả đỉnh cấp như vậy, chúng ta thì sao?"

"Chính phủ chúng ta làm ăn kiểu gì vậy? Họ có công pháp như vậy để công khai, chúng ta có hay không?"

Rất nhiều người Dương Quốc hùng hùng hổ hổ.

Bổng quốc.

"Rất có thể Tiêu Tông Sư có huyết thống Bổng quốc chúng ta."

"Viêm Hoàng Quyết là công pháp Bổng quốc ta, bị nước Hoa trộm đi, chúng ta cũng học tập, thử xem đến lúc đó là chúng ta hay nước Hoa đáng gờm hơn."

Bên phía cục An toàn số 9, Tiêu Phàm lại nhanh chóng quay lại.

Sabine chấn động vô cùng:

"Tiêu Tông Sư, sau khi biết ngài thực lực ta mới phát hiện đám trong phim võ hiệp kia thật bảo thủ quá. Ngài xác định ngài không phải đang tu tiên à?"

Tiêu Phàm bình tĩnh trả lời:

"Nghiêm chỉnh mà nói, Viêm Hoàng Quyết không phải công pháp võ đạo, nó là công pháp Trúc Cơ tu chân, ngươi nói ta đang tu tiên cũng đúng."

Vô số người trước màn hình đều trợn tròn mắt.

"Đại lão tu tiên đích thực."

"Ta nói mà, võ công sao có thể lợi hại như vậy, thì ra là người tu tiên!"

Vô số giao diện trực tiếp bị bình luận chiếm trọn.

Các sếp lớn của kênh trực tiếp đều đang nhìn chằm chằm, tuyệt đối không thể để quá trình phát sóng xảy ra chuyện gì, bằng không bên trên chưa trách hỏi thì dân mạng đã chửi chết họ rồi.

"Tiêu Tông Sư, Viêm Hoàng Quyết do ngài lấy ra à? Có gì cần chú ý chăng?"

Sabine dò hỏi.

Tiêu Phàm cười nhạt:

"Viêm Hoàng Quyết đúng là ta lấy ra, tu luyện cái này nhất định phải cực kỳ, cực kỳ quen thuộc sơ đồ kinh mạch cơ thể người. Nếu tu luyện xảy ra vấn đề, nặng sẽ dẫn tới bại liệt, thậm chí tử vong. Không kiến nghị người già trí nhớ kém tu luyện, không kiến nghị trẻ con dưới tám tuổi tu luyện. Chỉ cần thành thạo sơ đồ kinh mạch cơ thể người, thành thật tu luyện theo thì sẽ không có vấn đề gì, Viêm Hoàng Quyết là công pháp khá dễ tu luyện."

Sabine lại hỏi thêm mấy vấn đề, kết thúc trực tiếp.

"Tranh thủ thời gian, chúng ta đi tiệm sách Tân Hoa mua sơ đồ kinh mạch cơ thể người đi!"

"Đúng đúng đúng."

Rất nhiều người ở khắp nơi trên toàn quốc đổ xô tới tiệm sách Tân Hoa.

Vốn dĩ không có nhiều người quan tâm cho lắm. Luyện võ đâu ra dễ dàng như vậy? Huống chi dù có tu luyện mấy chục năm cũng có thể bị quật ngã cả đám.

Nhưng sau khi xem trực tiếp thì họ mới biết, Tiêu Phàm hai mươi mấy tuổi đã đạt tới cảnh giới như vậy, Viêm Hoàng Quyết vốn không phải bí tịch võ công, mà là công pháp tu tiên.

"Đệch, sao nhiều người xếp hàng như vậy?"

"Ai nấy đều nhanh như vậy à?"

Rất nhiều người trước một bước xông về phía tiệm sách Tân Hoa, nhưng chờ họ đến thì đã thấy trước cửa tiệm là một hàng dài dằng dặc. Nhưng dù vậy họ cũng không rời đi.

Liên minh tiến hóa giả nước Mỹ.

Mặt Joseph cực kỳ ngưng trọng.

Nếu Viêm Hoàng Quyết chỉ là võ công, hắn cũng không lo lắng gì nhiều, nào đâu ngờ được Viêm Hoàng Quyết lại là công pháp tu chân, áp lực của họ lớn hơn rất nhiều.

"Minh chủ, thật ra chúng ta cũng không cần lo lắng quá."

"Công pháp của nước Hoa là công khai, người Mỹ chúng ta cũng có thể học mà! Đến lúc ấy, chúng ta học được công pháp của họ, lại kết hợp với dịch tiến hóa của chúng ta."

Cạnh Joseph có người nói.

"Cũng phải."

Joseph khẽ gật đầu.

Hắn nhanh chóng gọi điện thoại:

"Tổng chỉ huy, ngài xem Tiêu Phàm của nước Hoa phát sóng trực tiếp chưa? Tốt nhất là đừng giới hạn nội dung này trong nước."

"Ta biết rồi."

"Thứ tốt như vậy, chúng ta cũng nhất định phải học được."

Tổng chỉ huy nước Mỹ trả lời.

Rất nhiều tin tức công khai của nước Hoa bị Mỹ hạn chế lan truyền, nhưng thứ này không thể hạn chế, phải để càng nhiều người Mỹ biết được.

Các quốc gia khác phản ứng không sai biệt lắm.

Có lẽ đám người Joseph không biết, Viêm Hoàng Quyết chỉ thích hợp cho người có huyết mạch Viêm Hoàng tu luyện, huyết mạch càng thuần, hiệu quả tu luyện càng tốt.

Con lai với người nước ngoài tu luyện thì hiệu quả kém hơn nhiều lắm.

Dù là tổ tiên từng có người ngoại quốc cũng vậy.

Đối với người nước ngoài mà nói, có thể hiểu rõ ràng sơ đồ kinh mạch cũng đã khó lắm rồi.

Nhà họ Lục.

Sau khi xem hết trực tiếp, Lục Bách Xuyên cũng bị rung động đến sửng sốt.

Hắn biết Tiêu Phàm rất lợi hại, nhưng không ngờ Tiêu Phàm lại lợi hại đến nhường ấy, đạn pháo xe tăng cũng không đả thương được Tiêu Phàm.

Chương 605: Rất Nhiều Chỗ Tốt

"Ấu Vi tỷ, tỷ phu có thể dạy ta hay không? Ta chỉ cần bằng một nửa tỷ phu là được rồi."

Lục Triển Bằng hâm mộ nói.

Tô Ấu Vi nhìn Lục Triển Bằng:

"Công pháp Viêm Hoàng Quyết rất tốt, đến lúc đó ngươi tu luyện Viêm Hoàng Quyết là được, nếu như ngươi chăm chỉ tiến tới, Phàm ca sẽ cho ngươi chỗ tốt."

Lục Bách Xuyên nói:

"Ấu Vi, có phải ngươi cũng đã là võ giả rồi không?"

"Vâng."

Tô Ấu Vi khẽ gật đầu.

Hai mắt Lục Triển Bằng sáng lên:

"Ấu Vi tỷ, vậy bây giờ ngươi lợi hại cỡ nào?"

Tô Ấu Vi cười duyên:

"Súng đạn phổ thông không thể uy hiếp tới ta nữa, ta đã là võ giả cấp Hậu Thiên, cách Tiên Thiên không xa."

"Đã sắp đạt Tiên Thiên rồi?"

Lục Bách Xuyên không dám tin tưởng.

Tô Ấu Vi nói:

"Phàm ca cho ta rất nhiều chỗ tốt, ta đã sử dụng chính giọt tủy Hoàng Kim Long trị giá hơn một tỷ đô la Mỹ mỗi giọt."

"Hả!"

Đám người Lục Triển Bằng hít sâu một hơi khí lạnh.

Khá lắm, chỗ tốt Tiêu Phàm cho lại lớn đến mức ấy.

Chín giọt, chín tỷ đô la đấy.

Chắc chắn còn chỗ tốt khác nữa.

"Ấu Vi, chờ khi nào ngươi tốt nghiệp, ông ngoại sẽ chuẩn bị đám cưới cho hai ngươi."

Lục Bách Xuyên cười ha hả.

"Vâng."

Mặt Tô Ấu Vi ửng hồng.

"Thuấn di, thuấn di!"

Tiêu Phàm rời khỏi cục An toàn số 9, dùng vài lần thuấn di đã đến khu vực gần nhà họ Lục.

"Tỷ phu, xin bảo kê!"

Tiêu Phàm vừa mới tiến đến, Lục Triển Bằng hét lớn.

"Đừng ầm ĩ, lát nữa ta hướng dẫn ngươi tu luyện Viêm Hoàng Quyết, vài tiếng là có thể nhập môn, sau này có thể đạt tới trình độ nào vẫn phải xem chính ngươi."

Tiêu Phàm cười nói.

Không chỉ Lục Triển Bằng, hắn còn phải hỗ trợ đám người Lục Bách Xuyên nữa.

…

"Cảm ơn tỷ phu, tỷ phu đỉnh nhất!"

Lục Triển Bằng hưng phấn nói.s

Hắn thật sự lo lắng tự mình tu luyện thì liệu có tu luyện thành hay không. Giờ có Tiêu Phàm dẫn đường, hắn biết mình chắc chắn có thể tu luyện Viêm Hoàng Quyết.

"Tiêu Phàm, không ngờ thực lực của ngươi đã mạnh đến mức ấy."

Lục Bách Xuyên sợ hãi thán phục.

Tiêu Phàm cười ha hả:

"Lục lão, ngài cũng có thể tu luyện, tu luyện Viêm Hoàng Quyết là có thể cải thiện thể chất thêm một chút, ngài sẽ sống được thêm một, hai chục năm."

Lục Bách Xuyên cười nói:

"Có thể sống thêm ba, năm năm cũng không tệ rồi, thế hệ trẻ tuổi các ngươi vươn lên, lão giả như ta chết thì chết thôi."

"Ông ngoại đừng nói gở. Phàm ca nói ngài có thể sống thêm một, hai chục năm thì chắc chắn có thể."

Tô Ấu Vi nói.

Liễu Tú Vân trong phòng bếp nói vọng ra:

"Tiêu Phàm, ngươi xem tivi với mấy người Ấu Vi trước đi, còn phải chờ chút mới nấu cơm xong."

Sau khi ăn cơm trưa, Tiêu Phàm bắt đầu giúp đỡ đám người Lục Bách Xuyên tu luyện, Lục Bách Xuyên, Liễu Tú Vân cũng bắt đầu tu luyện Viêm Hoàng Quyết.

Với tuổi của họ, tu luyện Viêm Hoàng Quyết bình thường tương

đối phiền toái, nếu nhầm lẫn huyệt vị nào đó thì sẽ có nguy cơ tử vong.

Nhưng có Tiêu Phàm dẫn đường cho họ tu luyện thì không thành vấn đề.

Tuổi của mấy người đại trưởng lão cũng không nhỏ.

Chạng vạng tối, mấy người Lục Bách Xuyên đều đã có thể tự mình tu luyện, có thể minh tưởng khống chế khí trong cơ thể vận chuyển theo lộ tuyến Viêm Hoàng Quyết.

...

Trong trường cấp ba nào đó của nước Hoa, chín rưỡi tối đúng giờ tắt đèn.

Nhưng rất nhanh sau đó, đèn bàn của từng ký túc xá vội bật lên.

Trong ký túc xá còn truyền ra tiếng rất nhiều người lẩm bẩm đọc thuộc lòng, mà thứ họ nhẩm không phải bài trên lớp, mà là sơ đồ kinh mạch sao chép ra tới.

Mỗi người họ chỉ có một người đạt được một sơ đồ kinh mạch con người, những người còn lại vội sao chép một phần, ai nấy mất ăn mất ngủ.

"Hiệu trưởng, có cần đi xử lý không?"

Quản lý ký túc xá dò hỏi, bên cạnh hắn là hiệu trưởng trường họ.

"Thôi, không học thuộc lòng sơ đồ kinh mạch người thì họ cũng không có tâm trạng học tập. Sau khi tu luyện có khi còn nâng cao thành tích ấy chứ."

Hiệu trưởng lắc đầu:

"Mở đèn đi, mười ngày kế tiếp kéo dài thêm một tiếng mới tắt đèn."

Quản lý ký túc xá gật đầu.

Thầy chủ nhiệm cạnh đó nói:

"Nếu ngày thường họ cũng hăng hái như thế thì dù không đỗ đại học trăm phần trăm thì cũng phải chín mươi phần trăm."

Hiệu trưởng nhẹ nhàng đáp:

"Sức hấp dẫn của sách giáo khoa nào có lớn bằng tu luyện võ học? Đừng nói nữa, ta cũng phải trở về học sơ đồ kinh mạch người."

Hiệu trưởng xoay người rời đi.

Thầy chủ nhiệm cũng vội vã về nhà, định đọc thuộc lòng đến mười hai giờ.

Trên dưới toàn quốc, từng trường học, từng nhà máy, từng gia đình đều có vô số người tranh thủ thời gian học thuộc lòng sơ đồ kinh mạch cơ thể người.

Vô số học sinh ngày thường lười biếng trong việc học lại đều trở nên chăm chỉ, Tiêu Phàm phát sóng trực tiếp mang lại kích thích quá lớn cho họ.

Viêm Hoàng Quyết là công pháp tu tiên, ai mà ngăn được dụ hoặc ấy?

Chương 606: Đại Thắng

Nước Mỹ.

Dưới tình huống truyền thông không giới lan truyền, video trực tiếp của Tiêu Phàm cũng được truyền bá rộng rãi, vô số người xem video đều sửng sốt.

"OMG, ném một viên bi sắt ra ngoài là có thể đánh xuyên tường bê tông dày một mét, tốc độ đạt tới hơn ba nghìn mét trên giây. Không thể tưởng tượng nổi."

"Ai nói công phu phương Đông là giả? Fuck, thậm chí ngăn cản được cả đạn pháo tăng."

"Tốc độ di chuyển nhanh thật."

Vô số người trên Internet bàn tán xôn xao.

Trên mạng có bản điện tử của sơ đồ kinh mạch cơ thể người, nhưng người nước ngoài tải về xong nhìn từng huyệt đạo đánh dấu bằng tiếng Hán thì đều ngẩn nguòi.

Muốn phiên dịch tên huyệt đạo này cũng không dễ.

Sơ đồ kinh mạch cơ thể người có rất nhiều huyệt đạo, người nước Hoa còn dễ học thuộc đôi chút, nhưng với người ngoại quốc thì muốn nhớ thứ này phải khó khăn gấp mấy lần.

Thoáng cái đã trôi qua hai ngày, cơn sóng triều học thuộc lòng càn quét toàn nước Hoa còn đang tiếp tục.

Trên xe buýt, trên tàu điện ngầm, vô số người lẩm bẩm lầu bầu.

Rất nhiều trường học trực tiếp để học sinh học thuộc lòng thứ này vào giờ tự học sáng và tối. Trường học đều biết rõ, chỉ cần các học sinh chưa thuộc thứ này thì họ cũng không có tâm trạng học tập.

Huống chi, nếu không học thuộc lòng, đến lúc ấy tu luyện Viêm Hoàng Quyết bậy bạ mà xảy ra chuyện thì phải xử lý kiểu gì?

...

Dị giới, tại biên cảnh của Thần Long đế quốc và Thiên La quốc.

"Báo cáo tướng quân, còn năm dặm là tiếp cận quốc cảnh. Thiên La quốc bên kia tụ tập một trăm nghìn đại quân, phòng thủ nơi hiểm yếu. Thám tử báo cáo, tại trong quân của họ còn có không ít bách tính Thần Long đế quốc ta, chắc hẳn bắt họ làm con tin, phòng ngừa chúng ta oanh tạc."

Có người tới trước mặt đại tướng quân thiết giáp long kỵ Lữ Giang Thành báo cáo.

"Truyền lệnh toàn quân tạm dừng bước tiến, đóng doanh nghỉ tạm."

Lữ Giang Thành trầm giọng nói.

"Rõ!"

Bảy mươi nghìn đại quân nhanh chóng dừng bước, hành quân liên tục ba ngày khiến rất nhiều binh sĩ mệt mỏi, chiến mã cũng mệt mỏi.

Nửa canh giờ trôi qua, phần lớn binh sĩ vội vã ăn tạm đi ngủ.

Bên phía Thiên La quốc.

"Tướng quân, người của Thần Long đế quốc đuổi một mạch ba ngày tới nơi. Quân đoàn của họ đã mệt mỏi rồi. Nếu chúng ta tập kích bất ngờ, chắc chắn có thể đại thắng."

"Tuy phần lớn chúng ta là khinh kỵ, nhưng đối phó với quân đội mệt mỏi như thế, chúng ta dùng một đánh ba cũng không thành vấn đề, chắc chắn có thể giết đến họ không chừa manh giáp."

Mấy thiên tướng nhao nhao nói, ai nấy tràn đầy lòng tin.

Đại tướng quân tiền tuyến Phác Triết Võ bị thuyết phục.

Tình báo biểu hiện người của Thần Long đế quốc đích thực mỏi mệt vô cùng, thám tử của họ phát hiện có vài người còn vừa cưỡi ngựa vừa ngủ gật, rất nhiều người ngã từ trên ngựa xuống.

"Trời sắp tối rồi. Hai khắc sau cho Mãnh Hổ quân đoàn xuất động, dạy họ một bài học!"

Phác Triết Võ nghiêm nghị nói:

"Họ cho là chúng ta không dám chủ động xuất kích, chúng ta khiến họ nhìn xem, binh sĩ Thiên La quốc là mạnh nhất."

"Vâng, đại tướng quân!"

Hai khắc nhanh chóng trôi qua, trời tối xầm, đêm nay không có trăng sáng, chỉ có ánh sao, ba mươi nghìn người của Mãnh Hổ quân đoàn ngang nhiên xuất kích.

"Ầm ầm, ầm ầm!"

Trên chục nghìn kỵ binh đã đủ phô thiên cái địa, ba mươi Mãnh Hổ quân đoàn cũng không phải số ít. Họ điên cuồng vọt tới trước, mặt đất rung động không ngừng.

"Địch tập."

"Dậy mau, dậy mau!"

Bên này, rất nhiều Thiết giáp long kỵ kinh hoảng không thôi, nhưng đa số binh sĩ đều dùng tốc độ nhanh nhấtt mặc khải giáp, bò lên trên chiến mã.

Bốn dặm, ba dặm, hai dặm...

Khoảng cách giữa hai quân không ngừng rút ngắn.

Chỉ vài dặm mà thôi, đối với kỵ binh dùng tốc độ nhanh nhất đến quân thì rất ngắn ngủi.

"Kíp nổ!"

Lữ Giang Thành trầm giọng nói.

Họ chôn rất nhiều bom dưới lòng đất, những thứ này không phải địa lôi, được nối liền với nhau bằng dây dẫn, có thể kíp nổ đồng loạt.

Địa hình bên này khác với thảo nguyên, thích hợp làm như vậy.

"Ầm!"

"Ầm!"

"Ầm!"

Cách thiết giáp long kỵ từ năm trăm mét đến hai ngàn mét phát sinh nổ mạnh kịch liệt, từng quả bom uy lực to lớn trong lòng đất nháy mắt nổ chết vô số người.

"Hí!"

"Á!"

Tiếng chiến mã và tiếng binh sĩ Thiên La quốc la thảm vang vọng một mảnh.

Hơn vạn binh sĩ Thiên La quốc trực tiếp bị nổ chết, càng nhiều người bị thương, chiến mã không chịu thương cũng mất khống chế, đâm lung tung vào nhau.

"Các tướng sĩ, đến lúc kiến công lập nghiệp rồi."

"Giết!"

Rất nhiều người trong số bảy mươi nghìn thiết giáp long kỵ còn chưa chuẩn bị xong, nhưng cũng có ba, bốn chục nghìn người chuẩn bị xong rồi, dũng mãnh giết tới.

Ba, bốn mươi nghìn kỵ binh, đối phó khoảng hai mươi nghìn khinh kỵ binh tàn tật, kết quả không cần nói cũng biết, binh sĩ Thiên La quốc bị chém giết không ngừng!

"Trốn, trốn mau!"

"Giết!"

Binh sĩ của Thiên La quốc nhanh chóng đào vong tán loạn.

Nhưng dưới sự truy sát của binh lính Thần Long đế quốc, cuối cùng họ chỉ kịp trốn về không đủ ngàn người.

s

Chương 607: Thiết Giáp Long Kỵ

"Đại tướng quân, chúng ta tử vong một tăm ba mươi hai người, bị thương hơn hai nghìn người."

"Địch nhân tử vong hơn hai mươi chín nghìn người."

Bên này, Thần Long đế quốc nhanh chóng thống kê kết quả.

Lữ Giang Thành kích động không thôi, đây tuyệt đối là một trận đại thắng.

Thiết giáp long kỵ vừa tới đã đạt được thắng lợi như vậy đúng là khó được.

"Thông cáo toàn quân. Mặt khác, trong cuộc chiến này, rất nhiều người bên ta biểu hiện kém cỏi. Khen ngợi những người biểu hiện tốt, cũng không thể bỏ qua xử phạt người biểu hiện kém."

Lữ Giang Thành trầm giọng nói.

Mặc dù là một trận đại thắng, nhưng cũng bộc lộ ra không ít vấn đề, nếu không phải Tiêu Hải ho người bố trí bom nổ, trận này họ sẽ thương vong rất nhiều.

"Đại tướng quân, chúng ta...thảm bại."

"Những người còn lại đều chết trận."

Bên phía Thiên La quốc, tám, chín trăm tàn binh bại tướng trở về, ai nấy như cha chết mẹ chết, Thần Long đế quốc cho họ một bài học quá khốc liệt.

Ba vạn người họ tràn đầy lòng tin giết ra ngoài, không ngờ lại là kết quả như vậy, chưa đầy nửa canh giờ mà số người tồn tại trở về chỉ còn ít ỏi như vậy.

"Đại tướng quân, Thần Long đế quốc không nói võ đức."

"Đại tướng quân, trận chiến này chúng ta vẫn nên dựa vào lợi thế địa hình đối kháng với họ thì hơn. Chúng ta cố thủ nơi hiểm yếu, chắc chắn họ không làm gì được chúng ta."

Mấy thiên tướng bên người Phác Triết Võ nhao nhao nói.

Mặt mày họ đều không tốt cho lắm.

Mấy chục năm rồi Thiên La quốc không đánh trận, họ đối tràn đầy lòng tin với chính mình, lại không ngờ hiện thực tàn khốc đến thế.

"Khống chế tốt mọi yếu đạo, tuyệt đối không thể để địch nhân xâm

nhập! Chúng ta không thể lại cứng đối cứng với Thần Long đế quốc, chúng ta phải dùng trí!"

Phác Triết Võ hít sâu một hơi, hạ lệnh.

"Vâng, đại tướng quân."

"Đại tướng quân yên tâm, địa hình bên chúng ta không thích hợp trọng giáp kỵ binh công kích, trong tay chúng ta còn có rất nhiều con dân rất nhiều con tin Thần Long đế quốc. Họ dám giết tới thì sẽ khiến họ biết tamặty."

Gần ba mươi nghìn người tử vong, Thiên La quốc thảm bại, nhưng họ vẫn tự tin đến không nguyên do, cảm thấy Thiên La quốc cũng không yếu hơn Thần Long đế quốc.

Thời gian dần trôi, đêm tối đã qua.

Một đội nhân mã khác tại biên cảnh Thần Long đế quốc cũng bắt đầu đi tới, họ là bộ binh, nhân số năm mươi nghìn người, thực lực yếu hơn thiết giáp long kỵ rất nhiều.

"Vút, vút!"

Tiếng xé gió vang lên, Tiêu Hải và rất nhiều cường giả Thần Long đế quốc chạy tới.

"Tham kiến bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế."

Đám người Lữ Giang Thành đồng thanh hô to.

"Bình thân."

Tiêu Hải cười tủm tỉm.

Vẫn là chinh chiến bên ngoài dễ chịu.

Mấy hôm rồi trở về, rất nhiều chuyện đủ mọi phương diện đều cần ông xử lý. Tuy rằng đại thắng hồi triều, nhưng Tiêu Hải cảm thấy đầu mình cứ ong ong không dứt.

Ông là người thô kệch, thật sự không thích hợp làm Hoàng đế.

Ông thấy hoàng cung chẳng khác nào một cái lồng chim, hạn chế tự do của mình.

"Lữ tướng quân, trẫm xem báo cáo các ngươi trình lên rồi, làm rất tốt. Nhưng ngươi cũng không thể coi nhẹ vẫn đề thiết giáp long kỵ lộ ra tới."

Tiêu Hải trầm giọng nói.

"Vâng, bệ hạ."

Lữ Giang Thành cung kính đáp.

"Bệ hạ, hiện nay Thiên La quốc bắt rất nhiều bách tính của ta, giam cầm họ trong doanh địa, ta không thể dùng pháo cối được."

Lữ Giang Thành tức giận.

Thiên La quốc chiếm cứ nơi hiểm yếu, nếu có thể dùng pháo cối thì chẳng tồn tại nơi hiểm yếu gì sất. Nhưng có bách tính của Thần Long đế quốc khiến họ sợ ném chuột vỡ bình.

Tiêu Hải đến trước sa bàn.

"Trẫm sẽ dẫn một số người tiến về Thiên Đô thành, vây khốn toàn bộ

Thiên Đô thành. Đến lúc ấy ngươi ở lại đây, tự mình xem xét nên hành động như thế nào."

Lữ Giang Thành tái mặt.

"Bệ hạ, không được. Ngài mang số ít người tiến về Thiên Đô thành rất

nguy hiểm, Thiên Đô thành tốt xấu cũng có hai, ba triệu người, còn có hai trăm nghìn binh sĩ. Thời kỳ chiến tranh, rất có thể họ lại chiêu mộ hai, ba trăm nghìn binh sĩ."

Lữ Giang Thành vội nói.

Nếu đám người Tiêu Hải tới gần Thiên Đô thành quá sẽ bị áp chế

thực lực, dễ dàng xảy ra chuyện.

Nếu không tới gần Thiên Đô thành thì làm được gì đâu?

Tiêu Hải thoáng động ý niệm, một cỗ xe tăng xuất hiện trong quân trướng.

"Thứ này gọi là xe tăng, tốc độ của nó có thể so được với tật phong mã, trọng lượng tương đương mấy trăm nam tử trưởng thành, khu vực bị áp chế thực lực cũng không thứ gì có thể phá được phòng ngự của nó."

Tiêu Hải hờ hững nói.

Lữ Giang Thành khiếp sợ nhìn vật khổng lồ kia.

Nếu có nhiều thứ như vậy thì muốn phong tỏa Thiên Đô thành dễ như bỡn, họ có thể giết thẳng vào trong Thiên Đô thành.

"Bệ hạ chú ý an toàn."

Lữ Giang Thành cung kính.

"Ừ."

Chúng cường giả cùng Tiêu Hải dẫn theo một số người nhanh chóng rời đi. Những người được dẫn theo cũng có thực lực phi hành nhất định, được học điều khiển xe tăng.

Chương 608: Người Không Đông Lắm

Địa thế Thiên La quốc đúng là tương đối phức tạp, vượt qua bảy thành là vùng núi, đại quân đoàn không dễ dàng giết vào, nhưng ngăn cản không được những cường giả bên Tiêu Hải.

Không tốn bao lâu, đám người Tiêu Hải đã tiếp cận Thiên Đô thành.

"Bệ hạ, trước mặt chính là Thiên Đô thành."

"Thiên Đô thành là thành trì lớn nhất, phồn hoa nhất Thiên La

quốc."

Mông Nghị đứng cạnh Tiêu Hải nói.

Thủ hạ của Mông Nghị đa số lưu lại thảo nguyên, chính hắn thì đi theo Tiêu Hải hành động.

"Lát nữa các ngươi nhớ chú ý an toàn."

Tiêu Hải ra lệnh.

Chính hắn sẽ không tiến vào khu vực áp chế thực lực, Mông Nghị lại cần tiến vào. Lần này, đoàn binh thiết giáp đánh vào Thiên Đô thành đều do hắn chỉ huy.

"Bệ hạ yên tâm."

Đám người Tiêu Hải nhanh chóng hạ xuống khoảng cách Thiên Đô thành hơn mười dặm. Địa thế bên Thiên Đô thành cũng rất bằng phẳng, thuận tiện cho xe tăng di chuyển ngoài thành.

"Xuất!"

Tiêu Hải hơi động ý niệm, hơn sáu trăm xe tăng trong không gian bảo vật lập tức được mang ra ngoài.

"Nhìn kìa, đó là cái gì?"

Trên tường thành Thiên Đô thành, vài binh lính phát hiện dị thường.

Lúc đám người Tiêu Hải hạ xuống, những binh lính kia còn chưa phát hiện ra, nhưng mấy trăm chiếc xe tăng xuất hiện thì mục tiêu rất lớn, chỉ có mù mới không phát hiện ra được.

"Toàn bộ lái xe tiến vào xe tăng, khóa kín từ bên trong."

Mông Nghị ra lệnh.

"Vâng, tướng quân."

Mấy trăm binh sĩ Tiêu Hải mang tới đồng loạt tiến vào xe tăng, trong xe tăng có thiết bị liên lạc, muốn trao đổi cũng dễ dàng.

Không trang bị đạn pháo, họ cũng không cần thứ đó.

Lái xe tăng là chuyện đơn giản, muốn học bắn đạn pháo thì sẽ tốn thời gian hơn nhiều.

"Nghe lệnh của ta, đội một, đội hai, đội ba, đội bốn lần lượt chiếm cứ bốn cổng thành, đội năm và đội sáu cơ động, tùy thời hỗ trợ."

Mông Nghị ra lệnh.

"Ruỳnh ruỳnh!"

Sáu trăm chiếc xe tăng kiểu cũ xuất động.

Mặc dù tính năng của bọn chúng không so được với xe tăng chủ chiến đời mới nhất của nước Hoa, nhưng kích cỡ, tốc độ và lực phòng ngự, công kích vẫn rất khủng bố.

"Nhanh đi bẩm báo bệ hạ."

Trên tường thành có tướng quân vội nói.

Không lâu sau, hoàng đế Thác Bạt Tường của Thiên La quốc đạt được tin tức.

Chờ hắn đuổi tới trên tường thành, dưới mỗi cổng thành chính là cả trăm xe tăng dàn thành hàng, tựa như thành lũy sắt thép.

"Cái quỷ gì vậy."

Mặt Thác Bạt Tường âm trầm, Thần Long đế quốc lại chạy thẳng tới vây ngoài Thiên Đô thành.

"Bệ hạ, chắc chắn người của Thần Long đế quốc không đông lắm. Thoạt nhìn mấy thứ này đáng sợ mà thôi, cũng chẳng thể tạo thành uy hiếp gì lớn với chúng ta."

Một tướng thủ thành nói.

Ngoài mỗi cổng thành có khoảng một trăm chiếc thứ này, trong Thiên Đô thành họ lại có tới hai trăm nghìn binh sĩ, hai, ba triệu dân chúng.

"Phái người ra ngoài, hủy toàn bộ cho trẫm."

Thác Bạt Tường lạnh giọng nói.

"Vâng!"

Cửa thành Bắc nơi Thác Bạt Tường đứng mở ra, hai nghìn kỵ binh xông ra ngoài, nhanh chóng gia tốc xông về từng chiếc xe tăng kích cỡ khổng lồ.

"Bắn tên!"

Khoảng cách rút ngắn, hai nghìn kỵ binh đồng loạt bắn tên, những mũi tên này đều là hỏa tiễn, tốc độ nhanh chóng bắn về phía xe tăng.

…

Hỏa tiễn này không phải hỏa tiễn kia, chỉ là mũi tên buộc theo mảnh vải đang cháy, vải được ngâm qua một loại dầu từ yêu thú, không dễ dàng dập tắt.

Thứ này nhằm vào kiến trúc bằng gỗ thì hiệu quả, dù là nhằm vào kỵ binh khoác trọng giáp cũng có chút tác dụng, dầu sẽ dính vào trọng giáp tiếp tục cháy.

Nhưng mục tiêu của chúng hiện tại là xe tăng chi chít.

"Keng keng keng!"

Mũi tên sắc bén bắn trúng xe tăng, vang lên tiếng kim loại va chạm chát chúa. Toàn bộ mũi tên văng ngược ra, hoàn toàn không có khả năng găm vào xe tăng.

Tăng bọc thép không phải tấm sắt bình thường có thể so được.

Khu vực xung quanh Thiên Đô thành hơn mười dặm bị áp chế thực lực, cường giả cấp Võ Đế bắn ra tên cũng vô dụng.

"Chuyện gì thế này?"

"Sao phòng ngự của thứ này lại mạnh như vậy!"

Binh lính lao khỏi Thiên La quốc không dám tin.

Họ vẫn rất tin tưởng tài bắn tên của chính mình, tình huống hiện tại khiến họ hoài nghi nhân sinh.

"Bắn cái lỗ đằng trước kìa, có lẽ đó là nhược điểm!"

Đội trưởng kỵ binh nghiêm nghị nói.

"Vút!"

"Vút!"

Rất nhiều mũi tên lại bị bắn ra ngoài, nhắm chuẩn họng pháo xe tăng, tưởng rằng mũi tên có thể qua đó xuyên vào bên trong.

Có hai, ba mươi người bắn trúng, nhưng chẳng có tác dụng mẹ gì cả.

Xe tăng bị bắn trúng vẫn dùng tốc độ cực nhanh xông pha.

Tất cả xe tăng lại đều tiến về phía trước hết tốc lực, tốc độ năm mươi cây trên giờ, dù là mặt tường dày đặc cũng bị đâm sụp trong giây lát.

"Tránh mau, tránh mau!"

"Mau lui lại!"

Đội trưởng kỵ binh rống to.

Muốn lui mà dễ đấy à?

Trăm chiếc xe tăng một mực xông tới, chiến mã của họ không biết nên đi hướng nào.

Có người đi trái, có người đi phải, có người định về trong thành, cũng có mấy kẻ cứng đầu đón lên công kích xe tăng.

Chương 609: Dầu Hỏa

"Giết!"

Trường thương trong tay mấy người hung hăng đâm về phía xe tăng, hậu quả là xe tăng tróc ít sơn, họ lại bị đụng văng ra ngoài.

"Ruỳnh ruỳnh!"

Từng chiếc xe tăng điên cuồng vọt tới, cả ngựa lẫn binh lính của Thiên La quốc đều bị nghiền nát, mà dù vậy thì tốc độ xe tăng cũng không giảm bao nhiêu.

"Quái thú sắt, chắc chắn lại là Tiêu Hải chiếm được từ thế giới khác."

"Bệ hạ, chúng ta phải mau chóng cho người rút về."

Trên tường thành Thiên La quốc, rất nhiều người cũng sợ mất mật.

Dù không sử dụng đạn pháo, xe tăng mạnh mẽ đâm tới cũng đáng sợ cực kỳ.

Kỵ binh đều bị đuổi theo nghiền ép, nếu bộ binh ra ngoài, hai cái chân càng không chạy thắng nổi, quân đội một trăm nghìn người sẽ bị đánh cho tan tác.

"Keng keng keng!"

Thiên Đô thành nhanh chóng thu binh.

Nghe được tiếng này, một số người còn sống bên ngoài đang liều mạng trốn về thành thì mấy chiếc tăng đã phong bế đường lui của họ, họ lui cũng không được.

"Bắn!"

"Chuẩn bị máy ném đá!"

Rất nhiều mũi tên bắn về phía xe tăng, còn có máy ném đá tham gia công kích, nhưng cung tên không có tác dụng mẹ gì, đá ném ra ngoài cũng vô dụng.

"Bỏ đá xuống, lập tức chuẩn bình dầu hỏa."

Một tướng quân thủ thành trầm giọng nói.

"Tướng quân, bình dầu hỏa gì?"

Có người dò hỏi.

Thủ thành tướng quân nghiêm nghị nói:

"Bình gốm đổ đầy dầu hỏa, chờ dầu hỏa xối lên thứ kia, chúng ta lại dùng hỏa tiễn dấn lửa đốt, chắc sẽ rất hiệu quả."

"Vâng, rõ!"

Họ cấp tốc chuẩn bị.

Lâu lắm rồi không có người đánh tới Thiên Đô thành, trên tường thành của họ không chuẩn bị thứ như thế.

Chờ họ chuẩn bị sẵn sàng một lô bình dầu thì kỵ binh bên ngoài đã chết bảy, tám phần.

"Thả!"

Máy ném đá ném từng bình dầu ra ngoài.

"Rầm!"

Có một bình rươi lên trên xe tăng, dầu hỏa bị hỏa tiễn đốt cháy, cả xe dấy lên lửa lớn.

"Xe số bốn ba sáu, ngươi cháy rồi, nhanh chóng lui về."

"Xe cạnh đó áp dụng cứu viện."

Thiết bị liên lạc trên xe nhanh chóng vang lên giọng của Mông Nghị.

Xe tăng số 436 nhanh chóng lui khỏi tầm bắn của máy ném đá, hai chiếc xe tăng cạnh đó tới gần đỗ dừng lại, có người cầm bình cứu hỏa chui ra.

Bình cứu hỏa phun ra, lửa nhanh chóng bị dập tắt.

"Tất cả mọi người chú ý, hành động ben ngoài tầm bắn của máy ném đá."

Mông Nghị hạ lệnh.

Vài kỵ binh Thiên La quốc còn sống rốt cuộc có thể chạy về. Họ ra tới nghìn kỵ binh, chết hơn bảy phần ở ngoài, hơn nữa cách rất chết thê thảm.

"Pháo cối sẵn sàng."

Tiêu Hải lạnh nhạt lên tiếng, hắn đứng ngoài phạm vi mười dặm quan sát tình huống chiến cuộc phát triển.

"Vâng, pháo cối sẵn sàng!"

Mông Nghị cấp tốc truyền mệnh lệnh của Tiêu Hải.

Mấy trăm xe tăng đều ngừng lại, cách tường thành ngàn mét, khoảng cách này cả máy ném đá lẫn cung tiễn thủ trong thành đều không làm gì được họ.

Người điều khiển trong xe tăng bò lên mui xe, tay cầm pháo cối cỡ nhỏ.

"Không hay rồi!"

"Bệ hạ mau chạy đi!"

Tướng quân thủ thành trên tường thành kinh hãi.

"Mục tiêu là tường thành gần nhất. Tấn công."

Tiêu Hải ra lệnh.

Pháo cối cỡ nhỏ không bắn được quá xa, nhưng dễ dàng bắn trúng trong phạm vi ngàn mét.

"Đùng đùng, đùng đùng!"

Mấy trăm đạn pháo cối gào thét bắn về phía tường thành gần nhất. Vì đề phòng có người công thành, rất nhiều binh sĩ Thiên La quốc tập dưới bốn cổng thành.

"Uỳnh!"

"Uỳnh!"

"Uỳnh!"

Người của Thiên La quốc đứng trong phạm vi bị áp chế thực lực hoàn toàn không cản được pháo cối oanh kích, từng viên đạn pháo rơi vào trên tường thành, rơi vào mặt sau tường thành.

Mấy trăm đạn pháo cối cùng lúc công kích một chỗ, hiệu quả tiêu chuẩn.

Bốn cổng Thiên Đô thành đều gánh chịu công kích kịch liệt.

"Đùng!"

"Đùng!"

Trong mỗi chiếc xe tăng đều chuẩn bị sẵn rất nhiều đạn pháo cối, vòng oanh tạc đầu tiên trôi qua nhanh chóng, mỗi người đều bắn hơn mười đạn pháo cối.

Tổng cộng bắn ra sáu nghìn viên.

Tiếng kêu rên vang vọng khu vực lân cận cửa thành Thiên Đô thành.

Mấy chục nghìn người chết, bốn cổng thành bị đánh sập toàn bộ.

Tình huống như vậy, dù người trong Thiên Đô thành muốn giết ra ngoài cũng không dễ dàng.

"Bệ hạ, chúng ta chuẩn bị xong rồi."

Có người cách Tiêu Hải không xa lên tiếng.

Cạnh họ rõ ràng có năm súng phóng lựu kiểu cũ, thật ra Tiêu Phàm không mua thứ này, là lão tướng quân Chung Thế Minh tặng kèm khi hắn mua xe tăng.

Súng phóng lựu kiểu cũ đã không quá thích hợp với chiến tranh hiện đại, nhưng tầm bắn của nó có thể đạt tới ba, bốn mươi cây

số, xa hơn pháo cối, uy lực cũng mạnh hơn nhiều.

"Bắn thử một đợt. Mục tiêu là hoàng thành Thiên Đô thành."

Tiêu Hải ra lệnh.

"Vâng, bệ hạ."

Năm khẩu súng phóng lựu lập tức điều chỉnh tốt mục tiêu, diện tích hoàng thành Thiên Đô thành không nhỏ, dù họ không có kinh nghiệm cũng không bắn trượt được.

"Đùng!"

"Đùng!"

Năm khẩu súng phóng lựu nhanh chóng phát ra tiếng gầm thét kinh thiên động địa, âm thanh xa hơn pháo cối nhiều.

Năm viên đạn pháo gào thét nhắm thẳng đến hoàng thành.

Chương 610: Xuống Lòng Đất

Trong đó có một viên đạn pháo chạy thẳng tới tẩm cung của Thác Bạt Tường trong hoàng cung.

"Rầm!"

Năm âm thanh kinh thiên động địa vang lên, năm vị trí trong hoàng cung nổ tung, đạn pháo đánh trúng tẩm cung của Thác Bạt Tường trực tiếp nổ bay tẩm cung của hắn.

…

Thác Bạt Tường nhìn về phía hoàng cung, mắt trợn đến nứt ra.

Hoàng cung của hắn bị công kích.

"Tiêu Hải, ngươi khinh người quá đáng!"

Thác Bạt Tường gào thét liên tục.

"Bệ hạ, ngài mau chóng di chuyển xuống lòng đất đi, Thần Long đế quốc có khả năng tấn công thẳng tới hoàng cung, không còn chỗ nào ở Thiên Đô thành là an toàn nữa."

Có cường giả cạnh Thác Bạt Tường khuyên nhủ.

Thác Bạt Tường lạnh giọng nói:

"Trẫm trốn vào lòng đất, sau đó chờ hoàng cung, chờ Thiên Đô thành bị hủy ư? Giết ra ngoài cho trẫm, trẫm có hai trăm nghìn đại quân tại Thiên Đô thành, không tin không thắng được họ."

Xung quanh có người khuyên nhủ:

"Bệ hạ, với thực lực của Thần Long đế quốc, chúng ta không thắng được đâu, có lẽ hoà đàm mới là lựa chọn chính xác."

"Giết kẻ yêu ngôn hoặc chúng!"

Thác Bạt Tường lạnh lùng nhìn qua.

Thân vệ bên cạnh hắn lập tức xuất thủ, đại thần vừa thuyết phục hắn hòa đàm chết gục trong vũng máu.

"Vì Thiên La quốc, vì bệ hạ, xông lên!"

Dưới mệnh lệnh của Thác Bạt Tường, rất nhiều binh sĩ trong Thiên Đô thành bò ra bên ngoài, cửa thành đã bị phá hoại, kỵ binh không thể ra ngoài, chỉ có bộ binh hành động được.

"Bệ hạ, có binh sĩ trong Thiên Đô thành muốn ra tới."

Mông Nghị báo cáo với Tiêu Hải.

Tiêu Hải lạnh lùng nói:

"Pháo cối tiếp tục mỗi người mười liên phát."

"Vâng, bệ hạ!"

Trên sáu trăm chiếc xe tăng, người của Thần Long đế quốc cấp tốc sử dụng từng

viên pháo cối, đạn pháo gào thét bay về phía Thiên Đô thành.

"Ầm!"

"Ầm!"

Tiếng pháo cối nổ tung vang vọng không ngừng, mang đi sinh mệnh từng binh sĩ. Cũng có tướng quân chết dưới oanh kích của pháo cối.

Những tướng quân này có thực lực cấp Võ Vương, Võ Hoàng, thậm chí Võ Đế, nhưng thực lực bị áp chế khiến họ cũng không chống chịu nổi.

Sáu trăm pháo cối oanh kích, mỗi pháo phóng mười đạn pháo, binh sĩ từ Thiên Đô thành xông ra lại tử vong hơn mười nghìn người.

Sau hai vòng oanh kích, thương vong đã vượt qua năm mươi nghìn người.

Con số này vô cùng đáng sợ.

"Tiếp tục oanh kích hoàng cung!"

Đáy mắt Tiêu Hải lập lòe tia sáng lạnh.

Thực lực của Hắc Hổ đế quốc mạnh hơn rất nhiều, dù họ đại thắng ông cũng không hạ lệnh oanh kích Kim Nguyên thành.

Nước nhỏ như Thiên La quốc lại dám nhảy nhót lung tung, không cho họ thấy một bài học thì nói không chừng các tiểu quốc khác sẽ học theo.

"Vâng, bệ hạ."

Năm trọng pháo lại lần nữa oanh kích.

Trước đó chỉ là bắn thử, mỗi trọng pháo bắn một lần. Giờ Tiêu Hải không dặn dò, trọng pháo không ngừng thay đổi đạn pháo mới tấn công.

"A!"

"Cứu mạng, cứu mạng."

Tiếng kêu rên thảm thiết vang vọng toàn hoàng cung, đạn súng lựu dày đặc, phạm vi sát thương lên tới ba mươi mét, diện tích sát thương hữu hiệu có thể đạt tới sáu mươi mét.

Một viên súng lựu phóng tới, toàn bộ người trong phạm vi một sân bóng đá không chết cũng bị thương.

Năm phút sau, năm khẩu súng lựu bắn ra ba mươi viên đạn pháo, hoàng cung Thiên La quốc tan nát tung tóe khắp nơi.

"Sao có thể như vậy?"

Thác Bạt Tường tới gần hoàng cung, đứng tại chỗ cao nhìn tình huống trong cung. Tẩm cung của hắn bị nổ, một phần đại điện bị nổ. Hậu cung cũng gánh chịu không ít đạn pháo.

"Hoàng cung của trẫm mất rồi."

Thác Bạt Tường trợn tròn mắt, tuyệt đối không ngờ mình mới đấu với Thần Long đế quốc chưa được bao lâu mà Thiên Đô thành đã bị tập kích, hoàng cung cũng bị mất.

"Bệ hạ, còn vại người trong số họ xông ra."

Ngoài thành, Mông Nghị nói.

Có binh sĩ trong Thiên La thành bò xuống từ chỗ tường thành đổ sụp, trên người mang bình gốm, bên trong đầy dầu hỏa.

Sức phòng ngự của xe tăng quá mạnh, cũng chỉ có dầu hỏa mới hủy được xe tăng.

Tiêu Phàm lạnh lùng nói:

"Gọi họ đầu hàng, ngừng công kích, thả toàn bộ bách tính Thần Long đế quốc ta. Bằng không, trẫm sẽ hạ lệnh tấn công không nhân nhượng."

"Vâng, bệ hạ."

Mông Nghị gật đầu, nhanh chóng sử dụng loa công suất lớn gọi hàng.

Người trên tường thành Thiên Đô thành nghe được giọng của Mông Nghị.

"Tấn công không nhân nhượng?"

Rất nhiều người thay đổi sắc mặt.

Hiện tại bách tính phổ thông còn chưa có thương vong gì, người nhà họ còn đang an toàn.

Một khi Tiêu Hải hạ lệnh tấn công không nhân nhượng, cả Thiên Đô thành không còn nơi nào an toàn. Rất có khả năng sẽ đặt mục tiêu ưu tiên tại khu vực các đại thần ở lại.

"Lập tức thu binh!"

Một tướng thủ thành cắn răng nói.

Rất nhiều binh sĩ của họ đều ra ngoài, lại chưa chắc đã làm gì được cục sắt kia. Mà uy hiếp tấn công của đám người Tiêu Hải là thật.

Sáu trăm pháo cối có thể nhanh chóng bắn ra mấy nghìn đạn pháo, còn chưa kể những trọng pháo bên kia, một pháo là phá hủy cả nửa phủ đệ.

Chương 611: Đồ Thành

"Rút lui!"

Nghe được tiếng gọi thu binh, các binh sĩ lao ra ngoài cấp tốc trở về, đối mặt xe tăng khổng lồ như vậy, chính họ cũng kiêng dè.

Bị xe tăng nghiền áp thì chỉ còn dư cặn mà thôi.

"Phù."

Tiêu Hải thoáng thở dài một hơi.

Nếu binh lính Thiên La quốc không sợ chết liều mạng tấn công, sử dụng bình gốm đổ đầy dầu hỏa xung phong, chắc chắn sẽ tổn thất rất nhiều xe tăng.

Trên xe tăng không có tay súng máy, nếu có thể sử dụng súng máy ở thế giới này thì có bao nhiêu binh sĩ Thiên La quốc xông lên cũng vô dụng.

"Ngừng tấn công."

"Lệnh cưỡng chế họ lập tức thả bách tính Thần Long đế quốc chúng ta ra. Nếu có dân chúng Thần Long đế quốc chết trong chiến tranh, đừng trách trẫm hạ lệnh đồ thành."

Tiêu Hải đằng đằng sát khí nói.

"Vâng, bệ hạ."

Mông Nghị gật đầu.

Trong Thiên Đô thành, Thác Bạt Tường lại đến gần tường thành, nghiêm nghị nói:

"Liễu Nhân Tuấn, ngươi đang làm gì? Tại sao lại thu binh lúc này?"

Liễu Nhân Tuấn là đại tướng thủ thành, hắn hít sâu một hơi:

"Bệ hạ, Tiêu Hải tuyên bố, nếu chúng ta không ngừng tấn công, hắn sẽ công kích không nhân nhượng toàn bộ Thiên Đô thành. Như vậy thì chúng ta sẽ thương vong càng thảm trọng hơn, cả Thiên Đô thành đều sẽ bị phá hoại. Bệ hạ, Tiêu Hải muốn chúng ta phóng thích tất cả bách tính Thần Long đế quốc."

Thác Bạt Tường nghiêm nghị nói:

"Không đời nào!"

Đúng lúc này, có người vội vã mà tới.

"Bệ hạ, đại tướng quân, chúng ta nhận được tin tức mới nhất, nếu

như chúng ta không thả người, chờ họ phá thành xong sẽ tiến hành đồ thành."

Cường giả chạy tới nói vội.

"Đồ...Đồ thành?"

Thác Bạt Tường tái mặt.

"Vâng bệ hạ, lời này là hoàng đế bệ hạ của Thần Long đế quốc nói."

Liễu Nhân Tuấn hít sâu một hơi:

"Bệ hạ, chúng ta vẫn nên thả người rồi đọ sức với họ sau, nếu không Thần Long đế quốc sẽ đồ thành thật đấy."

Mặt Thác Bạt Tường vô cùng âm trầm, nếu thật như vậy thì Hoàng tộc sẽ bị diệt sạch.

"Đáng chết, đáng chết!"

Thác Bạt Tường nghiến răng nghiến lợi.

Hắn đương nhiên không muốn phóng thích bách tính Thần Long đế quốc,

nhưng họ bắt được bao nhiêu con dân Thần Long đế quốc cơ chứ? Giờ người của cả Thiên Đô thành đều là con tin.

Hơn nữa, với thực lực của đám người Tiêu Hải, họ có thể nhẹ nhàng di chuyển tới thành trì khác, nói không chừng thành trì khác cũng sẽ bị đồ thành.

"Bệ hạ, ta đề nghị phái người đàm phán với họ."

"Xem tình huống trước mắt, chúng ta không có khả năng thắng được, hiện tại đàm phán thì chúng ta còn có chút tiền cược, nếu để muộn hơn thì khó mà nói."

Liễu Nhân Tuấn quỳ xuống khuyên.

Thác Bạt Tường nóng giận nhìn chằm chằm Liễu Nhân Tuấn,

nhưng Liễu Nhân Tuấn là tâm phúc của hắn, hắn không tùy tiện giết người được.

"Xin bệ hạ suy xét!"

Rất nhiều người xung quanh quỳ xuống.

Họ cũng không muốn Thiên Đô thành lọt vào tấn công không phân biệt.

"Các ngươi!"

Mặt Thác Bạt Tường cực kỳ khó nhìn.

Tình huống đến nước này mà hắn còn kiên trì ý mình thì có lẽ sẽ khiến họ tạo phản.

…

Thác Bạt Tường hít sâu một hơi:

"Phái người đi hòa đàm với họ Tiêu, chúng ta có thể phóng thích bách tính của họ, nhưng họ cũng không thể tùy ý oanh tạc. Vì bách tính thiên hạ, trẫm nhịn hắn lần này!"

Xung quanh có ít người âm thầm chửi má nó, nếu vì bách tính trong thiên hạ thì Thiên La quốc lúc trước đã không nên khiêu khích Thần Long đế quốc, làm chuyện thành ra như bây giờ.

"Vâng, bệ hạ!"

Liễu Nhân Tuấn trầm giọng nói, mau chóng phái sứ giả ra.

Sứ giả có tổng cộng ba người, từ tường thành rời khỏi Thiên Đô thành, đi bộ hơn mười dặm mới tới doanh trướng của Tiêu Hải bên ngoài.

"Bệ hạ, sứ giả Thiên La quốc cầu kiến."

Có người tiến vào doanh trướng báo cáo.

"Cho họ vào."

Tiêu Hải hờ hững.

Rất nhanh sau đó, ba người Thiên La quốc tiến nhập doanh trướng, đám người Mông Nghị nhìn họ chằm chằm, chỉ cần họ dám can đảm có bất kỳ cử động mạo phạm nào, mấy người Mông Nghị sẽ xuất thủ.

"Sứ thần Thiên La quốc bái kiến hoàng đế bệ hạ Thần Long."

Ba người hành lễ.

Tiêu Hải bình tĩnh nói:

"Các ngươi muốn nói gì, nghĩ kỹ lại nói. Tính tình trẫm không tốt, có lẽ lập tức lại cho các ngươi chút dạy dỗ."

Chính Sứ tên là Thác Bạt Tông Xương Hạo, hắn hít sâu một hơi mới nói:

"Hoàng đế bệ hạ Thần Long quốc, Thiên La quốc chúng ta sẽ thả toàn bộ bách tính của các ngươi. Các ngươi cũng không thể tùy ý oanh tạc, như thế mới có lợi cho bách tính cả hai nước."

Tiêu Hải lạnh giọng nói:

"Bắt bách tính Thần Long đế quốc chúng ta làm con tin vốn đã là sai lầm to lớn. Các ngươi thả người cũng chỉ là sửa sai mà thôi. Nhưng trẫm không thấy thành ý của các ngươi!"

Một sứ giả khác trầm mặt nói:

"Hoàng đế bệ hạ Thần Long, trước đó các ngươi oanh tạc sát hại không ít người của chúng ta, còn phá hủy hoàng cung của chúng ta. Chúng ta đã trả giá đắt rồi!"

Mông Nghị cười khẩy:

"Đó là các ngươi đáng đời, quốc gia to bằng cái rắm, thực lực yếu ớt, thế mà còn dám chủ động nhằm vào Thần Long đế quốc."

Chương 612: Lấy Thiên Hạ Bách Tính Làm

Trọng

Tiêu Hải lạnh nhạt nói:

"Phóng thích con dân và sứ thần của Thần Long đế quốc chúng ta, bồi thường năm bảo vật Đế cấp, chúng ta tạm thời rút quân khỏi Thiên Đô thành. Nếu không, trẫm tiếp tục cho người oanh tạc Thiên Đô thành!"

Ba sứ thần bí mật truyền âm bàn bạc, điều kiện này của Tiêu Hải không tính là quá mức hà khắc, tuy rằng năm bảo vật Đế cấp cực kỳ trân quý.

Bảo vật Đế cấp thích hợp với cường giả cấp Võ Đế, rất nhiều cường giả Võ Đế thật ra không có bảo vật như vậy hoặc cũng chỉ có một bảo vật Võ Đế mà thôi.

Bình thường thiếu cũng phải có hai món, một thứ phòng ngự, một thứ công kích.

"Hoàng đế bệ hạ Thần Long, ba bảo vật thì có thể, năm là quá nhiều. Nếu ta trình báo lên tới, có khả năng bệ hạ của chúng ta sẽ không đồng ý."

Chính Sứ Tông Xương Hạo trầm giọng nói.

Tiêu Hải thản nhiên trả lời:

"Trẫm không thương lượng với các ngươi, mà là báo cho các ngươi. Nếu các ngươi không đồng ý thì đợi Thiên Đô thành hóa thành phế tích đi!"

Nói xong, Tiêu Hải phất tay.

Đám người Mông Nghị lập tức "Mời" ba vị sứ giả ra khỏi doanh trướng.

"Chúng ta đi."

Ba người lại phí sức đi trở về Thiên Đô thành, còn may lúc đến gần Thiên Đô thành thì thấy ba con ngựa, lát nữa không cần đi bộ rồi.

"Bệ hạ..."

Ba người thuật lại tình huống cho Thác Bạt Tường.

Thác Bạt Tường thoáng động lòng, uy hiếp khi đám người Tiêu Hải chầu chực bên ngoài quá lớn, đạn pháo lại không có mắt, nếu khu vực gần hắn nổ tung thì hắn cũng sẽ bị nổ chết.

"Các ngươi nghĩ như thế nào?"

Thác Bạt Tường trầm giọng hỏi.

Liễu Nhân Tuấn quỳ xuống:

"Cầu bệ hạ lấy thiên hạ bách tính làm trọng."

"Cầu bệ hạ lấy thiên hạ bách tính làm trọng!"

Những người còn lại cũng quỳ xuống.

Họ cố ý cho Thác Bạt Tường đường lui, Thác Bạt Tường trầm giọng nói:

"Nếu không phải vì thiên hạ bách tính, trẫm tuyệt đối không đồng ý điều kiện này. Chỉ cần đám người Tiêu Hải không càn quấy, chiến sĩ Thiên La quốc chúng ta không sợ họ!"

Thác Bạt Tường nhanh chóng truyền đạt mệnh lệnh.

Hắn cho người đi quốc khố lấy năm bảo vật Đế cấp.

Tốt xấu Thiên La quốc cũng tồn tại lâu lắm rồi, vẫn phải có đủ năm bảo vật Đế cấp trong bảo khố quốc gia, nhưng tổng cộng tất cả cũng chỉ khoảng mười thứ mà thôi.

"Hoàng đế bệ hạ Thần Long, đây là năm bảo vật Đế cấp. Mời các ngươi rời đi theo ước định."

Đám người Tông Xương Hạo lại tới trước mặt Tiêu Hải, lấy năm bảo vật Đế cấp từ không gian bảo vật ra. Những bảo vật này đều tản ra ánh sáng đặc thù, rất khó để chế tạo ra một bảo vật như vậy.

"Trẫm nhất ngôn cửu đỉnh, đương nhiên sẽ hết lòng tuân thủ hứa hẹn. Truyền lệnh ra ngoài, rút lui."

Tiêu Hải trầm giọng nói.

Tiêu Hải vốn cũng không định nán lại Thiên Đô thành quá lâu, họ tới bên này chỉ có một nghìn người, mà những nơi khác của Thiên La quốc sẽ có người chạy tới.

Còn việc oanh tạc không phân biệt ở Thiên Đô thành ấy à?

Nếu Thiên La quốc không thả con tin, có lẽ Tiêu Hải sẽ hạ lệnh làm như vậy. Nhưng Thần Long đế quốc và Thiên La quốc không chết không ngừng.

"Vâng, bệ hạ."

Mông Nghị lập tức lệnh cho toàn bộ xe tăng rút về.

Nửa tiếng sau, Tiêu Hải thu hết xe tăng vào không gian bảo vật, họ nhanh chóng phi hành rời đi.

"Phù."

Trong Thiên Đô thành, Thác Bạt Tường thở dài một hơi.

"Thống kê ra con số thương vong chưa?"

Thác Bạt Tường trầm giọng hỏi.

Liễu Nhân Tuấn gật đầu.

"Nói!"

Thác Bạt Tường âm trầm.

Liễu Nhân Tuấn quỳ xuống:

"Bệ hạ, tổng cộng thương vong năm mươi tám nghìn sáu trăm bốn mươi tướng sĩ, trong đó có hai mươi ba nghìn năm trăm mười bảy người chết. Chết một cường giả cấp Võ Đế, bốn cường giả cấp Võ Hoàng, hai mươi bảy cường giả cấp Võ Vương."

Thác Bạt Tường siết chặt nắm tay, tổn thất này quá lớn.

Nhưng con số này còn chưa tính thương vong trong hoàng cung, thương vong tại hoàng cung cũng không nhỏ.

Trước kia hắn xem tấu chương thì chỉ cảm thấy người của Hắc Hổ đế quốc vô dụng, tử vong gần bảy trăm nghìn người mà chỉ giết được hơn một nghìn người của Thần Long đế quốc.

Nhưng hôm nay đô thành tử thương mấy chục nghìn người, người của Tiêu Hải lại không hề thương vong.

"Xử lý tốt thi thể người chết, tận lực trị liệu người bị thương."

Thác Bạt Tường trầm giọng nói.

Hắn nhanh chóng rời đi, cần phải chạy về hoàng cung nhìn xem.

Trước đó hắn chỉ đứng ngoài hoàng cung xem thử, chỉ biết trong hoàng cung bị oanh nổ nát bươm, con số thương vong cụ thể thì chưa rõ.

"Bệ hạ, huhu."

Thác Bạt Tường tới hậu cung trước, bên này cũng chịu oanh tạc.

Rất nhiều thi thể đặt chung một chỗ.

Đầu Thác Bạt Tường vang ong ong, có phi tử hắn sủng ái chết, cũng có hoàng tử chết. Thời gian quá ngắn, họ không kịp tránh né.

Trong hoàng cung có mật thất dưới lòng đất, nhưng đạn pháo bắn tới chặn ngang cửa vào mật thất, họ muốn vào cũng không được.

Mà người trong hoàng cung không ít, mật thất dưới lòng đất không chứa được nhiều như vậy.

Sau khi thống kê con số thương vong trong hoàng cung, Thác Bạt Tường lặng đi thật lâu.

Tổn thất quá lớn.

Chương 613: Thả Con Tin

Không tính số người thương vong, kiến trúc hoàng cung bị phá hủy tám phần, còn lại hai phần vẫn là kiến trúc không trọng yếu ở góc.

Đại điện nghị sự đã hóa thành phế tích.

"Tiêu Hải, trẫm tất báo thù này!"

Thác Bạt Tường nghiến răng nghiến lợi.

Hắn vẫn chưa bị đánh phục hoàn toàn, cảm thấy Thiên La quốc còn rất nhiều quân đội, thậm chí có thể trưng binh vài trăm nghìn người nữa.

Dựa vào địa hình có lợi, Thiên La quốc họ chưa chắc sẽ bại.

…

Tiêu Hải rời khỏi Thiên Đô thành, về tới biên cảnh.

Bảy mươi nghìn thiết giáp long kỵ và năm mươi nghìn binh bộ tại chỗ này. Thấy đám người Tiêu Hải trở về thì tung hô rung trời.

"Bệ hạ uy vũ."

"Bệ hạ vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế!"

Hơn một trăm nghìn binh sĩ cùng hô to, họ đã biết tình huống bên phía Thiên Đô thành.

Tiêu Hải họ tiến về Thiên Đô thành, lấy được chiến quả to lớn mà không trả giá bất cứ thương vong nào.

"Khốn nạn!"

Tại quốc cảnh của Thiên La quốc, đám người Phác Triết Võ đều nghe được tiếng hoan hô, trong lòng họ cũng rất phức tạp. Thiên La quốc đã thua hai trận.

Mãnh Hổ quân đoàn gần như toàn diệt ngay trước mắt họ.

"Thả con tin!"

Phác Triết Võ âm trầm nói.

"Rõ!"

Con tin Thần Long đế quốc tại Thiên La quốc không quá nhiều, đa số họ bị tập trung đến tiền tuyến, giờ lại được thả cả ra.

Sứ thần Từ Giang Vũ của Thần Long đế quốc tại Thiên La quốc cũng ở tiền tuyến.

"Đại nhân, sao lại thế này?"

Có người bên cạnh Từ Giang Vũ hỏi nhỏ.

Từ Giang Vũ nghe tiếng tung hô xa xa, mừng rỡ nói:

"Chắc hẳn là bệ hạ dẫn người đánh thắng trận lớn, Thiên La quốc không thể không thả người."

"Từ Giang Vũ, mang theo người của các ngươi cút đi mau."

Phác Triết Võ đến cạnh Từ Giang Vũ, mặt xanh mày xám.

Từ Giang Vũ nhanh chóng tổ chức ba, bốn nghìn bách tính rời đi.

Thiên La quốc cũng không phồn hoa, màu mỡ như Thần Long đế quốc, giao

thông lại bất tiện, không có bao nhiêu bách tính bình thường, dân chúng chủ yếu là thương nhân.

"Nhìn kìa, là quân đội Thần Long đế quốc chúng ta!"

"Mọi người đi mau!"

Đoàn người Từ Giang Vũ xuống khỏi núi, tập trung lại một chỗ gần biên giới, thấy được quân đội nhà mình bên kia quốc cảnh.

Giờ khắc này họ cảm nhận được an toàn chưa từng có.

Quốc gia là hậu thuẫn của họ!

"Thần Từ Giang Vũ, bái kiến bệ hạ!"

Vượt qua quốc cảnh, Từ Giang Vũ nhanh chóng quỳ rạp xuống đất.

"Thảo dân bái kiến bệ hạ."

Mấy nghìn bách tính Thần Long đế quốc quỳ xuống, vui đến phát khóc.

Thời gian từ lúc bị bắt làm con tin đến giờ mới qua mấy ngày, nhưng mấy ngày nay khiến họ ấn tượng quá khắc sâu, mỗi giây đều cực kỳ sợ hãi.

"Miễn lễ bình thân. Chỉ cần trẫm tại, chỉ cần Thần Long đế quốc tại, dù các ngươi tha hương nơi đất khách quê người, nếu gặp đại tai nạn thì trẫm vẫn sẽ phái người tiếp các ngươi về nhà!"

Tiêu Hải nói.

"Tạ ơn bệ hạ."

Rất nhiều người trong đám Từ Giang Vũ đều lệ rơi đầy mặt.

Tiêu Hải nói:

"Đã chuẩn bị cháo nóng cho các ngươi, các ngươi uống trước hai bát làm ấm người, mấy ngày nay chắc các ngươi ăn không ngon."

"Đa tạ bệ hạ."

Rất nhiều người lên tiếng.

Mấy ngày nay có phải chỉ ăn không ngon mà thôi đâu, trung bình một ngày không nổi một bữa. Từ hôm qua đến hôm nay là hai ngày chưa có một giọt nước vào bụng.

Thời gian dần trôi qua, vài con tin còn lại cũng bị đưa tới.

Vì phòng ngừa Tiêu Hải tìm lý do lại oanh tạc Thiên Đô thành, Thiên La quốc không hề cố ý lưu con tin, toàn bộ bách tính của Thiên La quốc đều lui về.

"Bệ hạ, tình báo biểu hiện họ đào rất nhiều hang động. Hiện tại

binh lực tiền tuyến Thiên La quốc có mấy chục nghìn, địa hình phức tạp, nếu họ bắt đầu ẩn núp, hiệu quả oanh tạc cũng không biết có tốt không."

Lữ Giang Thành đứng trước sa bàn nói.

Tại phương diện địa hình, Thiên La quốc khác biệt rất lớn với Hắc Hổ đế quốc.

Tiêu Hải nói:

"Trong số họ có cường giả lợi hại không?"

Lữ Giang Thành lắc đầu:

"Họ sợ chúng ta ra tay trảm thủ, cường giả đỉnh cấp của Thiên La quốc ít hơn Thần Long đế quốc ta nhiều. Cường giả của ta có thể tiến thẳng vào trận địa của họ kiểm tra."

Tiêu Hải nói:

"Quân đội họ do ai chỉ huy?"

Lữ Giang Thành nói:

"Phân thân của Phác Triết Võ chỉ huy. Người này cực kỳ am hiểu phân thân, phân thân chết không ảnh hưởng quá lớn tới bản thể. Hơn nữa, trong phạm vi nhất định, phân thân của hắn còn có thể liên hệ bản thể."

Tiêu Hải nhìn thoáng qua sa bàn, cười nhạt nói:

"Địa hình thế này không dễ dùng đạn pháo thông thường, vậy thì đổi thứ tốt cho họ dùng."

Dứt lời, Tiêu Hải vung tay lên, một viên đạn pháo to lớn xuất hiện.

"Đây là bom nhiệt áp, có thể khiến kẻ địch ngạt thở tử vong. Ngươi bố trí sử dụng nó tại khu vực tương đối dày địch."

Tiêu Hải nói xong, giao một không gian bảo vật cho Lữ Giang Thành.

Trong không gian bảo vật này có chừng trăm quả bom nhiệt áp.

Thật ra Tiêu Hải còn có bom nhiệt hạch, nhưng hiệu quả sử dụng lúc này không bằng bom nhiệt áp.

Chương 614: Hang Chuột

"Vâng, bệ hạ."

Lữ Giang Thành nhanh chóng đi bố trí.

Trong địch cũng không có cường giả lợi hại, mà bên phía họ lại có cường giả, hoàn toàn có thể chui vào doanh địa địch quân, kíp nổ trong địa phận quân địch.

Bên phía Thiên La quốc, mấy chục nghìn binh sĩ cũng không tụ tập cùng nhau.

Họ phân bố khắp mỗi tòa núi.

Sau khi phân tán, họ còn đào thêm rất nhiều hang động tương đối sâu, như vậy uy lực của pháo cối, thậm chí bom chùm đều sẽ suy giảm.

"Thả hết con tin Thần Long đế quốc rồi, chắc họ sẽ tấn công nhanh thôi."

"Mặc kệ họ, chúng ta trốn trong hang động, với lại hang động còn nhiều lối rẽ, dù đạn pháo nổ tung gần cửa hang thì chúng ta cũng không sao. Nếu họ dám tiến vào thì cho họ biết mặt!"

Trong hang động nào đó, vài binh lính Thiên La quốc nghị luận.

Họ đã biết tình huống ở Thiên Đô thành, Thiên Đô thành tổn thất to lớn, nhưng họ vẫn tự tin đến không hiểu ra sao.

Tài quân sự của Phác Triết Võ cũng khá, hắn bố trí rất tốt.

Chỉ là hắn tuyệt đối nghĩ ngờ được chỗ Tiêu Hải còn có thứ gọi là bom nhiệt áp.

Một viên bom nhiệt áp hạng nặng nổ tung, nếu không có ngăn trở, những người trong phạm vi năm, sáu trăm mét đều sẽ bị nổ chết, trong phạm vi hai trăm mét hao sạch dưỡng khí.

"Chậc chậc, bên này không ít hang chuột nha. Chính là nơi này."

Một cường giả cấp Võ Hoàng của Thần Long đế quốc cười hềnh hệch, nhanh chóng buông một quả bom nhiệt áp.

"Mười, chín, tám, bảy..."

Đếm ngược mười giây kết thúc, một đóa mây hình nấm bốc thẳng lên không trung, binh sĩ Thiên La quốc hơi gần một chút đều bị nhiệt độ siêu cao, áp suất siêu cao giết chết.

Hơi xa một chút, những binh sĩ trốn trong huyệt động cũng không tử vong tại chỗ, nhưng bom nhiệt áp nổ tung khiến dưỡng khí trong hang động bị rút cạn.

"Ưm... ưm!"

Binh lính trốn trong huyệt thở hổn hển từng ngụm, lại không cách nào hô hấp được dưỡng khí. Họ muốn chạy ra ngoài cũng không được, nhiệt độ bên ngoài rất cao.

"Ầm!"

"Ầm!"

"m!"

Từng viên ôn áp đánh không ngừng tạc đạn, mỗi quả bom ít thì mang đi hai, ba trăm người, nhiều thì cướp đoạt sinh mệnh bảy, tám trăm binh sĩ.

Nếu trong số binh lính Thiên La quốc có cường giả lợi hại thì còn tốt, nhưng họ không có, sợ bị trảm sát, nào dám nán lại nơi này.

Ngắn ngủi nửa phút trôi qua, hơn trăm quả bom nhiệt áp đồng thời nổ tung.

Phân thân của Phác Triết Võ cũng bị nổ.

"Khởi bẩm bệ hạ, trăm quả bom nhiệt áp giết chết tổng cộng bốn mươi nghìn địch, còn một số địch bị chôn trong đất, rất có thể cũng sẽ tử vong. Con số thương vong ước tính có thể đạt tới năm mươi nghìn người."

Lữ Giang Thành báo cáo.

Hắn chấn động vô cùng, bom nhiệt áp Tiêu Hải giao cho hắn mạnh hơn đạn pháo cối nhiều, nhẹ nhàng đã tiêu diệt nhiều kẻ địch như vậy.

"Lữ tướng quân, không tiến công còn chờ đến khi nào?"

Tiêu Hải nhàn nhạt nói.

Ông cũng rất khiếp sợ uy lực của bom nhiệt áp, nhưng mặt ngoài lại nhẹ như mây gió.

"Vâng, bệ hạ!"

Lữ Giang Thành vội nói.

Địch nhân thương vong to lớn, lại thêm rắn mất đầu, bây giờ là thời điểm tốt để tiến công.

…

"Các tướng sĩ, hôm nay chính là ngày kiến công lập nghiệp, rửa sạch sỉ nhục của thiết giáp long kỵ chúng ta! Cùng bản tướng quân xông lên!"

Lữ Giang Thành hét lớn.

"Giết..giết..giết!"

Bảy mươi nghìn thiết giáp long kỵ tướng sĩ rống to.

Họ như một dòng lũ sắt thép tràn vào biên giới Thiên La quốc.

Binh lính Thiên La quốc còn đang hỗn loạn.

Trăm quả đạn nhiệt áp khiến họ tổn thất gần năm mươi nghìn người, rất nhiều người bị chôn sống, phân thân của Phác Triết Võ

cũng chết, họ khó mà tổ chức chống cự hữu hiệu được.

"Ầm!"

"Ầm!"

Thiết giáp long kỵ nhanh chóng tiến lên, từng máy bay không người lái bay

ở trước họ.

"Đầu hàng không giết, đầu hàng không giết!"

Trên máy không người lái lắp đặt loa công suất lớn, không ngừng gọi hàng.

"Làm sao bây giờ? Chúng ta phải làm sao bây giờ?"

"Thế này thì sao mà thắng được, rõ ràng là không thắng nổi!"

Rất nhiều binh sĩ của Thiên La quốc sợ hãi khiếp đảm, bom nhiệt áp cho họ áp lực quá lớn, một viên bom nổ tung đã lấy mất mấy trăm mạng người của họ.

Trốn trong hang động cũng không được.

"Rầm!"

"Rầm!"

"Rầm!"

Vẫn có không ít binh lính Thiên La quốc có ý chống cự, chỉ cần là chỗ nào đông binh lính Thiên La quốc là có máy bay không người lái mang bom bay qua.

Thiết giáp long kỵ nhanh chóng tiến quân, không bao lâu đã vượt qua mảng lớn trận địa quân địch, trong trận địa có rất nhiều địch nhân bị chôn trong núi.

Lúc số lượng địch nhân quá nhiều, Lữ Giang Thành còn lo lắng bị chặn đường lui, hiện tại lại nhẹ nhõm giết sạch mấy chục nghìn quân địch, Lữ Giang Thành cực kỳ tự tin.

"Tiền quân tiếp tục đi tới, phòng ngừa địch chạy thoát. Trung quân, hậu quân bỏ ngựa lên núi, ai không đầu hàng thì giết hết cho bản tướng quân."

Lữ Giang Thành nghiêm nghị nói.

Chương 615: Chúng Ta...Cũng Đầu Hàng Đi

Dùng bom nổ rất khó giết sạch địch nhân, họ không có nhiều bom nhiệt áp như vậy, vẫn cần có người lên núi xử lý.

"Vâng, tướng quân!"

Mệnh lệnh của Lữ Giang Thành bị nhanh chóng truyền ra ngoài.

Hai mươi nghìn tiền quân tiến về phía trước, thiết lập trạm chặn đường ở mọi ngả đường.

Bên này quân địch không thể chạy thoát, những nơi khác cũng khó chờ được viện quân.

Đừng thấy lần trước thiết giáp long kỵ bại trận, thật ra chiến lực thiết giáp long kỵ vẫn rất tốt, hai mươi nghìn thiết giáp long kỵ đủ để ngăn chặn tám, chín mươi nghìn quân địch.

"Ta dẫn đường! Các huynh đệ theo ta đi!"

Trung quân, hậu quân chia thành từng đội nghìn người, trăm người, dưới sự chỉ huy của thiên phu trưởng, bách phu trưởng mà lục soát từng đỉnh núi.

Có người thực lực không tệ, cũng có được thần thức, dù địch trốn rất khá cũng bị họ lục soát cho ra.

"Đội trưởng, chúng ta phải làm sao bây giờ?"

"Địch lên núi, chúng ta đánh thắng được sao?"

"Hay là chúng ta đầu hàng luôn đi, càng chờ càng chết."

Binh lính Thiên La quốc sợ mất mật.

Vốn rất nhiều người trong số họ tràn trề lòng tin, trăm qua bom nhiệt áp nổ cho lòng tin của họ bay biến. Uy lực đạn nhiệt áp thật là đáng sợ.

Hiện tại, dù họ còn mấy chục nghìn người, nhưng lại đều bị vây kín. Đối mặt thiết giáp long kỵ trang bị kỹ càng, họ không có bất cứ phần thắng nào.

"Thiên hộ đại nhân, chúng ta đầu hàng đi, chúng ta không phải đối thủ của họ."

"Chúng ta còn sống mới hữu dụng, sau này lại có cơ hội đền đáp quốc gia."

Khắp chiến khu, rất nhiều binh linh Thiên La quốc khuyên bảo trưởng quan của mình.

"Nâng cờ trắng, đầu hàng đi."

Thiên hộ nào đó khàn giọng nói.

Người dưới tay hắn bị nổ chết hơn nửa, còn lại cũng đánh mất ý chí chiến đấu.

"Đại nhân anh minh."

Rất nhanh sau đó, đội ngũ này lựa chọn đầu hàng, họ bỏ vũ khí xuống núi, cũng bị quân địch gần đó thấy rõ.

"Chúng ta...cũng đầu hàng đi."

Có người mở đầu, các đội ngũ khác nhao nhao đầu hàng.

Họ biết rõ cả Thiên La quốc có bao nhiêu binh sĩ.

Lúc trước tiền tuyến hao tổn ba mươi nghìn, vừa rồi bị nổ chết thêm mấy chục nghìn nữa. Thiên Đô thành cũng bị công kích, chết mấy chục nghìn người.

Mà bên phía Thần Long đế quốc mới thương vong bao nhiêu?

Trận Thiên Đô thành không thương vong, lúc kỵ binh họ công kích cũng chỉ giết chết hơn một trăm người của Thần Long đế quốc. Con số thương vong của hai bên kém xa.

"Bệ hạ, tiền tuyến Thiên La quốc bắt đầu tan rã rồi. Binh bại như núi đổ, chẳng mấy chốc họ sẽ tan rã hoàn toàn."

Mông Nghị báo cáo với Tiêu Hải.

Tiêu Hải đang ở trong quân trướng, cũng không đích thân đi chỉ huy chiến đấu.

Có được ưu thế to lớn như vậy, nếu Lữ Giang Thành còn không thể đại thắng thì không cần làm đại tướng quân thiết giáp long kỵ nữa, đến lúc ấy về thủ thành đi thôi.

"Vú!"

Có cường giả cực tốc bay từ Thần Đô thành tới.

"Tham kiến bệ hạ."

Người này là một Võ Đế, tên Cố Hồng, tu vi Võ Đế sơ kỳ.

"Có phải có tin tức tốt không?"

Hai mắt Tiêu Hải đầy mong đợi.

Cố Hồng cung kính nói:

"Bệ hạ, chúng ta phát hiện linh huyệt tại một đầu sông ngầm liên thông với sông Hắc Uyên Ma, còn phát hiện một vài thứ."

Cố Hồng nói xong, trong tay xuất hiện mấy viên bảo thạch đặc biệt, còn lần lượt lấy từng thứ từ không gian bảo vật ra tới, trong đó có một máy truyền tín hiệu.

Máy truyền tín hiệu là do Tiêu Phàm truyền tới.

Nhưng tín hiệu tại sông ngầm dưới lòng đất bị ngăn cách, tín hiệu không thể truyền ra.

"Nước sông chảy vào trong ngầm à?"

Tiêu Hải dò hỏi.

Cố Hồng gật đầu:

"Vâng, bệ hạ."

Tiêu Phàm truyền tới rất nhiều đồ vật đủ loại, ví dụ như hạt xốp tròn, nếu dòng chảy về phía bên ngoài thì phát hiện lâu rồi mới phải.

Tiêu Hải cười tủm tỉm:

"Vất vả rồi, các ngươi sẽ không thiếu công lao."

"Đa tạ bệ hạ!"

Cố Hồng mừng rỡ.

Tiêu Hải nhanh chóng dẫn một số người rời đi, bên này có Lữ Giang Thành,

Mông Nghị trông chừng, không có vấn đề gì lớn, Thiên La quốc cũng chỉ có bấy nhiêu thực lực thôi.

Hai canh giờ trôi qua, Tiêu Hải xuống trong sông ngầm.

Không gian nơi này không nhỏ.

"Bệ hạ, thông đạo linh huyệt tại ngay đây. Nơi này cứ như có một cái hố, linh khí đến nơi đây biến mất không thấy."

Cố Hồng dẫn Tiêu Hải tới điểm thông đạo linh huyệt.

"Làm rất tốt! Bố trí tốt trận pháp mạnh tại đây, hạ lệnh cấm ngôn cho tất cả những ai biết chuyện."

Tiêu Hải trầm giọng nói.

Thông đạo linh huyệt tại Căn cứ số 13 nổ rồi, linh huyệt này liên thông với huyện Lôi Sơn, tuyệt đối không thể chịu phá hoại.

Cố Hồng nói:

"Bệ hạ, ta sẽ trấn thủ nơi này."

"Cũng tốt!"

Tiêu Hải gật đầu:

"Chờ làm xong chuyện này, công lao của ngươi sẽ không ít hơn đám người Lữ Giang Thành, ngươi cứ yên tâm trấn thủ tại đây."

"Vâng, bệ hạ!"

Cố Hồng vội nói.

Trong lòng hắn mừng rỡ, Lữ Giang Thành đang dẫn binh đánh Thiên La quốc, tỷ lệ lập công lớn rất cao. Nghĩa là công lao của hắn cũng rất lớn.

"Bố trí tốt nơi này, xây một cái nhà. Trẫm sẽ thường xuyên tới."

Tiêu Hải ra lệnh.

Chương 616: Tại Căn Cứ Số 13

"Vâng, bệ hạ!"

Đối với cường giả như đám Cố Hồng, xây cái nhà ở chỗ này không khó, không lâu sau, một căn nhà bằng gỗ quý được dựng lên.

Tiêu Hải vào nhà.

Diện tích căn nhà không nhỏ, thông đạo linh huyệt ở ngay bên trong.

Tiêu Hải đích thân tăng thêm trận pháp trong nhà, bên trong nói chuyện, bên ngoài cũng không nghe được.

"Tìm được linh huyệt này, về sau truyền đồ cho cháu ngoan sẽ dễ dàng hơn."

Tiêu Hải nở nụ cười.

Tiêu Hải biết, tuy linh huyệt bên huyện Lôi Sơn chưa tới cấp A, nhưng cũng sắp rồi.

Sau này ông có thể truyền càng nhiều đồ cho Tiêu Phàm hơn.

Chờ linh huyệt ở huyện Lôi Sơn mạnh lên, Tiêu Phàm cũng có thể từ bên kia đi tới.

…

Huyện Lôi Sơn, Tiêu Phàm đang lẳng lặng tu luyện.

Còn hai, ba tiếng nữa là tới giờ hắn hẹn với Tiêu Hải, hắn cảm giác sắp đột phá rồi, hiện tại toàn lực đánh sâu vào cảnh giới Tiên Thiên viên mãn.

Tô Ấu Vi cách vách cũng đang tu luyện.

Ngay tại hai giờ trước, nàng đạt đến Tiên Thiên sơ kỳ.

Tô Ấu Vi đột phá trong phòng ngủ chính của Tiêu Phàm, linh khí từ thế giới khác chảy qua đang mạnh lên. Tiêu Phàm cảm thấy chỉ cần mình đột phá đến Tiên Thiên viên mãn là linh huyệt này hoàn toàn tăng lên cấp A, ngang với linh huyệt ở Căn cứ số 13 khi trước.

"Ầm ầm!"

"Grào!"

Long khí của Tiêu Phàm mạnh mẽ dâng nhanh mà lên, trong cơ thể có tiếng rồng ngâm, quanh người còn có hư ảnh Thần Long mờ mờ.

"Rrrr!"

Đúng lúc này, di động của Tiêu Phàm rung lên, có người gọi điện thoại tới.

Nhưng hiện tại là thời điểm tu luyện then chốt, hắn không nhận máy.

Dù là sử dụng niệm lực tinh thần khống chế điện thoại để nghe thì

cũng ảnh hưởng quá trình tu luyện.

Đảo mắt đã qua hơn nửa tiếng đồng hồ.

"Phá cho ta!"

Tiêu Phàm thầm gầm lên trong lòng, hắn biết, nếu lại thất bại thì trong vòng mấy ngày này là không thể đạt tới Tiên Thiên viên mãn, kinh mạch cần thời gian khôi phục.

Sử dụng linh dịch sinh mệnh có thể khôi phục nhanh hơn, nhưng chỉ hơi tổn thương kinh mạch đã dùng đến linh dịch sinh mệnh thì quá xa xỉ.

"Ầm!"

"Ầm!"

Long khí mạnh mẽ trong kinh mạch điên cuồng đánh sâu vào một đoạn kinh mạch bế tắc.

Một lần, hai lần, ba lần.

Mặt Tiêu Phàm dần tái nhợt, tổn thương kinh mạch nặng thêm.

"Ầm ầm!"

Chợt, kinh mạch bế tắc phá vỡ một lỗ nhỏ.

Long khí mạnh bạo lập tức chen chúc không ngừng, kinh mạch bị vỡ một chút cấp tốc mở rộng, gương mặt tái nhợt của Tiêu Phàm rốt cuộc lộ ra tươi cười.

Đột phá!

Chỉ cần đột phá, chút tổn thương trong quá trình đột phá không tính là gì cả.

"Vù…vù…"

Linh khí xung quanh Tiêu Phàm cấp tốc tràn vào trong cơ thể hắn.

Linh khí trong thông đạo linh huyệt cũng vậy, linh khí trong thông

đạo linh huyệt chảy ra ngoài nhanh chóng tăng nhiều.

"Hử?"

Dị giới, Tiêu Hải đang ở trong tòa nhà dưới sông ngầm.

Với thực lực của Tiêu Hải, lập tức có thể nhận ra khác thường.

"Tốc độ linh khí rời đi tăng nhanh, chắc là cháu ngoan đột phá bên kia linh huyệt, nếu vậy thì lần tăng nho nhỏ lúc trước là Ấu Vi đột phá."

Tiêu Hải lộ vẻ mừng rỡ.

Trước kia linh khí tăng trưởng ít, hắn còn tưởng rằng Tiêu Phàm ở bên kia đột phá nhưng hiệu quả tăng trưởng linh huyệt trở nên kém cỏi. Nếu vậy thì đến lúc nào Tiêu Phàm mới tới được?

"Cháu ngoan đột phá đến Tiên Thiên viên mãn, vậy linh huyệt ở huyện Lôi Sơn có thể đạt đến cấp A."

Nửa tiếng sau, Tiêu Phàm lại vận chuyển một chu thiên.

Tu vi của hắn ổn tại Tiên Thiên viên mãn.

Hiện tại chỉ còn một phút là tới nửa đêm.

"Rốt cuộc kịp thời đột phá đến Tiên Thiên viên mãn, không tệ không tệ."

Tiêu Phàm đứng lên, sắc mặt đã tốt hơn nhiều.

Đột phá tu vi có lượng lớn linh khí nhập thể, có thể giúp kinh mạch bị hao tổn của hắn khôi phục không ít.

"Hả?"

Tiêu Phàm đi tới cạnh cửa sổ, hắn nghe được tiếng máy bay trực thăng.

Âm thanh càng lúc càng lớn.

Hai phút sau, trực thăng hạ cánh, Khương Vạn Trần từ trực thăng

đi xuống, Tiêu Phàm vội đến bên ngoài biệt thự nghênh đón.

"Cục trưởng Khương, đêm hôm khuya khoắt, có chuyện gì mà ngươi phải qua tận đây?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Khương Vạn Trần nói:

"Gọi cho ngươi mà ngươi không nghe máy, gọi cho Tô Ấu Vi lại tắt máy. Có tin tức quan trọng, cần phải nói với ngươi một chút."

Hai người nhanh chóng tiến vào phòng khách biệt thự.

Khương Vạn Trần ngưng trọng nói:

"Nhân viên tình báo của chúng ta nghe ngóng được hai tin tức. Thứ nhất, nước Mỹ nuôi dưỡng một nhóm tiến hóa giả mới cho ì chính mình, châu u và Dương Quốc. Có tới mười bảy tiến hóa giả cấp SS, một trăm hai mươi tiến hóa giả cấp S. Họ có tiến triển nhất định trong phương diện dịch tiến hóa, chi phí bồi dưỡng tiến hóa giả có chỗ giảm xuống."

Tiêu Phàm cau mày, không ngờ xuất hiện nhiều tiến hóa giả mạnh như vậy. Đối với nước Hoa mà nói, đây là uy hiếp không nhỏ.

"Họ có kế hoạch nhằm vào ta không?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Chương 617: Linh Huyệt Tương Ứng

Khương Vạn Trần nói:

"Chẳng phải có kế hoạch diệt trừ nhằm vào ngươi từ lâu rồi à? Kế hoạch này chắc chưa hủy bỏ đâu, chỉ là không biết lúc nào tiếp tục chấp hành. Họ tăng thêm rất nhiều cường giả, ngươi và Tô Ấu Vi đều phải cẩn thận."

Tiêu Phàm gật đầu.

Chính hắn còn tốt, Tô Ấu Vi phải càng cẩn thận hơn!

Tuy có Tiểu Tuyết bảo hộ, nhưng nếu mấy tiến hóa giả cấp SS liên thủ thì sao?

Hiện tại tu vi của Tô Ấu Vi là Tiên Thiên sơ kỳ, dị năng thân thể bất tử cũng không phải dị năng tăng cường chiến lực, chiến lực thực tế của nàng không vượt qua tu vi nhiều lắm.

"Tin thứ hai mươi càng quan trọng. Tình báo cho thấy, rất có thể đế quốc Anh đang thành lập liên lạc hữu hiệu với thế lực nào đó ở dị giới, thời gian này họ phát hiện linh huyệt cấp S."

Khương Vạn Trần ngưng trọng nói.

Tiêu Phàm hơi kinh ngạc, đế quốc Anh lại phát hiện linh huyệt cấp S.

Linh huyệt cấp A đã đủ để người lùn tiến vào dị giới.

Vậy linh huyệt cấp S xuất hiện, chỉ cần là đàn ông trưởng thành hơi gầy yếu hoặc là con gái đều có thể đi qua. Nếu là linh huyệt cấp S tương đối mạnh, chắc hẳn đàn ông trưởng thành cũng có thể đi qua.

"Chính là hai tin tức này, tốt nhất ngươi suy nghĩ cẩn thận."

"Được rồi."

Khương Vạn Trần nhanh chóng rời đi, trực thăng còn chờ ở bên ngoài.

Tiêu Phàm thầm thở phào một hơi.

Nếu trong vòng năm phút mà Khương Vạn Trần không đi thì hắn muốn đuổi người.

"Cốc cốc!"

Tiêu Phàm quay trở về phòng ngủ. Mười phút sau, tấm gương bên cạnh hắn vang lên tiếng gõ.

"Cháu ngoan, đoán xem gia gia đang ở đâu?"

Tiêu Hải nhếch miệng cười.

Tiêu Phàm nhìn bên kia, hình như Tiêu Hải đang ở trong một căn phòng vừa xây.

"Gia gia, có phải ngươi tìm được linh huyệt đối ứng với nơi này hay không?"

Tiêu Phàm vội nói.

Thoạt nhìn Tiêu Hải không như đang ở Thiên Đô thành, nếu ở nơi khác thì Tiêu Hải không cần hỏi như thế.

"Ha ha, thông minh."

Tiêu Hải cười sang sảng:

"Không sai, gia gia tìm được thông đạo linh huyệt đối ứng với thông đạo bên phía ngươi, giờ gia gia đang ở dưới một con sông ngầm."

"Chẳng trách tìm lâu như vậy mới thấy."

Tiêu Phàm giật mình.

Tiêu Hải phái ra ngoài rất nhiều người tìm kiếm, trong đó còn có cường giả cấp Võ Đế, nếu không phải nơi ngầm dưới lòng đất thì ông đã tìm được từ lâu rồi.

"Gia gia, bên ta có chút vấn đề, vừa rồi còn hơi lo lắng."

Tiêu Phàm cười nói.

Bên phía Tiêu Hải tìm được thông đạo linh huyệt đối ứng thì nỗi lo của hắn cũng giảm mạnh.

Như vậy Tiêu Hải có thể truyền cho hắn càng nhiều đồ vật, thậm chí có thể phái người tới.

"Tình huống bên ngươi thế nào?"

Tiêu Hải vội dò hỏi.

Tiêu Phàm nói lại tin tức Khương Vạn Trần tiết lộ.

Tiêu Hải trầm ngâm:

"Địa bàn bên châu u rộng lớn hơn, họ phát hiện ra linh huyệt cấp S trước cũng là chuyện trong dự liệu thôi. Ngươi đừng quá lo lắng, thực lực của gia gia số một số hai, thực lực Thần Long đế quốc số một số hai, họ không thể đạt được nhiều ủng hộ như ngươi. Hai, ba tháng tới, khả năng thực lực của gia gia sẽ tiếp tục đột phá. Đến lúc ấy người thứ hai, thứ ba liên hợp cũng không bằng gia gia."

Tiêu Phàm cười ha hả:

"Gia gia, ngươi khẳng định lúc ấy mình đứng đệ nhất à?"

"Chứ sao nữa, chút lòng tin này là phải có. Dù là bây giờ, có khi thực Coi như hiện tại, gia gia thực lực nói không chừng đều đã là đệ nhất!"

Tiêu Hải cười ha ha nói.

…

“Ông nội, trước hết chuyển hàng từ trong kho cho ngươi.”

Tiêu Phàm ngay lập tức dịch chuyển đến nhà kho bên cạnh biệt thự.

Nhà kho gần nhất cách biệt thự 20 m, khoảng cách gần nhất là hơn hai trăm mét.

Tiêu Phàm đẩy gương về phía trước, một lượng lớn khoai tây trước gương liền biến mất.

Thức ăn gia súc cho chiến mã, khoai tây và thịt đóng gói đã được chuyển đến, nhưng nhà máy thép mà Tiêu Phàm muốn vẫn chưa được chuyển đến.

Công đoạn chuyển nhà máy thép tới đây thì rất dễ, nhưng việc

tháo rời thì vô cùng rắc rối, phải chuẩn bị từng video lắp đặt, nếu không khi đến đó sẽ chỉ còn là đống sắt vụn.

“Cháu trai, mấy thứ này chuyển giao dễ dàng nhỉ.”

“Đến lúc đó ngươi phải chuẩn bị một tấm gương lớn hơn, tốc độ chuyển đồ sẽ nhanh hơn.”

Tiêu Hải cười nói.

Tiểu Phàm đẩy chiếc gương đến một nơi xa biệt thự hơn:

“Ông nội, điểm gần nhất và điểm xa nhất có gì khác nhau?”

“Mức tiêu hao của điểm xa nhất gấp khoảng hai lần so với điểm gần nhất.”

Tiêu Phàm gật gật đầu.

Xem ra, càng gần linh huyệt thì càng dễ dàng chuyển giao đồ vật, điểm xa nhất gấp đôi điểm gần nhất, điều này hoàn toàn có thể chấp nhận được.

Ở những nơi thông thường, hiện tại một lần có thể chuyển qua mấy vạn tấn đồ vật các thứ cho Tiêu Hải, nhưng ở huyện Lôi Sơn, có thể chuyển từ 200.000 đến 300.000 tấn.

Bên trong nhà kho có 300.000 tấn vật phẩm các loại, Tiêu Phàm phải mất hơn hai giờ để chuyển được 100.000 tấn trong số đó.

“Ông nội, ngươi thấy thế nào?”

Tiêu Phàm hỏi.

Chương 618: Thủ Vệ Cấp Đại Sư

Tiêu Hải cười ha hả nói:

“Vẫn oke, cảm giác giống như nhận được 20.000 tấn đồ vật lúc trước, xong ta sẽ đưa lại cho ngươi.”

Tiêu Phàm vội vàng nói:

“Ông nội, chậm lại chút.”

Hắn đi vào bên trong biệt thự.

Ở đây có bố trí một thiết bị mở không gian.

“Vù vù!”

Một dòng điện mạnh mẽ chạy vào thiết bị, không mất nhiều thời gian thiết bị mở không gian đã được kích hoạt.

Trong tay Tiêu Hải xuất hiện một viên ngọc năng lực không gian.

Kích thước của viên ngọc năng lực không gian này chỉ nhỏ hơn quả bóng bàn một chút, năng lượng ẩn chứa bên trong rất mạnh, nhưng với năng lực hiện tại của Tiểu Phàm thì có thể chịu được.

“Đi!”

Tiêu Hải ra tay, ánh sáng mãnh liệt bao quanh viên ngọc năng lực không gian, xuyên qua tấm gương.

Viên năng lực không gian lập tức nhập vào bên trong cơ thể của Tiêu Phàm.

“Việc mở thông đạo không gian để chuyển đồ quả thực dễ dàng hơn. Ngay cả thời gian trao đổi không gian không dài, vẫn có thể trong thời gian ngắn chuyển được một số đồ đạc nhất định.”

Tiêu Hải cười nói:

“u Vi có ở đây không? Nếu có, đưa cho nàng ấy một viên năng lực bất tử, sức mạnh tinh thần của nàng ấy cũng nhắc tới một chút.”

Tiêu Phàm gật đầu.

Hắn tạm thời không cần năng lực tinh thần, trước giờ chỉ có tăng chứ không có giảm.

“Đi! Đi!”

Ngay sau đó, viên năng lực cơ thể bất tử của Ấu Vi và năng lực tinh thần thuần khiết đã được chuyển giao, Tiêu Phàm đã dẫn chúng vào cơ thể của Tô Ấu Vi.

“Ông nội, cám ơn ngươi!”

Ở gian phòng bên cạnh, Tô Ấu Vi vẫn chưa vào giấc, thanh âm của nàng vọng đến.

“Ấu Vi, gia gia ta quấy rầy giấc ngủ của ngươi rồi.”

Tiêu Hải cười nói.

Tiêu Phàm đáp:

“Ông nội, trong phòng ngủ chính có tường cách âm, bên Ấu Vi không nghe thấy gì đâu, khi nào đến lúc ta sẽ nói với nàng một tiếng.”

“Nàng ấy ngủ rồi, không tiện qua đây.”

Tiêu Hải gật gật đầu:

“Cháu ngoan, ngươi còn cần gì nữa không? Sự tình xảy ra đột ngột quá, ta cũng không kịp chuẩn bị cho ngươi một vệ sĩ phù hợp.”

“Linh miêu linh khuyển được huấn luyện cũng không có ở đây.”

Với tình hình hiện tại, hẳn là có thể để cho một thủ vệ cấp đại sư tới. Đối với một thủ vệ cấp đại sư mà nói, ở giai đoạn hiện tại, tính mạo hiểm ước tính là rất cao.

“Ông nội, cho ta xin ít mẫu các loại với.”

“Đặc biệt là cỏ linh hồn xanh.”

Tiêu Phàm nói.

Khương Vạn Trần đang vô cùng trông đợi cái này, mặc dù hắn ta vẫn còn rất nhiều tiền, nhưng nếu dùng tiền đó để mua một mấy thứ quan trọng hơn, thì nó không đắt lắm.

Thuốc được nghiên cứu từ cỏ linh hồn xanh sẽ sớm được ra mắt.

Nếu muốn dân chúng có chút thực dụng, thì phải đẩy nhanh tốc độ tạo ra sản lượng.

“Được.”

Tiêu Hải gật đầu, hắn nhanh chóng gửi rất nhiều hàng mẫu qua.

Trong đó có tới mấy trăm cân cỏ linh hồn xinh.

“Cháu ngoan, ngươi quay lại nhà kho, chuyển thứ gì đó qua đây lại thử xem.”

“Được.”

Tiêu Phàm nhanh chóng quay trở lại nhà kho, trong nhà kho có 200.000 tấn các loại vật phẩm, rất nhiều vật phẩm đã nhanh chóng được chuyển cho Tiêu Hải.

“Cháu trai, khi hệ thống trao đổi không gian không được mở, mức tiêu thụ năng lượng của những thứ truyền qua đây là khoảng 1/5 so với những nơi khác.”

“Độ mở của hệ thống trao đổi không gian đại khái là 1%, linh huyệt của ngươi tăng lên, vì thế mức độ tiêu hao cho quá trình chuyển giao nhất định sẽ giảm xuống.”

Tiêu Hải nói.

Tiêu Phàm gật gật đầu, khi truyền những thứ như viên năng lực không gian chứa năng lượng lớn, nhưng có thể được truyền trong thời gian ngắn, thì tốt hơn là nên mở hệ thống trao đổi không gian.

“Cháu trai, ngươi muốn thủ vệ cấp đại sư, hay là linh miêu linh khuyển?”

“Năm ngày nữa ta sẽ chuyển cho ngươi.”

Tiêu Hải nói.

Tiêu Phàm nghĩ ngợi một hồi rồi lên tiếng:

“Cảm giác có người đi theo mình không được tự nhiên cho lắm, có

là người cấp quốc gia chưa chắc đã yên tâm được, thôi trước mắt cứ là linh miêu linh khuyển."

"Được."

Bóng dáng Tiêu Hải liền biến mất trong tích tắc.

Thực lực của hắn so với khi trước đã tiến bộ hơn đáng kể, hiện tại việc chuyển giao đồ vật cũng dễ dàng hơn rất nhiều. Nhưng lần này, đồ vật cần nhận không ít, thậm chí đồ cần chuyển đi càng nhiều hơn.

Cỏ linh hồn xanh và những thứ khác đều là những vật phẩm ẩn chứa linh khí.

"Hắt xì."

Biết Tô Ấu Vi vẫn chưa ngủ, Tiêu Phàm bước vội đến phòng nàng, tiết trời đã trở lạnh báo hiệu mùa đông, ôm Tô Ấu Vi ngủ cùng thì thoải mái biết mấy.

Biệt thự có hệ thống sưởi ấm, nhưng hai người bọn họ không màng đến, cả hai đều là những người dụng võ có năng lực cao, việc họ phải bật lò sưởi thật buồn cười.

"Chồng à, đừng cựa quậy nữa."

"Não ta sắp nổ tung rồi."

Tô Ấu Vi nói với vẻ ủ rũ, tay Tiêu Phàm vẫn đang quấy phá.

"Ngươi một lần tiếp thu cả viên năng lực cơ thể bất tử và viên năng lực tinh thần, nên ngươi cảm thấy thế này là bình thường, chịu khó một chút đến sáng mai sẽ hồi phục."

"Ngủ đi."

Tiêu Phàm ôm Tô Ấu Vi mê man ngủ thiếp đi, viên năng lực không gian mà hắn hấp thụ không nhỏ, cái não như sắp nổ tung.

Chương 619: Thí Nghiệm

Chớp mắt trời đã sáng.

Tiêu Phàm mở mắt, bắt gặp ánh mắt sáng ngời của Tô Ấu Vi.

“Ấu Vi, ngươi dậy sớm thế.”

“Đâu có, cả đêm qua ta không chợp mắt được, đầu cũng không còn đau, ta phải đi học thôi.”

Tiêu Phàm nhìn đồng hồ, chỉ mới sáu giờ rưỡi.

“Còn sớm mà, chúng ta lại vận động chút đi, buổi sáng vận động sẽ rất tốt cho tinh thần.”

“A—”

Sau nửa giờ tập thể dục buổi sáng, cả hai cùng thức dậy.

Tô Ấu Vi liền trở lại trường học, nàng ấy còn còn kha khá môn trong năm cấp ba này, ngay cả khi điểm số của nàng rất cao cũng không thể vài bữa lại xin nghỉ phép.

“Dị năng không gian đã được tăng cường không ít.”

“Hơn nữa trang sức của ta đêm qua đột phá tiên thiên viên mãn, cho dù không sử dụng bảo vật không gian thì thực lực của ta có lẽ cũng sẽ đạt tới tông sư viên mãn.”

Tiêu Phàm trầm ngâm.

Hắn ta càng mạnh hơn khi sử dụng bảo vật không gian này, nhưng thông thường khi đo lường sức mạnh của chính mình, hắn sẽ loại bảo vật không gian ra.

Bởi để sử dụng nó cũng cần chút thời gian.

Khoảng thời gian này không dài, chỉ là một hai giây, nhưng nếu đột nhiên xuất hiện đột kích, một hai giây cũng có thể quyết định sự sống và cái chết.

“Ting ting.”

Điện thoại di động của Tiêu Phàm đột nhiên vang lên.

“Khương cục, lại có chuyện gì sao?”

Tiêu Phàm trả lời điện thoại rồi hỏi thăm, đầu dây bên kia là Khương Vạn Trần.

Khương Vạn Trần nói với vẻ vui mừng:

“Tin tốt đến từ Viện sĩ Cố, cuộc thử nghiệm đã thành công, loại thuốc được chế ra đã thông qua nhiều thí nghiệm khác nhau.”

“Ngươi có muốn qua đây kiểm tra không?”

“Thuốc thanh linh bán như thế nào, giá cả ra sao, ngươi cần phải quyết định đấy.”

Mắt Tiêu Phàm sáng lên.

“Khương cục, ngươi chắc chắn là đã thành công chứ?”

“Chắc chắn!”

Tiêu Phàm nói:

“Khương cục, ta sẽ mời Vương tử Colin đến, hắn ta đã trả trước năm tỷ đô la, vẫn còn năm tỷ đô la chưa được thanh toán.”

Thuốc linh hồn xanh muốn bán chạy, còn phải nhờ vào sự trợ giúp của vị Vương tử giàu có.

Thử nghĩ xem, nếu có người của hoàng thất sau khi uống thuốc mà khỏi bệnh, đó sẽ là cách quảng cáo tốt nhất cho thuốc linh hồn xanh.

…

Cúp điện thoại, Tiêu Phàm vẫn chưa vội liên lạc với Vương tử Colin, bên này của hắn là buổi sáng, chắc hẳn ở nơi Vương tử Colin ở chỉ mới tờ mờ hai ba giờ sáng.

Thời gian thấm thoát đến giữa trưa, Tiêu Phàm liền đánh một cuộc gọi đi.

“Tiêu huynh đệ, cuối cùng ngươi cũng nhớ đến ta.”

Từ đầu dây bên kia truyền đến giọng nói đầy phấn khích của Vương tử Colin.

Lúc trước hắn bỏ ra 5 tỷ đô la, chịu áp lực lớn vô cùng, đây không phải số tiền nhỏ, có khi ném xuống nước cũng tạo được một vụ nổ lớn.

Kết quả là, sau khi trả tiền một thời gian dài vẫn chưa nghe tin tức gì.

Nếu không phải nhờ tác dụng tuyệt vời của chất sinh mệnh tinh hoa, và ông nội của hắn không hồi phục được nhiều đến vậy, hắn ta sẽ chịu nhiều áp lực hơn, hoàng thất cũng sẽ không hòa thuận.

“Vương tử Colin, ta đã từ Tiêu tiên sinh biến thành Tiêu huynh đệ sao?”

Tiêu Phàm cười nói.

Vương tử Colin đáp:

“Đương nhiên, đã lâu vậy rồi, tuy là chúng ta không liên lạc, nhưng tình bạn của chúng ta cũng đã thăng hoa theo năm tháng.”

Tiêu Phàm:

“…”

“Vương tử Colin, thuốc linh hồn xanh đã được nghiên cứu và điều chế thành công, có phiền không nếu ngươi mang theo vài thành viên trọng yếu của vương thất đến đây?”

Vương tử Colin giật mình:

“Phải là thành viên của hoàng tộc sao?”

“Đương nhiên là không phải, nhưng lam linh dược này cũng không hề rẻ chút nào.”

Vương tử Colin thản nhiên nói:

“Tiêu huynh đệ, miễn là thứ đó không có vấn đề gì, lãng phí chút

cũng không sao, tiền kiếm được đã tiêu hết."

"Ta sẽ cho người chuẩn bị đi ngay, dự kiến sáng mai sẽ đến nơi."

"Tiêu huynh đệ, sau lần này, ngươi phải dẫn ta đi thăm thú một vòng, ta đã đến Hoa quốc hai lần, nhưng chưa được du ngoạn bao giờ."

Tiêu Phàm cười đáp:

"Vương tử Colin, chuyện này không thành vấn đề."

Kết thúc cuộc gọi, Vương tử Colin nhanh chóng báo tin tức cho phụ vương của mình.

Vài giờ sau, chuyên cơ của Vương tử Colin cất cánh.

Trên máy bay có vài gã mắc chứng mất trí nhớ không phải là thành viên của hoàng thất, nhưng cũng có vài lão già lẩm cẩm của hoàng thất.

Đầu tiên, nhất định phải để cho những người không thuộc hoàng thất thí nghiệm trước, sau khi không có vấn đề gì, vài tên thành viên hoàng tộc có địa vị thấp hơn cũng sẽ sử dụng.

Sau đó, sau khi xác nhận lam linh dược không có vấn đề gì, rất nhiều thành viên khác của hoàng thất đều sẽ sử dụng loại thuốc này.

Âm quốc, Liên minh của những người tiến hóa.

"Tổng thống, chúng ta đã nhận được thông tin từ tình báo Trung Đông. Chuyên cơ của hoàng thất đang hướng đến Hoa quốc, Vương tử Colin và các thành viên khác của vương thất đang ở trên máy bay."

"Trong bọn họ có vài gã mắc chứng Alzheimer, ngoài ra, trên máy bay còn dẫn theo những gã dân thường, bọn họ cũng mắc chứng mất trí nhớ."

Ai đó đã báo cáo với Joseph.

Joseph trầm giọng nói:

“Tình báo có nói Hoa quốc đang tiến hành nghiên cứu lĩnh vực này, đúng là như vậy! Hiện tại rất có khả năng nghiên cứu đã thành công.”

“Tổng thống, nghiên cứu của chúng ta hẳn là đã bị họ vượt mặt.”

Joseph đi tới đi lui:

“Tìm một tờ báo lá cải rò rỉ thông tin đi, nói rằng Hoa quốc đang tiến hành nghiên cứu lĩnh vực này, viết thêm rằng nhiều người đã chết trong cuộc thử nghiệm.”

Chương 620: Đến Đó Trước Rồi Tính Sau

“Sắp xếp cho một số tòa báo khác in tiếp, biến nó thành tin sốt đi.”

Có rất nhiều người mắc bệnh Alzheimer trên thế giới, nhiều người trong số họ rất giàu có và quyền lực, các loại thuốc trong lĩnh vực này đều ở cấp độ chiến lược.

Hoa quốc hiện giờ đã nghiên cứu thành công, đối với M quốc mà nói đây không phải tin tức tốt.

Chúng ta phải tìm cách làm chậm tiến độ của Hoa quốc.

Chỉ cần M quốc chế tạo thành công, bọn họ cũng không sợ bị cạnh tranh nữa.”

“Được, tổng thống.”

Hầu hết các phương tiện truyền thông trên thế giới đều nằm dưới sự kiểm soát của M quốc, việc xuất bản báo lá cải bôi xấu đối phương chẳng là vấn đề gì.

Ngay sau đó, một cơ quan truyền thông trong nước đã tiết lộ bài báo đầu tiên.

Chỉ trong mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi, hàng loạt phương tiện truyền thông trên thế giới đã đổ xô đưa tin.

“Vương tử điện hạ, người xem—”

Máy bay của Vương tử Colin vẫn đang trên đường, quản gia của hắn đã đưa cho hắn một chiếc máy tính bảng, trong đó hiển thị chính xác tin tức này.

“Nguồn gốc tin tức này là từ đâu ra?”

Vương tử Colin dò hỏi.

“Điện hạ, ngọn nguồn là một tờ báo nhỏ ở Bang quốc, sau đó rất nhiều phương tiện truyền thông đăng lại đưa tin, hiện tại đã trở thành điểm nóng toàn cầu.”

Vương tử Colin lạnh lùng nói:

“Chiêu trò cổ lỗ sĩ, chúng đã phát hiện ra chúng ta, các cơ quan tình báo của M quốc vẫn còn lợi hại chán.”

“Điện hạ, ngươi có muốn suy nghĩ kĩ hơn chút không? Cho dù là báo lá cải, nhưng nếu sau tin tức này, còn nhiều vấn đề sau đó—”

Quản gia của Vương tử Colin có chút lo lắng.

Nếu cứ tiếp tục đưa tin như vậy thì chẳng khác nào biết trên núi có hổ mà vẫn hướng núi hổ mà đi, nếu để xảy ra hậu quả nghiêm trọng thì trách nhiệm càng nặng nề hơn.

“Đến đó trước rồi tính sau.”

Vương tử Colin hạ giọng nói.

“Được.”

…

Vương tử Colin nhận được tin tức trên máy bay, Tiêu Phàm và Khương Vạn Trần tất nhiên đã nhận được tin tức sớm hơn, Tiêu Phàm đã đến thủ đô bằng máy bay trực thăng.

“Khương cục, có cách nào để chống lại những lời vu khống này từ phía M quốc không?”

Tiêu Phàm trông thấy Khương Vạn Trần liền hỏi.

Khương Vạn Trần bất đắc dĩ nói:

“Hoa quốc của chúng ta hiện giờ đã tăng rất nhiều quốc lực. Nhưng xét về quyền ngôn luận trên thế giới thì còn kém xa.”

“Bị bọn Tây phỉ báng cũng chẳng phải ngày một ngày hai, không có biện pháp nào khả quan cả.”

“Ta chỉ có thể nói thế thôi!”

Tiêu Phàm nhíu mày nói:

“Khương cục, loại chuyện này ngươi có thể chịu được, ta tuổi còn trẻ không thể nhẫn nhịn được, sao có thể tùy tiện để cho bọn họ bôi nhọ ta!”

Khương Vạn Trần nói:

“Ý của ngươi là—”

Tiêu Phàm hừ một tiếng lạnh lùng:

“Ban đầu, đối với thổ hào nước ngoài, nó là 5 triệu đô la Mỹ mỗi liều, nhưng nếu người M muốn, nó là 50 triệu đô la mỗi liều.”

“Muốn thì làm, không muốn cũng phải làm!”

Khương Vạn Trần thầm tặc lưỡi, để chữa khỏi phải mất ba đến năm liều, giá ban đầu sẽ rất đắt, nếu tăng gấp mười lần, có lẽ sẽ chẳng ít người mắng chửi.

“Được, nghe lời ngươi, quyền định giá nằm trong tay ngươi.”

Khương Vạn Trần nói:

“Nhưng để bán một thứ gì đó, ngươi phải chắc chắn rằng món đồ đó chất lượng, đối với Vương tử Colin, ngươi phải tìm cách khiến hắn ta hài lòng.”

Tiêu Phàm khẽ gật đầu:

“Đừng lo lắng.”

“Thuốc linh hồn xanh là phi vụ làm ăn có một không hai trên toàn cầu, nếu hắn không cần ta cũng sẽ không phải năn nỉ hắn. Dù sao, năm tỷ đô la đã cọc trước đó cũng sẽ không được hoàn lại.”

Khương Vạn Trần nói:

“Ta đưa ngươi đến phòng thí nghiệm trước.”

“Được.”

Nửa giờ sau, bọn họ đến phòng thí nghiệm, Tiêu Phàm bắt gặp viện sĩ Cố.

“Viện sĩ Cố, một người lão luyện như ngươi làm việc ở đây ta rất yên tâm, nhưng ta vẫn muốn hỏi, thuốc linh hồn xanh này có cam kết mức độ an toàn được hay không?”

Khương Vạn Trần dò hỏi.

Viện sĩ Cố nghiêm mặt nói:

“Khương cục, thuốc linh hồn xanh hiệu quả ổn định, cho dù không có hiệu quả, cũng sẽ không có xác suất xuất hiện tác dụng phụ.”

“Chỉ có điều—”

Lòng Khương Vạn Trần giờ đây căng như dây đàn:

“Chỉ có điều gì?”

Viện sĩ Cố có chút xấu hổ đáp lại:

“Cỏ linh hồn xanh đã được sử dụng trong nghiên cứu vượt quá số lượng ước tính ban đầu. Với số lượng còn lại, chỉ có thể tạo ra hai nghìn liều.”

Khương Vạn Trần trừng mắt:

“Cái gì?”

“Ban đầu không phải có thể chế tạo được sáu ngàn liều sao?!”

Đã dự tính bán trước cho Vương tử Colin 1.000 liều, nếu tổng cộng chỉ có 2.000 liều thuốc, họ sẽ chẳng còn bao nhiêu sau khi bán 1.000 liều thuốc kia.

Viện sĩ Cố ngượng ngùng nói:

“Vì sự an toàn, cũng vì tiến độ, đã phải sử dụng nhiều hơn dự tính một ít. Ta đã cố gắng tiết kiệm hết mức có thể.”

Khương Vạn Trần im lặng.

Tiêu Phàm cười cười nói:

“Viện sĩ Cố, chỉ cần đảm bảo được an toàn, dùng nhiều một chút cũng không sao, ta vừa hay có rất nhiều cỏ linh hồn xanh.”

Chương 621: Thấp Như Vậy?

Viện sĩ Cố ngạc nhiên nhìn Tiêu Phàm:

"Ngươi có bao nhiêu Lam Linh thảo?"

"Năm trăm cân."

Tiêu Phàm cười nói.

Khương Vạn Trần và bọn viện sĩ Cố đều mở to hai mắt nhìn. Khi Tiêu Phàm nói họ đã biết là sẽ không ít, nhưng bọn hắn không nghĩ tới sẽ nhiều như vậy.

Viện sĩ Cố lẩm bẩm nói:

"Mười cân đại khái có thể chế sáu ngàn ống Lam Linh Dược, năm trăm cân là ba mươi vạn, đủ cho mười vạn người sử dụng."

Tiêu Phàm nói:

"Cục trưởng Khương, viện sĩ Cố, quốc gia chúng ta có hàng triệu người mắc bệnh Alzheimer, trong đó cũng có không ít người lập công vì nước. Ta nghĩ là đối với những người này, chúng ta hãy cung cấp Lam Linh Dược cho bọn hắn với giá thấp, viện sĩ Cố, giá

vốn của chúng ta là bao nhiêu?'

Viện sĩ Cố nói :

"Trừ chi phí vật liệu, bởi vì Lam Linh Dược cần chế biến phức tạp, ước chừng giá của một liều là ba ngàn tệ. Có thể giảm giá sản xuất xuống thấp hơn khoảng hai ngàn tệ, nhưng dù thấp đến đâu cũng không ít hơn một ngàn tệ."

Tiêu Phàm kinh ngạc nói:

"Thấp như vậy?"

Trước kia truyền Lam Linh Dược tới rất khó, nhưng bây giờ đã dễ dàng hơn nhiều, nếu chỉ truyền cái này, Tiêu Hải một lần có thể truyền cho hắn mấy tấn!

"Như vậy là thấp sao? Giá của một ống dược tới hai ba ngàn."

Viện sĩ Cố cau mày nói, hắn cũng không quá hài lòng với giá này.

Khương Vạn Trần cười ha hả nói:

"Bán cho nhà giàu trong nước là một trăm vạn đô-la một liều, thế nhưng bán cho nước ngoài xuất phát là năm trăm vạn đô-la một liều."

"Thật ra cũng không quá đắt so với giá bán."

Tiêu Phàm nói :

"Vì chi phí cũng không cao, nên hãy miễn phí đối với những ông lão cống hiến cho đất nước, không cần phải lấy tiền."

Khương Vạn Trần gật gật đầu:

"Chuyện giá cả đã nói xong, có phải cũng nên đưa cho những người bình thường một liều Lam Linh Dược?"

Tiêu Phàm lắc đầu.

"Tạm thời không đưa cho những người bình thường, giai đoạn hiện nay hoặc là miễn phí, hoặc tăng giá cao, không nên bán nhiều

Lam Linh Dược cùng một lúc như vậy. Ta nghĩ đợt đầu tiên có thể bán ba vạn liều, miễn phí một vạn liều, trong nước một vạn liều, ngoài nước một vạn liều, nhất định phải dùng cho các bệnh viện đặc biệt."

Khương Vạn Trần bọn hắn gật đầu.

Viện sĩ Cố cười nói:

"Không bằng khống chế số lượt ở lượt thứ nhất, tuy nói khả năng xảy ra vấn đề cực thấp, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất."

Tiêu Phàm đưa năm mươi cân Lam Linh thảo ra bên ngoài.

Đủ loại hàng mẫu của dị giới cũng được đưa ra.

Viện sĩ Cố lóa mắt. Về cơ bản, việc nghiên cứu Lam Linh Dược đã kết thúc, những hàng mẫu này có thể cho hắn nghiên cứu phần còn lại, về sau nói không chừng có thể chiến thắng bệnh ung thư.

"Viện sĩ Cố, đây là năm mươi cân Lam Linh thảo, ta đặt nhiều hơn ở đây."

Tiêu Phàm nói.

Khương Vạn Trần cười nói:

"Đặt ở chỗ ngươi an toàn hơn nhiều, viện sĩ Cố, vậy những thứ này làm phiền ngươi, ngàn vạn lần không thể để xuất hiện sơ suất."

"Yên tâm."

Viện sĩ Cố gật gật đầu

"Tiêu tông sư, chúng ta đi xem người thử nghiệm đi, có tổng cộng năm người thử nghiệm, trạng thái của bọn hắn đều rất không tệ."

"Người thử nghiệm ở đâu ra?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Khương Vạn Trần nói :

"Năm người bọn hắn đều là cựu chiến binh, trước kia có tham gia cách mạng, không có con cháu nên quốc gia nuôi, bình thường mỗi ngày bọn hắn chỉ tỉnh táo một chút thời gian. Họ quyết định tham gia thử nghiệm vào lúc tỉnh táo."

Tiêu Phàm gật gật đầu.

Không bao lâu sau, bọn Tiêu Phàm đến khu vực cư trú của các cựu chiến binh tham gia thử nghiệm, có hai người trong số bọn hắn đang đánh cờ, ba người còn lại ở bên cạnh nhìn.

"Lưu lão ca, hôm nay các ngươi cảm thấy thế nào?"

Viện sĩ Cố dò hỏi.

"Viện sĩ Cố, chúng ta cảm thấy vô cùng tốt, ba ngày nay chúng ta không có ai phát bệnh, hôm nay chúng ta ngay cả choáng đầu cũng không có."

Một ông lão trong đó vui tươi hớn hở nói.

Viện sĩ Cố nhìn phía Tiêu Phàm:

"Tiêu tông sư, thực lực của ngươi rất mạnh, ngươi có thể dùng thủ đoạn phi thường để kiểm tra cho bọn hắn một chút được không?"

“Được."

Tiêu Phàm gật gật đầu.

Hắn dùng niệm lực tinh thần đưa vào bên trong cơ thể một ông lão, không bao lâu sau, Tiêu Phàm đã kiểm tra xong cho ông lão này. Hắn cũng không có phát hiện vấn đề gì. Tinh thần của ông lão cũng không khác lắm so với người già bốn mươi, năm mươi tuổi.

Nửa giờ sau, Tiêu Phàm đã kiểm tra hết năm người.

Tình trạng của bọn hắn rất tốt.

"Viện sĩ Cố, bọn hắn không có vấn đề gì, ta cảm thấy tình trạng của bọn hắn bây giờ tốt hơn nhiều so với người già bình thường, tư duy hẳn là rõ ràng hơn. Có ai đáp ứng tham gia thử nghiệm mà

chưa được tiêm Lam Linh Dược không?"

Tiêu Phàm nhìn phía viện sĩ Cố nói.

"Có!"

Viện sĩ Cố mang bọn Tiêu Phàm đến một khu vực khác, nơi này còn có hai ông lão, bọn hắn đều si ngốc ngơ ngác, ánh mắt mông lung.

Chương 622: Sức Mạnh Tinh Thần Tăng Tốc

Tiêu Phàm đưa niệm lực vào cơ thể một người trong đó.

"Tinh thần lực của bọn hắn đã khô kiệt, lão niên si ngốc có thể là một loại tự mình bảo hộ cơ chế, nếu như tỉnh táo, tinh thần của bọn hắn sẽ hoàn toàn cạn kiệt. Viện sĩ Cố, ngươi tiêm cho hắn một liều."

Tiêu Phàm chỉ chỉ một ông lão trong đó.

"Được."

Viện sĩ Cố gật đầu.

Hắn nhanh chóng sử dụng Lam Linh Dược, Tiêu Phàm niệm lực niệm lực nhìn chằm chằm, hắn phát hiện khi Lam Linh Dược được tiêm vào người, bệnh nhân sẽ như lâu ngày khô hạn gặp mật hoa.

Thân thể và linh hồn đều tràn đầy sức sống.

Tốc độ tạo ra sức mạnh tinh thần cũng tăng tốc.

Nửa giờ sau, ánh mắt của ông lão si ngốc liền có thay đổi rõ ràng. Một giờ sau, ông lão này đã tỉnh táo hoàn toàn.

"Viện sĩ Cố, bọn hắn là..."

Ông lão dò hỏi. Triệu chứng của hắn rất nghiêm trọng, nhưng trước kia hắn có thể thanh tỉnh nửa giờ một ngày, vào thời điểm thanh tỉnh hắn vẫn nhận biết được một số người viện sĩ Cố.

Viện sĩ Cố cười nói:

"Bọn hắn là ông chủ, ta chỉ là làm công. Triệu lão ca, tình huống của ngươi sau này sẽ tốt hơn nhiều, ngươi đã được tiêm mũi đầu tiên rồi."

"Tiêu tông sư, theo kinh nghiệm của chúng ta, tiêm mũi đầu sẽ cải thiện rõ ràng, thời gian tỉnh táo có thể kéo dài rất nhiều, tiêm mũi thứ hai có thể hồi phục bảy, tám phần, bình thường tiêm mũi thứ ba là có thể hồi phục hoàn toàn. Xét đến khả năng chịu đựng của thân thể, trước mắt chúng ta cứ cách hai ngày sẽ tiêm một mũi. Khôi phục trong khoảng một tuần. Tình huống nghiêm trọng cần tiêm năm mũi, chừng mười ngày là có thể khôi phục."

Tiêu Phàm cười nói:

"Viện sĩ Cố, từ niệm lực tinh thần ta nhận thấy nước thuốc cũng không gây tổn hại đối với thân thể, Lam Linh Dược rất thành công."

Viện sĩ Cố thở phào một hơi thật dài.

"Vậy là tốt rồi."

Khương Vạn Trần cũng thở dài một hơi, hắn nói :

"Viện sĩ Cố, ngươi nên lập tức xin các loại bằng sáng chế cả trong nước và nước ngoài. Về sau, các quốc gia còn lại cũng sẽ có được Lam Linh thảo, bọn hắn sớm muộn gì cũng sẽ nghiên cứu ra được."

Viện sĩ Cố gật đầu.

Đảo mắt đã đến sáng sớm hôm sau, Tiêu Phàm ngồi xe đến sân bay, xe của hắn trực tiếp chạy vào sân bay. Rất nhanh, chuyên cơ của vương tử Colin đã hạ xuống.

"Tiêu huynh đệ, cảm tạ ngươi đã đến đón ta."

Colin vương tử nhanh chóng nhảy từ trên máy bay xuống, hắn vô cùng nhiệt tình nói.

"Vương tử Colin, hoan nghênh."

Tiêu Phàm cũng rất nhiệt tình.

Vương tử Colin là một đại thổ hào, còn là kiểu trong nhà thật sự có mỏ. Đương nhiên, bây giờ trong nhà Tiêu Phàm cũng có mỏ. Chỉ là mỏ của dị giới.

…

…

Rất nhanh, mấy người vương tử Colin đã đến nơi, họ di chuyển bằng xa hơi, Vương tử Colin và Tiêu Phàm đi cùng một chiếc xe.

"Tiêu huynh đệ, vài ngày trước ta đã xem video trực tiếp của ngươi, quá lợi hại, vậy mà ngươi có thể ngăn được cả đạn pháo xe tăng."

Vương tử Colin thán phục nói.

Khi đó, hắn và các vương tử khác cùng xem, họ mắt ai cũng trừng tròn xoe, vương tử Colin cũng ngạc nhiên vô cùng. Tốc độ nhanh như vậy, ám khí ra tay so với đạn pháo còn nhanh hơn, còn có thể ngăn sự tấn công của đạn pháo xe tăng. Đây không phải điều mà con người có thể tượng tượng được.

Tiêu Phàm cười nhạt nói:

"Linh khí khôi phục, thời đại cũng đang thay đổi, về sau người có thực lực như vậy khẳng định không ít, ngươi cứ bình tĩnh."

Colin vương tử khẽ gật đầu:

"Quả thật, thời thế thay đổi, trong thời đại này nếu không có cái gì tốt thì khó mà bảo vệ mình. Tiêu huynh đệ, lần này đến đây, phụ vương ta còn giao cho ta một nhiệm vụ, quốc gia chúng ta muốn mua hàng tốt, hi vọng ngươi có thể giúp một chút."

Tiêu Phàm cười nói:

"Trước kia các ngươi không phải đến mua đồ tốt sao?"

Vương tử Colin ho nhẹ một tiếng:

"Đương nhiên tính năng của đồ trước kia không tốt bằng hiện tại, bây giờ nước H các ngươi có đủ loại đồ tốt. Chiến hạm, tên lửa tầm xa, chúng ta đều muốn mua."

Tiêu Phàm nghi hoặc nói:

"Vương tử Colin, ngươi nên trực tiếp đi tìm bộ phận liên quan của chúng ta để thảo luận về những vấn đề này, ngươi tìm ta có phải nhầm người rồi hay không?"

Vương tử Colin có chút lúng túng nói:

"Chúng ta muốn đồ vật, có khả năng quá cao cấp, nước các ngươi không muốn ra bán lắm. Tiêu huynh đệ, làm phiền ngươi giúp đỡ một chút."

Tiêu Phàm suy tư, thật ra vốn dĩ hắn định từ chối, nhưng nước M đã đem người tiến hoá cho các quốc gia khác, chẳng lẽ hắn không thể gây chút phiền phức cho nước M sao? Nếu các ông lớn ở Trung Đông bị nước M lợi dụng thì nước H cũng sẽ bất lợi.

"Ta sẽ nói giúp ngươi một chút."

Một hồi lâu sau, Tiêu Phàm nói.

"Đa tạ đa tạ."

Vương tử Colin vội vàng nói. Tiêu Phàm là tông sư, Viêm Hoàng Quyết vẫn dựa vào Tiêu Phàm, hắn biết rõ bây giờ Tiêu Phàm có sức ảnh hưởng rất lớn đối với nước H.

"Tiêu huynh đệ, lúc đi trên đường chúng ta đã nghe tin rằng độ an toàn của thuốc không cao."

Chương 623: Một Tuần Hồi Phục

Vương tử Colin hơi lo lắng. Bỏ ra chục tỷ đô-la chỉ là phụ, nếu như nhiều thành viên của vương thất bị lừa, cho dù hắn có là vương tử, đến lúc đó cũng sẽ không có trái ngon để ăn.

Tiêu Phàm cười cười nói:

"Đó chẳng qua chỉ là tin giả do nước M dựng lên, vì để chèn ép nước H chúng ta, lúc nào mà chẳng có tin tức giả như vậy? Hôm qua ta đi xem căn cứ thí nghiệm, năm người tham gia thử nghiệm đều rất khỏe mạnh."

Colin vương tử thở dài một hơi:

"Tiêu huynh đệ, ta tin ngươi."

Nếu quan chức bình thường của nước H nói với hắn như vậy, Vương tử Colin chưa chắc đã tin, nhưng Tiêu Phàm là tông sư, hắn không cần phải nói dối chuyện này. Ai có thể ép buộc Tiêu Phàm nói dối?

Tiêu Phàm cũng không thiếu tiền, hắn không có khả năng vì lợi ích mà nói dối.

"Tiêu huynh đệ, bây giờ chúng ta sẽ đi đến căn cứ thí nghiệm sao?"

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Chúng ta đến một trại an dưỡng trước, nơi đó chuyên tiếp đãi những bệnh nhân được điều trị bằng Lam Linh Dược, khoảng một tuần liền có thể hồi phục."

"Hả?"

Colin vương tử khiếp sợ nhìn Tiêu Phàm

"Tiêu huynh đệ, ngươi có chắc là có thể hồi phục chỉ sau một tuần không?"

Tiêu Phàm gật đầu:

"Bình thường nếu sử dụng ba liều thì xuất viện sau một tuần, còn tình huống tương đối nghiêm trọng như năm liều thì xuất viện sau mười ngày, chẳng lẽ các ngươi nghĩ ở nhiều ngày?"

Colin vương tử lắc đầu liên tục.

"Dĩ nhiên không phải, chẳng qua là ta cảm thấy thật không thể tin được, loại bệnh như vậy mà có thể hồi phục trong mấy ngày, đúng là kì tích."

Hơn một giờ sau, bọn Tiêu Phàm đã đến trại an dưỡng, bên ngoài trại an dưỡng có cảnh vệ đứng gác, đề phòng có người tới gây sự.

"Vương tử Colin, các ngươi muốn nghỉ ngơi trước không?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Colin vương tử lắc đầu liên tục:

"Không cần, chúng ta đã ngủ trên máy bay rồi, Tiêu huynh đệ, ngươi cứ mau chóng thu xếp kiểm tra đi."

"Được."

Bọn vương tử Colin mang theo một vài người bình thường mắc bệnh Alzheimer tới, rất nhanh một người trong số đó được tiêm một ống Lam Linh Dược.

Cách lớp kính, vương tử Colin và các thành viên của vương thất đứng quan sát.

Chỉ trong nửa giờ sau, bệnh nhân si ngốc ngơ ngác ban đầu đã cải thiện đáng kể. Sau hai giờ tiếp theo, trạng thái của bệnh nhân này đã trở nên tốt.

"Vương tử Colin, ngươi có thể cho đội ngũ y tế của ngươi kiểm tra hắn."

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

"Được, cám ơn ngươi."

Vương tử Colin dẫn theo đội ngũ y tế đi tới, bọn hắn lập tức tiến hành kiểm tra bệnh nhân kỹ càng, đương nhiên kết quả rất tốt.

"Kỳ tích, đây thật sự là kì tích! Vương tử điện hạ, tình huống của hắn đã tốt lên rất nhiều, nếu tiêm thêm hai liều Lam Linh Dược, chắc chắn có thể hồi phục hoàn toàn."

Chuyên gia trưởng do vương tử Colin mang theo hưng phấn nói.

"Hô!"

Vương tử Colin hoàn toàn yên tâm.

Vài giờ sau, mấy người còn lại cũng được tiêm Lam Linh Dược,

tình huống của bọn hắn đồng loạt chuyển biến tốt đẹp, một người trong đó có triệu chứng vô cùng nghiêm trọng.

"Gâu gâu!"

Máy bay trực thăng của Tiêu Phàm hạ cánh. Một con chó nhảy xuống từ trên phi cơ trực thăng, con chó này đương nhiên là Hắc Vương.

"Hắc Vương, ngươi xuống dưới canh giữ trại an dưỡng, nếu có kẻ địch tới quấy rối, ngươi không cần khách khí với hắn."

Tiêu Phàm phân phó.

Thật ra cũng đơn giản, vương thất nhà giàu này còn có năm tỷ đô-la chưa thanh toán sổ sách đâu, Lam Linh dược hắn có thể kiếm được mấy chục tỷ đô la trong thời gian ngắn. Nên hắn cần đề phòng nước M tới gây sự.

"Gâu gâu!"

Hắc Vương gật đầu.

Vương tử Colin kinh ngạc nhìn Hắc Vương:

"Tiêu huynh đệ, con chó này của ngươi thật thông minh. Đúng rồi, ngươi để nó canh gác ở đây đáng tin cậy sao?"

Tiêu Phàm cười nhạt nói:

"Vương tử Colin, ngươi yên tâm, thực lực của nó không yếu hơn ta bao nhiêu, nó không phải con chó bình thường, nó là một con Linh Khuyển."

"Tê!"

Colin vương tử không dám tin. Thực lực Tiêu Phàm mạnh như vậy, thế mà thực lực của con chó này lại không yếu hơn Tiêu Phàm bao nhiêu.

"Không cần lo lắng, thành viên trong vương thất của ngươi ở đây sẽ được bảo vệ cẩn thận. Hắc Vương, ngươi biểu diễn một chút."

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Hắc Vương gật gật đầu, nó nâng một chân trước lên đầu rồi đá về phía một khối đá lớn bên cạnh.

"Đùng!"

Một tiếng vang thật lớn, khối đá nặng mấy tấn trực tiếp vỡ vụn. Mọi người xung quanh trừng to mắt. Mẹ nó, đây là chó sao?

Tiêu Phàm cười cười nói:

"Chỉ cần các ngươi không gây sự với Hắc Vương, hoặc là không làm loạn ở đây, Hắc Vương tuyệt đối sẽ không nhằm vào các ngươi."

"Ta biết rồi."

Vương tử Colin gật đầu.

Ban đầu hắn rất lo lắng cho sự an toàn của các vương thất nhưng bây giờ hắn đã yên tâm hơn.

Đảo mắt đã qua hai ngày sau, rất nhiều truyền thông quốc tế bôi đen ngày càng nghiêm trọng.

Trại an dưỡng bên này bắt đầu cho tiêm mũi thứ hai. Sau khi tiêm mũi này, hai người có triệu chứng tương đối nhẹ đã hoàn toàn hồi phục, còn một người có triệu chứng vô cùng nghiêm trọng đã hồi phục năm, sáu phần.

Chương 624: Cập Nhật Mới

"Vương tử điện hạ, căn cứ vào phán đoán của chúng ta, không thể nghi ngờ hiệu quả của Lam Linh dược, với lại nó cũng không có bất kỳ tổn hại gì đối với thân thể người."

Chuyên gia trưởng nói với vương tử Colin.

"Ừm."

Vương tử Colin gật đầu, hắn nhìn quản gia bên cạnh mình:

"Dùng tài khoản Twitter của ta để đăng tin, hiệu quả của Lam Linh Dược vượt mong đợi của ta rất nhiều. Nó là thần được trị bệnh Alzheimer."

Ánh mắt của quản gia lộ ra vẻ kinh ngạc:

"Điện hạ, ngài muốn đăng thật sao?"

Vương tử Colin đã đăng tin này, nếu như Lam Linh dược có vấn đề gì, sợ là hắn sẽ đắc tội với nhiều nhân vật lớn.

"Ừm. Tiêu huynh đệ đáng để ta làm vậy."

Vương tử Colin nói.

Nhiều cơ quan truyền thông trên toàn thế giới đang dội nước bẩn vào Tiêu Phàm, lúc này hắn đứng ra giúp đỡ sẽ là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

"Điện hạ, ngài hãy đợi đến khi kết thúc mũi thứ ba."

"Không được, ta đã đợi hai ngày."

Vương tử Colin lắc đầu.

"Lập tức dùng tài khoản của ta để đăng tin lên."

…

Quản gia của Hoàng tử Collin nhanh chóng liên lạc về nước, không mất bao lâu Twitter của hoàng tử Collin đã được cập nhật mới.

Với tư cách là hoàng tử trẻ tuổi phong độ nhất của một gia tộc giàu có, có rất nhiều người chú ý đến hành tung của hoàng tử Collin, hắn có số lượng nữ hâm mộ khổng lồ trên toàn thế giới.

“Cuối cùng lão công ta cũng có cập nhật mới.”

“Này, rất nhiều phương tiện truyền thông trên thế giới đều nói rằng Lam Linh Dược là một loại thuốc độc, có tỉ lệ tử vong rất cao, nhưng hoàng tử Collin lại nói rằng đó là một loại thuốc kỳ diệu.”

“Dù thế nào ta vẫn tin tưởng lão công mình.”

“Nếu như Lam Linh Dược thực sự là thuốc độc, phương tiện truyền thông của M quốc cũng sẽ không bôi đen như vậy, rất có khả năng Lam Linh Dược có hiệu quả rất tốt.”

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, đã có rất nhiều bình luận trên Twitter của hoàng tử Collin.

Tin tức lan truyền nhanh chóng.

Phương tiện truyền thông của H quốc thực ra đã đứng ra bác bỏ tin đồn, nhưng đều là tự biên tự diễn, không có độ tin cậy. Vốn dĩ tiếng nói của truyền thông H quốc trên thị trường quốc tế đã rất yếu. Bây giờ có hoàng tử Collin đứng ra đảm bảo, hiệu quả lập tức tốt lên rất nhiều.

“Lão gia, Lam Linh Dược thật sự rất có hiệu quả.”

Tại một trang viên ở nước ngoài, có người tiến nhanh đến ông lão trước mặt, ông lão này không bị mắc chứng bệnh Alzheimer* nhưng lão bà hắn thì có.

Lão bà hắn cùng hắn chung tay lập nghiệp, trải qua mấy chục năm mưa gió, tài sản đã lên đến hàng chục tỷ nhưng bà lại mắc chứng bệnh Alzheimer. Khi mới bắt đầu bệnh, bà vẫn có nửa thời gian trong ngày là tỉnh táo, hiện tại mỗi ngày chỉ tỉnh táo được 2 tiếng, mấy năm nữa có lẽ sẽ hoàn toàn biến thành một kẻ ngốc.

“Không phải tất cả các phương tiện truyền thông lớn đều nói Lam Linh Dược có vấn đề sao?”

Ông lão vội vàng hỏi.

Tin tức về Lam Linh Dược bị lộ ra, hắn đã chú ý tới nó, nhưng rất nhiều phương tiện truyền thông trên thế giới đều nói không tốt, làm hắn cũng không dám sử dụng Lam Linh Dược.

“Lão gia, ngài xem tin này. Tài khoản Twitter của hoàng tử Sa quốc đã đăng một thông báo, hắn nói rằng hiệu quả của Lam Linh Dược vượt qua cả mong đợi của hắn, nó là một loại thuốc kỳ diệu.”

Ông già đeo mắt kính lên và cẩn thận đọc lại tin nhắn một lần nữa.

“Mua vé máy bay đến H quốc.”

Ông lão giọng run rẩy nói.

“Lão gia, ngài tin tưởng sao?”

Ông lão hít sâu một hơi nói:

“Những kênh truyền thông kia nói như đánh rắm, bọn hắn không phải trả bất kỳ chi phí nào cho lời nói lung tung của chúng, còn hoàng tử Collin thì khác. Trên thế giới có bao nhiêu người giàu có, quyền lực hoặc người thân của họ bị mắc bệnh. Nếu dám lừa bọn hắn, ngươi nói xem hoàng tử Collin có gặp rắc rối hay không? Nếu không chắc chắn 100%, hoàng tử Collin sẽ không đăng như vậy! Nhanh chóng đi mua vé máy bay, chậm trễ chưa chắc sẽ mua được!”

Ông lão không phải người thông minh duy nhất trên thế giới, nếu hắn có thể nghĩ đến điều này, chắc hẳn cũng có rất nhiều người giàu có khác nghĩ tới.

Vé máy bay đến H quốc nhanh chóng được bán sạch.

Bên phía H quốc, Khương Vạn Trần đã gọi điện thoại cho Tiêu Phàm:

“Tiêu Phàm, hiệu ứng Twitter của hoàng tử Collin rất tốt, rất nhiều người giàu bắt đầu tìm đến H quốc. Tuy nhiên, dư luận trên thế giới vẫn chưa xoay chuyển, truyền thông vẫn còn nhiều tin xấu.”

Tiêu Phàm nhạt giọng nói:

“Chúng ta không cầu xin họ mua nó, Lam Linh Dược là thị trường của người bán độc quyền, là bọn hắn cầu xin chúng ta bán. Chúng ta cứ kiếm được tiền là tốt rồi, đừng quan tâm đến việc những phương tiện truyền thông có nói xấu hay không. Một số phương tiện truyền thông làm loạn, chúng ta sớm hay muộn cũng sẽ xử lý chúng. Tin tức ở quốc gia nào là tệ nhất?”

Chương 625: Douyin Của Tiêu Tông Sư

Khương Vạn Trần nói:

“Nước M, đế quốc Anh, nước Đại Thử, nước Bổng quốc, nước Hành Dương.”

Ánh mắt Tiêu Phàm chợt lóe:

“Tuyên bố tin tức, người của năm quốc gia này khi mua Lam Linh Dược sẽ phải trả gấp mười lần giá bình thường.”

Khương Vạn Trần giật mình.

Lúc đầu Tiêu Phàm chỉ nói giá bán cho người nước M tăng gấp mười lần, mỗi liều thuốc giá năm mươi triệu đô la, hiện giờ thì đế quốc Anh và các nước khác cũng được hưởng chế độ đối xử tương tự.

“Khụ, Tiêu Phàm, ta tuyên bố tin tức này với các nước có thể không tốt lắm. Ngươi xem hay là ngươi đăng ký một tài khoản Weibo? Ngươi bây giờ rất nổi tiếng trên Weibo, vô số người đang theo dõi ngươi. Viêm Hoàng Quyết cũng sẽ được ra mắt trong vài ngày tới. Nếu ngươi có điều gì muốn nói, ngươi có thể trò chuyện với cư dân mạng trên Weibo.”

Khương Vạn Trần nói.

Tiêu Phàm suy nghĩ một chút rồi nói:

“Weibo thì thôi đi, ta đi đăng ký tài khoản Douyin vậy, khi cần có thể quay video.”

“Được, đến lúc đó ngươi đem tài khoản Douyin cho ta, ta sẽ chính thức quảng bá và thu hút lượng truy cập cho ngươi.”

Tiêu Phàm nhanh chóng bảo Tô Ấu Vi lập giúp mình một cái tài khoản Douyin mới. Có Tô Ấu Vi xử lý, dù cho là phía chính phủ cũng không thể biết được danh tính thực sự của hắn ta.

“Cục trưởng Khương, là tài khoản này.”

Tiêu Phàm đem dãy số tài khoản gửi cho Khương Vạn Trần.

Ngay sau đó, ông chủ của Douyin nhận được tin thì vui mừng khôn xiết.

Nếu Tiêu tông sư gia nhập Douyin, hiệu quả thu hút lượt chú ý chẳng phải sẽ tốt hơn đám người nổi tiếng kia sao, hiện giờ cả nước có bao nhiêu người muốn nghiên cứu về Viêm Hoàng Quyết chứ?"

"Nhanh chóng quảng bá thúc đẩy chú ý nhiều nhất cho tài khoản này!"

Ông chủ của Douyin nhanh chóng liên hệ với giám đốc điều hành của công ty.

"Sếp, hình như đây là một tài khoản trống… Tài khoản này còn có vấn đề, chúng ta không có cách nào xác thực được tin tức chính thức phía sau của hắn."

"Dù cho đó là tài khoản trống cũng phải đẩy lưu lượng cho ta, đúng rồi, hãy chứng thực cho tài khoản này, đây là tài khoản của Tiêu tông sư, Tiêu tông sư giờ sẽ tham gia vào Douyin của chúng ta."

Giám đốc kinh doanh giật mình. Khó trách ông chủ coi trọng tài khoản này như vậy, thì ra đây là tài khoản của Tiêu tông sư, thế nên dù là một tài khoản trống hắn cũng phải liều mạng đẩy nó lên.

"Nhiệt liệt chào mừng Tiêu tông sư gia nhập Douyin."

Bên Douyin đã hành động với tốc độ nhanh nhất, đẩy mạnh lượng truy cập, bất kỳ người nào lướt Douyin, chắc chắn sẽ lướt thấy bài này trong vòng 3 phút."

"Tiêu tông sư gia nhập Douyin?"

"Quá tốt rồi, nếu sau này tu luyện Viêm Hoàng Quyết có vấn đề gì, có thể hỏi trên đây một chút."

"Tại sao lão công ta lại không quay video? Ta vẫn muốn xem lão công ta trông như thế nào."

“Lão công ngươi? Rõ ràng là lão công của ta!”

Trong video quảng cáo chính thức, số lượng bình luận bùng nổ.

Lượng chú ý tiếp tục tăng vọt.

Một vạn, mười vạn, một trăm vạn!

Chỉ trong hai phút đồng hồ ngắn ngủi số lượng người chú ý liền vượt qua một trăm vạn.

Trong vòng chưa đầy mười phút, số lượng người theo dõi đã vượt qua ngàn vạn, hơn nữa còn đang tiếp tục tăng vọt,

Các minh tinh chỉ được một số người yêu thích, các tiểu tỷ tỷ cũng vậy, nhưng tài khoản của Tiêu Phàm thì cả già trẻ lớn bé đều quan tâm. Thậm chí nhiều người nước ngoài cũng đang chú ý tài khoản của Tiêu Phàm.

“Thật là đáng sợ.”

“Tài khoản của Tiêu tông sư chắc chắn sẽ là tài khoản vượt qua một tỷ người theo dõi nhanh nhất.”

Không biết khi Tiêu tông sư livestream sẽ ra sao? Nếu như Tiêu tông sư livestream, ta sẽ dành một tháng tiền lương để tặng quà cho Tiêu tông sư.”

Những người điều hành Douyin đã bị sốc trước sự gia tăng nhanh chóng của lượng người theo dõi.

Với lại những fan này còn không phải là fan chết.

“Ba ngàn vạn fan?”

Tiêu Phàm đã mở Douyin, hắn vừa quay xong một đoạn video.

Ngay sau đó, Tiêu Phàm đăng tải video lên, tất cả người theo dõi của hắn gần như ngay lập tức xem video. Trong video Tiêu Phàm vẫn đeo mặt nạ Tôn Ngộ Không.

“Gần đây có rất nhiều rắc rối xảy ra với Lam Linh Dược. Ở đây ta

đưa ra tuyên bố như sau, ta chiếm một phần ba cổ phần của Lam Linh Dược, đồng thời ta cũng có quyền định giá Lam Linh Dược. Trước mắt bởi vì nguyên liệu thô cực kỳ khan hiếm, Lam Linh Dược tạm thời không bán ra đại chúng, hiện tại tiêu thụ Lam Linh Dược được chia làm bốn loại tình huống."

"Loại thứ nhất, dành cho thương gia trong nước mua sắm, giá mỗi liều là một trăm vạn đô la. Loại thứ hai, dành cho thương gia ngoại quốc mua sắm, giá mỗi liều năm trăm vạn đô la. Tùy thuộc vào mức độ nghiêm trọng của bệnh, phải cần từ ba đến năm liều thuốc và bảy đến mười ngày để phục hồi."

"Loại thứ ba, người dân nước M đế quốc Anh, nước Đại Thử quốc, nước Bổng, nước Hành Dương, nếu muốn sử dụng chỉ có thể mua với giá năm ngàn vạn đô la cho mỗi liều và chỉ có thể được sử dụng ở H quốc."

"Loại thứ tư là một số cựu chiến binh có công với đất nước sẽ nhận được Lam Linh Dược miễn phí, số lượng và danh sách cụ thể sẽ được quốc gia công bố."

Video đến đây là kết thúc.

Vô số người đã bị sốc sau khi xem video. Lam Linh Dược thật sự rất đắt. Hơn nữa, giá cả Tiêu Phàm định ở nước ngoài còn đắt hơn nhiều, năm quốc gia trong đó có M quốc thậm chí còn đắt hơn nữa.

Chương 626: Không Thể Trì Hoãn

"Cười chết ta mất, mấy ngày nay các phương tiện truyền thông bên nước M và các nước khác làm ầm ĩ lên, bây giờ lúng túng rồi sao?"

"Tiêu tông sư làm tốt lắm, cứ để cho họ náo loạn! Phương tiện truyền thông các nước khác càng làm ầm ĩ, đến lúc đó sẽ tăng giá gấp mười lần cho họ."

"Các cựu chiến binh đã có công với đất nước có thể nhận được thuốc miễn phí, là do Tiêu tông sư giúp đỡ."

…

Ngay sau khi video của Tiêu Phàm được đăng lên, số lượt yêu thích và bình luận điên cuồng tăng vọt, thậm chí số lượt bình luận còn cao hơn số lượt thích.

Lượt thích chỉ có thể nhấp 1 lần, bình luận có thể viết nhiều lần!

Trên chuyến bay từ nước M quốc sang nước H.

“Ông chủ, không ổn rồi. Tiêu tông sư đăng thông báo trên mạng xã hội của nước H quốc, thương gia tại nước H quốc sử dụng Lam Linh Dược mỗi liều với giá một trăm vạn đô la, thương gia nước ngoài cần năm trăm vạn đô la.”

Ông lão đang nghỉ ngơi mở to mắt:

“Đối xử khác biệt với thương gia nước ngoài, tận năm trăm vạn đô la sao? Hãy để công ty truyền thông bên dưới chúng ta bắt lấy điểm này mà mạnh mẽ lên bài.”

“Ông chủ, giá tiền này là Tiêu tông sư của nước H đặt ra. Ngoài ra, bởi vì ngài là người nước M, nên giá không phải là năm trăm vạn đô la, mà là năm ngàn vạn đô la cho mỗi liều.”

Thư ký vội vàng nói.

Đôi mắt ông lão mở to.

“Mỗi liều năm ngàn vạn đô la sao?”

Thư ký gật gật đầu:

“Vâng, tùy thuộc vào mức độ nghiêm trọng của các triệu chứng, cần dùng từ ba đến năm liều.”

Sắc mặt của ông lão trở nên cực kỳ khó coi. Giá trị bản thân ông ta cũng khoảng hai ba mươi tỷ đô la, so với ông ta mà nói, mỗi liều thuốc năm trăm vạn đô la thật ra cũng không tệ, tổng chi phí khoảng hai ngàn vạn đô la.

Còn năm ngàn vạn đô la một liều, giá tiền này cũng quá dọa người

rồi. Ông ta có thể phải chi đến hai tỷ đô la.

“Hãy để cho truyền thông của chúng ta im lặng.”

Ông lão đen mặt nói.

“Ông chủ, không phải ngài vừa nói muốn để bọn hắn tiếp tục đăng bài sao?”

Thư ký nghi hoặc hỏi.

Ông lão sắc mặt âm trầm nói:

“Chính phủ nước H muốn nói thì nói, còn Tiêu tông sư có thể sao? Nhân lực trong tay hắn tuyệt đối không ít. Ta còn muốn sống thêm mấy năm!”

Tốt xấu gì ông cũng là thương gia giàu có của nước M, ông ta còn biết một số điều mà người bình thường không biết, Tiêu Phàm là người gây ra vụ tai nạn ở căn cứ số 13.

Còn tại nước M quốc, nước Hành Dương, rất nhiều người tiến hóa cấp S, cấp SS đều đã chết trong tay của Tiêu Phàm.

“Ông chủ, vậy chúng ta còn đi nữa không? Cái giá tiền này quá lừa người rồi.”

Thư ký dò hỏi.

Ông lão hít sâu một hơi:

“Đi, tình huống của ta không thể trì hoãn được nữa.”

Tuy hiện giờ ông ta đang tỉnh táo, những ông ta đã bị bệnh, trước mắt tin tức này vẫn chưa được công bố, nếu để lộ ra ngoài, giá cổ phiếu của công ty rất có thể bị giảm mạnh. Ông ta chỉ mới hơn sáu mươi tuổi, còn chưa muốn xuống đài.

“Có thể để người khác mua Lam Linh Dược, sau đó ta sử dụng được không?”

Ông lão hỏi.

Thư ký lắc đầu:

“Điều này là không thể, cần phải điều trị tại bệnh viện của họ, Lam Linh Dược chỉ có thể sử dụng tại chỗ, không thể mang ra khỏi bệnh viện.”

“Haiz!”

Ông lão thở dài một hơi. Số tiền này ông có thể chi được, nhưng ông ta đau lòng.

Tiêu Phàm quay trở về huyện Lôi Sơn.

Chuyện kế tiếp không cần hắn nhúng tay, Hắc Vương đang canh giữ viện dưỡng lão, nếu có cao thủ gây rắc rối, Hắc Vương sẽ xử lý họ.

…

Đảo Mã Kỳ, đế quốc Anh Luân.

Hòn đảo này trước đây hoàn toàn không nổi tiếng, nhưng bây giờ toàn bộ hòn đảo được bảo vệ nghiêm ngặt. Một đội hai ba ngàn người đang đóng quân tại đây.

“Tướng quân Tư Thác Khắc, ngài xem video này. Tiêu Phàm của nước H tuyên bố giá bán của Lam Linh Dược, người đế quốc Anh nếu như muốn mua, mỗi liều thuốc cần năm ngàn vạn đô la.”

Giáo sư Hoắc Nhĩ cầm điện thoại đưa đến trước mặt tướng quân Tư Thác Khắc.

Tướng quân Tư Thác Khắc phụ trách các hoạt động ở đây.

“Bọn khỉ da vàng đáng chết, bọn hắn xem chúng ta là lợn sao? Những thương gia gàu có ở nước ta sẽ chấp nhận cái giá như vậy sao?”

Tướng quân Tư Thác Khắc mắng chửi.

Giáo sư Hoắc Nhĩ nói:

“Tướng quân, chỉ sợ có một ít người sẽ tiếp nhận. Giống như công tước Allen, năm nay hắn đã hơn tám mươi tuổi, tuổi thọ không còn bao lâu nữa. Hắn lại không thiếu tiền, người nhà hắn chắc chắn sẽ trị liệu cho hắn. Dưới tình huống trị liệu được, chắc hắn sẽ có một số người của đế quốc Anh chúng ta chập nhận.”

Tướng quân Tư Thác Khắc chau mày.

“Tướng quân, có một cơ hội kinh doanh lớn ở đây. Lam Linh Dược chắc hẳn là được nghiên cứu bằng cách sử dụng các loại linh thảo từ thế giới khác. Chúng ta chỉ cần biết đó là loại linh thảo gì là được.”

Giáo sư Hoắc Nhĩ nói.

Chương 627: Quốc Đảo

Tướng quân Tư Thác Khắc nói:

“Nước H chắc chắn sẽ xin cấp bằng sáng chế.”

Giáo sư Hoắc Nhĩ nói:

“Tướng quân, đến lúc đó chúng ta có thể bí mật làm, nếu như lấy được linh thảo, chúng ta có thể kiếm được rất nhiều tiền khi bán cho người nước M.

“Được.”

Tướng quân Tư Thác Khắc khẽ gật đầu:

“Trước tiên chúng ta hãy nhanh chóng giao tiếp với đối phương, sau khi trao đổi thành công, về sau Tiêu Phàm là cái thá gì chứ.”

Theo quan điểm của họ, Tiêu Phàm đã may mắn kết giao với cao thủ đến từ dị giới mới có thể tăng sức mạnh của mình trong một khoảng thời gian ngắn, chẳng lẽ đến lúc đó bọn hắn lại không thể?

“Tướng quân, người cùng với chúng ta liên hệ lại là hoàng đế của một quốc gia, người tiếp xúc với Tiêu Phàm có thể lợi hại đến bao

nhiêu? Về sau chúng ta nhất định sẽ chiếm được ưu thế."

Giáo sư Hoắc Nhĩ mỉm cười nói.

Lúc đầu bọn hắn chỉ liên hệ với người bình thường, nhưng hiện giờ sau khi đối mặt, bọn hắn đã biết người cùng bọn hắn liên hệ lại là hoàng đế của một nước.

Hiện tại có một vấn đề nghiêm trọng chính là rào cản ngôn ngữ.

"Giáo sư Hoắc nhĩ, chuẩn bị truyền người sang đó!"

Tướng quân Tư Thác Khắc trầm giọng nói.

Giáo sư Hoắc Nhĩ giật mình:

"Tướng quân, lúc này lập tức truyền con người? Dựa vào các thí nghiệm trước đây, những con khỉ được truyền sang đều bỏ mạng."

Trong mắt tướng quân Tư Thác Khắc chợt lóe:

"Thời gian không đợi ai cả! Đế quốc Anh chúng ta có thể vươn lên đỉnh thế giới một lần nữa hay không là tùy thuộc vào chúng ta. Sắp xếp cho tử tù qua đó. Cao thủ của đối phương có lẽ có phương pháp đọc được ký ức của bọn hắn."

Điều này Tư Thác Khắc không dám khẳng định, nhưng nếu tử tù chết thì chết thôi.

"Được."

Giáo sư Hoắc Nhĩ rời đi rồi nhanh chóng bắt đầu chuẩn bị cho việc truyền người qua đó.

…

Dị giới, phía Đông đế quốc Thần Long.

Đây là quốc đảo có diện tích chỉ bằng một phần hai ba mươi của đế quốc Thần Long trước đây và bằng một phần sáu mươi của đế quốc Thần long hiện tại.

Trong lịch sử, nơi này đã từng là lãnh địa của tộc Viêm Hoàng.

Mấy trăm năm trước, lợi dụng nội chiến của tộc Viêm Hoàng, bọn hắn đã thành lập đế quốc Huyết Anh.

Hiện giờ hoàng đế của đế quốc Huyết Anh là Võ Đế Bát Kỳ.

“Bệ hạ, cổng truyền tống đã được mở. Có người đi đến từ phía đối phương, chúng ta đã đưa hắn tới đây.”

Thái giám đến trước mặt Võ Đế Bát Kỳ báo cáo.

“Mang vào.”

Ngay sau đó, một người đàn ông gầy gò chỉ khoảng năm mươi cân được đưa đến trước mặt Võ Đế Bát Kỳ.

Biểu hiện của người đàn ông rất khó chịu, hắn ta không thích nghi được với môi trường của dị giới. Nếu không có các cao thủ giúp đỡ, hắn sẽ không thể đứng trước mặt Võ Đế Bát Kỳ.

“Sưu hồn!”

Sức mạnh to lớn của Võ Đế Bát Kỳ tràn vào tâm trí của người đàn ông.

Qua nửa canh giờ, Võ Đế Bát Kỳ thu hồi tinh thần lực. Người đàn ông bị sưu hồn đã biến thành một tên ngốc.

“Địa cầu, đế quốc Anh. Nền văn minh khoa học kĩ thuật.”

Một ngôn ngữ kỳ lạ phát ra từ miệng của Bát Kỳ Võ Đế. Hắn nói tiếng Anh. Tuy giọng nói có phần kỳ lạ, nhưng cũng đủ để giao tiếp bình thường với những người ở phía bên kia của đường hầm linh huyệt.

“Sức mạnh đế quốc Thần Long tăng vọt là nhờ những vũ khí mạnh mẽ đạt được từ dị giới, nếu đế quốc Huyết Anh của chúng ta cũng lấy được loại vũ khí đó, sức mạnh của chúng ta cũng sẽ tăng vọt!”

Ánh mắt Võ Đế Bát Kỳ lộ vẻ hưng phấn, dã tâm của hắn luôn rất lớn.

Trong thời kỳ đế quốc Thần Diễm tồn tại, đế quốc Huyết Anh đã

xảy ra xung đột với đế quốc Thần Diễm không ít lần.

…

"Dị giới cần linh thực liên quan đến 'Lam Linh' sao?"

Bát Kỳ Võ Đế tiếp thu ký ức đã lấy được, hắn biết cái này.

"Người đâu, đi tìm mấy luyện dược sư giỏi tới đây."

Bát Kỳ Võ Đế dặn dò nói.

"Vâng, bệ hạ."

Nửa giờ sau, một số luyện dược sư giỏi đã đến trước mặt Bát Kỳ Võ Đế, họ cung kính quỳ xuống hành lễ, Bát Kỳ Võ Đế chính là hoàng đế.

"Các ngươi đã từng nghe thấy linh thực có liên quan đến Lam Linh chưa?"

Bát Kỳ Võ Đế dò hỏi.

Mấy người nghi ngờ, thứ gì cơ?

Cái tên cỏ Lam Linh này, là do Cố viện sĩ họ đặt, Bát Kỳ Võ Đế chỉ là dịch cái tên này thành ngôn ngữ họ. Ngôn ngữ khác nhau trên Trái Đất, sau khi phiên dịch sẽ có thể hoàn toàn thay đổi, huống hồ là hai thế giới.

"Bệ hạ, linh thực này là loại gì vậy?"

Một trong số các luyện dược sư dò hỏi.

Bát Kỳ Võ Đế lắc đầu:

"Trẫm không rõ lắm, có thể bên chúng ta không có loại cỏ này, nhưng đế quốc Thần Long nhất định có, các ngươi suy nghĩ thật kỹ đi. Đúng rồi, loại cỏ này được dùng để chế thuốc. Hiệu quả có thể khiến người ngu ngốc được hồi phục lại."

Một tên luyện dược sư khác chợt lóe lên suy nghĩ:

"Bệ hạ, có phải là Lam Ma Đằng không? Lam Ma Đằng nở ra những đóa hoa nhỏ màu lam, loại hoa nhỏ màu lam đó có hiệu quả tương tự."

Chương 628: Vấn Đề

Nói đến đây, tên luyện dược sư này vội lấy mấy đóa hoa Lam Ma Đằng từ trong bảo vật không gian ra, thỉnh thoảng hắn có dùng đến loại hoa này để chế thuốc.

"Các ngươi còn nghĩ ra được gì khác nữa không?"

Bát Kỳ Võ Đế dò hỏi.

Mấy tên luyện dược sư lắc đầu. Họ cũng có nghĩ được một vài loại, nhưng càng nhiều lời thì càng mắc lỗi.

Bát Kỳ Võ Đế gật đầu:

"Vậy chuẩn bị một ít Lam Ma Đằng cho trẫm, nhiều hoa một chút, lấy cả dây leo cả lá nữa."

"Vâng, bệ hạ."

Mấy tên luyện dược sư lui xuống.

Trước mặt Bát Kỳ Võ Đế trải ra từng bức tranh, phía trên vẽ súng cối, máy bay không người lái, bom chùm, trong đó còn có một bức vẽ cả xe tăng.

"Súng cối, máy bay không người lái, cái này là xe tăng. Nhìn kiểu dáng này, chắc là sản phẩm của Hoa quốc bên Trái Đất. Thực lực Tiêu Phàm của Hoa quốc tăng mạnh, nhất định là nhận được sự trợ giúp của đế quốc Thần Long. Với lực lượng trước kia mà Tiêu Hải nắm giữ, xác suất hắn tạo phản thất bại rất cao, hai giới phối hợp lẫn nhau, lại bộc phát ra lực lượng mạnh như vậy."

Bát Kỳ Võ Đế thầm nghĩ trong lòng.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ vui mừng, dựa theo ký ức mà hắn đọc

được, đế quốc Anh rất mạnh, đã từng là đế chế mặt trời không bao giờ lặn, Hoa quốc cũng không bằng đế quốc Anh. Hơn nữa, đế quốc Anh có rất nhiều đồng minh. Trong đó có nước Mỹ có thực lực siêu mạnh.

"Hợp tác với Tiêu Phàm là đế quốc Thần Long, rất có thể còn là hoàng đế Tiêu Hải của đế quốc Thần Long, điều này phải giữ bí mật không thể để đế quốc Anh biết được."

Bát Kỳ Võ Đế thầm nghĩ.

Hải quân của đế quốc Thần Long không giỏi, cách biển thì hắn cũng không e ngại gì đế quốc Thần Long, nhưng để người của đế quốc Anh biết được thực lực của đế quốc Thần Long, họ có thể sợ hãi.

Hai giới tăng cường liên lạc, người của đế quốc Thần Long cũng có thể đến Trái Đất.

"Sao Tiêu Phàm có thể truyền lượng lớn đồ qua bên này được vậy?"

Bát Kỳ Võ Đế nghĩ tới vấn đề này.

Họ đã liên lạc mấy lần với bên đế quốc Anh, mỗi một lần truyền đồ tới đều rất có hạn, trọng lượng cũng chỉ bằng cân nặng của người đàn ông trưởng thành bình thường. Mà Tiêu Phàm lại truyền cả xe tăng tới. Dựa theo tình báo lấy được từ Thiên La quốc, Tiêu Hải đã sử dụng khoảng sáu trăm chiếc xe tăng, mỗi một chiếc xe tăng đó lại nặng đến ba bốn mươi tấn.

"Người đâu!"

Bát Kỳ Võ Đế trầm giọng nói.

"Bệ hạ."

Có hai võ giả áo đen nhanh Lão công đến trước mặt Bát Kỳ Võ Đế.

"Triệu tập càng nhiều cường giả nghiên cứu linh huyệt vào, nhất định phải nghiên cứu ra bí mật có thể truyền nhiều đồ, ai nghiên cứu ra được thì trẫm ban chức vị vương tước cho hắn."

"Dạ!"

Hai võ giả áo đen lui ra ngoài.

Trong mắt Bát Kỳ Võ Đế lóe lên tia sáng, người đàn ông đã xem một ít tài liệu, dựa theo trí nhớ có được, hắn biết Tiêu Phàm đã sớm liên lạc với Tiêu Hải. Khi đó, có lẽ không có chuyên gia Hoa quốc nào tham dự.

Trước kia, Tiêu Phàm chỉ là người bình thường, hắn không thể nào nghiên cứu được bí mật của linh huyệt, theo hắn, bí mật của linh huyệt có lẽ đang ở bên này của họ. Nếu Tiêu Hải có thể tìm ra trước đó, hắn tin họ cũng có thể.

Bát Kỳ Võ Đế nào biết, Tiêu Phàm và Tiêu Hải có thể truyền lượng lớn đồ qua có liên quan đến hai điểm, thứ nhất là Tiêu Hải có Không Minh kính. Thứ hai, Tiêu Hải và Tiêu Phàm có huyết mạch tương liên! Trong đó, yếu tố thứ hai chiếm phần lớn hơn.

Nếu đổi người khác, dù có lấy được bảo vật như Không Minh kính, cũng không thể liên lạc sang bên kia Trái Đất được, bảo vật cường đại vốn không có đất dụng võ.

...

"Phạch phạch phạch!"

Máy bay trực thăng của Khương Vạn Trần đáp xuống nóc kho hàng bên cạnh biệt thự của Tiêu Phàm.

"Cục trưởng Khương, có chuyện gì à?"

Khương Vạn Trần nhanh Lão công vào trong biệt thự, Tiêu Phàm dò hỏi.

Khương Vạn Trần nói:

"Có mấy chuyện cần đến tìm ngươi...Trong căn nhà này vẫn phải có bà chủ nhỉ, nếu không đã tới rồi mà vẫn chưa được uống một ngụm nước nào."

Tiêu Phàm:

"..."

Hắn qua rót cho Khương Vạn Trần một ly nước.

"Tối hôm qua, Hắc Vương bắt được một người, chắc là người tiến hóa cấp SS đến từ nước Mỹ. Đáng tiếc, sau khi Hắc Vương bắt được hắn, hắn đã lập tức lựa chọn tự sát."

Tiêu Phàm cau mày, quả nhiên nước Mỹ đã có hành động. Lợi ích liên quan đến thuốc Lam Linh cực lớn.

"Chuyện thứ hai, nhiều phú hào trên toàn cầu đều chạy tới, nhưng giá thuốc Lam Linh quá cao, có không ít phú hào đã rời đi, còn có mấy người thì ở lại chờ đợi. Trước mắt, đã xác định chỉ có ba bốn trăm người sử dụng thuốc Lam Linh, dự tính họ sử dụng một ngàn hai trăm ống Lam Linh, giá trung bình tầm hai triệu đô."

Phú hào trong nước chỉ cần một triệu đô cho một ống, vì vậy mà phú hào trong nước sử dụng thuốc khá nhiều, mà càng nhiều phú hào nước ngoài lại chỉ có thể ngắm nhìn.

Chương 629: Chướng Mắt

"Rất bình thường."

Tiêu Phàm cười nhạt nói:

"Lúc này chỉ vừa mới bắt đầu, có nhiều như vậy đã không tệ rồi, người bên đám vương tử Colin cũng cũng đã sử dụng ống thứ ba rồi phải không?"

"Ừ."

Khương Vạn Trần gật đầu.

"Đây chính là tin thứ ba, người của họ đã sử dụng ống thứ ba, hôm nay đã có rất nhiều chuyên gia hàng đầu đang kiểm tra cho họ. Hiệu quả của thuốc Lam Linh sẽ hoàn toàn được xác định ngay thôi!"

Tiêu Phàm gật đầu, hiệu quả được xác định hoàn toàn, sẽ chữa khỏi cho mấy người Sa quốc đó, danh tiếng của thuốc Lam Linh sẽ hoàn toàn được khẳng định. Đến lúc đó mới là mùa thu hoạch.

"Chuyện thứ tư, nhân viên tình báo của chúng ta ở đế quốc Anh đã phát hiện họ âm thầm xây dựng một dây chuyền sản xuất áo giáp châu u cổ đại. Họ cũng liên lạc với thế lực khá mạnh ở dị giới. Nhưng đây không phải là việc chính, chủ yếu là, họ có thể truyền những thứ đó qua sao?"

Khương Vạn Trần dò hỏi.

Tiêu Phàm suy tính nói:

"Khả năng lớn là họ chỉ đang chuẩn bị, với tình huống trước mắt, khả năng họ truyền được lượng lớn áo giáp qua là không cao. Năng lực sản xuất của họ thế nào?"

Khương Vạn Trần nói:

"Năng lực sản xuất đế quốc Anh vẫn rất mạnh, nhưng hiện nay vẫn chưa bắt đầu sản xuất, ước tính cũng có thể sản xuất được ba đến năm nghìn bộ áo giáp trong một tháng."

"Ít thế à?"

Tiêu Phàm lắc đầu.

Hắn thật sự có hơi chướng mắt ba đến năm nghìn bộ áo giáp đó. Tiêu Phàm vẫn còn đang để đám người Dương Vĩnh An sản xuất áo giáp, dây chuyền sản xuất chỗ họ có nhiều công nhân rất thành thạo, làm một ngày hai ca, một tháng có thể sản xuất được một trăm nghìn bộ.

…

…

Khương Vạn Trần có chút lo lắng hỏi:

"Tiêu Phàm, thế lực hợp tác với ngươi có thực lực ra sao? Sau này có thể sẽ xảy ra xung đột với thế lực hợp tác với đế quốc Anh."

Tiêu Phàm cười nói:

"Cục trưởng Khương, điểm này thì các ngươi có thể yên tâm, thực lực của thế lực hợp tác với ta tuyệt đối là số một số hai ở đại lục Thần Võ. Hơn nữa, với ưu thế đã tích lũy được trước đó, dù bây giờ đế quốc Anh có thể truyền nhiều đồ qua, họ có muốn thắng cũng không có bao nhiêu khả năng."

"Thật vậy sao?"

Ánh mắt Khương Vạn Trần sáng lên:

"Tiêu Phàm, việc này không thể nói đùa đâu, tranh đoạt ở dị giới có liên quan đến vận mệnh cả Hoa quốc chúng ta đấy."

"Thật."

Tiêu Phàm gật đầu.

Khương Vạn Trần thở phào nhẹ nhõm:

"Vậy thì tốt. Đúng rồi, linh huyệt cấp S bên đế quốc Anh kia, có lẽ họ đã phái người qua rồi. Rào cản ngôn ngữ chắc cũng không tồn tại được bao lâu đâu."

Tiêu Phàm suy nghĩ nói:

"Cường giả đứng đầu đại lục Thần Võ có biết loại thủ đoạn lục soát linh hồn này, rào cản ngôn ngữ quả thật không tồn tại được bao lâu."

Khương Vạn Trần uống một hớp trà cho thấm giọng:

"Phải làm tốt chuẩn bị khi họ khơi thông bình thường, họ sẽ càng biết rõ tình hình dị giới hơn. Chắc chắn họ sẽ không chừa thủ đoạn nào để nhằm vào ngươi."

Tiêu Phàm cười cười nói:

"Cục trưởng Khương, giờ họ có muốn giết ta cũng không dễ vậy đâu. Họ phải cảm thấy may mắn rằng trên Trái Đất này có thứ như bom nguyên tử. Nếu không, mấy chiếc tàu sân bay của nước Mỹ

kia nhất định sẽ bị nổ cho nát vụn rồi."

Giờ hắn có ẩn thân hay thuấn di vẫn có thể dễ dàng tiến vào trong tàu sân bay của nước Mỹ, túi Thứ Nguyên của hắn có thể chứa được đồ vật từ hai đến ba nghìn mét khối. Chỉ cần trang bị đủ bom trong túi Thứ Nguyên, tiến vào trong tàu sân bay rồi cho nổ tung kho đạn hoặc lò phản ứng một cách dễ dàng.

"Khụ, ngươi nên kiềm chế một chút, đừng có làm loạn. Có thể uy hiếp, nhưng tuyệt đối không được hành động tùy tiện, việc ngươi phá hủy tàu sân bay của họ hoàn toàn là hành vi gây chiến tranh."

Khương Vạn Trần vội nói.

Đôi khi hắn thảo luận với người khác, suy nghĩ thì hay đấy, nhưng làm như vậy gây ra hậu quả quá nghiêm trọng, nếu xảy ra chiến tranh hạt nhân thì tất cả mọi người đều xong đời.

"Yên tâm, ta có chừng mực."

Khương Vạn Trần thầm thở phào nhẹ nhõm, may mà dù Tiêu Phàm trẻ tuổi, nhưng lại không hề làm loạn, thiếu kiên nhẫn như những người trẻ tuổi khác.

"Đúng rồi, cục trưởng Khương, ta định đi một chuyến đến đế quốc Anh."

Tiêu Phàm nói.

Trong lòng Khương Vạn Trần căng thẳng:

"Ngươi đến đó làm gì? Đừng có giống như bên căn cứ số 13 đấy, tình hình của hai căn cứ khác nhau. Căn cứ số 13 nằm sâu trong rừng mưa nhiệt đới, bên kia lại chẳng có chút tin tức gì, căn cứ của đế quốc Anh cách khu vực dân cư đông đúc không xa. Nếu xảy ra chuyện không may, toàn bộ châu u sẽ chấn động, ảnh hưởng đến quan hệ giữa chúng ta và châu u."

Tiêu Phàm khẽ cười nói:

"Ta chỉ âm thầm qua đó xem thế nào thôi, làm rõ ràng xem họ liên lạc với thế lực nào, ta sẽ không làm loạn."

Hắn biết giai đoạn trước mắt, thực lực của Hoa quốc và nước Mỹ vẫn có chênh lệch không nhỏ, đoàn kết với Châu u rất cần thiết, đây là chiến lược của quốc gia.

Chương 630: Lật Thuyền Trong Mương

"Khi nào đi?"

Khương Vạn Trần hỏi.

Tiêu Phàm khẽ cười nói:

"Cục trưởng Khương, nếu ngươi không đến đây thì ta cũng đã lên đường rồi."

Khương Vạn Trần đứng dậy:

"Vậy ngươi đi nhanh đi, dù thực lực của ngươi mạnh, nhưng đến đế quốc Anh vẫn nên cẩn thận một chút, đừng để lật thuyền trong mương."

"Được."

Hai giờ sau, Tiêu Phàm dùng thân phận giả lên máy bay. Mười mấy giờ tiếp theo, chiếc máy bay mà Tiêu Phàm hạ cánh, lại thêm hai giờ nữa, Tiêu Phàm đến bãi biển cách đảo Mã Kỳ khá gần. Chỗ này cách đảo Mã Kỳ đến ba bốn mươi cây số, xung quanh đảo Mã Kỳ đã được thiết lập quân luật, bất kỳ thuyền bè nào cũng không được đến gần đảo Mã Kỳ trong vòng hai mươi cây số.

"Thuấn di!"

Tiêu Phàm tiến vào trạng thái ẩn thân, sau đó vận dụng bảo vật không gian để thuấn di. Lúc chưa đến Tiên Thiên viên mãn, khoảng cách xa nhất mà Tiêu Phàm sử dụng bảo vật không gian để thuấn di là khoảng mười mấy cây số, bây giờ khoảng cách xa nhất có thể thuấn di là hai mươi cây số. Dưới trạng thái ẩn thân, Tiêu Phàm thuấn di trong khoảng cách ngắn hơn chút, nhưng sau ba lượt thuấn di, Tiêu Phàm vẫn xuất hiện trên đảo Mã Kỳ.

"Ai da, hòn đảo rắm gì thế này, nhiều binh lính như vậy."

Trong lòng Tiêu Phàm thầm nghĩ.

Diện tích cả đảo Mã Kỳ chưa đến năm ki lô mét vuông, khắp nơi đều là binh lính, trận địa phòng không, trận địa súng máy, còn có cả trận địa lô-cốt nữa. Trên mặt biển cách đảo Mã Kỳ không xa, Tiêu Phàm còn nhìn thấy chiến hạm, nói không chừng trong biển còn giấu cả con cá đen lớn đấy.

Thuấn di lần nữa, Tiêu Phàm xuất hiện trong một kho hàng bình thường. Chỗ của hắn cách linh huyệt chỉ có hai ba trăm mét, các tòa nhà quan trọng xung quanh đều nằm trong phạm vi quét của niệm lực tinh thần của hắn.

"Hai người tiến hóa cấp SS canh giữ, thực lực không tệ nhỉ."

Trong lòng Tiêu Phàm thầm nghĩ.

Hắn phát hiện hai tên tiến hóa cấp SS này, nhưng họ lại không phát hiện ra hắn, thực lực của họ vẫn có chênh lệch khá lớn với Tiêu Phàm.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm tra tìm tài liệu. Đồng thời, Tiêu Phàm cũng nghe lén đám người giáo sư Hall nói chuyện.

"Tới sớm không bằng tới đúng dịp đấy."

Trên gương mặt Tiêu Phàm nở một nụ cười nhẹ.

Thông qua việc nghe lén cuộc trò chuyện, hắn biết đám người giáo sư Hall sắp mở một lối đi vào không gian, cách lần trước mở ra mới có hai ngày. Lối đi vào không gian cấp S mạnh hơn nhiều, sau lần truyền tống này lại càng có thể ổn định hơn.

"Họ đã truyền người qua, lần này có tám chín phần sẽ liên lạc với bên kia, khả năng lớn bên thế lực ở dị giới sẽ phái người tới đây."

Tiêu Phàm thầm nghĩ.

Hắn yên lặng chờ đợi.

Thông qua tư liệu mà đám người giáo sư Hall lấy được, hiện Tiêu Phàm đã biết thế lực mà họ kết nối khá mạnh, cụ thể là thế lực gì thì không rõ lắm. Thế lực dị giới cũng không truyền bản đồ gì đó qua cho họ.

Chớp mắt đã trôi qua hai tiếng.

"Khởi động lối vào linh huyệt."

Tướng quân Stork trầm giọng nói.

"Vâng, Tướng quân."

"Ù ù!"

Dòng điện mạnh bắt đầu khởi động, không bao lâu sau, lối vào linh huyệt đã được mở ra.

Sau ba mươi phút, một người đàn ông có thân hình khá nhỏ gầy đột nhiên xuất hiện ở trong lồng Faraday. Tất nhiên người này không phải Bát Kỳ Võ Đế.

Bát Kỳ Võ Đế đã thông qua thuật lục soát linh hồn nên biết nói tiếng Anh thế nào, với năng lực của hắn, có thể truyền tin trên phương diện này cho người khác cũng không khó.

"Ta, Tỉnh Mộc Trạch. Đến từ đế quốc Huyết Anh vĩ đại ở đại lục Thần Võ."

Người đàn ông xuất hiện với giọng điệu khá quái dị nói tiếng Anh, vẻ mặt hắn ngạo nghễ.

“Đế quốc Huyết Anh?"

Tiêu Phàm sững sờ.

Hắn biết bản đồ dị giới, đế quốc Huyết Anh ở phía đông đế quốc Thần Long, đối diện cách biển với đế quốc Thần Long, hơn nữa trong lịch sử từng có thù oán với tộc Viêm Long.

"Đế quốc Anh cách Hoa quốc rất xa, không nghĩ tới lối vào linh huyệt bên này lại nối với đế quốc Huyết Anh, chuyến đi này không

uổng công đấy."

Tiêu Phàm nghĩ.

Ở gần đế quốc Huyết Anh chỉ có hai quốc gia, một là Thiên La quốc, một là đế quốc Thần Long, sự lớn mạnh của đế quốc Huyết Anh là một mối uy hiếp. Biết sớm một chút, họ có thể chuẩn bị sớm hơn.

"Xem ra đến lúc đó phải phát triển hải quân của đế quốc Thần Long rồi."

Tiêu Phàm nghĩ.

Thủy quân của đế quốc Thần Diễm vốn cũng không quá phát triển, dĩ nhiên thủy quân của đế quốc Thần Long cũng yếu. Sau này nếu muốn khai chiến với đế quốc Huyết Anh, nhất định phải mở rộng thủy quân.

…

"Tỉnh Mộc Trạch tiên sinh, ta là tướng quân Stork của đế quốc Anh, cảm ơn ngươi đã đến, xin thay mặt chúng ta gửi lời thăm hỏi đến quốc chủ của đế quốc Huyết Anh."

Stork mở miệng nói.

Tỉnh Mộc Trạch gật đầu:

"Tướng quân Stork, đế quốc Huyết Anh chúng ta có thực lực cường đại, hi vọng đế quốc Anh các ngươi cũng là đồng bạn đáng tin cậy. Áo giáp, xe tăng, súng cối, bom, hi vọng các ngươi có thể chuẩn bị được nhiều, đế quốc Huyết Anh chúng ta càng mạnh thì các ngươi cũng sẽ có nhiều lợi ích."

Chương 631: Tài Liệu Về Trái Đất

Stork nói:

"Tỉnh Mộc Trạch tiên sinh, ngươi hãy yên tâm về thực lực của đế

quốc Anh chúng ta, những món đồ mà ngươi nói, bên trong kho hàng này đều có không ít. Vấn đề hiện tại là dường như không thể truyền tống được số lượng lớn."

Tỉnh Mộc Trạch nói:

"Ta muốn đến kho hàng của các ngươi xem thử."

"Tất nhiên được."

Bên cạnh có kho hàng cất trữ vũ khí, bên trong còn có mấy chiếc xe tăng. Stork mang theo Tỉnh Mộc Trạch vào trong kho.

Ánh mắt Tỉnh Mộc Trạch sáng rực lên:

"Hình như loại xe tăng này của các ngươi trông mạnh hơn."

Stork thầm nghĩ, còn có không mạnh hơn sao? Hắn đã thấy bức tranh mà người đế quốc Huyết Anh truyền cho hắn, chiếc xe tăng trong bản vẽ, chắc là đồ cổ vài thập niên trước của Hoa quốc, đã sớm vào kho hàng bám bụi rồi. Mấy chiếc xe tăng mà họ đang trưng bày là chiếc xe tăng chiến đấu chủ lực.

"Tỉnh Mộc Trạch tiên sinh, ngươi không cần nghi ngờ thực lực của đế quốc Anh chúng ta, dù sao đế quốc Anh chúng ta đã từng là bá chủ của Trái Đất."

Tướng quân Stork trầm giọng nói.

Tỉnh Mộc Trạch gật đầu:

"Tướng quân Stork, tạm thời những thứ này không thể truyền qua được, ta cần một cái laptop, bên trong có chứa đủ loại tài liệu về Trái Đất."

Stork lắc đầu.

"Tỉnh Mộc Trạch tiên sinh, e rằng tạm thời việc này không thể làm được, hai bên chúng ta vẫn chưa thành lập chiến lược tin tưởng lẫn nhau, việc hợp tác cần phải hoàn thành từng bước một."

Nếu truyền tất cả tư liệu bên Trái Đất này qua, sự phụ thuộc của

đế quốc Huyết Anh với họ sẽ giảm đi khá nhiều, họ lại còn chưa nhận được chút lợi ích nào.

Giáo sư Hall ở bên cạnh nói:

"Tỉnh Mộc Trạch tiên sinh, tạm thời chúng ta chỉ có thể cung cấp cho ngươi lượng tư liệu có hạn chế, chúng ta đã có chuẩn bị cho việc này."

"Cũng được."

Tỉnh Mộc Trạch không quá hài lòng, nhưng vẫn gật đầu.

"Nguyên liệu của thuốc Lam Linh có thể là hoa Lam Ma Đằng, đến lúc đó chúng ta có thể cho các ngươi một ít hoa Lam Ma Đằng để nghiên cứu."

Tỉnh Mộc Trạch nói.

Đám người Stork vội gật đầu.

"Hoa Lam Ma Đằng?"

Ánh mắt Tiêu Phàm lộ ra vẻ khó hiểu, thuốc Lam Linh sử dụng cỏ Lam Linh...Tất nhiên, cỏ Lam Linh này là do họ gọi thế, dị giới lại không có cách gọi như vậy. Nếu đế quốc Anh đầu tư số tiền lớn để nghiên cứu Lam Ma Đằng, sau này sẽ không bị tức chết chứ?

"Tỉnh Mộc Trạch tiên sinh, chúng ta còn cần các loại bản mẫu ở dị giới dùng cho nghiên cứu, cần các ngươi giúp chúng ta tăng thực lực lên."

Stork nói:

"Thực lực của Tiêu Phàm mạnh, hắn là mối đe dọa lớn của chúng ta. Căn cứ số 13 của nước Mỹ đã bị phá hủy ở trong tay hắn, nếu hắn tới đây, thực lực của chúng ta không đủ, có thể căn cứ này cũng sẽ bị hủy diệt."

Tỉnh Mộc Trạch nói:

"Sau này sẽ giao dịch đan dược với các ngươi! Nhưng trước mắt

chúng ta vẫn chưa tìm được cách để truyền đan dược mạnh qua. Tạm thời lại không tiện nhanh Lão công đề cao thực lực cho các ngươi. Các ngươi có thể suy nghĩ đến việc học Viêm Hoàng Quyết trước, không phải Hoa quốc đã công khai truyền dạy sao? Sau này chúng ta có thể cho các ngươi công pháp mạnh hơn!"

Stork nói:

"Tỉnh Mộc Trạch tiên sinh, bây giờ cung cấp công pháp mạnh hơn cho chúng ta thì không được sao?"

Tỉnh Mộc Trạch lắc đầu:

"Không phải cứ công pháp càng mạnh là càng tốt. Công pháp mạnh phải cần khả năng lĩnh ngộ càng mạnh, Viêm Hoàng Quyết là công pháp Trúc Cơ rất tốt. Trước mắt, họ có thể dễ dàng khai thông hơn, các ngươi tu luyện được Viêm Hoàng Quyết là rất tốt."

Stork gật đầu.

Hiện đang có nhiều người của đế quốc Anh họ đang cũng học thuộc sơ đồ kinh mạch trong thân thể người, nhưng họ không biết tiếng Trung khiến việc học thuộc càng khó hơn nhiều. Người Hoa quốc muốn tu luyện Viêm Hoàng Quyết đã rất nhuần nhuyễn, nhưng rất ít người trong số họ lại làm được.

Gần mười phút sau, lối vào không gian có đường kính khoảng hai mét bắt đầu chậm rãi thu nhỏ lại.

"Tướng quân Stork, chúng ta sẽ sớm nghiên cứu rõ hơn về linh huyệt, bên các ngươi cũng nên nghĩ thử nhiều cách đi, lần sau sẽ bắt đầu tăng cường sự hợp tác giữa chúng ta."

Tỉnh Mộc Trạch nói xong rồi đi về phía lồng Faraday, hắn phải truyền tống trở lại.

Tiêu Phàm suy nghĩ, nếu hắn ra tay thì hoàn toàn có thể im hơi lặng tiếng giết chết Tỉnh Mộc Trạch, nhưng như vậy cũng không thể ngăn cản được sự hợp tác của hai bên được.

Đế quốc Huyết Anh vẫn có thể tiếp tục phái người đến.

Hắn lại không thể giữ mãi ở chỗ này. Phá hủy linh huyệt? Phá hủy linh huyệt cấp S thì linh huyệt trên toàn thế giới cũng sẽ phải chịu ảnh hưởng nặng nề, cấp bậc linh huyệt kia của hắn cũng có thể giảm xuống.

"Thôi thôi, gây sự ở chỗ này, mất nhiều hơn được. Ta có thể truyền rất nhiều đồ ở bên đó, còn ở bên này hiện tại vốn không truyền được bao nhiêu đồ."

Tiêu Phàm thầm nghĩ.

Bóng dáng Tỉnh Mộc Trạch nhanh Lão công biến mất. Sau khi hắn truyền tống rời đi, lối vào không gian đã tiêu hao rất nhiều lực lượng, dần thu nhỏ lại, sau đó liền biến mất không còn thấy gì nữa.

Chương 632: Món Ăn Khuya

"Thuấn di!"

Tiêu Phàm rời đi.

Đã biết là đế quốc Huyết Anh hợp tác với đế quốc Anh, chuyến đi này với Tiêu Phàm mà nói quả thật không uổng, hắn có thể bảo gia gia mình chuẩn bị sớm. đế quốc Huyết Anh đã sớm có dã tâm, sau lại còn hợp tác với đế quốc Anh thì dã tâm sẽ còn lớn hơn.

"Ấu Vi, ta ra rồi. Sắp xếp một chuyến bay về nước cho ta."

Tiêu Phàm liên lạc với Tô Ấu Vi.

"Được, Lão công."

Không bao lâu sau, Tô Ấu Vi đã chuẩn bị xong, kĩ năng hacker hiện tại của nàng đã thuộc diện xuất thần nhập hóa, dễ dàng tạo cho Tiêu Phàm một thân phận giả.

Lại ngồi máy bay mười mấy giờ, cuối cùng Tiêu Phàm cũng trở lại. Bên Hoa quốc đang là buổi tối, hắn ngồi máy bay trực thăng trở về huyện Lôi Sơn. Đã đến gần thời gian ước định giữa hắn và Tiêu

Hải. Bây giờ, hắn muốn nhận được nhiều lợi ích hơn từ huyện Lôi Sơn.

"Lão công."

Tô Ấu Vi mở cửa nghênh đón.

Tiêu Phàm ôm chầm Tô Ấu Vi hôn một cái:

"Làm món khuya gì thế? Thơm quá."

"Lão công, ở trên máy bay, ngươi vẫn chưa được ăn no nên làm ít đồ ăn cho ngươi."

"Ngoan."

Tiêu Phàm sờ sờ đầu Tô Ấu Vi cười nói.

Ăn xong rồi tắm rửa sạch sẻ, thời gian cũng sắp đến mười hai giờ đêm.

"Cộc cộc!"

Cái gương lớn bên trong phòng khách có tiếng gõ vang lên. Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đều nhìn về phía Tiêu Hải trong gương.

"Cháu ngoan, Ấu Vi."

Tiêu Hải cười ha ha gọi.

"Tiêu gia gia."

Tô Ấu Vi vội ngoan ngoan đáp lại.

Tiêu Phàm nói:

"Gia gia, ta đã đi một chuyến đến đế quốc Anh, linh huyệt cấp S của họ đã liên thông với đế quốc Huyết Anh."

Tiêu Hải ngẩn ra.

Ngay sau đó, hắn hừ lạnh một tiếng:

"Đế quốc Anh chẳng phải thứ gì tốt, đế quốc Huyết Anh cũng vậy, đây coi như là họ ngưu tầm ngưu, mã tầm mã rồi. Đến lúc đó, lại thu thập hết một đám họ!"

Tô Ấu Vi kinh ngạc nhìn Tiêu Hải, dáng vẻ của Tiêu Hải vô cùng khí phách.

"Khụ khụ, gia gia đừng có hù Ấu Vi chứ."

Tiêu Phàm ho nhẹ một tiếng nói.

Tiêu Hải mau Lão công khiến bản thân bình tĩnh lại:

"Ấu Vi, không sao, Tiêu gia gia chỉ khó chịu khi thấy đám trộm cướp như họ thôi. Ấu Vi, Tiêu gia gia chuẩn bị một loại dị năng rất thích hợp với ngươi."

Tiêu Phàm nghi ngờ hỏi:

"Gia gia, không phải Ấu Vi đã có dị năng thân thể bất tử rồi sao?"

Tiêu Hải tức giận nói:

"Đó là dị năng thuộc tính chính, ngoài dị năng không gian ra, không phải ngươi còn có dị năng ẩn thân, thuấn di sao? Ấu Vi, Tiêu gia gia cho ngươi dị năng huyết độn cao cấp. Loại dị năng này là đốt cháy máu tươi của mình để trả giá, đổi lấy tốc độ cực cao, nó có thể khiến tốc độ của ngươi tăng lên gấp ba lần!"

Ánh mắt Tiêu Phàm lộ ra vẻ kinh ngạc.

Không thuấn di thì tốc độ hiện tại của hắn tầm khoảng một trăm hai mươi mét trên một giây, tốc độ của Tô Ấu Vi khoảng năm mươi mét trên một giây, gấp ba lên thì lại nhanh hơn hắn rồi.

…

…

Tiêu Phàm nói:

“Ông nội, Ấu Vi có dị năng thân thể bất tử nếu thi triển dị năng

huyết độn, đối với nàng không có ảnh hưởng gì, phải không?"

Tiêu Hải cười nói:

“Cũng không phải hoàn toàn không có ảnh hưởng, người bình thường nếu thi triển dị năng huyết độn thì cần thời gian một năm rưỡi mới có thể hồi phục lại được. Hơn nữa nó sẽ để lại di chứng nhưng đối với Ấu Vi nàng có thể hồi phục trong hai ba ngày và còn không để lại di chứng nào, dị năng này có thể khiến cho năng lực chạy trốn của nàng tăng lên rất nhiều.”

Tô Ấu Vi vội nói:

“Ông nội Tiêu, cảm ơn người.”

“Người một nhà đừng khách sáo.”

Tiêu Hải cười nói. Hắn nói xong một lực mạnh mẽ bao lấy viên dị năng huyết độn, đưa nó xuyên qua gương, lập tức viên dị năng này tiến vào trong cơ thể của Tô Ấu Vi.

“Ấu Vi, lần sau ông nội Tiêu sẽ cho con dị năng huyết chú.”

Tiêu Phàm giật mình:

“Ông nội, đây là dị năng gì vậy, huyết độn, huyết chú, mấy dị năng này sao nghe có vẻ kỳ lạ thế?”

Tiêu Hải nói:

“Dị năng huyết chú là dị năng tự đốt cháy cơ thể tinh luyện máu phóng ra chú thuật, nó và dị năng huyết độn giống nhau đều thuộc dị năng cấm kỵ. Dị năng này không thích hợp cho người bình thường, nếu dùng để giết kẻ thù, chỉ sợ mình cũng không sống được, nhưng đối với Ấu Vi mà nói thì vô cùng thích hợp.”

Tiêu Phàm gật đầu. Dị năng thân thể bất tử của Tô Ấu Vi rất mạnh, nhưng sức chiến đấu của nàng quả thật không cao, nhưng nhờ huyết độn, huyết chú mà thực lực của nàng có thể tăng vọt lên.

“Ông nội Tiêu, ta cảm giác như đầu căng ra. Phàm ca các ngươi

nói chuyện đi, ta đi ngủ đây.”

Tô Ấu Vi xoa đầu nói.

Tiêu Hải truyền cho nàng viên dị năng huyết độn tương đối mạnh, dù cho bây giờ nàng có tu vi cấp Tiên Thiên, cũng không dễ dàng tiếp nhận hết một lần viên dị năng này.

“Ấu Vi, ngươi đừng ngủ, ngươi hãy tu luyện công pháp đi.”

Tiêu Hải nhắc nhở.

Chương 633: Chó Mèo

Tô Ấu Vi tu luyện chính là Thần Nữ Chiến Thần Quyết, đây là công pháp vừa tấn công cao vừa tiêu hao sức lực cao, nhưng lúc bình thường Tô Ấu Vi rất ít tiến hành luyện tập võ thuật. Thuộc tính tấn công cao của Thần Nữ Chiến Thần Quyết, nàng vẫn chưa phát huy tốt.

“Ừm, ừm.”

Rất nhanh Tô Ấu Vi trở về phòng mình.

“Cháu ngoan, cho ngươi chọn ra một con Linh Khuyển và một con Linh Miêu đi, chúng nó đều có được sức mạnh cấp bậc đại tông sư, ngoài ra, cho ngươi thêm một linh khí nữa. Ngươi đi mở đường hầm không gian đi.”

Tiêu Hải nói.

Lập tức Tiêu Phàm mở ra đường hầm không gian, khi mở ra việc vận chuyển đồ đạc sẽ dễ dàng hơn rất nhiều...còn đồ truyền cho Tô Ấu Vi lúc nãy tiêu hao không nhiều, lập tức truyền qua luôn cũng không sao.

“Vù vù!”

Rất nhanh đường hầm không gian được mở ra. Đường hầm không gian bên này của hắn có đường kính nhỏ hơn đường hầm không

gian cấp S rất nhiều.

“Gâu gâu!”

“Meo meo!”

Một con Linh Khuyển và một con Linh Miêu lao tới rất nhanh. Lúc trước là Hắc Khuyển và Bạch Miêu nhưng hôm nay là Hoàng Khuyển và Hắc Miêu, Tiêu Phàm cảm giác được áp lực không nhỏ từ trên người bọn chúng.

“Ông nội, sức mạnh của bọn chúng có vẻ rất mạnh.”

Tiêu Hải cười nói:

“Bọn chúng đều có sức mạnh của đại tông sư đỉnh phong, còn bây giờ sức mạnh tổng hợp của ngươi chỉ có đại tông sư đại thành mà thôi. Cháu ngoan, linh khí truyền lại cho ngươi là cái này.”

Trong tay Tiêu Hải xuất hiện một thanh phi kiếm nhỏ, trông nó rất bình thường.

“Đây là một thanh phi kiếm, hơn nữa đây là một thanh phi kiếm nổi tiếng ở Thần Vũ đại lục, nó tên là Thần Quang, nghe đồn là thánh khí trên cấp đế vương.”

Tiêu Hải mỉm cười nói.

Tiêu Phàm nghi ngờ nói:

“Ông nội, bảo vật như vậy có thể truyền lại sao? Bảo vật mạnh mẽ thì đều ẩn chứa rất nhiều linh khí mà.”

Truyền đồ vật qua gương, khối lượng và năng lượng cả hai đều có ảnh hưởng. Đối với vật phẩm có năng lượng thấp nhưng khối lượng rất lớn khó có thể truyền qua, mà đồ vật có khối lượng nhỏ nhưng năng lượng cao cũng rất khó để truyền qua.

Tiêu Hải cười nói:

“Thần Quang kiếm và bảo vật bình thường không giống nhau, nó là phi kiếm có thể tiến hóa, mỗi một người chủ nhân chết đi, nó sẽ

quay về điểm bắt đầu. Đến nay mặc dù nó cũng ẩn chứa rất nhiều năng lượng, nhưng vẫn có thể truyền lại cho ngươi. Nó có thể lớn lên, mạnh mẽ hơn cùng với chủ nhân, hơn nữa nó có thể làm cho chủ nhân thăng cấp nhanh hơn! Ông nội đã tốn không ít thời gian để khai thông khí linh của nó, ngươi đã sử dụng rất nhiều hoàng kim long tủy, có lẽ bây giờ có thể khiến nó nhận chủ."

Tiêu Phàm kinh ngạc nhìn thanh phi kiếm nhỏ trong tay Tiêu Hải. Đồ chơi này lại có thể tiến hóa sao, loại bảo vật này vô cùng quý giá đó. Bảo vật bình thường dùng thì không thích hợp, lúc đổi bảo vật, lại phải tốn thời gian bồi dưỡng ăn ý gì đó nhưng với bảo vật tiến hóa thì không cần vậy. Giá trị của bảo vật có thể tiến hóa cấp bậc Đế Vương so với bảo vật không thể tiến hóa cấp Đế Vương còn cao hơn nhiều.

Thần Quang kiếm còn là thánh khí, nó thật sự là bảo vật vô giá mà.

"Cháu ngoan, chuẩn bị tiếp nhận. Truyền cái này có thể tiêu hao rất nhiều sức lực, nếu một lát nữa ông nội không kịp nói thì chín ngày sau sẽ liên lạc lại với ngươi."

Tiêu Hải nói xong lập tức bắt đầu ra tay truyền qua, có vài cao thủ đang đứng xung quanh hắn, họ cùng nhau cung cấp sức mạnh cho Tiêu Hải.

"Đi!"

Hai phút sau Tiêu Hải lạnh lùng nói.

Thần Quang kiếm từ từ xuyên qua mặt gương, mỗi lần tiến lên một chút, Tiêu Hải đều tiêu hao sức lực rất lớn, khi đã đi qua hơn phân nửa vẻ mặt Tiêu Hải đã trắng bệch.

"Phù! Phù!"

Khi Thần Quang Kiếm đi xuyên qua hoàn toàn, lập tức Tiêu Hải phun ra hai ngụm máu tươi. Lập tức bóng dáng của hắn biến mất không thấy đâu.

"Ông nội…"

Trong mắt Tiêu Phàm lộ vẻ lo lắng, sức mạnh của Tiêu Hải ngày càng mạnh lên, hiện giờ đồ vật truyền qua cũng dễ dàng hơn trước nhưng không ngờ lần này vẫn làm bản thân bị thương, hơn nữa tình trạng vết thương rất nghiêm trọng.

“Sau này ngươi đi theo ta thế nào?”

Tiêu Phàm nhìn phi kiếm nhỏ lơ lửng trước mặt nói.

Phi kiếm chỉ dài có hai tấc.

“Vút!”

Lập tức Phi kiếm bắn về phía đầu Tiêu Phàm. Trong lòng Tiêu Phàm sợ hãi, nhưng thanh phi kiếm cũng không bắn xuyên qua đầu Tiêu Phàm mà nó lập tức tiến vào trong cơ thể Tiêu Phàm, chỉ trong thời gian ngắn nó đã đi tới đan điền của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cảm giác được phi kiếm bắt đầu nhận chủ nhân .

"Vù vù!"

Tiêu Phàm thở dài, vừa rồi thật sự hắn bị dọa cho sợ. Dù cho bây giờ thanh phi kiếm này ở cấp bậc thấp nhưng nó giết người chắc chắn không thành vấn đề.

“Ồ……”

Khi tiến hành nhận chủ nhân, có rất nhiều tin tức tràn vào trong đầu Tiêu Phàm. Thần Quang kiếm thật đúng là thánh khí. Trong lòng Tiêu Phàm thán phục. Thánh khí có nghĩa là siêu phàm nhập thánh.

Chương 634: An Toàn

“Trên Võ Đế thì ra còn có Võ Thánh! Chỉ là vạn năm khó ra một Võ Thánh, hiện nay Thần Vũ đại lục cũng không có Võ Thánh nữa.”

Tiêu Phàm nghĩ thầm trong lòng, hắn đoán đến lúc đó ông nội mình rất có thể đạt tới cảnh giới Võ Thánh. Do hiện nay bản thân

hắn thiên phú không tệ, lại có được thánh khí Thần Quang kiếm, nếu không chết, sau này hoàn toàn có khả năng đạt tới cảnh giới Võ Thánh.

“Vẫn nên gọi ngươi là Thần Quang đi. Sau này đừng nghịch ngợm như vậy, vừa rồi bị ngươi dọa không nhẹ đâu.”

Tiêu Phàm thử giao tiếp cùng Thần Quang kiếm nói.

“Vù vù!”

Thần Quang kiếm khẽ rung động. Hiện giờ cấp bậc của nó thấp, chỉ có thể phản ứng một cách hạn chế, chờ sau này cấp bậc của nó tăng lên, có thể cùng Tiêu Phàm trao đổi qua truyền âm.

“Meo meo!”

Hắc miêu bên cạnh kêu một tiếng. Tiêu Phàm nhìn về phía bọn chúng:

“Các ngươi một gọi là Tiểu Hắc, một gọi là Tiểu Hoàng. Nếu không có mệnh lệnh của ta các ngươi không thể tùy tiện tấn công người khác.”

Hắc miêu và hoàng khuyển đều gật đầu.

Sức mạnh của bọn chúng mạnh hơn, linh tính còn mạnh hơn Hắc Vương và Tiểu Tuyết một chút.

“Tiểu Hoàng, từ nay về sau nhiệm vụ của ngươi là canh giữ bên trong căn biệt thự này, nếu có kẻ địch lẻn vào biệt thự hoặc là nhà kho bên cạnh thì ngươi được phép tấn công và cố gắng bắt sống đối phương.”

Tiêu Phàm nhìn về phía hoàng khuyển nói.

Có hoàng khuyển đại tông sư đỉnh cao giữ nhà, nếu kẻ địch lại đây gây sự thì chỉ một con đường chết.

“Meo meo!”

Hắc miêu kêu lên, như đang hỏi nó có nhiệm vụ gì.

“Tiểu Hắc, ngươi chỉ cần đi theo bên cạnh ta hành động là được.”

Tiêu Phàm nhìn về phía Tiểu Hắc nói. Thực lực của hắn rất mạnh, nhưng hắn cũng cần đi ngủ, có Tiểu Hắc bảo vệ thì sẽ an toàn hơn rất nhiều.

…

Dị giới, Thiên Đô thành.

"Bệ hạ, quân đội của đế quốc Thần Long tiếp tục đẩy mạnh tiến về phía bên chúng ta, cách thành Thiên Đô chúng ta chỉ hai ba ngày."

Liễu Nhân Tuấn quỳ gối trước mặt Thác Bạt Tường nói.

Mấy người Lữ Giang Thành, Mông Nghị bao vây tiêu diệt quân đội tại biên giới nước Thiên La sau đó không ngừng tiến lên.

Còn về phía nước Thiên La, họ hoàn toàn không có sức ngăn cản. Họ cho rằng dựa vào địa thế phức tạp của nước Thiên La thì có thể kéo dài thời gian, có thể khiến cho đế quốc Thần Long bị tổn thất nặng nề.

Kết quả, trước mặt pháo cối, bó bom, bom nguyên tử thì binh sĩ bình thường chỉ có thể liên tiếp tử vong, còn cao thủ vốn dĩ không dám lộ diện. Cao thủ nước Thiên La kém xa đế quốc Thần Long, nếu họ dám lộ diện sẽ bị chém đầu ngay, bây giờ họ chỉ có thể co đầu rút cổ trong thành Thiên Đô mà thôi.

“Phế vật, tất cả đều là phế vật! Nhiều quân đội như vậy, lại không ngăn cản được bảy vạn người của đế quốc Thần Long!”

Thác Bạt Tường tức giận nói.

Liễu Nhân Tuấn im lặng, hắn cảm thấy các binh sĩ biểu hiện rất tốt, nhưng thực lực hai bên chênh lệch quá xa, đến mức họ hoàn toàn không có sức Lão công lại. Trốn trong thành, pháo cối dạy họ cách cư xử. Trốn trong động, quả bom uy lực cực lớn dạy họ làm người. Đoàn quân xung kích cũng vô dụng, dưới tác dụng của bó bom họ chỉ có thể tan thành mây khói thôi.

Tấn công nhỏ lẻ ư?

Binh sĩ bên đế quốc Thần Long mặc thiết giáp, còn trang bị rất nhiều cung tên mạnh, họ nằm rải rác trên mặt đất, sơ hở một chút là tặng đầu người cho quân địch ngay.

“Bệ hạ, thần có lời này muốn nói.”

Liễu Nhân Tuấn nói.

“Nói đi!”

Vẻ mặt Thác Bạt Tường đen lại nói.

Liễu Nhân Tuấn hít một hơi thật sâu nói:

“Bệ hạ, ta cảm thấy nước Thiên La chúng ta không thể nào là đối thủ của đế quốc Thần Long, cho nên phải nhanh Lão công đàm phán hòa bình.”

“Ngươi nói cái gì?”

Thác Bạt Tường trợn mắt.

“nước Thiên La chúng ta không thể đầu hàng như vậy được, chúng ta còn có rất nhiều binh sĩ, chúng ta còn có thể chiêu mộ thêm nhiều binh sĩ nữa. Hiện tại đế quốc Thần Long chỉ có bảy vạn người tấn công.”

Liễu Nhân Tuấn cười khổ nói:

“Bệ hạ, sự chênh lệch về vũ khí giữa hai bên quá lớn, số người chết của chúng ta đã vượt quá mười lăm vạn người, còn họ chết rất ít.”

Thác Bạt Tường cau mày nói:

“Rốt cuộc họ đã chết bao nhiêu người?”

Số liệu này hắn đã nhiều ngày không hỏi tới.

“Bệ hạ, không đến năm trăm người.”

Thác Bạt Tường:

"..."

Bom nguyên tử, bó bom...xuất hiện, đã làm thay đổi toàn bộ cục diện chiến tranh, ngày trước trong những trận chiến như vậy đế quốc Thần Long thế nào cũng phải chết hai ba vạn quân. Hai ba vạn kỵ binh thiết giáp tử vong, đối với đế quốc Thần Long mà nói cũng là tổn thất không nhỏ, nếu tiếp tục đánh rất có thể đế quốc Thần Long không chịu nổi.

Còn bây giờ thì sao?

Tử vong không đến năm trăm binh lính, cho dù mở rộng gấp mười lần đế quốc Thần Long cũng chịu đựng được.

"Bệ hạ, nếu không đàm phán hòa bình, nước Thiên La của chúng ta có thể bị mất nước."

Vvẻ mặt Liễu Nhân Tuấn nghiêm túc nói.

Chương 635: Ấp A Ấp Úng

"Mất...mất nước."

Trong lòng Thác Bạt Tường kinh hoảng, sắc mặt hắn trở nên tái nhợt. Nếu mất nước, tất cả người trong triều đình họ đều sẽ bị giết hại và hắn cũng sẽ phải chết.

"Đế quốc Thần Long sẽ chịu đàm phán hòa bình sao?"

Vẻ mặt Thác Bạt Tường chán nản nói, cả người hắn nản chí.

Liễu Nhân Tuấn nói:

"Bệ hạ, nước Thiên La chúng ta dù sao cũng đông dân số, quân đội cũng không ít, hoàn toàn có thể đàm phán hòa bình. Nếu không đàm phán hòa bình mà tiếp tục chiến tranh biên giới, đối với đế quốc Thần Long mà nói cũng không có lợi. Chỉ là..."

Thác Bạt Tường nhíu mày:

"Đừng ấp a ấp úng, chỉ là cái gì?"

Liễu Nhân Tuấn nói:

“Chỉ là rất có thể đế quốc Thần Long sẽ đưa ra điều kiện ngặt nghèo, giống như cách họ làm đối với đế quốc Hắc Hổ vậy.”

Thác Bạt Tường im lặng một lúc.

“Liễu Nhân Tuấn, chúng ta thật sự không còn hy vọng chiến thắng nữa sao?”

Liễu Nhân Tuấn cười gượng nói:

“Bệ hạ, trừ khi có thần giáng trần, nếu không phần thắng của nước Thiên La chúng ta có lẽ ngay cả một phần vạn cũng không có.”

“Một phần vạn cũng không có sao? Ngươi có quá khoa trương không vậy!”

Vẻ mặt Thác Bạt Tường đen lại nói. Hắn vẫn cảm thấy nước Thiên La quốc họ rất mạnh rất mạnh, nước Thiên La rất nhiều người cũng nghĩ như vậy nhưng trong trận chiến tranh này đã đánh cho họ hết hy vọng.

“Bệ hạ, trên thực tế thì chúng ta không có bất kỳ phần thắng nào. Nhưng đế quốc Thần Long chỉ điều động bảy vạn người, còn không phải át chủ bài quân đoàn Tu La của họ, Long Kỵ Thiết Giáp chỉ là bại tướng dưới tay quân đoàn Tu La mà thôi. Quân đoàn Tu La họ hiện giờ có ba mươi vạn người.”

Vẻ mặt Liễu Nhân Tuấn chua xót nói.

Thác Bạt Tường: “...”

Lời này của Liễu Nhân Tuấn như đâm vào tim, đến cả phổi cũng đều bị đâm thủng.

“Mau cử người đi đàm phán với đế quốc Thần Long đi, chỉ cần họ đồng ý rút quân thì chúng ta đầu hàng và bồi thường tất cả những tổn thất do chiến tranh cho họ.”

Sau nửa nén hương trôi qua, cuối cùng Thác Bạt Tường cũng hạ

quyết tâm.

“Bệ hạ, họ tổn thất rất nhỏ, chúng ta bồi thường tổn thất chiến tranh cho họ, điều kiện này chỉ sợ đế quốc Thần Long căn bản sẽ không chấp nhận."

Liễu Nhân Tuấn nói.

“Đi đàm phán đi! Cố gắng giành điều kiện có lợi cho nước Thiên La chúng ta!”

Thác Bạt Tường lạnh lùng nói.

“Vâng, bệ hạ.”

Rất nhanh Liễu Nhân Tuấn rời khỏi cung điện của Thác Bạt Tường, cung điện này của hắn không phải ở trong hoàng thành, phía trước hoàng thành đã bị nổ thành đống đổ nát.

……

“Đàm phán hòa bình sao?”

Sứ giả nước Thiên La tìm tới bọn Lữ Giang Thành.

“Vâng, đây là công văn đình chiến do nước Thiên La chúng ta định ra.”

Sứ giả Kim Xán Vũ của nước Thiên La nói.

Lữ Giang Thành lật xem công văn đình chiến, lập tức hắn cười lạnh lùng một tiếng cầm công văn đình chiến đưa cho Mông Nghị:

“Mông tướng quân, ngươi xem cái này đi.”

Rất nhanh Mông Nghị đã xem xong, hắn xé nát công văn và ném xuống đất:

"Trong đây ngay cả hai chữ đầu hàng cũng không có, đây thật sự là công văn đình chiến chứ không phải công văn đầu hàng. Hành động như vậy nếu chúng ta trình cho bệ hạ xem, chắc chắn bệ hạ sẽ mắng chúng ta xối xả.”

Lữ Giang Thành gật gật đầu:

“Mông tướng quân, ta đồng ý với quan điểm của ngươi, nước Thiên La về phương diện này không có chút thành ý nào, có phải chúng ta nên nhanh Lão công tiến quân không?"

“Đồng ý!”

Mông Nghị gật gật đầu.

Kim Xán Vũ vội nói:

“Hai vị tướng quân, các ngươi hãy suy nghĩ thêm đi, đình chiến đối với dân chúng hai nước chúng ta mà nói đều là chuyện tốt.”

Lữ Giang Thành cười lạnh lùng:

“Một khi chiến tranh đã bắt đầu thì phải đánh cho các người một trận thật đau, tránh cho một thời gian sau khi vết thương lành lại các ngươi lại ngạo mạn khiêu khích. Trở về nói cho hoàng đế các ngươi rằng chúng ta sẽ ném bom toàn bộ thành Thiên Đô! Dân chúng ở thành Thiên Đô của các có thể rời đi, những người không rời đi, coi như muốn cùng cộng sinh cộng tử với thành Thiên Đô, đến lúc đó chết thì cũng đáng đời.”

Vẻ mặt mấy người Kim Xán Vũ biến sắc.

“Lữ tướng quân, các ngươi không thể như vậy, cầu xin các ngươi đừng như vậy.”

Kim Xán Vũ hoảng sợ nói.

Nếu Lữ Giang Thành ném bom toàn bộ thành Thiên Đô, thì thành Thiên Đô sẽ trở thành đống đổ nát, hiện tại thành Thiên Đô chỉ có Hoàng thành gặp nạn, vùng lân cận cửa thành bị phá hủy mà thôi.

Lữ Giang Thành lạnh lùng nói:

“Bổn tướng quân đã nói trước cho các ngươi biết là đã ban ơn cho các ngươi rồi, các ngươi có thể cút đi, đừng làm ảnh hưởng đại quân chúng ta tiến lên.”

Bọn Kim Xán Vũ vội vã rời đi.

“Cấp tốc hành quân, mục tiêu thành Thiên Đô!”

Lữ Giang Thành lập tức truyền mệnh lệnh, Long Kỵ Thiết Giáp tăng nhanh tốc độ. Với tốc độ ban đầu của họ mất hai ba ngày mới có thể đến thành Thiên Đô nhưng bây giờ hành quân gấp rút, đến giữa trưa hôm qua là họ có thể đến bên ngoài thành Thiên Đô.

Chương 636: Vô Cùng Bối Rối

“Ném bom cả thành Thiên Đô sao?”

Sau khi nhận được tin tức Thác Bạt Tường sững sờ.

“Vâng, thưa bệ hạ.”

Liễu Nhân Tuấn chua xót nói,

“Bệ hạ, chúng ta cần phải báo tin tức này cho dân chúng biết, nếu thật sự bị ném bom, thương vong của dân chúng sẽ vô cùng thê thảm.”

Thác Bạt Tường đi tới đi lui, trong lòng hắn vô cùng bối rối.

Hoặc là công bố tin tức để bách tính rời đi như vậy đế quốc Thần Long sẽ không chút kiêng kỵ mà cho nổ bom. Đến lúc đó, toàn bộ thành Thiên Đô sẽ bị nổ đến nát bét.

Hoặc là không công bố, xem tính mạng của bách tính như một lá bài tẩy? Theo cách này, khả năng họ bị đế quốc Thần Long đánh bom sẽ được giảm xuống, nhưng binh sĩ sẽ bất ngờ làm phản, tỷ lệ bách tính tạo phản cũng tăng vọt, có lẽ hậu quả sẽ càng thảm khốc hơn.

"Liễu Nhân Tuấn, chúng ta có khả năng đánh giết lại đế quốc Thần Long để ngăn cản đế quốc Thần Long tiếp tục tiến công không?"

Thác Bạt Tường chau mày nói.

Liễu Nhân Tuấn biến sắc:

"Bệ hạ, ngài tuyệt đối không nên làm như vậy, sự thật chứng minh thực lực của nước Thiên La chúng ta so với đế quốc Thần Long yếu hơn nhiều. Nếu ngài làm như vậy, chúng ta không chỉ mất nước, mà còn bị tiêu diệt."

Một đại thần khác ở bên cạnh cũng nhanh Lão công thuyết phục Thác Bạt Tường, suy nghĩ này của Thác Bạt Tường quá nguy hiểm, làm như vậy có thể gây chút ít tổn thất cho đế quốc Thần Long, nhưng với sức mạnh và quy mô của đế quốc Thần Long hiên tại thì tổn thất chỉ có hạn mà thôi. Nhưng đối với nước Thiên La và dân tộc họ sẽ là tổn thất vô hạn!

"Công bố tin tức đi."

Thật lâu sau, Thác Bạt Tường chán nản nói.Thực lực giữa hai nước có sự khác biệt rất lớn, hắn nghĩ nhiều cũng vô ích, bây giờ cũng không có quốc gia nào có thể trợ giúp nước Thiên La họ.

"Bệ hạ anh minh."

Liễu Nhân Tuấn âm thầm thở phào một hơi. Nếu Thác Bạt Tường khăng khăng làm như vậy, có lẽ hắn phải khởi binh tạo phản, như vậy cho dù Liễu gia diệt vong thì ít nhất quốc gia cũng không bị diệt vong.

"Đế quốc Thần Long muốn đánh bom thành Thiên Đô?"

"Nhanh lên, mau thu dọn đồ đạc rời khỏi thành Thiên Đô."

"Hu hu, còn nhà của ta phải làm sao bây giờ? Ta vừa mua nhà mà."

Tin tức được truyền ra ngoài rất nhanh, toàn bộ thành Thiên Đô đều đang kêu rên.

Hầu hết bách tính ở nước Thiên La đều vô cùng kiêu ngạo, trước kia rất nhiều bách tính của thành Thiên Đô ủng hộ chiến tranh, nhưng bây giờ họ đều trợn tròn mắt.

Trước kia lúc họ ủng hộ chiến tranh cứ nghĩ dù có chiến tranh thì tai họa cũng sẽ không ập xuống đầu họ. Nhưng bây giờ họ mới phát hiện, nếu chiến tranh nổ ra, tất cả những gì họ đang có bây giờ đều sẽ mất trắng.

"Đi mau đi mau."

"Đừng đẩy, đường không dễ đi."

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, bách tính của thành Thiên Đô hốt hoảng bỏ chạy. Đến giữa trưa ngày hôm sau, bách tính trong thành Thiên Đô đã chạy trốn hết chín phần, toàn bộ thành Thiên Đô bây giờ là một mảnh hỗn độn. Trong lúc hỗn loạn, tình cảnh cướp bóc đốt giết xảy ra không ít.

"Bùm…bùm!"

Mặt đất dần rung động kịch liệt, phía chân trời xuất hiện kỵ binh đáng sợ, chiến mã lao nhanh mà đến, xa xa là kỵ binh trọng giáp đang ngày càng tiến gần.

"Như vậy làm sao đánh lại?"

Trên tường thành, ánh mắt của rất nhiều binh sĩ lộ ra vẻ tuyệt vọng. Bảy mươi ngàn thiết kỵ bao phủ cả chân bầu trời, khí thế mà họ phát ra dường như có thể phá hủy tất cả.

"Các binh sĩ, nếu đế quốc Thần Long đánh bom, các ngươi hãy trốn trong động. Bách tính có thể chạy trốn, nhưng chúng ta với tư cách là quân nhân thì không thể!"

Liễu Nhân Tuấn nghiêm nghị nói, hắn liều mạng cổ động binh sĩ, nhưng những binh sĩ của nước Thiên La vẫn cực kì chán nản. Họ trốn trong động vẫn có khả năng bị nổ chết mà.

"Trước kia, ta cho rằng thực lực của chúng ta không thua kém so với đế quốc Thần Long, nhưng không ngờ chúng ta lại thất bại thảm hại hết lần này đến lần khác."

"Đó hoàn toàn không phải là chiến tranh, mà là tàn sát.”

"Nghe nói chúng ta đã chết gần hai trăm ngàn người, nhưng đế quốc Thần Long chỉ có mấy trăm người chết."

Binh sĩ nghị luận ầm ĩ, nhiều ngày nay họ đã không còn bất kỳ ý nghĩ kháng cự nào, bây giờ họ chỉ hy vọng có thể nhanh Lão công hoà đàm.

"Bao vây toàn bộ thành Thiên Đô! Ra tối hậu thư cho họ, những bách tính chưa rời đi nhanh Lão công sơ tán.”

Lữ Giang Thành ra lệnh.

"Vâng!"

Không mất nhiều thời gian để bảy mươi ngàn Long Kỵ thiết giáp bao vây thành Thiên Đô. Hiện giờ bên trong thành Thiên Đô còn mấy chục ngàn quân của nước Thiên La.

"Lữ tướng quân, bên trong thành Thiên Đô chúng ta còn rất nhiều bách tính không muốn rời khỏi nhà, hy vọng Lữ tướng quân các ngươi không tiến hành đánh bom. Chúng ta có thể tiếp tục đàm phán."

Chương 637: Pháo Cối Hạng Nặng

Sứ thần Kim Xán Vũ lại đi đến trước mặt Lữ Giang Thành một lần nữa.

Lữ Giang Thành lạnh lùng nói:

"Muốn bách tính của các ngươi sống, thì đuổi họ ra khỏi thành Thiên Đô, nếu không họ sẽ chết! Bản tướng quân tuyệt đối sẽ không lòng dạ đàn bà. Dù cho ngàn người chỉ trích, bản tướng quân cũng muốn đánh phục các ngươi triệt để, cho nước Thiên La các ngươi dù là trăm năm hay ngàn năm về sau cũng không dám lại mạo phạm đến đế quốc Thần Long chúng ta."

Mông Nghị nhẹ giọng nói:

"Hành động này được xem là tội ở hiện tại nhưng lại là công đối với ngàn năm về sau, dù cho bệ hạ muốn chúng ta vào ngục, chúng ta cũng sẽ hạ lệnh tấn công. Cho bách tính các ngươi thời gian để rời đi. Bây giờ chúng ta sẽ cho các ngươi thời gian, nhưng nếu không rời đi thì đừng trách chúng ta độc ác."

Mấy người Kim Xán Vũ vô cùng sợ hãi.

"Giữa trưa ngày mai, chúng ta sẽ tấn công!"

Lữ Giang Thành lạnh lùng nói.

Mấy người Kim Xán Vũ kinh hoảng vô cùng.

Lúc vào tới bên trong thành Thiên Đô, khi họ báo cáo lại tin tức, sắc mặt mấy người Thác Bạt Tường đều vô cùng khó coi. Một số bách tính không chịu rời đi, vốn dĩ họ tưởng Lữ Giang Thành sẽ kiêng kị và có lẽ sẽ không cho nổ thành Thiên Đô. Nhưng bây giờ xem ra là do hắn nghĩ nhiều rồi.

"Truyền lệnh xuống, lệnh bắt buộc tất cả bách tính nhất định phải rời đi."

Thác Bạt Tường hít sâu một hơi nói.

"Vâng, bệ hạ."

Đảo mắt đã đến giữa trưa ngày hôm sau, không ít bách tính bên trong thành Thiên Đô đã rời đi, nhưng vẫn còn một số người vẫn không chịu rời thành.

"Tướng quân, đã đến giờ."

Có người tới trước mặt Lữ Giang Thành báo cáo. Xung quanh thành Thiên Đô, hàng ngàn pháo cối đã sẵn sàng tấn công.

"Tự do tấn công."

Lữ Giang Thành lạnh lùng chỉ đạo.

Một số bách tính của kẻ địch không chịu rời khỏi thành thì họ sẽ không dám công kích, nếu tin tức này truyền ra, có lẽ về sau các kẻ địch còn lại cũng học theo.

"Vâng, tướng quân!"

Mệnh lệnh của Lữ Giang Thành lập tức được truyền ra.

"Phanh!"

"Phanh!"

"Phanh!"

Hàng ngàn pháo cối đồng loạt nổ vang, từng viên đạn pháo gào thét xông về phía thành Thiên Đô. Nhiều pháo cối trong số này là pháo hạng nhẹ, khoảng cách tấn công chỉ có hai ba km, nhưng đối với những pháo cối hạng nặng, khoảng cách tấn công đạt tới tám km.

"Bùm! Bùm!"

Mấy pháo cối hạng nặng cũng bắt đầu tấn công, phạm vi tấn công của bọn nó có thể dễ dàng bao trùm toàn bộ thành Thiên Đô.

"Bệ hạ, đế quốc Thần Long đang tấn công."

Ở bên trong tầng hầm dưới đất, Liễu Nhân Tuấn nói với sắc mặt vô cùng nghiêm trọng.

Sắc mặt Thác Bạt Tường tái nhợt, trong lòng của hắn vốn dĩ còn chút hy vọng xa vời rằng đế quốc Thần Long sẽ kiêng kị không dám động thủ, bây giờ xem ra ý nghĩ này cũng thật quá ngây thơ rồi.

"Bùm!"

"Bùm!"

"Bùm!"

Không mất nhiều thời gian để mỗi một pháo cối bắn ra bao mươi quả đạn, ba vạn đạn pháo đã phá hủy vô số nơi trong thành Thiên Đô. Hầu hết thành Thiên Đô đều làm bằng gỗ, rất nhiều nơi đã bốc cháy.

"Thần khẩn cầu bệ hạ thoái vị".

Liễu Nhân Tuấn quỳ gối trước mặt Thác Bạt Tường.

Thác Bạt Tường biến sắc.

"Thần khẩn cầu bệ hạ thoái vị!"

Rất nhiều đại thần ở xung quanh đều quỳ xuống, họ biết rõ nếu Thác Bạt Tường không thoái vị, đế quốc Thần Long sẽ không dừng lại.

"Các ngươi!"

Thác Bạt Tường đưa tay chỉ Liễu Nhân Tuấn, tay hắn đang run rẩy.

Liễu Nhân Tuấn dập đầu nói:

"Bệ hạ, xin ngài đặt quốc gia lên hàng đầu, nếu ngài không rút lui, thần sợ quốc gia sẽ suy vong, thần mời bệ hạ thoái vị!"

"Mời bệ hạ thoái vị!"

Các đại thần lặp lại lần nữa, giọng nói của họ lớn hơn không ít.

Thác Bạt Tường cười thảm, lúc này mới được bao lâu, thế mà hắn lại rơi xuống hoàn cảnh như vậy. Ban đầu hắn hoàng đế làm cũng khá tốt.

"Được, được, được, trẫm...thoái vị!"

Thác Bạt Tường cắn răng nghiến lợi nói, hắn biết rõ nếu hắn kiên quyết không thoái vị, Liễu Nhân Tuấn họ có thể không quỳ xuống cầu xin như vậy, mà là dùng đao kiếm cưỡng ép hắn.

Thác Bạt Tường đồng ý thoái vị, bọn Liễu Nhân Tuấn đều thở phào một hơi. Nếu hắn không thoái vị, đế quốc Thần Long sẽ tiếp tục tấn công đến khi nghiền nát toàn bộ nước Thiên La họ.

"Bệ hạ anh minh!"

Liễu Nhân Tuấn và những người khác đồng thanh nói.

Sắc mặt của Thác Bạt Tường đen đến dọa người. Nếu hắn thật sự anh minh, làm sao có thể đi đến bước này? Bây giờ lời này nghe vô cùng chói tai.

"Tiếp tục cùng đế quốc Thần Long đàm phán."

Thác Bạt Tường trầm giọng nói.

"Vâng!"

Hỏa lực đã tạm dừng, mấy người Kim Xán Vũ cẩn thận từng li từng tí đi ra khỏi hang động dưới lòng đất. Đập vào mắt là cảnh tượng khiến họ vô cùng đau lòng.

Thành Thiên Đô là thủ đô của nước Thiên La, mặc dù không như Thần Đô của đế quốc Thần Long, nhưng cũng rất phồn hoa, bây giờ khắp nơi đã trở thành đống đổ nát. Hỏa hoạn bùng phát ở hàng trăm nơi trên khắp thành Thiên Đô. Có nhiều nơi lửa cháy rất lớn, nhiều ngôi nhà cũng bị thiêu rụi.

"Trời ơi, sao lại thành ra thế này!"

Chương 638: Quốc Gia Nô Lệ

Một sứ giả trong đó ngửa mặt lên trời kêu to, thành Thiên Đô biến thành như vậy là một đả kích rất lớn đối với nước Thiên La họ.

Trong lòng Kim Xán Vũ cảm thấy vô cùng cay đắng. Trước khi chiến tranh bắt đầu, họ từ trên xuống dưới đều quá tự tin, hoặc có thể nói là quá kiêu ngạo, nên bây giờ chỉ có thể nuốt quả đắng này.

"Đi thôi, chúng ta phải tranh thủ thời gian."

"Đừng tiếp tục bắn phá chúng ta."

Bọn Kim Xán Vũ đi qua những con đường bị nổ đến nát bét, khi họ ra khỏi thành, một sứ thần trong đó đã lệ rơi đầy mặt.

"Lữ tướng quân, bệ hạ chúng ta đồng ý thoái vị. Đồng thời còn có điều kiện đầu hàng, chúng ta cũng có thể đàm phán."

Mấy người Kim Xán Vũ đến trước mặt Lữ Giang Thành.

Mấy lần trước tới mây người Kim Xán Vũ còn làm giá, nhưng bây giờ tư thế của họ hạ rất thấp, chỉ muốn chiến tranh mau Lão công kết thúc.

Lữ Giang Thành nhấp một ngụm trà, nhàn nhạt nói:

"Bệ hạ chúng ta đã đưa ra điều kiện đầu hàng, các ngươi không còn lựa chọn nào khác. Tiếp nhận, hoặc là tiếp tục đánh."

Kim Xán Vũ cay đắng nói:

"Lữ tướng quân, xin mời ngài nói."

Lữ Giang Thành nói:

"Thứ nhất, hoàng đế các ngươi thoái vị, điểm này các ngươi đã đồng ý, xem như còn biết điều. Thứ hai, nước Thiên La phải bồi thường đế quốc Thần Long ba mươi vạn cân linh thạch, bây giờ giao mười vạn cân trước, phần còn lại chia ra thanh toán trong hai mươi năm. Thứ ba, nước Thiên La phải bồi thường mười bảo vật cấp Đế, năm mươi kiện bảo vật cấp Hoàng, ba trăm kiện bảo vật cấp Vương."

Bọn Kim Xán Vũ trừng to mắt, điều kiện của đế quốc Thần Long thật sự hà khắc.

Lữ Giang Thành vẫn chưa nói xong.

"Thứ tư, nước Thiên La cắt nhường hai hải cảng làm căn cứ cho đế quốc Thần Long, và quân đội của đế quốc Thần Long có thể tiến vào lãnh thổ của nước Thiên La đóng trú. Thứ năm, nếu nước Thiên La phát hiện đường hầm linh huyệt, tất cả đều sẽ thuộc về đế quốc Thần Long. Thứ sáu, Thác Bạt Tường có sáu đứa con trai, toàn bộ sáu người họ đều sẽ được phong vương, mỗi người chiếm giữ một khối đất phong, nước Thiên La sẽ không còn hoàng đế."

…

Lữ Giang Thành nói tổng cộng mười điều, sau khi nghe xong toàn bộ tâm trí bọn Kim Xán Vũ đều mơ hồ, những điều kiện này quá hà khắc rồi.

"Lữ tướng quân, các ngươi không nên làm như vậy. Những điều kiện này so với lúc các ngươi đàm phán với đế quốc Hắc Hổ còn khắc nghiệt hơn."

Sắc mặt Kim Xán Vũ âm trầm nói,

Nếu theo điều ước vậy nước Thiên La sẽ trở thành quốc gia nô lệ.

Lữ Giang Thành cười nhạo nói:

"Thực lực của các ngươi có thể so với đế quốc Hắc Hổ sao? Kỵ binh của đế quốc Hắc Hổ còn có khả năng uy hiếp đối với đế quốc Thần Long chúng ta một chút. Còn các ngươi có cái gì? Không có thực lực còn ồn ào lợi hại, như vậy thì phải chịu trận đòn nặng hơn! Bệ hạ nói đây không phải là đang thương lượng với các ngươi. Các ngươi hoặc là đồng ý hoặc là tiếp tục đánh, đánh tới khi các ngươi hoàn toàn phục mới thôi."

Hồn phách bọn Kim Xán Vũ trở về, khi hắn nói lại kết quả đàm phán, Thác Bạt Tường cùng những người khác vô cùng phẫn nộ, nhưng phẫn nộ cũng không thay đổi được gì. Bây giờ chỉ có thành Thiên Đô bị nổ tung, nhưng nếu chiến tranh tiếp tục, những thành trì còn lại của họ cũng sẽ bị đánh bom, thậm chí khả năng còn bị tàn sát.

"Bệ hạ, họ chỉ cho chúng ta thời gian một ngày để cân nhắc."

Kim Xán Vũ cay đắng nói.

mấy người Thác Bạt Tường im lặng thật lâu.

. . .

Nước H, huyện Lôi Sơn.

"Rung rung."

Khương Vạn Trần gọi điện thoại đến, Tiêu Phàm nhận cuộc gọi.

"Khương cục trưởng, có chuyện gì vậy? Mới sớm đã gọi điện thoại cho ta."

Tiêu Phàm vừa ăn bữa sáng vừa nói.

Khương Vạn Trần nói:

"Tiêu Phàm, hôm nay là thời gian công bố Viêm Hoàng Quyết, Sao ngươi không livestream nói chuyện với cư dân mạng toàn quốc?"

"Cần phải nói sao?"

Tiêu Phàm hỏi ngược lại.

Khương Vạn Trần nói:

"Cần phải nói, rất quan trọng. Nếu ngươi là người bình thường, ngươi có muốn nói chuyện với tông sư không?"

"Ách...cũng có chút muốn."

“Vậy không phải nên như thế làm sao, ta lập tức liên hệ cho ngươi, nếu bên ngươi không có vấn đề vậy chín giờ có thể bắt đầu livestream không?"

"Có thể."

Sau khi cúp điện thoại, Khương Vạn Trần lập tức liên lạc với công ty, hắn phải thu xếp thật tốt để Tiêu Phàm livestream, nếu không phòng livestream sẽ bị kẹt.

"Nhanh lên, lập tức tiến hành thông báo, Tiêu tông sư sẽ livestream lúc chín giờ. Chuẩn bị kỹ càng đường dây chuyên dụng, nhất định không thể bị kẹt."

Ông chủ lớn của Đấu m đã trực tiếp thu xếp.

Tin tức được truyền khắp toàn bộ nước H một cách nhanh Lão công, rất nhiều người ngoại quốc cũng chú ý đến, Viêm Hoàng Quyết đã động đến trái tim của vô số người. Việc tu luyện của toàn dân nước H có ảnh hưởng rất lớn đến đất nước và toàn thế giới.

"Ông chủ, số người xem vượt quá 3 tỷ!"

Chương 639: Các Anh Em Xông Lên

"Mau tiếp tục gia tăng giải thông!"

Thời gian còn chưa tới chín giờ, nhưng trong phòng livestream đã có rất nhiều người. Khắp mọi thành phố của nước H, lượng xe chạy trên đường giảm đi rõ ràng, tài xế xe taxi đều dừng ở ven đường chờ livestream bắt đầu.

Trên tất cả các nền tảng khác, lưu lượng trong phòng livestream của các tiểu tỷ tỷ đều sụt giảm. Các tiểu tỷ tỷ bình thường rất hấp dẫn người ta, bây giờ cũng không còn. Còn năm phút nữa là đến chín giờ, một số lượng lớn các tiểu tỷ tỷ dứt khoát không phát sóng nữa, các nàng cũng vào phòng livestream để xem.

"Ông chủ, vô số cư dân mạng bình luận yêu cầu chúng ta mở chức năng quà tặng."

Giám đốc điều hành báo cáo.

"Đợi ta liên hệ cấp trên để hỏi."

Rất nhanh, Khương Vạn Trần đã gọi cho Tiêu Phàm:

"Tiêu Phàm, rất nhiều cư dân mạng bình luận nói muốn tặng quà cho ngươi, ngươi muốn mở chức năng không?"

"Phía Đấu m báo tất cả lễ vật đều sẽ đưa cho ngươi."

Tiêu Phàm suy nghĩ một chút rồi nói:

"Vậy thì mở đi, tất cả số quà quy đổi ra tiền dùng để xây một học viện võ đạo đứng đầu toàn thế giới đi. Đặt tên là võ viện Viêm Hoàng."

Khương Vạn Trần vui vẻ nói:

"Ý tưởng này của ngươi rất hay, vậy nghe theo lời ngươi nói, quốc gia sẽ mau Lão công thành lập võ viện Viêm Hoàng . Ngươi mau livestream đi, chỉ còn nửa phút thôi!"

Sau khi cúp điện thoại, Tiêu Phàm bắt đầu livestream, hắn vẫn mang mặt nạ Tôn Ngộ Không.

Phòng livestream sáng lên, vô số bình luận nổ ra ngay lập tức. Mặc dù công ty đã chuẩn bị rất nhiều giải thông, nhưng lượng tin nhắn

dồn dập lúc này khiến buổi livestream hơi tắc nghẽn.

“Lão công, ta muốn sinh con cho ngươi.”

“Lão công, ta yêu ngươi.”

Vô số bình luận điên cuồng của nữ giới nhảy ra.

Tiêu Phàm hắng giọng một cái nói:

"Làm phiền hạn chế bình luận một chút, cách năm phút đồng hồ chỉ có thể bình luận một lần, có quá nhiều bình luận rồi."

“Đã nhận được.”

Phụ đề màu vàng hiện lên. Ngay lập tức, bình luận đã giảm đi rất nhiều, nhưng vẫn còn rất nhiều bình luận, không ít trong số đó là kêu Tiêu Phàm mở chế độ tặng quà.

"Các vị, ta cùng cấp trên thương lượng, mở chức năng tặng quà và tất cả quà tặng nhận được đều dùng để xây một học viện võ đạo đứng đầu toàn thế giới. Nếu tiền quà tặng không đủ, ta sẽ trích tiền cá nhân để bổ sung."

Tiêu Phàm mỉm cười nói. Hắn vừa nói xong, chức năng tặng quà của phòng livestream lập tức được mở.

…

"Tiêu Tông Sư, ta còn cần ngươi bù thêm tiền sao, ngươi đang coi thường ai hả?"

"Đúng vậy, ta tính thử trước rồi, ta sẽ ăn mì gói cả tháng này luôn."

"Các anh em xông lên!"

Một lượng lớn tin nhắn đột ngột đổ về, tiền và quà tặng tăng điên cuồng đến mức chóng mặt.

May mắn họ không bật các hiệu ứng đặc biệt, nếu không phòng livestream có thể bị kẹt cứng luôn.

"Mười triệu, hai mươi triệu, ba mươi triệu..."

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, số tiền thưởng đã vượt quá một trăm triệu.

Nhiều người thường xem live xem các cô gái trẻ như hạng đĩ điếm chẳng ra gì, thậm chí còn không thèm bấm like miễn phí, nhưng bây giờ chẳng hiểu sao lại bỏ luôn cái thói keo kiệt đó.

Viêm Hoàng Quyết là một công pháp tu tiên nên Tiêu Phàm xứng đáng nhận được những thứ này.

Một chút tiền thì có là gì?

"Cha à, ta muốn tặng cho một streamer một triệu. Ngươi có thể chuyển tiền cho ta không?"

Tại một nơi nào đó ở Hoa Hạ, có vị thiếu gia nhà giàu nào đó gọi điện thoại cho cha mình.

"Tặng một triệu cho một streamer? Con trai à, mặc dù giàu có nhưng trước giờ nhà chúng ta không có thói quen tiêu tiền hoang phí như thế, ta không thể chuyển cho ngươi số tiền đó được."

"Nhưng mà cha à, người ta muốn tặng là Tiêu Tông Sư!"

"Ta sẽ chuyển tiền qua cho ngươi lập tức."

Cha của vị thiếu gia giàu có lập tức chuyển tiền, ông không muốn tặng tiền cho những streamer bình thường, nhưng nếu đối phương là Tiêu Tông Sư thì ông rất sẵn sàng.

Tại Hoa Hạ, những chuyện tương tự cũng đã xảy ra trên khắp đất nước.

Người bình thường cũng tặng rất nhiều tiền, chưa nói đến những người giàu có khác nhưng chỉ một triệu tiền thưởng thì chưa được lên bảng xếp hạng gì đâu.

"Một trăm triệu, hai trăm triệu, ba trăm triệu..."

Số tiền thưởng tăng vọt một cách điên cuồng khiến rất nhiều streamer nhìn mà thèm thuồng. Tiền thưởng lớn nhường này cũng kinh khủng quá rồi.

"Không được, chịu hết nổi rồi, ta cũng phải tặng quà cho chồng ta!"

"Người không biết xấu hổ à, Tiêu Tông Sư là chồng của ta."

Không bao lâu sau, nhiều nữ streamer cũng tự động gia nhập đội quân tặng quà.

"Mọi người, tiếp theo ta sẽ bắt đầu giảng giải về Viêm Hoàng Quyết..."

Tiêu Phàm không để ý đến những điều này, hắn vẫn giảng giải Viêm Hoàng Quyết một cách nghiêm túc. Mặc dù hắn không tự mình tu luyện, nhưng vì Viêm Hoàng Quyết là một công pháp rất cơ bản nên hắn đã hoàn toàn hiểu được nó ngay sau khi Tiêu Hải truyền lại cho hắn.

Thấm thoát đã hai giờ trôi qua, Tiêu Phàm chỉ giải thích chi tiết những điểm chính và những hạng mục cần chú ý khi tu luyện Viêm Hoàng Quyết. Có hắn giải thích chi tiết, cộng thêm việc mọi người đã quen thuộc với sơ đồ kinh mạch của cơ thể con người thì rất khó xảy ra vấn đề trong quá trình tu luyện Viêm Hoàng Quyết.

Chương 640: Chế Nhạo

"Mọi người, ngày hôm nay ta chỉ giải thích tới đây thôi."

"Mọi người có thể xem video vài lần trước khi bắt đầu tu luyện."

Tiêu Phàm nói xong, hắn đang chuẩn bị một lát trước khi tắt livestream.

"Hửm?"

Tiêu Phàm choáng váng khi hắn nhìn thấy số tiền được tặng.

Số tiền thưởng đã lên tới con số khủng khiếp là ba mươi tỷ, đây không phải là ba mươi tỷ tiền Doucoin mà là ba mươi tỷ nhân dân tệ.

Quốc gia nhất định sẽ cung cấp đất cần thiết để xây dựng trường học, đất xây trường không mất tiền, vậy thì ba mươi tỷ nhân dân tệ này có thể dùng để xây dựng học viện võ thuật Viêm Hoàng.

"Mọi người xem livestream của ta cũng không cần bỏ tiền ra làm gì."

"Học viện võ thuật Viêm Hoàng sẽ được xây dựng trong thời gian ngắn nhất để tranh thủ chiêu sinh học viên ngay năm sau luôn, nếu các ngươi muốn ghi danh thì mau tu luyện nhanh lên."

Sau khi Tiêu Phàm nói xong thì nhanh chóng tắt livestream.

"Tích tích!"

Khương Vạn Trần gọi điện thoại tới rất nhanh.

"Tiêu Phàm, ngươi có ý muốn xây dựng học viện võ thuật Viêm Hoàng ở đâu không? Các trưởng lão sẽ nghe theo ý kiến của ngươi."

Tiêu Phàm hơi kinh ngạc mà nói:

"Nghe theo ý kiến của ta ư?"

Khương Vạn Trần cười rồi nói:

"Đến lúc đó không phải chức vị hiệu trưởng của học viện võ thuật Viêm Hoàng sẽ do ngươi đảm nhận sao. Những vấn đề cụ thể không nhọc ngươi phải lo lắng, miễn là ngươi đứng tên trên danh nghĩa là được."

Tiêu Phàm suy nghĩ một lát mới nói:

"Vậy thì chọn thành phố Z đi."

"Được rồi, lát nữa ta sẽ gửi bản vẽ quy hoạch cho ngươi, trong số những khu vực có màu xanh trên đó, ngươi thích miếng đất nào thì chọn cái nấy là được."

Tiêu Phàm nói vội:

"Cục trưởng Khương, không nên làm vậy. Ta không phải là người chuyên nghiệp trong lĩnh vực này. Việc chuyên nghiệp nên được thực hiện bởi những người chuyên nghiệp."

"Chọn địa điểm, thi công, những việc này thì ngươi đừng tìm ta."

Khương Vạn Trần nói:

"Tiêu Phàm, chúng ta vẫn cần hỏi ý kiến của ngươi trong quá trình xây dựng. Học viện võ thuật có sự khác biệt với những học viện bình thường khác."

Tiêu Phàm suy nghĩ một lúc thì nói.

"Học viện võ thuật cũng cần phải cung cấp thêm một vài chương trình học văn hóa, đồng thời xây dựng thêm các sân tập võ thuật ngoài trời và trong nhà."

"Chất lượng phải tốt hơn một chút, ngoài ra cũng không khác gì mấy."

"Đúng rồi, ta thấy pho tượng rèn gươm giữ nước của đại học Tây Công rất thích hợp, chuyện này học viện võ thuật Viêm Hoàng có thể noi theo học tập cũng tốt."

...

Nước Mỹ, tại trụ sở chính của Liên minh người tiến hóa.

"Mọi người, video của Tiêu Phàm đanng được quảng bá rộng rãi trên tất cả các phương tiện truyền thông, chúng ta ở nước Mỹ cũng không thể rớt lại ở phía sau!"

Joseph nói với tông giọng trầm thấp.

Ngay cả khi làm như vậy sẽ khiến danh tiếng của Tiêu Phàm ảnh hưởng đến toàn thế giới, nhưng hắn cũng không thể kiểm soát nhiều như vậy, người của họ cũng phải tu luyện Viêm Hoàng Quyết.

Hoa Quốc có dân số 1,4 tỷ người, nếu trong lúc toàn dân tu luyện Viêm Hoàng Quyết mà họ lại không thì dân tộc của họ sẽ bị bỏ lại

rất xa.

Họ đang gấp rút phát triển chất lỏng tiến hóa, nhưng vẫn còn rất nhiều vấn đề chưa được giải quyết.

Chi phí quá cao, hơn nữa khả năng tử vong cũng không thấp.

"Vâng, minh chủ!"

Người đứng trước mặt Joseph nói.

Joseph cười chế nhạo và nói:

"Tiêu Phàm tuyên bố công khai công pháp như vậy thì hắn chẳng khác gì một tên ngu xuẩn, còn thiểu năng hơn cả bọn người của đất nước cà ri."

"Khi biên giới nảy sinh xung đột, họ cũng biết lợi hại trước sau."

Thời gian dần trôi qua, lần livestream này của Tiêu Phàm đã được truyền bá rộng rãi ở phương Tây, và có hơn hai tỷ người trên khắp thế giới đã bắt đầu tu luyện.

Trong đó dân số Hoa Hạ đã chiếm một tỷ!

Trong nháy mắt đã ba ngày nữa trôi qua, trong ba ngày này Tiêu Phàm vẫn đang tu luyện không ngừng.

Bây giờ hắn gánh vác cái danh Tiêu Tông Sư, nhưng bàn về tu vi thi hắn vẫn chưa thực sự đạt tới cảnh giới Tông Sư, hắn vẫn chỉ là Tiên Thiên viên mãn mà thôi.

Tiêu Phàm nghĩ hắn nên cố gắng vọt tới cấp bậc Tông Sư thật nhanh.

...

Ở châu u, cách đảo Marge không xa, một chiếc thuyền chiến đấu đang tuần tra trên biển và bất kỳ thuyền bè nào đến gần cũng sẽ bị cảnh báo tránh xa.

"Thuyền 003, radar phát hiện tín hiệu cách các ngươi hai hải lý về

phía bắc, mục tiêu đang hướng về phía thuyền của các ngươi, chú ý cảnh giác."

Máy truyền tin reo lên.

"Đã nhận được thông tin."

Trên thuyền chiến đấu có mười mấy binh sĩ, có người cầm ống nhòm nhìn về phía bắc, chiến hạm cũng chuyển hướng lái về phía bắc.

"Đội trưởng, ta không phát hiện được."

"Ta cũng không phát hiện gì cả."

Hai người phụ trách quan sát mở miệng.

Rất nhanh, máy truyền tin lại vang lên:

"Thuyền 003, mục tiêu đã tăng tốc độ lên rất nhanh, ba mươi hải lý, bốn mươi hải lý, năm mươi hải lý!"

"Nghi ngờ đó là một loại ngư lôi kiểu mới, hãy chú ý tránh xa nó ra."

Người điều khiển thuyền chiến đấu kinh hoàng, hắn nhanh chóng đổi hướng.

Chương 641: Cứu Mạng

"Năm trăm mét, bốn trăm mét, ba trăm mét."

Trong máy liên lạc truyền tới tin nhắc nhắc nhở lo lắng.

Người trên chiến thuyền chiến đấu lập tức nhảy xuống, trong tình huống này nhảy xuống biển ít ra còn có cơ may sống sót.

"Rào!"

Họ vừa nhảy xuống biển, cách họ không xa lắm có một con quái ngư lao ra khỏi mặt biển, con quái ngư kia đập thuyền chiến đấu

của họ nát tan tành.

"Ôi Chúa ơi!"

Khoảng hơn chục binh sĩ nhảy xuống biển nhìn thấy mà hoảng hồn.

Con quái ngư xuất hiện dài năm, sáu mét, trông nó giống như phiên bản phóng đại của cá ăn thịt người piranha, nhưng vẻ ngoài của nó còn đáng sợ và dữ tợn hơn cả cá piranha.

"Cứu mạng cứu mạng!"

Sau khi đập vỡ chiến hạm, con quái ngư lập tức lao về phía họ, chỉ trong thời gian ngắn, trên biển loang lổ màu máu, tất cả họ đều bỏ mình trong bụng cá.

"Đó là thứ gì vậy?"

Trên chiến hạm cách đó hai mươi cây số, có người nói trong nỗi kinh hãi.

Thông qua camera trên mũ bảo hiểm của những người lính, họ đã nhìn thấy con quái vật.

"Hẳn nó là sinh vật đến từ một thế giới khác!"

Hạm trưởng nhanh chóng liên lạc với Stoker tướng quân:

"Stoker tướng quân, đã phát hiện một sinh vật đáng sợ ở vùng biển phía đông bắc, nó đã tấn công một trong những chiếc thuyền chiến đấu của chúng ta."

Đúng lúc này, người lính nhìn radar hét lên sợ hãi:

"Hạm trưởng, thứ đó đang tiến về phía chúng ta".

…

Hạm trưởng nói với giọng nặng trĩu:

"Tướng quân Stocker, không cần biết sinh vật nào đang tới gần chiến hạm của chúng ta, chúng ta sẽ giết hết chúng."

"Cho phép sử dụng vũ lực để tấn công."

Mệnh lệnh của tướng quân Stoker truyền tới qua bộ đàm.

Hạm trưởng cúp bộ đàm liên lạc:

"Thứ đó cách chúng ta còn bao xa?"

"Hạm trưởng, còn mười lăm hải lý nữa, nó vẫn đang tiếp tục đến gần, hẳn là lúc nó nhảy ra khỏi mặt nước thì đã nhìn thấy chiến hạm của chúng ta."

Sĩ quan phụ tá nói vội.

Hạm trưởng nói trong lúc cau mày:

"Nếu nó có thể nhìn xa đến vậy thì chúng ta chỉ còn một lựa chọn thôi, đó là đưa nó đi gặp quỷ Satan."

"Chuẩn bị chiến đấu!"

Không bao lâu sau, chiến hạm tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu cấp một.

"Bắn hai quả ngư lôi."

Hai quả ngư lôi được phóng đi lần lượt lao về phía quái ngư đang lao tới từ khoảng cách lên đến tới mười cây số. Khi ngư lôi đã đến rất gần quái ngư thì đột nhiên quái ngư tăng tốc, tốc độ tăng vọt từ năm mươi hải lý mỗi giây lên bảy mươi hải lý mỗi giây, chẳng mấy chốc, quái ngư bỏ xa hai quả ngư lôi rất dễ dàng.

"Hạm trưởng, đối phương đã thoát khỏi phạm vi của ngư lôi và đang không ngừng lao tới phía chúng ta."

Binh lính sonar nói trong trạng thái kinh hãi không thôi.

"Tiếp tục phóng ngư lôi, phóng hết tất cả những quả ngư lôi còn lại!"

"Chiến hạm đang tiến lên phía trước với tốc độ tối đa, bom nước sâu cũng đã được chuẩn bị sẵn sàng."

Vẻ mặt hạm trưởng như muốn đông cứng lại, lập tức chiến hạm của họ tiến hết tốc lực về phía trước.

Từng quả ngư lôi một cũng được bắn ra.

Nhưng quái ngư đang đuổi giết tới họ đều tránh được tất cả những quả ngư lôi này. Tốc độ của ngư lôi không nhanh bằng cá quái ngư, chúng thoát khỏi vòng khống chế rất dễ dàng.

“Bùm! Bùm! Bùm!”

Trong lúc quái ngư lại tiếp tục đến gần, bom nước sâu vẫn tiếp tục nổ tung, nhưng quái ngư không ngu ngốc, nó lần lượt tránh được tất cả các quả bom nước sâu. Hơn nữa, đại dương không giống như giữa sông, có rất nhiều nơi để nó ẩn náu.

"Tướng quân Stoker, ngư lôi và bom nước sâu không có hiệu quả. Chúng ta đang tiếp cận đảo Marge. Xin các ngươi hãy gửi ai đó đến trợ giúp chúng ta."

Hạm trưởng đã liên lạc với tướng quân Stoker.

"Các ngươi cố gắng chống đỡ."

Tướng quân Stoker điều trực thăng đến nhanh chóng.

"Năm trăm mét, bốn trăm mét, ba trăm mét..."

"Hạm trưởng, con quái ngư kia đã tới ngay bên dưới chiến hạm của chúng ta."

Người lính sonar nói trong lúc kinh sợ tột cùng.

Một người lính khác ở bên cạnh cười nói:

"Ngươi sợ cái gì? Chiến hạm của chúng ta cũng không phải là thuyền tam bản loại nhỏ, đây là chiến hạm cỡ lớn có lượng giãn nước lên đến mấy ngàn tấn."

Nhưng vẻ mặt hạm trưởng lại cực kỳ nghiêm túc, hắn không dám xem thường.

Hắn đã xem buổi phát sóng trực tiếp lần trước của Tiêu Phàm, Tiêu Phàm ra tay đã khoét một lỗ xuyên qua một bức tường bê tông dày một mét, có lẽ quái ngư cũng có thực lực cực kỳ mạnh mẽ không kém cạnh.

Dưới đáy chiến hạm, quái ngư đang điều khiển vùng nước biển xung quanh nó. Ngay sau đó, một mũi tên băng dài hai trượng được tạo thành.

"Bùm!"

Mũi tên băng đâm vào đáy chiến hạm một cách hung bạo. Dưới đáy chiến hạm có một tấm thép thật dày khiến mũi tên băng bình thường đâm vào nó sẽ vỡ nát, nhưng mũi tên băng này lại đâm thủng khiến đáy chiến hạm lõm xuống không ít.

"Bùm bùm!"

Lại thêm hai mũi tên băng khác tấn công, đáy chiến hạm bị đâm thủng tạo thành một lỗ hổng lớn, bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được, nước biển thông qua lỗ hổng tràn vào chiến hạm. Tuy nhiên, vì chiến hạm được thiết kế thành các khoang riêng biệt nên các cửa khoang gần đó đều được đóng kín, hư hại ở mức độ này không thể đánh chìm chiến hạm nặng vài nghìn tấn.

Chương 642: Quái Ngư

Quái ngư cũng sớm nhận ra điều này. Nó đến gần chân vịt của chiến hạm, cùng lúc đó, bên trên chân vịt bắt đầu kết băng.

Băng xuất hiện ngày càng nhiều, chẳng mấy chốc chân vịt đã bị đóng băng hoàn toàn.

"Hạm trưởng, thuyền của chúng ta đã mất động lực."

"Hạm trưởng, chúng ta nên làm gì đây?"

Thủy thủ đoàn trên chiến hạm rơi vào hoảng loạn, nếu chiến hạm không thể di chuyển được thì họ chỉ có thể nằm yên chịu đòn.

Chẳng mấy chốc quái ngư đã chui vào cabin ngập nước.

"Bùm!"

Mũi tên băng khổng lồ đâm trúng cửa khoang, vì cửa khoang không bền chắc bằng phần đáy của chiến hạm nên vừa bị đâm đã hất tung thẳng lên không trung.

"Không ổn rồi."

"Cứu mạng!"

Những binh lính trong chiến hạm đang vô cùng sợ hãi.

"Bùm bùm!"

Những cửa khoang còn lại cũng lần lượt bị những mũi tên băng do quái ngư điều khiển phá tung.

Nước biển lạnh buốt nhanh chóng tràn vào từng khoang, và chiến hạm cũng bắt đầu chìm xuống.

"Tướng quân Stoker, chiến hạm của chúng ta đang chìm, quái ngư vẫn đang không ngừng công kích chúng ta, chúng ta cần hỗ trợ khẩn cấp."

Hạm trưởng sốt ruột mà kêu cứu.

"Trực thăng sẽ tới ngay, cố gắng chống đỡ một lát."

Tướng quân Stoker trầm giọng nói, ngay sau đó, một chiếc trực thăng nhanh chóng tiếp cận chiến hạm từ trên bầu trời.

Có một người tiến hóa cấp SS trong trực thăng, tên hắn ta là Ted.

"Hạ thấp xuống."

Ted nói với giọng trầm.

Ngay sau đó trực thăng hạ độ cao xuống chỉ còn 20 đến 30m, khi Ted nhảy xuống biển, quái ngư lập tức lao tới trong trạng thái hung bạo.

"Giết!"

Một luồng điện cực mạnh bùng phát từ cơ thể Ted. Vì là người tiến hóa thuộc tính lôi nên lực công kích của hắn rất mạnh, trong số những người tiến hóa cấp SS, lực công kích của hắn tuyệt đối thuộc hàng tốt nhất.

Thân thể quái ngư khựng lại, cơ thể mất thăng bằng khiến nó lật ngược, cái bụng hếch lên trên.

"Chỉ đến thế này thôi sao!"

Ted thở phào nhẹ nhõm.

Hắn ngưng tụ sấm sét trong tay và chuẩn bị phát động công kích thêm một lần nữa. Nhưng vào đúng lúc này, quái ngư đột ngột bỏ chạy ra xa, tốc độ của nó đã vượt quá trăm hải lý.

Ted không kịp trở tay để ngăn nó lại.

Một trăm hải lý tương đương tốc độ một trăm tám mươi lăm cây số một giờ, người tiến hóa cấp SS có thể dễ dàng đạt tới tốc độ này khi ở trên đất liền, nhưng ở trên biển thì rất khó.

"Mới đó mà đã khôi phục nhanh vậy rồi, người này nhất định đã

đạt tới cấp SS."

Sắc mặt của Ted hơi khó coi.

Một con yêu thú cấp SS xuất hiện ở đây vốn không phải chuyện gì tốt, nhưng lại càng tệ hơn khi để con yêu thú cấp SS này trốn thoát.

"Tất cả mọi người bỏ lại chiến hạm mà chạy thoát thân đi."

Hạm trưởng ra lệnh, trông hắn vô cùng đau khổ.

Họ không thể ngăn chiến hạm chìm xuống.

Chưa đầy năm phút sau, một chiếc chiến hạm đã biến mất trên mặt biển.

"Ted, ngươi đã giết chết con quái ngư kia chưa?"

Hạm trưởng dò hỏi.

Ted lắc đầu:

“Nó hẳn là cấp bậc SS, nhưng may mắn là ta có thuộc tính lôi, nếu không ở dưới nước chưa chắc ta đã là đối thủ của nó.”

Sắc mặt hạm trưởng biến đổi, hắn thật sự không giết chết quái ngư kia sao?

"Các ngươi không cần lo lắng quá làm gì. Những yêu thú dị giới khi xuất hiện ở thế giới khác lúc đầu rất hung dữ, nhưng dần dần hung tính của chúng sẽ giảm đi rất nhiều."

Ted an ủi.

Hạm trưởng nói trong lúc cười khổ:

"Chúng ta công kích nó, nhưng sợ là quái ngư này không dễ dàng bình tĩnh như vậy đâu, rất có thể nó sẽ còn hành động."

Mười phút sau, họ nhận được tin một chiếc thuyền chiến đấu khác đã bị tập kích, và tất cả mười binh sĩ trên thuyền chiến đấu đều đã hy sinh.

...

"Tích tích."

Tô Ấu Vi đã gửi một tin nhắn cho Tiêu Phàm.

Nàng đã chiếm được quyền điều khiển thông tin liên lạc từ đảo Marge.

"Một con quái ngư cấp SS xuất hiện gần đảo Marge, và một tàu chiến của Đế quốc Anh đã bị tấn công và đánh chìm?"

Tiêu Phàm chăm chú đọc tin nhắn.

Yêu thú cấp Võ Tông đã xuất hiện ở trái đất rồi sao?

Một tàu chiến của Đế quốc Anh bị đánh chìm là một tin tốt, nhưng yêu thú cấp SS bắt đầu xuất hiện lại không phải là tin tức tốt lành gì.

Các bến cảng của Hoa Hạ họ và thậm chí cả tàu chiến của Hoa Hạ cũng có thể bị tấn công.

"Có lẽ ta nên hỏi ông nội điểm yếu đặc biệt của chúng."

Ánh mắt Tiêu Phàm tràn ngập sự kỳ dị.

Hắn hiểu biết khá rõ về tình hình ở dị giới, những yêu thú bình thường rất sợ xương và nước tiểu của những con yêu thú cường đại hơn chúng.

Xương của những yêu thú mạnh mẽ ẩn chứa rất nhiều linh khí, để truyền chúng tới ngay bây giờ thì rất khó, nhưng để truyền nước tiểu của những yêu thú cường đại tới thì lại là chuyện vô cùng dễ dàng.

Trong nước tiểu cũng không ẩn chứa linh khí mạnh mẽ.

"Mặc dù có hơi buồn nôn, nhưng nếu truyền những thứ này tới thì có thể ngăn cản hải cảng và chiến hạm nước ta gặp phải công kích."

"Nói không chừng còn có thể sử dụng thứ này để đổi lấy thứ gì đó tốt từ tay Hải quân."

Tiêu Phàm nghĩ thầm.

Lực lượng hải quân tại Hoa Hạ đang phát triển nhanh chóng và mãnh liệt, trong quá trình đó, rất nhiều chiến hạm đã bị loại bỏ, nhưng một khi những chiến hạm đó được thả vào dị giới thì chúng tuyệt đối là đồ tốt hạng nhất.

Chương 643: Quái Ngư 2

Đế quốc Huyết Anh, tại một sân kiểm tra vũ khí.

"Mau bắt đầu bài kiểm tra đi."

Bát Kỳ Võ Đế tuyên bố.

Đế quốc Anh Luân đã mang cho họ rất nhiều thứ, có súng lục, súng trường, súng cối, máy bay không người lái, bom cảm tử, vân vân. Ngoài ra, Đế quốc Huyết Anh cũng đã mang tới cho Đế quốc Anh Luân một số Lam Ma Đằng.

"Vâng, thưa bệ hạ."

Một trong những thân vệ của Bát Kỳ Võ Đế nhặt một khẩu súng lục lên, theo thông tin Đế quốc Anh Luân đã phổ biến, đây là khẩu súng lục quân dụng l105a1. Ở Đế quốc Anh Luân, loại súng lục này chủ yếu được trang bị cho các lực lượng bộ đội đặc chủng.

"Răng rắc!"

Ngay khi thân vệ bóp cò, một âm thanh chói tai vang lên, nhưng không có viên đạn nào được bắn ra, và sau khi lắp đạn lại lần nữa thì kết quả cũng không khác gì mấy.

"Kiểm tra súng trường thử xem."

Bát Kỳ Võ Đế nói với một giọng nặng nề.

"Vâng, thưa bệ hạ."

Chẳng mấy chốc, họ bắt đầu thử nghiệm tới khẩu súng trường, nhưng kết quả vẫn vậy, khẩu súng trường cũng không thể dùng được.

Tuy nhiên, sắc mặt Bát Kỳ Võ Đế vẫn như hòa nhã mọi khi, Đế quốc Thần Long không sử dụng các loại súng lục, súng trường nên có lẽ xác suất họ cũng không thể sử dụng được những loại vũ khí này là rất cao.

"Kiểm tra súng cối đi!"

"Vâng!"

Thân vệ bắt đầu thử nghiệm trên súng cối ngay lập tức, nhưng trong các lần thử nghiệm riêng biệt không có phát đạn nào trong số ba phát đạn đại bác được bắn ra ngoài thành công.

"Ùm!"

Máy bay không người lái vừa bay đã ngã lộn ngược. Thật ra, máy bay không người lái đã đâm trúng mục tiêu, nhưng trong khi thuốc nổ trên máy bay còn chưa kịp phát nổ thì máy bay không người lái đã đâm ngược vào tảng đá rồi vỡ tan tành.

"Đáng chết!"

Lúc này sắc mặt của Bát Kỳ Võ Đế trông xấu xí vô cùng.

Rõ ràng Đế quốc Thần Long đã sử dụng được súng cối, cả máy bay không người lái và bom cảm tử cũng được sử dụng thành công, tại sao đến lượt họ thử nghiệm lại thất bại?

"Bệ hạ, nhất định trong chuyện này có huyền cơ mà chúng ta chưa tìm ra. Ta nghĩ hẳn là quá trình nạp thuốc súng có vấn đề."

Một lão già đứng bên cạnh Bát Kỳ Võ Đế nói, ông là một nhà giả kim.

"Nói tiếp đi."

Bát Kỳ Võ Đế nói.

Lão giả trầm ngâm một lát mới nói:

"Thuốc súng bên trong đều là cùng một loại, nó không dùng được cho các loại súng bình thường, trên thực tế chúng ta không nên dùng súng cối và bom cùng một lúc."

"Nếu ta đoán không sai thì thuốc súng được sử dụng trong các loại súng cối đại bác và bom bi của Đế quốc Thần Long là một loại thuốc súng mới, nhưng tạm thời không thể sử dụng chúng cho súng ống."

Tia sáng lóe lên trong mắt Bát Kỳ Võ Đế:

"Lập tức đi đến những khu vực họ đã từng chiến đấu, lấy một ít đất từ trong quả bom, sau đó ghi lại hình ảnh những miệng núi lửa do bom để lại."

Đế quốc Anh Luân đã mamg tới một chiếc máy ảnh Polaroid ngu ngốc để thuận lợi cho họ ghi lại hình ảnh của những chiếc xe tăng và súng cối mà Đế quốc Thần Long đã sử dụng.

"Vâng, thưa bệ hạ."

Lập tức có cường giả ở xung quanh rời khỏi đó.

...

Đế quốc Thiên La cách thời hạn mà họ đưa ra ở thành Lữ Giang ngày càng gần.

Thác Bạt Tường đi tới đi lui.

Nếu họ lại không đồng ý, nhất định Đế quốc Thần Long sẽ bắt đầu một đợt oanh kích khác, và những thành trì còn lại ở xung quanh cũng có thể sẽ bị nã pháo.

Hơn nữa, nếu bây giờ hắn đầu hàng thì các con trai của hắn vẫn có thể phong vương, nhưng nếu tiếp tục trì hoãn, nói không chừng người phong vương lại biến thành đám người Liễu Nhân Tuấn.

"Xin bệ hạ hãy sớm ra quyết định."

Liễu Nhân Tuấn và những người khác quỳ xuống và đồng thanh nói.

"Các ngươi...Thôi được rồi, trẫm đồng ý."

Sắc mặt Thác Bạt Tường xấu xí vô cùng, hắn đã cảm nhận được sát khí loáng thoáng ở chung quanh, nếu hắn không đồng ý với Liễu Nhân Tuấn thì rất có thể họ sẽ nổi dậy tạo phản và hành thích vua.

"Bệ hạ anh minh."

Liễu Nhân Tuấn và những người khác thở phào nhẹ nhõm. Họ cũng không muốn đi đến bước đường tạo phản. Tạo phản thành công thì tốt, nhưng nếu không thành công thì tội của họ chính là tội lớn, không thoát khỏi cảnh bị tru di Cửu tộc.

Kim Xán Vũ lại ra khỏi thành lần nữa.

"Kim sứ giả, nếu lần này mà các ngươi không tới, vậy bản tướng quân đành phải hạ lệnh công kích thôi."

Lữ Giang Thành nói, trông hắn vô cùng thờ ơ.

Kim Xán Vũ rất khổ sở mà nói:

"Lữ tướng quân, chúng ta đồng ý với hiệp nghị đầu hàng gồm mười điều mà các ngươi đã nói. Các ngươi thấy khi nào thì thích hợp để ký kết hiệp nghị?"

Lữ Giang Thành nói:

"Các ngươi nên bồi thường các khoản chưa được thanh toán đúng hạn rồi hẵng nói, đất phong vẫn chưa được xác định, cả hải cảng mà chúng ta muốn cũng chưa xác định chính xác, không cần vội vàng quá làm gì."

"Thời gian cụ thể sẽ do bệ hạ của chúng ta quyết định!"

Chương 644: Quái Ngư 3

Kim Xán Vũ nói:

"Lữ tướng quân, chúng ta sẽ bồi thường đúng thời hạn đã định, chỉ mong Hoàng đế bệ hạ Thần Long mau chóng xác nhận để các ngươi có thể rút lui khỏi đây sớm hơn."

Lữ Giang Thành vẫn bình tĩnh mà nói:

"Trong hiệp nghị còn có một mục, quân đội của Đế quốc Thần Long chúng ta có thể tự do tiến vào Thiên La Quốc để thi hành các nhiệm vụ."

Sắc mặt Kim Xán Vũ cay đắng.

"Ngươi không cần phải trưng ra vẻ mặt đó, nếu như không có chuyện gì nữa, một khi mệnh lệnh của bệ hạ tới đây, chúng ta sẽ rút khỏi Đế quốc Thiên La ngay tức khắc."

"Ai thích nán lại ở bên này của các ngươi làm gì?"

...

Đế đô Hoa Hạ, tại viện điều dưỡng Khang Bình.

Gần đây Vương tử Colin đã luôn nán lại ở nơi này, lúc này, hắn đang cẩn thận quan sát tình trạng của một số bệnh nhân, trong số họ có rất nhiều bệnh nhân là cựu quân nhân đến từ Hoa Hạ.

Họ đều là những người có đóng góp to lớn cho đất nước.

Tuy nhiên, trong những năm gần đây, thậm chí mười năm, bởi vì chịu ảnh hưởng của căn bệnh Alzheimer nên họ cũng không được sống an ổn, căn bệnh này đã đày đoạ, dày vò họ quá nhiều.

“Ngươi cảm thấy thế nào, Vương tử Colin?”

Cố Trường Thanh, người phụ trách viện dưỡng lão hỏi thăm.

Hắn là con trai của Viện sĩ Cố, đồng thời cũng là một bác sĩ có trình độ xuất sắc.

"Bác sĩ Cố, theo quan sát của ta và đội ngũ chuyên gia nghiên cứu

của chúng ta thì Lam Linh dược không có vấn đề gì, hơn nữa hiệu quả còn rất tốt."

"Xin các ngươi hãy chữa trị cho người của chúng ta càng sớm càng tốt."

Vương tử Colin nói.

Cố Trường Thanh cười rồi nói:

"Chữa trị cho các ngươi không phải là vấn đề, nếu như các ngươi xác định thì hôm nay chúng ta sẽ bắt đầu chữa trị cho các ngươi luôn."

"Chúng ta rất chắc chắn!"

Vương tử Colin nói.

Mỗi ngày hắn đều sẽ báo cáo tình hình nơi này cho cha hắn, cha hắn đã cho hắn toàn quyền quyết định, hiện tại Vương tử Colin cảm thấy mọi chuyện đã đến lúc thích hợp rồi.

"Được rồi."

"Vậy chúng ta sẽ thu xếp ngay lập tức."

Cố Trường Thanh nói.

Các bác sĩ ở viện điều dưỡng hành động vô cùng nhanh chóng. Tuy Ả Rập Xê Út có tổng cộng ba trăm người cần trị liệu, nhưng vì mỗi lần trị liệu chỉ cần tiêm một ống Lam Linh dược nên toàn bộ quá trình trị liệu cũng không kéo dài quá lâu.

Chẳng mấy chốc đã nửa giờ trôi qua.

"Colin, ông nội đang ở đâu vậy?"

Ông nội của vương tử Colin đã tỉnh lại.

Bệnh tình của ông khá nghiêm trọng, hiện tại hầu hết thời gian trong ngày ông đều phát bệnh khiến trí nhớ sa sút, nhưng ngoài những lúc phát bệnh đầu óc của ông cũng không minh mẫn lắm.

Nhưng bây giờ trông ông có vẻ rất tỉnh táo.

"Ông nội, chúng ta đang ở Hoa Hạ, không phải chuyện Hoa Hạ nghiên cứu ra Lan Lăng dược ta đã nói cho ngươi nghe ngày hôm qua rồi sao? Bệnh của ngươi sẽ khỏi rất nhanh thôi."

Vương tử Colin nói nhanh.

Ông nội của Vương tử Colin suy nghĩ về chuện gì đó, và sau một lúc lâu, ông mới nói tiếp:

"Dường như ngày hôm qua ngươi đã nói qua rồi, nhưng trong đầu ông chỉ còn lại những mảnh ký ức mơ hồ."

"Ta mang theo bộ dạng vô tri vô giác trong vài năm qua, bây giờ tỉnh táo lại cảm thấy rất tốt."

Vương tử Colin nói:

"Hôm nay ông nội chỉ mới tiêm mũi đầu tiên, tình trạng của người cũng không đến mức nghiêm trọng nhất, ngươi chỉ cần tiêm bốn mũi là có thể bình phục hoàn toàn."

"Được, tốt lắm!"

Ông nội của Vương tử Colin gật đầu.

Vương tử Colin và những người khác cũng không muốn phong tỏa tin tức, không bao lâu sau tin tức về việc hơn ba trăm thành viên của hoàng tộc Ả Rập sử dụng Lam Linh Dược đã được lan truyền rộng rãi.

"Có rất nhiều người trong hoàng thất Ả Rập Xê Út sử dụng Lam Linh Dược, không bàn tới hiệu quả ra sao, nhưng hẳn là không có bất kỳ tác dụng phụ nào khi dùng Lam Linh Dược."

"Mau thu xếp cho ta một chuyến bay đến Hoa Hạ."

Có khá nhiều người trên thế giới quan tâm đến tin tức về lam linh dược, trong đó có rất nhiều người giàu có đã nhanh chóng bay đến Hoa Hạ ngay sau khi nhận được tin tức, họ không muốn chờ đợi thêm nữa.

Đối với vài người trong số họ, tiền chỉ là một con số, cho dù sau này nước Mỹ có thể phát triển loại thuốc này, nhưng họ sẽ phải đợi đến bao giờ đây? Mạng sống của họ càng quan trọng hơn tiền bạc.

Dược Lan Lăng bại lộ ra ánh sáng, một số tập đoàn và nội bộ công ty còn đang tranh đoạt quyền hành, nếu không tranh thủ thời gian khôi phục, nói không chừng sẽ mất cả người lẫn tiền.

…

"Tích tích!"

Tiêu Phàm nhận được một cuộc gọi từ Khương Vạn Trần.

"Tiêu Phàm, các thành viên vương thất tại Ả Rập đã bắt đầu sử dụng Lam Linh Dược rồi, hơn nữa bọn hắn cũng đã thanh toán nốt năm tỷ đô la mỹ còn thiếu luôn."

"Mức tiêu thụ hiện tại của Lam Linh Dược đã đạt đến mười lăm tỷ đô la mỹ."

"Dựa theo thỏa thuận thì ngươi có thể lấy một phần ba, ta sẽ lập tức chuyển cho ngươi năm tỷ đô la mỹ."

Khương Vạn Trần nói, giọng điệu rất vui vẻ.

Chương 645: Vận Chuyển

Tiêu Phàm cười rồi nói:

"Khương Cục, chúng ta đừng tính toán bằng tiền Mỹ nữa, dù gì chúng ta cũng là người Hoa Hạ, không phải dùng nhân dân tệ tốt hơn sao?"

"Ngươi nói có lý."

"Ba tỷ năm trăm triệu nhân dân tệ sẽ được chuyển vào tài khoản của ngươi sớm thôi! Cộng thêm số tiền ban đầu trong tài khoản của ngươi thì đến lúc đó ngươi sẽ có năm mươi tỷ nhân dân tệ

trong thẻ của mình, phải không nhỉ?"

Khương Vạn Trần thốt lên đầy kinh ngạc.

Tiêu Phàm cười tủm tỉm rồi nói:

"Cũng xấp xỉ nhiêu đó, năm mươi tỷ nghe thì có vẻ nhiều, nhưng nếu muốn mua chút đồ tốt thì số tiền này cũng chẳng thấm vào đâu."

Ở đầu bên kia điện thoại, Khương Vạn Trần sững sờ một lát mới nói:

"Năm mươi tỷ mà ngươi còn chê ít ư? Ngươi còn muốn mua gì nữa hả Tiêu Phàm? Thậm chí bây giờ ngươi có thể mua được hàng trăm máy bay chiến đấu đấy."

"Vậy còn chiến hạm thì sao?"

Tiêu Phàm nói.

Ánh mắt Khương Vạn Trần lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nếu Tiêu Phàm muốn mua một chiếc chiến hạm lớn thì thực sự năm mươi tỷ nhân dân tệ không đáng thấm vào đâu cả. Ví như tàu khu trục số hiệu 052 trị giá ba tỷ rưỡi, cho dù Tiểu Phàm mua kiểu gì cũng phải tốn đến năm, sáu tỷ, nếu chỉ dùng số tiền này để mua tàu thì cũng không mua được mười chiếc. Còn như 055 thì...thôi quên đi, chiếc này có bán đâu.

"Tiêu Phàm, hiện tại ngươi mua chiến hạm rồi thì có thể vận chuyển đi đâu được chứ?"

Khương Vạn Trần dò hỏi.

Một chiếc chiến hạm nặng hơn hàng vạn tấn. Trước đây, Tiêu Phàm có thể vận chuyển hàng chục nghìn tấn hàng hóa cùng một lúc cũng không gặp vấn đề gì. Nhưng nhà máy thép của Tiêu Phàm đã yêu cầu hủy bỏ công tác vận chuyển, chẳng những thế mỗi một lần vận chuyển phải tuân theo quy định về trọng lượng hàng hóa có thể chuyển đi.

Tiêu Phàm cười rồi nói:

"Linh huyệt của Đế quốc Anh Luân cách bờ biển rất gần nên chỉ cần chiến hạm đi ngang qua đó thì có thể vận chuyển thuận lợi qua bên kia."

"Hơn nữa nhất định phải kiểm soát trọng tải của chiến hạm nằm trong khoảng hai ngàn tấn, không được vượt quá mức quy định."

Khương Vạn Trần nói:

"Tàu hộ tống 056? Lượng giãn nước của nó chỉ có hơn một ngàn tấn. Đối với ngươi mà nói thì thứ này khá rẻ, nhưng ngoài ra cũng tốn một khoản tiền kha khá cho ngoại thương đấy."

"Giá cả quốc tế rơi vào khoảng một trăm triệu đô la Mỹ nên chỉ cần ngươi kiểm soát mua sắm trong khoảng bốn năm trăm triệu nhân dân tệ là được. Nếu ngươi muốn mua loại này thì mấy chục tỉ trong tay ngươi có thể mua được không ít đâu."

Nói đến đây, Khương Vạn Trần có hơi khó hiểu, hắn hỏi:

"Tiêu Phàm, không phải đặt một chiếc chiến hạm ở dị giới sẽ rất dễ dàng bị một cường giả lợi hại phá hủy sao?"

"Bố trí trận pháp."

"Chiến hạm sẽ được cải trang và che giấu trước khi vận chuyển qua đó, không gian trong chiến hạm rộng lớn nên chúng ta có thể bố trí trận pháp cường đại bên trên nó, hơn nữa nhất định sẽ có cường giả đi theo nó."

"Rất nhiều thành trì lớn của các quốc gia đều ở vùng duyên hải, một khi chiến hạm cập bến xem như đã bước vào khu vực áp chế thực lực, lúc đó đại bác ở đuôi tàu sẽ phát huy hiệu quả rất tốt."

"Khương Cục, hiện tại 056 là tàu hộ tống đang phục vụ ở nước ta, ta cũng không cần tàu hộ tống tân tiến như vậy, lấy được chiến hạm đại bác không còn hoạt động cũng được."

Sau khi nghe Tiêu Phàm nói xong, Khương Vạn Trần nói nhanh:

"Tiêu Phàm chúng ta cũng có thể vận chuyển các chiến hạm hiện đang phục vụ ở Hoa Hạ qua đó để bố trí trận pháp đúng không?"

Tiêu Phàm nói:

"Ngươi có thể chuyển nó đi nhưng không thể chuyển trở về đâu. Vân chuyển một thứ từ bên đây thì dễ, nhưng chuyển trở lại từ bên kia thì khó hơn nhiều."

"Vả lại bố trí trận pháp cần kết hợp sử dụng các loại bảo vật cường đại, do đó chúng cũng sẽ khiến độ khó tăng vọt vượt quá bình thường nên truyền lại là chuyện không thực tế."

Khương Vạn Trần ở đầu bên kia điện thoại lắc đầu chán nản.

Tiêu Phàm nói:

"Nhưng chờ khi thực lực của ta mạnh hơn khiến trận pháp mạnh hơn, hẳn là việc bố trí trận pháp tĩnh âm trên tàu lặn sẽ không thành vấn đề."

Ánh mắt Khương Vạn Trần sáng lên.

"Như vậy cũng tốt lắm rồi."

Nếu tàu ngầm có thể hoạt động mà không tạo ra bất cứ tiếng động nào thì lực uy hiếp của nó sẽ được tăng cường đáng kể, đến nay mặc dù hải quân Hoa Hạ đã bắt đầu ăn nên làm ra nhưng vẫn còn chênh lệch một khoảng lớn với nước Mỹ.

"Tiêu Phàm, chuyện này ngươi nên liên hệ với cậu Lục của ngươi đi."

"Nếu ngươi chỉ muốn mua chiến hạm đã ngừng hoạt động, hẳn sẽ không có vấn đề gì."

Khương Vạn Trần nói.

Ngay sau đó Khương Vạn Trần cúp điện thoại.

"Đinh!"

Tiêu Phàm nhận được một tin nhắn văn bản.

Hắn mở điện thoại di động lên thì thấy ba mươi lăm tỷ đã được gửi vào tài khoản, cùng lúc đó số dư đã vượt quá năm mươi tỉ. Số tiền này được trích từ một phần ba lợi nhuận của Lam Linh Dược nên không cần phải nộp thuế nữa. Nếu hắn phải trả thuế cho số tiền này thì thật sự quá thiệt thòi cho hắn rồi.

Chương 646: Thông Tin Liên Lạc Của Dương Tướng Quân

Mặc dù hắn hy vọng đất nước sẽ ngày càng hùng mạnh hơn, nhưng hắn cũng không phải kiểu người tiêu tiền như rác.

Ngay sau đó Tiêu Phàm đã liên lạc với Lục Chí Hằng.

"Ngươi muốn mua một chiếc chiến hạm đã ngừng hoạt động ư? Ta sẽ liên lạc với Dương tướng quân thuộc hải quân thay ngươi, có lẽ hắn sẽ rất vui vẻ mà bán cho ngươi nếu ngươi tự mình đến đó một chuyến."

Một số chiến hạm giải ngũ đã tham gia vào lực lượng cảnh sát biển. Ngoài ra cũng có một số quá cũ kỹ và tốn kém chi phí lớn để bảo trì, ngay cả cảnh sát biển cũng ghét bỏ không muốn dùng đến.

"Cám ơn cậu Lục."

Tiêu Phàm nói vội.

Lục Chí Hằng nói:

“Ngươi chuẩn bị sẵn sàng đi, Tiêu Phàm, tuy rằng nhất định Dương tướng quân sẽ bán cho ngươi, nhưng khi ngươi tìm tới cửa nhất định hắn sẽ vì hải quân mà đòi hỏi một số lợi ích.”

Tiêu Phàm mỉm cười.

Chỉ cần hắn không muốn tư lợi, muốn lấy lợi ích cho hải quân là chuyện rất bình thường, trong số đám người Lục Chí Hằng có ai lại không muốn quân khu của mình phát triển tốt hơn?

Ngay sau đó Lục Chí Hằng đã nói cho Tiêu Phàm thông tin liên lạc của Dương tướng quân.

"Tiêu phàm, khi ngươi đi nhớ mang theo hai hộp trà, hắn thích uống trà, nhưng không cần loại trà quá xịn, dù sao ngươi cho hắn trà quá mắc thì hắn cũng không nhận đâu."

"Được rồi."

Sau khi cúp điện thoại, Tiêu Phàm lên đường rất nhanh.

Chuyện quân hạm cần phải chuẩn bị từ sớm, sửa chữa và bảo dưỡng các chiến hạm không còn hoạt động trước khi giao cho hắn cũng tốn rất nhiều thời gian.

Hai ba giờ sau, phi cơ trực thăng của Tiêu phàm đã hạ cánh.

Hắn đã gặp Dương tướng quân của hải quân.

Dương tướng quân tên Dương Chấn Quốc, dù tuổi tác đã ngoài sáu mươi nhưng thân thể vẫn còn cường tráng lắm, khi hắn nhìn thấy Tiêu phàm thì nụ cười trên mặt đã rộng mở.

"Ta vừa mới nói sáng nay sao lại có chim khách kêu, hóa ra là có khách quý ghé thăm nơi này."

"Tiêu Tông Sư, ngươi đến chỗ ở tồi tàn của Lục Chí Hằng không ít lần. Thế mà không thấy ngươi đến căn cứ mới toanh của chúng ta được lần nào?"

Dương Chấn Quốc nói khi bắt tay với Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cười rồi nói:

"Dương tướng quân, không phải ta đã tới đây rồi sao? Trong túi ta chỉ có những thứ vặt vãnh, trước đây những thứ vật dụng hải quân ta cũng không dám nhìn đâu."

Dương Chấn Quốc nhếch miệng cười trước khi nói:

"Xem ra túi của ngươi bây giờ phồng lên rồi, Tiêu Tông sư, ngươi có muốn chúng ta tổ chức một buổi lễ nghênh đón ngươi không?"

"Hiện tại người của chúng ta đều tu luyện Viêm Hoàng Quyết, bọn hắn rất chờ mong được gặp ngươi, nếu bọn hắn biết ngươi ở chỗ này có lẽ sẽ hưng phấn lắm."

Tiêu Phàm lắc đầu liên tục:

"Dương tướng quân, ngàn vạn lần đừng làm vậy. Chờ đến khi bọn hắn tu luyện Viêm Hoàng Quyết đạt được một số thành tựu thì ta sẽ quay lại."

"Về sau chắc chắn ta và hải quân các ngươi sẽ có rất nhiều cơ hội hợp tác với nhau."

Nói đến đây, trong tay Tiêu Phàm xuất hiện hai hộp trà:

"Cậu Lục bảo ta đưa cho ngươi hai hộp trà bình thường, hắn nói nếu cho ngươi loại trà ngon thì ngươi sẽ không nhận."

Dương Chấn Quốc nhìn chằm chằm.

"Lục Chí Hằng cũng khá lắm, hắn không muốn ta uống trà ngon chứ gì? Đồ người khác cho ta nhất định sẽ không nhận, ngươi đưa cho ta cũng không sợ người khác mách lẻo báo lại à."

Tiêu Phàm cười rồi nói:

"Dương tướng quân, ngươi tin tưởng ta như vậy sao?"

Dương Chấn Quốc bĩu môi:

"Người khác có thể hối lộ ta nhưng ngươi thì không cần làm thế. Ai kiện tụng lên Đại trưởng lão thì ta cũng mặc kệ."

Tiêu Phàm lấy ra thêm hai hộp trà ngon.

"Dương tướng quân, ta muốn một chiếc chiến hạm ngoài biên chế nặng không tới hai ngàn tấn, tên lửa gì đó không quan trọng, chỉ cần chất lượng đáng tin cậy và hỏa lực mạnh là được."

Dương Chấn Quốc gật đầu.

"Một số chiến hạm đã ngừng hoạt động rất khó bán, trình độ hiện

đại hóa thấp nên quá trình tu sửa và cải tiến gặp rất nhiều khó khăn. Nếu ngươi không quan tâm đến những chuyện đó thì chúng rất phù hợp với ngươi."

…

Tiêu Phàm nói:

“Dương tướng quân, quốc gia chúng ta đã cho rất nhiều tàu chiến ngừng hoạt động, ngươi xem đi rồi cho ý kiến, đạn pháo đều là đạn CL-20.”

Dương Chấn Quốc kinh ngạc nói:

“Tiêu Phàm, ngươi không có ý định xem từng chiếc một sao?”

Tiêu Phàm lắc đầu.

“Những chiến hạm ngừng hoạt động này hẳn là sẽ không tập trung ở một chỗ, hơn nữa cho dù ta có xem xét từng chiếc một thì một người không biết chuyên môn như ta làm sao có thể phát hiện được cái gì?”

Dương Chấn Quốc cười nói:

“Vậy không phải ngươi chỉ cần nói qua điện thoại là được rồi sao?”

“Đương nhiên là không được, ta phải tới đây để chào hỏi ngươi chứ?”

“Chiếc tàu chiến này giá cả thế nào?”

Dương Chấn Quốc nói:

“Giá trung bình khoảng giữa 300 triệu hoa nguyên, giá cụ thể phải xem ngươi gắn với bao nhiêu đại dược, đạn càng nhiều giá càng cao.”

“À Tiêu Phàm, ngươi có muốn xem qua tàu ngầm cỡ nhỏ không? Tàu ngầm thông thường 035 đã được quốc gia cho ngừng hoạt động nên giá cả cũng sẽ thực tế hơn với ngươi.”

Chương 647: Làm Ăn Phóng Khoáng

“Một quả ngư lôi phát nổ trong nước thậm chí mạnh hơn cả một quả đạn đại bác.”

Tiêu Phàm vội hỏi:

“035 bao nhiêu?”

“035G có lượng choán nước khoảng 2.000 tấn, tám ống phóng ngư lôi 533mm, có thể trang bị 16 quả.”

“Giá tiền sẽ đắt hơn chút, Mạnh Quốc đã mua hai chiếc tàu cách đây vài năm, một chiếc trị giá 100 triệu đô la Mỹ, nếu ngươi muốn, ta có thể yêu cầu cho ngươi một chiếc rẻ hơn.”

Tiêu Phàm lắc đầu:

“Giá này cũng được, hải quân có nhiều tiền thì kiếm được nhiều trang bị mới, không cần ưu đãi này.”

“Dương tướng quân, nếu có thể thì lấy hai chiếc đi, ngư lôi cũng phải là thuốc nổ CL-20, trang bị thêm ngư lôi, thêm tiền.”

“Tàu chiến chỉ cần hai mươi chiếc là được rồi.”

“Các ngươi phải sửa chữa bảo dưỡng một phen, tư liệu vận hành phải chuẩn bị tươm tất, vân vân mây mây. Tổng số tiền giao dịch tối đa chỉ 100 tỷ nhân dân tệ thôi.”

Dương Chấn Quốc há hốc mồm:

“Một trăm tỷ nhân dân tệ? Không cần nhiều vậy đâu. Tàu chiến nhiều lắm cũng chỉ năm tỷ, tàu ngầm cũng không cao hơn hai tỷ.”

Tiêu Phàm cười nói:

“Dương tướng quân, các ngươi xem có thể cải tiến hay không, sao cho chiến hạm hỏa lực mạnh hơn, trên tàu có thể trực tiếp lắp pháo.”

“Không cần trang bị bệ phóng tên lửa.”

“Có bao nhiêu tiền thì gắn thêm bấy nhiêu đạn pháo.”

Dương Chấn Quốc cười ha hả nói:

“Tiêu Phàm, ngươi đây làm ăn phóng khoáng thật đấy, liền làm theo ý ngươi, khi nào chúng ta ký hợp đồng được?”

Tiêu Phàm lắc đầu:

“Cái này thì không cần. Dương tướng quân, các ngươi mà lừa gạt ta, ta liền đến chỗ Đại trưởng lão báo cáo.”

Dương Chấn Quốc chỉ biết im lặng:

“...”

“Tiêu Phàm, tàu chiến không thể có đủ cho ngươi ngay lập tức, cải tạo bảo dưỡng cũng cần thời gian, một tháng có thể hoàn thành cho ngươi năm chiếc.”

“Ngược lại, tàu ngầm có thể giao đủ cho ngươi ngay bây giờ.”

Tiêu Phàm gật gật đầu.

Trên thực tế, hiện tại hắn không có tự tin chiến hạm cùng tàu ngầm ở cấp bậc này có thể được thông qua, một tháng nữa thông đạo qua giữa hai thế giới sẽ dễ dàng hơn.

Trình độ của hắn chắc cũng có thể đến cấp bậc cao thủ.

Trong thời gian một tháng, các linh huyệt mạnh mẽ vẫn có khả năng sẽ được tìm thấy ở vùng biển Hoa Quốc. Nếu như vậy, những chiến hạm này sẽ không cần phải đi đến đế quốc Anh nữa.

Với mối quan hệ giữa Hoa Hạ và đế quốc Anh hiện giờ, đế quốc Anh sẽ không dễ dàng đồng ý.

“Dương tướng quân, chuyện này phiền ngươi phải bận tâm nhiều.”

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Dương Chấn Quốc nói:

“Tiêu Phàm, lần sau trước khi tới đây, ngươi nói ta một tiếng, ta sẽ tập hợp người ở bên dưới, họ đều muốn nhìn thấy ngươi bằng da bằng thịt.”

“Sẽ lưu ý.”

…

“Ting ting.”

Tiêu Phàm vừa mới lên trực thăng chưa được bao lâu, có cuộc điện thoại gọi đến.

“Chú Trầm, có chuyện gì?”

Bên kia đầu dây là Trầm Kính Sơn.

“Tiêu tông sư, con chip làm từ silicon gần đây đã đạt được nhiều tiến bộ. Nhưng đồng thời, việc nghiên cứu và phát triển đòi hỏi đầu tư nhiều hơn. Hiện tại, công ty đang thiếu vốn.”

Tiêu Phàm vội nói:

“Chú Trầm, ngươi đừng trêu ta. Ngươi hãy gọi ta bằng tên, chứ ngươi gọi ta là Tiêu tông sư làm ta cảm thấy rất kì cục.”

Tiêu Phàm hiện sở hữu 51% cổ phần của tập đoàn Thiên Hà, nhưng hắn không có thời gian để quản lý nó, nên hắn đã nhờ Trầm Kính Sơn phụ trách chuyện này.

“Được rồi haha.”

“Trong livestream nhìn ngươi ra tay, thật sự trông sợ đến ngây người ấy.”

Trầm Kính Sơn cười nói.

Tiêu Phàm đeo mặt nạ, nhưng Trầm Kính Sơn dễ dàng nhận ra đó là Tiêu Phàm.

“Chú Trầm, cần đầu tư thêm bao nhiêu? Nếu đầu tư thêm, có

chiếm được nhiều cổ phần hơn không?”

Trầm Kính Sơn trả lời:

“Ngươi có thể vay ngân hàng hoặc huy động vốn, điều này sẽ làm loãng cổ phần, sau đó nếu có người muốn rút lui, họ có thể kiếm được lợi nhuận và rời khỏi thị trường.”

“Muốn đảm bảo sự phát triển nhanh chóng của công ty trong tương lai, chúng ta cần huy động hơn 10 tỷ nhân dân tệ, nghiên cứu về chip làm từ silicon mỗi ngày đều đang đốt tiền.”

Tiêu Phàm trầm tư một hồi rồi lên tiếng:

“Chú Trầm, nếu chúng ta muốn đảm bảo sự phát triển nhanh chóng của công ty trong tương lai, chúng tôi cần huy động hơn 10 tỷ nhân dân tệ và nghiên cứu về chip dựa trên silicon đang đốt tiền mỗi ngày.

“Chú Trầm, nếu ta đầu tư thêm hai mươi tỷ nhân dân tệ, cổ phần của ta trong công ty có thể đạt 67% không?”

“Đương nhiên là có thể.”

“Định giá công ty gần đây có tăng nhưng không tăng quá nhiều, có thêm hai mươi tỷ thì cổ phần của ngươi phải đạt 75%.”

Trầm Kính Sơn trả lời.

Trong lòng hắn vô cùng kinh ngạc, Tiêu Phàm cứ thế mà móc ra hai mươi tỷ tiền mặt thôi ư?

“Chú Trầm, vậy ta đầu tư thêm hai mươi tỷ.”

Trầm Kính Sơn vội:

“Tiêu Phàm, ngươi không lo lắng gì sao? Con chip silicon nếu được nghiên cứu thành công thì tốt quá rồi, nhưng nếu như thất bại thì mọi thứ đều sẽ đổ xuống sông xuống biển hết.”

Chương 648: Vị Giáo Sư Già

“Bảy mươi lăm phần trăm cổ phần của ngươi có rất nhiều rủi ro.”

Tiêu Phàm thản nhiên nói:

“Chip nước ngoài đang đè đầu cưỡi cổ chúng ta, hiện chúng ta đang dẫn đầu về chip làm từ silicon, nhất định không được để họ đuổi kịp.”

“Chú Trầm, ngươi cứ yên tâm, chút tiền ấy ta lo được.”

Hai mươi tỷ này có mất đi thì hắn vẫn còn hai mươi tỷ khác. Hơn nửa, Lam Linh dược tề ít nhất còn có thể mang lại cho hắn ta một phần lợi nhuận giá trị mười tỷ đô la.

“Vậy được, ta sẽ cố gắng giành được nhiều cổ phần cho ngươi.”

“Sau khi thảo luận xong, ngươi có thể chuyển tiền.”

…

Một cơ sở nghiên cứu bí mật ở Hoa Kỳ.

“Ù ù!”

Đủ loại thiết bị nghiên cứu phát ra những âm thanh như bị bóp nghẹt. Xung quanh rất nhiều người đang căng thẳng chờ đợi, bọn họ đang luyện chế chất lỏng tiến hóa cấp SSS.

Họ đã chi rất nhiều tiền cho dự án này.

Về mặt lý thuyết mà nói, tỷ lệ thành công phát triển chất lỏng tiến hóa cấp SSS của họ là 7%, trước đó họ đã thất bại khoảng 22 lần.

“Tíc tíc.”

“Quá trình phát triển chất lỏng tiến hóa cấp SSS đã hoàn thành.”

“Số hiệu 23 tạo thành công.”

Loa trong gian phòng phát lên. Nhất thời, tất cả mọi người xung quanh đều hoan hô.

“Erin, phân tích chất lỏng tiến hóa.”

“Loại dịch tiến hóa này dùng trên cơ thể con người thì tỷ lệ thành công là bao nhiêu?”

Người đang nói là một vị giáo sư già.

Hắn phụ trách nghiên cứu trong lĩnh vực này,

Erin là siêu máy tính của cơ sở thử nghiệm, nó có trí thông minh nhất định và có thể hỗ trợ hoàn thành các thí nghiệm khác nhau.

“Phân tích bên trong...”

“Giáo sư Morgan, kết quả mô phỏng exascale cho thấy nam giới ở độ tuổi trung niên sử dụng chất lỏng tiến hóa cấp SSS này có xác suất tử vong là 99,97%.”

“Thực lực càng mạnh xác suất tử vong càng thấp. Đối với người tiến hóa cấp SS sử dụng, xác suất tử vong là 93,6%.”

Mười phút sau, Erin trả lời.

Giáo sư Morgan khẽ cau mày, xác suất tử vong quá cao, dù sao đi nữa, chất lỏng tiến hóa cấp SSS đã được nghiên cứu thành công, họ có thể cải thiện nó.

Nếu dốc toàn tâm toàn lực, bọn họ cũng sẽ tạo ra tiến hóa cấp SSS thôi.

…

Trong nháy mắt mấy ngày đã trôi qua, ngày càng có nhiều người ở Hoa Hạ cảm thấy tức giận.

Thông thường tu luyện Viêm Hoàng Quyết cần một tháng mới có thể sinh ra khí tức, nhưng có nhiều người tu luyện Viêm Hoàng Quyết như vậy, ắt trong đó ít nhiều cũng có thiên tài.

“Ahahaha, ta cũng sinh ra khí tức.”

“Viêm Hoàng Quyết đúng là một công pháp tuyệt vời.”

Trong ký túc xá của một đại học nào đó, có giọng nói vô cùng phấn

khởi vang lên.

“Dương Đào, cảm giác sinh ra khí tức như thế nào?”

Một người trong ký túc xá hỏi.

Dương Đào hớn hở trả lời:

“Đó là một cảm giác khá bí ẩn, ngươi thổi vào mu bàn tay sẽ có thể cảm nhận được luồng khí trên da, tương tự vậy.”

“Chỉ là khí trên mu bàn tay thì lành lạnh, còn cái này có cảm giác ấm áp.”

Một người khác nói:

“Theo những gì được nói trên Internet, sau khi cảm giác về khí được sinh ra, thể chất sẽ tăng lên nhanh chóng sau khi luyện tập, sự gia tăng này cực kì dễ thấy trong hai ngày đầu tiên.”

Dương Đào gật đầu.

Họ đã kiểm tra sức mạnh của mình.

Bầu trời dần chuyển tối.

Hôm nay Dương Đào không đi học, cả ngày hắn chỉ ở trong kí túc xá tu luyện.

“Các huynh đệ, để ta test thử.”

“Ta có cảm giác khí lực dường như đã lớn hơn một chút.”

Dương Đào từ trên giường đi xuống, vừa đi vừa nói.

“Mau mau.”

Một nam sinh trong ký túc xá đưa cho hắn một lực kế dùng để kiểm tra độ bám, lực cầm nắm của Dương Đào được kiểm tra đêm qua là 41,5 kg.

Con số này khá khả quan, ở mức một nam sinh viên đại học bình thường.

Dương Đào cầm máy đo lực kế.

“Hự!”

Dương Đào quát lớn, tay phải của hắn ngay lập tức nắm chặt lại.

Số đo lực kế lập tức tăng lên 57,6 kg.

“A!”

Dương Đào dốc hết toàn lực, con số cuối cùng trên máy đo lực kế đo được đạt 58,5 kg, tăng 17kg so với kết quả tối qua.

“Ta làm được rồi, mạnh thật đấy.”

“Viêm Hoàng Quyết quả thực rất lợi hại.”

“Không được, không được chủ quan, trong vòng một tuần nữa ta nhất định phải sinh ra khí lực.”

Những người xung quanh cảm thấy vô cùng khâm phục.

Họ đã từng thấy những tin tức tương tự trên Internet, nhưng trên mạng chẳng dễ để phân biệt đâu thật đâu giả, nên cảm xúc của họ cũng không rõ ràng như vậy.

Nhưng Dương Đào lại là người thật bằng da bằng thịt ngay cạnh họ.

“Thử cái khác xem nào.”

Dương Đào không chần chừ mà lại tiến hành ngay một bài test khác. Quyền lực, tốc độ đều tăng trưởng rõ ràng, tu luyện Viêm Hoàng Quyết cho ra kết quả vô cùng khác biệt.

Hầu như ở đâu cũng có người cảm nhận được khí lực, kết quả là ở Hoa Hạ ngày càng có nhiều người luyện tập Viêm Hoàng Quyết hơn, thậm chí là còn luyện tập rất kiên trì.

Như vậy sẽ càng có nhiều người có khả năng sinh ra khí lực.

Đó là một vòng tuần hoàn tích cực.

Chương 649: Thần Quang Kiếm

Ở quận Hành Dương.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy? Rất nhiều người ở Hoa quốc đã sinh ra được khí lực, quốc gia chúng ta tại sao không có lấy một mống người?”

“Cơ bản là dân số luyện tập Viêm Hoàng Quyết của nước chúng ta còn ít. Ta nghĩ, lẽ ra chính phủ nên tuyên truyền mạnh mẽ về nó hơn, để chúng ta không bị tụt lại phía sau.”

“Không sai, nhìn kết quả của người Hoa quốc trên Internet đi, sau khi tu luyện Viêm Hoàng Quyết, sức mạnh, tốc độ, v.v. đã tăng vọt, chúng ta không thể thua được.”

Vô số người ở quận Hành Dương và vô số người ở các quốc gia khác đã bị kích thích, số người tu luyện Viêm Hoàng Quyết tăng vọt, mỗi ngày thời gian tu luyện lại càng nhiều hơn.

Họ nào biết rằng cơ sở của Viêm Hoàng Quyết là huyết mạch.

Cho dù có bao nhiêu người luyện tập, và luyện tập chăm chỉ như thế nào đi chăng nữa thì hiệu quả cũng rất kém.

“Tùng tùng, tùng tùng!”

Ở huyện Lôi Sơn, Tiêu Phàm ở bên cạnh chiếc gương lên tiếng.

“Ông nội.”

Tiêu Phàm thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Hải nôn ra máu trong chín ngày không liên lạc được, hắn ta rất lo lắng.

“Cháu ngoan, thần quang kiếm tế ngươi luyện thế nào rồi?”

Tiêu Hải cười ha hả nói.

Tiêu Phàm nói:

“Thần quang kiếm đã trở nên mạnh mẽ hơn nhiều, mạnh hơn nhiều so với ám khí thông thường, việc kiểm soát thần quang kiếm bằng sức mạnh tâm linh càng dễ dàng hơn.”

Tiêu Hải nói:

“Đó là chuyện dễ hiểu, Thần Quang kiếm là bảo vật nhận chủ, ám khí thông thường là ngươi cưỡng ép khống chế, độ khó của hai thứ này cũng không phải cùng một cấp bậc.”

Tiêu Phàm gật gật đầu.

“Ông nội, tình trạng hiện tại của ngươi vẫn ổn chứ? Thiên La quốc thế nào rồi?”

Tiêu Hải nhếch miệng cười nói:

“Thiên La quốc đã đầu hàng vô điều kiện, bây giờ Thiên La quốc đã không còn bất cứ mối đe dọa nào đối với Thần Long đế quốc của chúng ta nữa.”

Tiêu Hải kể lại cặn kẽ sự tình.

Tiêu Phàm khẽ tặc lưỡi, khá lắm, những đòi hỏi đó thực sự rất khắc nghiệt, nhưng Thiên La quốc xứng đáng vì dám khiêu khích Thần Long đế quốc.

“Ông nội, ta đã đặt hai mươi tàu chiến và hai tàu ngầm đã không còn đưa vào hoạt động, ngươi xem hai mươi mấy ngày sau có thể chuyển từ đế quốc Anh sang cho ngươi hay không.”

Tiêu Phàm nói.

Ánh mắt Tiêu Hải sáng lên:

“Ngay lúc ta đang cần, Huyết Anh đế quốc gần đây có rục rịch, đế quốc Kền Kền đã âm thầm ủng hộ bọn hắn.”

“Hả?”

Vẻ mặt Tiêu Phàm trở nên nghiêm trọng.

Hắn biết Kền Kền đế quốc nằm trên Thần Vũ đại lục.

Thần Vũ đại lục không phải là một lục địa duy nhất, nó là tên gọi chung của một số lục địa. Đế quốc Kền Kền nằm trên đỉnh của lục địa khác, độc chiếm một lục địa.

Xét về dân số, đế quốc Thần Long lớn hơn, nhưng xét về tư cách là một cường quốc trên đất liền, ảnh hưởng của đế quốc Thần Long đối với toàn bộ Thần Vũ đại lục yếu hơn nhiều.

Vào những ngày trước của đế quốc Thần Long, sức mạnh tổng thể của quốc gia yếu hơn Kền kền đế quốc.

Bây giờ đế quốc Thần Long không còn yếu hơn đế quốc Kền Kền, nhưng đế quốc Kền Kền vẫn có ảnh hưởng lâu dài và có nhiều đồng minh.

Nếu cộng thêm sức mạnh của một nhóm đồng minh, chắc chắn đế quốc Kền Kền sẽ càng mạnh hơn.

“Ông ơi, đế quốc Kền Kền không phải là một nơi hay ho để đụng vào.”

Tiêu Phàm nói với tông giọng trầm.

Tiêu Hải gật gật đầu:

“Kền Kền đế quốc được mệnh danh là đế chế đứng đầu. Thần Long đế quốc của chúng ta hiện đã trở thành mối đe dọa thực sự đối với đế quốc Kền Kền.”

“Đế quốc Kền Kền chắc chắn sẽ hành động.”

“Không chỉ Huyết Anh đế quốc, mà đế quốc Kền Kền nhất định cũng sẽ thu phục các đế quốc xung quanh đế quốc Thần Long của chúng ta. Những ngày sắp tới có lẽ sẽ không phải là chuỗi ngày thái bình rồi.”

Tiêu Phàm nói:

“Hải quân của đế quốc Thần Long và đế quốc Kền Kền không thể đem lên bàn cân được.”

Tiêu Hải gật gật đầu.

“Đúng vậy, trên Thần Vũ đại lục, hải quân của tất cả các quốc gia khác kết hợp lại cũng không thể đánh bại hải quân của Đế quốc Kền Kền.”

“Trường hợp này bên kia địa cầu cũng như thế.”

“Đế quốc Thần Long có một đội quân hùng mạnh, thừa sức để tự bảo vệ mình, nhưng sức tấn công không đủ, đặc biệt là ảnh hưởng của nó đối với phần còn lại của lục địa là không đủ lớn.”

Đế quốc Thần Long có rất nhiều người tài, họ có thể bay tới các đại lục khác, nhưng lại không thể mang theo nhiều người bay qua đại dương bao la được.

“Ông nội, ngươi cũng đừng quá lo lắng.”

“Chỉ cần chiến hạm bên này có thể chuyển qua, cục diện sẽ thay đổi.”

Tiêu Phàm cười cười nói.

Tiêu Hải gật đầu.

Thuyền ở Thần Vũ đại lục về cơ bản được làm bằng gỗ, bị hạn chế bởi vật liệu. Tàu chiến, thương thuyền, vân vân… không thể chế tạo quá lớn, nhiều lắm cũng chỉ ở mức hai đến ba nghìn tấn.

Tuy rằng cường giả bên này địa cầu không nhiều, nhưng kỹ thuật tiên tiến, đóng tàu công nghiệp rất phát triển, Dù là tàu sân bay 100.000 tấn, hay tàu chở hàng trăm nghìn tấn cũng đều có thể chế tạo được.

Chương 650: Nước Tiểu Của Siêu Thú

Ngay khi Tiêu Phàm chuyển giao các tàu chiến 2.000 tấn đã ngừng hoạt động, Tiêu Hải và những người khác sau khi bày binh bố trận, trang bị lại, các chiến hạm liền sẽ biến thành vũ khí hàng đầu, sức mạnh của hải quân đều sẽ tăng vọt.

“Cháu ngoan, hiện tại ta đã chuẩn bị vô vàn thứ bảo vật không gian, ngươi muốn cái nào? Việc tăng sức mạnh của ngươi quan trọng hơn.”

Tiêu Hải nói.

Đế quốc Thần Long hiện tại ít nhất vẫn có thể tự bảo vệ mình.

Nhưng thực lực của Tiêu Phàm hiện tại Tiêu Hải cảm thấy vẫn còn quá yếu.

Điều gì sẽ xảy ra nếu M quốc phát triển thành công chất lỏng tiến hóa cấp SSS?

Và sẽ ra sao nếu một con quái vật sở hữu sức mạnh long trời lở đất đến với địa cầu này?

…

Tiêu Phàm nói:

"Ông nội, chỗ của ngươi có nước tiểu của yêu thú nào mạnh không?"

Tiêu Hải nhìn Tiêu Phàm với vẻ mặt kỳ quái.

"Ngươi đừng nhìn ta như vậy, bên hải vực của Đế quốc Anh Luân xuất hiện yêu thú cấp SS, một chiếc tàu chiến của họ đã bị đắm rồi."

Tiêu Hải hơi kinh ngạc, yêu thú cấp Võ Tông mạnh như vậy sao? Yêu thú cấp SS cũng tương đương với yêu thú cấp Võ Tông bên bọn họ.

Võ Tông, Đại Võ Tông, Võ Vương, Võ Hoàng, sau đó mới là Võ Đế, trong mắt Tiêu Hải thì Võ Tông chỉ là phế vật.

"Ông nội, yêu thú cấp Võ Tông ở chỗ này rất mạnh, tàu chiến bên này lại không bày trận pháp, nên không ngăn cản được công kích của yêu thú cấp Võ Tông."

Tiêu Phàm nhận ra Tiêu Hải đang suy nghĩ gì nên trả lời.

"Ừ."

Tiêu Hải khẽ gật đầu:

"Vậy là ngươi muốn dùng nước tiểu của yêu thú mạnh để bảo vệ bến cảng vùng duyên hải nước H, bảo vệ tàu chiến của nước H?"

"Đúng vậy."

Tiêu Hải trầm ngâm nói:

"Đúng là ý tưởng này của ngươi không tệ chút nào, đúng là nước tiểu của yêu thú mạnh có tác dụng như thế, hơn nữa cũng dễ truyền đi. Chỉ là thứ này thật sự không có chuẩn bị trước, lần sau cho ngươi nhé."

Tiêu Phàm đáp:

"Ông nội, ta gửi đồ sang cho ngươi trước, xưởng sắt thép đã dỡ xuống phần lớn và đưa tới rồi, đến lúc đó các ngươi cứ lắp ráp theo video là được."

"Được."

Tiêu Phàm truyền tống đến trong kho hàng, số lượng lớn đồ vật trong kho hàng biến mất nhanh chóng, ngoài sắt thép thì năm chục ngàn bộ áo giáp đưa tới cũng được truyền qua, vậy thì quân đoàn Tu La có thể mạnh hơn rồi.

Gửi năm chục ngàn áo giáp này sang, quân đoàn Tu La có thể đạt tới ba trăm năm mươi ngàn người, số lượng kỵ binh trọng giáp của Đế quốc Thần Long vượt qua bốn trăm ngàn.

Đây là điều cực kỳ đáng sợ, nếu càn quét trên đất bằng thì hoàn toàn vô địch. Mục tiêu của Tiêu Phàm là để số lượng của quân đoàn Tu La đạt tới năm trăm ngàn, nhiều hơn nữa thì không cần vì quốc gia không chỉ cần kỵ binh trọng giáp, mà còn cần những loại binh chủng khác.

"Cháu ngoan, ngươi suy nghĩ xem có muốn cái gì không? Nếu như ngươi không nghĩ ra thì ông nội truyền cho ngươi một bộ Trận Kỳ nhé?"

Tiêu Hải nói, Trận Kỳ có thể hỗ trợ bày trận nên Tiêu Phàm gật đầu:

"Ông nội, ngươi truyền cho ta một bộ Trận Kỳ đi, rồi nâng cao một chút tinh thần lực của ta, lại nâng cao một chút tinh thần lực của Vi Vi là được."

"Kêu là Vi Vi rồi à?"

"Kêu thế này trông có vẻ thân mật hơn một chút."

Tiêu Hải cười ha hả nói:

"Vậy theo ý ngươi, ngoài những cái đó thì truyền thêm một chút tri thức về trận pháp cho ngươi, ngươi cố gắng thấu hiểu nó."

"Đùng!"

Tiêu Phàm nhanh chóng mở thông đạo không gian ra để Tiêu Hải ra tay, không bao lâu sau năm cái Trận Kỳ đã truyền tới, cái này tiêu hao rất nhiều sức mạnh của Tiêu Hải nên sắc mặt ông trở nên hơi trắng bệch.

"Ông nội, thôi tạm thời không cần mấy thứ khác đâu."

Tiêu Phàm vội nói, nhưng Tiêu Hải lắc đầu:

"Mấy cái Trận Kỳ này ẩn chứa năng lượng lớn nên mới khó truyền, còn nâng cao tinh thần lực cho các ngươi lại rất dễ dàng."

Rất nhanh hai cỗ tinh thần lực truyền tới, tinh thần lực truyền cho Tiêu Phàm mạnh hơn rất nhiều, còn Tô Ấu Vi thì do thực lực thấp hơn nên năng lực thừa nhận của nàng không mạnh bằng Tiêu Phàm.

"Đi!"

Cuối cùng Tiêu Hải truyền tới rất nhiều tri thức về trận đạo, quả cầu ánh sáng chui vào đầu Tiêu Phàm, Tiêu Phàm có cảm giác như đầu muốn nổ tung, nhưng sau khi tinh thần lực tiêu hóa một chút thì tình huống đã giảm bớt.

"Năm ngày sau liên lạc lại với ngươi."

Tiêu Hải nói xong bóng người cũng biến mất không thấy đâu.

Chớp mắt đã đến sáng hôm sau, Tiêu Phàm tu luyện một đêm nên tình hình khá hơn rất nhiều, hắn cầm mấy cái Trận Kỳ đã bày sẵn trận pháp lên. Mấy cái Trận Kỳ này có thể bày các loại trận pháp khác nhau, cụ thể phải xem thực lực của hắn thế nào, và xem năng lực về phương diện trận pháp của hắn ra sao.

"Lần này cho dù có người tiến hóa cấp SSS tới cũng không thành vấn đề."

Tiêu Phàm nở nụ cười trên mặt.

Có trận pháp với cấp bậc như vậy bảo vệ, hắn để Tiểu Hoàng rời đi chấp hành những nhiệm vụ còn lại cũng không có việc gì.

Chương 651: Một Phần Năm

Đế quốc Huyết Anh.

"Bát Kỳ bệ hạ, điều kiện chúng ta cho ngươi đã tốt lắm rồi, nếu như ngươi còn không bằng lòng ký minh ước, vậy thì chúng ta chỉ có thể lấy làm tiếc mà rời đi."

"Đến lúc đó nếu như Đế quốc Thần Long nhằm vào các ngươi, các ngươi chỉ còn một con đường chết thôi."

Tam hoàng tử Sorokun của Đế quốc Ngốc Thứu lạnh nhạt nói.

Bát Kỳ Võ Đế nhìn chằm chằm minh ước trước mặt, trong minh ước viết họ giúp đỡ Đế quốc Ngốc Thứu nhằm vào Đế quốc Thần Long, đến lúc đó họ có thể được chia kha khá lãnh thổ.

Bây giờ diện tích lãnh thổ của Đế quốc Thần Long là bốn mươi tám triệu cây số vuông, chỉ cần Đế quốc Thần Long sụp đổ là Đế quốc Huyết Anh có thể chiếm lấy một phần năm.

Còn diện tích của Quận Hành Dương chỉ có sáu, bảy trăm ngàn cây

số vuông, tạo thành bởi các hòn đảo từ nhỏ đến to, nhiều thiên tai như núi lửa, động đất hay bão táp. Vì vậy mà Quận Hành Dương ngày đêm mong ngóng có thể chiếm lấy lãnh thổ của Đế quốc Thần Long.

"Bát Kỳ bệ hạ, các ngươi không nên quá tham lam, bây giờ diện tích lãnh thổ của Đế quốc Thần Long đã lớn hơn Đế quốc Ngốc Thứu chúng ta rồi, một phần năm không nhỏ đâu."

Sorokun trầm giọng nói.

"Được!"

Bát Kỳ Võ Đế hít sâu một hơi rồi gật đầu.

Một phần năm, gần mười triệu cây số vuông đất đai, là gấp mười lần Quận Hành Dương họ bây giờ, đúng là đã rất khá rồi.

Đế quốc Ngốc Thứu có thực lực mạnh, họ bên này cũng phát hiện thông đạo linh huyệt, Bát Kỳ Võ Đế cảm thấy đáng giá để cược vận mệnh quốc gia một lần, mà trước kia họ cũng từng cược rồi.

Sorokun cười nói:

"Bát Kỳ bệ hạ, đây là lựa chọn sáng suốt của ngươi."

"Đế quốc Thần Long cũng không có Thủy Sư nào mạnh, vậy nên chúng ta đứng ở vị thế bất bại, dù quân đoàn Tu La có mạnh hơn cũng không thể uy hiếp đến các ngươi."

Bát Kỳ Võ Đế nói:

"Nhưng cường giả của họ có thể bay tới."

Sorokun cười nói:

"Ngươi không cần lo về chuyện này, ký minh ước rồi, Đế quốc Ngốc Thứu chúng ta còn có một vài cao thủ ở những nước liên minh khác tương trợ."

"Chắc là Đế quốc Huyết Anh các ngươi sẽ không vô dụng như Thiên La quốc đâu nhỉ! Nếu như Thiên La quốc ráng chống đỡ

thêm một khoảng thời gian, có lẽ chúng ta đã trực tiếp kết minh với Thiên La quốc rồi."

Bát Kỳ Võ Đế khẽ gật đầu.

"Vậy cứ như vậy đi."

Hắn cầm bút lên ký xuống minh ước, Đế quốc Huyết Anh và Đế quốc Ngốc Thứu chính thức kết minh, Đế quốc Ngốc Thứu đưa hết người tài đến gần Đế quốc Thần Long.

Trước kia Đế quốc Ngốc Thứu cảm thấy Đế quốc Thần Diễm không có uy hiếp gì, không muốn kích thích Đế quốc Thần Diễm nên Đế quốc Ngốc Thứu mới không duỗi tay đến bên này.

"Bát Kỳ bệ hạ, hi vọng các ngươi mau chóng có hành động."

"Mặc dù thực lực của Đế quốc Thần Long mạnh hơn các ngươi, nhưng Thủy Sư lại yếu hơn các ngươi rất nhiều, các ngươi có thể tập kích bến cảnh của Đế quốc Thần Long."

Sorokun mỉm cười nói.

"Được."

Bát Kỳ Võ Đế gật đầu.

Về phương diện Thủy Sư, hắn rất có lòng tin vào Thủy Sư của Đế quốc Huyết Anh họ, Đế quốc Huyết Anh họ có mười mấy chiếc thuyền chiến hơn ngàn tấn, mà hai chiếc trong số đó vượt qua hai ngàn tấn, mấy trăm tấn thuyền chiến đã đủ nhiều, những thuyền chiến này tạo thành hạm đội, một lần có thể vận chuyển mấy chục ngàn người.

Thủy Sư của họ có thể đổ bộ tập kích từ bất cứ bến cảng nào trong khi Thủy Sư của Đế quốc Thần Long bên này lại yếu đến đáng thương, đến một chiếc thuyền chiến trên ngàn tấn cũng không có, thuyền chiến lớn nhất cũng chỉ năm sáu trăm tấn thôi.

Thuyền chiến càng lớn tức là có thể bố trí trận pháp càng mạnh, nếu va chạm trên mặt biển thì thuyền chiến của họ hoàn toàn có thể nghiền ép thuyền chiến của Đế quốc Thần Long.

Trước kia Đế quốc Thần Diễm không phát triển Thủy Sư, thật ra cũng là vì không muốn chọc giận Đế quốc Ngốc Thứu, sự qua loa tạm thời ấy đổi lấy thất bại trong tương lai.

"Tam hoàng tử, hi vọng các ngươi sẽ có cường giả tham gia hộ tống, trẫm dự định tập kích bất ngờ vào bến cảng Thiên Thuận của Đế quốc Thần Long, bóp chết hoàn toàn Thủy Sư của Đế quốc Thần Long."

Bát Kỳ Võ Đế nói mà trong mắt lóe lên ánh sáng.

Bến cảng Thiên Thuận của Đế quốc Thần Long chính là bến cảng Thủy Sư lớn nhất ở Đế quốc Thần Long bây giờ, với lại bên này còn có xưởng đóng tàu lớn nhất của Đế quốc Thần Long.

Đương nhiên Tiêu Hải biết tầm quan trọng của việc phát triển Thủy Sư, nhưng thuyền chiến khổng lồ không phải một ngày hai ngày là có thể tạo ra được, cái này cần thời gian tích lũy.

"Cường giả của chúng ta sẽ âm thầm cung cấp trợ giúp. Bên kia không có nhiều cường giả trình độ hàng đầu, chỉ cần cường giả trình độ hàng đầu của các ngươi là đủ để ứng phó rồi."

Sorokun cười nhạt nói.

Chương 652: Giết

"Nhanh, nhanh, lên thuyền."

"Tất cả mọi người tranh thủ thời gian."

Ở một cảng quân sự nào đó của Đế quốc Huyết Anh, mấy chục chiếc thuyền chiến cập sát bờ, mấy chục ngàn binh sĩ mò mẫm lên thuyền, không bao lâu sau mấy chục chiếc thuyền chiến đã khởi hành.

"Ầm!"

Thuyền chiến rẽ sóng đi tới, những chiếc thuyền chiến này khác với thuyền trên địa cầu, không có cánh quạt, bọn chúng tiến lên

dựa vào trận pháp được bày trên thuyền chiến, trận pháp khởi động là có thể lợi dụng sức nước để tiến lên, về mặt tốc độ hơi chậm hơn chiến hạm trên trái đất, nhưng so với tàu thủy bình thường thì đã nhanh nhiều rồi.

"Các tướng sĩ, người dân của Đế quốc Huyết Anh chúng ta là ưu tú nhất, dân tộc chúng ta là dân tộc cao quý nhất, nhưng chúng ta chỉ có thể chịu thiệt thòi ở lại hải đảo. Trận chiến này là trận chiến cường quốc của Đế quốc Huyết Anh chúng ta, xem các vị anh dũng giết địch!"

Mấy canh giờ sau, đội tàu tiếp cận bến cảng Thiên Thuận.

Tướng quân Ito Tsuru của Đế quốc Huyết Anh nói chuyện, giọng nói trầm thấp của hắn truyền đến tai mỗi người lính.

Trước mắt vẫn còn cách bến cảng Thiên Thuận hơn mười dặm, thực lực của hắn còn chưa bị áp chế, Ito Tsuru có được tu vi Võ Đế trung kỳ, thực lực mạnh mẽ.

"Giết, giết!"

Trên từng chiếc từng chiếc thuyền chiến, mấy vạn binh lính của Đế quốc Huyết Anh rống to, giọng nói của họ cũng không truyền ra khỏi thuyền chiến, trận pháp bên trên thuyền chiến sẽ ngăn cản giọng nói của họ truyền ra bên ngoài.

Rất nhanh, tốc độ của từng chiếc từng chiếc thuyền chiến đã chậm lại, họ cách bến cảng Thiên Thuận chỉ còn vỏn vẹn khoảng mười dặm.

Bến cảng Thiên Thuận là một thành trì không nhỏ, trong phạm vi mười dặm xung quanh thực lực sẽ chịu áp chế, mà trận pháp trên thuyền chiến cũng bị áp chế như thế.

Nhưng trận pháp trên thuyền chiến cũng không phải hoàn toàn mất tác dụng, hơn nữa với tốc độ của thuyền chiến, nếu thuyền chiến muốn đi về phía trước thêm vài dặm cũng không thành vấn đề.

Bây giờ đang là rạng sáng, trên mặt biển lớp sương mù dày đặc.

"Trời cũng giúp ta!"

"Trận chiến này, hãy để Đế quốc Thần Long biết rõ Đế quốc Huyết Anh chúng ta lợi hại thế nào, tiêu diệt Thủy Sư của Đế quốc Thần Long, quyền chủ động sẽ hoàn toàn thuộc về ta!"

Trong mắt Ito Tsuru lấp lánh ánh sáng.

Dựa theo tình báo của bọn họ, bến cảng Thiên Thuận bên này có tám ngàn quân coi giữ của Đế quốc Thần Long, để năm mươi ngàn quân tinh nhuệ của bọn họ tập kích bến cảng Thiên Thuận là hoàn toàn dư sức.

Mục tiêu hàng đầu của họ cũng không phải giết sạch quân coi giữ bến cảng Thiên Thuận, mà là phá hủy thuyền chiến cập bến ở đây, phá hủy xưởng đóng tàu bên này.

"Hướng gió phù hợp, căng buồm!"

Từng chiếc từng chiếc thuyền chiến kéo căng buồm, dưới sức kéo của gió, trong sương mù dày đặc che lấp, thuyền chiến như là u linh khổng lồ tới gần bến cảng.

Người của Đế quốc Huyết Anh cũng không biết, bến cảng Thiên Thuận bên này có đường thuỷ riêng biệt, những khu vực còn lại ngoài khu vực đường thuỷ riêng biệt được bố trí rất nhiều thuỷ lôi.

Ở khu vực không áp chế thực lực, dù thuỷ lôi có nổ sát bên thuyền chiến cũng không làm tổn hại gì đến thuyền chiến, nhưng bây giờ đến thực lực Võ Đế còn bị áp chế.

"Các tướng sĩ, chuẩn bị kỹ càng cung nỏ, Đế quốc Huyết Anh chúng ta tất thắng trận chiến này, đến lúc đó đất đai của Đế quốc Thần Long, tài phú và nữ nhân của Đế quốc Thần Long đều là của chúng ta!"

Trên một chiếc thuyền chiến dẫn đầu, có tướng lĩnh nói với vẻ mặt hưng phấn. Làm võ tướng đánh trận, hắn giành được quân công thì địa vị mới có thể hiển hách hơn.

"Hãy để Đế quốc Thần Long biết rõ sự lợi hại của Đế quốc Huyết

Anh chúng ta."

"Dù Đế quốc Thần Long lợi hại, nhưng tiếc là thực lực của Thủy Sư lại quá kém, chỉ là một người què cường tráng thôi."

Một đám binh sĩ trên thuyền chiến của Đế quốc Huyết Anh hưng phấn không thôi, đất đai, tài phú, nữ nhân, những thứ này kích thích họ rất nhiều.

Đúng lúc này, thuyền chiến của bọn họ tới gần một quả thuỷ lôi.

Quả thuỷ lôi nay hoàn toàn không lộ ra trên mặt nước, nó trôi nổi trong nước thông qua dây mỏ neo, với kiểu đặt thuỷ lôi này thì đến chiến hạm sắt thép khổng lồ cũng có thể đánh chìm được.

Ba mươi mét, hai mươi mét, mười mét.

"Đùng!"

Trong nháy mắt thuyền chiến chạm vào, quả thuỷ lôi này lập tức bộc phát ra lực lượng khổng lồ, một phần ba phần trước của thuyền chiến trực tiếp bị nổ thành mảnh vỡ.

Trong tình huống có trận pháp bảo vệ thì những thuyền chiến làm bằng gỗ này rất mạnh, tốc độ nhanh, phòng ngự nhanh, còn có thể lợi dụng trận pháp để bộc phá ra công ích mạnh mẽ, nhưng không có trận pháp bảo vệ thì nó chỉ là một con sâu.

"Kẻ địch tấn công, kẻ địch tấn công!"

Bên trong bến cảng Thiên Thuận lập tức vang lên tiếng cảnh báo.

Bây giờ là rạng sáng lúc mặt trời còn chưa lên, lại thêm sương mù dày đặc, nên họ không thấy rõ kẻ địch, nhưng tiếng nổ của thuỷ lôi đã truyền ra rất xa.

"Không ổn rồi!"

Trong lòng Ito Tsuru dựng đứng lông tơ.

Chương 653: Đáng Chết

"Nhanh, lui lại, lui lại!"

Ito Tsuru rống to.

Nhưng thuyền chiến mấy trăm tấn, thậm chí là một hai ngàn tấn lại không phải thuyền nhỏ, bọn chúng có quán tính, mà buồm cũng không phải muốn là có thể hạ xuống ngay lập tức.

"Đùng!"

"Đùng!"

"Đùng!"

Rất nhanh lại là vài tiếng nổ mạnh dữ dội.

Thuyền chiến của bọn họ không kịp dừng, những thuyền chiến còn lại cũng đụng phải thuỷ lôi, mà chỉ cần đụng trúng, dựa vào uy lực của thuỷ lôi là trong nháy mắt đã có thể phá hủy thuyền chiến của họ, thậm chí mấy chiếc thuyền chiến còn lại xung quanh cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

"Không, không!"

"Mau lui lại, mau lui lại!"

Tất cả binh sĩ trên những chiếc thuyền chiến của Đế quốc Huyết Anh đều luống cuống, vì ảnh hưởng của quán tính mà thuyền chiến vẫn còn đang tiến lên, mỗi lần nhích tới một chút là như đang xông vào Qủy Môn Quan.

"Nhanh, nhanh!"

"Chuẩn bị sẵn pháo cối!"

Trong bến cảng, tướng lãnh trấn thủ ở đây lớn tiếng nói.

Một tháng trước đã có một nhóm người lặng lẽ đến bến cảng Thiên Thuận, nhân số của họ không nhiều, chỉ có khoảng hai trăm người nhưng những người này toàn là pháo thủ pháo cối.

"Bùm, bùm!"

Rất nhanh, trăm cỗ pháo cối phát ra tiếng gầm thét, từng viên đạn pháo gào thét lên bay ra ngoài.

"Đùng!"

"Đùng!"

Hiển nhiên phần lớn pháo cối đều rơi xuống biển, nhưng Đế quốc Huyết Anh có rất nhiều thuyền chiến tới, vậy nên vẫn có thuyền chiến trúng chiêu.

Nếu dùng thứ như pháo cối để đối phó với chiến hạm sắt thép khổng lồ hiện đại hoá, vậy thì hiệu quả không thấm vào đâu, nhưng nếu dùng để nổ thuyền gỗ thì lại vô cùng hiệu quả.

"Đáng chết, đáng chết!"

"Mau bỏ đi!"

Ito Tsuru trợn to mắt đến mức muốn lòi ra.

Những chiếc thuyền chiến này đều là của cải nhiều năm của Đế quốc Huyết Anh họ, một chiếc thuyền chiến khổng lồ hư hao, muốn trùng kiến phải tiêu hao rất nhiều thời gian, vậy mà bây giờ bọn chúng lại đang không ngừng bị phá hủy.

Sớm biết thế này, còn không bằng họ đổ bộ cách bến cảng Thiên Thuận mười dặm, sau đó để binh sĩ của họ tấn công bến cảng Thiên Thuận từ trên đất bằng.

"Á!"

"Cứu mạng, cứu mạng!"

Tiếng kêu thảm thiết, tiếng kêu rên không ngừng vang lên.

Rất nhiều binh lính của Đế quốc Huyết Anh thương vong, trong số họ có rất nhiều cường giả cấp bậc Võ Vương, Võ Hoàng, nhưng dưới tình huống thực lực bị áp chế, họ không mạnh hơn binh lính bình thường bao nhiêu.

"Tướng quân, thuyền chiến của chúng ta bắt đầu lui về sau."

Hai phút đồng hồ trôi qua, thân vệ bên cạnh Ito Tsuru nói.

Chỗ họ là thuyền chỉ huy, là một chiếc thuyền chiến hai ngàn một trăm tấn, trên chiếc thuyền chiến này bày đủ loại trận pháp, để chế tạo chiếc thuyền này phải bỏ ra rất nhiều tiền bạc.

Trong tình huống thuyền chiến không chịu áp chế, cho dù không có cường giả cấp Võ Hoàng, Võ Đế trên thuyền thì chiếc thuyền chiến này cũng có thể ngăn cản sự tấn công của cường giả cấp Võ Đế.

"Hu hu!"

Đúng lúc này một quả pháo của pháo cối gào thét bay tới.

"Vút!"

Ito Tsuru dựa vào âm thanh để phân biệt vị trí, ám khí trong tay hắn bắn ra ngoài.

Nhưng tốc độ bắn pháo của pháo cối quá nhanh, thực lực của Ito Tsuru lại bị áp chế nên độ chính xác không cao, ám khí hắn bắn ra còn cách pháo cối mấy centimet.

"Nằm xuống!"

Ito Tsuru nằm rạp xuống trong nháy mắt.

"Đùng!"

Giây tiếp theo đạn pháo rơi xuống chiếc thuyền chỉ huy này của hắn, tấm ván gỗ bị va chạm tạo thành một cái hố, sau đó pháo cối trong hố nổ mạnh.

Ito Tsuru cách hơi gần nên cơ thể hắn bị nổ bay.

…

"Phụt! Phụt!"

Itou Tsuru vẫn chưa bị nổ chết, nhưng hắn liên tục phun hai ngụm máu tươi, bị súng cối bắn nổ trong khoảng cách gần, hắn bị nổ đến

mức đầu óc choáng váng.

"Tướng quân, tướng quân!"

"Mau cho chữa trị cho tướng quân."

Binh lính đế quốc Huyết Anh ở xung quanh vô cùng hoảng loạn. Itouu Tsuru là chủ tướng họ, là cao thủ cấp Võ Đế, nếu Itouu Tsuru chết ở chỗ này, sẽ là một tổn thất rất lớn với đế quốc Huyết Anh họ.

"Ta hại đế quốc rồi, ta hại đế quốc rồi!"

Itou Tsuru vô cùng đau khổ.

Từ tiếng nổ mạnh mà đoán được, mười mấy con tàu chiến hạm của họ đã có hơn một nửa bị đánh trúng, bị súng cối bắn trúng có lẽ còn có thể di chuyển, bị thủy lôi bắn trúng tất sẽ bị hủy.

"Tướng quân, còn rất nhiều người bên chúng ta còn đang ở dưới nước."

"Chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Trên chiến hạm gần đó có người hét lớn.

Itou Tsuru hít sâu một hơi:

"Minh Kim rút binh, tất cả mọi người nhất định phải rút, rút ra ngoài cách mười dặm rồi lại nghĩ cách cứu những người rơi xuống nước."

"Vâng, tướng quân!"

Thuyền chiến của họ tiếp tục rút lui.

"Ầm!"

Đúng lúc này, phần đuôi của thuyền chiến ngay bên cạnh đám người Itouu Tsuru phát nổ, phía sau của họ đã đụng trúng thủy lôi ở dưới nước trong khi đang rút lui...khi tiến về phía trước thì không đụng trúng, không có nghĩa là sẽ không đụng phải khi rút

lui, tiến tới và rút lui không thể hoàn toàn ở trên cùng một đường thẳng.

"Ào!"

Thuyền chiến bị phát nổ ở bên cạnh khiến nước biển văng lên cao, đám người Itouu Tsuru bị nước biển xối vào, thuyền chiến của họ cũng bị sóng đẩy sang một bên.

Chương 654: Thương Vong Thế Nào?

"Không ổn, không ổn rồi!"

Trong lòng Itouu Tsuru hoảng hốt. Thuyền chiến chuyển ngang thì tỷ lệ đụng trúng thủy lôi sẽ tăng lên. Itouu Tsuru xông về phía bên kia thuyền ngay lập tức.

"Ầm!"

Itouu Tsuru vừa rời đi, một bên thuyền ngay chỗ đứng ban đầu của hắn đụng trúng một quả thủy lôi, trận nổ dữ dội khiến thân thuyền bị thủng một lỗ lớn. Itouu Tsuru mà chậm thêm hai giây nữa, hắn nhất định sẽ bị nổ chết.

"Đáng chết, đáng chết!"

Itouu Tsuru phun máu lần nữa.

Lần này, hắn không phải bị sóng nổ gây chấn động, mà là tức giận công tâm. Đế quốc Huyết Anh chỉ có hai chiếc thuyền chiến trên hai ngàn tấn, chiếc thuyền chiến này lại là tàu chiến của hắn, nay lại bị nổ tung. Vị trí chính giữa đã bị nổ một lỗ lớn, chiếc thuyền chiến này đã vô dụng rồi.

"Mau rút lui đến các chiến hạm khác!"

Itouu Tsuru lạnh lùng nói.

Nhiều người họ trên thuyền chiến nhanh chóng sơ tán, nhưng thuyền chiến này của họ quá lớn, một chiếc khác ở bên cạnh lại

không thể chở hết nhiều người như vậy được.

"Ầm…ầm…ầm!"

Hạm đội của đám người Itouu Tsuru liều mạng rút lui, súng cối vẫn còn đang bắn. Tầm bắn xa nhất của súng cối cỡ vừa đạt đến sáu cây số, trước khi đám người Itouu Tsuru rút ra ngoài mười dặm, họ có thể gặp phải nguy hiểm bất cứ lúc nào.

Sau hơn nửa giờ, trời dần dần sáng.

Lại tổn thất thêm mấy chiếc thuyền chiến, hạm đội của đế quốc Huyết Anh cuối cùng cũng rút lui ra ngoài mười dặm. Họ có tổng cộng bốn đến năm mươi chiếc thuyền chiến, hai mươi chín chiếc bị nổ tung, còn lại mười sáu chiếc hiện đã rút lui an toàn. Mà mười sáu chiếc này vẫn bị hư hại. Thuyền chiến có bị hư hại, trận pháp được bố trí trên đó sẽ chịu ảnh hưởng, chưa nói đến việc tấn công phòng ngự, họ cũng không thể trở về đế quốc Huyết Anh được.

"Thương vong thế nào?"

Itouu Tsuru ôm lấy mặt, hỏi.

Hắn bị thương không nhẹ. Nhưng vì hắn có thực lực cấp Võ Đế, chỉ cần rút lui ra ngoài mười dặm, không mất bao lâu là hắn có thể hồi phục, vấn đề này không lớn.

"Tướng quân, tổn thất của chúng ta bao gồm cả chiếc tàu chiến chỉ huy trong số hai mươi chín chiếc thuyền chiến bị nổ đó, ngoài ra còn có hai chiếc bị hư hại không thể nào di chuyển xa được. Năm mươi nghìn tướng sĩ của chúng ta chỉ có hơn hai mươi nghìn người rút lui, trong đó còn có không ít người bị thương."

Một vị tướng lĩnh đứng trước mặt Itouu Tsuru, đau khổ nói.

Họ mang mười mấy chiếc chiến hạm, mấy chục nghìn người đến tấn công, kết quả ngay cả mặt kẻ địch còn chưa thấy đã tổn thất hơn phân nửa, thực sự quá đau lòng.

"Dưới nước còn có không ít người của chúng ta, phái người đi cứu đi."

Vẻ mặt Itouu Tsuru thẩn thờ nói.

"Vâng, tướng quân."

Họ thả từng chiếc từng chiếc thuyền nhỏ đi cứu, người của họ nhanh chóng phát hiện từng chiếc máy bay không người lái bay ra từ cảng Thiên Thuận. Trên máy bay không người lái còn mang theo bom.

"Ầm! Ầm!"

Phát hiện thuyền bè đến cứu viện, máy bay không người lái lập tức lao xuống, đụng trúng thuyền nhỏ, những quả bom trên chiếc máy bay không người lái này lập tức nổ tung.

Bên trong cảng Thiên Thuận, thủy quân của đế quốc Thần Long cũng bắt đầu hành động. Hạm đội hành động lần này không thể so với đế quốc Huyết Anh, nhưng đế quốc Thần Long vẫn phải có chiến hạm khoảng hai ba trăm tấn, trên chiến hạm có rất nhiều cung tiễn thủ.

"Vút! Vút!"

Binh lính đế quốc Huyết Anh rơi xuống nước không ngừng bị bắn chết. Họ muốn phản kháng cũng không thể. Mép thuyền chiến của thủy quân đế quốc Thần Long cũng không quá thấp, họ leo lên không được.

"Rút lui, chúng ta không cứu được họ đâu."

"Mau rút lui!"

Thuyền cứu viện của đế quốc Huyết Anh từ từ rút lui, nếu họ không rút lui, có lẽ hoặc sẽ bị máy bay không người lái phá hủy, hoặc sẽ bị thủy quân đế quốc Thần Long nghiền ép.

Thuyền nhỏ của họ không thể so với thuyền chiến của thủy quân đế quốc Thần Long.

"Mấy tên đế quốc Huyết Anh khốn nạn này, vậy mà lại đánh lén chúng ta."

"May mà bên chúng ta canh phòng nghiêm ngặt."

"Nếu không có thủy lôi trong nước, không có súng cối, e rằng lúc này chúng ta thảm rồi."

Nhiều binh lính đế quốc Thần Long nghị luận ầm ĩ.

Họ thoải mái vui sướng mà bắn chết đám binh lính đế quốc Huyết Anh dưới nước. Bắt tù binh? Họ lười phải làm vậy. Bắt họ rồi, vẫn phải trông nom họ ăn uống.

"Tướng quân, chúng ta có cần đổi nơi lên bờ để tấn công cảng Thiên Thuận không?"

Bên cạnh Itouu Tsuru có người lên tiếng hỏi.

Itouu Tsuru cắn răng nghiến lợi:

"Đổ bộ cách xa mười dặm, tranh thủ thời gian đến cảng Thiên Thuận, nhất định phải phá hủy cảng Thiên Thuận để hoàn thành mục tiêu của chúng ta! Mạng của chiến sĩ chúng ta không thể chết vô ích!"

Họ còn khoảng hai mươi nghìn người, quân canh giữ cảng Thiên Thuận chỉ có hơn tám nghìn, họ đổ bộ xông đến cảng Thiên Thuận, còn có thể hoàn thành nhiệm vụ.

"Vâng, tướng quân!"

Thuyền chiến của họ nhanh chóng di chuyển đến điểm đổ bộ thứ hai, nước chỗ này đủ sâu, thuyền chiến của họ đổ bộ ở chỗ này thì không có vấn đề gì.

Chương 655: Đáng Chết

Mười dặm mà thôi, đi dọc theo bờ biển, họ không tốn bao nhiêu thời gian là có thể đến cảng Thiên Thuận, người ở các nơi khác của đế quốc Thần Long không còn kịp chi viện nữa.

"Mau…mau lên!"

Không bao lâu sau, thuyền chiến của đế quốc Huyết Anh cập bờ. Để lại một nghìn binh lính canh giữ thuyền chiến, mười chín nghìn người còn lại đi dọc theo bờ biển xông về phía trước, lửa hận báo thù đang bùng cháy trong lòng họ.

Mười dặm, chín dặm, tám dặm. Khoảng cách càng ngày càng gần.

"Khu vực cấm, không cho phép thông hành."

Lúc cách cảng Thiên Thuận chỉ còn hai ba dặm, họ nhìn thấy tấm bảng cảnh báo, bên này còn có rào chắn, dân chúng bình thường không thể vào khu vực cấm.

"Xông lên, mau xông lên!"

"Giết!"

Binh lính đế quốc Huyết Anh cũng mặc kệ có phải khu vực cấm hay không, họ điên cuồng xông lên phía trước.

"Ầm! Ầm!"

Đạn súng cối bắt đầu bắn về phía này. Đám binh lính đế quốc Huyết Anh xông vào trong đạn lạc, người không hoàn thành nhiệm vụ trước mắt sẽ chết vô ích.

"Ù ù!"

Không ít máy bay không người lái cũng bay tới bên này, chúng hạ xuống tới tấp mà nổ tung. Có máy bay không người lái mang theo mười mấy kí bom, sức nổ kinh người. Dưới trận nổ như vậy, binh lính đế quốc Huyết Anh nhanh chóng bỏ mạng.

"Các tướng sĩ, chỉ còn lại mấy trăm mét nữa thôi, giết!"

Một vị tướng quân xông lên phía trước, hét to.

"Đùng!"

Ngay lúc này, vị tướng quân đó đạp trúng mìn. Quả mìn này thuộc kiểu nhảy, nó nhảy lên cao một mét rồi nổ tung trong nháy mắt.

"A!"

Vị tướng quân đạp trúng mìn đã bị nổ chết, không ít người xung quanh đã bị thương.

"Đùng! Đùng!"

Rất nhiều người khác cũng đạp trúng mìn, từng quả mìn không ngừng nổ vang.

Cảng Thiên Thuận là căn cứ thủy quân lớn nhất đế quốc Thần Long, sao Tiêu Hải có thể không đề phòng chứ? Đủ loại thủy lôi, mìn đều được sắp đặt không ít.

"Đáng chết."

Sắc mặt Itouu Tsuru vô cùng khó coi.

Nếu chỉ là súng cối và máy bay không người lái ném bom thì còn đỡ, đợt tấn công ban đầu như vậy còn có thể thấy được, mà mìn nổ tung liên tục thật sự quá kinh khủng. Mỗi một bước đi cũng có thể giẫm vào quỷ môn quan.

Đúng lúc này, con ngươi Itouu Tsuru chợt co rụt lại. Hắn nhìn thấy bốn chiếc máy bay không người lái đang xông về phía hắn.

"Vút! Vút!"

Hộ vệ bên cạnh Itouu Tsuru nhanh chóng bắn tên, trong đó có ba chiếc máy bay không người lái bị bắn nổ, nhưng vẫn còn lọt một chiếc đang lao tới.

"Mạng ta xong rồi."

Trong đầu Itouu Tsuru thoáng qua suy nghĩ như vậy.

"Ầm!"

Một giây kế tiếp, máy bay không người lái lao xuống rồi nổ tung.

…

…

Vụ nổ dữ dội khiến Itouu Tsuru bị nổ bay trong nháy mắt, ngực, cổ, thậm chí cả đầu của hắn cũng xuất hiện từng vết thương lớn.

"Tướng quân, tướng quân!"

Gần đó có người sợ hãi lao tới.

"Rút lui...Rút lui."

Itouu Tsuru dùng hết sức lực nói, máu tươi trên người của hắn không ngừng trào ra, hắn nói xong mấy chữ này rồi tắt thở bỏ mạng.

Bị máy bay không người lái mang theo bom nổ ở khoảng cách gần, hắn có thể gắng gượng được mấy giây đã rất tốt rồi. Chiếc máy bay không người lái phát nổ mang theo hai kí thuốc nổ...trọng lượng thuốc được chứa trong một quả lựu đạn cũng chỉ mười mấy gram. Hai kí thuốc nổ, chứa lượng thuốc tương đương với mười mấy quả lựu đạn. Mà thuốc nổ còn là loại Cl-20 cao cấp.

"Tướng quân ra lệnh, rút lui!"

"Rút lui!"

Bên cạnh Itouu Tsuru có người hét lớn.

Minh Kim nước Hành Dương nhanh chóng thu binh. Người xông lên ở phía trước thở phào nhẹ nhõm. Ban đầu, vì một lời máu mà họ anh dũng liều mạng xung phong, nhưng mìn nổ tung liên tục, mang đến cho họ áp lực tâm lý quá lớn.

"Rút lui, mau rút lui."

"Phía sau nhanh lên một chút đi."

Nhiều người đế quốc Huyết Anh hét lớn.

Họ muốn xông ra ngay, nhưng đội ngũ hỗn loạn không phải nói rút là rút ngay được, có vài người rút lui về sau, có vài người vẫn còn đang đi ở phía trước.

"Ầm! Ầm!"

Từng chiếc máy bay không người lái mang theo bom vẫn còn lao tới đây, đạn từ súng cối không ngừng bắn xuống, điên cuồng đoạt lấy sinh mạng.

Ánh mắt đám binh lính đế quốc Huyết Anh lộ ra vẻ sợ hãi. Họ muốn chạy thoát từ hai bên. Nhưng bên phải họ là biển, bên trái lại không có đường, muốn mở một con đường từ trong bụi cây và gai lại chẳng dễ dàng.

Nửa giờ sau, người cuối cùng của đế quốc Huyết Anh cũng đã tới khu an toàn. Mười chín nghìn người họ xung phong, chỉ còn có sáu bảy nghìn lui về được, tính khoảng hai phần ba người đã bị nổ chết...người bị nổ đến tàn tật không thể rút lui, họ chỉ có thể chờ chết.

"Mau, mau lên chiến hạm."

"Mau chóng rút lui."

Mấy nghìn binh lính còn lại của đế quốc Huyết Anh vội vã rút lui lên chiến hạm, họ mang mang theo thi thể của Itouu Tsuru. Họ không thể nào mang thi thể của các binh lính bình thường về, nhưng Itouu Tsuru là đại tướng quân, nhất định phải đưa thi thể của hắn đi.

"Phụt!"

Chương 656: Tướng Quân

Mười ba chiếc thuyền chiến rời đi. Còn lại ba chiếc đã bốc lên ngọn lửa lớn, do chính tay họ phóng hỏa, trận pháp của ba chiếc thuyền chiến này đã bị hư hại nên không thể nào rút lui được. Thay vì để lại cho đế quốc Thần Long đc lợi, còn không bằng phá hủy.

"Huhu!"

"Tại sao lại như vậy?"

Thuyền chiến rời khỏi bờ biển được một đoạn, có nhiều binh lính

nhịn đau không nổi nữa mà khóc thành tiếng, tình hình này không hề giống như những gì mà họ đoán.

Lúc tới, điều mà họ muốn là họ bất ngờ tấn công cảng Thiên Thuận, đại sát tứ phương, cướp được nhiều của cải, mang theo nhiều cô gái xinh đẹp đi. Vậy mà hiện giờ lại rời đi thảm bại như vậy.

Họ thậm chí còn không thể đánh chết bất kỳ binh lính nào của đế quốc Thần Long. Khi đến, họ có bốn mươi lăm chiếc thuyền chiến, nay chỉ còn có mười ba chiếc; năm mươi nghìn binh lính hiện cũng chỉ còn lại sáu bảy nghìn. Họ còn bị thiệt hại chiếc tàu chiến chỉ huy, đại tướng quân Itouu Tsuru cũng chết.

"Đáng tiếc, lực lượng thủy quân của nước ta quá yếu, nếu không thì đã có thể bắt toàn bộ chúng lại rồi."

Trên thuyền chiến của đế quốc Thần Long, một tên tướng quân tiếc nuối nói.

Tại khu vực mà thực lực không chịu áp chế, thuyền chiến đế quốc Huyết Anh có lực phòng ngự cấp Võ Đế, phương diện công kích cũng rất mạnh. Chiến hạm đế quốc Thần Long không lớn, không thể nào sắp đặt trận pháp.

"Tướng quân, hiện nay bệ hạ đang phát triển mạnh về mặt thủy quân, thủy quân của chúng ta nhất định sẽ tăng cao."

"Ai!"

Vị tướng quân đứng ở mũi thuyền hơi thở dài.

Đế quốc Thần Long khác với đế quốc Thần Diễm trước kia, quả thật phát triển mạnh về thủy quân, nhưng việc dựng thuyền chiến cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy. Kỹ thuật là một mặt. Dù có kỹ thuật, dựng thuyền chiến to lớn cũng cần phải có thời gian.

...

"Hả, sao lại quay về nhanh vậy?"

Mấy cao thủ của đế quốc Kền Kền đang ẩn núp trong bóng tối, họ tập hợp ở trên một hải đảo, phát hiện từng chiếc thuyền chiến ở phía xa xa.

"Số lượng này không đúng. Chỉ có mười ba chiếc thuyền chiến."

Mấy cao thủ đế quốc Kền Kền vô cùng nghi ngờ.

Họ nhanh chóng lặng lẽ đến gần, sau khi xác định xung quanh không có cao thủ đế quốc Thần Long, họ hiện thân tiến vào một trong số những chiếc thuyền chiến đó. Là chiếc thuyền có kích thước lớn nhất.

"Tình trạng này của các ngươi là sao vậy?"

Mấy cao thủ đế quốc Kền Kền cũng có hơi sững sờ, lúc người của đế quốc Huyết Anh đi thì từng người một đều vô cùng hăng hái, giờ lại giống như bị chết cha chết mẹ vậy.

"Các vị đại nhân, chúng ta tập kích cảng Thiên Thuận đã thất bại rồi. Tướng quân Itouu chết trận, chúng ta chỉ còn có sáu nghìn năm trăm người còn sống rời đi."

Một tên tướng lĩnh của đế quốc Huyết Anh run rẩy nói.

"Cái gì?"

Mấy cao thủ đế quốc Kền Kền cũng không dám tin.

"Các ngươi bất ngờ tập kích cảng Thiên Thuận, mà thương vong lại nặng nề thế sao?"

Tên tướng lĩnh này cắn răng nghiến lợi:

"Cảng Thiên Thuận có bố trí thủy lôi, mà họ lại còn dùng súng cối bắn giết chúng ta. Sau đó, chúng ta lại tấn công lên đất liền, họ cũng chôn mìn ở trong đất, họ còn dùng máy bay không người lái công kích chúng ta."

Mấy cao thủ đế quốc Kền Kền âm thầm cảm thấy may mắn. May mà để đế quốc Huyết Anh dò đường trước. Nếu không, thuyền chiến của họ tập kích cảng Thiên Thuận, tất nhiên cũng sẽ trúng

thủy lôi, trong khi thuyền chiến của họ lại lớn hơn mà cũng đắt tiền hơn.

"Các ngươi đừng quá lo lắng, những thứ khác thì đế quốc Kền Kền chúng ta không có, nhưng lại có không ít thuyền chiến, đến lúc đó chúng ta sẽ chi viện nhiều thuyền chiến cho các ngươi. Có sự chi viện của chúng ta, các ngươi nhất định có thể báo thù rửa hận!"

Vị cao thủ dẫn đầu của đế quốc Kền Kền nói.

đế quốc Kền Kền tạm thời không định đấu trực tiếp với đế quốc Thần Long, họ định thông qua chi viện để đế quốc Huyết Anh tự bán mạng.

"Đa tạ!"

Một đám người đế quốc Huyết Anh cảm kích không thôi.

...

"Giá, giá!"

Bên ngoài Thần Đô, có người cưỡi ngựa cấp tốc vào thành. Không bao lâu sau, người này đã đến trước mặt Tiêu Hải.

Tiêu Hải đang phê duyệt một núi nhỏ tấu chương ở Ngự Thư phòng. Mỗi ngày ở đế quốc Thần Long đều có không ít chuyện.

"Có chuyện gì?"

Tiêu Hải trầm giọng hỏi.

"Bệ hạ, cảng Thiên Thuận gọi điện thoại tới, đế quốc Huyết Anh đánh lén cảng Thiên Thuận, họ điều động tổng cộng bốn mươi lăm chiếc thuyền chiến lớn. Sau trận chiến, còn mười ba chiếc thuyền chiến rút đi, hơn bốn mươi nghìn người chết, chúng ta đều không có tổn thất gì về thuyền chiến và tướng sĩ."

Vẻ mặt Tiêu Hải trầm xuống:

"Đế quốc Huyết Anh thật to gan, lại dám tập kích cảng Thiên Thuận, chúng đây là muốn hủy thủy quân của trẫm!"

Dù thủy quân đế quốc Thần Long không phải hoàn toàn ở cảng Thiên Thuận, nhưng nơi này chắc chắn chiếm hơn nửa thủy quân trên cả nước.

Chương 657: Đánh Lén

"Lập tức liên lạc với các cảng khẩu lớn, bảo họ tăng cường phòng bị."

"Vâng, bệ hạ."

Người đến nhanh chóng rời đi.

Hiện này, giữa Thần Đô và một số thành trì quan trọng có lắp đường dây điện thoại dưới mặt đất, có thể trực tiếp gọi điện thoại đến những thành trì đó.

"Hay, hay lắm!"

Tiêu Hải liên tục cười gằn.

Hắn đang lo vì không có cớ gì tốt để nhằm vào đế quốc Huyết Anh, vậy mà đế quốc Huyết Anh lại chủ động tập kích, như đang ngủ gật thì có người đưa gối đầu đến vậy.

Tiêu Hải gọi các vị trọng thần đến.

"Bệ hạ, phía sau nhất định có vấn đề. Sao đế quốc Huyết Anh lại dám tấn công đế quốc Thần Long chúng ta vào lúc này chứ?"

Thẩm Kính Thiên mở miệng nói.

Mông Nghị San nói:

"Bệ hạ, đế quốc Huyết Anh nhất định đã nhận được sự viện trợ lớn mạnh, trừ đế quốc Kền Kền ra thì không còn quốc gia nào khác."

Tiêu Hải trầm giọng nói:

"Thủy quân đế quốc Thần Long chúng ta vẫn chưa phát triển, các ngươi nói thử xem tiếp theo nên làm gì."

…

Thẩm Kính Thiên cau mày nói:

"Đế quốc Huyết Anh ngang nhiên đánh lén nước ta, chúng ta chắc chắn phải hung hăng đánh lại, còn đế quốc Kền Kền…"

Thẩm Kính Thiên có hơi chần chừ.

"Sao, ngươi sợ nói thật ra rồi, trẫm sẽ trị tội ngươi hay sao?"

Tiêu Hải tức giận nói.

Thẩm Kính Thiên ho nhẹ một tiếng:

"Thần không sợ ngài trị tội của ta, nhưng sợ ngài tìm quấn lấy ta đó, ta lại đánh không lại ngài."

Tiêu Hải:

"…"

"Chúng ta đều là võ giả, trao đổi giữa các võ giả, không phải chỉ là luận bàn thôi sao? Lát nữa, ngươi đừng có chạy, chúng ta sẽ luận bàn một chút."

Mông Nghị nhếch miệng cười một tiếng:

"Trầm lão huynh, ngươi đây không phải tự mình chuốc lấy khổ sao? Nếu ngươi không nói vậy, bệ hạ sẽ chẳng nhớ tới đâu."

"Mông Nghị, ngươi cũng đừng chạy đấy. Trẫm muốn xem thử thực lực của các ngươi có tiến bộ hay không."

Tiêu Hải nói.

Gương mặt Mông Nghị bỗng đen lại.

Với thực lực hiện tại của Tiêu Hải, họ có liên thủ cũng đánh không lại mà chỉ có thể bị ngược. Dù chắc chắn Tiêu Hải sẽ không đánh họ trọng thương, nhưng cũng sẽ đau đó.

"Bệ hạ, có thể chúng ta sẽ không đánh trả lại dễ dàng như vậy."

Một vị thần tử khác ở bên cạnh là Đỗ Kính Hiền nói, hắn là đại thần Nội các.

"Đỗ khanh, sao lại nói lời này?"

Tiêu Hải nhìn Đỗ Kính Hiền, hỏi.

Đỗ Kính Hiền trầm giọng nói:

"Bệ hạ, đại quân của chúng ta không thể qua đó, cũng chỉ có thể mang một số người đến tiến hành hành động trả thù."

Tiêu Hải gật đầu.

Trước mắt, thực lực thủy quân của họ không mạnh, điểm này là sự thật khách quan, không thể điều động thủy quân thì cũng chỉ có thể mang theo một số cao thủ hành động.

Đỗ Kính Hiền nói:

"Tình hình của đế quốc Huyết Anh khác với nước Thiên La. Nước Thiên La tiếp giáp với nước ta, chúng ta có bộ binh mạnh nhất, đế quốc Kền Kền xen vào, khả năng họ bị đánh bại rất cao. Chắc chắn họ có nhúng tay vào chuyện của đế quốc Huyết Anh, cao thủ của chúng ta không ít, nhưng phương diện này chưa chắc đã chiếm được ưu thế."

Thẩm Kính Thiên trầm ngâm nói:

"Bệ hạ, Đỗ tướng nói có lý, bàn về cao thủ đứng đầu, thật ra chúng ta không kém gì đế quốc Kền Kền. Nhưng sức ảnh hưởng của chúng ta lại không lớn đến vậy. Thủy quân của chúng ta không đủ mạnh, phạm vi ảnh hưởng của chúng ta lại nhỏ, trên dưới đế quốc Kền Kền đều có không ít đồng minh."

Tiêu Hải hơi gật đầu, sự phát triển của thủy quân là cấp bách.

Mông Nghị nói:

"Tấn công đế quốc Huyết Anh, nguy cơ của chúng ta quả thật không nhỏ, cao thủ của chúng ta rời đi sẽ dễ dàng gặp tập kích ở bên đó. Vì vậy, ta có một suy nghĩ."

Tiêu Hải nói:

"Nói thử đi."

Trong mắt Mông Nghị lóe lên tia sáng:

"Sao chúng ta không trực tiếp tấn công đế quốc Kền Kền? Chẳng qua, đế quốc Huyết Anh chỉ là tay sai của đế quốc Kền Kền. Dù có đánh chó thành nửa chó, cũng không còn ảnh hưởng gì đến đế quốc Kền Kền."

Tiêu Hải nói:

"Nếu đã xác định đế quốc Kền Kền có tham dự, Mông Nghị định nhằm vào đế quốc Kền Kền thế nào?"

Mông Nghị cười mỉa nói:

"Bệ hạ, ta còn chưa nghĩ ra, ngài có nhiều cách, đến lúc đó nhất định ngài sẽ có ý kiến hay. Chúng ta chỉ cần thực hiện là được."

Tiêu Hải lắc đầu:

"Tạm thời không nhắm vào đế quốc Kền Kền, qua một khoảng thời gian nữa, thủy quân của chúng ta sẽ có bước phát triển lớn. Đến lúc đó lại nhắm vào đế quốc Kền Kền thì phần thắng của chúng ta lớn hơn nhiều."

"Hả?"

Đám người Mông Nghị mừng nhìn Tiêu Hải.

Tiêu Hải cười nói:

"Chưa đến một hai tháng nữa, bên dị giới sẽ có chiến hạm được truyền tới, thủy quân của chúng ta sẽ phát triển vượt bậc. Điều trước mắt mà chúng ta phải làm là đoạt lấy đảo Trường Anh của đế quốc Huyết Anh. Dù có phải bỏ ra giá cao!"

Đó là lối vào linh huyệt cấp S, Tiêu Hải đã điều tra ra ở trên đảo Trường Anh, hòn đảo này là hòn đảo lớn thứ ba ở đế quốc Huyết Anh.

"Vâng, bệ hạ."

Đám người Thẩm Kính Thiên đồng thanh nói.

Trong mắt Tiêu Hải lóe lên tia sắc bén:

"Thông báo với sứ thần đế quốc Huyết Anh đang ở quốc gia chúng ta, từ bây giờ, chúng ta sẽ tuyên chiến với đế quốc Huyết Anh. Để họ trở về đế quốc Huyết Anh, còn nữa, cho sứ thần của chúng ta ở đế quốc Huyết Anh về, cũng di dời dân chúng của chúng ta ở bên đó về theo."

Chương 658: Thuốc Nổ

"Tinh tinh!"

Đế quốc Anh, tướng quân Stork nhận được cuộc gọi quốc tế.

"Tướng quân Joseph, có chuyện gì sao?"

Tướng quân Stork nghiêm mặt hỏi.

Đầu bên kia điện thoại là minh chủ Joseph của liên minh người tiến hóa nước Mỹ.

Joseph nói:

"Tướng quân Stork, người của chúng ta đã tra được hai tin tức, gần đây sản lượng thuốc nổ CL-20 của nước Hoa tăng lên nhiều. Một tin tức khác, Kim tướng quân nước Miến đã từng đưa cho Tiêu Phàm một lô đạn dược, trong đó có thuốc nổ CL-20."

Ánh mắt Stork sáng rỡ.

"Tướng quân Joseph, ý của ngươi là thuốc nổ bình thường không có hiệu quả ở dị giới, nhưng thuốc nổ CL-20 thì có thể sao?"

"Các ngươi có thể thử xem."

Joseph nói xong rồi cúp điện thoại.

Trong lòng Stork vui vẻ, Joseph kể ra bí mật này đối với hắn mà nói là rất quan trọng.

"Tinh tinh!"

Stork gọi điện thoại:

"Các ngươi mau đi kiểm tra đất, xem thử vết tích còn lại sau khi nổ có tương thích với thuốc nổ CL-20 không."

Người đế quốc Huyết Anh đã tìm được bản mẫu đất đưa tới, nhưng bên Trái Đất này có đủ loại chất nổ. Chiến trường vẫn chưa được dọn sạch, không có phương hướng cụ thể nên cũng không dễ dàng xác định.

"Được, tướng quân."

Nửa giờ sau, Stork nhận được tin tức, vết đất còn lại tương thích với thuốc nổ CL-20, xác định dị giới sử dụng thuốc nổ CL-20.

"Biết sử dụng thuốc nổ CL-20 là tốt rồi."

Tướng quân Stork thầm nghĩ.

Phương diện công nghiệp quân sự của đế quốc Anh họ hiện nay có hơi sụt giảm, nhưng không đến nỗi không dùng được thuốc nổ CL-20 để chế tạo được vật như súng cối. Họ cũng có thể tạo thuốc nổ CL-20, chỉ là giá tiền họ đưa ra đắt hơn nước Hoa nhiều, có thể không gánh được số lượng lớn.

"Chẳng lẽ phải hợp tác với nước Mỹ? Không được, dù có muốn hợp tác, đó cũng là chuyện sau này, trước mắt chúng ta vẫn có thể gánh được một lượng ít thuốc nổ CL-20."

Stork thầm nghĩ.

Đế quốc Anh có qua lại gần với nước Mỹ, nhưng họ cũng có lợi ícnước H gia của riêng mình, họ muốn ăn một bữa no nê trước nước Mỹ.

Tiêu Phàm liên lạc với dị giới, thực lực bây giờ rất mạnh mẽ, người mà họ liên lạc lại càng mạnh hơn, có lẽ sẽ có lợi ích lớn

hơn.

Hai ngày sau.

"Ầm!"

Lối vào linh huyệt bên đế quốc Anh được mở ra, đám người Stork đã truyền một khẩu súng cối, hai mươi quả đạn pháo. Họ cũng muốn truyền nhiều hơn, nhưng lại không được. Trước mắt, họ vẫn chưa tìm được cách để truyền một đợt số lượng lớn.

"Vút!"

Truyền súng cối qua, ngay sau đó có một con rắn nhỏ màu đỏ thắm chui ra từ lối vào không gian, con rắn nhỏ chỉ bằng cỡ chiếc đũa lớn. Sau khi chui ra ngoài, nó cắn tướng quân Stork một cái.

"Đáng chết!"

Cao thủ bên cạnh lập tức chuẩn bị ra tay.

"Đợi đã."

Tướng quân Stork vội nói.

Hắn cảm thấy con rắn nhỏ này không có thái độ thù địch gì với hắn.

"Tướng quân, trên người nó có chữ viết."

Một người khác nhắc nhở.

Stork vươn tay, con rắn nhỏ bò vào trong lòng bàn tay hắn, Stork thấy trên thân con rắn nhỏ thật sự có chữ, nó là một con linh xà. Con rắn nhỏ có cấp bậc Võ Tông, cũng chính là tu vi cấp SS, hơn nữa, người tiến hóa cấp SS cũng không phải là đối thủ của nó.

"Ha ha!"

Stork cười to.

Con linh xà này là do quốc chủ đế quốc Huyết Anh đưa cho hắn, cắn hắn một cái là nhận chủ, tiếp đó, hắn có thể ra lệnh cho con

linh xà này.

…

Đế quốc Huyết Anh, sân thử nghiệm vũ khí.

“Bắt đầu đi!”

Võ Đế Bát Kỳ nhỏ giọng nói, trong lòng hắn cũng khá căng thẳng. Nếu như truyền đồ vật qua tiếp tục có vấn đề thì hắn sẽ phải cân nhắc lại thực lực của đế quốc Anh và triển vọng của việc tiếp tục hợp tác.

“Ầm! Ầm!”

Súng cối bắn ra ngoài thành công, sau khi bay ra ngoài hai ba km, đạn pháo rơi xuống đất, nổ dữ dội rồi thổi bay rất nhiều bùn đất xung quanh.

“Bệ hạ, thành công rồi.”

“Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng bệ hạ.”

Những người xung quanh phấn khích nói.

Trên mặt Võ Đế Bát Kỳ lộ ra nụ cười, súng cối đã bắn thử thành công, chỉ cần họ tìm đúng phương pháp truyền qua thì sẽ có thể thu được nhiều hơn.

"Tin tức này phải được giữ bí mật!"

Võ Đế Bát Kỳ nhỏ giọng nói.

Trước mắt, họ và đế quốc Kền Kền kết thành đồng minh, nhưng tạm thời Võ Đế Bát Kỳ cũng không hy vọng đế quốc Kền Kền biết được tin tức này. Nếu như họ có số lượng lớn súng cối, bó bom, xe tăng...thì mối đe dọa của đế quốc Kền Kền đối với họ sẽ giảm đi rất nhiều.

Đế quốc Huyết Anh họ có thể hoàn toàn vùng dậy, đến lúc đó nói không chừng tương lai đế quốc Kền Kền sẽ bị họ giẫm đạp ở dưới chân.

“Vâng, bệ hạ!”

Mọi người xung quanh đồng thanh nói.

“Bệ hạ, hạm đội của chúng ta tất nhiên sẽ giành chiến thắng toàn diện. Thủy quân của đế quốc Thần Long bị sụp đổ, về sau cũng chỉ có thể bị động mà chịu đòn. Hôm nay, chúng ta còn có súng cối, trời phù hộ đế quốc Huyết Anh ta rồi.”

Một đại thần bên cạnh Võ Đế Bát Kỳ nói.

Chương 659: Hạm Đội Có Chuyện

“Haha.”

Võ Đế Bát Kỳ cười to.

Chỉ cần tiêu diệt triệt để thủy quân của đế quốc Thần Long, thì thủy quân của họ có thể từ bờ biển dài đằng đẵng của đế quốc Thần Long lên bờ bất cứ lúc nào. Quân đội đế quốc Thần Long rất nhiều, quân đoàn Tu La cũng rất mạnh, nhưng như vậy thì sao chứ? Đường bờ biển dài mấy vạn dặm, đế quốc Thần Long có bảo vệ được không?

“Bệ hạ, thần có việc gấp cần bẩm báo.”

Võ Đế Bát Kỳ trở về hoàng cung, lập tức có thần tử đến trước mặt hắn.

"Mau nói, thế nào rồi?"

Võ Đế Bát Kỳ nhíu mày nói.

"Bệ hạ, hạm đội của chúng ta đã xảy ra chuyện rồi."

Thần tử này tên là Thạch Điền Tỉnh, hắn quỳ xuống giọng run run nói. Lúc mới bắt đầu nhận được tin tức, hắn cũng không dám tin.

“Hả? Đã xảy ra chuyện gì?”

Tim Võ Đế Bát Kỳ như thắt lại, hắn nắm chặt tay vịn của ghế gỗ,

vẻ mặt Thạch Điền Tỉnh như vậy thì chắc chắn đã xảy ra chuyện không nhỏ.

"Bệ hạ, chúng ta tập kích cảng Thiên Thuận thất bại, hạm đội bị thiệt hại nghiêm trọng, phía bên cảng Thiên Thuận bố trí rất nhiều thủy lôi và pháo cối. Hơn nữa trên bờ cũng chôn rất nhiều địa lôi."

Thạch Điền Tỉnh đau buồn thảm thiết nói.

“Nói, tổn thất bao nhiêu!”

Vẻ mặt Võ Đế Bát Kỳ đen lại, trong lòng hắn vô cùng lo lắng không yên.

Thạch Điền Tỉnh nói:

"Bệ hạ, chúng ta tổn thất ba mươi hai chiếc thuyền chiến bao gồm cả kỳ hạm, tử vong hơn bốn vạn ba ngàn người.”

Võ Đế Bát Kỳ trợn tròn mắt.

“Itou Tsuru, hắn chỉ huy như thế nào vậy!”

Võ Đế Bát Kỳ nổi giận.

“Bệ hạ, tướng quân Itou đã chết trận.”

Võ Đế Bát Kỳ:

“……”

Chủ tướng chết trận, kỳ hạm không còn, tỷ lệ tử vong gần chín mươi phần trăm, thương vong khủng khiếp như vậy thì không khác gì đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

“Khốn nạn, khốn nạn!”

Võ Đế Bát Kỳ nổi giận, hắn không ngờ sẽ có kết quả như vậy, nhân lúc nửa đêm tập kích bất ngờ, không phải có kết quả như vậy chứ!

“Bệ hạ, cao thủ của đế quốc Kền Kền đã thông báo rằng họ sẽ hỗ trợ thêm nhiều thuyền chiến cho chúng ta và giúp chúng ta chống lại đế quốc Thần Long."

“Hừm!”

Võ Đế Bát Kỳ lạnh lùng hừm một tiếng, đương nhiên hắn nhìn ra được đế quốc Kền Kền không có ý tốt gì, nhưng đế quốc Huyết Anh cũng thật sự cần sự giúp đỡ của đế quốc Kền Kền.

“Người đâu, để sứ giả đế quốc Kền Kền tới đây gặp trẫm.”

Bát Kỳ Vũ Đế nhỏ giọng nói.

“Vâng, bệ hạ.”

……

Đông Hải, nước H.

Dưới đáy biển, một chiếc tàu ngầm của nước H đang lặn xuống chấp hành nhiệm vụ.

“Hạm đội, có phát hiện.”

Nhân viên cảnh báo sóng âm hét lên.

Lập tức hạm trưởng đến bên cạnh nhân viên hỏi:

"Phát hiện gì vậy?”

Nhân viên cảnh báo sóng âm cẩn thận nghe một lúc rồi nói:

"Có gì đó cách chúng ta sáu bảy km nhưng không nghe ra là cái gì.”

Vẻ mặt Hạm trưởng nghiêm trọng, tại địa bàn của chúng ta, chẳng lẽ có tàu ngầm địch quân mò tới sao?

“Hạm trưởng, đối phương đang tới gần, phương hướng chưa xác định, khoảng cách trong vòng sáu km, tốc độ của đối phương rất nhanh.”

Hạm trưởng hít một hơi thật sâu nói:

"Bật sóng âm chủ động lên với công suất tối đa, toàn bộ tàu chiến lập tức vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu cấp một.”

Toàn bộ người trên tàu ngầm đều nhanh chóng hành động, sóng âm chủ động được bật lên, hiệu quả mạnh hơn sóng âm bị động rất nhiều.

“Hạm trưởng, chiều dài mục tiêu là sáu mét. Mục tiêu đang tăng tốc lao tới, tốc độ ba mươi bảy hải lý, bốn mươi hải lý, bốn mươi ba hải lý…“

Nhân viên cảnh báo sóng âm liên tục báo cáo. Vẻ mặt Hạm trưởng vô cùng nghiêm trọng, đối phương lao tới với tốc độ nhanh như vậy, chắc không phải là máy dò dưới nước rồi, chẳng lẽ là quân địch phóng ngư lôi ư?

“Lập tức báo tin tức này lên cấp trên. Đồng thời bắn ra hai quả ngư lôi!”

Hạm trưởng ra lệnh.

“Phù! Phù!”

Hai quả ngư lôi được bắn ra ngoài, chúng lao thẳng vào mục tiêu cách đó bốn năm km.

Trong nước, một sinh vật mang hình dáng cá chình biển đang nhanh chóng lao tới, cá chình biển bình thường có chiều dài chỉ có mấy chục centimet nhưng sinh vật này dài tận sáu mét. Hơn nữa trên lưng nó còn có gai nhọn, trong miệng đầy răng nanh, trông có vẻ không dễ đối phó. Nhận thấy ngư lôi tới gần, con quái ngư này cũng không tránh né mà còn chủ động tiến lại gần.

“Ngao!”

Trong miệng quái ngư phát ra âm thanh.

Nhân viên cảnh báo sóng âm vội nói:

"Hạm trưởng, nó không phải ngư lôi, mà là một loại sinh vật chưa biết rõ là sinh vật gì.”

Lúc này ngư lôi đang ở rất gần, dường như quái ngư đã nhận ra nguy hiểm, ngay lập tức nó chuyển hướng với tốc độ cao nhất. Trong giây phút đó sinh vật vô danh này lập tức lao ra xa hai ba

mươi mét.

“Ầm!”

Quả ngư lôi vẫn được kích nổ. Vụ nổ dữ dội giải phóng năng lượng lớn, mặc dù sinh vật vô danh cách khoảng ba mươi mét nhưng vẫn bị ảnh hưởng rất nhiều từ năng lượng trong vụ nổ. Nhưng nó vẫn chưa chết, trên người nó chảy ra rất nhiều máu nhưng nó đã nhanh chóng trốn thoát được.

Chương 660: Một Trăm Năm Mươi Hải Lý

“Hạm trưởng, tốc độ của nó đạt tới một trăm năm mươi hải lý!”

Giọng nói của nhân viên vô cùng khiếp sợ.

Lòng bàn tay của hạm trưởng đổ mồ hôi, tốc độ nhanh như vậy sao, vốn dĩ ngư lôi của họ không đuổi kịp, nếu như đối phương tấn công họ thì họ chỉ có một con đường chết.

“Trở về, lập tức trở về. Báo cáo tình hình! Tiếp tục theo dõi nó, xem nó có chết hay không.”

Hạm trưởng vội nói. Tốc độ của quái ngư quá nhanh, nhanh đến nỗi thiết bị sóng âm cũng không thăm dò được.

“Một trăm năm mươi hải lý là tốc độ sau khi bị thương. Chỉ sợ đây là yêu thú cấp SSS.”

Sắc mặt Hạm trưởng vô cùng nghiêm trọng, rất nhanh tin tức đã truyền tới chỗ Khương Vạn Trần.

“Đông Hải phát hiện sinh vật có tốc độ trên một trăm năm mươi hải lý sao?”

Vẻ mặt Khương Vạn Trần vô cùng nghiêm trọng.

Ở trong nước, có được tốc độ như vậy, hoặc là yêu thú cấp SSS, hoặc là yêu thú cấp SS thuộc tính ưa nước hàng đầu. Bất kể loại nào cũng đều nguy hiểm. Vùng biển Đông Hải là vùng biển vô cùng

tấp nập của nước Hoa, con yêu thú bị thương và nổi giận có thể tấn công thuyền bè qua lại.

“Tích tích!”

Không màng tới lúc này là nửa đêm, Khương Vạn Trần gọi điện thoại cho Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm đang ở trong biệt thự, hôm nay là ngày giao hẹn giữa Tiêu Hải và hắn, nửa tiếng nữa Tiêu Hải sẽ liên lạc với hắn.

“Khương cục trưởng, sao lúc này lại gọi điện thoại tới?

Tiêu Phàm dò hỏi.

Giọng nói Khương Vạn Trần nghiêm trọng truyền qua:

"Tiêu Phàm, Đông Hải phát hiện yêu thú mạnh mẽ, nó bị ngư lôi nổ làm bị thương nhưng sau đó trốn thoát. Sau khi bị thương tốc độ trên một trăm năm mươi hải lý.”

…

Trong mắt Tiêu Phàm lộ vẻ kinh hãi, sau khi bị thương tốc độ trên một trăm năm mươi hải lý, có thể đạt tốc độ tối đa một trăm bảy mươi đến một tám mươi hải lý.

“Nó lớn cỡ nào? Hình dáng như thế nào?”

Tiêu Phàm dò hỏi.

“Nó dài khoảng sáu mét, thân hình dài nhỏ còn hình dáng cụ thể không biết như thế nào, khi nó chưa tới gần thì đã bị ngư lôi nổ tung.”

Tiêu Phàm nhíu mày, dù hắn có thông tin của nhiều yêu thú ở thế giới khác, hắn không thể chỉ dựa trên những điều này mà đánh giá nó được.

“Khương cục trưởng, dựa vào tốc độ của nó cho thấy bảy mươi phần trăm nó là yêu thú cấp SSS, rất có thể nó sẽ trả thù.”

Tiêu Phàm cảnh cáo.

Khương Vạn Trần nói:

“Cho nên ta gọi điện thoại cho ngươi đó, Tiêu Phàm ngươi nghĩ cách giúp ta, con yêu thú cấp bậc như vậy thật nguy hiểm. Lần này có thể nổ được nó, là do nó tò mò, không biết ngư lôi là cái gì, sau này chắc chắn sẽ không nổ được nó nữa. Chuyện này nếu không giải quyết thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn.”

Tiêu Phàm nói:

“Khương cục trưởng, nếu nó chỉ bị thương nhẹ thì chắc chắn đã tấn công trực diện vào tàu ngầm rồi, hiện tại có lẽ nó cần một ít thời gian để khôi phục vết thương. Chắc là tạm thời không có vấn đề gì đâu.”

Khương Vạn Trần bất lực nói:

“Ta biết, nhưng sau này thì sao? Đúng rồi, ở dưới biển xuất hiện sinh vật như vậy, có lẽ sẽ có linh huyệt mạnh ở Đông Hải.”

Ánh mắt Tiêu Phàm sáng lên, Khương Vạn Trần nói lời này rất có lý.

Khả năng yêu thú đó xuất hiện ở vùng biển khác, sau đó chạy rất xa đến Đông Hải không lớn lắm, khả năng lớn nhất là Đông Hải có linh huyệt. Có thể khiến cho yêu thú cấp SS đỉnh phong xuất hiện, chắc chắn ít nhất cũng phải là linh huyệt cấp S, cũng có khả năng là linh huyệt cấp SS. Chỉ là trong biển cả mênh mông, muốn tìm được linh huyệt như vậy thì quá khó khăn. Nếu như trên đất liền, bình thường các võ giả còn có thể tìm được, còn sâu trong biển cả tỷ lệ các võ giả tìm được rất nhỏ.

“Khương cục trưởng, các ngươi tìm kỹ càng linh huyệt đó đi.”

Tiêu Phàm nói.

Khương Vạn Trần nói:

“Ngươi yên tâm, bọn ta nhất định sẽ tìm được! Nếu không tìm được linh huyệt thì sau này chắc chắn sẽ có yêu thú mạnh mẽ xuất

hiện. Nếu bọn ta tìm thấy nó vậy tới lúc đó thì sao, chẳng lẽ giống như nước Mỹ, dùng bom nổ linh huyệt sao?"

Tiêu Phàm vội nói:

"Các ngươi tìm được thì nói với ta một tiếng, ta sẽ giải quyết"

Một mình hắn không thể canh giữ linh huyệt ở bên kia, nhưng hắn có thể để ông nội truyền yêu thú thuộc tính nước mạnh mẽ tới canh giữ linh huyệt. Thật sự phát hiện linh huyệt, như vậy đối với hắn mà nói là tin tức rất tốt, hắn mua tàu ngầm có thể thuận tiện truyền đến thế giới khác.

Đương nhiên, Tiêu Hải bên kia còn phải tìm ra đường hầm không gian ở linh huyệt tương ứng.

"Được. Tiêu Phàm, bây giờ ngươi cảm thấy chuyện này nên làm thế nào?"

Khương Vạn Trần cảm thấy rất đau đầu. Sinh vật đó tốc độ nhanh đến nỗi ngư lôi cũng không đuổi kịp, nếu ẩn náu ở trong nước thì máy bay chiến đấu và máy bay trực thăng...cũng không tiện đối phó nó.

"Để ta suy nghĩ đã."

Tiêu Phàm cúp điện thoại.

Chương 661: Hung Tính

Hắn cũng không biết ở chỗ Tiêu Hải có chuẩn bị nước tiểu yêu thú đỉnh phong không, nếu như đã chuẩn bị thì việc này chưa chắc là chuyện xấu. Họ có thể đánh đuổi con yêu thú đó đi. Hiện tại yêu thú đó ở Đông Hải, nếu đuổi đi, rất có thể nó sẽ đi về hướng đông, đến lúc đó cuộc sống người dân nước Hành Dương sẽ rất vui vẻ đó.

"Cố cốc cốc!"

Khoảng mười hai giờ, rất đúng giờ gương lại vang lên âm thanh,

bóng dáng Tiêu Hải xuất hiện.

“Ông nội, bên này ta xảy ra một chút chuyện.”

“Hả? Ông nội bên này cũng xảy ra một chút chuyện, cháu ngoan ngươi nói trước đi.”

Tiêu Phàm nói:

“Đông Hải phát hiện ra yêu thú có tốc độ hơn một trăm năm mươi hải lý, nó đã bị ngư lôi bắn bị thương sau đó trốn thoát mất.”

“Bắn bị thương rồi sao?”

Tiêu Hải nhíu mày,

"Không bị thương thì tốt hơn, qua một khoảng thời gian hung tính sẽ giảm xuống, nhưng nếu bị thương hung tính sẽ duy trì rất lâu.”

Tiêu Phàm nói:

“Nó bơi hướng về phía tàu ngầm, có thể là chủ động tấn công.”

“Ừm.”

Tiêu Hải gật gật đầu, lông mày hắn giãn ra, cười nói:

“Ngược lại, việc này cũng không phải là vấn đề lớn, ông nội đã chuẩn bị cho ngươi nước tiểu của yêu thú đỉnh phong.”

Nước tiểu của yêu thú đỉnh phong có hiệu quả rất mạnh, hiệu quả có thể đạt tới cự ly mười km, có thể điều động nhiều trực thăng tuần tra hơn.

Ánh mắt Tiêu Phàm sáng lên:

“Ông nội, người chuẩn bị bao nhiêu thùng?”

Tiêu Hải nhếch miệng cười nói:

“Chuẩn bị rất nhiều, mỗi nơi nửa thùng là được rồi, hạn sử dụng khoảng một tháng. Trước tiên truyền cho ngươi cái này đi, cái này dễ truyền qua hơn.”

Lập tức từng thùng xăng truyền tới, xăng bên trong thùng xăng này đã bị dùng hết, bây giờ dùng để đựng nước tiểu yêu thú rất tốt."

"Thu!"

Tiêu Phàm nhận được hàng trăm thùng nước tiểu yêu thú đỉnh phong, hắn thu vào trong túi thứ nguyên, đến lúc đó có thể chia thành hai trăm rưỡi thùng. Các thành phố cảng ven biển lớn nhỏ đều có thể chia ra một ít, còn có chiến hạm đi tuần cũng có thể chuẩn bị một chút.

"Cháu ngoan, nếu chỉ bảo đảm tàu thuyền không bị yêu thú tấn công thì có thể chỉ dùng nửa thùng, nửa bình tác dụng cũng như nhau. Nếu bịt kín, có thể kéo dài thời gian sử dụng."

Tiêu Hải nhắc nhở.

Tiêu Phàm gật đầu, vật này hắn lười tiếp xúc, đến lúc đó đưa cho Khương Vạn Trần, để bọn Khương Vạn Trần đi xử lý đi.

"Ông nội, bên kia người đã xảy ra chuyện gì?"

Vẻ mặt Tiêu Hải trở nên đen lại:

"Đế quốc Huyết Anh và đế quốc Kền Kền đã kết thành đồng minh hơn nữa đế quốc Huyết Anh đã tập kích cảng Thiên Thuận."

Tiêu Phàm biến sắc.

"Thương vong thế nào?"

Tiêu Hải lắc đầu:

"Chúng ta không có thương vong còn đế quốc Huyết Anh thương vong nặng nề, làm tổn hại ba mươi mấy chiếc tàu chiến và chết mấy vạn người."

Vẻ mặt Tiêu Phàm kỳ lạ nói:

"Ông nội, vậy sao người vẫn có dáng vẻ này chứ?"

Tiêu Hải nhíu mày nói:

“Ông nội không tức giận vì đế quốc Huyết Anh đã chủ động tập kích mà tức giận vì hiện nay chúng ta không có phương pháp đánh trả nào tốt hơn. Họ được sự ủng hộ của đế quốc Kền Kền, tất nhiên còn có không ít các cao thủ trong bóng tối, các cao thủ của chúng ta trước đây chưa chắc có thể chiếm được ưu thế. Nhưng ngươi yên tâm, chắc chắn ông nội sẽ chiếm giữ được linh huyệt bên kia.

Tiêu Phàm nói:

"Ông nội, ta cảm thấy người đang rơi vào sai lầm. Đánh trận chưa chắc đã cần người của chúng ta hành động.”

“Hả?”

Tiêu Hải nghi ngờ nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cười nói:

“Nội bộ đế quốc Huyết Anh chưa hẳn đã bền chắc như thép, nếu có thể ủng hộ thế lực nội bộ của đế quốc Huyết Anh họ tạo phản, cung cấp cho họ những thứ như bom, súng cối và cả chiến giáp nữa, chỉ nghĩ đến chuyện này thôi thì Võ Đế Bát Kỳ chắc chắn cũng sẽ rất đau đầu rồi."

Tiêu Hải hai mắt sáng ngời.

“Đúng vậy, sao ta lại không nghĩ tới chứ? Ông nội đánh trận lâu như vậy nhưng về phương diện này lại còn không bằng ngươi.”

Tiêu Phàm cười nói:

“Ông nội, có thể các người không muốn đồ bị người của đế quốc Huyết Anh sử dụng, vì vậy đã rơi vào cạm bẫy tư duy. Dùng người của họ đánh người của họ, đây là lựa chọn không tồi đâu.”

Tiêu Hải liên tục gật đầu:

“Nội bộ đế quốc Huyết Anh tất nhiên không bền chắc như thép, ông nội sẽ lập tức sắp xếp. Cháu ngoan, vẫn là người có học thức như các ngươi rất nham hiểm.”

Tiêu Phàm:

“……”

Đây là lời khen sao?

“Cháu ngoan, đúng lúc ông nội đã chuẩn bị cho ngươi con yêu thú có thể di chuyển trong nước, đối với linh khí nó rất nhạy cảm, có thể tìm kiếm yêu thú và linh huyệt.”

Tiêu Hải nói xong hai yêu thú hình dáng cá heo xuất hiện. Kích thước của chúng cũng gần bằng con cá heo.

“Ông nội, sức mạnh của chúng như thế nào vậy?”

Tiêu Phàm dò hỏi. Hắn biết đây là yêu thú của thế giới khác tên là Hải Linh, nhưng hắn không biết rõ cấp bậc.

Tiêu Hải cười nói:

"Chúng đều có cấp bậc đại tông sư, sức mạnh chắc không kém yêu thú được phát hiện ở Đông Hải.”

Chương 662: Hạt Giống Thực Vật

"Ông nội, để ta truyền đồ trong kho cho ngươi trước."

Tiêu Phàm dịch chuyển đến trong kho hàng, phần còn lại trong xưởng sắt thép đã được đưa tới. Đến lúc đó Tiêu Hải cho người phát video lên thì có thể khôi phục toàn bộ xưởng sắt thép như cũ. Ngoài ra còn có một video hướng dẫn kĩ càng về cách sử dụng lò luyện thép.

Đế quốc Thần Long cũng không thiếu quặng sắt chất lượng tốt, có lò luyện sắt thép này, hoàn toàn có thể luyện chế ra đến khối lượng lớn sắt thép.

Ngoại trừ sắt thép, Tiêu Phàm còn chuyển tới rất nhiều thứ linh tinh khác, ví dụ như đủ loại hạt giống thực vật.

Nếu như xác định có thể trồng trọt ở dị giới, bách tính của đế quốc Thần Long sẽ có thể ăn nhiều rau và trái cây hơn, điều này cực kỳ cải thiện sinh hoạt của họ.

“Ông nội!"

Sau khi truyền xong đồ trong kho, Tiêu Phàm mở đường hầm không gian tại linh huyệt ra. Hai con yêu thú Hải Linh lập tức được truyền tới. Hải Linh ở dị giới được gọi là tinh linh biển, vô cùng thân thiện với con người. Nhưng thân thiện thì thân thiện, không có nghĩa là thực lực chúng yếu.

"Y y nha nha."

Hai con hải linh ngoi lên và kêu to. Với thực lực hiện tại của chúng, chúng vẫn có thể sống khi không có nước, nhưng bản chất chúng thích nước, vì thế khi không ở trong nước chúng sẽ cảm thấy khó chịu.

"Các ngươi đừng vội, ta lập tức thu xếp cho các ngươi."

Tiêu Phàm sờ lên đầu hai con Hải Linh.

"Cháu ngoan, ta còn một số dư lực, truyền cho ngươi thêm một chút long khí, ngươi tranh thủ sớm đạt tới tu vi cấp bậc tông sư."

Tiêu Hải nói xong, hắn lập tức truyền tới rất nhiều long khí, đồng thời một lượng lớn linh thạch cũng được truyền tới.

"Cháu ngoan, pháo cối, mìn, bó bom, bom áp suất cái nào cũng được, xe tăng, súng, lựu đạn cái gì cũng đều có ích. Đế quốc Huyết Anh khác so với đế quốc Hắc Hổ và nước Thiên La, nếu không đánh họ đến chết, họ chắc chắn sẽ không nhớ lâu."

Tiêu Hải trầm giọng nói.

Tiêu Phàm gật gật đầu:

"Ông nội, ngươi yên tâm đi, ta và bọn chú Lục đã nói qua, họ đã chuẩn bị xong không ít đồ tốt, lần sau sẽ truyền chúng tới cho người."

Tiêu Hải gật gật đầu:

"Lần này cũng không tiêu hao nhiều, bốn ngày sau ta liên lạc lại. Ở bên đó có yêu thú cấp SSS, ngươi chú ý an toàn."

"Chung Vĩ, chúng ta đi một chuyến đến Ma Đô."

Tiêu Phàm gọi điện thoại cho Chung Vĩ.

Chung Vĩ giúp hắn lái máy bay trực thăng nên thời gian rảnh rỗi tương đối nhiều, nhưng nếu như cần ra ngoài thì nửa đêm cũng phải đi.

Không lâu sau, Chung Vĩ đến.

“Ông chủ, ngươi định làm gì với hai con cá heo này? A...Chúng có chút khác so với cá heo bình thường, nhưng mà cũng thật đáng yêu."

Chung Vĩ nhìn hai con Hải Linh nói.

"Chúng là linh thú. Đi thôi, chúng ta đi đến Ma Đô nhưng trước đó cần bay đến trên bầu trời ở Đông Hải. Ta chợp mắt một chút."

Rất nhanh, Tiêu Phàm đã ngủ thiếp đi.

Ba giờ sau, máy bay trực thăng đã đưa Tiêu Phàm họ đến trên bầu trời Đông Hải.

“Ông chủ, chúng ta đã đến."

Chung Vĩ gọi, Tiêu Phàm tỉnh lại.

Bây giờ mới bốn giờ sáng, nhưng vì hắn ở phía đông, lại đang ở trên phi cơ trực thăng nên đã có thể nhìn thấy mặt trời mọc trên mặt biển.

“Cảnh vật ở đây cũng không tồi, một ngày nào đó sẽ dẫn bà xã đến xem."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

"Y Y, Nha Nha, giao cho các ngươi hai nhiệm vụ. Thứ nhất là tìm linh huyệt dưới biển, thứ hai là đuổi đi các yêu thú ở nước H."

Tiêu Phàm sờ lên đầu hai con Hải Linh và nói.

Chúng lúc nào kêu cũng kêu y y nha nha nên Tiêu Phàm dứt khoát đặt tên này cho chúng, một con gọi là Y Y, một con gọi là Nha Nha.

"Bịch bịch."

Máy bay trực thăng mở cửa ra, Y Y và Nha Nha từ trên phi cơ trực thăng nhảy xuống dưới. Máy bay trực thăng ở trên bầu trời tại độ cao một trăm mét, nhưng đối với thực lực đại tông sư của chúng mà nói thì độ cao ấy không là gì cả.

"Đi đến Ma Đô."

Hai giờ sau, Tiêu Phàm ăn sáng ở Ma Đô, trước mặt hắn có hai người là Khương Vạn Trần và tướng quân Dương Chấn Quốc.

"Tiêu Phàm, Tiêu đại gia, ngươi ăn xong rồi hả? Ăn xong rồi thì ngươi mau nói, ngươi có biện pháp gì để đối phó với yêu thú không?"

Khương Vạn Trần sốt ruột hỏi. Tiêu Phàm cười nói:

"Khương cục trưởng, ngươi vội vã như vậy làm gì. Ngươi nhìn Dương Tướng quân kìa, hắn bình tĩnh không vội vã như ngươi đâu."

Khương Vạn Trần liếc mắt nhìn Dương Chấn Quốc:

"Hắn không vội? Tối hôm qua lúc xảy ra chuyện, hắn sầu đến mức cả đêm không ngủ. Hơn nửa đêm gọi ta tới Ma Đô, ta có thể có biện pháp gì chứ, ta chỉ có tu vi cấp bậc Tiên Thiên, đụng phải yêu thú đánh không lại."

Dương Chấn Quốc ho nhẹ một tiếng nói:

"Tiêu Phàm, ta cũng rất sầu, chỉ là ta không biểu hiện ra ngoài, ngươi có biện pháp gì tốt?"

"Tích tích, tích tích!"

Đúng lúc này, điện thoại của Khương Vạn Trần kêu lên.

Chương 663: Man Xà Hắc Xỉ

"Ta nghe."

"Khương cục, có tình huống khẩn cấp. Tối hôm qua phát hiện một con yêu thú ở bờ biển, rất nhiều người ở bờ biển nhìn thấy nó."

Mặt Khương Vạn Trần biến sắc.

Rất nhanh, Khương Vạn Trần nhận được một đoạn video do một du khách ở bờ biển quay lại, trong video là một con yêu thú đang bị thương ở đầu. Nó ở trong biển gào thét, làm sóng nổi lên không nhỏ, rất nhiều người trên bờ biển bị hù doạ.

"Tiêu Phàm, đây là man xà Hắc Xỉ sao?"

Khương Vạn Trần đưa video cho Tiêu Phàm xem rồi dò hỏi.

Tiêu Phàm đã cho Khương Vạn Trần không ít tư liệu, trong đó hều

hết là tư liệu về sinh vật ở dị giới, bên trong cũng có ghi chép về Hắc Xỉ Man Xà.

"Không sai, đây đúng là Hắc Xỉ Man Xà. Man Xà Hắc Xỉdài như vậy, thực lực khẳng định đã đạt đến cấp bậc đại tông sư, rất có thể còn không chỉ là tiêu chuẩn đại tông sư tiểu thành đâu mà còn cao hơn nữa."

Tiêu Phàm nói.

Man Xà Hắc Xỉdài chừng năm mét đã có thực lực cấp đại võ tông, tương đương với thực lực đại tông sư hoặc cấp SSS ở thế giới này.

Năm mét và sáu mét nghĩ qua thì chỉ thua kém nhau một mét, nhưng thực chất hình dạng lại rất lớn, con Man Xà Hắc Xỉnày thực lực hẳn là đại tông sư trung kỳ.

"Tiêu Phàm, bây giờ nên làm gì? Con yêu thú này thế mà lại xuất hiện ở gần biển, lúc nào cũng có thể nổi điên là bị thương người dân ở đó."

Khương Vạn Trần vội nói.

"Dương tướng quân, máy bay trực thăng ta kêu ngươi chuẩn bị còn chưa tới à?"

Tiêu Phàm nhìn Dương Chấn Quốc hỏi.

Dương Chấn Quốc nói :

"Hẳn là sẽ đến nhanh thôi."

"Vậy chúng ta đi lên sân thượng."

Rất nhanh, bọn Tiêu Phàm đã lên tới sân thượng của cao ốc. Nơi này có sân bay của máy bay trực thăng, một khung máy bay trực thăng đang bay tới.

Máy bay trực thăng đã nhanh chóng hạ xuống.

Tiêu Phàm lấy ra một thùng xăng từ trong túi thứ nguyên, hắn mở nắp thùng xăng ra.

"Ách...Đây là mùi gì vậy?"

Khương Vạn Trần tiến tới ngửi ngửi, mùi hương khó ngửi lập tức khiến hắn lùi lại phía sau, Tiêu Phàm cười hắc hắc nói:

"Khương cục, đã nói không nên gấp gáp như vậy, trong này là nước tiểu của yêu thú."

Khương Vạn Trần:

"..."

Hắn cảm giác cả người cũng không khoẻ.

"Tiêu Phàm, chẳng phải ta chỉ hay gọi điện cho ngươi vào nửa đêm thôi sao? Ngươi cũng đừng vì vậy mà mang thù chứ."

Khương Vạn Trần bất đắc dĩ nói. Tiêu Phàm bĩu môi, Khương Vạn Trần gọi tới lúc bình thường thì còn được, nhưng gọi lúc hắn và Tô Ấu Vi đang vui vẻ, bị làm phiền rất khó chịu.

Dương Chấn Quốc nói :

"Tiêu Phàm, cái này có thể doạ được con yêu thú kia đúng không?"

Tiêu Phàm gật gật đầu:

"Man Xà Hắc Xỉcấp Đại Võ tông ở dị giới không tính là cái gì, đây là nước tiểu của yêu thú cấp bậc Võ Đế. Yêu thú cấp thấp trong phạm vi mười cây số đều sẽ bị doạ."

Đáng nói là, Y Y Nha Nha chúng sẽ không bị dọa, chuyện này Tiêu Hải đã bổ túc cho chúng rồi.

Mắt Dương Chấn Quốc và Khương Vạn Trần sáng lên.

Tinh thần của Tiêu Phàm hơi chuyển động một chút, rất nhiều thùng xăng đã xuất hiện.

"Một thùng rưỡi là đủ. Nếu như là vận chuyển ra ngoài biển, có thể đựng trong bình nước khoáng nửa bình là được. Có thể để máy bay trực thăng đi tuần tra xung quanh hải vực ở nước H mang

theo, dùng để đuổi yêu thú đến phía đông, đuổi tới nơi nào thì chắc các ngươi cũng nghĩ ra rồi."

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

"Hay…rất hay! Tiêu Phàm, ngươi đã giúp chúng ta giải quyết một vấn đề khó khăn."

Dương Chấn Quốc mừng rỡ nói.

…

…

"Con yêu thú thật đáng sợ, tùy tiện bay nhảy bên dưới thế mà nhấc lên sóng biển cao mấy mét."

"Miệng nó mọc đầy răng nanh, khẳng định là yêu thú ăn thịt."

"Đáng sợ nhất là có một con hải yêu mạnh xuất hiện, sau đó rất có thể còn sẽ có con thứ hai con thứ ba, về sau phải làm sao bây giờ?"

Video truyền lên mạng internet nước H rất nhanh đã gây nên sóng to gió lớn.

Chính phủ cũng không có phong sát loại video này, họ muốn để cho bách tính biết như vậy có thể đề cao cảnh giác, đây cũng là không phải chuyện gì xấu.

"Oahahaha, nước H lần này xui xẻo đổ máu rồi."

"Hẳn là có linh huyệt tại biển nước H, lão tử nguyền rủa về sau càng nhiều yêu thú xuất hiện, tốt nhất yêu thú giết tới đất liền nước H luôn."

"Vô số người nước H đều bị hù dọa, ha ha."

Tin tức truyền đến mạng lưới internet các nước khác, rất nhiều người cười trên nỗi đau của người khác, trong đó nước Dương cười trên nỗi đau của người khác cũng không ít, dù nước H khoảng cách gần họ.

Nước Dương trước kia có tiến hành qua điều tra dân ý, đối với nước H dân chúng có thái độ tiêu cực vượt qua tám mươi lăm phần trăm.

Yêu thú xuất hiện tại gần biển nước H, theo họ nghĩ, khả năng yêu thú rời đi khu vực biển nước H đi đến họ bên này tỉ lệ rất thấp.

Tiêu Phàm bên này, Dương Chấn Quốc rất nhanh đã an bài mọi việc xuống dưới.

Chương 664: Kẻ Săn Mồi

Máy bay trực thăng sẽ dựa theo khoảng cách bay đi. Chiếc máy bay trực thăng thứ nhất sẽ bay dọc theo bờ biển, chiếc máy bay trực thăng thứ hai bay dọc theo đường bay chiếc trước mười mấy km và cách bờ biển tám chín km. Chiếc máy bay trực thăng thứ ba bay dọc theo đường bay chiếc thứ hai mười mấy km và cách bờ biển khoảng mười tám km.

Cứ theo đó suy ra.

Như vậy sẽ có thể đem yêu thú dọa bỏ đi, rời xa khu vực bờ biển nước H, nếu như phát hiện yêu thú, lập tức đuổi nó tới phương hướng nước Dương.

Trong lớp bùn dưới đáy biển, Man Xà Hắc Xỉđang khôi phục thương thế, gần đó có một thi thể cá mập. Con cá mập này ngửi được mùi máu tươi nên bơi tới săn mồi, kết quả nhanh chóng bị giết ngược.

"Hô hô!"

Cách đố mười cây số, một chiếc máy bay trực thăng đang bay dọc theo bờ biển.

Con Man Xà Hắc Xỉđang ở cách bờ biển khoảng mười mấy km, nhưng nó vẫn cảm giác được một loại hơi thở làm nó cực kỳ sợ hãi.

"Hưu!"

Trong nháy mắt con Man Xà Hắc Xỉnày trốn về hướng biển sâu, rất nhanh nó đã bơi xa tầm mười km. Cũng không chờ nó kịp yên tâm thì nó lại cảm thấy loại hơi thở làm linh hồn nó run rẩy.

"Hưu! Hưu!"

Chừng mười phút đồng hồ, nó liên tục nhiều lần cảm nhận được hơi thở làm linh hồn nó run rẩy, nó cảm thấy không tốt. Dưới loại tình huống này nó vội quên hết thù oán, không dám dừng lại mà liều mạng bơi hơn ngàn cây số về hướng đông. Trong thời gian ngắn, di chuyển nhanh rất tốn lực, điều này đã khiến thương thế của nó tăng lên.

Hải vực nước Dương.

"Các ngươi nói xem, yêu thú kia có tới bên nước Dương chúng ta hay không?"

"Làm sao có thể? Kẻ săn mồi nếu như không gặp phải đối thủ hoặc là uy hiếp thì bình thường chúng sẽ không rời đi lãnh địa mình đâu."

"Không sai, chúng ta chỉ chờ xem vở kịch hay là được, người nước Hoa đều đáng chết."

Trên một chiếc trên du thuyền, mấy thanh niên Dương Quốc vừa uống rượu vừa trò chuyện. Họ còn đem một vài đồ ăn còn máu ném xuống biển, muốn hấp dẫn cá mập tới đây.

Trong đó có một thanh niên đang cầm thiết bị phát trực tiếp, lần này họ phát trực tiếp với chủ đề là ra biển săn giết cá mập.

Trong phòng trực tiếp có rất nhiều người xem.

"Các vị đều thấy được, một thùng lớn mồi đã được ném xuống biển, hành động săn cá mập đặc sắc của chúng ta lập tức sẽ bắt đầu. Mọi người trong phòng trực tiếp ơi, làm phiền các ngươi ấn chú ý, để không bỏ lỡ các chủ đề đặc sắc, sau này chúng ta sẽ có nội dung càng đặc sắc hơn."

Thanh niên trước màn hình hưng phấn nói.

Đột nhiên một bình luận trong phòng trực tiếp làm hắn chú ý.

"Dẫn chương trình, trong biển sau lưng ngươi giống như có cái gì, đen sì, tốc độ rất nhanh, có phải hay không cá mập đã tới?"

"Nhìn không giống như là cá mập, cũng hơi giống yêu thú xuất hiện ở nước H, dẫn chương trình ngươi sẽ không phải là dẫn dụ yêu thú kia đến đây chứ?"

Bên trong phòng trực tiếp có người nhắn lại.

Thanh niên lắc đầu:

"Các vị, khoảng cách chúng ta với nước H bên kia trên ngàn km, làm sao có thể có thể dẫn con yêu thú kia tới đây chứ? Các ngươi không dọa được dẫn chương trình đâu, dẫn chương trình gan lớn cực kỳ."

Đúng lúc này, bên trong phòng trực tiếp người xem tập thể trợn tròn mắt.

Bên cạnh du thuyền, Man Xà Hắc Xỉbắt đầu ló ra, nó há to miệng, bên trong toàn là răng nanh sắc bén, nhìn rất đáng sợ.

"A!"

Thanh niên đang trực tiếp quay đầu, hắn nhìn thấy Hắc Xỉ Man Xà, hắn vô cùng kinh hãi vội hét to.

"Răng rắc!"

Một giây sau người thanh niên này lập tức không kêu nữa, hắn đã bị Man Xà Hắc Xỉnuốt xuống.

"A! A!"

Mấy người thanh niên khác vô cùng hoảng sợ mà hét to, hồn phách họ sắp bị dọa cho không còn. Rất nhanh họ cùng đồng dạng đã bị tử vong.

Man Xà Hắc Xỉcần giết con mồi để xác định địa vị của nó tại mảnh khu vực này, nếu như không có đối thủ cạnh tranh xuất hiện, nó

sẽ lưu lại tại đây.

"Phòng trực tiếp của ngươi đã bị cấm phát."

Phòng trực tiếp xuất hiện tình huống như vậy nên rất nhanh bị cấm phát, nhưng có mấy ngàn người đã nhìn đến hình ảnh mới vừa nãy rồi, tin tức rất nhanh đã truyền ra ngoài.

"Yêu thú kia tới nước Dương chúng ta sao?"

"Đáng chết, mấy tên khốn kiếp kia thật đáng chết, thế mà đem yêu thú kia dẫn đến đây."

"Nó nhìn cũng không đáng sợ như vậy, để lão tử làm thịt nó."

Tin tức này truyền khắp trên internet nước Dương, lập tức vô số người nước Dương sợ hãi, nhưng cũng có một số người tuyên bố muốn săn giết nó.

"Xuất hiện tại hải vực nước Dương ư?"

Khương Vạn Trần rất nhanh nhận được tin tức, ánh mắt hắn sáng rỡ.

Tin tức đã truyền đến trên internet nước H, rất nhiều dân mạng cũng vui vẻ ra mặt.

"Con yêu thú này vẫn rất hiểu chuyện."

"Trước đó rất nhiều người nước Dương cười trên nỗi đau của người khác mà, hiện tại bọn hắn vui vẻ rồi."

Tin tức liên quan rất nhanh xông lên bảng tin nóng.

Chương 665: Cái Gì Hắn Cũng Không Quan Tâm

"Hô."

Tiêu Phàm cũng nhìn thấy tin tức, hắn âm thầm thở dài một hơi.

Man Xà Hắc Xỉđến Dương Quốc bên kia là tốt rồi. Về phần nó có làm loạn tại nước Dương Quốc bên kia hay không, chuyện đó chả liên quan gì đến hắn.

"Đại trưởng lão..."

Khương Vạn Trần hồi báo tình huống cho đại trưởng lão biết. Lúc yêu thú xuất hiện tại hải vực nước H thì mấy người đại trưởng lão đều duy trì chú ý, khả năng sợ chuyện này đối với nước H sinh ra ảnh hưởng to lớn.

"Tiêu Phàm lúc này lại lập công lớn rồi. Nhưng mà công lao này thật đúng là không thích hợp công bố ra ngoài."

Đại trưởng lão mỉm cười nói.

Khương Vạn Trần nói:

"Đại trưởng lão, ý tứ của Dương Tướng quân là chiến hạm với tàu ngầm Tiêu Phàm muốn, có phải nên để cho hắn giá cả càng tốt hay không?"

"Trước đó Dương Tướng quân nói có thể giảm giá tàu ngầm một chút nhưng Tiêu Phàm cũng không có đồng ý."

Đại trưởng lão trầm ngâm nói:

"Nếu trước đó Tiêu Phàm đã không đồng ý, vậy bây giờ có giảm giá cho hắn chắc hắn hắn cũng sẽ không đồng ý. Nhưng hắn giúp quốc gia ân tình lớn như thế cũng phải có chỗ biểu thị ra. Ngươi với hắn hay trò chuyện nhiều, hắn có nghĩ muốn gì không?"

Khương Vạn Trần lắc đầu:

"Ta đây thật sự không biết, hắn thực lực có thực lực, tiền có tiền, danh khí hắn cũng không quan tâm."

Đại trưởng lão thoáng bất đắc dĩ.

Hiện nay nước H tốt xấu gì cũng là một quốc gia lớn vậy mà không nghĩ ra ban thưởng gì?

"Thôi thôi, ta tự mình hỏi Tiêu Phàm một chút, xem hắn có thiếu gì, quốc gia chắc hẳn sẽ có thứ hắn cần."

Đại trưởng lão nói.

Khương Vạn Trần rời đi, đại trưởng lão bấm điện thoại gọi cho Tiêu Phàm.

"Tiêu Phàm, Khương cục trưởng nói với ta, quốc gia nên cảm ơn ngươi thật tốt, nếu không nước H chúng ta khả năng gặp phải đả kích không nhỏ."

Âm thanh ôn hòa của Đại trưởng lão truyền tới.

"Đại trưởng lão, ta là người nước Hoa, đây là việc nên làm mà."

Đại trưởng lão cười nói:

"Quốc gia cho ngươi ban thưởng cũng là nên làm, ngươi có gì cần cứ việc nói ra."

…

Tiêu Phàm hỏi:

“Đại trưởng lão, có thật là ta có thể đặt ra bất cứ yêu cầu gì không?”

Đại trưởng lão cười nói:

“Đương nhiên là có thể rồi, nhưng có thể thỏa mãn được yêu cầu của ngươi hay không thì một mình ta không thể đảm bảo nhưng bọn ta sẽ cố gắng giúp ngươi.”

Nếu đổi lại là người khác thì Đại trưởng lão sẽ không hứa hẹn như vậy. Nhưng Tiêu Phàm lập được công quá lớn, với lại hắn cũng không có cách nào chiếm tiện nghi của quốc gia. Cùng giao dịch với quốc gia, mặc dù Tiêu Phàm được mức giá ưu đãi, nhưng nhà máy vũ khí cũng nhận được không ít lãi, đôi bên cùng có lợi.

Tiêu Phàm còn cung cấp miễn phí Viêm Hoàng Quyết cùng với rất nhiều mẫu nghiên cứu.

Trong vấn đề dược phẩm Lam Linh, nếu như Tiêu Phàm muốn thu được càng nhiều lợi nhuận, hắn hoàn toàn có thể cùng các đơn vị nước ngoài hợp tác, ít nhất có thể kiếm được lợi nhuận bảy mươi phần trăm.

“Đại trưởng lão, ta muốn một nhà máy có thể sản xuất thuốc nổ CL-20, thêm một vài chuyên gia về lĩnh vực này, ngài thấy có được không?"

Tiêu phàm dò hỏi.

Ở dị giới, thuốc nổ CL-20 có thể sử dụng, vậy chắc chắn có thể sản xuất ở bên đó, để họ tự sản xuất đương nhiên tốt hơn.

Nếu như quan hệ của hắn cùng với ông nội bị lộ ra, các quan chức cấp cao của nước H sẽ nghĩ gì? Liệu những lần hợp tác sau có còn suôn sẻ như bây giờ không? Những thứ như pháo cối, mìn, bó bom đều không thể tách khỏi thuốc nổ CL-20, đó là những thành phần cấu tạo quan trọng nhất.

“Tiêu Phàm, truyền nhân viên qua đó không có an toàn?"

Đại trưởng lão dò hỏi.

Tiêu Phàm đáp:

“Đại trưởng lão, vấn đề này người cứ yên tâm.”

Đại trưởng lão suy tính:

“Tiêu Phàm à, nếu ngươi không đem công nghệ này bàn giao ra, tự mình làm chủ không phải tốt hơn sao?”

Tiêu Phàm nói:

“Đại trưởng lão, chưa chắc đối phương sẽ nghĩ như vậy.”

“Cũng đúng. Ta sẽ nhanh chóng cho ngươi một câu trả lời chắc chắn.”

Cúp điện thoại xong, Đại trưởng lão nhanh chóng triệu tập ba vị trưởng lão đang ở Đế Đô, hắn nói lại ý của Tiêu Phàm với ba vị

trưởng lão.

“Ý kiến của các người như thế nào?"

Đại trưởng lão dò hỏi.

Tam trưởng lão do dự nói:

“Đấy là do Tiêu Phàm yêu nước, điều này có thể khẳng định, chúng ta thật ra nợ hắn không ít.”

“Ta cũng đồng ý.”

“Mặc dù kĩ thuật thuốc nổ CL-20 khá tiên tiến, nhưng nó cũng không phải sở hữu của nước ta, chúng ta giữ lại như chưa chắc nước M sẽ giữ lại, đến lúc đó việc hợp tác cùng dị giới có lẽ sẽ xảy ra vấn đề.”

Ngũ trưởng lão nói:

“Thông tin tình báo mới nhất cho thấy đế quốc Anh cũng đã biết thuốc nổ CL-20 có thể sử dụng tại dị giới.”

“Ta cũng đồng ý, nhưng phải bảo đảm sự an toàn của những chuyên gia.”

Chỉ còn Lục trưởng lão, hắn cũng đã gật đầu đồng ý.

Đại trưởng lão cười nói:

“Nếu cả bốn chúng ta đều đã đồng ý, vậy chúng ta có thể trực tiếp đưa ra quyết định cho vấn đề này rồi. Về vấn đề an toàn của các chuyên gia chắc hẳn Tiêu Phàm sẽ không để chúng ta phải thất vọng.”

Chỉ mới nửa tiếng sau, Tiêu Phàm đã nhận được điện thoại của Đại trưởng lão.

Chương 666: Thực Lực Của Họ Có Thể Mạnh Lên Sao?

“Tiêu Phàm, chúng ta đồng ý yêu cầu của ngươi. Nhưng ngươi nhất định phải đảm bảo an toàn của các chuyên gia. Đúng rồi, thời gian các chuyên gia ở dị giới là bao lâu?"

Đại trưởng lão nói.

Tiêu Phàm cười đáp:

“Đại trưởng lão ngài yên tâm, an toàn của những chuyên gia chắc chắn sẽ được bảo đảm, thời gian họ ở dị giới không quá một năm. Đợi khi trở về thì họ cũng tăng trình độ tu luyện lên không ít.”

Mắt Đại trưởng lão sáng lên:

“Thực lực của họ có thể mạnh lên sao?”

“Tất nhiên rồi.”

Đại trưởng lão cười nói:

“Nếu đã như vậy họ sẽ đổ xô đi đấy, trong vòng ba ngày vật dụng thiết yếu của họ sẽ chuyển đến chỗ ngươi.”

“Cảm ơn Đại trưởng lão."

Sau khi cúp điện thoại, Tiêu Phàm nở một nụ cười.

Có nhà máy như thế này cộng với xưởng thép đã xây trước đó, trong tương lai đế quốc Thần Long hoàn toàn có thể chế tạo thuốc nổ 1 cách dễ dàng.

Sau này, khi hắn trở thành Hoàng đế của đế quốc Thần Long, tất cả những thứ này đều là tài sản của riêng hắn.

…

Huyết Anh đế quốc, đảo Trường Anh.

Mông Nghị lẳng lặng đến bên này, hắn chỉ đến một mình.

“Ngươi là ai?"

Thân vương của Huyết Anh đế quốc Tokugawa Takeshi mặt biến

sắc. Hắn bị ngăn lại trên đường từ doanh trại về thành. Quang cảnh xung quanh cũng bắt đầu thay đổi, xung quanh đều bố trí trận pháp, những tên thuộc hạ đi theo bên cạnh hắn cũng không nhìn thấy.

Mông Nghị cười cười nói:

“Thân vương Tokugawa, để ta tự giới thiệu, ta là tướng quân của đế quốc Thần Long, Mông Nghị.”

“Ngươi là Mông Nghị tướng quân?"

Tokugawa Takeshi híp mắt, hắn biết Mông Nghị là ai.

Mông Nghị là đại tướng của Tiêu Hải, kiểm soát đội quân 10 vạn người chống lại đế quốc Hắc Hổ. Kế hoạch nhắm vào nước Thiên La, Mông Nghị cũng có tham dự. Tuy các trận chiến nhắm vào Hắc Thạch đế quốc và nước Thiên La, Mông Nghị đều không phải là chủ tướng, nhưng hắn đã chiếm được lòng tin của Tiêu Hải.

“Thân vương Tokugawa, ta đến đây không có ác ý. Theo như bọn ta biết thì ngươi đã bị hoàng đế của các ngươi lật đổ, bây giờ khu vực đất phong của ngươi đã bị hoàng đế thu hồi không ít. Thời điểm ngươi còn sống mọi thứ vẫn ổn, nếu như ngươi chết, con trai ngươi có chịu đựng nổi không? Nói không chừng chúng sẽ bị giết hết."

Mông Nghị mỉm cười nói.

Tokugawa Takeshi có được đất phong, có được tư quân, đất phong là từ thế hệ của ông hắn, lúc đến tay hắn đã bị thiếu mất một phần ba. Số lượng tư quân trước đây là ba vạn người, bây giờ cũng bị ép xuống còn 2hai vạn người.

“Ý ngươi muốn nói gì?"

Tokugawa Takeshi trầm giọng hỏi.

Mông Nghị nói:

“Ngươi có muốn trở lại làm hoàng đế không? Nếu ngươi muốn, đế quốc Thần Long chúng ta sẽ viện trợ ngươi đủ loại vũ khí. Hai vạn

người của ngươi có thể trở thành kỵ binh hạng nặng, họ có thể sử dụng pháo cối, bó bom và những vũ khí khác.”

Tim của Tokugawa takeshi đập rộn lên.

Mông Nghị khẽ cười nói:

“Ngươi cứ suy nghĩ một chút, có đế quốc Thần Long chúng ta viện trợ, khả năng đăng cơ hoàng đế của ngươi cũng không thấp. Ngươi có thời gian nửa nén nhang để cân nhắc. Nếu ngươi không đồng ý, bổn tướng sẽ đi tìm những người khác để hợp tác, cơ hội tốt đang ở trước mắt, xem ngươi có thể nắm bắt hay không.”

Tokugawa trầm giọng nói:

“Ngay cả khi ta thắng, đến lúc đó ta cũng chỉ là một hoàng đế bù nhìn.”

Mông Nghị nhẹ giọng nói:

“Hoàng đế bù nhìn cũng là hoàng đế, những đãi ngộ nên có cũng sẽ không thiếu. đế quốc Thần Long chúng ta sẽ không chiếm giữ bên này giống như việc chúng ta cũng không chiếm giữ nước Thiên La.

Tokugawa Takeshi trầm mặc.

Mông Nghị cũng không có thúc hắn.

Thời gian nửa nén hương sắp hết.

“Ta đồng ý!"

Ánh mắt của Tokugawa lộ ra vẻ điên cuồng, hắn ta phải liều một phen, cơ nghiệp kế thừa của gia tộc không thể mất hết trong tay hắn. Nếu hắn có thể trở thành hoàng đế hắn chính là hoàng đế lập quốc. Có sự hỗ trợ của đế quốc Thần Long,hắn cảm thấy hy vọng của bản thân thực sự rất lớn.

Bây giờ đế quốc Kền Kền đang cùng hoàng thất hợp tác thì có thế nào? Đế quốc Kền Kền chỉ mạnh về thủy quân, so ra đế quốc Thần Long vẫn lợi hại hơn rất nhiều. Lục quân của đế quốc Thần Long tuyệt đối là vô địch thiên hạ. Cả đế quốc Hắc Hổ và nước Thiên La

đều bị đánh bại trong khoảng thời gian rất ngắn, họ thương vong nặng nề trong khi đó đế quốc Thần Long tổn thất rất ít.

“Thân vương Tokugawa, ngươi đã có một lựa chọn sáng suốt."

Mông Nghị mỉm cười nói.

Tokugawa trầm giọng nói:

“Vũ khí đâu? Chúng ta cần áo giáp và các loại vũ khí còn lại.”

Mông Nghị lắc đầu:

“Thân vương Tokugawa ngươi đừng không cần gấp gáp như vậy, sự tín nhiệm cần từng bước từng bước hình thành, ngươi thấy đúng không? Trước tiên ngươi mang quân vây quanh Phủ Đô Đốc, giết những người mà hoàng đế của các ngươi đã gửi đến.”

Tokugawa gật đầu:

“Được!”

Phủ Đô Đốc là do Võ Đế Bát Kỳ thiết lập, địa bàn của hắn trước kia cũng không có Phủ Đô Đốc, hắn nhìn Phủ Đô Đốc đã sớm thấy khó chịu.

“Mông tướng quân, trước tiên các ngươi nên việc trợ một phần áo giáp, chắc không có vấn đề gì chứ?”

“Đương nhiên có thể."

Mông Nghị gật đầu. Trong tay hắn xuất hiện một cái túi không gian:

“Trong này có một nghìn bộ thiết giáp và một lượng nhỏ thuốc nổ, ngươi cứ cầm lấy.”

Chương 667: Hiệp Ước

Tokugawa Takeshi nói:

“Mông tướng quân, nếu bản vương tạo phản, kết quả các ngươi lại không viện trợ, vậy bản vương bị các ngươi lừa thảm rồi.”

Mông Nghị lắc đầu.

“Ngươi yên tâm, tuyệt đối sẽ không xảy ra tình huống này. Ngươi chắc đã biết việc viện trợ ngươi cũng là tốt cho Thần Long quốc bọn ta. Hơn nữa, chỗ này không phải có một ngàn bộ áo giáp sao? Nếu như bọn ta lừa các ngươi, sau này làm sao còn có thể cùng các thế lực khác hợp tác?”

Tokugawa Takeshi suy tính một chút rồi gật đầu. Hiện giờ ủng hộ hắn thực sự phù hợp với lợi ích của Thần Long đế quốc.

“Chúng ta có thể ký một cái hiệp ước không?"

Tokugawa Takeshi dò hỏi.

Mông Nghị cau mày nói:

“Thân vương Tokugawa, ngươi tạm thời đừng nên nghĩ quá nhiều, hiện tại thế lực của ngươi vẫn chưa đủ mạnh mẽ.”

“Được thôi."

Tokugawa Takeshi nhẹ gật đầu. Có thể ký được hiệp ước là tốt nhất, nếu như không được cũng không có vấn đề gì.

“Các ngươi hãy mau chóng hành động, tốt nhất là ngay trong hôm nay. Bản vương không có nhiều thời gian để trì hoãn tại chỗ này."

Mông Nghị trầm giọng nói.

Tokugawa Takeshi sáng mắt:

“Mông tướng quân đừng lo lắng, đêm xuống chuang ta sẽ lập tức hành động, có thể giết hết chúng một cách bất ngờ.”

“Ừm."

Mông Nghị gật đầu.

Tokugawa Takeshi nhanh chóng bí mật sắp xếp, hắn dự định để ba

ngàn cận vệ riêng của mình hành động, một ngàn người trong số binh lính sẽ được trang bị áo giáp hạng nặng.

Trôi qua hai canh giờ, trời cũng tối dần.

Bên trong Phủ Đô Đốc đang múa hát tưng bừng, Đốc quân do Võ Đế Bát Kỳ phái đến vô cùng hưởng thụ, mỗi tháng hắn đều đưa những thiếu nữ xinh đẹp vào phủ.

“Thật hâm mộ! Chúng ta mà trở thành cận vệ riêng của Đốc quân thì thật tốt.”

Trong phủ của Đốc quân, một số binh lính nhỏ giọng bàn tán.

Tổng cộng có khoảng tám trăm binh lính trong Phủ Đô Đốc, khoảng hơn một trăm người trong số đó là cận vệ của Đốc quân, đãi ngộ của họ tốt hơn nhiều so với những binh lính còn lại. Họ có thể được ban cho những người phụ nữ Đốc quân đã dùng qua.

“Có âm thanh gì?"

Có người nghi ngờ hỏi, hắn ta mơ hồ nghe thấy tiếng động.

Hàng ngàn binh lính đang tiến vào, trên lưng họ đều mang theo cung tên, những người này đều là cung thủ của Tokugawa Takeshi.

“To gan, các ngươi đang làm gì vậy hả?”

“Keng keng keng!”

Thủ vệ canh phòng Phủ Đô Đốc hét lên cảnh báo, tiếng cồng chiêng cảnh báo nhanh chóng vang lên khắp nơi.

“Bắt đầu bao vây, không được để bất kể kẻ nào chạy thoát!"

Cao thủ dẫn đầu đội nghiêm nghị nói.

Hàng ngàn cung thủ đã bao vây lấy toàn bộ Phủ Đô Đốc.

Trong tình huống này, chỉ cần người trong Phủ Đô Đốc lao ra ngoài chắc chắn sẽ bị bắn chết, sự đàn áp mạnh đến mức ngay cả cao thủ lợi hại cũng không chịu đựng nổi.

“Ầm..ầm..ầm!”

Mặt đất rung chuyển, hai ngàn kỵ binh ở đằng xa nahnh chóng xông tới, trong đó có một nửa là kỵ binh nhẹ, nửa còn lại là kỵ binh hạng nặng.

“Tokugawa Takeshi, ngươi muốn tạo phản à?"

Bên trong Phủ Đô Đốc, mặt Đốc quân Yoshida nghiêm nghị, hắn nói.

Bóng dáng Tokugawa Takeshi xuất hiện, âm thanh lạnh lẽo của hắn vang lên:

“Hoàng đế vô nhân tính, không ngừng xâm chiếm thái ấp của bản vương, ngày hôm nay bản vương tạo phản, nếu các ngươi đầu hàng sẽ được miễn tội chết.”

Yoshidano hít vào một ngụm khí lạnh.

“Tokugawa Takeshi, ngươi điên rồi,ngươi tạo phản thì chỉ có con đường chết! Tất cả họ sẽ chống cự được, chỉ cần đến ngày mai quân cứu viện sẽ đến.”

Yoshidano lớn tiếng nói.

Diện tích Phủ Đô Đốc cũng không nhỏ, còn có những bức tường rất cao, trong tình huống bình thường họ có thể ở bên trong chống đỡ cho đến ngày mai cũng không có vấn đề gì. Nhưng Tokugawa Takeshi họ còn có thuốc nổ ở đây.

“Ầm!”

Cùng với một tiếng động to, một phần lớn bức tường của Phủ Đốc quân bị phá hủy, các kỵ binh hạng nặng lập tức lao vào giống như thủy triều. Số lượng không vượt trội, trang bị không vượt trội, binh lính cũng không vượt trội, dưới tình huống như vậy, Phủ Đô Đốc rất nhanh sẽ bị chiếm đóng.

Yoshidano chờ đợi bị chặt đầu trước công chúng.

“Thân vương Tokugawa, ngươi làm tốt lắm.”

Tokugawa Takeshi đến nơi đã cùng Mông Nghị giao hẹn, Mông Nghị mỉm cười nói.

“Những thứ khác đâu?"

Tokugawa Takeshi trầm giọng hỏi.

Trong tay Mông Nghị xuất hiện một cái túi không gian khác:

“Thân vương Tokugawa, trong này có mười chín ngàn bộ trọng giáp. Đủ trang bị cho tất cả người của ngươi. Ngoài ra còn có súng cối với hàng nghìn lựu đạn và một số quả bom. Được trang bị trọng giáp cộng thêm những thứ này, mười vạn quân địch cũng không phải là đối thủ của các ngươi, cho nên ngươi hãy nhanh chóng mở rộng thực lực đi.”

Sự phấn khích hiện lên trong mắt Tokugawa Takeshi. Thủy quân của Huyết Anh đế quốc thật không tệ, nhưng lục quân của đảo quốc lại chẳng ra làm sao, hai vạn người của hắn đã là lực lượng cực kỳ hoành tráng.

“Mông tướng quân, không thể cho ta nhiều trọng giáp hơn sao? Người của ta trong thời gian ngắn sẽ tăng lên rất nhiều. Ta sẽ cố gắng tăng binh trong thời gian ngắn nhất có thể. Một số bộ phận cũ trước đây không mất nhiều thời gian để hội tụ lại, hai vạn bộ trọng giáp không đủ đối với chúng ta."

Tokugawa Takeshi mở miệng nói.

Chương 668: Phản

Mông Nghị nhỏ giọng đáp lại:

“Khi chiến trận của bọn ngươi có tiến triển, ngươi đương nhiên sẽ nhận được càng nhiều viện trợ, chuyện này ngươi có thể yên tâm.”

Nếu Tokugawa Takeshi họ không giết đến máu chảy thành sông, viện trợ cho nhiều, đến lúc đó Tokugawa Takeshi quay lại trực tiếp giúp đỡ Võ Đế Bát Kỳ thì phải làm sao bây giờ?

“Ừm."

Tokugawa Takeshi nhẹ gật đầu.

“Mông Nghị tướng quân, ta sẽ lập tức hành động, mong viện trợ của các ngươi đến sớm một chút, nếu như bản vương đăng cơ đối với các ngươi mới có lợi.”

“Được.”

Mông Nghị nhanh chóng rời đi.

Tokugawa Takeshi nhanh chóng mang túi không gian đến doanh trại, hắn vội phân phát trọng giáp xuống dưới, sau đó dõng dạc phát biểu diễn thuyết.

“Phản, phản, phản!”

Lời nói của Tokugawa Takeshi vừa kết thúc, một số lượng lớn binh lính đồng loạt hô to. Với tư cách là binh lính riêng của Tokugawa Takeshi, họ trung thành với Tokugawa Takeshi, và bây giờ Tokugawa Takeshi cũng cho họ thấy được hy vọng. Còn là hy vọng rất lớn.

“Tất cả mọi người hãy chuẩn bị kĩ càng trong thời gian ngắn nhất, bản vương dẫn các ngươi thẳng tiến kinh thành, nếu lập được công lớn, tất cả sẽ được ban thưởng hậu hĩnh!"

Tokugawa Takeshi lớn tiếng nói.

“Giết..giết..giết!”

Đám người Tokugawa Takeshi nhanh chóng hành động, Tokugawa Takeshi đã sớm có kế hoạch tạo phản, chỉ là trước kia thời cơ còn chưa chín muồi.

Không mất nhiều thời gian, hàng vạn binh lính họ đã tập trung đến một thành trì cách họ khá gần, thành trì này không nằm trong thái ấp của Tokugawa Takeshi.

Thành trì này đối với họ rất quan trọng.

“Ầm! Ầm!”

Nửa ngày sau, Tokugawa Takeshi họ tiến đến sát thành, hàng vạn quân đang trấn thủ trong thành nhận được tin tức, họ đã phong tỏa cửa thành sẵn sàng đón quân địch.

“Pháo cối chuẩn bị!"

Tokugawa Takeshi ra lệnh.

Cách cổng thành vài trăm mét, hàng trăm khẩu súng khối đã sớm xếp thành một hàng.

“Quân phong thủ trong thành chú ý, bản vương có một số lượng lớn pháo cối, sức công phá mạnh mẽ có thể phá vỡ thành trì một cách dễ dàng. Đến lúc đó các ngươi có thể ngăn lại kỵ binh hạng nặng của bản vương hay không? Mở cửa thành đầu hàng, các ngươi có thể sống, người nhà các ngươi có thể sống, nếu như cố gắng chống cự, bản vương sẽ ra lệnh tàn sát toàn thành!"

Giọng nói lạnh lùng của Tokugawa Takeshi từ đằng xa truyền đến. Hắn ta đã sử dụng loa công suất lớn.

Trên tường thành rất nhiều thủ vệ đều thay đổi sắc mặt. Tokugawa Takeshi có nhiều súng cối và bom như vậy, phá hủy thành chắc chắn sẽ không có vấn đề gì. Họ tuyệt đối cũng không cản nổi kỵ binh hạng nặng.

Họ có rất nhiều người nhà đang ở trong thành, nếu như Tokugawa Takeshi hạ lệnh tàn sát toàn thành, đến lúc đó họ cùng người nhà đều sẽ phải chết.

“Bản vương cho các ngươi 1 khắc để suy nghĩ, nếu như các ngươi còn không đầu hàng, bản vương nhất định sẽ hạ lệnh tàn sát toàn thành!"

Tokugawa Takeshi đằng đằng sát khí nói.

Còn chưa hết một khắc thời gian, cửa thành đã mở ra. Trên mặt Tokugawa Takeshi lộ ra nụ cười, lấy được và hợp nhất thành trì này xong hắn sẽ có thêm vạn binh sĩ dưới quyền chỉ huy của mình, hơn nữa đây còn là một thành trì quan trọng.

Mông Nghị trốn trong bóng tối cũng nở một nụ cười. Chỉ cần thực thực của Tokugawa Takeshi tăng lên, họ sẽ cung cấp đầy đủ đạn dược, Võ Đế Bát Kỳ còn lâu mới đánh thắng được Tokugawa Takeshi.

Bằng cách kiểm soát số lượng viện trợ, họ có thể kiềm chế sức mạnh của đế quốc Huyết Anh.

…

"Các anh em, ta đã đạt đến cấp bậc Minh Kình rồi, ha ha ha ha!"

"Trâu bò đấy, ta chỉ mới xuất hiện khí cảm thôi."

"Ồ, ký túc xá của ta có sáu người, năm người đã xuất hiện khí cảm, chỉ ta là không có, chẳng lẽ tố chất của ta lại kém hơn họ nhiều thế sao?"

Trên mạng Internet ở nước Hoa, có rất nhiều người để lại lời nhắn.

Có quá nhiều người tu luyện Viêm Hoàng Quyết, mỗi ngày đều có vô số người sinh ra khí cảm, một số người có thiên phú cực mạnh đã bắt đầu đạt tới cấp bậc Minh Kình.

Bên ngoài.

"Đã có chuyện gì xảy ra thế, rất nhiều người nước Hoa nói đã sinh ra khí cảm, còn có người nói đã đến cấp bậc Minh Kình, bên cạnh ta lại không có người nào cả."

"Ta thấy nhất định là người nước Hoa đang khoác lác."

"Có thể là vậy, khả năng lớn hơn là chúng ta không đủ hiểu về sơ đồ kinh mạch của người, đề nghị mọi người vẫn nên nghiên cứu sâu hơn ở phương diện này."

"Có thể người nước Hoa hiểu khá tốt về sơ đồ kinh mạch cơ thể người, bên cạnh ta có hai người bạn nước Hoa đã sinh ra khí cảm, gần đây ta cũng đã bắt đầu học tập tiếng Trung rồi."

Bên ngoài mạng, cũng có rất nhiều thảo luận về Viêm Hoàng

Quyết.

Tổng số người các quốc gia khác tu luyện Viêm Hoàng Quyết vượt qua hai tỷ. Người bên nước Hoa tu luyện rất thuận lợi, họ lại tu luyện không thuận lợi chút nào, điều này khiến cho nhiều người từ quốc gia khác bắt đầu nghiên cứu văn hóa nước Hoa, ngược lại có thu hoạch ngoài ý muốn.

"Ầm ầm!"

Bên huyện Lôi Sơn, lực lượng cường đại trong cơ thể Tiêu Phàm tăng lên, hắn cách Tông Sư chỉ còn có nửa bước, hắn đang đánh thẳng vào cảnh giới Tông Sư. Nếu hắn đạt tới cảnh giới Tông Sư, linh huyệt bên huyện Lôi Sơn có thể được tăng lên khá nhiều.

Chương 669: Phá Cho Ta

"Thiếu chút nữa, chỉ thiếu chút nữa! Xông, xông lên cho ta!"

Trong lòng Tiêu Phàm thầm hét.

Hắn đã vận dụng lực lượng mạnh mẽ đột phá, nếu không thể đột phá thành công, kinh mạch sẽ bị tổn thương, trong vòng ba đến năm ngày sẽ không thể đột phá được nữa.

"Ầm! Ầm! Ầm!"

Mấy lần liên tục đánh thẳng vào đều thất bại hết.

Ngay lúc Tiêu Phàm định buông bỏ, thánh kiếm Thần Quang đã nhận chủ ở trong đan điền của hắn tỏa ra từng chút lực lượng, những lực lượng này cũng không mạnh, nhưng lại vô cùng thuần khiết.

Trong phút chốc, những lực lượng này đã sáp nhập vào trong sức mạnh của Tiêu Phàm. Tiêu Phàm cảm nhận được long khí của mình bị ảnh hưởng cũng trở nên thuần khiết hơn.

"Phá cho ta!"

Tiêu Phàm thầm hét.

Hắn muốn thử một lần cuối cùng. Long khí mạnh mẽ gào thét ở trong kinh mạch, bọn chúng giống như con rồng giận dữ hung hăng lao thẳng tới, đụng vào tấm chắn trong kinh mạch.

"Phụt!"

Thân thể Tiêu Phàm chấn động, miệng hắn phun ra một ngụm máu tươi. Nhưng trên gương mặt của hắn hiện ra một nụ cười. Kinh mạch bị phong bế cuối cùng cũng bị xông ra một lỗ hổng, long khí mạnh mẽ không ngừng tràn vào, không ngừng mở rộng lỗ hổng đó.

Đường kinh mạch này không được ghi chép lại trong sơ đồ kinh mạch cơ thể người mà Tiêu Phàm công bố ra, ở dị giới, đường kinh mạch này được gọi là tông mạch. Mở được đường kinh mạch này, sẽ đến được cấp bậc Võ Tông, bên Trái Đất thì là cảnh giới Tông Sư.

Kinh mạch trong cơ thể người là một kho bảo tàng, đả thông những kinh mạch này, có thể tu luyện được nhiều lực lượng hơn, thân thể cũng có thể chứa đựng được nhiều lực lượng hơn.

"Cuối cùng cũng đạt tới cấp bậc Tông Sư. Từ nay về sau, Tiêu Tông Sư ta đây, chính là một Tông Sư thực thụ."

Tiêu Phàm thầm nghĩ. Hắn dốc hết sức tu luyện, lực hút cường đại sinh ra trong cơ thể làm cho càng có nhiều lực lượng chảy ra từ trong linh huyệt. Đúng lúc này, kiếm Thần Quang trong cơ thể Tiêu Phàm cũng sinh ra lực hút, luồng lực hút này còn không nhỏ, linh khí từ dị giới tuôn ra càng nhiều.

Đợi Tiêu Phàm ổn định tu vi, dòng chảy của linh khí ổn định, linh huyệt sẽ được tăng cường rất nhiều, cách cấp S cũng không còn xa nữa.

"Không nghĩ tới ta đột phá, kiếm Thần Quang cũng tăng lên theo."

Tiêu Phàm mở mắt, trên mặt hắn tràn đầy ý cười. Tình hình như thế này tương đương với việc có hai cao thủ đột phá, linh huyệt sẽ mạnh lên nhanh hơn, sau này càng dễ truyền tống vật liệu hơn.

"Giờ ta đã có tu vi Tông Sư tiểu thành, lực chiến đấu ít nhất cũng ngang với Đại Tông Sư đỉnh phong, thậm chí chắc chắn có thể đạt tới Đại Tông Sư viên mãn."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Hắn có dị năng không gian, có bảo vật không gian mạnh mẽ, kiếm Thần Quang cũng được tăng cường hơn nhiều, có đủ loại tầng bảo vệ thì lực chiến đấu như vậy là rất bình thường.

"Hả?"

Trong lúc đột phá, vì để tránh bị quấy rầy, Tiêu Phàm đã tắt máy.

Hắn mở lại điện thoại di động ra thì có mười mấy cuộc gọi nhỡ. Trong đó có của Tô Ấu Vi, cũng có của Khương Vạn Trần, và Lục Chí Hằng.

"Lão bà à, có chuyện gì thế?"

Tiêu Phàm gọi lại cho Tô Ấu Vi trước. Giọng nói đầy lo lắng của Tô Ấu Vi truyền tới:

"Phàm ca, không thấy viện trưởng đâu nữa, sáng nay lúc thức dậy, người của cô nhi viện đã phát hiện viện trưởng mất tích. Ban đầu, họ chỉ cho là viện trưởng ra ngoài, nhưng đến lúc trưa, viện trưởng vẫn chưa trở về, điện thoại cũng không gọi được. Giờ ta đang ở cô nhi viện đây."

Tiêu Phàm âm thầm cau mày, chẳng lẽ kẻ địch lại đi bắt một viện trưởng cô nhi viện à? Nếu thật sự làm ra chuyện như vậy thì thật không có đạo đức.

"Lão bà này, trước tiên ngươi đừng có nôn nóng. Nếu viện trưởng chỉ đi ra ngoài một chút, có lẽ không bao lâu nữa sẽ trở lại, nếu như bị bắt, kẻ địch sẽ không dễ dàng giết người."

Tiêu Phàm an ủi:

"Điều bây giờ mà ngươi phải làm là phát huy được năng lực điều tra của ngươi."

Đầu bên kia điện thoại, Tô Ấu Vi hít sâu một hơi.

"Phàm ca, ta biết rồi."

Tiêu Phàm nói:

"Ta sẽ mau chóng qua đó, ngươi chú ý an toàn."

Cúp điện thoại, Tiêu Phàm lại gọi cho Lục Chí Hằng, Lục Chí Hằng cũng không có chuyện gì khác, chỉ nói là đồ đã được chuẩn bị xong. Mười ngày trước, Tiêu Phàm lại đặt thêm không ít đồ tốt, súng cối, địa lôi, thủy lôi, bom chùm, ngay cả bom nhiệt áp cũng có.

"Cục trưởng Khương, tình hình thế nào rồi?"

Cuối cùng, Tiêu Phàm bấm số gọi cho Khương Vạn Trần.

Tiếng cười của Khương Vạn Trần truyền tới:

"Tiêu Phàm, đừng căng thẳng, không phải chuyện gì xấu đây. Chúng ta đã nhận được tin tức, tối hôm qua Man Xà Hắc Xỉđã tàn sát bữa bãi ở nước Hành Dương."

"Hả?"

Tiêu Phàm hơi híp mắt.

Tối hôm qua sao? Viện trưởng cũng mất tích vào tối ngày hôm qua, việc này có liên quan gì đến chuyện ở nước Hành Dương không?

"Cục trưởng Khương, nó tàn sát thế nào?"

Khương Vạn Trần cười nói:

"Nước Hành Dương không biết thực lực của con Man Xà Hắc Xỉnày, họ đã phái quân hạm, tàu lặn để đánh chết Hắc Xỉ Man Xà. Tối hôm qua, hai chiếc tàu lặn, một chiếc tàu khu trục của nước Hành Dương đã bị hư hại chìm mất, trên tàu lặn và tàu khu trục đều không có một ai còn sống sót."

Ánh mắt Tiêu Phàm sáng rực.

Chương 670: Cuộc Gọi

Con Man Xà Hắc Xỉlàm hay đấy. Với thực lực của hắn, thật ra thì hắn có thể làm chuyện này rất dễ dàng, nhưng giấy không thể gói được lửa, nếu tin tức bị tiết lộ ra ngoài, nước Hoa sẽ rất bị động. Man Xà Hắc Xỉhành động thì không có vấn đề gì rồi. Nước Hành Dương chỉ có thể nhịn nuốt cục tức này thôi.

"Đúng rồi, Tiêu Phàm, nước Hành Dương gửi đề nghị đến, muốn nhờ ngươi ra mặt giúp đỡ họ giải quyết Hắc Xỉ Man Xà, họ sẽ trả tiền thù lao cho ngươi."

Sắc mặt Tiêu Phàm trong nháy mắt đã trở nên âm u.

Tối hôm qua, nước Hành Dương xảy ra chuyện này, viện trưởng mất tích, sau đó nước Hành Dương lại gửi đề nghị tới, thật khó để nói rằng ba việc này không liên quan gì đến nhau.

"Cục trưởng Khương, viện trưởng đã mất tích vào tối hôm qua."

Tiêu Phàm trầm giọng nói.

Khương Vạn Trần ngẩn ra:

"Viện trưởng? Là viện trưởng Thẩm An Mai của cô nhi viện mà Tô Ấu Vi từng ở ư?"

"Phải."

Đầu bên kia điện thoại, Khương Vạn Trần cau mày lại.

"Ý của ngươi là, nước Hành Dương xảy ra chuyện này, họ đã sai người bắt Thẩm An Mai? Họ muốn dùng cách này để ép ngươi ra tay à?"

Tiêu Phàm nói:

"Cục trưởng Khương, dù còn chưa có chứng cớ nào, nhưng khả năng như vậy là không thấp."

Khương Vạn Trần nói:

"Tiêu Phàm, ngươi phải bình tĩnh một chút. Có lẽ là có quốc gia khác biết chuyện này, cố ý bắt viện trưởng Thẩm đi."

Tiêu Phàm lạnh lùng nói:

"Cục trưởng Khương, không thể loại bỏ khả năng như vậy, nhưng nước Hành Dương chó cùng rứt giậu, khả năng bắt người để uy hiếp cao hơn."

…

Cúp điện thoại, Tiêu Phàm nhanh chóng lên máy bay trực thăng rời đi. Hắn cũng mang theo Hắc Vương và Tiểu Hoàng, chỗ biệt thự có trận pháp cường đại, dù người tiến hóa cấp SS có tới đây cũng sẽ bị trận pháp vây khốn.

"Phàm ca, vẫn chưa tìm thấy viện trưởng."

Chưa tới hai mươi phút, Tiêu Phàm đã đến.

Trong mắt Tô Ấu Vi ngấn lệ.

"Đừng lo lắng, không sao đâu."

Tiêu Phàm ôm lấy Tô Ấu Vi, nói.

"Tiêu Tông Sư, chúng ta đã thăm dò điều tra ở khu vực lân cận, viện trưởng Thẩm cũng không có ở mấy chỗ mà bà ấy thường hay đi. Ở cô nhi viện cũng không phát hiện dấu vết đột nhập."

Bên cạnh có người trình bày với Tiêu Phàm, đã có người tới từ cục an ninh số 9.

"Hắc Vương, Tiểu Hoàng, trông cậy vào các ngươi."

Tiêu Phàm ngồi xổm xuống vỗ vỗ đầu Hắc Vương và Tiểu Hoàng, nói.

Cả hai bọn chúng đều có tu vi cấp Đại Tông Sư. Hắc Vương là cấp bậc Đại Tông Sư, Tiểu Hoàng là cấp bậc Đại Tông Sư đỉnh phong.

Mấy người bên cục an ninh số 9 nghi ngờ nhìn đám Hắc Vương. Họ chỉ là thành viên bình thường của cục an ninh số 9 thành phố Z, cũng không rõ về thực lực của đám Hắc Vương.

"Gâu gâu, gâu gâu!"

Không bao lâu, đám Hắc Vương đã đến trước mặt Tiêu Phàm.

"Ta hỏi, các ngươi gật đầu hoặc lắc đầu, các ngươi kêu như thế thì ta nghe không hiểu đâu."

Tiêu Phàm mở miệng nói.

"Có kẻ địch lẻn vào bắt viện trưởng đi không?"

Đám Hắc Vương gật đầu.

Tiêu Phàm tiếp tục hỏi:

"Các ngươi có thể bám theo tìm được viện trưởng và kẻ địch không?"

Đám Hắc Vương đều lắc đầu.

Tiêu Phàm thầm nhíu mày, xem ra người bắt viện trưởng đi có thực lực rất mạnh. Nếu phát hiện sớm thì còn có thể lần theo dấu vết. Giờ cũng đã qua mười mấy giờ rồi. Người tiến hóa cấp SS mà ra tay, vết tích, mùi hương để lại trong không khí rất nhỏ, qua thời gian lâu dài thì việc tìm kiếm có độ khó rất cao.

"Vi Vi, trên mạng không có manh mối gì sao?"

Tiêu Phàm truyền âm hỏi.

"Không có."

Tô Ấu Vi cũng truyền âm đáp lại.

Trong lúc Tiêu Phàm đang trên đường tới, nàng đã cố hết sức điều tra, camera xung quanh cũng không quay lại được hình ảnh nào. Cao thủ cấp SS tài giỏi hành động, hoàn toàn có thể mang Thẩm An Mai đi một cách im hơi lặng tiếng, camera không quay lại được

là rất bình thường.

Tiêu Phàm nhíu mày, họ ở ngoài sáng kẻ địch ở trong tối, loại cảm giác này rất không tốt, có lực nhưng không có chỗ dùng.

"Đúng rồi, mùi hương có thể dễ dàng tan biến, nhưng dấu vết không gian không dễ biến mất như vậy, dị năng không gian hiện tại của ta đã mạnh hơn."

Tiêu Phàm đột nhiên nghĩ tới điểm này. Với thực lực trước kia của hắn, muốn thông qua dấu vết không gian để lần theo mục tiêu thì hơi khó, nói không chừng bây giờ đã có thể làm được rồi.

"Hắc Vương, Tiểu Hoàng, nơi cuối cùng viện trưởng biến mất là ở đâu."

Tiêu Phàm nhìn đám Hắc Vương, nói.

"Gâu gâu!"

Đám Hắc Vương lập tức chạy ra ngoài, không bao lâu sau, đám Hắc Vương đã tiến vào phòng vệ sinh, bên cạnh cô nhi viện là khu vệ sinh công cộng. Tiêu Phàm nhìn chữ "nữ" trên tường, hắn vẫn theo bọn chúng tiến vào.

"Xem ra, viện trưởng đã bị bắt khi ra ngoài đi vệ sinh vào ban đêm."

Tô Ấu Vi khó chịu nói.

Tiêu Phàm nhắm hai mắt lại, tinh thần lực của hắn bao phủ bốn phía, hắn nhanh chóng vận dụng dị năng không gian cẩn thận dò xét dấu vết không gian. Có không ít người đến phòng vệ sinh này, muốn tìm ra dấu vết không gian cần tìm từ trong số dấu vết không gian phức tạp này cũng không dễ dàng.

Chương 671: Thuốc Nô Lệ

Năm phút sau, ánh mắt Tiêu Phàm sáng lên.

"Tìm được rồi!"

Theo dấu vết không gian này, Tiêu Phàm ra ngoài, đám Hắc Vương không tìm được dấu vết ở bên ngoài, nhưng dấu vết không gian vẫn còn ở đó.

"Lão bà, ta đã tìm được dấu vết không gian mà kẻ địch để lại. Ta ra ngoài tìm kiếm, ngươi ở lại cung cấp hỗ trợ về mạng bất cứ lúc nào."

Tiêu Phàm truyền âm nói.

Tô Ấu Vi mừng rỡ gật đầu.

"Ẩn thân!"

Tiêu Phàm nhanh chóng tiến vào trạng thái ẩn thân ra ngoài tìm kiếm, như thế thì dù kẻ địch có sắp xếp thám tử, cũng không biết đã bị lần ra dấu vết.

"Tốc độ di chuyển tăng nhanh ở đây, dấu vết không gian càng trở nên mạnh mẽ."

Nửa giờ sau, Tiêu Phàm theo dấu vết tìm được một bãi đậu xe cách đó hơn mười cây số, chắc là Thẩm An Mai đã bị chuyển vào trong xe.

"Vi Vi, ta đang ở bãi đậu xe tòa cao ốc Hối An, hẳn là viện trưởng đã bị đưa vào trong xe."

Tiêu Phàm gửi tin tức cho Tô Ấu Vi. Tô Ấu Vi nhanh chóng điều tra. Tiêu Phàm lần theo dấu vết không gian ra ngoài, hắn báo quỹ đạo chuyển động của xe cho Tô Ấu Vi. Thông qua quỹ đạo chuyển động xe này, Tô Ấu Vi nhanh chóng phát hiện một chiếc xe trông khá bình thường.

"Phàm ca, xe này được thuê vào hai ngày trước. Đã tra được người thuê xe, hắn là một blogger, tìm thấy những bình luận hay ca ngợi nước Hành Dương ở trên mạng."

Tô Ấu Vi gửi tin tức cho Tiêu Phàm.

"Thuốc nô lệ!"

Trong mắt Tiêu Phàm lóe lên tia sáng.

Rất có thể người này có vấn đề, sau đó bị để mắt tới, cho sử dụng thuốc nô lệ, như thế kẻ địch có thể yên tâm để hắn thuê xe.

"Lại là thuê xe vào hai ngày trước. Xem ra lúc Hắc Xỉ Man Xà xuất hiện ở nước Hành Dương thì đã có chuẩn bị, hẳn là nước Hành Dương đã sớm lên kế hoạch cho việc này rồi."

Tiêu Phàm thầm nghĩ.

Sử dụng tàu lặn, tàu khu trục nhằm vào yêu thú là phương án A, bắt Thẩm An Mai đi để uy hiếp hắn ra tay rất có thể là phương án B. Yêu thú cường đại xuất hiện ở gần biển nước Hành Dương, họ có hai phương án hành động bình thường.

"Vi Vi, tra địa điểm cuối cùng mà xe đã đến."

"Được."

Không bao lâu sau, Tô Ấu Vi đã gửi tin cho Tiêu Phàm, xe đã lái đến một bến tàu các đó mười mấy cây số.

"Thuấn di, thuấn di!"

Sau mấy lần thuấn di, Tiêu Phàm đã đến bến tàu. Từ dấu vết không gian, Tiêu Phàm tra được đúng là đám người Thẩm An Mai đã xuất hiện ở đây, chắc là Thẩm An Mai đã bị đưa lên một con tàu.

"Phàm ca, đã tìm ra tàu rồi, là một công ty gia đình nước Hành Dương. Công ty này có dính líu đến Chiến Thần xã. Chiếc thuyền này hiện đang ở hạ du đi được 370 cây số, dọc đường cũng không có ngừng lại."

Tô Ấu Vi nhanh chóng cung cấp không ít tin tức cho Tiêu Phàm.

Hơn một giờ sau, Tiêu Phàm ngồi máy bay trực thăng đến trước mặt một con tàu, hắn đang đợi ở bờ sông, không lâu sau thì con tàu lái tới.

"Xuyên thấu!"

Tiêu Phàm sử dụng đôi mắt nhìn xuyên thấu, hắn nhanh chóng tìm được Thẩm An Mai đang bị giam lại, niệm lực tinh thần của hắn lập tức lao tới. Thẩm An Mai hôn mê, nhưng thân thể không có gì đáng ngại.

"Vi Vi, tìm được viện trưởng rồi. Bà ấy không sao."

Tiêu Phàm báo tin cho Tô Ấu Vi, Tô Ấu Vi nhín thấy tin tức thì vui mừng phát khóc.

Trong mắt Tiêu Phàm lóe lên tia sắc bén. Lần này, nước Hành Dương thật sự đã chọc giận hắn. Bắt người như Thẩm An Mai để uy hiếp hắn, thật không có đạo đức.

"Lần này mà không bắt nước Hành Dương phải trả giá lớn, lão tử không mang họ Tiêu!"

Trên người Tiêu Phàm tỏa ra sát khí mãnh liệt. Giây tiếp theo, Tiêu Phàm thuấn di lên tàu, Thẩm An Mai được hắn cứu đi ngay.

"Chung Vĩ, đưa viện trưởng Thẩm rời đi."

Tiêu Phàm dặn dò nói.

"Được, ông chủ."

Chung Vĩ nhanh chóng lái máy bay trực thăng rời đi.

Tiêu Phàm lại lên tàu lần nữa. Trên thuyền có hai người tiến hóa cấp SS của nước Hành Dương. Bắt một bà lão bình thường mà phải điều động đến hai người tiến hóa cấp SS, nước Hành Dương thật sự rất cẩn thận. Nếu không phải tu vi của hắn đã đột phá đến cấp bậc Tông Sư, dị năng không gian cũng tăng cường, khả năng họ tìm được là cực thấp.

"Hai vị hóng gió uống rượu, thật nhàn nhã đấy."

Bóng dáng Tiêu Phàm xuất hiện ở bên cạnh hai người tiến hóa cấp SS.

Sắc mặt hai người tiến hóa cấp SS thay đổi dữ dội. Một người trong đó sợ hãi nói:

"Tiêu Phàm, ngươi không thể giết chúng ta, nếu không Chiến Thần xã chúng ta sẽ phơi bày thân phận của ngươi. Đến lúc đó, tất cả mọi người sẽ biết ngươi là Tiêu Tông Sư, ngươi sẽ gặp nhiều phiền phức đấy."

Tiêu Phàm cười nhạo nói:

"Hai người các ngươi là người tiến hóa cấp SS, phản ứng đầu tiên lại là uy hiếp ta, các ngươi không cảm thấy đáng xấu hổ sao?"

Sắc mặt hai người tiến hóa cấp SS u ám. Họ đã thấy Tiêu Phàm livestream, cảm thấy có liên thủ thì khả năng thắng cũng rất thấp. Nhưng bây giờ không thể không ra tay được.

Chương 672: Toàn Lực Trả Thù

"Giết!"

Họ đồng thời lao về phía Tiêu Phàm với tốc độ nhanh nhất.

Hai người tiến hóa cấp SS này, một người am hiểu ám sát che giấu hơi thở, một người là dị năng giả có thuộc tính thủy, am hiểu việc lợi dụng nước để tấn công mục tiêu.

"Ầm!"

Tiếng động dữ dội vang lên. Đòn tấn công của hai người bị tấm chắn không gian ngăn cản một cách dễ dàng.

"Phụt!"

Vẻ mặt Tiêu Phàm không chút thay đổi mà sử dụng không gian trảm. Không gian trảm im hơi lặng tiếng xẹt qua ngực của dị năng giả thuộc tính thủy, xẹt qua xương sống hắn, xương sống của hắn dễ dàng bị chặt đứt.

Dù gì cũng là người tiến hóa cấp SS, phòng ngự vẫn mạnh nhất,

nhưng đối mặt với lực công kích kinh khủng của không gian trảm, phòng ngự của họ trở nên rất yếu ớt.

"Đáng chết!"

Một người tiến hóa cấp SS khác cảm thấy hoảng loạn.

Tiêu Phàm đã livestream lộ ra thực lực cường đại, bây giờ khi Tiêu Phàm ra tay, họ lại phát hiện thực lực của Tiêu Phàm càng kinh khủng hơn. Hai người họ có liên thủ tấn công cũng không làm gì được Tiêu Phàm, lúc Tiêu Phàm ra tay, hắn còn chưa kịp nhìn rõ thì đồng bạn đã co quắp ngã xuống đất.

"Độn!"

Người tiến hóa cấp SS kia đã dùng toàn lực trốn đi.

"Tới đây cho lão tử!"

Tiêu Phàm lạnh lùng nói.

Niệm lực tinh thần cường đại của hắn khống chế dẫn dắt đối phương, lực lượng mà đối phương dùng để trốn đi lại không mạnh bằng lực lượng lôi kéo tinh thần của Tiêu Phàm.

"Tiêu Phàm, ngươi không thể giết chúng ta, nếu không sau này, Chiến Thần xã chúng ta nhất định sẽ toàn lực trả thù người bên cạnh ngươi."

Tên tiến hóa cấp SS sợ hãi nói.

"Rắc rắc!"

Tiêu Phàm dùng một chân đá mạnh ra.

Một chân của người này bị hắn đá gãy, hắn gào lên cực kì thảm thiết. Nhưng không có ai nghe thấy cả. Gần đó vốn dĩ không có người.

"Quỷ kêu cái rắm ấy!"

"Rắc rắc!"

Tiêu Phàm mắng, hắn đá một cú nữa, một cái chân khác của tên tiến hóa cấp SS này cũng bị đá gãy, xương bị gãy đều lộ ra ngoài.

Hai người tiến hóa cấp SS sợ hãi nhìn Tiêu Phàm. Thực lực của Tiêu Phàm quá mạnh. Dù gì họ cũng là người tiến hóa cấp SS, vậy mà lại chẳng là cái gì ở trước mặt Tiêu Phàm, hai người dễ dàng bị Tiêu Phàm đánh bại.

"Hai người các ngươi cũng đừng có tự sát. Người nào tự sát, ta ném người nhà hắn cho cá mập ăn. Trước đó, các ngươi ra tay với người bình thường, nên ta có trả thù cũng rất bình thường, đúng không?"

Tiêu Phàm lạnh lùng thốt lên.

Người bị chém đứt xương sống cũng chưa chết ngay, hắn gằn giọng nói:

"Họ Tiêu kia, ngươi đừng có làm hại người nhà của chúng ta."

Tiêu Phàm cười nhạo nói:

"Các ngươi đang kể chuyện cười đấy à? Các ngươi dùng thủ đoạn như vậy, sao ta lại không thể dùng thủ đoạn y chang để đánh trả? Nhưng mà, nếu các ngươi phối hợp, bản thân ta có thể không giết bọn hắn."

Ánh mắt hai người tiến hóa cấp SS lộ ra vẻ do dự.

Họ đều có người nhà. Hơn nữa, họ cũng yêu người nhà của mình. Chiến Thần xã cố ý tìm người như họ cho sử dụng dịch tiến hóa cấp SS, như vậy họ sẽ dễ bị khống chế sau khi thăng cấp.

"Chiến Thần xã ở đâu?"

Tiêu Phàm lạnh nhạt hỏi.

"Dù sao các ngươi cũng đã muốn chết, nếu ta là các ngươi, ta sẽ vì người nhà mình mà suy nghĩ một chút, các ngươi cũng không phải là tử sĩ."

Nói đến đây, Tiêu Phàm tạo một tấm chắn không gian giữa hai

người họ, họ đều không nhìn thấy lẫn nhau cũng như không thể nghe thấy giọng của đối phương.

"Cho các ngươi mười giây để suy nghĩ. Ai nói ra thì người nhà của người đó có thể sống, nếu không, họ sẽ chết rất thảm. Các ngươi cũng có thể nói dối, nhưng hậu quả thì các ngươi tự hiểu lấy."

Tiêu Phàm đằng đằng sát khí nói.

Không nhìn thấy lẫn nhau, áp lực tâm lý của hai người giảm hơn một chút, không tới mười giây, hai người đều nói ra địa chỉ của Chiến Thần xã. Địa chỉ mà hai người nói đều giống nhau.

Họ không dám nói dối, Tiêu Phàm sẽ tự xác minh có phải Chiến Thần xã ở đó hay không, còn bản thân chắc chắn phải chết, nhưng họ còn muốn người nhà của mình sống.

"Chiến Thần xã có bao nhiêu người tiến hóa cấp SS? Có bao nhiêu người?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Hai người trả lời rất nhanh, có giấu giếm cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

"Còn có hai người tiến hóa cấp SS, mười một người người tiến hóa cấp S, ba mươi mấy người tiến hóa cấp A, thực lực của Chiến Thần xã không tệ đấy."

Trong mắt Tiêu Phàm lóe lên tia sáng.

Cộng thêm họ, Chiến Thần xã có bốn người tiến hóa cấp SS, chắc chắn trong khoảng thời gian gần đây, nước Hành Dương đã đập không ít tiền vào phương diện này.

Đừng nói người tiến hóa cấp SS, ngay cả người tiến hóa cấp S cũng không phải là rau cải trắng, họ tương đương với nhân vật cấp bậc Tiên Thiên ở nước Hoa. Khương Vạn Trần cũng chỉ ở cấp Tiên Thiên.

"Chết đi!"

Đã hỏi được điều cần biết, niệm lực tinh thần cường đại của Tiêu Phàm trực tiếp phá hỏng não của họ, hai người họ đã đi đời nhà ma.

Chương 673: Cô Nhi Viện

"Thu!"

Thi thể hai người được Tiêu Phàm thu vào.

"Thuấn di!"

Tiêu Phàm rời khỏi tàu.

Chung Vĩ lái máy bay trực thăng vẫn chưa xa, Tiêu Phàm nhanh chóng vào trong máy bay trực thăng, Thẩm An Mai vẫn chưa tỉnh lại.

"Ông chủ, ngài không sao chứ?"

Chung Vĩ dò hỏi.

Chung Vĩ không hề sợ hãi về việc Tiêu Phàm đột nhiên xuất hiện, đã quen rồi.

"Không sao, đến cô nhi viện đi."

"Được, ông chủ."

Hơn một giờ sau, máy bay trực thăng hạ xuống. Thẩm An Mai tỉnh lại, thấy bà xuống trực thăng, Tô Ấu Vi đã bước nhanh đến gần.

"Bà viện trưởng."

Tô Ấu Vi ôm lấy Thẩm An Mai.

Thẩm An Mai dịu dàng nói:

"Ấu Vi, ta không sao, đời này ta còn chưa từng được ngồi trực thăng đấy, cũng là một loại tự trải nghiệm hay."

"Viện trưởng, nếu người muốn thì có thể ngồi bất cứ lúc nào cũng được."

Tô Ấu Vi vội vàng nói.

Tiêu Phàm nói:

"Vi Vi, ngươi hãy ở bên cạnh viện trưởng, ta ra ngoài làm một số chuyện, Hắc Vương và Tiểu Hoàng sẽ đi cùng với ta."

"Phàm ca, ngươi cẩn thận."

Tô Ấu Vi nói.

Tiêu Phàm nhanh chóng mang theo đám Hắc Vương rời đi, họ lên trực thăng đến sân bay, Tô Ấu Vi sẽ giải quyết thân phận của hắn khi lên máy bay.

Hiện tại, Tiêu Phàm không lo lắng cho bên Tô Ấu Vi. Tiểu Tuyết và Tiểu Hắc đều ở đó. Bọn chúng đều có thực lực cấp bậc Đại Võ Tông, dù có một đám kẻ địch tới, cả hai đều có thể xử lý đối phương.

"Ầm!"

Hơn một giờ sau, máy bay mà Tiêu Phàm lên đã cất cánh.

…

Chiến Thần xã bên nước Hành Dương, tạm thời họ chưa biết nhiệm vụ đã thất bại, cũng chưa biết vị trí trụ sở của họ đã bại lộ.

Nước Hành Dương khá gần nước Hoa, máy bay bay hơn ba bốn giờ rồi hạ cánh. Tiêu Phàm xuống máy bay, hắn mang đám Hắc Vương trong khoang chứa hàng đi.

"Thuấn di, thuấn di!"

Có bảo vật không gian trợ giúp, khoảng cách xa nhất mà Tiêu Phàm có thể thuấn di là hai mươi cây số. Mang theo đám Hắc Vương cũng có thể thuấn di mười cây số. Địa điểm mà Tiêu Phàm đến là thủ đô nước Hành Dương, trụ sở Chiến Thần xã cũng ở bên

này.

Tiêu Phàm nhanh chóng đến gần trụ sở Chiến Thần xã.

"Hai người đó cũng không nói dối."

Tiêu Phàm nghĩ.

Niệm lực tinh thần của hắn đã phát hiện Chiến Thần xã.

Chiến Thần xã ẩn dưới một tòa nhà thương mại, bên trong Chiến Thần xã có rất nhiều người. Trước khi có thực lực mạnh, vì để tránh bị lộ địa chỉ của Chiến Thần xã, thành viên của Chiến Thần xã không có nhiệm vụ cũng không được phép rời khỏi trụ sở.

"Bên trong Chiến Thần xã tổng cộng có khoảng trăm người. Bao gồm cả xã trưởng, hơn chín mươi phần trăm số người đều ở trong căn cứ."

Tiêu Phàm nghĩ.

Hắn thuấn di đến bãi đậu xe của tòa nhà, niệm lực tinh thần của hắn có thể thăm dò vào bên trong Chiến Thần xã.

…

…

Nội bộ Chiến Thần xã, nước Hành Dương có rất nhiều người bận rộn.

Họ một số thì đang tiến hành huấn luyện chiến đấu, một số thì đang tiến hành thí nghiệm, trong khoang thuyền đang bồi dưỡng tiến hóa còn có mấy nhân viên đang nằm trong chuẩn bị tiến hóa.

“Xã trưởng, chúng ta có nên liên lạc với bọn quân Ono không?”

Trong phòng của xã trưởng Chiến Thần xã Abe Nagasawa có người dò hỏi.

Abe Nagasawa lắc đầu:

“Không cần, họ đã mang người đi thành công, khả năng Tiêu Phàm

tìm được người rất thấp. Thực lực Nữ Đế nước Hoa trên mạng rất đáng sợ, nếu liên lạc thêm lần nữa là có thể bị lộ ra ngoài, việc này không cần thiết. Hơn nữa mấy giờ nữa thì họ sẽ ra tới biển, đến lúc đó liên lạc lại cũng không muộn."

Niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm ở bên này, nghe lén được cuộc nói chuyện của họ.

"Thì ra khoảng thời gian này vốn dĩ không liên lạc, hèn chi rất bình tĩnh."

Tiêu Phàm nghĩ thầm trong lòng.

Rất nhanh Tiêu Phàm thống kê một chút, trong Chiến Thần xã tổng cộng có một hai trăm người. Trong đó phần lớn là các thành viên chiến đấu, phần nhỏ là quan chức hoặc là nhân viên nghiên cứu.Người bình thường một người cũng không có. Các thành viên chiến đấu đều làm tất cả việc từ nấu ăn đến dọn dẹp sạch sẽ, làm như vậy có thể bảo đảm cơ mật của căn cứ ở mức cao nhất.

"Trong căn cứ không biết có thiết bị tự hủy không?"

Tiêu Phàm nghĩ thầm trong lòng.

Nếu như hắn mang theo Hắc Vương và Tiểu Hoàng chúng nó tiến vào trong căn cứ có thiết bị tự hủy, có thể hắn không kịp mang Hắc Vương chúng nó rời đi.

Suy nghĩ một lát, Tiêu Phàm quyết định dùng phương pháp khác.

"Hắc Vương, các ngươi canh giữ bên này."

Tiêu Phàm rời đi, hắn nhanh chóng đến một trạm xăng dầu bên cạnh.

"Thu, thu!"

Xăng trong bể chứa xăng dầu dưới đất của trạm xăng dầu nhanh chóng bị Tiêu Phàm thu vào trong túi thứ nguyên. Rất nhanh Tiêu Phàm đã thu được mấy tấn xăng.

Hắn trở lại chỗ bọn Hắc Vương.

“Đi!”

Niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm đã tới căn cứ ngầm. Hắn nhanh chóng trút mấy tấn xăng trong túi thứ nguyên vào trong căn cứ. Nửa tấn xăng được đổ ở gần hai lối đường hầm được tách khỏi Chiến Thần xã, lập tức rất nhiều người trong Chiến Thần xã ngửi thấy mùi xăng nồng nặc.

Chương 674: Khí Oxy

"Vù vù! Vù vù!"

Niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm điều khiển bật lửa tiến tới phía trước, từng chỗ xăng bị đốt cháy, lửa bốc cháy hừng hực mãnh liệt.

“Ầm!”

Một số nơi nồng độ xăng đạt tiêu chuẩn nổ thì lập tức phát nổ.Căn cứ ở độ sâu ba bốn mươi mét dưới lòng đất, xung quanh căn cứ vẫn còn lớp bê tông dày, nổ tung như vậy sẽ không ảnh hưởng đến phía trên.

“Chạy, chạy mau!”

“Mọi người nhanh chóng rời khỏi căn cứ."

Lập tức toàn bộ căn cứ vô cùng hoảng loạn.

Hệ thống báo cháy nhanh chóng khởi động, nhưng nước phun ra, xăng lại càng chảy khắp nơi, toàn bộ căn cứ chỗ nào cũng bốc cháy, khói bốc lên cuồn cuộn.

“Xã trưởng, chúng ta nhanh chóng rút lui thôi.”

Người tiến hóa cấp SS tới trước mặt Abe Nagasawa, lửa như vậy không uy hiếp được người tiến hóa cấp SS, họ cũng không hoảng sợ.

“Chết tiệt!”

Vẻ mặt Abe Nagasawa vô cùng khó coi.

Họ vì căn cứ này mà tốn rất nhiều tài nguyên, đổ vào số tiền nhiều đến mức khiến người khác giật mình, vậy mà bây giờ bị lửa thiêu rụi.

“Đi thôi!”

Abe Nagasawa nói.

Đợi một lúc nữa, khí oxy trong căn cứ sẽ bị đốt cháy gần như không còn.

“Vút!”

Người tiến hóa cấp SS này mang theo Abe Nagasawa nhanh chóng rời đi.

“Hắc Vương, ngươi canh giữ lối ra số một, người nào đi ra lập tức giết chết. Tiểu Hoàng, ngươi canh giữ lối ra số hai.”

Tiêu Phàm sắp xếp.

“Gâu gâu!”

Bọn Hắc Vương lao ra ngoài, trong tay Tiêu Phàm xuất hiện một hộp thuốc lá, hắn lấy ra một điếu châm lửa hút một hơi thật sâu. Mùi vị chết chóc đặc biệt không dễ chịu, nhất là giết một lần rất nhiều không bỏ sót ai. Nhưng hắn phải làm thế.

Trong phạm vi quy tắc của mọi người đều có thể dựa vào thủ đoạn của mình cũng không có vấn đề gì, nhưng Chiến Thần xã phá hư quy tắc như vậy thì cũng đừng trách hắn ra tay vô tình.

Tại lối ra số một, bóng dáng bọn Abe Nagasawa xuất hiện.

“Gâu!”

Lập tức Hắc Vương nhào tới.

Cơ thể ngắn ngủn của nó chỉ trong vòng nửa giây đã phồng lên gấp mười lần, trở nên to hơn cả một con hổ, trong lòng hai người

Abe Nagasawa rất sợ hãi. Người tiến hóa cấp SS nâng Abe Nagasawa lên ném về phía Hắc Vương, trong tình huống này tự cứu mạng sống của mình là quan trọng nhất.

“Ầm!”

Cơ thể Hắc Vương đụng trúng Abe Nagasawa, lập tức Abe Nagasawa bị đánh bay và tử vong.

“Không được!”

Người tiến hóa cấp SS đó không thể đi xa được vì tốc độ của Hắc Vương quá nhanh.

“Phù phù!”

Hắc Vương tới gần, nó tát thẳng vào đầu người tiến hóa cấp SS và sức mạnh của nó không mạnh lắm. Bên kia đường hầm số hai, Tiểu Hoàng cũng bắt đầu giết chóc. Hai người tiến hóa cấp SS còn lại của Chiến Thần xã đều ở trong căn cứ, họ thỏa thuận từ biệt, sau đó gần như cùng lúc rời đi từ hai lối đường hầm.

“Phù phù!”

Lập tức người tiến hóa cấp SS bên này cũng bị Tiểu Hoàng giết chết. Sức mạnh của nó còn mạnh hơn cả Hắc Vương. Tiêu Phàm đang hút thuốc, điếu thuốc còn chưa hút xong thì bên trong Chiến Thần xã đã không còn người sống, những người cố gắng đột phá vòng vây cũng đã chết.

“Lão hổ không ra oai, coi ta là mèo bệnh sao.”

Tia sáng lạnh lùng lóe lên trong mắt Tiêu Phàm.

“Hắc Vương, Tiểu Hoàng, làm tốt lắm.”

Tiêu Phàm cười khích lệ, hắn mang theo Hắc Vương nhanh chóng rời đi.

“Vù vù, vù vù!”

Xe cảnh sát, xe cứu hỏa… nhanh chóng đi tới.

Khói từ căn cứ Chiến Thần xã đã lan ra bên ngoài, vụ nổ không ảnh hưởng đến toàn bộ tòa cao ốc, nhưng những người bên trong tòa cao ốc chắc chắn sẽ cảm nhận được.

“Ở phía dưới lại có căn cứ bí mật. Ngày nào ta cũng đi làm ở đây, thế mà lại không biết.”

Trong cao ốc có rất nhiều người xuống xem náo nhiệt, họ cũng không nhìn thấy thi thể, Tiêu Phàm mang thi thể của Abe Nagasawa đi.

“Chiến Thần xã bị hủy rồi?”

Nước Hành Dương còn có những người còn lại biết Chiến Thần xã, nhận được tin tức của Chiến Thần xã, vẻ mặt những người tai to mặt lớn nước Hành Dương trở nên vô cùng khó coi.

Đã đổ nhiều tiền vào Chiến Thần xã như vậy mà không còn gì.

“Bệ hạ, việc này chắc chắn do Tiêu Phàm làm.Chúng ta có nên để Bộ Ngoại giao nghiêm khắc lên án ngay không?"

Có người nghiến răng nghiến lợi nói.

Lão già trước mặt hắn im lặng một lúc nói:

"Ngoại trừ Tiêu Phàm thì những người còn lại có lẽ không có sức mạnh như vậy. Tiêu Phàm dùng hành động nói cho chúng ta biết, nếu chúng ta làm xằng bậy thì lập tức hắn sẽ lật bàn và khiến chúng ta không thể trả nổi cái giá phải trả. Ngươi cảm thấy làm như vậy có hiệu quả không? Nếu như hắn trực tiếp tới giết chết chúng ta, liệu rằng sức mạnh an ninh của chúng ta có thể chống lại được không?”

Người nói lúc nãy không lên tiếng nữa. Hắn có sức mạnh cấp tiên thiên, trước kia rất tốt, nhưng hôm nay sức mạnh của hắn tương đương với người tiến hóa cấp S.

“Phong tỏa tin tức đi, nếu tin tức lộ ra người bị mất mặt là chúng ta đó.”

Vẻ mặt lão già chán nản nói.

Chương 675: Tiếng Còi Báo Động

Mấy ngày hôm trước hắn mới được báo cáo, họ đã có bốn người tiến hóa cấp SS, bây giờ thực lực Chiến Thần xã rất mạnh. Không ngờ chỉ trong nháy mắt lại hóa thành mây bay.

“Bệ hạ, nhưng mà…”

“Không có nhưng mà gì hết, Tiêu Phàm thể hiện thực lực mạnh hơn chúng ta dự đoán, nếu hắn lật bàn thì chúng ta không chịu nổi. Không nói tới cái khác, nếu như hắn đi một vòng căn cứ chính chúng ta thì máy bay và chiến hạm của chúng ta có thể bảo tồn được bao nhiêu?"

Ánh mắt lão già trở nên nghiêm khắc.

“Vâng.”

Mấy người xung quanh đồng thanh nói. Họ vô cùng lo sợ, nếu Tiêu Phàm thật sự làm như vậy thì tổn thất của họ không thể ước lượng được.

“Máy bay cũng không ít đấy.”

Tiêu Phàm nghĩ thầm trong lòng.

Hắn đi vào trong nhà kho khổng lồ. Ở đây cất giữ khoảng 20 chiếc máy bay chiến đấu.

“Thu! Thu!”

Rất nhanh Tiêu Phàm đã thu hai mươi chiếc máy bay chiến đấu vào trong túi thứ nguyên.

“Làm sai thì phải trả giá.”

Tiêu Phàm điều khiển thanh phi kiếm trong cơ thể bay ra ngoài, trong khoảng thời gian ngắn thanh phi kiếm đã để lại một chữ to trên tường bê tông.

“Tiêu Phàm!”

Suy nghĩ một chút sau đó Tiêu Phàm ở phía dưới thêm vào tên của mình.

…

“Vù vù, vù vù…"

Tiêu Phàm rời đi không bao lâu thì tiếng còi báo động thê lương vang vọng toàn bộ căn cứ. Rất nhiều binh sĩ nước Hành Dương tiến vào nhà kho. Vốn dĩ nhà kho đậu hai mươi mấy chiếc máy bay chiến đấu nhưng bây giờ trống rỗng.

“Ngu ngốc, Tiêu Phàm này là ai chứ và sao hắn có thể lấy trộm máy bay chiến đấu của chúng ta? Chắc chắn Tiêu Phàm là người nước Hoa, đây là hành vi chiến tranh ngu xuẩn của người nước Hoa, nhất định phải trả giá cho chuyện này. Binh sĩ của đế quốc Đại Hành Dương chúng ta không phải dễ chọc vào!”

Rất nhiều người nước Hành Dương tập trung qua đây rất căm phẫn.

“Yên lặng!”

Trưởng quan trong căn cứ đi tới, vẻ mặt hắn vô cùng sa sầm.

"Tướng quân, chúng ta phải tìm ra Tiêu Phàm, khiến hắn phải trả một cái giá vô cùng thê thảm, vì hắn lại dám khiêu khích nước Hành Dương chúng ta như vậy!”

Có người phẫn nộ nói.

Trưởng quan căn cứ gọi Yamaguchi Ishihara, hắn hít một hơi thật sâu nói:

“Có lẽ các ngươi không biết Tiêu Phàm nhưng chắc chắn có một người các ngươi biết, Tiêu tông sư.”

Mọi người ở đây nhanh chóng yên lặng.

“Xe tăng đại bác bắn hắn cũng không sao, làm sao chúng ta chĩa súng vào hắn được đây?”

Yamaguchi Ishihara nghiến răng nghiến lợi nói.

“Thưa tướng quân, chúng ta có thể gây áp lực ngoại giao với chính phủ nước Hoa để họ có thể ra mặt chống lại hắn ta.”

Có người đề nghị.

Yamaguchi Ishihara cau mày nói:

"Chính phủ nước Hoa lấy cớ gì mà chĩa súng vào hắn, hơn nữa chính phủ nước Hoa có bao nhiêu người ngu xuẩn đến mức chĩa súng vào hắn? Tất cả người nước Hoa đều lấy hắn ra để tu luyện Viêm Hoàng Quyết. Nếu Tiêu Phàm tiếp tục hành động, chiến hạm của nước Hành Dương chúng ta nói không chừng sẽ chìm xuống biển.”

Có người lạnh lùng nói:

“Hắn dám sao! Hắn không sợ nổ ra chiến tranh sao?”

Yamaguchi Ishihara lắc đầu:

"Chiến tranh chỉ làm tổn thương những người bình thường, nhưng đối với người như hắn mà nói có thể sẽ có lợi hơn."

“Tướng quân, chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy nhận thua sao?”

Yamaguchi Ishihara nhỏ giọng nói.

“Tất nhiên là không rồi, nước Hành Dương của chúng ta cũng có cường giả đỉnh phong, hãy để bọn hắn giải quyết. Các ngươi cứ ở bên này trước, bất kỳ người nào cũng không được rời khỏi đây.”

Yamaguchi Ishihara lập tức liên lạc với cấp trên.

Nửa tiếng sau, quan lớn của nước Hành Dương tên là Matsushima Toshokan đi tới khi nhìn thấy chữ trên tường hắn im lặng rất lâu.

“Matsushima Toshokan, chúng ta bị lấy trộm tổng cộng hai mươi ba chiếc máy bay chiến đấu, không biết có thể để Chiến Thần xã ra mặt không và có thể ép Tiêu Phàm trả lại máy bay chiến đấu không.”

Yamaguchi Ishihara nói.

“Tốt nhất là phía nước Hoa phải bồi thường!”

Một trưởng quan căn cứ khác nói.

Rất nhiều người xung quanh đều nhìn Matsushima Toshokan, họ đều rất phẫn nộ.

Matsushima Toshokan đau khổ nói:

“Trước khi các ngươi xảy ra sự cố ở đây thì Tiêu Phàm đã đến Chiến Thần xã, và không còn người nào sống sót trong Chiến Thần xã. Toàn bộ căn cứ, có một trăm bảy mươi ba người hy sinh.”

Mọi người xung quanh cảm thấy một luồng khí lạnh từ gót chân lên thẳng gáy.

“Matsu… Matsushima, Chiến Thần xã chúng ta kém như vậy sao?”

Yamaguchi Ishihara run giọng nói.

Matsushima Toshokan lắc đầu:

“Quốc gia đã bỏ ra rất nhiều công sức để xây dựng Chiến Thần xã, bây giờ Chiến Thần xã chúng ta rất mạnh, đã có bốn cao thủ cấp SS, cấp S có hơn mười người và có một người tiến hóa cấp S, có thể dễ dàng tàn sát hơn một ngàn binh sĩ bình thường.”

Vẻ mặt Yamaguchi Ishihara trở nên chán nản.

Một trưởng quan vừa nói chuyện lúc nãy nói:

“Matsushima, chúng ta có thể mời phía nước Mỹ giúp đỡ gây áp lực cho nước Hoa không?”

Matsushima Toshokan chỉ vào tên Tiêu Phàm được viết trên tường.

Chương 676: Tin Tức Quan Trọng

“Các ngươi nhìn xem cái này. Tiêu Phàm đã viết tên của mình lên

tường và điều đó chứng tỏ cái gì?”

Vẻ mặt Matsushima Toshokan sa sầm lại nói.

Yamaguchi Ishihara đau khổ nói:

“Hắn đang uy hiếp chúng ta, thậm chí uy hiếp cả nước M, nước M sẽ không giúp chúng ta đâu. Nước M dám nhúng tay vào có thể Tiêu Phàm sẽ đến căn cứ của họ, máy bay chiến đấu đầu tiên bên trong có thể sẽ bị Tiêu Phàm mang đi.”

“Matsushima, vậy chúng ta chỉ có thể nhận thua sao?”

Matsushima Toshokan im lặng một lúc nói:

"Các ngươi coi như không có chuyện này này xảy ra đi, chuyện này bắt nguồn từ nước Hành Dương chúng ta. Cụ thể đã xảy ra chuyện gì thì các ngươi không cần biết, các ngươi chỉ cần biết nếu sự thật bị phơi bày thì lý lẽ không ở phía chúng ta.”

Mọi người đều mất tinh thần.

Có lý lẽ còn đỡ một chút, họ còn có thể nghĩ mọi cách để giành được sự ủng hộ của dư luận quốc tế còn không có lý vậy thì còn có gì để nói.

“Matsushima, nơi này đa số đều là máy bay chiến đấu F35, bên nước Mỹ…”

Yamaguchi Ishihara cau mày nói.

“Ta sẽ liên lạc với họ.”

Matsushima Toshokan nói.

Ngược lại hắn hy vọng nước Mỹ có thể không thuận theo cũng không buông tha, nhưng chuyện của Chiến Thần xã xảy ra trước, sau đó tới chuyện này có lẽ nước Mỹ sẽ không quan tâm tới.

“Hãy để tất cả họ ký một thỏa thuận và không được tiết lộ ra ngoài, ở đây những gì mắt thấy tai nghe được không được phép truyền ra ngoài, nếu không sẽ bị xử lý theo luật quân pháp."

Matsushima Toshokan nghiêm túc nói.

“Vâng!”

...

Nước M, tổng bộ liên minh người tiến hóa.

“Cộc cộc cộc.”

Tiếng gõ cửa dồn dập vang lên.

Joseph nói:

“Vào đi.”

Rất nhanh có người mở cửa tiến vào phòng.

“Minh chủ, bên kia nước Hành Dương có tin tức quan trọng, Tiêu Phàm đã đến Chiến Thần xã và Chiến Thần xã bị thiêu hủy tất cả, toàn bộ mọi người đều tử vong. Sau đó Tiêu Phàm đến một căn cứ ở nước Hành Dương, lấy trộm hai mươi mấy chiếc máy bay chiến đấu, trong đó có mười lăm chiếc F35.”

Vẻ mặt Joseph biến sắc.

“Tiêu Phàm còn viết trên tường, nói làm sai sẽ phải trả giá, hắn còn kiêu ngạo để lại tên mình.”

Joseph nhỏ giọng nói:

“Nguyên nhân Tiêu Phàm làm như vậy là gì? Về phía nước Hành Dương người tiến hóa cấp SS, có người nào còn sống không?"

Người đưa tin nói:

“Việc này không rõ lắm.”

Joseph suy nghĩ một chút, lập tức hắn gọi điện thoại cho Matsushima Toshokan.

“Matsushima Toshokan, tại sao Tiêu Phàm lại ra tay?”

Joseph hỏi thẳng.

Matsushima Toshokan không giấu diếm, hắn kể lại toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối một lần.

“Ngu xuẩn, hết sức ngu xuẩn!”

Joseph mắng,

“Bản thân các ngươi xui xẻo cũng thôi đi, còn để cho hắn mang đi máy bay chiến đấu F35, bây giờ chúng ta đều chịu ảnh hưởng!”

Mắng xong Joseph phẫn nộ cúp điện thoại.

Nếu như nước Hành Dương có lý, họ còn có thể đứng ra vung gậy đạo đức đập người, hiện giờ tình huống này họ làm sao bây giờ?

“Đại thống lĩnh, báo cáo với ngài một chuyện...”

Joseph gọi điện thoại.

Hắn kể lại tình hình với đại thống lĩnh nước Mỹ.

“Joseph, liên minh người tiến hóa nước Mỹ vẫn không thể chống lại Tiêu Phàm sao?”

Joseph nói:

“Đại thống lĩnh, tuy không muốn thừa nhận, nhưng bây giờ cao thủ lợi hại nhất của chúng ta sức mạnh cũng không bằng Tiêu Phàm. Chắc chắn Tiêu Phàm đã là đại tông sư. Bốn người tiến hóa cấp SS của nước Hành Dương đều chết trong tay hắn. Trước mắt chúng ta có mười ba người tiến hóa cấp SS, nhưng vẫn chưa có người tiến hóa cấp SSS."

Đại thống lĩnh nước M im lặng một lúc nói:

“Tướng quân Joseph, việc gì nên mạo hiểm thì phải mạo hiểm, tốn nhiều tiền một chút cũng không sao.”

“Nước M chúng ta luôn là quốc gia mạnh nhất, không thể phụ thuộc vào người khác như vậy!”

Tướng quân Joseph nghiêm mặt nói:

“Vâng, đại thống lĩnh, bọn ta sẽ khẩn trương nghiên cứu dịch tiến hóa cấp SSS, sẽ nhanh chóng có được người tiến hóa cấp SSS.”

“Cho các ngươi thời gian một tháng. Nếu như sau một tháng vẫn không có người tiến hóa cấp SSS xuất hiện thì ngươi cút khỏi đây.”

Đại thống lĩnh nước M nói xong liền cúp điện thoại.

Vẻ mặt tướng quân Joseph nghiêm trọng.

Dịch tiến hóa cấp SSS so với lúc trước tốt hơn một chút, nhưng tỷ lệ thất bại còn rất cao, nhưng để cho người tiến hóa cấp SS sử dụng thì tỷ lệ thành công mới càng cao hơn.

…

“Lần này nước Hành Dương bị tổn thất rất lớn. Chiến Thần xã của nước Hành Dương lại bị Tiêu Phàm nhổ tận gốc. Xem ra đường đường chính chính ra tay với Tiêu Phàm thì tốt hơn, nếu phá vỡ quy củ thì Tiêu Phàm cũng sẽ phá vỡ quy củ.”

...

Về phía nước Hành Dương lựa chọn phong tỏa, nhưng cơ quan tình báo của rất nhiều quốc gia còn lại vẫn nhận được tin tức, họ rất kinh sợ.

Nước Hành Dương có tiền, là nước láng giềng của nước Hoa, còn trở mặt với nước Hoa, nước Hành Dương đã bỏ ra một số tiền lớn cho Chiến Thần xã.

Ngoại trừ nước M và đế quốc Anh, người tiến hóa cấp S, cấp SS là nhiều nhất, nhưng kết quả Chiến Thần xã vẫn bị phá hủy dễ dàng. Các quốc gia đối với thực lực của Tiêu Phàm đã tiến hành đánh giá lại một lần nữa.

Chương 677: Phấn Khích

Rất nhanh Tiêu Phàm trở về nước Hoa.

“Tiêu Phàm, nghe nói ngươi ở bên kia nước Hành Dương, đã chiếm được đồ tốt?”

Sân bay đế đô nước Hoa, Lục Chí Hằng tới đón, Tiêu Phàm vừa lên xe, Lục Chí Hằng đã vội vàng hỏi.

Tiêu Phàm nhìn Lục Chí Hằng:

“Lục thúc, đó là đồ tốt sao, quốc gia chúng ta không phải có máy bay chiến đấu tốt hơn sao?”

Lục Chí Hằng nói:

"Máy bay chiến đấu chủ lực của các quốc gia khác, sao không phải là thứ tốt chứ? Sẽ luôn có một số phương diện mạnh hơn chúng ta. Chúng ta nghiên cứu nhiều hơn một chút, thì mình mới có thể trở nên mạnh mẽ, hơn nữa nghiên cứu kỹ lưỡng nhược điểm của quân địch sẽ dễ dàng đối phó hơn không phải sao?"

Tiêu Phàm nói:

"Lục thúc, vậy đến căn cứ đi.”

Bên này đế đô có căn cứ quân sự, hơn một tiếng sau, xe chạy đến một căn cứ bí mật ẩn sâu bên trong núi.

“Lục tướng quân. Tiêu tông sư, coi như gặp được ngươi rồi.”

Trưởng quan căn cứ Từ Long hơi phấn khích nói.

Tiêu Phàm cười nói:

“Từ tướng quân, ta cũng không phải đại mỹ nữ, ngươi nhìn thấy ta phấn khích như vậy làm gì?"

Từ Long: "...”

“Tiêu tông sư, ta không thể so với người trẻ tuổi như ngươi, tuổi của ta đã qua cái thời thích phụ nữ xinh đẹp, máy bay chiến đấu đối với ta càng hấp dẫn hơn.”

Tiêu Phàm cười nói:

"Từ tướng quân ngươi mới hơn năm mươi tuổi, còn tu luyện Viêm Hoàng Quyết, ngươi sống đến một trăm hai mươi tuổi có lẽ không thành vấn đề. Ngươi vẫn còn trẻ mà."

Lục Chí Hằng tức giận nói:

"Tiêu Phàm ngươi đừng trêu đùa nữa, Từ tướng quân, Tiêu Phàm tuy rằng có lúc trêu đùa quá, nhưng người không xấu."

Từ Long gật đầu:

"Không sao, trêu đùa cũng tốt, khiến tôi cảm thấy mình trẻ lại hai ba mươi tuổi.

Chỉ cần có thể mang về đồ tốt, đừng nói trêu đùa, mắng tôi một trận cũng được"

Rất nhanh Bọn Tiêu Phàm đã đến một kho hàng Vô Trần.

"Ra đây."

Ý niệm Tiêu Phàm vừa chuyển động, lập tức hai mươi mấy chiếc máy bay chiến đấu đã ra bên ngoài.

"Mở rộng tầm mắt rồi. Người bình thường lại có thể mang theo bên mình nhiều máy bay chiến đấu như vậy sao."

Từ Long thán phục nói.

Lục Chí Hằng cũng rất thán phục.

Hắn biết Tiêu Phàm có bảo vật không gian, Tiêu Phàm vẫn luôn nói bảo vật không gian của mình rất lớn, nhưng khi nhìn thấy thực tế thì vẫn khiến người ta khiếp sợ.

"Từ tướng quân, những thứ đồ này đáng giá bao nhiêu?"

Lục Chí Hằng dò hỏi.

Từ Long suy nghĩ một lúc rồi nói:

“Chiếc F35 bên phía nước Mỹ có giá khoảng một trăm triệu USD, chúng ta không thể mua được giá trị nghiên cứu cao hơn thế. Nhưng nghiên cứu không cần nhiều đến vậy, máy bay chiến đấu mạnh hơn của chúng ta có giá dưới một trăm triệu USD, nếu hợp lý hơn khi tính theo giá bán của phía Mỹ. Mười lăm chiếc F35, cộng thêm những chiếc còn lại, tổng giá trị ước tính một tỷ chín trăm triệu USD.”

Lục Chí Hằng gật đầu, hắn nhìn Tiêu Phàm nói:

“Tiêu Phàm, quốc gia sẽ không để ngươi chịu thiệt, đến lúc đó những khoản này sẽ bị khấu trừ”

“Được.”

Tiêu Phàm gật gật đầu.

Trong lòng hắn cảm khái, quả nhiên cướp bóc lại dễ phất nhanh như vậy.chỉ cần đi ra ngoài một chuyến là dễ dàng kiếm được nhiều như vậy. Nhưng nếu như không có lý do thích hợp, hắn cũng không thể phá hoại quy củ mà làm xằng bậy, thật sự khơi dậy chiến tranh thế giới cũng không phải là chuyện đùa.

“Tiêu tông sư, ta dẫn ngươi đi tham quan? Bọn ta bên này vẫn có một vài thứ đồ tốt để xem.”

Từ Long mỉm cười nói.

Căn cứ này của họ có độ bảo mật rất cao, nhưng đối với Tiêu Phàm không cần phải giữ bí mật, nếu Tiêu Phàm muốn tiến vào căn bản ngăn không được.

“Được thôi.”

Ánh mắt Tiêu Phàm sáng lên nói.

Dù cho hắn bây giờ tu vi rất cao nhưng đối với hắn về phương diện này vẫn cảm thấy hứng thú… Bất kể là cậu bé ba tuổi, hay một ông già mấy chục tuổi, nhưng khi nhìn thấy máy xúc đào đất ven đường, là có thể nhìn say sưa cả buổi.

Rất nhanh Từ Long dẫn theo bọn Tiêu Phàm đi lòng vòng rất nhiều

nơi.

“Từ tướng quân, đây là Lục gia phải không?”

Tiêu Phàm chỉ vào chiếc máy bay lớn trước mặt nói.

Từ Long cười nói:

“Đúng vậy, đây chính là Lục gia mà cư dân mạng gọi đùa, mặc dù đã phục vụ trong một thời gian dài, nhưng Lục gia vẫn còn có thể chiến đấu.”

Tiêu Phàm nhìn chằm chằm Lục gia trước mặt.

“Từ tướng quân, Lục thúc, Lục gia có thể bán cho ta một chiếc không?”

Lục Chí Hằng nghi ngờ nói:

“Tiêu Phàm, ngươi mua chiếc này có tác dụng gì? Có lẽ chiếc đó rất dễ dàng bị phá hủy.”

Trọng tải chiến hạm ở đó, có thể bố trí trận pháp lớn, kích thước máy bay chiến đấu nhỏ hơn nhiều, bố trí ra trận pháp không đủ mạnh. Cho dù bố trí ra trận pháp phòng ngự có thể đạt tới cấp Vũ Vương cũng không tác dụng, quốc gia lợi hại hơn một chút, nước nào mà không có cao thủ cấp Võ Hoàng cấp Võ Đế chứ?

Chương 678: Bố Trí Trận Pháp

“Lục thúc, ta không phải muốn truyền qua. Ta mua lại là muốn tự mình mày mò xem liệu rằng có thể bố trí ra trận pháp tàng hình nào không.”

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Tu vi của hắn tăng lên, về mặt trận pháp cũng tăng cường rất nhiều, Tiêu Hải ở bên kia nếu như cho hắn món đồ tốt, hắn thật có thể bố trí ra được.”

Ánh mắt Từ Long sáng ngời:

“Tiêu tông sư, Lục gia nạp đạn rất mạnh, nếu như có thể tàng hình thì sức uy hiếp của Lục gia cũng có thể tăng lên. Bọn ta tặng ngươi một chiếc! Chỉ có một yêu cầu nhỏ là nếu ngươi có thể bố trí ra trận pháp, sau này có thể giúp Lục gia thu dọn không.”

Tiêu Phàm nói:

“Bày trận không dễ dàng như vậy đâu, cần vật liệu bày trận lợi hại, không thể thu xếp toàn bộ Lục gia. Nhưng đến lúc đó nếu tôi có thể bày trận được, giúp quốc gia giải quyết ba năm chiếc chắc chắn không thành vấn đề.”

Từ Long nói:

“Tiêu tông sư, ta sẽ lập tức xin cấp trên, cấp trên đồng ý, ngươi có thể lập tức mang Lục gia đi.”

Lập tức Từ Long liên lạc với cấp trên, cấp trên đương nhiên đồng ý. Đừng nói là Tiêu Phàm nghĩ cách bày trận cải tiến, cho dù chỉ là hắn mua về làm đồ chơi lớn thì cấp trên cũng sẽ đồng ý.”

“Thu!”

Niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm bao phủ Lục gia trước mặt, ngay lập tức hình dáng rất lớn Lục gia đã bị hắn thu lại. Lục gia chỉ có mấy chục tấn mà Tiêu Phàm thu lại không có vấn đề gì, nhưng chiến hạm hơn một ngàn tấn thì bây giờ Tiêu Phàm không có khả năng.

“Tiêu tông sư, nếu ngươi bố trí xong trận pháp, chúng ta có thể giúp ngươi kiểm tra xem nó có thể tàng hình không.”

Từ Long mong chờ nói.

Nếu Lục gia có thể tàng hình thì thật tốt quá, khả năng chiến lược uy hiếp của nước Hoa có thể tăng lên rất nhiều.

“Ừm.”

Tiêu Phàm gật đầu.

Ở lại chỗ Từ Long, Tiêu Phàm ở bên này ăn xong bữa cơm rồi mới

rời đi, hắn ngồi máy bay trực thăng về tới huyện Lôi Sơn.

“Phàm ca ngươi trở về rồi. Bên này đã xảy ra chuyện.”

Tô Ấu Vi mở cửa cho Tiêu Phàm nói.

Tiêu Phàm ở nước Hành Dương hành động thành công, nàng liền rời khỏi cô nhi viện, khả năng quân địch tiếp tục nhắm vào Trầm An Mai rất thấp.

“Có chuyện gì?”

Tiêu Phàm vội vàng hỏi.

Tô Ấu Vi nói:

“Có người xông vào trận pháp nhưng đã bị mắc kẹt.”

Rất nhanh Tiêu Phàm nhìn thấy người đang bị nhốt. Lại là một đại mỹ nữ tóc vàng. Tiểu Hắc ở trước mặt nàng, chăm chú nhìn nàng.

“Tiêu tông sư, ta là Catherine, là người đế quốc Anh, ta tới đây cũng không có ý xấu, xin các ngươi hãy tin tưởng ta.”

Cô gái nhìn thấy Tiêu Phàm vội vàng nói.

…

Tiêu Phàm cười như không cười, hắn nói:

"Nếu ngươi chỉ đi loanh quanh ở chung quanh thì sao có thể bị trận pháp bao vây hả?"

Catherine vội thanh minh:

"Tiêu Tông Sư, ta...Ta chỉ hơi tò mò muốn biết rốt cuộc trong kho hàng chứa thứ gì."

"Ta đoán ngươi tới đây là vì muốn điều tra xem nơi này của ta có thứ tốt gì có thể giúp ta thuận lợi vận chuyển đồ vật sang dị giới đúng không?"

Tiêu Phàm vẫn rất bình tĩnh khi nói.

Catherine liên tục lắc đầu muốn phủ nhận.

Tiêu Phàm lại nói:

"Ngươi không cần phải phủ nhận nữa, dù sao ta cũng không định thả ngươi ra nên nếu ngươi không nói ra chân tướng thì ta sẽ ra tay giết ngươi luôn."

Biểu cảm của Catherine thay đổi rõ rệt.

"Đế quốc Anh Luân các ngươi nghĩ rằng nếu cử một người phụ nữ xinh đẹp như ngươi đến thì ta sẽ khoan dung hơn một khi ngươi rơi vào tay ta ư?"

Tiêu Phàm cười chế nhạo.

Tô Ấu Vi truyền âm cho Tiêu Phàm:

"Phàm ca, ắt hẳn Đế quốc Anh Luân vẫn còn ý định sử dụng mỹ nhân kế với ngươi, muốn ngươi tha mạng cho nàng."

Tiêu Phàm nhìn sang Tô Ấu Vi.

"Bà xã, tuy rằng đều cùng là mỹ nhân, nhưng nàng vẫn kém ngươi nhiều lắm."

Khóe miệng Tô Ấu Vi hơi cong lên, lời nói của Tiêu Phàm khiến nàng rất thoải mái.

"Tiêu Tông Sư, việc ngươi giam giữ ta có thể sẽ ảnh hưởng đến việc làm ăn trên mọi mặt giữa Đế quốc Anh Luân chúng ta và Trung quốc của các ngươi."

"Ta cũng không làm gì khiến ngươi bị tổn thất."

Catherine bắt đầu lên giọng đe dọa.

Tiêu Phàm vẫn lạnh nhạt như cũ, hắn nói:

"Lúc trước Quận Hành Dương muốn đe dọa ta nên ta buộc phải tiêu diệt toàn bộ Xã Chiến Thần, đồng thời giết chết một trăm bảy mươi lăm người tại Xã Chiến thần."

"Chẳng những thế ta cũng đã lấy đi hơn hai mươi máy bay chiến đấu của họ".

"Hí!"

Catherine thở hổn hển.

Nàng biết sự kiện xảy ra tại Xã Chiến Thần, khi đó mặc dù số lượng cường giả tại Xã Chiến Thần ít hơn Đế quốc Anh Luân họ, nhưng ít nhiều gì cũng có bốn người tiến hóa cấp SS. Trong khi Đế quốc Anh Luân họ cũng chỉ có năm người.

Nếu Tiêu Phàm có thực lực phá hủy Xã Chiến Thần, chắc chắn hắn cũng có đủ thực lực tiêu diệt họ.

Chương 679: Vậy Đừng Trách Ta Tàn Nhẫn

"Tiêu Tông Sư, ta sai rồi."

"Đáng lẽ ta không nên đến đây để do thám bí mật của ngươi."

"Ngươi nói không sai, ta tới đây là vì muốn xem ngươi dùng cách nào để vận chuyển rất nhiều đồ vật, nhưng ta cũng không có ý đồ gì khác."

Catherine nói nhanh.

Trong hoàn cảnh như hiện tại, nàng biết nếu mình thành thật hơn thì cơ hội sống sót cũng sẽ cao hơn.

Và xác suất Tiêu Phàm tấn công nhằm vào cường giả tại Đế quốc Anh Luân của họ cũng sẽ giảm đi rất nhiều.

"Ta sẽ phong ấn thực lực của ngươi, trước tiên ngươi cứ đợi ở chỗ này đi!"

Tiêu Phàm đáp lại vô cùng lạnh nhạt.

Trong lúc nói, hắn đã nhanh chóng ra chiêu phong ấn mỗi một

huyệt đạo trên người Catherine, một khi những huyệt đạo này bị phong tỏa thì Catherine khó có thể phát huy thực lực của bản thân.

"Ầm!"

Sau khi bị phong ấn thực lực, Catherine bị nhốt trong một kho hàng trống rỗng cùng bốn bức tường bao bọc ở chung quanh.

"Chồng à, ngươi nhốt nàng lại không phải vì có ý đồ xấu gì chứ?"

Tô Ấu Vi cười híp mắt rồi nói.

Tiêu Phàm ôm ngang Tô Ấu Vi rồi bế nàng lên:

"Sao ngươi dám nghi ngờ chồng mình, bây giờ ta sẽ cho ngươi biết chồng ngươi lợi hại đến đâu."

Ngày tháng còn dài, Tiêu Phàm cày cấy quyết liệt trong suốt hai giờ.

"Chồng à, ngươi muốn Đế quốc Anh Luân chủ động liên lạc với mình nên mới giam giữ Catherine, sau đó thuận theo tự nhiên mà bàn điều kiện với họ đúng chứ?"

Tô Ấu Vi lười biếng nằm trong vòng tay của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm gật đầu:

"Đế quốc Anh Luân sẽ không dễ dàng từ bỏ một cường giả cấp SS như Catherine, chắc chắn họ sẽ cố gắng tìm cách cứu nàng ra."

"Đế quốc Anh Luân có linh huyệt cấp S, cộng thêm vị trí lãnh thổ nằm ở gần biển, đến lúc đó ta có thể vận chuyển tất cả chiến hạm thông qua con đường đó."

Tô Ấu Vi lại nói:

"Nếu họ vẫn không đồng ý thì sao?"

Tia sáng tàn nhẫn lóe lên trong mắt Tiêu Phàm:

"Họ phái người tiến hóa cấp SS đến đây nhằm trộm bí mật của ta, vậy trước tiên ta giết bọn chúng, sau đó lại giết ngược trở về

những kẻ đầu sỏ không phải là chuyện bình thường lắm sao."

"Nếu họ đã không khách khí, vậy thì đừng trách ta tàn nhẫn."

...

Tại Đế quốc Anh Luân.

Tướng quân Stoker âm thầm cau mày, đã vượt quá thời hạn quy định nhưng hắn cũng không nhận được tin tức gì từ Catherine.

Trong trường hợp này, khả năng cao là Catherine đã gặp chuyện gì đó, hoặc bị bắt, hoặc bị giết chết, nhưng Tướng quân Stoke cảm thấy khả năng thứ nhất càng cao hơn.

"Tướng quân Stoker, làm sao bây giờ?"

"Ta nghe lời ngươi phái Catherine ra ngoài, nhưng hiện tại lại không nhận được tin tức gì của nàng, ngươi phải biết nàng là một trong số ít người tiến hóa cấp SS mà chúng ta có đấy."

Một lão giả đứng trước mặt Tướng quân Stoke nói, trông hắn rất tức giận.

Lão giả này là Công tước Mille.

Nước Mỹ có Liên minh những người tiến hóa, Quận Hành Dương có Xã Chiến Thần thì Đế quốc Anh Luân cũng có Đội Hiệp sĩ Bàn tròn, và Công tước Mille chính là thủ lĩnh của tổ chức này.

“Công tước Mille, có thể Catherine chậm trễ vì gặp chuyện gì đó ngoài ý muốn, có lẽ qua một khoảng thời gian ngắn thôi nàng sẽ liên lạc lại với chúng ta.”

Tướng quân Stocker nói.

Hắn là thành viên của quân đội Đế quốc Anh Luân, nhưng Công tước Mille là một quý tộc, cho dù hai người đã hợp tác với nhau, nhưng lợi ích đoàn thể mà họ đại diện thì khác nhau.

"Tốt nhất là nên như vậy."

Công tước Mille nói một cách u ám.

Stocker lại nói:

"Công tước Mille, nếu trong ngày mai nàng vẫn không liên lạc với ta, vậy chúng ta buộc phải cử người sang Hoa Hạ thương lượng với Tiêu Phàm."

"Tốt nhất là cứu được người về!"

Công tước Mille nói vẫn chưa thôi lo lắng.

"Công tước Mille, ngươi đừng quá lo lắng, Catherine chưa từng giết hại bất cứ ai, cho nên xác suất nàng bị giết chết hẳn là không cao."

Tướng quân Stoker an ủi.

"Hừ."

Công tước Mille khịt mũi, không coi lời hắn nói là thật.

"Công tước Mille, lối đi đến linh huyệt sẽ được mở ra ngay bây giờ, ngươi xem thử—"

"Đi làm việc của ngươi đi."

Công tước Mille vẫy tay.

Stoker rời đi nhanh chóng, nửa giờ sau, khi lối đi đến linh huyệt của họ lại được mở ra, bóng dáng của Ikizawa đột nhiên xuất hiện ngay sau đó.

"Ikizawa tiên sinh, không biết các ngươi đã tìm được cách để vận chuyển một lượng lớn vật tư hay chưa?"

Stoker vừa thấy Ikizawa đã vội hỏi.

Ikizawa lắc đầu:

"Tạm thời chưa tìm ra, tướng quân Stoker, các ngươi có lấy được bí mật gì từ chỗ Tiêu Phàm không?"

Stocker lắc đầu.

Ikizawa nói một cách nghiêm túc:

"Tướng quân Stoker, Đế quốc Anh Luân của các ngươi có bom hạt nhân đúng chứ, chúng ta cần một quả bom hạt nhân chiến thuật."

Bom hạt nhân chiến thuật không lớn nên có thể vận chuyển nó thông qua thông đạo tại linh huyệt cấp S, nhưng uy lực của nó mạnh hơn rất nhiều các loại bom bình thường.

"Chúng ta không thể đáp ứng chuyện này."

Stoker quả quyết.

Chương 680: Thực Lực

Ikizawa cau mày nói:

"Tướng quân Stoker, việc các ngươi giao vũ khí hạt nhân cho chúng ta cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến các ngươi không đúng sao?"

Stoker lắc đầu:

"Đồ vật khác thì còn có thể được chuyển trở về, Nhưng nếu loại vũ khí này được sử dụng trong tình hình hiện tại thì rất có thể thế cục sẽ vượt ra ngoài khống chế của chúng ta."

"Ikizawa tiên sinh, sao các ngươi lại cần đến thứ vũ khí này. Chẳng lẽ Đế quốc Huyết Anh của các ngươi đang phải đối mặt với một mối đe dọa lớn ư?"

Ikizawa phủ nhận vội:

"Tất nhiên là không phải như vậy."

Stocker nhìn Ikizawa bằng ánh mắt nghi ngờ, hắn cũng không phải kẻ ngốc.

Ắt hẳn Ikizawa hiểu rõ Đế quốc Anh Luân sẽ không giao ra những

vũ khí khó kiểm soát như bom hạt nhân, cho dù là vũ khí hạt nhân chiến thuật cũng không phải ngoại lệ.

Nhưng Ikizawa vẫn bất chấp tất cả mà nói ra đề nghị.

Nếu không phải vì tình hình bên kia gặp bất lợi, tại sao Ikizawa lại nói như vậy?

"Ikizawa tiên sinh, chúng ta thẳn thắn với nhau sẽ tốt hơn cho tất cả mọi người. Chỉ khi các ngươi thành thật thì chúng ta mới có thể hỗ trợ nhiều hơn."

Stoker thấp giọng nói.

Ikizawa cau mày và nói:

"Chúng ta đã gặp phải một số rắc rối. Chúng ta muốn bom hạt nhân chiến thuật chỉ vì muốn giải quyết rắc rối một cách sạch sẽ và gọn gàng nhất có thể."

"Với thực lực của Đế quốc Huyết Anh chúng ta, đó cũng không phải chuyện gì lớn!"

Tất nhiên sự thật không chỉ như những gì hắn vừa nói.

Thực lực của Đế quốc Huyết Anh hiện tại không được như trước. Đầu tiên, lực lượng thủy quân của Đế quốc Huyết Anh chịu tổn thất to lớn, sau đó nữa là cuộc tạo phản của thân vương Tokugawa đang chiếm ưu thế rất lớn với khí thế như chẻ tre. Bằng chứng là hắn đã chiếm được rất nhiều địa bàn.

Đáng sợ hơn là địa bàn của thân vương Tokugawa được thành lập trên đảo Trường Anh, nhưng đó cũng chính là nơi linh huyệt đang tọa lạc, hiện tại người của thân vương Tokugawa đang cách linh huyệt rất gần.

Đế quốc Huyết Anh đã tổ chức phản công mấy lần, nhưng tất cả đều thất bại.

…

Tại dị giới, một hạm đội khổng lồ trên đại dương đang tiến rất

nhanh về phía trước. Hạm đội này được tạo thành từ hàng chục chiến hạm khác nhau, trong đó chiến hạm lớn nhất dài hơn một trăm mét và có lượng choán nước lên đến hơn hai ngàn năm trăm tấn. Ngoài ra có bốn chiếc có lượng choán nước trên hai ngàn tấn.

"Thưa ngài, chúng ta chỉ còn cách bến cảng nửa ngày đường nữa."

Trên kỳ hạm của hạm đội, một cường giả đang báo cáo tin tức.

"Ừm."

Chỉ huy hạm đội gật đầu.

Hắn là thành viên của Đế quốc Huyết Anh, và lá cờ được treo trên hạm đội cũng là quốc kỳ của Đế quốc Huyết Anh, nhưng hạm đội này ban đầu lại thuộc về Đế quốc Kền Kền.

Nguyên nhân là vì Đế quốc Huyết Anh đã thất bại trong trận đầu tiên và bị tổn thất hơn ba mươi tàu chiến khiến Đế quốc Kền Kền rất tức tối, nhưng bọn hắn không còn cách nào khác ngoài việc ra sức hỗ trợ.

Hạm đội này mạnh hơn hạm đội ban đầu của Đế quốc Huyết Anh, nhưng nó cũng chỉ đạt tiêu chuẩn hạng hai nếu so sánh với lực lượng hải quân tại Đế quốc Kền Kền. Nếu bán cho Đế quốc Huyết Anh mà có thể giúp Đế Quốc Huyết Anh áp chế sự phát triển của Đế quốc Thần Long, vậy xem ra cuộc mua bán này vẫn là một mối hời.

"Truyền mệnh lệnh xuống dưới, đề cao cảnh giác."

"Phòng ngừa khả năng Đế quốc Thần Long âm thầm phái cường giả công kích chúng ta."

Chỉ huy hạm đội nói bằng giọng nghiêm nghị.

"Vâng, thưa ngài."

Tất cả các chiến hạm đều được tăng cường phòng thủ.

Hơn nữa trong lúc không ai chú ý, những hạm đội này cũng liên kết với nhau để tạo thành một đội hình lớn hơn. Một khi kẻ thù

mạnh mẽ đến gần, hắn cũng sẽ bị mắc kẹt trong trận pháp, ngay cả cường giả cấp bậc Võ Đế cũng chưa chắc có thể thoát thân được.

"Đây không phải là hạm đội lưu quang của Đế quốc Kền Kền sao?"

"Vậy tại sao lại treo quốc kỳ của Đế quốc Huyết Anh!"

Có vài cường giả của Đế quốc Thần Long cũng đang ở gần đó, khi bọn hắn nhìn thấy hạm đội thì không giấu nổi sự kinh ngạc trong ánh mắt, không ngờ Đế quốc Kền kền lại thể hiện thái độ ủng hộ một cách trắng trợn như vậy.

"Hưu!"

Cường giả nọ rời đi nhanh chóng.

Hai ba giờ sau, hắn đến một thành trì lớn nằm dọc theo bờ biển của Đế quốc Thần Long, nơi này được kết nối với Đế quốc Thần Long bằng đường dây điện thoại.

"Đế quốc Kền Kền đã bán hạm đội lưu quang cho Đế quốc Huyết Anh ư?"

Những người ở Thần Đô đã nhận được cuộc gọi.

Không bao lâu sau Tiêu Hải đã nắm được tin tức này.

"Bệ hạ, chúng ta phải làm sao để đối phó đây?"

"Một khi Đế quốc Huyết Anh lấy được hạm đội này, bọn hắn có thể điều động bảy tám chục ngàn người chỉ trong một lần, đồng nghĩa với việc bọn hắn có thể tập kích rất nhiều thành thị nhỏ dọc bờ biển của chúng ta cùng một lúc."

Trầm Kính Thiên đứng trước mặt Tiêu Hải, lúc nói chuyện trông rất trang nghiêm.

Chương 681: Biển

Tiêu Hải cười rồi nói:

"Trầm tướng quân, chuyện như vậy mà các ngươi cũng không nghĩ ra biện pháp nào sao? Tại sao lúc nào cũng hỏi ý kiến của trẫm?"

Trầm Kính Thiên rất lúng túng:

“Bệ hạ, ngài lợi hại hơn chúng ta.”

"Ngài là bộ óc, chúng ta là tay chân. Ngài muốn chúng ta đánh chỗ nào thì chúng ta sẽ đánh chỗ đó."

Tiêu Hải suy nghĩ trong chốc lát, trong nội bộ Đế quốc Huyết Anh chỉ có thực lực của thân vương Tokugawa đang không ngừng bành trướng, nhưng tốc độ vẫn không đủ nhanh.

"Tiếp tục viện trợ cho thân vương Tokugawa thêm hai chục ngàn áo giáp."

"Hỗ trợ thêm một số súng cối, bom, vân vân, và nhiều thứ cần thiết khác."

"Trẫm muốn xem thử Đế quốc Huyết Anh có thể phái ra bao nhiêu binh lính."

Tiêu Hải lạnh lùng nói.

Trầm Kính Thiên lại nói:

“Bệ hạ, nếu lại viện trợ thêm hai chục ngàn áo giáp thì bọn hắn sẽ có bốn chục ngàn kỵ binh hạng nặng, sau này bọn hắn có thể đuôi to khó vẫy hay không?”

Tiêu Hải lắc đầu:

"Đế quốc Huyết Anh có Đế quốc Kền Kền ủng hộ phía sau, bọn người thân vương Tokugawa muốn thắng cũng không dễ dàng đâu."

"Cuộc nội chiến của bọn hắn sẽ tiếp tục làm tiêu hao binh lính của Đế quốc Huyết Anh."

"Cứ để bọn hắn đánh đi, đánh càng dữ dội càng tốt!"

"Nếu lực lượng hải quân của bọn hắn đổ bộ lên bờ, các ngươi muốn đối phó như thế nào tùy. Nhưng các ngươi là tướng quân của trẫm, lúc đánh nhau đừng nên quá ỷ lại vào trẫm."

"Trên biển, quả thật chúng ta không lợi hại bằng, nhưng nếu ở trên đất liền, trẫm tin tưởng các ngươi sẽ có cách!"

Trầm Kính Thiên và những người khác cáo lui và rời khỏi đó.

Tiêu Hải âm thầm nhíu mày, đúng là đến nay hắn vẫn chưa tìm ra biện pháp tốt nhất để đối phó lực lượng hải quân của Đế Quốc Huyết Anh, chung quy vẫn vì Đế quốc Thần Long có đường bờ biển quá dài. Mà đường bờ biển dài đồng nghĩa với việc bố trí binh lực ở khắp mọi nơi là điều không thực tế.

Ngay cả khi bọn hắn cử cường giả đến quan sát hạm đội của Đế quốc Huyết Anh mọi lúc mọi nơi thì tốc độ di chuyển của hạm đội bọn hắn vẫn nhanh hơn người của hắn trên đất liền.

——Ngươi có thể tiến thẳng về phía trước trên biển, nhưng trên đất liền lại cần phải vượt núi băng đèo.

Trong lúc đó bọn hắn đã bố trí đội hình chiến hạm hùng hậu, tốc độ tiến quân cũng nhanh vô cùng.

"Suy cho cùng, vẫn là vấn đề lực lượng hải quân chưa đủ hùng mạnh."

Tiêu Hải nghĩ thầm.

Một khi lực lượng hải quân đủ lớn mạnh, thủy quân của bọn hắn có thể tiến thẳng đến và đối chọi trực tiếp.

"Cũng không biết khi nào thì chiến hạm của cháu trai ngoan mới được vận chuyển qua đây."

Tiêu Hải có hơi nôn nóng.

Lực lượng hải quân hùng mạnh của Đế quốc Huyết Anh đã đến gần, ngay cả khi không phát động tấn công thì bọn hắn vẫn có thể phong tỏa vùng biển, điều này sẽ có tác động rất lớn tới các hải cảng tại Đế quốc Thần Long.

...

Tại Biển Đông Hoa Hạ.

"Yeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee—"

Một sinh vật có hình thù giống cá heo đang tiến nhanh về phía trước.

Nó là một trong hai hải linh do Tiêu Phàm thả ra, hiện tại nó cách bờ biển khoảng hai trăm km, và nó đã tìm kiếm trong một khu vực khá lớn.

"Ùng ục."

Đột nhiên, hải linh chợt chuyển hướng, đồng thời trong miệng nó phun ra rất nhiều bong bóng.

Chẳng mấy chốc, con hải linh này đã chui vào một rạn san hô, nó nhạy bén cảm nhận được linh khí ở trong đây đậm đặc hơn nhiều những nơi khác.

"Ào!"

Ngay sau đó, con hải linh này lại ngoi lên mặt biển.

Sau khi xác định phương hướng, nó tiến nhanh đến vùng đất liền.

Hai giờ sau, nó tiếp cận một cảng quân sự.

"Ô~ô~"

Chuông báo động tại cảng quân sự vang lên ngay lập tức.

Hệ thống sonar phát hiện một thứ gì đó đang tiến đến rất nhanh với tốc độ hơn bảy mươi hải lý/giờ, tốc độ mà không một chiến hạm hoặc tàu ngầm nào có thể đạt tới.

"Đã nhận biết tín hiệu đến từ quân bạn, giải trừ báo động."

Trong cơ thể của hải linh này có một thiết bị tín hiệu mà Tiêu Phàm đã để nó nuốt vào, chính thiết bị tín hiệu này đã phát ra tín hiệu riêng biệt. Nhưng bởi vì đồ vật ở trong cơ thể nó nên hiệu

quả trở nên kém hơn rất nhiều, mãi đến khi nó cách hải cảng quân sự rất gần thì bọn hắn mới có thể nhận được tín hiệu quân bạn.

"Tín hiệu quân bạn gì mà di chuyển nhanh thế?"

"Dù cho đó là gì thì tín hiệu sẽ không nói dối."

Một số binh lính đang thảo luận, ngay lập tức bọn hắn đã báo cáo tin tức lên trên.

Dương Chấn Quốc đã nhận được thông tin.

Khi hắn chạy với tốc độ nhanh nhất có thể đến rìa hải cảng thì thấy hải linh đã nổi lên trên mặt biển, nó nhìn thấy Dương Chấn Quốc cũng gật đầu chào hỏi.

"Tiêu Phàm, ta thấy Y Y rồi."

Dương Chấn Quốc gọi điện thoại cho Tiêu Phàm.

Tại huyện Lôi Sơn, ánh mắt Tiêu Phàm sáng lên, hắn đã ra lệnh cho Y Y và Nha Nha nếu chúng tìm thấy bất cứ thứ gì thì phải lập tức đến chỗ của Dương Chấn Quốc. Bây giờ Y Y đã cập bến, nhất định nó đã phát hiện ra điều gì đó.

"Dương tướng quân, ta lập tức tới đó ngay."

Chương 682: Mất Bao Lâu Thì Được

"Hai chiếc tàu ngầm đã chuẩn bị sẵn sàng rồi phải không?"

Tiêu Phàm nói.

Dương Chấn Quốc cười và nói:

"Tàu ngầm vẫn luôn được bảo trì. Tàu ngầm đã ở căn cứ và bất cứ lúc nào cũng có thể giao đến tay ngươi."

Sau khi cúp điện thoại, Tiêu Phàm lập tức lên đường bằng trực thăng.

Sau hai ba giờ hắn đến nơi ở của Dương Chấn Quốc.

"Thu vào."

Trong lúc Tiêu Phàm đưa Y Y vào trong thì máy bay trực thăng vẫn không dừng lại, nó nhanh chóng đưa bọn hắn tiến về phía trước.

Hơn một giờ sau, chiếc trực thăng đã đến ngay vùng trời phía trên linh huyệt mà Y Y đã phát hiện ra.

"Chung Vĩ, ngươi tiếp tục bay thêm mấy chục cây số nữa, sau đó vòng một vòng rồi quay trở về căn cứ."

Tiêu Phàm dặn dò nó, làm vậy sẽ ngăn không cho chuyện linh huyệt bị lộ ra ánh sáng.

"Vâng ông chủ."

Chung Vĩ đáp lại.

Tiêu Phàm mang theo Y Y cùng dịch chuyển ra biển, nước nơi này sâu khoảng một trăm hai mươi mét.

"Y Y, ngươi lập được công lớn rồi."

"Đây chính là linh huyệt mà ta đang tìm."

Tiêu Phàm cười nói.

Với thực lực hiện tại của hắn, hắn có thể dễ dàng đoán được đây là một linh huyệt cấp bậc S, và nó mạnh hơn rất nhiều linh huyệt tại Đế quốc Anh Luân.

Nhưng vẫn còn một vấn đề, ảnh hưởng của nước biển quá lớn. Tàu ngầm có thể rời khỏi đây, nhưng tàu chiến thì chắc chắn không thể.

Các linh huyệt cấp thấp đã được phát hiện dọc theo đường bờ biển Hoa Hạ, ảnh hưởng của mực nước sâu một mét lớn hơn nhiều ảnh hưởng của hai mươi mét trong không khí.

Khương Vạn Trần và những người khác đã nghiên cứu về khía cạnh này từ rất lâu.

Độ sâu mực nước là một trăm hai mươi mét, tương đương với khoảng cách hai phẩy năm km trên đất liền, khoảng cách này là quá xa.

"Không biết linh huyệt nãy sẽ dẫn tới nơi nào đây."

Tiêu Phàm lẩm bẩm trong lòng.

…

"Giang Cục, ta phát hiện ra một linh huyệt dưới đáy nước sâu, chúng ta có thể bố trí khởi chạy thiết bị tại lối đi của linh huyệt không?"

Tiêu Phàm vừa trồi lên mặt biển đã gọi điện thoại cho Khương Vạn Trần ngay.

Khương Vạn Trần nói:

"Nếu đó là một vùng biển nông thì có thể bao vây khu vực xung quanh và bơm hết nước biển ở giữa ra, nhưng nếu ở vùng biển sâu thì tạm thời không có cách nào cả."

"Mực nước sâu một trăm hai mươi thước."

Khương Vạn Trần suy nghĩ một lúc thì nói:

"Tiêu Phàm, thật ra độ sâu này không phải là hoàn toàn không có cách nào khác, nhưng sẽ tiêu tốn nhiều thời gian hơn."

"Mất bao lâu thì được?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Khương Vạn Trần nói:

"Ta cũng không biết chi tiết nên phải hỏi ý kiến của các chuyên gia có chuyên môn đã, nhưng chắc chắn sẽ mất hai hoặc ba tháng."

"Không bơm hết nước biển ra ngoài thì không cách nào sắp xếp được."

Tiêu Phàm lại nói:

"Nói cách khác miễn là nước biển xung quanh bị đẩy ra ngoài hết thì có thể sắp xếp được đúng chứ? Vậy còn vấn đề về điện giải quyết như thế nào?"

"Cách hơn hai trăm cây số tại bờ biển bên này có."

Khương Vạn Trần cười rồi nói:

"Nếu ngươi muốn đóng một con tàu thì chỉ cần mang một máy phát điện lớn theo là được, nếu không đủ thì hẵng mang thêm sau."

Tiêu Phàm nói:

"Khương cục, vậy ngươi có thể tìm người chế tạo một quả cầu sắt khép kín cho ta được không, ta sẽ mang quả cầu sắt đó đến đây sau."

"Ta có thể vận chuyển thẳng nó vào trong quả cầu sắt luôn. Nhưng quả cầu sắt phải cho phép liên kết với các dây cáp từ bên ngoài."

Khương Vạn Trần mỉm cười và nói:

"Vậy thì đơn giản thôi."

"Ngươi đến Ma Đô trước đi, công tác chế tạo sẽ không mất nhiều thời gian đâu."

Sau khi cúp điện thoại, Khương Vạn Trần lập tức sắp xếp đâu vào đấy, kích thước cần thiết của quả cầu sắt và cách thiết kế nó sẽ được giao cho các chuyên gia có chuyên môn xử lý.

Nửa ngày sau, Tiêu Phàm đã đến một Sở Nghiên cứu Công nghiệp Quân sự ở Ma Đô, trong lúc đó, những thứ đơn giản mà hắn muốn đã được chế tạo hoàn tất.

"Tiêu Tông Sư, nếu xét đến diện tích sử dụng thì phần đáy của nó nên làm bằng phẳng. Thứ này được làm bằng hợp kim có độ bền cao, có thể dễ dàng chịu được áp lực nước ở độ sâu một trăm hai mươi mét."

"Có thể nối điện từ trong ra ngoài tại vị trí này, nhưng chung quanh sẽ được cách điện hoàn toàn."

Sở trưởng của Sở Nghiên cứu Công nghiệp Quân sự đã đích thân giới thiệu thành quả với Tiêu Phàm.

Vì hắn là sở trưởng của Sở Nghiên cứu Công nghiệp Quân sự nên địa vị vẫn khá cao, nhưng hắn biết mình vẫn không thể nào sánh ngang với Tiêu Phàm. Chỉ cần nhìn vào hiện tại cả nước đều đang tu luyện Viêm Hoàng Quyết thì biết địa vị của Tiêu Phàm cao đến nhường nào.

"Viện sĩ Dương, đa tạ ngươi."

Tiêu Phàm mỉm cười rồi nói.

"Thu vào!"

Tiêu Phàm đặt tay lên quả cầu sắt có đường kính hơn mười mét, sau đó xoay chuyển ý niệm và thu nó vào túi thứ nguyên, viện sĩ Dương nhìn thấy thì rất lấy làm kinh ngạc.

Chương 683: Không Cần Khách Sáo

Tiêu Phàm lấy được đồ rồi thì xuất phát đến bến tàu ngay lập tức.

Bọn hắn đã chuẩn bị sẵn một chiếc thuyền đánh cá lớn, trên thuyền đánh cá có một số loại máy phát điện lớn, và các chuyên gia sắp xếp kích hoạt các thiết bị cũng đã có mặt trên tàu. Năng lực của những chuyên gia này thì không cần phải bàn cãi thêm, bọn hắn không phải là người mà một số chuyên gia trên Internet có thể so sánh được.

"Giang Cục, sao ngươi lại tới đây?"

Tiêu Phàm hơi ngạc nhiên, hắn không ngờ Khương Vạn Trần lại đang ở trên thuyền.

"Ta cũng phải có ngày nghỉ chứ."

"Xem như ta đang đi biển câu cá đi."

Khương Vạn Trần cười rồi nói, hắn chỉ vào thiết bị câu cá trên biển mà mình mang đến:

"Đến lúc đó nếu ngươi muốn đi câu cá thật thì cũng cho ngươi thỏa ước nguyện luôn."

"Được rồi."

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu.

Chẳng mấy chốc, chiếc thuyền đánh cá đã ra khơi.

Sau một đêm, cuối cùng thuyền đánh cá đã đến địa điểm mục tiêu, Tiêu Phàm dịch chuyển đến đáy biển.

"Ra đây!"

Dong Dong được Tiêu Phàm thả ra ngoài, nó có hình thù trông giống như một cái lều mái vòm Mông Cổ với đường kính khoảng mười mét và rộng gần tám mươi mét vuông.

Khi Dong Dong được thả ra, nước xung quanh theo đó bị hút hết vào, chỉ ngoại trừ linh huyệt đã dung hợp với không gian nên đương nhiên sẽ không bị xê nhích chút nào.

"Dịch chuyển!"

Ngay sau đó, Tiêu Phàm mang theo một số chuyên gia dịch chuyển đến đây.

"Các vị chuyên gia, làm phiền mọi người rồi."

Tiêu Phàm nói.

"Tiêu Tông Sư, ngươi không cần khách sáo."

Các chuyên gia bắt tay vào làm việc ngay lập tức, trong lúc đó Tiêu Phàm giúp bọn hắn lấy những thứ cần thiết từ túi thứ nguyên. Tiến độ tiến triển rất nhanh, bằng chứng là mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn sàng sau hơn nửa ngày.

"Ùm!"

Tiêu Phàm để các chuyên gia rút khỏi đây trước, sau đó hắn nhấn công tắc và kích hoạt thuận lợi lối đi không gian.

"Đi!"

Tiêu Phàm nhanh nhẹn ném một vài thứ vào lối đi không gian. Và tất cả chúng đều biến mất không thấy tăm hơi.

Tại dị giới, khu vực Bắc Cương mà Đế quốc Thần Long đã lấy lại vẫn bị bao phủ bởi băng tuyết rét mướt.

Đột nhiên, một vòng sáng có đường kính hơn hai mét xuất hiện trong khu rừng rậm, sau đó nó đáp xuống trên một nhánh cây. Hai phút trôi qua, có vài thứ gì đó bay ra khỏi vòng sáng. Trong số đó có một cỗ máy phát ra tiếng ồn rất lớn.

"Ầm, ầm, ầm!"

Chẳng mấy chốc đã có tiếng pháo nổ chào đón vang vọng khắp khu rừng.

Ngoài ra còn có những thứ khác, có thứ tỏa ra khói đen, khói đen bốc lên nhanh chóng đến mức có thể nhìn thấy rõ ràng từ bán kính hơn mười km. Một thứ khác phát ra ánh sáng nhấp nháy, thậm chí

từ khoảng cách rất xa trong đêm đen vẫn có thể nhìn thấy được.

Ngoài ra còn có thiết bị truyền tín hiệu và các vật dụng khác, nhưng thiết bị truyền tín hiệu không hoạt động tốt ở khoảng cách quá xa nên không hiệu quả bằng các phương tiện khác.

"Cha, hình như ở bên kia xảy ra chuyện gì đó?"

Đế quốc Thần Long đã thu hồi Bắc Cương nên những người dân có tổ tiên ở Bắc Cương đã quay trở lại và sinh sống ở đây, tuy nhiên vì dân số ở đây khá thưa thớt nên bọn hắn cũng chẳng mấy quan tâm đến tranh chấp trên thế giới.

"Cha đi xem một lát. Hai mẹ con ở nhà và đóng kín cửa nhé."

Người đàn ông mang giày trượt tuyết vào rồi bước ra ngoài, một chân nông một chân sâu loạng choạng đi được vài dặm.

"Thứ này là gì vậy?"

Người đàn ông bối rối.

Bọn hắn là hộ gia đình duy nhất ở gần đây, hộ gia đình gần nhất cách đây phải hơn mười dặm ở ngọn núi phía bên kia.

"Nếu ngươi nhặt được những thứ này, hãy đem giao cho quan phủ Đế quốc Thần Long sẽ nhận được phần thưởng kếch xù từ Đế quốc Thần Long."

"Nếu các ngươi ở xa, hãy tìm cách gửi tin nhắc đến Đế quốc Thần Long để nhận được phần thưởng, phần thưởng sẽ không dưới một trăm cân linh thạch."

Người đàn ông nhặt một tấm thẻ nhựa lên, mặt trước của thẻ được viết bằng ngôn ngữ Viêm Long trong khi mặt sau thì viết bằng một ngôn ngữ chính thống phổ biến khác ở dị giới.

"Báo quan phủ có thể nhận được ít nhất một trăm cân linh thạch ư?"

Sự phấn khích hiện lên trong mắt người đàn ông.

Giá trị của Linh thạch là cực kỳ cao.

Tính trong Đế quốc Thần Diễm, hiện tại là Đế quốc Thần Long, đơn vị tiền tệ là đồng Viêm Long, và giá trị của một cân linh thạch tương đương với một trăm ngàn đồng Viêm Long. Vậy tính ra một trăm cân linh thạch tương đương với mười triệu đồng Viêm Long. Tỷ giá của đồng Viêm Long tương đương với Nhân dân tệ, và mười triệu đồng Viêm Long chắc chắn đủ để người bình thường sống thoải mái cả đời.

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ những thứ xung quanh, người đàn ông quay trở về nhà và kể lại những việc đã xảy ra cho vợ mình nghe.

"Ta lập tức liên lạc với quan phủ, các ngươi ở nhà đi."

"Tổ tiên phù hộ ngươi, chuyến đi đến Bắc Cương của chúng ta thật là đúng đắn mà."

Người đàn ông rời đi nhanh chóng, nhưng phải mất hai ngày sau hắn mới tìm thấy quan phủ.

Chương 684: Phải Có Tâm Đề Phòng

"Ngươi đã tìm thấy nó ở đâu?"

Người trong quan phủ hỏi vội.

Người đàn ông nói:

"Đại nhân, chờ khi những đại nhân khác từ Thần Đô đến ta sẽ nói mọi chuyện cho ngài nghe."

"Ngươi cẩn thận quá mức rồi đấy, còn sợ ta lợi dụng ngươi sao? Nếu Bệ hạ phát hiện ta làm vậy, kết cục của ta cũng không thoát khỏi cảnh rơi đầu đâu."

Người đàn ông nở một nụ cười ngượng nghịu, nhưng hắn vẫn không nói thêm gì cả.

Làm người không thể không có tâm đề phòng.

"Thôi vậy, trước tiên ngươi cứ ở chỗ này đi, bổn quan lập tức báo cáo lên trên."

Quan phủ nhanh chóng phái người lên đường và liên lạc với một quan lại thượng cấp, sau đó có một cuộc điện thoại gọi đến gần phủ thành và cũng là chỗ ở của vị quan lại thượng cấp.

"Phát hiện ra linh huyệt tại Bắc Cương sao?"

Trong vòng nửa ngày Tiêu Hải đã nhận được tin tức.

Trong mắt ông tràn ngập phấn khích.

Tiêu Phàm đã báo cho ông tin tức này khi ông liên lạc với Tiêu Phàm vào đêm qua, chắc chắn linh huyệt tại Bắc Cương chính là linh huyệt được tìm thấy ở biển Đông.

"Ta đến Bắc Cương chắc cũng vừa lúc cháu ngoan của ta vận chuyển tàu ngầm qua đây, có mấy chiếc tàu ngầm kia thì không phải đối mặt với lực lượng hải quân của Đế quốc Huyết Anh sẽ dễ dàng hơn nhiều lắm sao."

Tiêu Hải mang theo một số người cấp tốc lên đường đến Bắc Cương.

…

Với tốc độ của Tiêu Hải và những người khác, họ đã đến Bắc Cương chỉ trong vòng vài giờ.

"Vi thần bái kiến Bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế."

Một đám quan viên ở đây vội vàng quỳ xuống hành lễ.

"Bình thân."

"Người báo tin đâu rồi?"

Tiêu Hải trầm giọng nói.

Chẳng mấy chốc người đàn ông trung niên phát hiện ra linh huyệt đã được đưa đến trước mặt Tiêu Hải.

"Thảo dân bái kiến Bệ hạ."

Người đàn ông trung niên quỳ xuống mà lòng thấp thỏm không thôi, bất kể thế nào hắn cũng không ngờ Tiêu Hải sẽ tự mình đến đây, thậm chí hắn còn có thể gặp được hoàng đế.

"Xin hãy đứng lên."

Tiêu Hải cười rồi nói.

"Ngươi đã lập tức tìm tới chính phủ để liên lạc với trẫm, trẫm đáp ứng cho ngươi hai trăm cân linh thạch."

"Tạ ơn bệ hạ."

Người đàn ông trung niên nói, trông hắn vô cùng phấn khích.

Một trăm cân linh thạch đã là nhiều lắm rồi, nhưng nếu có hai trăm cân linh thạch thì nhà bọn họ nhất định có thể sống thoải mái cả đời này.

"Ngươi xứng đáng với nó."

Tiêu Hải cười rồi nói:

"Ngươi dùng tay chỉ phương hướng đi, trẫm mang theo ngươi bay qua đó."

Không bao lâu sau Tiêu Hải đã tới nơi có thông đạo linh huyệt đạo, đồng thời hắn cũng hoàn thành lời hứa cho đối phương hai trăm cân linh thạch.

"Bệ hạ, phần còn lại bị ta chôn trong tuyết."

Người đàn ông nói.

Tiêu Hải cười nói:

"Trẫm đã phát hiện ra, sau này khu vực này và cả những vùng lân cận sẽ là những khu vực cấm, có lẽ ngươi và người nhà mình phải chuyển đến nơi khác sinh sống thôi."

"Bệ hạ, chúng ta sẽ dời đi ngay lập tức."

Người đàn ông nói vội.

Sau khi đột nhiên có được một khối tài sản khổng lồ, họ chuyển đến sống ở một nơi khác sẽ an toàn hơn.

Sau khi người đàn ông rời đi, Tiêu Hải cho người gấp rút bắt đầu xây dựng căn cứ ở đây, sau đó bố trí thêm trận pháp cường đại ở xung quanh căn cứ.

...

Hoa Hạ, huyện Lôi Sơn.

Tiêu Phàm đang bận rộn trong kho hàng, hôm qua Tiêu Hải đã chuyển cho hắn một hộp trận châu.

Mỗi một hạt trận châu đều có kích thước bằng một viên bi thủy tinh, bên trong chúng chứa đựng một lượng linh khí nhất định, và số lượng trận châu khác nhau có thể kết hợp để tạo thành những trận pháp khác nhau.

Với trình độ trận pháp hiện tại của Tiêu Phàm, ngay từ đầu hắn đã không thể triển khai trận pháp lên Lục Sư và giúp Lục Sư có thể tàng hình. Nhưng nếu có những hạt trận châu này thì vấn đề không còn nghiêm trọng như vậy.

"Đã xong."

"Ông nội nói dùng Ẩn Long trận là được, hắn là không có vấn đề gì đâu."

Tiêu Phàm lẩm bẩm trong lòng.

"Ùm!"

Tiêu Phàm kích hoạt trận pháp, cùng lúc đó một âm thanh rất nhỏ vang lên, ánh sáng xung quanh bị ảnh hưởng khiến hình dạng Lục Sư trở nên mơ hồ không rõ ràng.

Ẩn Long trận không chỉ có thể ngăn cách tín hiệu radar mà còn có tác dụng che chắn vật lý.

"Uh... Hình như tay nghề của ta vẫn kém hơn một chút."

Tiêu Phàm có hơi xấu hổ.

Ẩn Long trận được bố trí tốt nên vật chủ có thể vô hình hoàn toàn về mặt vật lý, nhưng bây giờ hắn vẫn có thể nhìn thấy Lục Sư đang đứng trước mặt mình.

Nhưng nói gì đi chăng nữa đây vẫn là tầm nhìn ở khoảng cách gần.

Nếu Lục Sư đang bay trên bầu trời, chắc chắn không ai có thể nhìn thấy nó với ánh sáng mờ ảo chung quanh, nói tóm lại trận pháp đi được đến đây có thể miễn cưỡng chấp nhận được rồi.

"Không biết liệu radar hay thứ gì đó khác có thể phát hiện ra nó hay không."

"Nếu như radar không phát hiện ra Lục Sư thì sức chiến đấu của nó sẽ tăng lên rất nhiều."

Tiêu Phàm nghĩ thầm.

Chương 685: Tiêu Hao

Hắn dừng trận pháp lại và thu Lục Sư đã cải tạo hoàn tất vào túi thứ nguyên.

Vài giờ sau, Tiêu Phàm đến căn cứ bí mật trú đóng tại Đế Đô.

"Từ tướng quân, phiền các ngươi kiểm tra một chút."

Tiêu Phàm mỉm cười và nói, sau đó hắn thả Lục Sư ra khỏi túi thứ nguyên.

Từ Long kinh ngạc nhìn Tiêu Phàm:

"Tiêu Tông Sư, chiếc máy bay này đã được bố trí trận pháp rồi sao?"

Tiêu Phàm gật đầu:

"Quả thật đã xong xuôi bước đầu, nhưng với trình độ hiện tại của ta thì trận pháp vẫn chưa được bố trí đến trình độ hoàn hảo."

Trong lúc nói, Tiêu Phàm cũng dùng tinh thần niệm lực để kích hoạt trận pháp.

Chẳng mấy chốc, Lục Sư đã trở nên mờ ảo không rõ ràng.

"Đây là trạng thái khi trận pháp được khởi động, tuy chúng ta vẫn có thể nhìn thấy nó ở khoảng cách gần, nhưng chắc chắn trận pháp có thể che giấu được tiếng động của nó khỏi tín hiệu từ radar."

Trong mắt Từ Long tràn ngập nổi khiếp sợ.

"Tiêu Tông Sư, nếu những lợi ngươi nói là thật, vậy ngươi không phải hoàn mỹ thông thường, mà là phi thường phi thường hoàn mỹ mới đúng."

"Ta sẽ sắp xếp cho người thử nghiệm ngay bây giờ."

Nửa giờ sau, Từ Long và những người khác đã tiến hành các cuộc kiểm tra khác nhau, khảo sát cho thấy dù ở cự ly gần nhưng một khi đã bắt đầu kích hoạt trận pháp trên Lục Sư, radar cũng không thể phát hiện được bất cứ điều gì.

"Tiêu Tông Sư, chúng ta nên sắp xếp bay thử nghiệm một lần."

"Được."

Chuyến bay thử nghiệm kết thúc một giờ sau đó.Ngay cả trong lúc bay nhưng radar cũng không thể phát hiện ra nó, điều đó cho thấy trận pháp không có vấn đề gì.

"Tiêu Tông Sư, ngươi có thể cải tạo cho chúng ta một chiếc được không?"

Từ Long nói, khuôn mặt ngập trong mong đợi.

Tiêu Phàm mỉm cười và nói:

"Từ tướng quân, trước đó không phải ta đã nói sẽ giúp ngươi cải

tạo ba hoặc năm chiếc máy bay sao, vậy giúp ngươi cải tạo ba chiếc trước đi."

"Nhưng bố trí trận pháp cần dùng loại vật liệu đặc biệt, hiện tại vẫn không có đủ vật liệu."

"Cảm ơn rất nhiều."

Từ Long nói vội vàng.

Nếu đã hoàn thành xong một chiếc thì việc cải tạo cho nhóm người Từ Long cũng không còn gặp khó khăn gì, chỉ mất hơn nửa ngày mà họ đã cải tạo thành công ba chiếc máy bay.

Ba chiếc này là Lục Sư kiểu mới, đồng nghĩa với hiệu quả chiến đấu của nó cũng mạnh hơn.

"Từ tướng quân, các ngươi cần phải chú ý một chuyện, một khi trận pháp được kích hoạt sẽ khiến năng lượng trong trận châu tiêu hao rất nhanh, thậm chí dùng hết toàn bộ năng lượng cũng chỉ có thể duy trì tối đa ba giờ đồng hồ."

"Trận pháp có thể tự mình hấp thu linh khí từ đất trời, nhưng ta đoán cần đến năm ngày mới có thể nạp lại hoàn toàn nếu như năng lượng bị tiêu hao quá mức."

Tiêu Phàm dặn dò.

Từ tướng quân cười vui vẻ, hắn nói:

"Có thể kéo dài ba canh giờ là đủ rồi, lúc bình thường di chuyển cũng không cần tàng hình làm gì."

"Tiêu Phàm, ta định báo cáo lên trên, nếu ta nói cho họ biết năng lực của ngươi thì ngươi thấy thế nào?"

Tiêu Phàm cười nói:

"Được vậy thì tốt quá rồi, với thực lực của nước ta bây giờ thì việc giấu giếm thực lực chờ thời là không cần thiết, có thực lực thì không cần phải khiêm tốn quá mức."

"Ha ha!"

Từ tướng quân cười to.

"Bùm!"

Nửa giờ sau, một chiếc Lục Sư bay về hướng Đông Nam. Và sau hơn hai giờ tiếp theo, chiếc máy bay Lục Sư đã đến tuyến trung tâm của eo biển.

Chuyển biến này khiến nhiều người trên đảo trở nên lo lắng.

Lúc này, Lục Sư đột nhiên biến mất khỏi tầm ngắm của radar.

"Chuyện gì đã xảy ra thế?"

"Có phải radar gặp trục trặc hay không?"

Lực lượng trông coi radar sững sờ.

Vừa rồi rõ ràng radar đã phát hiện ra chiếc máy bay kia, tại sao máy bay lại đột nhiên biến mất khỏi tầm ngắm rồi?

Các trạm radar chủ lực nhanh chóng liên lạc với nhau, nhưng đáng ngạc nhiên là không chỉ có một radar duy nhất gặp phải tình trạng này, các trạm radar đều mất mục dấu mục tiêu.

“Không lẽ chiếc máy bay này đã phát nổ ở đại lục rồi?”

"Có thể là như vậy."

Nhiều người vỗ tay hoan hô.

Tuy nhiên, trong vòng nửa giờ sau, radar ở vùng hải đảo phía đông bất ngờ nhận được tín hiệu.

"Là chiếc H-6 vừa rồi."

"Không phải nó vừa ở phía tây của chúng ta à, tại sao lại chạy đến phía đông rồi?"

"Dựa vào thời gian hiển thị trên radar, ta đoán nó đã bay thẳng qua chúng ta!"

Khi tin tức vừa được báo cáo lên trên, các quan chức cấp cao trên đảo đã rất sốc. Chiếc máy bay H-6 của đại lục lại có thể tàng hình không tiếng động trong lúc bay ngang qua mắt họ, điều này có ý nghĩa gì?

"Mau nhìn kìa, nó quay lại rồi."

Radar cho thấy chiếc H-6 vừa bay qua đã bay vòng lại, nhưng trước khi khi đến gần đảo, nó lại chuyển sang trạng thái tàng hình. Và không có gì bất ngờ, radar lại hiển thị mất dấu mục tiêu một lần nữa!

Không lâu sau, H-6 xuất hiện trở lại ở vùng đảo phía Tây.

Chương 686: Hiếp Người Quá Đáng

"Đại lục ức hiếp người quá đáng."

"Họ cho rằng nơi này của chúng ta là chỗ nào, tên lửa của chúng ta chỉ để trưng thôi sao?"

Các quan chức cấp cao trên đảo vừa kinh sợ vừa tức giận.

Tại nước Mỹ.

"Chiếc máy bay H 6 của Hoa Hạ thực sự có thể tàng hình sao. Thật không thể tin được. Mẹ kiếp, không phải những chiếc máy bay hỏng hóc cũ mèm như vậy nên được đặt trong viện bảo tàng sao?"

Một tướng quân ở nước Mỹ vẫn không thể tin được chuyện vừa xảy ra. Họ biết Hoa Hạ đang nghiên cứu H-20, nhưng không ngờ trong khi H-20 vẫn chưa được ra mắt thì chiếc H-6 kiểu cũ lại thực sự có thể bay trong lúc tàng hình. Tuy tốc độ của H 6 chậm chạp hơn, nhưng khả năng tàng hình của nó sẽ khiến lực uy hiếp của nó tăng vọt.

…

Tại căn cứ bí ẩn nào đó của nước M.

Joseph cũng đã nhận được tin tức H-6 của nước Hoa lại có thể tàng hình, hơn nữa tự do hoán đổi trạng thái tàng hình và hiện hình.

"Các ngươi nói thử xem, máy bay ném bom của nước Hoa làm được như vậy dựa vào nguyên lý gì?"

Joseph hỏi một đám cường giả cấp SS, cấp S trước mặt mình, biết đâu họ lại có cái nhìn độc đáo với chuyện này.

"Minh chủ, lúc ẩn lúc hiện chắc không phải do nước sơn rồi. Hay là Tiêu Phàm ở đó?"

Có người suy đoán.

Joseph cau mày:

"Không thể loại trừ khả năng này, nhưng nước Hoa huênh hoang như thế rất có khả năng không chỉ vậy mà thôi. Tiêu Phàm có thể ôm thẳng bom chạy khắp nơi, không cần đến H-6, nước Hoa làm như vậy không có ý nghĩa."

Một cường giả khác nói:

"Minh chủ, không phải mấy hôm trước vương quốc Anh nói một cường giả cấp SS của họ mất tích khi sang nước Hoa à? Lúc ấy Tiêu Phàm cũng không có mặt ở huyện Lôi Sơn. Có lẽ hắn bố trí trận pháp ở huyện Lôi Sơn, hay là năng lực tàng hình của H-6 có liên quan đến trận pháp được Tiêu Phàm trang bị thêm vào?"

Joseph trầm tư, khả năng này có lẽ lớn nhất.

"Minh chủ, chúng ta vẫn nên tăng cường liên lạc với dị giới đi."

"Đúng vậy minh chủ, Tiêu Phàm có thể liên lạc với thế giới khác, chiếm được đủ loại chỗ tốt. Rõ ràng thực lực nước M ta mạnh hơn nước Hoa nhiều."

"Có lẽ chúng ta có thể cướp đoạt bạn hợp tác của Tiêu Phàm, đối phương hợp tác với Tiêu Phàm sao có thể sánh bằng hợp tác với nước M chúng ta?"

Đám người bàn tán xôn xao.

Joseph cười nói:

"Nói cho các ngươi biết một tin tức tốt, quốc gia chúng ta lại phát hiện một linh huyệt cấp S. Chúng ta chắc chắn có thể liên hệ với dị giới, đạt được ủng hô mạnh mẽ. Đến lúc ấy, thực lực của các ngươi cũng sẽ càng mạnh hơn. Nhưng chúng ta không thể đặt mọi hi vọng tới dị giới, hiện tại chúng ta đối mặt với uy hiếp to lớn, chúng ta cần tiến hóa giả cấp SSS. Hôm nay chúng ta phải tiếp tục rút thăm."

Mọi người tái mặt.

Họ đã rút thăm ba lượt, ba đồng bạn trúng thăm đã sử dụng tiến hóa dịch cấp SSS, sau đó chầu trời.

"Các vị, chiến thần xã bị nhổ tận gốc, các ngươi cũng không hi vọng chuyện tương tự xảy ra đúng không? Chúng ta cần tiến hóa giả cấp SSS. Dịch tiến hóa cấp SSS cực kỳ đắt đỏ, thực lực thấp thì xác suất thành công quá thấp, các ngươi sử dụng mới nâng cao xác suất thành công một chút."

Joseph lại nói lại một lần những chuyện quan trọng cần chú ý.

"Minh chủ đừng nói nữa, bắt đầu rút thăm đi."

"Rút thăm rút thăm. Đã lựa chọn trở thành tiến hóa giả, hoặc là trở nên mạnh hơn, hoặc là để ông đây chết đi cho rồi."

Có vài người nhốn nháo nói, mà càng nhiều người lựa chọn trầm mặc.

Nhưng trầm mặc cũng phải rút thăm.

Thật ra van đầu Joseph chỉ định cho tiến hóa giả cấp SS rút thăm, nhưng nếu làm thế thì tỷ lệ trúng thăm quá cao, đám tiến hóa giả cấp SS đều không vui.

Mọi người nhanh chóng rút thăm, khẩn trương nhìn chằm chằm màn hình lớn trước mặt.

Trên màn hình nhấp nháy tên.

Nhấp nháy đều là ngẫu nhiên, Joseph cũng không dám chơi chiêu trò gì ở đây.

"Ngừng rồi!"

Nửa phút sau, Joseph chợt nói.

Thoáng cái, màn hình dừng nhấp nháy, hiển thị một cái tên.

"Là ta."

Một thanh niên đứng dậy.

Hắn mới hai mươi tuổi, còn khá nhỏ so với những cường giả còn lại ở chỗ này.

Nhưng hắn có tu vi cấp SS.

"Eric, ngươi làm được!"

"Eric, thượng đế phù hộ ngươi."

Đám người nhao nhao chúc, thanh niên tên Eric gật đầu cảm ơn:

"Cảm ơn mọi người, ta chắc chắn sẽ trở thành tiến hóa giả cấp SSS!"

Joseph nói:

"Eric, theo ước định, nếu ngươi trở thành tiến hóa giả cấp SSS, ngươi chính là đội trưởng của họ. Cố lên!"

Eric nhanh chóng tiến vào phòng thí nghiệm.

Hiện tại đám người Joseph đang tăng nhanh tiến độ thí nghiệm, mỗi ngày có một người vào phòng thí nghiệm, sau khi thất bại thì dùng thời gian còn lại tổng kết kinh nghiệm, bài học.

Bởi vì hi sinh nhiều như vậy, tiến độ nghiên cứu dịch tiến hóa cấp SSS thật sự tăng nhanh rất nhiều, xác suất thành công dịch tiến hóa cấp SSS thành công tăng trưởng.

"Tiêm tĩnh mạch 2ml."

Chương 687: Chỉ Số Năng Lượng

"Tim đập nhanh hơn, thêm 5ml thuốc hỗ trợ số 3, nhanh lên."

"Tiêm thêm 2ml dịch tiến hóa."

"10ml thuốc hỗ trợ số 5!"

Mười mấy người bận rộn trong phòng thí nghiệm, ai trong số họ đều là cấp giáo sư trở lên, có người còn từng đạt Nobel.

Nửa tiếng sau, nhịp tim Eric về 0.

Mọi người lập tức ỉu xìu.

Eric giữ vững được thời gian lâu ơn, khiến họ cảm thấy sắp thành công

rồi, kết quả lại vẫn thất bại.

"Kích tim, cường độ lớn nhất!"

"Thử lại vài lần đi! Tiến hóa giả không phải người bình thường, chúng ta

không thể cân nhắc bằng tiêu chuẩn người bình thường được. Có khi vẫn cứu lại được!"

Giáo sư Milo quát lớn.

Một lần, hai lần, ba lần...

Đến lần thứ chín, trên máy bất chợt hiển thị nhịp tim, đám người giáo sư Milo cực kỳ phấn chấn.

"Triệu chứng sinh mệnh ổn định."

"Chỉ số năng lượng đang tiếp tục tăng lên…"

Bên ngoài, đám người Joseph nhận được tin tức, ai nấy đều hưng phấn không thôi. Cuối cùng họ cũng có được tiến hóa giả cấp SSS.

Có một người thành công, tốc độ nghiên cứu dịch tiến hóa cấp SSS của họ chắc chắn tăng nhanh hơn. Nhưng còn lâu mới đạt được xác suất thành công ngang với dịch tiến hóa cấp SS.

Eric là tiến hóa giả cấp SS, người bình thường còn lâu mới có được thể chịu đựng như hắn.

Xác suất thành công, chi phí của dịch tiến hóa cấp SS so với xác xuất thành công và chi phí của dịch tiến hóa dịch cấp SSS thật sự rất đáng sợ.

Thoáng cái đã qua nửa tiếng đồng hồ, Eric bước ra khỏi phòng thí nghiệm.

"Eric, ngươi cảm thấy thế nào?"

Joseph vội hỏi.

"Tốt, rất tốt! Ta cảm thấy trong người cứ như tràn đầy lực lượng vô cùng vô tận, ba bốn ta của trước kia cũng không phải đối thủ của ta bây giờ."

Vẻ mặt Eric tràn đầy hưởng thụ.

Xung quanh thân thể hắn xẹt qua tia điện màu tím.

Vốn dĩ Eric cũng không phải tiến hóa giả thuộc tính lôi. Nhưng cơ thể người ẩn chứa rất nhiều tiềm năng, dịch tiến hóa như từng chiếc chìa khóa, có thể mở ra phòng chứa tiềm năng nào thì đều do số.

Có thể thấy Eric rất tốt số, chẳng những còn sống, lại thức tỉnh năng lực thuộc tính lôi cực mạnh.

"Minh chủ, hay ta đi nước Hoa một chuyến, giết Tiêu Phàm luôn nhé? Với thực lực của ta bây giờ, biết đâu có thể thành công."

Eric tràn đầy tin tưởng.

Joseph vội nói:

"Không được, bây giờ chúng ta chỉ có một tiến hóa giả cấp SSS là ngươi, ngươi tuyệt đối không thể hành động quá khích. Hơn nữa, Tiêu Phàm chắc chắn là Đại Tông Sư, dù thực lực của ngươi mạnh hơn hắn cũng khó mà giết chết hắn được."

Eric cười khẩy:

"Tiêu Phàm có một cô bạn gái rất xinh, ta có thể bắt bạn gái hắn đi. Chắc chắn hắn không chạy thoát được."

"Eric, sau này ngươi có thể làm như vậy. Nhưng hiện tại ngươi không thể hành động, ngươi còn cần phối hợp thí nghiệm."

Joseph trầm giọng nói.

Eric khẽ gật đầu.

Mặc dù có thực lực cấp SSS, nhưng hắn không dám vi phạm lệnh của Joseph, cũng sẽ không vi phạm lệnh của Joseph.

…

…

Dị giới, Bắc cương của Thần Long đế quốc.

"Bệ hạ, Tokugawa thân vương đã nhận được vật tư chúng ta viện trợ, nhưng vẫn có chiến hạm từ Huyết Anh đế quốc xuất phát."

Có cường giả đến trước mặt Tiêu Hải bẩm báo.

"Họ xuất động bao nhiêu chiến hạm?"

Tiêu Hải trầm giọng hỏi.

"Họ xưng hạm đội mới là hạm đội Huyết Anh, xuất động một nửa hạm đội, nghĩa là ba mươi chiến thuyền, theo đó là hai mươi nghìn binh sĩ."

Đáy mắt Tiêu Hải lập lòe tia sáng, xem ra hành động của họ vẫn đem lại hiệu quả, nếu không chắc chắn Huyết Anh đế quốc không

chỉ xuất động hai mươi nghìn người.

Nếu không nhờ Tokugawa thân vương nội phản, có khả năng Huyết Anh đế quốc sẽ xuất động cả trăm nghìn người.

Hạm đội Huyết Anh có mấy chục chiến hạm, binh sĩ bình thường đương nhiên không có nhiều như vậy, nhưng mang trăm nghìn binh sĩ đến Thần Long đế quốc là hoàn toàn không thành vấn đề.

Nếu đối phương thật dẫn trăm nghìn binh sĩ tới, dù đổ bộ tại nơi nào đều sẽ tạo thành trùng kích to lớn với Thần Long đế quốc.

Duyên hải có rất nhiều thành nhỏ, hoàn toàn không thể ngăn cản tập kích quy mô lớn như vậy.

"Bệ hạ, nếu họ chỉ xuất động hai mươi nghìn người, có lẽ họ sẽ không lên bờ hành động, dù có lên bờ thì vấn đề cũng không lớn."

Mông Nghị bên cạnh Tiêu Hải nói.

Họ đã bố trí rất nhiều, nếu gặp phải tình huống như vậy, bách tính duyên hải sẽ nhanh chóng tiến về khu vực đất liền.

Chỉ cần chạy trốn tới bất kỳ một thành trì nào là sẽ an toàn.

Hai mươi nghìn người mà thôi, kiểu gì cũng phải lưu lại không ít người thủ thuyền, có thể ra binh chưa đầy hai mươi nghìn, không có thực lực công thành.

"Có khả năng họ muốn phong tỏa bến cảng của ta, tập kích thương thuyền của ta."

Một cường giả khác nói.

Tiêu Hải khẽ gật đầu.

Huyết Anh đế quốc bị thiệt lớn ở cảng Thiên Thuận, lại chỉ có hai mươi nghìn người xuất động, chắc chắn không dám tập kích từng cái bến cảng lớn.

Nhưng hoàn toàn có khả năng phong tỏa bến cảng.

Chương 687: Chỉ Số Năng Lượng

"Tim đập nhanh hơn, thêm 5ml thuốc hỗ trợ số 3, nhanh lên."

"Tiêm thêm 2ml dịch tiến hóa."

"10ml thuốc hỗ trợ số 5!"

Mười mấy người bận rộn trong phòng thí nghiệm, ai trong số họ đều là cấp giáo sư trở lên, có người còn từng đạt Nobel.

Nửa tiếng sau, nhịp tim Eric về 0.

Mọi người lập tức ỉu xìu.

Eric giữ vững được thời gian lâu ơn, khiến họ cảm thấy sắp thành công

rồi, kết quả lại vẫn thất bại.

"Kích tim, cường độ lớn nhất!"

"Thử lại vài lần đi! Tiến hóa giả không phải người bình thường, chúng ta

không thể cân nhắc bằng tiêu chuẩn người bình thường được. Có khi vẫn cứu lại được!"

Giáo sư Milo quát lớn.

Một lần, hai lần, ba lần...

Đến lần thứ chín, trên máy bất chợt hiển thị nhịp tim, đám người giáo sư Milo cực kỳ phấn chấn.

"Triệu chứng sinh mệnh ổn định."

"Chỉ số năng lượng đang tiếp tục tăng lên…"

Bên ngoài, đám người Joseph nhận được tin tức, ai nấy đều hưng phấn không thôi. Cuối cùng họ cũng có được tiến hóa giả cấp SSS.

Có một người thành công, tốc độ nghiên cứu dịch tiến hóa cấp SSS của họ chắc chắn tăng nhanh hơn. Nhưng còn lâu mới đạt được xác suất thành công ngang với dịch tiến hóa cấp SS.

Eric là tiến hóa giả cấp SS, người bình thường còn lâu mới có được thể chịu đựng như hắn.

Xác suất thành công, chi phí của dịch tiến hóa cấp SS so với xác xuất thành công và chi phí của dịch tiến hóa dịch cấp SSS thật sự rất đáng sợ.

Thoáng cái đã qua nửa tiếng đồng hồ, Eric bước ra khỏi phòng thí nghiệm.

"Eric, ngươi cảm thấy thế nào?"

Joseph vội hỏi.

"Tốt, rất tốt! Ta cảm thấy trong người cứ như tràn đầy lực lượng vô cùng vô tận, ba bốn ta của trước kia cũng không phải đối thủ của ta bây giờ."

Vẻ mặt Eric tràn đầy hưởng thụ.

Xung quanh thân thể hắn xẹt qua tia điện màu tím.

Vốn dĩ Eric cũng không phải tiến hóa giả thuộc tính lôi. Nhưng cơ thể người ẩn chứa rất nhiều tiềm năng, dịch tiến hóa như từng chiếc chìa khóa, có thể mở ra phòng chứa tiềm năng nào thì đều do số.

Có thể thấy Eric rất tốt số, chẳng những còn sống, lại thức tỉnh năng lực thuộc tính lôi cực mạnh.

"Minh chủ, hay ta đi nước Hoa một chuyến, giết Tiêu Phàm luôn nhé? Với thực lực của ta bây giờ, biết đâu có thể thành công."

Eric tràn đầy tin tưởng.

Joseph vội nói:

"Không được, bây giờ chúng ta chỉ có một tiến hóa giả cấp SSS là

ngươi, ngươi tuyệt đối không thể hành động quá khích. Hơn nữa, Tiêu Phàm chắc chắn là Đại Tông Sư, dù thực lực của ngươi mạnh hơn hắn cũng khó mà giết chết hắn được."

Eric cười khẩy:

"Tiêu Phàm có một cô bạn gái rất xinh, ta có thể bắt bạn gái hắn đi. Chắc chắn hắn không chạy thoát được."

"Eric, sau này ngươi có thể làm như vậy. Nhưng hiện tại ngươi không thể hành động, ngươi còn cần phối hợp thí nghiệm."

Joseph trầm giọng nói.

Eric khẽ gật đầu.

Mặc dù có thực lực cấp SSS, nhưng hắn không dám vi phạm lệnh của Joseph, cũng sẽ không vi phạm lệnh của Joseph.

…

Dị giới, Bắc cương của Thần Long đế quốc.

"Bệ hạ, Tokugawa thân vương đã nhận được vật tư chúng ta viện trợ, nhưng vẫn có chiến hạm từ Huyết Anh đế quốc xuất phát."

Có cường giả đến trước mặt Tiêu Hải bẩm báo.

"Họ xuất động bao nhiêu chiến hạm?"

Tiêu Hải trầm giọng hỏi.

"Họ xưng hạm đội mới là hạm đội Huyết Anh, xuất động một nửa hạm đội, nghĩa là ba mươi chiến thuyền, theo đó là hai mươi nghìn binh sĩ."

Đáy mắt Tiêu Hải lập lòe tia sáng, xem ra hành động của họ vẫn đem lại hiệu quả, nếu không chắc chắn Huyết Anh đế quốc không chỉ xuất động hai mươi nghìn người.

Nếu không nhờ Tokugawa thân vương nội phản, có khả năng Huyết Anh đế quốc sẽ xuất động cả trăm nghìn người.

Hạm đội Huyết Anh có mấy chục chiến hạm, binh sĩ bình thường đương nhiên không có nhiều như vậy, nhưng mang trăm nghìn binh sĩ đến Thần Long đế quốc là hoàn toàn không thành vấn đề.

Nếu đối phương thật dẫn trăm nghìn binh sĩ tới, dù đổ bộ tại nơi nào đều sẽ tạo thành trùng kích to lớn với Thần Long đế quốc.

Duyên hải có rất nhiều thành nhỏ, hoàn toàn không thể ngăn cản tập kích quy mô lớn như vậy.

"Bệ hạ, nếu họ chỉ xuất động hai mươi nghìn người, có lẽ họ sẽ không lên bờ hành động, dù có lên bờ thì vấn đề cũng không lớn."

Mông Nghị bên cạnh Tiêu Hải nói.

Họ đã bố trí rất nhiều, nếu gặp phải tình huống như vậy, bách tính duyên hải sẽ nhanh chóng tiến về khu vực đất liền.

Chỉ cần chạy trốn tới bất kỳ một thành trì nào là sẽ an toàn.

Hai mươi nghìn người mà thôi, kiểu gì cũng phải lưu lại không ít người thủ thuyền, có thể ra binh chưa đầy hai mươi nghìn, không có thực lực công thành.

"Có khả năng họ muốn phong tỏa bến cảng của ta, tập kích thương thuyền của ta."

Một cường giả khác nói.

Tiêu Hải khẽ gật đầu.

Huyết Anh đế quốc bị thiệt lớn ở cảng Thiên Thuận, lại chỉ có hai mươi nghìn người xuất động, chắc chắn không dám tập kích từng cái bến cảng lớn.

Nhưng hoàn toàn có khả năng phong tỏa bến cảng.

Chương 688: Yên Lặng Chờ Đợi

Dùng vài chiếc chiến hạm cường đại bao vây mỗi bến cảng cũng đủ để phong tỏa một bến cảng mạnh, thương thuyền của Thần

Long đế quốc không thể ra khỏi cảng.

Tuy có vài cường giả có được không gian bảo vật, nhưng dù gì vẫn là số ít, mậu dịch với các quốc gia khác vẫn dựa vào thương thuyền là chủ yếu.

"Các ngươi tiếp tục phòng thủ kỹ càng, đừng cho địch nhân cơ hội tranh thủ!"

Tiêu Hải trầm giọng nói.

"Vâng, bệ hạ."

Các cường giả cấp tốc rời đi.

Tiêu Hải yên lặng chờ đợi, chỉ cần thông đạo không gian có thể lại mở ra lần nữa, bên phía Tiêu Phàm chắc hẳn sẽ mở ra thông đạo không gian.

Phía Đông nước Hoa, hai chiếc tàu ngầm im hơi lặng tiếng tiến lên.

Đây hai chiếc tàu ngầm đã qua cải tạo tốt, trang bị ngư lôi kiểu mới.

Uy lực ngư lôi thông thường đã rất mạnh, bọn chúng lại đều trang bị ngư lôi sử dụng thuốc nổ CL-20, uy lực càng mạnh.

"Rốt cuộc đã đến."

Trên tàu đánh cá, Tiêu Phàm nở nụ cười. Hai chiếc tàu ngầm đã đến, trên tàu đều chỉ có vài người.

Nếu bên phía Tiêu Hải đã vào chỗ, vậy sẽ truyền cả mấy người này tới, dạy người của Tiêu Hải cách thức điều khiển tàu ngầm.

Mặc dù Tiêu Phàm có thể lấy được video, nhưng nếu điều khiển tàu ngầm xuất hiện sai lầm thì rất có khả năng gây ra hậu quả thuyền hủy người vong.

"Các ngươi giữ khoảng cách với đáy biển hai mét, tiến vào trạng thái trôi nổi chờ lệnh."

Giọng Tiêu Phàm vang lên bên trong hai chiếc tàu ngầm.

Hai chiếc tàu ngầm đều chậm rãi trôi nổi cách linh huyệt nơi đáy biển chỉ có mấy chục mét.

"Hi vọng bên phía gia gia đã tìm tới linh huyệt rồi."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Nếu như linh huyệt không ở dưới biển, không ở dưới lòng đất, mấy người Tiêu Hải hẳn là sẽ tìm tới rất nhanh. Không tìm được tương đương với không có cách nào.

"Xuất."

Tiêu Phàm xuống biển, một khối gương to lớn xuất hiện ở bên cạnh hắn, tấm gương này cả chiều dài và chiều rộng đều đạt đến mười mét.

Quanh tấm gương không có khung bao, cả tấm gương có thể lơ lửng trong nước, Tiêu Phàm nhẹ nhàng khống chế nó di động.

"Vù!"

Tiêu Phàm lấy gương ra, mở thông đạo linh huyệt.

Tại dị giới, đám người Tiêu Hải đã đợi một, hai ngày.

Bên này đã sớm bố trí xong trận pháp, trận pháp có tác dụng phụ trợ Tiêu Hải truyền tống.

"Hử?"

Tiêu Hải đang hưởng dụng cơm trưa, có một vòng sáng chợt xuất hiện cách ông không xa. Ban đầu rất nhỏ, sau đó nhanh chóng mở rộng đến hơn hai mét.

Tàu ngầm đương nhiên không thể đi từ vòng sáng ra, nhưng Tiêu Hải chỉ cần đến gần lợi dụng Không Minh Kính để truyền tống đồ vật.

Tiêu Hải cảm thấy Không Minh Kính cũng không phải là Đế khí,

rất có khả năng nó là một món Thánh khí cường đại.

"Cháu ngoan!"

Tiêu Hải lập tức sử dụng Không Minh Kính, sau đó nhanh chóng thấy được Tiêu Phàm, Tiêu Phàm đang ở dưới biển.

"Gia gia, bên phía ngươi tìm được linh huyệt thật à?"

Đáy mắt Tiêu Phàm lộ ra vui mừng.

Tiêu Hải nhếch miệng cười:

"Hơn một ngày trước chúng ta đã đến, linh huyệt này nằm ở Bắc Cương, thu hồi Bắc Cương đúng là quan trọng. Cháu ngoan, ngươi mau truyền đồ vật tới, thông đạo linh huyệt chỉ có thể duy trì thời gian hữu hạn."

Tiêu Phàm gật đầu.

Hắn chỉ huy một trong hai chiếc tàu ngầm chậm rãi tiến lên, tại khoảng cách mười mét, lực lượng của Tiêu Hải đã có thể dẫn dắt tàu ngầm.

Tàu ngầm to lớn chậm rãi chui vào trong gương, thoạt nhìn rất quỷ dị.

Nhưng Tiêu Phàm truyền tống đồ vật quá nhiều lần rồi, hết sức bình tĩnh.

Hai phút sau, chiếc tàu ngầm đầu tiên truyền sang tới.

Trong chiếc tàu này không có người.

Mấy thuyền viên đều bị Tiêu Phàm chuyển dời đến trong tàu ngầm bên cạnh.

Nếu truyền tàu ngầm thất bại, cũng không cần truyền người sang nữa.

"Gia gia, không có vấn đề gì chứ?"

Tiêu Phàm hỏi.

Tiêu Hải nhếch miệng cười:

"Có thể có vấn đề gì, tất cả bình thường."

"Gia gia, ta truyền cho ngươi tám thuyền viên sang tới, họ đều là binh sĩ cực kỳ ưu tú. Tốt nhất ngươi nên bồi dưỡng họ. Ta đã thương lượng với bên trên, một năm sau lại đón họ về."

Tiêu Phàm nghiêm mặt nói.

Vẻ mặt Tiêu Hải cũng trở nên ngưng trọng, khẽ gật đầu.

Còn chưa truyền nhà máy chế tạo thuốc nổ CL-20, cũng chưa truyền chuyên gia liên quan. Đây là lần đầu họ truyền tống người.

Trước đó, Tiêu Phàm thử truyền chó, truyền bò, hết thảy đều bình thường.

"Xuất!"

Tiêu Phàm kéo một bình sĩ trong tàu ngầm đến trước gương, tạm thời dùng tinh

thần niệm lực gạt nước biển xung quanh ra.

"A a!"

Tiêu Hải lập tức ra tay, cơ thể binh sĩ nọ nhanh chóng chui vào tấm gương.

"Cháu ngoan, rất thành công, tiếp tục đi!"

Nửa phút sau, Tiêu Hải cười nói.

"Vâng."

Tiêu Phàm gật đầu, dùng bốn phút truyền tống toàn bộ tám binh sĩ sang tới.

Họ đều đa tài, quen thuộc mọi phương diện của tàu ngầm, chỉ cần không hỏng quá nghiêm trọng thì đều có khả năng sửa chữa.

Nhân tài như vậy là bảo bối cực kỳ quý giá của hải quân, cũng nhờ

Tiêu Phàm trợ giúp hải quân thật lớn nên họ mới sẵn lòng cung cấp người.

"Phù!"

Chiếc tàu ngầm thứ hai cũng truyền đi, Tiêu Hải thở phào một hơi.

Chương 689: Liên Minh Tiến Hóa Giả

Trọng tải hai chiếc tàu ngầm không lớn, thật ra truyền hai chiếc tàu ngầm không khó, nhưng truyền người lại khiến Tiêu Hải tiêu hao tương đối nhiều.

"Cháu ngoan, còn cần thêm tàu ngầm. Nếu biển Đông có linh huyệt cấp S thì ngươi truyền nhiều mấy chiếc tàu ngầm tới, thứ này tác dụng cực kỳ lớn."

Tiêu Hải cười nói.

Chiến hạm ở trên biển dễ dàng bị cường giả phát hiện, tàu ngầm tiến quân trong biển, tỷ lệ bị phát hiện giảm mạnh, lực uy hiếp tăng mạnh.

"Vâng."

Tiêu Phàm gật đầu.

"Linh huyệt ở nước Anh trên đất bằng, tàu ngầm cách nước không tiện truyền nên ta mới chỉ mua hai chiếc. Ta đã đặt hàng thêm."

"Tốt!"

Tiêu Hải mừng rỡ gật đầu.

Thần Long đế quốc không ít cường giả, cũng rất nhiều người giỏi trận pháp, hai chiếc tàu ngầm sẽ phát huy ra chiến lực mạnh mẽ nhanh thôi.

Hạm đội của Huyết Anh đế quốc phách lối không được bao lâu.

"Cháu ngoan, gia gia còn không ít dư lực, cho ngươi một viên châu

năng lực không gian, đã lâu rồi không cho ngươi thứ này."

Nói xong, Tiêu Hải nhanh chóng chuyển một viên châu năng lực không gian khá lớn qua.

Châu năng lực không gian nhoáng cái tiến vào cơ thể Tiêu Phàm.

"Cháu ngoan, ngươi còn muốn cái gì?"

Tiêu Hải hỏi.

Bên này có linh huyệt cấp S, truyền đồ vật tại đây tương đối dễ dàng.

"Gia gia, lại cho ta ít trận châu."

Tiêu Phàm nói, thứ này có thể vận dụng trong nhiều chỗ.

…

Tiêu Hải gật đầu, lại truyền cho Tiêu Phàm hơn trăm viên trân châu.

"Cháu ngoan, năm ngày sau lại liên hệ ngươi."

Nói xong, Tiêu Hải biến mất không thấy.

Tiêu Phàm về tới trên mặt biển, Khương Vạn Trần khẩn trương nhìn qua Tiêu Phàm:

"Tiêu Phàm, những binh lính kia không có vấn đề chứ?"

"Cục trưởng Khương yên tâm, họ rất tốt. Chờ một năm sau họ trở về, ít nhất cũng sẽ có tu vi cấp Hậu Thiên."

Tiêu Phàm cười tủm tỉm.

Khương Vạn Trần thở phào một hơi:

"Vậy họ kiếm lời, tu vi đạt tới Hậu Thiên sẽ tăng ít nhất mười năm tuổi thọ. Truyền tàu ngầm thuận lợi chứ?"

Tiêu Phàm bĩu môi:

"Cục trưởng Khương, nếu không truyền thành công, ta truyền tám binh sĩ kia đi làm gì?"

Khương Vạn Trần:

"...Lười nói với ngươi. Hết hai ngày nghỉ phép rồi, ta nên về làm việc. Chính ngươi cẩn thận một chút, hình như thời gian này nước M hơi dị thường. Tình báo nói có khả năng dịch tiến hóa cấp SSS của nước M đã thành công."

Tiêu Phàm kinh ngạc:

"Cục trưởng Khương, các ngươi thu thập tình báo còn có thể thu tập được đến tận trụ sở liên minh tiến hóa giả của nước M cơ à?"

"Đương nhiên không phải, kiểu gì họ cũng cần liên lạc với bên ngoài. Có thể giải mã ám ngữ của họ, chỉ là không thể chuẩn xác trăm phần trăm."

Khương Vạn Trần nhanh chóng ngồi trực thăng rời đi.

Tiêu Phàm bàn giao Y Y, Nha Nha một phen, sau đó cũng rời đi.

Nhiệm vụ của Y Y, Nha Nha bây giờ chỉ có hai cái, một là bảo vệ linh huyệt này, hai là tuần tra vùng biển quanh nước Hoa.

Hai bọn chúng có thể thay phiên bảo vệ hoặc là tuần tra.

"Chung Vĩ, tới đón ta."

Tiêu Phàm gọi điện thoại cho Chung Vĩ, Chung Vĩ đang chờ lệnh của hắn ở Ma Đô.

...

Dị giới, đám người Tiêu Hải dùng tốc độ nhanh nhất trở về Thần Đô.

Có nhiều nơi trong Thần Đô không áp chế thực lực.

"Xuất."

Tiêu Hải kéo hai chiếc tàu ngầm ra khỏi không gian bảo vật.

"Tất cả mọi người lập tức hành động theo kế hoạch, bố trí lên trận pháp công kích và phòng ngự cường đại lên thứ này, cũng đừng quên phá thủy trận."

Tiêu Hải trầm giọng nói.

"Vâng!"

Rất nhiều cường giả trận pháp tại chỗ này đều gật đầu, trong số họ có bốn đại lão đỉnh phong, số còn lại cũng đều rất mạnh.

"Các ngươi cảm thấy cần khoảng bao lâu thời gian?"

Tiêu Hải hỏi dò.

"Bệ hạ, chúng ta đã diễn luyện mấy lần, nhanh nhất ba ngày, chậm cũng không vượt qua năm ngày."

Một đại lão trận pháp đứng ra đáp lời.

Tiêu Hải gật đầu:

"Cố gắng giải quyết trong vòng ba ngày, trì hoãn thêm một ngày thì bách tính duyên hải của ta càng thêm một phần nguy hiểm."

"Vâng, bệ hạ!"

Tiêu Hải đến một cung điện vàng son lộng lẫy, mở tay lộ ra một bình ngọc, trong bình ngọc tràn ngập linh khí.

Tám lính tàu ngầm xuyên qua tới chỉ là người bình thường, chờ trong bình ngọc một thời gian là có thể thích ứng với hoàn cảnh nơi này.

"Xuất!"

Tiêu Hải đưa tám lính tàu ngầm ra ngoài.

"Cảm giác thế nào?"

Tiêu Hải dò hỏi.

Tám lính tàu ngầm thở gấp một trận, nhưng miễn cưỡng đã có thể

thích ứng, chờ thêm một thời gian là có thể triệt để thích ứng.

"Ngài là..."

Một lính tàu ngầm lên tiếng hỏi dò, hắn được bồi dưỡng để trở thành thuyền trưởng tàu ngầm, là người có quân hàm cao nhất trong tám người.

Tiêu Hải nhìn họ, ánh mắt lộ ra hoài niệm.

Ông hít sâu một hơi:

"Tiêu Hải, nguyên Đại đội trưởng bộ đội biên phòng nước Hoa, còn có một thân phận khác, là gia gia của Tiêu Phàm."

Tám lính tàu ngầm khiếp sợ nhìn Tiêu Hải.

"Lão Đại đội trưởng!"

Tám lính tàu ngầm chỉnh tề chào quân lễ.

Tiêu Hải nghiêm trang dùng quân lễ tiêu chuẩn đáp lại.

"Lão đội trưởng, ngài...Ngài vừa nói là gia gia của Tiêu Phàm..."

Hoàng Dương cầm đầu lính tàu ngầm kinh ngạc nói.

Chương 690: Bí Mật

Tiêu Hải cười đáp:

"Các ngươi phải biết cháu của ta chứ? Tại nước Hoa, các ngươi gọi hắn là Tiêu Tông Sư, người trước giờ hắn vẫn luôn liên hệ là ta. Đúng rồi, ta còn có một thân phận khác, ta là hoàng đế của Thần Long đế quốc nơi này. Các ngươi ở đây không cần lo lắng."

Tám lính tàu ngầm ngây ngẩn nhìn Tiêu Hải.

Tiêu Hải là gia gia của Tiêu Phàm, hơn nữa còn là hoàng đế.

"Lão Đại đội trưởng, chẳng trách Tiêu Tông Sư yên tâm giao dịch

như thế."

Hoàng Dương khôi phục tinh thần.

"Ha ha!"

Tiêu Hải cười ra tiếng:

"Vì an toàn của hắn, đây là một bí mật, các ngươi cũng đừng lộ ra tầng quan hệ này."

Tiêu Hải âm thầm tăng thêm thôi miên.

Với thực lực của ông, sau khi bị ông thôi miên thì đám người Hoàng Dương tuyệt đối sẽ không lộ ra, dù là người khác phản thôi miên, họ cũng không nói.

"Vâng, lão Đại đội trưởng."

Đám người Hoàng Dương gật đầu.

Trước khi tới, thật ra họ đều rất bất an. Không biết tình hình dị giới thế nào, người ở đây có dễ gần hay không…

Giờ họ yên tâm rồi.

Tiêu Hải là gia gia của Tiêu Phàm, hơn nữa Tiêu Hải còn là cựu binh, dù là bất cứ thân phận nào trong hai thân phận ấy cũng khiến họ tín nhiệm.

"Bên này của chúng ta có một Huyết Anh đế quốc, hơi giống Dương Quốc ở Địa Cầu, giờ hạm đội họ xâm phạm duyên hải chúng ta. Nhiệm vụ của các ngươi là dạy dỗ một nhóm người chúng ta điều khiển tàu ngầm."

Tiêu Hải nghiêm mặt nói.

Hoàng Dương hỏi:

"Lão Đại đội trưởng, chúng ta hiện tại đang ở quốc gia nào, sao ngài lại lên làm hoàng đế? Thực lực nước ta ra sao?"

Họ rất gấp gáp muốn biết những tin tức này.

Tiêu Hải lộ ra vẻ hồi ức:

"Chín năm...Không đúng, mười năm trước ta xuyên tới đây. Ta vốn chính là võ giả, đến bên này thực lực thăng mạnh, trở thành một tướng quân. Hoàng đế ngu ngốc, ta dứt khoát làm phản, được cháu ngoan duy trì từng bước lên làm hoàng đế. Quốc gia hiện tại tên là Thần Long đế quốc. Phương diện cường giả đỉnh phong thì Thần Long đế quốc xếp số một, thực lực Lục quân xếp số một. Diện tích lãnh thổ bốn mươi tám triệu kilomet vuông."

Đám người Hoàng Dương lộ rõ vẻ khiếp sợ.

Diện tích Thần Long đế quốc lớn hơn nước Hoa cỡ nào cơ chứ, đạt đến gấp năm lần.

"Lão Đại đội trưởng, đã nhiều cường giả đỉnh phong nhất thì sao còn bị xâm lược?"

Tiêu Hải nói:

"Thần Long đế quốc không có Thủy Sư cường đại, dẫn đến sức ảnh hưởng của Thần Long đế quốc với bên ngoài về lâu về dài sẽ không đủ mạnh. Vài quốc gia còn lại liên hợp, cường giả đỉnh phong vượt qua chúng ta. Mặt khác, thế giới này có quy tắc thiên địa đặc thù..."

Tiêu Hải giải thích cặn kẽ cho đám người Hoàng Dương một phen.

"Các ngươi còn nghi hoặc gì không?"

Tiêu Hải dò hỏi.

Đám người Hoàng Dương lắc đầu, Hoàng Dương trịnh trọng nói: "Lão Đại đội trưởng yên tâm đi, chúng ta chắc chắn hoàn thành nhiệm vụ, mau chóng dạy cho họ."

"Ừ."

Tiêu Hải gật đầu.

Đám người Hoàng Dương được đưa tới chỗ tàu ngầm, lúc cường giả trận pháp bày trận, họ giúp những người khác quen thuộc các

loại thiết bị.

Đảo mắt đã qua ba ngày.

Dưới sự nỗ lực của mười mấy cường giả trận pháp, trận pháp trên tàu ngầm đã hoàn thành.

Lực công kích và phòng ngự của chúng đều đạt tới cấp bậc Võ Đế, tốc độ trong nước cũng nhanh hơn tàu ngầm phổ thông nhiều.

"Thu!"

Tiêu Hải thu hai chiếc tàu ngầm lại.

Sau đó, Tiêu Hải và một vài cường giả còn lại đưa đám người Hoàng Dương và vài lính tàu ngầm đang huấn luyện tới trên biển.

Mặt biển rất bình tĩnh, rất thích hợp thử nghiệm.

"Xuất."

Tiêu Hải phóng cả hai chiếc tàu ngầm ra.

Đám người Hoàng Dương tiến vào hai chiếc tàu ngầm.

Tám người bên phía Hoàng Dương chia làm hai tổ tới hai chiếc tàu ngầm, hai chiếc tàu ngầm nhanh chóng lặn xuống đến độ sâu mấy trăm mét.

…

"Trận pháp tiếp nhận áp lực bình thường, tiếp tục lặn xuống."

Tàu ngầm không ngừng lặn xuống, trong lòng đám người Hoàng Dương vô cùng chấn động.

Họ biết rõ tính năng tàu ngầm này, 035 lặn được độ sâu lớn nhất chỉ có 300m, hiện tại đã sâu tới 700-800m.

Một ngàn mét, một ngàn năm trăm mét, hai ngàn mét!

Có trận pháp phòng ngự cường đại bảo hộ, nhoáng cái tàu ngầm đã đạt tới độ sâu hai ngàn mét.

Họ không lặn xuống thêm nữa, nơi này chỉ sâu đến vậy.

"Nếu tàu ngầm nước Hoa có thể lặn sâu như vậy thì tốt biết bao, lặn thật sâu xuống biển là ngư lôi của địch cũng không làm gì được."

Một người cạnh Hoàng Dương mong ngóng nói.

Hoàng Dương cười:

"Với quan hệ của Tiêu Tông Sư và lão Đại đội trưởng, chỉ cần có thể truyền trở về, nước Hoa chắc chắn đạt được tàu ngầm thế này."

"Thử nghiệm tốc độ đi."

Giọng Tiêu Hải vang lên trong tàu ngầm.

Ông và chúng cường giả còn lại đứng gần đó canh chừng, nếu có vấn đề gì ngoài ý muốn, họ sẽ lập tức bảo đảm an toàn cho binh lính.

"Vù vù..."

Hai chiếc tàu ngầm bắt đầu gia tăng tốc độ.

Lực cản của nước rất lớn, 035 xuống nước chỉ đạt tốc độ 18 hải lý/ giờ là cao nhất, nhưng hôm nay, tốc độ hai chiếc tàu ngầm từ từ vượt qua 50 hải lý/ giờ.

Chương 691: Chúng Ta Thành Công Rồi

Phá thủy trận có thể giảm lực cản đến rất thấp, hơn nữa còn có các trận pháp còn lại có thể lợi lực lượng của nước, tốc độ tàu ngầm cực kỳ khiếp người.

"Lão Đại đội trưởng, tốc độ cực hạn của tàu ngầm là năm mươi sáu hải lý/ giờ."

Sau khi thử nghiệm, Hoàng Dương báo cáo.

Tiêu Hải không ở trong tàu ngầm, nhưng hắn biết Tiêu Hải có thể nghe được.

"Tốt, rất tốt."

Tiêu Hải nở nụ cười.

Tốc độ này nhanh hơn chiến hạm nhanh nhất của hạm đội Huyết Anh một chút.

Chiến hạm của hạm đội Huyết Anh là lợi dụng thuần trận pháp kéo theo đội tàu, hai chiếc tàu ngầm của họ còn trang bị tên lửa đẩy công suất mạnh mẽ.

"Lão Đại đội trưởng, chúng ta xin chấp hành nhiệm vụ. Chúng ta tiến về phía Huyết Anh đế quốc, phá hủy hạm đội trong bến cảng của Huyết Anh đế quốc."

Hoàng Dương trầm giọng nói.

Tiêu Hải thay đổi nét mặt: "Hoàng Dương, ngươi xác định chấp hành nhiệm vụ ngay bây giờ? Lao tới Huyết Anh đế quốc chấp hành nhiệm vụ rất có thể sẽ gặp nguy hiểm."

"Lão Đại đội trưởng, chúng ta là quân nhân! Với tình hình hiện tại, dù chúng ta lộ diện cũng chưa chắc có thể đuổi đi hạm đội của địch nhân, với lại một khi lộ diện sẽ không cách nào lại đánh lén."

Hoàng Dương trầm giọng nói.

Tiêu Hải trầm tư, tàu ngầm đón đầu tập kích có thể lấy được hiệu quả tốt nhất, nếu lộ diện thì Huyết Anh đế quốc sẽ có chuẩn bị.

"Đồng ý chấp hành. Sẽ có cường giả cấp Võ Đế của chúng ta âm thầm theo dõi bảo hộ."

Tiêu Hải trầm giọng nói.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hai chiếc tàu ngầm tiến về phía Huyết

Anh đế quốc.

Tốc độ bọn chúng đạt tới hơn năm mươi hải lý/ giờ, mười ba mười bốn tiếng đồng hồ đã đến nơi.

Bên phía Huyết Anh đế quốc, còn tới một nửa tàu của hạm đội Huyết Anh đỗ trong cảng, rất nhiều người của Huyết Anh đế quốc đang học tập nơi đó.

Hạm đội Huyết Anh được mua từ Kền Kền đế quốc, hạm đội này càng thêm tân tiến, tiến hành học tập giúp họ điều khiển chiến hạm tốt hơn.

Đáng nhắc tới là cạnh bến cảng có thành trì tương đối lớn, bên này áp chế thực lực.

Nếu hạm đội dừng ở khu vực không áp chế thực lực thì sẽ phải tiêu hao thật lớn duy trì trận pháp, bình thường đều là ngừng ở trong bến cảng.

"Kuwata quân chủ, ngươi nói xem, sao bệ hạ không phái cả chúng ta đi. Toàn bộ hạm đội xuất hiện thì có thể giết tới trên đất liền của Thần Long đế quốc, cướp tiền, cướp nữ nhân của họ. Thế chẳng sảng khoái hơn à."

Có người đứng trên boong một chiếc thuyền than thở.

Kuwata quân chủ vừa được gọi tên là Satoshi Kuwata, cường giả cấp Võ Đế, cũng là Phó tổng chỉ huy hạm đội Huyết Anh.

"Còn không phải chuyện của Tokugawa thân vương, rất nhiều Thủy Sư của chúng ta bị rút đi đối phó họ. Chiêu này của Thần Long đế quốc thật độc ác, áp lực nội bộ của chúng ta không nhỏ."

Satoshi Kuwata nói.

Khu vực họ đứng không áp chế thực lực, thần thức Satoshi Kuwata trải rộng quét ra ngoài, cũng không phát hiện bất cứ dị thường nào.

Đưa mắt nhìn lại, mặt biển vô cùng yên ả, có thể nhìn bao quát mấy chục dặm hoàn toàn không bỏ sót

"Được rồi, ngươi canh chừng đi, ta đi nghỉ một lát."

Satoshi Kuwata đứng lên.

"Kuwata quân chủ nghỉ ngơi cho tốt."

Nam tử trước mặt Satoshi Kuwata cười ha hả đáp, hắn mang hai nữ tử trẻ tuổi tới, còn là một đôi song sinh xinh đẹp.

Khoảng mười phút sau, hai chiếc tàu ngầm chậm rãi di chuyển dưới chiều sâu hơn 200m, lặng yên không tiếng động tiến vào khu vực bến cảng.

"Thực lực bắt đầu chịu áp chế."

"Chúng ta thành công rồi."

Trong hai chiếc tàu ngầm, rất nhiều người lộ vẻ hưng phấn.

Dưới tình huống bình thường, cường giả Dương Quốc sẽ chẳng kiểm tra đáy biển, cũng không thể lúc nào cũng dùng thần thức dò quét, nhưng vẫn có khả năng bị phát hiện.

Một khi bị phát hiện, khả năng hoàn thành nhiệm vụ sẽ thấp một chút.

"Thực lực hoàn toàn áp chế. Chúng ta đã tiến hẳn vào khu vực săn thú."

Rất nhanh, có người hưng phấn nói.

Hoàng Dương cầm máy bộ đàm lên:

"Hai ngư lôi sẵn sàng, mục tiêu là hai chiến hạm lớn nhất bên trái bến cảng...Bắn!"

"Vút!"

"Vút!"

Hai ngư lôi của tàu ngầm số một bắn ra ngoài, tàu ngầm số hai cũng lập tức bắn ra hai ngư lôi, mục tiêu đều chiến hạm lớn nhất.

Khoảng cách chưa đầy hai cây số, mục tiêu lớn như vậy, muốn bắn lệch cũng khó.

"Ầm ầm!"

"Ầm ầm!"

Hai ngư lôi tàu ngầm số một bắn nhanh chóng đánh trúng mục tiêu.

Nháy mắt, âm thanh khủng bố vang dội, hai chiếc chiến thuyền dài hơn trăm mét bị nổ thành hai đống lửa, mảnh vỡ bay đầy trời.

Ngư lôi dùng thuốc nổ CL-20, dù đối phó với quân hạm sắt thép cũng hiệu quả rất mạnh, huống chi là chiến thuyền bằng gỗ.

Trận pháp phòng ngự vô dụng tại bến cảng, thành ra lực phòng ngự của chiến hạm rất yếu.

"Địch tập, địch tập!"

"Cứu mạng!"

Rất nhiều người của Huyết Anh đế quốc hoảng loạn kêu to, vô số người rơi xuống nước cầu cứu.

Dù là dừng ở bến cảng, trên những chiến thuyền này cũng có không ít người.

Chương 692: Cường Giả Cấp Võ Đế

"Ầm!"

"Ầm!"

Ngư lôi của tàu ngầm thứ hai bắn ra cũng bắn trúng mục tiêu.

Lại là hai tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, lại thêm hai chiến thuyền khổng lồ đậu tại bến cảng bị nổ tung, thương vong không nhỏ.

"Địch ở đâu? Địch đâu?"

Satoshi Kuwata mặc quần đùi đến đầu thuyền, kinh sợ nhìn về

phía bến cảng, nơi bến cảng bốc lên khói đen nồng đậm.

"Bắn!"

Đám người Hoàng Dương tiếp tục đưa ra mệnh lệnh công kích.

Từng chiếc chiến thuyền đậu tại bến cảng chưa kịp di động đã bị bắn hủy, mà họ lại ở sâu dưới đáy nước cả trăm mét, chẳng ảnh hưởng chút nào.

Công kích của bên Huyết Anh đế quốc hoàn toàn không uy hiếp được họ.

Dù là cường giả cấp Võ Đế, dưới tình hình thực lực bị áp chế thì cũng không lặn sâu đến mức này được.

"Ầm!"

"Ầm!"

Hai chiếc tàu ngầm lặng yên bắn ra mười sáu ngư lôi, toàn bộ chiến hạm trong cảng đều bị họ bắn nổ.

"Rút lui, rút lui!"

Hoàng Dương mệnh lệnh.

Hai chiếc tàu ngầm rút lui về phía sau, chờ khi tàu vừa rời khỏi bến cảng, lập tức có cường giả của Huyết Anh đế quốc phát hiện.

Trong tàu ngầm, vài cường giả cấp Võ Đế của Thần Long đế quốc đều đi ra ngoài.

Họ lao thẳng tới đám người Satoshi Kuwata.

"Không tốt."

Đám người Satoshi Kuwata tái mặt.

Satoshi Kuwata không rảnh lo người khác, lập tức độn về phía khu vực an toàn, nhưng thực lực của hắn nhanh chóng chịu áp chế, cơ thể rụng từ không trung xuống nước.

"Phập!"

"Phập!"

Đám người Mông Nghị theo tới nhanh chóng xuống tay, mấy Võ Vương, Võ Hoàng của Huyết Anh đế quốc đều bị họ cấp tốc chém giết.

Trong tàu ngầm, có cường giả lấy ngư lôi từ không gian bảo vật ra, hai chiếc tàu ngầm đều cấp tốc bổ sung ngư lôi.

"Bắn!"

Một quả ngư lôi bắn về phía Satoshi Kuwata đã rơi xuống nước.

Satoshi Kuwata là cường giả cấp Võ Đế, tại khu vực không bị áp chế thực lực thì uy lực của ngư lôi tăng lên mười lần cũng không uy hiếp được hắn.

Nhưng hôm nay, thực lực của hắn bị áp chế, bay cũng bay không nổi.

"Ầm!"

Ngư lôi đến gần khu vực của Satoshi Kuwata đã nổ tung.

Uy lực to lớn nổ Satoshi Kuwata thành mấy khối.

…

…

Đám người Satoshi Kuwata tử vong, hai chiếc tàu ngầm cấp tốc rời đi, bóng dáng nhanh chóng biến mất giữa hải dương mênh mông.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Rất nhiều người trong thành trì cảng này của Huyết Anh quốc đồng loạt nhìn ra cảng, chỗ bến cảng cuồn cuộn khói đặc, không biết xảy ra chuyện gì.

"Giá, giá!"

Thành trì bến cảng này có mười mấy cường giả cấp Võ Đế, đa số đến từ Kền Kền đế quốc và các quốc gia còn lại.

Phát hiện bến cảng dị thường, họ cưỡi khoái mã, dị thú vân vân, chạy ra khỏi thành, tới khu vực không nhận áp chế thực lực.

Chỉ là thành trì không xem như nhỏ, khu vực áp chế thực lực còn hơn mười dặm nữa, họ đuổi ra khỏi thành cần tốn chút thời gian.

"Vút!"

"Vút!"

Đến khu vực không chịu áp chế thực lực, họ cấp tốc bắt đầu bay lên, nhanh chóng bay đến ngoài bến cảng.

"Trời ạ!"

Tình huống nơi bến cảng khiến họ hít sâu một hơi khí lạnh.

Quân cảng thành một mảnh hỗn độn, chừng ba mươi chiến thuyền đều bị phá hủy, mặt biển ngoài cảng nổi lềnh phềnh mảnh gỗ vụn.

Vô số nơi đang cháy hừng hực, trong biển có tiếng binh sĩ rên la thảm thiết.

"Mau, tìm cho ra kẻ địch! Chắc chắn địch nhân còn chưa rời đi quá xa!"

Một đám cường giả không ngừng tìm kiếm, nhưng lúc này đã qua hơn hai mươi phút, hai chiếc tàu ngầm đã rời đi ba, bốn mươi cây số rồi.

"Bên chỗ ta không phát hiện gì."

"Hướng ta tìm kiếm cũng không có phát hiện."

Mười phút sau, một đám cường giả trở lại, nhốn nháo lắc đầu. Họ có thần thức, nhưng nước biển có tác dụng làm yếu thần thức.

Tại trên bờ, thần thức của họ có thể lan tràn rất xa, xuống biển thì

yếu đến mức chỉ bằng một phần mười bình thường, rất khó tìm được tàu ngầm.

"Satoshi Kuwata đâu?"

Có cường giả cấp Võ Đế lên tiếng hỏi.

Một cường giả cấp Võ Vương bên cạnh khàn giọng nói:

"Đại nhân, Kuwata quân chủ chết rồi, rất có thể có cường giả Võ Đế của Kền Kền đế quốc ngươi cũng tử vong."

"Sao?"

Cường giả Kền Kền đế quốc cạnh đó biến sắc.

"Chư vị đại nhân, đại nhân Solomon của Kền Kền đế quốc các ngươi đang ở trên tàu Thái Hòa, tàu số hiệu Thái Hòa là chiến thuyền bị hủy đầu tiên. Hiện tại chúng ta còn đang tiến hành lục soát cứu giúp khẩn cấp, tạm thời chưa phát hiện đại nhân Solomon."

Cường giả Huyết Anh đế quốc đang báo cáo nơm nớp lo sợ, mặt mày một đám cường giả Kền Kền đế quốc rất khó nhìn, cực kỳ đáng sợ.

"Đáng chết! Solomon cũng thật là, đã bán hạm đội này cho Huyết Anh đế quốc, hắn không có chuyện gì còn chạy đến trên thuyền làm gì."

Có cường giả của Kền Kền đế quốc sạm mặt nói.

Võ Đế Solomon là một tướng quân, là tổng hạm trưởng của hạm đội Lưu Quang trước kia. Hạm đội Lưu Quang hiện đã thành hạm đội Huyết Anh.

Bởi vì bán hạm đội quá đột ngột, Solomon còn rất lưu luyến.

"Có phải mấy thủ hạ của Solomon cũng trên tàu không?"

Một Võ Đế khác của Kền Kền đế quốc dò hỏi.

Chương 693: Hạm Đội Huyết Anh

"Vâng, đại nhân. Hôm nay thời tiết đẹp, họ mở tiệc trên tàu Thái Hòa, có mấy chục người, trong đó khoảng bảy, tám cường giả cấp Võ Hoàng."

Nghe được Võ Vương Huyết Anh đế quốc báo lại như thế, đám người Kền Kền đế quốc thật sự muốn chết, tìm lúc nào mở tiệc không hơn cơ chứ.

Tám, chín phần mười đám Võ Hoàng ở bên cạnh Solomon chính là hạm trưởng từng chiếc chiến hạm của hạm đội Lưu Quang lúc trước, họ cũng là đại lão.

Cái chết của những người này đả kích rất lớn với Kền Kền đế quốc.

Với thực lực của Kền Kền đế quốc, không cần mất nhiều thời gian là có thể tạo ra một hạm đội hoàn toàn mới, nhưng bồi dưỡng ra cường giả mới khó.

"Còn đứng ngây ra đấy làm gì, toàn lực lục soát cứu giúp!"

Một cường giả cấp Võ Đế của Kền Kền đế quốc giận dữ hét lớn.

Trong số những cường giả ở đây, thân phận, địa vị của hắn cao nhất, nếu tổn hất to lớn như vậy, hắn trở lại Kền Kền đế quốc cũng không dễ bàn giao.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, thương vong dần được tổng kết lại.

Huyết Anh đế quốc chết tổng cộng bốn, năm nghìn người, xác định đám người Solomon đã chết, cơ thể Solomon bị nổ tung làm hai.

"Sao có thể như vậy?"

"Hạm đội Huyết Anh, huhu!"

Trên cảng, rất nhiều người của Huyết Anh đế quốc ôm đầu khóc rống.

Từng chiếc chiến thuyền to lớn gánh chịu giấc mộng đại quốc của họ, giờ đám chiến thuyền này đều vỡ vụn, họ cứ như tận mắt chứng kiến giấc mộng đại quốc vỡ toang.

...

Duyên hải Thần Long đế quốc, khu vực gần cảng Thiên Chu.

Mấy chiếc chiến thuyền của Huyết Anh đế quốc đang ở chỗ này, phong tỏa cảng Thiên Chu. Có rất nhiều thương thuyền trong bến cảng, rất nhiều thương nhân vô cùng sốt ruột.

Có vài loại hàng hóa không thể bảo tồn thời gian quá dài.

Coi như có thể bảo tồn, họ cũng đều đã đặt khế ước với người khác cả rồi, đến muộn là trái điều ước, số tiền bồi thường cũng không nhỏ.

"Cường giả cấp Võ Đế của Thần Long đế quốc ta không thể xông lên chơi họ luôn đi à?"

"Nào có đơn giản như vậy, một khi cường giả cấp Võ Đế ra tay, có khả năng sẽ đánh chết vài địch nhân, sau đó Võ Đế bị thiên đạo gạt bỏ luôn. Chết mười mấy binh lính bình thường của Huyết Anh đế quốc, đổi lại cường giả cấp Võ Đế của ta tử vong, không đáng."

Rất nhiều người trên bến cảng nghị luận ầm ĩ.

Bên này, Thần Long đế quốc thật sự có cường giả cấp Võ Đế, nhưng cũng

thật sự không thể ra tay.

Họ oanh kích chiến thuyền của đối phương, có khi đại trận phòng ngự của chiến thuyền còn chưa hề hấn gì thì đã có vài người của Huyết Anh đế quốc trên thuyền bị đánh chết.

Dùng mười mấy sinh mệnh của binh lính bình thường đi đổi tính mệnh của cường giả cấp Võ Đế họ. chỉ có Huyết Anh đế quốc mới có thể làm ra chuyện như thế.

Phương diện này thì tàu ngầm kém hơn chiến hạm chút ít.

Trong tàu ngầm chỉ có bốn mươi, năm mươi thuyền viên, hơn nữa lại là nhân tài kỹ thuật, còn quý giá hơn lính Thủy Sư bình thường.

"Tiếc là quốc gia chúng ta không có Thủy Sư cường đại."

"Đều là vấn đề của tiền triều, một mực không chú trọng Thủy Sư, dẫn đến Thủy Sư của chúng ta còn chẳng bằng Huyết Anh đế quốc."

"Cũng không biết đến khi nào Thủy Sư của chúng ta mới có thể bắt đầu phát triển."

Rất nhiều Thần Long đế quốc người bất dĩ.

Mấy chiếc chiến thuyền Huyết Anh đế quốc là có thể phong tỏa bến cảng của họ, chuyện này thật khó chịu, nhưng họ bất lực.

Dù họ dùng thuyền nhỏ tiến lên cũng chỉ có thể bị vô tình bắn giết.

Họ phản kích không phá nổi phòng ngự của đối phương.

"Vút!"

Có cường giả của Huyết Anh đế quốc bay xuống một thành nhỏ gần cảng Thiên Chu.

Vẻ mặt hắn vô cùng phức tạp.

Chiến thuyền Huyết Anh đế quốc ở nơi đó, nhưng hắn không dám tới gần, lo lắng có cường giả của Thần Long đế quốc lén lút ôm cây đợi thỏ.

"Dũng sĩ Huyết Anh đế quốc chú ý, người của Thần Long đế quốc hèn hạ đánh lén hạm đội bản thổ ta. Nửa chiến hạm còn lại của hạm đội Huyết Anh đã bị phá hủy toàn bộ, các ngươi chú ý an toàn, đế quốc chờ các ngươi khải hoàn trở về."

Cường giả Huyết Anh đế quốc đứng trên đường cái quát.

Hắn phải truyền ra tin tức để người của Huyết Anh đế quốc ở nơi này biết, bằng không có khi chiến thuyền của họ ở bên này cũng bị đánh lén.

Hạm đội Huyết Anh không phải Kền Kền đế quốc tặng miễn phí, đã tổn thất một nửa, nửa còn lại tuyệt đối không thể gặp vấn đề gì.

"Cái gì? Bản thổ Huyết Anh đế quốc đại bại?"

"Chúng ta có hạm đội như vậy cơ mà? Là ai đang nói nhảm vậy?"

Trên đường, rất nhiều người nhao nhao nhìn về phía âm thanh vang lên, nhưng họ không nhìn thấy người, cường giả của Huyết Anh đế quốc đã nhanh chóng đi rồi.

Tin tức nhanh chóng truyền từ bên này ra tới.

Không tốn bao lâu, tin tức đã truyền đến cảng Thiên Chu cảng.

Phản ứng đầu tiên của rất nhiều người là không tin.

Chương 694: Vì Huyết Anh Đế Quốc

Không đến một phút sau, rất nhiều người ở bến tàu nhìn thấy chiến hạm Huyết Anh đế quốc bắt đầu di động, không lâu sau đã biến mất không thấy tăm hơi.

"Tất cả mọi người đừng xông lên, chắc chắn Huyết Anh đế quốc cố ý dẫn dụ chúng ta."

"Ta cũng cảm thấy như vậy. Đầu tiên là dụ thương thuyền của chúng ta ra ngoài, sau đó lại tấn công chúng ta."

Rất nhiều người ở bến cảng không tin Thủy Sư của Thần Long đế quốc có thể giết tới bản thổ Huyết Anh đế quốc, nói đùa gì vậy không biết.

Nói cường giả của họ mang người đến Huyết Anh đế quốc, dùng pháo bắn hỏng mấy chiến hạm của Huyết Anh đế quốc thì họ còn tin tưởng đôi phần.

"Vù!"

Có cường giả Võ Đế của Thần Long đế quốc đến khu vực gần cảng

Thiên Chu, hắn cưỡi ngựa của trạm dịch ngoài thành, dùng tốc độ nhanh nhất vào thành.

"Toàn bộ mọi người chú ý, Thần Long đế quốc ta thật sự hoạch đại thắng ở Huyết Anh đế quốc bản thổ, phá hủy ba mươi mốt chiến thuyền cỡ lớn."

Cường giả Thần Long đế quốc cưỡi ngựa tới lớn tiếng nói.

"Vạn tuế, vạn tuế!"

"Bệ hạ uy vũ, Thần Long đế quốc uy vũ!"

Nghe được cường giả nói xong, rất nhiều ngươi của Thần Long đế quốc hưng phấn kêu to, vài người trong số họ nhận ra cường giả này.

...

"Đáng chết, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Thần Long đế quốc kiếm đâu ra hạm đội đánh lén bản thổ ta? Chẳng lẽ có quốc gia nào khác bán chiến hạm cho Thần Long đế quốc hay sao?"

Trên mấy chiếc thuyền vừa rời cảng Thiên Chu, có người của Huyết Anh đế quốc không dám tin tưởng, nhưng tình báo lại không giả.

Họ có phương pháp phân rõ thật giả.

"Tất cả mọi người đề cao cảnh giác, những chiến hạm từ nơi khác chắc hẳn biết tụ về phía chúng ta. Đến lúc ấy lại quyết định nên làm cái gì!"

Có cường giả trên một chiếc chiến hạm trong đó nói, hắn tên là Yamaguchi Koya, là tổng chỉ huy hạm đội xuất chinh, có tu vi cấp Võ Đế.

"Rõ!"

Cường giả trên mấy chiếc chiến hạm còn lại đồng ý.

Mấy canh giờ trôi qua, thuyền khác của Huyết Anh đế quốc đều

nhận được tin tức, đồng loạt tập trung về phía Yamaguchi Koya.

Ba mươi chiếc chiến thuyền cỡ lớn hội tụ, thanh thế to lớn.

Có mấy chiếc chiến thuyền trong số đó có khả năng bạo phát ra công kích cấp Võ Đế, còn lại cơ bản cũng có thể bạo phát ra công kích cấp Võ Hoàng.

"Có ai trong các ngươi có thể xác định tin tức chuẩn xác hay không?"

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Yamaguchi Koya trầm giọng hỏi.

Cường giả của vài chiến hạm còn lại đã tụ tập tới soái hạm của hắn.

"Đại nhân Yamaguchi, chỗ chúng ta có cường giả cấp Võ Đế của Kền Kền đế quốc tới, bến cảng tao ngộ tập kích vô cùng quái dị. Sơ bộ phán đoán, hẳn là tàu ngầm của Thần Long đế quốc."

Một cường giả trong số đó lên tiếng.

Đám người Yamaguchi Koya biết ở địa cầu có tàu ngầm, chỉ là họ tuyệt đối không ngờ được có thể truyền tống tàu ngầm tới.

"Đáng chết!"

Yamaguchi Koya mắng một câu.

Hiện tại họ chỉ có thể đạt được pháo cối cỡ nhỏ, mỗi lần còn chỉ truyền được một, hai thứ, hoàn toàn không so được với tàu ngầm khổng lồ.

"Tổn thất cụ thể ra sao? Toàn bộ chiến thuyền của chúng ta tại bến cảng đều hư hại thật rồi ư?"

Yamaguchi Koya dò hỏi.

"Vâng đại nhân, ba mươi mốt chiến thuyền bị phá hủy toàn bộ, Kuwata quân chủ và hơn mười nghìn người tử vong, Võ Đế

Solomon và vài người của Kền Kền đế quốc cũng tử vong."

Yamaguchi Koya hít vào một hơi khí lạnh.

Khá lắm, tổn thất này thật là đáng sợ.

"Đại nhân Yamaguchi, ý của cường giả Kền Kền đế quốc là muốn chúng ta tiếp tục chấp hành nhiệm vụ, như vậy thì họ cũng sẽ tiếp tục viện trợ!"

Yamaguchi Koya đi tới đi lui.

Hắn cảm giác tiếp tục hành động sẽ có nguy hiểm, nhưng nếu không làm gì, mất đi trợ giúp của Kền Kền đế quốc, họ thua là cái chắc rồi.

"Các vị, vì Huyết Anh đế quốc!"

Yamaguchi Koya đảo mắt nhìn một lượt cường giả nơi này.

"Vì đế quốc!"

Những cường giả còn lại đều rống to.

Họ nhao nhao quay trở lại chiến thuyền của chính mình.

Hạm đội vừa tụ tập lại tản ra, lần nữa tiến về từng bến cảng.

Tuy tụ tập một chỗ an toàn đấy, nhưng chỉ phong tỏa một bến cảng thôi à?

Có lẽ phân tán ra, tàu ngầm của Thần Long đế quốc cũng không làm gì được họ. Nếu là như vậy, họ có thể đạt thành mục tiêu rồi.

Chỉ cần phong tỏa nhiều thêm một ngày, Thần Long đế quốc sẽ tổn thất lớn hơn một phần.

"Rùa rút đầu, sao họ lại quay trở lại."

"Chẳng lẽ tin tức có lầm?"

Bến cảng Thiên Chu, đa số đội thuyền còn chưa hành động thì rất nhiều người ở bến cảng đã nhìn thấy năm chiến thuyền của

Yamaguchi Koya quay lại rồi.

"Lại phân tán, đây là không để chúng ta vào mắt à?"

Tiêu Hải cười lạnh, ông đang ở trong một chiếc tàu ngầm.

Hoàng Dương đứng cạnh ông.

"Lão Đại đội trưởng, ta có một biện pháp. Cường giả của chúng ta ra tay ngăn cản họ công kích, sau đó hai chiếc tàu ngầm này nổi lên, kìm từng chiến thuyền của họ tiến lên. Động lực tàu ngầm chúng ta lớn và mạnh hơn chiến thuyền của họ rất nhiều"

Hoàng Dương nói.

Chương 695: Tự Cầu Phúc

Hai mắt Tiêu Hải lấp lóe, cách này của Hoàng Dương rất có tính khả thi.

Cường giả của họ không tiện tấn công trực tiếp chiến thuyền địch, nhưng chỉ cần ngăn cản công kích, tàu ngầm của họ có thể hành động.

"Làm như ngươi nói đi."

Tiêu Hải trầm giọng nói.

Hai chiếc tàu ngầm cấp tốc tới gần, xung quanh có mười Võ Đế của Thần Long đế quốc che chở.

"Tất cả mọi người sẵn sàng, tàu ngầm của Thần Long đế quốc tới! Họ đạt được tàu ngầm thật...Lại còn lớn như vậy."

Mặt Yamaguchi Koya cực kỳ khó coi.

"Ầm ầm!"

Soái hạm của Yamaguchi Koya lập tức bạo phát công kích, đáy nước hình thành vòi rồng khổng lồ, đánh úp về phía tàu ngầm.

Uy lực công kích này đạt đến cấp Võ Đế.

Nếu tàu ngầm không có sức phòng ngự cường đại, thoáng chốc sẽ bị vòi rồng xé nát.

"Hừ, coi chúng ta là bài trí à?"

Ba cường giả Võ Đế của Thần Long đế quốc lập tức ra tay.

"Ầm! Ầm!"

Những chiến thuyền còn lại cũng bộc phát ra công kích cường đại, nhưng có hơn mười Võ Đế xung quanh cạnh chừng, công kích của họ không làm gì được hai chiếc tàu ngầm.

Dù công kích tạo ra sóng lan cũng không thành vấn đề, tàu ngầm được trang bị trận pháp phòng ngự mạnh mẽ, riêng trận pháp đã có thể ngăn cản tấn công của Võ Đế.

"Nổi lên, ổn định. Dịch sang bên trái một chút."

Hai chiếc tàu ngầm dưới đáy biển từ từ dâng lên, trên tàu là soái hạm của Yamaguchi Koya, Yamaguchi Koya đã nhận ra nguy hiểm.

"Nhanh chóng tiến lên!"

"Các chiến hạm còn lại đồng thời né tránh."

Yamaguchi Koya ra lệnh.

Họ lập tức tăng tốc độ soái hạm, nhưng tốc độ hai chiếc tàu ngầm dưới đáy nước cũng có thể tăng nhanh, lập tức theo sát.

"Nhanh lên, tăng tốc lên!"

Yamaguchi Koya nghiêm nghị nói, đáy mắt tràn đầy bối rối.

Hắn phát hiện hai chiếc tàu ngầm càng ngày càng gần.

30m, 20m, 10m.

"Ruỳnh, ruỳnh!"

Hai tiếng va chạm vang lên, hai chiếc tàu ngầm một trái một phải đè đáy thuyền họ, chiến thuyền của họ nổi lên rất nhiều.

Ngự thủy trận văn ít ỏi trên chiến thuyền dần đánh mất hiệu lực.

Tốc độ chiến thuyền giảm xuống.

Ngự thủy trận văn cần tiếp xúc với nước mới có tác dụng.

"Không, không!"

Yamaguchi Koya triệt để luống cuống, hai chiếc tàu ngầm lái về phía cảng thiên

thuyền.

Mà trong cảng Thiên Chu lại nhận áp chế thực lực.

"Đại nhân, làm sao bây giờ?"

Vài người cạnh Yamaguchi Koya cuống cuồng nhìn hắn.

Tốc độ hai chiếc tàu ngầm cực nhanh, ngắn ngủi vài phút, chiến thuyền của họ sẽ được đưa vào trong bến cảng, đến lúc ấy họ cũng xong đời.

"Các ngươi...Tự cầu phúc."

Yamaguchi Koya cắn răng nói, sau đó dùng huyết độn nháy mắt rời đi.

Hắn có tu vi cấp Võ Đế, còn cho rằng mình vẫn có khả năng đào thoát.

Hắn sử dụng huyết độn chi thuật là có thể đạt đến tiêu chuẩn Võ Đế đỉnh phong.

"Muốn chạy?"

Tiêu Hải hừ nhẹ một tiếng.

Có ông ở đây, Yamaguchi Koya muốn chạy thoát là si tâm vọng tưởng.

"Mạng ta xong rồi!"

Phát hiện Tiêu Hải đuổi tới, Yamaguchi Koya sợ vãi linh hồn.

Hắn muốn chửi mẫu thân.

Tiêu Hải là hoàng đế cơ mà, mắc gì chạy khắp nơi thế hả!

Đụng tới bất cứ kẻ nào còn lại của Thần Long đế quốc thì hắn còn cảm thấy mình có hi vọng trốn thoát, đụng phải Tiêu Hải thì toi triệt để rồi.

…

“Ù ù!”

Tiêu Hải nhanh chóng tiếp cận Yamaguchi Koya.

“Long Gầm Cửu Thiên!”

Tiêu Hải tung chiêu, trong nháy mắt long khí bùng lên bao quanh hắn, rồi hợp lại biến thành Thần Long dài 30 đến 40 mét.

Bộ giáp vảy rồng sừng sững và sống động vô cùng.

“Gàoooo!”

Thần Long gầm lên ầm vang rồi lao về phía Yamaguchi Koya.

“Ầm!”

Yamaguchi Koya ra sức phòng thủ, nhưng phòng thủ của hắn nhanh chóng bị phá vỡ, tốc độ Huyết Độn của hắn rất nhanh nhưng lực phòng ngự lại giảm xuống.

“Răng rắc!”

“Phù phù!”

Hàng phòng ngự bị phá vỡ, Thần Long đâm thẳng vào ngực hắn, xương ngực vỡ vụn thành từng mảnh, từ trong miệng máu phun ra tung tóe.

“Gầm!”

Sau đợt tấn công đầu tiên vẫn chưa hao hết sức, Thần Long lại gầm lên rồi lao về phía Yamaguchi Koya, giáng một đòn nặng nề.

“Bệ ha, chúng thần đến đây!”

Ba cường giả cấp Võ Đế của Thần Long đế quốc tiếp cận, họ nhanh chóng bao vây Yamaguchi Koya, không một lối thoát.

Tiêu Hải nhìn về phía bến cảng.

Hai chiếc tàu ngầm nổi lên, mang tàu chiến đến gần cảng, binh lính trên thuyền của đế quốc Huyết Anh đã bị áp chế sức mạnh.

Trên bờ cảng, rất nhiều súng cối đã sẵn sàng tấn công, chỉ trong thời gian ngắn, những súng cối này có thể cho tàu chiến nổ tung thành từng mảnh.

Sắc mặt binh lính trên chiến hạm Huyết Anh đế quốc vô cùng khó coi, chẳng những bị áp chế năng lực, mà chiến hạm của họ cũng mất đi động lực.

Những chiến hạm này được mua từ đế quốc Kền Kền, ở những khu vực áp chế sức mạnh, chỉ có thể dựa vào cánh buồm hoặc nhân lực, chúng còn chẳng có động cơ.

“Phóng hỏa, phóng hỏa đi, không thể để con chiến hạm này lại cho họ!”

“Đúng vậy!”

Một đám người trên chiến hạm Huyết Anh đế quốc đồng thanh hét lớn.

Một chiếc tàu ngầm mở cửa khoang thuyền.

“Hỡi người của đế quốc Huyết Anh, hãy nghe đây, nếu các ngươi phá hủy chiếc chiến hạm này, các ngươi sẽ phải chiến đấu đến cùng, và tất cả các ngươi sẽ phải chết.”

“Ngoan ngoãn đầu hàng đi, như vậy các ngươi còn cơ hội sống

sót.”

“Nghĩ đến người nhà của mình đi, còn có người chờ các ngươi ở nhà!”

Một bóng người đế quốc Thần Long lên tiếng.

Chương 696: Giết Hết

“Mau lên, ngăn họ lại.”

“Ta còn muốn sống, ta muốn về nhà.”

Phần lớn người đế quốc Huyết Anh đều chẳng quan tâm đến cái chết. Họ nhanh chóng bắt giữ một số người cấp tiến.

Tiêu Hải đứng từ xa quan sát, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh lùng.

Chiếc chiến hạm này chính là thủ lĩnh, lượng giãn nước từ hai nghìn đến mấy trăm tấn. Một chiếc tàu chiến như vậy có thể giúp tăng cường sức mạnh cho hải quân của đế quốc Thần Long rất nhiều.

“Bọn chúng chưa đi được xa đâu, chúng ta vẫn còn một đối tượng nữa!”

Hai chiếc tàu ngầm trong nháy mắt đã lặn xuống biển, tốc độ còn nhanh hơn chiến hạm của Huyết Anh đế quốc, nửa giờ sau đã đuổi kịp một chiếc.

Lượng choán nước của chiếc chiến hạm này cũng phải gần 2.000 tấn.

“Ầm, ầm!”

Hai chiếc tàu ngầm làm lại mánh khóe của họ, nổi lên lại là là mặt nước.

Nếu là mặt đất, làm như vậy sẽ rất nguy hiểm, gây va chạm có thể làm thủng tàu ngầm, nhưng ở đây thì không sao.

Tàu ngầm có đội hình phòng ngự kinh khủng, huống chi việc bị va chạm này. Ngay cả việc bị bắn phá bằng bom hạt nhân chiến thuật nhỏ cũng không thành vấn đề.

“Chết tiệt, một phần của lá bùa nước đã thất bại, động lực của chúng ta đã yếu đi.”

“Họ sẽ đưa chúng ta đến cảng Thiên Châu.”

Những người của đế quốc Huyết Anh trên chiến hàm hét lên đầy hoảng sợ.

Trên bầu trời, một vị cường giả cấp Võ Đế đến từ đế quốc Thần Long trầm giọng nói:

“Mọi người, nếu ngoan ngoãn phối hợp, còn cơ hội được sống sót.”

“Huyết Anh đế quốc vạn tuế!”

Trên chiến hạm, có cường giả cấp Võ Vương toàn lực tiến về phía boong tàu.

Thông thường, với thực lực của cường giả cấp Võ Vương, có thể đánh bay các tấm thép dày vài mét, nhưng loại boong tàu giống như chiến trận này thì trần gian chưa từng có.

Đội hình phòng thủ của tàu chiến không chỉ có thể chống lại các cuộc tấn công từ bên ngoài mà còn chống lại sự phá hoại có chủ ý từ bên trong.

Cường giả cấp Võ Đế của đế quốc Thần Long được chiêm ngưỡng một màn trình diễn.

Hắn trầm giọng nói:

“Nếu các ngươi chết ở đây, cha mẹ các ngươi sẽ bị bỏ lại một mình, những người phụ nữ của các ngươi cũng sẽ bị kẻ thù bắt đi.”

“Thậm chí con cái của các ngươi cũng sẽ bị hành hạ tàn nhẫn!”

Rất nhiều khuôn mặt trên chiến hạm Huyết Anh đế quốc biến sắc,

lời này như ngàn nhát dao đâm.

“Bắt hắn!”

“Hắn muốn giết hết tất cả chúng ta.”

Trên chiến hạm nổ ra nội loạn, nhiều kẻ sẵn sàng phá hoại đã bị hạ gục, vẫn còn số ít những kẻ cực đoan cuồng tín.

Hầu hết mọi người chỉ được khuyến khích.

Khi đứng trước bờ vực giữa sự sống và cái chết, họ vẫn muốn sống.

“Quay đầu đi, tiến tới cảng Thiên Châu.”

“Các ngươi đừng nghĩ đến việc trốn thoát, có trốn cũng không thoát được đâu!”

Cường giả Thần Long đế quốc nói với giọng nghiêm trọng.

Chiếc thuyền chiến rất nhanh đã quay đầu hướng tới phía cảng Thiên Châu. Hai chiếc tàu ngầm kè kè theo sau, chúng không cho kẻ thù cơ hội trốn thoát.

Hơn nửa giờ trôi qua, chiến hạm tiến vào cảng Thiên Châu.

“Tại sao lại thành ra như vậy?”

“Chiến hạm của chúng ta cứ như thế mà bị bắt giữ sao?”

Trong cảng Thiên Châu có tình báo của Huyết Anh đế quốc, họ cũng đã mất cha mẹ.

Theo tình hình này, rất có thể tin tức trước đó cũng là sự thật, lãnh thổ của đế quốc Huyết Anh hẳn là đã phải chịu tổn thất nặng nề.

“Vạn tuế, vạn tuế!”

Bên trong cảng Thiên Châu, toàn dân đế quốc Thần Long hoan hô.

Thủy quân của đế quốc Thần Long còn yếu kém, đây là điểm yếu

của họ. Nay nhìn thấy thủy quân thắng trận, họ rất vui mừng.

Đối với một thành phố cảng như cảng Thiên Châu, chính thương mại đã dựng lên sự thịnh vượng. Chính vì thế, sức mạnh của hải quân có quan hệ mật thiết với người dân nơi đây.

“Hoàng Dương, các ngươi làm tốt lắm.”

Tiêu Hải tập hợp Hoàng Dương và những người khác đến, hắn hết lời khen ngợi.

Hoàng Dương lên tiếng:

“Lão đại đội trưởng, công lao là của tất cả mọi người, họ có thể đạt được kết quả như vậy, cũng một phần nhờ đến tốc độ học tập nhanh chóng của họ.”

Hoàng Dương cùng mọi người khá ngạc nhiên, những người ở thế giới bên kia dường như thông minh hơn nhiều, nhiều thứ như này cũng đều tiếp thu được ngay lần dạy đầu tiên.

Tiêu Hải cười nói:

“Những người này cơ bản trình độ tu luyện đều ở cấp Võ tông, tương đương với cấp độ của đại kiện tướng ở địa cầu bên kia.”

“Thực lực mạnh mẽ, tinh thần mạnh mẽ, học hỏi nhanh, thực lực của các ngươi cũng sẽ tăng lên, chuyện này các ngươi cứ yên tâm.”

Bọn người Hoàng Dương đều đến từ địa cầu chính, hơn nữa lại lập được công lớn, dù có thế nào thì Tiêu Hải cũng không thể bạc đãi họ.

“Đa tạ lão đại đội trưởng.”

Họ đồng thanh nói.

Tiêu Hải đáp:

“Hoàng Dương, từ nay về sau các ngươi hãy ở lại cảng Thiên Châu này, ta sẽ sắp xếp người giúp các ngươi tăng cường thực lực.”

“Được.”

Hoàng Dương gật đầu.

Chương 697: Tàu Ngầm

Đế quốc Huyết Anh, đảo Trường Anh, khởi động trao đổi không gian.

Bát Kỳ Võ Đế ở bên này, khuôn mặt của hắn ta vô cùng khó coi.

Bảy giờ trước, hắn nhận được tin từ cảng rằng cảng của họ đã bị tấn công, 31 tàu chiến đã bị phá hủy.

Nửa giờ trước, hắn lại nhận được tin tức, đế quốc Thần Long xảy ra chuyện, hai chiến hạm của họ đều bị bắt giữ.

Không những thế, một trong hai chiếc còn là tàu dẫn đầu.

“Bệ hạ, ta đến rồi.”

Ikizawa kính cẩn nói.

“Ừm.”

Bát Kỳ Võ Đế gật đầu, Ikizawa nhanh chóng xuyên qua trao đổi không gian, bóng dáng của hắn xuất hiện tại bên này đế quốc A.

“Ikizawa tiên sinh, chúng ta vẫn chưa biết làm thế nào để chuyển giao nhiều thứ hơn, không biết có tiến triển gì không?”

Tướng quân Stoke của Đế quốc A hỏi.

Ikizawa nói với vẻ mặt âm trầm:

“Tạm thời chúng ta không có tiến triển gì, tình hình bên ta khó mà định hình được.”

“Các ngươi nhất định phải nhanh lên.”

Tướng quân Stoke cau mày hỏi:

“Ikizawa tiên sinh, có chuyện gì sao?”

Ikizawa hít một hơi thật sâu rồi trả lời:

“Tàu ngầm Hoa quốc đã xuất hiện, có lẽ do Tiêu Phàm phái đến!”

Tướng quân Stoke trừng mắt.

“Dị giới có tàu ngầm ư?”

…

Tướng quân Stoker biết Tiêu Phàm có thể truyền không ít thứ đến dị giới, nhưng biết đối phương truyền được cả tàu ngầm thì vẫn bị dọa khiếp hãi.

"Tàu ngầm bao lớn?"

Tướng quân Stoker hỏi lại.

Nếu là chế tạo ra tàu ngầm loại siêu nhỏ thì còn không đến nỗi.

Ikizawa trầm giọng đáp:

"Tàu ngầm chiều dài bảy - tám mươi mét, rộng bảy - tám mét."

Stoker hiểu rõ tình huống nước Hoa, vội nói:

"Vậy chắc là tàu ngầm loại 035 bình thường của nước Hoa, trọng tải dưới nước khoảng hai nghìn tấn."

Ikizawa nói:

"Chúng ta phát hiện có ít nhất hai chiếc, sau khi được trang bị trận pháp, năng lực mọi phương diện của chúng đều rất mạnh. Nếu các ngươi không thể tranh thủ thời gian giải quyết Tiêu Phàm hoặc là tìm hiểu ra biện pháp truyền lượng lớn đồ vật từ Tiêu Phàm thì hậu quả rất nghiêm trọng. Có khả năng chúng ta ở bên này sẽ thất thủ."

Stoker biến sắc:

"Không phải các ngươi nói thực lực mình rất mạnh à? Sao bây giờ

lại nói có khả năng thất thủ?"

Mặt Ikizawa trầm xuống, ban đầu họ đương nhiên còn muốn lừa gạt ít nhiều, nhưng giờ thực lực của Tokugawa thân vương đang nhanh chóng lớn mạnh.

Thủy Sư của họ đại bại, lục quân cũng bại lui liên tiếp.

Đám người Tokugawa thân vương đã sắp đánh tới linh huyệt bên này đến nơi rồi.

Tình huống như vậy có lừa dối thêm nữa cũng không có ý nghĩa gì lớn.

Không chừng tiết lộ thì đám người tướng quân Stoker còn có thể đưa ra niềm vui bất ngờ gì.

"Nói thật với ngươi, tuy thực lực Huyết Anh đế quốc chúng ta mạnh, nhưng thực lực kẻ địch của chúng ta cũng mạnh vô cùng. Họ cung cấp khải giáp, cung cấp pháo cối và nhiều thứ, ủng hộ một thân vương nước ta tạo phản, chúng ta đang phải chịu áp lực cực lớn."

Ikizawa nói thẳng.

Ngược lại thì hắn không hề nói thông tin chi tiết trong đó, hắn sợ nếu nói ra tình hình cụ thể của Thần Long đế quốc, đám người Stoker sẽ không dám hợp tác tiếp nữa. Thần Long đế quốc mạnh hơn bọn họ nhường nào cơ chứ.

"Ikizawa tiên sinh, thực lực Tiêu Phàm rất mạnh, muốn lấy được tình báo tương quan từ chỗ hắn cũng không phải chuyện dễ dàng. Người chúng ta phái đi hành động đã mất liên lạc, rất có khả năng người của chúng ta bị hắn bắt sống."

Tướng quân Stoker trầm giọng nói.

Ikizawa nói:

"Tướng quân Stoker, nếu chính các ngươi thực lực không đủ, các ngươi hãy nghĩ cách hợp tác với các quốc gia còn lại. Hoặc là các ngươi truyền cho chúng ta vũ khí hạt nhân chiến thuật."

Vũ khí hạt nhân chiến thuật kích thước không lớn, hoàn toàn có khả năng truyền đi, nhưng sau khi truyền vũ khí hạt nhân chiến thuật đi thì có thể dùng được hay không lại là một vấn đề.

"Ikizawa tiên sinh, ta không phải người có khả năng quyết định truyền vũ khí hạt nhân chiến thuật cho các ngươi hay không, hơn nữa, nước Hoa cũng có thứ này. Chúng ta truyền một cái, Tiêu Phàm có lẽ sẽ truyền được mười mấy cái."

Tướng quân Stoker cau mày.

Ikizawa:

"..."

Nói cũng có lý!

Họ dám dùng một vũ khí hạt nhân chiến thuật với Thần Long đế quốc, nói không chừng Tiêu Phàm sẽ truyền hết vũ khí hạt nhân chiến thuật cho Thần Long đế quốc.

Chỗ họ không thể truyền vũ khí hạt nhân chiến thuật cấp cao sang tới, với Tiêu Phàm lại không phải vấn đề.

"Tướng quân Stoker, không cần biết thế nào, các ngươi đều nên nghĩ cách giải quyết Tiêu Phàm hoặc đạt được bí mật tương quan đi. Bằng không, Tiêu Phàm và nước Hoa sẽ càng ngày càng mạnh, đến lúc đó các ngươi định làm thế nào?"

Ikizawa trầm giọng nói.

"Lần này ta không quay về, mà Huyết Anh đế quốc ta còn có thể cho các ngươi truyền ít đồ."

Đúng lúc này, thông đạo không gian chấn động.

Một sinh vật giống với cú mèo bị truyền tới.

Nó bay xuống đầu vai Ikizawa.

Ikizawa tới, lại thêm Linh Ưng cũng tới, thông đạo không gian nhanh chóng biến mất không thấy tăm hơi.

Stoker nhìn Linh Ưng trên đầu vai Ikizawa.

Chương 698: Nữ Đế

"Đây là yêu thú cấp SSS ư?"

Ikizawa lắc đầu:

"Không phải, tạm thời thông đạo không gian không thể chống đỡ được, thực lực của nó chỉ đạt cấp SS."

Stoker nói:

"Ikizawa tiên sinh, hiện tại ngươi đã có thể thích ứng hoàn cảnh Địa Cầu rồi ư?"

Ikizawa hít sâu một hơi:

"Qua lại vài lần, miễn cưỡng có thể thích ứng hoàn cảnh bên này, nán lại mười ngày, tám ngày có lẽ không thành vấn đề. Tướng quân Stoker, làm phiền ngươi chuẩn bị cho ta một gian phòng yên tĩnh, ta cần yên tĩnh tu luyện, như vậy sẽ thoải mái hơn một chút."

Tướng quân Stoker gật đầu, nhanh chóng bố trí xong cho Ikizawa.

"Con Linh Ưng này có thể giúp đỡ các ngươi. Thính lực và thị lực của nó đều cực tốt, hơn nữa còn có trí thông minh nhất định. Bệ hạ của chúng ta đã dạy nó, nó có thể nghe hiểu tiếng Trung đơn giản."

Ikizawa giao Linh Ưng cho Tướng quân Stoker.

"Vậy thì tốt quá."

Hai mắt tướng quân Stoker sáng rỡ, có được thị lực và thính lực cực mạnh thì con Linh Ưng này có thể trở thành gián điệp cao cấp nhất.

"Các ngươi phải tranh thủ thời gian. Nếu chúng ta bại, cũng chẳng có lợi gì cho nước Anh các ngươi đâu. Đóng cửa lại cho ta!"

Nói xong, Ikizawa nhắm mắt lại.

Tướng quân Stoker dẫn Linh Ưng rời đi, chừng mười tiếng sau, con Linh Ưng này bị người của vương quốc Anh đưa tới nước Hoa.

Lại tốn chút thời gian, Linh Ưng được đưa tới thành phố Z.

"Muốn thám thính bí mật của Tiêu Phàm từ bên cạnh Tiêu Phàm rất khó, chẳng bằng xuống tay từ bạn gái Tô Ấu Vi của Tiêu Phàm."

Gián điệp mang Linh Ưng từ vương quốc Anh tới nghĩ thầm trong lòng.

Hắn thuê một gian phòng gần chung cư Tử Kinh.

Hắn sợ nếu thuê nhà tại chung cư Tử Kinh sẽ bị bại lộ.

Với thính lực của con Linh Ưng này, chỉ cần phòng ở không bố trí trận pháp, cách một - hai cây số nó cũng có thể nghe được giọng của Tô Ấu Vi.

"Ấu Vi, ta cũng tu luyện Viêm Hoàng Quyết đến nhập môn rồi. Ngươi đã là đại cao thủ, có thể chỉ điểm ta chút không?"

Lữ Tuyết Yến cười duyên, nàng và Tô Ấu Vi đang cùng đi về chung cư Tử Kinh.

Tô Ấu Vi ôm Tiểu Tuyết trong ngực.

Tiểu Tuyết có thực lực cấp Tông Sư, bản thân Tô Ấu Vi còn có dị năng huyết độn cao giai, hiện tại thêm Tiểu Tuyết bảo vệ nàng đã là ổn thỏa.

"Cô gái bên trái là mục tiêu. Nếu phát hiện dị thường, ngươi kêu ra tiếng nhắc nhở ta."

Gián điệp trong phòng chỉ về phía hai người Tô Ấu Vi.

Linh Ưng gật đầu, ý bảo đã hiểu.

"Tuyết Yến, ta cũng không hiểu rõ Viêm Hoàng Quyết cho lắm, lâu

rồi Phàm ca và mấy người Diệp Phi cũng không tụ tập, mọi người gặp nhau một bữa đi. Đến lúc đó để Phàm ca nói cho ngươi."

Tô Ấu Vi cười đáp.

Lữ Tuyết Yến cảm khái:

"Không ngờ hiện tại Tiêu Phàm đã trở thành Tiêu Tông Sư vang danh thiên hạ, đứng trước mặt hắn đều tự lấy làm xấu hổ."

Tô Ấu Vi cười nói:

"Các ngươi đều rất ưu tú, có gì mà tự lấy làm xấu hổ."

"Ấu Vi, bây giờ tu vi của ngươi là gì?"

Lữ Tuyết Yến dò hỏi.

Nàng mới biết được Tiêu Phàm chính là Tiêu Tông Sư, lúc ấy còn khiếp sợ một phen.

"Tiên Thiên trung kỳ."

Tô Ấu Vi cũng không giấu diếm, việc này không cần phải che giấu.

Lữ Tuyết Yến kinh ngạc nhìn Tô Ấu Vi, Tô Ấu Vi lẳng lặng thăng cấp lên tới Tiên Thiên rồi, Diệp Phi còn chẳng có thực lực ấy.

"Tuyết Yến, không phải ta cố ý giấu diếm ngươi, trước kia không tiện nói ra."

"Không sao."

Lữ Tuyết Yến lắc đầu:

"Ta biết bây giờ ngươi đã rất lợi hại, nhưng ta không ngờ ngươi đã đạt đến cấp bậc Tiên Thiên."

"Sau này ngươi cũng có thể đạt được."

Hai người cười nói đi tới, Tô Ấu Vi còn âm thầm sử dụng máy tính trong túi.

"Chích chích, chích chích!"

Linh Ưng bắt đầu kêu to, nó nghe được tiếng Tô Ấu Vi sử dụng máy tính.

"Có chuyện gì?"

Người đàn ông cạnh Linh Ưng nghi hoặc hỏi.

"Chích chích!"

Linh Ưng bay đến cạnh một cái túi phòng bên cạnh.

"Cái túi có vấn đề? Không đúng, túi của Tô Ấu Vi có vấn đề?"

Gián điệp dò hỏi.

Linh Ưng gật đầu.

Gián điệp nói:

"Là nhìn túi có vẻ có vấn đề hay có tiếng gì? Nhìn có vấn đề ngươi gật đầu một cái, có tiếng ngươi gật hai cái."

Linh Ưng nghĩ một lát, gật đầu hai cái.

Đáy mắt người đàn ông lập lòe tia sáng.

Cạnh Tiêu Phàm có một cao thủ internet.

Trước kia họ đã từng hoài nghi người nọ là Tô Ấu Vi, nhưng sau đó lại giải trừ nghi ngờ. Hiện tại xem ra, khả năng Tô Ấu Vi là Nữ Đế rất cao.

"Làm tốt lắm!"

Gián điệp khích lệ Linh Ưng.

Họ vừa tới đã có thu hoạch như vậy rồi.

Chương 699: Đến Chỗ Này

Mở cuốn sách mang theo bên người ra, người đàn ông lật một hồi, không lâu sau, người đàn ông này gửi đi một đoạn mã hóa.

Tại Đế quốc A, bọn tướng quân Stoker đã nhận được tin.

"Tướng quân, ta đã giải mã ra, Balk nói có thể Tô Ấu Vi là Nữ Đế."

Tướng quân Stoker giật mình. Người của họ, người của nước M và người của nước Dương đều điều tra và nghi ngờ Tô Ấu Vi, nhưng cuối cùng họ đều gạt bỏ nghi ngờ của mình. Bởi vì vào thời điểm Nữ Đế hành động, Tô Ấu Vi có lúc đang đi học, lúc ở cô nhi viện, lúc lại đi dạo phố cùng Lữ Tuyết Yến, vân vân.

"Balk có nói gì nữa không?"

"Thưa tướng quân, không có."

Về phía Tô Ấu Vi, nàng và Lữ Tuyết Yến đã đến cửa chính chung cư Tử Kinh, điện thoại của Tô Ấu Vi rung lên hai lần, nàng liếc nhìn điện thoại. Trong điện thoại là một tin nhắn cảnh báo, trong phạm vi một cây số có người đang gửi tin nhắn ra nước ngoài.

"Một chuỗi mã hóa, tin nhắn này không bình thường."

Tô Ấu Vi thầm nghĩ trong lòng, nàng lập tức âm thầm truy dấu theo tin tức, thế mà tin nhắn này lại gửi đến đảo Mã Kỳ ở Đế quốc A.

"Là gián điệp của Đế quốc A!"

Sau khi tra ra được tin nhắn được gửi đến đảo Mã Kỳ, Tô Ấu Vi cũng không truy tiếp nữa, tuy nàng có thể làm được, nhưng vẫn có khả năng bị phát hiện. Mạng lưới internet của Đế quốc A không yếu, khi đấu đơn nàng mạnh hơn Át Bích nhưng Đế quốc A còn có rất nhiều cao thủ hacker lợi hại khác.

"Người thuê nhà mới chuyển tới đây chắc chắn có vấn đề."

Tô Ấu Vi chuyển qua tra thông tin của hắn, nàng nhanh chóng phát hiện một vài điểm đáng ngờ.

"Tích tích!"

Tô Ấu Vi gọi cho Tiêu Phàm.

"Phàm ca, Tuyết Yến đã đến đây, bọn Diệp Phi cũng đang ở thành phố Z, lâu rồi ngươi không tụ tập cùng họ, có muốn tụ tập chút không?"

Tô Ấu Vi hỏi.

"Được, hẹn cơm tối đi, bây giờ ta còn có việc phải làm."

"Ừm."

Tiêu Phàm cúp điện thoại, đột nhiên hắn phát hiện Tô Ấu Vi còn nhắn tin cho hắn. Sau khi xem hết tin nhắn, sắc mặt của Tiêu Phàm lập tức thay đổi. Thế mà Đế quốc A lại sắp xếp gián điệp đến gần Tô Ấu Vi.

Họ muốn làm gì?

"Dịch chuyển! Dịch chuyển!"

Thành phố Z cách huyện Lôi Sơn khoảng bảy tám chục km, nhưng bây giờ Tiêu Phàm có thể dịch chuyển một lần hai mươi km. Hắn dịch chuyển mấy lần, trong khoảng thời gian ngắn, Tiêu Phàm đã gần đến chung cư Tử Kinh.

Mấy lần dịch chuyển liên tiếp làm Tiêu Phàm tiêu hao không ít, nhưng niệm lực tinh thần còn lại của hắn vẫn đủ để giết chết người tiến hóa cấp SS bình thường.

"Ngươi đến chỗ này!"

Tô Ấu Vi nhắn cho Tiêu Phàm biết vị trí, Tiêu Phàm dùng niệm lực tinh thần rất nhanh đã tìm được người, hắn còn phát hiện ra một con Linh Ưng.

"Thân phận Nữ Đế của Ấu Vi có khả năng đã bị lộ."

Vừa phát hiện Linh Ưng ở đây, trong đầu Tiêu Phàm lập tức xuất hiêm suy nghĩ này, hắn biết con Linh Ưng này có thính lực cực mạnh.

"Vi Vi, ngươi đã sử dụng máy tính trước khi vào chung cư đúng không?"

Tiêu Phàm nhắn tin dò hỏi.

"Đúng vậy, ta quen thuộc phân tâm nhị dụng."

"Vậy có thể ngươi đã bị lộ, bên người tên gián điệp kia còn có một con Linh Ưng, loại Linh Ưng này IQ không thấp, thính lực cực mạnh."

Tô Ấu Vi sửng sốt một chút. Ban đầu nàng sử dụng phân tâm nhị dụng thủ đoạn để tránh khỏi bị nghi ngờ, không nghĩ tới cuối cùng nàng lại bị nghi ngờ vì việc này.

"Phàm ca, vậy làm sao bây giờ?"

Tô Ấu Vi nhắn hỏi.

Tiêu Phàm âm thầm nhíu mày, bây giờ Tô Ấu Vi không có khả năng thoát khỏi nghi ngờ.

"Không sao, bây giờ không giống trước kia. Hiện tại ngươi đã có được tu vi cấp bậc Tiên Thiên, với lại bên người còn có bảo vệ mạnh mẽ rồi! Thời gian sắp tới ta cũng sẽ để tiểu Hắc đi theo ngươi."

Tiêu Phàm nhắn.

"Phàm ca, bên người đối phương có sách vở gì hay không? Ta có thể giải ám hiệu của hắn thông qua sách."

"Đúng là có vài cuốn sách, ta thử giải một chút."

Tiêu Phàm dùng niệm lực tinh thần, hắn phát hiện ra một vài cuốn sách. Không cần mò kim đáy biển, chỉ sau vài phút ngắn ngủi Tiêu Phàm đã giải được mã.

"Vi Vi, đối phương gửi tin nói ngươi có thể là Nữ Đế, nhưng hắn không có nói rõ vì sao phát hiện ra. Ta thẳng thắn ra mặt bắt sống họ, đến lúc đó rồi nói chuyện rõ ràng với Đế quốc A!"

Tiêu Phàm nhắn cho Tô Ấu Vi.

Một giây sau Tiêu Phàm trực tiếp dịch chuyển đến bên trong gian phòng của người kia.

"Ngươi, ngươi…"

Ánh mắt Balk lộ ra vẻ kinh hãi. Linh Ưng vỗ cánh, nó xông về Tiêu Phàm bằng tốc độ nhanh nhất, móng vuốt của nó cực kỳ lợi hại, có thể nhẹ nhàng mà xé nát sắt thép.

"Định!"

Tiêu Phàm dùng niệm lực tinh thần mạnh mẽ ép con Linh Ưng này dừng lại giữa không trung, thực lực của nó chênh lệch rất lớn so với Tiêu Phàm.

"Ngươi nhắn tin kêu Stoker tới đây. Nếu hắn không đến ta sẽ qua đó giết hắn, ta nói được thì làm được."

Sắc mặt Tiêu Phàm lãnh đạm nói.

Chương 700: Gặp Phiền Phức Lớn

Trong lòng Balk đắng chát, rõ ràng hắn đã cách rất xa, làm sao Tiêu Phàm lại có thể tìm tới trong thời gian ngắn như vậy?

"Tích tích!"

Balk trực tiếp gọi điện thoại.

"Báo với tướng quân Stoker, ta có một việc rất quan trọng muốn nói.

Balk trầm giọng nói.

Phía đảo Mã Kỳ, không mất bao lâu để điện thoại tới tay tướng quân Stoker:

"Balk, ngươi không nên gọi điện thoại tới, như vậy rất dễ bại lộ."

Balk cười khổ nói:

"Tướng quân, Tiêu Phàm đang ở chỗ ta, Linh Ưng bị hắn khống chế rồi, hắn kêu ta gọi điện thoại. Hắn nói kêu ngươi tới một chuyến, nếu không hắn sẽ đi qua đó giết ngươi."

Stoker hít vào một ngụm khí lạnh.

"Ngươi đưa điện thoại cho Tiêu Phàm."

Balk ném điện thoại cho Tiêu Phàm, Tiêu Phàm nhàn nhạt nói:

"Tướng quân Stoker, các ngươi phái người tiến hóa cấp SS tới ám sát, lại còn phái Linh Ưng cấp SS tới cùng, rất tốt."

Tướng quân Stoker hít sâu một hơi nói:

"Tiêu tiên sinh, ngươi thả người của chúng ta ra, chúng ta tuyệt đối sẽ không phái người tới nữa. Nếu ngươi không làm như vậy, có thể sẽ ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa Đế quốc A với nước H, chắc ngươi cũng không muốn chuyện này xảy ra đúng không."

Tiêu Phàm cười, lúc này mà hắn còn uy hiếp hắn.

"Tướng quân Stoker, ngươi nghĩ Đế quốc A vẫn là đế quốc mặt trời không lặn sao? Các ngươi nên tỉnh lại đi. Quạn hệ quốc gia với quốc gia không phải sự tình mà ta nên cân nhắc, ta là một võ giả, ta chỉ biết bốn chữ, có thù tất báo!Nếu ngươi qua đây đàm phán thì còn có đường sống, nhưng nếu ngươi không đến, ta sẽ đến đảo Mã Kỳ đưa tất cả các ngươi đi gặp thượng đế."

Tiêu Phàm nói xong cũng cúp điện thoại.

Đầu bên dây bên kia, sắc mặt tướng quân Stoker khó coi vô cùng. Nếu là người khác uy hiếp, hắn chỉ xem như đánh rắm, nhưng Tiêu Phàm có thực lực cấp tông sư, đã có không ít người chết trong tay hắn. Hắn nói giết người, vậy tuyệt đối không phải nói đùa.

"Gọi cho tướng quân Joseph."

Tướng quân Stoker suy tính một hồi rồi gọi điện thoại.

"Stoker tướng quân, có chuyện gì?"

Hắn chờ nửa phút, đầu dây bên kia mới truyền tới giọng nói của Joseph.

"Tướng quân Joseph, Tiêu Phàm kêu ta đến nước H một chuyến, nếu không hắn sẽ đến đảo Mã Kỳ giết ta, các ngươi có thể trợ giúp không?"

Tướng quân Stoker dò hỏi.

Joseph cau mày nói:

"Hắn để cho người ta qua đó là vì sự tình của Catherine ư?"

"Chắc là vậy."

Tướng quân Stoker nói.

Joseph nói:

"Tướng quân Stoker, vậy ngươi đi qua đàm phán cùng Tiêu Phàm, trả giá một chút chắc là có thể mang người đi."

Họ có được người tiến hóa cấp SSS, chuyện này phải giữ bí mật.

"Tướng quân Joseph, có một tin tức có thể sẽ khiến ngươi cảm thấy hứng thú, chúng ta phát hiện tàu ngầm 035 của nước H ở dị giới."

Con ngươi Joseph đột nhiên co lại. Vậy mà Tiêu Phàm đã có thể truyền tàu ngầm qua rồi sao?

…

…

Joseph trầm mặc, vậy mà Tiêu Phàm đã có thể truyền tàu ngầm qua. Nếu không giải quyết Tiêu Phàm, đế quốc Thần Long sẽ ngày càng mạnh hơn.

"Tướng quân Stoker, liên minh người tiến hóa của chúng ta sẽ phái cao thủ đến nước H, sau đó ba bên chúng ta sẽ cùng nhau đàm phán."

"Ý của ngươi là sao?'

Joseph dò hỏi.

"Ta hi vọng các ngươi có thể phái thêm một số người đến, trong liên minh các ngươi có không ít cao thủ, đừng móc móc lục soát ."

đừng móc móc lục soát

Sau khi cúp điện thoại, Stoker thở dài một hơi. Nếu hắn đến một mình, hắn cảm giác tâm lý không nắm chắc lắm, cho dù Tiêu Phàm giết hắn chỉ sợ cũng sẽ không có người ra mặt cho hắn. Chẳng lẽ Đế quốc A thật sự vì chuyện này mà đánh nhau với nước H sao?

Chưa nói tới việc ảnh hưởng đến nền kinh tế của Đế quốc A mà chuyện này cũng sẽ khiến Tô Thần tức giận, những người đứng đầu Đế quốc A cũng có thể chết.

"Thùng thùng!"

Stoker đi tới chỗ Ikizawa.

"Tướng quân Stoker, có chuyện gì vậy?"

Qua một hồi lâu, Ikizawa mới mở cửa phòng ra. Sau khi nghe Stoker nói tình hình, Ikizawa chau mày. Con Linh Ưng kia nghe lời hắn, đó là chỗ dựa lớn của hắn ở đây.

"Tướng quân Stoker, nếu có cơ hội, tốt nhất các ngươi nên giết Tiêu Phàm đi. Nếu hắn không chết, chúng ta cũng sẽ gặp phiền phức lớn."

Ikizawa trầm giọng nói.

"Được."

Stoker gật gật đầu, nếu quả thật có cơ hội như thế, không cần hắn phải nói, chắc chắn các cao thủ của liên minh tiến hóa nước M sẽ ra tay ngay lập tức.

…

Joseph tìm tới Eric.

"Eric, ngươi tập luyện ra sao rồi?"

Joseph dò hỏi.

Eric lòng tin tràn đầy nói:

"Minh chủ, ta đã hoàn toàn khống chế được năng lực của mình, thực lực của ta chắc chắn không kém gì Tiêu Phàm. Ngươi hãy để ta đi làm nhiệm vụ, không cần những người khác hỗ trợ, một mình ta cũng có thể giết chết Tiêu Phàm.

Joseph trầm ngâm nói:

"Thật ra có một nhiệm vụ. Ngươi dẫn theo bốn người tiến hóa cấp SS đến nước H, Tiêu Phàm kêu tướng quân Stoker của Đế quốc A đến, cho nên các ngươi qua đó đi hòa giải xung đột đi."

Eric nghi hoặc? Họ đi hòa giải xung đột?

Chương 701: Chết Trong Tay Hắn

Joseph nói:

"Trong quá trình hòa giải, ngươi có thể đưa ra đề xuất luận bàn với Tiêu Phàm, tìm hiểu thực lực của Tiêu Phàm một chút. Nếu xác định thực lực Tiêu Phàm yếu hơn ngươi, các ngươi có thể lựa chọn tấn công, còn nếu hắn mạnh hơn ngươi, các ngươi không nên hành động lỗ mãng."

Ánh mắt của Eric khựng lại, hắn tin tưởng thực lực của bản thân, cộng thêm bốn người tiến hóa cấp SS và mấy người tiến hóa cấp SS của Đế quốc A, chắc chắn họ có thể giết chết được Tiêu Phàm.

Chỉ cần Tiêu Phàm chết, rất có thể hắn sẽ trở thành người tiến hóa cấp SSS duy nhất trên toàn cầu, đến lúc đó thực lực của hắn sẽ là đệ nhất thiên hạ. Cho dù sau này có người tiến hóa cấp SSS khác xuất hiện, hắn có thuộc tính lôi điện, thực lực chắc chắn có thể mạnh hơn những người tiến hóa cấp SSS khác.

"Minh chủ, ta hiểu rồi!"

Eric trầm giọng nói.

Joseph khẽ gật đầu:

"Nếu không làm được thì đừng quá miễn cưỡng, nếu thực lực các ngươi mạnh hơn nhiều thì hỏi rõ ràng thêm thông tin tình báo."

"Vâng!"

Eric cúi đầu nói. Hắn đang rất kích động, hắn sở hữu thực lực cấp SSS, lại có thuộc tính lôi điện, nên bây giờ hắn đang tràn đầy tự tin.

"Ngươi đi chọn người đi, xem ai muốn hành động cùng ngươi."

Joseph trầm giọng nói.

Rất nhanh Eric đã chọn xong, tất cả người tiến hóa cấp SS đều muốn thực hiện nhiệm vụ cùng hắn, họ nhẫn nhịn ở đây rất lâu rồi. Hơn nữa, những người tiến hóa ở lại căn cứ, nói không chừng rất nhanh sẽ lại được yêu cầu sử dụng thuốc tiến hóa cấp SSS. Đương nhiên thành công thì rất dễ chịu, nhưng nếu thất bại thì chỉ có một con đường là chết.

"Xuất phát!"

Bọn Eric lập tức rời khỏi căn cứ. Họ bí mật di chuyển đến các thành phố khác, sau đó mới ngồi máy bay đến nước H.

Bên Đế quốc A, Stoker cũng đồng loạt xuất phát cùng hai người, hai người đó đều là người tiến hóa cấp SS.

…

"Cụng ly!"

Bọn Tiêu Phàm cùng nâng ly hô.

Bây giờ bọn Khổng Húc đều đang trong quá trình đi thực tập nên rất khó có thời gian để tụ tập với nhau, gần đây họ mới rảnh rỗi vì chuyển trọng tâm sang sáng việc tu luyện.

"Lão đại, chuyện của ngươi và Liễu Vũ Tình, ta thật sự xin lỗi."

Tiêu Phàm kính Khổng Húc một chén rồi nói.

Ban đầu Khổng Húc và Liễu Vũ Tình đính hôn, nhà họ Khổng và nhà họ Liễu chuẩn bị trở thành thông gia. Chuyện về sau thì mẹ của Liễu Vũ Tình, Cơ Xuân Nghiên đã chết trong tay hắn.

Khổng Húc lắc đầu:

"Ta cũng không có tình cảm gì với nàng, chỉ là độc thân quá lâu nên cảm thấy nàng cũng thuận mắt. Mẹ của nàng lại là người của kẻ địch, vậy còn gì để nói nữa, hôn ước nói hủy bỏ thì hủy bỏ thôi, ngươi là đang giúp ta gỡ rối đó."

Tiêu Phàm nói:

"Lão đại, tại sao gần đây ngươi không liên lạc với ta, trong nhóm lại còn rất ít nói chuyện, ta còn tưởng ngươi giận ta."

"Ngươi nói bậy gì đó, chúng ta là anh em bao nhiêu năm, còn ta biết nàng mới bao lâu chứ."

Khổng Húc lắc đầu.

"Gần đây ta và người nhà ồn ào không thoải mái, bây giờ linh khí khôi phục, ta muốn tu luyện để trở nên mạnh hơn. Nhưng người nhà ta, họ vẫn muốn ta tham gia chính trị. Các ngươi nhìn thân hình của ta đây, đường đường là một mãnh tướng, vậy mà để ta đi tham gia chính trị. Bây giờ ta thật sự không có suy nghĩ đó."

Trầm Thần cười hắc hắc nói:

"Lão đại, ngươi kêu tam ca đi nói giúp ngươi đi, bây giờ lời nói của tam ca rất có trọng lượng, trước mặt Đại trưởng lão còn nói được đó. Trước kia cha ta cũng muốn ta kinh doanh. Bây giờ tam ca đưa ta vào quân đội, tuy hơi vất vả một chút, nhưng sinh hoạt lại rất phong phú. Mỗi ngày, một nửa thời gian huấn luyện, một nửa thời gian tu luyện. Ta đã giảm được mười cân."

Diệp Phi bĩu môi nói:

"Ngươi có giảm thêm mười cân nữa thì vẫn mập mạp, với thân hình của ngươi ít nhất phải giảm ba mươi cân nữa. Lão tam, nếu bây giờ ta từ bỏ công pháp gia truyền thì có thể tu luyện Viêm Hoàng Quyết thành công không? Tuy từ bỏ thì rất đáng tiếc, nhưng bây giờ tiềm lực công pháp của ta không cao."

Tiêu Phàm cười cười nói:

"Cứ từ từ mà tới."

"Lão đại, ngươi thật sự không muốn tham gia chính trị nữa sao?"

Khổng Húc gật đầu:

"Sau hai tháng thực tập, ta phát hiện mình thật sự không có năng lực đó, quan trường lục đục với nhau, ta chịu không nổi. Nếu mà không còn cách nào khác thì ta đành phải chịu đựng, ai bảo ta sinh

ra trong nhà họ Khổng gia làm gì? Nhưng hôm nay ta có thể lựa chọn tu luyện mà."

Tiêu Phàm trầm ngâm nói:

"Lão đại, ngươi có y định đi đến dị giới không? Ta có thể đưa ngươi đưa đến dị giới, ở bên đó tốc độ tu luyện của ngươi sẽ nhanh hơn nhiều. Ta bảo đảm an toàn nhưng trong một thời gian ngắn có khả năng không thể trở về. Tuy nhiên chỉ khoảng chừng một năm nhất định có thể để ngươi trở về, đến lúc đó ít nhất ngươi cũng có tu vi cấp bậc Tiên Thiên."

Tiêu Hải nghĩ sau này để hắn làm hoàng đế, vậy thì hắn cũng phải có cho mình một đội ngũ riêng.

Chương 702: Không Có Vấn Đề

Nếu Khổng Húc qua đó, thực lực của hắn nhất định có thể tăng lên nhanh chóng. Không nói đến cấp bậc Võ Hoàng Võ Đế, nhưng đạt đến cấp bậc Võ Vương có lẽ là không có vấn đề gì...Dù sao thì nhất định Khổng Húc cũng ăn rất nhiều củ cải.

Người nước Hoa rất có ưu thế ở mặt này.

"Đến dị giới?"

Mắt Khổng Húc trừng lớn.

Tiêu Phàm gật gật đầu:

"Trong tương lai chắc chắn ta sẽ qua đó, ở bên đó mới có thể trở thành cao thủ hàng đầu. Đừng nói đến việc bây giờ ở đây linh khí đang dần thức tỉnh trở lại, nhưng linh khí ở hai thế giới vẫn còn kém rất xa, để hoàn toàn dung hợp có thể mất đến hơn mấy trăm ngàn năm.”

Khổng Húc nói:

"Người ở bên đó cũng giống ở đây sao?"

Tiêu Phàm gật gật đầu:

"Giống chứ, tổ tiên của chúng ta và hắn có thể là một, độ gen tương đồng rất cao. Nếu ngươi có ý tìm bạn gái ở bên đó, sinh em bé cũng không có vấn đề gì."

Ánh mắt Khổng Húc lộ ra chút động lòng:

"Lão tam, ta rất nguyện ý, nhưng sợ là vẫn phải nhờ ngươi nói giúp một chút với người trong nhà của ta."

"Tam ca, ta cũng đi, ta qua đó bầu bạn cùng lão đại."

Trầm Thần vội nói. Hắn ở quân đội huấn luyện và tu luyện chắc chắn không bằng đi đến dị giới.

Diệp Phi nhìn Lữ Tuyết Yến nãy giờ không lên tiếng.

Lữ Tuyết Yến nói:

"Tiêu Phàm, ta và Diệp Phi có thể đi không?"

Tiêu Phàm cười gật đầu:

"Đương nhiên có thể."

Tuy Diệp Phi tu vi không cao, nhưng mà linh thú cấp đại tông sư cũng có thể tới đây, vậy Diệp Phi đi đến dị giới cũng không có bất kỳ vấn đề gì.

…

…

Diệp Phi hơi lo lắng nói:

"Tuyết Yến người trong nhà của ngươi có thể đồng ý không?"

Lữ Tuyết Yến cười nói:

"Ba mẹ ta đều hâm mộ Tiêu tông sư, nếu biết Tiêu Phàm là Tiêu tông sư, chắc chắn họ sẽ đồng ý, cũng đâu phải đi không trở về. Tu vi cao có thể sống lâu thêm mấy chục năm, sao mà không đi chứ?"

Lữ Tuyết Yến nói xong nhìn về phía Tô Ấu Vi:

“Ấu Vi chỉ là ta có chút luyến tiếc ngươi, sau này ngươi cũng sẽ đi dị giới sao?"

“Tất nhiên rồi.”

Tô Ấu Vi gật đầu.

Sau này Tiêu Phàm dự định đi dị giới, đương nhiên nàng cũng sẽ đi. Nhưng trước mắt giai đoạn này nàng ở đây còn có thể giúp Tiêu Phàm rất nhiều việc. Tuy rằng, tu vi của nàng yếu hơn Tiêu Phàm rất nhiều, nhưng thực lực trên mạng của nàng rất cao, thực lực của Át Bích còn yếu hơn nàng rất nhiều.

Tiêu Phàm cười nói:

“Nếu bốn người các ngươi đã quyết định đi dị giới thì để ta sắp xếp, nhị ca, trong nhà ngươi không cần ta giúp thuyết phục sao?"

Diệp Phi lắc đầu, vốn dĩ nhà họ Diệp cũng là gia tộc võ đạo.

"Lão tam ngươi đừng đến nhà ta, ta sợ ngươi qua đấy rồi đến lúc đó một đám người đều tìm ngươi muốn đi dị giới. Bây giờ đi qua dị giới sợ là không dễ dàng gì."

Tiêu Phàm gật đầu:

"Quả thật hiện nay qua đó không dễ dàng gì, nếu các ngươi có người thân muốn qua thì chờ sau này đi vậy.”

Bọn Diệp Phi gật đầu, họ không cần phải vội vã một năm hai năm này.

Lữ Tuyết Yến nói:

"Tiêu Phàm, hiện giờ ba mẹ ta ở đang ở thành phố Z, ta bảo họ tới đây một chuyến, ngươi nói chuyện có tác dụng hơn ta.”

“Được.”

Tiêu Phàm gật đầu.

Khổng Húc hơi ngượng ngùng nói:

“Lão tam, ngươi có thể tự mình đi một chuyến đến nhà ta không, ba và ông nội ta họ hơi bảo thủ.”

Nếu nói qua điện thoại thì không dễ thuyết phục lắm.

Tiêu Phàm cười nói:

“Lão đại, tất nhiên có thể rồi. Mối quan hệ thông gia giữa nhà họ Khổng và nhà họ Liễu đã mất, thực ra ta nên đến nhà ngươi nói lời xin lỗi mới đúng.”

Khổng Húc thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Phàm nhìn về phía Thẩm Thần:

“Bàn Tử, còn ngươi thì sao?”

Thẩm Thần rầu rĩ nói:

“Tam ca, cho dù bây giờ ngươi giết ta để bán thịt, đoán chừng ba ta cũng sẽ gật đầu đồng ý nữa đó. Ngươi không cần sắp xếp cho ta, ta gọi điện thoại cho ba ta là được rồi.”

Tiêu Phàm gật đầu:

"Vậy cứ quyết định như vậy đi, các ngươi nên nghỉ học thì nghỉ học, trực tiếp nghỉ học cũng không sao cả. Sau này trình độ học vấn của các ngươi đoán chừng là cũng không sử dụng được mấy nữa.”

Mấy người vừa ăn vừa nói chuyện, nửa tiếng sau ba mẹ Lữ Tuyết Yến đã tới.

“Chú, dì.”

Tô Ấu Vi vội chào hỏi.

Nàng và Lữ Tuyết Yến là bạn thân của nhau, nàng đã gặp qua ba mẹ Lữ Tuyết Yến nhiều lần, nàng đến ăn cơm ở nhà Lữ Tuyết Yến cũng không phải một hai lần.

“Chú, dì.”

Bọn Tiêu Phàm cũng vội chào hỏi.

“Chào mọi người. Vi Vi, đã mấy năm không gặp rồi phải không? Ngươi càng ngày càng xinh đẹp mà.”

Ba mẹ Lữ Tuyết Yến vừa cười vừa nói.

“Quả thật đã mấy năm không gặp rồi, dì ơi, hai người đã ăn cơm chưa? Nếu chưa ăn chúng ta qua bên cạnh gọi một bàn khác.”

Tô Ấu Vi nói.

“Bọn ta đã ăn từ sớm rồi.”

Mẹ Lữ Tuyết Yến vội nói, nàng nhìn về phía Lữ Tuyết Yến,

“Con gái, ngươi nói xem có việc gì mà tìm chúng ta gấp như vậy, không có tiền trả sao? Lão Lữ ngươi mau đi thanh toán hóa đơn đi.”

Chương 702: Không Có Vấn Đề

Nếu Khổng Húc qua đó, thực lực của hắn nhất định có thể tăng lên nhanh chóng. Không nói đến cấp bậc Võ Hoàng Võ Đế, nhưng đạt đến cấp bậc Võ Vương có lẽ là không có vấn đề gì...Dù sao thì nhất định Khổng Húc cũng ăn rất nhiều củ cải.

Người nước Hoa rất có ưu thế ở mặt này.

"Đến dị giới?"

Mắt Khổng Húc trừng lớn.

Tiêu Phàm gật gật đầu:

"Trong tương lai chắc chắn ta sẽ qua đó, ở bên đó mới có thể trở thành cao thủ hàng đầu. Đừng nói đến việc bây giờ ở đây linh khí đang dần thức tỉnh trở lại, nhưng linh khí ở hai thế giới vẫn còn kém rất xa, để hoàn toàn dung hợp có thể mất đến hơn mấy trăm

ngàn năm.”

Khổng Húc nói:

"Người ở bên đó cũng giống ở đây sao?"

Tiêu Phàm gật gật đầu:

"Giống chứ, tổ tiên của chúng ta và hắn có thể là một, độ gen tương đồng rất cao. Nếu ngươi có ý tìm bạn gái ở bên đó, sinh em bé cũng không có vấn đề gì."

Ánh mắt Khổng Húc lộ ra chút động lòng:

"Lão tam, ta rất nguyện ý, nhưng sợ là vẫn phải nhờ ngươi nói giúp một chút với người trong nhà của ta.”

“Tam ca, ta cũng đi, ta qua đó bầu bạn cùng lão đại."

Trầm Thần vội nói. Hắn ở quân đội huấn luyện và tu luyện chắc chắn không bằng đi đến dị giới.

Diệp Phi nhìn Lữ Tuyết Yến nãy giờ không lên tiếng.

Lữ Tuyết Yến nói:

"Tiêu Phàm, ta và Diệp Phi có thể đi không?"

Tiêu Phàm cười gật đầu:

"Đương nhiên có thể."

Tuy Diệp Phi tu vi không cao, nhưng mà linh thú cấp đại tông sư cũng có thể tới đây, vậy Diệp Phi đi đến dị giới cũng không có bất kỳ vấn đề gì.

…

Diệp Phi hơi lo lắng nói:

“Tuyết Yến người trong nhà của ngươi có thể đồng ý không?”

Lữ Tuyết Yến cười nói:

“Ba mẹ ta đều hâm mộ Tiêu tông sư, nếu biết Tiêu Phàm là Tiêu tông sư, chắc chắn họ sẽ đồng ý, cũng đâu phải đi không trở về. Tu vi cao có thể sống lâu thêm mấy chục năm, sao mà không đi chứ?”

Lữ Tuyết Yến nói xong nhìn về phía Tô Ấu Vi:

“Ấu Vi chỉ là ta có chút luyến tiếc ngươi, sau này ngươi cũng sẽ đi dị giới sao?"

“Tất nhiên rồi.”

Tô Ấu Vi gật đầu.

Sau này Tiêu Phàm dự định đi dị giới, đương nhiên nàng cũng sẽ đi. Nhưng trước mắt giai đoạn này nàng ở đây còn có thể giúp Tiêu Phàm rất nhiều việc. Tuy rằng, tu vi của nàng yếu hơn Tiêu Phàm rất nhiều, nhưng thực lực trên mạng của nàng rất cao, thực lực của Át Bích còn yếu hơn nàng rất nhiều.

Tiêu Phàm cười nói:

“Nếu bốn người các ngươi đã quyết định đi dị giới thì để ta sắp xếp, nhị ca, trong nhà ngươi không cần ta giúp thuyết phục sao?"

Diệp Phi lắc đầu, vốn dĩ nhà họ Diệp cũng là gia tộc võ đạo.

"Lão tam ngươi đừng đến nhà ta, ta sợ ngươi qua đấy rồi đến lúc đó một đám người đều tìm ngươi muốn đi dị giới. Bây giờ đi qua dị giới sợ là không dễ dàng gì."

Tiêu Phàm gật đầu:

"Quả thật hiện nay qua đó không dễ dàng gì, nếu các ngươi có người thân muốn qua thì chờ sau này đi vậy.”

Bọn Diệp Phi gật đầu, họ không cần phải vội vã một năm hai năm này.

Lữ Tuyết Yến nói:

"Tiêu Phàm, hiện giờ ba mẹ ta ở đang ở thành phố Z, ta bảo họ tới đây một chuyến, ngươi nói chuyện có tác dụng hơn ta.”

“Được.”

Tiêu Phàm gật đầu.

Khổng Húc hơi ngượng ngùng nói:

“Lão tam, ngươi có thể tự mình đi một chuyến đến nhà ta không, ba và ông nội ta họ hơi bảo thủ.”

Nếu nói qua điện thoại thì không dễ thuyết phục lắm.

Tiêu Phàm cười nói:

“Lão đại, tất nhiên có thể rồi. Mối quan hệ thông gia giữa nhà họ Khổng và nhà họ Liễu đã mất, thực ra ta nên đến nhà ngươi nói lời xin lỗi mới đúng.”

Khổng Húc thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Phàm nhìn về phía Thẩm Thần:

“Bàn Tử, còn ngươi thì sao?”

Thẩm Thần rầu rĩ nói:

“Tam ca, cho dù bây giờ ngươi giết ta để bán thịt, đoán chừng ba ta cũng sẽ gật đầu đồng ý nữa đó. Ngươi không cần sắp xếp cho ta, ta gọi điện thoại cho ba ta là được rồi.”

Tiêu Phàm gật đầu:

"Vậy cứ quyết định như vậy đi, các ngươi nên nghỉ học thì nghỉ học, trực tiếp nghỉ học cũng không sao cả. Sau này trình độ học vấn của các ngươi đoán chừng là cũng không sử dụng được mấy nữa.”

Mấy người vừa ăn vừa nói chuyện, nửa tiếng sau ba mẹ Lữ Tuyết Yến đã tới.

“Chú, dì.”

Tô Ấu Vi vội chào hỏi.

Nàng và Lữ Tuyết Yến là bạn thân của nhau, nàng đã gặp qua ba mẹ Lữ Tuyết Yến nhiều lần, nàng đến ăn cơm ở nhà Lữ Tuyết Yến cũng không phải một hai lần.

“Chú, dì.”

Bọn Tiêu Phàm cũng vội chào hỏi.

“Chào mọi người. Vi Vi, đã mấy năm không gặp rồi phải không? Ngươi càng ngày càng xinh đẹp mà.”

Ba mẹ Lữ Tuyết Yến vừa cười vừa nói.

“Quả thật đã mấy năm không gặp rồi, dì ơi, hai người đã ăn cơm chưa? Nếu chưa ăn chúng ta qua bên cạnh gọi một bàn khác.”

Tô Ấu Vi nói.

“Bọn ta đã ăn từ sớm rồi.”

Mẹ Lữ Tuyết Yến vội nói, nàng nhìn về phía Lữ Tuyết Yến,

“Con gái, ngươi nói xem có việc gì mà tìm chúng ta gấp như vậy, không có tiền trả sao? Lão Lữ ngươi mau đi thanh toán hóa đơn đi.”

Chương 703: Diệp Phi

Lữ Tuyết Yến vội nói:

“Mẹ nói gì vậy, sao bọn ta lại không có tiền trả chứ, mấy người họ đều là đại gia đó. Ba mẹ, ta xin trịnh trọng giới thiệu với hai người một chút. Hắn là bạn trai ta Diệp Phi.”

Lữ Tuyết Yến nhìn về phía Diệp Phi.

Diệp Phi không ngờ Lữ Tuyết Yến lại giới thiệu hắn ngay lúc này, chân tay hắn luống cuống nói:

"Chú, dì xin chào hai người, ta là Diệp Phi.”

Ba Lữ Tuyết Yến gật đầu:

"Xin chào.”

Mẹ Lữ Tuyết Yến kéo nàng qua một bên:

"Tuyết Yến, không phải là mang thai rồi chứ? Các ngươi đám cưới chạy bầu sao?”

Lập tức Lữ Tuyết Yến đỏ bừng mặt.

Vẻ mặt bọn Tiêu Phàm kỳ lạ.

“Mẹ, mẹ nói gì vậy. Ta có chuyện khác muốn tìm các người. Hai người có thấy rất nhiều tin tức về yêu thú xuất hiện trên mạng đúng không, hai người chắc cũng đã biết có thế giới khác rồi. Ta dự định đi tới dị giới.”

Lữ Tuyết Yến nói.

Ba mẹ Lữ Tuyết Yến trợn to mắt, Tiêu Phàm ho nhẹ một tiếng nói:

"Chú, dì, ta họ Tiêu, Viêm Hoàng Quyết là ta lấy ra.”

“Hả?”

Ba mẹ Lữ Tuyết Yến lại kinh ngạc một lần nữa.

Tiêu Phàm dùng niệm lực tinh thần chống xuống đất, cơ thể hắn từ từ bay lên.

“Lữ Tuyết Yến, Diệp Phi, còn có hai người họ đều dự định đi đến dị giới, ba người bọn Diệp Phi đều là anh em tốt của ta.”

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Ba Lữ Tuyết Yến gật đầu liên tục, mẹ nàng thì hơi lo lắng nói:

"Tiêu tông sư, họ đi tới dị giới có an toàn không? Tình hình bên đó thế nào?”

Tiêu Phàm cười nói:

"Chắc chắn là an toàn rồi, không có vấn đề gì hết, chỉ là đường hầm không gian để truyền qua không dễ dàng. Nên trong khoảng thời gian ngắn họ không thể trở về. Nếu họ ở bên kia khoảng một năm thì tu luyện đến cấp bậc Tiên Thiên chắc chắn không thành vấn đề, tuổi thọ còn có thể kéo dài ít nhất ba mươi năm."

Ba Lữ Tuyết Yến vội nói:

"Đồng ý, chúng ta đồng ý, Tuyết Yến nàng có thể có cơ duyên này, đó là phúc phận của nàng. Tiêu tông sư, cảm ơn ngươi!"

Tiêu Phàm cười nói:

"Chú không cần khách sáo. Lữ Tuyết Yến là bạn thân của Ấu Vi, Diệp Phi và ta cũng là anh em tốt. Mấy năm nữa chú và dì muốn qua cũng được, sau này hai người lên cấp bậc Tiên Thiên chắc chắn cũng không thành vấn đề."

Trong mắt ba mẹ Lữ Tuyết Yến lộ vẻ phấn khởi. Ai mà không muốn sống thêm vài năm nữa chứ? Huống chi tu vi tăng lên không chỉ là sống thêm vài năm!

"Tiêu tông sư, ngươi sắp xếp như vậy là tốt rồi, bọn ta hoàn toàn không có ý kiến gì."

Ba Lữ Tuyết Yến nói.

Tiêu Phàm cười nói:

"Chú, dì vậy các ngươi và bọn Diệp Phi và Lữ Tuyết Yến nói chuyện đi, bọn ta đi trước, nhị ca ngươi tính tiền nha."

Diệp Phi gật gật đầu. Vẻ mặt hắn căng thẳng và khá bất ngờ khi thấy phụ huynh của bạn gái.

……

Sau khi rời khỏi nhà hàng, Tiêu Phàm gọi điện thoại cho ông nội Diệp Phi, gọi cho ba Thẩm Thần, tất nhiên họ đều không có ý kiến gì. Có thể có cơ duyên như vậy, họ cầu còn không được.

"Lão đại, buổi tối đi thăm ông nội Khổng có thích hợp không?"

Tiêu Phàm nói với Khổng Húc.

Khổng Húc vội nói:

"Đương nhiên thích hợp, ông nội ta thường ngủ rất khuya, họ buổi tối rảnh hơn ban ngày."

Tiêu Phàm gật gật đầu:

"Vậy chúng ta đi trực thăng qua đó, bây giờ mới hơn bảy giờ, đến bên đó chắc chỉ hơn chín giờ, cũng không quá muộn. Ngày mai sợ là ta không có thời gian. Nhanh nhất là ngày mốt các ngươi có thể đi tới dị giới."

Mấy người bên Stoker đã ở trên máy bay, đoán chừng họ nửa đêm sẽ đến nước Hoa, nếu đến thành phố Z thì còn cần thêm chút thời gian, chắc là ngày mai sẽ đến đó."

"Được."

Khổng Húc gật đầu.

Trực thăng ở bên này, rất nhanh đám người Tiêu Phàm lên trực thăng rời đi.

Vốn dĩ Tiểu Hắc định đi theo bên cạnh Tiêu Phàm nhưng lúc này Tiêu Phàm lại bảo Tiểu Hắc đi theo bên cạnh Tô Ấu Vi, để nó và Tiểu Tuyết cùng nhau bảo vệ Tô Ấu Vi.

Ngoài sáng có Tiểu Tuyết bảo vệ, còn trong tối có Tiểu Hắc bảo vệ, cho dù có người tiến hoá cấp SSS tới thì Tô Ấu Vi cũng sẽ không gặp vấn đề gì.

"Lão Tam, xin lỗi đã để ngươi phải đi chuyến này."

Khổng Húc nói.

Tiêu Phàm tức giận nói:

"Lão đại, ngươi có xa cách quá không? Lúc trước các ngươi mời ta ăn cơm, ta cũng đã ăn rất nhiều. Ông nội ngươi cũng là bậc trưởng bối của ta, cũng không thể để họ tới tìm ta chứ?"

…

Chỉ trong hai giờ trực thăng đã đến Khổng gia. Ông nội và ba mẹ Khổng Húc đang chờ, những người khác trong Khổng gia cũng không nhận được tin tức.

“Tông Sư, hoan nghênh hoan nghênh!”

“Chào Tông Sư.”

Tiêu Phàm từ trên trực thăng bước xuống, ông nội Khổng Húc là Tôn Minh Triết vội bước tới nghênh đón, trên mặt họ đều nở nụ cười. Bây giờ thân phận và địa vị của Tiêu Phàm không thể coi thường, tuy rằng Khổng gia lợi hại, nhưng cũng không dám sơ suất với Tiêu Phàm chút nào.

"Chào ông Khổng, chào chú dì. Các người không cần khách sáo như vậy đâu, hơn nữa ta và Khổng Húc là anh em tốt của nhau.”

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Chương 704: Khổng Gia

Bọn Khổng Minh Triết đón Tiêu Phàm vào trong nhà, tòa nhà này của Khổng Minh Triết có diện tích không nhỏ và tài sản của Khổng gia rất nhiều.

“Ông Khổng, trước đây chuyện thông gia có nhiều đắc tội, bây giờ muộn như vậy còn tới quấy rầy, đây là tấm lòng nhỏ của hậu bối.”

Tiêu Phàm lấy ra một bình ngọc nhỏ, bình ngọc nửa trong suốt, bên trong bình ngọc có một giọt chất lỏng trong suốt như pha lê.

“Tông Sư, cái này không được. Cái này quá quý giá.”

Khổng Minh Triết vội nói, lập tức hắn nhận ra đây là gì, chất lỏng bên trong bình ngọc nhỏ này là Sinh Mệnh Linh Dịch. Đã từng bán đấu giá ba giọt Sinh Mệnh Linh Dịch với vài tỷ đô la Mỹ.

Tiêu Phàm cười nói:

"Khổng lão, đây là một chút tấm lòng của hậu bối.”

"Ông nội, cái này đắt lắm sao?"

Khổng Húc kinh ngạc nhìn bình ngọc nhỏ nói.

Sinh Mệnh Linh Dịch, căn bản hắn cũng chưa hề tiếp xúc tới.

Ba Khổng Húc nói:

"Đây là Sinh Mệnh Linh Dịch, một giọt trị giá trên mười lăm tỷ đô la mỹ, có thể kéo dài ba năm tuổi thọ.

“Tê!”

Khổng Húc trợn tròn mắt.

Tiêu Phàm thật hào phóng.

“Tông Sư, cái này ta thật không thể nhận, quá quý giá.”

Khổng Minh Triết nói.

Tiêu Phàm mở bình ngọc ra, dùng niệm lực tinh thần dẫn dắt lập tức Sinh Mệnh Linh Dịch liền bay ra đến miệng Khổng Minh Triết.

“Tông Sư, ngươi...lão phu hổ thẹn rồi.”

Khổng Minh Triết đứng dậy muốn hành lễ với Tiêu Phàm, Tiêu Phàm vội tránh sang một bên.

“Khổng lão, hôm nay ta tới đây có một chuyện. Nghe nói các ngươi muốn Khổng Húc tham gia chính trị, càng muốn hắn dấn thân vào con đường tu luyện.”

Tiêu Phàm nói.

Bọn Khổng Minh Triết gật đầu.

Khổng Minh Triết nói:

"Chỉ sợ hắn không có thiên phú về mặt tu luyện, nếu lãng phí thời gian thì con đường làm quan cũng không còn.”

Tiêu Phàm nói:

"Khổng lão, hôm nay ta có thể cho hắn đi tới dị giới, ở bên kia trong vòng một năm chắc chắn hắn có thể đạt tới cấp bậc Tiên Thiên và trong vòng ba năm là có thể đạt được Tông Sư hay Đại Tông Sư. Đạt đến cấp bậc Tiên Thiên có thể sống đến một trăm hai mươi tuổi, cấp Tông Sư một trăm năm mươi tuổi và cấp Đại Tông Sư sống đến hai trăm tuổi cũng không vấn đề gì."

"Đảm bảo tuyệt đối an toàn nếu hắn muốn đi dị giới."

Khổng Minh Triết vội nói:

"Tông Sư, nếu an toàn thì không vấn đề gì cả, đương nhiên ta không có ý kiến."

Ba mẹ Khổng Minh Triết cũng gật đầu.

Tiêu Phàm nhìn Khổng Húc, mắt Khổng Húc trợn to:

"Ông nội, ta nói với ông rồi, người không tán thành cả đám bay lên. Lão Tam đi cùng với các người, các người vui vẻ như vậy sao?"

Ba Khổng Húc tức giận nói:

"Ngươi có thể so với Tông Sư không? Hay bản thân ngươi muốn tu luyện chỉ là một bầu nhiệt huyết thôi. Tông Sư nói ngươi có thể đạt cấp bậc Tiên Thiên, vậy chắc chắn có thể đạt được."

Khổng Minh Triết cười nói:

"Chúng ta không ngốc, đối với ngươi mà nói đây là cơ duyên vô cùng tốt, ngươi cố gắng tu luyện không cần lo lắng việc trong nhà. Tu vi tăng lên rồi, ngươi càng chăm chỉ càng giúp Tông Sư."

Khổng Húc nghiêm túc gật đầu.

Tiêu Phàm âm thầm thở phào một hơi, vẫn tốt vẫn tốt, Khổng Minh Triết họ rất dễ nói chuyện, nếu họ kiên quyết không đồng ý thì rất khó làm.

“Ông Khổng, chú, dì, có thể hai ngày nữa Khổng Húc sẽ đi dị giới, đoán chừng phải một năm sau mới trở về.”

Tiêu Phàm nói.

Khổng Minh Triết gật đầu:

"Một năm sau mới trở về không sao, ra nước ngoài du học một năm cũng chưa chắc có thể trở về một lần, huống chi đi dị giới."

Không ở lại Khổng gia lâu mà Tiêu Phàm trở về huyện Lôi Sơn ngay trong đêm.

Tô Ấu Vi ở bên này.

“Ông xã, ngươi về nhanh vậy, có thuận lợi không?”

“Ừm, bọn người Khổng lão dễ nói chuyện hơn so với dự tính.”

Sau một phen chiến đấu bọn Tiêu Phàm ngủ thiếp đi. Chẳng mấy chốc đã đến ngày hôm sau. Khi Tiêu Phàm thức dậy thì Tô Ấu Vi đã chuẩn bị xong bữa sáng.

“Ông xã, có tin tức mới. Bọn Stoker đã lên máy bay đi tới thành phố Z, hơn nữa đi cùng họ còn có năm người nước M.”

Tô Ấu Vi nói.

Tiêu Phàm nheo mắt:

"Năm người nước M sao? Chắc là người của liên minh người tiến hóa, họ lại công khai tới đây. Khi nào thì họ đến?”

Tô Ấu Vi nói:

"Máy bay của họ đã cất cánh được một lúc rồi, khoảng hai tiếng nữa là hạ cánh, trưa nay có thể đến chỗ chúng ta.”

Tiêu Phàm cười lạnh lùng một tiếng:

"Ta muốn xem họ muốn làm gì!”

Cho dù năm người nước M tới đây toàn bộ đều là người tiến hóa

cấp SSS, Tiêu Phàm cũng không sợ! Bây giờ hắn có Đại Tông Sư đỉnh phong, thậm chí là sức mạnh Đại Tông Sư viên mãn, hơn nữa Tiểu Hoàng và Tiểu Hắc cũng có sức mạnh Đại Tông Sư đỉnh phong. Sức mạnh của Hắc Vương yếu một chút, nhưng cũng ở giai đoạn giữa Đại Tông Sư.

Chẳng mấy chốc đã hai giờ trôi qua.

“Tích tích!”

Điện thoại của Tiêu Phàm vang lên. Hắn nhận điện thoại, bỗng nhiên Tư Trường Khắc gọi điện thoại tới:

"Tiêu Phàm, chúng ta đang tìm địa điểm đàm phán ở thành phố Z, huyện Lôi Sơn chúng ta không đi được. Phía nước M có người tới, họ giúp chúng ta hoà giải. Catherine, Balk, còn có Linh Ưng ngươi mang tới đây."

Chương 705: Tia Chớp

Tiêu Phàm nhỏ giọng nói:

"Stoker tướng quân, ngươi có nhầm lẫn không? Nói chuyện ở đâu không phải do ngươi quyết định . Nếu không muốn nói chuyện nữa các ngươi có thể quay về, đến lúc đó ta đến đảo Mã Kỳ tìm các ngươi thì các ngươi chuẩn bị quan tài cho mình đi.”

Trong mắt Stoker tướng quân lộ vẻ giận dữ, hắn lạnh lùng nói:

"Tiêu Phàm, dường như ngươi không có thành ý đàm phán.”

Tiêu Phàm lạnh lùng nói:

"Ta ở huyện Lôi Sơn, ta ở nhà kho cũ chờ các ngươi, cho các ngươi hai tiếng, đến muộn không chờ nữa!"

Nói xong Tiêu Phàm liền cúp điện thoại.

“Đồ khốn! Chẳng qua là may mắn được cao thủ của dị giới ủng hộ mà lại có thể kiêu ngạo như vậy.

Stoker lạnh giọng nói.

Eric nói:

"Chúng ta đến huyện Lôi Sơn cũng được, nhưng đến kho hàng cũ của hắn thì không được, ở đó nói không chừng có bẫy.”

Chưa đầy hai tiếng sau, bọn Eric đã đến huyện Lôi Sơn.

“Tiêu Phàm, chúng ta đã tới rồi. Không thể nói chuyện trong nhà kho, ai biết có mai phục không chứ. Chúng ta đang ở khu rừng phía tây nhà kho!”

Stoker gọi điện thoại cho Tiêu Phàm lại một lần nữa.

Niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm mở rộng ra, rất nhanh hắn đã phát hiện bọn Stoker.

“Lại có người tiến hóa cấp SSS, còn có sáu người tiến hóa cấp SS tới.”

Tiêu Phàm hơi sửng sốt.

Rất nhanh người tiến hóa cấp SSS nước M đã xuất hiện. Họ không ngại phơi bày điểm này, chắc là có ý nghĩ sẽ giết hắn. Chỉ là không biết trong bóng tối còn có người tiến hóa cấp SSS không.

“Hắc Vương, Tiểu Hoàng, Tiểu Hắc, các ngươi lần lượt đi vòng qua phía bắc, phía tây, phía nam và trốn đi nghe hiệu lệnh của ta mà ra tay.”

Tiêu Phàm ra lệnh.

“Gâu, meo meo.”

Bọn Hắc Vương nhanh chóng rời khỏi nhà kho.

Tiêu Phàm từ trong kho hàng đi ra.

Hắn ung dung đi đến rừng cây nơi họ đang ở.

“Đến rồi!”

Chẳng mấy chốc bọn Stoker liền thấy được Tiêu Phàm, sau vài phút, Tiêu Phàm tiến vào rừng cây và thấy bọn Stoker.

“Tiêu Phàm, người đâu? Sao ngươi không mang bọn Catherine đến đây?"

Stoker nhỏ giọng nói.

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói:

"Nói cũng chưa nói xong, mang cái gì chứ?”

Eric nóng lòng nhìn qua Tiêu Phàm:

"Tiêu Phàm, thực lực của ngươi không tệ và thực lực của ta cũng không tồi, chúng ta so tài một chút đi? Thắng thì cái gì cũng dễ bàn, còn nếu ngươi thua lập tức thả người ra!”

Tiêu Phàm cười trừ nói:

"Nếu ta thua thì thả người là được rồi? Ta thua sợ là phải mất mạng!”

“Nếu ngươi muốn đánh không vấn đề gì, chúng ta đã quyết cao thấp thì cũng quyết sinh tử luôn vậy.”

…

Eric hơi chần chừ.

Nhưng rất nhanh hắn đã nghĩ, mình là người tiến hoá cấp SSS, cho dù sức mạnh yếu hơn Tiêu Phàm thì Tiêu Phàm muốn giết hắn chắc cũng không dễ dàng. Chỉ cần Tiêu Phàm không mạnh hơn hắn rất nhiều thì những người còn lại có thể cùng một lúc xông lên giết Tiêu Phàm, ai dám nói họ không theo quy củ chứ? Chiến đấu sinh tử, ai có lý!

“Tiêu Phàm, đừng tưởng rằng ngươi là đại tông sư thì quá kiêu ngạo, vận may của ngươi không có thể bảo vệ ngươi quá lâu đâu.”

“Ngươi muốn chiến thì chúng ta chiến!

Eric lạnh lùng nói, trên người hắn lóe lên tia chớp.

“Giết!”

Vừa dứt lời, Eric liền không biết xấu hổ tập kích.

Hắn thuộc loại địa lôi, lực công kích mạnh, tuy rằng không giỏi chạy khoảng cách xa để tập kích, nhưng tập kích với cự ly ngắn hắn vẫn rất giỏi. Ngay lập tức Eric đã đến trước mặt Tiêu Phàm. Dao găm trong tay hắn đâm mạnh về phía Tiêu Phàm. Dao găm này được chế tạo bằng hợp kim đặc biệt, tuyệt đối cắt sắt như cắt bùn, hơn nữa ngay lập tức nó có thể chịu được sức mạnh của lôi điện.

“Ầm!”

Sức mạnh của lôi điện mạnh mẽ bùng lên trước mặt Tiêu Phàm, ánh mắt của bọn Stoker đều bị cường độ ánh sáng xuyên qua, mắt của Tiêu Phàm cũng bị ảnh hưởng. Nhưng thực sự sức mạnh lôi điện cũng không làm tổn thương đến Tiêu Phàm. Bên ngoài cơ thể Tiêu Phàm có bao phủ một lớp không gian. Sức mạnh lôi điện rất mạnh, nếu gặp phải kim loại phòng ngự thì lập tức có thể xuyên thấu, còn nếu gặp phải lớp phủ không gian chẳng khác nào gặp phải khắc tinh. Lớp phủ không gian hoàn toàn không dẫn điện!

Cho dù là chất cách điện như cao su cũng dẫn điện ** và thậm chí không khí cũng dẫn điện, lớp phủ không gian ngăn cách với không gian.

“Ầm! Ầm!"

Chỉ trong thời gian rất ngắn Eric thay đổi phương hướng, hắn lại tiến hành công kích lần hai, một lần nhắm ngay trái tim của Tiêu Phàm, một lần nhắm ngay sau đầu. Nhưng mà vẫn không có tác dụng, Tiêu Phàm vẫn bình yên vô sự. Lớp phủ không gian có năng lực phòng thủ tốt như lá chắn không gian, nhưng nó có thể phòng thủ toàn diện, đủ để chống lại đòn tấn công của Eric.

“Sức mạnh đại thành cấp SSS, không tệ. Nhưng nếu ngươi chỉ có sức mạnh như vậy thì ngươi sẽ chết chắc.”

Tiêu Phàm nói.

Lớp phủ không gian do hắn tạo ra, có thể ngăn cách âm thanh, và không ngăn cách âm thanh, hoàn toàn hắn cũng có thể làm được.

“Lôi Bão!”

Eric nghiêm nghị nói.

Một tia lôi điện màu tím dường như giao long nhào về phía Tiêu Phàm, tia lôi điện màu tím này lực công kích mạnh hơn đợt công kích vừa rồi của hắn.

Chương 706: Cấp SS

“Ầm ầm!”

Cơ thể Tiêu Phàm bị đánh bay, quần áo của hắn có nhiều chỗ bị cháy, đòn tấn công của Eric lần này đã đạt tới cấp SSS đỉnh phong.

“Có lẽ ngươi đã đạt đến cấp SSS không bao lâu nhưng sao lại có sức mạnh như vậy.”

Tiêu Phàm kinh ngạc nói.

Sau khi trở thành người tiến hóa, sức mạnh của họ có thể tăng lên. Ngay từ đầu đã có thực lực như vậy rất mạnh.

“Tất cả mọi người cùng tiến lên. Hắn là sức mạnh đại tông sư đỉnh phong của hắn, chúng ta cùng tiến lên lên giết hắn!"

Eric gằn giọng nói.

Có thể hắn cũng lười nói cái gì võ đạo, trực tiếp giết chết Tiêu Phàm!

“Giết!”

Sáu người tiến hóa cấp SS không do dự, ngay lập tức tất cả họ đều ra tay, sáu loại công kích mạnh mẽ giây phút đó đánh về phía Tiêu Phàm.

“Chết đi!”

Tiêu Phàm dịch chuyển tức thời tới bên cạnh Eric.

Thần Quang Thánh Khí từ trong người hắn lao ra.

“Phù phù!”

Lúc này, Thần Quang lúc mới nhận chủ không mạnh hơn ám khí bình thường nhiều lắm nhưng hiện tại nó hấp thu không ít sức mạnh đã trở nên mạnh hơn rất nhiều. Ngoài ra, bây giờ Tiêu Phàm có thể mang sức mạnh không gian phủ lên mặt ngoài Thần Quang, sức mạnh không gian có thể chồng lên sức mạnh Thần Quang.

Lực công kích Đại Võ Tông viên mãn đã đủ tiêu chuẩn. Nếu tu vi của Tiêu Phàm mạnh hơn một chút và Thần Quang mạnh hơn một chút, hơn nữa vận dụng lực công kích của Thần Quang hắn có thể đạt tới cấp bậc Võ Vương.

"Ngươi…"

Eric trừng to mắt.

Thần Quang đâm vào sau lưng hắn, xuyên qua ngực hắn và trái tim của hắn bị đâm thủng lỗ lớn, chắc chắn phải chết.

“Lực công kích của ngươi không tệ đó, nhưng phòng ngự gần như vô nghĩa. Phòng ngự của ngươi chỉ miễn cưỡng đạt tới cấp SSS thôi.”

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói.

Nhanh chóng Eric chết đi, và thi thể của hắn rơi xuống đất. Sáu người tiến hóa cấp SS rất sợ hãi. Eric còn sống thì họ có lòng tin cùng nhau giết chết Tiêu Phàm nhưng bây giờ Eric đã chết trong tay Tiêu Phàm, vậy làm sao có thể giết Tiêu Phàm? Tu vi của Tiêu Phàm cao hơn họ, tốc độ cũng nhanh hơn họ, cho dù Tiêu Phàm đánh không lại, chạy thoát chắc chắn không có vấn đề gì.

“Trốn đi!”

Trong đó có hai người tiến hóa cấp SS đã chọn chạy trốn đầu tiên.

Thấy tình hình như vậy bốn người tiến hóa cấp SS còn lại cũng

chạy trốn luôn, sáu người tiến hóa cấp SS họ chạy về các hướng khác nhau.

“Hắc Vương, các ngươi ra tay đi!”

Giọng nói của Tiêu Phàm truyền khắp bốn phương.

“Gâu! Gâu!”

Tiếng chó sủa vang lên, Hắc Vương, Tiểu Hoàng và Tiểu Hắc bắt đầu tấn công.

“Phù phù!”

“Xoẹt xoẹt!”

Cơ thể Hắc Vương phồng lên còn to hơn lão hổ, nó tát một cái liền đánh bay một người tiến hoá cấp SS, đối phương trong miệng phun ra máu tươi, trên người xương cốt cũng bị Hắc Vương đập nát không ít.

“Phù phù!”

Tiểu Hoàng thuộc tính thổ, dưới đất đột nhiên xuất hiện một rễ cây gai, cơ thể người tiến hoá cấp SS đã bị gai đâm xuyên thủng. Tên của nó không có khí phách như Hắc Vương, thực ra thiên phú cũng không bằng Hắc Vương, nhưng trước mắt sức mạnh của nó mạnh hơn Hắc Vương rất nhiều.

“Xoẹt!”

Tiểu Hắc ra tay đơn giản, nó chỉ dùng móng vuốt cào nhẹ một cái. Tốc độ vô cùng khủng khiếp, cộng thêm móng vuốt cực kỳ sắc bén, cổ họng cao thủ cấp SS bị nó xé ra một cách dễ dàng.

Sáu người tiến hóa cấp SS, một người che mặt bị thương nặng, hai người chết, người bị thương nặng chắc chắn cũng sống không nổi.

"Trời ơi!"

“FUCK”

Vong hồn của ba người tiến hóa còn lại bốc lên.

Làm sao Tiêu Phàm có thể điều khiển Linh Miêu và Linh Khuyển có có sức mạnh vô cùng mạnh mẽ như vậy?

“Đầu hàng, ta đầu hàng.”

Trong đó một người tiến hóa thấy Tiểu Hoàng tới gần mà hét lớn.

“Phù phù!”

Tiểu Hoàng không để ý tới hắn, lại lấy cây gai khác lao vào đâm, cây gai vô cùng sắc bén lập tức đâm thủng cơ thể hắn.

“Á!”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, Bọn Hắc Vương đuổi theo kẻ địch cũng rất nhanh tử vong. Chỉ trong vài giây ngắn ngủn, tất cả sáu người tiến hóa cấp SS bị giết chết.

“Tiêu Phàm, ngươi, ngươi….”

Vẻ mặt tướng quân Stoker vô cùng khó coi.

Hắn chỉ là người bình thường, cho dù muốn chạy trốn cũng hoàn toàn không có năng lực trốn.

Tiêu Phàm bước từng bước đi về phía tướng quân Stoker. Tướng quân Stoker vô cùng hoảng loạn.

“Tiêu Phàm, ngươi không thể giết ta, ta đại diện cho Đế quốc A. Ta cũng không phải võ giả.”

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói:

"Các ngươi chỉ có một người tiến hóa cấp SSS tới đây? Thật đúng là khiến ta hơi thất vọng.”

Tướng quân Stoker nuốt một ngụm nước bọt:

"Tiêu Phàm, họ lập kế hoạch muốn giết ngươi, ta không biết, ta tới là để đàm phán."

Tiêu Phàm lạnh lùng nhìn tướng quân Stoker.

Người này quả thật chỉ là người bình thường nếu giết hắn cũng không có tác dụng gì.

“Tướng quân Stoker, trước mắt nước M chỉ có một người tiến hóa cấp SSS thôi sao?”

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tướng quân Stoker hít một hơi thật sâu nói:

"Có lẽ họ chỉ có một người tiến hoá cấp SSS, dịch tiến hoá cấp SSS còn chưa hoàn thiện."

“Chắc chắn Eric may mắn lắm khi trở thành người tiến hóa cấp SSS! Tiêu Phàm ngươi muốn cái gì chúng ta đều có thể nói.”

Chương 707: Cảnh Giới

“Ông nội, tàu ngầm đã được truyền đi, tình hình bên đó thế nào rồi?”

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tiêu Hải cười nói:

“Tàu ngầm đã giành chiến thắng trong trận chiến đầu tiên, rồi chúng ta đột kích đế quốc Huyết Anh và phá hủy ba mươi mốt tàu chiến của họ tại cảng. Sau đó khi trở về còn mang theo hai tàu chiến của họ. Bây giờ các tàu chiến của Huyết Anh đế quốc không dám đến gần biển chúng ta, nhưng họ vẫn chưa bỏ cuộc. Họ đang tập trung tấn công các thuyền buôn của đế quốc Thần Long chúng ta, suy cho cùng thì hợp tác kinh tế của chúng ta với các nước khác vẫn bị ảnh hưởng.”

Nói đến phần sau, sắc mặt của Tiêu Hải trở nên nghiêm trọng.

Tình hình hiện tại của Hải quân đế quốc Thần Long vẫn còn chút khó khăn. Việc buôn bán ven biển trong nước không còn là vấn đề

lớn, nhưng nguy cơ của tàu buôn sang nước khác vẫn là rất cao. Nếu đụng độ tàu chiến của đế quốc Huyết Anh, khả năng rất cao là thuyền hủy người vong.

Tiêu Phàm nói:

“Ông nội, ở bên này ta đã giết một người tiến hóa cấp SSS và sáu người tiến hóa cấp SS của nước M. Hơn nữa ta còn ký một thỏa thuận với Đế quốc A, họ phải đồng ý với ta một yêu cầu. Đám tàu chiến đầu tiên sẽ xuất phát trong thời gian tới. Ước chừng hai mươi ngày sẽ đến nơi.”

Tiêu hải nói:

“Lô đầu tiên có thể có bao nhiêu tàu chiến?”

Tiêu Phàm cười nói:

“Lúc đầu là năm chiếc tàu chiến, sau đó ta nói với họ yêu cầu không cần quá cao nên lô tàu chiến đầu tiên có thể là mười chiếc.”

Tiêu Hải gật gật đầu.

“Cháu ngoan, mấy người Ấu Vi ngươi không cần phải lo lắng, Ấu Vi nhanh nhất trong một tháng có thể đạt tới cấp bậc tông sư, trong thời gian ngắn nàng lập tức có thể trở về. Ông nội vẫn còn một ít năng lượng dự trữ, cho ngươi để thúc đẩy tăng cao tinh thần lực.”

Tiêu Hải nói xong, một khối tinh thần lực thuần thiết nhanh chóng đi qua, tinh thần lực nhanh chóng tiến vào cơ thể Tiêu Phàm và bắt đầu hợp nhất.

“Cháu ngoan, ngươi hãy nắm chắc thời gian chuyện nhà máy thuốc nổ CL-20. Ta sẽ liên hệ ngươi sau năm ngày.”

Bóng dáng của Tiêu Hải lập tức biến mất.

Tiêu Phàm nhìn vào trong gương, hắn cảm thấy tiếc nuối. Mặc dù Tô Ấu Vi không thường xuyên ở đây, nhưng mà lúc đó Tô Ấu Vi ở thành phố Z, rất gần đây, còn hiện giờ Tô Ấu Vi lại ở tận dị giới.

“Phù!”

Một lúc lâu sau, Tiêu Phàm thở phào một cái.

Tô Ấu Vi cần phải thăng cấp, thời gian một tháng cũng không phải quá dài.

…

Ở dị giới, Tiêu Hải để Tô Ấu Vi và những người khác vào trong chiếc bình ngọc, mấy người Tô Ấu Vi cần ở bên trong một khoảng thời gian để thích ứng.

Vài canh giờ trôi qua, Tiêu Hải khôi phục không ít.

“Đều tản hết đi!”

Tiêu Hải nói vọng ra ngoài phòng. Một số người trong số họ nhanh chóng rời đi, nhưng vẫn còn một số cao thủ ở lại bảo vệ chỗ này.

Hai canh giờ sau, Tiêu Hải và những người khác gần đến Thần Đô, nhưng họ cũng không có đi vào Thần Đô mà lại lại vào một ngọn Linh Sơn.

Linh Sơn này nằm ở phía đông Thần Đô, bên trong có rất nhiều linh thú quý hiếm chứa linh khí, hiện giờ nơi này vẫn là khu vực săn bắn của hoàng thất.

“Thời gian tiếp theo các ngươi sẽ gọi trẫm là chủ thượng.”

“Vâng, chủ thượng!”

Hai cao thủ bên cạnh Tiêu Hải nói.

Hai cao thủ này đều là nữ, nhưng hai người đều có tu vi cấp bậc Võ Đế, trong đó còn có một người đã đạt đến cảnh giới hậu Võ Đế.

Tiêu Hải đã lên kế hoạch cho hai họ hướng dẫn Tô Ấu Vi và những người khác tu luyện, sau đó hắn bố trí một số cao thủ bảo vệ bên ngoài Linh Sơn.

“Ấu Vi, các ngươi có thể ra ngoài rồi.”

Âm thanh của Tiêu Hải vang lên trong bình ngọc, mấy người Tô Ấu Vi nhanh chóng ra ngoài.

“Ông nội Tiêu.”

Họ nhanh chóng chào hỏi.

“Chào mừng các ngươi.”

Tiêu Hải cười nói:

“Thời gian tiếp theo các ngươi sẽ ở bên trong Linh Sơn này tu luyện, các nàng sẽ chỉ dạy các ngươi. Sau khi tu luyện một thời gian, các ngươi sẽ phát hiện, thiên phú của mình so với trước đây mạnh hơn rất nhiều, quy luật của thế giới này rất khác.”

“Ấu Vi, có lẽ trong vòng một tháng ngươi có thể đạt đến cấp bậc Võ Tông, còn Khổng Húc các ngươi có cơ sở thấp nên sẽ tiến bộ chậm một chút, nhưng rất có thể trở thành tông sư sau một năm. Bất kể thế nào, các ngươi cũng có thể đạt đến cảnh giới Tiên Thiên.”

Ánh mắt Tô Ấu Vi và những người khác lộ vẻ hưng phấn.

“Hai người họ, một người tên là Hạ Thanh Hồng, người còn lại tên là Đường Uyển Quân, đều là cao thủ cấp bậc Võ Đế, quá đủ để chỉ dạy các ngươi.”

Tiêu Hải giới thiệu hai nữ cao thủ.

“Chào hai vị lão sư.”

Mấy người Tô Ấu Vi nhanh chóng chào hỏi.

“Không cần khách khí.”

Hạ Thanh Hồng vội nói, nàng không biết cụ thể thân phận của mấy người Tô Ấu Vi, nhưng trên đường đến Tiêu Hải đã dặn dò các nàng rất nhiều lần.

Chương 708: Nhất Định Phải Hoàn Thành

Ánh mắt Tiêu Hải chuyển đến hai người Hạ Thanh Hồng:

“Hãy dạy dỗ họ cho tốt, cố gắng tăng cường thực lực của họ, nhưng cũng không thể quá nóng vội.”

“Vâng, chủ thượng!”

Hai người Hạ Thanh Hồng đồng thanh nói.

Tiêu Hải nhìn về phía Tô Ấu Vi:

“Ấu Vi, có bất cứ yêu cầu gì cứ nói với họ, nhưng đừng rời khỏi toàn Linh Sơn này là được. Nơi này có trận pháp mạnh mẽ, bên ngoài còn có cao thủ bảo vệ, chỉ cần không rời đi, ở bên trong Linh Sơn các ngươi tuyệt đối an toàn.”

Linh Sơn này thật sự cách Thần Đô rất gần, nếu có gì bất thường, viện trợ sẽ đến rất nhanh.

“Ông nội Tiêu, bọn ta sẽ cố gắng tu luyện. Ở đây phong cảnh rất đẹp, ta cảm giác dù ở đây khoảng một năm cũng không cảm thấy buồn chán.”

Tô Ấu Vi nói.

Lúc này họ đang ở giữa sườn núi, có thể thấy bầu trời vô cùng trong trẻo, linh khí trong núi lượn lờ, chim hót hoa nở.

Tiêu Hải cười nói:

“Môi trường ở đây khá tốt. Tiếp theo các nàng sẽ sắp xếp cho các ngươi, qua mấy ngày nữa ông nội Tiêu sẽ quay lại thăm các ngươi.”

Tiêu Hải nhanh chóng rời đi, không lâu sau đó mấy người Tô Ấu Vi đã được thu xếp ổn thỏa, Tô Ấu Vi và Lữ Tuyết Yến được xếp ở cùng một hang động.

Ba người bọn Khổng Húc thì ở cùng nhau.

Ngay sau đó Tô Ấu Vi đã tu luyện Thần Nữ Chiến Thần Quyết.

“Sao có thể như vậy?”

Tô Ấu Vi không dám tin.

Ở đây tuy linh khí rất nhiều, nhưng tốc độ tu luyện cũng quá nhanh rồi, Tô Ấu Vi phán đoán sơ bộ, tốc độ tu luyện ở đây phải nhanh hơn mười mấy lần. Điều này có thể so sánh với tốc độ tu luyện trong biệt thự của huyện Lôi Sơn.

“Phàm ca nói ăn càng nhiều củ cải, thiên phú ở đây càng tốt, quả thật đúng là như vậy, tốc độ tu luyện này thật đáng kinh ngạc mà. Chẳng trách năm đó ông nội Tiêu có thể nhanh chóng nổi dậy.”

Tô Ấu Vi thầm nghĩ trong lòng.

Với tốc độ tu luyện này, Tô Ấu Vi đoán nếu mình tập trung toàn lực tu luyện, trong nửa tháng là có thể đạt đến cảnh giới Tông Sư. Cho dù được tăng cường thêm một chút thời gian tu luyện khả năng chiến đấu hay gì đó, trong vòng một tháng đến cấp bậc Tông Sư cũng không có vấn đề gì.

Trong một hang động khác, mấy người Diệp Phi cũng kinh ngạc không kém. Tốc độ tu luyện ở đây tu luyện phải nhanh hơn gấp trăm lần so với bình thường trên Trái Đất.

“Hãy giữ bình tĩnh. Các ngươi nhanh chóng hoàn thành tu luyện Viêm Hoàng Quyết Trúc Cơ, phần công pháp còn lại chủ thượng sẽ chuẩn bị cho các ngươi.”

Giọng nói của Đường Uyển Quân vang lên trong đầu của Diệp Phi và mấy người khác.

“Vâng, Đường lão sư.”

Diệp Phi và những người khác nhanh chóng thu hồi tâm trí và tập trung vào tu luyện.

Tốc độ tu luyện nhanh như vậy có rất nhiều ưu điểm, nhưng cũng có nhược điểm, một khi phạm sai lầm sẽ ảnh hưởng rất lớn đến bản thân. Tất nhiên, muốn để mấy người Diệp Phi xảy ra chuyện cũng khó. Bên cạnh họ có cao thủ cấp Võ Đế trông coi.

“Hạ đạo hữu, họ tu luyện rất nhanh.”

Đường Uyển Quân truyền âm cho Hạ Thanh Hồng.

Hạ Thanh Hồng nhàn nhạt truyền âm nói:

“Họ là người bệ hạ chọn ra, bệ hạ năm đó thăng cấp sức mạnh cũng rất nhanh. Đừng khinh thường, nhiệm vụ bệ hạ giao cho chúng ta, nhất định phải hoàn thành tốt.”

Đường Uyển Quân vội nói:

“Ta đã biết.”

…

Tiêu Phàm nhìn qua tướng quân Stoker cười như không cười:

“Tướng quân Stoker, các ngươi đầu tiên là phái Catherine tới, giờ lại phái Balk tới. Hiện giờ còn muốn nhân cơ hội giết ta, có phải hơi quá phận không.”

Stoker đen mặt nói:

“Ngươi muốn gì cứ nói thẳng.”

Hắn có dự cảm, Tiêu Phàm chắc chắn sẽ mở miệng.

Tiêu Phàm nhẹ giọng nói:

“Ta hiện tại sẽ không nói cho ngươi biết ta muốn cái gì, nhưng nếu ta yêu cầu, các ngươi nhất định phải đồng ý vô điều kiện.”

“Điều này là không thể. Bọn ta còn không biết ngươi muốn cái gì, làm sao có thể đồng ý!”

Stoker lập tức từ chối.

Sắc mặt Tiêu Phàm trở nên lạnh lùng:

“Có vẻ như ngươi không muốn sống sót trở về, mấy người của Đế quốc A bọn ngươi cũng sẽ chịu chung số phận với ngươi!”

Stoker lạnh giọng nói:

“Tiêu Phàm, ngươi dám à! Đế quốc A Luân chúng ta thế nhưng là một trong năm cường quốc, chúng ta có vũ khí hạt nhân đó.”

Tiêu Phàm cười nhạo nói:

“Vậy các ngươi có dám dùng không? Nếu các ngươi dám sử dụng nó, xảy ra chiến tranh hạt nhân, nói không chừng đối với ta càng tốt hơn. Bức xạ hạt nhân không ảnh hưởng tới ta, cho dù tất cả quốc gia đều có vũ khí hạt nhân thì ta cũng không có bất cứ mối đe dọa nào.”

Stoker im lặng không nói. Nếu thật sự xảy ra chuyện đó, rất có thể Tiêu Phàm là người được lợi lớn nhất, có lẽ đến lúc đó Tiêu Phàm sẽ trở thành hoàng đế.

“Tướng quân Stoker, nếu chiến tranh hạt nhân nổ ra, người nhà, gia tộc của ngươi e là sẽ phải tan thành mây khói, còn ta chỉ là một đứa trẻ mồ côi.”

Tiêu Phàm nhẹ giọng nói.

Stoker: "…”

“Tiêu Phàm, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Stoker cắn răng nói.

Chương 709: Không Có Gì Nguy Hiểm

Tiêu Phàm khẽ cười nói:

“Bây giờ ta muốn cái gì cũng không thể nói cho ngươi biết, điều kiện ta đưa ra chắc chắn các ngươi có thể làm được. Ta sẽ không đề xuất yêu cầu làm hoàng đế của các ngươi đâu.”

Nói đến đây, Tiêu Phàm lấy ra một tập tài liệu:

“Nếu ngươi đồng ý, hãy thay mặt cho Đế quốc A ký tên vào đây. Nếu không đồng ý ngươi sẽ được giải thoát rồi. Trên đường xuống

suối vàng ngươi cũng sẽ không cô độc, lập tức sẽ có người xuống đồng hành cùng ngươi.”

Tướng quân Stoker trầm giọng nói:

“Ta có ký cũng chưa chắc sẽ có hiệu lực.”

Tiêu Phàm cười nói

“Hiệu lực hay không phụ thuộc vào pháp luật, nếu các ngươi dám không thực hiện, ta sẽ lấy đầu các ngươi xuống.”

“Ta...ký!”

Tướng quân Stoker cắn răng nói. Hắn căn bản không có sự lựa chọn nào khác. Bọn Eric đều chết thảm trong tay Tiêu Phàm, thực lực của Tiêu Phàm quá mạnh, đến nước M cũng không có biện pháp nào.

Ngay sau đó Stoker ký tên mình lên.

“Rất tốt. Ngươi có thể về rồi tướng quân Stoker. Nếu lần sau muốn đến giết ta, tìm thêm mấy nhân vật lợi hại một chút, phế vật giống họ đến đây cũng chỉ chịu chết.”

Tiêu Phàm cười ha ha nói.

Stoker nhìn xác của mấy người bọn Eric.

“Ngươi còn muốn đem thi thể của bọn người Eric về nghiên cứu? Đừng có nằm mơ, cút đi nhanh lên.”

Stoker nhanh chóng rời đi.

Tiêu Phàm gọi điện cho Khương Vạn Trần:

“Cục trưởng Khương, bên chỗ ta có mấy người chết, ngươi bảo vài người đến đem xác của bọn chúng đi đi.”

Khương Vạn Trần vội nói:

“Tiêu Phàm, loại người nào chết?”

“Một người tiến hóa cấp SSS, sáu người tiến hóa cấp SS, trong đó có hai người tiến hóa cấp SS đến từ Đế quốc A. Thi thể của họ nhất định có giá trị nghiên cứu.”

Tiêu Phàm nói.

Khương Vạn Trần hít sâu một hơi:

“Họ đến ám sát ngươi à?”

“Cũng không phải là ám sát, họ lấy danh nghĩa là luận bàn nhưng rõ ràng là muốn giết ta, cuối cùng lại bị ta giết ngược.”

“Ta sẽ phái người tới ngay lập tức, ngươi đang ở đâu?”

“Khu rừng phía tây nhà kho cũ.”

Huyện Lôi Sơn bên này có người cục an minh số 9, không lâu sau, người của cục an ninh số 9 đã đến, tất cả các thi thể được họ mang đi.

“Tích tích!”

Điện thoại di động của Tiêu Phàm kêu lên, là Khương Vạn Trần gọi.

“Cục trưởng Khương, người của cục an ninh số 9 đã mang thi thể đi.”

Khương Vạn Trần nói:

“Tiêu Phàm, ta không phải muốn nói chuyện này. Bên phía nước M chắc hẳn đã biết tin tức của ngươi. Họ đã khẩn trương tổ chức họp báo. Nếu trụ sở Liên Minh tiến hóa của họ bị tấn công, đây sẽ được coi là một hành vi gây chiến tranh, nước M sẽ dùng tất cả thủ đoạn để ra tay trả thù.”

Tiêu Phàm nói:

“Cục trưởng Khương, ta cũng không có để lại người sống, cũng không có hỏi vị trí của trụ sở liên minh tiến hóa ở đâu.”

Trước mắt vẫn chưa đến mức cùng nước M trở mặt hoàn toàn, như vậy hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Nếu chiến tranh thế giới thứ 3 nổ ra, tuy hắn không gặp vấn đề gì lớn, nhưng sẽ chết rất nhiều người. Tình huống này không phải điều là Tiêu Phàm hướng đến.

“Ngươi không hỏi, nhưng có thể họ sẽ cho rằng ngươi đã biết. Ngươi phải thận trọng khi đối đầu với nước M.”

Khương Vạn Trần nghiêm túc nói.

Tiêu Phàm cười nói:

“Cục trưởng Khương, ngươi yên tâm, ta tự biết chừng mực, nếu không thì trạm hàng không của họ cũng không còn nữa.”

“Tiểu tử nhà ngươi! Được rồi, ngươi biết là tốt rồi.”

Khương Vạn Trần thở phào nhẹ nhõm nói. Đối với Tiêu Phàm hắn khá yên tâm, mặc dù thực lực của Tiêu Phàm rất mạnh nhưng Tiêu Phàm không dựa vào sức mạnh của mình để hành động liều lĩnh.

Hai ngày trôi qua trong nháy mắt. Bọn người Khổng Húc đã đến biệt thự của Tiêu Phàm ở huyện Lôi Sơn.

“Lão tam, nếu ta có xảy ra chuyện gì, hãy chăm sóc gia đình giúp ta.”

“Tam ca, có thực sự là không có nguy hiểm gì không?”

Tới gần nửa đêm, bọn người Khổng Húc bắt đầu thoáng miễn cưỡng, họ hơi lo được lo mất một chút.

“Yên tâm đi, không có vấn đề lớn.”

Tiêu Phàm khẽ cười nói:

“Các ngươi chỉ cần không mù quáng bại lộ thân phận, khi đến bên kia điều các ngươi cần làm chỉ là tu luyện.”

“Được rồi.”

Bọn người Khổng Húc gật đầu.

“Các ngươi uống trước đi, khi nào ta gọi, các ngươi cứ tới đây.”

Đã gần nửa đêm, Tiêu Phàm đi đến phòng ngủ chính.

“Cháu ngoan.”

Hình bóng Tiêu Hải đúng lúc xuất hiện trong gương.

“Ông nội, bọn người Khổng Húc ở chỗ này, ta muốn cho họ qua đó, đến lúc đó người hãy cố gắng nâng cao tu vi của họ giúp ta.”

Tiêu Phàm nói.

Tiêu Hải gật đầu:

“Họ chắc hẳn đã ăn rất nhiều củ cải, qua đây có thể nhanh chóng tiến bộ, sau này sẽ giúp ích rất nhiều cho ngươi. Ngươi bảo họ vào trong phòng đi, đầu tiên cứ đưa họ qua trước.”

Giọng nói của Tiêu Phàm vang lên trong phòng khách:

“Bàn Tử, các ngươi đến đây đi.”

Bọn người Khổng Húc rất nhanh đã đi đến phòng ngủ chính.

Thấy Tiêu Hải trong gương, mấy người họ đều đứng ngây ra đó. Tiêu Phàm thực sự đã dùng phương pháp này để liên hệ với thế giới khác sao.

Chương 710: Thân Phận Thực Sự

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

“Lão đại, giới thiệu một chút cho các ngươi, hắn là ông nội của ta Tiêu Hải, hắn đã xuyên qua mười năm trước. Bây giờ địa vị cùng thực lực ở bên kia của hắn rất cao, chắc chắn sẽ đảm bảo cho sự an toàn của các ngươi.”

Bọn người Khổng Húc không dám tin nhìn qua Tiêu Hải, hắn thật sự là ông nội của Tiêu Phàm sao.

“Ông nội Tiêu.”

Lữ Tuyết Yến là người đầu tiên phản ứng, nàng cất giọng chào.

“Chào ông nội Tiêu.”

Bọn người Khổng Húc cũng vội chào theo.

Tiêu Hải cười nói:

“Trước kia ta có nghe Tiêu Phàm nói, các ngươi chăm sóc hắn rất tốt, qua bên này các ngươi cứ yên tâm.”

“Vâng.”

Bọn người Khổng Húc vốn dĩ còn một chút lo lắng nhưng bây giờ thì không còn nữa. Cao thủ mà Tiêu Phàm liên hệ vậy mà lại là ông nội của hắn, vậy thì còn vấn đề gì nữa chứ?

“Ông nội!”

Tiêu Phàm nhanh chóng mở ra đường hầm linh huyệt.

“Lão đại, nhị ca, bàn tử, năm sau gặp lại!”

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Tô Ấu Vi và Lữ Tuyết Yến ôm nhau thật chặt.

Không lâu sau, họ đi về phía tấm kính như lời Tiêu Phàm nói, từng người một, bóng dáng của họ biến mất trong vòng hai phút.

“Cháu ngoan, thật ra ngươi cũng có thể cho Ấu Vi cùng đi. Tạm thời bên chỗ ngươi cũng an toàn, để Ấu Vi qua đây tăng thực lực lên, chờ nàng đạt đến tu vi cấp bậc tông sư lại quay về giúp ngươi. Nàng có căn cơ và thiên phú không tệ, không bao lâu là có thể đến cấp bậc tông sư.”

Tiêu Hải nói.

Tiêu Phàm nhìn về phía Tô Ấu Vi:

“Ấu Vi, ngươi thấy thế nào?”

Tô Ấu Vi hơi do dự, nhưng cuối cùng nàng vẫn gật đầu.

“Phàm ca, ta sẽ qua đó. Bọn người Eric đã chết, tạm thời nước M cũng không dám làm loạn.”

Tô Ấu Vi nói.

Tiêu Phàm giang tay, ôm Tô Ấu Vi thật chặt.

“Phàm ca, ta sẽ nhanh chóng đạt đến cấp bậc tông sư.”

Tô Ấu Vi cũng đi xuyên qua tấm kính. Nàng chỉ có tu vi Tiên Thiên trung kỳ, qua đó cũng không có vấn đề gì. Hơn nữa từ bên kia quay về dễ dàng hơn rất nhiều, coi như đến lúc đó nàng đạt đến tu vi cấp bậc tông sư cũng có thể dễ dàng quay về.

“Ông nội, tạm thời đừng để Ấu Vi và họ biết được thân phận thực sự của ngươi.”

Tiêu Phàm nói.

“Được rồi.”

Tiêu Hải nhẹ gật đầu

Đặc biệt là Tô Ấu Vi, tạm thời không thể nói cho nàng biết, nàng vẫn phải trở về trái đấy, thời điểm bí mật này bị lộ ra càng muộn càng tốt.

…

Chớp mắt đã đến sáng ngày hôm sau, Tiêu Phàm kết thúc tu luyện. Tối hôm qua, Tiêu Hải đã truyền lực tinh thần cho hắn, hắn đã tiêu hóa được bảy tám phần rồi, lực tinh thần tăng lên không ít khiến thực lực có vượt bậc rõ ràng.

"Lực tinh thần trở nên mạnh mẽ, không gian dị năng cũng trở nên mạnh hơn, lực công kích hiện tại của ta cũng miễn cưỡng đạt tới cấp bậc Võ Vương."

Tiêu Phàm thầm nghĩ.

Tu vi võ đạo của hắn vẫn chỉ là Tông Sư tiểu thành, lực chiến đấu thật sự mạnh hơn tu vi nhiều. Sự mạnh mẽ của dị năng không gian dần dần được lộ rõ.

"Tinh tinh, tinh tinh!"

Mới vừa ăn sáng xong, điện thoại di động của Tiêu Phàm vang lên, là Khương Vạn Trần gọi tới.

"Cục trưởng Khương, mới sáng sớm đã gọi điện thoại tới đây, có chuyện gì à?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Giọng nói đầy nghiêm trọng của Khương Vạn Trần truyền tới:

"Quả thật có chuyện, nước M quyết định sai hai hạm đội tàu sân bay đến thường trú ở khu vực Tây Thái Bình Dương. Ngoài mặt, lý do của họ là để duy trì sự ổn định ở bên này, bảo đảm lợi ích của bản thân và liên bang không bị yêu thú ảnh hưởng."

Tiêu Phàm nhíu mày:

"Lý do này thật đúng là quang minh chính đại."

Khương Vạn Trần nói:

"Ai nói không phải đâu? Bên ngoài thì nói là nhằm vào yêu thú, thật ra hai hạm đội tàu sân bay này còn không phải nhắm vào chúng ta sao? Ngươi có ý kiến gì về chuyện này không?"

Tiêu Phàm nói:

"Đám người Eric chết ở đây, nên hẳn đã kích thích họ, họ muốn tăng thêm sự uy hiếp. Ta đứng ra đối đầu với họ thì dễ, nhưng cũng sẽ dễ mất khống chế. Cục trưởng Khương, điều động ba chiếc Lục gia* đó đi. Ta thấy, nói mười nghìn câu còn không bằng để Lục gia được hành động một lần. Ba chiếc Lục gia có thể đến gần nước Hành Dương bay tự do một chút."

(*cách gọi một loại máy bay ném bom phản lực ở Hoa Hạ)

Khương Vạn Trần nói:

"Tiêu Phàm, ba chiếc Lục gia này hiện đang là bảo bối của lực lượng không quân, nếu chúng xảy ra vấn đề gì..."

"Hơn nữa, nếu làm như vậy, mâu thuẫn cũng dễ tăng lên."

Tiêu Phàm khẽ cười nói:

"Cục trưởng Khương, ngươi yên tâm đi, không còn nhiều người tiến hóa cấp SSS xuất hiện nữa, họ chỉ có thể kìm nén. Để ta cải tạo lại mấy chiếc Lục gia, các ngươi cứ dùng ba chiếc kia đi."

Mấy giờ sau, Tiêu Phàm đến một căn cứ không gian.

"Tiêu Tông Sư, hoan nghênh, hoan nghênh."

Trưởng quan căn cứ Đàm Kiếm nhiệt tình nói.

Căn cứ không quân phương Bắc lấy được ba chiếc Lục gia có thể ẩn hình khiến trưởng quan căn cứ phương Nam là Đàm Kiếm lại thèm muốn.

"Đàm tướng quân khách sáo rồi."

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Chương 711: H-6

Đàm Kiếm nắm chặt tay Tiêu Phàm:

"Tiêu Tông Sư, ta đang mong ngươi đến đấy, đám Từ Long thật quá đáng, có một chiếc Lục gia cũng không cho. Tiêu Tông Sư, ta bảo các tướng sĩ tập hợp lại, ngươi nói mấy lời với họ đi? Các tướng sĩ hay thảo luận nhiều về ngươi nhất đấy."

Tiêu Phàm vội nói:

"Đàm tướng quân, hay là không cần đâu, ta không thích quá ồn ào, chúng ta vẫn nên trực tiếp bắt đầu làm việc chính đi."

"Được."

Không bao lâu sau, Tiêu Phàm được dẫn tới một kho hàng lớn. Mấy chiếc Lục gia mới đang đậu ở đây.

"Tiêu Tông Sư, ngươi cần hỗ trợ thế nào thì cứ mở miệng, căn cứ chúng ta nhất định đáp ứng yêu cầu của ngươi."

Tiêu Phàm cười cười nói:

"Đàm tướng quân, các ngươi cũng không giúp đỡ được gì đâu, ta tự mình lấy là được rồi, ngươi đi giúp những việc khác đi."

Đàm Kiếm lắc đầu:

"Thầy Tiêu Phàm, hôm nay ta không có việc gì hết, ta sẽ ở bên cạnh xem có thể làm được gì không."

"Vậy Đàm tướng quân cứ tùy tiện nhé."

Tiêu Phàm nhanh chóng bận rộn. Bây giờ, trên người của hắn có hơn một trăm viên ngọc trận, bố trí trận pháp cho năm chiếc Lục gia cũng không có vấn đề gì.

...

"Ầm! Ầm! Ầm!"

Ở căn cứ không quân phương Bắc nào đó, ba chiếc Lục gia cất cánh, bọn chúng bay về phía đông, không bao lâu sau thì ra đa nước Hành Dương đã nắm được mục tiêu.

"Nước Hoa đang muốn làm gì thế?"

"Ba chiếc H-6*, hành động cũng không nhỏ đâu."

(*H-6 là máy bay ném bom của Hoa Hạ, tên gọi khác là Lục gia)

Nước Hành Dương căng thẳng.

Ngoài việc Lục gia có thể mang theo bom thông thường thì còn có thể mang theo cả đạn nấm, họ còn biết vào mấy ngày trước rằng có thể Lục gia có năng lực ẩn thân.

"Đáng chết, bọn chúng đã tiến tới gần vùng nhận dạng phòng không của chúng ta."

"Mau khởi động máy bay chiến đấu chặn lại!"

Mấy chiếc máy bay chiến đấu bên nước Hành Dương lập tức cất cánh, không bao lâu sau, mấy chiếc máy bay chiến đấu cách ba chiếc H-6 cũng chỉ có mười mấy cây số.

"Khởi động trạng thái ẩn thân."

"Rõ!"

Ba chiếc H-6 lập tức khởi động trận pháp.

Bọn chúng biến mất trên ra đa nướcHành Dương, máy bay chiến đấu nước Hành Dương lập tức cuống cuồng lên. Không có ra đa chỉ dẫn, sao họ tìm kiếm được?

H-6 không chỉ có thể tránh né ra đa, mà còn có hiệu quả ẩn hình thị giác nhất định, mắt thường cũng không thể thấy được bọn chúng trong khoảng cách xa.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, bộ chỉ huy nước Hành Dương náo loạn, nước M ở trong căn cứ của nước Hành Dương cũng vô cùng căng thẳng.

"Tắt trạng thái ẩn thân."

Giữ được khoảng cách với máy bay chiến đấu, ba chiếc Lục gia kết thúc trạng thái ẩn thân, bọn chúng lại xuất hiện ngay trên màn hình ra đa nước Hành Dương.

"Mau, truy bắt mục tiêu, lập tức chặn lại!"

"Kêu gọi đầu hàng với máy bay chiến đấu nước Hoa, để họ lập tức rời đi!"

Một vị tướng quân của nước Hành Dương lạnh lùng nói.

"Tướng quân, bên nước Hoa trả lời lại rằng họ chỉ bay tự do. Họ bảo chúng ta không cần căng thẳng, họ chỉ bay một vòng rồi trở

về."

"Khốn kiếp, bảo máy bay chiến đấu của chúng ta mau đuổi họ đi!"

Tốc độ của máy bay chiến đấu nhanh hơn, không bao lâu sau thì máy bay chiến đấu nước Hành Dương đã tới gần, ba chiếc Lục gia lại tiến vào trạng thái ẩn thân.

"Tướng quân, H-6 nước Hoa lại biến mất."

"Đồ ngu!"

Bên nước Hành Dương giận điên lên.

Toàn bộ ra đa được bên căn cứ nước M mở hết công suất, nhưng vẫn không tìm được ba chiếc H-6 của nước Hoa, đến mấy phút sau, chúng lại xuất hiện.

"Tướng quân, ba chiếc H-6 nước Hoa đang bay về phía chúng ta."

"Chặn lại, phái thêm nhiều máy bay chiến đấu đến chặn lại mau!"

Căn cứ nước M, nhiều máy bay chiến đấu của nước Hành Dương cất cánh, nhưng họ qua đó rồi, toàn bộ máy bay H-6 của nước Hoa lại biến mất. Đợi đến khi họ xuất hiện lại thì đã cách nước Hành Dương chỉ còn mười mấy hải lý.

"Đáng chết!"

"Nước Hoa đang muốn làm gì vậy!"

Rất nhiều người bên nước Hành Dương và nước M hoảng sợ, năng lực ẩn hình của H-6 quá mạnh, còn mạnh hơn máy bay chiến đấu ẩn hình của họ

"Mười lăm hải lý, mười bốn hải lý, mười ba hải lý..."

"Tướng quân, máy bay nước Hoa chuyển hướng, họ đang bay vòng vòng."

Một binh lính quan sát ra đa của nước Hành Dương thở phào, nói.

"Ầm! Ầm!"

Máy bay chiến đấu nước M và nước Hành Dương nhanh chóng bay tới, nhưng họ đã đến chậm, nhiệm vụ ngăn chặn của họ đã thất bại. Đại thống lĩnh của nước M nhanh chóng nhận được tin tức.

"Thống lĩnh, nước Hoa này là đang muốn đáp trả lại việc chúng ta đưa tàu sân bay đến. Năng lực ẩn hình của máy bay ném bom của họ quá mạnh, tiếp tục đưa tàu sân bay qua có thể không phải là một quyết định sáng suốt."

Phụ tá mở miệng nói.

"Hủy bỏ kế hoạch đi."

Đại thống lĩnh nước M căm tức nói. Họ còn chưa đến uy hiếp mà nước Hoa đã đến uy hiếp trước rồi.

Chương 712: Không Cần Tên Lửa

"Joseph, ta mặc kệ ngươi dùng biện pháp gì, mau tạo thêm nhiều cao thủ cho chúng ta, tên Tiêu Phàm này nhất định phải chết!"

Đại thống lĩnh nước M gọi điện thoại cho Joseph.

"Đại thống lĩnh yên tâm, chúng ta sẽ đẩy nhanh tiến độ."

Đại thống lĩnh nước M trầm giọng nói:

"Không tiếc bất cứ giá gì! Nếu Tiêu Phàm không chết, hắn sẽ tạo thành uy hiếp rất lớn với quốc gia chúng ta."

Chớp mắt đã qua mấy ngày.

Tiêu Phàm truyền thuốc nổ CL-20 sản xuất được cho Tiêu Hải, cũng gửi thêm mấy chuyên gia tới, tất nhiên Tiêu Hải cũng cho hắn chỗ tốt.

"Ầm!"

Trên người Tiêu Phàm tỏa ra hơi thở mạnh mẽ.

"Cuối cùng cũng đến Tông Sư đại thành, thật không dễ. Đám người

Ấu Vi ở bên đó tiến bộ mỗi ngày, tốc độ thăng cấp hẳn nhanh hơn ta nhiều."

Tiêu Phàm nghĩ.

Tối hôm qua, hắn đã liên lạc với Tiêu Hải, Tô Ấu Vi đã đến cấp bậc Tiên Thiên đỉnh phong!

…

…

"Tiêu Phàm, ngươi nói mấy chiếc chiến hạm này không cần sửa chữa quá tốt, động cơ và hỏa lực mạnh là được, nên chúng ta cũng không tu sửa tốt quá làm gì."

Tiêu Phàm và Dương Chấn Quốc đi lên một chiếc chiến hạm. Chiến hạm có nhiều vết gỉ sét loang lổ.

Dương Chấn quốc có hơi xấu hổ, nói:

"Ngoại trừ vết gỉ sét phải mất thời gian khá lâu nên chúng ta không sửa, ngươi yên tâm, cái này không ảnh hưởng đến việc sử dụng đâu. Những chiếc chiến hạm này dùng thêm ba năm rưỡi nữa cũng không có vấn đề gì."

Tiêu Phàm gật đầu:

"Không sao, việc loại bỏ vết gỉ ở dị giới rất dễ, cao thủ hàng đầu sẽ dọn sạch sẽ chỉ trong vài phút. Đến khi bố trí lại trận pháp, sẽ không bị gỉ nữa."

Dương Chấn Quốc thở phào nhẹ nhõm.

Hắn chỉ đại bác mới được hàn phía trên chiến hạm:

"Ngươi không cần tên lửa, mấy khẩu đại bác này có thể bắn lựu đạn bù đắp cho việc thiếu hụt về hỏa lực."

Tiêu Phàm gật đầu.

Đại bác bình thường trên chiến hạm hiện đại, nay lại vô dụng ở

thời đại này, tầm bắn của bọn chúng nhiều lắm cũng chỉ mười mấy cây số. Còn dùng ở dị giới thì không có vấn đề. Những chiến hạm này mà qua đó, đại bác chỉ cần sử dụng ở các cảng hoặc thành trì ven biển. Tầm bắn xa nhất có thể từ hai đến ba mươi cây số là đủ.

"Trên mười chiếc chiến hạm, chúng ta đã trang bị thêm tổng cộng năm mươi đại bác, nếu có cần thêm thì còn có thể sử dụng súng cối ở phía trên."

Dương Chấn quốc nói.

Tổng cộng có sáu mươi đại bác, hỏa lực của chúng rất đáng sợ, cũng thêm các khẩu pháo có đường kính cũng đều không nhỏ.

"Dương tướng quân, làm phiền các ngươi rồi."

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Dương Chấn Quốc lại dẫn Tiêu Phàm vào trong chiến hạm quan sát:

"Chúng ta dành nhiều sức lực để tu sửa bên trong hơn, nên có bỏ đi không ít thứ. Nhiều giường đệm cũng đã được lắp đặt, số người mà tàu có thể chứa tăng lên rất nhiều. Nếu giới hạn chỉ vận chuyển binh lính, một con tàu chiến hạm có thể chở được hai nghìn người, mười chiếc tàu chiến hạm là có thể vận chuyển được hai mươi nghìn người."

Nói đến đây, Dương Chấn Quốc ngừng một chút:

"Tiêu Phàm, thật ra thì theo như yêu cầu của ngươi, môt vài chuyên gia của chúng ta nói ngươi cũng không cần dùng đến tàu chiến đâu. Dùng tàu hàng có thay đổi một chút là được. Tốc độ của bọn chúng chậm hơn, nhưng dị giới có thể bố trí trận pháp làm động cơ, động cơ của thuyền chỉ cần sử dụng ở gần biển. Tàu chở hàng có thể chở được nhiều người hơn."

Tiêu Phàm nói:

"Ta đã nghĩ đến việc này, nhưng thể tích tàu chở hàng khá lớn, chiều rộng của bọn chúng cũng vượt quá mức yêu cầu. Bây giờ,

tàu chiến nhỏ hẹp dễ dàng truyền qua hơn. Đợi sau này khi việc truyền đồ giữa hai thế giới trở nên tiện hơn, có thể truyền thuyền chở hàng loại nhỏ, cũng có thể suy tính đến du thuyền cỡ nhỏ."

Dương Chấn Quốc gật đầu:

"Nếu cần loại nhỏ hẹp, quả thật tàu chiến khá thích hợp, tàu chiến yêu cầu kiểu dáng tốc độ hơi nhỏ. Ngươi muốn cải tạo thuyền cần phải có thời gian, có lẽ ngươi có thể nói trước để đặt hàng với các xưởng đóng tàu, chúng ta có thể phái chuyên gia qua hướng dẫn."

Ánh mắt Tiêu Phàm sáng lên.

Thuyền cần được lắp đặt đại bác chẳng hạn, hắn trực tiếp đặt ở xưởng đóng tàu thì có thể không phù hợp, nhưng đám người Dương Chấn Quốc phái các chuyên gia đến là ổn thỏa rồi. Với năng lực chế tạo thuyền hiện nay của nước Hoa, chỉ cần đám người Dương Chấn Quốc cung cấp các thông số kỹ thuật, xưởng đóng tàu chắc chắn có thể chế tạo được.

"Dương tướng quân, ngài thấy mảng này ta chỉ là kẻ nghiệp dư, các ngươi giúp ta tìm một xưởng đóng tàu thích hợp nhất để đặt đơn hàng tiếp theo được không? Tàu nặng từ bốn đến năm nghìn tấn, lấy trước một trăm chiếc."

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Tàu chở hàng có trọng tải này thì giá cả cũng không đắt, chế tạo cũng mau, phân tán ra đến các xưởng đóng tàu là có thể nhanh chóng lắp ráp được tàu cho hắn.

"Dĩ nhiên không thành vấn đề."

Dương Chấn Quốc cười nói.

Chương 713: Thuận Mắt

Giờ hắn thấy Tiêu Phàm cũng thuận mắt, nếu không phải Tiêu Phàm trợ giúp, vùng biển nước Hoa khẳng định sẽ chịu không ít tấn công.

Nhìn qua nước Hành Dương, gần đây trông rất thảm. Yêu thú không dám đến gần bên nước Hoa, yêu thú xuất hiện ở Trái Đất cũng chỉ có thể chạy đến chỗ khác, nước Hành Dương chính là nơi đứng đầu sóng ngọn gió!

Gần đây, yêu thú xuất hiện tấn công đến hơn trăm lần. Tàu chiến, tàu lặn, tàu chở hàng khổng lổ, ngay cả bến cảng cũng chịu sự tấn công.

Hành Dương là quốc gia chịu sự tấn công của yêu thú nghiêm trọng nhất hiện nay. Hai ngày trước, Tiêu Phàm còn thấy tin tức, có yêu thú đột kích một chiếc tàu chở hàng mười nghìn tấn, khiến con tàu bị chìm xuống biển.

Xem xong tàu chiến thứ nhất, Tiêu Phàm cũng không lên thuyền quan sát mấy chiếc còn lại, chỉ dùng niệm lực tinh thần tùy tiện kiểm tra một phen.

"Tiêu Phàm, chúng ta có thể phái một con tàu tiếp tế đi, những chiếc tàu chiến này luôn cần bổ sung nhiên liệu, chỉ là không thể che giấu hành tung của bọn chúng. Còn có một vấn đề nữa, chúng có thể đi qua eo biển Malacca, nhưng sẽ hơi phiền phức khi đến kênh đào Suez. Nếu đi đường vòng qua Mũi Hảo Vọng, sẽ mất nhiều thời gian hơn."

Dương Chấn Quốc trầm giọng nói.

Tiêu Phàm khẽ cười nói:

"Dương tướng quân, ngươi quá lo lắng rồi, cứ đường đường chính chính mà đi, vượt qua kênh đào như bình thường thôi. Nói rõ với họ, mấy chiếc tàu chiến này là của ta, bản thân ta muốn xem thử quốc gia nào dám ngăn cản, thật sự cho rằng ta không dám tức giận sao?"

Dương Chấn Quốc nói:

"Nếu không, ngươi cứ trực tiếp mở lời nói một tiếng?"

"Cũng được."

Tiêu Phàm gật đầu.

Hắn lấy điện thoại di động ra mở livestream, vô số người chú ý đến hắn đã nhanh chóng nhận được tin tức, họ nhao nhao tràn vào livestream.

Phòng livestream nhanh chóng trở nên tắc nghẽn, sau đó trực tiếp sập luôn.

Tại trụ sở tin tức nào đó.

"Trời, lưu lượng gì mà lớn vậy, có phải bị hacker tấn công rồi không?"

"Không phải là hacker tấn công, là Tiêu Tông Sư đang livestream, mau, dùng tốc độ nhanh nhất thêm băng thông độc quyền cho phòng livestream này đi!"

"Xong rồi, xong rồi, tiền thưởng tháng này phải ngâm nước nóng rồi, Tiêu Tông Sư mở livestream mà lại bị sập, ông chủ sẽ không mắng chết chúng ta chứ?"

Vận Doanh gấp rút bận rộn, ba mươi giây sau, cuối cùng phòng livestream cũng sáng lên, nhưng vẫn hơi bị nghẽn, có thể bị sập bất cứ lúc nào.

"Tiếp tục thêm. Nếu còn đứt nữa thì không chỉ là vấn đề tiền thưởng thôi đâu!"

Tổng giám Vận Doanh hét lớn.

Vô số người nhanh chóng tràn vào, may mà phòng livestream không còn bị nghẽn nữa, số người trong phòng livestream đã lên đến mấy chục triệu người chỉ trong thời gian ngắn.

Phải biết rằng hiện nay Tiêu Phàm đang có hàng trăm triệu người theo dõi! Hắn chỉ muốn mở livestream, Douyin sẽ lập tức đẩy tin đến những người theo dõi hắn.

"Các bạn phòng livestream, xin chào mọi người."

Bóng dáng Tiêu Phàm xuất hiện trong livestream, hắn vẫn mang mặt nạ.

"Xin chào Tiêu Tông Sư."

"Tiêu Tông Sư, ta muốn sinh con cho ngươi!"

"Tiêu Tông Sư, ta tu luyện Viêm Hoàng quyết đã đến cấp bậc Minh Kình rồi, cám ơn ngươi!"

Có vô số người để lại bình luận trong livestream, Tiêu Phàm vừa xuất hiện, số lượng bình luận trong nháy mắt đã tăng vọt, phòng livestream xém chút nữa lại bị sập.

Quản lý mau chóng tiến hành hạn chế lượng bình luận.

"Các vị, lần này mở livestream là vì báo cho mọi người một tin, ta đã mua mười con tàu, mang chúng đến Đế quốc A. Hi vọng các quốc gia có thể tạo điều kiện thuận lợi ở dọc đường đi."

Tiêu Phàm nói xong, ống kính quét về phía tàu chiến bên cạnh.

"Nếu có bất kỳ quốc gia nào cố ý cản trở, ta sẽ tìm đến làm phiền nước M."

Trong phòng livestream có nhân viên tình báo nước M, nghe Tiêu Phàm nói như vậy thì họ đều sững sờ.

"Ha ha, Tiêu Tông Sư rất hiểu nước M."

"Với thực lực của Tiêu Tông Sư, nếu nước M không giở trò quỷ, quốc gia nào sẽ làm khó chứ? Tìm nước M chắc chắn sẽ không sai đâu."

"Tiêu Tông Sư khí phách!"

Có rất nhiều người trong phòng livestream trả lời.

Tiêu Phàm nói:

"Các vị, giờ cũng đã mở livestream rồi, ta có thể trả lời mọi người một số vấn đề nóng gần đây trên Internet. Quản lý, làm phiền ngươi để mọi người bỏ phiếu cho các vấn đề nóng gần đây."

…

Năm phút sau, kết quả bỏ phiếu đã có. Thấy ở vấn đề thứ nhất đứng đầu bảng xếp hạng, Tiêu Phàm thầm liếc mắt. Vấn đề thứ nhất là hắn đã có bạn gái chưa.

"Các vị, không nghĩ tới các ngươi lại quan tâm vấn đề cá nhân của ta như vậy, ta có bạn gái rồi, không cần mọi người phải quan tâm đâu."

Tiêu Phàm nói xong, bình luận lại tăng lên trong nháy mắt.

"Là ai đã cướp lão công của ta?"

"lão công ơi, thật ra thì với thể lực của người, tìm thêm hai người cũng được chứ? Ta không ngại làm tiểu tam, tiểu tứ đâu."

"Mấy người các ngươi, cốt cách đâu rồi? Tiêu Tông Sư, ta làm bảo mẫu cho nhà ngươi cũng được, miễn phí, còn có thể làm ấm giường."

Mấy lời bạo dạn như thế khiến Tiêu Phàm cũng xấu hổ.

Chương 714: Bố Trí

“Các vị, chúng ta qua vấn đề thứ hai. Vùng biển nước Hoa chúng ta không bị yêu thú tấn công, là may mắn hay có nguyên nhân nào khác."

Tiêu Phàm mở miệng nói.

Vấn đề này có nhiệt độ rất cao trên Internet. Nước Hành Dương khá gần nước Hoa, lại rất thảm, mà vùng biển nước Hoa rộng hơn, nhưng trên Internet cũng không có chuyện như thế bị lộ ra. Có nhiều người hận nước hận đảng mang điệu bộ kiểu nói không rõ ràng gì. Tiêu Phàm cũng từng thấy không ít tin tức mảng này.

Vô số người nước Hoa nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động, chờ đợi Tiêu Phàm trả lời.

Tiêu Phàm khẽ cười nói:

"Các vị, có thể nói cho mọi người biết, nước Hoa chúng ta không bị tấn công không phải là may mắn. Ta khống chế linh thú cấp SSS, bọn nó không ngừng kiểm tra vùng biển nước Hoa chúng ta, xua đuổi yêu thú nằm trong phạm vi này. Dĩ nhiên, họ chỉ đuổi yêu thú ra ngoài, cũng không cố ý đuổi đến các quốc gia khác, mấy quốc gia kia đừng có ăn nói lung tung."

Trong phòng livestream có không ít người nước Hành Dương. Nghe Tiêu Phàm nói vậy, rất nhiều người đều nổi trận lôi đình.

"Tên ngu này, yêu thú đến nước Hành Dương chúng ta, vốn đang phá hoại ở nước Hoa, sau bọn nó lại bị đuổi tới."

"Tiêu Phàm, tên khốn này."

Một số người nước Hành Dương nhắn lại.

Nhưng bình luận của họ bị bao phủ trong vô vàn bình luận của dân chúng nước Hoa, quản lý phát hiện tài khoản như vậy cũng sẽ bị khóa ngay lập tức.

"Vấn đề thứ ba, trong tương lai có thể di dân đến dị giới không? Các ngươi hiện tại đang muốn di dân à? Có thể có lượng ít người đến được dị giới, nhưng không có khả năng di dân với quy mô lớn trong tương lai."

Tiêu Phàm đáp.

"Được rồi, ta đã trả lời xong ba vấn đề, tạm biệt."

Tiêu Phàm nói xong rồi kết thúc livestream.

Dương Chấn Quốc cười nói:

"Tiêu Phàm, vẫn là ngươi thẳng thắn đấy, trực tiếp uy hiếp nước M, lúc nào thì chúng ta cũng có lực lượng hải quân mạnh như vậy thì tốt rồi."

Tiêu Phàm khẽ cười nói:

"Họ cũng có kế hoạch chém đầu ta, ta cũng không cần phải khách sáo với họ, uy hiếp mấy câu cũng không tính là gì. Sau này, lực

lượng hải quân nhất định sẽ càng ngày càng mạnh."

Dương Chấn Quốc ho nhẹ một tiếng, nói:

"Tiêu Phàm, ngươi nâng cấp cho Lục gia trở nên rất mạnh à, vậy lúc nào đó cũng tu sữa giúp chúng ta một chút đi? Lục gia được sửa đổi hành trình có đi đâu cũng không thể đến nước M, ngươi cũng sửa tàu ngầm giúp chúng ta, chúng ta có thể qua lại trơn tru ở cửa nhà nước M."

Dương Chấn Quốc mong đợi nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm phất tay:

"Dương tướng quân, hiện tại ta còn chưa có năng lực đó đâu, ta chỉ có thể bố trí một trận pháp nhỏ. Đợi sau này thực lực của ta mạnh hơn, chắc chắn sẽ bố trí cho các ngươi!"

Dương Chấn Quốc bất đắc dĩ thở dài.

"Hóa ra là vậy. Tiêu Phàm, nếu ngươi có thể giúp, ngươi phải nhớ giúp ta tu sửa cái này trước, để các hạm đội khác xếp hàng phía sau đi."

Tiêu Phàm cười nói:

"Dương tướng quân, chúng ta hợp tác vui vẻ, đến lúc đó, tất nhiên sẽ ưu tiên các ngươi, điểm này thì các ngươi có thể yên tâm."

"Được, được!"

Dương Chấn Quốc nở một nụ cười.

"Tất cả hạm đội đều đã được chuẩn bị xong, ngươi đến hạ lệnh cho họ lên đường đi."

Dương Chấn Quốc đưa một cái máy truyền tin cho Tiêu Phàm.

"Tất cả hạm đội chú ý, lên đường theo thứ tự, mục tiêu là Đế quốc A."

Tiêu Phàm hạ lệnh.

Từng chiếc từng chiếc chiến hạm nhanh chóng rời cảng, một con tàu tiếp tế cũng lên đường theo.

...

Nước M, liên minh người tiến hóa.

"Minh chủ, Tiêu Phàm đã livestream nói hắn mua tàu chiến, tàu chiến sẽ đến Đế quốc A, có thể đến chỗ linh huyệt đó của họ."

Có người tới trước mặt Joseph báo cáo.

Joseph cau mày nói:

"Hắn mua bao nhiêu tàu chiến?"

"Mười chiếc."

Joseph cười lạnh một tiếng:

"Mấy chiếc tàu chiến này của hắn đừng có mong mà thuận lợi đến Đế quốc A, liên lạc với các quốc gia dọc đường sắp xếp giữ hắn lại!"

"Khu khụ, minh chủ, hắn đã livestream nói bất kỳ quốc gia nào đến gây phiền phức, hắn cũng sẽ tìm nước M chúng ta quấy rối."

Joseph: "..."

"Khốn kiếp!"

Sắc mặt Joseph khó coi.

"Minh chủ, vẫn liên lạc với những quốc gia kia sao?"

Joseph hít sâu một hơi:

"Thôi vậy, làm như vậy chỉ có thể khiến hắn ác cảm, hắn sẽ gây ra tổn thất lớn hơn cho chúng ta. Lời nói thật như vậy, nhất định hắn sẽ có hành động, nói không chừng sẽ âm thầm hành động đánh chìm tàu ngầm hoặc tàu chiến của chúng ta."

“Ngươi đi ra ngoài trước đi."

Joseph mau chóng gọi điện thoại cho Stoker.

"Tướng quân Stoker, chắc ngươi đã biết buổi livestream tin tức của Tiêu Phàm chứ, hắn chắc chắn đang muốn để các ngươi đồng ý mở linh huyệt đó ra! Nếu đối tượng hợp tác của các ngươi không chống đỡ được, ta đề nghị các ngươi phá hủy linh huyệt đó đi!"

Joseph trầm giọng nói.

Tướng quân Stoker chau mày:

"Tướng quân Joseph, ta biết buổi livestream tin tức của Tiêu Phàm, nhưng phá hủy linh huyệt e là không được. Linh huyệt này của chúng ta gần khu dân cư đông đúc, hơn nữa nó còn là linh huyệt cấp S, cũng không ai biết phá hủy rồi sẽ có hậu quả gì! Thực lực đối tượng hợp tác của chúng ta vẫn rất mạnh, linh huyệt bên kia chưa chắc đã bị chiếm đóng, tàu chiến của Tiêu Phàm có tới cũng chưa hẳn có lợi."

Cúp điện thoại, trong lòng Stoker thầm mắng.

Chương 715: Linh Xà

Hắn mắng Tiêu Phàm, cũng mắng Joseph. Joseph bảo họ cho nổ, có thể có ảnh hưởng không lớn đến nước M, nhưng có lẽ sẽ có ảnh hưởng cực lớn đối với Đế quốc A họ.

"Tướng quân, có tàu đến gần. Đối phương truyền tin qua tần số kêu hàng, nói là Tiêu Phàm phái tới."

Có người tới bên cạnh Stoker, báo.

Stoker thầm cau mày:

"Để tàu qua, giám sát chặt chẽ."

Một giờ sau, một chiếc du thuyền cập bến cảng đảo Mã Kỳ. Có một con tàu quân sự hộ tống đưa đến. Trên bờ có không ít binh lính của Đế quốc A đã lập trận địa sẵn sàng chuẩn bị đón quân địch.

"Gâu gâu!"

Có người bước xuống du thuyền, một con chó chạy vọt ra. Thấy con chó này, sắc mặt Stoker thay đổi. Con chó này là Tiểu Hoàng. Stoker đã tận mắt thấy một người tiến hóa cáp SS dễ dàng bị Tiểu Hoàng giết chết.

"Tướng quân Stoker, ta là người của cục 9 an ninh nước Hoa. Được Tiêu Tông Sư dặn dò đưa nó tới đây. Thời gian tiếp theo, nó sẽ ở quanh linh huyệt của các ngươi, mỗi ngày, các ngươi chuẩn bị cho nó chút đồ ăn, cũng đừng suy nghĩ đến việc độc chết nó. Nếu chọc giận nó, cả hòn đảo này có thể sẽ trở thành địa ngục."

Người đàn ông bước xuống du thuyền, mỉm cười nói.

Stoker lạnh lùng thốt lên:

"Chúng ta còn chưa đồng ý để nó đợi ở đây đâu!"

Người đàn ông cười nói:

"Tướng quân Stoker, vậy ngươi nói lại với Tiêu Tông Sư đi, nếu các ngươi có khả năng đuổi nó đi thì cũng được."

Nói xong, người đàn ông xoay người lại rồi vội vã trở về du thuyền.

Du thuyền rời đi, Tiểu Hoàng đi về phía Stoker. Rất nhiều súng đều chĩa về phía Tiểu Hoàng.

"Đừng, đừng nổ súng."

Stoker vội nói:

"Nó là linh thú cấp SSS."

…

"Phanh!"

Mặc cho Stocker nói không được bắn, vẫn có một số binh sĩ không nhịn được mà nổ súng.

Viên đạn nhắm bắn thẳng về phía Tiểu Hoàng.

"Keng!"

Tiếng kim loại va vào nhau vang lên, mọi người nhìn thấy viên đạn bắn trúng vào Tiểu Hoàng, nhưng sau đó nó lại dội ngược ra ngoài, không làm tổn hại được dù là một sợi tóc của Tiểu Hoàng.

"Gâu, gâu!"

Tiểu Hoàng không chú ý đến những binh lính đã nổ súng, nó hét lên với Stoker, ngay sau đó một bóng dáng màu đỏ thẫm nhanh chóng lao xuống khỏi túi của Stoker.

Cái bóng màu đỏ thẫm này là một con linh xà.

Lúc trước Stoker đã từng chiếm được một con linh xà cấp SS, nhưng vì muốn linh xà cấp SS trấn giữ linh huyệt bên này nên hắn đã không mang nó theo khi hắn đến Hoa Hạ.

"Phốc!"

Trong khoảnh khắc những chiếc gai mỏng đâm xuyên qua mặt đất, cơ thể linh xà bị đâm xuyên thủng mấy lần, thậm chí đầu của nó cũng bị một chiếc gai đâm xuyên qua. Con linh xà này chỉ là cấp độ SS tiểu thành, trong khi Tiểu Hoàng đã là cấp độ SSS đỉnh phong. Ban đầu nó muốn chạy trốn xuống lòng đất, nhưng Tiểu Hoàng là linh thú có thuộc tính hệ thổ, cho nên nó chui xuống đất chẳng khác nào đâm thẳng vào họng súng.

"Ah!"

Stoker ôm đầu và hét lên trong đau đớn.

Con linh xà này có huyết khế với hắn, đồng nghĩa với việc hắn có thể cảm ứng và khống chế linh xà, nhưng một khi linh xà chết đi, thì hắn với tư cách là chủ nhân cũng sẽ bị ảnh hưởng ở một mức độ nhất định.

"Các vị, ta khuyên các ngươi không nên nổ súng nữa."

"Các ngươi nghĩ nó chẳng qua chỉ là một con rắn, và giết chết nó

chỉ là việc nhỏ không đáng nhắc đến, nhưng nếu có kẻ nào trong các ngươi tiếp tục nổ súng, nói không chừng vào ngày này năm sau có thể là ngày giỗ của các ngươi."

Người đàn ông quay trở lại du thuyền rồi nói lớn.

"Đừng...đừng bắn nữa."

Tướng quân Stoker nghiến răng.

Sắc mặt hắn khó coi, trong lòng lại tức giận vô cùng, nhưng hắn biết rõ Tiểu Hoàng đáng sợ đến nhường nào, nếu người của họ lại tiếp tục nổ súng thì nhất định hậu quả kéo theo ngay sau đó sẽ nghiêm trọng vô cùng.

"Gâu!"

Tiểu Hoàng hét lên trước khi bỏ chạy nhanh chóng.

Không bao lâu sau Tiểu Hoàng đã chạy tới vùng phụ cận quanh linh huyệt, sau đó tìm một vị trí nó cho là thích hợp rồi nằm xuống nghỉ ngơi, nếu linh huyệt có bất cứ biến động nhỏ nào thì nó đều có thể phát hiện ra được ngay.

"Tướng quân, chúng ta có thể điều động thêm người, chả nhẽ chúng ta không giết nổi một con chó sao?"

Có người đến trước mặt tướng quân Stoker và nói.

Hắn là chỉ huy của một tiểu đoàn xe tăng, tên là Conrad.

"Đừng làm bậy."

"Các ngươi không biết linh thú cấp SSS mạnh đến nhường nào đâu! Cũng chỉ có yêu thú khổng lồ nặng một trăm ngàn tấn cấp SSS mới có khả năng phá hủy chiến hạm và tàu ngầm của Quận Hành Dương."

"Nếu một nhân vật cấp bậc Tiên Thiên có thể dễ dàng giết mấy ngàn người bình thường thì linh thú cấp SSS có thể giết mấy trăm nhân vật cấp bậc Tiên Thiên giống vậy dễ như trở bàn tay."

Stoker hít một hơi thật sâu trước khi nói.

Conrad khiếp sợ vô cùng, hắn nói:

"Không phải Tiêu Phàm là cấp SSS sao? Tướng quân, ý của ngươi là chỉ một mình hắn có thể dễ dàng giết chết một trăm ngàn người của chúng ta ư?"

Chương 716: Nhất Định Phải Chặn Bọn Chúng Lại

Stoker lắc đầu:

"Cũng không thể so sánh như vậy được, nếu một trăm ngàn người đứng yên tại chỗ mặc cho hắn chém giết, ngược lại quá trình tiêu hao tinh lực cũng có thể bào mòn hắn cho tới chết."

"Nhưng hắn có một không gian bảo vật, nếu bên trong không gian bảo vật của hắn chứa đầy thuốc nổ thì sao, vậy giết một trăm ngàn người chúng ta cũng chẳng phải việc gì quá khó khăn."

Conrad cau mày nói:

"Tướng quân, con chó kia thật sự là cấp độ SSS sao? Chẳng lẽ người đến từ Cục an ninh Hoa Hạ số chín nói dối chúng ta ư?"

"Hắn không nói dối."

Tướng quân Stoker nhìn thi thể linh xà nằm trên mặt đất.

"Nhưng dù là linh xà cấp SS của ta, khi đứng trước mặt con chó kia thì nó hoàn toàn không có cơ hội đánh trả nào."

...

Tại huyện Lôi Sơn, Tiêu Phàm nhận được tin tức Tiểu Hoàng đã vào vị trí.

Dù Tiểu Hoàng không tới, xác suất đám người Stoker cho nổ tung linh huyệt cũng không cao, nhưng hắn vẫn phải đề phòng thì hơn.

Dù Đế quốc Anh Luân muốn cho nổ tung linh huyệt cũng phải đợi sau khi hắn vận chuyển những chiếc chiến hạm này qua kia rồi hẵng nói, chưa kể hiện tại Tiêu Hải ở bên kia rất cần những chiến hạm này.

Nếu tất cả mười chiến hạm nặng hai ngàn tấn đều được trang bị trận pháp mạnh mẽ, chúng có thể khiến sức mạnh của lực lượng hải quân Đế quốc Thần Long tăng cường đáng kể.

Trước đây hạm đội Huyết Anh có sáu mươi mốt chiến hạm, trong đó chỉ có bốn chiếc nặng trên hai ngàn tấn, nhưng hiện tại không còn chiếc nào vượt quá hai ngàn tấn.

Trong số bốn tàu chiến nặng trên hai ngàn tấn, có hai chiếc bị phá hủy tại hải cảng, trong khi hai chiếc còn lại bị bắt làm tù binh.

Nếu xét về số lượng, hạm đội Huyết Anh còn hai mươi tám chiến hạm chủ lực, nhưng trọng tải của tất cả hợp lại không lớn hơn mười chiến hạm hai ngàn tấn bao nhiêu. Trong khi Đế quốc Thần Long vẫn còn hai chiếc tàu chiến bị bắt, cũng như một số tàu chiến nhỏ hơn.

Ngoài ra, Đế quốc Thần Long còn có hai chiếc tàu ngầm nặng hai ngàn tấn. Chỉ cần hắn vận chuyển hết những chiến hạm này qua đó, sau đó Tiêu Hải sẽ tiếp nhận và cải tạo chúng thật tốt, đến lúc đó, nhất định thực lực của lực lượng hải quân Đế quốc Thần Long sẽ vượt qua Đế quốc Huyết Anh ở hiện tại.

...

Tại dị giới, đảo Trường Anh.

"Giết!"

"Mau xông lên!"

Người của Thân vương Tokugawa xung phong phát động tấn công, hiện trong tay hắn có bảy mươi ngàn quân lính, trong đó có ba mươi ngàn là kỵ binh bọc thép hạng nặng, bấy nhiêu đủ để cho thấy thực lực của họ mạnh đến nhường nào.

"Chặn bọn chúng lại, nhất định phải chặn bọn chúng lại!"

"Không thể để mất thành Thiên Mạc!"

Tướng quân thủ thành rống to, rất nhiều binh lính của họ đều đang liều mạng chống cự, nhưng trong tình thế cửa thành đã bị cho nổ tung, và mấy bức tường đều đã bị đánh sập, họ chống cực chật vật vô cùng.

Sau nửa giờ chống cự một cách khó khăn, thành Thiên Mạc cũng không thể tiếp tục chống cự được nữa, trong lúc đó, người của Thân vương Tokugawa đang không ngừng đổ xô vào thành.

"Đầu hàng không giết, đầu hàng không giết!"

Nhiều binh sĩ la hét.

Rất nhiều binh lính thủ thành lần lượt hạ vũ khí trong tay xuống, đối với những người lính bình thường mà nói, đầu hàng và ủng hộ Thân vương Tokugawa cũng không tệ.

"Bệ hạ, thành Thiên Mạc đã thất thủ."

"Dự tính không bao lâu nữa quân phản loạn sẽ đánh tới chúng ta."

Tại một thôn làng cách thành Thiên Mục hàng chục km, có người lao tới nói vội.

Thành Thiên Mạc là cửa ngõ của bên này, thành Thiên Mục còn thì họ còn, nhưng nếu thành Thiên Mạc thất thủ, kẻ thù sẽ có thể giết đến chỗ của họ ngay lập tức.

Bát Kỳ Võ Đế cau mày, nếu Thân vương Tokugawa và những người khác giết tới đây, họ cũng chỉ có thể từ bỏ nơi này, hắn không thể ra lệnh cho các cường giả tàn sát những người lính bình thường đó.

"Bệ hạ, nếu chúng ta rời đi, rất có thể người của tướng quân Tokugawa sẽ liên hệ với Đế quốc Anh Luận, sau đó Đế quốc Anh Luân có thể sẽ hợp tác cùng họ."

"Chúng ta phải phá hủy linh huyệt."

Có tướng lĩnh đứng bên cạnh Bát Kỳ tướng quân nói.

Bát Kỳ tướng quân có hơi do dự, đây là linh huyệt cấp S cực hiếm thấy, nếu nó bị nổ tung thì về sau họ có muốn khôi phục lại nó thì cũng không có cách nào.

"Bệ hạ, nếu chúng ta không cho nổ tung nơi này thì hậu hoạn về sau vô cùng khôn lường! Trong thời gian ngắn chỉ sợ không thể địch lại được, thực lực của quân phản loạn mạnh vô cùng."

"Đúng vậy, bệ hạ, ngài không thể giữ lại linh huyệt này."

Vài vị cường giả còn lại cũng lần lượt lên tiếng.

Tướng quân Bát Kỳ hít một hơi thật sâu trước khi nói:

"Chờ một lát nữa sẽ đến thời gian đã định, ngay khi lối đi trong linh huyệt mở ra thì cho nổ tung linh huyệt đi."

Mọi người gật đầu.

Đế quốc Anh Luân đã viện trợ một số chất nổ, và họ định sử dụng những thứ vũ khí này khiến con yêu thú ở bên trong tự bạo rồi nổ tung.

Chương 717: Nhục Nhã

Ngay cả khi kết quả không tốt như mong muốn thì vẫn còn loại thuốc nổ kia, nếu họ muốn cho nổ tung lối đi trong linh huyệt cũng không có vấn đề gì. Nếu chuyện vẫn không thành công thì cũng chỉ có thể liên hệ với Đế quốc Anh Luân để cho nổ tung linh huyệt.

"Bệ hạ, thời cơ đã đến."

Một cường giả nọ lên tiếng.

Nhưng họ đợi một lúc sau vẫn chưa nhìn thấy lối đi trong linh huyệt mở ra, thậm chí khi nửa canh đã giờ trôi qua, nhưng lối đi đến linh huyệt vẫn chưa được mở ra ở Đế quốc Anh Luân.

Họ không thể chủ động mở nó từ nơi đây.

"Bệ hạ, rất nhiều binh mã đều đang xông tới phía bên này."

"Bệ hạ, chúng ta mau rút lui thôi. Trong trường hợp này, có thể phía Đế quốc Anh Luân đã xảy ra bất trắc gì đó rồi."

Có vị cường giả bên cạnh Bát Kỳ Võ Đế hối thúc.

Nhưng Bát Kỳ Võ Đế không rút lui ngay lập tức, hắn lựa chọn tiếp tục chờ đợi.

…

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, đội quân của Thân Vương Tokugawa đang không ngừng áp sát.

"Bệ hạ, chúng ta phải rút lui ngay."

"Đúng vậy, bệ hạ, người của Thân vương Tokugawa đã tới rồi, nhất định bọn hắn sẽ bố trí trận pháp ở nơi này, một khi bọn hắn làm vậy nói không chừng sẽ đánh động cả cường giả của Đế quốc Thần Long tìm tới nơi này."

"Bệ hạ-"

Rất nhiều cường giả vây xung quanh Bát Kỳ Võ Đế luôn miệng khuyên nhủ hắn.

Không phải tất cả thuộc hạ của Thân vương Tokugawa đều là những binh lính bình thường, bằng chứng là một số người trong số chúng có tu vi tốt, trong lúc này chắc chắn đội hình của bọn hắn sẽ bị ảnh hưởng.

Cho dù bọn hắn có Đế quốc Kền Kền đứng sau bí mật hỗ trợ, nhưng nhóm người Thân vương Tokugawa cũng nhận được sự hỗ trợ từ Đế quốc Thần Long, ngay lúc này bọn hắn không hề chiếm ưu thế.

"Vô liêm sỉ!"

Bát Kỳ Võ Đế nguyền rủa thầm trong lòng.

Trước đó nhiều lần mở ra lối đi trong linh huyệt cũng không gặp vấn đề gì, nhưng bây giờ tại thời điểm quan trọng nhất lại xảy ra chuyện này, sau này lối đi trong linh huyệt này sẽ là tai họa của

bọn hắn.

"Rút lui!"

Bát Kỳ Võ Đế nói với giọng âm trầm.

Nếu còn không rút lui thì bọn hắn sẽ gặp nguy hiểm.

"Vù!" "Vù!"

Chẳng mấy chốc Bát Kỳ Võ Đế và những người khác đã rời đi, cùng lúc đó những cường giả của Đế quốc Kền Kền đang bí mật theo dõi cũng rời đi, rõ ràng bọn hắn tiếp tục ở đây cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

"Hừm, cuối cùng cũng đi cả rồi."

Tia sáng lóe lên trong mắt Tiêu Hải, ông tự mình dẫn theo rất nhiều cường giả tới đây, nếu như đám người Bát Kỳ Võ Đế không rời đi, vậy ông đành phải dẫn theo người giết bọn hắn.

Hắn đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng hắn là đám người Đế quốc Kền Kền không chuẩn bị tốt như vậy, nếu lúc này huyết chiến xảy ra, rất có thể bọn hắn sẽ chiếm được lợi ưu thế. Tất nhiên, vào lúc này không đánh mới là kết quả tốt nhất. Hiện tại Đế quốc Kền Kền chỉ đang bán chiến hạm mà không thật sự tham chiến, nếu như phát sinh huyết chiến, nhất định Đế quốc Kền Kền cũng sẽ sớm tham gia chiến cục.

Nhưng nếu chiến cục càng kéo dài thì thực lực của Đế quốc Thần Long càng mạnh hơn!

"George, chả nhẽ chúng ta phải rời đi trong nhục nhã như vậy sao?"

"Không còn cách nào khác, nếu chúng ta đứng lên ủng hộ Đế quốc Huyết Anh, linh huyệt này cũng sẽ không bị phá hủy."

Sau khi đi được quãng đường khá xa, hai cường giả cấp bậc Võ Đế của Đế quốc Kền Kền bắt đầu thảo luận.

George trong miệng hắn là George mười ba.

Hắn là gia chủ thứ mười ba của gia tộc George, một cường giả ở cấp bậc Võ Đế đỉnh phong.

"Ta cứ có cảm giác bồn chồn không yên."

"Ngươi nhìn tên hoàng đế Đế quốc Thần Long điên khùng cỡ nào, sớm muộn gì hắn chẳng mò tới đây. Chưa kể hắn còn là một tên cường giả cấp bậc Võ Đế Viên Mãn, trong chúng ta có ai có thể đánh bại hắn hả?"

"Nếu hắn có mặt ở đây, vậy đương nhiên có không ít cường giả từ Đế quốc Thần Long cũng xuất hiện, chúng ta mà đánh thì thua thiệt là chuyện không thể tránh khỏi! Hơn nữa, Bệ hạ vẫn chưa chuẩn bị khai chiến."

"Chúng ta vẫn chưa tìm ra cách hiệu quả để dịch chuyển số lượng lớn vật phẩm đến đây!"

George mười Ba nói rất nghiêm túc.

"Lúc này mà giao chiến với Đế quốc Thần Long, chả nhẽ ngươi không sợ cường giả của Đế quốc Thần Long mang xe tăng rồi đạn pháo đến quê hương chúng ta sao?"

"Nếu thành trì của chúng ta bị tấn công, chúng ta biết phản kích thế nào đây?"

Mọi người đều im lặng, quả thật Đế quốc Kền Kền vẫn chưa sẵn sàng tham chiến.

Hiện tại vấn đề lớn nhất vẫn làm làm cách nào để vận chuyển lượng lớn vật liệu sang đây.

"Rút lui thôi, chúng ta tránh xa bọn chúng hơn chút."

Chương 718: Xảy Ra Vấn Đề

"Để người của Đế quốc Huyết Anh liều mạng không tốt sao, mạng sống của chúng ta rất quý giá!"

George Mười Ba nói với tông giọng trầm thấp.

"George, nếu Tiêu Hải thật sự mò tới, vậy ắt hẳn bọn hắn đã phát hiện ra chúng ta, vậy tại sao lại không chủ động công kích chúng ta?"

Có người dò hỏi.

George mười ba cau mày nói:

"Ngươi hỏi câu này quá ngớ ngẩn, chúng ta còn chưa chuẩn bị xong, chẳng lẽ bọn hắn đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu với Đế quốc Kền Kền chúng ta sao?"

"Dù sao lực lượng hải quân tại Đế quốc Thần Lông vẫn yếu hơn chúng ta rất nhiều, chưa kể chúng ta có rất nhiều đồng minh trên khắp thế giới, nhưng bọn hắn thì không."

"Bọn họ cần thời gian phát triển lực lượng hải quân, và chúng ta cũng cần thời gian tìm biện pháp vận chuyển đồ, đồng thời phát động các khẩu hiệu động viên toàn dân trong chiến tranh!"

Võ đế vừa đặt câu hỏi đã lui xuống trong im lặng.

"Rút lui!"

Chẳng mấy chốc, các cường giả của Đế quốc Kền kền đã rời đi xa hơn.

Không bao lâu sau, người của Thân vương Tokugawa tràn vào thôn làng, và trận pháp do bọn người Bát Kỳ Võ Đế lập ra nhanh chóng bị phá hủy. Cùng lúc đó, Tiêu Hải và những người khác cũng đã thay đổi diện mạo và xuất hiện. Sau đó, nhóm người Tiêu Hải đã giúp bố trí trận pháp ở đây, có những trận pháp này, cho dù Bát Kỳ Võ và những người khác quay trở lại lần nữa cũng sẽ không chiếm được vùng đất này.

"Bái kiến Thần Long hoàng đế bệ hạ."

Trong quân trướng, Thân Vương Tokugawa quỳ xuống và cung kính hành lễ.

Hiện tại dưới trướng hắn có mấy chục ngàn người, nhưng hắn biết thân phận và địa vị của mình vẫn không thể sánh ngang với Tiêu Hải, nếu không có Tiêu Hải tương trợ, hắn biết mình sẽ không thoát khỏi con đường chết.

"Bình thân."

Tiêu Hải lặng nhạt nói:

"Thân vương Tokugawa, gần đây ngươi làm rất tốt, bước tiếp theo chính là chiếm cứ toàn bộ đảo Trường Anh, sau đó ngươi mới có thể xưng đế."

"Đúng vậy."

Trong mắt Thân vương Tokugawa tràn đầy sự phấn khích.

Hai chữ xưng đế có cám dỗ lớn đến nhường nào. Sau khi chiếm cứ đảo Trường Anh, hắn có thể dựa vào đảo Trường Anh mà tấn công các khu vực còn lại của Đế quốc Huyết Anh, hắn có niềm tin bản thân có thể giành được chiến thắng.

"Ngươi lui xuống đi."

"Giữ người của ngươi tránh xa khỏi linh huyệt."

Tiêu Hải khoát tay rồi nói.

"Được!"

Thân vương Tokugawa rút lui rất nhanh, đồng thời người của hắn cũng rút khỏi thôn làng.

...

Chớp mắt đã đến ngày hôm sau.

Tiêu Hải đã rời khỏi Đế quốc Huyết Anh, nhưng vẫn còn những cường giả trấn thủ ở đó, dựa vào trận pháp mạnh mẽ thì bọn hắn có thể chống đỡ trong một thời gian dài nếu bị tấn công.

"Tùng tùng!"

Tiêu Phàm đang ở linh huyệt tại Biển Đông.

Dương Chấn Quốc và những người khác đã chuẩn bị thêm hai chiếc tàu ngầm, hai chiếc tàu ngầm hiện đang ở bên cạnh linh huyệt, ngay khi mở linh huyệt thì có thể vận chuyển chúng sang bên kia.

"Ông nội, Vi Vi và những người khác có ổn không?"

Tiêu Phàm vừa nhìn thấy Tiêu Hải đã hỏi vội.

Tô Ấu Vi đã ở dị giới được mười ngày.

Tiêu Hải cười nói:

"Đám người Ấu Vi có thể có chuyện gì không ổn hả? Còn mấy ngày nữa thôi Ấu Vi có thể đạt tới Tiên Thiên viên mãn, trong vòng nửa tháng có thể đạt tới cấp bậc Tông Sư."

"Cháu yêu, người của chúng ta đã chiếm được linh huyệt cấp S của Đế quốc Huyết Anh, ở Đế quốc Anh Luân không xảy ra vấn đề gì chứ?"

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Không biết, ta để Tiểu Hoàng qua đó xem thử rồi, tạm thời Stoker và những người khác không thể mở linh huyệt, nhưng cũng không cách nào phá hủy nó."

"Mười chiếc chiến hạm đang trên đường đi, nhất định sẽ tới trong vòng nửa tháng nữa."

Tiêu Hải cười gật đầu:

"Vậy thì tốt."

Tiêu Phàm mang theo chiếc gương dịch chuyển ra biển.

Không bao lâu sau, hai chiếc tàu ngầm có lượng giãn nước khoảng hai ngàn tấn đã được vận chuyển giao cho Tiêu Hải. Có bốn chiếc tàu ngầm này sẽ khiến uy hiếp của những chiến hạm tại Đế quốc Huyết Anh giảm xuống một chút, trong tình hình hiện tại, bọn hắn

chỉ có thể tập hợp lại và hành động nhiều hơn. Nhưng sau khi tập hợp lại, phạm vi kiểm soát sẽ bị thu hẹp lại.

"Cháu ngoan, mặc dù tàu ngầm thuận tiện cho việc đánh lén, nhưng hiệu quả lại không bằng tàu chiến, tốt nhất là cải tạo linh huyệt ở chỗ này."

Tiêu Hải nói.

Tiêu Phàm nói:

"Ông nội, ý của ngươi là, đổi linh huyệt bên này thành nơi có thể vận chuyển chiến hạm quá đó?"

"Ừm."

"Dù sao Đế quốc Anh Luân cách Hoa Hạ rất xa, tàu chiến hoặc các loại tàu khác phải mất một thời gian dài mới đến được Đế quốc Anh Luân, chưa kể trên đường đi rất dễ xảy ra tai nạn."

"Hiện tại nước Mỹ không có người tiến hóa cấp SSS, nhưng tình trạng này sẽ không kéo dài lâu đâu."

Tiêu Hải phân tích.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu:

"Ông nội, ngươi nói cũng có lý, linh huyệt bên kia chỉ có thể dùng khi cần giải quyết những vấn đề cấp bách, không thể dùng lâu dài."

"Ta sẽ tìm cách bao vây cái linh huyệt này lại."

Chương 719: Các Ngươi Cảm Thấy Thế Nào?

Tiêu Hải nói:

"Đáng tiếc không thể vận chuyển tị thủy châu mạnh mẽ sang bên đó, đến lúc đó chỉ cần ta truyền thẳng qua cho ngươi một viên tị thủy châu thì xem như vấn đề sẽ được giải quyết êm xuôi rồi."

"Cháu ngoan, ông nội còn dư thừa tinh lực đây, ngươi có cần thêm thứ gì không?"

…

Tiêu Phàm suy nghĩ một lúc, hắn nói:

"Ông nội, ngươi cho ta thêm hai thuộc hạ là được, chọn người nào nhìn càng bình thường càng tốt."

Mặc dù linh miêu và linh khuyển rất ngoan nhưng bọn chúng chỉ có thể thực hiện được những mệnh lệnh đơn giản.

"Cháu yêu, ngươi muốn thủ hạ là nam hay là nữ?"

Tiêu Hải hỏi.

"Nam giới."

Tiêu Phàm không chút do dự nói.

Trước kia hắn muốn bảo vệ Tô Ấu Vi, nhưng nếu chọn thủ hạ là nam thì không thích hợp lắm, thậm chí bọn hắn còn không bằng một con mèo, nhưng hiện tại Tô Ấu Vi không cần bảo vệ.

"Ừm."

Tiêu Hải gật đầu.

"Ta sẽ vận chuyển người sang cho ngươi ngay, ngươi có thể yên

tâm về lòng trung thành của bọn hắn, dẫu cho ngươi muốn bọn hắn chết, bọn hắn cũng sẽ không mảy may do dự."

Nhân lúc lối đi không gian còn mở, Tiêu Hải vội vàng dịch chuyển hai người hộ vệ đi qua, bọn hắn đều có thực lực Đại Tông Sư đỉnh phong. Tuy nhiên thực lực của bọn hắn vẫn yếu hơn Tiêu Phàm. Ngay cả khi lòng trung thành của bọn hắn xảy ra vấn đề không lường trước được, bọn hắn cũng không thể làm tổn thương được Tiêu Phàm.

"Thiếu chủ!"

Hai người được dịch chuyển tới quỳ xuống đất hành lễ, nhìn bề ngoài bọn hắn đều đã ngoài ba mươi tuổi, đều có dáng vẻ bình thường tạo điều kiện thuận lợi trong lúc thi hành nhiệm vụ.

"Đứng lên đi."

"Từ nay về sau các ngươi phải gọi ta là chủ nhân."

"Các ngươi tên gì, giỏi cái gì?"

Tiêu Phàm lên tiếng trước, trong lúc đó bóng dáng của Tiêu Hải đã biến mất không thấy tăm hơi.

Một người trong đó nói một cách cung kính:

"Ông chủ, ta tên Trương Lâm, tinh thông ám sát, ngụy trang, tàng hình, có dị năng độn thổ và thủy độn, có thể nói tám loại ngôn ngữ của địa cầu, cũng có thể sử dụng súng ống thành thạo."

"Ông chủ, ta tên Từ Đông, ta là dị năng giả linh hồn, tinh thông công kích linh hồn, thành tựu trên lĩnh vực trận pháp cũng không tệ."

Người còn lại cũng nói một cách cung kính.

Tiêu Phàm gật đầu, hắn dẫn theo hai người dịch chuyển lên chiếc thuyền đánh cá lênh đênh trên biển, trong đêm khuya vắng lặng, xung quanh chỉ có tiếng sóng vỗ.

"Trương Lâm, Từ Đông, các ngươi cảm thấy thế nào?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Trương Lâm nói:

"Ông chủ, ta cảm thấy hơi khó chịu, nhưng với thực lực của chúng ta sẽ không mất quá nhiều thời gian để hoàn toàn thích ứng."

"Hô hô hô!"

Tiêu Phàm gọi điện thoại cho Chung Vĩ, không bao lâu sau Chung Vĩ đã lái trực thăng tới đây, ngay sau đó Tiêu Phàm và hai người khác lên trực thăng.

Tại căn cứ quân sự Mỹ đóng tại Quận Hành Dương.

"Trưởng quan, thông qua theo dõi chiếc trực thăng mà Tiêu Phàm sở hữu, chúng ta đã xác định được vị trí của chiếc thuyền đánh cá này, chắc chắn linh huyệt cũng sẽ ở gần đó."

Nhân viên phân tích tình báo báo cáo.

Quận Hành Dương gặp phải yêu thú tập kích đặc biệt nghiêm trọng, hơn nữa Tiêu Phàm đã gửi tàu ngầm đến dị giới, vì vậy bọn hắn phán đoán chắc chắn ở Biển Đông có một linh huyệt mạnh mẽ.

"Chia sẻ tình báo cho người của Quận Hành Dương biết."

"Trước tiên chúng ta không nên hành động, cứ để bọn hắn gửi tàu chiến và tàu ngầm đến đối phó với nó."

Trưởng quan Andrew của căn cứ ra lệnh.

"Vâng thưa trưởng quan."

Ngay sau đó bọn hắn đã chia sẻ tin tình báo với người của Quận Hành Dương. Không ngoài dự đoán, người của Quận Hành Dương vừa nhận được thông tin này đã phấn khích không thôi.

"Lập tức bắt đầu lên đường, chúng ta nhất định phải tìm được linh huyệt này, sau đó phá hủy nó! Ngày nào linh huyệt này còn tồn tại, ngày đó chúng ta vẫn phải chịu sự quấy nhiễu của càng nhiều yêu

thú xuất hiện trên Biển Đông."

"Những yêu thú này không dám đến bờ biển Hoa Hạ đâu, rồi tất cả chúng đều sẽ chạy đến bên này của chúng ta!"

Tướng quân Yoshizano của Hành Dương Quốc nói một cách nghiêm nghị.

Sắc mặt hắn âm trầm, rõ ràng vị trí của linh huyệt ở cách Trụng Quốc gần hơn, không phải tất cả yêu thú nên chạy tới đó, sau đó tấn công bọn hắn sao.

"Vâng, tướng quân!"

Hai chiếc chiến hạm và một chiếc tàu ngầm của Quận Hành Dương nhanh chóng được điều động, thừa dịp đêm đen bọn hắn nhanh chóng đi đến vùng biển nơi có linh huyệt.

Nhiều giờ trôi qua, lúc này đã là rạng sáng năm giờ.

"Tích tích!"

Tiêu Phàm bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, là Khương Vạn Trần gọi đến.

"Khương cục, hôm qua hai giờ tối ta mới đi ngủ, ngươi quấy rầy giấc ngủ của ta rồi."

Tiêu Phàm ngáp một cái rồi nói, hiện tại hắn còn ở Ma Đô, nếu như tối hôm qua hắn quay trở về huyện Lôi Sơn huyện thì cũng không cần ngủ làm gì.

Chương 720: Tàu Ngầm

Khương Vạn Trần nói với giọng nghiêm túc:

"Tiêu Phàm, xảy ra chuyện nghiêm trọng rồi. Có hai tàu chiến và một tàu ngầm của Quận Hành Dương đang đến rất gần linh huyệt."

"Hả?"

Tiêu Phàm nheo mắt lại, thoáng chốc hắn đã tỉnh táo hoàn toàn.

Có vẻ như vị trí gần đúng của linh huyệt đã bị bại lộ, nhưng chuyện này không có gì đáng ngạc nhiên, nước Mỹ có rất nhiều vệ tinh quan sát trên bầu trời nên việc lộ diện trước ánh sáng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

"Tiêu Phàm, bọn hắn sẽ tới nơi đó sau nửa giờ nữa, nhiều nhất là một giờ nữa thôi bọn hắn có thể xác định được vị trí chính xác."

"Có cần điều động lực lượng hải quân của chúng ta không?"

Khương Vạn Trần trông nghiêm túc.

Tia sáng lạnh lẽo lóe lên trong mắt Tiêu Phàm:

"Khương cục, bọn hắn muốn thì để cho bọn hắn đi là được, nhưng có thể yêu thú sẽ xuất hiện tại vùng biển chung quanh linh huyệt, nếu như một trong bọn hắn làm không tốt, vậy nói không chừng toàn bộ đều phải ngã xuống tại đó luôn."

Ở các khu vực xung quanh linh huyệt sẽ luôn có Y Y và Nha Nha trông coi bên cạnh, nếu tàu chiến và tàu ngầm của bọn hắn gây rắc rối tại đó thì chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

"Tiêu Phàm, thật sự không cần sao?"

"Khương Cục, vùng biển bên kia thuộc hải phận quốc tế nên ai cũng có thể đi qua, mặc kệ bọn hắn muốn làm gì thì làm, ta ngủ một giấc trước đã, tạm biệt."

Tiêu Phàm nói xong liền cúp điện thoại.

"Thằng nhãi này-"

"Quận Hành Dương đi chuyến này sợ là lành ít dữ nhiều rồi."

Khương Vạn Trần nghĩ thầm.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, tàu chiến và tàu ngầm của Quận Hành Dương không ngừng áp sát đến gần, cùng lúc đó Y Y ở linh huyệt cũng đã phát hiện ra sự bất thường. Lúc đầu Y Y cũng

không chủ động tấn công, nhưng các tàu chiến và tàu ngầm bên ngoài vẫn tiếp tục tiếp cận.

"Y Y Nha Nha!"

Y Y lao ra ngoài, mục tiêu của nó là chiếc tàu ngầm kia, chẳng mấy chốc, sonar của tàu ngầm đã phát hiện có vật thể gì đó đang lao nhanh về phía bọn hắn với tốc độ chóng mặt.

"Hạm trưởng, đã phát hiện được một sinh vật không rõ lai lịch."

"Tốc độ của sinh vật không xác định là năm mươi hải lý, sáu mươi hải lý, bảy mươi hải lý!"

Các binh lính sonar hét lên trong nỗi kinh hoàng.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Y Y đã đến ngay bên cạnh tàu ngầm của bọn hắn.

"Bùm!"

Lượng nước biển thật lớn ngưng tụ thành một ngọn giáo bằng băng dài vài thước, ngọn giáo băng này bắn về phía tàu ngầm, ngay lập tức chiếc tàu ngầm kiên cố bị đâm thủng một lỗ lớn vào khung.

"Rào rào!"

Nước biển điên cuồng tràn vào trong tàu ngầm ngay tức khắc, cửa khoang phụ cận của tàu ngầm nhanh chóng đóng lại để ngăn không cho nước biển tràn vào các khoang còn lại. Tuy nhiên, chuyện đã đến nước này thì có làm gì đi chăng nữa cũng đều phí công vô ích.

"Bùm bùm!"

Y Y lại ngưng tụ thêm hai ngọn giáo băng, và phía trên tàu ngầm bị đâm trúng xuất hiện ngày càng nhiều lỗ thủng, kéo theo là nước biển lại điên cuồng tràn vào.

"Nổi lên, mau nổi lên trên!"

"Cứu mạng!"

Hạm trưởng hốt hoảng mà hét lên nhưng không tài nào kiểm soát được nước biển đang không ngừng tràn vào buồng điều khiển, đương nhiên bọn hắn cũng không tài nào nổi lên được.

"Ngu ngốc!"

"Rút lui, mau rút lui!"

Hai chiếc tàu chiến cũng hoảng sợ không kém, đồng thời sonar của bọn hắn cũng đã phát hiện ra Y Y, cùng lúc đó cũng nhận được tín hiệu cầu cứu phát ra từ chiếc tàu ngầm.

"Hạm trưởng, con yêu thú đó đang tiến về phía chúng ta."

Binh lính sonar từ một trong những tàu chiến nói trong lúc hoảng sợ tột độ.

Y Y di chuyển với tốc độ cực nhanh, chỉ trong tích tắc nó đã tiếp cận chiếc chiến hạm còn lại, ngay sau đó một cây giáo bằng băng bắn về phía chân vịt của chiến hạm.

"Bùm!"

Cây giáo băng do Y Y bắn ra cũng không phải là cây giáo băng bình thường, trong nó ẩn chứa sức mạnh đáng kinh ngạc, cánh quạt lập tức bị cây giáo băng phá hủy.

"Hạm trưởng, chúng ta đã mất động cơ."

"Ngu ngốc, có lẽ con yêu thú này là do Tiêu Phàm khống chế, lập tức liên hệ với Hoa Hạ để nó dừng việc tấn công chúng ta lại!"

Hạm trưởng nói gay gắt.

“Bùm!” “Bùm!” “Bùm!”

Trong lúc đó Y Y vẫn đang điều khiển ngọn giáo băng tấn công liên tục, mỗi một lần công kích trên chiến hạm lại bị đâm thủng thành các lỗ lớn có đường kính từ 30 đến 40 cm.

Dưới áp lực mạnh mẽ của nước, nước biển nhanh chóng tràn vào bên trong chiến hạm.

"Hạm trưởng, bộ đàm liên lạc đã được kết nối."

Hạm trưởng nhấc bộ đạm liên lạc lên ngay lập tức:

"Hải quân Hoa Hạ phải không, đây là Yoshino của Quận Hành Dương, chúng ta đã bị yêu thú do Tiêu Phàm điều khiển tấn công."

"Đây là hành động gây chiến và các ngươi phải dừng lại ngay lập tức!"

Vài giây sau, có tiếng phản hồi lại:

"Yoshino, các ngươi đang ở vùng biển thuộc hải phận quốc tế, chúng ta chỉ có thể bày tỏ sự cảm thông sâu sắc đối với việc các ngươi bị yêu thú tấn công."

"Gặp lại sau."

Bộ đàm liên lạc bị gián đoạn, lúc này hạm trưởng Yoshino như chết lặng.

Chương 721: Đáng Chết

"Ngu ngốc, bọn Hoa Hạ đáng chết!"

Hắn hét lên trong cơn tức giận tột độ.

"Hạm trưởng, chiến hạm đã bị ngập nước mấy chục chỗ, dựa theo tính toán, chiến hạm của chúng ta sẽ chìm trong vòng nửa canh giờ nữa."

Nghe người nọ nói một câu này, khuôn mặt của hạm trưởng Yoshino lại càng trở nên xấu xí hơn.

…

"Oanh!"

Một chiến hạm còn lại cũng không thoát khỏi cảnh bị tấn công.

Thân chiến hạm được chế tạo rất kiên cố, nhưng Y Y là linh thú cấp SSS, đương nhiên nó có thể phá hủy thân chiến hạm một cách dễ dàng. Chẳng bao lâu sau, chiến hạm thứ hai cũng bị chọc thủng rất nhiều lỗ, họ không còn cách nào khác ngoài bỏ chiến hạm lại mà chạy trốn giống như những người trên chiến hạm thứ nhất.

Hai mươi phút sau đó tàu Yoshino đã chìm nghỉm.

"A!"

Hạm trưởng Yoshino trơ mắt nhìn chiến hạm của mình dần chìm xuống, hắn gầm lên trong cơn giận dữ tột độ, nhưng kết quả vẫn chẳng thay đổi được gì cả.

Cùng lúc đó, tại căn cứ Quân sự Mỹ, Andrew đã nhận được tin tình báo.

"Fuck!"

Andrew lớn tiếng nguyền rủa.

Hắn âm thầm cảm thấy may mắn vì họ không điều động người đến đó, nếu chiến hạm và tàu ngầm của họ có mặt ở đó nhất định cũng sẽ gặp phải tình cảnh tương tự!

"Trưởng quan, nhất định là do Tiêu Phàm khống chế yêu thú tấn công chiến hạm của Quận Đông Dương, nếu không tại sao lại trùng hợp như vậy được?"

Ai đó đứng bên cạnh Andrew nói một cách giận dữ.

"Vậy thì sao? Chúng ta nên lên án hay trừng phạt Tiêu Phàm?"

Andrew cau mày.

"Chuyện này--"

Đối phương im lặng, hắn biết họ không có bất kì chứng cứ nào, trách người khác thì không nói, nhưng trách Tiêu Phàm thì không được, Tiêu Phàm cũng chẳng phải người tốt lành gì. Nếu muốn xử

phạt Tiêu Phàm thì phải lấy lí do gì để xử phạt hắn đây? Huống chi, nếu trừng phạt mà không có lý do, chỉ sợ không tránh khỏi sự phản kích kịch liệt từ Tiêu Phàm.

"Nói rõ ràng với người Quận Đông Dương, nói họ tốt nhất nên xem chuyện này như một cuộc tấn công của yêu thú, nếu không sẽ phát sinh càng nhiều thương vong hơn."

Khuôn mặt của Andrew u ám vô cùng.

"Hạm trưởng, sợ là họ không nuốt trôi được cơn giận này."

Tia sáng lóe lên trong mắt Andrew:

"Nếu họ không nuốt trôi được cục tức này, vậy càng phải trả cái giá càng cao hơn để bồi dưỡng nên những cường giả hàng đầu."

"Ngược lại đây không hẳn là một chuyện xấu đối với chúng ta."

...

Hai giờ sau, Tiêu Phàm đang ăn sáng với hai người Trương Lâm trong phòng tổng thống.

"Thùng thùng!"

Có tiếng gõ cửa vang lên.

"Tiêu Phàm, là ta."

Giọng nói của Khương Vạn Trần vang lên ngoài cửa.

Tiêu Phàm nhìn sang Trương Lâm, ngay lập tức Trương Lâm đứng vội dậy và ra mở cửa.

Khi Khương Vạn Trần nhìn thấy Trương Lâm thì sững người trong giây lát.

"Khương Cục, ngươi tới sớm thế, thế đã ăn sáng chưa? Bữa sáng ta gọi đến phong phú lắm, hay là ngươi ngồi xuống ăn cùng nhau đi."

Tiêu Phàm cười ha hả rồi nói.

Khương Vạn Trần nhìn Trương Lâm và Từ Đông:

"Tiêu Phàm, hai người họ là—"

Tiêu Phàm cười nói:

"Họ là thuộc hạ của ta, là cường giả đến từ dị giới, đều có thực lực Đại Tông Sư đỉnh phong."

"Chào buổi sáng, cả hai người."

Khương Vạn Trần nói vội.

Hắn chỉ có tu vi cấp bậc Tiên Thiên, cũng không dám khinh thường các cường giả cấp bậc Đại Tông Sư.

"Chào Khương Cục."

Cả Trương Lâm và Từ Đồng cùng đồng thanh nói.

Tiêu Phàm cười nói:

"Khương Cục, lòng trung của hai người họ không có vấn đề gì, ngươi có chuyện gì cứ nói không cần tránh né họ."

"Ừm."

Khương Vạn Trần gật đầu.

"Một chiếc tàu ngầm ở Quận Đông Dương bị chìm, mọi người trên đó đều chết hết rồi. Hai tàu chiến khác cũng chịu cảnh ngộ tương tự, nhưng không có ai chết."

"Hiện giờ họ vẫn đang trôi lênh đênh trên biển."

"Quận Đông Dương hy vọng chúng ta có thể dựa theo tinh thần chủ nghĩa nhân đạo mà cho người cứu hộ."

Tiêu Phàm nghiêm mặt nói:

"Khương Cục, quá nguy hiểm, sao có thể để binh lính của chúng ta mạo hiểm tới đó? Để họ tự cứu mình đi."

Khương Vạn Trần cười ha hả rồi nói:

"Thuyền nào của họ dám tiếp cận cứu hộ? Kể từ đêm qua họ đã liên lạc với chúng ta hàng chục lần."

Tiêu Phàm gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn.

"Khương Cục, ta muốn lấp bên kia lại, sau đó bao vây thành một vòng tròn rồi hút sạch nước biển bên trong để sau này chiến hạm có thể vận chuyển từ bên đó."

"Hãy cho người thương lượng với họ, cả người Mỹ nữa. Sau này, hòn đảo được xây dựng sẽ thuộc về quốc gia của chúng ta, đồng nghĩa với chúng ta cũng được quyền thụ hưởng vùng lãnh hải mười hai hải lý."

“Còn đặc quyền kinh tế thì không có cũng được”.

Tiêu Phàm mỉm cười.

Đôi mắt của Khương Vạn Trần sáng lên, một khi nơi đó trở thành một hòn đảo thì sẽ rất có lợi cho Hoa Hạ, đồng thời chiều sâu chiến lược sẽ được đẩy mạnh rất nhiều.

"Nhưng mà Tiêu Phàm, chỉ sợ họ sẽ không đáp ứng dễ dàng đâu."

Khương Vạn Trần nói.

Chương 722: Hòn Đảo

Tiêu Phàm cười tủm tỉm nói:

"Một hòn đảo mọc ra từ biển, hơn nữa hòn đảo này lại gần Hoa Hạ chúng ta, vậy nó thuộc về Hoa Hạ chúng ta không phải là chuyện bình thường sao?"

"Những việc như mạo hiểm tánh mạng đi cứu người, không có ích lợi gì thì ai nguyện ý làm hả? Các ngươi cứ nói y xì, hắn không muốn đồng ý thì cũng phải đồng ý thôi."

Khương Vạn Trần gật đầu.

"Khương Cục, còn có một chuyện phải làm phiền tới ngươi, hai người họ không có thân phận, phiền ngươi an bài giúp họ một thân phận mới."

"Được, chuyện này thì đơn giản thôi."

Ba ngày trôi qua chỉ trong nháy mắt, Mỹ và Quận Đông Dương bị nắm thóp nên chỉ đành ký tên lên hiệp ước, thể hiện họ đã đồng ý với yêu cầu của Tiêu Phàm.

Hiệp nghị được đệ trình lên Liên Hợp Quốc ngay sau đó.

“Mọi người, vì hòa bình của nhân loại và để giải quyết mối nguy cơ đến từ yêu thú ở Biển Đông, Hoa Hạ sẽ ký hiệp ước với Mỹ, Quận Đông Dương, và các quốc gia khác nhằm xây dựng một hòn đảo đặt ngay tại vị trí của linh huyệt trên Biển Đông, và hòn đảo được xây dựng sẽ thuộc quyền sở hữu của Hoa Hạ."

"Bây giờ sẽ tiến hành biểu quyết!"

Đại diện của tất cả các quốc gia đều giơ tay, nhất trí thông qua! Trong khi Mỹ và Đông Dương Quốc có khả năng phản đối cao nhất thì đều đồng ý thông qua, sao những quốc gia còn lại có thể nhảy ra phản đối vào lúc này?

"Tiêu Phàm, vừa rồi Liên Hiệp Quốc đã biểu quyết thông qua."

Khương Vạn Trần nói tin tức này cho Tiêu Phàm nghe ngay lập tức.

"Khương Cục, vậy chúng ta phải bắt tay vào cứu người thôi."

Tiêu Phàm cười nhẹ.

Trước tiên hắn ngồi trực thăng đến vị trí của linh huyệt.

"Mọi người, sao người Quận Đông Dương các ngươi không cầu cứu trực thăng qua cứu hộ chứ? Các ngươi nhìn xem, không phải trực thăng đã tới đây rồi sao?"

Tiêu Phàm đáp xuống thuyền đánh cá trước khi nói, thuyền đánh cá không lớn, nhưng hiện tại trên thuyền đánh cá đã chất đầy

những người đến từ Quận Đông Dương.

"Đồ điên!"

Một số binh sĩ không nhịn được mà chửi rủa.

Nếu chiếc trực thăng hạ cánh xuống sẽ gặp phải công kích từ Y Y nên họ chỉ có thể tiến tới gần chiếc trực thăng, và chờ đợi dù được thả xuống.

Tiêu Phàm nhìn sang người vừa nói. Chỉ trong nháy mắt, một lực lượng vô hình kéo hắn rơi xuống nước.

"Phốc!"

Một chiếc giáo bằng băng xuất hiện trên biển và đâm xuyên qua ngực hắn.

"Yêu thú to gan lắm, dám ở trước mặt ta giết người!"

Tiêu Phàm nhảy xuống biển.

Không bao lâu, sóng biển cuồn cuộn dậy lên trên mặt biển, dường như dưới đáy biển đang phát sinh đại chiến. Và phải mất vài phút mặt biển mới yên lặng trở lại.

Trong lúc đó nhiều người trên bè cứu sinh cũng rơi xuống biển và uống phải rất nhiều nước biển.

"Mọi người, rốt cục yêu thú cũng bị ta đuổi đi, các ngươi an toàn rồi, không cần cám ơn đâu!"

Tiêu Phàm bay ra từ trong biển.

Rất nhiều binh lính Quận Đông Dương khó chịu, họ biết rõ Tiêu Phàm chỉ đang diễn trò, yêu thú là do Tiêu Phàm khống chế chứ ai. Nhưng họ không thể nói được gì cả?

Hai giờ trôi qua, những chiếc thuyền cách đó hàng chục hải lý đã đến gần, cuối cùng những binh lính của Quận Đông Dương cũng đã được giải cứu.

"Tiêu Phàm, ba giờ nữa chiếc tàu chở hàng chở đầy đá đầu tiên sẽ đến."

Khương Vạn Trần nói.

Tiêu Phàm gật đầu.

Công tác xây dựng cần những tảng đá khổng lồ, ba ngày trước, Tiêu Phàm đã nhờ Khương Vạn Trần chuẩn bị giúp trước.

Ba giờ sau, tàu chở hàng đã đến nơi.

"Thu vào!"

Đầu tiên, Tiêu Phầm cất giữ nhiều viên đá khổng lồ vào túi thứ nguyên, sau đó hắn gửi những viên đá khổng lồ này đến khu vực bên cạnh linh huyệt.

Sau đó Trương Lâm và Từ Đông sẽ chịu trách nhiệm sắp xếp chúng.

Mỗi phiến đá dài chừng mười thước, có tảng rộng bốn năm thước, cũng có tảng rộng ba bốn thước. Và họ phải xếp những tảng đá này bao thành vòng tròn quanh linh huyệt, sau đó họ có thể sử dụng loại đá và bùn cát thông thường để mở rộng phạm vi chung quanh vòng tròn.

Hai ngày trôi qua, Tiêu Phàm mệt mỏi tinh thần sa sút.

Hắn đã dùng hết hơn chục giọt Sinh Mệnh Linh Dịch, cũng tiêu hao quá nhiều tinh thần niệm lực.

"Oành!"

Một tảng đá khổng lồ khác được hạ xuống, và vòng tròn đá bao quanh cuối cùng cũng nổi lên khỏi mặt nước.

Nửa giờ sau, Tiêu Phàm và những người khác bao vây phần đỉnh một vòng.

"Hô!"

Tiêu Phàm thở ra một hơi dài.

Có Trương Lâm và những người khác giúp sức nhưng hắn vẫn kiệt sức đến nhường này, nếu không có sự giúp đỡ của họ, Tiêu Phàm đoán có thêm trong mười ngày nữa cũng chưa chắc hắn có thể hoàn thành công việc.

"Từ Đông, sắp tới sẽ có rất nhiều tàu tự dỡ hàng tới đây nên ngươi phải ở lại nơi này để bảo đảm nơi này an toàn, đồng thời bố trí trận hình."

Tiêu Phàm căn dặn.

Chỉ xây dựng một vòng bảo vệ đơn giản chắc chắn là không đủ, hắn phải mở rộng bên này và xây dựng nó thành một hòn đảo, sau đó nhân cơ hội xây dựng thêm một bến cảng ở phía tây của hòn đảo.

Chương 723: Dịch Tiến Hóa

Từ Đông gật đầu:

"Vâng, thưa ông chủ."

Tiêu Phàm nói:

"Khi thuyền tới trước tiên xây chồng vùng đông nam lên trước, thường các cơn bão tới từ phương hướng bên này."

Những tảng đá mà họ dựng lên đều rất nặng, mà dù dựng tường đá cao tới hơn trăm mét, nếu như gặp sóng to gió lớn cũng chưa chắc đã đủ khả năng chống được.

Bên trong vòng vây bây giờ nước biển còn chưa có rút cạn, áp lực trong ngoài là như nhau, chỉ cần phía Đông Nam có thể ngăn trở sóng gió là sẽ không sao.

"Ông chủ, ta hiểu rồi."

Từ Đông cung kính đáp.

Tiêu Phàm nhanh chóng rời đi, hắn cùng Trương Lâm về tới Ma Đô.

"Trương Lâm, ngươi theo máy bay rời đi, rồi đến những chiến hạm ta mua kia đi, phòng ngừa ven đường có tình huống ngoài ý muốn phát sinh."

Tiêu Phàm chỉ đạo Trương Lâm.

Hắn công khai tiến hành tuyên bố như vậy, thế lực các quốc gia hẳn là sẽ không dám làm gì những chiến hạm kia của hắn, dù sao thì hắn cũng sẽ tìm nước M gây phiền phức.

Nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Nếu thật sự xảy ra chuyện thì trong thời gian ngắn cũng không tìm thấy, vậy nên cứ cho người bảo vệ chiến hạm cẩn thận.

"Vâng, ông chủ."

Trương Lâm nhanh chóng rời đi. Hắn có được năng lực ngụy trang và ẩn thân, lẫn trốn vào trong những hành khách của một chiếc máy bay xuất ngoại rất dễ dàng, hộ chiếu gì đó cũng có thể bỏ qua.

Hai ba giờ sau, Tiêu Phàm đã đến huyện Lôi Sơn.

"Ông chủ, lại có năm vạn bộ áo giáp được giao tới."

Trình Hưng Quốc báo cáo.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

Cộng thêm số lượng này, tổng cộng hắn đã truyền qua dị giới năm mươi vạn bộ thiết giáp, còn có thêm mười vạn bộ dự bị là đủ rồi.

Quân đội đế quốc Thần Long bình thường duy trì khoảng một trăm năm mươi vạn binh lính, trong đó kỵ binh giáp nặng tối đa duy trì khoảng năm mươi vạn người. Dù kỵ binh giáp nặng có sức chiến đấu mạnh, nhưng cũng cần phân phối thêm các đội kỵ binh hạng nhẹ, bộ binh, thủy sư, để phối hợp nhiều loại binh chủng.

"Chú Trình, lực lượng đại địa trước kia các ngươi hấp thu có lẽ đã tiêu hóa không còn bao nhiêu, giờ ta lại bổ sung cho các ngươi

thêm một lần lực lượng đại địa nữa vậy."

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Trình Hưng Quốc đã có thực lực cấp bậc Hậu Thiên, nếu lại hấp thu thêm một lần lực lượng đại địa nữa thì mấy người Dương Thần cũng có thể đạt đến cấp bậc Hậu Thiên.

Đáng nhắc tới là, mấy người Trình Hưng Quốc bây giờ cũng đang tu luyện Viêm Hoàng Quyết, tu vi của họ sau này hẳn là có thể đạt đến cấp bậc Tiên Thiên. Về phần Tông Sư, Đại Tông Sư, họ không có hi vọng lắm.

Trình Hưng Quốc cười nói:

"Phàm Nha Tử, kỳ thực chúng ta có thực lực như bây giờ là được rồi, ngươi cần phải để lại cho chính mình tăng lên trước tiên."

"Yên tâm, tốc độ tăng lên thực lực của ta là đã nhanh nhất có thể rồi nếu lại nhanh hơn nữa thì căn cơ sẽ bất ổn."

"Vậy được rồi."

Tiêu Phàm nhanh chóng vận chuyển một lần lực lượng đại địa cho Trình Hưng Quốc họ.

May là lúc sau ông nội hắn lại truyền thêm Địa Long yêu hạch tới, nếu không chỉ bằng chỗ Địa Long yêu hạch lúc trước thì không đủ lực lượng phân cho họ.

…

Quận Đông Dương, một trụ sở bí mật.

"Các vị, trước mặt chúng ta là ba mươi ống dịch tiến hóa cấp SSS, đây là nhờ quốc gia bỏ ra rất nhiều rất nhiều tiền bạc để mua."

"Quận Đông Dương chúng ta bây giờ bị làm nhục, chúng ta không có chiến hạm, tàu ngầm cũng không có, chúng ta chỉ có thể uất ức mà tiếp nhận. Nhưng các ngươi có chấp nhận chịu đựng như vậy không?"

Một tướng quân của quận Đông Dương tên Sutada Tsugawa nghiêm nghị nói.

"Không chấp nhận!"

Ba mươi người khác cũng hét lớn, bọn họ đều là người tiến hóa cấp S.

Dịch tiến hóa cấp S bây giờ có xác suất thành công là ba mươi phần trăm, quận Đông Dương đã bỏ ra rất nhiều tiền, chết đến bảy mươi người mới đổi được nhóm người tiến hóa cấp S này.

"Không dối gạt các ngươi, nếu các ngươi sử dụng những dịch tiến hóa cấp SSS này thì xác suất thành công cũng chỉ có năm phần trăm, các ngươi có ai lùi bước hay không? Nếu ai lùi bước thì đứng ra!"

Sutada Tsugawa trầm giọng nói.

Ba mươi người đều đứng yên đấy không hề di động, nếu họ có thể được họn lựa ra thì chắc chắn đều là những người hung hãn không sợ chết, huống hồ nếu lùi bước cũng chỉ có một con đường là chết.

"Rất tốt! Chỉ cần các ngươi có được ý chí cứng rắn mạnh mẽ, ta tin tưởng các ngươi có thể sáng tạo ra kỳ tích, xác suất thành công có lẽ sẽ đột phá năm phần trăm!"

Sutada Tsugawa hài lòng nói.

"Bây giờ nghe theo mệnh lệnh của ta, cứ năm người một tổ nghiên cứu, năm người phân đội thứ nhất bước ra khỏi hàng, chúc các ngươi trở thành người tiến hóa cấp SSS! Nếu như các ngươi thành công, các ngươi chính là kiêu ngạo của đất nước. Đất nước sẽ xem các ngươi là trung tâm mà xây dựng lại Chiến Thần Xã!"

Sutada Tsugawa lớn tiếng nói.

Năm người phân đội thứ nhất đứng dậy, rất nhanh từng người trong họ đi vào năm phòng thử nghiệm khác nhau, mỗi người được sử dụng một ống dịch tiến hóa cấp SSS.

Chương 724: Tấm Gương

"Tướng quân Sutada, những ống dịch tiến hóa cấp SSS này đắt cỡ nào vậy?"

Trong khi chờ đợi, có người hỏi thăm Sutada Tsugawa.

Sutada Tsugawa nhìn đối phương một chút:

"Lúc đầu đây là cơ mật, tuy nhiên các ngươi đều là dũng sĩ của quận Đông Dương nên nói cho các ngươi biết cũng không sao."

"Ba mươi ống dịch tiến hóa cấp SSS này, tổng cộng cần bỏ ra bốn mươi lăm tỷ đô la, số tiền này có thể mua rất nhiều máy bay cùng chiến hạm. Nhưng bây giờ cục diện thế giới đã phát sinh thay đổi, nếu như không có cao thủ hàng đầu thì dù có nhiều máy bay chiến hạm đi nữa cũng không dùng được."

Một đám cao thủ âm thầm tắc lưỡi, dịch tiến hóa cấp SSS thật đúng là đắt.

"Chỉ cần bên trong các ngươi có một người tiến hóa cấp SSS xuất hiện, số tiền này coi như là đã bỏ ra đáng giá, nếu như xuất hiện hai người thì ra rất đáng giá. Các ngươi hãy cố gắng!"

Sutada Tsugawa trầm giọng nói.

Đảo mắt đã bốn tiếng đồng hồ, cửa phòng thí nghiệm mở ra.

Sutada Tsugawa bắt đầu lo lắng, mở cửa nhanh như vậy khẳng định là thất bại.

"Giáo sư Miyamoto, thế nào rồi?"

Có người đi ra, Sutada Tsugawa liền vội vàng tiến lên hỏi thăm.

Giá sư Miyamoto tiếc nuối lắc đầu:

"Dịch tiến hóa cấp SSS quá bá đạo, thật đáng tiếc họ đều không ai có chống cự được qua."

Sutada Tsugawa âm thầm nhíu mày.

Mỗi một ống dịch tiến hóa cấp SSS là mười lăm tỷ đô la, tương đương bảy mươi lăm tỷ đã trôi theo dòng nước, cộng thêm chi phí của dịch tiến hóa cấp S lúc trước, tổng cộng mười tỷ đô la cứ như vậy bay theo mây gió.

"Giáo sư Miyamoto, các ngươi có cần nghỉ ngơi một chút hay không?"

"Không cần."

Giáo sư Miyamoto lắc đầu.

Nguyên lý của dịch tiến hóa cấp SSS họ không biết cho nên họ cũng không cần thiết phải tổng kết kinh nghiệm.

"Phân đội thứ hai! Lên!

Sutada Tsugawa trầm giọng nói.

Rất nhanh năm người phân đội thứ hai cũng đi vào phòng thí nghiệm.

...

"Cốc cốc!"

Nửa đêm, tấm gương bên cạnh Tiêu Phàm bị gõ vang.

Bóng dáng của Tiêu Hải xuất hiện trong gương.

"Cháu ngoan, nói cho ngươi một tin tức tốt, Ấu Vi đã đến cấp bậc Tiên Thiên viên mãn, trong vòng mười ngày nữa là nàng có thể đạt đến cấp bậc Tông Sư rồi. Đến lúc đó lại củng cố thêm mấy ngày là nàng có thể trở về Trái Đất rồi."

Tiêu Hải cười ha hả nói.

Tiêu Phàm gật gật đầu, tốc độ tăng lên thực lực của Tô Ấu Vi như thế này là bình thường, dù sao thiên phú của nàng cũng không tệ, hơn nữa nàng cũng dùng không ít Hoàng Kim Long Tủy.

"Ông nội, phía bên người tình huống vẫn tốt chứ?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tiêu Hải nói:

"Bốn chiếc tàu ngầm đã được đưa vào sử dụng, hôm qua bốn chiếc tàu ngầm đã tấn công và phá hủy hai chiếc chiến thuyền của đế quốc Huyết Anh. Mấy ngày kế tiếp khẳng định họ sẽ biết điều hơn, trong ngắn hạn sẽ giảm bớt được áp lực, nhưng đế quốc Kền Kền lại lên kế hoạch chuẩn bị bán thêm hạm đội. Cháu ngoan, ngươi cảm thấy ta có nên trực tiếp sai người mang xe tăng, pháo cối đến đế quốc Kền Kền rồi cho nổ tung thành trì của họ hay không?"

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Ông nội, ta cảm thấy thời cơ còn chưa đến. Ý nghĩ này của người có khả năng dọa lui họ. Thế nhưng vẫn tồn tại một khả năng khác là họ sẽ trực tiếp tuyên chiến! Thủy Sư của chung ta so với đế quốc Kền Kền vẫn còn chênh lệch rất lớn."

Coi như có truyền đi thêm mười chiếc chiến hạm thì thực lực Thủy Sư cũng vẫn còn kém xa tít tắp.

Nếu không phải kiêng kị đế quốc Thần Long có không ít cao thủ, với lại có nhiều pháo cối, xe tăng...vũ khí dạng này thì đế quốc Kền Kền đã sớm chủ động tuyên chiến rồi.

"Ngươi nói cũng đúng, vậy ta lại kiềm chế thêm một chút. Lợi dụng đế quốc Huyết Anh để họ không ngừng lấy máu cũng không tệ."

Tiêu Hải cười ha hả nói.

…

…

"Ông nội, trước tiên ta truyền đồ trong kho hàng cho ngươi."

Tiêu Phàm thuấn di đến trong kho hàng.

Ngoại trừ năm vạn bộ áo giáp, trong kho hàng còn có rất nhiều thứ, trong đó số lượng xăng cũng không ít.

"Ông nội, bên kia ngươi có tìm thấy dầu mỏ không? Nếu như ngươi tìm thấy dầu mỏ, đến lúc đó ta lại truyền qua cho người một nhà máy lọc dầu."

Tiêu Phàm nói.

Xăng thứ này nếu truyền đi số lượng nhỏ còn đỡ, chứ truyền đi số lượng lớn thì tương đối phiền phức, hơn nữa chất chứa số lượng lớn ở đây cũng không an toàn.

Mà bên phía Tiêu Hải bây giờ cần số lượng càng ngày càng nhiều, nơi này của hắn hắn nếu như chất chứa mấy ngàn tấn xăng thì khả năng dễ dàng có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

"Còn không có tìm thấy. Dị giới bên này dưới lòng đất có lực lượng Đại Địa rất mạnh, dù để cao thủ cấp bậc Võ Đế dò xét lòng đất đi nữa thì tốc độ cũng không nhanh được."

Tiêu Hải nói.

Tiêu Phàm gật đầu, nếu như không phải tại khu vực dầu mỏ màu mỡ thì muốn tìm được dầu mỏ ở tầng đất nông rất khó, tuy nhiên chắc chắn đế quốc Thần Võ sẽ có.

Chương 725: Đôi Cánh Thiên Thần

"Ông nội, vậy để ta đi đến nước S một chuyến. Ta với vương tử nước S có mối quan hệ không tồi, đến lúc đó tranh thủ một lần truyền xăng dầu cho ngươi nhiều chút."

"Được."

Tiêu Hải cười ha hả gật đầu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, toàn bộ đồ vật trong kho hàng đều được Tiêu Phàm truyền qua, khu vực gần linh huyệt dễ dàng truyền qua cho nên Tiêu Hải tiêu hao không lớn.

"Cháu ngoan, cho ngươi một món đồ tốt."

Tiêu Hải vừa nói xong thì trước mặt hắn đã xuất hiện một bảo vật có hình dáng một bộ cánh, phía sau hắn cũng xuất hiện mấy cao thủ, họ đồng loạt cho Tiêu Hải cung cấp lực lượng.

"Ngươi mở đường hầm linh huyệt ra."

Tiêu Phàm rất nhanh mở ra đường hầm linh huyệt, sắc mặt Tiêu Hải trở nên nghiêm túc, hắn dốc toàn lực, bảo vật trong tay từ từ truyền qua bên này.

"Hô!"

Bảo vật vừa truyền qua hết, Tiêu Hải đã thở phào một cái, sắc mặt hắn trở nên tái nhợt, truyền thứ này tiêu hao rất nhiều sức mạnh.

"Ông nội, đây là cái gì vậy?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Món bảo vật đó vừa truyền qua đã nhập vào trong cơ thể của hắn, tuy nhiên trong thời gian ngắn, món bảo vật này vẫn chưa hoàn thành nhận chủ.

Tiêu Hải nói:

"Đây cũng là một món bảo vật có thể tiến hóa, ông nội mất không ít sức lực từ mới mua được từ đế quốc khác. Nó có tên là Đôi Cánh Thiên Thần, là một món bảo vật thuộc loại hình tốc độ, đồng thời nó cũng có năng lực phòng ngự không tệ."

"Với thực lực bây giờ của ngươi, nếu hoàn thành nhận chủ xong thì có thể bay một quãng đường rất xa. Đến lúc đó tốc độ bay của ngươi cũng không chậm hơn máy bay trực thăng bao nhiêu đâu. Hơn nữa chờ độ phù hợp của ngươi với món bảo vật này cao hơn hoặc thực lực của ngươi mạnh hơn nữa, thì tốc độ lúc đó còn có thể nhanh hơn cả máy bay trực thăng. Mặt khác khi gặp phải tấn công, nó sẽ tự động mở ra phòng ngự!"

Mắt Tiêu Phàm sáng rực lên:

"Ông nội, cám ơn người."

"Thôi đi, ngươi còn bày đặt khách khí với ông nội à? Ngươi nhanh chóng tăng thực lực lên, để ông nội sau này sớm được giải phóng một chút. Ba ngày sau lại liên hệ ngươi. Lúc đó ngươi truyền nhiều nhiều xăng dầu diesel qua đây, lại liên hệ thêm lần nữa thì chắc mười chiếc chiến hạm kia cũng có thể đến đảo Mã Kỳ rồi."

Tiêu Hải nói xong lập tức biến mất không thấy đâu.

Tiêu Phàm lại yên lặng tu luyện tiếp.

Sáng ngày hôm sau, Đôi Cánh Thiên Thần đã hoàn toàn nhận chủ, Tiêu Phàm thuấn di vào trong kho hàng, hắn muốn thử một lần.

"Xuất hiện."

Tiêu Phàm hơi chuyển động ý nghĩ, trong nháy mắt một đôi cánh nửa trong suốt xuất hiện sau lưng hắn, giương cánh lên thì rộng chừng bốn, năm mét.

Tiêu Phàm quay đầu lại nhìn, đôi cánh hiện ra ánh sáng kim loại nhàn nhạt, hắn sờ lên thì cảm thấy đôi cánh cực kỳ rắn chắc.

"Hô hô!"

Tiêu Phàm nhẹ nhàng vỗ đôi cánh, rất dễ dàng hắn đã có thể bay lên. Bay lên như thế này khác xa so với việc sử dụng tinh thần lực để cưỡng ép bay lên. Với thực lực Tiêu Phàm bây giờ, nếu hắn sử dụng tinh thần lực cưỡng ép ngự kiếm bay đi trong cự ly ngắn thì được, nhưng nếu khoảng cách xa hơn thì chắc chắn sẽ hao hết linh lực của hắn.

"Ẩn hình!"

Tiêu Phàm lại hơi chuyển động ý nghĩ, đôi cánh phía sau lưng hắn đã hoàn toàn biến mất.

"Không tệ, không tệ."

Trên mặt Tiêu Phàm nở một nụ cười.

Bay lên với một đôi cánh sau lưng làm Tiêu Phàm cảm giác khá khó chịu, may là Đôi Cánh Thiên Thần này có thể ẩn hình, thật là tốt, hắn sẽ không bị người gọi là người chim.

"Hưu!"

Rất nhanh Tiêu Phàm thuấn di lên bầu trời cách mặt đất khoảng mấy cây số, hắn thử bay hết tốc lực về phía trước. Tốc độ nhanh nhất có thể đạt tới hai trăm tám mươi km/h. Tốc độ này đã vượt qua phần lớn các loại máy bay trực thăng dân sự, so với các loại máy bay trực thăng quân dụng khác cũng không kém nhiều.

"Còn rất tốt nha. Tốc độ này dù không bằng tốc độ ta vọt lên trên mặt đất, nhưng trên bầu trời lại không có gì che chắn, vả lại như thế này tiêu hao ít linh lực hơn nhiều."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng. Nếu hắn có thể bay với khoảng cách dài thì khả năng ỷ lại máy bay trực thăng sẽ giảm đi nhiều, hơn nữa kẻ địch cũng không dễ dàng phát hiện dấu vết di chuyển của hắn.

"Tích tích!"

Sau khi kiểm tra một lúc, Tiêu Phàm trở về biệt thự.

Hắn cho gọi điện thoại Vương tử Colin.

"Tiêu thân ái, bạn tốt của ta, ngươi rốt cuộc chịu nhớ ta rồi sao."

Điện thoại vừa thông, âm thanh vô cùng nhiệt tình của Vương tử Colin đã truyền tới. Dù tốn không ít tiền, nhưng nhờ Lam Linh dược mà rất nhiều người trong vương thất họ đã khỏe mạnh trở lại, danh vọng của Vương tử Colin bây giờ cũng đã tăng lên rất nhiều.

… Bây giờ Lam Linh dược đang được sản xuất liên tục, tuy nhiên bọn họ vẫn khống chế số lượng, thời gian đầu chắc chắn sẽ hét giá chém đám thương nhân nhà giàu nước ngoài trước đã.

Hơn nữa nếu hạ giá quá nhanh, mấy người Vương tử Colin cũng sẽ không thoải mái.

"Vương tử Colin, ta có việc muốn ngươi giúp đỡ."

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Chương 726: Versailles

Vương tử Colin nói:

"Tiêu thân ái, là chuyện mấy chiến hạm kia của ngươi sao? Chúng sắp tới gần khu vực lãnh hải của chúng ta, đến lúc đó ta sẽ giúp ngươi hộ tống."

Tiêu Phàm cười nói:

"Những chiến hạm kia không cần các ngươi hỗ trợ bảo vệ, ai đui mù mới dám đến tìm phiền toái, mà có đến cũng chỉ có một con đường chết."

Trương Lâm đã bảo vệ trên một chiếc chiến hạm. Hắn là cao thủ Đại Tông Sư đỉnh phong, với lại những chiến hạm kia cũng không phải là thuyền dân dụng, bản thân chúng cũng có sức chiến đấu không thấp.

"Tiêu thân ái, vậy là chuyện Lam Linh dược muốn xuống giá sao? Không sao, về mặt này các ngươi cứ tùy ý, chúng ta có thể lý giải được mà. Mua trước trước được lợi trước cho nên giá cả cao hơn chút cũng bình thường."

Vương tử Colin vội vàng nói.

Tiêu Phàm đáp:

"Vương tử Colin à, cũng không phải chuyện này. Chuyện là ta cần phải mua lượng lớn xăng dầu diesel, không biết có giúp được vấn đề này hay không?"

Vương tử Colin khoa trương nói:

"Tiêu thân ái, lời này của ngươi hỏi thừa rồi. Nước S chúng ta mà không có dầu vậy quốc gia nào có hả? Ngươi cứ việc tới đây,

muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!"

Tiêu Phàm cười nói:

"Vương tử Colin, ta cần lượng lớn xăng dầu diesel và tập trung tại một khu vực nhất định, khoảng mấy trăm ngàn tấn càng tốt."

"Không có vấn đề, hoàn toàn không có vấn đề gì. Nước S chúng ta cái gì không có chứ dầu mỏ thì có rất nhiều. Dưới đất lâu lâu đào đào lại phun dầu ra, mất công xây dựng cũng không tốt, rất phiền hà."

Vương tử Colin nói.

Tiêu Phàm: "..."

Nghe xem, đây là lời người bình thường có thể nói sao?

Rất nhiều quốc gia tìm khắp nơi cũng không thấy dầu, họ thì hay rồi trong đất cứ tùy tiện đào là đào ra dầu.

"Vương tử Colin, ngươi đây là Versailles* đó."

Versailles*

(*Versailles: thuật ngữ được sử dụng để mô tả "sự khoe khoang khiêm tốn")

(*Versailles: thuật ngữ được sử dụng để mô tả "sự khoe khoang khiêm tốn")

Tiêu Phàm nói.

Vương tử Colin cười ha ha nói:

"Tiêu thân ái, ta biết Versailles ý là gì, ta cũng không có cách nào mà thực lực của chúng ta sờ sờ ra đó."

Tiêu Phàm vui vẻ, gần nhất xem ra Vương tử Colin đã học bù không ít H ngữ nha, H ngữ của hắn trước kia tuyệt đối không trơn tru như hiện tại.

"Vương tử Colin, khoảng ngày mai ta sẽ đáp máy bay tới đó."

"Được rồi, ngươi nói cho ta biết chuyến bay, đến lúc đó ta đi đón ngươi."

Cúp điện thoại xong trên mặt Vương tử Colin lộ ra nét vui mừng. Có thể rút ngắn quan hệ với Tiêu Phàm, hắn cảm thấy vô cùng tốt.

Sau sự việc Lam Linh dược, hắn đang lo phải rút ngắn quan hệ với Tiêu Phàm như thế nào đâu, không ngờ cơ hội lại đưa tới cửa.

"Mấy trăm ngàn tấn dầu, ít như vậy không khỏi xem thường nước S chúng ta rồi, chút xăng dầu này vẫn chưa tới số lượng một chiếc tàu du lịch đâu."

Vương tử Colin thầm nghĩ trong lòng.

Hắn nhanh chóng chỉ đạo xuống dưới, ít nhiều gì cũng phải chuẩn bị ba mươi năm mươi vạn tấn mới được.

…

…

Nước M, trụ sở Liên Minh Người Tiến Hóa.

"Minh chủ, đội chuyên gia của chúng ta nghe qua người bên dị giới nói chuyện, đây là báo cáo mà đội chuyên gia đã nghiên cứu ra."

Có người mang một chồng giấy thật dày đến trước mặt Joseph.

Joseph nhíu nhíu mày:

"Nói thẳng kết quả đi."

"Minh chủ, trong ba vị giáo sư tâm lý học có hai vị chuyên gia đều cho rằng, cao thủ dị giới đang liên lạc với chúng ta nói dối. Đội chuyên gia phân tích ra linh huyệt S cấp này đúng là của đế quốc Kền Kền, nhưng người liên hệ với chúng ta rất có thể chỉ là một nước chư hầu mà thôi."

Joseph chau mày:

"Nước chư hầu họ liên hệ với chúng ta có khả năng là định lợi

dụng chúng ta tạo phản?"

"Đúng vậy, Minh chủ."

"Đế quốc Thần Long trước đây cũng là như vậy, nước chư hầu liên hệ với chúng ta khả năng cũng có ý nghĩ như vậy, chuyện này đối với chúng ta mà nói rất bất lợi."

Joseph đi tới đi lui, loại tình huống này đương nhiên là bất lợi.

Trước mắt họ đã biết, người Tiêu Phàm liên lạc ở dị giới là tướng quân Tiêu Hải của đế quốc Thần Long, hơn nữa Tiêu Hải đã tạo phản thành công.

Họ đã chậm một bước, giờ muốn đuổi theo cũng khó khăn.

Đáng nhắc tới là, Viêm Long ngữ và H ngữ khác biệt cho nên họ cũng không biết từ Tiêu Hải bên dị giới đó là Tiêu Hải trong H ngữ. Mà coi như biết, trong thời gian ngắn họ cũng sẽ không liên tưởng đến việc hắn là ông nội Tiêu Phàm.

Ngoại hình củaTiêu Hải khác biệt rất lớn với Tiêu Phàm.

"Đoàn chuyên gia cho ra ý kiến kết luận là gì?"

Joseph trầm giọng nói.

"Minh chủ, các chuyên gia cho rằng tốt nhất vẫn là thuyết phục mấy người nước chư hầu mà chúng liên lạc, yêu cầu họ để cho chúng ta đàm phán hợp tác với hoàng đế đế quốc của họ."

Joseph nói:

"Để chuyên gia đàm phán gắng sức thuyết phục họ, khuyên bảo họ rằng tạo phản thành công không phải là chuyện dễ dàng như vậy. Tiêu Phàm đã chiếm trước tiên cơ, bây giờ là lúc nào rồi, Tiêu Phàm đã truyền được tàu ngầm dị giới rồi đó."

Chương 727: Người Bình Thường

Người trước mặt Joseph vội vàng nói:

"Vâng, thưa Minh chủ, chúng ta còn nhận được tin tức, đế quốc Thần Long đã có ít nhất bốn chiếc tàu ngầm."

Sắc mặt Joseph âm trầm nói:

"Nước H đã đặt cửa đế quốc Thần Long, tuy nhiên chỉ cần bên kia nghĩ thông suốt, có khi ưu thế lại ở bên phía chúng ta. Nước M chúng ta có thực lực mạnh hơn, đế quốc Kền Kền cũng có Thủy Sư mạnh mẽ!"

Đúng lúc này, điện thoại của Joseph đổ chuông.

"Minh chủ, thành công, thành công! Chúng ta lại có thêm một người tiến hóa cấp SSS, Ban Kiệt La đã thức tỉnh, hắn đã trở thành người tiến hóa cấp SSS thuộc tính thủy."

Mắt Joseph sáng lên.

Lúc trước khi Eric tử vong, Joseph vô cùng phiền muộn, bây giờ rốt cục đã có thêm người tiến hóa cấp SSS, hơn nữa vẫn là thuộc tính thủy.

Họ đang có nhu cầu cấp bách cần người tiến hóa thuộc tính thủy.

Duyên hải nước M duyên hải cũng gặp phải yêu thú tấn công. Yêu thú ở trong biển xuất quỷ nhập thần, mấy người tiến hóa cấp S của họ cũng khó mà đuổi kịp. Có người tiến hóa cấp SSS thuộc tính thủy thì việc chống lại những yêu thú kia sẽ dễ dàng hơn nhiều.

"Rất tốt!"

"Xem ra dịch tiến hóa cấp SSS mới xác suất thành công hẳn là cao hơn trước một chút."

Trên mặt Joseph lộ ra ý cười.

"Ngươi đi ra ngoài trước đi."

Joseph khoát tay áo, cấp dưới trước mặt hắn rời khỏi phòng.

Joseph dùng điện thoại bí mật liên lạc với tướng quân Sutada

Tsugawa của quận Đông Dương.

"Sutada, tình huống bên kia của các ngươi như thế nào rồi?"

Joseph dò hỏi.

Sutada Tsugawa nói:

"Joseph tướng quân, chúng ta có một cao thủ đã trở thành người tiến hóa cấp SSS, chúng ta đang chuẩn bị xây dựng lại Chiến Thần Xã!"

"Rất tốt."

"Nhưng địa chỉ Chiến Thần Xã của các ngươi nhất định phải bí mật, ngàn vạn lần không thể để cho Tiêu Phàm biết, bằng không khả năng hắn lại ra tay lần nữa."

Joseph trầm giọng nói.

"Joseph tướng quân, tạm thời Chiến Thần Xã sẽ không định ra tổng bộ, dnhư vậy Tiêu Phàm sẽ không có khả năng tới cửa truy sát người của chúng ta. Nếu như hắn lại làm loạn, chúng ta cũng sẽ không khách khí! Không giết được hắn, chẳng lẽ chúng ta lại không giết được người bình thường của nước H?"

Sutada Tsugawa lạnh giọng nói.

Mắt Joseph khẽ híp một cái, Sutada Tsugawa họ vậy mà lại muốn dùng người bình thường để uy hiếp, chó săn như vậy nếu như mất khống chế sẽ rất nguy hiểm. Nhưng tạm thời quận Đông Dương đối họ mà nói vẫn có ích.

"Cẩn thận một chút."

Nói xong Joseph lập tức cúp điện thoại.

Sutada Tsugawa đi đến khu vực cấm trong căn cứ, bên này chỉ có rất ít người được đi vào, người tiến hóa cấp SSS của họ đang ở đây.

Số lượng không phải là hắn mới vừa nói một người, mà là hai

người!

"Trưởng quan Sutada."

Thấy Sutada Tsugawa, hai người tiến hóa cấp SSS vội vàng xoay người hành lễ chào, quan niệm đẳng cấp đã sớm cắm rễ sâu trong đầu của họ.

"Các ngươi thương lượng xong chưa, ai ngoài sáng, ai trong tối."

Sutada Tsugawa trầm giọng nói.

Hai người tiến hóa cấp SSS, hắn dự định để một người trong đó ẩn nấp đi, đến thời điểm cần thiết mới xuất hiện hoặc làm át chủ bài hiệu quả hơn dự kiến.

"Chúng ta đã thương lượng xong. Ta ngoài sáng, còn Taro trong tối. Ishihara Taro có thuộc tính hỏa, đối phó với yêu thú dưới biển không tốt lắm."

Một người trong đó mở miệng nói.

Sutada Tsugawa khẽ gật đầu:

"Các ngươi thương lượng xong là được, mặc kệ ai ngoài sáng ai trong tối thì đều làm việc vì đế quốc, làm việc vì bệ hạ."

"Vâng, trưởng quan."

Hai người đồng thanh nói.

Sutada Tsugawa nhìn phía Ishihara Taro:

"Ishihara, mười chiếc chiến hạm của Tiêu Phàm đã sắp đến hải vựccủa Somalia, ngươi đi phá hủy chúng."

"Vâng, trưởng quan."

Ishihara Taro lớn tiếng đáp. Đoạn thời gian trước họ đã mất rất nhiều chiến hạm, tàu ngầm, trong lòng bọn họ đều kìm nén tức giận, hắn rất tình nguyện chấp hành nhiệm vụ này.

"Cẩn thận một chút. Nhiệm vụ có thể thất bại, nhưng không thể

bại lộ thân phận."

Sutada Tsugawa trầm giọng nói.

"Vâng!"

Rất nhanh Ishihara Taro đã xuất phát.

Tuy tên hắn là tiếng quận Đông Dương, nhưng hắn không phải là gương mặt Châu Á, hắn là một người da trắng. Bố mẹ Ishihara Taro chết trong tay người da trắng, hắn từ nhỏ đã bị tẩy não.

...

Đảo mắt đã đến ngày hôm sau.

Tiêu Phàm lên máy bay đi nước S, vậy mà lại là máy bay riêng!

Vương tử Colin phái máy bay riêng tới đón Tiêu Phàm.

"Chào Tiêu Tông Sư."

"Tiêu Tông Sư, chúng ta sẽ phục vụ ngài trên toàn bộ hành trình."

Mấy tiếp viên hàng không vô cùng nhiệt tình chào hỏi, mấy tiếp viên hàng không này sắc đẹp đều vượt tiêu chuẩn, bọn họ nhìn Tiêu Phàm với ánh mắt rất sốt ruột. Nếu Tiêu Phàm muốn cùng các nàng làm chút chuyện gì đó, các nàng sẽ rất vui lòng.

Đương nhiên, chuyện gì cũng không có xảy ra.

Trên đường đi, Tiêu Phàm tập trung toàn lực luyện hóa Đôi Cánh Thiên Thần. Đôi Cánh Thiên Thần đã nhận chủ, nhưng độ phù hợp còn chưa đủ, độ phù hợp tăng lên thì tốc độ bay của hắn cũng có thể tăng lên rất nhiều.

Chương 728: Như Vậy Rất Tốt

"Tiêu Tông Sư, máy bay chúng ta sắp hạ cánh. Vương tử Colin cùng một số người còn lại sẽ tiếp đón ngài tại sân bay."

Một tiếp viên hàng không tóc vàng đi đến Tiêu Phàm trước mặt nói, giọng của nàng pha chút u oán, nếu như Tiêu Phàm phát sinh quan hệ với nàng thì tốt biết bao nhiêu.

"Ừm. Cảm ơn sự phục vụ của các ngươi."

Tiêu Phàm khẽ cười nói.

Tiếp viên hàng không tóc vàng nhỏ giọng nói:

"Tiêu Tông Sư, kỳ thật chúng ta còn có sự phục vụ thoải mái hơn, ngài có muốn trải nghiệm tại khách sạn hay không?"

Tiêu Phàm lắc đầu.

"Phục vụ khác thì không cần."

Tiếp viên hàng không tóc vàng lấy ra mấy tấm thẻ nhỏ đưa cho hắn:

"Tiêu Tông Sư, đây là phương thức liên lạc của tất cả chúng ta, ngài có việc gì thì có thể tìm chúng ta."

Tiêu Phàm gật gật đầu. Tấm thẻ này hắn nhận, nhưng liên hệ thì sẽ không liên hệ.

Không bao lâu, máy bay riêng đón Tiêu Phàm đã hạ cánh.

"Tiêu thân ái, bạn thân của ta, hoan nghênh ngươi tới nước S."

Tiêu Phàm vừa đi xuống chuyên cơ, Vương tử Colin đã nở nụ cười tiếp đón.

"Vương tử Colin, ngươi sao mà lại làm long trọng như vậy chứ."

Tiêu Phàm kinh ngạc nói. Vương tử Colin đã chuẩn bị thảm đỏ, còn có cả đội nhạc đón mừng.

"Bạn thân của ta, đây là chuyện nhất định phải có mà."

Vương tử Colin cười ha hả nói.

"Lúc đầu vương thất chúng ta có rất nhiều người muốn tới tiếp

đón ngươi, vì để tránh cho thân phận của ngươi bị công khai, ta phải khuyên can họ mãi."

Tiêu Phàm gật gật đầu: "Như vậy rất tốt."

Người biết thân phận của hắn không ít, bị công khai cũng là chuyện sớm tối. Nhưng có thể kéo dài bao lâu thì cứ kéo dài.

…

"Ô ô, ô ô…"

Sau khi lên xe đi khỏi sân bay, phía trước có xe cảnh sát mở đường nên bọn Tiêu Phàm một đường thông suốt mà đến một tòa khách sạn siêu hào nhoáng.

"Tiêu thân ái, chúng ta sắp xếp tiệc tiếp đón ngươi ở đây rồi. Ngươi muốn nghỉ ngơi trước một chút hay là trực tiếp đi đến sảnh tiệc?"

Vương tử Colin mỉm cười nói.

Tiêu Phàm nói:

"Trực tiếp đi đến sảnh tiệc đi, ở trên máy bay ta đã nghỉ ngơi đủ rồi."

"Vậy được, chúng ta đi qua luôn."

Rất nhanh mấy người Tiêu Phàm đã đến một sảnh tiệc vô cùng xa hoa, trong phòng tiệc cũng không có nhiều người, nhưng mỗi một người đều là có vị trí quan trọng.

"Tiêu Tông Sư, chúng ta rất cảm thấy vinh hạnh khi được đón tiếp ngươi tại nước S."

Một ông lão mỉm cười đi tới bên cạnh Tiêu Phàm.

Ông lão này là ông nội Vương tử Colin, tuy hắn là lão quốc vương nhưng ở nước S vẫn lực ảnh hưởng rất lớn.

"Người khách khí rồi, thân thể người vẫn tốt chứ?"

Tiêu Phàm mỉm cười đáp.

"Tốt, vô cùng tốt, chỉ là Sinh Mệnh Linh Dịch có ít quá, không biết Tiêu Tông Sư có thể hay không lại bán thêm cho chúng ta một ít Sinh Mệnh Linh Dịch. Chúng ta đồng ý trả hai tỷ đô la một giọt."

Ông nội Vương tử Colin đầy mong chờ mà nói.

Sinh Mệnh Linh Dịch mà Tiêu Phàm đấu giá tổng cộng cũng chỉ có ba giọt, lúc đầu bọn hắn nghĩ sau này sẽ còn đấu giá nữa, kết quả vậy mà không có nữa. Qua lâu như vậy rồi mà Tiêu Phàm cũng không bán đấu giá thêm lần nào nữa.

Bọn hắn cũng muốn kiếm thông qua con đường khác từ dị giới nhưng cơ bản là Sinh Mệnh Linh Dịch thứ này bây giờ truyền không qua được.

Đế quốc A có linh huyệt cấp S, trước đó bọn hắn đã từng làm thí nghiệm nhưng truyền qua thất bại.

Đừng nhìn một giọt Sinh Mệnh Linh Dịch ít, nó ẩn chứa lượng lớn linh khí, trước kia Tiêu Hải trước kia truyền Sinh Mệnh Linh Dịch tới cũng không dễ dàng.

"Tiêu thân ái, chúng ta vô cùng có thành ý, ngươi nhìn xem có thể bán cho chúng ta mấy giọt hay không? Đương nhiên nếu ngươi không bán cũng sẽ không ảnh hưởng đến tình hữu nghị giữa chúng ta."

Vương tử Colin nói.

Tiêu Phàm cười cười nói:

"Vương tử Colin, chúng ta là bạn bè, tất nhiên sẽ nể mặt ngươi rồi, nhưng ta chỉ có thể bán cho các ngươi năm giọt thôi."

Tiền của hắn bây giờ vẫn còn không ít, nhưng tiền thứ này ai lại ngại nhiều chứ? Về sau chỗ cần dùng tiền còn có rất nhiều. Sau này nếu như việc truyền đồ qua dị giới càng thêm dễ dàng thì hắn phải truyền các loại nhà máy qua đó, phương diện này tuyệt đối tiêu tốn không ít tiền.

"Tiêu, cảm ơn, cảm ơn!"

Vương tử Colin mừng rỡ nói.

"Tiêu Tông Sư, cảm ơn."

Ông nội Vương tử Colin ông nội cũng vội vàng nói. Tuy hắn không có khả năng nhận được toàn bộ năm giọt Sinh Mệnh Linh Dịch, nhưng với thân phận địa vị của hắn thì chiếm lấy hai giọt không có vấn đề gì, hắn có thể sống thọ thêm năm sáu năm.

Rất nhanh Tiêu Phàm đã lấy ra năm giọt Sinh Mệnh Linh Dịch, không bao lâu sau, mười tỷ đô la đã được chuyển đến một tài khoản trên danh nghĩa của hắn tại Hương Cảng.

"Tiêu Tông Sư, mời vào chỗ."

Tiêu Phàm ngồi xuống, những món ăn bày trí tinh tế nhanh chóng được bưng lên, bên phía Vương tử Colin chiêu đãi Tiêu Phàm theo đúng tiêu chuẩn của quốc yến.

Chương 729: Cấp SSS

"Tiêu Phàm đến nước S sao?"

Ishihara Taro thầm nghĩ trong lòng.

Tiêu Phàm đi nước S không phải là chuyện bí mật, hay hắn nhận được tình báo về chuyện này. Nước S cách vịnh Aden rất gần, chuyện này làm cho Ishihara Taro thoáng cảnh giác, chẳng lẽ Tiêu Phàm tới đây để bảo vệ những chiến hạm đó sao?

"Tích tích!"

Ishihara Taro lại nhận được một tin tức bí mật. Hắn dùng quyền mật mã để giải khoá xong mới phát hiện, hoá ra Tiêu Phàm đến nước S không phải là vì những chiến hạm đó, mà là vì xăng và dầu diesel.

"Đúng rồi, chiến hạm thế nhưng là động cơ hao xăng, những chiến

hạm này truyền đến dị giới nếu không có lượng lớn nhiên liệu thì không thể hoạt động được."

Ishihara Taro thầm nghĩ trong lòng.

Hắn thở dài một hơi.

"Tiêu Phàm à Tiêu Phàm, vậy ta sẽ cho ngươi một niềm vui bất ngờ, ngươi dám chọc vào Đại Đông Dương chúng ta. Vậy ta sẽ để cho ngươi phải trả một cái giá nặng nề."

Trong mắt Ishihara Taro lấp loé một tia ánh sáng lạnh.

Hắn nghĩ Tiêu Phàm tới đây sợ là cũng có ý uy hiếp một số thế lực, nhưng chỉ cần Tiêu Phàm không ở chiến hạm thì không sao.

Hắn là người tiến hóa cấp SSS thuộc tính hỏa, hắn có thể dễ dàng làm cho từng chiếc từng chiếc chiến hạm bốc cháy nổ tung. Đến lúc đó Tiêu Phàm chỉ có thể cam chịu ngậm bồ hòn. Mà nếu như Tiêu Phàm nổi nóng lên đối phó với hải tặc Somalia thì càng tốt.

Tiêu Phàm lại có thêm một kẻ địch!

Hải tặc Somalia có lẽ không đối phó được Tiêu Phàm, nhưng bọn hắn có thể nhằm vào tàu thuyền kinh tế của nước H, tuyệt đối làm Tiêu Phàm chán ghét không chịu nổi.

Thừa dịp bóng đêm, Ishihara Taro nhanh chóng đạp thủy lướt đi, thực lực của hắn hiện nay đạp thủy lướt đi đối với hắn mà nói không khó.

Thời gian dần qua, Ishihara Taro đã tới gần mười chiếc chiến hạm, trong mắt hắn lộ vẻ hung ác, hắn muốn phá hủy những chiến hạm này, mà những người ở trên chiến hạm cũng phải chết!

"Hửm?"

Trên một chiếc chiến hạm trong số đó, Trương Lâm hơi híp mắt

Mười chiếc chiến hạm di chuyển tương đối gần nhau, cho dù Ishihara Taro tới gần bất kỳ một chiếc chiến hạm nào cũng khó tránh khỏi cảm ứng của Trương Lâm. Dù sao Trương Lâm cũng là

cao thủ Đại Tông Sư đỉnh phong.

"Cao thủ cấp SSS, hắn chỉ là cấp SSS tiểu thành."

Trương Lâm thầm nghĩ trong lòng, hắn cảm ứng được Ishihara Taro.

Ishihara Taro mặc đồ dạ hành, hắn lướt trên mặt biển mà tiến lên, ra đa không phát hiện được hắn, nhưng hắn không né qua được con mắt của Trương Lâm. Với thực lực cao thủ Đại Tông Sư đỉnh phong, đêm tối không ảnh hưởng gì đến Trương Lâm.

"Thế mà không có linh thú cấp SSS bảo về, hắn cho là phát trực tiếp như vậy là có thể uy hiếp tất cả các thế lực sao? Buồn cười!"

Ishihara Taro tăng tốc xông về phía chiếc chiến hạm dẫn đầu. Chỉ cần cho hắn mấy giây, hắn có lòng tin có thể lập tức dẫn lửa nổ tan chiếc chiến hạm này, giải quyết toàn bộ mười chiếc chiến hạm này cũng không mất bao lâu.

"Hưu!"

Đúng lúc này tiếng xé gió vang lên. Trương Lâm xông ra từ trong một chiếc chiến hạm, hắn dùng tốc độ nhanh hơn mà lao về phía Ishihara Taro đang chạy tới gần chiến hạm.

"Không tốt rồi!"

Lông tơ Ishihara Taro dựng đứng. Sao trong hạm đội lại có cao thủ cấp SSS chứ? Với lại từ tốc độ của đối phương mà phân tích, đối phương tuyệt đối có thực lực mạnh hơn hắn.

"Phù phù!"

Không lo được việc phóng hoả chiến hạm nữa, Ishihara Taro vội lặn vào trong biển, hắn dốc toàn lực trốn đi, Trương Lâm nhanh chóng đã đuổi tới địa điểm hắn biến mất.

"Định chạy trốn sao?"

Trương Lâm cười lạnh.

Nếu Ishihara Taro là thuộc tính thủy thì còn có thể trốn, chứ không phải thuộc tính thủy thì nhân vật nhỏ cấp SSS tiểu thành như vậy ở trước mặt hắn đừng hòng trốn thoát được.

"Đáng chết, đáng chết!"

Sắc mặt Ishihara Taro khó coi vô cùng.

Trương Lâm cũng lặn xuống biển, hơn nữa tốc độ trong nước của Trương Lâm nhanh hơn đôi phương nhiều, khoảng cách giữa hai người nhanh chóng bị rút ngắn.

"Đại Đông Dương vạn tuế!"

Ishihara Taro âm thầm hét lên trong lòng âm.

"Ầm ầm!"

Dưới mặt biển đột nhiên xuất hiện ánh lửa to lớn. Khi Trương Lâm vọt tới gần đó, Ishihara Taro đã lựa chọn tự bạo.

"Hự…"

Trương Lâm phun ra một ngụm máu tươi.

Tự bạo trong nước lực ảnh hưởng càng lớn hơn, Trương Lâm bị thương không nhẹ, tuy nhiên Ishihara Taro nổ tung cũng không giết chết được Trương Lâm.

"Thế mà quả quyết như vậy!"

Trương Lâm nổi lên mặt nước.

Trương Lâm nhanh chóng bay ra khỏi biển, hắn đáp xuống một trong mười chiếc chiến hạm.

"Trương tiên sinh, người bị thương rồi."

Mấy người trên chiến hạm lại gần Trương Lâm.

Trương Lâm khoát tay áo:

"Ta vẫn ổn, thông báo các chiến hạm nâng cao cảnh giác. Đưa cho

ta một chiếc điện thoại vệ tinh."

Trương Lâm lập tức gọi điện thoại cho Tiêu Phàm.

"Ông chủ, chúng ta mới vừa gặp phải tấn công, người ra tay là cao thủ cấp SSS, là một người da trắng, lai lịch cụ thể không biết. Đối phương lựa chọn tự bạo, ta bị thương không nhẹ."

Trương Lâm báo cáo.

Chương 730: Trực Tiếp Sử Dụng

Tiêu Phàm vừa kết thúc buổi tiệc về đến gian phòng của mình, hắn vội vàng nói:

"Trương Lâm, báo cụ thể vị trí hiện tại của các ngươi, tất cả các ngươi có người bị thương hay không?"

Trương Lâm vội vàng nói:

"Ông chủ, đối phương tự bạo cách hạm đội hai ba trăm mét, chúng ta không có thương vong. Vị trí hiện tại của chúng ta là… "

Vương tử Colin bây giờ cũng đang ở trong phòng, Tiêu Phàm nói với Vương tử Colin một câu:

"Vương tử Colin, ta có việc phải ra ngoài một chuyến."

Tiêu Phàm vừa nói xong lập tức thuấn di rời đi. Một giây sau hắn đã xuất hiện trên không cách mặt đất mấy ngàn mét.

"Hưu!"

Tiêu Phàm mở ra Đôi Cánh Thiên Thần rồi nhanh chóng bay về phía Trương Lâm bên kia.

…

…

Ba giờ sau, Tiêu Phàm đang bay trên trời cách mặt đất cả ngàn

mét, nhưng hắn còn chưa tới nơi, hắn cách chỗ Trương Lâm gần hai trăm km.

Tiêu Phàm nhìn Đôi Cánh Thiên Thần, nhờ liên tục bay nhanh với tốc độ cao mà lực khống chế của hắn đã hơi tăng lên một chút, vận tốc hiện tại gần ba trăm năm mươi km. Tốc độ này đã nhanh hơn so máy bay trực thăng.

Hơn nữa sử dụng Đôi Cánh Thiên Thần để bay giúp hắn tiêu hao rất ít linh lực.

"Thuấn di! Thuấn di!"

Còn hai trăm km cuối cùng, Tiêu Phàm liên tục thuấn di bảy lần. Bảy lần thuấn di chỉ tốn của hắn nửa phút nhưng tinh thần lực lại tiêu hao một nửa, dị năng thuấn di tiêu hao linh lực vô cùng nhiều.

"Ông chủ."

Tiêu Phàm hạ xuống phía trên chiến hạm chỗ Trương Lâm.

Trương Lâm vội vàng cung kính chào.

"Bị thương nặng như vậy sao."

Tiêu Phàm nhanh chóng dùng tinh thần niệm lực kiểm tra cho Trương Lâm một phen, lục phủ ngũ tạng của Trương Lâm đều bị tổn thương, đổi lại là người bình thường đã sớm ô hô mất mạng rồi.

"Ông chủ, lúc ấy ta định bắt sống hắn nhưng không nghĩ tới hắn lại trực tiếp tự bạo, hơn nữa tự bạo bên trong biển lực ảnh hưởng lớn hơn rất nhiều. Là ta suy xét sai lầm làm hại ông chủ ngươi phải chạy xa như vậy."

Trương Lâm áy náy nói.

Tiêu Phàm khoát tay áo:

"Hắn tự bạo cách chiến hạm chỉ có mấy trăm mét, dưới tình thế nguy cấp ngươi lao qua đó ngay là chuyện rất bình thường. Nếu hắn mà lại gần hơn chút nữa chắc chắn chiến hạm sẽ gặp vấn đề

lớn."

Tiêu Phàm nói xong, trong tay hắn xuất hiện một bình ngọc nhỏ. Bên trong bình ngọc này có ba giọt Sinh Mệnh Linh Dịch. Hắn mở bình ngọc ra, một giọt Sinh Mệnh Linh Dịch trong đó bay ra, trong chớp mắt giọt Sinh Mệnh Linh Dịch này lập tức bay vào bên trong cơ thể Trương Lâm.

Thương thế của Trương Lâm nhanh chóng khôi phục.

"Còn lại hai giọt, ngươi cứ cầm đi nếu sau này lại đụng đến tình huống như thế này thì trực tiếp sử dụng."

Tiêu Phàm vứt bình ngọc cho Trương Lâm.

"Cảm ơn ông chủ."

Trương Lâm cung kính nói.

Tiêu Phàm khoát tay áo:

"Ngươi đi tu luyện đi, ta thay ngươi canh gác một chút."

"Vâng, ông chủ."

Dù đã cho Trương Lâm dùng Sinh Mệnh Linh Dịch nhưng trạng thái bây giờ của Trương Lâm cũng rất tệ. Nếu lại có kẻ địch mạnh mẽ tới đây thì hắn không đủ sức lực đối phó.

"Tiêu Tông Sư."

Trương Lâm lui xuống, một số người còn lại tới gần Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cười cười nói:

"Thông báo cho các chiến hạm ta đã đến đây, để bọn hắn giải trừ trạng thái chuẩn bị chiến đấu."

"Vâng, Tiêu Tông Sư."

Tin tức nhanh chóng truyền đến các chiến hạm còn lại.

Lúc gặp tấn công các chiến hạm đều tiến vào trạng thái chuẩn bị

chiến đấu cấp một, thần kinh bọn hắn đều căng ra chăm chú lắng nghe động tĩnh, vừa nghe được tin Tiêu Phàm tới đây bọn hắn đã yên tâm hơn rồi.

Với thực lực của Tiêu Phàm, nếu như hắn đến đây mà còn xảy ra vấn đề thì bọn hắn cho dù tiến trạng thái chuẩn bị chiến đấu cấp một cũng không ích gì.

"Tiêu Tông Sư, trong thời gian ngắn như vậy mà người đã kịp chạy từ trong nước đến đây sao?"

"Tiêu Tông Sư..."

Tiêu Phàm đang ở trên chiếc chiến hạm này cho nên có rất nhiều người tụ tập đến đây, bọn hắn ồn ào nói chuyện.

Tiêu Phàm khẽ cười nói:

"Ta nào có nhanh như vậy chứ, từ trong nước chạy tới đây trong thời gian ngắn như vậy, có là máy bay chiến đấu cũng không nhanh như vậy được. Ta đúng lúc đang ở nước S thôi."

Trong lòng mọi người sợ hãi thán phục, nước S cách chỗ này cũng không phải gần đâu, tình huống vừa phát sinh được ba tiếng mà Tiêu Phàm đã tới nơi.

"Tiêu Tông Sư, thực lực của người lại tăng lên không ít rồi sao?"

"Tiêu Tông Sư, người giảng giải thêm cho chúng ta một chút được không?"

Đám người sốt ruột nhìn Tiêu Phàm.

Tuy bọn hắn là binh sĩ không phải kiểu người thích theo đuổi minh tinh, nhưng Tiêu Phàm "minh tinh" này ai trong sô bọn hắn cũng đều theo đuổi cả, tài khoản của bọn hắn trên Douyin đều đã ấn theo dõi Tiêu Phàm đó.

"Giảng giải cho các ngươi một chút cũng không có vấn đề. Nhưng mà bây giờ ta còn có việc khác, các ngươi cứ thông báo cho nước M về sự kiện bị tấn công lần này, ta sẽ tìm bọn hắn tính sổ."

Tiêu Phàm mở miệng nói.

Chương 731: Tấn Công Chiến Hạm

"Vâng, Tiêu Tông Sư, chúng ta lập tức phát ra thông báo."

Bên Trung Đông nước M có rất nhiều căn cứ quân sự, người nước M nhanh chóng đã được thông báo, trong thời gian ngắn tin tức đã được truyền về nước M.

"Sutada, các ngươi người tấn công chiến hạm của Tiêu Phàm hả?"

Joseph lập tức liên lạc Sutada Tsugawa để chất vấn.

Trong lòng Sutada Tsugawa vui vẻ, Ishihara Taro thành công rồi à?

"Joseph tướng quân, không có mà. Mặc dù chúng ta có người tiến hóa cấp SSS, nhưng bây giờ hắn đang bận đuổi giết yêu thú bên vùng biển của chúng ta đây này."

Sutada Tsugawa vội vàng phủ nhận. Joseph hỏi như vậy thì khẳng định là Ishihara Taro không có bị bắt lại. Mà coi như bị bắt thì Ishihara Taro cũng là người da trắng, còn dùng khẩu âm tiếng A lưu loát.

"Không phải các ngươi làm là tốt nhất.”

Joseph sắc mặt âm trầm cúp điện thoại.

“Mặc dù hạm đội của Tiêu Phàm bị tấn công nhưng lại không bị tổn thất gì. Vậy mà tên khốn Tiêu Phàm này còn thông báo cho nước M chúng ta, rõ ràng là hắn muốn gây phiền phức mà!"

"Minh chủ, nếu như không phải quận Đông Dương, vậy là ai làm?"

Bên cạnh Joseph có người nói chuyện. Joseph chau mày, mua được dịch tiến hóa cấp SSS đương nhiên không chỉ có mỗi quận Đông Dương, mà đế quốc A, nước U, cả nước M tất cả đều có phần, bọn hắn chỉ là mua nhiều ít khác nhau mà thôi.

Trước đó họ nói toàn bộ đều thất bại. Bây giờ xem ra là có quốc

gia đã thành công.

Đương nhiên, cũng không thể loại trừ các thế lực còn lại trong nội bộ nước M. Nghiên cứu dịch tiến hóa cấp SSS cũng không chỉ có một căn cứ thí nghiệm đang làm thôi đâu.

"Ngươi đi ra ngoài trước đi."

Joseph trầm giọng nói.

Tên cấp dưới nhanh chóng rời đi.

Joseph gọi điện thoại cho đại thống lĩnh nước M:

"Đại thống lĩnh, chắc hẳn ngài đã biết chuyện Tiêu Phàm uy hiếp rồi. Ngài hãy tạo áp lực cho chính quyền nước H để người nước H bên đó thuyết phục Tiêu Phàm. Chuyện hạm đội của hắn bị tấn công không liên quan gì đến chúng ta."

Đại thống lĩnh nói:

"Tiêu Phàm sẽ tin sao? Coi như không phải người của chúng ta là đi nữa thì Tiêu Phàm vẫn sẽ khăng khăng cho rằng dịch tiến hóa là do chúng ta cung cấp cho họ."

"Đại thống lĩnh, mặc kệ Tiêu Phàm tin hay không tin, chúng ta cứ nỗ lực hết sức, bằng không nếu hắn gây sự chúng ta sẽ bị tổn thất không nhỏ."

Joseph nói.

"Ừm… Các ngươi cứ cố gắng tăng lên thực lực đi!"

Đại thống lĩnh nói xong lập tức cúp điện thoại.

Rất nhanh nước M thông qua con đường bí mật mà liên hệ cho chính quyền nước H.

"Tích tích."

Điện thoại di động của Tiêu Phàm vang lên, là Khương Vạn Trần gọi tới điện thoại vệ tinh.

"Cục trưởng Khương, người nước M tìm các ngươi à?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Khương Vạn Trần nói:

"Chính quyền nước M uy hiếp chúng ta, nếu ngươi làm loạn sẽ tăng mạnh kế hoạch chế tài đối với nước H chúng ta, giờ ngươi định làm gì?"

Tiêu Phàm dò hỏi:

"Cục trưởng Khương, vậy ý của quốc gia là gì?"

Khương Vạn Trần ho nhẹ một tiếng:

"Ngạn ngữ có câu, tướng xuất trận có thể không nhận quân lệnh, mà thực lực ngươi mạnh như vậy chúng ta cũng không quản được nha."

"Cục trưởng Khương, ngươi nói như vậy là ta hiểu rồi."

Khương Vạn Trần trầm giọng nói:

"Tiêu Phàm, nếu như ngươi thật sự hành động, tùy tiện trả thù một chút là được rồi. Tuyệt đối đừng đi căn cứ Bahrain nha, nơi đó bây giờ có hai chiếc B2, đụng đến B2 của bọn hắn, nước M tuyệt đối sẽ vô cùng tức giận đó."

Tiêu Phàm: "..."

"Cục trưởng Khương yên tâm, ta có chừng mực."

"Có chừng mực là được, ngươi trẻ tuổi nóng tính ta sợ ngươi làm loạn thôi."

Khương Vạn Trần nói xong cũng cúp điện thoại.

Sắc mặt Tiêu Phàm kỳ lạ, lúc đầu hắn còn không có nghĩ đến việc xử lý mấy chiếc B2 của nước M đâu, nhưng mà Khương Vạn Trần đã nói như vậy, nếu hắn không ra tay thì để người trong nước thất vọng mất.

Ba giờ sau, Trương Lâm lên boong thuyền.

"Ông chủ, ta đã khôi phục được bảy tám phần, coi như lại có người tiến hóa cấp SSS tới, ta cũng có thể đối phó được."

Trương Lâm cung kính cúi đầu nói.

Tiêu Phàm kiểm tra một chút tình huống hiện tại của Trương Lâm, sử dụng Sinh Mệnh Linh Dịch xong bây giờ xác thực hắn đã khôi phục được bảy tám phần.

"Vậy ngươi tiếp tục hộ tống chiến hạm, ta phải đi ra ngoài một chuyến."

Nói xong Tiêu Phàm nhanh chóng rời đi.

…

Lúc rạng sáng, Tiêu Phàm đã đến gần căn cứ Bahrain.

Vì giữ gìn lợi ích của nước M tại Trung Đông cho nên trụ sở này rất mạnh, là một trong những căn cứ quân sự mạnh nhất của nước M tại hải ngoại.

"Ẩn thân."

Tiêu Phàm tiến vào trạng thái ẩn thân, với tu vi bây giờ của hắn cộng thêm dị năng ẩn thân cao cấp thì cho dù là thiết bị hồng ngoại cũng không phát hiện được.

Tiêu Phàm nhanh chóng tiến vào bên trong căn cứ. Hắn thấy mấy chiếc chiến hạm đang dừng bên bến cảng. Hiện nay nước M có cất giữ mấy chiếc chiến hạm bên trong bến cảng của căn cứ Bahrain.

Chương 732: Tiếng Cảnh Báo

"Thuấn di!"

Tiêu Phàm thuấn di vào bên trong một chiếc chiến hạm. Hắn dùng niệm lực tinh thần tra xét động cơ nội bộ, rất dễ dàng Tiêu Phàm đã phá hủy mấy linh kiện nho nhỏ trong động cơ nội bộ.

Một chiếc, hai chiếc, ba chiếc.

Sáu chiếc chiến hạm dừng sát bến cảng đã bị Tiêu Phàm xử lý một nửa trong sô đó, hơn nữa ba chiếc chiến hạm này là ba chiếc có kích thước tương đối lớn trong số đó.

"Thuấn di!"

"Cắt sửa" xong ba chiếc chiến hạm, Tiêu Phàm nahnh chóng chạy tới bên chỗ căn cứ không quân. Rất nhanh hắn đã phát hiện ra máy bay ném bom B2 có kích thước khổng lồ.

"Thật sự là khó mà tưởng tượng nổi! Chiếc máy bay ném bom này cứ như trong khoa học viễn tưởng, vậy mà đã được chế tạo ra từ vài thập niên trước, có khi nào nước M phát hiện ra khoa học kỹ thuật của người ngoài hành tinh không vậy?"

Tiêu Phàm thầm nhủ trong lòng.

"Thu!"

Niệm lực tinh thần bao phủ toàn bộ chiếc B2, trong chớp mắt chiếc máy bay lập tức biến mất không thấy đâu. Với năng lực bây giờ Tiêu Phàm không có biện pháp thu mấy chiếc chiến hạm to lớn kia vào túi thứ nguyên, nhưng mà thu máy bay cỡ này thì không thành vấn đề.

"Ô ô, ô ô!"

Tiếng cảnh báo thê lương vang lên. Hệ thống báo động nơi này không thể phát hiện ra Tiêu Phàm, nhưng máy bay biến mất không thấy đâu thì chắc chắn hệ thống báo động sẽ không tệ đến mức không cảm ứng được gì.

"Thu!"

Bên trong kho chứa máy bay vẫn còn một chiếc B2, Tiêu Phàm dùng niệm lực tinh thần bao phủ lên, một chiếc B2 khác cũng biến mất luôn.

"Thuấn di!"

Tuy trong căn cứ còn có chiến cơ, máy bay trực thăng,... nhưng Tiêu Phàm cũng không thèm thu những này.

"FUCK."

"Máy bay trong kho đâu?"

Lập tức có không ít binh sĩ đã chạy đến kho hàng, nhưng trong kho trống rỗng, hai chiếc B2 đã biến mất không còn bóng dáng tăm hơi đâu nữa.

"Giám sát, nhanh chóng đi kiểm tra giám sát!"

Rất nhanh, bọn hắn đã xem được video theo dõi, trong video hai chiếc B2 đều là đột nhiên biến mất không thấy nữa.

"Khẳng định là Tiêu Phàm nước H!"

"Hắn vậy mà dám đánh cắp máy bay ném bom B2 của chúng ta, đây là khiêu khích lớn đối với nước M chúng ta, đây là hành vi gây chiến tranh!"

Đám người vô cùng phẫn nộ, đồng thời bọn hắn cũng cảm giác được sự sợ hãi bao trùm. Vậy mà Tiêu Phàm có thể dễ dàng trộm máy bay của bọn hắn đi, điều này nói rõ bất kỳ một nào căn cứ của bọn hắn cũng không an toàn.

…

Nước M.

Joseph nghe điện thoại, đại thống lĩnh nước M gọi điện thoại cho hắn.

"Joseph, ta mới vừa nhận được tin tức, căn cứ tại Bahrain của chúng ta có hai chiếc B2 bị đánh cắp, việc này ngươi thấy thế nào."

Đại thống lĩnh nước M nghiêm nghị nói.

Joseph biến sắc.

"Đại thống lĩnh, vấn đề này chắc chắn là do Tiêu Phàm làm, Tiêu

Phàm có xuất hiện không? Có chứng cớ chứng minh là hắn làm không?"

Joseph hít sâu một hơi nói.

"Không có chứng cớ, giám sát vẫn bình thường nhưng lại không quay được bất kỳ ai, hai chiếc B2 đều là đột nhiên biến mất không thấy. Ngoại trừ Tiêu Phàm người khác không có khả năng làm được."

Đại thống lĩnh nước M vô cùng tức giận.

Joseph trầm mặc một hồi lâu mới nói:

"Đại thống lĩnh, e rằng chúng ta không có biện pháp gì để chống lại Tiêu Phàm cả. Đại thống lĩnh, ta đề nghị là chsung ra ráng nhịn một chút, chờ chúng ta có càng nhiều người tiến hóa cấp SSS, lúc đó lại đối phó với hắn."

Đại thống lĩnh trầm giọng nói:

"Quân đội vô cùng phẫn nộ, ý kiến của quân đội không muốn như vậy, bọn hắn muốn điều động lượng lớn hàng không mẫu hạm đi qua."

Joseph vội vàng nói:

"Đại thống lĩnh, nếu làm như vậy khẳng định chúng ta sẽ càng tổn thất nhiều hơn, đến lúc đó làm sao bây giờ?"

"Ngươi cứ làm tốt nhiệm vụ của ngươi là được."

Đại thống lĩnh, ba một tiếng, cúp điện thoại.

Tại quân cảng Bahrain bên này, rất nhiều binh sĩ vội vã leo lên chiến hạm. Bọn hắn đã được huấn luyện chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

"Tên lửa phản lực chính khởi động, chiến hạm rời cảng."

Mấy chiếc chiến hạm ồn ào khởi động tên lửa phản lực chính, trong đó có ba chiếc chiến hạm phát ra âm thanh kỳ lạ ở bên trong

động cơ.

"Răng rắc, răng rắc!"

Lúc đầu Tiêu Phàm chỉ phá hư một chỗ nhỏ, bây giờ tên lửa phản lực chính được khởi động, chỗ hư hỏng nhỏ xíu kia nhanh chóng lan rộng ra.

"Tên lửa phản lực có vấn đề!"

"Dừng lại, mau dừng lại."

Ba chiếc chiến hạm có vấn đề lập tức dừng tên lửa phản lực chính lại, nhưngtên lửa phản lực chính của bọn hắn đều đã bị phá hỏng nặng nề. Ban đầu có lẽ chỉ cần thay đổi linh kiện là được rồi nhưng, bây giờtên lửa phản lực chính lại phải đại tu, tầm năm ba tháng chưa chắc đã sửa xong.

"Đáng chết."

"Nhanh để các chiến hạm còn lại cũng dừng đi."

Ba chiếc chiến hạm không bị gì cũng được dừng lại, tin tức nhanh chóng được báo cáo lên trên, không bao lâu sau đã truyền về chỗ đại thống lĩnh nước M.

Hắn phảng phất như bị dội cho một chậu nước đá.

Chương 733: Cố Gắng

Tiêu Phàm có thể dễ dàng phá hư chiến hạm của bọn hắn, cho dù bọn hắn phái toàn bộ tất cả hàng không mẫu hạm chiến đấu đi nước H thì có ích lợi gì chứ? Đoán chừng là đang còn trên đường đi thì tất cả các chiến hạm đã toàn bộ gặp chuyện rồi.

Trừ phi phát động chiến tranh hạt nhân, bằng không trước mắt bọn hắn hoàn toàn không làm gì được Tiêu Phàm, làm Tiêu Phàm phát bực có khi bọn hắn còn thảm hại hơn.

"Tích tích!"

Hiện giờ Joseph cũng đã nhận được tin tức. Hắn chủ động gọi điện thoại cho đại thống lĩnh nước M.

"Đại thống lĩnh, ngài chắc là đã nhận được tin tức rồi. Nếu như chúng ta chọc giận Tiêu Phàm, có khả năng hắn sẽ ra tay với hàng không mẫu hạm của chúng ta. Mà không có hàng không mẫu hạm, chúng ta sẽ không thể duy trì trật tự quốc tế. Cho dù xảy ra chiến tranh thế giới thứ ba, trước mắt với kiểu chiến tranh vũ trang bình thường chắc chắn chúng ta sẽ thua, chiến tranh hạt nhân chúng ta sẽ chết mà Tiêu Phàm đại khái là sẽ không chết được."

Joseph cố gắng khuyên.

Đại thống lĩnh nước M im lặng một hồi lâu rồi nói :

"Ta sẽ thương lượng với quân đội, ta cho ngươi thời gian một tháng, nước M chúng ta ít nhất phải có được năm người tiến hóa cấp SSS."

"Đại thống lĩnh, về phương diện tiền bạc…"

"Chuyện này ngươi không cần lo lắng."

…

Sáng sớm, Tiêu Phàm đi đến nước S một căn cứ có trữ lượng dầu rất lớn.

"Tiêu thân ái, trong kho hàng này bây giờ toàn bộ là thứ ngươi nhờ ta, có xăng, dầu diesel, dầu nhiên liệu hàng không cũng có luôn."

Vương tử Colin giới thiệu. Sau khi Tiêu Phàm nới với hắn xong, hắn sớm cho vận chuyển đến đây.

"Ở đây có bao nhiêu vậy?"

Tiêu Phàm kinh ngạc hỏi.

Hắn dùng niệm lực tinh thần tra xét một nhà kho, bên trong có rất nhiều thùng dầu, một nhà kho này thôi đoán chừng đã có mấy chục ngàn tấn.

Vương tử Colin cười nói:

"Tiêu à, mấy trăm ngàn tấn, ngươi đây là đang xem thường nước S chúng ta rồi, cho nên ta có chuẩn bị thêm một ít. Nơi này có hai mươi vạn tấn xăng, hai mươi vạn tấn dầu diesel, còn có mười vạn tấn dầu nhiên liệu hàng không."

Tiêu Phàm âm thầm tắc lưỡi, thế mà chuẩn bị nhiều như vậy.

"Vương tử Colin, ngươi chuẩn bị nhiều như vậy, không sợ nổ sao."

Vương tử Colin nói:

"Cho nên ta mới nói ngươi mau đem toàn bộ chỗ này chuyển đi, tập trung nhiều dầu nhiên liệu như vậy không phù hợp với quy định an toàn cháy nổ."

Tổng cộng năm mươi vạn tấn xăng dầu nhiên liệu các loại, nếu như ở đây xảy ra cháy nổ thì mấy ngày kế tiếp chắc chắn sẽ lên trang đầu tin tức quốc tế mất.

"Vương tử Colin, đây cũng quá nhiều rồi, cơ bản là một lần ta cũng không thể truyền nhiều dầu nhiên liệu qua như vậy."

Tiêu Phàm lắc đầu bất đắc dĩ mà nói.

"Trước mắt ngươi cứ tranh thủ cho người rút đi, ta cố gắng hết sức vậy."

Hai tháng gần đây hắn toàn truyền đồ vật tại khu vực có linh huyệt, bây giờ có thể truyền qua bao nhiêu Tiêu Phàm cũng không nắm chắc được.

Vương tử Colin nhanh chóng rời đi.

Tiêu Phàm đi vào bên trong một trong kho hàng, hắn lấy ra một chiếc kính lớn.

Rất nhanh trong kính xuất hiện bóng dáng của Tiêu Hải.

"Cháu ngoan, ngươi bên kia không sao chứ?"

Tiêu Hải dò hỏi.

Bây giờ ở nước H đại khái khoảng hai giờ đêm, Tiêu Phàm bị trễ hẹn.

"Ông nội, bên này ta gặp chuyện chậm trễ một chút. Nhưng mà đã xử lý xong rồi, Vương tử Colin đã tập trung năm mươi vạn tấn dầu nhiên liệu ở đây, chúng ta phải nắm chặt thời gian truyền qua."

…

Tiêu Hải biến sắc:

"Năm mươi vạn tấn nhiên liệu dầu? Cháu ngoan, ngươi cẩn thận một chút, nếu có người kích nổ dầu sẽ rất phiền toái đó."

Tiêu Phàm gật gật đầu:

"Ông nội, ta sẽ cẩn thận."

Nhiều nhiên liệu dầu ở đây như vậy, nếu mà phát nổ không kịp bỏ chạy ngay lập tức thì hắn sẽ bị nổ đến thịt nát xương tan mất.

"Mau truyền qua đây, sau khi truyền xong ngươi mau rời đi. Ngươi phải chú ý đến tình hình xung quanh, nếu xảy ra chuyện gì thì lập tức dịch chuyển ngay."

Tiêu Hải trầm giọng nói.

Tiêu Phàm gật gật đầu, hắn đẩy chiếc kính lớn về phía trước, từng thùng dầu diesel liên tục được truyền qua.

"Ông nội, tốc độ truyền qua nhanh hơn trước kia nhiều."

Tiêu Phàm mở miệng nói.

Tiêu Hải gật gật đầu:

"Đó là chuyện đương nhiên, thực lực của ông nội ngươi tốt xấu gì cũng đã tăng lên, việc truyền qua truyền lại giữa hai thế giới sẽ thuận lợi hơn. Nói không chừng qua mấy tháng tiếp theo, ta có thể trở thành Võ Thánh rồi, ha ha."

Tiêu Hải thoáng đắc ý, toàn bộ dị giới bây giờ lợi hại nhất cũng chỉ là Võ Đế viên mãn, những cao thủ khác đều không đạt đến cấp bậc Võ Thánh.

"Ông nội, vậy nhờ ngươi. Đến lúc đó ta sẽ thoải mái mà làm hoàng đế đời thứ hai."

Tiêu Phàm cười ha hả nói.

Tiêu Hải nói:

"Cháu ngoan, ngươi cũng phải cố gắng tu luyện, ông nội ngươi, ta đây khó khăn lắm mới vất vả đánh chiếm được giang sơn, cũng đừng để mất trong tay ngươi."

Tiêu Phàm tức giận nói:

"Ông nội, coi như ngươi không có lòng tin với ta, nhưng ngươi cũng phải có lòng tin với bản thân. Về sau ngươi sẽ là cao thủ cấp bậc Võ Thánh, nhất định có thể sống hơn mấy trăm ngàn năm. Có ngươi, làm sao quốc gia có thể loạn."

Chương 734: Kể Chuyện

Tiêu Hải nhếch miệng cười nói:

"Vậy cũng đúng. Cháu ngoan, ngươi ở bên đó đã xảy ra chuyện gì?"

Tiêu Phàm kể chuyện chiến hạm bị tập kích. Cũng kể chuyện hắn nhằm vào nước M.

Tiêu Hải nói:

"Người tiến hóa cấp SSS xuất hiện, tất nhiên có liên quan đến nước M, ngươi gây rắc rối cho nước M cũng không sai. Nhưng những người đó chưa chắc đã đến từ nước M, không thể bởi vì hắn là người da trắng mà ngươi khẳng định điều này."

Tiêu Phàm gật đầu:

"Ta biết, ông nội."

Đối phương là người da trắng thì nhất định là người nước M? Tiêu Phàm thật sự không nghĩ như vậy, hắn cảm thấy đối phương rất có thể không phải là người nước M.

Nếu hắn thật sự là người nước M, ỷ vào quốc gia lớn mạnh hắn sẽ không tự nổ tung mình. Với phong cách hành động kia, Tiêu Phàm cảm giác hắn là người của quận Đông Dương.

"Ông nội, ngươi ở bên kia vẫn tốt chứ?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tiêu Hải gật gật đầu:

"Vẫn được, vẫn như cũ. Tình hình của bọn Ấu Vi cũng không tệ, Diệp Phi đã đạt đến cấp bậc Hậu Thiên, bây giờ ba người bọn Trầm Thần đều đạt đến cấp bậc Hóa Kình."

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Tiêu Phàm đã truyền qua năm vạn tấn xăng, dầu diesel, dầu nhiên liệu, tốn không ít thời gian.

"Vương tử Colin, ta đã truyền qua năm vạn tấn xăng, dầu diesel, dầu nhiên liệu hàng không, phần còn lại ngươi mau phân tán đi."

Tiêu Phàm đến trước mặt vương tử Colin.

Vương tử Colin nói:

"Tiêu, ta sẽ tìm thuyền đưa phần còn lại đến nước H cho ngươi."

"Có an toàn không?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Colin vương tử cười nói:

"Tiêu, có rất nhiều tàu vận chuyển khí tự nhiên thể lỏng trên thế giới, ngươi yên tâm, không có vấn đề gì. Người nước M sẽ không dám gây rối trong vấn đề này. Nếu chuyện này bị ảnh hưởng, không chỉ ảnh hưởng đến độc quyền dầu mỏ mà còn là USD?"

Tiêu Phàm nghĩ nghĩ, Vương tử Colin nói rất có đạo lý.

"Vương tử Colin, vậy thì cứ làm như thế đi."

Tiêu Phàm gật đầu nói.

"Vương tử Colin, ta không thể ở lại nước S thêm, ta phải trở về nước."

Colin vương tử ho nhẹ rồi nói:

"Ta nghe nói Bahrain bên kia xảy ra chút chuyện, có liên quan tới ngươi không?"

"Ngươi đoán xem?"

Tiêu Phàm khẽ cười nói.

Colin vương tử giơ ngón tay cái lên:

"Tiêu, ngươi lợi hại. Đáng tiếc ta không có thực lực như ngươi, ta không đủ hiểu Viêm Hoàng Quyết."

Tiêu Phàm nói:

"Vương tử Colin, chỉ những người có huyết mạch Viêm Hoàng mới có thể tu luyện Viêm Hoàng Quyết, ngươi không thể tu luyện là chuyện rất bình thường."

"Hả."

Mắt vương tử Colin trợn tròn nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nói:

"Chẳng lẽ ta chưa từng nói qua sao?"

"Tiêu, ngươi không có nói."

Tiêu Phàm nhún nhún vai:

"Được rồi, có thể là ta quên, công pháp ta truyền ra, làm sao có thể để toàn thế giới học miễn phí được chứ."

Vẻ mặt vương tử Colin đau khổ:

"Tiêu, mất công ta ngồi tu luyện hai giờ mỗi tối, hóa ra chuyện ta làm đều vô ích sao. Đợi khi nào ta đến nước H, ngươi phải mời ta ăn một bữa tiệc thịnh soạn để đền bù cho ta."

Tiêu Phàm cười ha hả nói:

"Ban đầu ta định sẽ cho ngươi một công pháp, nhưng ngươi muốn ta phải bồi thường ngươi một bữa ăn lớn, đương nhiên là không vấn đề rồi."

"Tiêu, công pháp, ta muốn công pháp!"

Vương tử Colin vội vàng nói.

Tiêu Phàm nói:

"Tạm thời không có công pháp, nhưng ta hứa với ngươi, trong vòng nửa năm chắc chắn sẽ tìm cho ngươi một công pháp tốt."

"Tiêu thân ái, cám ơn ngươi!"

Vương tử Colin vội vàng nói.

Nếu hắn tu luyện mạnh mẽ lên, tương lai rất có thể trở thành quốc chủ của nước S.

"Ngươi giúp ta thu xếp một chút, ta muốn trở về nước H bằng máy bay dân dụng chứ không phải chuyên cơ, ta sợ hấp dẫn người tới, đi tập thể tốt hơn."

. . .

Nước M, hội nghị quân đội.

Rất nhiều người đang ồn ào túi bụi, phòng họp tựa như là chợ bán thức ăn.

"Các vị, ta đến trễ."

Joseph đẩy cửa tiến vào phòng họp. Đám người nhao nhao nhìn phía Joseph, một tướng quân trong số đó nói:

"Joseph, ngươi nói xem nếu nhằm vào Tiêu Phàm chẳng lẽ chúng ta không nên cứng rắn hơn một chút ư?"

"Chẳng lẽ nước M chúng ta to lớn như vậy lại sợ một người trẻ tuổi như hắn?"

Rất nhiều người khác mở miệng ủng hộ vị tướng quân kia.

Joseph chờ bọn hắn nói xong mới nói:

"Các vị, các ngươi đã phạm một sai lầm, Tiêu Phàm không phải một người trẻ tuổi bình thường. Có lẽ các ngươi không quá hiểu về cao thủ năng lực đỉnh cao rồi."

Tướng quân nói chuyện ban đầu kia trầm giọng nói:

"Joseph, vậy ngươi nói xem rốt cục Tiêu Phàm hắn lợi hại bao nhiêu!"

Sắc mặt Joseph nghiêm trọng nói:

"Với năng lực của Tiêu Phàm, hắn có thể tuỳ tiện giết chết bất kì kẻ nào trong chúng ta, kể cả đại thống lĩnh. Cho dù có nhiều bảo vệ bên người chúng ta cũng vô dụng, thậm chí trốn trong lô cốt tận thế cũng vô dụng. Hơn nữa thông qua tình báo phân tích, bảo vật không gian của Tiêu Phàm có thể chứa mấy ngàn đồ vật, có thể chứa hàng trăm viên đạn hạt nhân. Nói cách khác, hắn hoàn toàn là một kho vũ khí hạt nhân di động."

Sắc mặt của nhiều người thay đổi.

Chương 735: Vấn Đề

Joseph tiếp tục nói:

"Còn có, hắn có thể nhẹ nhàng phá hủy hàng không mẫu hạm, các ngươi muốn toàn bộ hàng không mẫu hạm của chúng ta đều phải sửa chữa sao? Hay là các ngươi là muốn chiến tranh hạt nhân? Nếu toàn cầu bùng nổ chiến tranh hạt nhân , với thực lực của Tiêu Phàm, chắc chắn hắn có thể sống sót, còn chúng ta và người nhà

chúng ta đều phải chết."

chiến tranh hạt nhân

*đoạn này hình như raw sai chính tả dịch ra là “hạch mùa đông”

*đoạn này hình như raw sai chính tả dịch ra là “hạch mùa đông”

Nói đến đây, Joseph đập bàn một cái.

"Các vị, các ngươi phải biết rõ một chuyện. Người chúng ta đối mặt không phải một người trẻ tuổi bình thường, mà là đệ nhất cao thủ thế giới. Hơn nữa phía sau hắn là nước H và đế quốc Thần Long ở dị giới!"

Đám người trầm mặc không nói. Một hồi lâu sau, có người nói:

"Có thể sử dụng chiến thuật hạt nhân để giết hắn hay không? Hắn có uy hiếp quá lớn đối với chúng ta."

Giọng nói lạnh lùng của Joseph vang lên:

"Tốt nhất các ngươi đừng có suy nghĩ nguy hiểm như vậy, cao thủ có sự cảm ứng tương đối mạnh đối với nguy hiểm. Hắn có thể dịch chuyển, ngay lập tức có thể rời đi rất xa. Thành công thì tốt, nhưng nếu thất bại, hắn sẽ phá hủy hai chiếc hàng không mẫu hạm của chúng ta, đến lúc đó chúng ta cũng chỉ có thể nắm lỗ mũi nhận thua, hiểu chưa? Đến lúc đó sẽ không chỉ là vấn đề của hai chiếc B2."

Người khác lại nói:

"Nếu dùng chiến thuật vũ khí hạt nhân để giết chết hoàng đế của đế quốc Thần Long thì sao?"

…

…

Đám người nhao nhao đứng lên mở miệng thảo luận.

Hoàn toàn có thể sử dụng chiến thuật vũ khí hạt nhân để giết chết

Tiêu Hải. Mặc dù thực lực Tiêu Hải mạnh, nhưng có rất nhiều thành trì ở dị giới đã áp chế thực lực, những quả bom bình thường ở những nơi này đều rất đáng sợ.

Mặt Joseph đen lại nói:

"Các vị, các ngươi nghiêm túc sao? Các ngươi biết các ngươi đang thảo luận cái gì không? Coi như chúng ta thành công, Tiêu Phàm nhận lấy đả kích, nhưng liệu về sau đế quốc Thần Long có dốc toàn lực nhằm vào nước M chúng ta không? Tuy Tiêu Phàm chỉ là Đại Tông Sư, tương đương với thực lực cấp Đại Võ Tông ở đây, nhưng ở dị giới còn có Võ Vương, Võ Hoàng, Võ Đế!"

Có người nói:

"Tướng quân Joseph, nếu Tiêu Hải chết, nội bộ đế quốc Thần Long sẽ loạn, tương lai có thể sẽ không còn đế quốc Thần Long nữa."

Joseph cười lạnh nói:

"Tiêu Hải có thể trở thành hoàng đế, có bao nhiêu người trung thành với hắn? Các ngươi muốn chết nhưng ta còn muốn sống thêm mấy năm. Huống hồ, nếu hành động thất bại thì sao? Nếu Tiêu Hải đã sớm biết được thì chúng ta sẽ có hậu quả gì? Các vị, nước M chúng ta chưa tới thời điểm phải liều mạng thế này, chịu uất ức một thời gian ngắn cũng không tính là gì cả."

Phần lớn mọi người gật đầu tán đồng với điều Joseph nói, nhưng trên thực tế, rất nhiều người trong số bọn hắn vẫn còn lý trí, chỉ là do nước M đã quen bá đạo, bọn hắn không chịu nổi Tiêu Phàm thế này.

"Chúng ta cứ chịu đựng như thế sao? Chiếc B2 của chúng ta bị trộm, hệ thống năng lượng của ba chiếc chiến hạm đã bị hư hại."

Có người sắc mặt khó coi nói.

Joseph trầm giọng đáp:

"Chiến hạm của Tiêu Phàm bị tập kích trước, chuyện này là chúng ta đuối lý, sáu chiếc chiến hạm Tiêu Phàm chỉ động một nửa. Hắn cũng không có đụng đến các chiến cơ khác của chúng ta."

Người khác lại nói:

"Chiến hạm của hắn bị tập kích cũng không phải do chúng ta làm."

Joseph nói:

"Chúng ta cũng không có chứng cứ cho thấy chúng ta không tập kích Tiêu Phàm. Các vị, xin cho liên minh người tiến hóa chúng ta thêm nhiều thời gian, thêm nhiều ủng hộ, chúng ta sẽ có càng nhiều cao thủ cấp SSS."

Đám người nghị luận ầm ĩ, cuối cùng vẫn thống nhất quyết định này.

…

"Tiêu tông sư."

Từ Long và Đàm Kiếm đều tới đón máy bay. Bọn hắn trông mong nhìn Tiêu Phàm. Bọn hắn biết Tiêu Phàm có được hai chiếc B2, thứ này rất có sức hấp dẫn đối với kế hoạch nghiên cứu máy bay của bọn hắn.

"Từ Tướng quân, Đàm tướng quân, chúng ta đi trước. Các ngươi không sợ bị nhận ra, nhưng ta sợ."

Tiêu Phàm lên xe.

Từ Long và Đàm Kiếm một trái một phải tranh thủ lên xe. Bọn hắn đều ngồi ở phía sau, chen lấn Tiêu Phàm ở giữa.

"Từ Tướng quân, Đàm tướng quân, các ngươi không cần gấp gáp như vậy, ta đã có đồ như vậy thì chắc chắn là có phần cho các ngươi."

Tiêu Phàm nói.

Nghe Tiêu Phàm nói như vậy, bọn Đàm Kiếm thở phào một hơi.

"Tiêu tông sư, đa tạ."

"Tiêu tông sư, về sau ngươi đến chỗ ta, thích gì cứ lấy."

Từ Long cùng Đàm Kiếm nói.

Tiêu Phàm nói:

"Hai chiếc B2 các ngươi một người một chiếc, còn việc các ngươi có giữ được hay không, là chuyện của các ngươi."

Trong lòng Từ Long và Đàm Kiếm lo lắng. Có không ít căn cứ nghiên cứu to nhỏ ở nước H, thậm chí một số nơi còn có cấp bậc cao hơn họ, nếu bọn hắn tới đoạt đi, họ chưa chắc có thể giữ được.

"Tiêu tông sư, đến lúc đó làm phiền ngươi nói giúp một chút."

Chương 736: Tứ Phía

"Đúng vậy, Tiêu tông sư, không phải chúng ta hợp tác rất vui vẻ sao? Nếu ngươi nói chuyện này ra, chúng ta chắc chắn sẽ không bị các căn cứ khác lấy đi."

Từ Long và Đàm Kiếm rối rít nói.

Hơn một giờ sau, mấy người Tiêu Phàm đã đến trụ sở của Từ Long.

"Tiêu tông sư."

"Tiêu tông sư, ngươi khỏe..."

Mấy người lập tức đón chào bọn Tiêu Phàm.

Từ Long tức giận nói:

"Lỗ mũi các ngươi đúng là rất thính, nhanh như vậy đã tìm tới, đồ vật không có phần của các ngươi đâu."

"Tiêu tông sư đã nói, tất cả đều thuộc về chúng ta."

Đám người trông mong nhìn về phía Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cười cười nói:

"Các vị, hai chiếc B2, Từ Tướng quân ở đây, Đàm tướng quân bên kia mỗi người một chiếc. Nhưng các ngươi có thể phái người tới nghiên cứu bất cứ lúc nào."

Đám người nhẹ nhàng gật đầu. Mặc dù không thể trực tiếp lấy máy bay về căn cứ của mình, nhưng có thể phái người tới tham gia nghiên cứu, kết quả này cũng có thể chấp nhận.

"Đi ra."

Rất nhanh, Tiêu Phàm thả ra một chiếc B2 ở trong kho chứa máy bay.

"Có cái này, H20 của chúng ta sẽ ngày càng hoàn thiện hơn."

"Về sau phương án chiến đấu nhằm vào thứ này cũng càng thuận tiện hơn!"

Đám người mừng rỡ vô cùng.

Mấy giờ sau, Tiêu Phàm đến trụ sở của Đàm Kiếm, một chiếc B2 khác cũng được lấy ra, mấy cái đồ chơi này không có ích gì với hắn. Nếu truyền đến dị giới, đừng nói B2, cho dù là máy bay vận tải lớn nhất có khi cũng còn nhỏ, không có khả năng bố trí trận pháp mạnh mẽ.

Đảo mắt đã mấy ngày trôi qua.

Mấy ngày nay vụng trộm gió nổi mây phun, nhưng bề ngoài lại rất bình tĩnh, Tiêu Phàm không gặp sóng gió gì, hắn ở Lôi Sơn huyện tận lực tu luyện Cửu Chuyển Chân Long Quyết.

"Tích tích."

Từ Đông gọi điện thoại đến đây.

"Ông chủ, phía đông và phía nam linh huyệt đã được xây dựng hoàn thành, khu vực biển ở phía đông và phía nam đã rộng hơn hàng trăm mét. Hơn nữa theo dự báo thời tiết, sắp có bão đến."

Tiêu Phàm cười nói:

"Rộng hơn trăm mét hẳn là có thể ngăn bão, bao lâu nữa bão sẽ tới?"

"Ông chủ, khoảng bốn năm tiếng nữa."

"Ta sẽ tới xem một chút."

Lúc trước đã bận rộn không ít thời gian cho nên linh huyệt này không thể bị bão phá hủy được.

Ba giờ sau, Tiêu Phàm đã bay đến chỗ Từ Đông.

Phía đông và phía nam linh huyệt dài khoảng bốn đến năm trăm mét, đê đập rộng một trăm mét. Con đê cao hơn bảy tám mét so với mặt biển, đã được đổ bê tông. Phía Tây Bắc cũng có đê đập, nhưng chỉ rộng hai mươi mét.

"Thế mà lại xuất hiện một hòn đảo bên trong biển, thật sự là thần công quỷ phủ thiên nhiên* mà."

thần công quỷ phủ

*thần công quỷ phủ: chỉ những kiến trúc hay tượng điêu khắc,...nhân tạo nhưng lại có nghệ thuật cao siêu, như có bàn tay của quỷ thần trợ giúp

*thần công quỷ phủ: chỉ những kiến trúc hay tượng điêu khắc,...nhân tạo nhưng lại có nghệ thuật cao siêu, như có bàn tay của quỷ thần trợ giúp

Tiêu Phàm cười ha hả nói.

Từ Đông nói:

"Ông chủ, quận Đông Dương đã phản đối nhiều lần, nói chúng ta xây quá lớn, nhất định phải khống chế quy mô xây đảo."

Nếu tiếp tục mở rộng thêm, đến máy bay chiến đấu cũng có thể cất cánh và hạ cánh ở đây.

"Đừng để ý tới bọn hắn, bọn hắn có giỏi thì đến phá đi."

Tiêu Phàm cười lạnh nói. Vì tạm thời chưa chắc chắn người tập kích chiến hạm có phải là người của quận Đông Dương, nếu không mấy ngày nay hắn đã sớm đến quận Đông Dương gây sự rồi.

"Đã bố trí trận pháp chưa?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Hắn đã cho Từ Đông một ít linh thạch để sử dụng trong quá trình xây dựng hòn đảo.

"Ông chủ, ngài yên tâm, ta đã bố trí trận pháp xong. Hòn đảo này tuyệt đối sẽ mạnh hơn nhiều so với các hòn đảo bình thường khác, ngay cả siêu bão ập đến cũng không có vấn đề gì."

Từ Đông tự tin nói.

"Được."

Tiêu Phàm gật gật đầu.

Lúc này gió trên mặt biển đã tương đối lớn.

Một giờ sau, sức gió đạt đến cấp mười hai, sóng lớn đập tới không ngừng.

Có một ngôi nhà bê tông đã được xây dựng trên đảo, Tiêu Phàm đang chờ ở trong nhà, hắn dùng niệm lực tinh thần cẩn thận quan sát.

Hai ba giờ sau, cơn bão đã qua, thời tiết cũng quang đãng hẳn, hòn đảo vẫn bình yên vô sự, hòn đảo đã vượt qua được lễ rửa tội của cơn bão.

"Từ Đông, giữ nguyên kế hoạch tiếp tục xây đảo. Chiều rộng ở phía đông và phía nam sẽ được mở rộng ra năm trăm mét, chiều dài mở rộng đến ba cây số, trong thời gian ngắn xây dựng bến tàu phía tây."

Tiêu Phàm chỉ đạo.

Từ Đông gật gật đầu:

"Vâng, ông chủ. Ông chủ, nhưng xây lớn như vậy sẽ tốn rất nhiều kinh phí."

Tiêu Phàm khoát tay áo:

"Kinh phí không là vấn đề, lần này đi nước S ta lấy được chục tỷ đô la, ngươi cứ giúp ta xây lớn lên là được."

Từ Đông tiếc nuối nói:

"Ông chủ, đáng tiếc nước quá sâu, nếu không để Thiên Kình Hào tới đảo sẽ tiện hơn. Chứ bây giờ yêu cầu phải vận chuyển đá bằng tàu rất tốn kém."

Tiêu Phàm khẽ cười nói:

"Giá trị của hòn đảo này không thể đong đếm bằng tiền."

Chương 737: Tâng Bốc

Hắn đã sớm cân nhắc qua Thiên Kình Hào, Thiên Côn Hào,...nhưng độ sâu lớn nhất của nó chỉ có ba mươi mấy mét, trong khi độ sâu của nước ở đây là một trăm hai mươi mét. Nhưng cũng phải cải tạo nữa. Hòn đảo này được xây dựng xong thì không chỉ thuận tiện cho việc đi lại mà đến lúc đó hòn đảo này còn là một chiếc hàng không mẫu hạm không bao giờ chìm của nước H.

"Tầm nhìn của một ông chủ."

Từ Đông nói.

Tiêu Phàm khoát tay:

"Được rồi, nơi này cũng không có người ngoài, ngươi tâng bốc ta làm gì? Tiếp tục ra sức mở rộng thêm cho ta là được."

"Được, ông chủ."

Từ Đông gật đầu, rất nhanh Tiêu Phàm đã bay đi.

Vừa trở về huyện Lôi Sơn, điện thoại di động của hắn đã vang lên,

là Khương Vạn Trần gọi tới.

"Tiêu Phàm, phía nước M đã tăng cường các chính sách chế tài đối với tất cả các ngành nghề của đất nước chúng ta, nhiều khía cạnh xuất khẩu và nhập khẩu của đất nước chúng ta đều đã bị ảnh hưởng."

Giọng nói Khương Vạn Trần truyền tới.

Tiêu Phàm nói:

"Khương cục trưởng, việc này ngươi có tìm ta cũng vô dụng, nếu chúng ta muốn nổi dậy thì nước M nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp chế tài. Bị chế tài cũng không phải ngày một ngày hai, về việc này có lẽ chính phủ quốc giá chúng ta có kinh nghiệm ứng phó hơn, còn cần vũ lực của ta can thiệp sao?"

Về vấn đề kinh tế nếu hắn đe dọa can thiệp bằng vũ lực, vậy là làm trái với quy củ, trong thời gian ngắn có thể có lợi còn lâu dài thì bất lợi lắm. Lần này hắn chĩa súng vào nước M là vì cho dù nước M tiết lộ thì chiến hạm của hắn bị tập kích trước, lý lẽ cũng nằm ở phía hắn bên. Các quốc gia còn lại sẽ vui vẻ xem náo nhiệt. Nhưng nếu hắn ra tay về việc chế tài kinh tế, các quốc gia còn lại sẽ thấy thế nào? Chỉ sợ các quốc gia còn lại cảm thấy nước H và nước M họ là cùng một mặt hàng.

“Tiêu Phàm, không phải để ngươi ra mặt can thiệp, mà là lần này nước M đưa ra các biện pháp chế tài tương đối mạnh, chúng ta nghi ngờ phía nước M có hậu đài.”

Khương Vạn Trần nói.

Tiêu Phàm híp mắt lại:

"Khương cục trưởng các ngươi cảm thấy về phương diện này có khả năng nào là nước M đưa ra biện pháp chế tài trước rồi sau đó tiết lộ thân phận của ta không? Đến lúc đó hướng người của quốc gia chúng ta nhằm vào ta?"

Khương Vạn Trần nói:

“Tiêu Phàm, phản ứng của ngươi không tệ đó, mọi loại dấu hiệu

đều cho thấy phía nước M quả thật rất có thể làm như vậy.”

…

Quận Đông Dương, một tờ báo lá cải viền hoa.

“Thân phận thật sự của Tiêu tông sư nước H bị phơi bày!”

Tiêu đề khổng lồ chiếm nửa trang báo, nội dung phía dưới rõ ràng là phơi bày thân phận thật sự của Tiêu Phàm, đủ loại tư liệu toàn bộ đều bị phơi bày ra.

"Nhanh lên, đưa mấy tờ báo này ra ngoài."

“Chúng ta có thể thành công hay không, thì phải xem lần này!”

Ông chủ báo chí vô cùng phấn khởi nói.

Báo in được gửi đi rất nhanh, thời đại ngày nay đặt báo rất ít, nhưng vẫn có một số người đọc.

“Hóa ra Tiêu Phàm chỉ là một sinh viên của đại học D ở nước H. Tiêu Phàm mua vũ khí đạn dược từ quân đội nước H đưa đến dị thế giới, hắn làm như vậy sau này có thể dẫn đến dị giới công kích chúng ta!”

“Để Dị Giới trở nên mạnh mẽ hơn, sau này chúng ta phải làm sao? Ta thấy tên này là nội gián của Trái Đất chúng ta.”

“Không phải gần đây nước H tuyên bố mình yêu chuộng hòa bình sao? Đây là tình huống gì vậy, vũ khí được đưa đến dị giới với số lượng lớn.”

…

Rất nhiều người quận Đông Dương thấy tờ báo này đều bàn tán xôn xao, có đến chín mươi chín phần trăm họ giữ thái độ tiêu cực đối với Tiêu Phàm.

Một mặt là vì họ có rất nhiều người tu luyện Viêm Hoàng Quyết nhưng không có hiệu quả gì. Mặt khác, họ thấy dường như yêu thú là do Tiêu Phàm đuổi tới.

Rất nhanh không ít người Đông Dương đọc báo đã lập tức công bố nội dung lên mạng, tin tức nhanh chóng truyền tới trong nước H.

“Ồ ha ha, không ngờ Tông Sư lại là sinh viên đại học D của chúng ta.”

“Còn tưởng rằng quốc gia không làm gì, chủ động tấn công làm tốt lắm.”

“Mặc kệ các ngươi là ai, hễ chỉ trích lão công ta thì ta sẽ bóc phốt hắn đến cùng.”

Rất nhanh trên mạng nước H quốc có vô số người bàn tán.

Chỉ trong thời gian ngắn các chủ đề liên quan lập tức lọt vào từ khoá nổi bật. Không giống như quận Đông Dương bên kia, nước H bên này về cơ bản các bình luận đều tích cực.

Cảm xúc của nhân dân nước H hoàn toàn khác với cảm xúc của nhân dân quận Đông Dương, họ đã tu luyện Viêm Hoàng Quyết và có hiệu quả rất tốt. Hơn nữa không ít người đã đạt tới cấp bậc Minh Kình.

Còn các cuộc tấn công của yêu thú, hai tháng gần đây quận Đông Dương đã bị tấn công rất nhiều lần, nhưng bờ biển nước H chưa một lần bị tấn công.

Chương 738: Mất Nhiều Thời Gian

Về phần quân đội bán vũ khí cho Tiêu Phàm, người nước H cũng biết, họ không bán, chẳng lẽ người của các quốc gia khác cũng sẽ không bán sao? Họ hành động trước, còn có thể chiếm được ưu thế.

“Tích tích, tích tích!”

Tiêu Phàm đang tu luyện thì di động của hắn vang lên.

Hiện tại Chu Thiên này hắn vẫn chưa tu luyện xong.

“Tích tích!”

“Tích tích!”

Điện thoại liên tục vang lên, Tiêu Phàm âm thầm nhíu mày, hắn khống chế niệm lực tinh thần, điện thoại di động đã kết nối hơn nữa còn mở loa ngoài.

“Tiêu Phàm, ngươi là Tông Sư trên mạng kia sao.”

Một giọng nói phấn khích từ trong điện thoại truyền ra. Cuộc điện thoại này là do một người bạn đại học tên là Lưu Bình gọi tới.

“Lưu Bình ngươi nghe được tin tức này ở đâu vậy?”

Tiêu Phàm nói.

Lưu Bình vội vàng nói:

"Tiêu Phàm, chẳng lẽ tin tức là giả sao? Tin tức này đã lan truyền khắp các trang mạng, các nhóm đều chia sẻ nó một cách rầm rộ. Tiêu Phàm, ngươi âm thầm lặng lẽ mà lại lợi hại như vậy sao.”

Tiêu Phàm nói:

"Lưu Bình, bây giờ ta có việc, sau này nói tiếp.”

Tiêu Phàm lập tức cúp điện thoại, sau đó hắn tạm thời tắt máy trước.

Mười mấy phút trôi qua, lúc này Chu Thiên đã tu luyện kết thúc. Tiêu Phàm nghe được âm thanh ồn ào, niệm lực tinh thần của hắn lan rộng ra ngoài, bây giờ xung quanh biệt thự của hắn đã tụ tập hàng trăm người.

“Dcm!”

Tiêu Phàm thầm mắng trong lòng.

Người bên ngoài cũng không phải là tới gây phiền phức, nhưng thân phận của hắn lộ ra ngoài, sau này hắn ra ngoài ăn một bữa cơm cũng cần phải ngụy trang.

Tiêu Phàm mở điện thoại lên.

Có đủ loại tin nhắn trên wechat, rất nhiều tin nhắn và vô số cuộc gọi nhỡ, số điện thoại của hắn có thể cũng đã bị lộ. Tiêu Phàm lên mạng, hắn tra thấy tin tức và thông tin của Tô Ấu Vi cũng bị lộ. Bắt đầu là từ quận Đông Dương lộ ra. Nhưng chuyện này, Tiêu Phàm dùng đầu ngón chân ngẫm lại cũng biết chắc chắn có liên quan đến nước M, chỉ là nếu muốn kiểm chứng e là tra không ra.

“Thông tin của ông nội, đoán chừng cũng không giấu được bao lâu.”

Tiêu Phàm âm thầm nhíu mày.

Các cư dân mạng đều là Sherlock Holmes. Chỉ cần hình ảnh của ông nội hắn lộ ra trên mạng, có lẽ người nước M không mất nhiều thời gian là có thể biết hoàng đế của đế quốc Thần Long là ông nội hắn.

“Khương cục trưởng.”

Tiêu Phàm gọi điện thoại cho Khương Vạn Trần.

“Tiêu Phàm, mọi thứ giống như chúng ta dự đoán, phía nước M định vạch trần ngươi sau đó là hướng dư luận công kích. Nhưng ngươi yên tâm, chắc chắn quốc gia sẽ ra tay! Thủy quân dám nhảy ra chĩa mũi nhọn vào của ngươi, đến một nhóm thì xử lý một nhóm!”

Khương Vạn Trần nhỏ giọng nói.

Tiêu Phàm nói:

"Khương cục trưởng, có thể kiểm soát hoàn toàn tin tức về ta không, ta không muốn bị cư dân mạng bới móc.”

Khương Vạn Trần hơi xử nói:

"Tiêu Phàm, sức ảnh hưởng của ngươi quá lớn, kiểm soát hoàn toàn sợ là không thể làm được. Các loại trang web, phương tiện truyền thông cá nhân, các hội nhóm, vòng kết nối bạn bè, hiện nay đều lan truyền tin tức của ngươi một cách rầm rộ, nghị luận quá

nhiều. Ngươi cũng đừng quá lo lắng, các bình luận trong nước đều là tích cực. Cho dù có một số tin tức tiêu cực, ngươi cũng đừng để ở trong lòng.”

Tiêu Phàm cảm thấy đau đầu, hơn nữa việc này còn khó có thể hạ nhiệt.

…

…

Khương Vạn Trần nói:

"Tiêu Phàm, nếu ngươi định phong toả tin tức này, quốc gia sẽ dốc toàn lực phong tỏa, có cần làm như vậy không?"

Tiêu Phàm nói:

"Khương cục trưởng, bên ngoài biệt thự của ta đã tụ tập hơn hàng ngàn người, quốc gia vẫn nên cố gắng hết sức phong tỏa tin tức đi.”

Quốc gia ra tay thì hình ảnh của ông nội hắn sẽ không bị lộ ra nhanh như vậy, có thể kéo dài thêm một khoản thời gian thì tốt hơn.

“Được, ta sẽ liên lạc với bộ phận truyền thông. Bản thân ngươi tốt nhất cũng nên phát sóng trực tiếp để tự mình giải thích.”

Cúp điện thoại, Khương Vạn Trần nhanh chóng liên lạc với bộ phận truyền thông. Rất nhanh với bộ phận truyền thông lập tức phát ra thông báo, nghiêm cấm tùy ý tiết lộ và phỉ báng Tiêu Phàm, tin tức liên quan trên bảng xếp hạng lập tức hủy bỏ. Trong các nhóm wechat, nhóm bạn bè… hai chữ Tiêu Phàm lập tức trở thành từ cấm, tin tức liên quan đã bị chặn lại rất nhiều.

Tiêu Phàm ngẫm nghĩ rồi mở phát sóng trực tiếp.

Hắn không đeo mặt nạ.

Phòng phát sóng trực tiếp vừa sáng lên, chỉ vài giây sau lập tức màn hình tối đen, ngay lập tức có vô số người tràn vào, sau đó

mạng trực tiếp bị đánh sập.

“Ta phi, đã tăng thêm băng thông rồi, sao vẫn còn bị sập.”

“Nhanh, tiếp tục tăng thêm băng thông, thêm vào chỗ bị sập cho ta!”

Rất nhanh Douyin lại được đưa vào hoạt động

Chẳng mấy chốc, phòng phát sóng trực tiếp một lần nữa sáng lên, nhưng vẫn kẹt cứng, trong thời gian ngắn đã có hơn năm mươi triệu người tràn vào phòng phát sóng trực tiếp.

“Tiêu tông sư lại không đeo mặt nạ.”

“Lão công đẹp trai quá!”

“Lão công, ta muốn lấy ngươi!”

Trong phòng phát sóng trực tiếp vô số bão bình luận cuộn lên.

Chương 739: Chế Độ Im Lặng

Dù là hạn chế mỗi người chỉ có thể đăng một bình luận, nhưng có quá nhiều người, mỗi một giây đều có rất nhiều người tràn vào phòng truyền hình trực tiếp. Bây giờ độ nổi tiếng của Tiêu Phàm rất cao, hơn nữa hắn còn không đeo mặt nạ xuất hiện trước ống kính, người nhận được tin tức không nhanh chóng tiến vào mới là lạ.

“Phiền quản lý bật chế độ im lặng đi.”

“Hôm nay không trả lời vấn đề của mọi người, ta sẽ nói đơn giản một chút thôi.”

Tiêu Phàm nói.

Quản lý thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng bật chế độ im lặng cho toàn bộ thành viên, phòng phát sóng trực tiếp trở nên yên tĩnh, đồng thời phòng phát sóng trực tiếp cuối cùng cũng không hề dừng lại.

“Tiêu Phàm à Tiêu Phàm, ngươi tùy ý làm bậy đừng trách chúng ta không khách sáo.”

Joseph đang xem trực tiếp. Trong lòng hắn cười lạnh lùng.

“Các đồng bào nước H, như trên mạng tiết lộ, ta là Tiêu Phàm, cũng là Tông Sư mà các người biết trên mạng.”

Tiêu Phàm nói.

Số người trong phòng phát sóng trực tiếp đã lên tới hai trăm triệu người, vô số người lẳng lặng xem phát sóng trực tiếp, cũng có rất nhiều chuyện mà họ phải gác lại sang một bên.

“Ta sẽ nói một chuyện cho các người biết, tin tức của ta bị lộ là do kẻ địch gây ra. Hy vọng mọi người đừng truyền tin bừa bãi trên mạng. Lúc này bên ngoài biệt thự của ta có hơn một ngàn người vây quanh, hành vi như vậy ta rất không thích, hy vọng mọi người

cho ta chút không gian riêng tư.”

Tiêu Phàm nhỏ giọng nói.

"Ta thấy trên mạng có tin đồn nói Viêm Hoàng Quyết có vấn đề, đối với tin đồn như vậy, mọi người tốt nhất không nên tin. Kẻ địch càng phản đối thì ta nhất định phải kiên trì. Nếu đã có người tiết lộ thông tin của ta, vậy ta cũng tiết lộ thông tin khác, hiện tại nước M đang nghiên cứu dịch tiến hóa, hơn nữa tỷ lệ tử vong rất cao. Dịch tiến hóa cấp SSS tỷ lệ tử vong rất đáng sợ, có thể tử vong mấy chục đến hàng trăm người, cũng chưa chắc có một người trở thành người tiến hóa cấp SSS. Thí nghiệm về mặt này của nước M, người chết đoán chừng đã có mấy ngàn người.”

Joseph đang xem truyền hình trực tiếp, vẻ mặt của hắn sa sầm lại.

“Đồ khốn!”

Joseph thốt lên.

Thí nghiệm trên người với tỷ lệ tử vong cực kỳ cao là hành vi trái pháp luật nghiêm trọng, sau đó chắc chắn họ phải chịu áp lực rất lớn từ dư luận. Gia đình nạn nhân chắc chắn sẽ náo loạn. Nước M phát sinh chuyện như vậy thì tiền bồi thường cũng không thấp và đủ loại kiện cáo chắc chắn sẽ làm cho họ sứt đầu mẻ trán.

“Đúng rồi, Nữ Đế nước H trên mạng và ta có mối quan hệ rất tốt, ta còn biết rất nhiều chuyện bí ẩn khác, trong đó có rất nhiều chuyện liên quan đến nước M. Tiếp theo, bất kể thế lực nào tìm thủy quân công kích ta, ta đều sẽ quy kết cho là nước M sai khiến, ta sẽ phơi bày chuyện bí mật của nước M.”

Vẻ mặt Joseph càng thêm khó coi.

Vẻ mặt một số ông trùm khác đang xem truyền hình trực tiếp nước M cũng khó coi.

“Các vị, như các người thấy, ta cũng chỉ có hai tay hai mắt, không có ba đầu sáu tay, mọi người đừng nhìn chằm chằm vào ta. Như vậy đi, cách một khoản thời gian ta sẽ lên mạng nói chuyện phiếm với mọi người, nếu mọi người không cho ta không gian riêng ta cũng chỉ có thể tìm chỗ ẩn cư. Nói đến đây thôi, tạm biệt.”

Tiêu Phàm nói xong lập tức tắt phát sóng trực tiếp.

Bên ngoài biệt thự, có người lớn tiếng nói:

"Các vị, tất cả mọi người đã nghe Tông Sư nói rồi, giải tán đi. Chúng ta còn vây quanh như vậy, Tông Sư có thể thật sự sống ẩn cư đó, kẻ địch lấy chúng ta làm súng, chúng ta kiên quyết không thể làm như vậy."

Những người còn lại đều gật đầu.

Người bên ngoài biệt thự nhanh chóng giải tán. Tiêu Phàm chủ động đứng ra, hơn nữa còn có thái độ của phía chính phủ, trong lãnh thổ nước H, độ hot trên mạng của chuyện này giảm xuống rất nhiều.

"Thủy quân ngừng hành động."

Nước M, quận Đông Dương... âm thầm chuẩn bị không ít thủy quân, lúc này các ông chủ phía sau hậu trường chỉ có thể nhao nhao kêu thủy quân dừng lại.

Tiêu Phàm trực tiếp phơi bày chuyện dịch tiến hóa, thủy quân họ lại xông vào, có trời mới biết Tiêu Phàm có thể vạch trần điều gì nữa.

"Chắc có thể kéo dài một thời gian."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng. Nếu thân phận của Tiêu Hải bị bại lộ, Tiêu Phàm không biết đến lúc đó thái độ của quốc gia sẽ như thế nào, có tiếp tục ủng hộ hắn không. Nếu quốc gia tiếp tục ủng hộ thì thân phận hắn có bị bại lộ ảnh hưởng cũng không lớn.

Chẳng mấy chốc đã hai ngày trôi qua.

Nhiệt độ tin tức liên quan trên mạng vẫn không hạ xuống, đặc biệt là nhiệt độ tin tức nước ngoài rất cao, ngược lại tình hình trong nước vẫn còn khá tốt. Ít nhất không có rất nhiều người chạy đến huyện Lôi Sơn, thậm chí chạy đến trong thôn để khai thác tin tức.

Chương 740: Tâm Trạng Không Tốt

“Ầm!”

Máy bay của Tiêu Phàm hạ cánh xuống sân bay của đế quốc A. Hắn cũng không có ngụy trang thân phận, hắn quang minh chính đại đi tới.

“Tiêu Phàm, cút về nước H đi. Tiêu Phàm cút về đi, đế quốc A chúng ta không hoan nghênh ngươi.”

Bên ngoài sân bay, rất nhiều dân chúng đế quốc A diễu hành biểu tình, tin tức Tiêu Phàm sắp tới cũng không phải là bí mật. Viêm Hoàng Quyết tu luyện không được nên rất nhiều người nước ngoài bất mãn. Mặt khác, mười chiếc chiến hạm đã tới gần đế quốc A, họ không hài lòng khi Tiêu Phàm mượn linh huyệt của đế quốc A.

“Vút!”

Không để ý tới những người biểu tình, Tiêu Phàm xuống máy bay và lập tức bay đi, không lâu sau hắn đã đến đảo Mã Kỳ. Xa xa hắn đã có thể thấy mười chiếc chiến hạm mà mình đã mua.

“Tướng quân Stoker, dân chúng đế quốc A các ngươi rất nhiệt tình, cảnh sát cũng cho họ hoàn toàn tự do, rất tốt.”

Tiêu Phàm nhìn Stoker thản nhiên nói.

Stoker nhỏ giọng nói:

"Tiêu Phàm, ngươi ép buộc sử dụng linh huyệt của chúng ta bên này, dân chúng không thể có ý kiến sao?"

Tiêu Phàm khẽ gật đầu:

"Đương nhiên có thể. Nếu đã như vậy, lúc đó các ngươi vây giết ta, chuyện này chúng ta cũng nên tính toán lại, tính toán cho rõ ràng.”

Vẻ mặt Stoker thay đổi.

Tiêu Phàm lại tính sổ, hắn có thể sống không là một vấn đề.

“Cút xa một chút. Mang người của các ngươi ở trên đảo Mã Kỳ rút

lui đi.”

Tiêu Phàm nhìn Stoker lạnh lùng nói.

“Ngươi!”

Stoker trong lòng ấm ức.

Trên người Tiêu Phàm toả ra hơi thở mạnh mẽ:

"Hai ngày nay tâm trạng ta không tốt lắm, ngươi tốt nhất không nên chọc ta.”

“Chết tiệt!”

Stoker thầm mắng trong lòng.

Hắn xoay người rời đi, tất cả mọi người đế quốc A ở đây cũng nhanh chóng rút lui.

…

…

Thuyền của bọn Stoker rời đi rất nhanh đã cách hai ba cây số.

“Tướng quân, chúng ta cứ như vậy bị đuổi đi có phải quá hèn nhát không?”

Một tên phó tướng bên cạnh Stoker ấm ức nói.

“Nếu không ngươi muốn thế nào? Ngươi cảm thấy Tiêu Phàm không dám giết người sao? Ngay cả chiến hạm nước M hắn cũng dám phá hư. Hai chiếc B2 của nước M cũng bị hắn cướp đi, chúng ta chỉ có thể nuốt cơn giận này xuống.”

Vẻ mặt Stoker sa sầm nói.

“Tướng quân, dù sao chúng ta cũng tranh luận với Tiêu Phàm một lần, giành lấy quyền lợi của chúng ta hay thảo luận điều kiện với hắn.”

Một người khác nói.

Stoker lắc đầu:

"Lúc bình thường thì có thể nhưng hai ngày nay thân phận của hắn bị phơi bày, chúng ta đừng đụng vào họng súng. Bản thân hắn cũng chưa chắc sẽ trực tiếp giết chúng ta, nhưng hắn có thể bí mật khống chế linh thú giết chết chúng ta, các ngươi muốn thử một lần không?"

Vẻ mặt những người xung quanh đều rất khó coi.

“Fuck, năm đó chúng ta còn chiếm địa bàn của nước H, không nghĩ tới bây giờ chúng ta lại bị đuổi khỏi đảo của mình. Đế quốc A chúng ta cũng phải có nhiều cao thủ đỉnh phong.”

…

Thời gian dần dần đến chạng vạng tối, bọn Stoker đã rời đi rất xa, mười chiếc chiến hạm Tiêu Phàm tới gần linh huyệt.

Vốn dĩ Đảo Mã Kỳ không lớn, linh huyệt bên này lại ở bên đảo, chiến hạm gần nhất và linh huyệt cũng cách nhau khoảng một trăm mét. Tiêu Phàm nhìn lên bầu trời, dùng đầu ngón chân ngẫm lại cũng biết trên đầu chắc chắn có vệ tinh địa tĩnh đang nhìn chằm chằm bên này, trong đó thế nào cũng sẽ có vệ tinh trinh sát của nước M. Làm thế nào để truyền đồ vật qua mà không để cho người khác biết.

“Muốn rình xem sao? Các ngươi suy nghĩ nhiều rồi.”

Tiêu Phàm nghĩ thầm trong lòng.

Khi đến ngược chiều gió hắn thả vào trong túi thứ nguyên hai chiếc xe phát khói, đây là hắn lấy được từ quân đội nước H. Trong thời gian ngắn xe phát khói có thể giải phóng một lượng lớn màn khói dày đặc, những màn khói này có thể chặn tia hồng ngoại, laser, vi sóng…

“Ầm!”

Hai chiếc xe phát khói nhanh chóng khởi động và bắt đầu làm việc, màn khói dày đặc nhanh chóng được phóng ra, chỉ trong thời gian ngắn xung quanh đã bị khói đặc che kín.

“Chết tiệt! Như vậy làm sao thấy?”

Một số trung tâm vệ tinh của nước M, người phụ trách trung tâm vệ tinh tức giận đến muốn hộc máu, vệ tinh lúc này chỉ có thể quay được một vùng trắng xóa.

“Cháu ngoan, tình hình bên kia của ngươi thế nào?”

Đế quốc A bên này đang là chạng vạng tối, nhưng nước H đã là nửa đêm mười hai giờ, bóng dáng Tiêu Hải xuất hiện trong một mặt kính lớn. Chiếc kính này được chế tạo đặc biệt, chiều dài và chiều rộng đều hơn hai mươi mét, ở phía sau kính có giá đỡ bằng hợp kim nhôm để cố định toàn bộ kính.

"Ông nội, để tránh bị người khác thấy, ta dùng hai đài phát khói xe, lúc này chắc là người đang ở đế quốc Huyết Anh bên kia sao?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tiêu Hải gật đầu:

"Đương nhiên rồi, truyền đồ trước đi!”

“Vù vù!”

Tiêu Phàm truyền tin đi ra ngoài, Trương Lâm nhanh chóng khởi động linh huyệt. Phía sau Tiêu Phàm có một chiếc chiến hạm, một lực hút mạnh mẽ ảnh hưởng đến chiến hạm, chiến hạm va vào tấm kính lớn mà Tiêu Phàm lấy ra.

Chương 741: Chiến Hạm Số 2

Dưới cái nhìn chăm chú bằng niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm, từng mét chiến hạm nhanh chóng bị nuốt chửng, hai phút sau chiếc chiến hạm này đã hoàn toàn biến mất… Người trên chiến hạm cũng đã được Tiêu Phàm dời đi.

“Tàu số 2 đi về phía trước, kiểm soát tốt tốc độ.”

Tiêu Phàm truyền âm nói.

Chẳng mấy chốc chiến hạm số 2 bị dị năng của Tiêu Hải nhận được.

Tiêu Phàm cũng dời người trên chiến hạm số 2 đi.

Thuyền viên cũng không phải là đối tượng ưu tiên truyền đi, mười chiếc chiến hạm phải truyền qua trước, nếu không có vấn đề gì thì chuyển đi một số thuyền viên.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, toàn bộ mười chiếc chiến hạm đều được truyền qua thành công, lúc này đường hầm không gian mở ra lúc nãy đã bị thu nhỏ lại rất nhiều.

“Cháu ngoan, ông nội vẫn còn chút sức lực.”

“Được.”

Tiêu Phàm nhanh chóng truyền mười thuyền viên đi qua, chức vụ của họ không giống nhau, đến dị thế giới có thể dạy người của đế quốc Thần Long.

“Cháu ngoan, lúc này ông nội sẽ không cho ngươi đồ gì nữa đâu. Đúng rồi, Ấu Vi đã đạt tới cấp bậc Tông Sư, lần tới ngươi ở huyện Lôi Sơn đi, để Ấu Vi truyền về. Năm ngày sau liên lạc với ngươi."

Nói xong bóng dáng Tiêu Hải biến mất.

Nhận mười chiếc chiến hạm, lại nhận thêm mười thuyền viên, Tiêu Hải tiêu hao rất nhiều.

"Phù"

Tiêu Phàm thở phào nhẹ nhõm.

Mười chiếc chiến hạm này truyền qua, sau khi Tiêu Hải cải tạo, thủy quân đế quốc Thần Long có thể tăng cường rất nhiều, tình thế có thể được xoa dịu.

…

Dị giới, đế quốc Huyết Anh.

Tiêu Hải ngồi xếp bằng, hắn định tu luyện một khoản thời gian rồi rời đi.

Cách địa phương hắn đang ở không quá xa có nhiều cao thủ đang ẩn núp, họ đến từ rất nhiều thế lực ở các quốc gia khác nhau. Tất cả họ đều là sát thủ hàng đầu, trong đó có mười mấy cao thủ cấp Võ Đế.

Họ tập hợp rất nhiều sát thủ mạnh mẽ lại, không còn nghi ngờ gì nữa chắc chắn là đế quốc Kền Kền phô trương, chứ đế quốc Huyết Anh không có năng lực này.

Đế quốc Thần Long hiện nay không có Thái tử. Nếu Tiêu Hải tử vong thế nào cả quốc gia cũng loạn lạc.

Không gian dao động đã kết thúc rồi, có lẽ Tiêu Hải truyền tống cũng kết thúc.

“Hành động!”

Trong mắt cao thủ cầm đầu lóe lên tia sáng, hắn hô lên.

“Giết!”

Hai mươi cao thủ cấp Võ Đế và hàng trăm cao thủ cấp Võ Hoàng lập tức dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía bọn Tiêu Hải.

“Ầm! Ầm! Ầm!”

Hơn trăm đòn tấn công mạnh mẽ điên cuồng đánh về phía trận pháp phòng ngự Linh Huyệt.

“Địch tập kích, địch tập kích!”

Mông Nghị hét lớn.

Hắn đi theo Tiêu Hải tới đây, ngoài ra còn có mười cao thủ cấp Võ Đế cũng đi theo Tiêu Hải tới, cao thủ cấp Võ Hoàng nhiều hơn. Bây giờ đế quốc Huyết Anh đã không có cao thủ cấp Võ Đế, nếu là tình huống bình thường bọn Tiêu Hải có nhiều cao thủ như vậy thì kéo đến rất đầy đủ.

“Phòng ngự!”

“Bảo vệ bệ hạ!”

Cao thủ thuộc hạ của Tiêu Hải nhanh chóng hành động, họ đã cung cấp lực lượng mạnh mẽ cho trận pháp.

Bên này bố trí rất nhiều trận pháp, hơn nữa rất mạnh. Có một số thuộc hạ của Tiêu Hải đang cung cấp lực lượng, như vậy có thể hoàn toàn phát huy sức mạnh của trận pháp, mà trận pháp cũng không dễ dàng bị phá vỡ như vậy.

“Ầm! Ầm!”

Các cao thủ bên ngoài chiến trận toàn lực ra tay, hơn nữa họ còn sử dụng rất nhiều bảo vật để công kích, năm phút sau chiến trận cận kề nguy hiểm.

“Phòng ngự, toàn lực phòng ngự! Tuyệt đối không thể để cho kẻ địch phá vỡ trận pháp!”

Tiêu Hải lạnh lùng nói.

Ngay lập tức hắn ăn mấy viên đan dược, trong vòng năm phút tu vi đã được khôi phục, nhưng vẫn còn hơi yếu.

“Mọi người, tăng lực lượng lên nữa! Chúng ta toàn lực công kích một hồi chiến trận của họ sẽ sụp đổ!”

Cao thủ công kích, khí thế như cầu vồng.

Trận pháp tác chiến của bọn Tiêu Hải đã chống đỡ năm phút, lâu hơn họ dự tính, nhưng họ đã thấy bình minh của chiến thắng.

“Các vị, mũi tên đã bắn ra không có đường quay lại. Chúng ta đã bắt đầu, nhất định phải giết chết Tiêu Hải, nếu không đến lúc đó chúng ta chắc chắn sẽ gặp phải sự trả thù của đế quốc Thần Long. Mọi người dùng hết bảo vật dưới đáy hòm để giết Tiêu Hải!”

Sự tấn công của kẻ thù điên cuồng hơn khiên trận pháp xung quanh bọn người Tiêu Hải rung động dữ dội, như thể một giây sau nó sẽ sụp đổ.

“Bệ hạ, nếu trận pháp bị phá huỷ, ngài chạy trốn trước, chúng ta ở lại chặn đánh ở phía sau.”

Mông Nghị lớn tiếng nói.

Những người còn lại cũng nhao nhao nói, trước mắt tình hình này, đoán chừng họ chắc chắn không chống đỡ nỗi.

Tiêu Hải nhỏ giọng nói:

"Đừng nói nhảm nữa, chúng ta toàn lực ngăn cản, cố gắng kéo dài một chút, có lẽ người của thân vương Tokugawa sẽ tới giúp đỡ ngay.”

…

…

Nội bộ của mấy người Tiêu Hải, có hai cao thủ liếc nhìn nhau một cái.

“Không thể đợi đến khi viện trợ đến.”

“Tên kia đã nói cung tên đã bắn đi thì không thể thu hồi, là nói cho chúng ta nghe.”

Một trong số cao thủ cấp Võ Đế truyền âm nói.

Chương 742: Tập Trung Tấn Công Tiêu Hải

“Vậy thì chúng ta lập tức hành động thôi, nếu chúng ta rút đội hình phòng thủ, trận chiến chắc chắn sẽ lập tức sụp đổ, đây chính là nơi Tiêu Hải bị tiêu diệt!”

Một cao thủ cấp Võ Đến khác truyền âm nói.

“Hãy tập trung cùng lúc tấn công Tiêu Hải!”

“Được!”

Hai cao thủ cấp Võ Đế âm thầm bàn bạc xong.

“Giết!”

Trong nháy mắt, hai cao thủ cấp Võ Đế này thu hồi lực lượng phòng ngự, dồn lực lượng mạnh mẽ của họ để tấn công.

Hai chùm sáng khủng bố hướng về phía Tiêu Phàm.

Một trong hai chùm sáng này có màu đỏ lại còn vô cùng nóng như muốn thiêu đốt tất cả mọi vật trên thế gian, chùm sáng còn lại là màu đen, nó biến thành một con mãng xà khổng lồ, một ngụm nuốt chửng Tiêu Hải!

“Bảo vệ hoàng thượng!”

“Bệ hạ cẩn thận”

Mấy người Mông Nghị hoảng hốt.

“Oanh! Oanh!”

Hai đòn tấn công gần như đánh vào Tiêu Hải cùng một lúc, lúc này Thần Long màu vàng xuất hiện bên người Tiêu Hải, Thần Long đã chống lại đòn tấn công.

Sức mạnh của hai cao thủ cấp Võ Đế đã mất hết, sức mạnh của Tiêu Hải cũng bị triệt tiêu, phòng ngự của Tiêu Hải và họ trong nháy mắt bị sụp đổ hoàn toàn.

“Tiêu Hải là một kẻ phản bội, người người đều muốn giết hắn.”

“Các ngươi không nên mê muội không chịu tỉnh ngộ!”

Hai tên cao thủ Võ Đế nổi loạn lớn tiếng nói.

“Các ngươi nghĩ mình đã thắng rồi sao?”

Giọng nói lãnh khốc của Tiêu Hải vang lên, trong nháy mắt hắn đã làm cho ba bốn trăm cao thủ trong không gian bảo vật của mình xuất hiện.

Trong mấy trăm cao thủ này có hai đến ba mươi cao thủ cấp Võ

Đế, toàn bộ còn lại là Võ Hoàng, tu vi của họ không ai là yếu kém.

“Giết sạch bọn hắn, không để cho bất cứ kẻ nào trốn thoát!”

Tiêu Hải đằng đằng sát khí nói.

“Không ổn, chúng ta đã bị trúng kế!”

“Trốn, mau trốn!”

Một đám cao thủ bao vây tấn công Tiêu Hải hoảng hốt. Bọn hắn điên cuồng tìm đường chạy trốn. Nhưng trước đó liều mạng tấn công, thực lực của bọn hắn đã bị giảm đi không ít. Thậm chí bây giờ cao thủ bên phía Tiêu Hải còn nhiều hơn!

“Muốn chạy trốn sao? Nằm mơ!”

Tiêu Hải đã giết một tên cao thủ Võ Đế mạnh nhất trong số đó.

Hắn đã là cấp bậc Võ Đế đỉnh phong, nhưng tu vi so với Tiêu Hải yếu hơn rất nhiều.

“Giết, giết sạch bọn hắn!”

Mấy người Mông Nghị gào thét dồn dập.

“Đáng chết, tại sao có thể như vậy?”

Hai tên Võ Đế phản loạn liều mạng bỏ chạy, nhưng có thể thấy rõ hai cao thủ cấp Võ Đế đuổi giết bọn hắn thực lực còn mạnh hơn.

Còn lại mấy tên cao thủ cấp Võ Hoàng sau khi Võ Đế chạy trốn, cũng có cao thủ đuổi giết bọn hắn mà cao thủ của đế quốc Thần Long còn nhiều và mạnh hơn bọn hắn!

“Phốc! Phốc!”

Bên phía đế quốc Thần Long, đa số các cao thủ đều đợi quân địch mệt rồi mới tấn công, quân địch rất nhanh chết hết, bọn hắn muốn chạy trốn cũng không dễ dàng như vậy.

“Xem ra hành động của chúng ta đã sớm bại lộ.”

“Sao Tiêu Hải có thể giấu nhiều cao thủ lợi hại như vậy?”

Mấy tên địch không nghĩ ra. Tuy không gian bảo vật có thể thu người vào, nhưng chỉ thu được những người có tu vi tương đối thấp, cao thủ cấp Võ Hoàng hay Võ Đế căn bản không thể thu vào được. Một số rất ít không gian bảo vật cực mạnh mới có thể thu vào một ít cao thủ cấp Võ Hoàng. Vậy mà Tiêu Hải có thể xuất ra hai ba mươi cao thủ Võ Đế, khoảng ba trăm cao thủ Võ Hoàng cũng lúc.

Mấy tên đó làm sao biết rằng Không Minh Kính là một Thần Khí, với lại bây giờ Tiêu Hải chỉ thiếu nửa bước đã tiến vào cảnh giới Võ Thánh. So với ban đầu Không Minh Kính bây giờ đã mạnh hơn rất nhiều.

Biết quân địch có kế hoạch tập kích hắn, Tiêu Hải tương kế tựu kế, hắn cũng dẫn theo mấy tên Võ Đế bình thường có hành vi đáng ngờ. Quả nhiên, trong đó có mấy tên Võ Đế có vấn đề, hai tên Võ Đế có vấn đề không thể không nhảy ra ngoài.

“Giết hết cho Trẫm!”

Giọng nói thô bạo của Tiêu Hải vang lên.

“Gầm!”

Thần Long dài vài trăm mét nhào về phía quân địch, phòng ngự xung quanh của quân địch bị xé toạc, cơ thể hắn cũng bị Thần Long vàng xé rách!

“Thật mạnh!”

“Tu vi của bệ hạ đã tăng lên rất nhiều!”

Bọn người Mông Nghị vô cùng kinh ngạc. Thực lực của Tiêu Hải hiện tại mạnh hơn bọn hắn dự tính rất nhiều, mấy tháng nay Tiêu Hải đã ăn không ít củ cải.

Hơn nữa sau khi trở thành hoàng đế, số lượng đan dược mạnh mẽ mà Tiêu Hải ăn cũng có rất nhiều.

“Gầm!”

Giải quyết xong một tên cao thủ phe địch, Tiêu Hải lập tức chuyển hướng sang những tên còn lại, sau đó hắn lại dễ dàng giết chết một cao thủ Võ Đế hậu kỳ.

Tuy hiện giờ không phải Tiêu Hải có đầy đủ thực lực, nhưng hắn đã hồi phục không ít, giết chết mấy tên cao thủ cấp Võ Đế không có vấn đề gì.

Nửa giờ trôi qua, mấy người Mông Nghị sôi nổi trở về. Bọn hắn mang về rất nhiều xác chết. Đa số những tên cao thủ chạy tán loạn đều bị giết chết, một số ít bị bắt sống, chỉ có rất ít cao thủ may mắn trốn thoát.

Chương 743: Không Dễ

Hai tên Võ Đế phản bội một tên đã chết, tên còn lại bị bắt sống trở về.

“Bệ hạ tha mạng, bệ hạ tha mạng!”

Tên Võ Đế bị bắt trở về này tên là Viên Hoài Trung, hắn quỳ trên mặt đất liên tục dập đầu, mồ hôi to như hạt đậu không ngừng xuất hiện.

Tiêu Hải lạnh lùng nhìn hắn.

“Viên Hoài Trung, sau khi ngươi đầu hàng trẫm, trẫm đối xử với ngươi cũng không tệ, ngươi có ý đồ phản loạn là muốn cho đế quốc Thần Diễm phục hồi sao? Xem như là ngươi may mắn giết được trẫm, ngươi cho rằng bách tính sẽ đồng ý sao? Đế quốc Thần Diễm đã diệt vong, tuyệt đối không thể trở lại!”

Tiêu Hải sắc mặt âm trầm nói. Nếu không phải gần đây tu vi của hắn tăng lên, Không Minh Kính trở nên mạnh hơn thì muốn tương kế tựu kế giết những tên địch này cũng không dễ dàng.

Giọng Viên Hoài Trung run run nói:

“Bệ hạ, là đế quốc Kền Kền. Ta có năng lực như ngày hôm nay là do đế quốc Kền Kền bí mật hỗ trợ. Sau đó bọn hắn đưa ra kế

hoạch, ta chỉ phải nghe theo.”

Tiêu Hải híp mắt:

“Bọn hắn còn hứa hẹn chỗ tốt với ngươi đúng không?”

Viên Hoài Trung gật gật đầu.

“Vâng bệ hạ, bọn hắn còn hứa hẹn nếu thành công, đến lúc đó sẽ giúp ta làm bá chủ thiên hạ, chúng ta cũng có thể xưng đế. Bệ hạ, ta… ta cũng là bất đắc dĩ, xin bệ hạ khai ân.”

Ánh mắt Viên Hoài Trung lộ ra vẻ sợ hãi.

Thà chỉ có mình hắn chết đi còn tốt, nhưng phía sau hắn còn có gia tộc, nhiều người trong và ngoài gia tộc của hắn chưa chắc đã thoát khỏi cái chết.

Tiêu Hải lạnh lùng nói:

“Cấu kết với tộc khác tạo phản, ngươi còn muốn có ân huệ gì? Đem xuống chém đầu, tru di cửu tộc Viên gia!”

“Xin bệ hạ khai ân, bệ hạ khai ân. Bệ hạ…”

Viên Hoài Trung đau khổ cầu xin.

“Phốc!”

Viên Hoài Trung nhanh chóng bị mang ra ngoài chém đầu.

Ánh mắt Tiêu Hải lướt qua rất nhiều cao thủ đang có mặt.

“Có lẽ trong các ngươi cũng có vấn đề, hiện giờ thẳng thắn thú tội cho trẫm, trẫm sẽ chuyện cũ bỏ qua, người khác cũng sẽ không biết. Nếu lựa chọn giấu trẫm, đợi sau này trẫm biết được tuyệt đối không tha. Không nên ôm tâm lý may mắn, giấy không gói được lửa, không chỉ mình các ngươi biết các ngươi có vấn đề! Trẫm miệng vàng lời ngọc, chuyện đã nói chắc chắn sẽ không nuốt lời!”

Từng giây trôi qua, mười cao thủ thẳng thắn báo cho Tiêu Hải, trong đó có hai cao thủ cấp Võ Đế.

Vấn đề của họ cơ bản là giống nhau, bọn hắn được các quốc gia khác hỗ trợ, nhưng không phải tất cả đều do đế quốc Kền Kền giúp đỡ.

Tiêu Hải âm thầm sợ hãi. Các quốc gia khác bí mật làm không ít, đoán chừng chỉ cần phát hiện ra thiên tài, bọn hắn lập tức sẽ liên lạc bí mật với họ, một số ít người không thể cưỡng lại cám dỗ rồi dần dần bị lôi kéo.

“Có còn không? Đây là cơ hội hiếm có của các ngươi! Trẫm chỉ cho các ngươi cơ hội lần này!”

Tiêu Hải trầm giọng nói.

Trôi qua một hồi lâu không còn cao thủ nào đứng ra.

…

…

Vẻ mặt của Tiêu Hải dịu đi:

“Các ngươi đã thẳng thắn thú tội, sự việc trước đây trẫm sẽ không truy cứu, nhưng sau này không được tái phạm. Nếu tái phạm, sẽ bị xử lý nghiêm khắc.”

Mấy người Mông Nghị đồng thanh nói:

“Vâng, bệ hạ.”

Tiêu Hải liếc qua, trầm giọng nói:

“Các ngươi cảm thấy thế nào về lần tấn công này?”

Có cao thủ lập tức đứng dậy nói:

“Chắc chắn đế quốc Kền Kền đứng sau những kẻ tấn công này, chúng ta phải trả thù!”

“Thần sẵn sàng dẫn đầu!”

Mấy cao thủ còn lại cũng sôi nổi đứng dậy, bọn hắn mới vừa thú tội với Tiêu Hải, muốn thể hiện thái độ cứng rắn với đế quốc Kền

Kền.

Mông Nghị cau mày nói:

“Bệ hạ, ta có ý kiến khác. Bây giờ không phải thời điểm tốt để chúng ta xung đột với đế quốc Kền Kền. Xét về sức mạnh quốc gia, đế quốc Thần Long chúng ta không kém gì đế quốc Kền Kền, nhưng chúng ta chỉ mạnh về Lục quân, còn Thủy quân thì chúng ta yếu hơn rất nhiều.”

Trầm Kính Thiên cũng ở chỗ này, hắn cũng đứng dậy.

“Bệ hạ, hiện giờ chúng ta trực tiếp khai chiến với đế quốc Kền Kền là không ổn, nhưng hoàn toàn không đánh trả, lại có vẻ như đế quốc Thần Long chúng ta quá yếu đuối.”

Tiêu Hải nhìn qua Trầm Kính Thiên.

Trầm Kính Thiên tiếp tục nói:

“Đế quốc Kền Kền ủng hộ hoàng thất đế quốc Huyết Anh, thân vương Tokugawa trả thù đế quốc Kền Kền là chuyện rất bình thường đúng không? Hắn ta có pháo cối, máy bay không người lái, bom. Dưới tay hắn còn có tử sĩ, quá phù hợp để thực hiện việc này.”

Tiêu Hải gật đầu:

“Đế quốc Kền Kền không trực tiếp lật mặt, bây giờ chúng ra trực tiếp tấn công đúng là không tốt, biện pháp này của ngươi đúng là không tệ. Chờ xem, chẳng mấy chốc chắc sẽ tới.”

Đảo Trường Anh bây giờ là địa bàn của thân vương Tokugawa, hắn chắc chắn cũng sẽ nghe được tin tức, Tiêu Hải muốn thử xem trong bao lâu hắn sẽ đến.

Chương 744: n Oán Giữa Hai Tộc

“Hưu! Hưu!”

Trôi qua nửa canh giờ, mấy chục ngươi bay đến, người dẫn đầu đương nhiên là thân vương Tokugawa, ngoài ra còn có một Võ Đế khác. Những tên còn lại cũng chỉ là những nhân vật cấp Võ Hoàng, Võ Vương.

“Tham kiến hoàng đế Thần Long bệ hạ.”

Thấy Tiêu Hải, thân vương Tokugawa vội vàng quỳ xuống. Những người còn lại cũng nhanh chóng quỳ xuống hành lễ. Đế quốc Huyết Anh và tộc Viêm Long có rất nhiều ân oán trong lịch sử, bọn hắn cũng không muốn quỳ xuống, nhưng bọn hắn sự giúp đỡ của đế quốc Thần Long.

Tiêu Hải nhắm mắt lại giả vờ ngủ gật.

Mấy người thân vương Tokugawa không dám lên tiếng.

Trôi qua một lúc lâu Tiêu Hải mới mở mắt ra.

“Thân vương Tokugawa, ngươi đến sao. Người già rất dễ ngủ gật, trẫm nghĩ các ngươi sẽ đến nên đã chờ rồi ngủ quên mất.”

Tiêu Hải mở miệng nói.

Trên trán thân vương Tokugawa xuất hiện những hạt mồ hôi nhỏ, hắn biết Tiêu Hải không hài lòng, thời gian bọn hắn tới hơi chậm. Tình huống này rất có khả năng là không phải lần đầu tiên nhận được tin viện trợ.

“Hãy bình thân.”

Tiêu Hải nhẹ giọng nói.

Thân vương Tokugawa và những người khác đứng lên.

Tiêu Hải trầm giọng nói:

“Thân vương Tokugawa, trẫm bị người đế quốc Kền Kền xúi giục tấn công sau lưng, trẫm biết lòng trung thành của ngươi, nhưng ngươi cũng không nên phái người đi trả thù dân thường của đế quốc Kền Kền. Người dân là vô tội.”

Thân vương Tokugawa ngẩn người, rất nhanh hắn lập tức hiểu ý của Tiêu Hải.

“Hoàng đế Thần Long ngài yên tâm. Ta chắc chắn sẽ không làm như vậy, ta cũng sẽ dạy dỗ nghiêm khắc những tên thuộc hạ không làm như vậy.”

Tiêu Hải khẽ gật đầu:

“Vậy là tốt rồi.”

Mấy người Tiêu Hải nhanh chóng rời đi.

Thân vương Tokugawa và những người khác trở về, hắn gọi mấy thuộc hạ thân tín vào phòng.

Một trong những tâm phúc nói:

“Chủ thượng, ý muốn của đế quốc Thần Long, chúng ta phải phái người đối phó với đế quốc Kền Kền, nếu chúng ta làm như vậy, sau này chúng ta sẽ trở thành kẻ thù không đội trời chung với đế quốc Kền Kền.”

Thân vương Tokugawa trầm ngâm nói:

“Các ngươi thấy những xác chết này không? Nhiều cao thủ tập kích như vậy, cuối cùng người chết là bọn hắn, thực lực của chúng ta so với đế quốc Thần Long còn quá yếu. Chúng ta lần này tốc độ đến viện trợ quá chậm, nếu chúng ta không đến, rất có khả năng đế quốc Thần Long sẽ không giúp đỡ chúng ta nữa.”

Mấy thân tín của thân vương Tokugawa trầm mặc.

“Miyamoto”

Thân vương Tokugawa nhìn về phía một người trong đó.

“Ngươi đem một vài tử sĩ hành động, ngươi đã hành động thì phải làm cho tốt, không được làm tổn thương người dân bình thường.”

“Vâng, chủ thượng”

Miyamoto cung kính nói.

Miyamoto nhanh chóng đem theo mười mấy tên tử sĩ, bên trong bảo vật không gian của hắn còn có pháo cối, máy bay không người lái, thậm chí còn có bom.

Chớp mắt đã đến ngày thứ hai.

Sau mười canh giờ bay, mấy người Miyamoto đến đế quốc Kền Kền, hơn nữa còn đến một đại thành ở phía Tây đế quốc Kền Kền.

Ở đây có một cảng quân sự của đế quốc Kền Kền.

Xa xa, mấy người Miyamoto thấy hàng chục chiếc tàu lớn đậu ở quân cảng, hôm nay sóng gió lớn, không có chiếc thuyền nào xuất cảng.

“Mục tiêu của các ngươi là những chiếc thuyền bên trong quân cảng, nghe rõ chưa?”

Miyamoto trầm giọng nói.

“Vâng, đại nhân!”

Hai mươi người trước mặt Miyamoto đồng thanh nói.

Miyamoto để cho hai mươi cối pháo cùng với rất nhiều đạn pháo xuất hiện.

“Các ngươi sẽ tiếp tục hành động sau một canh giờ.”

Miyamoto nhanh chóng rời đi, sau khi ra khỏi thành, hắn lại mang thêm hai mươi tử sĩ khác đến, tổng cộng hắn mang đến bốn mươi tử sĩ.

Thấm thoát một canh giờ trôi qua.

Bên trên chỗ sườn núi nhỏ có hai mươi tên tử sĩ, bọn hắn đã điều chỉnh tốt góc độ của cối pháo, bọn hắn mang theo đều là cối pháo hạng nặng. Quân cảng cách họ khoảng năm km, nằm trong tầm bắn của hỏa lực.

“Đã đến lúc.”

“Phóng!”

Hai mươi khẩu pháo cối hạng nặng đồng thời gầm thét.

“Đùng đùng!”

Đạn pháo của pháo cối bắn về phía quân cảng cách đó 5 km, gió cũng không ảnh hưởng nhiều đến đạn pháo.

“Oanh! Oanh!”

Trong số hai mươi quả đạn pháo, mười một quả bắn trúng mục tiêu, bọn chúng nổ ngay trên thuyền chiến. Những thuyền chiến bên trong bến cảng đều bị áp chế thực lực, chúng cơ bản không chống lại được pháo cối, cũng không ngăn cản được vụ nổ.

“A!”

“Có kẻ địch tấn công, kẻ địch tấn công!”

Bây giờ binh sĩ trên thuyền trong bến cảng không nhiều, nhưng cũng có một chút, có người xui xẻo bị đạn nổ tổn thương, tiếng cảnh báo thê lương vang lên.

“Điều chỉnh góc độ, tự do tấn công.”

Đội trưởng tử sĩ hưng phấn nói.

“Vâng, đội trưởng!”

Hai mươi khẩu pháo cối liên tục bắn, pháo đạn cũng liên tiếp bắn vào các thuyền chiến bên trong bến cảng, từng chiếc từng chiếc thuyền không ngừng bị phá hư. Không có lực lượng của trận pháp, khả năng phòng ngự của những chiến thuyền làm bằng gỗ thua xa tàu thép, một quả đạn có thể gây ra rất nhiều thiệt hại.

“Kẻ địch ở đâu, mau tới giết chúng.”

“Mau đưa chiến thuyền của chúng ta ra bến cảng!”

Chương 745: Chiến Thuyền Bị Hủy

Rất nhiều binh lính của đế quốc Kền Kền nhanh chóng tiến về chỗ của hai mươi tử sĩ. Nhưng những tử sĩ đang ở trên một ngọn núi nhỏ. Binh lính của đế quốc Kền Kền muốn đến cũng cần một chút thời gian.

“Tấn công, tấn công nhanh lên.”

Đội trưởng tử sĩ nghiêm nghị nói.

Kẻ thù đang đến gần, nhưng bọn hắn là tử sĩ, bọn hắn cơ bản không có ý định trốn thoát, vẫn tiếp tục tấn công bến cảng.

Bên phái bến cảng, có chiến hạm bắt đầu chuyển động. Nhưng pháo cối có tầm bắn 8km, khoảng cách của bọn hắn chỉ có 5km, phải di chuyển rất xa mới thoát khỏi phạm vi tấn công.

“Đáng chết, đáng chết!”

Trên bờ của bến cảng, một vị tướng quân của đế quốc Kền Kền đang cực kì phẫn nộ.

Những chiến thuyền này là thuộc về hắn ta, bốn mươi năm mươi chiến thuyền lớn nhỏ, trong khoảng thời gian ngắn đã bị bắn trúng hơn một nửa. Có vài chiếc sau khi sửa chữa vẫn có thể dùng được, nhưng có một số bị bắt lửa, gió khiến lửa không thể dập tắt vì vậy chiến thuyền đương nhiên bị phá hủy hoàn toàn.

…

…

"Ấm! Ầm!"

Ngay trước khi binh lính của đế quốc Kền Kền xông đến, hai mươi tử sĩ đế quốc Huyết Anh cuối cùng cũng bắn xong mấy trăm băng đạn súng cối. Rất nhiều thuyền chiến đã bị mấy viên đạn súng cối tấn công. Dù thuyền chiến không xảy ra hỏa hoạn, nhưng muốn tu sửa chúng cũng không dễ, phải mất khoảng thời gian hai đến ba

tháng mới xong.

"Bọn khốn kiếp đáng chết."

"Bắt lấy bọn chúng"

Hơn một trăm binh lính đế quốc Kền Kền xông về phía hai mươi tử sĩ của đế quốc Huyết Anh. Mỗi người họ đều vô cùng phẫn nộ.

Khi đến một chỗ cao, họ thấy rất nhiều thuyền chiến của họ đều đã bốc cháy, phần lớn thuyền chiến trong cảng quân sự đều bị phá hủy.

"Đế quốc Huyết Anh vạn tuế!"

Đội trưởng đội tử sĩ hét lớn, hắn nhấn kíp nổ.

"Ầm!"

Tiếng nổ mạnh dữ dội vang lên, mấy bao thuốc nổ gần đó đều đồng thời nổ tung, họ xông về phía binh lính đế quốc Kền Kền để đồng quy vu tận.

"Khốn kiếp!"

"Bọn tạp chủng đế quốc Huyết Anh!"

Phía sau còn có binh lính của đế quốc Kền Kền, họ vô cùng kinh hãi. Nếu họ xông lên nhanh hơn tí nữa, họ đều sẽ bị nổ chết. Những người xông lên ở phía trước đều có tu vi khá cao, trong số đó thậm chí còn có cả người có cấp bậc Võ Hoàng, đều bị nổ đến tan xương nát thịt.

Sau hai tiếng, bằng tốc độ nhanh nhất tin tức đã truyền đến thủ đô đế quốc Kền Kền, hoàng đế đế quốc Kền Kền rất tức giận. Ngay sau đó, không ít trọng thần đế quốc Kền Kền đã tụ tập lại.

"Bệ hạ, dù là người của đế quốc Huyết Anh hành động, nhưng chuyện này nhất định không thoát khỏi liên quan đến đế quốc Thần Long!"

"Bệ hạ, đế quốc Thần Long đang khiêu khích chúng ta!"

"Bệ hạ..."

Có nhiều đại thần tức giận lên tiếng.

Hoàng đế đế quốc Kền Kền nhìn một người trong số đó:

"Tả tướng, ngươi thấy thế nào?"

Tả tướng đế quốc Kền Kền suy nghĩ rồi nói:

"Bệ hạ, sức mạnh của vũ khí dị giới ở khu vực áp chế thực lực quả thật rất mạnh. Hành động hôm nay chẳng qua là do đế quốc Huyết Anh, nếu đế quốc Thần Long hành động, đế quốc Kền Kền chúng ta tất nhiên sẽ chịu phải tổn thất vô cùng lớn. Nói không chừng, nhiều thành trì của chúng ta sẽ biến thành đống đổ nát."

Có võ tướng lạnh lùng nói:

"Tả tướng, ngươi có ý gì? Đế quốc Thần Long làm loạn như thế, chẳng lẽ chúng ta không thể phản kích sao?"

Tả tướng hơi lắc đầu.

Hoàng đế đế quốc Kền Kền chau mày, chuyện hắn sắp xếp sát thủ nhắm đến Tiêu Hải, tả tướng biết, mà đa số người ở đây lại không biết.

Hoàng đế đế quốc Kền Kền dần dần bình tĩnh lại. Trước đó, bọn hắn đã cho nhiều sát thủ đến giết Tiêu Hải, Tiêu Hải có hành động trả thù là bình thường, nhưng nói ra việc này cũng không hay ho gì.

"Bệ hạ, chúng ta nhất định phải cứng rắn."

"Bệ hạ..."

Rất nhiều người vẫn rối rít phát biểu.

Dù có bị tấn công, thủy quân đế quốc Kền Kền họ vẫn có lợi thế tuyệt đối, cũng có không ít các căn cứ của họ ở các quốc gia khác.

"Giá, giá."

Ngay lúc họ đang bàn luận, một chiếc xe ngựa nhanh chóng chạy đến Hoàng Thành, rất nhiều binh lính ở cửa cung Hoàng Thành lập tức rút đao kiếm ra.

"Dừng lại, bằng không giết không cần hỏi!"

"Lập tức dừng xe!"

Thiên tướng trấn thủ ở cửa thành lạnh lùng nói. Hắn có tu vi cấp bậc Võ Vương, dù bị áp chế thực lực, hắn cũng mạnh hơn binh lính bình thường nhiều.

"Bắn tên!"

Khi xe ngựa nhanh chóng tiến tới gần khoảng hai ba mươi mét, Thiên tướng cầm đầu ra lệnh.

"Vút! Vút!"

Trong nháy mắt, hai mũi tên nhọn chia ra bắn xuyên thủng tim và đầu của mục tiêu, những người bắn tên đều là thần tiễn của đế quốc Kền Kền.

"Tích, tích, tích!"

Bên trong xe ngựa vang lên tiếng động rất nhỏ. Trong xe ngựa có bom hẹn giờ, cách thời gian nổ chỉ còn lại mấy giây cuối cùng.

"Ầm!"

Lúc xe ngựa cách tường thành và cửa cung Hoàng Thành chỉ còn khoảng mười mét, một trận nổ dữ dội xuất hiện. Trong xe ngựa có tầm hai trăm kí thuốc nổ CL-20. Khi lượng thuốc nổ này nổ tung, với khoảng cách ngắn như vậy chỉ trong chớp mắt cửa cung đã bị nổ nát vụn, người xung quanh đều bị nổ chết, tường thành gần đó cũng bị nổ sập.

Chương 746: Nhẫn Nhịn

"Đã có chuyện gì xảy ra?"

Bên trong hoàng cung, sắc mặt hoàng đế đế quốc Kền Kền thay đổi. Họ nghe thấy tiếng nổ mạnh rất lớn, thậm chí còn cảm thấy mặt đất chấn động. Ngay sau đó, đám người hoàng đế đế quốc Kền Kền đi ra ngoài, họ thấy phía cửa cung có nhiều khói bụi bốc lên.

"Ầm!"

Ngay lúc này, lại có một tiếng nổ dữ dội. Lần này, địa điểm vụ nổ ở khu vực phủ đệ của trọng thần triều đình, rất nhiều đại thần đều phải thay đổi sắc mặt.

"Đáng chết!"

Sắc mặt hoàng đế đế quốc Kền Kền rất khó coi.

"Lập tức đi điều tra. Truy bắt kẻ địch toàn thành!"

Hoàng đế đế quốc Kền Kền giận dữ nói.

"Dạ!"

Mệnh lệnh lập tức được truyền xuống, không bao lâu sau, họ đã nhận được tin tức, tổn thất ở cửa cung không nhỏ, mười mấy người đã chết. Còn những quả bom khác không nổ chết người, nó nổ ở một nơi khá trống trải, nhưng lại khiến phòng ốc lân cận rung chấn, hơi sập một chút.

"Bệ hạ, trước khi có cách đối phó ngang nhau, hiện tại chúng ta không thích hợp khai chiến với đế quốc Thần Long."

Tả tướng nói lại một lần nữa.

Lúc này, rất nhiều đại thần đều không lên tiếng, hai vụ nổ vừa rồi đã khiến họ hiểu ra rằng đế quốc Thần Long cũng không dễ đối phó đến vậy. Thật sự khai chiến với đế quốc Thần Long, đế đô của họ rất có thể trở thành chiến trường, nói không chừng, nhà của họ đều sẽ bị mất đi.

"Bệ hạ nghĩ lại."

"Xin bệ hạ tạm thời nhẫn nhịn."

Không ít đại thần còn lại rối rít mở miệng, là những người vừa rồi không cổ động chiến tranh nhưng cũng không nhảy ra phản đối.

Hữu tướng nói:

"Bệ hạ, có lẽ chúng ta nên nói chuyện một chút với Tác La vương, chúng ta cần linh huyệt cường đại bên Tác La Vương."

"Ừm."

Hoàng đế đế quốc Kền Kền hít sâu một hơi rồi gật đầu.

Đế quốc Kền Kền là do mười mấy nước chư hầu liên hợp tạo thành, Tác La Vương là một trong các chư hầu mạnh nhất, trong tay hắn có không ít binh mã.

Với lực lượng của hoàng thất, tất nhiên cũng có thể cưỡng ép bắt Tác La Vương, nhưng nếu đế quốc Thần Long nhân cơ hội ủng hộ Tác La Vương thì sao? Vết xe đổ của đế quốc Huyết Anh vẫn còn ở đó.

Trong lãnh địa của Tác La Vương có linh huyệt cấp S, hoàng đế đế quốc Kền Kền biết, Tác La vương đưa ra điều kiện tương đối hà khắc.

"Hữu tướng, để ngươi phụ trách đàm phán. Chúng ta nhất định phải lấy được lượng lớn vũ khí dị giới trong thời gian ngắn nhất."

Sắc mặt hoàng đế đế quốc Kền Kền âm trầm, nói.

Họ cũng có những thứ như súng cối, nhưng số lượng quá ít, vốn dĩ không đủ để gây uy hiếp với đế quốc Thần Long.

"Vâng, bệ hạ."

Hữu tướng cung kính nói.

Hai ngày sau, tin tức truyền đến đế quốc Thần Long.

"Bệ hạ, thân vương Tokugawa rất điên cuồng. Thế mà lại phá hủy hơn nửa hạm đội đế quốc Kền Kền, còn cho nổ cả Hoàng Thành, chắc người đế quốc Kền Kền đã giận điên lên."

Thẩm Kính Thiên cười nói.

Tiêu Hải cười nhạt:

"Chúng ta không tiện làm chuyện này, nhưng đám người thân vương Tokugawa làm chuyện này thì không có vấn đề gì. Kính Thiên, các ngươi cẩn thận chú ý động tĩnh bên đế quốc Kền Kền."

Tiêu Hải dặn dò.

"Vâng, bệ hạ."

Thẩm Kính Thiên cáo lui rời đi.

Tiêu Hải đến Linh Sơn nơi đám người Tô Ấu Vi bế quan, hắn phải đưa Tô Ấu Vi rời đi.

"Ấu Vi, việc tăng lên tu vi sao rồi?"

Thấy Tô Ấu Vi, Tiêu Hải mỉm cười hỏi.

"Ông nội Tiêu, tu vi của ta đã tăng lên khá tốt rồi."

Tô Ấu Vi vội đáp.

Tiêu Hải gật đầu:

"Vậy thì tốt. Ngươi tạm biệt đám người Lữ Tuyết Yến đi, hiện tại ngươi có thể trở về rồi, còn họ vẫn tiếp tục ở lại bên này. Lần này tới đây, ngươi cũng không đi thăm thú khắp nơi được, sau này bảo Tiêu Phàm dẫn ngươi đi du ngoạn nhé."

Tô Ấu Vi khéo léo gật đầu:

"Được, ông nội Tiêu."

Tô Ấu Vi nhanh chóng tạm biệt đám người Lữ Tuyết Yến. Trong đám người Lữ Tuyết Yến, Diệp Phi đã đến cấp bậc Tiên Thiên, những người khác cũng đã đến cấp bậc Hậu Thiên.

…

…

Nước M, căn cứ của liên minh người tiến hóa.

"Đinh!"

Đèn xanh cửa phòng thí nghiệm được bật lên, ánh mắt Joseph sáng rỡ. Người trong phòng thí nghiệm chỉ sử dụng dịch tiến hóa cấp S, nhưng người tiêm dịch tiến hóa cấp S chính là Át Bích của liên minh Poker.

Át Bích có năng lực rất mạnh trên mạng, hắn tạo ra liên minh Poker có mối quan hệ mật thiết với nước M. Rất nhiều chuyện mà cao thủ Internet bên chính phủ nước M không tiện làm, mà người liên minh Poker lại có thể không cố kỵ gì cả.

"Giáo sư Milo, sao rồi?"

Giáo sư Milo ra ngoài, Joseph vội vàng tiến lên hỏi thăm.

"Tướng quân, trạng thái của Át Bích rất tốt. Hắn sử dụng dịch tiến hóa cấp S rất thành công, không bao lâu sẽ tỉnh lại."

Giáo sư Milo mở miệng nói.

Joseph gật đầu, chưa đến năm phút sau, Át Bích đi ra từ phòng thí nghiệm, hắn đã trở thành người tiến hóa cấp S.

Liên minh người tiến hóa nước M hiện nay đã có hai người tiến hóa cấp SSS, hơn mười người tiến hóa cấp SS, cấp S thì không tính là gì. Nhưng với Át Bích, hắn từ một người bình thường biến thành người tiến hóa cấp S, thực lực của hắn tăng vọt, lực tinh thần tăng lên rất nhiều.

Chương 747: Tâm Trạng Tồi Tệ

"Át Bích, ngươi cảm thấy thế nào?"

Joseph dò hỏi.

Át Bích là một người đàn ông tầm ba bốn mươi tuổi, hắn vặn vặn cổ:

"Tướng quân Joseph, ta cảm thấy vô cùng tuyệt vời. Tốc độ của ta đã tăng lên rất nhiều, tư duy năng lực cũng tăng lên! Đợi ta thích ứng được một khoảng thời gian, ta nhất định sẽ vượt qua Nữ Đế."

Joseph gật đầu:

"Rất có thể Nữ Đế là Tô Ấu Vi, năng lực mạng mạnh mẽ của nàng chắc chắn có liên quan đến tu vi của nàng. Tu vi hiện tại của nàng còn chưa đến cấp bậc Tiên Thiên, ngươi trở thành người tiến hóa cấp S, tu vi nhất định sẽ vượt qua nàng."

Ngày thường, Tô Ấu Vi chưa từng ra tay nên đám người Joseph vốn cũng không rõ về thực lực của Tô Ấu Vi.

Trước khi chưa xuyên qua, cấp bậc của Tô Ấu Vi chỉ là Tiên Thiên.

Át Bích tràn đầy tự tin:

"Dù nàng có tu vi cấp bậc Tiên Thiên, năng lực hacker của ta cũng sẽ không thua nàng. Huống chi, cũng không phải chỉ có một mình ta, ta không có thiếu trợ thủ."

Joseph gật đầu:

"Đợi sau này khi dịch tiến hóa cấp SS càng được hoàn thiện hơn, ngươi còn có thể trở thành người tiến hóa cấp SS. Át Bích, ngươi tranh thủ thời gian thích ứng với lực lượng của ngươi, chúng ta cần năng lực của ngươi, an ninh mạng rất quan trọng."

Át Bích gật đầu.

"Cho ta nửa ngày, ta sẽ có thể thích ứng được sơ bộ, cho ta hai ba ngày, ta có thể hoàn toàn phát huy thực lực của mình."

"Ừm."

Joseph gật đầu.

Ít ngày trước, tâm trạng của hắn rất tồi tệ, nay tâm trạng của hắn đã chuyển biến tốt hơn.

Thứ nhất, họ có hai người tiến hóa cấp SSS, tỷ lệ thành công của

dịch tiến hóa cấp SSS lại tăng lên một chút.

Thứ hai, trước kia, họ đã thông qua linh huyệt liên lạc với chư hầu Tác La Vương, hôm nay có thể liên lạc với hoàng thất đế quốc Kền Kền. Hoàng thất đế quốc Kền Kền có nhiều cao thủ hơn, bảo vật mạnh hơn, họ mới có thể nhanh chóng tìm được bí mật truyền tống số lượng lớn.

Thứ ba, hôm nay, Át Bích lại trở thành người tiến hóa cấp S. Át Bích là hacker hàng đầu, hắn trở thành người tiến hóa cấp S đối với nước M mà nói quan trọng hơn người tiến hóa cấp SSS nhiều.

"Át Bích, ngươi hãy đến nơi khác để thích ứng với lực lượng hiện tại của ngươi. Đi theo ta."

Joseph nói.

Át Bích tới đây chỉ có hắn và giáo sư Milo biết.

Mấy tiếng sau, Át Bích ngồi trước một chiếc máy tính hàng đầu. Hắn đã thức tỉnh dị năng điều khiển đồ vật, cái này rất thích hợp với hắn.

"Nữ Đế, không bao lâu nữa thì ngươi sẽ biết sự lợi hại của ta, đến lúc đó, ta muốn ngươi trở thành nữ nô của riêng ta.”

Trong mắt Át Bích lóe lên tia sáng.

Ngay sau đó, Át Bích thử điều khiển bàn phím. Có dị năng điều khiển đồ vật, hắn không dùng ngón tay gõ nên việc gõ lại càng nhanh hơn, tinh thần lực càng mạnh thì tốc độ suy nghĩ cũng càng nhanh.

"Chẳng trách trước kia, ta lại thua dưới tay Nữ Đế. Nàng là người tu luyện, ta lúc trước lại chỉ là người bình thường. Hôm nay, ta đã trở thành người tiến hóa cấp S, thực lực nhất định sẽ vượt qua nàng."

...

"Cốc cốc!"

Nước M là ban ngày, nước H lại là nửa đêm.

Chiếc kính bên cạnh Tiêu Phàm có tiếng gõ, bóng dáng Tiêu Hải xuất hiện ở trong kính, Tô Ấu Vi cũng ở ngay bên cạnh.

"Cháu ngoan, tu vi của Ấu Vi đã ổn định ở Võ Tông tiểu thành, hơn nữa, ta cũng cho nàng hai món bảo vật tốt. Nàng sẽ có lực chiến đấu của cấp bậc Đại Võ Tông."

Tiêu Hải mỉm cười nói.

"Phàm ca."

Tô Ấu Vi nhìn Tiêu Phàm cười ngọt ngào. Ánh mắt nàng lộ ra vẻ nhớ nhung, rời khỏi một tháng khiến nàng cảm thấy dài đằng đẵng.

"Ông nội, vậy ta mở lối vào linh huyệt ra."

Tiêu Phàm nhanh chóng mở lối vào linh huyệt ra, ánh mắt Tiêu Hải lộ ra vẻ nghiêm túc, Tô Ấu Vi bắt đầu xuyên qua Không Minh Kính.

Tiểu Hoàng và Tiểu Hắc là Đại Võ Tông đỉnh phong, bọn nó có thể được truyền tống tới đây, thường thì khi Tô Ấu Vi truyền tống cũng sẽ không có vấn đề. Nhưng Tiêu Hải vẫn còn hơi lo lắng.

Tình cảm của Tô Ấu Vi và Tiêu Phàm rất tốt, nếu nàng truyền tống xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Tiêu Phàm không nói gì thì hắn cũng sẽ rất tự trách. May mà cũng không xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn.

Ba mươi giây sau, Tô Ấu Vi đi ra từ trong kính.

"Vi Vi."

Tiêu Phàm giang hai tay ôm lấy Tô Ấu Vi. Tiêu Hải ho nhẹ một tiếng. Tô Ấu Vi đỏ mặt vội vàng rời khỏi cái ôm của Tiêu Phàm.

"Cháu ngoan, đợi lát nữa rồi các ngươi lại ôm tiếp. Bảo vật của Ấu Vi còn chưa được truyền tới, hiện tại bắt đầu truyền bảo vật."

Năm phút sau, hai món bảo vật của Tô Ấu Vi cũng được truyền tới, hai món bảo vật này của nàng đều là Đại Võ Tông viên mãn. Chúng cũng không phải là bảo vật có thể tự tiến hóa, nhưng tương lai lại luyện hóa lần nữa, chúng sẽ có không gian nhất định để tăng trưởng. Cấp bậc Võ Hoàng thì không nói nhưng sau này để chúng tăng đến cấp bậc Võ Vương thì không thành vấn đề, Tô Ấu Vi có thể sử dụng chúng lâu dài.

Chương 748: Vui Sướng

"Cháu ngoan, ông nội còn dư một chút lực. Sẽ cho ngươi một viên châu năng lực không gian."

Tiêu Hải nói xong rồi truyền cho Tiêu Phàm một viên châu năng lực không gian, truyền đồ xong, bóng dáng hắn biến mất ngay sau đó. Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đã xa nhau lâu như vậy, chắc chắn vội vã muốn thân mật, hắn là Tiêu Phàm cũng không có tâm tình để nói chuyện phiếm với hắn.

"Laco bà ơi, chúng ta cùng nhau đi tắm nhé."

Tiêu Phàm cười híp mắt, nói.

"Ừm."

Tô Ấu Vi đỏ mặt gật đầu.

Lòng Tiêu Phàm đầy vui sướng, trước kia, hắn vẫn luôn muốn tắm uyên ương với Tô Ấu Vi nhưng Tô Ấu Vi luôn xấu hổ không đồng ý. Hôm nay lại đồng ý. Xem ra có lúc chia xa, cũng không phải không có chỗ tốt.

Không biết lúc nào đã qua hai ba tiếng.

Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi vẫn chưa ngủ, đất đai hoang dại đã lâu ngày cần phải được canh tác thật tốt.

"Lão bà này, lực chiến đấu của ngươi hiện tại thế nào rồi?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tô Ấu Vi dựa vào trong ngực Tiêu Phàm.

"Lão công, ta đã có thực lực mạnh mẽ, lại có hai món bảo vật Đại Võ Tông viên mãn, lực chiến đấu của ta có thể lên tới Đại Võ Tông đại thành."

"Không tệ, không tệ."

Tiêu Phàm cười nói.

Tô Ấu Vi có tu vi Võ Tông tiểu thành, có thể có lực chiến đấu như vậy đã rất tốt, sau này nàng sẽ không sao, có thể tự bảo vệ bản thân.

"Đám Bàn Tử thì sao?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tô Ấu Vi cười nói:

"Diệp Phi ở cấp bậc Tiên Thiên, đám Thẩm Thần ở cấp bậc Hậu Thiên, tốc độ tăng tu vi của họ khá nhanh. Lão công, chẳng trách ngươi bảo ta ăn nhiều củ cải, hóa ra ăn nhiều củ cải thì thiên phú tăng mạnh hơn nhiều khi ở dị giới."

…

…

"Lão bà, ngươi cảm thấy dị giới thế nào?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tô Ấu Vi nói:

"Lúc đầu, khi mới qua thì có hơi khó chịu, nhưng ông nội Tiêu bảo chúng ta vào trong một món bảo vật, chờ trong đó khoảng mấy tiếng, đến lúc đi ra đã không còn khó chịu nữa. Sau đó, chúng ta lại đến một ngọn Linh Sơn. Chúng ta luôn luôn tu luyện ở đó, quang cảnh nơi đó vô cùng đẹp."

Tiêu Phàm cười nói:

"Đợi sau này ta cũng có thể qua đó rồi, ta sẽ dẫn ngươi dạo chơi khắp nơi, bên đó có khá nhiều nơi có phong cảnh đẹp."

"Ừm."

"Lão công, ngươi có nghĩ đến việc phát triển ở bên kia không? Ông nội Tiêu là đại tướng quân, ngươi phát triển ở bên kia có thể sẽ tốt hơn. Có lẽ, ngươi có thể trở thành cao thủ cấp Võ Hoàng, Võ Đế."

Tô Ấu Vi nói.

Tạm thời nàng vẫn chưa biết thân phận thật sự của Tiêu Hải.

Tiêu Phàm nói:

"Ngươi cảm thấy phát triển ở dị giới tốt hơn à?"

Tô Ấu Vi gật đầu:

"Linh khí bên Trái Đất bên quả thật rất yếu, để trở thành Võ Vương ở đây cũng rất khó khăn. Nếu chúng ta có thể trở thành cao thủ cấp Võ Hoàng, Võ Đế, chúng ta có thể sống thêm mấy trăm năm, có lẽ chúng ta còn có thể trường sinh bất lão. Chỉ là có một vấn đề."

Tiêu Phàm dò hỏi:

"Vấn đề gì?"

Tô Ấu Vi hơi nhíu đôi mày thanh tú:

"Dị giới là đế quốc có chế độ hoàng đế, gần vua như gần cọp, ở đây có thể sẽ có nguy hiểm."

"Trước đừng suy nghĩ quá nhiều, tạm thời ta vẫn chưa thể qua đó đâu. Sau này ngươi đột phá ở linh huyệt sẽ dễ dàng hơn, lại còn có thể giúp linh huyệt tăng cấp bậc."

Tiêu Phàm xoa xoa đầu Tô Ấu Vi, nói.

Đợi sau này nàng biết Tiêu Hải là Hoàng đế, không biết sẽ kinh ngạc thế nào.

"Ừm."

"Lão công, tình hình bên Trái Đất sao rồi?"

Tô Ấu Vi dò hỏi.

Tiêu Phàm kể lại mọi chuyện trong một tháng gần đây, ánh mắt Tô Ấu Vi lộ ra vẻ tức giận, thế mà Tiêu Phàm lại bị bạo lực mạng.

Trong nước H hiện còn tốt, nhưng người nước ngoài lại mắng Tiêu Phàm rất nhiều, trong đó còn có người có một phần huyết mạch Viêm Hoàng. Có một phần huyết mạch Viêm Hoàng, họ cũng có thể miễn cưỡng tu luyện Viêm Hoàng quyết. Nhưng rất nhiều người trong số họ chẳng những không cảm kích, ngược lại rất căm tức.

Gia tộc của họ thật vất vả mới có thể di dân ra nước ngoài, vốn là họ rất có cảm giác ưu việt khi đối mặt với người nước H. Bây giờ tu luyện Viêm Hoàng quyết, họ không hề có cảm giác ưu việt, tốc độ tu luyện của họ chậm hơn đồng bào trong nước nhiều.

Hiện có nhiều người nước ngoài vừa tu luyện Viêm Hoàng quyết vừa mắng Tiêu Phàm ở trên mạng mỗi ngày, mắng hắn cố ý tạo ra điểm hạn chế. Nếu người người đều có thể tu luyện công bằng, họ cũng sẽ không chịu ảnh hưởng.

"Lão công, ta đã tra thử tài liệu trên mạng. Có phải đầu óc mấy người đó có bệnh không? Dù gì họ có thể tu luyện Viêm Hoàng quyết cũng tốt hơn việc hoàn toàn không thể tu luyện nhiều. Thế là đã để họ chiếm được lợi rồi."

Tô Ấu Vi tức giận nói.

Tiêu Phàm cười nhạt nói:

"Đừng động tới họ, trên thế giới có vài tỷ người, chúng ta không thể quản miệng nhiều người như vậy được. Phải rồi Vi Vi, đây là ảnh của ông nội ta, ngươi có thể xóa bỏ toàn bộ ảnh của ông nội trên Internet được không?"

Chương 749: Điều Tra Tư Liệu

Tiêu Phàm nói xong rồi trong tay xuất hiện một bức ảnh của Tiêu Hải.

"Tất nhiên được."

Tô Ấu Vi gật đầu.

Tu vi của nàng tăng lên khiến lực tinh thần càng mạnh hơn, mảng kỹ thuật hacker lại có bước tiến, việc này với nàng mà nói không quá khó khăn.

"Vậy ngươi mau xử lý đi."

"Ừm."

Tô Ấu Vi vẫn nằm im không nhúc nhích, nhưng lực tinh thần của nàng đã đến căn phòng cách vách, mất không bao lâu nàng đã tra ra không ít tài liệu.

"Lão công, ta cảm thấy phải trực tiếp xóa bỏ thì không tốt lắm. Trước đó, ông nội Tiêu mất tích, tài liệu của hắn đều ở trong hệ thống của cục Công An, trực tiếp xóa bỏ dễ khiến người ta phát hiện ra điều bất thường. Ta có thể tiến hành xử lý mã hóa các tài liệu liên quan. Với thân phận hiện giờ của ngươi, việc xử lý mã hóa tin tức của người nhà ngươi là bình thường, không dễ bị nghi ngờ."

Tô Ấu Vi nói.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu:

"Ngươi là chuyên gia ở mảng này, nghe lời ngươi, vậy ngươi cứ tiến hành xử lý mã hóa các tài liệu liên quan đi. Cha mẹ ta, còn có ta và tin tức của ngươi cũng đều phải xử lý mã hóa."

Tô Ấu Vi nói:

"Được. Ta đã đột phá tu vi, vừa đúng lúc nghĩ ra một phương thức mã hóa mới, người khác muốn giải mã cũng rất khó. Ta còn có thể đặt bẫy, nếu có cao thủ hacker hàng đầu cố gắng phá giải, ta sẽ có thể tìm hiểu được nguồn gốc của đối phương."

Tiêu Phàm hôn ở trên mặt Tô Ấu Vi.

Tô Ấu Vi trở lại, khiến hắn có thể dễ dàng xử lý rất nhiều chuyện, năng lực mạng của những người khác ở nước H yếu hơn nàng nhiều. Dù là Hắc Đế và Phượng Hoàng, cũng có chênh lệch rất lớn Tô Ấu Vi.

Năm phút sau, Tô Ấu Vi dịu dàng nói:

"Lão công, đã chuẩn bị xong rồi."

Tiêu Phàm nói:

"Gần đây có người điều tra tư liệu của họ không?"

Tô Ấu Vi nói:

"Có người điều tra thông tin của cha mẹ ngươi, nhưng lại không có ai điều tra thông tin của ông nội Tiêu. Không có thông tin của hắn trên internet, người bình thường vốn không thể tra tin tức trong cục Công An, cục Dân Chính."

Tiêu Phàm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tạm thời vẫn không có ai liên tưởng tới phương diện đó. Ông nội hắn đã mất tích vào mười năm trước, ai có thể nghĩ đến khi đó hắn lại xuyên không đến dị giới chứ? Việc này khó có thể tưởng tượng được. Không có ảnh, tình hình của ông nội hắn tạm thời sẽ không bị lộ.

"Ngủ đi. Ngươi đã cố gắng tu luyện cực khổ cả một tháng này rồi."

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Ngay sau đó, Tiêu Phàm ôm Tô Ấu Vi đi ngủ.

"Lão công, ngươi ngủ thêm lát nữa đi, ta đi làm bữa sáng cho ngươi."

"Ta không ăn sáng, ăn ngươi là được rồi."

Tiêu Phàm cười híp mắt nói.

Đợi hai người Tiêu Phàm rời giường đã là hai giờ sau. Họ không dùng bữa sáng nữa vi không bao lâu nữa đã đến bữa trưa.

"Đi thôi, đi một chuyến đến cô nhi viện với ngươi trước, sau đó chúng ta lại đến Đế Đô, mấy người ông nội Lục chắc rất nhớ ngươi."

"Ừm."

Không bao lâu sau, Tiêu Phàm dẫn theo Tô Ấu Vi bay đến cô nhi viện ở thành phố Z, bọn nhóc Nha Nha đã lâu không gặp Tô Ấu Vi nên rất nhớ nàng.

"Ấu Vi tỷ tỷ."

"Tiêu Phàm ca ca."

Thấy hai người Tiêu Phàm đến, đám trẻ cô nhi viện đều rất vui vẻ. Thật ra, có nhiều cô nhi viện không được hài hòa như vậy, nhưng Thẩm An Mai làm rất tốt vai trò của một viện trưởng, bọn nhỏ cũng rất tốt.

Tô Ấu Vi và đám nhóc Nha Nha cùng nhau chơi trò chơi.

Tiêu Phàm như có điều suy nghĩ nhìn đám nhóc Nha Nha. Mấy đứa nhóc này rất thân với Tô Ấu Vi, cũng rất thân với hắn, bồi dưỡng chúng nó còn tốt hơn bồi dưỡng người lớn. Tam quan của người lớn đã có sẵn, cho nhiều lợi ích hơn nữa cũng chưa chắc đã trung thành, nhưng đám nhóc Nha Nha thì lại có thể.

"Chuyện sau này sẽ thương lượng thử với ông nội trước, nếu ông nội đồng ý, ta sẽ gặp viện trưởng Thẩm thương lượng sau."

Tiêu Phàm thầm nghĩ.

Cô nhi như đám nhóc Nha Nha, sau này, phần lớn cũng không chắc sẽ có tiền đồ tốt, hắn có thể cho chúng tương lai thật tốt.

"Phàm ca, ngươi cũng tới đây đi. Nha Nha, các ngươi mau đến kéo Tiêu Phàm của các ngươi qua đây."

Tô Ấu Vi vui vẻ nói. Với nàng, nơi này chính là nhà của nàng.

Tiêu Phàm nhanh chóng tham gia vào. Hai người Tiêu Phàm ở cô nhi viện đến xế chiều, sau đó Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi ngồi máy bay trực thăng đến đế đô.

"Tiêu Phàm, Ấu Vi."

Bà ngoại của Tô Ấu Vi đến đón hai người Tiêu Phàm.

"Bà ngoại, có phải đã có chuyện gì xảy ra rồi không?"

Tô Ấu Vi dò hỏi.

Nàng nhạy bén nhận ra được, không khí nhà họ Lục có gì đó không đúng. Bà ngoại của Tô Ấu Vi là Liễu Tú Vân chỉ chỉ trên lầu:

"Ông ngoại ngươi đang khó chịu ở trên lầu, ngươi đợi lát nữa đến khuyên hắn một chút đi."

Tiêu Phàm ngại ngùng nói:

"Không phải là đã lâu rồi mà ta không đưa Ấu Vi tới đây nên ông nội Lục khó chịu chứ?"

Liễu Tú Vân lắc đầu.

Chương 750: Kiểm Tra

"Không biết có người xuất hiện ở đâu ra trên mạng, điên cuồng bôi đen công ty của Chí Viễn, còn nói nhà họ Lục chúng ta cấu kết với quan thương. Sao ông ngoại ngươi có thể chịu được việc này."

Sắc mặt Tiêu Phàm nghiêm trọng, Lục Bách Xuyên có thân phận địa vị thế nào, vậy mà lại dám bôi đen công kích hắn, đây cũng không phải là chuyện nhỏ.

…

Tô Ấu Vi truyền âm cho Tiêu Phàm:

"Chồng à, sao ta cảm thấy nơi này không nhắm vào ngươi thì cũng là nhắm vào cả hai chúng ta?"

"Đối phương tuyệt đối không phải là thủy quân bình thường, hẳn là hacker hàng đầu."

Tiêu Phàm khẽ gật đầu, hắn cũng có cảm giác giống vậy. Với thân phận của Lục Bách Xuyên, thủy quân bình thường nào dám nhắm vào ông? Nếu ông không bị chứng mất trí nhớ, để ông phát hiện ra thì chắc chắn bọn hắn phải ngồi tù mọt gông mất thôi.

"Vi Vi, ngươi tra thử xem."

"Được."

Tô Ấu Vi mang theo một chiếc máy tính trong túi xách, nàng bí mật kiểm tra thông tin thật nhanh, trong lúc đó Tiêu Phàm đi lên lầu rồi đến phòng làm việc của Lục Bách Xuyên.

"Bác Lục, chuyện này không đáng để bác tức giận đâu."

"Khả năng cao là hacker đánh lén, thủy quân bình thường đều không dám làm ra chuyện như vậy, nếu ngài tức giận, vậy khác nào cho đối phương được như ý nguyện."

Tiêu Phàm cười rồi nói.

Lục Bách Xuyên lườm Tiêu Phàm rồi nói:

"Thằng nhãi Tiêu Phàm nhà ngươi, ngươi gọi bà ngoại Ấu Vi là bà ngoại, tại sao đến phiên ta vẫn cứ là bác Lục mãi thế?"

"Tin ta đuổi ngươi ra ngoài luôn hay không."

Tiêu Phàm rất lúng túng, hắn nói:

"Ông ngoại, ta gọi vậy không phải vì ta kính trọng ngài sao? Sau này ta sẽ đổi, từ nay ta sẽ gọi ngài là ông ngoại được không."

"Làm vậy thì còn coi được."

"Ấu Vi thế nào rồi?"

Lục Bách Xuyên dò hỏi.

Tiêu Phàm mỉm cười và nói:

"Vi Vi đã có tu vi cấp bậc Tông Sư, ngoài ra còn có thực lực của một Đại Tông Sư."

"Được rồi, tốt lắm!"

Lục Bách Xuyên thở phào nhẹ nhõm.

Mỗi lần ông xem những tin tức trên mạng đều cảm thấy khó chịu vô cùng, lúc này nghe nói thực lực của Tô Ấu Vi tăng lên rất nhiều, cuối cùng ông cũng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Tô Ấu Vi có thực lực cao cường chắc chắn đang rất an toàn.

"Đi thôi, chúng ta xuống dưới ăn cơm trước đã."

Lục Bách Xuyên nói.

Rất nhanh, Tiêu Phàm và Lục Bách Xuyên đã xuống đến tầng dưới, Tô Ấu Vi vừa nhìn thấy ông đã bước vội lên gọi ông ngoại khiến Lục Bách Xuyên nở nụ cười đáp lại nàng.

"Chồng à, sau khi ta lén lút kiểm tra mới biết quả nhiên là do một hacker làm."

"Hơn nữa thực lực hacker của đối phương cực kì cao, vượt qua cả Át Bích, thậm chí có thể nói thực lực của đối phương không kém ta lúc trước bao nhiêu."

Tô Ấu Vi bắt đầu nói thông qua truyền âm.

Tiêu Phàm nheo mắt lại, trước khi Tô Ấu Vi xuyên qua đã đạt tới cấp bậc Tiên Thiên, trước đó trình độ hacker của nàng đã vượt xa Át Bích.

"Vi Vi, ngươi có nghi ngờ ai không?"

Tiêu Phàm bí mật hỏi.

Tô Ấu Vi thông qua truyền âm nói:

"Đối phương có hơi giống Át Bích, nhưng ta có cảm giác người này chỉ đang bắt chước hắn. Át Bích không có khả năng làm được chuyện này."

"Vi Vi, vẫn còn có một khả năng khác."

"Át Bích được tiêm chất lỏng tiến hóa, sau đó hắn đã trở thành một người tiến hóa mạnh mẽ."

Tô Ấu Vi giật mình.

Quả thật chyện này rất có khả năng. Chỉ là Át Bích nhiều tiền tiêu mãi không hết, sao hắn còn muốn tiêm chất lỏng tiến hóa làm gì? Chưa kể tỷ lệ tử vong cũng không thấp.

"Vi Vi, hiện tại thực lực của ngươi mạnh hơn hắn đúng không? Ngươi có thể lôi đầu hắn ra được không? Một kẻ như vậy nhất định phải được xử lý sớm."

"Ta có thể, nhưng sẽ mất một chút thời gian. Hơn nữa dùng chiếc máy tính này không được. Ta cần một chiếc máy tính tốt nhất."

Tiêu Phàm và những người khác cùng ngồi xuống bàn ăn.

"Ta đã gọi ngài là ông ngoại rồi, vậy ta biếu ông ngoại và bà ngoại mấy giọt Sinh Mệnh Linh Dịch để hiếu thuận, ngài sẽ không phản đối chứ?"

Tiêu Phàm mỉm cười rồi nói.

Lúc đầu, khi hắn đưa hai giọt Sinh Mệnh Linh Dịch cho Lục Bách Xuyên, Lục Trí Viễn đã cho hắn một tỷ đồng, sau đó mấy giọt Sinh Mệnh Linh Dịch này được bán đấu giá với giá cao ngất trời. Sau khi Tiêu Phàm biết được chuyện này đã đề nghị cho Lục Bách Xuyên thêm vài giọt Sinh Mệnh Linh Dịch, nhưng bị ông từ chối, thậm chí ngay cả khi con trai muốn biếu lấy thảo ông cũng không nhận.

"Ông ngoại, công ty cậu hai Lục phát triển một phần cũng do sức ảnh hưởng của ngài tác động đến, nhưng ta không có liên quan đến phạm vi ảnh hưởng của ngài, nên ngài cứ yên tâm nhận Sinh Mệnh Linh Dịch là được."

Tiêu Phàm nói.

Lục Bách Xuyên trừng mắt nhìn Tiêu Phàm:

"Tiêu Phàm, ngươi cố ý muốn chọc giận ta đúng không, thằng nhãi này, ngươi không biết chuyện nào nên nói, chuyện nào không nên nói sao."

Tiêu Phàm mỉm cười rồi nói:

"Ông nội, ngài khoan dung cho ta. Ngài không chủ động mưu cầu lợi ích cá nhân, nhưng loại ảnh hưởng này trên thế giới cũng chỉ là một tồn tại khách quan thôi, ngài cần gì phải kiêng kỵ mãi."

Chương 751: Sinh Mệnh Linh Dịch

"Khi ngài ngồi đến vị trí đó, bất kể con cái của ngài làm gì cũng sẽ bị ảnh hưởng, và nếu những người bình thường làm ăn phát đạt thì con cái của họ cũng sẽ được hưởng lợi."

"Ngài lập được công lao hiển hách cống hiến cho quốc gia là sự thật không thể chối cãi, con cháu Trạch Bắc cũng không làm gì sai để phải chịu sự chỉ trích."

Lục Bách Xuyên thở phào nhẹ nhõm.

"Lục lão đầu, ông còn cần nhờ vãi bỗi như Tiêu Phàm khai sáng, ông không biết xấu hổ sao?"

Liễu Tú Vân nói.

Lục Bách Xuyên tức giận mà nói:

"Cũng như nhau thôi? Đây là lần đầu tiên ta bị mắng như vậy, hắn đã quen với việc bị mắng từ lâu rồi kìa."

Tiêu Phàm:

"..."

"Sinh Mệnh Linh Dịch đâu? Còn không mau lấy ra đây, lằng nhằng quá đấy."

Lục Bách Xuyên nói.

Cả Tô Ấu Vi và Liễu Tú Vân đều thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng ông già cố chấp Lục Bách Xuyên cũng chịu thả lỏng, nếu không chắc phải cưỡng ép đút ông ăn mới được.

Một cái bình nhỏ bằng ngọc lập tức xuất hiện trong tay Tiêu Phàm. Trong cái bình ngọc có sáu giọt sinh mệnh linh dịch.

Ngay sau đó Lục Bách Xuyên và vợ ông mỗi người dùng ba giọt.

Trong khoảng thời gian gói gọn trong một bữa ăn, hai ông bà Lục Bách Xuyên đã trẻ hơn rất nhiều.

"Ông ngoại, bà ngoại, ta thấy lần sau tốt nhất là các ngài nên tu luyện nhiều hơn."

Tiêu Phàm mỉm cười.

Hai người Lục Bách Xuyên cũng gật đầu.

Chẳng mấy chốc bọn hắn đã đi tu luyện, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi cũng rời khỏi đó.

"Khương cục, căn cứ an ninh mạng Honker của Trung Quốc ở đâu? Ta và Tô Ấu Vi sẽ đến đó, chúng ta có việc phải làm."

Tiêu Phàm gọi điện thoại cho Khương Vạn Trần.

Khương Vạn Trần sửng sốt, ngay lập tức hắn hiểu ra Tô Ấu Vi thực sự là Nữ Đế, xem ra suy đoán của mọi người cũng không sai.

"Đã biết."

Khương Vạn Trần nói cho Tiêu Phàm biết địa chỉ ngay lập tức.

Tiêu Phàm mang theo Tô Ấu Vi cùng bay đến đó, cả hai vừa đáp xuống căn cứ đã có người ra nghênh đón.

"Tiêu Tông Sư, ta là Đổng Trường Hải, là ngươi phụ trách của căn cứ này, hoan nghênh Tiêu Tông Sư đến căn cứ của chúng ta để kiểm tra và chỉ đạo giám sát công tác."

Người phụ trách căn cứ chào hỏi cực kỳ nhiệt tình.

Hắn vẫn không biết tại sao Tiêu Phàm lại đến đây, nhưng thực lực của Tiêu Phàm vẫn còn ở đó, đương nhiên Tiêu Phàm cũng có tiếng nói trước mặt các Đại trưởng lão.

"Đổng tướng quân, làm phiền ngươi rồi."

Tiêu Phàm nói.

Đối phương có quân hàm cấp tướng, và mạng lưới là một chiến trường vô hình.

"Tiêu Tông Sư, ngươi gọi ta một tiếng ông chủ Đổng là được rồi, rất nhiều cấp dưới của ta cũng gọi ta là ông chủ."

Đổng Trường Hải mỉm cười.

"Được thôi."

Tiêu Phàm mỉm cười và gật đầu.

Chẳng mấy chốc, Tiêu Phàm và những người khác bước vào một tòa nhà nhỏ bình thường, sau khi đi thang máy rốt cuộc Tiêu Phàm cũng đến căn cứ bí mật nằm sâu dưới lòng đất.

"Ông chủ, không ngờ ngươi có thể mời Tiêu Tông Sư đến đây."

"Tiêu Tông Sư, ngươi có thể ký tên cho chúng ta không?"

Sự xuất hiện của Tiêu Phàm và những người khác tại căn cứ khiến nhiều người phấn khích mãi không thôi.

Tiêu Phàm ho nhẹ một tiếng trước khi nói:

"Mọi người, hôm nay nhân vật chính không phải ta."

Phượng Hoàng nhìn Tô Ấu Vi, nàng không giấu được hưng phấn:

"Là Nữ Đế sao, Tô Ấu Vi, quả nhiên ngươi là Nữ Đế đúng chứ?"

Các tổ chức tình báo nước ngoài nghi ngờ chuyện này, và tất nhiên bọn hắn cũng không phải là ngoại lệ. Chẳng qua thân phận của Tiêu Phàm rất đặc biệt, nếu hắn và Tô Ấu Vi đã không chủ động nói ra, vậy bọn hắn cũng không thể đến gặp Tô Ấu Vi để xác minh

được.

Tô Ấu Vi khẽ gật đầu.

"Là ta."

"Các ngươi gọi tên của ta là được rồi. Ta muốn mượn thiết bị của các ngươi dùng một lát, ta cần phải đối phó với một cao thủ hàng đầu."

Tô Ấu Vi nói.

Phượng hoàng nói vội:

"Người ngươi nói chính là tên gây sự trên mạng ngày hôm nay đúng không? Trình độ của hắn cao thật đó."

"Chúng ta cùng nhau ra tay, nhưng lại không tài nào tóm được hắn."

Nói đến đây, Phượng Hoàng nhìn về sang Đổng Trường Hải.

"Ông chủ, để Nữ Đế dùng máy vi tính của chúng ta được không?"

Đổng Trường Hải gật đầu:

"Đương nhiên có thể, chúng ta cầu còn không được!"

Phượng Hoàng cũng rất vui vẻ nói:

"Nữ Đế, vậy ngươi dùng máy tính của ta nhé? Ta sẽ ở bên cạnh học tập một chút."

…

Tô Ấu Vi nói:

"Phượng Hoàng, đối phương có khiêu khích ngươi lần nào chưa?"

"Có, hắn có khiêu khích ta vài lần."

Phượng Hoàng đáp lại rất nhanh.

Tô Ấu Vi nói:

"Vậy ngươi tiếp tục dẫn người theo dõi, chờ khi đối phương lại khiêu khích, ta sẽ thay ngươi lần theo dấu vết của đối phương."

Phượng Hoàng gật đầu lia lịa.

Ngay sau đó, Phượng Hoàng và những người khác giống như được tiêm máu gà mà điên cuồng truy tìm trên Internet, mà việc này ít nhiều gì cũng mang đến rắc rối cho Át Bích. Dù cho năng lực mạng của Át Bích vẫn mạnh hơn nhiều, tuy nhiên nhóm người Phương Hoàng cũng chẳng phải đơn thân độc mã, đương nhiên năng lực kết hợp tác chiến của bọn hắn vẫn rất mạnh.

"Xem ra không cho các ngươi nhìn chút màu sắc, các ngươi sẽ không biết thế nào là lợi hại!"

Chương 752: Là Nữ Đế Ư?

Tại biên giới nước Mỹ, Át Bích liên tục cười chế giễu.

Hắn biết khá rõ về đám người Phượng Hoàng, với thực lực hiện tại của hắn, mặc dù đám người Phượng Hoàng có thể gây ra một vài rắc rối nhưng đương nhiên không làm gì được hắn. Cho dù Nữ Đế xuất hiện ngay lúc này, Át Bích cũng không ngán, bởi vì hắn cảm thấy thực lực của mình đã không còn thua kém Nữ Đế nữa.

"Nữ Đế, Át Bích đến rồi."

"Hắn đang bắt đầu phản kích lại chúng ta!"

Phượng Hoàng nói.

Làn sóng dữ liệu mạng đang dâng trào một cách cuồng bạo, ngay cả khi Phượng Hoàng và những người khác cùng nhau chống lại, bọn hắn vẫn khó có thể chống đỡ nổi.

"Ta đến đây!"

Tô Ấu Vi nói.

Phượng Hoàng đứng lên, nàng lập tức vọt sang một bên.

Tô Ấu Vi cũng không ngồi xuống. Ngay lập tức, bàn phím trên máy tính của Phượng Hoàng tự di chuyển với tốc độ nhanh cực kỳ.

Phượng Hoàng nhìn cảnh tượng này như chết lặng người.

Tốc độ ấn phím nhường này là nhanh hơn của nàng gấp bốn, năm lần, hơn nữa tỷ lệ chính xác cao tới một trăm phần trăm, tuyệt đối không có sai sót nào cả.

"Ta còn cần thêm hai máy tính nữa."

Tô Ấu Vi nói.

Khi hai người bên cạnh nghe nàng nói, cả hai người họ đã rời khỏi bàn phím ngay lập tức.

Tô Ấu Vi cũng bắt đầu điều khiển máy tính của họ, với thực lực hiện tại của nàng, nàng có thể dùng ba máy tính cùng một lúc cũng không thành vấn đề.

"Bái phục luôn."

"Đây là thực lực của Nữ Đế đó hả?"

Những người còn lại đều dừng lại, bọn hắn đồng loạt nhìn sang Tô Ấu Vi với ánh mắt khiếp sợ vô cùng.

"Tình huống gì thế này?"

Át Bích nhận ra có gì đó không ổn, hắn không hiểu sao sức mạnh của Phượng Hoàng đột nhiên tăng lên rất nhiều.

"Nữ Đế, là ngươi ư?"

Tinh thần chiến đấu của Át Bích tăng vọt chỉ trong tích tắc.

Ngay lập tức hắn chiến đấu quyết liệt với Tô Ấu Vi!

Nhưng Át Bích vốn không biết rằng hắn chỉ đang chiến đấu với một trong những lực lượng của Tô Ấu Vi, và hai lực lượng khác vẫn đang bí mật xâm nhập. Dẫu cho Tô Ấu Vi chỉ dùng một trong

những lực lượng, nàng cũng đã đánh khó phân thắng bại với Át Bích, rõ ràng thực lực của nàng đã vượt lên rất xa Át Bích.

"Mạnh thật, quả nhiên là thần tượng của ta."

"Mặc dù thực lực của Át Bích đáng sợ, nhưng hắn vẫn có khoảng cách chênh lệch với Nữ Đế."

Phượng Hoàng và những người khác vẫn chưa thôi phấn khích.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Át Bích càng ngày càng đánh càng hăng, hắn tuyệt đối không muốn mình thất bại trong lần đối đầu đầu tiên.

"Nữ Đế à Nữ Đế, mặc dù ngươi lợi hại, nhưng ta mới trở thành người tiến hóa cấp S chưa được bao lâu, trình độ của ta còn có thể tăng lên."

"Đến lúc đó sao ngươi có thể là đối thủ của ta chứ?"

"Lần này ngươi đánh không lại ta, về sau ngươi lại càng thêm vô vọng, ta là Internet chi thần, ha ha ha!"

Át Bích phấn khích không thôi.

Hắn cảm thấy lần này thật sự mình đã đánh cược đúng, nếu không trở thành người tiến hóa cấp S, hắn chỉ có thể chịu cảnh bị áp chế vĩnh viễn mà thôi.

Thấm thoát, nửa giờ đã trôi qua.

Trên trán Tô Ấu Vi xuất hiện những lớp mồ hôi mịn, đối đầu với cường độ cao như vậy khiến nàng tương đối căng thẳng.

"Tìm thấy rồi!"

"Tên của đối phương là Ivy Miller."

"Địa chỉ là--"

Một nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt của Tô Ấu Vi, hai lực lượng trong bóng tối của nàng cũng rút lui ngay sau đó, trong khi lực

lượng trên mặt đất vẫn tiếp tục chiến đấu.

Miễn là điều khiển một máy tính, áp lực của Tô Ấu Vi sẽ giảm đi rất nhiều.

Tiêu Phàm nói:

"Vi Vi, ngươi gửi tin nhắn cho Trương Lâm, hiện tại hắn đang ở nước Mỹ, nói hắn đến đó và hạ gục Ivy Miller đi."

Đến hôm nay Tô Ấu Vi mới biết Trương Lâm là ai. Nhưng đương nhiên Tô Ấu Vi sẽ biết cách để liên lạc với hắn.

Ngay sau đó Trương Lâm đang ở nước Mỹ đã nhận được tin nhắn.

"Đã nhận được."

Trương Lâm trả lời bằng một tin nhắn khác.

Ban đầu Trương Lâm ở Đảo March của Đế quốc Anh Luân, nhưng sau khi chiến hạm được vận chuyển đi thì Tiêu Phàm đã gửi hắn đến nước Mỹ để chờ mệnh lệnh mới.

"Vi Vi, Trương Lâm phải đi bao lâu mới đến được đó?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tô Ấu Vi nói:

"Khoảng cách giữa bọn hắn cũng không xa lắm, đều ở phía đông nước Mỹ, chắc chắn hắn sẽ đến đó trong hai giờ nữa."

"Ừm."

"Ngươi kéo chân Ivy Miller đừng để hắn chạy thoát."

Tiêu Phàm nói.

Tô Ấu Vi gật đầu:

"Thực lực của hắn đang dần tăng lên, cho dù ta rút lui ngay lúc này, hắn cũng sẽ bám riết không buông."

"Vậy thì tốt."

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Át Bích, hay nói đúng hơn là Ivy Miller đang vô cùng sảng khoái. Lúc đầu, thực lực của Tô Ấu Vi mạnh hơn hắn một chút, nhưng trong lúc đối đầu kịch liệt, thực lực của hắn đã tăng lên rõ rệt. Dần dần hắn đã chiếm thế thượng phong.

"Cái quái gì, Nữ Đế, đến lúc đó ngươi hãy ngoan ngoãn làm tiểu nô lệ của ta đi, ha ha ha!"

"Tiêu Phàm không còn năng lực mạng, rồi đến một lúc nào đó cuộc sống của hắn sẽ không còn tốt đẹp nữa đâu."

Ivy Miller dần chuyển từ phòng thủ sang tấn công.

Chương 753: Bí Mật Mang Hắn Trở Lại

Trong lúc đó, máy bay của Trương Lâm đã hạ cánh xuống thành phố nơi Ivy Miller đang sinh sống. Hắn đã ở cách sân bay không xa. Nếu hắn muốn đến một thành phố khác, hắn có thể lẻn vào máy bay để đến thành phố đó.

"Mười lăm phút nữa tới."

Trương Lâm đã gửi một tin nhắn.

Hắn cũng không ngồi xe, thay vào đó ẩn thân chạy nhanh tới trước, tốc độ hắn di chuyển trên mặt đất cũng sẽ không chậm hơn khi ngồi trên trực thăng.

Chẳng mấy chốc, mười lăm phút trôi qua.

Ivy Miller vẫn đang chiến đấu hăng say.

Trương Lâm đến trước cửa biệt thự nơi Ivy Miller đang ở, trong lúc đó tinh thần niệm lực của hắn đã tiến vào biệt thự và tìm thấy Ivy Miller.

"Đã xác định được mục tiêu."

Trương Lâm lại gửi một tin nhắn khác.

Lúc này Tiêu Phàm mới nở một nụ cười:

"Vi Vi, gửi tin nhắn yêu cầu Trương Lâm bắt Ivy Miller và bí mật mang hắn trở lại đây."

"Nếu không bắt sống được thì cứ giết hắn luôn."

Ivy Miller là người đứng đầu liên đoàn poker, ngoài ra hắn còn là một cao thủ hacker hàng đầu, ắt hẳn hắn phải nắm trong tay không ít bí mật quan trọng đâu.

"Được."

Ngay lập tức Tô Ấu Vi gửi tin nhắn.

Trương Lâm lặng lẽ tiến vào biệt thự, hắn từ từ tiếp cận Ivy Miller trong lúc ẩn thân, đương nhiên Ivy Miller cũng không để ý đến chút bất thường đó, cả tinh lực của Ivy Miller đều nằm trên mạng Internet. Chưa kể hắn chỉ có một vài thành tựu cấp S, trong khi Trương Lâm lại là một cường giả cấp bậc SSS đỉnh phong.

Chênh lệch giữa bọn hắn không chỉ là hai đại cảnh giới.

"Ầm!"

Trương Lâm dùng lòng bàn tay bổ một phát vào cổ Ivy Miller, đồng thời cũng dồn tinh thần niệm lực cường đại của hắn vào đầu Ivy Miller. Chỉ trong nháy mắt, Ivy Miller bất tỉnh.

Trương Lâm mang theo Ivy Miller rời đi nhanh chóng.

Hiện tại Ivy Miller đã là người tiến hóa cấp S, thực lực của bản thân hắn cũng không tệ, chính vì vậy nước Mỹ không sắp xếp cường giả đi theo để bảo vệ hắn. Đương nhiên, có sắp xếp cũng vô ích thôi. Trương Lâm có thực lực cấp bậc SSS đỉnh phong, trong khi những người tiến hóa đến cấp SSS từ nước Mỹ đều chỉ có vào thành tựu nhỏ với thực lực cấp SSS.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Một số cao thủ Internet ở nước Mỹ đã bí mật theo dõi trận chiến giữa Tô Ấu Vi và Ivy Miller, bọn hắn đã vô cùng bất ngờ khi trận chiến kết thúc một cách đột ngột.

"Không ổn rồi, tình huống này không đúng lắm!"

Joseph và những người khác cũng đang chú ý, Joseph lập tức gọi điện thoại cho Ivy Miller, nhưng một lúc lâu sau vẫn không có người nghe máy.

Năm phút trôi qua, một đặc vụ đã đến trước cửa biệt thự.

"Trưởng quan, trong nhà không có ai, nhưng cũng không có dấu hiệu nhà bị xâm nhập, ngoài ra trong nhà cũng không có dấu vết đánh nhau."

Đặc công báo tin.

Khuôn mặt của Joseph cực kỳ xấu xí.

Không có dấu vết mới chính là vấn đề lớn nhất.

Nếu Ivy Miller chiếm thế thượng phong thì hắn sẽ dừng tay sao? Dựa trên sự hiểu biết của Joseph về hắn, Ivy Miller sẽ không bao giờ dừng lại. Ắt hẳn hắn đã bị một cường giả hàng đầu bắt đi.

Nhưng Ivy Miller là cường giả cấp s, đối thủ hẳn cũng phải có thực lực cấp SSS. Nếu hắn bị một cường giả ở cấp bậc này bắt đi, vậy bọn hắn cũng hết cách rồi.

"Trình độ của Ivy Miller cực cao, nhưng hắn lại bị người theo dõi đến nhà, sau đó bị bắt đi, thực lực của Nữ Đế quả thật thâm sâu khó lường."

Joseph nhíu mày.

…

Sau khi Trương Lâm mang theo Ivy Miller đi thật xa, đồng thời xác định được không có ai theo dõi mình. Hắn đã gửi một tin nhắn khác.

Tô Ấu Vi nhìn sang Tiêu Phàm, nàng cười rồi nói:

"Phàm ca, Trương Lâm đã mang Ivy Miller đi rồi, ngoài ra không có cường giả nào đang bám đuôi hắn."

Tiêu Phàm có hơi tiếc nuối, hắn nói:

"Vậy cũng thật đáng tiếc, nếu như có cường giả ở chung quanh, nói không chừng còn có thêm thu hoạch khác."

Đổng Trường Hải rất vui vẻ mà nói:

"Vậy sau này sẽ không còn sự tồn tại của Át Bích nữa đúng chứ? Đây thật sự là tin tức tốt với chúng ta."

"Trong thời gian Át Bích hoạt động trên Internet hắn đã làm ra muôn vàn đủ loại chuyện xấu. Liên minh poker chẳng khác gì một căn bệnh ung thư lớn."

Phượng Hoàng nói:

"Nhưng cũng đáng tiếc thật, vẫn còn những người khác trong Liên minh Poker nước Mỹ. Những người còn lại sẽ nhận được tin tức Át Bích xảy ra chuyện sớm thôi."

"Chắc chắn bọn hắn sẽ đổi vị trí và ẩn nấp ngay lập tức."

Tiêu Phàm cười rồi nói:

"Ắt hẳn Át Bích biết danh tính của bọn hắn, dù bọn hắn ẩn náu ở đâu thì cũng bị chúng ta tìm thấy thôi!"

Đổng Trường Hải nói:

"Tiêu Tông Sư nói đúng. Biết được danh tính sẽ dễ đối phó hơn nhiều. Nhất định chúng ta phải tiêu diệt được Liên minh Poker này."

"Tiêu Tông Sư, Nữ Đế, hiếm khi các ngươi tới nơi đây, hay là ở lại chơi thêm chút nữa, dù gì hai người các ngươi cũng là thần tượng của mọi người ở đây."

Phượng Hoàng và những người khác gật đầu liên tục.

Tô Ấu Vi có hơi ngượng ngùng, nàng nói:

"Ngài cũng đừng gọi ta là Nữ Đế nữa, đó chỉ là biệt hiệu vớ vẩn do người khác đặt cho ta thôi."

Chương 754: Chênh Lệch

Đổng Trường Hải khen ngợi:

"Nhưng ngươi xứng đáng với danh hiệu này. Chỉ riêng thao tác vừa rồi của ngươi đã đủ để chứng minh rồi."

"Phượng Hoàng và những người khác bình thường đều cảm thấy kỹ năng của bọn hắn không quá tệ, nhưng bây giờ chỉ sợ bọn hắn phải chịu đả kích lớn rồi."

Nhóm người Phượng Hoàng lắc đầu.

Một người đứng bên cạnh Phượng Hoàng cười rồi nói:

"Ông chủ, ngươi nói thế hình như không đúng lắm, người bình thường sẽ bởi vì thần lực cường đại mà chịu đả kích ư?"

"Khi chênh lệch đạt đến một mức độ nhất định, chúng ta sẽ không có những ý nghĩ tương tự, làm vậy khác nào đang làm khó chính mình."

Phượng Hoàng cũng cười nói:

"Đúng vậy, ông chủ à, hiện tại ngươi tu luyện Viêm Hoàng Quyết, nhưng chẳng lẽ bởi vì ngươi nhìn thấy thực lực lợi hại của Tiêu Tông Sư mà bị đả kích sao?"

Đổng Trường Hải nói mà tức giận:

"Xem ra các ngươi không muốn nhận tiền thưởng tháng này nữa rồi."

"Ông chủ, ta sai rồi."

"Ông chủ, ngươi nói gì cũng đúng cả."

Mấy người nói vội.

Tiêu Phàm mỉm cười, bầu không khí của Đổng Trường Hải và những người khác ở nơi này rất hòa hợp.

"Ông chủ Đổng, chúng ta vẫn nên trở về trước thôi, hôm nay bác Lục vì chuyện này mà tức giận không yên tâm nên chúng ta phải trở về xem một chút."

Tiêu Phàm nói.d

Đương nhiên Đổng Trường Hải cũng biết chuyện hôm nay Lục Bách Xuyên bị bôi nhọ, hắn nói:

"Đợi đến khi ngươi quay trở về nói tin tức Át Bích bị bắt giữ cho bác Lục nghe, chắc tâm trạng ông sẽ thoải mái hơn nhiều lắm."

Nói đến đây, Đổng Trường Hải nhìn sang Tô Ấu Vi.

"Nữ Đế, ta vô cùng cảm kích ngươi vì chuyện ngày hôm nay, kỹ thuật của ngươi quá lợi hại, hy vọng sau này ngươi có thể chỉ dạy cho nhóm người Phượng Hoàng nhiều hơn."

"Sau khi tu luyện Viêm Hoàng quyết, thực lực của bọn hắn có tăng lên, nhưng chẳng hiểu sao tốc độ tăng trưởng vẫn chậm cực kỳ."

Tô Ấu Vi mỉm cười và nói:

"Ông chủ Đổng, nếu ngươi muốn năng lực mạng của Phượng Hoàng và những người khác được tăng cường nhanh chóng, tìm ta còn không bằng tìm Phàm ca giúp đỡ."

"Hả?"

Đổng Trường Hải bối rối.

Phượng Hoàng nói vội:

"Ông chủ, nếu Tiêu Tông Sư có thể giúp tu vi của chúng ta được nâng cao, vậy đương nhiên năng lực mạng của chúng ta cũng sẽ

tăng lên theo đó."

Đổng Trường Hải chợt hiểu ra.

"Tiêu Tông Sư, ngươi xem thử có thể giúp bọn hắn được không? Vì đảm bảo cho an ninh mạng của Trung Quốc, thật sự bọn hắn đã đóng góp rất nhiều công sức."

"Thậm chí bọn hắn đều tự nguyện đóng góp cho đất nước. Trong căn cứ của chúng ta vẫn còn một vài người nữa, nhưng bọn hắn đều là cải tạo thông qua lao động."

Tiêu Phàm nhìn sang nhóm người Phượng Hoàng.

Bọn hắn cũng dõi ánh mắt trông đợi sang Tiêu Phàm, nếu như tu vi của bọn hắn tăng lên, đương nhiên hiệu quả chiến đấu sẽ càng mạnh, đồng nghĩa với việc năng lực mạng cũng sẽ được nâng cao hơn rất nhiều.

"Ông chủ Đổng, hiện tại giúp tất cả bọn hắn thăng cấp là chuyện không mấy khả quan, ngươi có thể chọn ra năm người sau đó đưa bọn hắn đến huyện Lôi Sơn vào ngày mốt."

"Để bọn hắn bế quan tu luyện trong khoảng nửa tháng."

Tiêu Phàm nói.

Quả thật thực lực của nhóm người Phượng Hoàng cần phải được cải thiện hơn, đặc biệt là khi nước Mỹ vẫn còn những cao thủ Internet khác đã sử dụng chất lỏng tiến hóa. Ngay từ đầu bọn hắn đã rất mạnh, sau khi trở thành người tiến hóa sẽ càng mạnh hơn, đến lúc đó chỉ sợ nhóm người Phượng Hoàng sẽ không cách nào chống đỡ nổi.

Hơn nữa không phải chuyện gì cũng phải để tới tay Tô Ấu Vi xử lý được. Còn việc tu luyện của Tô Ấu Vi thì sao? Nếu Tô Ấu Vi bế quan thì phải làm sao? Tiêu Phàm không muốn trong lúc ôm Tô Ấu Vi đi ngủ vào nửa đêm, một cuộc điện thoại gọi đến Tô Ấu Vi lại phải đối phó với một cuộc khủng hoảng mạng mới.

"Tốt, được rồi."

Đổng Trường Hải gật đầu lia lịa.

Miễn là năm kỹ năng được cải thiện hơn, năng lực của bọn hắn cũng sẽ vượt lên rất nhanh, đến lúc đó bọn hắn sẽ có đủ năng lực để đối phó với hầu hết các nguy cơ.

"Ông chủ Đổng, coi như Phượng Hoàng là người đầu tiên đi."

Tô Ấu Vi nói.

Hai mắt Phượng Hoàng sáng lên. Mặc dù nếu chọn năm người trong số bọn hắn thì xác suất nàng được chọn trúng vẫn rất lớn, nhưng một khi Tô Ấu Vi đã nói như vậy, vậy chắc chắn 100% nàng sẽ được chọn.

"Nữ Đế, nếu ngươi đã nói vậy thì đương nhiên có thể."

Đổng Trường Hải cười ha hả nói.

Tiêu Phàm nói:

"Ông chủ Đổng, chuyện này cứ quyết định như vậy đi, chúng ta đi trước đây, ngươi cũng không cần phải đưa tiễn, chúng ta sẽ rời đi ngay lập tức."

Vừa dứt lời, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đã biến mất không thấy tăm hơi.

"Quả nhiên những thông tin trên mạng đều là sự thật, Tiêu Phàm có thể thuấn di thật này."

"Tiêu Tông Sư và Nữ Đế đều lợi hại ghê."

Phượng Hoàng và những người khác vẫn đang bàn luận rất sôi nổi.

Đổng Trường Hải vỗ tay:

"Được rồi, mau làm việc tiếp đi, ngày mai danh sách bốn người được chọn còn lại sẽ được thông báo sớm thôi."

"Tạm thời ai không được chọn thăng cấp cũng đừng nóng vội, chỉ cần các ngươi cố gắng hết sức làm việc, ta sẽ mặt dày hỏi lại Tiêu

Tông Sư thêm lần nữa."

Chương 755: Tăng Cường Tu Vi

Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi quay trở lại nhà họ Lục.

Sau khi Lục Bách Xuyên và Liễu Tú Vân nuốt Sinh Mệnh Linh Dịch cũng tranh thủ tu luyện một thời gian, lúc hai người Tiêu Phàm quay về thì hai ông bà đều đã tạm ngừng việc tu luyện.

"Tiêu Phàm, ta cảm thấy dư luận trên mạng đang bắt đầu đổi chiều."

Lục Bách Xuyên nói.

Tiêu Phàm mỉm cười và nói:

"Ông ngoại, mọi chuyện là do Át Bích thuộc Liên minh Poker gây rối, đồng nghĩa với việc có rất nhiều tài khoản trên Internet đều là tài khoản ảo."

"Hiện tại chúng ta đã bắt được Át Bích, lúc này ắt hẳn hắn đã bị đưa lên máy bay rồi, ngày mai sẽ bị áp giải trở về."

Với năng lực của Trương Lâm, để hắn mang theo Át Bích rồi lẻn vào máy bay đến Trung Quốc không phải chuyện gì khó khăn, hơn nữa phía Mỹ cũng không cố ý điều tra sâu hơn.

Nhưng cho dù bọn hắn điều tra ra được rồi thì có thể làm được gì? Hiện tại nước Mỹ chỉ có hai người tiến hóa cấp SSS, nhiều nhất cũng chỉ có thể canh giữ hai sân bay. Hơn nữa canh giữ không có nghĩa là có thể ngăn được Trương Lâm.

"Được rồi, tốt lắm!"

Lục Bách Xuyên thở phào nhẹ nhõm.

"Ông ngoại, ta có vài chuyện muốn thương lượng với ngài."

"Vào thư phòng của ta."

Chẳng mấy chốc Tiêu Phàm và Lục Bách Xuyên đã đến phòng làm việc.

Tiêu Phàm nói:

"Đổng tướng quân muốn ta giúp một số người trong số bọn hắn tăng cường thực lực, nên ta dự định sẽ đưa bọn hắn đến dị giới."

"Sau khi tu vi của bọn hắn được tăng cường, năng lực mạng của bọn hắn cũng sẽ cải thiện rất nhiều."

Lục Bách Xuyên nghi ngờ hỏi lại:

"Có vấn đề gì sao? Đây là chuyện tốt, không phải các ngươi chỉ cần phối hợp xử lý với người của dị giới là xong rồi sao?"

Tiêu Phàm lại nói:

"Những lĩnh vực khác của quốc gia chúng ta vẫn đang rớt lại phía sau nước Mỹ, ngươi có muốn để một số viện sĩ lớn tuổi đi đến dị giới không?"

"Một mặt, tuổi thọ của bọn hắn sẽ được kéo dài sau khi thăng cấp; mặt khác, tinh thần niệm lực của bọn hắn mạnh mẽ hơn thì năng lực suy nghĩ cũng sẽ mạnh mẽ hơn rất nhiều."

Lục Bách Xuyên suy ngẫm trong phút chốc.

Một lúc sau, Lục Bách Xuyên nói:

"Tiêu Phàm, ngươi có thiên phú ở lĩnh vực mạng nên không gặp bất cứ vấn đề gì, nhưng ở dị giới không có hỗ trợ mạng lưới Internet."

"Nếu để các chuyên gia đứng đầu trong lĩnh vực vũ khí công nghệ cao đến dị giới, có khả năng bon hắn sẽ bị giam giữ mãi mãi ở dị giới không?"

"Liệu kiến thức trong đầu bọn hắn có thể bị rò rỉ ra ngoài hay không?"

Tiêu Phàm nói:

"Ông ngoại, ta không nghĩ chuyện như vậy sẽ xảy ra."

Lục Bách Xuyên lắc đầu:

"Ngươi cho rằng những chuyện này không đáng nhắc đến, nhưng nhất định bọn người Đại trưởng lão sẽ lo nghĩ đến những vấn đề này."

"Những người như bọn hắn chẳng khác nào kho báu của quốc gia, cho nên tuyệt đối không thể xảy ra những tình huống ngoài vòng kiểm soát."

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

"Vậy thì ta nghe ngài vậy."

Lục Bách Xuyên mỉm cười và nói:

"Ngươi đang sở hữu 77% cổ phần của Tập đoàn Thiên Hà đúng chứ? Đúng lúc công trình nghiên cứu chip của công ty chúng ta đang đứng lại không chút tiến triển. Ngươi có thể tập trung phát triển ở phương diện này trước."

Trước đó Tiêu Phàm đã đầu tư thêm hai mươi tỷ nhân dân tệ vào Tập đoàn Thiên Hà, cùng lúc đó Trầm Kính Sơn cũng nói số cổ phần thuộc quyền sở hữu của hắn có thể lên đến hơn 75%. Nhưng trên thực tế nó đã đạt đến 77%.

…

Ánh mắt Tiêu Phàm sáng lên, hắn cười rồi nói:

"Là do ta đã không để ý đến bọn hắn."

Lục Bách Xuyên nói:

"Dị giới không có mạng lưới liên lạc, cũng không có chip, cho nên sẽ không xảy ra những sự cố bí mật bị rò rỉ ra ngoài."

"Ngươi phải thận trọng hơn khi nói đến những chuyện liên quan đến một số ngành công nghiệp nhạy cảm hoặc nhân tài của quốc gia. Có thể ngươi chỉ có ý tốt, nhưng chưa chắc những chuyện

ngươi muốn làm đã tốt với bọn hắn."

Tiêu Phàm khẽ gật đầu:

"Ông ngoại, ta hiểu rồi."

Đương nhiên hắn không cần đề phòng dị giới, dù gì Tiêu Hải cũng là ông ngoại của hắn. Nhưng một khi những chuyên gia hàng đầu tại các ngành nghề nhạy cảm đặt chân đến dị giới, sau này sớm muộn gì thân phận của Tiêu Hải cũng sẽ bại lộ trước ánh sáng, đến lúc đó liệu các Đại trưởng lão có nghi ngờ ông hay không?

Sau này hai quốc gia còn phải hợp tác với nhau trong những vấn đề khác, vì vậy việc khiến các Đại trưởng lão nghi ngờ là không cần thiết.

"Nếu ngươi muốn chọn ai đó đi cùng thì cũng phải cẩn thận hơn một chút, đừng may váy cưới cho người khác."

Lục Bách Xuyên dặn dò.

Tiêu Phàm gật đầu.

Trong nháy mắt đã đến ngày hôm sau, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đã đến Ma Đô, đây cũng là nơi đặt trụ sở chính của Tập đoàn Thiên Hà.

"Nghe nói hôm nay chủ tịch sẽ tới đây."

"Chủ tịch mới của chúng ta thần bí thật đó, ta cũng không biết vị đó là ai."

"Chúng ta sẽ biết ngay thôi."

Trong lúc một vài người xì xào bàn tán, đám người Trầm Kính Sơn đang tập trung ở cổng tập đoàn Thiên Hà để nghênh đón hai người Tiêu Phàm sẽ đến sớm.

Chương 756: Tất Cả Chúng Ta Cùng Vào Thôi

Chỉ có rất ít người biết Tiêu Phàm là chủ tịch của Tập đoàn Thiên Hà, đương nhiên cả việc hắn đang nắm giữ 77% cổ phần. Trái lại các lãnh đạo cao nhất của tập đoàn Mitsui biết chuyện này, nhưng bị chiếm mất quyền sở hữu cổ phần không phải là chuyện vẻ vang gì nên bọn hắn cũng chẳng muốn rêu rao ra ngoài.

—— Ban đầu, Tập đoàn Mitsui vẫn chưa hết hi vọng, lãnh đạo cấp cao của Tập đoàn Mitsui cũng không muốn Tiêu Phàm lại gây rắc rối cho bọn hắn.

"Chủ tịch đến rồi, yên lặng chút đi."

Trầm Kính Sơn nói một cách nghiêm túc.

Tiêu Phàm lái một chiếc xe tăng chạy tới đây từ đằng xa. Và chiếc xe tăng 300 hắn đang lái cũng là chiếc mà Tô Ấu Vi đã đưa cho hắn.

"Giám đốc Trầm, sao chủ tịch lại lái chiếc xe này?"

Có người nói, không giấu được vẻ ngạc nhiên.

Những người có mặt đều là lãnh đạo cấp cao của tập đoàn Thiên Hà, mỗi người bọn hắn đều sở hữu khối tài sản khổng lồ, giá trị xe bọn hắn lái cũng không kém hơn con xe này bao nhiêu.

"Im lặng đi."

Trầm Kính Sơn cau mày.

Đối phương lập tức im lặng nhìn xe của Tiêu Phàm đang lái nhanh tới đây.

Ngoại trừ Trầm Kính Sơn, tất cả mọi người đều kinh ngạc tột độ khi nhìn thấy Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi bước xuống xe.

Không ngờ chủ tịch của Tập đoàn Thiên Hà lại là Tiêu Phàm. Chẳng trách không một ai có thể tra được bất cứ thông tin liên quan nào.

Một khi tin tức này bị bại lộ trước công chúng, liệu cổ phiếu của Tập đoàn Thiên Hà có bay thẳng lên trời luôn không? Đến lúc này

vài người trong số những người có mặt đã nhượng lại số cổ phiếu trong tay đều hối hận xanh ruột vì đã bán cổ phiếu quá sớm.

"Chủ tịch!"

Trầm Kính Sơn bước tới trước và nở nụ cười trước khi chào hỏi.

"Chào buổi sáng, Chủ tịch."

Những người còn lại cũng tiến lên và chào hỏi.

Tiêu Phàm cười rồi nói:

"Trước đây chưa từng có ai gọi ta là chủ tịch, nhưng khi nghe rồi thì cảm thấy cũng không tệ lắm."

"Tất cả chúng ta cùng vào trong thôi."

Không bao lâu sau, Tiêu Phàm và những người khác đến một phòng họp.

"Mọi người, hôm nay không phải một cuộc họp hội đồng quản trị, ta chỉ muốn tới xem thử một chút, sau đó giao lưu nhân tiện trò chuyện với mọi người một lúc."

"Trầm tổng, công ty phát triển thế nào?"

Tiêu Phàm nhìn về phía Trầm Kính Sơn rồi cười và nói.

Trầm Kính Sơn đáp lại ngay:

"Chủ tịch, công ty chúng ta hiện đang tập trung vào nghiên cứu công nghiệp chip dựa trên carbon."

"Bố trí công nghiệp đang phát triển thuận lợi, nhưng gần đây nghiên cứu đã bị đình trệ."

"Việc tìm tòi và khắc phục điểm yếu trong quá trình nghiên cứu chip dựa trên carbon gặp rất nhiều khó khăn. Ngoài ra, một số người đã nhượng lại quyền sở hữu cổ phần của bọn hắn, bây giờ chủ yếu vẫn là vốn nhà nước tiếp quản thôi."

Tiêu Phàm gật đầu.

Chắc chắn hắn sẽ phát triển công nghệ chip dựa trên carbon nên chuyện một phần vốn chủ sở hữu được chuyển từ tay tư nhân sang nhà nước là chuyện tốt. Đến một lúc nào đó, tiền vào tay quốc gia vẫn tốt hơn vào tay một số tư bản.

"Tỷ lệ vốn thuộc sở hữu của quốc gia là bao nhiêu?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Trầm Kính Sơn nói:

"Chủ tịch, ngươi chiếm 77%, vốn nhà nước chiếm 11%, 10% còn lại là vốn lưu thông, có thể nói vốn nhà nước đang chiếm đa số."

"Tổng vốn nhà nước chiếm khoảng 17%."

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

Cổ phần hắn sở hữu cộng với cổ phần do vốn sở hữu nhà nước nắm giữ lên tới 94%, đây là một tỷ lệ rất cao. Nhưng tỷ lệ như vậy cũng rất bình thường. Người bình thường không biết hắn là chủ tịch, nhưng quốc gia thì ngược lại, với thực lực và sức ảnh hưởng của hắn, hắn không sợ công ty sẽ thua lỗ trong chuyện làm ăn lần này.

"Chủ tịch, nếu ngươi đã tới công ty thì sớm muộn gì tin tức này cũng sẽ bị truyền ra ngoài, chẳng những thế cổ phiếu vừa mới mở bán có thể sẽ tăng mạnh."

Trầm Kính Sơn nói.

Bây giờ là khoảng chín giờ, trong khoảng nửa giờ nữa thị trường chứng khoán sẽ mở cửa.

Tô Ấu Vi nói:

"Phàm ca, những nhận xét có liên quan đã xuất hiện trên Internet, hơn nữa tin tức đang lan truyền với tốc độ chóng mặt."

Nhóm người Trầm Kính Sơn bao gồm rất nhiều người đã nghênh đón hắn ở trước cổng, chuyện này đã thu hút được sự chú ý của rất nhiều người, và đương nhiên cũng có người nhận ra Tiêu

Phàm.

Tiêu Phàm cười nhẹ và nói:

"Chúng ta cũng nên cho những người đã kiên định nắm giữ cổ phiếu của công ty chúng ta vào thời điểm này một cơ hội kiếm tiền."

"Khó khăn trong quá trình khắc phục điểm yếu của nghiên cứu chip là gì, có giải pháp nào hay không?"

Trầm Kính Sơn rất phiền não, hắn nói:

"Lúc bắt đầu tiến độ tương đối suôn sẻ, nhưng gần đây vài vị chuyên gia nước ngoài đã bị trộm mất."

"Thực lực các chuyên gia của chúng ta rất tốt, nhưng bọn hắn vẫn còn hơi yếu kém trong lĩnh vực này, chuyện này đã làm ảnh hưởng đến tiến độ của toàn bộ nghiên cứu."

Chương 757: Cổ Phiếu

"Có lẽ phải mất hai ba năm mới có thể tìm được các chuyên gia trong lĩnh vực liên quan có trình độ sánh ngang với những người cũ. Hơn nữa trong công ty có vài người đã bắt đầu lung lay lòng tin."

Tiêu Phàm nhìn lướt qua nhóm người, hắn trầm giọng nói:

"Mọi người, nhất định ta sẽ làm ra một con chip dựa trên carbon, các ngươi có thể mong chờ vào ta."

"Trầm tổng, trong công ty còn có chuyên gia nào lựa chọn ở lại không?"

Trầm Kính Sơn gật đầu.

"Còn lại rất ít, ta dùng các điều kiện trong hợp đồng để áp chế bọn hắn khiến bọn hắn không thể rời đi dễ dàng như trước, nhưng bọn hắn cũng không còn đặt tâm huyết vào nghiên cứu nữa."

"Trong tình huống này muốn tạo ra một bước đột phá mới thật sự quá khó."

Tia sáng lóe lên trong mắt Tiêu Phàm:

"Ngươi tìm đội luật sư hàng đầu kiện những chuyên gia có vấn đề kia, ta muốn bọn hắn phải táng gia bại sản."

"Nếu những chuyên gia nòng cốt còn lại không có vấn đề gì thì các ngươi chọn ra một nhóm ưu tú hơn trong số đó, ta sẽ đưa bọn hắn đến một nơi khác huấn luyện một thời gian."

Trầm Kính Sơn không giấu được sự kinh ngạc.

Còn có thể đào tạo người ở đâu nữa? Nếu chỉ nói đến nghiên cứu về chip dựa trên carbon thì đến thời điểm hiện tại bọn hắn vẫn đang dẫn đầu thế giới.

"Được chủ tịch."

Trầm Kính Sơn gật đầu.

Tiêu Phàm cười nhẹ và nói:

"Trầm tổng, ngươi đừng tự tạo áp lực quá lớn cho mình. Ta tin chắc khi bọn hắn hoàn thành khóa đào tạo và trở về, công ty sẽ có thể phát triển nhanh hơn trước."

"Ta tin tưởng chủ tịch."

Trầm Kính Sơn nói.

Những người còn lại cũng gật đầu liên tục.

Dẫu cho Tiêu Phàm là một người ngoài nghề, bọn hắn vẫn có lòng tin tưởng với Tiêu Phàm.

Dần dần, Tiêu Phàm đã trò chuyện với những người khác trong suốt nửa giờ.

"Phàm ca, cổ phiếu của Tập đoàn Thiên Hà đã đạt đã tăng đến mức giới hạn hàng ngày."

Tô Ấu Vi nói.

Nhưng Tiêu Phàm và những người khác vẫn không ngạc nhiên chút nào.

Trầm Kính Sơn cười rồi nói:

"Đạt hạn mức hàng ngày là chuyện bình thường thôi. Trong vài ngày tới, có khả năng cổ phiếu của công ty sẽ còn vượt giới hạn dài dài."

…

“Ôi trời, Tiêu tông sư thật sự là cổ đông lớn của tập đoàn Thiên Hà.”

“Tập đoàn Thiên Hà hiện đang gặp rắc rối lớn, rất nhiều chuyên gia nước ngoài đã rút lui, có lẽ Tiêu tông sư đang ổn định lòng quân.”

“Võ đạo của Tiêu tông sư rất mạnh, nhưng mấy con chip này không liên quan gì đến võ đạo, đến Tiêu tông sư cũng không có biện pháp nào khác!”

…

Trên mạng có vô số người đang bàn tán ầm ĩ về chuyện này. Có rất nhiều người tin tưởng Tiêu Phàm, nhưng cũng có không ít người nghi ngờ. Võ đạo cùng Chip bán dẫn, hai chuyện này bình thường thật sự không liên quan đến nhau.

Nhưng về phía nước M, khi đám người Joseph nghe được tin tức, vẻ mặt của bọn hắn vô cùng nghiêm trọng, bọn hắn không quên những gì đã xảy ra đêm qua. Thực lực của Ivy Miller đã vô cùng mạnh nhưng kết quả vẫn bị Nữ Đế đánh bại, rất có khả năng người cũng đã bị bắt đi.

“Minh chủ, có lẽ Tiêu Phàm đang lên kế hoạch gửi các chuyên gia có liên quan của bọn hắn đến dị giới để tăng cường tu vi võ đạo của bọn hắn.”

Trợ thủ của Joseph nói.

Joseph cau mày:

“Vấn đề hiện tại là làm sao chúng ta có thể giải quyết tình huống này.”

Trợ thủ nói:

“Minh chủ, ta cho rằng chuyện này đối với chúng ta chưa hẳn đã là chuyện xấu.”

“Sao cơ?”

“Minh chủ ngài thử nghĩ xem, ngành công nghiệp chất bán dẫn như Chip, chúng ta tuyệt đối không được để Hoa Hạ chiếm lợi thế, chúng ta sẽ có càng nhiều sự giúp đỡ.”

Ánh mắt Joseph chợt lóe. Các công ty hàng đầu trong ngành công nghiệp Chip bán dẫn cũng không ít, đứng trước nguy hiểm này rất bọn hắn có thể sẽ rót rất nhiều tiền vốn cho họ.

Hiện giờ tài chính của nước M đang rất căng thẳng, thiếu tiền về mọi mặt, nhưng điều này không có nghĩa là các tập đoàn và các nhà tư bản lớn trong các ngành nghề khác cũng thiếu tiền.

“Minh chủ, thật ra không chỉ có ngành công nghiệp Chip bán dẫn. Nếu Tiêu Phàm đã dám làm vậy, liệu hắn ta có nhúng tay vào ngành công nghiệp quân sự khác không? Điều này sẽ đe dọa đến lợi ích chung của ngành công nghiệp quân sự của chúng ta.”

Trợ thủ của Joseph nói.

Tổ hợp công nghiệp quân sự thậm chí còn mang lại năng lượng lớn hơn nước, hầu như mỗi năm nước M đều gây chiến thế nên bọn hắn kiếm được rất nhiều tiền. Nếu ngành công nghiệp quân sự của Hoa Hạ phát triển, lợi ích của bọn hắn cũng sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều.

“Ngươi nói cũng không sai!”

Joseph nhẹ gật đầu. Tâm tình của hắn tốt hơn rất nhiều. Nếu có nhiều nguồn vốn hỗ trợ từ ngành công nghiệp Chip bán dẫn và tổ hợp công nghiệp quân sự, nguồn vốn của họ sẽ tăng lên rất nhiều.

Bọn hắn sẽ có thêm nhiều cao thủ cấp SS, cấp SSS, cũng có thể đầu tư nhiều tài chính hơn cho việc nghiên cứu dịch tiến hóa.

“Minh chủ, chúng ta cần hành động nhanh lên.”

“Ừm.”

Joseph nhanh chóng liên lạc với một số người.

Chương 758: Ta Chắc Chắn!

Rất nhiều nhà đầu tư vốn dĩ không muốn lội vào vũng bùn của vòng võ đạo này, nhưng sau khi nghe Joseph giải thích bọn hắn đều vô cùng kinh ngạc. Tu vi của các chuyên gia vậy mà lại ảnh hưởng nghiêm trọng đến lợi ích của bọn hắn.

Nửa ngày trôi qua, rất nhiều ông trùm tư bản cùng tụ họp lại.

Joseph đã có mặt.

“Các vị, tình hình bây giờ đang rất cấp bách, Tiêu Phàm và Hoa Hạ đã tạo ra một mối đe dọa lớn cho chúng ta.”

Joseph trầm giọng nói.

Có đại lão mở miệng nói:

“Tướng quân Joseph, ngươi chắc chắn nâng cao tu vi của bọn hắn, năng lực nghiên cứu khoa học của bọn hắn sẽ tăng lên sao?”

Joseph gật gật đầu:

“Ta chắc chắn! Gần đây, một Hacker hàng đầu đã trở thành người tiến hóa cấp S, thực lực của hắn đã tăng lên rất nhiều, trí thông minh của hắn ta cũng được cải thiện đáng kể. Lùi mười nghìn bước mà nói, cứ xem như năng lực nghiên cứu của bọn hắn không tăng lên, nếu tu vi mạnh lên thể lực của bọn hắn có thể tăng lên rất nhiều. Ban đầu mỗi ngày bọn hắn chỉ có thể làm việc 8 giờ, sau khi tu vi mạnh lên, bọn hắn làm việc liên tục 1 tuần cũng không có vấn đề gì.”

Một đám người bàn tán ầm ĩ, điều này cũng đúng. Hoa Hạ có nhiều chuyên gia có thực lực như vậy, chỉ cần thân thể họ chịu đựng được thì đến lúc đó tốc độ đuổi theo phát triển của Hoa Hạ sẽ nhanh hơn.

“Mọi người, nếu hiện giờ các ngươi hành động thì mọi chuyện còn có thể cứu chữa, đợi đến khi mọi phương diện của Hoa Hạ đều thăng cấp, các ngươi muốn khóc cũng không kịp. Thời đại đang thay đổi, nếu các ngươi vẫn như cũ, sẽ bị đào thải ngay lập tức, các ngươi hãy tự suy nghĩ về điều đó.”

Joseph nói xong thì bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

“Bọn ta đầu tư năm mươi tỷ đô la, dùng để mua dịch tiến hóa từ cấp A trở lên.”

Có đại lão nói chuyện, hắn vừa mở miệng đã là năm mươi tỷ đô la.

Đối với bất kỳ công ty nào, năm mươi tỷ đô la là vô cùng lớn, nhưng đối với các tập đoàn hùng mạnh thì hoàn toàn có thể chấp nhận. Trước đây bọn hắn không muốn đưa ra số tiền này hoặc là định lấy ra muộn một chút.

Theo quan điểm của bọn hắn, bọn hắn đã nộp thuế rồi, nước M lại là quốc gia mạnh nhất thế giới, hắn là có thể an toàn cho bọn hắn. Nếu càng muộn thì có có nghĩa bọn hắn sẽ mua được dịch tiến hóa càng nhiều và càng tốt.

Nhưng hiện giờ mọi thứ đã khác, ngành công nghiệp của họ đang phải đối mặt với một mối đe dọa trực tiếp, nếu họ còn chần chừ, rất có thể lúc đó sẽ bị Hoa Hạ qua mặt.

“Bọn ta, ba mươi tỷ đô la!”

“Hai mươi tỷ.”

“Mười tám tỷ!”

Những người còn lại cũng lần lượt lên tiếng, trước ngưỡng cửa của sự sống và cái chết, mỗi người bọn hắn đều rất hào phóng, ít cũng ném ra hàng chục tỷ đô la. Thống kê kết quả cuối cùng, tổng cộng số tiền bọn hắn góp ra lên đến ba trăm tỷ đô la, con số này

thật dọa người.

“Các vị, ta sẽ cho các ngươi một kết quả hài lòng.”

Joseph trầm giọng nói.

“Tướng quân Joseph, tốt nhất là như vậy, nếu đến lúc đó bọn ta không hài lòng, người lãnh đạo Liên Minh Người Tiến Hóa sẽ thay đổi.”

Một nhân vật lớn trong liên hợp công nghiệp quân sự trầm giọng nói.

Tướng quân Joseph quyền cao chức trọng, nhưng trong mắt của các nhà tư bản, vốn liếng mới là quan trọng nhất, bọn hắn nắm trong tay tài sản vô cùng lớn.

“Các ngươi có thể yên tâm, chúng ta cùng chung một mục đích. Cảm ơn sự đầu tư của các vị.”

Tướng quân Joseph nhanh chóng rời đi.

…

“Ông chủ, hắn ta chính là Át Bích.”

Một biệt thự nào đó tại Ma Đô, Trương Lâm đưa Ivy Miller trở về.

Căn biệt thự này là do Tiêu Phàm mua, hắn thường hay đến Ma Đô, ở bên này có cho mình một căn nhà khá thuận tiện.

“Làm cho hắn tỉnh lại.”

Tiêu Phàm phân phó nói.

“Vâng, ông chủ.”

Trương Lâm gật đầu, vừa nói, hắn ta vừa tát mạnh vào mặt Ivy Miller.

Ivy Miller nhanh chóng tỉnh lại. Hắn thấy Tiêu Phàm, Tô Ấu Vi, còn có Khương Vạn Trần.

“Át Bích, ngươi cũng có ngày hôm nay.”

Khương Vạn Trần nói, hắn đặc biệt đến. Liên minh Pocker do Át Bích lãnh đạo đã từng tấn công Cục An Ninh Số Chín họ, hơn nữa số lần tấn công không phải là một lần hai lần.

“Át Bích gì chứ, ta không phải.”

Ivy Miller lắc đầu liên tục phủ nhận.

“Ta là người tiến hóa do nước M bồi dưỡng, ta không biết Át Bích mà các ngươi nói là ai, các ngươi tốt nhất đừng làm loạn. Nước M của bọn ta là quốc gia hùng mạnh nhất thế giới!”

Tiêu Phàm cười:

“Át Bích, ngươi cho rằng nơi này của ta là chỗ để ngươi giảng đạo lý sao? Trương Lâm, đưa hắn đến tầng hầm.”

“Vâng, ông chủ.”

Trương Lâm gật đầu.

Ivy Miller nhanh chóng bị đưa xuống tầng hầm, Tiêu Phàm và Khương Vạn Trần cùng nhau đi xuống, Tô Ấu Vi không đi theo.

Những hình ảnh tiếp theo có chút đẫm máu, không thích hợp để nàng xem.

“Ivy Miller, cho ngươi xem một ít đồ tốt.”

Tiêu Phàm nhẹ giọng nói.

Chương 759: Hãm Hại Rất Nhiều Người

Nói xong hắn lấy ra rất nhiều dụng cụ tra tấn khác nhau từ túi thứ nguyên.

“Đây là một số dụng cụ tra tấn từ thời cổ xưa của Hoa Hạ mà ta đặc biệt tìm cho ngươi, cũng không có nhiều loại quá đâu, chỉ có một trăm tám mươi loại thôi.”

Trong lòng Ivy Miller sợ hãi. Những dụng cụ tra tấn kia nhìn rất đáng sợ, nếu dùng lên người hắn, xem như hắn có tu vi cấp S cũng không chịu đựng được.

“Trương Lâm, bắt đầu đi.”

Tiêu Phàm phân phó nói.

“Vâng, ông chủ.”

Trương Lâm cầm lên một cây kim châm, hắn nắm lấy ngón tay của Ivy Miller, kim châm nhắm vào đầu ngón tay hắn mà đâm vào.

“A!”

Ivy Miller kêu lên vô cùng thống khổ.

Tay đứt ruột xót, kim châm đâm vào đầu ngón ta như thế này tạo ra đau đớn cực kỳ mãnh liệt.

…

…

Tiêu Phàm nhìn về phía Khương Vạn Trần:

"Khương cục trưởng, hắn đã hại rất nhiều người bằng đôi tay này. Trước tiên, phế hết mười ngón tay của hắn đi."

Khương Vạn Trần cười gật gật đầu.

"Các ngươi cứ tùy ý, ta là một nhân viên chính phủ quốc gia, phát biểu ý kiến về chuyện này cũng không hay, ta chỉ đứng xem một chút."

Tiêu Phàm gật gật đầu.

"Trương Lâm, ngươi tiếp tục."

Trương Lâm nhanh chóng cầm lên kim châm thứ hai.

"Ta nói, ta nói! Ta là Át bích, các ngươi muốn biết chuyện gì?"

Ivy Miller kinh hãi hét lớn.

"A!"

Một giây sau, Trương Lâm vẫn tiếp tục đâm kim châm vào tay hắn, kim châm dài hai, ba tấc đã đâm vào khoảng một phần ba.

"Bây giờ ngươi biết mình nên nói gì rồi chứ?"

Tiêu Phàm cười lạnh nói,

"Chắc hẳn ngươi có thông tin của những người khác trong Liên Minh Poker, trước hết hãy giao tư liệu đó ra. Ấu Vi sẽ tiến hành nghiệm chứng, nếu thông tin là giả, ngươi tự biết hậu quả."

Ánh mắt của Ivy Miller lộ ra vẻ chần chừ. Nếu thônng tin này bị lộ ra, nói không chừng Tiêu Phàm sẽ giết chết hắn.

"Đừng, đừng!"

Ivy Miller kinh hoảng kêu lên.

Trương Lâm cầm kim châm thứ ba lên, giữa tiếng kêu gào thê thảm của Ivy Miller giữa, chiếc kim châm thứ ba cũng được đâm vào.

"Ta nói, ta nói!"

Sắc mặt Ivy Miller tái nhợt, hắn nói

"Ma quỷ, ngươi là ma quỷ!"

Ivy Miller nhanh chóng nói ra một địa chỉ trang web, Tiêu Phàm đưa tin cho Tô Ấu Vi, Tô Ấu Vi cấp tốc lên mạng tra.

"Lão công, đã tìm được. Thực sự có một danh sách trong không gian mạng được mã hóa. Ta kiểm tra xem có phải là thật hay không."

Tô Ấu Vi cấp tốc tiến hành điều tra trên internet điều tra, không bao lâu sau, nàng đã có kết quả.

"Lão công, về cơ bản thì danh sách này là thật. Nhưng tất cả những người trên danh sách đã chuyển đi, không thể tìm thấy trong thời gian ngắn."

Tô Ấu Vi gửi một tin nhắn âm thanh cho Tiêu Phàm. Trên mặt Tiêu Phàm lộ ra nụ cười nhàn nhạt, chỉ cần danh sách là thật, dựa vào danh sách này hắn có thể tìm được chúng dễ dàng hơn nhiều.

"Ivy Miller, tổng bộ của Liên Minh Người Tiến Hóa ở đâu? Ngươi lấy trộm không ít tài liệu mật trên internet, ngươi cất chúng ở đâu?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Ivy Miller nói:

"Ta không biết trụ sở Liên Minh Người Tiến Hóa ở đâu, ta đi vào trong mơ hồ cũng trong mơ hồ mà đi ra. Ta cũng không có lấy trộm tài liệu mật gì. Ta chủ yếu chỉ kiếm tiền."

Tiêu Phàm nhìn Trương Lâm, Trương Lâm lại lần nữa ra tay, rất nhanh toàn bộ năm ngón tay của Ivy Miller đều bị đâm kim châm.

"Ivy Miller, ngươi còn có một bàn tay khác và hai chân, với lại này chúng ta vẫn chỉ mới sử dụng loại hình cụ thứ nhất thôi."

Ánh mắt Ivy Miller lộ ra vẻ sợ hãi.

Các loại dụng cụ tra tấn phong phú mang đến cho hắn cảm giác ngột ngạt quá lớn, Tiêu Phàm thật sự dám tra tấn hắn.

"Tiêu Phàm, ta muốn mời luật sư, ta yêu cầu được xét xử công

bằng. Hoa Hạ các ngươi không phải là quốc gia pháp trị sao?'

Ivy Miller nói.

Tiêu Phàm cười nhạt nói:

"Ngươi là người tiến hóa cấp S, là võ giả mạnh mẽ, cơ bản không thể áp dụng pháp luật bình thường. Võ giả ở Hoa Hạ chúng ta giết người là điều bình thường… Trương Lâm, đổi tay khác."

Trương Lâm gật gật đầu, hắn cầm một kim châm khác lên chuẩn bị hành động.

"Ta nói!"

Năm phút sau, Ivy Miller triệt để đầu hàng, những thứ quan trọng còn lại mà hắn giấu trong không gian mạng đều đã bị tìm thấy.

"Tài khoản ngân hàng của ngươi đâu? Chuyển tiền bên trong ra."

Tiêu Phàm nhàn nhạt nói.

Ivy Miller thống khoái mà nói ra, hắn biết mình không còn khả năng sống, những số tiền kia với hắn mà nói đã trở nên vô nghĩa. Toàn bộ tiền trong tài khoản đều được chuyển ra. Vậy mà tổng cộng lên đến chục tỷ đô la, Ivy Miller giàu đến chảy mỡ.

"Ngươi nói xem ngươi đã có nhiều tiền như vậy, còn điên cuồng kiếm tiền làm gì, số tiền này đủ cho ngươi sung sướng mười đời."

Tiêu Phàm nhàn nhạt nói.

Ánh mắt Ivy Miller lộ ra vẻ điên cuồng:

"Ngươi không hiểu đâu, cảm giác thống trị internet làm cho người ta mê muội."

"Trương Lâm, tiếp tục chào hỏi hắn."

Tiêu Phàm đứng dậy chuẩn bị rời đi.

"Tiêu Phàm, ta đã nói hết rồi, ngươi thả ta ra!"

Mặt Ivy Miller biến sắc hét lớn.

Chương 760: Lục Quân

Tiêu Phàm thản nhiên nói:

"Cứ như vậy mà giết ngươi chưa hẳn là có lợi cho ngươi, ngươi cứ hưởng thụ trước đi."

"Tên vương bát đản nhà ngươi. Ngươi tuyệt đối đừng để ta sống, nếu không ta sẽ xé xác ngươi, để Tô Ấu Vi trở thành nữ nô của ta."

Ivy Miller điên cuồng rống to.

Tiêu Phàm định tiếp tục tra tấn để hắn phá vỡ phòng bị.

"Gì?"

Ánh mắt lạnh lẽo của Tiêu Phàm dừng trên người Ivy Miller, thế mà Ivy Miller còn có ý nghĩ để Tô Ấu Vi trở thành nữ nô.

"Trương Lâm, đừng cho hắn chết. Chờ khi tra tấn đến lúc phù hợp, ngươi cho hắn một giọt sinh mệnh linh dịch, chờ hắn khôi phục lại lại hung hăng tra tấn hắn."

Tiêu Phàm đằng đằng sát khí nói.

"Vâng, ông chủ."

Trương Lâm gật đầu.

Tiêu Phàm rời khỏi tầng hầm, tầng hầm được trang bị cách âm, bên ngoài hoàn toàn không nghe được tiếng kêu thảm của Ivy Miller.

"Lão công, ta đang tra tài khoản ngân hàng của những người khác. Bọn hắn làm đủ mọi cách giả mạo, nhưng khi chuyển khoản giữa ngân hàng chắc chắn sẽ để lại dấu vết, ta đã chuyển tiền từ hai người trong số chúng đi."

Tô Ấu Vi nói.

Tiêu Phàm dò hỏi:

"Là hai người nào, bọn hắn có bao nhiêu tiền?"

"Át cơ và K bích. Tiền của hai bọn hắn không nhiều như Át Bích, nhưng cộng lại cũng được năm tỷ đô la, nếu giải quyết xong toàn bộ chúng, hẳn là có thể đạt đến ba bốn trăm tỷ."

Tô Ấu Vi nói.

Trong lòng Tiêu Phàm sợ hãi thán phục, Liên Minh Poker bí mật làm tiền thật nhiều, các công ty lớn cũng không có nhiều tài sản như bọn hắn.

"Khương cục trưởng, ta có thể khống chế số tiền kia không?"

Tiêu Phàm nói với Khương Vạn Trần.

Khương Vạn Trần gật gật đầu:

"Ngươi đã giải quyết được Liên Minh Poker, số tiền kia ngươi định làm gì cũng không có vấn đề."

Cao thủ hacker mạng lưới bình thường thì thật đúng là không có khả năng tùy tiện sử dụng, nhưng có thân phận và thực lực của Tiêu Phàm ở đó thì quốc gia có thể cưỡng ép Tiêu Phàm giao nó ra sao?

"Một phần ba số tiền này lập quỹ ngân sách dùng để cứu trợ trẻ em nghèo khó, mặt khác hai phần ba còn lại cho hải quân."

Tiêu Phàm nói.

Khương Vạn Trần kinh ngạc nói:

"Cho hải quân hết hai phần ba? Chú Lục của ngươi không phải hải quân, cẩn thận hắn vội vàng tìm ngươi?"

Tiêu Phàm gật gật đầu:

"Lục quân của Hoa Hạ chúng ta đã vô địch thiên hạ, nhưng nếu muốn đi ra ngoài, vẫn phải dựa vào Hải quân. Mặc dù tốc độ xây

dựng của Hải quân rất nhanh, nhưng có quá nhiều khoản nợ lịch sử, chúng ta phải nhanh chóng đuổi kịp phát triển."

Khương Vạn Trần nói:

"Ngươi định phân chia như vậy ta đương nhiên có thể được. Tiêu Phàm, nhiều tiền như vậy ngươi không có ý định giữ lại cho mình một chút sao?"

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Ta không thiếu tiền, tiền của Liên Minh Poker cũng không sạch sẽ, ta cũng lười giữ lại."

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, toàn bộ tiền của các thành viên trong Liên Minh Poker đều bị Tô Ấu Vi chuyển đi sạch sẽ.

"Lão công, nhiều hơn so với ta đoán. Tổng cộng bốn trăm lẻ ba tỷ đô la."

Tô Ấu Vi cười hì hì nói.

Liên Minh Poker là một khúc mắc trong lòng nàng, bây giờ Át bích bị bắt, tiền của những người còn bị chuyển đi, Tô Ấu Vi rất vui vẻ.

"Được."

Tiêu lại Phàm nhẹ gật đầu.

Ở một nước nhỏ nào đó của Châu u.

"Thật xin lỗi nữ sĩ, trong thẻ của ngài không có tiền."

Nhân viên ngân hàng nói.

Người phụ nữ đứng trước quầy không dám tin hỏi lại:

"Không có tiền? Không thể có chuyện đó, trong thẻ của ta còn rất nhiều tiền."

Nữ tử này là Q Bích của Liên Minh Poker .

Nhân viên nói:

"Nữ sĩ, trong thẻ của ngươi thật sự không có tiền."

"Ngươi kiểm tra lại thông tin một chút, rõ ràng là còn tiền."

Sắc mặt người phụ nữ âm trầm nói.

Nhân viên gật gật đầu, rất nhanh sau đó nàng nói:

"Nữ sĩ, nửa giờ trước, ngài thông qua hình thức chuyển khoản, chuyển toàn bộ tám ngàn vạn Euro trong thẻ đi."

Q Bích đứng dậy, nàng bước nhanh rời đi. Tiền bị chuyển đi chứng tỏ tấm thẻ này đã bị lộ, nếu nàng không nhanh chóng rời đi, có lẽ không thể rời đi được nữa.

…

…

”Tích tích, tích tích!"

Tô Ấu Vi nhận được nhắc nhở.

“Lão công, thẻ ngân hàng của Q Bích có người rút tiền”.

Tiêu Phàm vội vàng nói:

"Mau nhìn xem có phải là nàng ta không.”

“Ừm.”

Bên trong ngân hàng có rất nhiều camera, rất nhanh Tô Ấu Vi liền phát hiện Q Bích.

"Chắc chắn đó là Q Bích, nàng ta đang rời khỏi ngân hàng, ta sẽ tiếp tục theo dõi nàng ta, nhưng nếu nàng ta rời khỏi thành phố thì sẽ rất khó theo dõi."

Khương Vạn Trần vẫn ở bên này, hắn dò hỏi:

"Địa chỉ cụ thể của nàng ta là gì? Thụy Điển có người của Cục An Ninh Số Chín của chúng ta mà.”

Tô Ấu Vi vội vàng nói vị trí của mục tiêu.

Khương Vạn Trần nói:

"Người của Cục An Ninh Số Chín của chúng ta không ở thành phố này, ta sẽ liên hệ với cơ quan tình báo để bắt nàng ta."

Hoa Hạ có bố trí cơ quan ở quốc gia khác, nước Mỹ, đế quốc A… toàn thế giới đều có đặc công, đương nhiên họ cũng sẽ ẩn giấu lực lượng. Bình thường những nhân viên tình báo này sẽ thu thập một số thông tin, họ cũng sẽ chấp hành nhiệm vụ khi có yêu cầu đặc thù.

Chương 761: Câu Cá

Q Bích là một trong những thành viên nòng cốt của Liên Minh Poker, mục tiêu nặng ký như vậy, xứng đáng sử dụng nhân viên tình báo để bắt giữ. Chẳng mấy chốc Khương Vạn Trần có được phương thức liên lạc của một người.

“Ấu Vi, đây là phương thức liên lạc của một đồng chí của chúng ta. Mật mã ở phía sau dùng để sử dụng đồng chí này.”

Khương Vạn Trần đưa tin nhắn nhận được từ điện thoại di động cho Tô Ấu Vi xem.

“Ta lập tức liên lạc ngay.”

Tô Ấu Vi nhanh chóng liên lạc với đối phương. Hơn nữa Tô Ấu Vi còn liên tục gửi địa điểm Q Bích cho đối phương.

“Khương cục trưởng, người của chúng ta đã bắt đầu theo dõi Q Bích.”

Tô Ấu Vi nói.

Khương Vạn Trần gật đầu.

Tiêu Phàm nói:

"Ấu Vi, ngươi chú ý động tĩnh bên kia, đừng để Át Bích đi ra ngoài

câu cá , nếu có gì khác thường ngươi lập tức nói cho ta biết.”

câu cá

“Ừm.”

Tô Ấu Vi gật đầu. Nàng có thể nhất tâm đa dụng tiến hành điều tra.

Hai mươi phút sau, Q Bích thở phào nhẹ nhõm. Nàng ta sắp rời khỏi thành phố, rời khỏi thành phố này, như vậy nàng ta có thể tránh được khả năng bị theo dõi.

“Lão công, nhân viên tình báo quốc gia chúng ta đã đuổi kịp Q Bích, nhưng tạm thời ta không phát hiện dấu vết có cạm bẫy.”

Tiêu Phàm cười nói:

"Ngươi cũng không phát hiện vậy chắc là không có rồi, trên người nhân viên tình báo của chúng ta có phải có camera lỗ kim không?"

“Có, ta còn có thể theo dõi được.”

Vẻ mặt Q Bích trở nên khó coi. Nàng lái xe rời khỏi thành phố, ra khỏi con đường chính, nhưng rất nhanh nàng phát hiện có một chiếc xe đang đuổi theo rất nhanh.

“Ầm!”

Thực lực trên mạng của Q Bích rất mạnh nhưng năng lực lái xe cũng rất bình thường, trong lòng nàng hoảng sợ, xe trực tiếp đâm vào một thân cây.

“Vi Vi, nhắc nhở người của chúng ta là có thể mục tiêu đó có súng.”

“Ừm ừm.”

Nhân viên tình báo tên Từ Chương, hắn cẩn thận dè dặt tới gần xe.

"Đặt tay ở chỗ ta có thể thấy, từ từ mở cửa xe ra, nếu ngươi làm bất cứ điều gì khác lập tức ta sẽ lập tức bắn ngươi."

Từ Chương lạnh lùng nói. Khẩu súng của hắn nhắm thẳng vào Át Bích.

“Đừng nổ súng, đừng nổ súng.”

Q Bích run giọng nói, trên internet nàng là đại thần, nhưng trong hiện thực nàng không phải, đối mặt với họng súng đen ngòm nàng suýt nữa bị dọa sợ đến tè ra ngoài.

“Đã bắt được mục tiêu.”

Từ Chương nhanh chóng trói chặt Q Bích, còn Tô Ấu Vi nói tin tức tốt này cho Tiêu Phàm.

Khương Vạn Trần cười nói:

"Để Từ Chương chuyển nàng đến địa điểm an toàn hơn và chờ đợi, sẽ có người của Cục An Ninh đi qua và đưa Át Bích đi.”

Từ Chương vẫn chưa bị bại lộ, hắn còn có thể tiếp tục ẩn núp.

……

Dị giới, cảng Thiên Thuận, đế quốc Thần Long.

Có rất nhiều binh sĩ Thủy Sư đnag luyện tập ở bên này. Hạng mục luyện tập quan trọng nhất là lên thuyền thích ứng, tính chất biển cả không giống với tính chất sông hồ.

“Mỗi ngày luyện tập như vậy, khi nào chúng ta mới có thể có được chiến hạm? Nghe nói đế quốc Kền Kền lại bán cho đế quốc Huyết Anh một hạm đội, đoán chừng không bao lâu nữa hạm đội đó sẽ tập kích chúng ta. Mặc dù Thủy Sư chúng ta có bốn chiếc tàu ngầm, còn có được hai chiếc tàu chiến, nhưng thực lực vẫn không bằng Thủy Sư đế quốc Huyết Anh.”

Sau khi huấn luyện, một số binh sĩ Thủy Sư bàn luận sôi nổi. Họ rất lo lắng.

Hiện nay đế quốc Huyết Anh có hai mươi mấy chiếc tàu chiến đang liên tục quấy rối tập kích tàu buôn của họ. Còn họ hiện nay chỉ có thể miễn cưỡng duy trì cục diện.

Một khi đế quốc Huyết Anh lại có thêm hạm đội và mấy chục chiếc tàu chiến thì họ sẽ đối phó như thế nào đây? Tuy ngược lại Lục quân của đế quốc Thần Long rất ngang ngược, thiên hạ vô địch, nhưng nếu các vùng duyên hải liên tục gặp phải tập kích, vậy cũng không phải là chuyện tốt.

Vận chuyển đường bộ không thuận tiện bằng đường biển. Huống hồ các nước láng giềng có mối quan hệ không tốt với đế quốc Thần Long, buôn bán có thể bị gián đoạn bất cứ lúc nào.

“Vù vù, vù vù!”

Tiếng cảnh báo thê lương đột nhiên vang lên. Xa xa trên mặt biển xuất hiện vài chiếc tàu chiến, những chiến hạm này treo quốc kỳ của đế quốc Huyết Anh.

"Những tên khốn kiếp của đế quốc Huyết Anh, ở ngoài khơi gây rối thuyền buôn của chúng ta cũng thôi đi, lại còn thỉnh thoảng còn chạy đến vùng duyên hải nữa! Hiện giờ chiến hạm của chúng ta hình như không có ở bên này. Họ tới đây là muốn diễu võ dương oai!”

Rất nhiều binh sĩ đế quốc Thần Long rất tức giận. Tàu chiến của đế quốc Huyết Anh xuất hiện gần biển, sẽ khiến dân chúng thấp thỏm lo âu, thường thì sẽ ảnh hưởng rất lớn.

“Quả nhiên đã tới.”

Bên ngoài cảng Thiên Thuận hơn mười dặm, Tiêu Hải bay trên không trung, họ có thể thấy rõ ràng tàu chiến đế quốc của Huyết Anh. Lúc này đây đế quốc Huyết Anh có tổng cộng tám chiếc tàu chiến, trọng tải lớn nhất khoảng một ngàn tám trăm tấn, nhỏ nhất năm sáu trăm tấn.

Chương 762: Điều Khiển Chiến Hạm

Trong cảng Thiên Thuận đế quốc Thần Long có một chiếc tàu chiến hơn hai ngàn tấn bị bắt giữ, nhưng một chiếc thì sức mạnh không đủ.”

Quả thật bốn chiếc chiến hạm của đế quốc Thần Long không ở bên này.

“Bệ hạ, khi chiến hạm mới vào nước, chúng ta phải đưa bọn hắn đi tế cờ!”

Mông Nghị bên cạnh Tiêu Hải nhỏ giọng nói.

Tiêu Hải nhỏ giọng nói:

"Mông Nghị, tiếp theo ngươi phụ trách hạm đội Đông Hải, đừng phụ kỳ vọng của trẫm.”

“Vâng, bệ hạ.”

Mông Nghị vội vàng nói.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, tàu chiến của đế quốc Huyết Anh càng tới gần, họ đang diễu võ dương oai trên mặt nước.

“Thủy Sư đế quốc Thần Long đều là những kẻ hèn nhát, các ngươi có gan thì ra đây quyết đấu với chúng ta. Làm tổ trong cảng, các ngươi đang sợ gì hả? Ha ha ha!”

Giọng nói vang dội từ đại dương truyền đến bến cảng.

Khu vực hạm đội đế quốc Huyết Anh đang dừng không áp chế sức mạnh nên giọng nói cao thủ của họ rất lớn, có thể truyền ra ngoài tương đối xa.

“Khá lắm.”

Ánh mắt Tiêu Hải lóe lên.

Hắn đáp xuống, phí bên họ mực nước biển khá sâu, chiến hạm cập bến ở bên này bờ biển hoàn toàn không vấn đề gì.

Trong khu rừng ven biển có rất nhiều binh sĩ Thủy Sư đế quốc Thần Long đang ẩn núp, trận pháp hoàn toàn che giấu bóng dáng của họ. Những binh sĩ Thủy Sư này được bí mật huấn luyện, họ đã biết cách điều khiển chiến hạm.

“Đi ra!”

Ý niệm Tiêu Hải khẽ động, bên trong Không Minh Kính của hắn từng chiếc chiến hạm bằng sắt thép phóng ra, những chiến hạm bằng sắt thép này trọng lượng hơn hai ngàn tấn.

Tiêu Hải đã yêu cầu rất nhiều trận pháp sư tiến hành cải tạo chúng.

“Tất cả mọi người nghe lệnh, lên tàu theo số hiệu trên thân tàu! Tốc độ nhanh lên!”

Mông Nghị đứng lên, hắn lớn tiếng nói.

Hai ngàn binh sĩ đế quốc Thần Long nhanh chóng lên chiến hạm, mỗi một chiếc chiến hạm đều chỉ có khoảng hai trăm người. Bấy nhiêu binh sĩ là đủ điều khiển chiến hạm tiến hành trận hải chiến rồi.

“Đó là gì vậy? Hình như ở đó có vật gì!”

Binh sĩ đế quốc Huyết Anh phát hiện bất thường. Một hạm trưởng của đế quốc Huyết Anh lên tới chỗ cao. Với sức mạnh của mình chẳng mấy chốc hắn đã thấy rõ cách đó hơn mười km có mười chiếc chiến hạm.

“Miyato đại nhân, chúng ta cần lập tức rút lui! Hạm đội đế quốc Thần Long đã xuất hiện mười chiếc đại hạm!"

Lên đến chỗ cao quan sát, vẻ mặt hạm trưởng lập tức biến sắc, hắn vội vàng gọi một người khác đến xem. Đối phương là Miyato Nishiki, hắn có tu vi cấp Võ Hoàng, trong tám chiếc chiến thuyền này của họ, chiếc của Miyato Nishiki là chiến hạm lớn nhất.

Lúc này Miyato Nishiki đang ở trong khoang thuyền. Sau khi nhận được thông tin, hắn nhanh chóng đi đến chỗ cao nhất của tàu chiến, hắn cũng thấy được đế quốc Thần Long xuất hiện mười chiếc chiến hạm cỡ lớn.

“Chết tiệt!”

Vẻ mặt Miyato Nishiki biến sắc.

“Sao lại nhanh như vậy?”

Miyato Nishiki hơi hoảng, hắn biết ở dị giới Tiêu Phàm truyền qua mười chiếc chiến hạm, lúc này chưa bao lâu mà đế quốc Thần Long lại có thể cải tạo tốt đến thế. Nếu là đế quốc Huyết Anh bọn hắn cải tạo, đoán chừng hắn cần một tháng. Biết được điều này, Miyato Nishiki mới nghĩ tới đoạt chút công lao, nếu hạm đội mới mà bị đoạt qua đây thì địa vị của hắn có thể cao hơn một chút.

Miyato Nishiki đã đánh giá thấp thực lực của đế quốc Thần Long, cũng đánh giá thấp quyết tâm chế tạo ra Thủy Sư hùng mạnh của Tiêu Hải. Đế quốc Thần Long có rất nhiều trận pháp sư, bọn hắn đã sớm âm thầm tiến hành huấn luyện về phương diện này, mười chiếc chiến hạm vừa đến đây là bọn hắn có thể đồng loạt bày trận.

“Rút lui, tất cả chiến thuyền, lập tức rút lui!”

Miyato Nishiki nhanh chóng truyền mệnh lệnh.

Hắn hoàn toàn không có ý định ở lại cùng với chiến hạm của đế quốc Thần Long quyết đấu. Họ có tám chiếc tàu chiến, tổng trọng tải khoảng tám ngàn tấn, đế quốc Thần Long có mười chiếc tàu chiến tổng trọng tải khoảng hơn hai vạn tấn. Nếu trận pháp chiến hạm đế quốc Thần Long không tốt thì họ có thể thắng, nhưng Miyato Nishiki cũng không dám cược như vậy.

Nếu trận pháp chiến hạm không vấn đề gì thì chắc chắn họ thắng không được. Chiến hạm càng lớn thì không gian bố trận càng lớn, trận pháp có thể bố trí càng mạnh.

“Quay đầu, rút lui! Lập tức rút lui!”

Chiến thuyền của đế quốc Huyết Anh nhanh chóng trốn thoát.

Bên bờ biển, hai ngàn binh sĩ Thủy Sư đế quốc Thần Long nhanh chóng lên tàu, không lâu sau mười chiếc chiến hạm bắt đầu truy kích.

Khoảng cách giữa hai hạm đội khoảng hai mươi km. Bình thường khoảng cách này xác suất bị đuổi kịp là rất nhỏ. Các tàu chiến có kích cỡ khác nhau nhưng về mặt tốc độ chênh lệch không lớn.

“Mở hết tốc lực tiến lên phía trước. Khởi động tất cả trận pháp Ngự Thủy. Động cơ bắt đầu.”

Mông Nghị ra lệnh, lúc này hắn đang ở trong phòng chỉ huy của chiến hạm.

Mười chiếc chiến hạm không ngừng tăng tốc. Hai mươi hải lý, ba mươi hải lý, bốn mươi hải lý! Cuối cùng tốc độ của mười chiếc chiến hạm ổn định ở sáu mươi bốn hải lý. Tốc độ này thật đáng kinh ngạc.

Trước đây Tiêu Phàm đã truyền tàu ngầm qua, tốc độ tối đa là năm mươi sáu hải lý, tốc độ của chiến hạm nhanh hơn tốc độ của tàu ngầm một chút.

Chương 763: Võ Đế hậu Kỳ

Khái niệm sáu mươi bốn hải lý gì? Một hải lý khoảng một giờ tám mươi lăm km một giờ và sáu mươi bốn hải lý tương đương với một chiến hạm đang chạy điên cuồng với tốc độ một trăm hai mươi km một giờ. Nếu không có Ngự Thủy trận, Phá Thủy trận, Phá Phong trận… căn bản chiến hạm không có khả năng đạt tới tốc độ như vậy.

“Có chuyện gì xảy ra vậy? Hình như chiến hạm của họ đang tới gần chúng ta!”

Miyato Nishiki vô cùng lo sợ. Họ dẫn trước hai mươi km, nhưng tốc độ tối đa của họ chỉ khoảng năm mươi hải lý, còn không bằng tàu ngầm của đế quốc Thần Long.

“Miyato đại nhân, quả thật tốc độ của họ nhanh hơn chúng ta rất nhiều, không tới nửa tiếng là họ có thể đuổi kịp chúng ta.”

Một người bên cạnh Miyato Nishiki run giọng nói.

Chiến hạm chạy không thắng được, căn bản với dị năng phi hành của họ thì không có khả năng chạy trốn. Tuy nhìn xung quanh không có một ai nhưng bọn hắn đã ngầm khẳng định có Võ Đế của đế quốc Thần Long ẩn ấp, họ rời đi chiến hạm là tự tìm đường

chết.

“Miyato đại nhân, có thể chiến hạm của họ chỉ có tốc độ nhanh, phương diện phòng ngự và công kích không mạnh.”

"Miyato đại nhân, chúng ta chưa chắc sẽ thất bại!"

Mấy người khác nói.

Miyato Nishiki hít một hơi sâu:

"Bảo mọi người chuẩn bị chiến đấu!”

Đế quốc Thần Long có nhiều chiến hạm hơn, dù họ phân tán chạy trốn thì tất cả chiến hạm của họ vẫn bị đuổi kịp.

“Vâng!”

Mệnh lệnh của Miyato Nishiki lập tức truyền xuống. Nhưng tốc độ của họ cũng không giảm, họ vẫn toàn lực chạy trốn, có lẽ trận pháp của chiến hạm đế quốc Thần Long xuất hiện vấn đề.

Nhưng bọn Miyato Nishiki suy nghĩ nhiều rồi. Hơn nửa giờ sau, mười chiếc chiến hạm đế quốc Thần Long có trận pháp Ngự Thủy tất cả đều vượt qua thử thách, toàn lực chạy nước rút. Lúc này khoảng cách giữa hai hạm đội chỉ còn lại năm sáu km.

“Vù vù! Vù vù!”

Đế quốc Thần Long bên này có hai chiến hạm chuẩn bị phát động tấn công, họ không muốn sử dụng chủ pháo vì lúc này chủ pháo cũng không có tác dụng.

Hai đầu chiến hạm này đều có hai bảo vật cấp Võ Đế mạnh mẽ. Trong đó có một bảo vật thuộc tính hỏa là một thanh kiếm khổng lồ rộng nửa mét.

“Rống!”

Bảo vật thuộc tính hoả bùng phát tấn công trước một bước, một con Hỏa Long nhe nanh múa vuốt vọt ra ngoài, Hỏa Long dài hàng trăm mét, lực công kích tốt đạt tới cấp bậc Võ Đế. Hơn nữa đạt tới

tiêu chuẩn Võ Đế hậu kỳ.

“Ầm!”

Hỏa Long đã đánh trúng chính xác vào một chiếc tàu chiến của đế quốc Huyết Anh, ngọn lửa vô cùng dữ dội ngay lập tức đã bao phủ cả chiếc tàu chiến. Nhưng chiếc tàu chiến cũng không lập tức nổ tung, dù là chiến hạm mấy trăm tấn thôi nhưng phương diện phòng ngự cũng khá mạnh. Hơn nữa bình thường tàu chiến càng chú trọng phòng ngự, nếu không khi đối mặt yêu thú mạnh mẽ trong biển cả sẽ trực tiếp bị yêu thú xé nát. Đương nhiên, chắc chắn tàu chiến nhỏ thì chịu đựng được lực công kích mạnh mẽ có hạn.

“Vù!”

Vừa trải qua trận tập kích của Hỏa Long, trong chốc lát một thanh kiếm khí to lớn chém lại tới.

Lực công kích của thanh kiếm khí này như đã đạt tới cấp bậc Võ Đế hậu kỳ.

“Tiêu rồi!”

Cả hai đòn tấn công đều nhắm vào một chiếc tàu chiến nhỏ hơn, ánh mắt của những người trong chiếc tàu chiến lộ vẻ tuyệt vọng. Trong thời gian ngắn tàu chiến của họ đã ngăn cản một lần công kích của Võ Đế hậu kỳ còn được nhưng hai lần cao thủ Võ Đế hậu kỳ thì ngăn không được.

“Ầm ầm!”

Kiếm khí khổng lồ đập nát lớp phòng ngự chiến thuyền, sau đó kiếm khí xé nát rất nhiều người trên chiến thuyền và rất nhiều thứ khác. Nếu cao thủ cấp Võ Đế đế quốc Thần Long làm như vậy, lập tức sẽ bị luật trời trấn giết, nhưng chiến hạm công kích không sao.

“Tấn công, tấn công!”

Miyato Nishiki hét lớn.

“Đại nhân, còn chưa nằm trong khoảng cách tấn công của chúng

ta.”

Có người bên cạnh Miyato Nishiki nhỏ giọng nhắc nhở.

Bên bọn hắn tàu chiến lớn nhất cũng chỉ có một ngàn tám trăm tấn, bố trí trận pháp công kích không mạnh bằng bên đế quốc Thần Long. Khoảng cách tấn công và sức mạnh tấn công cũng kém hơn. Chưa kể những tàu chiến hàng trăm tấn khác.

“Các ngươi lập tức đầu hàng, nếu không toàn bộ sẽ tiêu diệt!”

Giọng nói lạnh như băng của Mông Nghị truyền về phía hạm đội đế quốc Huyết Anh.

Tốc độ hạm đội đế quốc Thần Long giảm xuống. Với khoảng cách này họ có thể công kích tàu chiến của đế quốc Huyết Anh, nhưng chiến thuyền của đế quốc Huyết Anh căn bản không uy hiếp được họ.

“Miyato đại nhân, tốc độ hạm đội đế quốc Thần Long đã chậm lại, họ căn bản không có ý định cận chiến với chúng ta.

Có người bên cạnh Miyato Nishiki nói.

“Chết tiệt, quay đầu lại và xông về phía họ! Ta cũng không tin, phòng ngự của họ cũng mạnh như vậy!”

Miyato Nishiki lạnh lùng nói.

Trong lòng hắn vẫn còn tồn tại một chút ảo tưởng. Có thể đế quốc Thần Long chỉ có hai chiến hạm với lực công kích mạnh. Có thể phòng ngự của chiến hạm đế quốc Thần Long cũng không mạnh.

“Mông tướng quân, kẻ địch còn dám tấn công về phía chúng ta nữa.”

Cao thủ đế quốc Thần Long bên này nói.

Chương 764: Tất Cả Đều Tử Vong

Mông Nghị ra lệnh:

"Tàu số ba, số bốn, số năm phát động công kích, nhắm vào tàu số bảy của địch. Triệt để tiêu diệt nó!"

Vừa rồi đế quốc Huyết Anh bị công kích là chiến hạm số tám, kiến trúc phía trên chiến hạm số tám bị hư hại, nhưng thân thuyền cũng không có vấn đề lớn.

"Ấm! Ầm! Ầm!"

Chiến hạm số ba, số bốn, số năm nhanh chóng phát động tấn công.

Đầu chiến hạm số ba là một bảo vật súng trường cấp Võ Đế, lực tấn công tỏa ra, nòng súng cực lớn dài hai trăm mét tấn công về phía mục tiêu. Ở trên chiến hạm số bốn là một bảo vật cấp Võ Đế có thuộc tính lôi, sấm sét kinh khủng đánh xuống với tốc độ nhanh đến không thể tin được. Chiến hạm số năm và số hai là giống nhau, là bảo vật có thuộc tính hỏa.

Sấm sét và súng đánh trúng mục tiêu trước, trong chớp mắt, hàng phòng ngự chiến hạm số bảy bên đám người Cung Đằng Cẩm đều bị phá vỡ. Nòng súng còn quét ngang rất nhiều kiến trúc trên mặt thuyền.

"Ầm!"

Lực tấn công của chiến hạm số năm có thuộc tính hỏa chậm hơn, nhưng cũng chỉ chậm một giây, quả cầu lửa có đường kính ba bốn mét đã đánh trúng bọn hắn. Kèm theo tiếng nổ ầm trời, chiến hạm số bảy của đám người Cung Đằng Cẩm trực tiếp bị nổ tung, tất cả mọi người trên thuyền chiến đều tử vong.

"Hí!"

Trên các con thuyền khác, người đế quốc Huyết Anh vô cùng hoảng sợ. Dù trọng lượng của chiến hạm số bảy chỉ có sáu bảy trăm tấn, mà nhân sự trên thuyền chiến hiện tại của họ đang bị thừa, có bảy tám trăm người. Trong chớp mắt này, toàn bộ bảy tám trăm người đó đều tử vong.

"Cho các ngươi năm khắc thời gian nghỉ. Nếu sau năm khắc thời gian nghỉ mà vẫn chưa đầu hàng, vậy cho nổ hết tất cả các ngươi."

Giọng nói đầy sát khí của Mông Nghị truyền tới.

Sắc mặt Cung Đằng Cẩm rất khó coi. Hắn tưởng rằng, có lẽ bên đế quốc Thần Long chỉ có hai thuyền chiến có lực tấn công mạnh mẽ, nay ý nghĩ đó đã hỏng rồi. Dù lực phòng ngự của chiến hạm bên đế quốc Thần Long không tốt, dựa vào tốc độ còn có lực công kích, bọn hắn cũng không có khả năng thắng.

"Các vị, một đám võ giả mạnh như chúng ta không thể nào sống sót được, đế quốc Thần Long tuyệt đối sẽ không cho chúng ta còn sống mà trở về. Đã đến lúc trung thành vì đế quốc, vì bệ hạ rồi. Chúng ta cứ trực tiếp xông tới tự bạo, có lẽ lực phòng ngự của chiến hạm đế quốc Thần Long kém, biết đâu chúng ta có thể thắng."

Cung Đằng Cẩm truyền âm cho một số người. Những người mà hắn truyền âm, trong đó hai người có tu vi cấp Võ Hoàng, những người khác đều có tu vi cấp bậc Võ Vương.

"Đại nhân, ngài ra lệnh đi."

"Đế quốc vạn tuế!"

Các cao thủ khác rối rít truyền âm cho Cung Đằng Cẩm. Họ lựa chọn tự bạo, đến lúc đó không chừng còn có thể vớt được danh hiệu anh hùng, đầu hàng cũng không có cơ hội để sống.

"Mọi người chú ý, ba, hai, một, xung phong!"

Trên bảy chiếc thuyền chiến, mười mấy người xông ra ngoài. Dù là người có cấp bậc Võ Vương, tốc độ cũng nhanh hơn thuyền chiến, với tốc độ của bọn hắn là có thể nhanh chóng đến được trong vài cây số ngắn ngủn.

"Định liều mạng tấn công? Cũng được, hãy nếm thử năng lực phòng ngự đi nào."

Mông Nghị thầm nghĩ.

Trong đám người Cung Đằng Cẩm, mạnh nhất cũng chỉ có cấp bậc Võ Hoàng, dù họ có tự bạo, cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì đến chiến hạm của họ.

"Đi chết đi!"

Cung Đằng Cẩm vọt tới đầu tiên, hắn lao vào Mông Nghị trong đám người, giây tiếp theo, một trận nổ kinh thiên động địa vang lên. Tự bạo của cao thủ cấp Võ Hoàng có thể so với chiến thuật bom nguyên tử.

"Ầm!"

Sức mạnh của trận nổ điên cuồng tàn sát bốn phía. Dù là tàu sân bay, trong khoảng cách gần mà gặp phải sự tấn công của bom nguyên tử cũng không gánh được, nhưng mười chiến chiến hạm vẫn vững vàng mà chặn lại công kích.

Dưới sự hỗ trợ của đủ loại trận pháp, làm sóng tự bạo của Cung Đằng Cẩm cũng không thể làm rối loạn đội hình của mười chiến chiến hạm.

"Ầm! Ầm!"

Các cao thủ còn lại của đế quốc Huyết Anh đều rối rít tự bạo, sức mạnh tự bạo đều không nhỏ, nhưng khi họ tự bạo xong, mười chiến chiến hạm bên đế quốc Thần Long đều vẫn ổn.

"Tốc độ cực kỳ nhanh, công kích mạnh, phòng ngự cũng mạnh."

"Mấy chiếc chiến hạm này của đế quốc Thần Long thật đáng sợ!"

Bên đế quốc Huyết Anh, rất nhiều người đều vô cùng khiếp sợ.

Vậy còn đánh gì nữa? Dù bọn hắn xông tới, chiến hạm của đế quốc Thần Long cũng có thể nhắm sự tấn công của họ khiến từng chiếc từng chiếc thuyền chiến đều bị nổ tung!

"Tướng quân, họ treo cờ đầu hàng rồi."

Bên cạnh Mông Nghị có người mừng rỡ nói.

"Để họ đến cảng Thiên Thuận trước!"

Mông Nghị ra lệnh.

Dưới sự áp tải của mười chiếc chiến hạm của đám người Mông Nghị, bảy chiếc thuyền chiến đế quốc Huyết Anh trở về, họ lái vào trong cảng Thiên Thuận… Trong đó có một chiếc thuyền chiến, phần kiến trúc bị nổ vụn, chết không ít người, nhưng ngược lại vẫn còn có thể khởi động thuyền chiến.

Chương 765: Trận Đầu Đại Thắng

"Hô!"

Thuyền chiến đế quốc Huyết Anh chạy vào khu vực áp chế thực lực, Mông Nghị thở phào nhẹ nhõm, lần này bọn hắn không thể phá hủy thuyền chiến được nữa rồi.

Những chiếc thuyền chiến này của đế quốc Huyết Anh dù kém hơn mười chiếc chiến hạm của Đế quốc Thần Long, nhưng vẫn có lực chiến đấu mạnh. Thu được mấy chiếc thuyền chiến này, thực lực của thủy quân đế quốc Thần Long có thể mạnh hơn một chút.

Bốn chiếc tàu ngầm, cộng thêm mười chiếc chiến hạm sắt thép, còn tịch thu được thuyền chiến, thủy quân đế quốc Thần Long đã không còn yếu kém nữa.

Thực lực thủy quân như vậy vẫn chưa thể so với đế quốc Kền Kền, nhưng nhìn khắp cả dị giới, nằm trong năm vị trí đầu cũng không thành vấn đề. Trước kia, thủy quân của một số quốc gia nhỏ xung quanh đế quốc Thần Long cũng mạnh hơn thủy quân đế quốc Thần Long, nay bọn hắn đã không bằng rồi

"Toàn bộ người đế quốc Huyết Anh nghe đây, các ngươi nhảy khỏi thuyền chiến, nếu có người phá hỏng thuyền chiến, toàn bộ thuyền đều phải chết."

Mông Nghị dùng loa công suất lớn kêu gọi đầu hàng nói.

"Ùm! Ùm."

Binh lính của đế quốc Huyết Anh cong người nhảy khỏi thuyền chiến, bơi mấy cây số với bọn hắn mà nói cũng không phải là vấn đề gì lớn. Nhưng đợi đến khi bơi vào bờ, bọn hắn cũng sẽ tiêu hao

không ít sức lực, bọn hắn phân tán lên bờ nhất định sẽ bị bắt làm tù binh.

"Bệ hạ."

Mông Nghị đến trước mặt Tiêu Hải, hắn quỳ xuống đất.

Tiêu Hải cười nói:

"Trận đầu đại thắng, rất tốt!"

Mông Nghị nói:

"Bệ hạ, đều là công lao của chiến hạm mạnh mẽ, thực lực của chúng ta quá mạnh, muốn thua cũng không có khả năng. Bệ hạ, thần đợt lệnh đi một chuyến vòng quanh đế quốc Huyết Anh, tập kích từng bến cảng thành trấn! Thuyền chiến của bọn hắn bao vây cướp bóc của chúng ta đã lâu, nay đã đến lúc chúng ta cho bọn hắn một chút màu sắc rồi!"

Tiêu Hải gật đầu:

"Phải. Chiến hạm của chúng ta cũng không chỉ mạnh mẽ trong các trận chiến trên biển, phải để bọn hắn tự trải nghiệm thử xem!"

"Vâng, bệ hạ!"

Mông Nghị vui vẻ nói.

Ngày dần dần tối, để lại hai chiến hạm phòng ngự, Mông Nghị dẫn theo tám chiếc chiến hạm đến đế quốc Huyết Anh.

Đế quốc Thần Long và đế quốc Huyết Anh không tính là gần, bờ đông của đế quốc Thần Long cách bờ tây đế quốc Huyết Anh hơn ngàn cây số. Nhưng tốc độ hành trình của mấy chiếc chiến hạm đế quốc Thần Long này có thể đạt tới 100km/h, mất khoảng mười tiếng là có thể đến bờ tây đế quốc Huyết Anh.

Hoàng cung đế quốc Huyết Anh.

"Báo!"

Có người vội vã tiến vào cung điện nơi Bát Kỳ Võ Đế đang ở.

"Bệ hạ, bên đế quốc Thần Long cấp báo."

"Nói!"

Bát Kỳ Võ Đế trầm giọng nói.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ chờ đợi. Chẳng lẽ thủy quân của bọn hắn đã đạt được chiến tích tốt?

Người đến hít sâu một hơi nói:

"Bệ hạ, mười chiếc chiến hạm kiểu mới của đế quốc Thần Long đã xuống nước, hơn nữa, hơn nữa..."

"Ấp a ấp úng làm gì? Nói mau!"

Người đến khàn giọng nói:

"Bệ hạ, tướng quân Cung Đằng Cẩm mang theo tám chiếc thuyền chiến đến gần cảng Thiên Thuận, kết quả đã bị tập kích. Một chiến chiến hạm bị phá hủy, số còn lại đã bị bắt, tất cả các Võ Hoàng, Võ Vương bao gồm cả tướng quân Cung Đằng Cẩm đều hy sinh vì nước."

...

...

"Gì chứ?"

Sắc mặt Bát Kỳ Võ Đế rất khó coi.

"Bệ hạ, tốc độ của mười chiếc tàu chiến kiểu mới của đế quốc Thần Long nhanh hơn thuyền chiến của chúng ta nhiều, đám người tướng quân Cung Đằng Cẩm đều không thể nào chạy trốn. Lực tấn công từ chiến hạm của họ cũng rất mạnh, đám người tướng quân Cung Đằng Cẩm đã lựa chọn tự bạo, kết quả cũng không thể phá vỡ hàng phòng ngự của chiến hạm bên địch. Chúng ta có mấy nghìn chiến sĩ đã bị bắt làm tù binh."

Võ Đế Bát Kỳ nắm chặt quả đấm, tin tức này đã gây ra cú sốc lớn với hắn. Hắn còn nghĩ rằng, đợi nhóm chiến hạm thứ hai của đế quốc Kền Kền đến, hắn sẽ tiến công đế quốc Thần Long trên quy mô lớn.

Chỉ cần gây tổn hại cho đế quốc Thần Long, đế quốc Thần Long sẽ không ủng hộ thân vương Tokugawa nữa, hắn có thể bình ổn mà dẹp nội loạn. Xem ra hiện nay, dù nhóm chiến hạm thứ hai có đến, bọn hắn cũng chưa chắc có năng lực tiến công đế quốc Thần Long trên quy mô lớn.

"Lui ra đi."

Bát Kỳ Võ Đế phất phất tay nói.

Người đến nhanh chóng lui ra ngoài. Nhưng chưa được nửa tiếng, hắn lại vội vã đến trước mặt Võ Đế Bát Kỳ lần nữa.

"Lại có chuyện gì?"

Võ Đế Bát Kỳ trầm giọng hỏi, chỉ trong nửa giờ ngắn ngủn, tâm tình hắn vẫn chưa bình ổn trở lại, vẫn còn đang thương lượng đối sách với người.

"Bệ hạ, có tám chiếc chiến hạm của đế quốc Thần Long đã rời cảng, họ đi về phía đông, rất có thể sẽ tập kích đế quốc Huyết Anh chúng ta."

Võ Đế Bát Kỳ và mấy vị trọng thần có mặt ở đó đều phải thay đổi sắc mặt.

Lúc ban ngày, thủy quân đế quốc Huyết Anh bọn hắn còn áp chế đế quốc Thần Long, còn quấy rối hoạt động thương mại trên biển của đế quốc Thần Long. Vậy mà lần này, đế quốc Thần Long lại phản kích. Thay đổi quá nhanh khiến bọn hắn khó có thể thích ứng trong khoảng thời gian ngắn.

Chương 766: Báo Tin

"Bệ hạ, chúng ta phải để thủy quân nước ta chuẩn bị sẵn sàng."

"Bệ hạ, nhóm chiến hạm thứ hai của đế quốc Kền Kền lập tức tới ngay, đợt chiến hạm này nhất định phải được giao cho chúng ta trước tiên."

"Bệ hạ..."

Mấy trọng thần nhao nhao mở miệng.

Nếu tranh thủ thời gian, đợt chiến hạm thứ hai của đế quốc Kền Kền đã sớm nên đến rồi, nhưng bên đế quốc Kền Kền có hơi kì kèo.

Tại sao lại vậy, đám người Võ Đế Bát Kỳ đều rõ. Trưởng quan hạm đội muốn kiếm thêm chỗ tốt, khẩu vị của đối phương hơi lớn, đám người Võ Đế Bát Kỳ không đồng ý ngay, kết quả là hạm đội vốn đã nên đến vào ngày hôm qua lại vẫn chưa tới.

"Lập tức báo tin cho người đế quốc Kền Kền. Đàm phán với họ, để họ lập tức giao hạm đội Phi Sa cho chúng ta."

Bát Kỳ Võ Đế trầm giọng nói.

"Vâng, bệ hạ."

Người đế quốc Huyết Anh nhanh chóng được điều động, người đế quốc Kền Kền nhận được tin tức, không bao lâu sau, hạm đội Phi Sa tăng tốc đi tới.

"Sao đế quốc Thần Long lại nhanh vậy? Đáng chết, nếu truyền tin tức này về, e rằng ta sẽ bị giáo huấn!"

Quan chỉ huy hạm đội Phi Sa có hơi buồn bực. Theo hắn nghĩ, hạm đội kiểu mới của đế quốc Thần Long phải cần từ năm đến mười ngày mới xuống nước, kết quả lại nhanh hơn nhiều.

Hai giờ sau, hạm đội Phi Sa đến cảng khẩu đế quốc Huyết Anh. Binh lính thủy quân đế quốc Huyết Anh nhanh chóng lên tàu chiến. Thực lực của hạm đội Phi Sa mạnh hơn hạm đội Lưu Quang, nhưng thiết kế tổng thể của chiến hạm vẫn không khác nhau lắm, bọn hắn đã mau chóng làm quen.

"Khởi hành!"

"Đế quốc Huyết Anh vạn tuế!"

"Hạm đội Huyết Sa vạn tuế!"

Hạm đội nhanh chóng ra biển nghênh chiến với chiến hạm của đế quốc Thần Long… Họ đã đổi tên hạm đội Phi Sa thành hạm đội Huyết Sa.

Không đến bao lâu, hai nhánh hạm đội đã tới gần.

Bên đế quốc Huyết Anh, số lượng thuyền chiến có sáu đến bảy mươi chiếc, tổng trọng lượng là năm sáu mươi nghìn tấn, gấp ba bên đế quốc Thần Long.

"Đi vòng qua, mục tiêu lần này của chúng ta không phải là bọn hắn."

Mông Nghị ra lệnh.

"Vâng, tướng quân."

Tốc độ tám chiếc chiến hạm của đế quốc Thần Long nhanh chóng đẩy tới mức cao nhất, họ đổi phương hướng, vượt qua bên cạnh hạm đội Huyết Sa.

"Nhanh vậy à!"

"Mau đuổi theo họ!"

Thuyền chiến đế quốc Huyết Anh cũng nhanh chóng thay đổi phương hướng, nhưng tốc độ thuyền chiến nhanh nhất của bọn hắn cũng chỉ có một trăm cây số.

Phần lớn thuyền chiến có tốc độ đạt khoảng chín mười cây số. Tốc độ của chiến hạm đế quốc Thần Long cũng có thể đạt tới một trăm hai mươi cây số. Chênh lệch tốc độ lớn như vậy, hạm đội Huyết Sa rất khó để đuổi theo.

"Đáng chết, mục tiêu của họ vốn không phải là chúng ta, họ nhất định sẽ tập kích cảng khẩu đế quốc chúng ta!"

"Mau đuổi theo, không thể để họ có nhiều thời gian để tập kích

cảng khẩu của chúng ta!"

Mười mấy chiếc thuyền chiến của đế quốc Huyết Anh liều mạng đuổi theo, nhưng bọn hắn có liều mạng thì khoảng cách vẫn không ngừng bị kéo xa.

"Tốc độ thuyền chiến của đế quốc Thần Long quá nhanh."

"Đúng vậy, xem ra vẫn phải bán thuyền chiến mạnh hơn cho đế quốc Huyết Anh mới được."

Giữa không trung có hai vị cao thủ ẩn núp đang trao đổi. Họ là cao thủ cấp Võ Đế của đế quốc Kền Kền.

Đế quốc Kền Kền bán thuyền chiến có cấp bậc khá thấp cho đế quốc Huyết Anh, bản thân bọn hắn có loại tốt hơn.

Có mấy loại chiến hạm của đế quốc Ngốc Thứu có thể đạt tới tốc độ một trăm hai mươi cây số, chỉ là bọn hắn cũng không có nhiều loại chiến hạm như vậy. Nếu dùng hạm đội hạng hai là có thể trấn áp đế quốc Thần Long, chắc chắn đế quốc Ngốc Thứu sẽ không mong mà bán ra hạm đội hạng nhất của bọn hắn.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, tám chiếc chiến hạm đế quốc Thần Long đã đến gần một cảng khẩu, quân dân đều sử dụng cảng khẩu này. Ở gần cảng khẩu còn có một xưởng đóng tàu rất lớn.

"U u…"

Tiếng còi báo động vang lên. Dân chúng đế quốc Huyết Anh nhao nhao tránh xuống công sự (còn gọi là boong-ke) dưới đất.

"Các ngươi nghe cho kỹ đây, đánh thật mạnh cho ta! Chỉ cần chiến hạm đế quốc Thần Long vào trong phạm vi công kích, các ngươi nhắm họ tấn công ngay lập tức, cho họ một chút màu sắc!"

Tại một khu đất gần cảng khẩu có người lạnh lùng nói.

"Vâng, đại nhân!"

Mười mấy binh lính đồng thanh nói. Bọn hắn có tổng cộng năm tổ

súng cối, cũng có một ít đạn.

Dù sao trước đó, đế quốc Huyết Anh cũng có linh huyệt cấp S, linh huyệt cấp S nằm trong sự kiểm soát của đám người Võ Đế Bát Kỳ. Không truyền được nhóm vũ khí với số lượng lớn, nhưng vẫn có thể truyền một ít tới đây.

Chiến hạm đế quốc Thần Long cách cảng khẩu chỉ còn có mười cây số, khu vực này cũng không bị áp chế thực lực. Nhưng ở khu vực này, không thể vận dụng cách tấn công chính của chiến hạm, những thứ như kiếm Hỏa Long, đến khu vực áp chế thực lực sẽ bị dập tắt.

Chương 767: Trận Địa Súng Cối

"Ầm ầm!"

Đại bác trên tám chiếc chiến hạm bắt đầu công kích. Bệ phóng của tám chiếc chiến hạm này đã bị phá dỡ, nhưng mỗi một chiếc lại có sáu khẩu đại bác, tầm bắn của chúng đạt đến mười mấy cây số.

"Vù vù ——"

Đạn bay về phía trước hai cây số trong nháy mắt. Chúng đã tiến vào khu vực áp chế thực lực, nhưng những viên đạn này lại không bị áp chế, chúng vẫn lao tới cực nhanh.

"Không hay rồi, họ không tiến vào phạm vi tấn công của chúng ta."

"Họ không tiến vào khu vực áp chế thực lực, chúng ta phải để cao thủ chặn lại những viên đạn này của họ."

Đám pháo thủ của đế quốc Huyết Anh đang đợi tấn công đều sững sờ. Bốn người trong số họ chẳng qua chỉ sử dụng súng cối hạng trung, tầm bắn xa nhất của súng cối hạng nặng duy nhất cũng chỉ có tám cây số. Chiến hạm đế quốc Thần Long lại cách bọn hắn đến mười cây số.

"Ầm! Ầm!"

Từng viên đạn hạng nặng rơi xuống đất, khu vực xung quanh viên đạn trong phút chốc đã trở thành đống đổ nát, nơi cảng khẩu biến thành một biển lửa.

"Đáng chết!"

Rất nhiều người đế quốc Huyết Anh vô cùng phẫn nộ.

"Vút! Vút! Vút!"

Mười mấy vị cao thủ cấp Võ Đế của đế quốc Ngốc Thứu và các quốc gia khác xông ra, họ ngăn cản ở phía trước chiến hạm của đế quốc Thần Long. Đợt bắn thứ hai cũng bị họ chặn lại.

"Hạm đội tiến về trước!"

Mông Nghị ra lệnh.

Nếu các cao thủ cấp Võ Đế của đế quốc Ngốc Thứu và các quốc gia khác không xuất hiện, họ có thể tấn công từ khoảng cách này. Còn đã xuất hiện, họ càng phải tiến lại gần để tấn công.

"Rõ!"

Tám chiếc chiến hạm nhanh chóng tiến tới, họ tiến vào khu vực áp chế thực lực, cũng tiến vào phạm vi tấn công của súng cối.

"Bắn!"

Năm khẩu súng cối cũng bắt đầu bắn đạn ra.

"Tránh công kích!"

Trong năm tấm đạn súng cối, có ba tấm bắn về phía ba chiếc chiến hạm.

"Ầm! Ầm! Ầm!"

Ba viên đạn súng cối bắn trúng mục tiêu. Vậy mà chiến hạm lại không hề bị tổn thất lớn!

Muốn dùng súng cối tấn công chiến hạm hai nghìn tấn, đùa à? Súng cối bắn phá thuyền gỗ có hiệu quả nhất định nhưng với chút

thực lực như vậy, làm sao có thể bắn phá chiếc chiến hạm có lớp vỏ ngoài sắt thép dày như thế?

"Bắn hạ chúng đi!"

Mông Nghị bình tĩnh ra lệnh.

Mấy khẩu đại bác lập tức nhắm ngay trận địa súng cối.

"Đoàng!"

Kèm theo mấy tiếng nổ dữ dội, trận địa súng cối nho nhỏ của đế quốc Huyết Anh trực tiếp bị hỏa lực thổi bay.

…

“Oanh!” “Oanh!” “Oanh!”

Sáu khẩu pháo hạng nặng trên mỗi chiến hạm bắt đầu oanh tạc, và chỉ trong thời gian ngắn, bến cảng, nhà máy đóng tàu và các mục tiêu có giá trị cao khác lần lượt bị phá hủy.

Tiếng súng khủng khiếp khiến người ta phải run lẩy bẩy.

"Rút lui, đến các bến cảng còn lại!"

Sau năm phút oanh tạc, Mông Nghị hạ lệnh.

Tốc độ bắn của những khẩu pháo này kém xa so với tàu khu trục nặng 0,55 triệu tấn của Trung Quốc, nhưng số lượng đạn bắn ra trong năm phút cũng không phải là con số nhỏ. Tuy toàn bộ thành phố không rơi vào trạng thái tê liệt, nhưng cũng chẳng khác nửa tê liệt là bao, dù mất hai ba tháng sau cũng không khôi phục lại được.

Chẳng mấy chốc tám chiếc tàu chiến đã rút lui. Ngay cả khi đang ở những khu vực bị áp chế thực lực, nhưng những tàu chiến này có động cơ công suất vô cùng mạnh mẽ giúp chúng có thể rút lui nhanh chóng.

"Ta không nghe thấy tiếng động nào nữa."

"Cuối cùng kẻ địch cũng đã rời đi."

Một số binh lính Đế quốc Huyết Anh không giấu nổi niềm vui mừng vì sống sót sau thảm họa.

Nhưng chẳng mấy chốc nữa họ sẽ không thể vui vẻ được nữa.

Khói dày đặc bốc lên cuồn cuộn ở nhiều nơi trong thành phố, rất nhiều nơi bị phá hủy. Cộng thêm rất nhiều ngôi nhà có kết cấu bằng gỗ rất dễ dàng bắt lửa dẫn đến những ngôi nhà bị cháy nằm rải rác ở những vị trí khác nhau đếm không xuể được.

"Không phải triều đình đã nói lực lượng hải quân Đế quốc Thần Long không chiến đấu được sao? Tại sao ta lại thấy hình như họ còn mạnh hơn lực lượng hải quân của chúng ta."

"Ngươi đừng đứng ngẩn người ra đó nữa, mau dập lửa thôi."

Giờ phút này tất cả những người trốn trong hang động đều đã bước ra ngoài, họ như chết lặng khi nhìn cảnh tượng khủng khiếp trước mắt, nhiều người khác đã bắt đầu gào khóc thảm thiết.

"Nhanh lên, chúng ta sắp đến nơi rồi."

"Hình như bên kia có ánh lửa."

Nửa giờ sau khi chiến hạm của Đế quốc Thần Long rời đi, Hạm đội Huyết Sa mới chạy vội đến, từ đằng xa họ đã phát hiện bến cảng bị tập kích.

"Khốn nạn!"

Nhóm người của Hạm đội Huyết Sa tức giận tột độ.

"Mau, chạy tới ngăn họ lại!"

"Đừng để họ chạy thoát!"

Một số người trên Hạm đội Huyết Sa gầm lên.

Chẳng mấy chốc họ đã tới rất gần, nhưng khi đến nơi lại chỉ thấy cảnh tượng đổ nát tại hải cảng, tuyệt nhiên không có bất cứ dấu

vết nào của chiến hạm Đế quốc Thần Long còn sót lại?

"Hưu!"

Một cường giả ở cấp bậc Võ Đế đáp xuống trên kỳ hạm của họ.

Chương 768: Lui Về Phòng Thủ

"Chiến hạm Đế quốc Thần Long đã rời đi được mười lăm phút đồng hồ, bây giờ dù các ngươi liều mạng đuổi theo sau họ thì cũng không chưa chắc có thể đuổi kịp."

Cường giả vừa đáp xuống đến từ Đế quốc Kền Kền, hắn nói một cách nghiêm túc.

"Cái gì?"

Các cường giả Đế quốc Huyết Anh ở xung quanh bực tức ra mặt. Chiến hạm của Đế quốc Thần Long đã rời đi lâu như vậy, điều này cho thấy họ có thể gây ra thiệt hại to lớn chỉ trong khoảng thời gian rất ngắn.

Trong tình huống họ không đuổi kịp, nhưng chiến hạm Đế quốc Thần Long lại có thể dễ dàng công kích các thành phố cảng của họ, vậy tiếp theo họ nên thế nào mới phải?

Đế quốc Huyết Anh là một quốc đảo, nó bao gồm rất nhiều thành phố lớn ở gần bờ biển, ban đầu đây được xem là một ưu thế để thuận tiện cho giao thương phát triển. Nhưng bây giờ dưới hỏa lực pháo binh của chiến hạm Đế quốc Thần Long, đây lại trở thành một bất lợi cực lớn.

"Đại nhân, chúng ta cần những chiến chiến hạm mạnh mẽ hơn!"

Quan chỉ huy của Hạm đội Huyết Sa, Yamaguchi Yuo nghiêm giọng nói.

Võ Đế đáp xuống là người thuộc Đế quốc Kền Kền, hắn nói:

"Việc có cung cấp chiến hạm lợi hại hơn cho các ngươi hay là

không, bệ hạ của chúng ta tự có quyết định."

"Hiện tại các ngươi chỉ có hai lựa chọn, lựa chọn thứ nhất chính là tách ra hành động, một nhóm sẽ đuổi theo từ phía sau, trong khi một nhóm khác chạy lên trước chặn đường và chạm trán trực tiếp!"

"Còn một lựa chọn khác, các ngươi từ bỏ việc đuổi theo họ, sau đó chuyển hướng tấn công sang Đế quốc Thần Long và bắt buộc họ phải lui về thế phòng thủ."

Yamaguchi hít một hơi thật sâu trước khi nói:

"Đa tạ!"

"Các ngươi tự xem rồi làm cho tốt đi."

Chẳng mấy chốc cường giả Võ Đế đến từ Đế quốc Kền Kền đã rời đi.

"Các ngươi nghĩ thế nào?"

Yamaguchi nói, giọng hắn nặng nề.

"Tướng quân, chúng ta nên bắt đầu tập kích Đế quốc Thần Long từ phía nào? Phá hủy thành phố cảng của họ cũng không phải là chuyện dễ dàng."

"Nhưng nếu chúng ta đổ bộ lên bờ và đối mặt trực diện với kỵ binh thiết giáp của Đế quốc Thần Long, vậy kết cục chắc chắn không thoát khỏi thảm cảnh bị tàn sát."

Một trong những thuộc hạ của Yamaguchi nói, hắn cũng chẳng biết làm sao.

Họ có thể bắt đầu bằng cách phong tỏa từng hải cảng một, nhưng việc phong tỏa các cảng trong thời gian ngắn sẽ không mang lại tổn thất quá lớn cho Đế quốc Thần Long.

Một thuộc hạ khác của Yamaguchi nói:

"Tướng quân, chúng ta có thể lựa chọn theo đuôi và chặn đánh, họ

sẽ không dám công kích một số thành phố trong vịnh."

"Khoảng cách từ Hoàng thành đến bờ biển cũng không xa lắm."

Yamaguchi khẽ gật đầu, họ chỉ có thể chọn cách tiếp tục đuổi theo.

Trong vịnh vẫn còn một số thành phố thuộc Đế quốc Huyết Anh, ít nhất làm như vậy có thể đảm bảo những thành phố đó sẽ không bị tấn công.

Hoàng thành của họ cũng ở trong vịnh.

Khi chiến hạm của Đế quốc Thần Long tiến vào vịnh theo dự kiến đồng nghĩa với việc bọn chúng sẽ mất đi lợi thế về tốc độ, đến lúc đó họ sẽ bao vây và tiêu diệt hết cả đám. Hắn có niềm tin nếu đối đầu trực tiếp thì đội quân của hắn vẫn có xác suất chiến thắng cao. Dù sao họ có sáu mươi bảy mươi chiến hạm, tổng trọng tải hạm đội phải gấp ba lần tám chiến hạm kia của Đế quốc Thần Long.

"Tiếp tục truy kích!"

"Chia thành hai đội và hành động!"

Yamaguchi ra lệnh.

Sáu mươi bảy mươi chiến hạm của họ được chia làm hai đội chỉ trong phút chốc, một đội tiến thẳng về trước để chặn đánh Đế quốc Thần Long.

Hai giờ trôi qua trong chớp mắt.

Chiến hạm của Đế quốc Thần Long đã tiếp cận một thành phố ven biển tương đối lớn khác.

"Oanh oanh!"

Hàng chục khẩu pháo hạng nặng lại gầm lên một lần nữa.

Không bao lâu sau, nhiều nơi trong thành phố Đế quốc Huyết Anh bị bom ném trúng, chìm trong khói lửa dày đặc đang cuồn cuộn

giữa ánh lửa cao ngất trời.

"Sao lại có thể như vậy?"

"Lẽ nào lực lượng hải quân Đế quốc Huyết Anh của chúng ta không thể chống đỡ được nữa sao?"

Người dân của Đế quốc Huyết Anh đang sợ hãi vô cùng.

Ban đầu, hầu hết người dân của Đế quốc Huyết Anh đều ủng hộ việc tuyên chiến với Đế quốc Thần Long bởi họ tin tưởng vào thực lực của đất nước mình. Hơn nữa họ càng hy vọng quốc gia sẽ chiếm được nhiều của cải và ngày càng giàu mạnh hơn thông qua các cuộc chiến tranh xâm lược. Nhưng giờ đây khi thảm họa ập đến, những người dân Đế quốc Huyết Anh mới phát hiện, hóa ra chiến tranh còn có thể lấy mất quê hương của họ. Chẳng những thế chiến tranh cũng có thể khiến họ rơi vào thảm cảnh vợ con ly tán!

Sau nửa ngày, Mông Nghị và những người khác đã tấn công một số thành phố.

Nhưng vào lúc này họ lại lựa chọn bỏ qua cho thành trì nằm trong vịnh.

Chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi, Đế quốc Huyết Anh đã phải chịu tổn thất to lớn vô cùng, và phải mất thời rất lâu để các xưởng đóng tàu bị phá hủy có thể khôi phục như cũ.

Chương 769: Tính Năng Của Chiến Hạm

"Thùng thùng!"

Tại Trung Quốc, giữa đêm hôm khuya khoắc trong căn biệt thự ở huyện Lôi Sơn, có tiếng gõ vang lên từ chiếc gương trong phòng ngủ chính của Tiêu Phàm, ngay sau đó bóng dáng Tiêu Hải xuất hiện trong gương.

"Cháu yêu, ông nội ở bên đây có tin vui muốn nói cho ngươi nghe."

Tiêu Hải cười ha hả trước khi nói.

Tiêu Phàm hỏi vội:

"Tin tốt gì thế?"

Tiêu Hải nói:

"Mười tàu chiến đã được xuống nước, bọn chúng vừa xuất quân trận đầu tiên đã chiến thắng giòn giã, phá hủy một tàu chiến và bắt được bảy chiếc tàu chiến khác."

"Tám trong số mười chiến hạm đã đến Đế quốc Huyết Anh, đồng thời phát động tấn công tại một số thành phố cảng của Đế quốc Huyết Anh."

Đôi mắt của Tiêu Phàm sáng lên.

"Ông nội, ngươi thấy các tính năng của chiến hạm thế nào?"

Tiêu Hải nói:

"Rất tốt. Sau khi bố trí trận pháp, cộng thêm động cơ của chiến hạm thì tốc độ tối đa có thể đạt tới là một trăm hai mươi km."

"Ngoài ra chúng còn có thể chịu được vài đòn công kích từ Võ Đế cấp bậc viên mãn, chưa nói đến lực công kích của họ gần như đã đạt tới trình độ cấp bậc Võ Đế hậu kỳ."

Sự kinh ngạc hiện lên trong mắt Tiêu Phàm. Khá lắm, chiến hạm hơn hai ngàn tấn có thể chạy với tốc độ một trăm hai mươi km, thậm chí tốc độ của nó còn nhanh hơn rất nhiều thuyền máy.

Nếu Trung Quốc cũng có một chiếc chiến hạm như vậy thì quá tuyệt.

Tuy nhiên điều này tưởng chừng dễ dàng thực chất lại khó khăn vô cùng. Những chiến hạm kia đều cần đến trận pháp cường đại và bảo vật cường đại để hỗ trợ, nhưng những bảo vật cường đại nhường này rất khó để vận chuyển được đến trái đất trong tương lai.

"Ông nội, ngươi thấy chiến hạm của chúng ta so với chiến hạm của Đế quốc kền kền thì như thế nào?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

…

Tiêu Hải trầm ngâm một lát rồi nói:

“Mặc dù thuyền chiến của chúng ta rất mạnh, nhưng nếu đứng chung với các chiến hạm hàng đầu của Đế quốc Kền Kền thì vẫn kém hơn một chút.”

"Tốc độ chiến hạm của chúng ta có thể sánh nganh với chiến hạm hàng đầu của họ, nhưng năng lực phòng ngự và lực công kích vẫn có sự chênh lệch."

"Đặc biệt khả năng công kích có sự chênh lệch rõ ràng."

Tiêu Phàm chỉ im lặng lắng nghe.

Tiêu Hải tiếp tục nói:

"Lực lượng hải quân của Đế quốc Kền Kền đã phát triển từ rất lâu, thậm chí tàu chiến mạnh nhất của họ có lượng giãn nước lên đến hơn ba ngàn tấn."

"Họ cũng có nhiều kinh nghiệm hơn trong cách triển khai đội hình của mình."

"Tàu chiến hàng đầu của Đế quốc Kền Kền có thể chịu được mười hoặc hai mươi đòn tấn công liên tiếp của các Võ Đế ở cấp bậc viên mãn mà không mảy may xây xát chút nào, ngoài ra nó còn có thể oanh tạc bằng các đòn tấn công có lực sát thương tương đương một Võ Đế ở cấp bậc viên mãn."

Tiêu Phàm bí mật cau mày, chênh lệch cỡ này cũng rõ ràng quá rồi. Trong khi thuyền chiến của họ chỉ có thể chịu được vài đòn công kích của Võ Đế ở cấp bậc viên mãn, thuyền chiến của Đế quốc Kền Kền lại có thể chịu được mười đến hai mươi lần công kích lận.

Chẳng những thế tàu chiến của họ chỉ có thể phát động tấn công

với sức mạnh cấp bậc Võ Đế hậu kỳ, nhưng các tàu chiến hàng đầu của Đế quốc Kền Kền lại có thể oanh tạc với lực công kích như một Võ Đế ở cấp bậc viên mãn.

"Cháu trai ngoan, người cũng đừng nóng vội quá."

"Chúng ta đã mạnh hơn khi trước rất nhiều!"

Tiêu Hải cười vui vẻ rồi nói.

Tàu chiến lớn nhất của Đế quốc Thần Long cũng không vượt quá năm trăm tấn, hóa ra chênh lệch giữa họ với lực lượng hải quân của Đế quốc Kền Kền lớn đến mức khiến người ta tuyệt vọng.

Dẫu cho bây giờ họ đã bắt kịp rất nhiều.

"Ừm."

Tiêu Phàm gật đầu.

"Ông nội, có khi nào Đế quốc Kền Kền sẽ bán tàu chiến hàng đầu của mình cho Đế quốc Huyết Anh không?"

Tiêu Hải nói:

"Hiện tại chúng ta chỉ mới đối phó với hạm đội hạng hai của Đế quốc Kền Kền, ta đoán tạm thời họ sẽ không bán đi tàu chiến hàng đầu của mình đâu."

"Nhưng thay vào đó họ có thể bán hạm đội hạng nhất của mình. Hạm đội hạng nhất có sức mạnh tổng thể vượt trên hạm đội hạng hai nhiều lắm."

"Đặc biệt, tốc độ của chiến hạm chủ lực thuộc hạm đội hạng nhất không chậm hơn chúng ta là bao."

Tiêu Phàm khẽ gật đầu:

"Sau này chúng ta phải vận chuyển những chiến hạm mạnh mẽ hơn thế nữa."

"Ông nội, ta sẽ chuyển một vài người qua cho ngươi để ngươi giúp

họ nâng cao thực lực."

Tiêu Hải dò hỏi:

"Ai vậy?"

Tiêu Phàm nói:

"Một vài người trong số đó là những chuyên gia Internet hàng đầu trong nước. Mặc dù Vi Vi rất mạnh về mặt này, nhưng nàng không thể để mắt đến họ mọi lúc được."

"Ngoài ra một số người khác đều là chuyên gia về chip, vật liệu, máy in thạch bản, vân vân và họ đều đến từ Tập đoàn Thiên Hà."

"Ông nội, đến lúc đó ngươi xem có thể ra ám thị tâm linh gì đó với họ hay không, phòng ngừa khả năng sau khi họ đạt được thành quả lại muốn đi ăn máng khác."

Tiêu Hải gật đầu:

"Chuyện này không thành vấn đề."

Chương 770: Ông Nội Vẫn Còn Chút Sức Lực

"Nhưng tu vi của họ không thể tăng lên quá nhiều, nếu không vận chuyển họ trở về cũng không dễ dàng."

Tiêu Phàm cười nói:

"Giúp họ đạt được tu vi cấp bậc Hậu Thiên, tinh thần niệm lực có thể tăng lên rất nhiều, cũng không cần quá mạnh mẽ."

"Ừm."

Tiêu Hải gật đầu.

Chỉ trong tích tắc Tiêu Phàm đã mở lối đi không gian.

Phượng Hoàng và ba mươi người khác hiện đang ở trong biệt thự, tất cả đều bị bịt mắt bằng vải đen nên hoàn toàn không thấy được tình hình xung quanh. Ngay sau đó Tiêu Phàm dùng tinh thần niệm lực dẫn dắt từng người một đi xuyên qua tấm gương.

Hắn luôn liên lạc với Tiêu Hải thông qua tấm gương, vì để tránh bí mật bị bại lộ, ngay cả diện mạo của Tiêu Hải, Phượng Hoàng và những người khác cũng không được biết.

Dẫu sao họ cũng là người Trung Quốc, ắt hẳn bình thường cũng ăn không ít củ cải đương nhiên thiên phú sẽ không đến mức quá kém cỏi, chỉ cần khoảng một tháng là có thể đạt tới cấp bậc Hậu Thiên.

"Cháu yêu, ông nội vẫn còn chút sức lực."

"Truyền cho ngươi một chút long khí!"

Tiêu Hải không ngần ngại truyền thêm cho Tiêu Phàm một chút long khí, với sự ủng hộ hết sức mình của ông, Tiêu Phàm gần như đã đạt đến tu vi đỉnh phong của Tông Sư.

"Ông nội, tu vi của ta không ngừng tăng cao, nếu tộc độ linh huyệt không tăng lên đủ, chẳng lẽ ta vĩnh viễn cũng không thể truyền thụ được sao?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tiêu Hải cười rồi nói:

"Chỉ cần khi ngươi và Ấu Vi đột phá ở linh huyệt này, chắc chắn tốc độ tăng trưởng của linh huyệt sẽ nhanh hơn cả ngươi."

"Ngươi không cần lo lắng quá nhiều về chuyện này."

"Thế giới đang thay đổi, đồng nghĩa với việc dịch chuyển giữa hai thế giới sẽ càng dễ dàng hơn trong tương lai."

Tiêu Phàm trầm giọng nói:

"Trước khi các quốc gia khác cũng có thể vận chuyển được đồ vật số lượng lớn, Đế quốc Thần Long phải chiếm được đầy đủ ưu thế."

"Cần phải đánh bại Đế quốc Kền Kền!"

Tiêu Hải gật đầu.

"Cháu trai ngoan, ta sẽ liên lạc với ngươi sau năm ngày nữa, và vẫn tại linh huyệt này."

"Ông nội, ngươi chờ ta một chút."

"Ngươi cảm thấy thế nào nếu ta chuyển một vài đứa trẻ mồ côi qua đó? Sau này họ sẽ sinh sống ở nơi đó, đồng thời nâng cao thực lực đến mức tối đa."

Tiêu Phàm nói vội.

Tiêu Hải nói:

"Ý của ngươi là muốn gửi trẻ mồ côi từ trại trẻ mồ côi của Ấu Vi đến đây sao? Nếu ngươi không cảm thấy có vấn đề gì thì đương nhiên có thể."

"Họ được đào tạo từ khi còn nhỏ nên sau này có thể trở thành thành viên nòng cốt trung thành với ngươi. Nhưng ngươi vẫn phải suy nghĩ cẩn thận hơn về những đứa trẻ trong cô nhi viện."

Tiêu Phàm nói:

"Chỉ là một số trẻ em trong trại trẻ mồ côi của Ấu Vi. Đến lúc đó để bà viện trưởng gửi bọn trẻ đến là được."

Tiêu Hải cười rồi nói:

"Họ không thành vấn đề thì ông nội cũng không có ý kiến gì khác."

"Còn việc gì khác hay không?"

Tiêu Phàm lắc đầu.

Bóng dáng Tiêu Hải biến mất không thấy tăm hơi ngay lập tức.

...

Tiêu Phàm đưa Tô Ấu Vi đến trại trẻ mồ côi.

"Viện trưởng bà bà, chúng ta có chuyện muốn thương lượng với ngài một lát."

Tiêu Phàm đến văn phòng của Trầm An Mai và nói.

Tại cô nhi viện mới ở thành phố Z này, phòng làm việc của Trầm An Mai được xây dựng theo quy định nên rộng rãi và sáng sủa vô cùng, tốt hơn nhiều so với căn phòng cũ nát lúc trước.

Trầm An Mai cười rồi nói:

"Tiêu Phàm đấy à, ngươi còn khách sáo với ta làm gì? Ngươi muốn gì thì cứ nói thẳng là được."

Tiêu Phàm nói:

“Viện trưởng bà bà, đến nay trong viện có bốn mươi tám đứa trẻ, nếu ta muốn đưa bọn trẻ đến dị giới thì bà cảm thấy thế nào?"

"Sao cơ?"

Ánh mắt Trần An Mai nhìn Tiêu Phàm tràn đầy sự kinh ngạc.

Tiêu Phàm nói:

"Bọn trẻ đến dị giới có thể được huấn luyện rất tốt, một khi bọn chúng có cơ hội trở thành những cường giả lợi hại, tương lai của chúng cũng sẽ tươi sáng hơn rất nhiều."

Trầm An Mai do dự trong chốc lát, bà nói:

"Tiêu Phàm, ý của ngươi là để bọn trẻ từ bỏ việc học và bước trên con đường trở thành những võ giả sao?"

Tiêu Phàm cười rồi nói:

"Viện trưởng bà bà, chỉ cần bọn nhóc có thể trở thành những cường giả lợi hại thì việc học với chúng chỉ là chuyện đơn giản mà thôi."

"Bọn nhỏ cũng sẽ được học tập song song với quá trình tu luyện."

Tô Ấu Vi nói:

"Viện trưởng bà bà, Phàm ca cũng muốn đưa ngài đến dị giới để thuận tiện hơn cho việc chăm sóc Nha Nha và những đứa trẻ khác."

"Đến lúc đó tu vi của ngài cũng sẽ được nâng cao."

"Sống đến hai trăm tuổi cũng không phải chuyện gì khó."

Trầm An Mai phá lên cười, bà nói tiếp:

"Làm sao ta có thể sống đến hai trăm tuổi được chứ?"

Tiêu Phàm nói nghiêm túc:

"Viện trưởng bà bà, nếu ngài đi tới dị giới thì chuyện ngài sống đến hai trăm tuổi là hoàn toàn có thể."

"Nha Nha và những đứa khác sẽ có không gian phát triển rộng hơn, trong tương lai nếu chúng trở thành cường giả đứng đầu, vậy sống đến bốn, năm trăm tuổi là chuyện hoàn toàn có khả năng."

Chương 771 - Vậy Chúng Ta Trở Về Thôi

Trầm An Mai cười và nói:

"Tiêu Phàm, Ấu Vi, nếu các ngươi cảm thấy làm vậy là tốt, đương nhiên ta sẽ không còn ý kiến gì nữa."

"Nhưng chuyện này cũng cần sự đồng ý của chính phủ."

Tiêu Phàm cười tủm tỉm trước khi nói:

"Viện trưởng bà bà ngài yên tâm đi, nếu có người có ý kiến, ta sẽ đi nói chuyện với Đại trưởng lão."

"Vậy ngươi xem rồi làm đi."

"Chúng ta có phải chuẩn bị gì hay không?"

Trầm An Mai dò hỏi.

Tiêu Phàm suy nghĩ một chút, hắn nói:

"Chuẩn bị thêm mấy quyển sách cho bọn trẻ mang theo."

“Ngoài ra còn phải chuẩn bị thêm các loại đồ chơi đa dạng, dù sao nhóm Nha Nha còn quá nhỏ, bọn chúng vẫn rất thích chơi đồ chơi.”

"Các loại quần áo nữa, viện trưởng bà bà thấy được thì cứ mua, tiêu hết tiền trong tài khoản của cô nhi viện luôn cũng được."

Trầm An Mai gật đầu.

"Khi nào ngươi đi?"

Tiêu Phàm nói:

"Nếu không có vấn đề gì xảy ra thì chúng ta sẽ đi sau năm ngày nữa."

…

Dị giới, tại vùng biển của Đế quốc Huyết Anh.

"Oanh oanh!"

Khi tiếng nổ kịch liệt vang lên cũng là lúc thêm một thành phố ven biển khác của Đế quốc Huyết Anh chịu cảnh bị bom đạn oanh tạc, rất nhiều cơ sở hạ tầng quan trọng đều đã bị phá hủy.

"Tướng quân, chúng ta không còn đạn pháo nữa."

Sau vài phút oanh tạc, một phó tướng đứng bên cạnh Mông Nghị nói.

"Vậy chúng ta trở về thôi."

Mông Nghị nói nhưng hắn vẫn chưa hài lòng lắm.

Họ đã ném bom tổng cộng mười ba thành phố, và mười ba thành phố này đều là những thành phố cảng quan trọng của Đế quốc Huyết Anh. Vì những thành phố này đảm nhận 60% đến 70% khối lượng ngoại thương của Đế quốc Huyết Anh nên đương nhiên

chúng cực kỳ quan trọng đối với Đế quốc Huyết Anh.

"Vâng, tướng quân!"

Tám tàu chiến của Đế quốc Thần Long rời đi rất nhanh.

Họ sẽ không thể chiếm được ưu thế nếu bị Hạm đội Huyết Sa bao vây vào lúc này, sau trận chiến đánh xong chạy trốn mới là lựa chọn sáng suốt với nhóm người Mông Nghị.

"Ô ô!"

"Sao có thể như vậy được?"

Hạm đội của Đế quốc Thần Long rời đi chưa được bao lâu, người dân Đế quốc Huyết Anh đã xuất hiện, họ khóc lóc thảm thiết chảy cả nước mắt nước mũi.

Trước đây, Đế quốc Huyết Anh dựa vào lực lượng hải quân hùng mạnh vượt bậc mà thường xuyên chĩa mũi nhọn vào Đế quốc Thần Diễm, từ đó lấy được vô số lợi ích từ các lĩnh vực khác nhau. Lâu dần tính hiếu chiến của người dân Đế quốc Huyết Anh đã dần được hình thành.

Dù trước đó Đế quốc Huyết Anh chinh chiến cũng chịu rất nhiều thương vong, nhưng vì trận chiến diễn ra ở vùng biển của Đế quốc Thần Long, họ không thấy cũng không cảm nhận được nổi tuyệt vọng như lúc này.

Cuộc tấn công lần này của Đế quốc Thần Long đã khiến họ cảm nhận được nỗi đau khổ tột cùng, đồng thời giúp họ nhận thức được chiến tranh đáng sợ đến nhường nào.

"Đế quốc Thần Long thật đáng hận, chúng ta phải trả thù, phải trừng phạt họ thật tàn nhẫn!"

"Chúng ta cần nhiều tàu chiến mạnh hơn!"

Một trong những hạm đội Huyết Sa lao tới. Trên mỗi chiếc chiến hạm là những binh lính của Đế quốc Huyết Anh đang phẫn nộ đến tột cùng. Nhưng xen lẫn với cảm giác tức giận, họ cũng cảm nhận được sự tuyệt vọng đang bủa vây khắp chung quanh.

Tuy nhiên hạm đội của Đế quốc Thần Long chạy quá nhanh, họ gắng sức đuổi theo suốt quãng đường, nhưng chỉ có thể hít bụi đất sau lưng hạm đội của Đế quốc Thần Long.

"Đại nhân Yamaguchi, hình như hạm đội của Đế quốc Thần Long đang rút lui, chúng ta có nên đuổi giết theo hướng đi của Đế quốc Thần Long không?"

Trên tàu chỉ huy, phó tướng đứng bên cạnh Yamaguchi nói.

Nhưng đáp lại hắn chỉ có sự im lặng.

Một lúc lâu sau, Yamaguchi mới nói, trông hắn khổ sở vô cùng:

"Nếu chúng ta chạy đến hải vực Đế quốc Thần Long, họ có thể quay lại đuổi giết theo hướng cũ."

"Đến lúc đó, một vài thành thị trong vịnh của chúng ta cũng có thể bị đánh bom, thậm chí cả hoàng thành cũng không thoát cảnh bị bom đạn oanh tạc."

Mọi người xung quanh như bị dội một chậu nước lạnh.

Đây quả thực là một vấn đề lớn!

Dù họ chạy đến hải vực của Đế quốc Thần Long, nhưng ưu thế họ có thể chiếm được chỉ có hạn, ngược lại nếu hạm đội của Đế quốc Thần Long lại giết tới đây, vậy tổn thất họ phải gánh chịu sẽ lớn đến nhường nào.

"Thống kê tổn thất ở đây, ta muốn toàn bộ tổn thất, sau đó truyền tin về kinh thành để Bệ hạ quyết định."

Yamaguchi nói trong lúc mệt mỏi tột độ.

Yamaguchi trở thành Tổng trưởng của Hạm đội Huyết Sa, lại là người có tham vọng nên hắn đã từng nghĩ đến việc đánh một trận thật lớn và hung hăng dạy cho Đế quốc Thần Long một bài học. Nhưng hắn không ngờ mình vừa nhậm chức đã bị tổn thất nặng nề như vậy, hạm đội bình yên vô sự, nhưng các cảng lớn tổn thất nặng nề, thiệt hại không sao đếm xuể.

Đế quốc Huyết Anh có diện tích lãnh thổ tương đối nhỏ dẫn đến nguồn lương thực của họ bị phụ thuộc rất nhiều vào các quốc gia khác, lần này các hải cảng bị phá hủy đã gây nên ảnh hưởng nghiêm trọng vô cùng.

Chương 772 - Trong Cung Điện

"Vâng, Đại nhân."

Tin tức đã được gửi đến hoàng thành với tốc độ nhanh nhất.

"Báo cáo!"

Nội thị trong cung điện mang hai bản chiến báo đến trình diện trước mặt Bát Kỳ Võ Đế.

Từ đôi tay đang run rẩy thì có thể thấy được hắn đang rất lo lắng.

Tính tình của Bát Kỳ Võ Đế bình thường cũng không tốt lắm, bây giờ đọc được đủ loại tin tức xấu khiến hắn chẳng khác gì một ngọn núi lửa sắp phun trào.

"Nói đi!"

Bát Kỳ Võ Đế nói, sắc mặt hắn u ám.

"Bệ hạ, hạm đội Huyết Sa báo cáo, Đế quốc Thần Long đã công kích tổng cộng mười ba thành phố cảng của chúng ta."

"Tạm thời mười ba hải cảng không thể tiếp tục hoạt động, ngoài ra có bốn nhà máy đóng tàu đã bị tấn công và đang trong trạng thái gần như bị phá hủy hoàn toàn."

"Gần năm ngàn binh sĩ thiệt mạng, khoảng tám ngàn dân thường bỏ mạng và hơn ba ngàn nhà dân khác nhau đã bị phá hủy."

...

Sau khi nghe tin tức đầu tiên, sắc mặt Bát Kỳ Võ Đế dần trở nên xám xịt.

Thực sự tổn thất quá lớn. Tổn thất nhường này, họ muốn che giấu cũng không cách nào che giấu được.

Một khi lợi ích của chính mình bị tổn thất lớn, nhất định người dân sẽ nâng cao khẩu hiệu phản đối chiến tranh, kéo theo đó là đủ loại vấn đề khác nhau.

Tạm thời không nói đến những vấn đề khác chỉ riêng việc giải quyết nguồn lương thực cho người dân ở những nơi đó đã là một vấn đề lớn. Trong thành phố có kho lương thực thuộc quyền quản lí của chính phủ, nhưng hiện tại kho lương cũng đã bị đánh bom, chẳng mấy chốc giá cả lương thực tại những thành thị kia sẽ tăng vọt.

"Còn tin tức còn lại thì sao?"

Bát Kỳ Võ Đế nén giận nói.

"Bệ...Bệ hạ, Thân vương Tokugawa và người của hắn đã nhân cơ hội đổ bộ lên đảo Trường Tề, họ đã vượt qua mạng lưới phòng phủ hai mươi ngàn người."

Hiện tại người của Thân vương Tokugawa đã chiếm đóng hoàn toàn đảo Trường Anh, trong lúc này việc tiếp tục tấn công lên đảo Trường Tế không phải là việc đơn giản. Nguyên nhân chủ yếu vì giữa đảo Trường Anh và đảo Trường Tế có một eo biển, nếu không có lực lượng hải quân thì người của Thân vương Tokugawa không cách nào đi qua được.

Nhưng Hạm đội của Đế quốc Thần Long đã kiềm chân lực lượng hải quân của Đế quốc Huyết Anh, và giúp người của Thân vương Tokugawa có thể đổ bộ lên đảo Trường Tế một cách thuận lợi.

"Hắn là tên loạn thần tặc tử, cớ gì ngươi còn gọi hắn là Thân vương."

"Phốc!"

Bát Kỳ Võ Đế nói một cách lạnh lùng.

Hắn rút kiếm chém xuống nội thị khiến đầu hắn bị cắt rời ngay sau đó.

"Truyền lệnh mời các đại thần nội các tới nghị sự."

Bát Kỳ Võ Đế u ám nói.

"Vâng, thưa bệ hạ."

Không bao lâu sau các vị trọng thần nội các đã xuất hiện trước mặt Bát Kỳ Võ Đế.

Thi thể đã được mang đi, nhưng vết máu trên mặt đất vẫn còn đó.

Lúc này các vị đại thần cố giữ cho tầm mắt của mình nhìn thẳng.

Chẳng mấy chốc họ đã biết được nội dung chiến báo mới nhất.

"Các ngươi thử nói xem chúng ta nên làm thế nào mới phải?"

Bát Kỳ Võ Đế nghiêm nghị nói.

Tả tướng suy nghĩ một lát trước khi nói:

“Bệ hạ, tuy hai tin tức này rất xấu, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có lợi.”

"Ừm?"

Ánh mắt sắc bén của Bát Kỳ Võ Đế nhìn sang người vừa nói.

Tả tướng vẫn thong thả không chút vội vàng, hắn nói:

"Bệ hạ, nếu như chuyện đã đến nước này, rất có thể Đế quốc Kền Kền sẽ đồng ý tiếp viện cho chúng ta một hạm đội hạng nhất."

"Có hạm đội hạng nhất rồi, chỉ cần chúng ta giành được thắng lợi cuối cùng, chắc chắc Đế quốc Huyết Anh của chúng ta sẽ có lực lượng hải quân cường đại nhất."

"Nếu tính đến tương lai lâu dài thì đây không nhất thiết đã là chuyện xấu."

Hữu tướng cũng nói:

"Bệ hạ, lời Tả tướng nói có lý, bình thường chúng ta không có khả

năng lấy được hạm đội hạng nhất trong tay Đế quốc Kền Kền."

"Với một hạm đội mạnh mẽ, trong tương lai khả năng của chúng ta là vô hạn."

Đến lúc này vẻ mặt của Bát Kỳ Võ Đế mới dịu đi một chút.

Dù hắn biết Tả tướng và những người khác nói vậy phần lớn là vì muốn an ủi hắn, nhưng ít nhiều gì cũng có thể khiến lòng hắn nguôi ngoai hơn đôi chút.

"Các ngươi nói cho ta biết, tiếp theo chúng ta nên đối phó với Đế quốc Thần Long bằng cách nào?"

Bát Kỳ Võ Đế nghiêm túc hỏi lại.

"Nghị hòa!"

Tả tướng nói.

"Ngươi nói cái gì?"

Bát Kỳ Võ Đế đã rất tức giận.

Đế quốc Huyết Anh đã chịu tổn thất lớn, chỉ riêng chuyện này đã khiến hắn tuyệt đối không muốn nghị hòa.

"Bệ hạ, ý của thần không phải là thật sự nghị hòa, đặc biệt là khi Đế quốc Kền Kền cũng không muốn chúng ta nghị hòa."

"Ý của thần là chúng ta lấy lui àm tiến, buộc Đế quốc Kền Kền phải bán cho chúng ta một hạm đội hạng nhất với giá rẻ."

"Ngay cả khi chúng ta chỉ có thể mua bằng phương án mua chịu."

Tả tướng vẫn thong dong, lúc nói chuyện cũng không chút vội vàng.

Bát Kỳ Võ Đế rất ngạc nhiên, hắn nói.

Chương 773 - Diễn Kịch

"Họ sẽ đồng ý bán chịu cho chúng ta sao?"

Tả tướng đáp lại:

"Bình thường họ tuyệt đối không đồng ý, nhưng hiện tại lực lượng hải quân của Đế quốc Thần Long đang phát triển cực kỳ nhanh chóng, đồng nghĩa với việc Đế quốc Kền Kền cần chúng ta."

"Hoặc là chúng ta giao chiến với Đế quốc Thần Long, hoặc là Đế quốc Kền Kền tự mình ra trận, nói tóm lại họ không còn lựa chọn nào khác."

Hữu tướng cũng tiếp lời:

"Bệ hạ, dù chúng thần đề nghị trả tiền mua hạm đội chậm hơn năm mươi năm, nói không chừng họ cũng chỉ có thể đồng ý."

"Ngoài ra làm như vậy vẫn còn một lợi ích khác, khiến Đế quốc Thần Long bị tê liệt tạm thời."

…

Bát Kỳ Võ Đế đã suy nghĩ rất lâu.

"Trong buổi lâm triều ngày mai, Tả tướng, khi ngươi đề xuất ý tưởng nghị hòa, trẫm sẽ tức giận, thậm chí sẽ sai người kéo ngươi xuống đánh bảng."

"Sau đó, Hữu tướng ngươi sẽ đứng lên ngăn cản."

"Nên nói thế nào cho thuyết phục thì các người tự suy nghĩ cho tốt đi."

Bát Kỳ Võ Đế nói với tông giọng trầm thấp.

Lúc không có ai, hai người Tả tướng và Hữu tướng có thể thuyết phục Bát Kỳ Võ Đế dễ dàng bằng cách nói lấy lui làm tiến để chiếm được hạm đội hạng nhất của Đế quốc Kền kền. Nhưng đương nhiên khi đứng trên triều đình thì không thể nói như vậy. Tốt nhất Tả Hữu bọn hắn nên tìm ra đầy đủ lý do để giải thích tại sao bọn hắn lại muốn nghị hòa.

"Vâng, thưa bệ hạ."

Các trọng thần đồng thanh nói.

Thật ra tìm một lý do để nghị hòa thì không khó, đặc biệt khi Đế quốc Huyết Anh hiện đang gặp phải tình cảnh loạn trong giặc ngoài, cộng thêm việc thực lực Đế quốc Thần Long đã phô diễn mấy ngày qua ngày càng mạnh hơn.

Bát Kỳ Võ Đế nói một cách nghiêm túc:

"Hãy diễn vở kịch này cho thật tốt, hy vọng có thể sớm ngày lấy được hạm đội hạng nhất của Đế quốc Kền kền!"

"Vâng, thưa bệ hạ."

Trong nháy mắt, ngày hôm sau đã đến, Tả tướng của Đế quốc Huyết Anh đề xuất ý kiến nghị hòa theo kế hoạch, đương nhiên chuyện này khiến rất nhiều người trong triều đều sửng sốt không thôi.

Tuy rằng bọn hắn gặp tổn thất không nhỏ, dù bị đánh tơi bời khói lửa, nhưng trong số các quan viên tại đây cũng không có bao nhiêu người muốn nghị hòa.

"Ba!"

Bát Kỳ Võ Đế vỗ thật mạnh vào chiếc bàn trước mặt.

"Tả tướng trẫm thấy ngươi đã mất trí rồi."

"Người đâu, dẫn Tả tướng ra ngoài và đánh một trăm đại bảng, Tả tướng, ngươi nên tự kiểm điểm lại bản thân, nếu vẫn không tỉnh táo lại, vậy tiếp tục đánh cho ta!"

Bát Kỳ Võ Đế gầm lên giận dữ.

Hai cấm vệ cung điện lập tức đi về phía Tả tướng của Đế Quốc Huyết Anh.

"Bệ hạ, thần có lời muốn nói."

Vào lúc này, Hữu tướng của Đế quốc Huyết Anh đứng dậy.

"Nói mau!"

Bát Kỳ Võ Đế nói, sắc mặt hắn lạnh lùng.

Hữu tướng của Đế quốc Huyết Anh hít một hơi thật sâu trước khi nói:

"Bệ hạ, tuy thần và Tả tướng không mấy hòa thuận, nhưng thần cảm thấy đề nghị nghị hòa của Tả tướng rất có lý."

"Hay lắm!"

"Vậy tốt nhất các ngươi nên nói cho trẫm nghe thử xem đề xuất này có lý ở chỗ nào! Nếu các ngươi không thể thuyết phục được trẫm, vậy ngươi sẽ phải chịu phạt cùng với Tả tướng!"

Bát Kỳ Võ Đế nói trong cơn tức giận.

Tất nhiên hắn chỉ đang giả vờ tức giận, nhưng kỹ năng diễn xuất của hắn đã được dùng đúng lúc đúng chỗ thích hợp, những cận thần không biết tình hình bên trong hoàn toàn không nhìn ra được.

Tả tướng và Hữu tướng thay phiên nhau nói.

Bọn hắn bắt đầu phân tích từ nhiều khía cạnh khác nhau như chính trị, quân sự và kinh tế.

"Bệ hạ, chúng ta cũng không muốn nghị hòa, nhưng tình hình trước mắt cho thấy nếu chúng ta không nghị hòa, chúng ta cũng sẽ không có cơ hội giành chiến thắng nào cả."

"Thậm chí chúng ta có thể mất nước!"

"Chúng ta phải lựa chọn giữa nhục nước mất chủ quyền hoặc mất nước mất luôn cả nòi giống."

Tả tướng và Hữu tướng cùng nhau quỳ xuống đất, hai người cố gắng hết sức khuyên nhủ.

"Bệ hạ, Tả tướng và Hữu tướng nói đều có đạo lý."

"Bệ hạ --"

Trong số bốn đại thần biết tình hình trong đó, có hai người đứng lên, nhưng hai người còn lại vẫn không đứng ra lên tiếng ủng hộ. Tuy nhiên Tả tướng và Hữu tướng có sức ảnh hưởng không nhỏ trong triều đình, vào lúc này lại có thêm hai trọng thần khác bước ra, nhiều đại thần khác thấy cũng nối tiếp nhau đứng lên ủng hộ đề nghị nghị hòa.

"Các ngươi, hừ!"

Sắc mặt Bát Kỳ Võ Đế u ám tột độ.

"Lâm triều hôm nay đến đây là được rồi, bãi triều"

Bát Kỳ Võ Đế phất tay áo rời đi trước.

Đế quốc Kền Kền không chỉ có sứ giả tại Đế Quốc Huyết Anh mà còn có những cường giả đứng đầu đang ẩn thân, không ngoài dự đoán bọn hắn nhận được tin tức rất nhanh.

"Đế quốc Huyết Anh muốn nghị hòa với Đế quốc Thần Long? Tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra. Nếu bọn hắn nghị hòa thì sau này làm sao có thể kiềm chế được Đế quốc Thần Long?"

Sứ thần Tyron của Đế quốc Kền Kền nghe xong thì tức giận vô cùng.

Ngay lập tức, hắn liên lạc với quan chức phụ trách ngoại giao của Đế quốc Huyết Anh.

Chương 774 - Nửa Năm

"Akasaka tướng quân, tại sao các ngươi lại có thể nảy sinh ý định nghị hoà?"

Tyron chất vấn.

Akasaka gawa nói:

"Tyron, cá nhân ta vẫn ủng hộ chiến đấu, dù chỉ còn lại một người

cuối cùng thì chúng ta vẫn phải chiến đấu đến cùng."

"Tuy nhiên, Tả tướng và Hữu tướng kiên quyết không thống nhất với ý kiến này, chưa nói đến đại bộ phận đại thần cũng đồng ý, việc đến nước này bệ hạ không thể không thỏa hiệp."

"Quả thực tình hình hiện tại của Đế quốc Huyết Anh chúng ta không tốt lắm. Chi bằng chờ giải quyết xong quân phản loạn sau đó hẵng nhắm vào Đế quốc Thần Long vẫn tốt hơn."

Tyron cau mày.

Nhưng Đế quốc Kền Kền bọn hắn không thể chấp nhận được chuyện này.

Lực lượng hải quân của Đế quốc Thần Long phát triển quá nhanh, nếu Đế quốc Huyết Anh nghị hòa, chắc chắn chỉ trong vòng nửa năm thôi, Đế quốc Thần Long sẽ có ngày càng nhiều chiến hạm hùng mạnh hơn nữa. Đến lúc đó Đế quốc Kền Kền của bọn hắn sẽ ra sao?

Hiện tại Đế quốc Kền Kền là cường quốc số một, nhưng chừng nào lực lượng hải quân của Đế quốc Thần Long còn phát triển, chừng đó ngôi vị cường quốc số một của bọn hắn sẽ khó mà giữ được.

Nếu Đế quốc Huyết Anh không tham chiến, vậy chẳng khác nào buộc Đế quốc Kền Kền phải tự mình ra trận? Làm như vậy rất có thể sẽ dẫn đến một cuộc chiến tranh thế giới.

Lực lượng hải quân của Đế quốc Thần Long không quá mạnh, nhưng những cường giả hàng đầu của bọn hắn có thể đổ bộ đến Đế quốc Kền Kền với nhiều xe tăng và đại bác.

—— Bằng chứng là lần trước khi Đế quốc Kền Kền bọn hắn bị tấn công, bề nổi là người của Thân vương Tokugawa gây sự, nhưng đằng sau nhất định không thể thiếu sự hỗ trợ của Đế quốc Thần Long.

Lúc này bọn hắn vẫn không thể vận chuyển đồ vật số lượng lớn thông qua linh huyệt nên đây vẫn chưa phải lúc thích hợp để Đế quốc Kền Kền trở mặt với Đế quốc Thần Long.

"Akasaka tướng quân, xin hãy bẩm báo lên bệ hạ của các ngươi, không cần ra quyết định vội vàng, Đế quốc Kền Kền chúng ta có thể sẽ viện trợ cho các ngươi nhiều hơn!"

"Có chúng ta hỗ trợ, chưa chắc các ngươi sẽ thua!"

"Nếu các ngươi giành chiến thắng thì sẽ có thể chiếm được một mảnh đất đai màu mỡ ở Đế quốc Thần Long, sau đó chẳng phải các ngươi sẽ thoát khỏi xiềng xích của đảo quốc rồi sao."

Tyron nói, trông hắn nghiêm túc vô cùng.

Akasaka Gawa chỉ cười khổ, hắn nói:

"Tyron, kỳ thực không cần thiết phải giằng co thêm nữa. Dù các ngươi ủng hộ nhưng hiện tại chúng ta cũng không có tiền."

"Hơn mười thành phố cảng đã bị phá hủy, kéo theo rất nhiều người dân rơi vào cảnh đói khổ. Số tiền còn lại trong hộ bộ chắc cũng phải dùng hết sớm thôi."

Tyron nói, sắc mặt hắn lạnh lùng:

"Trước khi có tin tức từ bệ hạ chúng ta, tốt nhất các ngươi không nên nghị hòa, nếu không thì đừng trách chúng ta không khách sáo."

"Được được!"

Sắc mặt Akasaka Gawa thay đổi chỉ trong thoáng chốc, hắn nói vội.

Chẳng mấy chốc Tyron đã phái người truyền tin tức về nước, người truyền tin là một cường giả cấp bậc Võ Đế nên trong vòng chưa đầy mười giờ tin tức đã được gửi đến tận nơi.

"Đế quốc Huyết Anh muốn nghị hòa ư?"

Đế quốc Thần Long cách đó gần hơn, không ngoài dự đoán Tiêu Hải đã nhận được tin tức trước.

"Đế quốc Huyết Anh muốn nghị hòa, các ngươi nghĩ như thế nào?"

Tiêu Hải dò hỏi.

Trước mặt ông là nhóm người Trầm Kính Thiên.

Trầm Kính Thiên trầm ngâm trong phút chốc, hắn nói:

"Lần này Đế quốc Huyết Anh gặp tổn thất rất lớn, có lẽ bọn hắn thật sự muốn nghị hòa, nhưng cũng có thể đây chỉ là đóng kịch."

"Bọn hắn đang diễn kịch cho Đế quốc Kền Kền xem."

"Nếu Đế quốc Kền Kền cho bọn hắn sự hậu thuẫn lớn hơn, bọn hắn sẽ tiếp tục, bằng không sẽ giả bộ thành thật, nghị hòa với chúng ta."

Một vị tướng quân khác đứng bên cạnh nói:

"Bệ hạ, Đế quốc Huyết Anh tuyệt đối không có khả năng đầu hàng hoàn toàn nếu chỉ chịu một trận công kích từ lực lượng hải quân của ta."

"Đế quốc Huyết Anh lòng lang dạ thú, nếu muốn bọn hắn hoàn toàn đầu hàng thì nhất định phải dồn chúng vào chỗ chết, đánh cho chúng không còn dám nhe răng trợn mắt nữa."

Những người còn lại cũng lần lượt lên tiếng. Mọi người đều nhất trí với ý kiến Đế quốc Huyết Anh sẽ không khuất phục một cách dễ dàng như vậy.

Đế quốc Thần Long biết rõ bọn người của Đế quốc Huyết Anh, tham vọng trong xương của bọn hắn sẽ không dễ dàng thay đổi.

"Ừm."

Tiêu Hải khẽ gật đầu.

Ông cũng có những suy nghĩ tương tự.

Đế quốc Huyết Anh cũng giống như Quận Đông Dương, năm đó nước Mỹ vì Quận Đông Dương mà trồng hai cây nấm lớn, bọn hắn chiếm được lợi ích cũng muốn cắn mãi không buông.

Mặc dù hôm nay Đế quốc Huyết Anh đã phải chịu tổn thất to lớn, nhưng không nghiêm trọng đến mới sụp đổ.

"Bệ hạ, thần thỉnh cầu được dẫn theo Quân đoàn Asura đến Đế quốc Huyết Anh!"

Trầm Kính Thiên cúi đầu và hành lễ một cách trang trọng.

"Ừm?"

Ánh mắt Tiêu Hải tràn ngập kinh ngạc.

Trầm Kính Thiên nói:

“Bệ hạ, nếu chúng ta chất đầy binh lính trên mười chiến hạm, mỗi chiếc mang theo hai ngàn binh mã cũng không thành vấn đề.”

"Còn về ngựa chiến, chúng ta có thể giải quyết nó ở đó."

Chương 775 - Trầm Đồng Ý

Tiêu Hải rơi vào trầm tư.

Cứ coi như không có ngựa chiến, chỉ dựa vào thiết giáp hạng nặng thì sức chiến đấu của những binh lính quân đoàn Tu La cũng mạnh hơn những binh lính bình thường nhiều. Với hai vạn người trước đây thì giờ đấu với bốn năm vạn người cũng không có vấn đề.

Nếu để chiếm đóng một thành trì, lại còn có thêm xe tăng, cối pháo, bom chùm và các loại vũ khí khác thì hai ba mươi vạn kẻ địch có tấn công thành cũng vô dụng.

“Nếu xuất binh, ngươi muốn đánh chiếm thành trì nào?”

Tiêu Hải dò hỏi.

Trầm Thiên Kính nói:

“Bệ hạ, là thành Hoành Phổ. Thành Hoành Phổ là thành trì ven biển, nó cũng gần thành Huyết Anh, thủ đô của đế quốc Huyết Anh.”

Tiêu Hải lấy bản đồ của đế quốc Huyết Anh ra. Thành Huyết Anh nằm trong một vịnh biển tương đối lớn, thành Hoành Phổ cách

thành Huyết Anh chỉ có ba bốn mươi km theo đường thẳng.

Có một vịnh nhỏ để đi vòng lên đất liền, tuy đường biển uốn lượn và khoảng cách xa hơn nhiều nhưng cũng không hơn một trăm năm mươi km. Với khoảng cách này nếu ngựa chiến chạy nhanh, có thể đến trong vài giờ.

“Bệ hạ, vị trí của thành Hoành Phổ quả thật rất tốt, chiếm được thành Hoành Phổ, sức uy hiếp của chúng ta đối với đế quốc Huyết Anh sẽ lớn hơn nhiều.”

Một võ tướng khác mở miệng nói.

Tiêu Hải khẽ gật đầu. Lần này Thủy Sư của đế quốc Thần Long đạt được thành tích rất tốt, nhưng Thủy Sư lại không thể ảnh hưởng đến nội bộ của đế quốc Thần Long. Nó hoàn toàn khác với binh lính của quân đoàn Tu La trước đây.

Trầm Thiên Kính nói:

“Bệ hạ, Thủy Sư của chúng ta qua đó, làm mồi nhử trước, dẫn Thủy Sư của họ đến nơi khác. Sau đó với sự hỗ trợ của pháo binh, binh lính của quân đoàn Tu La có thể dễ dàng đổ bộ và chiếm được thành Hoành Phổ trong thời gian ngắn.”

Tiêu Hải gật gật đầu:

“Trẫm đồng ý, ngươi bắt đầu chuẩn bị đi, nếu đã dự định làm như vậy thì phải nhanh lên, binh quý thần tốc!”

“Vâng, bệ hạ!”

Trầm Thiên Kính nói một cách vui vẻ.

Bây giờ phía Bắc không có chiến tranh, phía đông bắc nước Thiên La cũng đã đóng cửa, bây giờ quân đoàn Tu La chỉ có thể nhìn các Thủy Sư biểu diễn. Dưới trướng Trầm Kính Thiên có không ít võ tướng, mỗi ngày họ đều tới quấy rầy hắn, nếu võ tướng không đánh trận thì không thể có được chiến công lớn!

“Ngày mai chuẩn bị binh lính kỹ càng rồi tiến công đến đế quốc Huyết Anh. Đế quốc Kền Kền rất có khả năng sẽ hỗ trợ tàu chiến

hạng nhất cho đế quốc Huyết Anh, đến lúc đó Thủy Sư của chúng ta sẽ không có lợi thế.”

Tiêu Hải trầm giọng nói.

“Vâng!”

Trầm Thiên Kính gật đầu! Thời gian một ngày là đã đủ!

Hiện giờ quân đoàn Tu La đã sắp xếp không ít người ở ven biển, điều động hai vạn người đến đế quốc Huyết Anh rất dễ dàng.

Thời gian trôi nhanh chóng.

Có cao thủ cấp bậc võ Đế của đế quốc Kền Kền vội vã chạy đến kinh đô của đế quốc Kền Kền.

“Bệ hạ, đây là thông tin mà Terrence đã gửi.”

Tên cao thủ cấp bậc Võ Đế này đã cung cấp một phần tin tức tuyệt mật cho hoàng đế của đế quốc Kền Kền, tin tức này sử dụng một văn bản mật mã đặc biệt. Ngay cả khi người khác có thấy được tin tức tình báo này thì nếu không thể giải mật mã cũng không thể biết được nội dung của tin tình báo.

“Tình hình của đế quốc Huyết Anh thế nào rồi?”

Hoàng đế của đế quốc Kền Kền dò hỏi. Hắn cũng không xem tình báo ngay lập tức.

Tên Võ Đế đã trở về tên là El, hắn lắc đầu nói:

“Tình hình của đế quốc Huyết Anh không tốt lắm. Mặc dù họ có được hạm đội Phi Sa của chúng ta, nhưng tốc độ của hạm đội Phi Sa không bằng thuyền chiến của đế quốc Thần Long. Hơn mười thành trì của họ đã bị ném bom và chịu tổn thất nặng nề.”

Hoàng đế của đế quốc Kền Kền nhíu mày, thực lực của hạm đội Phi Sa rất tốt, vậy mà còn không bằng Thủy Sư của đế quốc Thần Long ư?

Hắn nhanh chóng nhìn tình báo của gửi tới.

“Hừ!”

Hoàng đế của đế quốc Kền Kền hừ lạnh một tiếng. Terrence có thể không biết, nhưng hắn chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra, chắc chắn đế quốc Huyết Anh đang âm mưu để đòi chiến hạm hạng nhất của họ.

Đế quốc Kền Kền có mười mấy chiếc chiến hạm hàng đầu, khoảng trăm chiếc chiến hạm hạng nhất cực kỳ quý giá. Trước đây bán cho đế quốc Huyết Anh hai hạm đội, tàu chiến chỉ huy đều không phải là chiến hạm hạng nhất, tốc độ nhanh nhất chỉ khoảng một trăm km.

Nhưng tốc độ của chiến hạm hạng nhất có thể đạt đến một trăm hai mươi km, sức phòng ngự và tấn công cũng mạnh mẽ hơn.

“Các ngươi thấy thế nào?”

Hoàng đế của đế quốc Kền Kền nhanh chóng gọi mấy trọng thần của mình đến.

Tả tướng cau mày nói:

“Đế quốc Huyết Anh chắc chắn sẽ không dễ dàng hòa giải, nhưng nếu chúng ta không giúp đỡ họ thì đúng thật là không thể đánh lại. Tiếp theo chắc chắn sẽ đàm phán hòa bình hoặc đầu hàng, sự kiện này có xác suất xảy ra rất cao.”

Sắc mặt Hữu tướng âm trầm nói:

“Có thể coi đây là âm mưu công khai của đế quốc Huyết Anh. Trừ khi chúng ta cho phép đế quốc Thần Long phát triển hoặc chúng ta đích thân tham gia trận chiến này, nếu không chúng ta chỉ có thể bán chiến hạm hạng nhất cho họ.”

Tả tướng lắc đầu.

Chương 776 - Tuổi Tác

“Rất có thể họ không muốn chi thêm tiền. Có khả năng hiện tại họ

còn không đủ tiền trả."

Sắc mặt Hoàng đế của đế quốc Kền Kền trông không được tốt lắm. Không thể miễn phí chiến hạm cho đế quốc Huyết Anh được?

Tả tướng hít sâu một hơi nói:

"Nếu không thể hoàn toàn đánh bại Thủy Sư của đế quốc Thần Long thì lợi ích của đế quốc Kền Kền chúng ta sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều. Trong tương lai rất có thể Thủy Sư của đế quốc Thần Long sẽ vượt qua chúng ta."

Hữu tướng cau mày nói:

"Nếu chúng ta có thể tìm được cách truyền số lượng lớn hàng hóa hoặc con người qua đây nhanh chóng thì cũng chưa chắc."

"Nếu Tiêu Phàm chết rồi thì đế quốc Thần Long cũng không còn được hỗ trợ nữa."

Tả tướng nói:

"Bệ hạ, chúng ta có thể để đế quốc thần Long vùng dậy thay thế chúng ta sao? Nếu không thì chúng ta nhất định phải nhận được trợ giúp. Đồng thời chúng ta phải tăng cường nghiên cứu về linh huyệt, hoặc chúng ta có thể gửi người sang bên Trái Đất xem có thể lôi kéo được Tiêu Phàm hay không."

"Ở bên Trái Đất, nước H và nước M cùng hợp tác với chúng ta là kết quả tốt nhất, chúng ta có thể để họ kiểm soát lẫn nhau."

Hoàng đế của đế quốc Kền Kền khẽ gật đầu. Sau khi đã bán đi hai hạm đội, vậy mà hắn vẫn còn phải bán thêm chiến hạm cao cấp nhất. Trong lòng hắn vô cùng khó chịu, nhưng hắn cũng chỉ có thể nhéo mũi tiếp nhận chuyện này.

"Các ngươi cảm thấy có thể bán ra bao nhiêu chiến hạm cao cấp nhất."

Hoàng đế của đế quốc Kền Kền dò hỏi.

Một đám người bắt đầu bàn tán. Cuối cùng kết quả sau khi bàn

bạc là có thể bán ra mười ba chiếc, bằng với số lượng thành trì bị đánh bom bởi đế quốc Thần Long.

Điều này có thể khiến cho họ có một loại cảm giác nếu đế quốc Thần Long tiếp tục ném bom thành trì, họ sẽ tiếp tục bán ra những chiến hạm mạnh mẽ.

“Truyền tin tức cho đế quốc Huyết Anh đi. Ngoài ra nhanh chóng điều động mười ba chiếc chiến hạm cao cấp qua đó.”

Hoàng đế của đế quốc Kền Kền sắc mặt âm trầm nói. Gần đây tâm trạng của hắn không tốt.

Trước kia đế quốc Thần Long dù lợi hại bao nhiêu, quân đội có mạnh bao nhiêu thì vẫn bị đế quốc Hắc Hổ ở phương bắc kiềm chế, Thủy Sư căn bản cũng không đáng chú ý. Vậy mà chỉ hơn một năm ngắn ngủi, sức mạnh của đế quốc Thần Long lại tăng nhiều như vậy, Lục Quân mạnh lên, Thủy Sư cũng phát triển tốt.

“Vâng, bệ hạ.”

“Chúng thần xin cáo lui.”

Mấy người Tả hữu tướng rời đi, ánh mắt hoàng đế của đế quốc Kền Kền chợt lóe, sau này hắn nhất định phải giết Tiêu Phàm. Nếu không có Tiêu Phàm, đế quốc Thần Long còn lâu mới mạnh được như bây giờ, thậm chí đế quốc Thần Long sẽ còn yếu hơn bởi các cuộc nội chiến.”

“Giáo như Milo, ngươi cảm thấy thế nào?”

Hoàng đế của đế quốc Kền Kền đã đến một nơi bên trong hoàng thành, ở đây có phòng tu luyện hơn nữa còn không bị áp chế sức lực.

Giáo sư Milo của nước M đang ở đây.

“Hoàng đế bệ hạ, tốc độ thăng cấp của ta nhanh hơn so với ở Trái Đất, nhưng tốc độ thăng cấp chậm hơn nhiều so với ước tính của ta.”

Giáo sư Milo hành lễ một cái rồi nói.

Vài ngày trước hắn và một vị giáo sư khác đã được đưa đến đây. Linh huyệt cấp S do nước M kiểm soát mạnh hơn nhiều so với linh huyệt ở Nam Mỹ trước đây, việc truyền qua lại giữa hai thế giới đã trở nên dễ dàng hơn. Người trưởng thành bình thường đã có thể qua đây.

Ý tưởng của nước M là để giáo sư Milo đến để thăng cấp sức mạnh của hắn trước, sau đó họ sẽ thành lập một phòng thí nghiệm để nghiên cứu ở đây.

Sau đó sẽ gửi lại kết quả nghiên cứu về Trái Đất.

…

…

Hoàng đế của đế quốc Kền Kền nói:

"Chúng ta cung cấp cho các người điều kiện rất tốt, đế quốc Thần Long không thể cung cấp điều kiện tốt hơn được. Nhưng Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi thăng cấp rất nhanh, có lẽ là do thiên phú của họ mạnh."

Milo giáo sư khẽ gật đầu:

"Rất có khả năng. Họ là người trẻ tuổi, về mặt này khả năng cũng có ảnh hưởng. Đáng tiếc người nghiên cứu dịch tiến hóa hầu hết đều tầm lớn tuổi như ta, nếu không để người trẻ tuổi tới đây, tu vi tăng lên cũng nhanh hơn nhiều."

Hoàng đế của đế quốc Kền Kền nói:

"Thể chất của các ngươi cũng mạnh lên không ít. Tiếp theo đây ta sẽ trực tiếp cho các ngươi vài viên dị năng tốt, tinh thần lực của các ngươi cũng có thể được tăng cường rất nhiều, các ngươi tranh thủ nghiên cứu gấp."

Các thiết bị mà bọn giáo sư Milo cần đã được truyền tới một ít. Sau khi sử dụng viên dị năng châu, họ còn cần một chút thời gian để củng cố, trong khoảng thời gian này số lượng thiết bị có thể truyền sẽ càng nhiều lên.

"Được."

Milo giáo sư gật gật đầu.

Trong tay hoàng đế của đế quốc Kền Kền xuất hiện một viên dị năng nho nhỏ:

"Đây là một viên dị năng tăng cường tinh thần lực."

"Đi!"

Rất nhanh viên dị năng này đã tiến vào bên trong thân thể giáo sư Milo, hắn nhíu mày lại, đầu hắn cảm giác như muốn nứt ra.

Chương 777 - Không Thể Bay

"Ngươi có thể tiếp tục tu luyện. Trong lúc tu luyện ngươi sẽ cảm giác dễ chịu hơn chút."

Hoàng đế của đế quốc Kền Kền nói. Hắn nói xong thì đến phòng kế bên. Một giáo sư cái cũng đã nhận được một viên dị năng… nền móng của họ không phải rất tốt cho nên chỉ sử dụng viên dị năng bình thường, biên độ sức mạnh tăng lên chắc chắn sẽ không quálớn.

…

Nước H, huyện Lôi Sơn.

"Lão công, căn cứ tình báo mới nhất ta có được, nước M rất có thể đã có bốn người tiến hóa cấp SSS. Với lại có khả năng nước M đã để giáo sư Milo đi đến đị giới."

Thấy Tiêu Phàm đi ra từ trong phòng tu luyện, Tô Ấu Vi mở miệng nói.

"Làm sao ngươi biết giáo sư Milo đã đi đến dị giới?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tô Ấu Vi nói:

"Sau khi giáo sư Milo đến nước M linh huyệt cấp S bên kia, đã vài ngày hắn chưa liên hệ người nhà mình. Bên đó cũng không phải là tổng bộ của Liên Minh Người Tiến Hóa, địa chỉ đó đã được công khai, không cần giữ bí mật nên hắn hoàn toàn có thể liên hệ người nhà."

Trong mắt Tiêu Phàm lấp lóe ánh sáng.

Như vậy thì thật sự có khả năng!

"Lão công, họ để Milo giáo sư qua đó, hẳn là muốn tăng lên thực lực của hắn rồi để hắn ở bên đó nghiên cứu."

Tô Ấu Vi hơi bận tâm nói.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

"Người nước M ăn củ cải rất ít, tốc độ tăng thực lực của hắn chắc là sẽ không nhanh đâu, nhưng nghiên cứu về dịch tiến hóa chắc chắn sẽ nhanh hơn lúc trước. Với lại người đế quốc Kền Kền cũng sẽ giúp hắn nghiên cứu!"

Tô Ấu Vi nói:

"Lão công, ngươi cũng sắp đột phá rồi nhỉ?"

"Ừm."

Tiêu Phàm gật đầu cười.

Nước M bên kia tiến triển không tệ, nhưng hắn cũng không phải rất lo lắng.

Dù xác suất thành công của dịch tiến hóa cấp SSS cao hơn thì chi phí của nó vẫn còn đó, nước M muốn có rất nhiều người tiến hóa cấp SSS là chuyện không có khả năng.

Bây giờ hắn truyền đồ cho ông nội ngày càng dễ dàng, ông nội hắn cũng hoàn toàn có thể truyền người càng mạnh hơn qua đây để bảo vệ.

"Mấy ngày kế tiếp ta không đi đâu, ở đây tập trung toàn lực đột

phá, đến lúc đó linh huyệt này hẳn là sẽ mạnh lên không ít. Nếu có thể đến cấp SS càng tốt."

Tiêu Phàm cười nói.

"Tích tích!"

Đúng lúc này Khương Vạn Trần gọi điện thoại tới.

"Khương cục trưởng, có chuyện gì vậy?"

Tiêu Phàm nhận điện thoại, hắn mở miệng nói.

Giọng nói nghiêm trọng của Khương Vạn Trần truyền tới:

"Vùng trung bộ nước U xuất hiện linh huyệt lớn mạnh, rất có thể là cấp SS."

"Cái gì?"

Sắc mặt Tiêu Phàm biến đổi. Linh huyệt cấp SS xuất hiện, chuyện này đối với họ mà nói cũng không phải tin tức tốt, với lại linh huyệt cấp SS này còn xuất hiện tại nước U. Nước U thế nhưng vẫn luôn là chó săn của nước M.

"Làm sao các ngươi biết linh huyệt bên kia là cấp SS?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Khương Vạn Trần nói:

"Nước U có người phát hiện chuột túi tử vong số lượng lớn, điều này khiến cho chính phủ nước U chú ý. Hai giờ trước họ phát hiện ra một con Hắc Viêm Ma Sư. Nó còn có thể bay trong cự ly ngắn!"

Mặt Tiêu Phàm biến sắc, Hắc Viêm Ma Sư cơ bản đều là hỏa thuộc tính, Hắc Viêm Ma Sư cấp bậc Đại Võ Tông trở xuống cơ bản là không kể bay. Hắc Viêm Ma Sư đạt đến cấp bậc Võ Vương mới có thể bay được!

"Khương cục trưởng, nó đạt đến cấp bậc Võ Vương rồi."

Tiêu Phàm trầm giọng nói.

Khương Vạn Trần nói:

"Chúng ta cũng phán đoán ra như vậy, nếu xuất hiện Hắc Viêm Ma Sư cấp bậc Võ Vương vậy rất có thể đó là linh huyệt cấp SS. Linh huyệt cụ thể ở đây chúng ta còn chưa biết, nhưng chắc chắn không lâu đâu nó sẽ bị người nước M chiếm đóng."

Tiêu Phàm chau mày. Giờ qua cho nổ cái linh huyệt cấp SS này ư?

Nổ nát một cái linh huyệt cấp SS đối với các linh huyệt khác trên toàn cầu đều sẽ sinh ra ảnh hưởng rất lớn, linh huyệt của hắn bây giờ rất có thể sẽ yếu đi. Linh huyệt cấp S trong biển, sau này vẫn phải dùng để truyền rất nhiều thuyền chiến đến thế giới khác, nếu cấp bậc hạ xuống thì sẽ rất đau tim.

"Khương cục trưởng, con Hắc Viêm Ma Sư đó lớn bao nhiêu, bây giờ tình huống của nó như thế nào?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Khương Vạn Trần nói:

"Chuyện này nhờ ngươi nói Tô Ấu Vi điều tra, người của chúng ta tạm thời còn chưa có tin tức chi tiết như vậy."

Cúp điện thoại, Tiêu Phàm nhìn về phía Tô Ấu Vi.

Tô Ấu Vi nói:

"Lão công ta đang điều tra đây."

Rất nhanh Tô Ấu Vi nói:

"Nước U có chụp được một ít ảnh, con Hắc Viêm Ma Sư đó thân dài chín mét, hẳn là Võ Vương sơ kỳ. Nước U đã sử dụng hỏa tiễn, đạn đạo tấn công nó. nhưng nó đã bay không phá hủy hai chiếc máy bay trực thăng tấn công. Hiện giờ không thấy tung tích của nó. Nước M đã nhận được tin tức, họ khẳng định sẽ cho người tiến hóa cấp SSS qua đó, chúng ta có hành động hay không?"

Chương 778 - Máy Bay

Tiêu Phàm cười nhạt nói:

"Trước mắt chúng ta không cần quan tâm những chuyện này, yêu thú cấp bậc Võ Vương cũng không phải dễ đối phó như vậy. Con yêu thú cấp bậc Võ Vương này tuyệt đối đủ cho họ tha hồ mệt."

Tô Ấu Vi gật gật đầu:

"Ta sẽ liên tục chú ý tình huống bên kia. Đúng rồi lão công, nó có thể nào bay ra khỏi nước U hay không?"

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Khoảng cách yêu thú cấp bậc Võ Vương bay được có hạn, hẳn là nó sẽ không rời khỏi nước U đâu. Hơn nữa nước U còn tấn công nó, tiếp theo sẽ có vở kịch hay để xem rồi."

Nước U bên này, rất nhiều người vừa vui mừng vừa lo lắng. Vui là họ cũng có linh huyệt cấp SS, còn lo là linh huyệt cấp SS ở đây thì yêu thú mạnh mẽ cũng sẽ xuất hiện!

"Báo cáo, đã phát hiện con Hắc Sư kia. Nó đang chạy theo hướng đông, dự tính nửa giờ về sau sẽ tiếp cận thành thị."

Có binh sĩ phụ trách điều tra lớn tiếng báo.

Máy bay điều tra không người lái ở trên trời chụp được ảnh Hắc Viêm Ma Sư ở dưới đất đang nhanh chóng chạy đi.

"Mau đưa tin tức báo cáo. Chúng ta nhất định phải giải quyết nó trước khí nó tiến vào thành thị!"

Rất nhanh đã có tin tức báo cáo lên trên.

Không bao lâu sau, năm chiếc máy bay chiến đấu nước U tạo thành một biệt đội tiến về phía Hắc Viêm Ma Sư.

"Báo cáo, đã đến không vực phía trên mục tiêu. Tên lửa đã khóa chặt mục tiêu thành công, sẵn sàng khai hỏa."

Trong đó một phi công lái máy bay chiến đấu nhanh chóng báo

cáo.

"Khai hỏa!"

Trong tai nghe vang lên âm thanh.

Hai tên lửa ầm ầm xông về phía con Hắc Viêm Ma Sư đang ở cách đó mười mấy km. Tên lửa hủy diệt mạnh hơn pháo xe tăng rất nhiều, dù là yêu thú cấp bậc Võ Vương cũng chưa chắc có thể ngăn cản lực công kích của tên lửa.

"Rống!"

Hắc Viêm Ma Sư phát hiện ra đạn đạo tấn công.

Ngay tại lúc tên lửa chuẩn bị lấy mạng nó thì trước đó một cái chớp mắt, nó đã dùng tốc độ cực hạn mà né tránh, trong nháy mắt đó nó đã di chuyển ra xa hơn mấy chục mét.

"Oanh! Oanh!"

Hai chiếc tên lửa không kịp chuyển hướng mà đánh trúng mặt đất rồi nổ tung.

"Rống!"

Hắc Viêm Ma Sư không gặp chuyện gì hết. Cách mấy chục mét tên lửa có thể làm tổn thương được nó mới là lạ.

…

…

"Báo cáo, tên lửa chưa trúng mục tiêu."

Một trong những phi công máy bay chiến đấu báo cáo.

"Tiếp tục tấn công, nhất định phải giết chết nó!"

Rất nhanh sau đó, một mệnh lệnh được phát ra rõ ràng từ tai nghe.

"Vâng!"

Đợt tên lửa thứ hai nhanh chóng được phóng ra, ở lượt này có ba tên lửa, giữa ba tên lửa có một khoảng cách nhỏ.

"Đùng!"

Hắc Viêm Ma Sư nhẹ nhàng tránh tên lửa thứ nhất. Tên lửa thứ hai hơi thay đổi phương hướng vẫn phóng về phía đó, lần này Hắc Viêm Ma Sư chỉ tránh cách nó hai mươi mấy mét.

"Đùng!"

Hắc Viêm Ma Sư phải chịu chút lực trùng kích từ vụ nổ của tên lửa thứ hai, nhưng vụ nổ lần này cũng không làm nó bị thương.

"Đùng!"

Nơi tên lửa thứ ba phát nổ cách Hắc Viêm Ma Sư không đến mười mét, Hắc Viêm Ma Sư phải chịu một lực rất lớn. Không ít da lông trên người nó bị thiêu rụi, có nhiều chỗ còn có vết thương tương đối sâu. Nhưng đối với hình dạng khổng lồ cao chín mét của Hắc Viêm Ma Sư mà nói, dù là vết thương sâu một thước cũng chỉ có thể xem như là vết thương ngoài da.

"Gầm!"

Hắc Viêm Ma Sư vô cùng phẫn nộ mà gào thét.

Lúc này, máy bay chiến đấu đã cách nó tương đối gần. Một quả cầu lửa to như như quả bóng rổ bắn cực nhanh về phía máy bay chiến đấu, nhưng do tốc độ của máy bay chiến đấu quá nhanh nên quả cầu lửa không trúng đích.

"Ầm ầm!"

Quả cầu lửa nổ tung trên bầu trời, quả cầu lửa to như quả bóng rổ nhưng khi nổ lại tạo ra một quả vùng cầu lửa khổng lồ có đường kính hơn hai mươi mét.

"Báo cáo, trúng mục tiêu. Nhưng mục tiêu không bị thương nặng, hơn nữa đòn tấn công của chúng ta hình như đã chọc giận mục tiêu."

Phi công máy bay chiến đấu nói.

"Tiếp tục tấn công, giết nó!"

Máy bay chiến đấu thay đổi phương hướng, mấy chiếc tên lửa lại tấn công Hắc Viêm Ma Sư một lần nữa.

"Gầm!"

Hắc Viêm Ma Sư đã trở nên thông minh hơn sau khi phải chịu tổn thương. Nó không hề dừng lại mà liên tục thay đổi vị trí với tốc độ cực nhanh.

"Đùng! Đùng! Đùng!"

Mấy chiếc tên lửa không ngừng nổ tung, nhưng vì đã có kinh nghiệm nên mấy chiếc tên lửa này không hề gây ra bao nhiêu tổn thương cho Hắc Viêm Ma Sư.

"Báo cáo, hiệu quả tấn công của tên lửa không tốt, mục tiêu có chỉ số thông minh nhất định, đợt tấn công thứ ba của tên lửa không tạo nên thương tổn."

Phi công máy bay chiến đấu báo cáo.

Thông qua chiếc máy bay trinh sát không người lái trên bầu trời, những người ngồi trong phòng chỉ huy cũng đã xem được hình ảnh, sắc mặt họ đều rất khó coi.

"Đến tên lửa còn không hiệu quả thì đừng nói gì đến máy bay ném bom."

"Tốc độ của nó quá nhanh, mà tốc độ ném bom của máy bay ném bom lại chậm nên nó có thể dễ dàng tránh đi."

"Có lẽ chúng ta nên thử bom chùm, uy lực của nó lớn tên lửa đạn đạo."

Các đại lão trong quân đội của nước U thảo luận.

Chương 779 - Bốn Người Tiến Hóa Cấp SSS

Vài chiếc máy bay chiến đấu thả tên lửa không bao lâu đều đánh hụt, Hắc Viêm Ma Sư chỉ chịu chút thiệt thòi vào lúc đầu. Mấy tên lửa lúc sau không gây ra bao nhiêu tổn thương cho nó.

"Hô! Hô!"

Hai chiếc máy bay ném bom bay tới, bọn chúng thả rất nhiều bom. Đủ loại bom rơi xuống vị trí của Hắc Viêm Ma Sư. Nhưng những quả bom này cần một khoảng thời gian để đáp đất, nên khi chúng rơi xuống đất thì Hắc Viêm Ma Sư cũng đã chạy đến cách đó hai km.

"Ầm ầm! Ầm ầm!"

Vụ nổ vang lên dữ dội, máy bay ném bom đã thả bom có uy lực mạnh hơn, nhưng Hắc Viêm Ma Sư vẫn ở cách xa hai km nên không sao cả. Hơn nữa, kiểu tấn công này đã khiến cho Hắc Viêm Ma Sư cảnh giác, về sau muốn đánh bom để giết nó sẽ càng khó hơn.

"Chết tiệt!"

"Ôi thượng đế, làm thế nào để đối phó với nó đây!"

Rất nhiều người trong bộ chỉ huy sợ hãi không thôi.

"Gầm!"

Hắc Viêm Ma Sư ngẩng đầu gào thét một tiếng vang vọng bầu trời. Nó đã thấy được máy bay ném bom. Nhưng do máy bay ném bom bay cao và quá nhanh nên nó không làm gì được máy bay ném bom.

"Mục tiêu đang tiếp tục di chuyển về phía đông. Với tốc độ này của con yêu thú, chẳng mấy chốc nó sẽ tới gần thành phố, đến lúc đó nó sẽ mang đến sự tàn phá khôn lường."

Một số người trong quân đội nước U sợ hãi không thôi. Họ lập tức xin sự giúp đỡ của nước M.

"Có lẽ các ngươi chỉ có thể áp dụng tên lửa bao trùm toàn bộ phương hướng công kích, trực tiếp phóng tên lửa bao trùm khu vực lớn xung quanh mục tiêu."

Phía nước M nhanh chóng đưa ra ý kiến. Họ cũng không có biện pháp nào tốt. Hiện tại nước U không có tên lửa siêu thanh. Tuy nước M có tới bốn người tiến hóa cấp SSS, nhưng họ đều đang ở nước M và cần mười mấy tiếng để tới được nước U.

"FUCK!"

Một đại lão trong quân đội nước U chửi thầm trong lòng.

Với tốc độ của Hắc Viêm Ma Sư, tên lửa phải bao trùm phạm vi bao nhiêu mới đủ? Mỗi chiếc tên lửa đều là tiền. Họ phải bổ sung từ nước M, nước M buôn bán vũ khí còn có thể kiếm tiền.

"Còn hai mươi phút, mục tiêu đang tiếp cận thành thị! Chúng ta phải đưa ra quyết định!"

Một tướng quân trong quân đội của nước U trầm giọng nói.

"Tên lửa tầm xa!"

"Giết cái thứ chết tiệt đó đi!"

Rất nhanh sau đó, hơn một trăm chiếc tên lửa được phóng ra ngoài, chi phí quân sự ngày càng tăng lên, rất nhiều đại lão trong quân đội nước U đang rỉ máu trong lòng.

Chỉ vài phút ngắn ngủi sau, hơn một trăm tên lửa đã tiếp cận Hắc Viêm Ma Sư, lượng tên lửa dày đặc nhìn rất đáng sợ.

Con ngươi của Hắc Viêm Ma Sư đột nhiên co lại. Số lượng tên lửa quá nhiều, nó biết mình không có khả năng chạy ra khỏi phạm vi tấn công, trong chớp mắt nó tiến vào trạng thái phòng ngự.

"Ầm ầm, ầm ầm!"

Hàng trăm tên lửa không ngừng nổ tung, hầu hết bọn chúng đều ở rất xa Hắc Viêm Ma Sư, nhưng cũng có một số chiếc ở gần nó. Hắc Viêm Ma Sư chưa chết, nhưng nó bị thương rất nghiêm trọng, trên người nó máu me đầm đìa, một chân nó đã bị nổ mất một đoạn.

"Còn chưa chết!"

"Nó đã bị thương nặng hơn, chúng ta hẳn là có thể giết chết nó!"

Một số người trong quân đội nước U nói.

Lúc này, hình thể của Hắc Viêm Ma Sư bắt đầu thu nhỏ. Nó thu nhỏ đến chỉ còn khoảng hai ba thước, sau đó nó nhảy vào bên trong một hố bom. Ngay sau đó, Hắc Viêm Ma Sư buộc phải chui vào trong đất.

Hắc Viêm Ma Sư này có thuộc tính hỏa, nó không đào được đất, nhưng nó có được lực lượng mạnh mẽ, có thể cưỡng ép đào ra một cái hang. Với sự kiêu ngạo của Hắc Viêm Ma Sư, bình thường nó sẽ không như vậy làm, nhưng hôm nay nó bị thương không nhẹ, nó nhất định phải tạm thời tránh đi mũi nhọn.

"Hắc Viêm Ma Sư đâu?"

"Đáng chết, nó là Sư Tử chứ đâu phải chuột, sao lại đào hang?"

Sắc mặt của mấy người trong quân đội nước U thay đổi.

Hắc Viêm Ma Sư chui được vào lòng đất, máy bay trinh sát trên không của họ sẽ không thấy được, cảm biến hồng ngoại gì đó cũng vô dụng.

Phái binh từ đường hầm Hắc Viêm Ma Sư đào ra mà tấn công ư?

Súng máy hạng nặng đánh vào trên người Hắc Viêm Ma Sư đoán chừng cũng không có hiệu quả. Thậm chí đạn tên lửa đơn binh dạng này có khi Hắc Viêm Ma Sư cũng có thể lấy cứng chọi cứng.

"Chúng ta phải yêu cầu nước M phái người tiến hóa cấp SSS tới viện trợ!"

"Không sai, với tư cách minh hữu, họ phải có nghĩa vụ phải viện

trợ cho chúng ta."

Quân đội nước U nhanh chóng gửi yêu cầu.

Không bao lâu sau, đại thống lĩnh nước M liên lạc với Joseph.

"Joseph, hẳn là ngươi phải biết tình hình của nước U hiện tại, người tiến hóa cấp SSS của chúng ta có thể giải quyết con yêu thú kia không? Chỉ cần chúng ta giải quyết được con yêu thú xuất hiện bên đó là có thể được hưởng linh huyệt cấp SS."

Đại thống lĩnh nước M trầm giọng nói.

Chương 780 - Hy Vọng

Joseph nói:

"Đại thống lĩnh, bây giờ chúng ta có bốn người tiến hóa cấp SSS, con yêu thú kia chắc là có thực lực Võ Vương sơ kỳ. Người của chúng ta hẳn là có thể giải quyết. Nhưng nếu chúng ta làm như vậy, người tiến hóa cấp SSS của chúng ta sẽ bị công khai, nói không chừng Tiêu Phàm sẽ có hành động."

Đại thống lĩnh nước M nói:

"Hắn biết thì thế nào? Thực lực của bốn người tiến hóa cấp SSS của chúng ta chưa hẳn là yếu hơn hắn! Nước M chúng ta mới là cường quốc đệ nhất thế giới, là người sáng lập quy tắc! Cứ để họ hành động!"

…

…

"Chậc chậc, động tĩnh này lớn quá."

Tiêu Phàm xem video mà vui sướng. Đoạn video do Tô Ấu Vi nhận được từ quân đội nước U, lượng lớn tên lửa tầm xa mang đến hiệu quả rất rung động, còn thú vị hơn xem phim.

"Lão công, họ đã liên lạc với nước M, đoán chừng nước M sẽ cho

cao thủ cấp SSS của họ ra tay, yêu thú có thể đánh lại không?"

Tô Ấu Vi nói.

Tiêu Phàm cười nói:

"Lão bà, ngươi nói như vậy là đang ủng hộ yêu thú đó."

Tô Ấu Vi nũng nịu nhẹ nói:

"Nước M và nước U đều không phải thứ gì tốt, yêu thú dạy cho họ một bài học cũng rất tốt."

Tiêu Phàm nói:

"Hắc Viêm Ma Sư bị thương nặng, nó cũng hoàn toàn nổi giận, sắp tới sợ là sẽ có nhiều người phải chết. Chó cắn chó, mặc kệ họ. Chúng ta yên lặng xem kịch là đủ rồi, nếu bỏ đá xuống giếng, dư luận quốc tế sẽ gây bất lợi cho chúng ta."

Hiện giờ thực lực nước H đã mạnh hơn rất nhiều, nhưng sức mạnh với dư luận quốc tế lại rất yếu, ngay cả đệ tam đều kém xa

Đệ tam internet một trong ngũ thường* cũng không phải là nói đùa.

ngũ thường*

*Năm cường quốc

*Năm cường quốc

"Được rồi."

Tô Ấu Vi gật gật đầu.

"Lão công, ngươi nói xem ở bên đó đã xuất hiện một con yêu thú cấp SS, vậy vẫn sẽ xuất hiện những con yêu thú cấp SS khác sao?"

Tiêu Phàm buồn cười nói:

"Một con đã đủ họ mệt mỏi rồi, nếu còn xuất hiện tiếp nói không chừng họ sẽ đến đòi cái đầu của ta mất."

Tô Ấu Vi cười duyên nói:

"Vậy ta hy vọng sẽ xuất hiện thêm một con!"

Tiêu Phàm còn cách Tông Sư đỉnh phong một chút, nhưng sức chiến đấu của hắn đã đạt đến cấp Võ Vương, không yếu hơn con Hắc Viêm Ma Sư đó.

Nếu là trong quá khứ, hắn hoàn toàn có thể giải quyết con yêu thú Hắc Viêm Ma Sư này. Nhưng với quan hệ giữa nước H và nước U, nếu nước U không trả một cái giá lớn thì Tiêu Phàm tuyệt đối sẽ không có khả năng chạy tới hỗ trợ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Hắc Viêm Ma Sư ở rất sâu trong lòng đất.

Hơn nữa giờ là ban đêm. Hắc Viêm Ma Sư tranh thủ chui từ lòng đất ra, vết thương của nó đã ngừng chảy máu, nhưng đoạn chân bị cắt đứt vẫn chưa hồi phục.

… Nếu Tô Ấu Vi có thực lực cấp bậc Võ Vương, nàng có khả năng trường sinh bất tử, bàn tay bị gãy mất của nàng sẽ có thể hồi phục ngay.

"Gầm!"

Sau khi gầm nhẹ một tiếng, Hắc Viêm Ma Sư nhanh chóng bay đi. Nó có thể bay. Tuy gãy mất một chân vẫn có thể chạy nhưng tốc độ chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng lớn.

Một giờ sau, Hắc Viêm Ma Sư tiếp cận một thành phố. Trong thành phố này có khoảng hai trăm nghìn dân. Nếu ở nước H, số dân như vậy chỉ được xem là một huyện.

"Hú hú! Hú hú!"

Tiếng còi chói tai đột nhiên vang lên. Ở đây đã được nước U bố trí các loại thiết bị cảnh báo, xe tăng, xe bọc thép cũng được bố trí rất nhiều ở đây.

"Nhanh, nhanh!"

"Con yêu thú đáng chết kia đến rồi!"

Rất nhiều binh sĩ của nước U lập tức đứng lên hành động, nhưng họ còn chưa kịp lên xe thì con Hắc Viêm Ma Sư đã đến trước mặt họ.

Hắc Viêm Ma Sư này đã khôi phục lại kích thước bình thường.

Hắc Viêm Ma Sư dài chín mét nhìn cực kỳ dọa người.

Những con Sư Tử trưởng thành ở Châu Phi thân dài sáu đến bảy mét rưỡi, nhưng con Hắc Viêm Ma Sư thậm chí dài đến chín mét, nó còn lớn hơn cả con voi.

"Gầm!"

Hắc Viêm Ma Sư phun một quả cầu lửa ra khỏi miệng, quả cầu lửa đánh trúng một chiếc xe tăng, trong nháy mắt xe tăng bị nổ nát bét. Một số binh lính gần đó cũng đều tử vong!

"Cộc cộc cộc!"

"A!"

Tiếng kêu thảm thiết và tiếng súng máy trộn lẫn với nhau, đạn súng máy hoàn toàn không thể xuyên qua lớp phòng ngự của cơ thể Hắc Viêm Ma Sư.

"Đùng! Đùng!"

Hắc Viêm Ma Sư nhanh chóng di chuyển. Xe bọc thép, xe tăng các loại, từng chiếc một đều bị nó nghiền nát. Chỉ dựa vào trọng lượng, đương nhiên Hắc Viêm Ma Sư không có khả năng nghiền nát xe tăng, nhưng nó là yêu thú cấp bậc Võ Vương, nó sở hữu sức mạnh to lớn.

"Phanh! Phanh!"

Một số xe tăng nổ súng. Nhưng với tốc độ di chuyển của Hắc Viêm Ma Sư, rất khó để xe tăng bắn trúng nó, dù cho có bắn trúng, Hắc Viêm Ma Sư vẫn có thể chịu được.

Không đến hai phút sau, tất cả xe bọc thép, xe tăng đều bị tắt máy, toàn bộ bọn chúng đều bị Hắc Viêm Ma Sư tức giận phá hủy.

Trong chủ nhật nếu đủ 100 KP, thứ 2 mình sẽ lên tổng 20 chương.

Chúc các bạn cuối tuần vui vẻ!

Chương 781 - Livestream

"Trốn, mau trốn!"

"Mau đến hầm trú ẩn trốn đi."

Một số binh sĩ còn sống vô cùng hoảng sợ, họ liều mạng chạy trốn, dù đã trốn trong hầm trú ẩn, nhưng cũng đều vô dụng. Tốc độ chạy trốn của bọn sao có thể nhanh bằng Hắc Viêm Ma Sư? Hầm trú ẩn tạm thời cũng không thể ngăn cản được Hắc Viêm Ma Sư.

Trong thành phố, rất nhiều người trốn trong hầm trú ẩn đang run lẩy bẩy. Ban ngày họ nhận được tin tức nói có thể sẽ có yêu thú tấn công, rất nhiều người đã rời khỏi thành phó, cũng có nhiều người đi ẩn náu.

"Thật sự có yêu thú tấn công."

"Chính phủ ăn shit sao?"

Tiếng cảnh báo trong thành phố khiến rất nhiều người sợ hãi không thôi.

"Gầm!"

Hắc Viêm Ma Sư băng xuyên qua tuyến phòng ngự, rất nhanh sau đó, nó đã xuất hiện trên đường phố, tiếng gầm đáng sợ vang rất xa.

"Đùng! Đùng! Đùng!"

Trong miệng Hắc Viêm Ma Sư phun ra từng quả cầu lửa, những

quả cầu lửa to như quả bóng rổ này rơi xuống một tòa nhà cao tầng cách đó hơn một trăm mét. Quả cầu lửa phát nổ bên trong tòa nhà. Hắc Viêm Ma Sư là yêu thú cấp Võ Vương, uy lực của những quả cầu lửa này cũng không yếu hơn bao nhiêu sao với tên lửa bình thường.

"Ầm ầm!"

Nhiều cột trụ bị gãy và tòa cao ốc bắt đầu sụp đổ.

"OH, SHIT!"

"Các bạn trong phòng livestream có thấy không? Tòa nhà đó đang sụp đổ, bây giờ Mike đang liều mạng để livestream cho các ngươi xem. Nếu thích Mike livestream tiếp, làm phiền các ngươi tặng chút quà!"

Có rất nhiều người nổi tiếng đang livestream. Khi hình ảnh những tòa nhà bị sập đổ được truyền đi, rất nhiều người trong phòng phát sóng đã tặng quà.

"Đùng đùng!”

Chưa đầy ba phút, lại có thêm hai tòa cao ốc bị tấn công sụp đổ, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, nơi này đã trở thành tin tức tiêu điểm thế giới.

"Yêu thú cấp Võ Vương thật đáng sợ."

"Chỉ sợ Tiêu Phàm ở nước H cũng không có sức mạnh như vậy."

“Ở ngoại ô còn có thể dùng tên lửa để đối phó với nó, nhưng bây giờ nó ở trong thành phố, không thể sử dụng tên lửa."

Trên mạng có vô số người đang bàn luận ầm ĩ.

"FUCK!"

"Ta phải rút lui đây các bạn trong phòng phát sóng, nó đang đi tới đây."

Sắc mặt của Mike thay đổi rõ rệt. Hắn vội vã rời khỏi sân thượng,

nhưng hắn chưa kịp rời khỏi cao ốc thì tòa cao ốc hắn đang đứng bất ngờ bị tấn công.

"Ầm ầm!"

Không bao lâu sau, tòa cao ốc này cũng sụp đổ. Màn hình phát sóng tối đen.

Đảo mắt chừng mười phút sau, tổng cộng có chín tòa cao ốc bị tấn công, trong đó có bảy tòa đã sụp đổ, tổn thất vô cùng lớn.

Một đám đại lão cấp cao của nước U đều cảm thấy đầu óc ong ong, sắc mặt của từng đại lão trong quân đội đều khó coi vô cùng. Yêu thú gây ra thương vong lớn như thế, họ biết ăn nói thế nào với người dân? Hơn nữa, Hắc Viêm Ma Sư còn chưa chết. Không ai đoán chắc được về sau nó còn gây ra tổn thất lớn thế nào.

"Bao lâu nữa nước M sẽ đến trợ giúp?"

Một đại lão cấp cao của nước U dò hỏi.

"Mười tiếng nữa."

"Chết tiệt!"

Mọi người xung quanh chau mày.

Hắc Viêm Ma Sư hình như hơi mệt mỏi nên nó đang đứng nghỉ ngơi, chắc hẳn không tốn đến mười tiếng để nó có thể khôi phục sức mạnh.

Có khả năng sẽ gặp phải một đợt tấn công khác?

…

…

“Đột nhiên Nước Úc đột ngột bùng phát yêu thú, nước M lập tức cứu viện.

“Siêu anh hùng trong hiện thực, người tiến hóa cấp SSS nước M bắt tay hành động.”

“Tiêu Phàm được xưng là cao thủ đệ nhất toàn thế giới, tai họa trước mắt vì sao lại thờ ơ?”

…

Sau thảm họa chưa đầy nửa tiếng, có vô số phương tiện truyền thông trên thế giới đã đưa tin. Truyền thông chỉ trích nghiêm khắc đối với Tiêu Phàm rất nhiều. Dù là trong nước cũng có một số trí thức đứng ra quở trách Tiêu Phàm.

“Lão công, ngươi xem những tin tức này đi, tức chết ta rồi. Nước U vẫn luôn đi theo nước Mỹ chế tài chúng ta, chúng ta có nợ họ sao? Dựa vào cái gì mà bắt ngươi phải giúp bọn họ chứ?”

Hai người đang ở trên giường, Tô Ấu Vi cho Tiêu Phàm xem một số tin tức quốc tế. Nàng vô cùng tức giận với rất nhiều phương tiện truyền thông.

Tiêu Phàm cười nói:

"Bọn họ muốn dùng đạo đức bắt cóc ta đó. Như vậy đi… ngươi tìm hình ảnh hàng không mẫu hạm nước M, dùng Douyin của ta đăng lên, không cần thêm bất kỳ lời nào. Bọn họ gây phiền toái cho ta thì ta cũng tìm chút phiền toái cho ba của bọn họ ở nước M vậy.”

Tô Ấu Vi gật đầu.

Có rất nhiều hình ảnh hàng không mẫu hạm nước M trên mạng, chẳng mấy chốc Tô Ấu Vi đã tìm được một tấm hình hàng không mẫu hạm hãng Ford đăng lên. Có hàng trăm triệu người đang theo dõi Tiêu Phàm, sau khi hình ảnh được đăng lên không bao lâu đã có hàng trăm triệu người xem thấy tin này.

“Vui mừng khôn xiết a, quốc gia chúng ta sắp có hàng không mẫu hạm hãng Ford rồi.”

“Cười chết đi được, những người con hiếu thảo muốn lấy đạo đức để bắt cóc Tông Sư, nhưng Tông Sư trực tiếp tìm ba ba nước M của bọn họ.

“Tông Sư làm rất tốt, lười cùng với bọn họ làm màu, không phục thì cứ làm đi!”

Chương 782 - Phản Hồi

Chỉ với một tấm hình vô cùng đơn giản, số lượt thích và người bình luận tăng vọt. Nhân viên tình báo nước M cũng đang theo dõi Tiêu Phàm, chưa đến hai phút, tin tức này đã truyền tới tai đại thống lĩnh nước M.

“Fuck, Tiêu Phàm có ý gì đây? Hắn phá hủy chiến hạm của chúng ta còn cướp đi B2 của chúng ta, chẳng lẽ còn muốn phá hủy hàng không mẫu hạm hãng Ford của chúng ta nữa sao?"

Đại thống lĩnh nước M nổi giận.

"Hắn dám làm như vậy thì đây là hành vi gây chiến tranh, lập tức nước M chúng ta sẽ có đầy đủ lý do tuyên chiến với nước H!"

Phụ tá bên cạnh hắn nhỏ giọng nhắc nhở:

"Đại thống lĩnh, trước mắt nếu chiến tranh thông thường thì có lẽ chúng ta đánh không lại. Hàng không mẫu hạm của chúng ta chưa kịp đến nước H là đã bị Tiêu Phàm phá hoại động lực rồi. Như vậy hàng không mẫu hạm sẽ trở thành một đống sắt vụn nổi trên biển. Nếu xảy ra chiến tranh hạt nhân, người dân bình thường của chúng ta sẽ chết nhưng hắn thì không, hơn nữa chiến tranh sẽ có lợi hơn cho hắn."

Đại thống lĩnh nước M đen mặt. Trước kia có tình huống gì, hắn đều muốn phái hàng không mẫu hạm của nhà mình qua, nhưng hiện tại hàng không mẫu hạm không sử dụng được thật sự là không quen.

“Các ngươi nói xem, hắn có ý gì đây?”

Đại thống lĩnh nước M giận dữ nói.

Một phụ tá khác nói:

"Đại thống lĩnh, có lẽ là phản hồi của hắn đối với sự kiện nước U, rất nhiều phương tiện truyền thông muốn bắt cóc đạo đức hắn. Hắn có thể làm những chuyện như cướp B2 của chúng ta, hắn

không có đạo đức gì để mà nói, chỉ là muốn bắt cóc đạo đức hắn thì hơi khó khăn.”

Đại thống lĩnh nước M tức giận nói:

"Chúng ta không làm chuyện này! Quả thật việc này không phải do chúng ta sai khiến. Tiêu Phàm không bị ảnh hưởng bởi sức mạnh truyền thông, nhưng hắn biết chúng ta có, tên khốn này có việc là tìm chúng ta gây sự ngay."

Đại thống lĩnh nước M đi tới đi lui:

"Liên lạc với nước H ở phương diện này, để nước H gây áp lực cho Tiêu Phàm có ích gì không?"

Mấy người phụ tá đều lắc đầu.

"Điều gì sẽ xảy ra nếu chúng ta để phương tiện truyền thông toàn cầu gây áp lực hơn nữa? Đại thống lĩnh, tuyệt đối không thể làm như vậy, hiện giờ Tiêu Phàm chỉ đăng một bức ảnh mà chúng ta đã làm như vậy thì tất nhiên sẽ khiến hắn hành động ngay.”

Đại thống lĩnh nước M tức giận nói:

"Chúng ta đã có bốn người tiến hóa cấp SSS, chuyện này chúng ta còn muốn thỏa hiệp sao? Nếu chúng ta thỏa hiệp, nhiều người toàn thế giới như vậy sẽ nhìn chúng ta thế nào, nhìn nước M chúng ta thế nào?”

Một người phụ tá nói:

"Đại thống lĩnh, chính trị là như vậy, có hại nhiều hơn lợi thì chúng ta phải thỏa hiệp thôi. Qua hai tháng nữa, chờ chúng ta có thêm nhiều người tiến hóa cấp SSS. Còn bây giờ chúng ta vẫn chưa sẵn sàng cho một cuộc chiến toàn diện. Nếu thật sự tuyên chiến, có lẽ Tiêu Phàm sẽ tiến hành kế hoạch chém đầu.”

Đại thống lĩnh nước M cứng người lại. Lửa giận của hắn cũng lập tức tiêu tan đi rất nhiều.

Thời đại khác rồi! Trước kia máy bay và tên lửa làm vua, hiện giờ cao thủ đỉnh phong đứng đầu làm vua! Nếu Tiêu Phàm tới đây tiến

hành kế hoạch chém đầu, bọn họ thật sự không thể ngăn cả, dù bọn họ trốn ở dưới đất cũng vô dụng thôi.

"Đăng tin tức này lên, chúng ta sẽ điều động ba người tiến hóa cấp SSS, mười hai người tiến hóa cấp SS, hoàn toàn có thể giải quyết yêu thú nước U, từ chối cao thủ các quốc gia khác đi nước U."

Đại thống lĩnh nước M hít một hơi sâu nói,

"Các ngươi âm thầm cảnh cáo một số truyền thông lớn để bọn họ đừng nói lung tung!"

Mấy phụ tá âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Hôm nay bọn họ cũng không muốn cứng rắn với Tiêu Phàm.

Rất nhanh phía chính phủ nước M liền đăng tin tức, một số phương tiện truyền thông lớn đã nhanh chóng nhận được cảnh cáo. Chẳng mấy chốc một số truyền thông lớn liền rút lại tin tức vừa mới phát hành.

“Tình hình này không đúng. Nhanh chóng loại bỏ các tin tức!"

Một số phương tiện truyền thông vừa và nhỏ còn lại có khứu giác rất nhạy bén, vừa phát hiện tình huống này, bọn họ cũng nhanh chóng hủy bỏ tin tức.

"Đi đời nhà ma rồi, nước H đau đớn mất đi hàng không mẫu hạm hãng Ford!"

"Chỉ trong nửa tiếng, thật đáng tiếc ngày mà nước H chúng ta sở hữu hàng không mẫu hạm chạy bằng điện hạt nhân đã bị hoãn lại 5 năm".

"Ta cười chết đi được, chỉ một tấm ảnh liền ngăn chặn, vô số đứa con hiếu thảo phải ngậm miệng lại!"

Trong khu vực bình luận của Tiêu Phàm có đủ loại bình luận tăng vọt. Những điều này Tiêu Phàm tạm thời cũng chưa biết.

Tin tức vừa đăng lên, lập tức hắn và Tô Ấu Vi bắt đầu chơi trò chơi. Hai người chơi rất vui vẻ không chú ý đến những việc khác. Hai giờ trôi qua, thấy Douyin có hai ba trăm triệu lượt thích làm

Tiêu Phàm rất giật mình, chẳng lẽ đêm hôm khuya khoắt bọn họ không cần ngủ sao?

“Lão công, khu bình luận rất thú vị. Rất nhiều cư dân mạng nói rằng chúng ta đã mất Ford rồi."

Tô Ấu Vi cười duyên nói.

Chương 783 - Ngũ Trảo Kim Long

Tiêu Phàm cười cười nói:

"Tuy cư dân mạng không ngại lớn chuyện nhưng nếu chiến tranh xảy ra, người chịu khổ vẫn là những người dân bình thường. Cứng rắn thì cứng rắn, chúng ta vẫn phải chú ý phương thức lẫn phương pháp.”

Lần trước chiến hạm bị tập kích so với chuyện này thì nghiêm trọng hơn nhiều, nước M đuối lý, hai chiếc B2 bị cướp bọn họ chỉ có thể vuốt mũi chịu thiệt.

Mà mấy chuyện sau đó còn không phải là do nước M xúi giục sao, bởi vì chuyện nhỏ như vậy mà động đến hàng không mẫu hạm hãng Ford, nước M thật sự có thể lật ngược thế cờ.

Mọi người ăn cơm cùng một bàn, nếu cứng rắn hơn thì ăn nhiều một chút, nếu cãi nhau có người lật bàn thì sẽ ăn không được nữa.

“Mặc kệ bọn họ, ngươi ngoan ngoãn ngủ đi. Ta tu luyện ở bên cạnh, hôm nay ta có linh cảm có thể đột phá!”

Tiêu Phàm hôn Tô Ấu Vi một cái rồi cười nói.

“Ừm ừm.”

Tô Ấu Vi ngoan ngoãn gật đầu.

Tiêu Phàm nhanh chóng bắt đầu tu luyện.

Bất tri bất giác đã đến rạng sáng.

“Ầm!”

Long khí của Tiêu Phàm cuồn cuộn, hơi thở trên người hắn cũng bộc phát mạnh mẽ.

Tô Ấu Vi tỉnh lại.

Nàng nhìn Tiêu Phàm, ánh mắt lộ vẻ khiếp sợ.

Xung quanh Tiêu Phàm bất ngờ xuất hiện một con Ngũ Trảo Kim Long. Ngũ Trảo Kim Long này cũng không phải là thực thể, nhưng từng chiếc vảy đều rất rõ ràng.

…

…

Ngũ Trảo Kim Long dài hơn mười thước bay lượn xung quanh Tiêu Phàm, linh khí ở linh huyệt nhanh chóng bị hấp thụ. Ngũ Trảo Kim Long nuốt chửng linh khí, sau đó truyền vào cơ thể Tiêu Phàm.

Tô Ấu Vi nhìn đến ngây người. Cảnh tượng này nhìn quả thực rất kinh ngạc.

Nửa giờ sau, cuối cùng Ngũ Trảo Kim Long lượn vòng cũng biến mất không thấy nữa, tốc độ linh khí cũng ổn định. So với ban đầu, linh khí trong linh huyệt này lưu động tăng lên khoảng hai mươi đến ba mươi phần trăm.

Bên ngoài trời đã sáng hơn một chút, Tiêu Phàm mở mắt.

“Lão công, chúc mừng, chúc mừng ngươi đã đạt đến tu vi Tông Sư đỉnh phong. Bây giờ tổng hợp thực lực của ngươi có lẽ đã hoàn toàn đạt tới Võ Vương sơ kỳ rồi.”

Tô Ấu Vi cười duyên nói.

Tiêu Phàm đứng lên, hắn cười gật đầu.

Điều đáng nhắc tới là, tu vi võ đạo của Tiêu Phàm chỉ ở Võ Tông đỉnh phong nhưng cảnh giớidị năng của hắn đã sớm đạt cấp bậc Đại Võ Tông. Tu vi võ đạo của hắn càng cao, thì có thể chống đỡ

cho cảnh giới dị năng càng mạnh.

Như giáo sư Milo của nước Mỹ đi tới dị giới, võ đạo tu vi của hắn rất thấp, vì vậy về phương diện dị năng dù muốn mạnh lên cơ bản cũng không có khả năng.

Tu vi Võ Tông đỉnh phong của Tiêu Phàm với dị năng không gian cấp bậc Đại Võ Tông, hơn nữa còn có bảo vật mạnh mẽ cộng lại hắn mới có sức mạnh Võ Vương.

“Lão công, linh huyệt này đạt tới cấp SS rồi sao?”

Tô Ấu Vi dò hỏi.

Tiêu Phàm hơi tiếc nuối lắc đầu:

"Vẫn còn kém một chút, chờ nó tự nhiên tăng trưởng thêm một chút nữa, đến lúc đó đoán chừng ngươi sẽ đột phá. Có lẽ ngươi cách đột phá cũng chỉ một hai tháng, sẽ rất nhanh thôi.”

Hiện tại Tô Ấu Vi là Võ Tông sơ kỳ, cách Võ Tông trung kỳ không xa.

“Ừm. Ta sẽ cố gắng tu luyện.”

Tô Ấu Vi nghiêm túc gật đầu nói.

Tiêu Phàm chui vào trong chăn:

"Bên nước U có động tĩnh gì không?”

“Không có. Người cứu viện của nước M còn chưa tới, con Hắc Viêm Ma Sư đó đang trốn ở bãi đỗ xe của một tòa cao ốc, tạm thời cũng không có động tĩnh gì.”

Tô Ấu Vi nói.

Tiêu Phàm ôm Tô Ấu Vi nhắm mắt lại:

"Trời vẫn còn sớm, ngủ một giấc rồi dậy.”

Rất nhanh bọn Tiêu Phàm đã ngủ thiếp đi.

…

Nước U.

Hắc Viêm Ma Sư nghỉ ngơi mấy giờ đã tỉnh lại. Chân trước bị gãy của nó vẫn chưa khôi phục, nhưng vết thương đã đóng vảy, tình trạng của nó tốt hơn so với lúc trước.

“Gầm!”

Hắc Viêm Ma Sư gầm nhẹ một tiếng rồi lao ra khỏi cao ốc. Lần đầu tiên nó phát hiện trên cao có máy bay trinh sát không người lái, xung quanh có máy bay không người lái cỡ nhỏ, thậm chí còn có phóng viên ngồi trong trực thăng dân dụng chụp ảnh ở gần đó.

“Rầm!”

Hắc Viêm Ma Sư đánh mạnh về phía không trung. Khoảng cách giữa nó và trực thăng càng ngày càng gần. Trong chốc lát nó đã chụp được và hất bay chiếc trực thăng kia.

“Ầm!”

Trực thăng đâm vào một tòa nhà, nổ tung rồi bốc cháy.

“Phù!”

Bay lên không trung, Hắc Viêm Ma Sư phát hiện gần đó có một con sông, cơ thể của nó nhỏ đi, chẳng mấy chốc liền rơi xuống nước rồi biến mất không thấy. Hắc Viêm Ma Sư là thuộc tính hoả, nó không thích nước, nhưng có được thực lực Võ Vương nên nó lặn xuống nước thời gian rất lâu cũng hoàn toàn không có vấn đề gì.

Thành phố cần nước, dòng sông chảy qua thành phố này rất lớn, gần đây trời có mưa làm nước sông vẩn đục, Hắc Viêm Ma Sư lao vào dòng sông rồi hoàn toàn không thấy bóng dáng của nó nữa.

“Chết tiệt! Nó muốn đi đâu vậy?”

Lãnh đạo cấp cao nước U nhận được tin tức thì vẻ mặt đều rất khó coi.

Chương 784 - Cao Ốc

Các con sông của U có thể dẫn đến các thành phố lớn hơn. Nếu Hắc Viêm Ma Sư tiến vào thành phố lớn hơn nữa, cũng rất có thể xảy ra tổn thất lớn hơn nữa. Chuyện này đối với nước U bọn họ là một đả kích rất lớn.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Hắc Viêm Ma Sư ở trong dòng sông bơi tới rất nhanh. Dần dần nó đến gần một thành phố có dân số năm sáu trăm ngàn người. Dân số nước U ít, dân số năm sáu trăm ngàn người đã được coi như rất lớn. Ở chỗ bọn họ, thành phố như vậy phồn hoa đã hơn rất nhiều.

“Rào rào!”

Đột nhiên Hắc Viêm Ma Sư từ trong nước lao ra, cơ thể của nó đã khôi phục, rất nhiều người ở bến cảng thấy nó.

“Á!”

“Con Ma Sư kia tới chỗ chúng ta rồi.”

“Trời ơi!”

Rất nhiều người bị dọa đến mặt trắng bệch.

“Gầm!”

Hắc Viêm Ma Sư gầm lên một tiếng, nó há mồm phun ra một quả cầu lửa có kích thước bằng quả bóng rổ thẳng về phía một tòa cao ốc.

“Ầm ầm!”

Tiếng nổ dữ dội vang lên, một số trụ cột chịu lực bên trong tòa nhà bị nổ gãy, hơn nữa rất nhiều đồ vật bên trong tòa nhà bị bốc cháy.

“Ầm!” “Ầm!” “Ầm!” “Ầm!”

Hắc Viêm Ma Sư cũng không chăm chăm tấn công một tòa cao ốc,

lúc này đây mỗi tòa cao ốc nó chỉ tấn công một chút, đốt cháy tòa cao ốc là được. Chỉ trong năm phút, có hai ba mươi tòa nhà bốc cháy.

“Chúa ơi!”

“Chúng ta làm sao chữa cháy đây?”

Mọi người trong đội phòng cháy chữa cháy đều chết lặng, nhiều tòa nhà như vậy bốc cháy cùng lúc, xe cứu hỏa và lính cứu hỏa của bọn họ đều không đủ.

“Phù phù!”

Sau một đợt tấn công, Hắc Viêm Ma Sư lại lao xuống sông, bóng dáng của nó rất nhanh biến mất.

“Nó thật thông minh.”

Tiêu Phàm nói.

Hắn và Tô Ấu Vi đã thức dậy, Tô Ấu Vi cho hắn xem một số video.

“Lão công, nước M cử ra ba người tiến hóa cấp SSS, mười hai người tiến hóa cấp SS, bọn họ sẽ nhanh chóng hạ cánh xuống nước U.”

Tô Ấu Vi nói.

Tiêu Phàm gật đầu.

Đợt này người U chết rất nhiều, nhưng hắn sẽ không thông cảm, mắc mớ gì tới hắn chứ.

“Tích tích!”

Khương Vạn Trần gọi điện thoại tới.

"Khương cục trưởng, ngươi muốn làm thuyết khách, để cho ta đi nước U giúp họ giải quyết yêu thú sao?"

Tiêu Phàm nhíu mày nói.

Khương Vạn Trần nhỏ giọng nói:

“Không phải. Phía nước U nói rằng bị yêu thú tập kích nên quặng sắt của họ phải tăng giá. Mức tăng giá đã đạt tới sáu mươi phần trăm, thật đáng kinh ngạc mà! Vốn dĩ quặng sắt họ bán ra giá đã cao, lại tăng thêm sáu mươi phần trăm nữa thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến các doanh nghiệp thép của chúng ta.”

Tiêu Phàm ngẩn người.

“Khương cục trưởng, yêu thú tấn công cũng không ảnh hưởng đến việc xuất khẩu quặng sắt của bọn họ phải không? Ở cửa khẩu bọn họ còn tăng giá như vậy sao?”

Khương Vạn Trần nói:

"Một mặt người nước M đã đến, bọn họ hiểu rõ nội tình. Mặt khác, bọn họ đang trả thù.”

Tiêu Phàm: "...”

“Thật sự ta không hiểu được mạch não của bọn họ, nước H chúng ta là nước nhập khẩu quặng sắt lớn nhất, là cha đẻ tài chính của bọn họ. Cha đẻ tài chính mà bị chế tài là chuyện quỷ gì vậy chứ?”

Khương Vạn Trần bất đắc dĩ nói:

"Trước mắt chúng ta phụ thuộc vào quặng sắt của nước U khá nhiều.”

Trong mắt Tiêu Phàm lóe lên tia sáng.

"Khương cục trưởng, Hắc Viêm Ma Sư cấp Võ Vương, người nước M muốn giết chết cũng không dễ dàng như vậy đâu, để viên đạn bay trước một lúc đi! Dù con Hắc Viêm Ma Sư này bị giết, chắc chắn phía sau còn có con yêu thú khác xuất hiện, lúc đó có bọn họ sẽ cầu xin ta! Khương cục trưởng, ngươi tìm người tìm hiểu xem công ty quặng sắt nào tốt nhất ở nước U, có thể sau này họ lại muốn tặng ta một cái.”

Trong lòng Khương Vạn Trần mặc niệm một giây cho nước U. Bị Tiêu Phàm theo dõi, đến lúc đó nước U không đổ máu nhiều mới là

lạ.

“Công ty quặng sắt nào tốt, ta sẽ tìm người hỏi rõ ràng, chắc là sẽ có tư liệu về phương diện này. Ngươi đừng vì bọn họ đã chết rất nhiều người thì mềm lòng tùy tiện đi qua hỗ trợ. Suy nghĩ của bọn họ và người nước H chúng ta không giống nhau! Người nước Hoa chúng ta tri ân báo đáp, bọn họ cũng không nghĩ như vậy, ngươi cho bọn họ lợi ích thì bọn họ lập tức muốn thêm mười phần!"

Khương Vạn Trần cảnh cáo Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm khẽ cười nói:

"Khương cục trưởng, các ngươi có thể nghĩ như vậy ta yên tâm, ta chắc chắn là không thể mềm lòng. Với tinh thần chủ nghĩa nhân đạo ta không mua pháo để đốt là tốt rồi."

Chương 785 - Sĩ Khí

Tại dị giới, vùng biển gần thành Hoành Phổ.

Mười chiếc tàu chiến của đế quốc Thần Long nhanh chóng chạy tới. Hạm đội Huyết Sa đã bị dẫn dụ đi, muốn quay về cũng phải mất ít nhất hai ba canh giờ.

“Phanh, phanh, phanh!”

Tiến vào khu vực áp chế sức mạnh, mười chiếc tàu chiến đều khai hoả đại pháo. Bến cảng, doanh trại, nha phủ và nhiều nơi khác trong thành Hoành Phổ bị bắn nổ tung.

“Ôi chúa ơi, pháo hạng nặng của chiến hạm còn mạnh hơn cả pháo cối.”

“Đương nhiên rồi, pháo cối chỉ lớn có nhiêu đó, trong khi pháo hạng nặng trên tàu chiến lại to như vậy.”

“Nếu tất cả sáu mươi khẩu pháo cùng bắn một lúc… chỉ nghĩ đến cảnh tượng đó thôi cũng thấy thật đáng sợ.”

Các binh sĩ trên mười chiếc tàu chiến của quân đoàn Tu La đang bàn tán ầm ĩ. Hiện giờ trên mỗi chiếc tàu chiến của quân đoàn Tu La có hai ngàn binh sĩ, còn có một số ngựa chiến.

Bên dưới tàu chiến không có chỗ cho nhiều người chen chúc như vậy, cho nên rất bọn hắn chỉ có thể ở trên boong tàu, mà năm khẩu pháo hạng nặng trên boong tàu lại không thể sử dụng.

Thành Hoành Phổ có vị trí tương đối quan trọng nên trong thành có hàng nghìn binh sĩ đóng quân. Dưới sự tàn phá của pháo hạng nặng, trong thời gian ngắn hàng nghìn binh sĩ đã thương vong nặng nề. Một số quan viên trong phủ nha cũng đã ra đi.

Trong tình huống này, thành Hoành Phổ cơ bản là không thể chống cự hiệu quả được. Dù bọn hắn tập trung binh lực chống cự lại tại bến tàu thì dưới sự tàn phá của pháo hạng nặng cũng chỉ có số phận bị tiêu diệt mà thôi.

Không mất nhiều thời gian để tàu chiến tiếp cận bến cảng.

Những chiếc thuyền đậu bên bến cảng cũng không bị pháo hạng nặng tàn phá.

“Nhanh, nhanh!”

“Lập tức xuống tổ chức phòng ngự!”

Trên mười chiếc chiến hạm, rất nhiều binh sĩ của quân đoàn Tu La nhanh chóng xuống thuyền, nhiều người trong số họ phải hỗ trợ lẫn nhau để xuống thuyền.

Bởi vì đa phần binh sĩ của quân đoàn Tu La chưa bao giờ đi thuyền biển, trên biển gió to sóng lớn nên không ít người trong số bọn hắn bị say sóng nghiêm trọng. Cũng còn may trong hai vạn binh sĩ có khoảng ba năm ngàn binh sĩ không bị say sóng mới đủ sức chống đỡ sự tấn công của địch.

Chưa đến một giờ, tất cả binh lính và ngựa chiến đều đã xuống thuyền, mỗi người binh lính đều được trang bị áo giáp hạng nặng.

“Các tướng sĩ!”

Trên mũi tàu của một trong những chiếc tàu chiến, giọng nói của Trầm Kính Thiên cất lên vang dội. Lúc này, ngay cả những binh sĩ bị say sóng cũng đang cố gắng đứng thẳng dậy.

“Trải qua các triều đại, tộc Viêm Long của chúng ta luôn là một quốc gia xem trọng và yêu hòa bình, chúng ta chưa bao giờ đặt chân đến vùng đất phía đông. Nhưng đế quốc Huyết Anh, bao gồm cả những đế quốc được thành lập trước đây trên mảnh đất này, đã gây ra vô số tội ác với tộc Viêm Long chúng ta. Bọn hắn cướp đoạt của cải của chúng ta, tàn sát người dân của chúng ta, làm nhục thê nhi của chúng ta, rất nhiều tội ác của bọn hắn chồng chất!”

Dần dần âm thanh của Trầm Kính Thiên biến thành gào thét. Giọng nói phẫn nộ của hắn truyền ra xa.

“Bây giờ đế quốc Thần Long của chúng ta đã trở nên mạnh hơn, nhưng bọn hắn vẫn còn dám khiêu khích và xúc phạm, các ngươi nói xem chúng ta nên làm gì?”

“Giết, giết, giết!”

Hai vạn binh sĩ của quân đoàn Tu La gào thét lớn tiếng, giọng nói đầy sát khí của họ vang vọng cả bầu trời, rất nhiều người trong thành run lẩy bẩy.

Những binh sĩ bị say tàu chỉ cảm thấy choáng một chút, nhưng bây giờ nhiệt huyết tăng lên, ngay lập tức bọn hắn không hề cảm thấy choáng nữa mà chỉ muốn nhanh chóng giết địch càng sớm càng tốt.

Sự căm ghét của người dân đế quốc Thần Long đối với đế quốc Huyết Anh cũng giống như sự căm ghét của của nước H đối với nước Hành Dương, nó đã khắc cốt ghi tâm vào xương tủy của họ.

Chờ nửa phút cho những tướng sĩ kêu gào xong, Trầm Kính Thiên mới phất tay.

Trầm Kính Thiên hít sâu một hơi rồi lớn tiếng nói:

“Các vị tướng sĩ, các vị đều là tinh nhuệ của quân đoàn Tu La, là niềm kiêu hãnh của đế quốc Thần Long chúng ta, bệ hạ đang chờ tin chiến thắng của các ngươi. Đừng để bệ hạ thất vọng, đừng để vô số người dân của tộc Viêm Long phải thất vọng! Đợi các ngươi

chiến thắng trở về triều, gia phả đều có một trang riêng cho các ngươi.”

Hai vạn tướng sĩ càng thêm sôi trào nhiệt huyết. Gia phả được mở riêng, đây là điều vô cùng vinh dự!

“Chiến, chiến, chiến!”

Tiếng gào thét ầm ĩ kinh thiên động địa lại vang lên một lần nữa.

Trầm Kính Thiên nhìn sang một vị tướng quân bên cạnh:

“Tướng quân Lý, ta tin tưởng ngươi sẽ không làm bệ hạ và bản tướng quân thất vọng.”

“Mạt tướng sẽ cố gắng hết sức!”

Vị tướng quân trước mặt Trầm Kính Thiên là Lý An Vinh, hắn có tu vi cấp Võ Đế, nhưng thực lực vẫn yếu hơn Trầm Kính Thiên rất nhiều.

Chương 786 - Ngựa Chiến

Trầm Kính Thiên gật đầu.

“Nhiệm vụ đầu tiên của các ngươi là đánh hạ thành Hoành Phổ, bất kỳ ai can đảm dám chống lại đều giết hết. Sau khi đánh hạ thành Hoành Phổ hãy thủ thành, đừng vội liều lĩnh. Không được để mất thành Hoành Phổ. Đây là ranh giới cuối cùng.”

Lý An Vinh nói một cách trịnh trọng:

“Đại tướng quân yên tâm, nếu mạt tướng không chiếm được thành Hoành Phổ thì không cần lệnh của bệ hạ mạt tướng cũng sẽ tự vẫn ở nơi này!”

“Đi thôi.”

Trầm Kính Thiên nói.

Lý An Vinh nhanh chóng rời khỏi chiến hạm.

“Các tướng sĩ, bản tướng quân chờ đợi các ngươi trở về, ngày các ngươi trở về, bản tướng quân sẽ xin bệ hạ ban thưởng rượu ngon, cùng các ngươi uống thật sảng khoái.”

Trầm Kính Thiên lớn tiếng nói.

“Chiến, chiến, chiến!”

Chúng tướng sĩ lại cùng nhau gào thét một lần nữa.

Mười chiếc tàu chiến nhanh chóng rời đi, bị hạm đội Huyết Sa lao tới vây quanh. Đây cũng không phải là một trận chiến dễ dàng, tổng khối lượng của hạm đội Huyết Sa lớn hơn rất nhiều so với với họ.

“Đã bao nhiêu năm, chiến sĩ của tộc Viêm Long chúng ta cuối cùng cũng bước lên được vùng đất này, rốt cục chúng ta cũng đã có thể báo thù rửa hận.”

Lý An Vinh vô cùng kích động.

“Các tướng sĩ, là đoàn đầu tiên tấn công, đó là vinh hạnh của chúng ta, đừng quên những phụ lão ở quê nhà đều đang dõi theo chúng ta. Vô số người trong tộc chết oan uổng cũng đang nhìn chúng ta! Những người nói với ta hiện giờ không thể chiến đấu, các ngươi có cần nghỉ ngơi nữa không!”

Lý An Vinh hét lớn.

“Có thể chiến đấu, không cần nghỉ ngơi!”

“Không cần!”

Hai vạn binh sĩ gào thét lớn tiếng, ý chí chiến đấu của bọn hắn đã được nhóm lên, choáng đầu không là gì trước khí thế chiến đấu ngập trời này.

“Tấn công, đánh hạ thành Hoành Phổ! Người phản kháng, dù cho là binh sĩ, là nam hay là nữ, là già hay là trẻ đều chém hết! Trước khi trời tối, những gì có thể thể thở trong thành đều phải quỳ xuống!”

Lý An Vinh đằng đằng sát khí hét lên.

Trong số các tướng lĩnh của đế quốc Thần Long, Lý An Vinh được xem là một vị tướng theo Nho giáo, nhưng khi hắn đặt chân đến mảnh đất này, hắn đã không thể khống chế bản thân mình nữa.

Mà hắn cũng không muốn khống chế nó.

“Giết!”

Hai vạn binh sĩ của quân đoàn Tu La bắt đầu tấn công từ bến tàu, bọn hắn chia làm ba nhóm, tấn công ở bên trái, bên phải và ở giữa. Số lượng tướng sĩ cánh trái và cánh phải là ba ngàn người, trung tâm là bốn ngàn người.

Mỗi một hướng đều có mấy chục con ngựa chiến. Ngựa chiến rất hữu ích khi truy giết kẻ địch. Nếu họ gặp phải bao vây, mấy chục con ngựa chiến cũng có thể giúp họ vượt qua.

Tuy nhiên tình huống như thế là rất khó có khả năng xảy ra. Trong thành Hoành Phổ tổng cộng chỉ có mấy ngàn binh sĩ, hiện giờ rất nhiều người trong số họ đã tử vong, làm sao có thể là đối thủ của của quân đoàn Tu La tinh nhuệ chứ?

“Phốc! Phốc!”

Cung tên không ngừng bắn ra, những đường dao sắc bén được trảm xuống, binh sĩ của Lý An Vinh không ngừng tiến lên, tất cả những kẻ địch chống cự lại đều bị giết ngay tại chỗ. Quân địch muốn tổn thương Lý An Vinh bọn hắn cũng rất khó khăn.

Khoảng cách thực lực giữa hai bên quá lớn. Dù cho quân địch liều mạng đến gần, bọn hắn cũng không phá nổi chiến giáp, chỉ có thể bị quân đoàn Tu La tàn nhẫn giết chết.

Chỉ trong nửa giờ ngắn ngủi, quân địch trong thành Hoành Phổ đã bị quét sạch, rất nhiều quân địch hốt hoảng bỏ trốn ra khỏi thành Hoành Phổ.

“Đáng chết!”

Hạm đội Huyết Sa chạy về.

Từ xa, bọn hắn đã thấy làn khói dày đặc bốc lên từ thành Hoành Phổ, sau khi đến gần, bọn hắn thấy cờ của đế quốc Thần Long!

Thành Hoành Phổ đã bị chiếm!

Thành Hoành Phổ là cánh cổng của đế quốc Huyết Anh, bọn hắn rất khó chấp nhận việc nơi này đã bị đánh chiếm. Như vậy bất cứ lúc nào đô thành của bọn hắn cũng sẽ bị đe dọa!

…

…

“Tướng quân, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Một phó tướng bên cạnh Yamaguchi Takeshi, tổng đội trưởng của hạm đội Huyết Sa nói.

“Chúng ta còn có thể làm gì hả?”

Sắc mặt Yamaguchi Takeshi âm trầm nói.

Trên chiến hạm của bọn hắn lại không có đại pháo, không thể dùng pháo hạng nặng tấn công, hơn nữa tổng cộng trên chiến hạm của bọn hắn chưa tới hai vạn người.

Để chưa đến hai vạn binh sĩ Thủy Sư đối phó với hai vạn binh lính tinh nhuệ có giáp hạng nặng, đầu hắn bị kẹp cửa mới làm như vậy.

“Người của đế quốc Thần Long quá hèn hạ, vậy mà dám đánh lạc hướng chúng ta rồi chiếm thành Hoành Phổ.”

“Thành Hoành Phổ rất quan trọng đối với chúng ta, nếu không thể giành lại được thì bất cứ lúc nào thành Huyết Anh cũng sẽ phải đối mặt với một mối đe dọa lớn.”

Các tướng lĩnh của đế quốc Huyết Anh ồn ào nói. Tất cả bọn hắn đều muốn giành lại thành Hoành Phổ, nhưng chỉ có lòng chứ không đủ sức. Thủy Sư của bọn hắn cũng không phải được huấn luyện để làm chuyện như vậy.

Chương 787 - Khuyên Nhủ

“Để xem bệ hạ sắp xếp như thế nào!”

Yamaguchi Takeshi trầm giọng nói. Hắn đoán bệ hạ đã nhận được tin tức.

“Phanh!”

Võ Đế Bát Kỳ đúng là đã nhận được tin tức, hắn vô cùng phẫn nộ, ngự án trước mặt đều bị hắn đập nát.

Thành Hoành Phổ cách thành Huyết Anh chỉ có ba bốn mươi km, pháo hạng nặng trong thành Hoành Phổ có thể tấn công trực tiếp đến đây. Cứ cho rằng pháo hạng nặng đánh không tới, nhưng nó chỉ cách đất liền hơn trăm cây số, điều này tạo thành uy hiếp quá lớn đối với thành Huyết Anh.

“Khinh người quá đáng, khinh người quá đáng!”

“Dám chiếm thành Hoành Phổ dưới mí mắt ta.”

Võ Đế Bát Kỳ gào thét vô cùng phẫn nộ.

“Lập tức chiêu binh tinh nhuệ cho ta, ta muốn xem quân đoàn Tu La lợi hại như thế nào!”

Trước mặt Võ Đế Bát Kỳ, Tả tướng đế quốc Huyết Anh nói:

“Bệ hạ, hiện giờ chúng ta không thể huy động quá nhiều binh lính, cùng lắm chỉ có thể điều động năm vạn người qua đó. Chỉ với năm vạn người, sợ là sẽ không công thành nổi.”

Mặt hướng ra biển của thành Hoành Phổ không có tường vây, nhưng những mặt khác lại có tường cao bốn năm mét.

Bức tường thành này thấp hơn tường thành Huyết Anh, cũng thấp hơn nhiều tường thành Thánh Kinh của đế quốc Thần Long. Nhưng tường thành cao bốn năm mét cũng đủ để phòng ngự, ít nhất kỵ binh cũng không thể tùy tiện xông vào.

“Bệ hạ bớt giận. Binh lính quân đoàn Tu La chắc chắn mang theo không ít súng ống, pháo cối, bom chùm, lựu đạn và thậm chí cả xe tăng. Nếu chúng ta không có quân số gấp mười lần thì e là khó đánh lại được.”

Lúc này, Hữu tướng quân cũng vội vàng khuyên nhủ.

Hắn cảm thấy quân lính gấp mười lần cũng chưa chắc đã có thể. Một quả bom đã giết được rất nhiều người của bọn hắn. Đến lúc xe tăng tấn công, kỵ binh của bọn hắn chỉ có thể bị nghiền nát.

Sắc mặt của Võ Đế Bát Kỳ đen đến dọa người.

Quân đoàn Tu La có hai vạn người, binh lực gấp mười lần là hai mươi vạn quân, điều động được hai mươi vạn quân cũng không dễ.

Trong khoảng thời gian này, đám người thân vương Tokugawa cũng không rảnh rỗi, bọn hắn vẫn còn đang tấn công, hắn cũng đã điều đi rất nhiều binh sĩ, còn phải để bọn hắn có thể thích ứng với việc chiến đấu trên biển. Bây giờ muốn điều động được mười vạn người cũng không phải là chuyện dễ dàng.

“Bệ hạ, chúng ta phải tiếp tục trưng binh!”

Tả tướng trầm giọng nói.

Võ Đế Bát Kỳ cau mày, tiếp tục trưng binh sao? Hắn đã triệu tập năm mươi vạn binh lính, nhiều thanh niên trai tráng đã bị trưng binh cho nên hiện giờ rất nhiều đất đai đã bị hoang phế.

Mười bến cảng xảy ra chuyện, cộng thêm sự uy hiếp của Thủy Sư đế quốc Thần Long, ngoại thương của bọn hắn đã giảm đi rất nhiều. Vấn đề bây giờ là việc cung cấp lương thực, nếu đến lúc đó mùa màng không tốt thì rất có khả năng sẽ xuất hiện nạn đói.

“Bệ hạ, nếu không triệu tập thêm binh sĩ, chúng ta sẽ có nguy cơ bị mất nước, vì đất nước chúng ta nhất định phải làm như vậy.”

Hữu tướng mở miệng nói.

Võ Đế Bát Kỳ hít sâu một hơi nói:

“Vậy triệu tập thêm bao mươi vạn binh lính đi, nhớ làm tốt công tác tuyên truyền, không thể khơi dậy sự phẫn nộ của người dân.”

“Vâng!”

Tả tướng và Hữu tướng đồng thanh nói. Bọn hắn nhanh chóng lui ra ngoài.

Võ Đế Bát Kỳ cau mày.

Tổng dân số của đế quốc Huyết Anh bọn hắn là hơn ba mươi triệu người, trước đây thường quân chỉ có ba bốn mươi vạn, chiếm tỉ lệ khoảng một phần trăm.

Bình thường có chiến tranh thì tỷ lệ binh lính cũng không vượt quá hai phần trăm, như vậy các phương diện vẫn khá ổn định.

Tăng gấp đôi, tỷ lệ lên tới bốn phần trăm đã rất nguy hiểm. Bốn phần trăm dân số của đế quốc Huyết Anh, khoảng một trăm năm mươi vạn binh, đợt trưng binh lần này quá nhiều! Quân đội chính quy khoảng một trăm vạn, bên phe thân vương Tokugawa là năm sáu vạn, năm sáu mươi vạn binh lính tử vong.

Bây giờ lại triệu tập thêm ba mươi vạn, như vậy binh lính của đế quốc Huyết Anh sẽ chiếm đến năm phần trăm dân số. Tỉ lệ này trong thời gian ngắn tỉ lệ thì còn ổn nhưng nếu kéo dài sẽ không tốt.

Tất nhiên, nếu đế quốc Kền Kền tiếp tục cung cấp số lượng lớn vũ khí và lương thực thì số người hy sinh của đế quốc Huyết Anh cũng sẽ càng nhiều.

“Thương lượng với Tokugawa sao?”

Trong đầu Võ Đế Bát Kỳ xuất hiện ý nghĩ này. Nếu có thể thương lượng, hai bên hợp lại sẽ có gần trăm vạn ngựa chiến, quân đội thân vương Tokugawa cũng có rất nhiều súng ống.

Nhưng Võ Đế Bát Kỳ nhanh chóng từ bỏ ý nghĩ này. Hắn có sự ủng hộ của đế quốc Kền Kền.

Đế quốc Kền Kền sẽ trợ giúp cho bọn hắn mười ba chiếc chiến

hạm hạng nhất, những chiến hạm đó không hề thua kém đế quốc Thần Long. Đến lúc đó hắn có được mười ba chiến hạm hạng nhất, hơn nữa hạm đội Huyết Sa còn có hai mươi chiếc thuyền chiến.

Như vậy Thủy Sư của hắn tổng cộng có hàng trăm chiếc tàu chiến.

Nếu đàm phán thương lượng, hắn nghĩ thân vương Tokugawa mới phải là người chủ động đề xuất, hắn yêu cầu đàm phán trước là một loại sỉ nhục.

Chương 788 - Khuyên Nhủ 2

Đảo Trường Anh, vương phủ Tokugawa.

Một cường giả cấp bậc Võ Đế của đế quốc Kền Kền lặng lẽ đến đây.

“Võ Đế Keith, ngươi muốn nói gì?”

Thân vương Tokugawa trầm giọng nói.

Võ Đế Keith nhẹ giọng nói:

“Theo thống kê của bọn ta, thanh niên trai tráng thương vong của đế quốc Huyết Anh các ngươi đã gần sáu mươi vạn người. Nếu các ngươi tiếp tục nội chiến thì ai là người được lợi nhất chứ? Bát Kỳ bệ hạ cũng đang tính trưng binh thêm ba mươi vạn binh sĩ, vậy các ngươi thì sao? Các ngươi định tiêu hao tất cả thanh niên trai tráng của đế quốc Huyết Anh trong cuộc nội chiến này ư?”

Thân vương Tokugawa cau mày.

Võ Đế Keith nhẹ giọng nói:

“Nếu ngươi đề nghị đàm phán hòa bình, đế quốc Kền Kền bọn ta sẽ giúp các ngươi thuyết phục Bát Kỳ bệ hạ. Trong tương lai, đảo Trường Anh và đảo Trường Cát sẽ thuộc về các ngươi, còn lại sẽ thuộc về Bát Kỳ bệ hạ. Các ngươi có thể liên hợp để tấn công đế quốc Thần Long!”

Thân vương Tokugawa không nói một lời.

Nhi nữ, phụ mẫu, thê tử của hắn, còn cả của các tướng lĩnh hiện giờ toàn bộ đều được nhận "bảo hộ" của đế quốc Thần Long. Phản bội không phải là chuyện dễ dàng. Ngay cả khi hắn muốn phản bội, các tướng lĩnh phía dưới cũng chưa chắc sẽ đồng ý theo hắn.

Bộ không cần phụ mẫu thê nhi nữa sao?

Hơn nữa hiện giờ bọn hắn có được thắng lợi liên tiếp là nhờ vào sự trợ giúp súng ống của đế quốc Thần Long, nếu không có sự trợ giúp này nữa thì bọn hắn phải làm sao bây giờ?

Nếu bọn hắn dám phản bội, nói không chừng Võ Đế Bát Kỳ sẽ quay lại cắn bọn hắn. Khả năng Võ Đế Bát Kỳ làm chuyện này rất cao.

"Tiễn khách!"

Thân vương Tokugawa trầm giọng nói.

Võ Đế Keith nói:

"Thân vương Tokugawa, tốt nhất ngươi nên suy nghĩ thêm, nếu các ngươi liên hợp lại, hơn nữa có sự trợ giúp của đế quốc Kền Kền bọn ta, khả năng cao các ngươi sẽ đánh bại được đế quốc Thần Long.

"Mời đi!"

Thân vương Tokugawa lạnh lùng nói.

Tuy hắn có ý muốn làm phản, nhưng cũng không phải là bây giờ. Ít nhất lúc đó thực lực của bọn hắn phải bằng quan quân.

"Thân vương Tokugawa, ngươi hãy nghĩ một chút. Đế quốc Thần Long chắc chắn không có ý tốt, bọn hắn muốn các ngươi tiêu diệt lẫn nhau!"

Võ Đế Keith nói.

Thân vương Tokugawa cười lạnh nói:

“Vậy đế quốc Kền Kền các ngươi có ý tốt sao? Các ngươi không cần châm ngòi ly gián!”

Võ Đế Keith âm thầm nhíu mày.

“Ngươi hãy suy nghĩ thêm đi. Chỉ cần các ngươi đồng ý, đế quốc Kền Kền của bọn ta sẽ sẽ trợ giúp các ngươi giống như vậy.”

Sau khi nói xong,Võ Đế Keith rời đi.

…

…

Phía đông nước U.

Ba người tiến hóa cấp SSS của nước M và mười hai người tiến hóa cấp SS đã đến thành phố nơi xảy ra tai nạn.

Một số tòa nhà ở đây vẫn còn đang cháy.

"Thật thảm hại."

"Yêu thú thuộc tính lửa cực kỳ tàn phá."

Một đám người tiến hóa của nước M nghị luận ầm ĩ, trên mặt họ cũng không có bao nhiêu đồng tình, không phải người dân mình gặp tai hoạ nên bọn hắn cũng không có bao nhiêu tình cảm.

"Các vị, con yêu sư đáng sợ kia đã nhảy xuống sông sau khi bị tấn công, bây giờ chúng ta cũng không biết nó đang ở đâu."

Một lãnh đạo nước U trầm giọng nói.

"Giao cho chúng ta. Chúng ta đã đến đây, con súc sinh kia nhất định không thể chạy trốn!"

Một người tiến hóa cấp SSS của nước M kiêu ngạo nói.

"Được, vậy làm phiền các vị. Nếu vấn đề này được giải quyết, chắc chắn sẽ có lợi cho nước U chúng ta."

Lãnh đạo nước U vừa nói vừa đổ máu trong lòng. Cuộc tấn công

khiến bọn hắn tổn thất rất lớn, để mời người tiến hóa của nước M ra tay, bọn hắn đã nhường rất nhiều lợi ích cho nước M. Sau khi giải quyết thành công chuyện này còn phải bỗi dưỡng cho đám người tiến hóa này. Nếu không, sau này lại gặp phải yêu thú tấn công, có thể bọn hắn sẽ không hỗ trợ nữa.

"Martha, giao cho ngươi!"

Một trong những người tiến hóa cấp SSS nhìn một người tiến hóa cấp SS rồi nói.

"Yên tâm, ta nhất định có thể tìm ra nó!"

Martha là một mỹ nữ tóc vàng, nàng tự tin mười phần mà nói. Nàng chỉ có sức chiến đấu trung bình, nhưng khứu giác của nàng thính hơn cả chó. Ngay cả khi yêu thú di chuyển dưới nước thì ít nhiều cũng sẽ có mùi phát tán trong không khí.

Rất nhanh sau đó, mọi người đã tới bờ sông.

"Yêu thú nhảy xuống ở đó."

Một lãnh đạo nước U chỉ vào một khu vực trên mặt sông rồi nói.

"Các ngươi không chuẩn bị ca nô.”

Martha nhíu nhíu mày.

Lãnh đạo nước U nói:

"Ca nô có tốc độ chậm, chúng ta sợ đuổi không kịp nên đã chuẩn bị ba chiếc máy bay trực thăng vũ trang."

"Ta cần tìm mùi trên mặt sông."

"Được rồi, vậy ở đó có thuyền máy, chúng ta có thể sử dụng nó."

Martha nhanh chóng lái thuyền máy đến vị trí Hắc Viêm Ma Sư lặn xuống nước.

"Ta có thể ngửi được mùi của nó. Thật buồn nôn."

Martha mở microphone rồi nói.

"Martha, tranh thủ thời gian xác định phương hướng nó rời đi để chúng ta lần theo dấu vết, giải quyết sớm chúng ta sẽ có nhiều thời gian vui vẻ hơn."

Trong bộ đàm có người nói.

Chương 789 - Hắc Viêm Ma Sư

"Đã rõ."

Martha đáp lại.

Ngay lúc này…

"Soạt!"

Có một sinh vật lao ra khỏi lớp bùn dưới đáy sông, chiếc thuyền máy của Martha bị lật, nàng không thể bay được nên kinh hoảng rơi xuống nước.

"Răng rắc!"

Sinh vật lao ra chính là Hắc Viêm Ma Sư, cơ thể của nó biến to lên, nó há to cái miệng như chậu máu rồi đớp lấy Martha. m thanh xương cốt đứt gãy vang lên, cơ thể Martha bị gãy nát thành từng mảnh, đầu của nàng cũng lập tức bị Hắc Viêm Ma Sư nhai nát!

"Martha!"

"Chúa ôi!"

Trên hai chiếc máy bay trực thăng vũ trang, đám người tiến hóa nước M kinh sợ vô cùng, vậy mà Hắc Viêm Ma Sư lại đang ẩn nấp dưới đáy nước ở đây. Có rất nhiều người vây xem ở bờ sông, bọn hắn đều thấy được cảnh tượng này, thậm chí còn có người đang livestream cảnh tượng khủng khiếp này.

"Gầm!"

Hắc Viêm Ma Sư gào thét. Trong nháy mắt, một quả cầu lửa nén đánh trúng một trong những chiếc máy bay trực thăng.

Trên chiếc trực thăng này có một người tiến hóa cấp SSS và bốn người tiến hóa cấp SS, mà người tiến hóa cấp SSS này thuộc tính phong.

"Ta khinh!"

Cảm nhận được sự tấn công, người tiến hóa cấp SSS này vội rời khỏi trực thăng trước, hắn biết bọn hắn không thể chống lại nó. Cấp SSS và cấp Võ Vương vẫn có chênh lệch tương đối lớn. Huống hồ Hắc Viêm Ma Sư bất ngờ tấn công, bọn hắn cũng không kịp chuẩn bị.

"Ầm ầm!"

Quả cầu lửa nén chính xác đánh trúng một chiếc trực thăng vũ trang, bốn người tiến hóa cấp SS không phản ứng nhanh như vậy. Máy bay trực thăng nổ tung, bốn người tiến hóa cấp SS đều bị nổ nát, máu thịt của bọn hắn đều bị nhiệt độ cực cao đốt cháy.

Quả cầu lửa mà Hắc Viêm Ma Sư phun ra có thể đạt đến nhiệt độ hơn 3000, khi phát nổ với nhiệt độ cao như vậy, ngay cả sắt thép cũng bị nấu chảy trong nháy mắt.

"FUCK!"

"Khốn khiếp!"

Những người tiến hóa trên hai chiếc trực thăng còn lại đều sợ ngây người.

Người dân vây xem cũng sợ ngây người.

Dân chúng kinh hoảng chạy trốn.

"Đùng!"

Hắc Viêm Ma Sư lại phun ra một quả cầu lửa nén, quả cầu lửa này đã làm nổ tung một chiếc trực thăng khác, nhưng chỉ giết chết phi công lái trực thăng.

"Đùng!"

Chiếc trực thăng thứ ba cũng không may mắn thoát khỏi. Ba chiếc trực thăng này đang bay qua sông nên khi bị đánh nổ, một đám người tiến hóa nước M đã rơi xuống nước. Một số người trong bọn hắn có thuộc tính phù hợp thì có thể đi trên nước, nhưng số còn lại thì không thể di chuyển trên nước.

"Giết!"

Ba người tiến hóa cấp SSS phản ứng tương đối nhanh, bọn hắn lập tức lao về phía Hắc Viêm Ma Sư. Ba người tiến hóa cấp SSS này, theo thứ tự là thuộc tính hỏa, phong và hắc ám, bọn hắn đều có thể tấn công từ xa.

Hắc Viêm Ma Sư tránh khỏi dị năng hắc ám, nó chống đỡ dị năng phong, còn về phần thuộc tính hỏa, nó không sợ

"Gầm!"

Hắc Viêm Ma Sư lại tấn công lần nữa. Nhưng nó không tấn công ba người tiến hóa cấp SSS, kinh nghiệm chiến đấu phong phú nói cho nó rằng tốt hơn là nên dọn sạch đám đông trước.

Một quả cầu lửa rơi xuống mặt sông.

"Ầm ầm!"

Quả cầu lửa nén nổ tung trong nước, hiệu quả cũng tương tự như bom nổ trong nước. Chỉ trong nháy mắt ba người tiến hóa cấp SS dưới nước đã bị nổ chết.

Trong khoảng thời gian ngắn, tám trong số mười hai người tiến hóa cấp SS của nước M đã tử vong, hơn một nửa trong tổng số mười lăm người đã chết.

"Đáng chết, mọi người cùng nhau xông lên giết nó!"

"Rút lui, rút lui, thực lực của súc sinh kia quá mạnh."

Hai trong số ba người tiến hóa cấp SSS nói. Bọn hắn đã đưa ra mệnh lệnh khác nhau. Điều này làm cho bốn người tiến hóa cấp SS còn sống bối rối.

"Rút lui!"

"Đi mau!"

Bọn hắn nhanh chóng phản ứng lại, ngay lập tức bọn hắn bỏ chạy. Trong hai mệnh lệnh thì việc rút lui có lợi cho bọn hắn hơn.

Trong khoảng thời gian ngắn, tám người tiến hóa cấp SS đã chết. Sau khi tự mình trải qua bọn hắn mới biết yêu thú cấp bậc Võ Vương có bao nhiêu đáng sợ. Thiếu mất tám người tiến hóa cấp SS, tỷ lệ chiến thắng của bọn hắn đã giảm đi nhiều, dù có thắng thì cuối cùng bọn nhất định cũng chỉ là thắng thảm.

Nói không chừng toàn bộ bốn người họ đều sẽ chết.

"Rút lui, mau bỏ đi!"

"Đáng chết!"

Dưới tình hình này, ba người tiến hóa cấp SSS cũng chỉ có thể lựa chọn rút lui, ba người bọn hắn đánh không lại yêu thú cấp bậc Võ Vương.

"Gầm!"

Hắc Viêm Ma Sư gầm thét, đuổi giết họ. Ba người tiến hóa cấp SSS bỏ chạy theo các hướng khác nhau.

"Chết tiệt."

Người tiến hóa cấp SSS thuộc tính hắc ám thầm mắng trong lòng, người mà Hắc Viêm Ma Sư đuổi theo là hắn, đương nhiên tốc độ của hắn không bằng Hắc Viêm Ma Sư.

"Trốn không thoát. Ta quá chậm.”

Sắc mặt của người tiến hóa cấp SSS thuộc tính hắc ám vô cùng khó coi, vốn dĩ hắn cho rằng chuyến đi này sẽ là hành trình du lịch ngắm cảnh, không nghĩ lại phải xuống địa ngục.

"Muốn ta chết ư, ngươi cũng đừng mong sống tốt!'

"Hắc ám ăn mòn!"

Người tiến hóa cấp SSS này tung ra một đòn chí mạng. Làn sương đen đáng sợ nhanh chóng hòa nhập vào cơ thể của Hắc Viêm Ma Sư. Sức mạnh hắc ám ăn mòn thân thể nó, thực lực của nó giảm xuống không ít.

Chương 790 - Phòng Ngự Không Mạnh Như Ban Đầu

"Gầm! Gầm!"

Hắc Viêm Ma Sư đau đớn gào thét. Sức mạnh hắc ám ăn mòn máu thịt, xương cốt, thậm chí thần kinh của nó.

Nó rơi xuống đất.

Nó phải tập trung sức mạnh để chống lại hắc ám ăn mòn, hơn nữa dưới sự ăn mòn của sức mạnh hắc ám, chẳng mấy chốc thực lực của nó đã bị suy giảm. Nó chỉ có thể bay khi có thực lực cấp Võ Vương. Giảm xuống cấp bậc SSS viên mãn, nó không thể bay được nữa.

"Nhanh lên, máy bay chiến đấu chuẩn bị, có cơ hội rồi."

Những người bên bộ quân sự nước U đã chú ý tới tình huống bên này.

Mấy chiếc máy bay chiến đấu lập tức cất cánh.

Hiện tại Hắc Viêm Ma Sư không tiện thu nhỏ, nếu thu nhỏ, thực lực của nó sẽ bị giảm xuống, tổn thương phải chịu đựng càng lớn hơn.

"Ầm ầm!"

Không lâu sau, mấy chiếc máy bay chiến đấu đã tới nơi.

Sức mạnh hắc ám trong cơ thể Hắc Viêm Ma Sư đã giảm đi rất nhiều, nhưng nó bị ảnh hưởng không nhỏ, thực lực của nó đã

giảm xuống cấp bậc SSS viên mãn.

"Phù phù."

Phát giác được máy bay chiến đấu đang tới gần, Hắc Viêm Ma Sư lập tức nhảy xuống nước. Nhưng nó còn chưa đi xa, đã có mấy chiếc tên lửa bắn tới.

"Ầm ầm! Ầm ầm!"

Hai trong số những tên lửa đó đã phát nổ không xa Hắc Viêm Ma Sư. Không có thực lực cấp bậc Võ Vương, sức phòng ngự nó không mạnh như ban đầu, hơn nữa đang ở trong nước nên nó phải chịu đựng lực nổ càng lớn.

"Gầm!"

Hắc Viêm Ma Sư bị thương nặng. Nó thoát ra khỏi mặt nước, vô cùng đau đớn mà gào thét.

"Đùng! Đùng!"

Lại thêm hai chiếc tên lửa nhanh chóng được bắn tới, đầu của Hắc Viêm Ma Sư đã bị nổ nát, không ít nước sông bị nhuộm đỏ.

"Chết rồi!"

"Quá tốt rồi, quá tốt rồi!"

Thấy cảnh này qua màn hình video, rất nhiều người vô cùng hưng phấn.

Tiêu Phàm cũng đã xem livestream. Hắn âm thầm lắc đầu. Hắc Viêm Ma Sư đã chọn sai đối tượng để tấn công, nếu mục tiêu của nó là hai người tiến hóa cấp SSS còn lại thì nó đã không sao.

"Lão công, một người tiến hóa cấp SSS và tám người tiến hóa cấp SS đã chết, thành quả chiến đấu của con Hắc Viêm Ma Sư cũng không tệ."

Tô Ấu Vi nói.

Tiêu Phàm gật đầu cười:

"Cũng đúng, đoán chừng các quan chức cấp cao của nước M đều sắp tức điên rồi, bọn hắn phái cao thủ qua, kết quả người tiến hóa hàng đầu của nước M vậy mà lại chết hơn một nữa, tệ hơn là còn có nhiều người phát sóng trực tiếp như vậy."

Mười sáu cao thủ tới, chỉ có sáu người sống sót.

Mặc dù cuối cùng Hắc Viêm Ma Sư đã chết rồi, nhưng nó bị giết bởi tên lửa của nước U, nhờ vậy mấy cao thủ còn lại của nước M mới có thể chạy thoát. Không còn nghi ngờ gì nữa, lần hành động này của nước M đã thất bại hoàn toàn.

Bọn hắn cực kỳ mất mặt.

"Lão công, ngươi có tin không, nước M nhất định sẽ để cho các phương tiện truyền thông đưa tin là họ dũng cảm hy sinh vì hòa bình nhân loại, các lãnh đạo nước U sẽ công khai bày tỏ lòng biết ơn sâu sắc. Họ sẽ tiếp tục đưa ra các biện pháp chế tài, rất có thể còn tăng giá cả, rất nhiều bất công cũng sẽ xảy ra với nước H chúng ta."

Tô Ấu Vi nói.

"Đương nhiên ta tin rồi."

Tiêu Phàm gật đầu. Có chuyện gì mà các chính trị gia nước M không làm được chứ? Dù sao những người tiến hóa của nước M vẫn có công lao trong chuyện này mà… Hơn nữa, việc có công và mất mặt cũng không mâu thuẫn mà.

Tô Ấu Vi cười duyên nói:

"Lão công, xem ra giờ ngươi chỉ có thể chọn mỏ trước rồi đợi yêu thú cấp SS xuất hiện trở lại mà thôi."

"Không vội, sẽ có thôi. Nhà chúng ta có mỏ chỉ là chuyện sớm muộn."

Tiêu Phàm cười ha hả nói.

Ngay cả khi không có mỏ ở đây, chỉ cần hắn thừa kế ngai vàng, trong nhà sẽ lập tức có mỏ. Lãnh thổ của đế quốc Thần Long gần năm mươi triệu km vuông.

Tương lai sẽ càng lớn hơn.

. . .

Dự đoán của Tô Ấu Vi hoàn toàn không sai. Rất nhanh sau đó, nhiều phương tiện truyền thông trên thế giới đã đưa tin khen ngợi. Trọng tâm của bọn hắn là về hành động của những người tiến hóa nước M, yêu thú tử vong. Về phần biểu hiện của những người tiến hóa nước M trong đó, các phương tiện truyền thông lớn đều né tránh.

Quân đội nước U quả quyết chắc chắn người tiến hóa nước M là anh hùng, các phương tiện truyền thông lớn đều hết lời khen ngợi, tai nạn phảng phất biến thành huân chương rồi.

"Thành thật mà nói, xét toàn cục, vẫn là nước M giỏi hơn."

"Quốc gia chúng ta có cao thủ hàng đầu, nhưng lại không có bất cứ động tĩnh gì trước thảm họa như vậy. Chúng ta cần phải suy nghĩ lại về khía cạnh này."

"Đối mặt với yêu thú, chúng ta nên có tầm nhìn toàn thế giới!"

Một số trí thức đại chúng nước H bày tỏ nhiều ý kiến khác nhau. Bọn hắn không dám nói quá rõ, nhưng lại vụng trộm châm chọc Tiêu Phàm. Không ít người trong số bọn hắn đã tu luyện Viêm Hoàng Quyết

Đang ăn mà đập nồi.

Tư tưởng của một số ít người đã sớm bị ăn mòn, có ít người bình thường nhận không ít công việc chó săn, vì vậy bây giờ bọn hắn chỉ có thể tiếp tục ra mặt lên tiếng. Bằng không nếu chủ nhân của bọn hắn tiết lộ ra thì hậu quả của bọn hắn còn nghiêm trọng hơn so với châm chọc phỉ báng Tiêu Phàm.

Chương 791 - Đám Khốn Thích Ăn Đòn

Lúc đầu, rất nhiều chó săn nghĩ, nước M lớn mạnh như vậy, nước H sẽ vĩnh viễn không có cách nào vượt qua được, bọn hắn ăn chút thức ăn cho chó cũng không sao.

Nhưng bọn hắn tuyệt đối không nghĩ tới, những năm gần đây nước H đã tiến bộ rất nhiều trong, thức ăn cho chó mà bọn hắn ăn bây giờ cũng không cách nào lại phun ra lại.

"Lão công, ta dùng tài khoản của ngươi đăng một danh sách nhé."

Tô Ấu Vi yếu ớt nói.

"Đăng gì?"

Tiêu Phàm cầm điện thoại lên, mở Douyin ra. Tô Ấu Vi thật sự đăng lên pmột danh sách, trên đó có mấy chục người.

"Lão công, đám khốn này đều là loại trí thức đáng ghê tởm, ta tra được thông tin bọn hắn ăn theo thế lực nước ngoài. Ta tuyệt đối không đổ oan cho bọn hắn."

Tô Ấu Vi vội vàng nói.

Tiêu Phàm cười cười:

"Ngươi đang trút giận cho ta rồi, ta còn tức giận gì nữa chứ? Nếu ngươi đã tra được tư liệu đen, vậy thì truyền hết ra ngoài đi."

"Có thể chứ?"

Ánh mắt Tô Ấu Vi sáng lên nói.

"Có gì không thể? Mặc dù bọn hắn có vài người cũng có thân phận địa vị, nhưng ta sợ bọn hắn sao? Ngươi cứ việc đăng."

Tô Ấu Vi gật gật đầu. Nàng nhanh chóng đăng tư liệu đen tra được lên mạng.

"Ta khinh, dưa này quá lớn."

"Ta cười chết mất, đám khốn này gây chuyện với ai không gây, lại đi gây chuyện với Tiêu tông sư. Tính tình Tiêu tông sư như thế nào

chứ, sao có thể tha cho các ngươi được?"

"Tiêu tông sư làm tốt lắm, đám khốn này thích ăn đòn."

Vô số dân mạng nhao nhao đăng bài viết.

Đương nhiên những người ủng ng hộ Tiêu Phàm chiếm đại đa số. Hầu hết người nước H đều tu luyện Viêm Hoàng Quyết và hầu hết người trong số bọn hắn đã bắt đầu thật sự cảm nhận được thực lực rõ ràng. Có nhiều người có thiên phú tốt thì bây giờ đã đến cấp bậc Minh Kính. Một số người có thiên phú hàng đầu cũng đã đến cấp bậc Ám Kình.

"Xong!"

Nơi nào đó ở Ma Đô, sắc mặt một người vô cùng tái nhợt. Hắn tung hoành trên mạng nhiều năm, trước kia ẩn danh rất tốt, không nghĩ tới nhận nhiệm vụ phỉ báng Tiêu Phàm lại trực tiếp bị phát hiện.

"Rời khỏi nước H, ta phải mau chóng rời khỏi đây."

Sau khi phản ứng lại, hắn nhanh chóng thu dọn đồ đạc, vợ và con gái của hắn đều đang ở nước ngoài, hắn tranh thủ thời gian chạy trốn ra nước ngoài cũng không sao. Nhưng hắn vừa thu dọn xong, chuẩn bị đi ra ngoài thì chuông cửa vang lên. Hắn nhìn qua mắt mèo thì thấy cảnh sát đã ở ngoài cửa.

"Răng rắc!"

Tên này lập tức bị còng tay rồi dẫn đi.

Những nơi khác, mười mấy người bị Tô Ấu Vi công khai cũng bị cảnh sát dẫn đi, sau này bọn hắn sẽ không còn được sống dễ chịu nữa.

"Tích tích!"

Khương Vạn Trần gọi điện đến.

"Tiêu Phàm, nước U trực tiếp cắt đứt nguồn cung cấp quặng, trong thời gian ngắn chúng ta khó mà tìm được nguyên liệu thay thế,

nước ta sẽ bị tổn thất không nhỏ."

Tiêu Phàm: ". . .”

“Bọn hắn hại địch tám trăm, lại tự hại mình một nghìn."

Khương Vạn Trần nói:

"Ai nói không phải đâu! Ngươi có biện pháp gì tốt không?"

Tiêu Phàm nói :

"Cục trưởng Khương, bọn hắn đang dùng thủ đoạn kinh tế, ta khó mà dùng thủ đoạn vũ lực được, quốc gia nhất định sẽ có thủ đoạn mà phải không?"

Khương Vạn Trần cười nói:

"Đương nhiên quốc gia sẽ có thủ đoạn ứng phó, ta chỉ hỏi xem ngươi có biện pháp gì tốt hơn không."

Đúng lúc này, ánh mắt Tô Ấu Vi lộ ra vẻ kinh ngạc. Nàng nhanh chóng nói:

"Phàm ca, lại xuất hiện thêm một con Hắc Viêm Ma Sư ở nước U. Con Hắc Viêm Ma Sư nhìn cường tráng hơn con trước."

Ánh mắt Tiêu Phàm sáng lên.

"Khương cục, đã nghe rõ chưa?"

"Nghe được, tư liệu quặng sắt mà ngươi muốn, ta sẽ lập tức gửi cho ngươi."

Khương Vạn Trần mừng rỡ cúp điện thoại.

…

…

Nước U.

Sắc mặt của tất cả các lãnh đạo cấp cao đều rất khó coi.

Con Hắc Viêm Ma Sư đầu tiên đã được giải quyết gọn gàng, không ngờ lại tiếp tục đến con thứ hai. Đây là linh huyệt kết nối đến hang ổ của Hắc Viêm Ma Sư sao?

“Chúng ta nên làm gì tiếp theo đây mọi người?”

Đại thống lĩnh nước U cau mày nói.

Con Hắc Viêm Ma Sư thứ hai chắc chắn là Võ Vương sơ kỳ, nhưng nhìn qua thì mạnh hơn con trước một chút. Phỏng chừng con Hắc Viêm Ma Sư này sẽ lợi hại hơn.

Người tiến hóa nước M còn chưa rời đi, nhưng họ có dò hỏi thì cấp trên nước M không đồng ý cho họ tiếp tục ra tay.

Để làm con Hắc Viêm Ma Sư thứ nhất bị thương họ đã tổn thất một người tiến hoá cấp SSS và tám người tiến hóa cấp SS. Nếu tiếp tục đối phó với con thứ hai thì những cao thủ còn lại của họ sẽ phải chết thêm bao nhiêu người nữa?

Mặc dù truyền thông hết lời khen ngợi, những cao thủ sống sót cũng tiếp nhận không ít phỏng vấn. Nhưng họ lại không ai nguyện ý ra tay nữa.

Tỷ lệ chết quá cao!

Tất cả mọi người đều im lặng. Rất lâu sau mới có một người trong số đó lên tiếng:

“Đại thống lĩnh, có lẽ nó sẽ không đi về phía Đông, hơn nữa bên Trung Tây, chúng ta cũng không còn bao nhiêu người ở đó.”

“Ừm.”

Đại thống lĩnh nước U gật đầu. Bây giờ bọn hắn chỉ có thể chờ đợi như vậy.

Chương 792 - Tên Lửa Đạn Đạo

Nhưng rất nhanh họ đã nhận được tin tức xấu. Con Hắc Viêm Ma

Sư thứ hai cũng đi về phía Đông, hơn nữa nó còn đi về hướng Trung Tây.

Xích Ninh là thành phố lớn nhất nước U.

“Mọi người mau nghĩ biện pháp đi!”

Đại thống lĩnh nước U trầm giọng nói.

Nếu con Hắc Viêm Ma Sư thứ hai tiến vào Xích Ninh thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

“Đại thống lĩnh, chúng ta vẫn nên dùng biện pháp lúc trước, dùng tên lửa đánh xuống trước, nói không chừng may mắn sẽ có thể trực tiếp đánh chết nó. Còn không nếu chỉ làm nó bị thương nặng thì có khả năng cao thủ nước M sẽ chịu ra tay giúp đỡ.”

Một lãnh đạo trong quân đội nói.

“Nhanh lên! Ra lệnh cho nhiều máy bay chiến đấu hơn xuất quân, bây giờ không phải lúc đau lòng vì tiền!”

Đại thống lĩnh nước U nghiêm túc nói.

Nửa giờ trôi qua, con Hắc Viêm Ma Sư thứ hai đang đi về phía Đông với tốc độ rất nhanh.

Đội máy bay chiến đấu đang đến. Lần này có khoảng 10 đến 20 chiếc máy bay chiến đấu được lệnh phái đi.

“Phóng!”

Hai ba mươi đầu tên lửa đạn đạo lao về phía con Hắc Viêm Ma Sư thứ hai.

Ban đầu thân hình con Hắc Viêm Ma Sư chỉ dài chừng 9 thước nhưng bây giờ đã tăng lên gần 10 thước. Tuy chiều dài chỉ tăng lên không đến một thước nhưng nhìn qua thân thể nó đã cường tráng hơn rất nhiều.

Con Hắc Viêm Ma Sư đi tới vùng đất hoang, đột nhiên nó ngẩng đầu lên nhìn những tên lửa đang bay tới. Một giây sau con Hắc

Viêm Ma Sư nhanh chóng trốn vào trong lòng đất. Mặc dù thuộc tính chủ yếu của nó là hoả, nhưng không giống con Hắc Viêm Ma Sư thứ nhất, nó cũng có dị năng thuộc tính thổ nên dễ dàng trốn xuống lòng đất… Người có tu vi từ cấp bậc Tiên Thiên đều có thể độn thổ độn thủy.

Trong ba bốn giây ngắn ngủi, con Hắc Viêm Ma Sư này đã chui xuống cách mặt đất hai ba mươi thước. Trên mặt đất vang lên những tiếng nổ lớn, xung quanh hóa thành một biển lửa.

Dưới lòng đất, Hắc Viêm Ma Sư cũng phải thừa nhận một áp lực nhất định, nhưng trong những tên lửa này không có tên lửa xuyên đất nên nó hoàn toàn có thể thừa nhận áp lực này.

“Chết tiệt! Sao con yêu quái này lại có thể trốn xuống đất chứ?”

“Tên lửa của chúng ta hoàn toàn không thể làm tổn thương đến nó.”

Các phi công đều bối rối. Họ thấy mục tiêu lớn rõ ràng như vậy mà trong nháy mắt nó lại biến mất ngay tại chỗ.

“Con này có thể chui xuống đất sao?”

Tin tức nhanh chóng truyền tới tai các lãnh đạo cấp cao của nước U. Vừa nghe được tin này, lòng họ chợt lạnh ngắt. Con Hắc Viêm Ma Sư thứ nhất đã khó đối phó rồi, con này lại còn có thể trốn xuống đất. Như vậy ảnh hưởng của tên lửa đối với nó sẽ giảm xuống rất nhiều.

“Gầm!”

Hắc Viêm Ma Sư nhanh chóng xuất hiện ở nơi khác. Nhìn sơ qua thì nó chả bị quái gì cả, tiếng gào thét vẫn vô cùng vang dội.

“Ở chỗ đó!”

“Quả nhiên đồ trứng thối này chưa chết! “

Rất nhanh các phi công đã phát hiện ra Hắc Viêm Ma Sư.

Hắc Viêm Ma Sư nhanh chóng bỏ chạy. Hướng đi của nó vẫn

không thay đổi.

Trong suy nghĩ của nó, nếu kẻ thù tấn công không muốn cho nó đi về phía đông thì nó nhất định phải đi về phía đông. Phương hướng một chút cũng không thể thay đổi.

“Đại thống lĩnh, sau khi tên lửa tấn công, có lẽ đã chọc giận con yêu sư kia, bây giờ nó đang dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới Xích Ninh. Dự kiến sẽ đến đó trong vòng một giờ.”

Lãnh đạo quân đội báo cáo.

“Đáng chết!”

Đại thống lĩnh nước U không nhịn được mà chửi thề. Dù tấn công không có hiệu quả nhưng nếu có thể làm con yêu sư kia thay đổi phương hướng thì tốt hơn.

"Đại thống lĩnh, chúng ta đã điều động những máy bay chiến đấu còn lại cất cánh, mang theo tên lửa xuyên đất, như vậy sẽ có khả năng giết chết được con yêu sư kia."

"Nhanh lên!”

Không đến nửa giờ, năm chiếc máy bay chiến đấu lượt thứ hai đã đến, đạn xuyên đất có thể dễ dàng bắn sâu xuống đất hàng chục hàng trăm mét.

“Phóng!”

Mấy chục quả đầu lửa bắn ra ngoài, quân phí của nước U đang điên cuồng tiêu hao, giá tên lửa mà nước M bán cho họ cũng không hề rẻ.

“Gầm!”

Hắc Viêm Ma Sư gầm lên. Nó sẽ không sử dụng một chiêu tương tự lần thứ hai.

Khi tốc độ tên lửa tiếp cận nó tăng lên thì tốc độ của nó cũng tăng lên theo, trong nháy mắt gần như tăng gấp đôi. Như vậy dẫn đến kết quả, hai đầu tên lửa đồng thời thất bại, không hề ảnh hưởng gì

đến Hắc Viêm Ma Sư.

Nhưng bộ lông Hắc Viêm Ma Sư cũng bị cháy xém không ít. Trên người nó cũng có một vết thương, nhưng chỉ là vết thương ngoài da.

“Gầm!”

Hắc Viêm Ma Sư phẫn nộ gầm gừ, nó vô cùng sợ hãi. Nơi nó vừa biến mất một cái hố lớn. Nếu vừa rồi nó trốn xuống lòng đất, nói không chừng đã bị giết chết.

“Fuck, con yêu sư này rõ ràng khó đối phó hơn.”

Chương 793 - Người Đứng Đầu

“Kinh nghiệm chiến đấu của nó phong phú hơn.”

“Thủ đoạn lần đầu tiên của nó thành công nhưng nó lại không sử dụng lại thủ đoạn đó.”

Các phi công máy bay chiến đấu không dám tin. Vừa rồi họ tổng cộng bắn ra năm quả tên lửa xuyên đất, muốn một lần tiêu diệt con yêu sư này luôn, kết quả lại chỉ làm cháy tí lông của đối phương.

Con yêu sư này đã biết được sự đáng sợ của đạn xuyên đất, bây giờ bọn hắn muốn giết nó lại càng khó khăn hơn.

“Gầm!”

Hắc Viêm Ma Sư phẫn nộ gầm gừ. Sau đó nó trốn xuống lòng đất, một loạt tên lửa còn chưa kịp phóng ra.

“Báo cáo, đợt tấn công thứ hai chỉ khiến mục tiêu bị thương nhẹ. Mục tiêu đã biến mất không thấy dấu vết.”

Phi công máy bay chiến đấu báo cáo tin tức.

Họ bay quanh khoảng mười phút nhưng không thấy Hắc Viêm Ma Sư xuất hiện nữa.

“Quay về!”

Lãnh đạo quân đội ra mệnh lệnh.

Máy bay chiến đấu chỉ có thể bay liên tục trong thời gian ngắn, huống hồ còn tiêu hao năng lượng rất lớn, có trời mới biết lúc nào Hắc Viêm Ma Sư mới xuất hiện.

“Đại thống lĩnh, nước M lại cự tuyệt yêu cầu lúc trước của chúng ta.”

Nhị thống lĩnh nước U mở miệng nói.

Thông thường khi nhân vật có cấp bậc như hắn đã thương lượng thì nước M khẳng định phải cho chút mặt mũi. Nhưng lúc này đây nước M lại kiên quyết từ chối lời thỉnh cầu của hắn.

“Đại thống lĩnh, chúng ta có nên cân nhắc nhờ nước H hỗ trợ? Tiêu Phàm của nước H rất lợi hại, hơn nữa hắn còn khống chế được yêu thú mạnh mẽ.”

Có người mở miệng nói.

Đại thống lĩnh nước U đen mặt.

Khi con Hắc Viêm Ma Sư đầu tiên được giải quyết vì muốn biểu thị lòng trung thành với nước M, cũng vì xả giận, họ đã nghiêm khắc chế tài nước H.

“Đại thống lĩnh, nếu chúng ta hủy bỏ các lệnh chế tài, có thể nước H sẽ chịu giúp đỡ. Các lệnh chế tài của chúng ta ảnh hưởng rất lớn đến nền kinh tế của họ.”

“Đại thống lĩnh, người nước H rất dễ đối phó. Chỉ cần chúng ta cho họ một chút ngon ngọt, lại nói vài lời hay, họ nhất định sẽ quên đi hiềm khích lúc trước.”

Mấy người xung quanh ồn ào mở miệng. Vốn dĩ là họ nhất trí đồng ý ra lệnh chế tài nước H nhưng lúc này lại thay đổi ý nghĩ.

"Liên lạc với Hoa Hạ đi!"

"Nếu Hoa Hạ có thể yêu cầu Tiêu Phàm giải quyết vấn đề này giúp chúng ta thì chúng ta có thể dỡ bỏ lệnh trừng phạt, nếu không lệnh trừng phạt có thể kéo dài vô thời hạn."

Người đứng đầu phía chính phủ U trầm giọng nói.

Nếu xét về thực lực thì không biết sức mạnh của U yếu hơn bao nhiêu, nhưng thấy lại rất nhanh nhạy trong các vấn đề liên quan đến Hoa Hạ, ngoài ra thấy còn có nhiều loại lệnh trừng phạt khác nhau.

Ngay sau đó, phía U đã liên lạc với Hoa Hạ.

Chuyện này khiến bộ ngoại giao Hoa Hạ tức giận không thôi. Rõ ràng đây là một lệnh trừng phạt không chính đáng do U áp đặt, nhưng hiện nay thấy lại nói việc dỡ bỏ lệnh trừng phạt như thể một kiểu bố thí và Hoa Hạ là bên đang phải cầu xin U dỡ bỏ lệnh trừng phạt.

"Tiêu Phàm, ngươi mau xem cuộc họp báo khẩn cấp của bộ ngoại vụ đi."

Khương Vạn Trần gọi điện thoại cho Tiêu Phàm.

"Mới vừa xem, tốt lắm."

"Thấy trèo càng cao, đến lúc đó ta sẽ cho thấy thấy ai bị đánh tàn nhẫn hơn."

Tiêu Phàm nói, trông hắn lạnh lùng vô cùng.

Đương nhiên hắn rất chán ghét nước U, đây là thái độ cầu xin của thấy đó sao?

Tỏ vẻ trịch thượng và không để ai vào mắt.

Khương Vạn Trần nói:

"Tiêu Phàm, khi ngươi nói ra yêu cầu của mình thì có thể nghiêm khắc hơn. Khách sáo với thấy chẳng khác nào tự làm khó dễ mình."

"Đã biết."

Tiêu Phàm vẫn bình tĩnh mà nói.

Hắn đã xem video liên quan về con Hắc Viêm Ma Sư thứ hai, rõ ràng con Hắc Viêm Ma Sư này cường đại hơn con đầu tiên, chẳng những thế nó còn có kinh nghiệm chiến đấu phong phú nhiều lắm.

Bây giờ nó vẫn đang sẽ lẩn trốn, nhưng chắc chắn nó sẽ không trốn mãi được!

"Chị Vi Vi."

"Anh Tiêu Phàm!"

Trầm An Mai đưa những đứa trẻ từ trại trẻ mồ côi đến bằng xe buýt.

Trước đó Trầm An Mai đã vận chuyển một số thứ bà mua được bằng xe tải tới đây.

"Bác viện trưởng."

Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi cùng cười nói.

Chẳng mấy chốc bọn trẻ đã bắt đầu làm quen và vui chơi chạy nhảy trong biệt thự.

Thời gian trôi dần dần đến đêm khuya.

"Thùng thùng!"

Tiếng gõ vang lên từ chiếc gương trong phòng ngủ chính của Tiêu Phàm, Tiêu Hải đã liên lạc với hắn đúng giờ.

Bọn trẻ sẽ không trở lại nơi này trong vài năm nữa nên cho dù bọn chúng biết rằng đây là gương dịch chuyển cũng không sao, Tiêu Phàm để bọn chúng xếp hàng đi vào phòng ngủ chính.

"Trong gương có người này."

"Đây là gương thần sao?"

Bọn trẻ nhìn Tiêu Hải trong gương mà kinh ngạc vô cùng.

Trầm An Mai cũng hơi hoảng hốt, nhưng bà đã sống rất lâu, cho dù có kinh ngạc đến mấy thì trên mặt cũng không có bất kỳ biểu cảm khác lạ nào.

Tiêu Phàm mỉm cười trước khi nói:

"Bác viện trưởng, đây là ông ngoại của ta, và hiện tại hắn đang ở dị giới, ông nội của ta sẽ an bài thật tốt cho mọi người sau khi mọi người đến nơi."

"Các con, mau gọi ông nội Tiêu đi."

Trầm An Mai nói vội.

Chương 794 - Gương Thần

"Chào ông nội Tiêu ạ."

Mấy chục đứa nhóc cùng đồng thanh nói.

Tiêu Hải cười vui vẻ, ông nói:

"Các con lại đây, ông nội Tiêu sẽ biến tất cả các ngươi trở thành đại cao thủ nhé, các ngươi có thể trở thành những người ưu việt nhất."

Nha Nha hỏi bằng giọng điệu nghi ngờ:

"Ông nội Tiêu, đại cao thủ là gì thế ạ?"

Tiêu Hải trả lời:

"Nếu con trở nên lợi hại hơn, đồng nghĩ với việc con có thể giúp đỡ anh Tiêu Phàm và chị gái Ấu Vi của mình, nếu vậy thì con có muốn trở nên mạnh mẽ hơn không?"

"Muốn ạ!"

Bọn trẻ đồng thanh nói.

Bọn chúng rất thân thiết với Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi, hôm nay

được Tiêu Hải dẫn dắt, cộng thêm sự hỗ trợ từ ám thị tâm linh và các phương tiện khác, trong tương lai chắc chắn bọn chúng sẽ trung thành tuyệt đối.

Nếu Tiêu Phàm trở thành hoàng đế, hắn phải có một nhóm cận vệ trung thành tuyệt đối ở bên mình.

"Ông!"

Ngay sau đó Tiêu Phàm mở lối đi đến linh huyệt ra.

"Bác viện trưởng, ngài có thể đi xuyên qua chiếc gương này."

“Ngài đi trước đi, bọn nhỏ sẽ đi theo sau ngài qua đó ngay lập tức.”

"Hẹn gặp lại mọi người ở dị giới."

Tiêu Phàm mỉm cười rồi nói.

Trầm An Mai gật đầu, bà đưa tay chạm vào chiếc gương.

Ngay khi bà vươn tay vào, cả người bị kéo xuyên đến đối diện chiếc gương chỉ trong tích tắc.

"Đây thực sự là một chiếc gương thần sao."

"Ta cũng muốn đi vào trong gương thần!"

Mười phút sau, hơn bốn mươi đứa trẻ đều đã đi xuyên qua gương.

Khi thấy vừa đến nơi đã được Tiêu Hải đưa vào trong bảo vật linh khí, bọn trẻ vẫn còn quá nhỏ, vì vậy phải ở bên trong và làm quen một khoảng thời gian trước khi ra ngoài.

"Cháu yêu, linh huyệt trở nên mạnh hơn khiến việc di chuyển qua lại cũng dễ dàng hơn rất nhiều."

"Ta đưa hơn bốn mươi người thấy qua đây cũng không gặp chút áp lực nào cả."

"Ta cho ngươi thêm một viên năng lực không gian, cho Ấu Vi một viên năng lực bất tử, ngoài ra cho ngươi thêm hai trăm viên trận

châu và hai viên linh thạch lớn hơn trước một chút."

Tiêu Hải cười ha hả rồi nói.

Tiêu Phàm đáp lại:

"Ông nội, bây giờ trong nhà kho đang có rất nhiều đồ vật đấy."

Tiêu Hải nói:

"Những thứ khác thì không cần vội, hiện tại ông nội cũng không cần gấp thứ gì cả."

“Thuốc nổ CL-20 đã có thể đi vài sản xuất, nhưng trước mặt sản lượng không được nhiều lắm.”

"Có nhiên liệu vân vân."

Tiêu Phàm gật đầu.

Không bao lâu sau, Tiêu Hải đã vận chuyển viên dị năng không gian và những loại khác tới đây.

Tiêu Phàm hiện đang có võ công tu vi đỉnh phong, và dị năng không gian của hắn đã ở cấp bậc Đại Võ Tông, viên dị năng không gian hắn được Tiêu Hải truyền cho có ẩn chứa năng lượng cường đại.

Nhưng năng lượng trong viên dị năng bất tử của Tô Ấu Vi cũng không kém hơn bao nhiêu. Sau khi truyền xong trận châu, còn có linh thạch, Tiêu Hải cũng đã tiêu hao năng lượng rất nhiều.

"Ông nội, bây giờ tình hình bên kia thế nào rồi?"

Không cần truyền bất cứ thứ gì sang nữa, Tiêu Phàm và Tiêu Hải trò chuyện trong lúc rảnh rỗi.

"Ông nội, lần sau ngươi đến Bắc Cương đi, mười chiến hạm cho đợt thứ hai gần như đã được chuẩn bị xong, hắn là năm ngày sau sẽ giao cho ngươi."

"Được rồi!"

Bóng dáng Tiêu Hải biến mất không thấy tăm hơi.

"Vợ, ngươi cảm thấy thế nào?"

Tiêu Phàm hỏi Tô Ấu Vi.

"Đầu ta có hơi sưng lên chút, lực lượng trong viên Tiên Thể Hóa Châu bất tử này rất lợi hại, chồng à, ta phải tu luyện một chút, chỉ khi tu luyện mới cảm giác nhẹ nhõm hơn được một chút."

"Ừm."

Tiêu Phàm gật đầu. Hắn cũng phải tiếp tục tu luyện.

Sau khi tiêu hóa xong những viên dị năng không gian vừa nhận được, dị năng không gian của hắn có thể được tăng cường rất nhiều. Khi đó sức chiến đấu toàn diện của hắn không chỉ đạt tới Võ Vương trung kỳ, mà nếu như sử dụng Không Gian Trảm, nhất định lực công kích của hắn sẽ đạt tới Võ Vương trung kỳ.

Múi giờ giữa U và Hoa Hạ không có sự chênh lệch quá lớn.

Giữa đêm hôm khuya khoắc tại Hoa Hạ, U cũng đã về khuya.

Con Hắc Viêm Ma Sư thứ hai trồi lên từ trong lòng đất, hiện tại nó đã cách xa mấy chục km vị trí ban đầu, chung quang là vùng đồng không mông quạnh tối đen như mực.

Hắc Viêm Ma Sư tiếp tục đi về phía đông. Phương hướng di chuyển của nó hơi lệch một chút, nhưng diện tích thành phố Sydney quá lớn, ngay cả khi nó đi hơi lệch một chút, nhưng cuối cùng nó vẫn đến vùng phụ cận thành phố Sydney. Trong quá trình đó sự lệch hướng này còn giúp nó tránh được tuyến phòng thủ do U bố trí.

Một giờ sau, Hắc Viêm Ma Sư tiếp cận Sydney. Nhưng nó không tiến vào ngay lập tức, mà trước tiên nó sẽ đi loanh quanh để quan sát chung quanh, đồng thời làm quen với những nơi xa lạ, đây cũng là kinh nghiệm sinh tồn của nó.

Nửa giờ sau, Hắc Viêm Ma Sư phát hiện căn cứ hải quân ở đây. Trong căn cứ hải quân còn có máy bay và tàu chiến.

Chương 795 - Tung Tin

Hắc Viêm Ma Sư có chỉ số thông minh nhất định, nó có thể phán đoán những phi cơ cùng chiến hạm này đều là vũ khí, đương nhiên chúng cũng sẽ tạo thành uy hiếp không nhỏ với nó.

Ngay sau đó, Hắc Viêm Ma Sư tiến vào trong căn cứ quân sự.

"Ô ô!"

Tiếng còi báo động chói tai vang lên.

"Oanh!"

Hắc Viêm Ma Sư nhảy xuống nước, cùng lúc đó nó phun ra một quả cầu lửa bị nén lại từ trong miệng, quả cầu lửa đánh chính xác trúng mục tiêu là một chiếc chiến hạm, chỉ trong nháy mắt chiến hạm lập tức bị nổ tung tạo thành một cái lỗ lớn.

Với kinh nghiệm chiến đấu phong phú, con Hắc Viêm Ma Sư này biết rõ một khi nó phát động tấn công trong nước, vụ nổ sẽ có sức tàn phá lớn hơn đối với chiến hạm.

"Oanh oanh!"

Hai chiếc chiến hạm khác cũng chịu cảnh bị trúng đạn tương tự.

Ba tàu chiến này đều là những tàu chiến tương đối tiên tiến của U và giá trị của chúng không hề rẻ. Giờ đây thân tàu đã bị nổ thủng tạo thành những lỗ lớn, nước biển theo đó tràn vào dữ dội.

"Gầm!"

Hắc Viêm Ma Sư bay ra khỏi nước, sau đó nó ngửa mặt lên trời gầm thét.

"Tách tách tách!"

"Oanh!"

Các loại súng máy, hỏa tiễn lần lượt công kích vào nó, nhưng căn

bản là súng máy không mảy may khiến nó xây xát chút nào, thậm chí nó còn có thể dễ dàng tránh được hỏa tiễn.

"Ầm!"

Hắc Viêm Ma Sư vẫn tấn công không ngơi nghỉ.

Khắp nơi trong toàn bộ căn cứ quân sự bị cho nổ tung, và không mất bao lâu sau các kho đạn bị nổ tung.

"Chuyện gì đã xảy ra?"

m thanh của vụ nổ đã đánh thức cư dân Sydney khỏi giấc ngủ. Những lãnh đạo cấp cao ở U cũng đang chìm trong giấc ngủ, trước khi thấy bị đánh thức một cách thô bạo.

Sắc mặt của thấy cũng vô cùng xấu xí khi nhận được tin tức. Xem ra đêm nay thấy cũng chẳng cần ngủ nữa.

…

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, toàn bộ căn cứ quân sự đã bị phá hủy. Cùng lúc đó tiếng kêu cứu, tiếng la hét thảm thiết vang lên không dứt.

Nhiều nơi trong căn cứ quân sự bốc cháy dữ dội, đứng từ rất xa cũng có thể nhìn thấy ngọn lửa.

"Ở đằng kia là hoa viên của căn cứ phải không?"

"Đúng là hoa viên của căn cứ, con yêu thú thứ hai đã thật sự tìm tới Xích Ninh chúng ta rồi."

"Trời ạ, vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?"

Chẳng mấy chốc tin tức liên quan đã xuất hiện tràn lan trên mạng, chuyện này khiến phần đông người nước U vô cùng hoảng loạn, vô số người đang chuẩn bị lái xe rời đi thoát khỏi Xích Ninh.

"Tích, tích!"

Lúc này mới ba bốn giờ rạng sáng, nhưng không lâu sau đó, nhiều

con đường ở Xích Ninh* đã lâm vào tình trạng tắc nghẽn giao thông bởi vì có quá nhiều người tranh nhau muốn rời đi ẩn náu ở nơi khác.

*thủ đô nước U

"Gầm!"

Sau khi con Hắc Viêm Ma Sư thứ hai phá hủy hoa viên của căn cứ, nó chạy nhanh đến một con đường chính dẫn ra khỏi thành phố, sau đó nó ngửa mặt lên trời và phát ra một tiếng gầm rú kinh hoàng.

"Hí!"

"To quá!"

Từ video có thể thấy được kích thước của Hắc Viêm Ma Sư không nhỏ, nhưng bây giờ nhìn ở khoảng cách gần, những người ngồi trong xe mới có thể cảm nhận được Hắc Viêm Ma Sư đáng sợ đến nhường nào.

"Ầm!"

Hắc Viêm Ma Sư phun ra một quả cầu lửa, ngay lập tức quả cầu lửa nổ tung khiến mấy chiếc xe bị nổ tung, thậm chí trên mặt đất còn xuất hiện một cái hố lớn.

"Oanh!"

Ngay sau đó, Hắc Viêm Ma Sư tiếp tục tấn công lần thứ hai. Lại thêm một cái hố lớn khác xuất hiện bên cạnh trên đường, không bao lâu sau toàn bộ con đường đều bị lấp kín bởi những cái hổ lớn nhỏ khác nhau.

"Kết thúc rồi!"

"Ta chạy trốn cũng chạy không thoát được."

Những người trong xe đều tuyệt vọng vô cùng, nếu sớm biết chuyện sẽ thành ra thế này, họ đi ra ngoài còn không bằng đợi trong nhà, ít nhất xác suất bị tập kích cũng không cao lắm.

Nhưng ngay khi mọi người đang chìm trong tuyệt vọng, Hắc Viêm Ma Sư lại rời đi.

Không bao lâu sau nó lại chạy đến một con đường chính khác ra khỏi thành phố.

"Oanh oanh!"

Con đường này cũng bị phá hủy giống với trước đó.

"Con yêu sư này đang muốn làm gì?"

Những người trên Internet vẫn nghi hoặc không sao hiểu nổi. Cho đến khi một chuyên gia về động vật đã tiến hành phân tích và giải thích hành vi của Hắc Viêm Ma Sư, họ cho rằng rất có thể Hắc Viêm Ma Sư đã chỉ định nơi này là lãnh thổ của mình. Và đương nhiên con người chính là thức ăn của nó.

Hoặc có thể là những con tin. Nhưng bất kể là thức ăn hay con tin, nó cũng không cho phép họ rời khỏi thành phố Xích Ninh.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, đến lúc này Hắc Viêm Ma Sư đã đi được một vòng quanh thành phố Xích Ninh. Và chỉ cần bắt gặp bất kì con đường chính nào dẫn ra khỏi thành phố thì nó sẽ phá hủy tất cả.

"Có vẻ như con yêu sư này thực sự coi Xích Ninh là lãnh thổ của mình."

"Chính phủ làm ăn kiểu quái gì vậy? Tại sao họ vẫn chưa xử lý xong con yêu sư này!"

"Những cường giả nước Mỹ ở đâu rồi? Trước kia họ anh dũng như vậy, tại sao lần này đã lâu như vậy vẫn không thấy họ xuất hiện?"

Có vô số người đang bàn luận sôi nổi trên Internet.

Chương 796 - Thương Lượng

Cũng bởi vì Xích Ninh là một thành phố lớn nổi tiếng toàn thế giới

với dân số lên đến vài triệu người.

"Mọi người, chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Lúc này Chủ tịch đứng đầu Quốc hội nước U trông nặng nề vô cùng.

Thì ra thành phố nhỏ kia không có tàu điện ngầm khiến Hắc Viêm Ma Sư hành động bất tiện, nhưng đổi thành Xích Ninh thì nó lại có thể hành động một cách trót lọt. Hiện tại nó có thể xuất hiện ở bất cứ đâu tại Xích Ninh thông qua hệ thống tàu điện ngầm.

Mọi người đều im lặng.

Họ còn có thể làm gì được nữa? Họ cũng không thể ra lệnh oanh tạc bằng hàng tá tên lửa vào ngay trung tâm thành phố.

Nhưng ngay cả khi họ được phép hành động, trong trung tâm thành phố vẫn có quá nhiều nơi để ẩn náu, họ muốn dùng tên lửa giết chết Hắc Viêm Ma Sư trong phạm vi thành phố cũng rất khó.

"Nói gì đó đi!"

"Có hàng triệu người đang sinh sống ở Xích Ninh chúng ta, cứ cho là Hắc Viêm Ma Sư không tiếp tục tấn công nữa, nhưng nếu tình trạng ngày kéo dài thì việc ăn uống của người dân sẽ là một vấn đề lớn."

Chủ tịch Quốc hội nước U nói trong lúc cáu kỉnh.

"Chủ tịch, phía Mỹ tuyệt đối không thể giúp đỡ, có lẽ chúng ta không có lựa chọn nào khác ngoại trừ thương lượng cùng Tiêu Phàm."

"Vậy thì thương lượng với hắn đi!"

...

"Tích tích!"

Điện thoại di động của Tiêu Phàm vang lên vừa lúc hắn vừa kết thúc một tuần trọng đại, hắn giơ tay lên, và điện thoại di động lập

tức bay vào tay hắn.

"Khương cục, trời còn chưa sáng đâu."

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Tiêu Phàm nói.

Khương Vạn Trần cười rồi nói:

"Hắc Viêm Ma Sư đã đến Xích Ninh, phá hủy hoa viên của căn cứ quân sự ở bên kia, còn phá hủy luôn các con đường chính dẫn ra khỏi thành phố."

"Nhiều tàu thuyền tại hải cảng cũng bị hư hại."

"Phía Úc chịu không nổi nữa, họ muốn nói chuyện với ngươi."

Tiêu Phàm đáp lại một cách lạnh nhạt:

"Trời còn chưa sáng hẳn, họ muốn nói gì thì để sau hừng đông hẵng nói, họ muốn nói thì nói liền à, làm gì có chuyện tốt như vậy."

"Ta sẽ nói với họ."

Khương Vạn Trần nói.

Tiêu Phàm nói:

"Thêm nữa là ta chỉ chấp nhận gặp trực tiếp để nói chuyện, nếu họ muốn giật dây ta chỉ trong một cuộc điện thoại. Họ cũng không có mặt mũi lớn như vậy đâu."

Sau khi Khương Vạn Trần cúp điện thoại, hắn nhanh chóng thông báo cho Úc.

"Chết tiệt, hắn nghĩ mình là ai hả!"

"Ta cảm thấy có lẽ hắn không chắc mình có thể giải quyết được, nên mới dùng phương thức này để trốn tránh."

Sau khi nhận được tin tức, một số lãnh đạo cấp cao ở Úc đã rất tức

giận.

Họ đã quen với thái độ cung kính của Hoa Hạ trước đây, hiện tại thái độ của Tiêu Phàm thực sự khiến họ tạm thời khó có thể chấp nhận được. Nhưng dù khó đến đâu đi chăng nữa thì họ cũng phải chấp nhận.

"Oanh!"

Một nhân vật lớn muốn rời đi bằng máy bay trực thăng, nhưng một ngọn lửa từ xa lao tới, ngọn lửa đánh chính xác trúng vào chiếc trực thăng. Ngay khoảnh khắc tiếp theo chiếc trực thăng đã phát nổ.

Đường thủy, đường bộ, và bây giờ thậm chí là đường hàng không, Hắc Viêm Ma Sư không cho phép những người bị mắc kẹt rời đi, nó thực sự coi đây là lãnh thổ của mình.

"Hãy để đại sứ tại Hoa Hạ của nước U chúng ta nói chuyện."

Sắc mặt chủ tịch đứng đầu Quốc hội nước U trông ảm đạm vô cùng.

Dư luận xôn xao ngày càng lớn, hắn biết nếu mình không kịp thời giải quyết chuyện này, rất có thể hắn phải từ bỏ chức vụ chủ tịch quốc hội của mình.

"Ding Dong!"

Khoảng bảy giờ, chuông cửa biệt thự của Tiêu Phàm vang lên.

Tiêu Phàm ra mở cửa, có vài người ngoài cửa, Đại sứ nước U cũng ở trong số họ, ngoài ra còn có ba người khác cũng đến từ nước U.

Khương Vạn Trần cũng đến.

Ngoài ra, còn có hai đồng chí thuộc ban đối ngoại của đất nước cũng đến.

"Mời mọi người vào."

Tiêu Phàm vẫn bình tĩnh mà nói.

Khương Vạn Trần giới thiệu những người kia với Tiêu Phàm cùng với một nụ cười.

Đương nhiên Tiêu Phàm vẫn rất khách sáo đối với hai đồng chí ở bộ phận đối ngoại. Nhưng đối với bốn người đến từ Úc, phản ứng của Tiêu Phàm khá lạnh lùng.

"Nói đi, các ngươi muốn làm gì?"

Tiêu Phàm bình tĩnh nói.

Đại sứ nước U nói chuyện bằng tiếng Anh.

"Dừng lại, tuy rằng ta có thể nghe hiểu được, nhưng đây là Hoa Hạ, ta không muốn nghe các ngươi hót tiếng chim thêm nữa, nếu không biết tiếng Trung thì đổi một người khác tới đi."

Tiêu Phàm nói thẳng, không lịch sự chút nào.

Đại sứ nước U kìm nén sự tức giận trong lòng, hắn nói lại lần nữa bằng tiếng Trung.

"Tiêu Tông Sư, hiện nay nước U của chúng ta đang đối mặt với một thảm họa. Ta hy vọng Tiêu Tông Sư có thể đại diện chủ nghĩa nhân đạo Hoa Hạ mà dang tay trợ giúp."

Tiêu Phàm gật đầu.

"Chuyện này thì đương nhiên có thể."

"Ta nghe nói hiện tại Xích Ninh bên kia đang bị bao vây, có thể sẽ thiếu lương thực, ta sẽ hỗ trợ mười tấn ngũ cốc, cộng thêm mười tấn khoai tây."

Chương 797 - Dễ Bắt Nạt Hơn Yêu Thú

"Ai bảo người Hoa Hạ chúng ta tử tế quá trời?"

Khuôn mặt của Đại sứ nước U trở nên khó chịu.

"Tiêu Tông Sư, chúng ta hi vọng ngươi có thể đến đó giết chết yêu

thú giúp chúng ta!"

Tiêu Phàm cau mày và nói:

"Giết chết yêu thú cấp bậc Võ Vương dễ dàng lắm sao? Người Mỹ chỉ đối phó với một con yêu thú bị tàn phá cũng phải chịu thương vong nặng nề."

"Hơn nữa, nếu ta rời đi, nếu những con yêu thú cường đại xuất hiện ở Hoa Hạ chúng ta thì làm sao đây? Đến nước này ta chỉ có thể chỉ cho các ngươi một con đường."

Đại sứ nước U nói vội vàng:

"Tiêu Tông Sư, mời ngươi cứ nói."

Tiêu Phàm nói:

"Các ngươi phải trừng phạt nó thật nghiêm khắc!"

"Thậm chí không được cho nó ăn uống!"

Bốn người nước U rất tức giận, một người trong số họ tức giận nói:

"Tiêu Phàm, ngươi đang đùa giỡn với chúng ta ư, hiện tại chúng ta đang đại biểu cho nước U!"

"Ba!"

Tiêu Phàm tát người đàn ông khiến hắn bị ném ra xa ba hoặc bốn mét, khuôn mặt của hắn sưng lên rõ rệt.

Tiêu Phàm thản nhiên nói:

"Các ngươi cho rằng mình đang nói chuyện với ai, các ngươi cho rằng ta dễ bắt nạt hơn yêu thú sao?"

"Tiêu Tông Sư, bình tĩnh lại."

Một đồng chí bên bộ phận đối ngoại vội vàng nói.

Bọn họ ngoài mặt ngăn cản, nhưng trong lòng lại mừng thầm, từ

lâu họ đã không ưa gì người nước U, nhưng cũng không thể làm gì được.

"Tiêu Phàm, ngươi!"

Khuôn mặt của Đại sứ nước U cực kỳ xấu xí.

Tiêu Phàm lạnh lùng nói:

"Muốn nói chuyện thì nhất định các ngươi phải sửa lại thái độ cho đàng hoàng, nếu không thì đi đi. Trong mắt ta các ngươi cũng không là gì cả."

"Nếu các ngươi không phục, ta sẽ đến đất nước U của các ngươi. Đến lúc đó, thủy quân không quân lục quân của các ngươi cùng lên đi và một mình ta sẽ đâu với ba quân của các ngươi."

…

Khương Vạn Trần bí mật tặc lưỡi, một mình đối đầu với ba đội quân. Quả thực lời này của Tiêu Phàm quá mức ngang ngược.

Thế nhưng Tiêu Phàm nói vậy cũng không phải nói nhảm. nước U không có vũ khí hạt nhân, chỉ bằng quân đội thông thường thì thực sự rất khó chiến thắng được Tiêu Phàm.

Nhưng Tiêu Phàm có thể giải quyết được xe tăng và máy bay của họ bằng phi đao. Một khi chiến hạm tiếp cận Tiêu Phàm, hắn có thể phá hủy hệ thống động lực của chiến hạm một cách dễ dàng. Thậm chí, Tiêu Phàm có thể sử dụng thuốc nổ để tiêu diệt hoàn toàn một con tàu chiến.

Một tấn thuốc nổ loại mạnh phát nổ bên trong sẽ khiến toàn bộ chiến hạm bị nổ tung làm đôi.

Trong không gian bảo vật của Tiêu Phàm có thể chứa rất nhiều chất nổ, đồng nghĩa với tất cả các tàu chiến và tàu ngầm của nước U sẽ không thoát khỏi cảnh bị nổ tung thành từng mảnh.

"Tiêu Tông Sư, ngươi có điều kiện gì?"

Đại sứ nước U hít một hơi thật sâu.

Những lời của Tiêu Phàm đã khiến hắn bình tĩnh lại rất nhiều. Tiêu Phàm cũng không phải là những người Hoa Hạ khác mà họ đã tiếp xúc, thậm chí Mỹ đã nhiều lần phải chịu tổn thất trong tay Tiêu Phàm. Chưa kể Tiêu Phàm đã từng giết một cường giả đến từ Mỹ, đồng thời phá hủy căn cứ quân sự và tàu chiến của họ, thậm chí Tiêu Phàm còn lấy đi cả hai chiếc B2.

"Ta cũng không muốn cái gì cả, các ngươi đi đi!"

"Chuyện này ta đành phải chịu bó tay thôi."

Tiêu Phàm khịt mũi rồi nói.

Đại sứ nước U nói trong lúc bực bội:

"Tiêu Tông Sư, vừa rồi chúng ta có phần không đúng, ta xin lỗi, cũng mong ngươi đại nhân đại lượng tha thứ cho chúng ta."

Người của họ bị đánh, nhưng họ còn phải nói xin lỗi, tên này chẳng nói chuyện phải trái gì cả?

Bảo họ tìm người Hoa Hạ nói lí lẽ ấy hả?

Cục trưởng Cục An ninh Hoa Hạ số 9 đang ở ngay bên cạnh hắn đây, nhưng thực lực của tên này yếu hơn Tiêu Phàm rất nhiều, căn bản là không ai trong số họ có khả năng kiềm chế được Tiêu Phàm.

Sau đó trong tay Tiêu Phàm xuất hiện một tấm bản đồ.

Càng bất ngờ hơn tấm bản đồ này rõ ràng là bản đồ của nước nước U.

Ánh mắt Đại sứ nước U và những người khác nhìn Tiêu Phàm tràn ngập nghi ngờ.

Tiêu Phàm chỉ vào ba khu vực chứa quặng sắt được vẽ trên bản đồ:

"Ta muốn ba quặng sắt này, ngươi bảo các công ty ban đầu rời đi đi."

Đại sứ nước U lắc đầu lia lịa.

"Tiêu Tông Sư, chuyện này không thể được!"

"Ba quặng sắt này đều là một trong mười quặng sắt hàng đầu của nước ta, sản lượng dồi dào, hơn nữa trữ lượng lại cao, tuyệt đối không thể nào đưa cho ngươi được!"

Đại sứ nước U sa sầm mặt, hắn nói.

Ban đầu họ nghĩ rằng Tiêu Phàm muốn tiền, hoặc muốn đổi những điều kiện khác có lợi cho Hoa Hạ, nhưng họ không bao giờ nghĩ rằng Tiêu Phàm lại tham lam đến nhường này.

Khương Vạn Trần cũng hít một hơi thật sâu.

Hắn vốn cho rằng Tiêu Phàm cùng lắm chỉ muốn một khu quặng sắt. Hắn không nghĩ tới Tiêu Phàm vừa mở mồm đã đòi hỏi một lúc ba quặng sắt lớn ở nước U.

Tiêu Phàm vẫn dửng dưng như không, hắn nói:

"Ta vẫn chưa nói xong! Ta muốn ba quặng sắt này, cùng với quyền khai thác quặng sắt mà không cần nộp thuế."

Chương 798 - Sao Hắn Dám Nói Vậy

"Thêm vào đó khu vực hầm mỏ thuộc sở hữu của ta cũng phải có đặc quyền, người của các ngươi không thể vào khai thác khi không được sự cho phép và các ngươi cũng không thể xử phạt vì bất kỳ lý do gì."

Bốn người nước nước U rất căm phẫn đến tột độ. Họ cho rằng điều kiện Tiêu Phàm đưa ra quá mức khắc nghiệt.

"Các ngươi đừng tức giận như vậy, ta cũng không muốn chiếm cứ hầm mỏ của các ngươi làm của riêng mãi, ta chỉ muốn có hai mươi năm quyền khai khoáng tại các mỏ quặng này."

Đại sứ nước U nói mà khó chịu vô cùng:

"Lấy năng lực của Hoa Hạ các ngươi, các ngươi có thể vét sạch

toàn bộ ba cái mỏ này chỉ trong 20 năm!"

Tiêu Phàm vẫn thản nhiên mà nói:

"Dù sao ta cũng chỉ có một điều kiện nhỏ như vậy, nếu các ngươi đồng ý thì ta sẽ đến Sydney một chuyến, các ngươi không đáp ứng cũng chẳng sao."

"Các ngươi thấy thế nào?"

"Tiêu Tông Sư ra điều kiện khắc nghiệt như vậy thì sau này sao hai nước chúng ta còn có thể qua lại với nhau được?"

Đại sứ nước U nói với Khương Vạn Trần và những người khác.

Khương Vạn Trần nói:

"Con yêu thú đó quá lợi hại, Tiêu Phàm muốn đối phó với nó phải mạo hiểm cả mạng sống của mình, chúng ta khó mà nói trước được điều gì."

Hai người từ bộ phận đối ngoại cũng gật đầu.

Tiêu Phàm nói một cách bình tĩnh:

"Các ngươi trở về suy nghĩ cho thật kỹ đi, nói với người trong nước của các ngươi, điều kiện của ta sẽ không thay đổi."

Bốn người nước U rời đi với khuôn mặt đen sì.

Họ cũng gửi tin về nước ngay lập tức.

"Thằng khốn nạn đó, sao hắn dám mở miệng nói được như vậy."

"Một mình hắn đối đấu ba quân của hải quân lục quân và không quân của chúng ta, hắn nghĩ mình là ai!"

Khi những người đứng đầu Quốc hội nước U nghe được tin này, họ đã rất tức giận.

Ba mỏ sắt đó cộng lại có hơn một trăm triệu tấn sản lượng quặng sắt, nếu để công ty Hoa Hạ tiếp quản, sản lượng tăng gấp đôi cũng không phải chỉ là giấc mơ.

Tổng trữ lượng của ba mỏ quặng sắt lớn cộng lại phải đạt đến bốn tỷ tấn. Mỗi tấn quặng sắt phải hơn 800, trong khi giá trị sản lượng hàng năm hiện đạt gần 100 tỷ nhân dân tệ Hoa Hạ, vậy tính ra tổng giá trị của ba mỏ quặng sắt lớn phải vượt quá 3 nghìn tỷ nhân dân tệ Hoa Hạ.

"Chủ tịch, ta cảm thấy căn bản là Tiêu Phàm không phải là đối thủ của con yêu sư kia, nên hắn mới cố ý đưa ra một điều kiện mà chúng ta không cách nào đáp ứng được."

"Ta cũng cảm thấy như vậy!"

Hai phụ tá của Chủ tịch nước nước U phân tích.

"Ừm."

Chủ tích đứng đầu Quốc hội nước U cũng gật đầu.

"Chúng ta hỏi ý kiến của phía Mỹ xem thế nào."

Ngay sau đó Joseph và những người khác đã nhận được tin tức.

"Tư lệnh, ý kiến của ta là phía nước U có thể xem xét chấp nhận điều kiện này!"

Joseph đã nói chuyện với Tổng thống Mỹ qua điện thoại.

"Tại sao?"

Joseph nói:

"Điều kiện này quá hà khắc, ắt hẳn Tiêu Phàm chỉ đang muốn trốn tránh, hắn không muốn thực lực của mình bị bại lộ."

"Nếu nước U đáp ứng hắn, vậy Tiêu Phàm chỉ có thể nghĩ biện pháp giải quyết, nói không chừng hắn sẽ bị con Hắc Viêm Ma Sư kia giết chết."

"Coi như hắn có thể sống sót, nhưng nhất định một vài linh thú do hắn khống chế sẽ chết, nếu như vậy thì ít nhất thực lực của hắn cũng sẽ giảm đi rất nhiều."

"Chúng ta có thể yêu cầu phía nước U cho hắn một thời hạn, buộc hắn nhất định phải giải quyết xong mọi chuyện trong vòng ba ngày. Tiêu Phàm không hoàn thành thì chúng ta cũng sẽ không mất mát gì!"

Tổng tư lệnh Mỹ nói:

"Nếu hắn thực sự giải quyết xong thì sao?"

Joseph nói:

"Tổng giá trị của ba mỏ sắt lớn cao vô cùng, nhưng hắn cũng không thể khai thác các mỏ sắt ngay lập tức được."

"Úc có thể thêm một cái điều kiện, chỉ cần Tiêu Phàm chết thì họ sẽ có quyền thu hồi lại ba cái mỏ sắt lớn kia."

"Bao gồm cả ba mỏ sắt lớn mà Hoa Hạ đã đầu tư vào, tất cả đều sẽ được thu hồi lại!"

"Sớm muộn gì chúng ta cũng phải giải quyết xong Tiêu Phàm, hắn nhiều nhất chỉ có thể sống được thêm một năm, nếu mọi chuyện đi theo hướng này, đến lúc đó nói không chừng nước U còn có thể kiếm thêm một khoản tiền."

Tổng tư lệnh Mỹ suy nghĩ một lúc, hắn cảm thấy lời Joseph nói rất có lý.

"Ta sẽ cho người liên lạc với phía nước U."

Ngay sau đó Lãnh đạo Quốc hội nước U đã nhận được thái độ từ phía Mỹ.

"Chủ tịch, nói không chừng Tiêu Phàm sẽ đồng quy vu tận cùng với thứ kia."

"Chúng ta thêm một điều kiện cũng là một ý kiến hay."

Nhiều người lãnh đạo nước U đang bàn luận sôi nổi về chuyện này.

Cuối cùng họ đã thống nhất thông qua! Nguyên nhân chủ yếu vẫn

là vì Sydney là thành phố lớn nhất ở đất nước họ, và bản thân họ, hoặc là tập đoàn đứng sau lưng, đều nhận được quyền lợi rất lớn từ Sydney.

"Thêm hai điều kiện này?"

Đại sứ nước U và những người khác đã gặp lại Tiêu Phàm lần nữa.

Chương 799 - Yêu Thú Cấp Bậc Võ Vương

Một trong hai điều kiện là giải quyết trong thời hạn quy định, mà thời hạn chỉ có hai ngày! Cái còn lại là nhất định Tiêu Phàm phải sống, chỉ cần hắn chết đi, bên nước U có thể lập tức thu hồi mỏ sắt cùng với toàn bộ vốn đầu tư cố định vào mỏ sắt.

"Đúng vậy!"

"Tiêu Tông Sư, chúng ta đã đưa ra thành ý cực lớn!"

Đại sứ nước U nói một cách trịnh trọng.

Tiêu Phàm trầm mặc, một lúc lâu sau hắn mới gật đầu:

"Được, ta đồng ý, nhưng các ngươi cần phải công bố hiệp ước trước công chúng."

"Đồng thời cũng phải đưa ra thông báo cho phía chính phủ Hoa Hạ."

Đại sứ nước U nói.

Cho dù Tiêu Phàm không nói thì họ vẫn sẽ yêu cầu công bố hiệp ước, nếu không, đến lúc Tiêu Phàm chết đi nhưng Hoa Hạ trở mặt không thừa nhận thì biết làm thế nào?

Ngay sau đó Tiêu Phàm đã đặt bút ký xuống hợp đồng. Cùng lúc đó Đại sứ nước U cũng thay mặt nước U ký kết hiệp ước.

Không bao lâu sau, phía chính phủ nước U và Hoa Hạ cùng công bố một phần của bản hiệp ước và ngay sau đó Tiêu Phàm cũng đã lên máy bay đến nước U.

…

"Tiêu Tông Sư ký hiệp ước như vậy, nhưng lỡ như hắn không đánh lại con yêu thú kia thì làm sao bây giờ?"

"Mặc cho mỏ sắt ở nước U trọng yếu đến nhường nào thì cũng

không quan trọng bằng Tiêu Tông Sư, Tiêu Tông Sư ở bên kia nhất định không được xảy ra bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn."

"Ba người tiến hóa cấp SSS, cộng thêm mười hai người tiến hóa cấp SS đến từ Mỹ trước đây đủ để nói rõ thương vong thật sự rất nặng nề. Quả thực để Tiêu Tông Sư đi đến đó quá nguy hiểm."

"Mặc dù Tiêu Tông Sư rất mạnh, nhưng nó vẫn là yêu thú cấp bậc Võ Vương."

...

Vô số người trên Internet đang bàn luận sôi nổi về chuyện này, chủ yếu vẫn là họ lo lắng Tiêu Phàm sẽ xảy ra chuyện. Một khi Tiêu Phàm chết, sẽ không ngoa khi nói cái chết của hắn sẽ làm ảnh hưởng đến quốc lực của Hoa Hạ, càng nghiêm trọng hơn là sẽ không còn ai có thể truyền thụ Viêm Hoàng Quyết cho thế hệ tiếp theo.

"Hừ, Tiêu Phàm cho bản thân hắn là cái thá gì."

"Đợi đến khi hắn tự mình tiếp xúc với nó, hắn sẽ biết rốt cuộc yêu thú cấp bậc Võ Vương đáng sợ đến cỡ nào."

Hai người tiến hóa cấp SSS và bốn người tiến hóa cấp SS đến từ Mỹ vẫn chưa rời khỏi nước U, họ đang chờ xem trò cười của Tiêu Phàm. Hơn nữa nếu Tiêu Phàm bị yêu thú làm cho trọng thương, cõ lẽ họ có thể nhân cơ hội tìm cách giết chết Tiêu Phàm.

Họ chẳng quan tâm nếu nước U bị yêu thú biến thành một mớ hỗn độn, trái lại họ rất quan tâm liệu Tiêu Phàm có bỏ mình trong lúc giao chiến hay không.

"Thật là một sự sỉ nhục, không ngờ chính phủ thực sự ra điều kiện như vậy để mời Tiêu Phàm đến đây!"

"Hy vọng Tiêu Phàm và yêu thú cùng đồng quy vu tận với nhau luôn đi!"

"Quân đội nước ta làm ăn kiểu gì thế không biết? Chả nhẽ chúng ta không có cường giả hàng đầu à?"

Ở nước nước U, nhiều người đang không hài lòng với bản hiệp ước.

Giá trị của ba mỏ quặng sắt lớn cao vô cùng. Theo góc nhìn của họ, chính phủ làm vậy khác nào đang cầu xin Tiêu Phàm đến đây, đượng nhiên đây là một hành động phản quốc đáng hổ thẹn.

Ngay tại Sydney, nhiều người cũng tỏ ra không hài lòng.

Tạm thời Hắc Viêm Ma Sư còn chưa bắt đầu giết chóc tại Sydney.

Lại thêm vài giờ trôi qua chỉ trong nháy mắt.

Nhưng tại một số nơi ở nước U đã nổ ra các cuộc biểu tình phản đối. Thậm chí nhiều người dân ở Sydney cũng đã xuống đường tham gia vào các cuộc biểu tình.

Cùng lúc đó tại một ga tàu điện ngầm nào đó, khi Hắc Viêm Ma Sư vừa mở mắt ra cũng là lúc nó nhận ra có một đoàn tàu đang chạy nhanh đến gần, nó mở to mắt ra vẻ bất mãn.

Lúc trước Hắc Viêm Ma Sư đã tiêu hao rất nhiều sức lực, nhưng nó nghỉ ngơi lâu như vậy nên sức khỏe gần như đã được khôi phục hoàn toàn.

"Gầm!"

Hắc Viêm Ma Sư gầm lên.

Nó há miệng phun ra một quả cầu lửa to bằng nắm tay, tuy quả cầu này nhỏ hơn nhiều so với khi nó muốn dùng toàn lực tấn công nhưng uy lực của nó có thể sánh ngang với tên lửa.

"Oanh!"

Phần đầu xe của đoàn tàu đột ngột phát nổ, cùng lúc đó các đường ray trên mặt đất đều bị thổi bay, các toa phía sau theo quán tính mà va chạm vào nhau.

"Ah!!"

Tiếng la hét thảm thiết trong các toa xe vang lên không dứt.

Ngay sau khi Hắc Viêm Ma Sư rời khỏi ga tàu điện ngầm, nó đã nhìn thấy rất nhiều người dân Sydney đang diễu hành và biểu tình trên những con phố gần đó.

Tóm lại người dân Sydney vẫn chưa tận mắt chứng kiến sự đáng sợ của Hắc Viêm Ma Sư. Chính vì vậy theo quan điểm của họ thì chính phủ hoàn toàn có thể nghĩ ra những cách khác tốt hơn.

"Gầm!"

Hắc Viêm Ma Sư gầm lên đầy giận dữ.

Theo quan sát của nó, những người này đoàn kết lại là để nhắm vào nó, nên đối với nó, hành vi như vậy chẳng khác nào một sự khiêu khích cực kỳ lớn. Hắc Viêm Ma Sư không ngần ngại thêm nữa, nó lao thẳng vào đám đông.

Chương 800 - Tấn Công

"Hô!"

Lấy nó làm trung tâm, ngọn lửa xung quanh nhanh chóng bùng cháy, nhiệt độ những ngọn lửa này không quá cao nhưng cũng đủ để thiêu chết người! Trong nháy mắt, ba mươi đến bốn mươi mét xung quanh Hắc Viêm Ma Sư bị bao trùm trong ngọn lửa, và đương nhiên hai ba trăm người nằm trong phạm vi này cũng bị ngọn lửa bao phủ.

"Ah!"

"Cứu mạng cứu mạng!"

Trong ngọn lửa vang lên tiếng la hét thảm thiết của nhóm người.

Hắc Viêm Ma Sư tiến lên trước, kéo theo càng nhiều người bị ngọn lửa cuốn lấy, thậm chí đầu tóc quần áo của họ đều đã bốc cháy.

"Hí!"

"Kinh khủng quá!"

Vài người đã livestream cuộc diễu hành ở đây, đương nhiên nhiều người trên Internet đã thấy được cảnh tượng này thông qua truyền hình trực tiếp, lúc này tất cả họ đều đang kinh hãi tột độ.

Hắc Viêm Ma Sư đứng ở trung tâm ngọn lửa giống như một vị vua lửa, và những người bị đốt cháy xung quanh nó chỉ giống như những con kiến hôi.

Ngay lúc này Hắc Viêm Ma Sư ngẩng đầu nhìn lên một dãy cao ốc ở gần đó khiến nhiều người trong tòa nhà la hét trong hoảng loạn. Trong lúc đó một số vẫn còn cầm máy quay video trên tay.

Tuy Hắc Viêm Ma Sư không biết máy quay phim là gì, nhưng từ góc độ của nó, những thứ máy quay phim đó có thể là vũ khí mà con người đang sử dụng để chống lại nó.

"Oanh!"

Ngọn lửa xung quanh Hắc Viêm Ma Sư biến mất, ngay sau đó nó phun ra một quả cầu lửa còn to hơn cả quả bóng rổ, và không ngoài dự đoán quả cầu lửa lao thẳng vào tòa nhà.

"Oanh oanh!"

Đương nhiên một quả cầu lửa cũng không thể khiến tòa nhà sụp đổ, nhưng ngay giây tiếp theo Hắc Viêm Ma Sư nhanh chóng phun ra thêm hai quả nữa.

Uy lực của ba quả cầu lửa tương đương với ba quả tên lửa cực mạnh.

"Ầm ầm!"

Tòa cao ốc cao một hai trăm mét đổ sập xuống trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

"Chúa ơi!"

"Tại sao con Hắc Viêm Ma Sư này lại tấn công tòa nhà?"

"Không phải những chuyên gia kia nói nó coi Sydney như lãnh thổ của mình sao? Sao nó lại phá hủy chính lãnh thổ của mình cơ

chứ?"

Nhiều người dân nước U theo dõi trên Internet kinh ngạc đến ngây người.

Rất nhiều người tham gia biểu tình phản đối đều cảm thấy sống lưng mình lạnh toát, nếu như Hắc Viêm Ma Sư tùy ý giết người, có trời mới biết nó sẽ giết thêm bao nhiêu người nữa. Ngay sau đó nhiều người lặng lẽ rời khỏi đoàn diễu hành.

Vốn họ cho rằng nếu như Hắc Viêm Ma Sư không hành động xằng bậy thì chính phủ sẽ có thời gian nghĩ biện pháp khác, nhưng hiện tại tình huống này không đúng với phán đoán của họ. Bon hắn phải xử lý con Hắc Viêm Ma Sư này càng sớm càng tốt.

"Đúng là tìm chỗ chết mà!"

Tiêu Phàm ngồi trên máy bay lẩm bẩm.

Hắn không thể xem video ngay bây giờ, nhưng hắn có thể nhận được tin nhắn từ Tô Ấu Vi, thêm vào đó còn có thêm một vài bức ảnh khác.

Tô Ấu Vi không theo hắn tới đây.

Nàng có tu vi cấp bậc Tông Sư, cộng thêm sức chiến đấu đã đạt tới cấp bậc SSS, nhưng nếu đến nước U vẫn có chút mạo hiểm. Nếu vẫn còn có những con yêu thú Võ Vương khác đang ẩn nấp trong bóng tối thì sao? Huống hồ nếu cho Tô Ấu Vi đi theo thì rất dễ bị bại lộ thực lực, hiện nay kẻ địch vẫn không biết rằng Tô Ấu Vi có thực lực cấp bậc SSS.

"Ầm!"

Ở phía nước U, lại có thêm một tòa nhà khác bị sập.

Tòa nhà này cao hơn tòa cao ốc trước, Hắc Viêm Ma Sư phải tấn công năm lần liên tiếp vào tòa nhà mới có thể khiến nó sụp đổ.

Theo góc nhìn của Hắc Viêm Ma Sư, những con thú hai chân kia đang không nghe lời, và nó buộc phải làm điều này để lập uy đồng thời khiến những con thú hai chân đó an phận hơn.

Tai nạn tại tàu điện ngầm xảy ra đã khiến nhiều người tham gia diễu hành bị chết cháy, hiện tại lại thêm hai tòa cao ốc đổ sập, lượng người biểu tình ở nước U cũng theo đó mà giảm đi nhanh chóng.

Lúc đầu Hắc Viêm Ma Sư đã phá hủy hoa viên của căn cứ và một số con đường chính dẫn ra khỏi thành phố, nhưng trước mắt có thể thấy không có quá nhiều người tử vong.

Tuy nhiên bây giờ số người chết đã tăng vọt. Trên đường phố có một hai nghìn người bị thiêu chết, nếu cộng thêm hai tòa nhà thì chắc chắn số người tử vong sẽ không dưới một nghìn người.

Vào lúc này Tiêu Phàm vẫn đang làm một giấc trên máy bay.

Khi hắn tỉnh dậy cũng là lúc máy bay đã đến rất gần sân bay Sydney, sân bay này không nằm ở khu vực thành phố nên cũng không bị yêu thú tấn công.

Nhưng bây giờ không có chiếc máy bay nào khác đáp xuống sân bay, đồng ngĩa với Tiêu Phàm là hành khách duy nhất trên chiếc máy bay đã hạ cánh. Hiện tại Sydney rơi vào tình cảnh này những người khác còn tìm đến đây mới là lạ.

"Tiêu Tông Sư, hoan nghênh người đặt chân đến nước nước U."

Người từ phía nước U đến đón tiếp chiếc máy bay của hắn cho biết.

Có một chiếc trực thăng đã chờ sẵn bên cạnh đường băng, họ muốn đưa Tiêu Phàm đến đó ngay lập tức để giết con Hắc Viêm Ma Sư kia.

Chương 801 - Ngươi Đang Dạy Ta Làm Việc Ư?

Tiêu Phàm nói một cách bình tĩnh:

"Ta thấy nhiều người dân nước U các ngươi cũng không hoan nghênh ta, thâm chí còn có nhiều người liên hợp với nhau nhằm

yêu cầu ta quay trở lại Hoa Hạ."

"Hơn nữa các cuộc biểu tình đã nổ ra ở rất nhiều nơi."

"Nhưng phía chính phủ cũng không cứ ai ra mặt để ngăn cản họ hành quân."

Đại diện của nước U tiếp lời:

“Công dân của chúng ta có quyền tự do ngôn luận, cũng có quyền tự do biểu tình, và chúng ta không thể ngăn cản họ”.

"Ngươi là người Hoa Hạ, có thể ngươi không thể hiểu được những chuyện này đâu."

Tiêu Phàm liếc nhìn đối phương, hắn cảm thấy những lời này rất ngạo mạn.

"Không khí ở một đất nước tự do luôn trong lành, điều này rất tốt."

"Nhưng mà hình như ta không quen hít thở loại không khí này, trước tiên ngươi cứ đưa ta đến khách sạn đi, ta phải nghỉ ngơi một ngày mới có thể thích ứng được."

Tiêu Phàm vẫn bình tĩnh mà nói.

Phía đại diện nước U nhíu mày:

"Tiêu Phàm, trong hiệp ước có quy định thời hạn của ngươi chỉ có hai ngày, đến nay đã mười hai giờ trôi qua rồi."

Khí thế trên người Tiêu Phàm bùng phát mạnh mẽ.

"Ngươi đang dạy ta làm việc ư?"

…

Dưới sự ép buộc mạnh mẽ của Tiêu Phàm, người đại diện của nước U đã nhường bước. Sắc mặt của hắn trở nên tái nhợt. Lúc này trong mắt hắn, Tiêu Phàm còn đáng sợ hơn hổ dữ gấp trăm ngàn lần.

“Tiêu...Tiêu tông sư, bọn ta sẽ sắp xếp khách sạn hàng đầu cho

ngươi ngay lập tức.”

Một đại biểu khác của nước U vội nói.

Tiêu Phàm lãnh đạm nhẹ gật đầu:

“Các ngươi phải nhớ rõ là các ngươi năn nỉ ta ký hiệp ước. Nếu các ngươi có thái độ không tốt, ta sẽ ở khách sạn hai ngày rồi trở về, còn Hắc Viêm Ma Sư các ngươi cứ tự tìm cách giải quyết.”

Sắc mặt của mấy đại biểu nước U đã thay đổi. Nếu Tiêu Phàm rời đi, làm thế nào để giải quyết tên Hắc Viêm Ma Sư kia?

“Tiêu tông sư, bọn ta sẽ xử lý thỏa đáng.”

Một trong những đại biểu của nước U vội nói.

Tiêu Phàm đã lên trực thăng, không lâu sau trực thăng đã dừng trên đỉnh của một tòa nhà, Tiêu Phàm tiến vào bên trong phòng tổng thống.

“Tiêu tông sư, ngươi có yêu cầu gì cứ việc nói.”

Một đại biểu của nước U nói.

Tiêu Phàm nhẹ giọng nói:

“Trong nước U của các ngươi, không thể có một người biểu tình ra oai, cũng không thể phát ngôn tự do trên mạng. Ta hết sức nhạy cảm với sự tự do của các ngươi.”

Đại biểu nước U hít sâu một hơi nhẹ gật đầu:

“Tiêu tông sư, bọn ta sẽ phản hồi ý kiến của ngươi.”

Tiêu Phàm vẫy tay, mấy đại diện của nước U rời đi. Bọn hắn nhanh chóng báo cáo tình hình. Các nhà lãnh đạo của nước U nhận được tin thì sắc mặt không quá tốt.

“Đại thống lĩnh, nếu Tiêu Phàm không hành động thì hắn cũng không mất gì nhưng vô số người ở thành phố S vẫn phải chịu khổ.”

“Nhiều người biểu tình phản đối Tiêu Phàm ra tay, điều này quả thật không ổn lắm.”

“Đại thống lĩnh.”

Nhiều người xung quanh lãnh đạo nước U lần lượt lên tiếng. Bây giờ bọn hắn chỉ hy vọng Tiêu Phàm có thể nhanh chóng giải quyết Hắc Viêm Ma Sư.

Hắc Viêm Ma Sư hiện tại cũng không nghỉ ngơi. Nó đang lang thang khắp nơi trong thành phố S, rất nhiều phố đi bộ, cầu nối, con đường đều bị nó phá hủy. Những công trình này đã bị phá hỏng thì người dân ở thành phố S muốn rời đi thậm chí còn khó khăn hơn.

“Ra lệnh cho tất cả các nơi, nghiêm cấm biểu tình phản đối! Hãy chặn tất cả tiếng nói phản đối trên mạng! Ra lệnh cho các phương tiện truyền thông lớn, sau này chỉ cho phép tuyên truyền mặt tích cực!”

Người đứng đầu nước U hít sâu một hơi trầm giọng nói. Ban đầu, hắn cho rằng khi Tiêu Phàm đến đây lập tức sẽ đi giải quyết yêu thú, những hắn không ngờ rằng Tiêu Phàm sẽ vào phòng tổng thống nghỉ ngơi.

Rất nhiều người dân của thành phố S đang sống trong cực khổ, vậy mà Tiêu Phàm hoàn toàn không quan tâm.

“Vâng!”

Giới chức nước U nhanh chóng hành động.

Các nơi biểu tình, nếu có thể thuyết phục thì thuyết phục, nếu thuyết phục không được thì sẽ cử số lượng lớn cảnh sát xuống đường dùng gậy cảnh sát và súng nước áp lực cao khống chế.

Giới chức nước U cũng có động thái mạnh mẽ trên mạng.

Lúc này không cho tự do biểu tình, tự do ngôn luận, bọn hắn chỉ hy vọng có thể Tiêu Phàm hành động sớm hơn một chút.

Đêm tối đã qua, đã đến sáng ngày hôm sau.

“Cốc cốc!”

Đại biểu của nước U lại đến nơi của Tiêu Phàm. Hôm qua bọn hắn đã đến nơi này mấy lần.

“Tiêu tông sư, tối hôm qua ngài nghỉ ngơi tốt không? Nếu ngài nghỉ ngơi tốt, hy vọng ngài có thể nhanh chóng ra tay giải quyết yêu thú.”

Đại biểu nước U cung kính chào xong và nói. Thái độ của bọn hắn so với hôm qua tốt hơn rất nhiều.

“Cũng được, ngủ khá ngon. Tối hôm qua thành phố S có tổn thất gì không?”

Tiêu Phàm nhẹ giọng nói.

Khóe miệng của đại biểu nước U giật một cái, có thể không có tổn thất gì được sao?

Tuy tối hôm qua không chết nhiều người, nhưng không biết bao nhiêu kiến trúc đã bị phá hoại bởi con Hắc Viêm Ma Sư kia. Không nói những cái khác, chỉ những công trình cầu đi bộ và cầu nối cũng đã bị phá hủy hơn trăm cái, tổn thất kinh tế của bọn hắn tối qua lên đến 1 tỷ đô la.

Chương 802 - Cách Đây Bao Xa?

Những tổn thất gián tiếp do phá hủy những thứ đó còn nhiều hơn. Tổng số tiền thiệt hại vượt qua ba tỷ đô la.

“Tiêu tông sư, bọn ta tối hôm qua có một ít tổn thất, nhưng đây là vấn đề của bọn ta, không có liên quan đến Tiêu tông sư ngài. Tiêu tông sư, bọn ta đã mời những đầu bếp hàng đầu của nước H nấu bữa sáng cho ngài. Ngài dùng bữa sáng xong có thể ra tay không?”

Đại biểu của nước U khép nép nói, hắn hoàn toàn không còn sự ngạo mạn của hôm qua. Hiện giờ bọn hắn đã biết rõ, ngạo mạn là phải trả giá đắt.

“Được thôi.”

Tiêu Phàm nhẹ gật đầu.

Trôi qua nửa giờ, Tiêu Phàm đã ăn sáng xong.

“Con Hắc Viêm Ma Sư kia giờ đang ở đâu?”

Tiêu Phàm nhẹ giọng nói.

Người bên cạnh đại biểu nước U vội đưa lên một máy tính bảng, bên trên máy tính bảng là màn hình livestream, con Hắc Viêm Ma Sư này đang đi trên một con phố. Trên đường phố không có một bóng người hay một chiếc xe nào. Hắc Viêm Ma Sư đi trên đường phố trống trải, như thể đang khảo sát địa bàn của mình.

“Nó đang ở hướng nào, cách đây bao xa?”

Tiêu Phàm nhẹ giọng nói.

“Tiêu tông sư, là hướng này, cách đây khoảng bảy cây số.”

Đại biểu nước U vội chỉ một hướng. Tiêu Phàm khẽ gật đầu, hắn lập tức thuấn di đến chỗ của Hắc Viêm Ma Sư.

Có một số tòa nhà cao tầng gần đó, phía sau cửa sổ của những tòa nhà cao tầng có rất nhiều người đang cẩn thận livestream.

“Là Tiêu Phàm của nước H.”

“Ta cũng không tin sức mạnh của hắn, nói không chừng hắn sẽ chết.”

“Lầu bên trên ăn nói cẩn thận, chọc giận hắn hậu quả nước U của chúng ta sẽ phải gánh chịu!”

Trên mạng có rất nhiều người tranh luận ầm ĩ. Nhưng không có nhiều lời bàn tán không tốt, nếu có xuất hiện sẽ bị bên các quan chức nước U ngay lập tức chặn lại.

“Hy vọng cả hai họ cùng thiệt mạng!”

“Tốt nhất là Tiêu Phàm chết đi, Hắc Viêm Ma Sư bị thương nặng,

sau đó chúng ta sẽ chiếm hời, người chết là Tiêu Phàm, vinh quang sẽ thuộc về chúng ta!”

Mấy người tiến hóa của nước M cũng đang chú ý. Bọn hắn ở toà nhà cao tầng gần đó, khoảng cách không quá xa nên có thể trực tiếp thấy.

“Rống!”

Hắc Viêm Ma Sư thấy Tiêu Phàm. Từ trên người của Tiêu Phàm, nó cảm thấy một luồng hơi thở bị đe dọa.

“Oanh!”

Hắc Viêm Ma Sư nhanh chóng phun ra một quả cầu lửa nén. Quả cầu lửa đập vào lá chắn không gian trước mặt Tiêu Phàm, ngọn lửa kinh hoàng bùng nổ ngay trước mặt, nhưng không làm bị thương Tiêu Phàm một chút nào.

Sức mạnh phòng thủ lá chắn không gian của Tiêu Phàm đã đạt đến cấp độ Võ Vương trung kỳ, sức mạnh tấn công của Hắc Viêm Ma Sư cũng chỉ ở cấp bậc Võ Vương trung kỳ.

“Oanh! Oanh!”

Tiêu Phàm bước đến gần, Hắc Viêm Ma Sư lại tấn công thêm hai lần, lá chắn của Tiêu Phàm vẫn ổn, không có chuyện gì xảy ra với hắn.

“Tê, sức mạnh của Tiêu tông sư mạnh như vậy sao?”

“Hắn chắc chắn không phải là cấp bậc Võ Tông, hắn phải đạt đến cấp bậc Võ Vương!”

“Những người tiến hóa cấp SSS của nước M hoàn toàn không có được sức mạnh như vậy.”

Vô số người bàn tán trên mạng. Nhiều cư dân mạng của nước H cũng biết sự việc này, bọn hắn vô cùng hưng phấn.

“Rống!”

Hắc Viêm Ma Sư gầm nhẹ một tiếng. Nó đột nhiên nhào về phía Tiêu Phàm. Chân phải của nó ngưng tụ một nguồn năng lượng mạnh mẽ hơn. Tấn công vật lý kết hợp với tấn công năng lượng, lực tấn công của nó có thể mạnh mẽ hơn.

“Thuấn di!”

Khoảnh khắc Hắc Viêm Ma Sư lao đến, Tiêu Phàm đã thuấn di ra phía sau nó.

“Ầm ầm!”

Sức mạnh khủng khiếp của Hắc Viêm Ma Sư đánh mạnh lên mặt đất. Mặt đất bị đánh thành một cái hố lớn. Lúc này sức phòng ngự của Hắc Viêm Ma Sư đã yếu đi rất nhiều.

“Chết đi!”

Trong lòng Tiêu Phàm mờ mịt. Hắn sử dụng Thần Quang Kiếm, sức mạnh không gian và long khí mạnh mẽ ẩn chứa trong Thần Quang Kiếm. Kiếm quang rơi xuống, Thần Quang Kiếm xuyên qua đầu của Hắc Viêm Ma Sư.

“Rống!”

Hắc Viêm Ma Sư gào thét vô cùng thống khổ. Nó nhanh chóng ngã rầm xuống đất. Bên trong đầu của nó bị tổn thương hết sức nghiêm trọng, nó không muốn chết cũng không được.

Trong tòa nhà cao tầng gần đó có rất nhiều người và vô số người trên mạng đều sợ ngây người. Từ lúc tấn công đến lúc kết thúc chỉ vỏn vẹn vài giây đồng hồ.

Thực lực Tiêu Phàm thể hiện ra quá mạnh mẽ.

…

…

“Chết...chết rồi sao?”

“Con yêu quái giết biết bao nhiêu người, phá hủy bao nhiêu tòa

nhà, đến hỏa tiễn cũng không giết được nó, cứ thế mà chết đi sao?"

"Là người nào đã nói sức mạnh của nhà tiến hóa cấp SSS nước M không thua kém gì Tiêu tông sư?"

"Nếu mời Tiêu tông sư đến sớm hơn một chút, có lẽ căn bản sẽ không có nhiều tổn thất như vậy."

...

Vô số người khiếp sợ khi thấy Hắc Viêm Ma Sư ngã xuống đất chết đi thông qua màn hình livestream. Con Hắc Viêm Ma Sư này trước đây đã thể hiện ra thực lực vô cùng mạnh mẽ., nhưng khi đối mặt với Tiêu Phàm vậy mà không đến mười giây liền ngã xuống đất bỏ mình.

Chương 803 - Giáo Sư

Sự tương phản thực sự này quá mạnh mà.

Rất nhiều người của nước M cũng trực tiếp phá phòng, quỳ liếm.

"Tê, thực lực của Tiêu Phàm thực sự rất đáng sợ."

Trong lòng mấy người tiến hóa của nước M đang theo dõi gần đó cũng vô cùng kinh hãi. Họ ở gần đó, vốn dĩ định chiếm hời, biết đâu Tiêu Phàm và Hắc Viêm Ma Sư đều bị thương, bọn hắn sẽ thu dọn tàn cuộc.

Bây giờ trong lòng bọn hắn chỉ có sự sợ hãi. Nếu bọn hắn bị Tiêu Phàm phát hiện, liệu Tiêu Phàm có giết bọn hắn hay không? Nếu Tiêu Phàm tấn công thì bọn hắn chỉ có một con đường chết.

"Dễ dàng chống lại các đòn tấn công của Hắc Viêm Ma Sư, hắn thể hiện sức phòng thủ mạnh mẽ, giết chết Hắc Viêm Ma Sư chỉ với một đòn cho thấy khả năng tấn công cực mạnh. Hắn đang cố ý cho người khác thấy sức mạnh của mình để kinh thiên động địa!"

Liên minh tiến hóa của nước M, Joseph cau mày nói.

“Chúng ta đã có người tiến hóa cấp SSS, không ngờ thực lực giữa chúng ta và Tiêu Phàm lại chênh lệch lớn như vậy, hắn đã đạt đến cấp Võ Vương rồi.”

Một giáo sư hàng đầu bên cạnh Joseph nói.

Giáo sư Milo và những người khác đã đến dị giới, nghiên cứu hiện tại do giáo sư này phụ trách, hắn cũng rất mạnh trong lĩnh vực nghiên cứu dịch tiến hóa cũng. Nhưng bây giờ hắn cảm thấy bất lực, nghiên cứu ra dịch tiến hóa cấp SSS và tăng xác suất thành công của dịch tiến hóa cấp SSS đối với bọn hắn mà nói cũng đã rất khó khăn. Cho nên là dịch tiến hóa cấp Võ Vương rất khó nghiên cứu ra được.

Cứ xem như có thể nghiên cứu được thì nguyên liệu của dịch tiến hóa cấp Võ Vương chắc chắn cũng vô cùng quý hiếm, tỉ lệ thành công cũng rất nhỏ.

“Giáo sư Curry, sói nhiều cũng có thể cắn chết hổ dữ! Hiện tại không cần nghĩ đến dịch tiến hóa cấp Võ Vương, trước tiên hãy giảm chi phí và tăng tỉ lệ thành công cho dịch tiến hóa cấp SSS trước đi!”

Joseph trầm giọng nói.

“Vâng.”

Giáo sư Curry nhẹ gật đầu, hắn nhanh chóng quay về phòng thí nghiệm, Tiêu Phàm thể hiện thực lực mạnh như vậy mang đến cho hắn không ít kích thích.

Bên phía nước U, Tiêu Phàm đến gần Hắc Viêm Ma Sư.

Trái với sự to lớn của Hắc Viêm Ma Sư, thân thể của hắn thoạt nhìn rất nhỏ bé, nhưng hắn chỉ cần dùng một chiêu đã giết chết Hắc Viêm Ma Sư.

“Hưu!”

Tiêu Phàm thu hồi Thần Quang Kiếm trong đầu Hắc Viêm Ma Sư lại. Thần Quang Kiếm không hề bị dính máu.

“Thu!”

Tiêu Phàm đặt tay lên đầu Hắc Viêm Ma Sư, cái xác khổng lồ của Hắc Viêm Ma Sư biến mất, tất cả vết máu trên mặt đất cũng biến mất hoàn toàn. Những thứ này có thể giao cho quốc gia, xác của Hắc Viêm Ma Sư và máu của nó có giá trị nghiên cứu rất cao.

“Thuấn di!”

Sau khi tiêu diệt yêu thú, Tiêu Phàm lại thuấn di về lại khách sạn.

“Tiêu tông sư, ngươi...”

Bên trong phòng khách sạn, đại diện nước U vẫn còn ở đó. Bọn hắn nhìn Tiêu Phàm với ánh mắt vô cùng kinh hãi. Tiêu Phàm rời đi chưa đầy một phút, bọn hắn thông qua livestream thấy được toàn bộ cuộc tấn công của Tiêu Phàm.

“Tiêu Phàm, thật ra ngươi không mệt mỏi chút nào, thực lực của ngươi có thể dễ dàng đối phó với yêu thú, vậy mà tối hôm qua ngươi lại không ra tay. Ngươi đã khiến cho bọn ta chết rất nhiều người và phải chịu tổn thất to lớn.”

Một trong những đại diện nước U chất vấn.

Hắc Viêm Ma Sư chết đi rồi, tảng đá đè nặng trong lòng họ cũng không còn. Vậy nên hắn cảm thấy có thể dùng đạo đức chống lại Tiêu Phàm.

“Ngươi có bệnh tim. Ngươi sắp chết.”

Tiêu Phàm nhìn về phía đối phương rồi bình tĩnh nói.

“Ngươi nói láo, ta mới...”

Đối phương nghiêm nghị nói, hắn vẫn chưa nói xong đã lập tức đau đớn che tim, sau đó hắn nhanh chóng co quắp lại ngã xuống đất, sau vài giây đồng hồ đã ngừng thở.

Những đại diện còn lại của nước U vô cùng sợ hãi nhìn qua Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm thần sắc lãnh đạm nói:

“Các vị, nếu chúng ta là kẻ địch của nhau, các ngươi cảm thấy ta hay Hắc Viêm Ma Sư đáng sợ hơn?”

“Tiêu tông sư, bọn ta tuyệt đối không có ý muốn trở thành kẻ thù của ngươi.”

“Tiêu tông sư, ta làm chứng, hắn ta có bệnh tim!”

Những đại diện khác của nước U vội nói.

Tiêu Phàm lạnh lùng nói:

“Nước H của bọn ta là một đất nước có lễ nghi, mọi thứ đều có đạo lý và quy tắc, nhưng điều đó không có nghĩa là ta sẽ tuân theo quy tắc. Nếu các ngươi cho rằng Hắc Viêm Ma Sư chết rồi nên các ngươi có thể làm loạn, vậy ta sẽ phá hủy tất cả các tàu chiến, tàu ngầm và máy bay chiến đấu của các ngươi. Ta sẽ giết sạch những nhà tài phiệt hàng đầu của các ngươi.”

Những đại diện của nước U sợ hãi trong lòng. Bọn hắn cảm thấy sát khí nồng nặc, nếu sự việc vừa được giải quyết mà bọn hắn đã trở mặt ngay thì Tiêu Phàm sẽ phá hủy nước U của bọn hắn.

“Tiêu tông sư...Không đúng, Tiêu Võ Vương, bọn ta tuyệt đối sẽ không trở thành kẻ thù với ngài.”

“Đúng vậy Tiêu Võ Vương, bọn ta tuyệt đối sẽ không làm như vậy.”

Những đại biểu của nước U nhanh chóng bày tỏ thái độ.

Chương 804 - Phá Hủy

Tiêu Phàm nhẹ giọng nói:

“Các ngươi tốt nhất quản lý dư luận thật tốt, còn nữa ta không muốn xảy ra sự kiện chống lại nước H phản nước H tại nước U. Nếu có thì đừng trách ta không khách khí. Đúng rồi, hy vọng các

ngươi có thể giúp ta một việc.”

Một trong những đại diện của nước U vội nói:

“Xin mời Tiêu Võ Vương nói”

Tiêu Phàm nói:

“Có một số người gốc H tại nước U của các ngươi xông lên tuyến đầu phản nước H, làm phiền các ngươi xử lý bọn hắn nghiêm khắc. Ta hy vọng sắp tới cuộc sống của họ ngày càng khó khăn càng tốt, có hiểu không?”

Mấy đại diện của nước U gật đầu liên tục.

“Tiêu Võ Vương, không có vấn đề, đây chỉ là chuyện nhỏ.”

“Tiêu Võ Vương, bọn ta nhất định sẽ phản ánh lên trên và nghiêm túc xử lý.”

Tiêu Phàm dò hỏi:

“Linh huyệt cấp SS kia, chắc các ngươi cũng phát hiện ra rồi đúng không?”

Một trong những đại diện có địa vị tương đối cao của nước U biết tình hình của vấn đề này, hắn do dự một chút rồi nhẹ gật đầu.

“Tiêu Võ Vương, đúng là bọn ta đã phát hiện ra.”

Tiêu Phàm nói:

“Các ngươi định sẽ xử lý linh huyệt cấp SS kia thế nào?”

“Tiêu Võ Vương, bọn ta định là sẽ phá hủy nó.”

Đại diện nước U kia đáp.

Tiêu Phàm nhíu mày:

“Phá hủy sao? Linh huyệt cấp SS biết đâu lại có chỗ tốt, các ngươi muốn phá hủy, nước M đồng ý cho các ngươi phá hủy sao?”

Đại diện nước U cười khổ nói:

“Yêu thú cấp SS quá đáng sợ, trong thời gian ngắn đã xuất hiện hai con, lỡ sau này chúng thoát ra nữa thì phải làm sao? Người của nước M lúc đầu không quá vừa lòng, nhưng thực lực ngươi thể hiện ra mạnh mẽ, rất có thể bọn hắn sẽ đồng ý kế hoạch của chúng ta.”

Linh huyệt cấp SS ở nơi hẻo lánh khô cằn, ngược lại, nước U không lo lắng sẽ ảnh hưởng đến người dân.

Tiêu Phàm nói:

“Phá hủy linh huyệt cấp SS hậu quả khó mà tưởng tượng, trước khi các ngươi phá hủy cần thông báo với toàn cầu, để toàn cầu làm tốt công tác chuẩn bị. Các ngươi cũng không thể lập tức phá hủy linh huyệt cấp SS kia!"

Đại diện nước U nói:

“Tiêu Võ Vương ngài yên tâm, chuyện này ảnh hưởng tới nước U của bọn ta nhất, chính bọn ta cũng cần thời gian chuẩn bị. Tiêu Võ Vương, việc bọn ta phá hủy linh huyệt ngươi không phản đối sao?”

Tiêu Phàm nhẹ giọng nói:

“Phá hay không phá linh huyệt là chuyện của các ngươi, các ngươi đã quyết định như vậy, hậu quả tự mình gánh chịu. Ta chỉ có một yêu cầu, ít nhất hãy thông báo với toàn cầu trước một tuần để mọi người chuẩn bị sẵn sàng.”

…

Dối với Tiêu Phàm mà nói, việc phá hủy Linh huyệt cấp SS hay không cũng nửa tốt nửa xấu. Theo kinh nghiệm của linh huyệt cấp A ở căn cứ số 13, nếu phá hủy linh huyệt cấp SS, có thể một nửa linh huyệt sẽ mạnh hơn và nửa còn lại sẽ suy yếu.

Bây giờ nước H có hai linh huyệt cấp SS, có khả năng một trong số đó sẽ trở nên mạnh hơn và cái còn lại sẽ trở nên yếu hơn, nếu vậy cũng có thể chấp nhận được.

Chỉ trong thời gian ngắn, hai con yêu thú cấp Võ Vương đã xuất hiện ở nước U, nếu hắn không mạnh mẽ ngăn cản chúng, đến lúc đó có nhiều người của nước U chết thì phải làm sao bây giờ?

Tiêu Phàm lười dính đến chuyện nhân quả này. Bây giờ hắn là người tu luyện, cho nên tâm ma và nhân quả, những chuyện này hắn cũng cần phải cân nhắc một chút, lực lượng dư luận cũng cần phải cân nhắc lại.

Hơn nữa, nếu linh huyệt cấp SS được giữ lại thì hắn cũng không thể ở đây mãi, không chừng phía nước M còn có thể nhận được nhiều lợi ích hơn.

"Tiêu Võ Vương, chúng ta nhất định sẽ sớm thông báo cho toàn thế giới! Nếu ảnh hưởng lớn đến thế giới, chúng ta cũng sẽ gặp phiền phức."

Đại biểu đứng đầu nước U nói.

Tiêu Phàm nhạt tiếng nói:

"Linh huyệt ở đâu, ta đến xem một chút. Nếu bên kia có yêu thú, tiện thể ta sẽ giải quyết giúp các ngươi."

"Tiêu Võ Vương, chuyện này chúng ta cần xin chỉ thị. Nhưng chắc cũng không phải vấn đề gì lớn."

Rất nhanh mấy đại biểu nước U đã xin chỉ thị của cấp trên, đương nhiên cấp trên đã đồng ý, bọn hắn biết rõ dù có phản đối cũng vô dụng.

Ba giờ sau, Tiêu Phàm đáp máy bay trực thăng đến chỗ linh huyệt, hai ba trăm km xung quanh đây đều cực kỳ hoang vu.

"Đúng là linh huyệt cấp SS."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng. Linh huyệt của hắn ở huyện Lôi Sơn rất gần đến cấp độ SS, nhưng khi so sánh linh khí ở huyện Lôi Sơn với linh huyệt này lại có chênh lệch rõ ràng.

"Hai con Hắc Viêm Ma Sư xuất hiện liên tục, đường hầm linh huyệt này hẳn là dẫn đến lãnh địa của Hắc Viêm Ma Sư, khẳng

định không phải tại đế quốc Thần Long."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Hắc Viêm Ma Sư sinh sống ở hoang mạc nóng bức, không thích hợp với hoàn cảnh của đế quốc Thần Long, cũng không có nhiều Hắc Viêm Ma Sư ở đế quốc Thần Long.

Nhưng lại có một số sủng vật loại hình Hắc Viêm Ma Sư. Đối với những cao thủ lợi hại mà nói, nuôi nhốt vài con Hắc Viêm Ma Sư không phải là vấn đề lớn.

Chương 805 - Yên Thú Lan Rộng Tới Toàn Cầu

"Trước khi các ngươi đánh bom linh huyệt, hãy thiết lập thêm vài tuyến phòng ngự trong bán kính một trăm km, có thể các ngươi phải đánh bom nhiều yêu thú hơn."

Tiêu Phàm nhàn nhạt nói.

"Tiêu Võ Vương, thật là...sẽ như vậy sao? Trước đó nước M đã phá hủy một linh huyệt cấp A, cũng không xuất hiện tình huống như vậy."

Một người tiến hóa của nước U đứng bên cạnh Tiêu Phàm nói.

Hắn là người tiến hóa cấp SS.

"Ta chỉ đưa ra đề xuất, các ngươi có bố trí hay không thì tùy. Nếu các ngươi thông minh, thì bố trí nhiều bom hơn ở một số khu vực xung quanh."

Tiêu Phàm nhàn nhạt nói. Hắn cũng không phải là tốt bụng nhắc nhở nước U, nhưng nếu ở nước U xuất hiện nhiều yêu thú, những con yêu thú đó có thể lan rộng ảnh hưởng đến toàn cầu.

"Tiêu Võ Vương, chúng ta sẽ chuẩn bị thêm!"

Không bao lâu sau, Tiêu Phàm rời đi. Hắn chỉ tới xác định vị trí

của linh huyệt.

...

Đảo mắt qua ba ngày, Tiêu Phàm đã về nước. Hắn đi đến linh huyệt trên biển.

"Ông chủ!"

Từ Đông, người canh giữ ở đây, cung kính chào nói.

"Làm rất tốt."

Tiêu phàm ngắm nhìn bốn phía rồi mỉm cười nói.

Toàn bộ hải đảo đã mở rộng ra rất nhiều, đường băng trên hải đảo đã dài đến một ngàn mét. Chiều dài này đủ để hầu hết các máy bay chiến đấu cất cánh và hạ cánh. Bây giờ việc xây dựng hải đảo phía Tây Bắc đang như hỏa như đồ* tiến hành, một bến cảnh nước sâu cho chiến hạm đã được xây dựng.

*Như Hỏa Như Đồ: Chữ "Đồ" là chỉ màu trắng của bông lau. Nguyên ý của câu thành ngữ này là "Đỏ như lửa, trắng như bông lau", thường dùng để chỉ khí thế rầm rộ.

*Như Hỏa Như Đồ: Chữ "Đồ" là chỉ màu trắng của bông lau. Nguyên ý của câu thành ngữ này là "Đỏ như lửa, trắng như bông lau", thường dùng để chỉ khí thế rầm rộ.

Hơn nữa bến cảng này được xây gần với linh huyệt nhất.

Cần thêm không ít thời gian để hoàn thành toàn bộ hải đảo, nhưng chiến hạm đã có thể tới, đã có thể truyền từ đây đến dị giới.

"Ông chủ, dầu nhiên liệu từ Trung Đông đã được chở tới từ hôm qua, bây giờ những chiếc tàu đó đang neo cách đây hơn mười hải lý. Những thuyền viên trên các tàu đó đều được thay thành người của chúng ta."

Từ Đông nói.

Trên những con tàu đó chứa đầy dầu diesel, xăng các loại, nếu

chúng tới gần thì chỉ cần bất kỳ một tai nạn nào cũng có thể phá hủy hòn đảo này. Về phần phá hủy linh huyệt sâu một trăm mét, là điều không có khả năng.

"Làm tốt lắm. Hãy để những chiếc tàu kia tới gần!"

Tiêu Phàm nhàn nhạt nói.

Chỉ có mười mấy hải lý, không đến một giờ để những con tàu đó đã tới gần đây, trong thời gian chờ đợi, Tiêu Phàm đi kiểm tra bên trên những chiếc thuyền đó.

Hắn dùng niệm lực tinh thần quét nhìn tất cả vị trí trên mỗi con tàu, xác định bên trên những con tàu này không có các thứ như bom điều khiển từ xa. Tàu này là do vương tử Colin chuẩn bị, đương nhiên hắn sẽ không giở trò quỷ, nhưng trên đường đi, nói không chừng nước M sẽ làm ra chuyện gì.

"Tích tích!"

Bất tri bất giác đã đến chín giờ tối. Tướng quân Dương Chấn Quốc gọi điện đến đây.

"Tiêu Phàm, mười hai chiến hạm nhóm thứ hai sắp đến chỗ ngươi."

Tiêu Phàm kinh ngạc nói:

"Dương tướng quân, không phải mười chiếc chiến hạm sao?"

Dương Chấn Quốc cười sảng khoái:

"Các công nhân rất nhiệt tình, rất nhiều người bọn hắn đồng ý hi sinh một chút thời gian nghỉ ngơi để tăng ca."

"Dương tướng quân, ngươi hãy thưởng cho mỗi người công nhân thêm 2 vạn tiền thưởng, tổng cộng bao nhiêu, đến lúc đó ngươi nói tổng số tiền, ta sẽ chuyển cho ngươi. Nhân tiện, thịt của Hắc Viêm Ma Sư có thể ăn, ta ăn thử một chút rồi mùi vị cũng không tệ, nghiên cứu không cần nhiều như vậy, đến lúc đó ta sẽ đưa một chút thịt qua để bọn hắn có thêm đồ ăn! Thịt của Hắc Viêm Ma Sư ăn siêu bổ, có ích cho việc tu luyện của bọn hắn."

Tiêu Phàm cười nói.

Dương Chấn Quốc cười nói:

"Vậy thì tốt quá, ta cũng muốn nếm thử thịt của yêu thú cấp Võ Vương, đến lúc đó chúng ta uống vài chén!"

"Được."

Tiêu Phàm cười ha hả đáp ứng.

Không bao lâu sau, Tiêu Phàm đã thấy bóng dáng của chiến hạm. Tuy mười hai chiếc tàu chiến hạm này còn kém xa so với chiến khu nửa triệu tấn uy dũng, nhưng chúng cũng có công trong việc trấn giữ vùng biển nước H.

...

Liên minh người tiến hóa nước M.

Joseph đã nhận được tin chiến hạm của nước H đang đến gần linh huyệt trên biển của nước H.

"Minh chủ, mười hai chiến hạm của nước H đã tiến đến linh huyệt trên biển, tàu chuyên chở hàng từ Trung Đông cũng đã đến, Tiêu Phàm nhất định sẽ truyền chiến hạm đi. Nếu chiến hạm mới được truyền đến dị giới, sức mạnh của đế quốc Thần Long sẽ tăng lên, chúng ta có cần làm gì không?"

Một cao thủ bên cạnh Joseph nói.

Chương 806 - Dao Động Không Gian

Joseph cau mày nói:

"Ý ngươi là, chúng ta yêu cầu nước U kích nổ linh huyệt cấp SS kia?"

"Đúng vậy!"

Joseph lắc đầu.

"Nếu kích nổ linh huyệt kia, linh huyệt trên biển của nước H có thể sẽ trở nên mạnh hơn, huống hồ chúng ta còn chưa chuẩn bị sẵn sàng."

Phía nước M cũng không phản đối việc nước U muốn kích nổ linh huyệt. Tiêu Phàm bày ra thực lực quá mạnh, bọn hắn không có cách nào để khống chế linh huyệt đó, đã khống chế không được thì phá hủy cũng là một lựa chọn tốt.

"Cốc cốc!"

Rất nhanh đã tới đêm khuya, tấm kính lớn bên cạnh Tiêu Phàm vang lên tiêng gõ. Đáng nói là, bây giờ Tiêu Phàm đã xây xong kho hàng ở đây nên nước M cũng không thể thấy việc hắn lấy chiếc gương ra thông qua vệ tinh.

"Ông nội, ngươi đang ở Bắc Cương à?'

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tiêu Hải nhẹ gật đầu:

"Đương nhiên, ngươi nói lần này muốn truyền chiến hạm tới, cho nên ông nội đương nhiên phải ở linh huyệt Bắc Cương."

"Ông nội, bên chúng ta xảy ra chút chuyện..."

Tiêu Phàm nói chuyện xuất hiện linh huyệt cấp SS ở nước U, cũng nói chuyện nước U định kích nổ linh huyệt cấp SS kia.

"Ông nội, ngươi cảm thấy cho nổ tan một cái linh huyệt cấp SS, có thể gây ra hậu quả nghiêm trọng đến hai thế giới không?"

Tiêu Phàm dò hỏi...

Tiêu Hải trầm giọng nói:

"Linh huyệt cấp SS rất mạnh, đương nhiên cũng sẽ có ảnh hưởng tương đối mạnh, có thể hủy diệt tất cả trong phạm vi mấy chục cây số."

Tiêu Phàm kinh ngạc nói:

"Lần trước không có phát sinh tình huống như vậy mà."

Tiêu Hải nói:

"Kích nổ linh huyệt cấp A và kích nổ linh huyệt cấp SS sẽ tạo ra dao động không gian khác nhau. Cơ thể con người cũng như những thứ khác có thể chịu được dao động không gian nhỏ nhưng những giao động không gian mạnh hơn nữa thì khó có thể chịu được."

…

"Cháu ngoan, đến lúc đó ngươi tuyệt đối không được đi xem náo nhiệt. Dù bây giờ thực lực của ngươi cũng không tệ lắm, nhưng nếu dao động không gian cực kỳ mãnh liệt, ngươi cũng sẽ không chịu nổi, cơ thể ngươi sẽ bị xé thành mảnh nhỏ ngay."

Tiêu Hải nhắc nhở với vẻ mặt nghiêm túc.

Tiêu Phàm vội nói:

"Ông nội, ngươi yên tâm đi, lòng hiếu kỳ của ta không có lớn như vậy, coi như không có chuyện này, nhưng lỡ như có rất nhiều yêu thú xuất hiện thì sao?"

"Ngươi biết là được rồi."

Tiêu Phàm nói:

"Ông nội, ta truyền đồ cho ngươi trước."

Tiêu Phàm nhanh chóng mở ra đường hầm linh huyệt. Hai chiếc xe phát khói cũng tạo ra một lượng khói lớn. Bây giờ là ban đêm, tuy nhiên trên chiến hạm và tàu chở hàng đều có đèn, cho nên dù là người mình thì việc gì nên che giấu hắn cũng phải che giấu.

Vì sao đi nữa những người này cũng sẽ không được truyền qua dị giới.

"Ổn định tốc độ, từ từ tiến lên!"

Giọng nói Tiêu Phàm vang lên trong phòng chỉ huy của từng chiếc

chiến hạm. Người lái tàu không thấy phía trước, nhưng dưới sự chỉ huy của Tiêu Phàm, bọn hắn vẫn điều khiển chiến hạm di chuyển chầm chậm về phía trước. Khi họ đến gần tấm kính, chiến hạm lập tức bị sức mạnh của Tiêu Hải kéo qua, chiếc chiến hạm thứ nhất nhanh chóng biến mất.

"Cháu ngoan, truyền chiến hạm dễ hơn rất nhiều so với trước kia."

Tiêu Hải cười nói.

Không tốn bao nhiêu thời gian để truyền toàn bộ mười hai chiến hạm qua, đáng tiếc là tàu hàng chở nhiên liệu của vương tử Colin quá lớn nên không thể truyền qua.

Những chiếc tàu hàng mà Tiêu Phàm tìm nhà máy đặt làm chỉ có trọng lượng từ bốn đến năm ngàn tấn, hơn nữa thân tàu còn dài nhỏ, để sau này có thể dễ dàng truyền tàu hàng qua. Chờ những chiếc tàu hàng này được truyền qua, thực lực của Hải quân đế quốc Thần Long sẽ tăng vọt.

Tiêu Phàm đi lên một chiếc tàu chở hàng. Hắn điều khiển chiếc kính lớn tiến về phía trước, những thùng hàng trên tàu nhanh chóng biến mất từng cái một, trong những thùng hàng này đều chứa đầy dầu nhiên liệu. Tổng lượng dầu nhiên liệu trên tất cả tàu chở hàng vượt qua ba mươi vạn tấn.

Nhiều dầu nhiên liệu như vậy, nếu không có linh huyệt sẽ không thể truyền qua, nhưng ở đây có một đường hầm linh huyệt cấp S nên truyền đi cũng không khó khăn lắm.

"Cháu ngoan, khi nước U kích nổ linh huyệt cấp SS kia, nếu có thể thì để Ấu Vi tới linh huyệt hoặc là linh huyệt cấp SS ở huyện Lôi Sơn qua đây thăng cấp lần nữa. Yêu thú cấp Võ Vương cũng đã xuất hiện, nhưng hiện tại thực lực của Ấu Vi vẫn còn khá thấp."

Tiêu Hải nói.

Tiêu Phàm nói :

"Ông nội, ta có thể đi qua linh huyệt cấp SS sao?"

Tiêu Hải lắc đầu:

"Ngươi không thể qua đây thông qua kính được, dù chỉ đơn thuần là linh huyệt cấp SS, ngươi cũng không có khả năng truyền qua. Linh huyệt đạt cấp SSS mới được."

Tiêu Hải có thể thoải mái mà truyền mọi thứ qua không thể tránh khỏi phần lớn là nhờ ưu điểm của huyết mạch liên kết giữa hắn và Tiêu Phàm, nhưng sau này Tiêu Phàm qua dị giới rồi thì sẽ không có được ưu thế này nữa.

Chương 807 - Kiêng Kỵ

"Ông nội, nếu có được linh huyệt cấp SS, vây sau này Ấu Vi qua đó có thể tăng tu vi tới cấp bậc gì?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tiêu Hải suy nghĩ một chút nói:

"Đối với linh huyệt cấp SS, tu vi của Ấu Vi qua lại có thể lên đến cấp bậc Đại Tông Sư. Nhưng để đảm bảo an toàn, thì đạt đến Đại Tông Sư viên mãn thì tốt hơn. Đến lúc đó tu vi của nàng sẽ vượt qua ngươi rồi."

Tiêu Phàm gật gật đầu, thực lực của Tô Ấu Vi trở nên mạnh hơn, đương nhiên hắn sẽ không ghen tỵ, dù sao đôi khi lăn giường Tô Ấu Vi cũng sẽ ở phía trên.

...

Dị giới.

Sau khi nhận được chiến hạm mà Tiêu Phàm truyền tới, Tiêu Hải nhanh chóng quay trở về Thần Đô.

"Lập tức nắm bắt thời gian tiến hành cải tạo những chiến hạm này."

Tiêu Hải trầm giọng nói.

Mười ba chiến hạm hạng nhất do đế quốc Kền Kền tặng cho đế

quốc Huyết Anh đã đến, tốc độ của những chiến hạm cũng không thua kém gì so với chiến hạm mới của bọn hắn. Bây giờ phe đế quốc Huyết Anh đã bắt đầu rục rịch. Cho nên bọn hắn muốn lợi dụng ưu thế về tốc độ để nhằm vào chiến hạm của đế quốc Huyết Anh là rất khó.

Sở dĩ đế quốc Huyết Anh chưa có hành động chủ yếu là do kiêng kị quân đoàn binh sĩ Tu La ở thành Hoành Phổ, bất cứ lúc nào bọn hắn cũng có thể uy hiếp đến thành Huyết Anh. Hơn nữa nếu hạm đội của bọn hắn dám đến bờ biển của đế quốc Thần Long để gây sự, quân đoàn binh sĩ Tu La của thành Hoành Phổ rất có thể sẽ đại khai sát giới*.

"Vâng, bệ hạ!"

Nhiều người trong xưởng tàu đồng thanh nói. Họ đều là pháp sư bày trận tài giỏi, trong số đó có một số người còn là cao thủ cấp bậc Võ Đế.

Tiêu Hải rời đi.

Có mười hai chiếc chiến hạm mà Tiêu Phàm truyền tới đây, hắn cảm thấy dễ thở hơn nhiều. Qua một thời gian ngắn nữa đế quốc Thần Long sẽ có hai mươi hai chiếc chiến hạm kiểu mới. Ngoài ra còn có bốn chiếc tàu ngầm.

Nếu đối đầu trực diện, thực lực của đế quốc Thần Long tuy không thể so được với hơn trăm chiếc tàu chiến của để quốc Huyết Anh, nhưng bọn hắn cũng không cần thiết phải đối đầu trực tiếp. Nhưng chỉ cần bọn hắn vẫn chiếm ưu thế hơn về số lượng với các chiến hạm hạng nhất của đế quốc Huyết Anh là được, như vậy phe đế quốc Huyết Anh cũng sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

...

Đế quốc Huyết Anh, thành Hoành Phổ.

Lý An Vinh đứng trên tường thành.

Bây giờ xung quanh thành Hoành Phổ có hơn mười vạn quân địch, bọn hắn đóng quân cách đó mười dặm, phạm vi áp chế tu vi của

thành Hoành Phổ chỉ có tám, chín dặm.

"Tướng quân, đế quốc Huyết Anh dường như có dự định công thành. Có lẽ bọn hắn có một lượng nhỏ bom có thể nổ tung cửa thành hoặc là tường thành."

Bên cạnh Lý An Vinh có người nói.

"Ừm."

Lý An Vinh khẽ gật đầu. Việc bọn hắn chiếm cứ thành Hoành Phổ thành là cái gai trong mắt, cái đinh trong thịt của đế quốc Huyết Anh. Nếu không giải quyết bọn hắn, Võ Đế Bát Kỳ sẽ ăn không ngon ngủ không yên.

Bây giờ đế quốc Huyết Anh đã khẩn trương điều động mười vạn người tới đây, nếu nói bọn hắn không có kế hoạch công thành, bọn Lý An Vinh cũng không tin.

Nếu chỉ phòng bị bọn hắn sẽ không cần đến tận mười vạn binh lính như vậy.

Bây giờ đế quốc Huyết Anh còn phải đối phó với cuộc nổi loạn của thân vương Tokugawa, việc điều mười vạn người tới cũng sẽ ảnh hưởng lớn đến hắn.

"Chú ý động tĩnh của kẻ địch!"

Trời dần tối, Lý An Vinh đã rời khỏi tường thành.

Có người của đế quốc Huyết Anh đang lặng lẽ tiếp cận bên ngoài thành. Bọn hắn chỉ cách tường thành bốn năm dặm.

Binh sĩ quân đoàn Tu La đang điều khiển máy bay không người lái đi tuần tra, nhưng phạm vi ngoài thành lớn, rất khó để phát hiện một số binh lính của đế quốc Huyết Anh đang đến gần.

"Nhắm chuẩn...phóng đi!"

m thanh của pháo cối vang lên. Ba quả đạn pháo nhanh chóng hạ xuống tòa tháp của thành Hoành Phổ.

"Đùng! Đùng! Đùng!"

Một trong ba quả đạn đã trúng đích. Hai cái khác, một cái thì rơi xa hơn, một cái còn lại thì rơi gần hơn một chút.

Trên cổng thành cũng không có nhiều binh sĩ của quân đoàn Tu La, vụ nổ cũng không nổ chết binh sĩ nào của quân đoàn Tu La, nhưng một số lượng lớn binh sĩ của quân đoàn Tu La đã bị đánh thức.

"Rút lui!"

Mười mấy binh sĩ của đế quốc Huyết Anh nhanh chóng rút lui.

"Tướng quân."

Lý An Vinh lập tức chạy tới cổng thành.

"Có người tử vong không?"

Lý An Vinh trầm giọng nói.

"Tướng quân, không có người tử vong, nhưng có một người bị thương nhẹ. Đại quân địch không có hành động khác, xem ra là cố ý chỉ hao tổn sức lực bên ta."

Một vị tướng trước mặt Lý An Vinh báo cáo.

Lý An Vinh âm thầm nhíu mày. Nếu đế quốc Huyết Anh tiếp tục dùng cách này để quấy rối bên ta thì người của bọn hắn sẽ không được nghỉ ngơi tốt, tất nhiên sức chiến đấu cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Chương 808 - Xông Lên

Một vị tướng khác nói:

"Tướng quân, ta cảm thấy bọn hắn không chỉ là lên kế hoạch làm cho chúng ta mệt mỏi, bọn hắn chắc hẳn là có ý muốn phá hủy tường thành của chúng ta."

Lý An Vinh nhìn chằm chằm bên ngoài.

Thật lâu sau, hắn nói:

"Suy nghĩ của các ngươi có khả năng đúng, nhưng khả năng lớn hơn là bọn hắn đang cố ý chọc giận chúng ta. Có lẽ bọn hắn muốn kích thích để chúng ta ra khỏi thành chiến đấu. Hạ lệnh toàn quân, bất luận kẻ nào cũng không được tự tiện ra khỏi thành tấn công! Kẻ địch nhất định có ý đồ công thành, nhưng nếu có thể dẫn dụ chúng ta ra khỏi thành tiến công, bọn hắn sẽ dễ dàng nhằm vào chúng ta hơn nhiều."

Nếu ra khỏi thành để nghênh chiến, Lý An Vinh cũng không có nắm chắc chiến thắng. Bên ngoài, đế quốc Huyết Anh có mười vạn người, nói không chừng trong bóng tối còn nhiều hơn nữa!

Còn nếu là thủ thành, đừng nói mười vạn người, coi như đế quốc Huyết Anh có đến hai trăm ngàn người, Lý An Vinh cũng có tuyệt đối nắm chắc bọn hắn có thể thủ được thành.

…

Chẳng mấy chốc đã ba ngày trôi qua, bọn Lý An Vinh liên tục gặp công kích và quấy rối. Thậm chí họ còn chết vài người, nhưng dưới nghiêm lệnh của Lý An Vinh, hai vạn binh sĩ đoàn quân Tu La trong thành Hoành Phổ cũng không rời thành, họ cố thủ thành Hoành Phổ.

“Tướng quân, đạn pháo của chúng ta đã tiêu hao hết bảy mươi phần trăm, có lẽ ba ngày qua binh sĩ của đoàn quân Tu La cũng mệt mỏi rất nhiều.”

Một vị tướng của đế quốc Huyết Anh nói.

“Có vẻ như không thể nào kích động binh sĩ đoàn quân Tu La! Chúng ta ngoài sáng có mười vạn tướng sĩ, trong bóng tối còn có năm vạn, trong thành là con dân của chúng ta, cũng không tin đoạt không thể đoạt được thành Hoành Phổ!”

Đại tướng quân Mutono của đế quốc Huyết Anh nhỏ giọng nói.

Đế quốc Hắc Hổ thất bại ở trong tay đế quốc Thần Long, nước Thiên La cũng thất bại, quân đoàn Tu La của đế quốc Thần Long thể hiện ra thực lực mạnh mẽ. Nhưng đế quốc Huyết Anh từ trước

đến nay luôn kiêu căng, từ binh lính, tướng quân đến hoàng đế, họ đều có lòng tin hoặc là tham vọng. Bọn hắn cũng không cho rằng mình yếu hơn binh lính của đế quốc Thần Long.

Trước kia khi họ xâm lược đế quốc Thần Long, một binh sĩ đế quốc Huyết Anh, thường có thể giết chết vài binh sĩ đế quốc Thần Long. Hiện tại có mười lăm vạn người. Nếu cần thiết họ có thể giúp đỡ, thành Hoành Phố vẫn là thành trì của họ.

"Tướng quân, đêm nay chắc sẽ có một trận cuồng phong bão táp, máy bay không người lái của đế quốc Thần Long sẽ không bay xa được, hơn nữa tầm nhìn của họ cũng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn."

Có người bên cạnh Mutono nói.

“Ừm.”

Mutono nheo mắt lại,

"Đêm nay để cho đế quốc Thần Long người biết sự lợi hại của võ sĩ đế quốc Huyết Anh chúng ta! Nếu thắng trận này, chúng ta có thể chiếm được rất nhiều thiết giáp phòng ngự mạnh mẽ và còn có thể đạt được rất nhiều các loại vũ khí dị giới!"

Nhiệt huyết trong lòng Mutono bắt đầu sôi trào.

Trận chiến này chỉ cần đánh đẹp, thực lực của họ có thể tăng lên rất nhiều, đến lúc đó hoàn toàn có khả năng áp chế thân vương Tokugawa khiến cho hắn cầu hòa. Đến lúc đó với sự ủng hộ đế quốc Kền Kền, phản kích đế quốc Thần Long và cắt nhường cho đế quốc Thần Long vùng lãnh thổ lớn cũng không phải là không thể.

Dần dần thời gian đến buổi tối, cuồng phong bão táp thật sự kéo đến.

“Tướng quân, nếu đế quốc Huyết Anh muốn tấn công, đêm nay sẽ là thời cơ tốt nhất.”

Tướng lĩnh bên cạnh Lý An Vinh trong thành Hoành Phổ nói.

“Ừm.”

Lý An Vinh khẽ gật đầu.

Thời tiết như vậy, dù là bọn hắn bật toàn bộ đèn pha thì hiệu quả cũng sẽ không rõ rệt, không thấy kẻ địch, đạn pháo của họ cũng không thể bắn bừa bãi ra ngoài được.

“Tùng tùng tùng!”

Thời gian đã đến đêm khuya, đột nhiên tiếng trống trận dồn dập vang lên.

“Giết! Giết! Giết!”

Phía đông thành Hoành Phố, phía nam gần biển, phía tây và phía bắc có mười vạn binh sĩ đế quốc Huyết Anh phân tán xông về phía thành Hoành Phổ cách đó không xa.

Lúc này binh gần nhất lính cách thành Hoành Phố chỉ có mấy trăm mét.

“Ầm! Ầm!”

Xung quanh thành Hoành Phố, hiện giờ dưới lòng đất được bí mật chôn rất nhiều địa lôi, nếu binh lính đế quốc Huyết Anh xông tới thì địa lôi sẽ liên tục bị kích nổ, có rất nhiều người bị nổ tung thành từng mảnh. Nhưng binh lính đế quốc Huyết Anh rất điên cuồng, bọn hắn chống lại địa lôi oanh tạc, bọn hắn tiếp tục chạy về phía trước.

“Ầm! Ầm! Ầm!”

Trong thành Hoành Phổ, mấy trăm khẩu súng cối nhanh chóng nổ súng, từng quả đạn pháo ầm ầm bắn ra bên ngoài thành, chúng cướp đi rất nhiều mạng sống của binh lính đế quốc Huyết Anh.

“Lý tướng quân, hiệu quả không tốt lắm.”

Trên cổng thành, tướng lĩnh bên cạnh Lý An Vinh nhanh chóng tới gần nói.

Mìn và pháo cối vẫn tiêu diệt rất nhiều người của đế quốc Huyết Anh, nhưng họ nằm rải rác, điều này làm giảm hiệu quả của mìn

và pháo cối rất nhiều.

Chương 809 - Vạ Lây

“Không sao. Để cho các tướng sĩ bắn chết kẻ địch bằng cung tên!”

Lý An Vinh lạnh lùng nói.

Hôm nay người của đế quốc Huyết Anh cũng không tập hợp lại nhiều, chỉ có nhiều người xông lên phía trước như vậy thì cung tên sẽ có hiệu quả vô cùng tốt. Hai vạn người đoàn quân Tu La, mỗi người đều trang bị cung tên.

"Hưu! Hưu! Hưu!"

Rất nhiều mũi tên nhọn bắn ra, đế quốc Huyết Anh thương vong không ít. Nhưng tình huống như vậy lại khiến các tướng lĩnh đế quốc Huyết Anh vui mừng.

"Xem ra binh sĩ đế quốc Thần Long cũng biết pháo cối...cũng không phải có ích như vậy! Đánh trống, tất cả mọi người đều toàn lực tiến vào thành Hoành Phổ!"

Mutono cười nói.

“Thùng thùng thùng!”

Tiếng trống trận dồn dập vang lên, hơn chín vạn binh sĩ đế quốc Huyết Anh đều điên cuồng gào thét, họ giống như bị đánh thuốc kích thích xông về phía trước. Pháo cối đế quốc Huyết Anh tấn công về phía trước đã tạo thêm một số lỗ hổng trên tường thành, bây giờ họ trọng điểm chính là công kích những nơi này.

“Truyền lệnh, sử dụng súng phun hỏa!”

Trong mắt Lý An Vinh lóe lên tia sáng.

Tiêu Phàm đã bí mật truyền đi ba ngàn khẩu súng phun lửa, trong đó bọn hắn mang theo hai ngàn khẩu súng phun lửa, một số binh lính đã học qua cách sử dụng.

“Vâng, tướng quân!”

Cận vệ bên cạnh Lý An Vinh phấn khởi nói.

Nhưng hắn biết súng phun lửa rất đáng sợ, thứ đó đối phó rất tốt với những kẻ địch tập hợp lại, hơn nữa dù có mưa to cũng không ảnh hưởng lắm. Súng phun lửa phun ra dầu, trời mưa dính vào người vẫn sẽ cháy. Hơn nữa dầu theo mưa chảy khắp nơi, người bên cạnh cũng có thể bị vạ lây.

“Đám cặn bã đế quốc Huyết Anh, ông nội sẽ cho các ngươi thử chút đồ tốt. Đoàn quân Tu La chúng ta trấn thủ, còn muốn tiến công vào thành Hoành Phổ, phản giết các ngươi!”

Ngoài thành là số lượng lớn binh lính đế quốc Huyết Anh.

Một số binh lính thấy trên tường thành xuất hiện binh sĩ kỳ lạ.

“Phóng ra!”

Cùng với những tiếng gầm giận dữ, lỗ hổng trên tường thành có một vài con hỏa long xuất hiện, hỏa long nhanh chóng tấn công về phía rất nhiều binh sĩ đế quốc Huyết Anh.

“Á!”

“Cứu mạng, cứu mạng!”

Tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên.

Dầu dính vào quần áo của họ và chẳng mấy chốc họ biến thành người lửa. Ở trên một mặt tường thành khác, đế quốc Thần Long còn rất nhiều binh lính cũng sử dụng súng phun lửa, loại súng này đối phó kẻ địch bên dưới thành rất tốt.

“Mở nắp bình ra, sau đó ném bình dầu ra ngoài!”

Tướng lĩnh đế quốc Thần Long lớn tiếng nói.

Rất nhiều nước khoáng được chuyển lên trên tường thành, bên trong không phải chứa nước mà là xăng, bình xăng này có thể phối hợp sử dụng với súng phun lửa. Một lượng lớn bình dầu bị ném ra

ngoài, xăng chảy ra nhanh chóng bị đốt cháy, mưa lớn làm cho xăng trên mặt đất chảy khắp nơi ngoài thành.

Trong mắt rất nhiều binh sĩ đế quốc Huyết Anh lộ vẻ tuyệt vọng.

Lửa cháy bao quanh họ.

“Phù phù! Phù phù!”

Ánh lửa chói mắt lộ thân hình binh lính đế quốc Huyết Anh rất rõ ràng, từng mũi tên sắc bén bắn ra trên tường thành nhanh chóng cướp đi mạng sống của họ.

“Chết tiệt, chết tiệt!”

Khóe mắt Mutono nứt ra.

Dưới sự tấn công của súng phun lửa, xăng và cung tên, tốc độ tử vong của binh lính họ nhanh hơn trước rất nhiều.

“Tướng quân, tình hình hiện giờ chỉ sợ đánh mạnh rất khó thành công.”

Người bên cạnh Mutono chua xót nói.

“Không được, tiếp tục công kích! Chúng ta đã phải trả một cái giá không nhỏ mới đến gần, nếu muốn tấn công lại lần nữa thì phải trả một cái giá tương tự, hơn nữa khi rút lui cũng sẽ gặp phải công kích!"

Mutono lạnh lùng nói.

“Vâng!”

Binh lính đế quốc Huyết Anh tiếp tục điên cuồng công kích. Sau khi họ từ bỏ rất nhiều mạng sống, súng phun lửa ngừng hoạt động vì nhiên liệu trong súng phun lửa tương đối hạn chế.

“Các dũng sĩ đế quốc Huyết Anh, thắng lợi là thuộc về chúng ta! Chỉ cần chúng ta thắng sẽ có lợi ích lớn, tương lai chúng ta có thể chiếm đóng đế quốc Thần Long, có thể cướp nhiều của cải của họ, chiếm hữu phụ nữ của họ!"

Tướng lĩnh đế quốc Huyết Anh hét lớn.

“Giết!”

Năm vạn binh lính đế quốc Huyết Anh đang bí mật ẩn nấp cũng lao tới, điều này tạo ra sự tự tin cho bốn năm vạn binh lính đế quốc Huyết Anh...Vốn dĩ họ có mười vạn binh sĩ nhưng hiện giờ tổn thất hơn phân nửa!

"Cuối cùng cũng đến...khởi động tất cả các máy phát điện, cho họ nếm thử mùi vị của bị điện giật."

Lý An Vinh cười nói.

Xung quanh thành Hoành Phổ có rất nhiều dây điện được chôn dưới lòng đất, các máy phát điện công suất cao trong thành phố có thể cung cấp điện, lúc này trời mưa to hiệu quả sử dụng còn tốt hơn nữa.

Bọn Lý An Vinh ở bên này rất nhiều ngày, họ cũng không nhàn rỗi.

…

“Kéo, kéo!"

"Giết!"

Phía sau năm vạn binh sĩ đế quốc Huyết Anh còn có một vạn kỵ binh. Chiến mã lao tới rất nhanh, họ khí thế mạnh mẽ xông về phía thành Hoành Phổ.

Chương 810 - Sốc Điện

Đột nhiên, phía trước bọn hắn có rất nhiều người cơ thể bị rung lắc dữ dội, bọn hắn cưỡi chiến mã cơ thể cũng bị tê liệt và ngã nhào xuống đất phía sau có rất nhiều chiến mã tiến lên bị đâm sầm vào.

Ban đêm, hơn nữa lại có cuồng phong bão táp nên bọn hắn không thể thấy ở xa, ở gần cũng không kịp thấy thì những chiến mã và

binh lính đã va vào nhau, lập tức cũng bị điện giật.

Máy phát điện công suất lớn trong thành Hoành Phổ liên tục phát ra dòng điện mạnh mẽ, tất cả đều là máy phát điện hàng hải. Mỗi máy phát điện có công suất hơn hai trăm kw, điện áp đầu ra của chúng là ba trăm tám mươi V, hiệu quả rất tuyệt vời. Trong những ngày mưa to như vậy, phạm vi sát thương của chúng còn lan rộng hơn rất nhiều.

“Dừng lại, mau dừng lại! Phía trước có vấn đề!"

Một số binh sĩ đế quốc Huyết Anh hét lớn.

Kỵ binh điên cuồng tiến về phía trước, cuối cùng cũng dần dần dừng lại, nhưng trước khi họ dừng lại, đã có bốn năm ngàn kỵ binh ngã xuống. Họ bị điện giật liên tục và đã có nhiều người chết.

“Cứu...cứu ta!”

Có một số binh sĩ đế quốc Huyết Anh còn sống, họ không ngừng kêu cứu.

"Xuống ngựa cứu người đi!"

Tướng lĩnh đế quốc Huyết Anh hét lớn. Hiện giờ họ không rõ tình hình như thế nào, nhưng đồng đội ở ngay tại trước mắt, rất nhiều người họ không nhịn được mà lập tức tiến lên cứu người.

"Ngừng sốc điện đi!"

Lý An Vinh ra lệnh.

Tất cả các cầu dao điện nhanh chóng bị kéo xuống. Một số binh lính đế quốc Huyết Anh tiến lên cứu người và nhanh chóng phát hiện không có gì xảy ra.

“Mau cứu người! Nhanh lên, nhanh lên!”

Phát hiện ra không cưỡi ngựa tiến lên thì không sao nên có rất nhiều binh sĩ còn lại đế quốc Huyết Anh làm theo, họ cũng nhanh chóng tiến lên cứu người. Họ cách thành Hoành Phố cũng không xa lắm, bão táp nhỏ đi, đèn pha chiếu xuống, Lý An Vinh miễn

cưỡng cũng có thể thấy họ.

“Bật công tắc điện lại!”

Lý An Vinh ra lệnh, lập tức công tắc điện được đóng lại, số lượng lớn binh lính đế quốc Huyết Anh tiến lên cứu người lập tức bị rơi vào bẫy.

Chỉ trong thời gian ngắn, hơn vạn kỵ binh đế quốc Huyết Anh đã bị tổn thất hơn phân nửa, điều này làm cho khí thế công thành của họ cũng giảm xuống rất nhiều.

“Ầm! Ầm!”

"Hưu! Hưu!"

Pháo cối vẫn đang oanh tạc liên tục, mũi tên nhọn trên tường thành cũng bắn ra ngoài liên tục, số lượng binh lính đế quốc Huyết Anh tử vong càng ngày càng nhiều.

“Tướng quân, không thể tiếp tục như vậy được, tình hình bây giờ, khả năng công thành thành công của chúng ta gần bằng không.”

“Tướng quân...”

Một số người bên cạnh Mutono khuyên nhủ.

Mười vạn người phía trước họ tổn thất gần một nửa, năm vạn người và một vạn kỵ binh phía sau cũng tổn thất hơn một nửa. Thương vong vô cùng bi thảm như vậy đã làm cho khí thế của họ giảm mạnh. Không có khí thế hùng mạnh, họ vẫn công thành nhưng đối mặt đoàn quân Tu La tinh nhuệ như vậy, tỷ lệ họ thành công cực kỳ bé nhỏ.

“Đánh chiên thu binh đi.”

Mutono nắm chặt nắm đấm nói. Hắn không cam lòng, nhưng dù không cam lòng thì lúc này hắn cũng chỉ có thể rút quân, hắn biết nếu tiếp tục công thành thì xác suất thành công quá thấp.

“Keng keng keng!”

Đế quốc Huyết Anh nhanh chóng đánh chiêng thu binh. Vốn dĩ trong lòng rất nhiều binh sĩ đế quốc Huyết Anh đã bỏ cuộc, khi nghe được thanh âm này, họ như thủy triều nhanh chóng trốn thoát.

“Xe tăng xuất kích! Đoàn xe hạng nặng xuất kích!”

Lý An Vinh ra lệnh.

Rất nhiều binh lính của đế quốc Thần Long nhanh chóng leo lên từng chiếc xe tăng, từng chiếc đã được cải tạo tốt thành xe tải hạng nặng quân sự. Những thùng xe và buồng lái quân dụng hạng nặng đều được củng cố, thùng xe sử dụng tấm thép dày năm mm, có thể ngăn cản cung tiễn không vấn đề gì.

Trong xe còn có rất nhiều lỗ quan sát và lỗ bắn. Tất nhiên những lỗ bắn này không dành cho súng. Cung tiễn thủ đợi ở trong xe, có thể thuận tiện bắn tên ra bên ngoài, còn người ở bên ngoài muốn bắn trúng cung tiễn thủ bên trong rất khó.

“Ầm!”

Khoảng hai trăm chiếc xe tăng và ba đến bốn trăm chiếc xe tải hạng nặng từ hai cái cửa thành đánh ra ngoài, xung quanh thành Hoành Phổ rất nhiều nơi trên mặt đất đều được sang bằng.

“Chạy, chạy mau!”

“Chết tiệt, chúng ta liều mạng với họ!”

Thấy xe tăng và xe tải hạng nặng, rất nhiều binh lính đế quốc Huyết Anh liều mạng chạy trốn, còn có người hung hãn tới gần tập kích.

Tuy nhiên ở khu vực kìm nén sức mạnh, cho dù họ là cao thủ cấp Võ Vương hay cấp Võ Hoàng, cũng đều bị nghiền ép tàn nhẫn. Xe tăng hàng chục tấn lao tới cho dù không bắn đạn pháo cũng rất đáng sợ.

“Phù! Phù!”

Một số người biết xe tăng rất đáng sợ, họ áp sát xe tải hạng nặng,

nhưng rất nhiều người họ còn chưa tới gần đã bị cung tiễn thủ bắn chết. Còn một số may mắn không bị bắn chết, nhưng vừa tới gần họ đã bị lưỡi dao hai bên chiếc xe tải hạng nặng chém giết.

Chương 811 - Số Lượng Tổn Thất

Hai bên mỗi chiếc xe tải hạng nặng đều lưỡi dao dài hơn một mét, những lưỡi dao này bình thường có thể gấp lại. Tất cả lưỡi dao đều bị bôi đen, trong đêm tối những lưỡi dao này rất khó thấy rõ, xe tải hạng nặng nhanh chóng tiến về phía trước, chúng cắt người như thái rau.

“Chạy, chạy mau. Đừng đến gần xe tăng và xe tải!"

Binh lính đế quốc Huyết Anh khóc cha gọi mẹ, họ liều mạng bỏ chạy, nhưng làm sao tốc độ của họ có thể nhanh hơn xe tăng và xe tăng chứ?

Rất nhiều binh sĩ đế quốc Huyết Anh vẫn vẫn đang bị truy đuổi đến chết.

“Rút lui, mau rút lui!”

Vốn dĩ kỵ binh đế quốc Huyết Anh còn sót lại muốn mang đi rất nhiều chiến mã, nhưng tình hình như bây giờ họ chỉ có thể nhanh chóng trốn thoát thôi.

Sau một tiếng, cuối cùng tàn quân của đế quốc Huyết Anh cũng chạy thoát được tám chín dặm. Họ đã thoát khỏi sự truy đuổi và thoát khỏi sự bắn phá của súng cối.

“Đếm số lượng tổn thất!”

Vẻ mặt Mutono Sa sầm lại nói.

Đoạn đường này trốn ra, trên đường lưu lại rất nhiều thi thể, dùng đầu ngón chân ngẫm lại, Mutono cũng biết tổn thất sẽ rất lớn.

“Vâng, tướng quân.”

Phía đế quốc Huyết Anh nhanh chóng đếm số lượng tổn thất.

Nửa giờ sau, cuối cùng họ cũng đã đếm số lượng xong.

"Tướng quân...tình hình không tốt."

Thiên tướng của Mutono run giọng nói.

“Nói đi!”

“Tướng quân, chúng ta tổng cộng tử vong hơn chín vạn người, trong đó có khoản bảy ngàn kỵ binh, chiến mã cũng tổn thất hơn bảy ngàn con.”

Mutono cảm giác đầu mình ong ong. Họ công thành chưa được bao lâu mà đã có hơn mười lăm vạn người chết, hơn nữa còn hao tổn bảy ngàn kỵ binh tinh nhuệ. Mutono cảm thấy đầu mình có thể sẽ khó giữ được.Võ Đế Bát Kỳ mà biết tình hình bên này đoán chừng sẽ bị vô cùng tức giận.

“Giá, giá!”

Ngoài thành Hoành Phổ, người dân của đế quốc Thần Long quét dọn chiến trường, họ chiếm được hơn ba ngàn con chiến mã, chủ nhân của những chiến mã này đã chết. Bọn hắn có rất nhiều người bị điện giật chết, hoặc bị xe tải hạng nặng đuổi kịp và bắn chết.

Cuối cùng bọn hắn có hơn ba ngàn con chiến mã, có thể thành lập một đội kỵ binh rồi.

Nhận được tin tức, trên mặt Lý An Vinh hiện ra nụ cười. Binh sĩ quân đoàn Tu La có chiến mã mới có thể phát huy hết sức chiến đấu. Họ thành lập một đội trọng giáp kỵ binh có hơn ba ngàn người, cho dù đối mặt với hai vạn binh lính đế quốc Huyết Anh cũng tuyệt đối không sợ hãi.

“Tướng quân, thương vong của chúng ta đã được thống kê."

Có người đến trước mặt Lý An Vinh nói.

Nụ cười trên mặt Lý An Vinh biến mất. Hắn nhỏ giọng nói:

"Chúng ta thương vong bao nhiêu?"

“Tướng quân, chúng ta tử vong một trăm mười lăm người, bị thương hơn bốn trăm người.”

Hơn một trăm người chết đều là bị cung tiễn thủ của đế quốc Huyết Anh bắn chết. Cho dù họ mặc trọng giáp, cũng không bảo vệ được đôi mắt.

Trong số binh lính đế quốc Huyết Anh có một số thần tiễn thủ. Mặt khác đế quốc Huyết Anh có một số cao thủ, tuy tu vi bị áp chế nhưng họ vẫn lợi hại hơn binh lính bình thường, họ có thể kéo cung hạng nặng. Cung tiễn hạng nặng có thể bắn xuyên áo giáp. Nhưng cho dù có những người như vậy, họ cũng không giết được bao nhiêu người, một khi bị phát hiện lập tức họ sẽ bị tập trung công kích.

"Thu thập các thi thể tướng sĩ, đến lúc đó chúng ta sẽ mang họ về nhà!"

Lý An Vinh nhỏ giọng nói.

…

Trời dần sáng, bên ngoài thành Hoành Phổ khắp nơi đều là thi thể kẻ địch. Rất nhiều thi thể bị cháy thành than và nổ thành từng mảnh. Sau vài tiếng, người của quân đoàn Tu La đã có số ước lượng kẻ địch đã tử vong.

“Tướng quân, số người tử vong của đế quốc Huyết Anh khoảng chín vạn.”

Có người trước mặt Lý An Vinh vui vẻ báo báo.

Kẻ địch chết chín vạn người, còn họ chỉ chết hơn một trăm người, người của đế quốc Huyết Anh nhìn vào tỷ lệ thương vong này sẽ rất tuyệt vọng lắm đây.

“Bình tĩnh nào. Trước kia khi chĩa súng vào đế quốc Hắc Hổ và đế quốc Thiên La, tỉ lệ thương vong của chúng ta không phải rất thấp sao? Huống hồ chúng ta còn là phe thủ thành.”

Lý An Vinh nhỏ giọng nói.

"Tướng quân, trước đây kẻ địch không biết nhiều về bom chùm của chúng ta, nhưng bây giờ kẻ thù đã biết rất nhiều về chúng."

Lý An Vinh gật đầu:

"Bổn tướng quân biết, các tướng sĩ nào nên khen ngợi thì khen ngợi, nhưng các ngươi làm tướng quân không nên tự mãn. Sau lưng mỗi một đồng chí đều có người chờ đợi họ về nhà."

Tướng lĩnh trước mặt Lý An Vinh khom lưng hành lễ:

"Tướng quân, mạt tướng đã hiểu. Tướng quân, thi thể ở bên ngoài thành làm sao bây giờ?"

Lý An Vinh lạnh lùng nói:

"Chờ người của chúng ta hoàn thành tu bổ sửa chữa, thu thập tài vật xong, sau đó thông báo cho đế quốc Huyết Anh mang thi thể đi. Nói cho họ biết, cho phép họ cử ba ngàn người đi nhận thi thể, trong quá trình này chỉ cần họ không làm xằng bậy thì chúng ta sẽ không công kích."

Chương 812 - Đường Hầm Linh Huyệt

Ngoài thành nhiều xác chết như vậy, lâu ngày dễ xảy ra dịch bệnh. Bệnh dịch sẽ ảnh hưởng đến đám người Lý An Vinh, hơn nữa sẽ ảnh hưởng càng lớn đối với đế quốc Huyết Anh. Huống hồ người chết là người của họ, được sự cho phép của bọn Lý An Vinh, chắc chắn đế quốc Huyết Anh sẽ thu dọn thi thể.

"Ọe ọe!"

"Quá thê thảm, quân đoàn Tu La quá độc ác rồi!"

Lại mấy tiếng nữa trôi qua, người của đế quốc Huyết Anh bắt đầu dọn dẹp thi thể, thấy tình cảnh bi thảm của những thi thể đó, sắc mặt rất nhiều người tái nhợt.

Có người lập tức nôn ra. Ban đầu có rất nhiều người trong họ cổ vũ chiến tranh, hy vọng thông qua chiến tranh có thể cướp đoạt được càng nhiều đất đai và của cải. Nhưng nọ không biết sự tàn khốc của chiến tranh, và hôm nay họ đã biết. Hơn nữa họ cũng biết rõ sự đáng sợ của quân đoàn Tu La.

"Chúng ta chết nhiều người như vậy sao? Cuối cùng tối qua thương vong của chúng ta lớn đến mức nào?"

Thời gian không ngừng trôi qua, xe ngựa kéo từng xe thi thể rời đi, rất nhiều người đế quốc Huyết Anh thấy được thi thể bị kéo đi.

Tất cả họ đều sửng sốt. Tối hôm qua họ biết thương vong chắc chắn không nhỏ, cũng không ngờ lại nhiều đến như vậy, xe vận chuyển xe liên tục đi ra ngoài.

...

Địa cầu, nước U.

Rất nhiều người tập trung ở Linh Huyệt bên này, một lượng lớn thuốc nổ được vận chuyển tới. Các quốc gia trên thế giới đã sẵn sàng. Nếu nước U bên này nổ linh huyệt thì các linh huyệt khác có thể yếu đi và cũng có thể mạnh lên, toàn cầu có thể xuất hiện rất nhiều yêu thú.

“Bắt đầu đi!”

Đại thống lĩnh nước U thông qua điện thoại vệ tinh ra lệnh.

“Ong ong!”

Rất nhanh đường hầm linh huyệt bên này mở ra, đường hầm không gian có đường kính ba bốn mét xuất hiện, đường hầm không gian này lớn hơn cấp S rất nhiều.

“Nhanh, tranh thủ thời gian!”

Quân đội trưởng nước U nhỏ giọng nói.

Đường hầm linh huyệt mở ra, nếu ở vùng lân cận bên kia có yêu thú, có lẽ chẳng mấy chốc nữa yêu thú sẽ tới, đến lúc đó họ làm

sao ngăn chặn yêu thú? Vài tấn thuốc nổ nhanh chóng bị đẩy về phía đường hầm linh huyệt. Những loại thuốc nổ này đều là thuốc nổ được sử dụng cao CL-20, nước U không sản xuất được loại thuốc nổ này mà họ mua từ M.

“Mười, chín, tám...”

Có người trong lòng thầm đếm.

Chẳng mấy chốc hắn đã đếm ngược đến 0.

“Ầm ầm!”

Bên trong đường hầm linh huyệt, mấy tấn thuốc nổ CL-20 nổ tung, sức mạnh vô cùng mạnh mẽ khiến cho đường hầm không gian cấp SS này sụp đổ.

“Gầm!”

Bên trong đường hầm linh huyệt truyền ra tiếng gầm thét tuyệt vọng. Quả thật ở bên trong đường hầm linh huyệt có một đầu Hắc Viêm Ma Sư, lúc này nó đang lao tới, nhưng sức mạnh không gian điên cuồng nhanh chóng xé nó thành từng mảnh. Chỉ trong thời gian ngắn, sức mạnh không gian đáng sợ đã lan ra bên ngoài Lồng Faraday xung quanh đường hầm linh huyệt còn có những thứ khác đầu tiên bị vỡ nát, chỉ trong nháy mắt chúng nó bị hư không hỗn độn nuốt chửng.

“Chạy, chạy mau! Mau chóng rời khỏi nơi này!”

Linh huyệt bên này có rất nhiều người kinh hãi hét to.

Họ chạy trốn trong tuyệt vọng. Nhưng không gian nghiền nát khuếch tán với tốc độ quá nhanh. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, không gian xung quanh trong vòng một km đều bị vỡ nát.

Trong phạm vi này tất cả mọi thứ toàn bộ biến mất không thấy. Nhân viên, phương tiện, máy bay trực thăng, bao gồm cả đất trong phạm vi một km, mọi thứ đều biến thành mảnh vỡ và biến mất.

Nhưng nó vẫn chưa dừng lại, không gian nghiền nát còn đang mở rộng! Cùng lúc đó chấn động không gian mạnh mẽ trong hư không

hỗn độn quét sạch toàn cầu, chẳng mấy chốc tất cả đường hầm linh huyệt toàn cầu đã bị ảnh hưởng.

Lúc này Tiêu Phàm đang ở huyện Lôi Sơn.

“Mẹ kiếp.”

Vẻ mặt Tiêu Phàm biến sắc, hắn cảm giác được linh khí nơi này nhanh chóng giảm xuống, trong thời gian ngắn linh khí giảm xuống chỉ còn cấp B. Linh huyệt này của hắn đang ở linh huyệt cấp S, hạ xuống cấp B thì lập tức vô dụng, bây giờ hắn cũng không quá để ý tới linh huyệt cấp B.

Không gian dao động lúc này cũng vẫn chưa kết thúc. Tiêu Phàm cảm giác linh khí lại nhanh chóng tăng lên, chỉ trong thời gian ngắn, linh khí phát ra từ linh huyệt này của hắn đã đạt cấp S.

Và nó đang tăng lên!

"Cấp SS rồi!"

Trong mắt Tiêu Phàm lộ vẻ ngạc nhiên. Hắn có thể cảm nhận rõ ràng được linh huyệt tăng tới cấp SS, linh khí phát ra từ linh huyệt này so với trước mạnh gấp đôi. Không gian dao động nhỏ lại, có lẽ sẽ không giảm xuống nữa.

Tiêu Phàm thở một hơi thật dài. Một lần giảm rồi một lần tăng đã làm cho trái tim nhỏ bé của hắn đập thình thịch thình thịch.

Ở huyện Lôi Sơn bên này linh huyệt đã đạt tới cấp SS, cho dù linh huyệt trên biển bên kia giảm xuống một chút thì Tiêu Phàm cũng có thể miễn cưỡng tiếp nhận.

“Lão bà, tình hình bên nước U thế nào rồi?”

Tiêu Phàm đi ra ngoài phòng ngủ chính dò hỏi.

Chương 813 - Video

Tô Ấu Vi lắc đầu:

"Tạm thời không biết, phía nước U có máy bay trinh sát không người lái, lão công chờ một chút."

Năm phút sau, có một bức ảnh trên máy tính Tô Ấu Vi.

Thấy hình ảnh trong video, Tiêu Phàm hít một hơi lạnh.

Vốn dĩ xung quanh mười km chỗ ở của linh huyệt không có gì hết. Một cái hố lớn xuất hiện trên mặt đất, phạm vi ảnh hưởng không chỉ lớn như vậy. Trong phạm vi mấy chục km là một mớ hỗn độn, cây cối và xe cộ trong phạm vi này đều biến mất, một số xe tăng đều móp méo biến dạng.

Mấy chục km xung quanh linh huyệt, quân đội nước U bố trí rất nhiều người, bố trí rất nhiều xe tăng, tên lửa, trực thăng...Hiện giờ đoán chừng hơn chín mươi phần trăm đều phế bỏ. Người chết do ảnh hưởng của việc nổ linh huyệt cấp SS nhiều hơn linh huyệt cấp A rất nhiều.

"Tích tích! Tích tích!"

Điện thoại di động của Tiêu Phàm vang lên, là Từ Đông gọi tới.

"Từ Đông, bây giờ tình hình bên kia của ngươi thế nào rồi?"

Tiêu Phàm vội dò hỏi.

Trong lòng hắn có chút thấp thỏm, linh huyệt trên biển nếu giảm xuống nhiều, hắn phải vất vả tìm kiếm linh huyệt khác để truyền qua dị giới. Huyện Lôi Sơn bên này tuy rằng đến cấp SS, nhưng chiến hạm, tàu hàng...cũng không thể truyền đi thông qua linh huyệt huyện Lôi Sơn bên này.

...Hắn còn chưa thể thu chiến hạm hơn hai ngàn tấn vào túi thứ nguyên, trước mắt chỉ có bốn năm trăm tấn thôi, có thể dễ dàng thu xe tăng mấy chục tấn và máy bay vận tải hơn trăm tấn. Còn muốn thu được chiến hạm như vậy hắn phải có sức mạnh cấp Võ Hoàng mới được.

Từ Đông nói:

"Ông chủ, linh huyệt bên này hơi yếu đi một chút, nhưng cấp bậc

chắc vẫn chưa giảm xuống tới cấp S.”

Tiêu Phàm thở phào nhẹ nhõm.

Huyện Lôi Sơn bên này đã tăng lên tới cấp SS, linh huyệt ở trên biển ổn định ở cấp S, lần này nổ linh huyệt nước U, hắn là người thắng thỏa đáng nhất.

Đối với toàn bộ nước H mà nói, nếu hai linh huyệt này ổn định, cho dù toàn bộ các linh huyệt khác đều giảm xuống thì tổng thể vẫn là có lợi.

“Lão công, có chuyện xảy ra rồi.”

Tô Ấu Vi đột nhiên nói.

Tiêu Phàm cúp điện thoại nhìn Tô Ấu Vi.

“Lão công, Châu u xuất hiện một con Thị Huyết Ma Lang, thân dài hơn mười mét, chắc chắn nó có tu vi cấp SS.”

Tô Ấu Vi nói.

Nằng nhanh chóng mở video liên quan.

Thấy con Thị Huyết Ma Lang trong video vẻ mặt Tiêu Phàm hơi thay đổi.

Bước đầu đánh giá con Thị Huyết Ma Lang này dài mười hai thước. Con này lớn hơn Hắc Viêm Ma Sư thứ hai rất nhiều. Tuy cùng cấp bậc nhưng kích cỡ của con Thị Huyết Ma Lang nhỏ hơn Hắc Viêm Ma Sư một chút.

Thị Huyết Ma Lang dài mười hai mét, cho dù tu vi không tới cấp Võ Vương viên mãn cũng chắc chắn có thực lực Võ Vương đỉnh phong. Với cấp bậc của con Thị Huyết Ma Lang này, hiện giờ Tiêu Phàm cũng không đánh lại nó.

“Đây là đâu?”

Tiêu Phàm dò hỏi. Hình ảnh trong video rõ ràng không phải là đảo Mã Kỳ.

Tô Ấu Vi nói:

"Đế quốc Hán Tư.”

“Vậy rất tốt.”

Tiêu Phàm cười nhạt nói, gần đây đế quốc Hán Tư cũng có hành động.

…

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Tô Ấu Vi đã thu thập xong thông tin từ khắp nơi trên thế giới.

Những con yêu thú cường đại đã được tìm thấy ở hơn chục nơi trên khắp thế giới, nhưng chỉ có một con duy nhất ở u Châu đạt đến cấp bậc Võ Vương. Tuy vẫn có khả năng nó có tồn tại trong đại dương nhưng không một ai biết rõ.

Lúc này tình hình ở Hoa Hạ không tệ lắm. Hoa Hạ có hai linh huyệt cường đại, trong đó cái ở huyện Lôi Sơn đã đạt đến cấp bậc SS, nhưng không có con yêu thú cường đại nào đang ở linh huyệt tại dị giới! Nguyên nhân cũng vì linh huyệt thông qua dị giới tại Đế quốc Thần Long luôn được các cường giả cấp bậc Võ Đế canh giữ, nên đương nhiên những con yêu thú cường đại ở gần đó đã bị đánh đuổi từ lâu.

"Tích tích!"

Khương Vạn Trần gọi điện thoại tới.

"Tiêu Phàm, hai linh huyệt cấp S nằm trong tay ngươi ra sao rồi? Rất có thể ở u Châu sẽ xuất hiện thêm một linh huyệt cấp SS."

Khi điện thoại được kết nối, giọng nói lo lắng của Khương Vạn Trần truyền đến.

Tiêu Phàm cười nhẹ rồi nói:

"Khương Cục, huyệt đạo ở huyện Lôi Sơn đã đạt đến cấp bậc SS, nhưng linh huyệt ở Tử Hải vẫn dừng lại ở cấp bậc S."

"Hô!"

Khương Vạn Trần thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Hoa Hạ cũng có linh huyệt cấp SS, xem ra tình hình cũng không tệ lắm.

"Khương Cục, tình hình trong nước vẫn ổn chứ?"

Khương Vạn Trần cười ha hả rồi nói:

"Tình hình trước mắt không tệ. May là ngươi đã để nhóm người Hắc Vương phân tán rải rác ở xung quanh các linh huyệt."

Những linh huyệt còn lại của Hoa Hạ đều không đạt đến cấp bậc cao, đương nhiên yêu thú xuất hiện chung quanh cũng không quá mạnh nên với thực lực của Hắc Vương thì có thể xử lý gọn gàng được.

"Khương Cục, ngươi muốn trở nên mạnh mẽ hơn không?"

Tiêu Phàm cười nhẹ.

Ở đầu bên kia điện thoại, Khương Vạn Trần đột ngột thở dốc.

"Tiêu Phàm, ý của ngươi là —— "

Trong ánh mắt Khương Vạn Trần tràn ngập sự phấn khích.

Chương 814 - Đành Phải Trông Cậy Vào Ngươi Rồi

Tiêu Phàm nói tiếp:

"Khương Cục, tình hình hiện tại thay đổi sẽ kéo theo nhiều vấn đề khác nhau. Thực lực hiện tại của ngươi không còn đủ dùng nữa."

"Ta có thể chuyển vài người trong các ngươi đến dị giới, thiên phú của các ngươi không tệ, chỉ mất một thời gian ngắn thôi thực lực sẽ tăng lên rất nhiều."

Quá trình Khương Vạn Trần trở thành một võ giả lúc trước không hề dễ dàng. Nhưng bây giờ tình thế đã thay đổi, cộng thêm việc linh huyệt ở huyện Lôi Sơn đạt đến cấp bậc SS đã giúp các nhân vật ở cấp bậc cao Tông Sư lui tới không còn gặp quá nhiều khó khăn.

"Tiêu Phàm, làm vậy có gây phiền toái cho ngươi quá không?"

Khương Vạn Trần nói.

Hắn biết rằng người càng lợi hại thì càng khó dịch chuyển qua lại, vì vậy mặc dù hắn đã từng có ý tưởng tương tự nhưng lại chưa bao giờ đề cập đến trước mặt Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm đáp lại:

"Khương Cục, thực lực của các ngươi không mạnh nên phải cần đến ta giải quyết đủ loại chuyện, làm vậy ta cũng thấy phiền lắm."

"Ha ha, vậy đành phải trông cậy vào ngươi rồi."

Khương Vạn Trần mỉm cười.

Tiêu Phàm nói:

"Khương Cục, trừ ngươi ra, Cục an ninh số chín sẽ chọn thêm mấy người nữa, ta sẽ sắp xếp cho các ngươi đến dị giới và tu luyện một đoạn thời gian."

"Đến lúc đó hẳn là tu vi của các ngươi đều có thể đạt tới cấp bậc Võ Tông, nói không chừng chiến lực cũng có thể đạt tới cấp bậc Đại Võ Tông."

Khương Vạn Trần không che giấu nổi niềm vui sướng trong đáy mắt hắn.

"Tiêu Phàm, cám ơn ngươi!"

Khương Vạn Trần nói thật trịnh trọng.

Tiêu Phàm nói:

"Khương Cục, người mà các ngươi chọn phải thật trung thành với quốc gia. Trung thành là yếu tố đầu tiên, tiếp theo chính là thiên phú."

"Một khi có người cố ý chiếm đoạt một vị trí trong danh sách, nếu như bị phát hiện ở dị giới thì rất có khả năng sẽ bị thẳng tay giết chết ngay tại đó luôn."

Khương Vạn Trần nói vội:

"Tiêu Phàm, ta sẽ nói rõ chuyện này với bọn hắn nên ngươi có thể yên tâm tình huống như vậy sẽ không bao giờ xảy ra."

"Tiêu Phàm, ngươi có biết chuyện một con yêu thú cường đại đã xuất hiện tại Đế quốc Hán Tư không? Ngươi nghĩ con Thị Huyết Ma Lang kia có thực lực thế nào?"

Tiêu Phàm nói, vẻ mặt hắn u ám:

"Hẳn là nó sẽ có tu vi Võ Vương đỉnh phong hoặc là Võ Vương viên mãn, trên cơ bản thì thực lực và tu vi của yêu thú sẽ không khác gì nhau."

Nếu một người bình thường tu luyện nhưng không sở hữu kỹ năng chiến đấu hoặc loại bảo vật mạnh mẽ nào đó, thì thực lực của hắn thường thấp hơn yêu thú cùng cấp bậc và ngược lại.

Thực lực của Tiêu Phàm cao hơn nhiều các yêu thú cùng cấp khác, nhưng hiện tại hắn chỉ có tu vi Tông Sư đỉnh phong, và dị năng cũng chỉ ở cấp bậc Đại Võ Tông.

"Tê!"

Ở đầu bên kia điện thoại, Khương Vạn Trần thở hổn hển.

Võ Vương đỉnh phong hoặc là Võ Vương viên mãn sao, không ngờ con yêu thú này lại mạnh như vậy.

Trong khi hai con Hắc Viêm Ma Sư xuất hiện ở U quốc chỉ có tu vi Võ Vương sơ kỳ, thực lực của bọn chúng yếu hơn Thị Huyết Ma Lang rất nhiều.

"Tiêu Phàm, ngươi có thể đánh thắng được con Thị Huyết Ma Lang đó không?"

Khương Vạn Trần dò hỏi.

Tiêu Phàm nói:

"Thực lực của ta mạnh hơn Hắc Viêm Ma Sư, có lẽ bọn chúng đang ở Võ Vương trung kỳ, nhưng nếu gặp phải Thị Huyết Ma Lang kia thì ta chỉ có thể bỏ chạy."

Nếu phải đụng độ với con Thị Huyết Ma Lang đó, Tiêu Phàm có có niềm tin tuyệt đối vào việc trốn thoát. Hắn sở hữu dị năng không gian nên thực ra lĩnh vực hắn am hiểu nhất là chạy.

"Xem ra Đế quốc Hán Tư phải nếm mùi đau khổ rồi."

"Nếu thực lực của ngươi yếu hơn trước kia thì tuyệt đối không cần mạo hiểm."

"Chúng ta cần phải lôi kéo Đế quốc Hán Tư để chống lại M quốc, nhưng gần đây biểu hiện của Đế quốc Hán Tư cũng không hợp tác cho lắm, nếu đã vậy thì chúng ta cũng không cần phải thuận theo bọn hắn."

Khương Vạn Trần nói.

Sau khi bọn hắn trò chuyện thêm vài câu nữa thì cuộc gọi mới đi đến kết thúc.

Nước U đã ném bom vào linh huyệt, kéo theo rất nhiều việc cần Khương Vạn Trần ra mặt xử lý.

...

u Châu, tại Đế quốc Hán Tư.

Thị Huyết Ma Lang với thân dài mười một hoặc mười hai mét đã đến một thị trấn, đây là một thị trấn rất giàu có nên đương nhiên có rất nhiều biệt thự cao cấp tại nơi này.

"Chúa ơi, đây là thứ gì vậy!"

"Đây là chó sói sao? Trông đáng sợ quá!"

Nhiều người đã thấy hình dạng khổng lồ của Thị Huyết Ma Lang.

Thân Thị Huyết Ma Lang dài mười một mười hai mét, nó cao đến bảy tám mét, thậm chí cơ thể của nó còn cao hơn một chút so với nhiều ngôi biệt thự ở chung quanh.

Chỉ nhìn ngoại hình của Thị Huyết Ma Lang có hơi giống chó sói, nhưng thoạt nhìn nó còn đáng sợ hơn chó sói nhiều lắm, đặc biệt là ánh sáng dữ tợn đến đáng sợ đang hiển lộ trong đôi con ngươi của nó.

"Ầm!"

Ai đó đã không còn nhẫn nại và bắt đầu nổ súng.

Chương 815 - Thị Trấn Nhỏ

Súng không bị cấm ở Đế quốc Hán Tư, thậm chí cả nước có hơn tám triệu người sở hữu súng, trung bình cứ mười người dân Đế quốc Hán Tư thì lại có một người có súng.

"Leng Keng!"

Viên đạn găm vào đầu của Thị Huyết Ma Lang trước khi bật thẳng ra ngoài.

"Gầm!"

Thị Huyết Ma Lang bị chọc giận, nó gầm lên giận dữ.

Ngay lập tức cư dân trong bán kính 100 mét chết đứng trong tình trạng thất khiếu chảy máu.

Càng đáng sợ hơn là không phải chỉ chảy một chút rồi thôi. Một lượng máu thật lớn điên cuồng chảy ra, chỉ trong vài giây ngán ngủi, toàn bộ máu trong cơ thể những cư dân xung quanh Thị Huyết Ma Lang đã bị hút ra ngoài không còn một giọt.

Bọn hắn bị biến thành những cái xác khô!

Sau đó tất cả máu biến thành huyết vụ trước khi đi vào cơ thể Thị Huyết Ma Lang.

Thị Huyết Ma Lang lại tiến lên trước một bước, phạm vi ảnh hưởng ngày càng được mở rộng, và không bao lâu sau toàn bộ trấn nhỏ đều chỉ còn lại khoảng không tĩnh mịch.

"Ngao ô!"

Thị Huyết Ma Lang ngửa mặt lên trời và tru lên.

Nó lại tiếp tục tiến nhanh về trước, và ở phía trước cách nó hai mươi km có một thành phố lớn, dân số trong thành phố từ 400.000 đến 500.000 người.

"Mẹ kiếp, đó là thứ quỷ gì vậy?"

"Sao nó có thể chạy nhanh đến vậy?"

"Vợ à, sao ngươi lại chảy máu thế này? Ta... ta cũng chảy máu."

Chẳng mấy chốc Thị Huyết Ma Lang đã chạy đến đường cao tốc.

Nó không còn di chuyển nhanh như trước, dọc theo đường đi của nó máu tươi trong cơ thể người chảy ra càng nhiều, và lượng máu này đều chạy thẳng vào trong cơ thể Thị Huyết Ma Lang.

Tuy nhiên máu của người bình thường chứa lượng năng lượng rất ít, với thực lực của Thị Huyết Ma Lang, mỗi ngày nó cần phải chiếm đoạt và tiêu hóa máu của một hoặc hai nghìn người.

"Ầm ầm!"

Nhiều người dân Đế quốc Hán Tư lái xe với tốc độ rất nhanh, bọn hắn đụng phải Thị Huyết Ma Lang đang tiến lên trước, kéo theo tai nạn xe hơi xảy ra khắp nơi trên đường đi.

Lúc này, ba chiếc máy bay chiến đấu bay tới với tốc độ cực nhanh.

"Chuẩn bị tấn công!"

Ngay sau đó các phi công đã nhận được mệnh lệnh. Ba chiếc máy

bay chiến đấu mỗi chiếc thả hai quả tên lửa, sáu quả tên lửa gầm rú lao về phía Thị Huyết Ma Lang đang tiến tới với tốc độ cao.

"Ầm!"

Ngay sau đó quả tên lửa phát nổ.

Tuy nhiên, quả tên lửa không trúng mục tiêu là Thị Huyết Ma Lang.

Con Thị Huyết Ma Lang này là Võ Đế đỉnh phong, nó cách Võ Đế viên mãn không còn bao xa, chính vì vậy tốc độ của nó còn nhanh hơn rất nhiều con Hắc Viêm Ma Sư dạo trước. Đương nhiên tên lửa thông thường muốn bắn trúng nó còn khó hơn lên trời.

Ngược lại dưới sự bắn phá của tên lửa, đường cao tốc đã bị nổ thành từng mảnh.

…

Quốc chủ Đế quốc Hán Tư và những người khác đã xem video, lúc này khuôn mặt của bọn hắn không được dễ nhìn cho lắm.

"E rằng thực lực của thứ này sẽ không yếu hơn Ma Sư từng xuất hiện tại U quốc đâu."

"Trên trái đất của chúng ta thực lực của chó sói yếu hơn sư tử, nhưng Ma Lang này có hình thể lớn hơn, vì vậy khả năng cao là nó cũng sẽ mạnh hơn."

Một số người lãnh đạo của Đế quốc Hán Tư đang thảo luận.

"Các ngươi lập tức liên lạc với Hoa Hạ, để Hoa Hạ phái Tiêu Phàm tới giúp chúng ta đối phó với con Ma Lang này."

Leo Hard là quốc chủ của Đế quốc Hán Tư, hắn trầm giọng nói.

"Bệ hạ, mấy ngày trước người của chúng ta đến Hoa Hạ đã phát biểu vài lời mang thái độ thù địch, hiện tại e rằng Hoa Hạ sẽ không hoan nghênh chúng ta."

Một người đứng bên cạnh Leo Hard bất đắc dĩ mà nói.

"Vậy thì các ngươi phải hạ mình một chút, chỉ cần chúng ta hạ mình một chút, theo lệ thường ắt Hoa Hạ sẽ cho chúng ta càng nhiều hỗ trợ."

"Mau liên lạc đi!"

Leo Hard nói bằng giọng nghiêm nghị.

Chẳng mấy chốc, con Thị Huyết Ma Lang trên đường cao tốc sẽ đến khu vực nội thành, trong thành thị có mấy trăm vạn người, đến lúc đó sẽ có bao nhiêu người phải chết?

"Vâng!"

Ngay lập tức, bộ phận đối ngoại của Đế quốc Hán Tư đã bắt đầu liên lạc với Hoa Hạ.

Năm phút sau bọn hắn đã có kết quả.

"Bệ hạ, Hoa Hạ nói yêu thú xuất hiện chính là một con Thị Huyết Ma Lang, và tu vi của nó đã đạt tới Võ Vương đỉnh phong."

"Bọn hắn còn nói thực lực của Tiêu Phàm không mạnh đến như vậy. Hoa Hạ chỉ đành bày tỏ sự tiếc nuối khi một con yêu thú như vậy xuất hiện ở đất nước chúng ta."

Sau khi Leo Hard nghe xong báo cáo, sắc mặt hắn càng trở nên khó coi hơn.

Những con yêu thú xuất hiện ở U quốc chỉ có cấp bậc Võ Vương sơ kỳ, nhưng con Thị Huyết Ma Lang này lại mạnh mẽ nhường này, bọn hắn còn có thể làm gì?

"Liên hệ với M quốc thử xem liệu bọn hắn còn cách nào khác hay không."

Leo Hard hít một hơi thật sâu.

Chương 816 - Khoảng Cách Ngày Càng Gần

"Vâng!"

Ngay sau đó người của bọn hắn đã liên lạc với M quốc.

Nhưng M quốc đã không thể đối phó được con yêu thú Võ Vương sơ kỳ tại U quốc, bây giờ lại xuất hiện Thị Huyết Ma Lang này còn mạnh hơn, đương nhiên bọn hắn càng không có cách nào để đối phó với nó.

"Bệ hạ, nó không kiêng kỵ ô tô, có lẽ chúng ta có thể cho ô tô được trang bị nhiều thuốc nổ đến gần rồi nổ chết nó."

Một đại lão trong quân đội đề nghị.

Leo Hard nói với giọng nghiêmm nghị:

"Vậy thì nhanh chóng sắp xếp đi, chuẩn bị thêm vài chiếc xe, chúng ta cần phải tiêu diệt nó trong lần hành động đầu tiên!"

"Vâng!"

Quân đội hành động rất nhanh.

Dọc đường đi Thị Huyết Ma Lang không ngừng chiếm đoạt máu, nhưng tốc độ nó di chuyển cũng không nhanh lắm, trước khi nó tiến vào thành thì mấy chiếc xe đều đã được chuẩn bị xong xuôi.

Trong hai chiếc xe tải lớn chất đầy thuốc nổ.

Đúng lúc có một căn cứ quân sự đang trú đóng gần thành phố này.

Hai chiếc xe tải lớn đang tiến sát cạnh nhau, chẳng mấy chốc khoảng cách giữa chúng và Thị Huyết Ma Lang ngày càng được tút ngắn.

Trong thời khắc mấu chốt này, ánh mắt những tài xế trên xe tải lộ rõ sự quyết tâm, bọn hắn đều đang phải chịu đựng căn bệnh ung thư giai đoạn cuối, chỉ cần thực hiện nhiệm vụ lần này thì bọn hắn có thể kiếm được rất nhiều tiền. Số tiền đó đủ để gia đình bọn hắn sống một cuộc sống sung túc.

Năm trăm mét, bốn trăm mét, ba trăm mét...

Khi khoảng cách ngày càng gần, tài xế trên hai chiếc xe tải trông rất căng thẳng.

Khi Thị Huyết Ma Lang nhìn hai chiếc xe tải đang không ngừng lao tới, nó có thể nghe thấy tiếng thở của hai tài xế và thậm chí là cả tiếng tim đập của bọn hắn. Nhưng rõ ràng nhịp thở và nhịp tim của hai người lái xe rất khác với những người khác!

Ngay lập tức, Thị Huyết Ma Lang giải phóng thần thức của nó ra ngoài. Ngay cả khi thần thức của nó không mạnh như nhiều loại yêu thú linh hồn cùng cấp bậc khác, nhưng nó vẫn là yêu thú cấp bậc Võ Vương, thần thức của nó có thể bao phủ đến hàng trăm mét chung quang mà không gặp bất cứ vấn đề gì.

Ngay lập tức, Thị Huyết Ma Lang phát giác ra có điều gì đó không đúng. Hàng hóa trong xe tải giống như thuốc nổ trong tên lửa đã từng tấn công nó, hơn nữa lượng thuốc nổ còn lớn hơn gấp hàng chục, hàng trăm lần ban nãy.

"Oanh!"

Thị Huyết Ma Lang rút lui về sau cực kỳ nhanh.

Thậm chí mặt đất còn bị nó giẫm lên tạo thành hai cái hố cực lớn.

Sở hữu tu vi Võ Vương đỉnh phong giúp nó có tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt nó đã chạy đến cách đó hai trăm mét, và cách xe tải khoảng cách ba trăm mét.

"Oanh oanh!"

Cả hai xe tải đã được kích nổ cùng một lúc. Chỉ trong nháy mắt, hàng chục tấn thuốc nổ phát nổ, khói từ vụ nổ tạo thành một đám mây hình nấm khổng lồ bốc lên bầu trời.

Cách đó ba trăm mét, cơ thể của Thị Huyết Ma Lang đã bị thổi bay!

Uy lực của lượng thuốc nổ nhiều như vậy là quá mạnh. Tuy nhiên, vì Thị Huyết Ma Lang đã đề cao cảnh giác, cộng thêm khoảng cách với vụ nổ là 300 mét nên vụ nổ chỉ có thể làm nó bị thương nhẹ!

"Gầm!"

Thị Huyết Ma Lang rống to.

Nó vừa sợ hãi vừa tức giận.

Nếu nó không chú ý hoặc không kịp chạy trốn, chỉ cần nó chịu đựng một vụ nổ mạnh như vậy thì nhất định cơ thể của nó ở ngay trung tâm của vụ nổ sẽ bị nổ tung thành từng mảnh!

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Sắc mặt của Leo Hard trông khó coi vô cùng.

Một cận vệ cấp SS đứng bên cạnh hắn nói:

"Bệ hạ, không những nó có thực lực mạnh mẽ, mà trực giác cũng rất mạnh, tinh thần cảnh giác cũng cao không kém."

"Xem ra muốn dùng cách đánh lén để giết nó lại càng khó hơn."

Leo Hard cau mày.

Lần này bọn hắn không giết được con yêu thú này, sau này nếu muốn dùng cách thức tương tự để giết nó thì khả năng thành công sẽ thấp hơn rất nhiều.

"Ta mặc kệ quân đội các ngươi dùng thủ đoạn gì, nhất định phải tiêu diệt nó cho ta!"

Leo Hard nghiêm giọng nói.

"Vâng, thưa bệ hạ."

Một số đại lão quân sự ở bên cạnh đồng thanh nói.

Tất cả bọn hắn đều không biết nên làm gì, dùng phương pháp nào cũng không được, đánh lén cũng không thành công, muốn giết Thị Huyết Ma Lang kia nói thì dễ làm mới khó?

"Gầm!"

Thị Huyết Ma Lang tiến nhanh về phía trước.

Chẳng mấy chốc nó đã đến thành phố.

"Ah!"

"Trốn đi, chạy mau!"

Nhiều người trong thành phố thấy Thị Huyết Ma Lang đang tiến tới với tộc độ cực nhanh thì bỏ chạy loạn xạ, thậm chí nhiều người trên đường hoảng sợ đến mức la to thành tiếng.

Nhưng ngay lúc này Thị Huyết Ma Lang đã giải phóng huyết vụ trên người nó ra. Huyết vụ tạo thành từng dải huyết xà, và huyết xà nhanh chóng xuyên nhanh qua thân thể rất nhiều người. Chỉ trong thời gian rất ngắn những người đó đều đã bị giết chết.

Chương 817 - Hoạt Động Thường Ngày

Thị Huyết Lang Ma có thể nuốt chửng máu, nhưng nó cũng có thể dùng máu của mình để tấn công, những huyết xà đó sẽ phá hủy mạch máu và dây thần kinh trong cơ thể con người.

Tốc độ Thị Huyết Lang Ma giết người còn nhanh hơn cả khi nhấm nuốt máu người, nó dùng máu chỉ đơn thuần để công kích giết người nên tốc độ còn nhanh hơn gấp mười lần. Và chỉ trong vài giây ngắn ngủi, trên đường phố nơi Thị Huyết Lang Ma đặt chân đến đã có hàng trăm người chết.

"Thị Huyết Lang Ma này còn đáng sợ hơn hai con Hắc Viêm Ma Sư kia nhiều!"

"Hắc Viêm Ma Sư phá hủy kiến trúc, giết rất nhiều người, nhưng đồng thời nó cũng tiêu hao không ít năng lượng, nhưng Thị Huyết Ma Lang chỉ đang thuần túy giết chóc nên nhất định năng lượng tiêu hao sẽ thấp hơn."

"Tiêu Phàm đâu rồi? Sao Tiêu Phàm ở Hoa Hạ kia còn chưa tới đây!"

Có rất nhiều camera trong thành phố nên các video liên quan nhanh chóng được lan truyền rộng rãi lên Internet.

Kéo theo vô số người đang thảo luận rất sôi nổi.

"Lão công, trên mạng phương Tây có rất nhiều người đang muốn dùng đạo đức hòng thao túng ngươi, muốn ngươi ra mặt giết chết Ma Lang kia."

Tô Ấu Vi cho Tiêu Phàm xem một số bình luận trên Internet.

Tiêu Phàm thản nhiên nói:

"Đó là hoạt động thường ngày của bọn hắn, nhưng cho dù chúng ta giúp bọn hắn thì trong thâm tâm bọn hắn cũng sẽ không biết ơn chúng ta."

"Ngược lại bọn hắn vẫn luôn coi thường người Hoa Hạ chúng ta."

Tô Ấu Vi gật đầu.

Nàng tung hoành ngang dọc trên Internet đã lâu, cũng đã nhìn rõ rất nhiều chuyện.

"Vi Vi, ngươi lại đến dị giới một chuyến đi, yêu thú xuất hiện tại địa cầu càng ngày càng mạnh, nhưng thực lực của ngươi hiện tại vẫn yếu hơn một chút."

"Hiện tại huyện Lôi Sơn có linh huyệt cấp SS, dù cho ngươi có tu vi cấp bậc Võ Tông viên mãn thì cũng có thể dịch chuyển trở lại một cách an toàn."

Tô Ấu Vi nói:

"Nhưng tình huống tại Đế quốc Hán Tư như vậy, trên mạng cũng rất hỗn loạn, tạm thời ta vẫn không nên đến đó thì hơn."

"Trước hết cứ đưa Khương Cục và những người khác qua đó trước, ta sẽ đi vào lần tới."

Tiêu Phàm cười khúc khích và nói:

"Ngươi cũng có thể cùng bọn hắn dịch chuyển đến đó."

"Cứ mặc kệ những người đang ồn ào trên Internet kia!"

Trong nháy mắt, thời gian trôi dần đến đêm khuya.

Khương Vạn Trần và sáu người khác đã sớm có mặt tại biệt thự của Tiêu Phàm.

Ngay lúc này tất cả đều đang nhắm mắt lại, ngoài ra còn có miếng vải đen đang phủ kín trên mắt bọn hắn.

"Vi Vi, ngươi dịch chuyển đến đó trước đi."

Tiêu Phàm nhanh chóng đưa Tô Ấu Vi đến nơi trước.

Ngay sau đó, Khương Vạn Trần và những người khác lần lượt được dịch chuyển đi.

Linh huyệt tại huyện Lôi Sơn đã đạt đến cấp độ SS khiến quá trình di chuyển qua lại cũng trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

…

Tô Ấu Vi và nhóm người Khương Vạn Trần đã dịch chuyển đến nơi, nhưng Tiêu Hải vẫn còn dư lại rất nhiều năng lượng nên Tiêu Phàm lại chuyển thêm nhiều thứ trong nhà kho sang.

Trong đó bao gồm cả bom chùm, bom nhiệt hạch và bom nhiệt áp. Tuy Đế quốc Thần Long đã có một nhà máy riêng để sản xuất thuốc nổ cl-20, nhưng nó chỉ có thể sản xuất các loại bom đạn thông thường, chẳng hạn như mìn và đạn pháo cối.

"Cháu yêu, năm ngày nữa ta sẽ liên lạc lại với ngươi."

"Vẫn ở tại linh huyệt này."

Tiêu Hải vừa nói xong, ngay lập tức bóng dáng biến mất không thấy tăm hơi.

Mấy giờ đồng hồ đã trôi qua, khi Tiêu Hải và một số cường giả trở lại Thần Đô, ngay lập tức có nội thị cung đình đi tới trước mặt bọn hắn.

“Bệ hạ, có sứ giả từ thế giới khác đến cầu kiến.”

"Đối phương tuyên bố có một chuyện cực kỳ trọng yếu nên muốn gặp bệ hạ ngài."

Nội thị trong triều cung đình vô cùng cung kính khi bẩm báo.

Trong mắt Tiêu Hải hiện tràn ngập sự kinh ngạc, sứ giả đến từ thế giới khác sao?

"Trẫm sẽ gặp hắn tại ngự thư phòng."

Tiêu Hải suy nghĩ một lát rồi nói.

Mười phút sau, Tiêu Hải nhìn thấy một người đàn ông trung niên da trắng tại ngự thư phòng.

Người đàn ông da trắng này là một người tiến hóa cấp B.

"Hoàng đế bệ hạ tôn kính của Đế quốc Thần Long, ta là Thomas, sứ giả dị giới tại M quốc, và ta xin thay mặt Đại thống lĩnh của chúng ta hỏi thăm sức khỏe của ngài."

Người đàn ông trung niên da trắng cúi đầu hành lễ và nói.

Ngôn ngữ hắn dùng là tiếng Anh, cường giả tại dị giới học một ngôn ngữ mới rất dễ dàng, hắn biết chắc chắn Tiêu Hải sẽ hiểu tiếng Anh.

"To gan, thấy bệ hạ tại sao lại không quỳ!"

Nội thị cung đình đứng bên cạnh sắc bén nói.

Thomas vẫn kiên định mà nói:

"Thần Long hoàng đế bệ hạ, M quốc chúng ta là dị giới cường đại nhất trong các quốc gia, chúng ta là bất khả chiến bại trong thiên hạ."

Tiêu Hải dùng tiếng Hoa nói:

"Không quỳ sao, mau lôi ra chém đầu."

"Vâng, thưa bệ hạ!"

Nội thị cung đình ở bên cạnh nói vội.

Chương 818 - Thái Độ Lạnh Lùng

Thomas quỳ xuống ngay lập tức. Lúc này hắn không còn để ý bản thân còn mặt mũi hay không còn mặt mũi nữa. Hoàng đế miệng vàng lời ngọc, hắn biết nếu mình không quỳ thì thật sự sẽ phải chết.

"Thần Long Hoàng đế bệ hạ, ta đại diện cho M quốc tới đây là vì có chuyện quan trọng muốn thương lượng với ngài, M quốc chúng ta có thể hợp tác với ngài."

Thomas bắt đầu mở lời.

Đồng thời hắn cũng chuyển sang dùng tiếng Hoa.

Tiêu Hải nhướng mày:

"Thomas, ắt hẳn ngươi cũng biết hiện tại trẫm đang hợp tác với Hoa Hạ, nhưng M quốc các ngươi lại là đối thủ của Hoa Hạ."

Thomas rất kiêu ngạo, hắn nói:

"Thần Long Hoàng đế bệ hạ, M quốc của chúng ta mới là quốc gia mạnh nhất, chúng ta nắm trong tay lực lượng hải quân và không quân mạnh nhất."

"Hơn nữa chúng ta còn có mười một tàu sân bay chạy bằng động lực hạt nhân, trong khi đó chiếc thứ ba của Hoa Hạ vừa hạ thủy, nhưng không một chiếc nào dùng đến năng lượng hạt nhân."

"Thực lực của chúng ta dẫn trước Hoa Hạ phải đến hàng chục năm."

Tiêu Hải hơi híp mắt lại.

"Không phải M quốc các ngươi đã liên lạc với Đế quốc Kền Kền rồi sao? Ngươi từ đâu đến? Liệu Đế quốc Kền Kền có biết chuyện ngươi tìm đến đây hay không?"

Thomas nói:

"Ta dịch chuyển tới đây từ linh huyệt tại U quốc."

"Đương nhiên Đế quốc Kền Kền không hề hay biết chuyện này."

Hắn dịch chuyển tới đây mà không có bất cứ cường giả nào hỗ trợ, nhưng hắn là người tiến hóa cấp B, chẳng những thế còn có dị năng khôi phục nên đương nhiên hắn có thể thích ứng với môi trường nơi này rất nhanh.

Tiêu Hải trầm giọng nói:

"Đế quốc Kền Kền là đối thủ của Đế quốc Thần Long chúng ta, các ngươi không chỉ qua lại với Đế quốc Kền kền mà còn muốn liên hệ với trẫm ư?"

Thomas nói:

"Thần Long Hoàng đế bệ hạ, Đế quốc Thần Long và Đế quốc Kền Kền đều là những quốc gia siêu cường, đương nhiên M quốc chúng ta sẽ nguyện ý hợp tác."

Tiêu Hải nói, vẫn giữ thái độ lạnh lùng:

"Tại sao ta phải hợp tác với các ngươi? Hiện tại trẫm hợp tác với Tiêu Phàm và Hoa Hạ rất vui vẻ."

Thomas ho nhẹ một tiếng:

"Thần Long bệ hạ, ta có thể đứng dậy nói chuyện được không?"

"Bình thân."

Tiêu Hải nói với giọng lạnh lùng.

Thomas thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hắn đứng dậy rồi nói:

"Thần Long bệ hạ, theo như ta được biết, lực lượng hải quân của Đế quốc Kền Kền mạnh hơn Đế quốc Thần Long của ngài rất nhiều."

"Hơn nữa Đế quốc Kền Kền còn có nhiều đồng minh trong dị giới

các ngươi. Nếu bọn hắn liên hiệp lại và hành động cùng nhau thì có thể các ngươi không phải là đối thủ của bọn hắn."

"Nếu lực lượng hải quân của Đế quốc Thần Long bị tiêu diệt hoàn toàn, khác nào các ngươi chỉ có thể lui về thế bị động phòng ngự, chuyện đã đến nước này thì đương nhiên kết quả cuối cùng sẽ không tốt lắm."

Tiêu Hải vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh nhìn sang Thomas.

Thomas lại nói tiếp:

"Thực lực của Hoa Hạ kém xa M quốc chúng ta, nếu chiến tranh nổ ra thì sớm muộn gì Hoa Hạ cũng sẽ thất bại mà thôi."

"Vậy chuyện gì sẽ xảy ra với Đế quốc Thần Long ngay sau đó?"

"Nhưng hợp tác với M quốc chúng ta thì lại khác biệt. Với sự hỗ trợ của M quốc chúng ta, Đế quốc Thần Long các ngươi có thể vùng dậy giành lại hòa bình và sẽ không còn cuộc chiến tranh nào xảy ra nữa."

"M quốc chúng ta cũng rất vui khi thấy Đế quốc Thần Long và Đế quốc Kền Kền sát cánh bên nhau. Đôi khi sự thống trị độc tôn của Đế quốc Kền Kền không phải là kết quả tốt nhất."

Tiêu Hải trầm giọng nói:

"Nói tiếp đi!"

Thomas nhận được sự cổ vũ thì nói càng hăng say:

"Nếu ngài tiếp tục hợp tác với Hoa Hạ thì chuyện ngài với Đế quốc Kền Kền phát sinh chiến tranh sẽ chỉ còn là vấn đề thời gian."

"Nếu chiến tranh nổ ra, đương nhiên sẽ có rất nhiều người chết."

"Theo ta được biết, ngài rất quan tâm đến nhân dân trăm họ, vậy thì nên hợp tác hay không nên hợp tác với ai? Trong khi bây giờ bách tính tại Đế quốc Thần Long cần nhất vẫn là hòa bình."

Tiêu Hải khẽ gật đầu:

"Ngươi nói rất có lý."

Thomas nói tiếp:

"Thần Long bệ hạ, ngài làm vậy là phù hợp nhất với lợi ích của M quốc chúng ta, cũng rất phù hợp với lợi ích của Đế quốc Thần Long các ngươi."

"Chiến tranh và hòa bình, ắt hẳn ngài sẽ đưa ra sự lựa chọn đúng đắn."

Thomas rất có lòng tin vào bản thân trong chuyện thuyết phục Tiêu Hải.

Để hắn nhìn xem, liệu Tiêu Hải sẽ hợp tác với ai, không hợp tác với ai?

Tiêu Hải vẫn đáp lại với giọng lạnh nhạt:

"Trẫm có thể kiếm được vô số tài nguyên tại dị giới, nếu hợp tác cùng các ngươi, nhất định trẫm phải nói hết toàn bộ bí mật này ra sao?"

Thomas nói:

"Thần Long bệ hạ, trước mắt ngài có thể không nói ra, bởi vì thực lực của Đế quốc Thần Long vẫn còn yếu hơn một chút."

"Nhưng đợi đến khi lực lượng hải quân tại Đế quốc Thần Long được tăng cường hơn, ngài nhất định phải nói ra, nếu không chắc chắn Đế quốc Kền Kền sẽ lên tiếng phản đối."

Chương 819 - Vâng, Thưa Bệ Hạ

Tiêu Hải cười như không cười, ông nói:

"Nếu đến lúc đó trẫm vẫn không nói ra thì thế nào?"

Thomas trầm giọng nói:

"Thần Long bệ hạ, nếu ngài làm như vậy, rất có thể chiến tranh sẽ

nổ ra giữa các ngươi và Đế quốc Kền Kền."

"Nếu ngài muốn hòa bình thì làm như vậy là một quyết định không sáng suốt."

"Hơn nữa chúng ta đã biết được đại khái tại sao ngài lại có thể vận chuyển một lượng đồ vật lớn như vậy đến đây."

Tiêu Hải cau mày:

"Chi bằng ngươi cứ nói một chút nghe thử xem."

Thomas nói:

"Căn cứ theo tình báo Đế quốc Kền Kền có được, ngài có một món bảo bảo vật không gian vô cùng cường đại, ta đoán nó hẳn là Không Minh Kính đi."

"Liệu chiếc gương này có phải một món thánh khí hay không?"

Tiêu Hải cũng không quá kinh ngạc, nhất định Đế quốc Kền Kền sẽ phái không ít người âm thầm điều tra, đương nhiên các quốc gia khác cũng sẽ có người đang bí mật điều tra trong bóng tối. Chính vì vậy, đây là chuyện mà bọn hắn hoàn toàn có khả năng tra ra được.

Nhưng còn có một nguyên nhân quan trọng khác giúp hắn có thể vận chuyển số lượng đồ vật lớn, đó chính là liên hệ huyết mạch với Tiêu Phàm, nếu không có thứ này thì chắc chắn không thể vận chuyển được!

"Thần Long bệ hạ, Không Minh Kính là một thánh khí cường đại vô cùng, nhưng Không Minh Kính của các ngươi không phải là món thánh khí duy nhất tồn tại trên thế giới này!"

"Đế quốc Kền Kền nghiên cứu ra cách thức vận chuyển số lượng lớn chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, chỉ có hợp tác với M quốc chúng ta, ngài mới có thể tránh khỏi những mối họa trong tương lai."

Thomas nói, trông bộ dạn hắn nghiêm túc vô cùng.

Tiêu Hải nói:

"Có bao nhiêu người các ngươi đã tìm đến đây?"

"Chỉ có một mình ta thôi."

Thomas nói.

Cũng bởi vì hắn có dị năng phục hồi mạnh mẽ, nên hắn mới có thể nắm chắc đường sống khi đến đây.

"Các ngươi lui xuống trước đi."

Tiêu Hải nhìn nội thị đứng bên cạnh rồi nói.

"Vâng, thưa bệ hạ."

Chẳng mấy chốc hai nội thị đã lui ra ngoài, trong ngự thư phòng của Tiêu Hải có trang bị trận pháp nên từ bên ngoài không thể nghe được bất cứ tiếng động nào ở bên trong.

"Thomas, ngươi nói hay lắm."

"Nhưng trẫm là người nước Hoa, cũng là con cháu của Viêm Hoàng!"

Tiêu Hải đứng lên, nói với giọng điệu tự hào.

"Cái gì cơ?"

Thomas ngơ ngác nhìn Tiêu Hải.

…

"Ngươi ngươi..."

Thomas sững sờ, bất kể như thế nào hắn cũng không ngờ rằng Tiêu Hải lại là người Hoa Hạ.

Thế nhưng Tiêu Hải là hoàng đế của dị giới, sao chuyện này có thể xảy ra?

Theo như Thomas biết thì Tiêu Hải đã ở dị giới hơn mười năm, tuy

nói Hoa Hạ giỏi sắp xếp, nhưng có thể sắp xếp được mọi chuyện trong thời gian dài đến vậy sao? Chả nhẽ, Hoa Hạ đã có liên hệ với dị giới từ mười năm trước rồi ư?

"Cách đây rất lâu trẫm đã tới dị giới, tên của trẫm tại Hoa Hạ cũng là Tiêu Hải, ngươi có nghĩ ra chuyện gì chưa?"

Tiêu Hải cười mà như không cười, hắn nói.

Trái lại Thomas như hít vào một hơi khí lạnh, hắn há hốc mồm:

"Ông nội Tiêu Phàm cũng tên là Tiêu Hải, chẳng lẽ ngươi mất tích là vì xuyên tới dị giới."

Sắc mặt Thomas trở nên tái nhợt chỉ trong thoáng chốc.

Hắn biết rõ một khi mình biết được bí mật quan trọng này, Tiêu Hải tuyệt đối sẽ không để hắn sống sót rời khỏi đây, e rằng hắn cũng không sống được bao lâu nữa.

“Tiêu Hải, nếu ngươi là người Hoa Hạ, lại còn là ông ngoại của Tiêu Phàm, vậy xem ra ta thuyết phục ngươi hợp tác với M quốc chẳng khác nào một trò đùa.”

Lúc này khuôn mặt của Thomas đã khó coi vô cùng.

Tiêu Hải chỉ cười nhẹ rồi nói:

"Thomas, ngươi còn di ngôn gì không?"

Khóe miệng Thomas giật giật.

"Liệu ta có thể tiếp tục sống được không?"

"Ta biết rất nhiều tình báo thuộc về M quốc. Nếu ta nói hết mọi chuyện với ngươi thì ngươi có thể giữ cho ta sống được không? Sau này ta sẽ thành tâm cống hiến hết sức mình cho ngươi."

Thomas nói.

Hắn có thể trở thành một người tiến hóa cho thấy hắn rất trung thành với quốc gia của mình, nhưng một khi đối mặt với cái chết

thì còn lâu lòng trung thành của hắn mới đủ.

"Ngươi trung thành với trẫm ư?"

Thomas gật đầu liên tục:

"Đúng vậy, ta sẽ nói cho ngươi nghe hết thảy mọi chuyện mà ta biết, hơn nữa ta còn có thể phối hợp với ngươi làm những chuyện khác."

Tiêu Hải nói:

"Vậy ngươi nói nghe thử xem."

"Để trẫm xem ngươi tiếp xúc qua bao nhiêu bí mật, nếu như ngươi có quá ít bí mật, vậy xem ra cấp bậc của ngươi không đủ, giữ ngươi lại cũng chẳng có tác dụng gì."

Thomas vội vàng nói ra tất cả những gì hắn biết.

"Thần Long bệ hạ, hết thảy những gì ta biết ta đều đã nói hết cho ngài."

"Sau này ta nhất định sẽ thành tâm cống hiến sức lực."

Thomas nói rất nhanh.

Tiêu Hải vẫn giữ thái độ lạnh nhat, hắn nói:

"Bí mật mà ngươi biết cũng chẳng có gì đặc sắc, nhưng những chuyện ngươi vừa mới biết, trẫm lại không thể để cho người khác biết!"

"Giết!"

Thomas biết mình không thể sống sót, hắn chợt lao lên đánh về phía Tiêu Hải.

"Ầm!"

Tiêu Hải nện từng quyền liên tiếp vào ngực Thomas khiến cơ thể của Thomas bị hất tung lên không trung, thậm chí một số xương sườn của hắn cũng bị đánh gãy. Và một trong số chúng đã đâm

xuyên qua tim.

Chương 820 - Bàn Luận

Hiện tại cả Thomas và Tiêu Hải đều bị áp chế sức mạnh, nhưng Tiêu Hải đã bước nửa chân vào Võ Thánh, dẫu cho thực lực bị áp chế nhưng hắn vẫn mạnh hơn Thomas rất nhiều.

"Ngươi..."

Thomas không cam lòng nhìn về phía Tiêu Hải.

Hắn không muốn chết, nhưng tim hắn đã bị tổn thương, hắn không thể sống được.

Ngay sau đó Thomas không còn thở nữa. Trong suốt quá trình này đôi mắt hắn vẫn mở to, đến chết cũng không nhắm mắt.

Trước khi dịch chuyển đến đây, hắn và nhiều người M quốc đã bàn bạc với nhau, chính bản thân hắn cũng cảm thấy cơ hội thành công trong chuyến đi này không nhỏ.

Nhưng hắn cũng không ngờ kết quả lại thành ra như vậy, Tiêu Hải là ông nội của Tiêu Phàm, cho dù hắn lý luận ba hoa chích chòe đến nhường nào cũng là vô dụng cả.

"Người đâu, mang thi thể hắn ra ngoài."

Tiêu Hải mở cửa và ra lệnh.

"Vâng, thưa bệ hạ."

...

"Ding Dong!"

Vào một buổi sáng tại Hoa Hạ, chuông cửa biệt thự của Tiêu Phàm vang lên.

Sau khi Tô Ấu Vi rời đi, Tiêu Phàm cũng vừa mới làm xong bữa sáng.

Hắn thả thần thức của mình đi ra ngoài. Ngay sau đó hắn thấy được có không ít người đang tụ tập ngoài cổng sắt biệt thự, trong đó có nhiều phóng viên báo đài.

"Hừ!"

Tiêu Phàm hừ lạnh một tiếng.

Người dẫn đầu là đại sứ của Đế quốc Hán Tư, ngoài ra còn có hàng chục phóng viên truyền thông, hầu hết đều là phóng viên của các phương tiện truyền thông phương Tây.

"Xin chào các vị khán giả đang theo dõi thông qua livestream, hiện tại chúng ta đang ở bên ngoài biệt thự của Tiêu Võ Vương cùng với đại sứ của Đế quốc Hán Tư, chúng ta sẽ cùng nhau mời Tiêu Võ Vương ra tay."

"Hiện nay Đế quốc Hán Tư chịu thương vong nặng nề, trước đó không phải Hoa Hạ đã luôn nói một cộng đồng cùng chung vận mệnh nhân loại sao, ta tin rằng nhất định Tiêu Võ Vương sẽ ra tay giúp đỡ."

"Liệu Hoa Hạ có phải là một nước lớn có trách nhiệm hay không, chúng ta hãy cùng chờ xem."

Nhiều phóng viên truyền thông lần lượt lên tiếng.

Bọn hắn đã bắt đầu livestream nên ngay bây giờ mọi người trên khắp thế giới đều có thể theo dõi sự việc.

Chỉ trong ngày hôm qua đã có hơn năm ngàn người thuộc Đế quốc Hán Tư phải bỏ mạng.

Một khi Thị Huyết Ma Lang bị chọc giận thì đáng sợ vô cùng, nếu không phải nó cảnh giác không muốn tiêu hao quá nhiều sức mạnh thì ngày hôm qua số người chết sẽ càng nhiều hơn nữa.

"Đây không phải là muốn dùng đạo đức để trói buộc Tiêu Võ Vương sao?"

"Không chỉ là muốn dùng đạo đức để trói buộc Tiêu Võ Vương, bọn hắn còn muốn dùng đạo đức để trói buộc Hoa Hạ chúng ta!"

"Thực lực của yêu thú đáng sợ đến nhường nào, hẳn là Tiêu Võ Vương không cách nào đánh bại được nó, sao Đế quốc Hán Tư không tự xem lại đức hạnh của mình đi, vì cớ gì Tiêu Võ Vương phải động thủ?"

Trên mạng Internet tại Hoa Hạ cũng có vô số người đang bàn luận rất sôi nổi.

"Ken két!"

Tiêu Phàm mở cửa và đi ra ngoài.

Chẳng mấy chốc hắn đã đến trước cổng sắt lớn của biệt thự, nhưng hắn cũng không có ý định mở cổng sắt.

"Im lặng!"

Tiêu Phàm nói, giọng điệu lạnh nhạt.

Giọng nói của hắn không lớn, nhưng khi truyền vào tai mọi người bên ngoài cửa sắt lại giống như sấm sét nổ vang, không ít người đều bị dọa sợ hãi đến mức giật mình.

"Mọi người, thực lực của ta tăng lên nhanh chóng là nhờ vào sự giúp đỡ của Đế quốc Thần Long từ dị giới."

"Trước mắt Đế quốc Thần Long hiện đang giao chiến với Đế quốc Huyết Anh, trong khi đó Đế quốc Kền Kền đã viện trợ cho Đế quốc Huyết Anh hơn một trăm tàu chiến."

"Ngược lại Đế quốc Kền Kền là đồng minh của M quốc, M quốc lại là đồng minh của Đế quốc Hán Tư, các ngươi tìm tới chỗ ta là có ý gì?"

Tiêu Phàm cau mày.

Một phóng viên nói vội vàng:

"Tiêu Võ Vương, nhưng người dân đều vô tội, chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm nhìn nhiều người dân vô tội chết như vậy sao?"

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Đương nhiên ta cũng không đành lòng."

"Ừm, không bằng thế này đi, chỉ cần Đế quốc Hán Tư đồng ý rút lui khỏi Liên Minh Phương Bắc, hơn nữa bảo đảm sẽ không tái gia nhập Liên Minh Phương Bắc, ta sẽ đến đó trợ giúp."

"Thực lực của ta yếu hơn con yêu thú kia rất nhiều, nhưng chỉ cần Đế quốc Hán Tư rút khỏi Liên minh phương Bắc, cho dù phải mạo hiểm cả tính mạng thì ta cũng sẽ liều mạng đến đó."

Đại sứ của Đế quốc Hán Tư bí mật cau mày.

Hắn đưa những người này đến đây vì muốn lợi dụng đạo đức mà trói buộc Tiêu Phàm, nhưng hắn không ngờ rằng Tiêu Phàm sẽ phản kích trở lại, đồng thời đánh một gậy xuống đầu bọn hắn.

Đế quốc Hán Tư của bọn hắn là một thành viên quan trọng của Liên minh phương Bắc, và việc bọn hắn rút lui sẽ có tác động rất lớn tới Liên minh phương Bắc, sao bọn hắn có thể dễ dàng rút lui được.

Tiêu Phàm nói tiếp:

"Ta biết rằng Đế quốc Hán Tư không thể dễ dàng rút khỏi Liên minh phương Bắc, thậm chí sẽ vấp phải sự phản đối đến từ M quốc. Chính vì vậy các ngươi nên thảo luận thật tốt với M quốc trước đi."

Chương 821 - Livestream

"Dù sao chuyện này có liên quan đến sống chết của rất nhiều người, ta tin tưởng nhất định Đế quốc Hán Tư các ngươi và M quốc sẽ đưa ra quyết định chính xác."

Trong đây có vài phóng viên đến từ M quốc.

Bọn hắn bí mật cau mày.

Tiêu Phàm thực sự đã kéo M quốc bọn hắn vào cuộc hỗn loạn, nếu Đế quốc Hán Tư không rút khỏi Liên minh phương Bắc, M quốc

cũng sẽ phải chịu những lời bàn tán xôn xao.

"Mọi người, hiện tại việc tu luyện của ta đã đến thời khắc mấu chốt, quá trình này cực kỳ trọng yếu quyết định đến kết quả tiêu diệt yêu thú, mong các người đừng quấy rầy ta nữa."

Tiêu Phàm nói xong thì xoay người trở lại bên trong biệt thự.

"Ha ha, cười chết ta."

"Tiêu Võ Vương rất hiểu cách thức dùng đạo đức trói buộc một người, hiện tại để xem Đế quốc Hán Tư sẽ làm gì tiếp theo."

"Rút khỏi Liên minh phương Bắc sẽ gây tổn hại đến lợi ích của đất nước. Nhưng nếu không rút khỏi Liên minh phương Bắc, nhân dân trăm họ tại Đế quốc Hán Tư sẽ phải bỏ mạng, lần này khiến Đế quốc Hán Tư phải đau đầu rồi đây."

Vô số người trên Internet tại Hoa Hạ đang thảo luận sôi nổi về chuyện này.

Chiêu thức đạo đức này bị phản đòn phải rút lại, những người đứng đầu Đế quốc Hán Tư và M quốc cũng phải xôn xao một phen, chuyện này không còn dễ đối phó nữa.

"Đáng chết, khốn kiếp."

Leo Hard, quốc chủ Đế quốc Hán Tư đã xem livestream, hắn thầm nguyền rủa trong lòng.

Ban đầu, rất nhiều phóng viên đã đến chỗ của Tiêu Phàm, dồn hết áp lực về phía Tiêu Phàm, nhưng Tiêu Phàm chỉ cần nhận xét vài lời đã chuyển áp lực to lớn đó quay ngược về phía bọn hắn.

Hàng nghìn người chết không thể khiến bọn hắn rút khỏi Liên minh phương Bắc, nhưng nếu bọn hắn không giải quyết được con yêu thú kia thì nó sẽ tiếp tục giết chóc. Trong lúc đó áp lực của dư luận trong nước sẽ càng ngày càng lớn.

"Ta mặc kệ các ngươi dùng cách thức gì, nội trong đêm nay nhất định phải giải quyết xong con yêu thú kia, nếu không ngày mai nhất định nó sẽ còn tiếp tục giết người!"

Leo Hard trầm giọng nói:

"Liên lạc với M quốc, nhờ bọn hắn hỗ trợ cho chúng ta, nếu không chúng ta chỉ có thể cân nhắc đến biện pháp rút lui khỏi liên minh!"

…

Đại thống lĩnh của M quốc cũng xem livesttream, bọn hắn cảm giác chuyện càng lúc càng không ổn.

"Đại thống lĩnh, Đế quốc Hán Tư đã liên lạc với chúng ta."

"Bọn hắn cần M quốc chúng ta viện trợ, nếu không một khi yêu thú tiếp tục tàn phá sâu hơn, bọn hắn sẽ cân nhắc rút lui khỏi Liên minh phương Bắc."

Có người lao vội đến báo cáo với Đại thống lĩnh M quốc.

"Tiêu Phàm, tên khốn kiếp!"

Có người nào đó trong phòng họp đã bắt đầu la mắng.

Ngay lúc này bọn hắn chỉ hận không thể lột da và rút gân của Tiêu Phàm.

Quả thật rắc rối mà Tiêu Phàm mang đến cho bọn hắn không phải nhỏ. Tiêu Phàm đã chuyển ba mỏ sắt thu được từ U quốc sang cho Hoa Hạ điều hành, và mỏ sắt U quốc bị chiếm dụng đã gây ra cho bọn hắn rất nhiều khó khăn. Bây giờ Tiêu Phàm lại còn muốn Đế quốc Hán Tư phải rút khỏi Liên minh phương Bắc.

"Nói với bọn hắn, để bọn hắn nói với Tiểu Phàm, ly khai liên minh không phải là chuyện ngày một ngày hai, để Tiêu Phàm giúp bọn hắn đối phó yêu thú trước hẵng nói tiếp!"

Đại thống lĩnh M quốc trầm giọng nói.

Có người khác trong phòng họp nói:

“Đại thống lĩnh, với tính cách của Tiêu Phàm, chỉ dùng lời nói suông như vậy thì không thể nào lừa gạt được hắn.”

"Tên này cũng không thực sự quan tâm đến danh tiếng của bản thân mình."

Đại thống lĩnh M quốc cau mày, hắn nói:

"Vậy thì lôi kéo Hoa Hạ đi! Hoa Hạ vẫn rất quan tâm đến hình tượng cường quốc tự thân của bọn hắn."

"Vâng!"

Không bao lâu sau Đế quốc Hán Tư đã nhận được phản hồi từ phía M quốc.

Các phương tiện truyền thông hành động rất nhanh. Nhiều phương tiện truyền thông đã cố gắng hết sức để dẫn dắt về bi kịch hiện tại của Đế quốc Hán Tư, sau đó bắt đầu ca ngợi Hoa Hạ, cho rằng chắc chắn Hoa Hạ sẽ cung cấp sự hỗ trợ.

Đại sứ của Đế quốc Hán Tư và những người khác lại đến tìm Tiêu Phàm lần nữa.

"Khụ khụ khụ!"

Tiêu Phàm mang sắc mặt nhợt nhạt, liên tục ho khan đi ra từ căn biệt thự.

"Tiêu Võ Vương, tại sao ngươi —— "

Đại sứ của Đế quốc Hán Tư rất bối rối.

Tiêu Phàm thở dài một hơi rồi nói:

"Ta còn bảo sau khi các ngươi lập tức rời khỏi liên minh, ta sẽ lập tức lên đường đi tiêu diệt yêu thú."

"Nhưng hiện tại thực lực của ta giảm sút, ta muốn liều mạng đột phá một phen, nhưng nào ngờ quá trình tu luyện xảy ra vài vấn đề khiến bản thân trọng thương không nhẹ."

"Hiện tại trên người ta cũng chẳng còn bất kỳ giọt Sinh Mệnh Linh Dịch nào, có lẽ qua mấy ngày nữa vết thương mới có thể khôi phục, các ngươi đã rút khỏi liên minh rồi ư?"

Đại sứ của Đế quốc Hán Tư như chết lặng.

"Tiêu Võ vương —— "

"Đừng. . . Các ngươi cũng đừng gọi ta là Tiêu Võ Vương nữa, kỳ thật tu vi của ta còn chưa đạt tới cấp bậc Võ Vương, chẳng qua là miễn cưỡng có được chiến lực như vậy mà thôi."

Chương 822 - Tiêu Tông Sư

"Đến hôm nay chịu trọng thương, chiến lực cấp bậc Võ Vương cũng chẳng còn nữa."

Tiêu Phàm vẫy tay rồi nói.

Đại sứ Đế quốc Hán Tư nói:

"Tiêu Tông Sư, rút lui khỏi Liên minh phương Bắc không phải là chuyện ngày một ngày hai, nhưng hiện tại chúng ta còn rất nhiều việc phải làm."

"Ngươi xem có thể trợ giúp Đế quốc Hán Tư của chúng ta trước rồi hẵng nói tiếp được không?"

Tiêu Phàm lại ho khan dữ dội.

"Rút lui khỏi liên minh không phải là chuyện ngày một ngày hai, nhưng hiện tại thực lực của ta đã giảm sút, muốn khôi phục lại như trước cũng không thể chỉ trong một hai ngày, xem như vừa vặn đi."

"Tiêu Tông Sư —— "

Tiêu Phàm giơ tay rồi nói:

"Ngươi không cần nhiều lời nữa, chỉ cần các ngươi ly khai liên minh, cho dù thực lực còn chưa hoàn toàn khôi phục, ta cũng sẽ đến đó."

"Người Hoa Hạ chúng ta trọng chữ tín, đã đáp ứng chuyện gì thì nhất định sẽ thực hiện được!"

"Nếu như không muốn rút lui khỏi liên minh, vậy sau này tốt nhất các ngươi đừng quấy rầy ta nữa, càng quấy rầy thì thời gian để ta khôi phục lại như cũ sẽ càng kéo dài."

"Gặp lại sau!"

Sau khi Tiêu Phàm nói xong, hắn nhanh chóng quay lưng đi trở về biệt thự.

Đến khi vào trong biệt thự, sắc mặt hắn khôi phục lại ngay tức khắc. Nếu Tiêu Phàm có thể biến thành diện mạo của người khác thì hóa trang cho sắc mặt của mình trở nên tái nhợt với hắn chỉ là chuyện cỏn con, chẳng có gì khó khăn.

"Ta khẳng định Tiêu Phàm không bị thương, ắt hẳn hắn đang cải trang!"

"Tuy tất cả mọi người đều biết rất có thể hắn đang ngụy trang, nhưng vậy thì sao hả? Hắn vẫn có thể qua mặt được chúng ta."

"Các lãnh đạo cấp cao ở nước ta không quan tâm đến sự sống chết của công dân quốc gia của họ, chẳng lẽ còn mong đợi những người khác đến quan tâm chúng ta nhiều hơn sao?"

Sau khi người dân Đế quốc Hán Tư xem livestream xong, bọn hắn bàn luận càng sôi nổi hơn.

Lúc này sắc mặt Leo Hard và những người khác đều trông ảm đạm vô cùng.

Lợi dụng đạo đức để trói buộc hắn không thành công, bây giờ đến cách thức tâng bốc cũng thất bại.

Những thủ đoạn dễ dàng sử dụng với Hoa Hạ trước đây đều không mang lại hiệu quả, quả thực Tiêu Phàm còn khó khăn hơn một số người mà bọn hắn đã từng đối phó.

"Bệ hạ, xem ra chúng ta chỉ có thể lại nghĩ một biện pháp khác."

"Có lẽ chúng ta có thể sử dụng bom xăng hoặc khí gây mê."

"Chúng ta cũng có thể cho nổ thật nhiều nitơ lỏng, có lẽ có thể

đóng băng con yêu thú kia!"

Một đại lão trong quân đội nói.

"Các ngươi tự xem rồi làm đi!"

Leo Hard nói với giọng điệu nặng nề.

Một khi quân đội buông tay, nếu xảy ra sự cố gì thì hắn còn có thể đùn đẩy trách nhiệm.

Ngay sau đó quân đội bắt đầu hành động.

Thị Huyết Ma Lang đang ở tầng một của một tòa cao ốc, vì những người trong tòa nhà đã nhanh chóng rút lui lên tầng cao nhất của tòa nhà nên bọn hắn vẫn còn sống.

Một vài chiếc xe chở hàng lao về phía tòa nhà. Đương nhiên bên trong những chiếc xe tải này có chứa đầy những thùng nitơ lỏng. Và một khi những thùng này bị vỡ tan tành, một lượng lớn nitơ lỏng sẽ đóng băng mọi thứ xung quanh chúng chỉ trong thời gian rất ngắn, trong suốt quá trình này nhiệt độ của nito lỏng sẽ hạ xuống đến mức thấp nhất.

"Gầm!"

Thị Huyết Ma Lang lao ra khỏi tòa cao ốc ngay lập tức.

Khi chiếc xe tải chạy qua, cùng lúc đó nó cũng cảm thấy có điều gì đó không ổn, quả nhiên sau khi dùng thần thức quét qua, nó dễ dàng phát hiện ra nitơ lỏng trong chiếc xe tải, nitơ lỏng cũng là chất có hể khiến thần thức của nó bị đông lạnh và tổn thương.

"Ầm ầm!"

Ngay khi chiếc xe tải lao vào tòa nhà, một lượng lớn bình ni-tơ lỏng bên trong xe tải lập tức phát nổ, nhiệt độ thấp kinh hoàng trong nháy mắt lan rộng ra.

Nếu Thị Huyết Lang Ma không rời đi sớm hơn, chắc chắn nó sẽ không cách nào chịu được nhiệt độ thấp nhường này.

"Ô ô!"

Thị Huyết Lang Ma ngửa mặt lên trời và tru lên.

Ngay sau đó từ trong cơ thể nó toát ra rất nhiều huyết vụ, huyết vụ lại hóa thành huyết xà và bắt đầu một đợt tấn công mới, chẳng mấy chốc nhiều người trong tòa nhà đều lần lượt bỏ mạng.

Hai ngày trôi qua chỉ trong chớp mắt, trong những ngày này Đế quốc Hán Tư đã sử dụng các phương pháp khác nhau, nhưng tất cả các phương pháp này đều thất bại trước Thị Huyết Ma Lang.

Quả nhiên muốn giết chết một con yêu thú cấp bậc Võ Vương chẳng phải chuyện dễ dàng.

"Bệ hạ, trên cơ bản chúng ta đã vận dụng hết thảy thủ đoạn có thể áp dụng, nhưng tất cả đều thất bại, trong lúc đó thống kê thương vong đã lên tới mười ba ngàn người."

Một vị đại lão trong quân đội đã đến báo cáo với Leo Hard.

Sắc mặt Leo Hard cực kỳ ảm đạm.

Trong hai ngày qua, một cuộc diễu hành chưa từng có đã nổ ra ở Đế quốc Hán Tư.

Hơn nữa, rất nhiều người giàu có đều chạy trốn khỏi Đế quốc Hán Tư, kéo theo sau là vật giá tại Đế quốc Hán Tư cũng tăng vọt, tất cả đều gây áp lực rất lớn đối với quốc gia.

Chương 823 - Tiêu Tông Sư Thật Lợi Hại

"Bệ hạ, có lẽ chúng ta phải cân nhắc đến việc rút lui khỏi Liên minh phương Bắc."

"Nếu cứ tiếp tục như thế, e rằng sự phẫn nộ của dân chúng có thể xé nát chúng ta!"

Có người đứng bên cạnh Leo Hard mở lời.

Leo Hard khẽ gật đầu.

Phía M quốc đã gây áp lực rất lớn cho bọn hắn, nhưng lửa giận của người dân càng không phải là trò đùa, đặc biệt khi người dân đang trên bờ vực nổi dậy! Đặc biệt là khi Đế quốc Hán Tư không cấm dùng súng và hàng triệu người dân đều sở hữu súng!

"Nói cho M quốc biết, chúng ta sẽ rút khỏi liên minh!"

"Sở đối ngoại đưa ra thông báo, Đế quốc Hán Tư của chúng ta sẽ vĩnh viễn rút khỏi Liên minh phương Bắc, và cũng sẽ không gia nhập bất cứ tổ chức quân sự nào tương tự như Liên minh phương Bắc."

Leo Hard hít một hơi thật sâu rồi nói.

Hôm nay mọi chuyện đã đến nước này, hắn chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp!

Mỗi ngày Thị Huyết Ma Lang đều phải giết hàng ngàn người, các tòa nhà sụp đổ và những cây cầu bị phá hủy còn có thể được khôi phục bằng tiền, nhưng người chết rồi thì không thể nào sống lại. Lúc này, Leo Hard biết rõ nếu bọn hắn còn không thỏa hiệp, chắc chắn Tiêu Phàm sẽ chỉ tiếp tục ngồi đó xem náo nhiệt, thậm chí cả quốc gia của bọn hắn có thể đi đến bờ vực sụp đổ.

"Vâng!"

Ngay sau đó, Đế quốc Hán Tư đã đưa ra một thông báo.

"Thành công rồi!"

"Tiêu Tông Sư thật lợi hại!"

Khi tin tức truyền đến Hoa Hạ, nhiều lãnh đạo cấp cao ở Hoa Hạ đã vui mừng khôn xiết.

Sự tồn tại của Liên minh phương Bắc có uy hiếp không nhỏ đối với Hoa Hạ, việc Đế quốc Hán Tư rút khỏi Liên minh phương Bắc đã giáng một đòn đả kích thật mạnh xuống Liên minh phương Bắc.

"Reng reng!"

Điện thoại di động của Tiêu Phàm vang lên.

"Tiêu Phàm, ta là Đại trưởng lão."

"Cảm ơn ngươi vì những gì ngươi đã làm cho đất nước, quốc gia sẽ không bao giờ quên."

Tiêu Phàm vừa trả lời điện thoại thì một giọng nói hòa nhã vang lên….

…

“Đại trưởng lão, ta là người nước H, đây là việc ta nên làm.”

Tiêu Phàm trịnh trọng nói.

Đại trưởng lão nói:

"Tiêu Phàm, quốc gia không có ý kiến gì về việc ngươi muốn mua một lô máy móc thiết bị hạng nặng truyền sang dị giới. Công ty nhà nước sẽ phối hợp mua máy móc thiết bị và toàn bộ sẽ được vận chuyển đến huyện Lôi Sơn.”

Trên mặt Tiêu Phàm lộ vẻ vui mừng.

Lần này không giống với những đợt mua sắm lúc trước, nó liên quan đến rất nhiều máy móc thiết bị làm nền tảng công nghiệp nặng cho đế quốc Thần Long.

Với thực lực hiện tại của nước H, bán ra những thiết bị này đương nhiên không vấn đề gì, đúng lúc còn có thể thay mới rất nhiều thiết bị. Nhưng để đặt nền móng công nghiệp nặng cho đế quốc Thần Long, các lãnh đạo cấp cao vẫn khá lo lắng. Điều này có lợi cho sự phát triển của nước H không?

Hơn nữa tình hình của nước U và đế quốc Hán Tư đã khiến lãnh đạo cấp cao hiểu rằng, sau này yêu thú có thể sẽ xuất hiện thường xuyên hơn và sự hợp tác này là rất cần thiết. Nếu đế quốc Thần Long chấm dứt ủng hộ Tiêu Phàm thì sao?

Lãnh đạo cấp cao chỉ có lão tướng quân Chung Thế Minh biết tình hình của Tiêu Hải, cho dù là đại trưởng lão cũng không biết Tiêu Hải là ông nội của Tiêu Phàm.

“Cảm ơn đại trưởng lão.”

Tiêu Phàm nói.

Đại trưởng lão cười nói:

"Tiêu Phàm, là quốc gia nên cảm ơn ngươi. Ngươi có tiền, cũng có thể mua được ở nước ngoài mà. Quốc gia phải cảm ơn sự tín nhiệm và chờ đợi của ngươi, phải cảm ơn rất nhiều chuyện ngươi đã làm cho quốc gia, quốc gia vĩnh viễn là hậu thuẫn của ngươi.”

Sau khi trò chuyện một lúc, Tiêu Phàm cúp điện thoại. Hắn thở phào nhẹ nhõm.

Hai giới hoà hợp, đế quốc Thần Long đi vào công nghiệp hóa đây là điều tất yếu, nếu không chỉ có thể trơ mắt nhìn quốc gia khác công nghiệp hóa trước ư? Có quốc gia ra sức ủng hộ, đế quốc Thần Long bước vào thời đại công nghiệp hóa dễ dàng hơn rất nhiều.

“Leng keng!”

Chuông cửa biệt thự vang lên.

Đại sứ của đế quốc Hán Tư đã đến lần thứ ba. Lần này tới, hắn chỉ dẫn theo hai trợ lý, cũng không có nhân viên truyền thông nào tới.

“Tông Sư chắc là ngươi đã nhận được tin tức, đế quốc Hán Tư chúng ta đã công khai rời khỏi Bắc Minh, hơn nữa sẽ không tham gia lại nữa. Không biết khi nào ngươi có thể hành động?”

Đại sứ đế quốc Hán Tư dò hỏi.

“Ta sẽ lập tức xuất phát!”

Mười hai giờ sau, máy bay Tiêu Phàm đáp xuống sân bay đế quốc Hán Tư. Sân bay này cách thành phố xảy ra tai nạn tương đối gần.

“Tông Sư, hoan nghênh ngươi tới đế quốc Hán Tư.”

Hơn mười lãnh đạo cấp cao đế quốc Hán Tư đến sân bay đón tiếp, trong đó có một nửa là đại lão quân sự, trên mặt họ đều nở nụ cười. Dù cho trong lòng họ khó chịu đến đâu thì họ cũng không

dám thể hiện ra ngoài, số người chết họ đã đạt tới mười lăm ngàn người. Thời kỳ chiến tranh, mười lăm ngàn người chết không là gì, nhưng hôm nay là thời đại hòa bình, thương vong như vậy có thể nói là khủng khiếp.

Chương 824 - Khiếp Sợ

Ánh mắt Tiêu Phàm lướt qua, hắn khẽ cười nói:

"Trước khi xuống máy bay ta còn đang nghĩ, nếu các ngươi thờ ơ ta sẽ miễn cưỡng rời đi. Các ngươi coi trọng như vậy, ngược lại ta không tốt như vậy đâu."

Tất cả đại lão đế quốc Hán Tư im lặng.

Họ đúng thật muốn làm như vậy, nhưng cuối cùng trong cuộc bỏ phiếu, đa số vẫn là đồng ý không gây thêm rắc rối. Bay giờ xem ra may mắn vì đã không làm như vậy. Nếu dám đắc tội với Tiêu Phàm thì thật sự Tiêu Phàm sẽ dám trừng phạt họ đến chết.

"Tông Sư, vốn dĩ bệ hạ muốn đích thân tới sân bay đón. Bên này cách thành Otto quá gần, chúng ta sợ bệ hạ xảy ra chuyện, sau khi cố hết sức khuyên can bệ hạ mới từ bỏ ý định tới đây."

Đại lão đế quốc Hán Tư nói.

Tiêu Phàm khẽ cười, chưa chắc hoàng đế Leo Heard đế quốc Hán Tư có ý nghĩ như vậy, có thể họ nói như vậy cũng không sai.

"Các vị, hy vọng đế quốc Hán Tư các ngươi có thể tuân thủ lời hứa, nếu lừa gạt ta, đến lúc đó các ngươi sẽ biết hậu quả."

"Tông Sư yên tâm, tuyệt đối sẽ không lừa gạt ngươi."

Tiêu Phàm gật đầu:

"Đồ mà ta bảo các ngươi chuẩn bị, chuẩn bị thế nào rồi?"

"Tông Sư, toàn bộ đã chuẩn bị xong hết rồi."

Chẳng mấy chốc bọn Tiêu Phàm đã đến một nhà kho ở sân bay.

Có rất nhiều đồ được chuẩn bị trong kho. Trong đó thuốc nổ có mấy trăm tấn, ni tơ lỏng cũng chuẩn bị rất nhiều, những thứ này lúc đối phó yêu thú có lẽ sẽ dùng được. Tiêu Phàm chỉ có sức chiến đấu của Võ Vương trung kỳ, nếu không mượn những đồ khác thì hắn không đủ sức mạnh để giết chết Thị Huyết Ma Lang.

“Thu!”

Tiêu Phàm nhanh chóng thu hàng loạt đồ vật lại.

Bọn đại lão đế quốc Hán Tư đi theo Tiêu Phàm cũng khiếp sợ.

Trong kho hàng có ba bốn ngàn tấn đủ loại đồ vật, bảo vật không gian của Tiêu Phàm lại có thể cất giữ toàn bộ những đồ vật này. Tuy rằng họ thông qua một ít tư liệu, đã sớm biết Tiêu Phàm có bảo vật không gian, nhưng khi tận mắt thấy vẫn rất kinh ngạc. Có được bảo vật như vậy, Tiêu Phàm chỉ cần đặt rất nhiều bom hạt nhân trong bảo vật không gian thì một mình hắn có thể hủy diệt cả một quốc gia.

“Các vị, các vị chờ tin tức đi.”

Tiêu Phàm lạnh lùng nói.

Hắn nói xong lập tức biến mất không thấy.

Rất nhanh Tiêu Phàm đã tới thành Otto nơi xảy ra chuyện. Thị Huyết Ma Lang vẫn giống như trước, vẫn đợi ở lầu một của một tòa cao ốc, có chuyện xảy ra lập tức nó có thể rời khỏi tòa cao ốc này.

Tiêu Phàm bay trên không trung mấy ngàn mét. Suy nghĩ một lúc, hắn lấy ra một bình nước trong túi Thứ Nguyên. Bên trong chai nước là chất lỏng màu vàng đục. Đồ chơi này là nước tiểu của yêu thú đỉnh phong, đối với yêu thú dưới cấp Võ Hoàng đều có tác dụng uy hiếp rất mạnh, giai cấp yêu thú rất rõ ràng.

Những sợi lông tơ của Thị Huyết Ma Lang dựng thẳng trong cao ốc. Nó nhanh chóng kiểm chế hơi thở của mình và cơ thể cũng lập tức thu nhỏ lại rất nhiều. Không chút do dự, lập tức nó từ bên trong cầu thang tòa cao ốc tiến vào tầng hầm ngầm, hơn nữa nhanh chóng đến tầng hầm thứ ba.

“Hưu!”

Tiêu Phàm từ trên trời rơi xuống.

Thị Huyết Ma Lang ở tầng ba của tòa nhà run lẩy bẩy.

Mặc dù nó có sức mạnh Võ Vương đỉnh phong, nhưng gặp phải yêu thú cấp Võ Đế nhưng trong lòng nó hoàn toàn không nảy sinh ý nghĩ chống cự.

“Lại có thể trốn xuống tầng hầm thứ ba, như vậy cũng dễ hơn rồi.”

Tiêu Phàm nghĩ thầm trong lòng.

Niệm lực tinh thần của hắn phát hiện Thị Huyết Ma Lang. Và Thị Huyết Ma Lang cũng cảm ứng được niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm, nó nhận thấy không ổn, không phải yêu thú cấp Võ Đế tới sao?

“Đi ra!”

Tiêu Phàm đã để hơn trăm tấn thuốc nổ xuất hiện ở tầng ngầm thứ ba.

Những chất nổ này đều là loại phát nổ ngay lập tức.

“Ầm!”

Hàng trăm tấn thuốc nổ phát nổ dữ dội. Trong không gian kín, uy lực của bom sẽ mạnh hơn rất nhiều. Thị Huyết Ma Lang là yêu thú cấp Võ Vương, thân thể mạnh mẽ, nhưng không gian kín dưới lòng đất, nó cũng không chịu nổi sức nổ như vậy. Ngay lập tức cơ thể Thị Huyết Ma Lang đã bị nổ nát tan, và toàn bộ tòa nhà cũng bị phá hủy. Phạm vi lớn xung quanh đều bị ảnh hưởng. Nhưng những tổn thất này không thể so với những tổn thất nếu mà Thị Huyết Ma Lang tiếp tục tàn sát bừa bãi, tổn thất đó khó có thể đo lường được.

“Thành công rồi sao?”

“Tông Sư đi qua, sao phía dưới tòa nhà lại nổ tung vậy?”

Trên mạng rất nhiều người bàn luận sôi nổi.

Không chỉ có một cái camera chụp được hình dáng Tiêu Phàm từ trên trời hạ xuống.

Hôm nay gió ở thành Otto khá mạnh, chẳng mấy chốc bụi liền bị thổi tan, bóng dáng Tiêu Phàm lại từ trên bầu trời hạ xuống. Niệm lực Tinh thần của hắn thăm dò vào lòng đất. Rất nhanh Tiêu Phàm liền phát hiện một ít xương cốt không bị nổ nát, trong đó bao gồm nửa cái xương sọ Thị Huyết Ma Lang không bị nổ nát.

Chương 825 - Yêu Thú Đáng Sợ

"Thu!"

Tiêu Phàm thu nửa xương sọ đó vào trong túi Thứ Nguyên.

Một giây sau Tiêu Phàm dịch chuyển tức thời biến mất. Hắn nhanh chóng trở về sân bay lúc nãy.

Mấy đại lão đế quốc Hán Tư vẫn chưa rời sân bay.

"Ầm!"

Tiêu Phàm lấy xương sọ Thị Huyết Ma Lang từ trong túi Thứ Nguyên ra.

Xương sọ khổng lồ rơi xuống đất.

"Tông Sư, ngươi…"

Mấy đại lão đế quốc Hán Tư vô cùng khiếp sợ nhìn Tiêu Phàm.

Con Thị Huyết Ma Lang này đã giết chết một vạn năm ngàn người đế quốc Hán Tư bọn hắn, bọn hắn không có biện pháp nào, thế mà Tiêu Phàm ra mặt nhanh như vậy đã giải quyết xong sao.

…

…

Tiêu Phàm ho nhẹ một tiếng:

"Các ngươi đừng nhìn ta như vậy, quả thật thực lực của ta quả thật yếu hơn Thị Huyết Ma Lang rất nhiều, nhưng ta thông minh hơn nó. Dùng bom giống như người xưa dùng hỏa thương, Thị Huyết Ma Lang không phải do ta giết chết mà là do các ngươi cung cấp bom mới nổ chết."

Trong lòng người đế quốc Hán Tư buồn bực.

Dường như lời nói của Tiêu Phàm rất có lý, nhưng bọn hắn đã sử dụng hỏa tiễn, bom...nhưng căn bản là không làm gì được con Thị Huyết Ma Lang cả.

Tiêu Phàm tới đây một phút là đã giải quyết xong.

"Tông Sư, lúc trước ngươi cũng có thể lợi dụng những quả bom đó và ngươi cũng có thể dễ dàng giải quyết Ma Lang nhưng ngươi lại để cho chúng ta chết rất nhiều người!"

Có người nhịn không được chất vấn.

Vẻ mặt Tiêu Phàm lạnh lùng.

Hắn vẻ mặt lãnh đạm nhìn về phía đối phương:

"Ngươi đang dạy ta làm việc sao? Điều kiện của ta rất đơn giản, đế quốc Hán Tư các ngươi rời khỏi Bắc Minh là được, do các ngươi không chịu rời khỏi Bắc Minh nên đã hại chết rất nhiều người của các ngươi. Hiện tại yêu thú đã được giải quyết xong, các ngươi có cảm thấy hối hận không?"

Lúc này cơ thể đối phương "bay" lên, hắn cảm giác cổ của mình bị một bàn tay to vô hình nắm lấy, rất nhanh sắc mặt hắn đỏ bừng.

"Các ngươi phải biết, yêu thú còn có khả năng xuất hiện nữa, hơn nữa các ngươi cảm thấy là ta đáng sợ hơn hay là đầu yêu thú đáng sợ?"

Bên cạnh có người vội vàng nói:

"Tông Sư, Ba Trạch Nhĩ cũng là vì chúng ta chết rất nhiều người

nên nhất thời lỡ lời, mong Tông Sư thứ lỗi.”

“Hừ!”

Tiêu Phàm hừ lạnh lùng một tiếng.

Sức mạnh vô hình biến mất không thấy, người "bay" lên liền rơi xuống đất, trong mắt hắn lộ vẻ sợ hãi, hô hấp cũng khó khăn.

Vừa rồi hắn thật sự cho rằng mình sắp chết.

Tiêu Phàm lạnh lùng nói:

"Các ngươi nên hiểu rõ, nước U có thể phá hủy linh huyệt cấp SS, các ngươi căn bản không thể làm điều đó. Tuy rằng vẫn chưa xác định được địa điểm linh huyệt, nhưng các vùng lân cận đều là khu dân cư tương đối đông đúc, các ngươi dám cho nổ linh huyệt sao? Cho dù các ngươi sơ tán mọi người và nổ linh huyệt thì tất cả toà nhà trong phạm vi hơn trăm km đều rất có thể trở thành đống đổ nát.”

Vẻ mặt mấy đại lão đế quốc Hán Tư đều không được tốt lắm.

Về phương diện này, đế quốc Hán Tư của họ quả thật kém hơn nước U rất nhiều.

“Tích tích!”

Đúng lúc này, điện thoại di động của một đại lão vang lên.

“Tông Sư, ta nghe điện thoại một chút.”

Tiêu Phàm gật đầu.

Đại lão nhanh chóng nghe điện thoại.

“Nicolas, đã phát hiện linh huyệt rồi.”

Giọng nói đầu dây bên kia truyền qua ,

"Các ngươi mời Tông Sư đến đây xem qua đi.”

Khoảng cách không xa lắm, bọn Tiêu Phàm đi bằng máy bay chỉ

hơn mười phút, vị trí linh huyệt ở một đỉnh núi nhỏ.

“Có thể xác định, linh huyệt bên các ngươi là linh huyệt cấp SS. Hơn nữa linh huyệt cấp SS này còn mạnh hơn linh huyệt nước U. Và vị trí linh huyệt này tương đối cao, nếu các ngươi kích nổ linh huyệt, phạm vi ảnh hưởng hoàn toàn có thể đạt tới phạm vi hàng trăm km.”

Tiêu Phàm nói.

“Chết tiệt!”

Sao linh huyệt lại ở bên này!

Đại lão đế quốc Hán Tư nhao nhao nói, họ có nhanh chóng lấy điện thoại di động ra xem bản đồ, trong phạm vi trăm km có mười mấy thành phố lớn nhỏ.

“Nếu phạm vi ảnh hưởng đạt tới phạm vi trăm km, một phần mười lãnh thổ của chúng ta đều sẽ bị ảnh hưởng, trong phạm vi này có tám triệu người.”

Quan chức đế quốc Hán Tư xem bản đồ chua xót nói.

Ảnh hưởng lớn như vậy, liên quan đến nhiều người như vậy, di tản người trong phạm vi này rồi sau đó phá hủy linh huyệt cấp SS chắc chắn là không được rồi.

Đến lúc đó số lượng lớn nhà cửa, nhà xưởng sẽ bị phá hủy, đế quốc Hán Tư họ sẽ sụp đổ.

“Tông Sư, thật sự phạm vi ảnh hưởng sẽ đạt tới trên trăm km sao? Trong khi phạm vi ảnh hưởng của nước U chỉ có năm sáu mươi km.

Một quan viên khác của đế quốc Hán Tư dò hỏi.

Tiêu Phàm lạnh lùng nói:

"Cho dù phạm vi ảnh hưởng chỉ có năm sáu mươi km, các ngươi dám nổ sao? Nếu muốn cược một lần thì tùy các ngươi.”

Mọi người không nói gì nữa. Họ không dám đánh cược đâu.

Cho dù chỉ ảnh hưởng trong phạm vi năm sáu mươi km, tổn thất cũng quá lớn, trong phạm vi này có rất nhiều công xưởng lớn nhỏ của đế quốc Han Tu.

“Tông Sư, không biết ngươi có cách nào tốt hơn không?

Chương 826 - Máy Bay

Tiêu Phàm nói:

"Các ngươi cũng không cần quá lo lắng, gần đây linh huyệt đột nhiên tăng lên rất nhiều, không gian dao động lớn nên yêu thú mới xuất hiện. Cho dù yêu thú cấp Võ Vương ở dị thế giới cũng rất lợi hại nhưng không phải có thể tùy tiện gặp phải và khả năng xuyên qua không cao."

Nói đến đây, Tiêu Phàm dừng một chút rồi nói:

"Kể ra thì lần này vấn đề của các ngươi bắt nguồn từ nước U, các ngươi không chuẩn bị tìm nước U bồi bồi thường sao?"

Trong mắt mọi người đế quốc Hán Tư lộ vẻ suy tư.

Tất cả tổn thất đều quy về trên người Tiêu Phàm, họ không có lá gan như vậy, nhưng thực lực đế quốc Hán Tư họ mạnh hơn nước U rất nhiều. Tìm nước U đòi bồi thường, thật sự có thể sao.

“Các vị, có một điểm ta cần nhắc nhở các ngươi, nếu các ngươi mở rộng sử dụng linh huyệt này, ta không có ý kiến gì. Nhưng nếu các ngươi rời khỏi Bắc Minh hơn nữa còn cấu kết với nước M thì hợp tác khai phá gì đó, đến lúc đó có thể ta sẽ tới.”

Tiêu Phàm lạnh lùng nói.

Một quan viên đế quốc Hán Tư bên cạnh cau mày nói:

"Tông Sư, hợp tác khai phá với ai, đây là việc nội bộ của đế quốc Hán Tư chúng ta.”

Tiêu Phàm lạnh lùng nhìn qua:

"Nếu các ngươi nghĩ như vậy, cũng được nếu lần sau có yêu thú tới đây, các ngươi cũng đừng tìm ta nữa."

Đối phương câm lặng một lúc.

Không lâu sau, con yêu thú cấp Võ Đế thứ hai liền xuất hiện ở nước U, có trời mới biết ở bên họ lúc nào thì xuất hiện con yêu thú cấp Võ Đế thứ hai.

"Tông Sư yên tâm, chúng ta sẽ không hợp tác với nước M đâu."

"Đúng vậy."

Mấy người khác cũng lần lượt nói.

Tiêu Phàm lạnh lùng nói:

"Ta sẽ không nhìn vào những gì các ngươi nói, ta chỉ nhìn vào hành động. Các ngươi sắp xếp một chiếc máy bay, ta phải về nước H."

"Vâng Tông Sư."

Rất nhanh Tiêu Phàm rời đi.

Khi máy bay Tiêu Phàm cất cánh, một số đại lão đế quốc Hán Tư âm thầm thở phào nhẹ nhõm, Tiêu Phàm mang đến cho bọn hắn áp lực không hề nhỏ.

"Các vị, chẳng lẽ chúng ta cứ nghe lời Tiêu Phàm như vậy sao, hắn bảo chúng ta rời khỏi Bắc Minh thì chúng ta rút khỏi Bắc Minh, hắn bảo chúng ta không hợp tác với nước M, thì chúng ta không hợp tác với nước M sao?"

Có người cau mày bên Leo Heard.

Một người khác nói:

"Tạm thời chúng ta chỉ có thể nghe theo, nếu con yêu thú thứ hai xuất hiện thì sao? Nước M không có khả năng giải quyết. Chờ sau

này đi, nước M sẽ có tiến hóa dịch mạnh hơn xuất hiện! Nước H có một câu nói, người có tài năng xuất chúng dễ bị ghen ghét, Tiêu Phàm kiêu ngạo như vậy, sau này tuyệt đối hắn sẽ không có kết cục tốt."

Mấy đại lão đế quốc Hán Tư nhao nhao nói.

Chỉ đánh một trận nhỏ, họ lại hoàn toàn không có khả năng thỏa hiệp như vậy. Tiêu Phàm cũng biết điều này, cho nên tạm thời cũng không cần phải nhiều lời với họ, sau này chịu thêm mấy lần đánh, đế quốc Hán Tư liền trung thành hơn.

"Ảnh chụp hoàng đế đế quốc Thần Long ở dị giới bị phơi bày!"

Dương Thần nước H bên này lên mạng, hắn thấy được một tin tức như vậy.

"Hoàng đế đế quốc Thần Long trông như thế nào?"

Trong lòng Dương Thần thầm nhủ, hắn chỉ vào.

"Hả?"

Thấy ảnh chụp trên mạng hắn dụi dụi mắt, hắn cho rằng mình hoa mắt rồi.

"Cái quỷ gì vậy, đây không phải là ông nội Tiêu sao?"

Dương Thần không dám tin.

…

…

"Gọi điện thoại cho hắn đã tắt máy."

Dương Thần gọi điện thoại cho Tiêu Phàm, Tiêu Phàm đang ở trên máy bay nên không gọi được.

"Chú Trình, chú đang ở đâu vậy? Ta có chuyện muốn tìm chú."

Dương Thần lại gọi điện thoại cho Trình Hưng Quốc.

Trình Hưng Quốc nói địa điểm, không lâu sau Dương Thần đã đến bên cạnh Trình Hưng Quốc, hắn đưa điện thoại di động của mình cho Trình Hưng Quốc xem.

“Chú Trình, đây có phải là ông nội Tiêu không?”

Dương Thần dò hỏi.

Trình Hưng Quốc biết tình hình của Tiêu Hải, đương nhiên trước tiên hắn xác định trong ảnh là Tiêu Hải, có người ở dị giới chụp ảnh Tiêu Hải.

Tiêu Hải là hoàng đế là nửa Võ Thánh, chụp ảnh hắn ở cự ly gần là không thể nào, nhưng với ống kính có tiêu cự rất xa đều có thể chụp được rõ ràng.

“Ngươi không nói với người khác chứ?”

Trình Hưng Quốc nhỏ giọng nói.

Dương Thần lắc đầu:

“Ta gọi điện thoại cho Phàm ca, không ai bắt máy. Ta cũng không chắc chắn đây có phải là ông nội Tiêu không.”

Trình Hưng Quốc hít một hơi sâu nói:

"Đây là ông nội của Tiêu Phàm, tin tức này phải phong tỏa ngay, có thể phong tỏa bao lâu thì phong tỏa bấy lâu.”

“Ta phải lập tức quay về làng một chuyến, gọi tất cả dân làng ở bên ngoài về, phải cảnh cáo họ không được nói lung tung.”

Dương Thần nói:

"Chú Trình, Phàm ca có nên biết tin tức này không?”

"Ngươi cứ nói đi?"

Trong mắt Dương Thần hiện vẻ chợt hiểu.

Chẳng trách Phàm ca có thể nhận được sự ủng hộ lớn như vậy, thì ra hoàng đế đế quốc Thần Long lại là ông nội Tiêu, tất cả đều

được giải thích rõ ràng.

Chương 827 - Rời Đi

“Chú Trình, tin tức này lộ ra có ảnh hưởng gì không?”

Trình Hưng Quốc cau mày nói:

"Tiêu Phàm không nói gì, chúng ta phải giữ bí mật, việc phơi bày có chuyện gì không thì không phải chúng ta có thể hiểu.”

“Giao cho ngươi một nhiệm vụ, ngươi tìm người của chúng ta nói rõ ràng, bảo mọi người đừng nói lung tung. Ngươi không cần gọi điện thoại, nói trực tiếp sẽ an toàn hơn.”

Dương Thần gật đầu.

Trình Hưng Quốc nhanh chóng rời đi, khoảng một giờ sau hắn đã đến trong thôn.

“Các vị hương thân phụ lão, có một việc liên quan đến lợi ích thiết thân của mọi người, phiền các vị thông báo cho tất cả người nhà ở bên ngoài toàn bộ phải trở về.”

Trình Hưng Quốc tập hợp nhiều người trong làng lại và nói

“Lão Trình, lợi ích gì chứ?”

Có thôn dân dò hỏi.

Trình Hưng Quốc cười nói:

"Cụ thể lợi ích gì tạm thời không nói, chờ Tiêu Phàm đi, đến lúc đó sẽ nói với các ngươi, dù sao lợi ích cũng rất lớn.”

“Các ngươi tranh thủ thời gian liên lạc, nếu bỏ lỡ sẽ không còn kịp nữa.”

Thanh toán toàn bộ vé tàu cao tốc và vé máy bay.”

Mọi người đều liên lạc với người nhà của mình.

Lợi ích mà Tiêu Phàm mang đến cho thôn rất lớn, hôm nay Trình Hưng Quốc nói như vậy họ đều rất phấn khích, tiếp theo sẽ có thêm bao nhiêu lợi ích nữa?

“Hưng Quốc, tình hình thế nào?”

Mọi người rời đi, mẹ Trình Hổ dò hỏi.

Trình Hưng Quốc nói tất cả sự việc cho vợ nghe.

“Hưng Quốc, thôn bên cạnh có thể cũng sẽ có người quen biết chú Hải.”

Mẹ Trình Hổ nói.

Trình Hưng Quốc trầm ngâm nói:

"Thôn bên cạnh quen biết chú Hải đều lớn tuổi, họ rất ít lên mạng, có lẽ người trẻ tuổi không có ai quen biết chú Hải.”

Chắc chắn thôn bên cạnh cũng sẽ có người trẻ tuổi gặp qua Tiêu Hải, nhưng Tiêu Hải đã mất tích mười năm, họ không thường gặp căn bản không có khả năng nhận ra Tiêu Hải .

“Hưng Quốc, không liên lạc được với Tiêu Phàm?”

Mẹ Trình Hổ nói.

Trình Hưng Quốc gật đầu:

"Hắn đã đi nước ngoài rồi, xem tin tức trên mạng yêu thú đã giải quyết, chắc là không lâu nữa hắn sẽ về nước."

“Ta tự chủ trương, trước tiên tập họp mọi người lại phong tỏa tin tức.”

Mẹ Trình Hổ gật đầu:

"Nếu Tiêu Phàm không muốn công bố thì ta làm như vậy là đúng, phong tỏa tin tức trước rồi nói sau.”

Mẹ Trình Hổ gật đầu:

“Nhưng nếu chuyện này có rất nhiều người biết, chỉ sợ sớm muộn gì cũng sẽ bị lộ ra.”

Trình Hưng Quốc hút một hơi thuốc nói:

"Có lẽ Tiêu Phàm có khả năng thôi miên và khi mọi người tập trung lại, tin tức sẽ không dễ dàng bị lộ ra ngoài như vậy. Có thể trì hoãn bao lâu thì trì hoãn bấy lâu đi.”

Mẹ Trình Hổ gật đầu.

Sau bảy tám tiếng máy bay của Tiêu Phàm đã hạ cánh. Một số người trong thôn đang ở bên ngoài, bất kể là đi học, làm công, hay là buôn bán, lúc này đã toàn bộ về tới trong thôn.

“Chú Trình, rốt cuộc là chuyện gì vậy.”

“Đúng vậy, chú Trình, chú tiết lộ trước đi.”

Rất nhiều người trong thôn tập trung ở nhà Trình Hưng Quốc.

Trình Hưng Quốc cười nói:

"Mọi người đừng nóng vội, có lẽ máy bay của Tiêu Phàm sắp hạ cánh rồi, không lâu nữa hắn sẽ về tới.”

Tiêu Phàm mở di động ra.

Tô Ấu Vi đi dị giới, nàng ngồi chuyên cơ do đế quốc Hán Tư sắp xếp, trong suốt thời gian đó điện thoại di động của Tiêu Phàm sau khi lên máy bay đều tắt máy.

“Tiêu Phàm, trong thôn có chuyện lớn, ngươi phải trở về một chuyến.”

Tiêu Phàm nhanh chóng nhận được tin tức của Trình Hưng Quốc.

“Hả?”

Vẻ mặt Tiêu Phàm thay đổi.

Trong thôn có chuyện gì được chứ?

“Thuấn di!” “Thuấn di!”

Máy bay đáp xuống sân bay thành phố Z cách thôn chỉ có trăm cây số theo đường thẳng, hắn dịch chuyển vài lần, liền xuất hiện ở phía trên thôn.

“Hả?”

Tiêu Phàm quét thần thức, hắn phát hiện rất nhiều người tụ tập tại bên trong nhà Trình Hưng Quốc.

“Chú Trình, ta về rồi, tình hình thế nào rồi?”

Tiêu Phàm truyền âm cho Trình Hưng Quốc.

Không rõ tình hình, hắn sẽ không lập tức xuất hiện. Hôm nay Trình Hưng Quốc đã có tu vi cấp bậc Tiên Thiên, hắn truyền âm nói:

"Tiêu Phàm, hình ảnh hoàng đế đế quốc Thần Long đã bị công bố trên mạng. Là Dương Thần phát hiện đầu tiên, hắn nhận ra là ông nội của ngươi, ta liền trở về trong thôn, lập tức gọi toàn bộ người trong thôn trở về. Ta tự chủ trương nói với họ có lợi ích lớn.”

Tiêu Phàm nhanh chóng kiểm tra, thật sự trên mạng tin tức này đã bị lộ ra ngoài, hơn nữa bây giờ mức độ phổ biến của tin tức này rất cao.

Đến lúc đó chắc chắn người trong thôn sẽ có người thấy tin tức này.

“Chú Trình, chú làm rất đúng.

Tuy nói đã bị lộ ảnh hưởng cũng không lớn lắm, nhưng tốt nhất là không nên để lộ ra ngoài.

Tiêu Phàm truyền âm nói.

Phơi bày ra ngoài đối với hắn ảnh hưởng rất nhỏ, ảnh hưởng của hắn ở nước H, và mối quan hệ với đại trưởng lão họ cũng không còn tốt như trước. Bây giờ ảnh hưởng đối với Tiêu Hải còn lớn hơn một chút. Nếu người của đế quốc Thần Long biết Tiêu Hải

không phải người của thế giới họ, có thể tiếp nhận được không? Có thể có người nhảy ra tạo phản không?

Chương 828 - Tuyên Bố

Chắc chắn đế quốc Kền Kền sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

“Tiêu Phàm, ta nghĩ nếu ngươi đã che giấu thì che giấu tốt hơn.”

“Ngươi đừng trách ta tự tiện chủ trương là được rồi.“

Trình Hưng Quốc truyền âm nói.

“Chú Trình người nói gì vậy? Người là người lớn chuyện nhỏ này còn không thể làm chủ sao?”

Tiêu Phàm truyền âm nói.

Rất nhanh bóng dáng Tiêu Phàm xuất hiện.

“Phàm ca!”

“Tiêu Phàm, ngươi đã trở về rồi.”

Mọi người sôi nổi nhiệt tình nói.

Nhờ có Tiêu Phàm, hiện giờ cuộc sống trong thôn tốt hơn trước rất nhiều, trong huyện, trong thành phố, trong tỉnh khác nhau đều nâng đỡ hết đợt này đến đợt khác. Tình trạng ghét người giàu như vậy ở trong thôn cũng không xuất hiện.

Một mặt Tiêu Phàm không chỉ giàu có, hắn còn có siêu sức mạnh. Mặt khác, dân phong tục của thôn Tiêu Phàm cũng rất tốt.

“Các vị hương thân, các vị kêu gọi tất cả mọi người trong thôn đều tới đây đi.”

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Không lâu sau, toàn bộ người trong thôn đều tụ tập lại đây.

"Các hương thân, ta có chuyện quan trọng nói với các người, đây là bí mật, ta phải thu điện thoại của mọi người lại, thật xin lỗi."

Tiêu Phàm nói.

Điện thoại di động của người trong thôn, quả thật Tô Ấu Vi đều giúp họ xử lý, cũng không dễ bị nghe lén, nói không chừng gần đây họ có người đổi điện thoại di động mới.

“Tiêu Phàm ngươi thu là được.”

“Tiêu Phàm, ngươi mau nhận đi, có chuyện gì tốt sao?”

Mọi người nhao nhao nói.

Ý niệm Tiêu Phàm vừa động, điện thoại di động mọi người đều bị hắn thu vào bên trong túi thứ nguyên.

…

…

"Trên internet xuất hiện một tin tức liên quan tới hoàng đế của đế quốc Thần Long, các ngươi có ai đã xem qua chưa?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Có người mở miệng nói:

"Phàm ca, ta đã xem rồi, ta cảm thấy hoàng đế của đế quốc Thần Long trông có vẻ hơi...khá giống ông nội Tiêu. Lúc đầu dự định về nhà hỏi bố mẹ xem sao, sau khi trở về lại quên mất."

Người nói chuyện là một thanh niên tầm mười tám mười chín tuổi, đang đi học. Năm đó lúc Tiêu Hải mất tích hắn chỉ mới tám chín tuổi, tuổi nhỏ nên ký ức cũng không rõ ràng lắm, chẳng qua là hắn cảm thấy nhìn quen mắt thôi.

Những người còn lại không ai lên tiếng vì bọn hắn không thấy được tin tức này. Vốn dĩ người nông thôn ít xem tin tức hơn nữa tin tức trên internet cũng quá nhiều. Nhưng chỉ cần lâu hơn nữa, chắc chắn bọn hắn cũng sẽ biết, đến lúc đó bí mật này rất có thể

sẽ bị công khai.

Tiêu Phàm cười nhạt nói:

"Trương Trạch, ngươi không nhìn lầm đâu. Đó là ông nội của ta. Trước kia hắn mất tích là vì xuyên qua dị giới."

Ngoại trừ Trình Hưng Quốc và mẹ của Trình Hổ, những người còn lại đều vô cùng kinh ngạc mà nhìn Tiêu Phàm, chuyện này khiến bọn hắn bị chấn động rất lớn.

"Phàm ca, ông nội ngươi là hoàng đế ở dị giới sao?"

"Ta xem tư liệu trên internet, thực lực đế quốc Thần Long rất mạnh!"

"Nghe nói diện tích đế quốc Thần Long còn lớn hơn diện tích nước H nữa cơ!"

Đám người nghị luận ầm ĩ.

Tiêu Phàm cười nói:

"Trước kia, hoàng đế của đế quốc Thần Diễm ngu ngốc vô nhân đạo, lúc đó ông nội ta đã là tướng quân. Vì vậy hắn quyết định dứt khoát khởi binh tạo phản. Bây giờ đế quốc Thần Long phát triển cũng không tệ lắm. Đế quốc Thần Long có Lục quân đệ nhất dị giới, có rất nhiều cao thủ hàng đầu, thực lực Thủy Sư cũng đang không ngừng tăng lên."

Đám người không dám tin. Những chuyện này thật sự khiến người ta khiếp sợ mà. Người bên dị giới liên hệ với Tiêu Phàm thật ra lại là ông nội của Tiêu Phàm. Như vậy, không phải sau này Tiêu Phàm sẽ có thể thừa kế ngôi vị trở thành hoàng đế sao?

Ánh mắt Tiêu Phàm đảo quanh:

"Các vị, nước U, đế quốc Hán Tư, các tin tức liên quan mọi người đã xem qua chưa? Người dân thương vong không ít. Thôn chúng ta cách huyện thành nơi có linh huyệt cũng gần, là khu vực tương đối nguy hiểm, rất có thể sẽ có yêu thú mạnh mẽ xuất hiện."

“Ta có ý thế này, để mọi người thống nhất sang bên dị giới mấy năm, đến lúc đó thực lực của các ngươi cũng có thể tăng lên không ít. Bây giờ các ngươi chỉ có tu vi cấp bậc Minh kính Ám Kình, nhưng nếu sang bên kia ba năm năm, chí ít cũng sẽ có tu vi cấp bậc Tông Sư. Sau này các ngươi muốn trở về hay là muốn ở lại dị giới cũng được. Người đế quốc Thần Long thì có vẻ ngoài giống như chúng ta thôi. Thực tế rất có thể nhân loại trên địa cầu là tới từ thế giới khác."

Đám người nghị luận với nhau. Tiêu Phàm cũng không vội nên cứ để cho họ bàn bạc với nhau trước.

"Phàm Nha Tử, tu vi tăng lên tuổi thọ có thể kéo dài bao nhiêu?"

Một vài người lớn tuổi dò hỏi.

Tiêu Phàm cười nói:

"Tiên Thiên 120 tuổi, Tông Sư 150 tuổi, còn Đại Tông Sư sống đến 200 tuổi cũng không có vấn đề gì. Lý thúc, ngươi năm nay 50 tuổi, nếu tu luyện đến cấp bậc Tông Sư, dù ngươi 50 tuổi thì vẫn chỉ là người trẻ tuổi mà thôi."

Đối phương cười xòa.

"Phàm Nha Tử, mẹ ta đã hơn tám mươi tuổi rồi, bà cũng có thể tu luyện sao? Đầu óc của bà ấy còn không tỉnh táo lắm."

Một người khác dò hỏi.

Chương 829 - Trận Pháp Cao Cấp

Tiêu Phàm gật gật đầu:

"Ở bên đây chắc chắn không được, nhưng bên dị giới ông nội của ta là hoàng đế, còn là cao thủ nửa bước Võ Thánh đó. Cho nên vấn đề tu luyện không có gì cả, hơn nữa người Địa Cầu sang đó, thiên phú đều được phóng đại lên gấp mấy lần!"

Trình Hưng Quốc nói:

"Mọi người, các ngươi cũng có một số người biết Tiêu Hải thúc rồi. Tuy tính tình hắn hơi nóng nảy, nhưng đối xử với mọi người rất tốt, ta đề nghị mọi người cùng nhau đi qua đó. Đây là cơ hội để thay đổi tiền đồ, vận mệnh của chúng ta. Nếu chúng ta trở thành cao thủ lợi hại thì con cháu đời sau đều được hưởng phúc, lúc này đây chúng ta cũng đừng luyến tiếc chút đồ nát trong nhà này nữa."

Rất nhiều người ồn ào gật đầu.

Thế hệ trước khả năng còn nhớ tình bạn cũ, nhưng thế hệ trẻ tuổi, ai mà không muốn trở thành cao thủ lợi hại chứ? Lại còn có cơ hội tốt như vậy ngay trước mắt.

Tiêu Phàm cười cười nói:

"Mọi người cho dù là có sang dị giới thì sau này nhớ nhà cũng có thể trở về mà. Nhưng ít nhất cũng phải đợi ba năm sau. Dù sao việc qua lại giữa hai thế giới cũng không phải là chuyện mua tấm vé máy bay là đi được."

Nghe Tiêu Phàm nói như vậy, mấy người lớn tuổi còn hơi do dự cũng đồng ý, ai không muốn trẻ ra, không muốn sống lâu thêm mấy năm chứ? Huống hồ tu vi tăng lên cũng không phải là sống lâu thêm một vài năm, dù là chỉ có tu vi Tiên Thiên cũng có thể sống thêm ba bốn mươi năm.

"Các hương thân, tin tức trên internet vừa mới phát ra cho nên các ngươi ráng đợi thêm mười ngày nửa tháng rồi hãy sang dị giới. Trước hết bây giờ ta sẽ thôi miên các ngươi"

“Sau khi bị thôi miên, các ngươi sẽ không thể nói ra chuyện này, cho dù có người hỏi thăm các ngươi cũng chỉ có thể nói đó không phải ông nội của ta. Tiếp đó các ngươi sẽ bình thường trở lại. Nếu có người hỏi các ngươi vì sao quay về thôn thì các ngươi cứ nói là để ăn thịt con yêu thú cấp bậc Võ Vương đỉnh phong kia."

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Đám người đồng loạt gật đầu.

Không mất bao lâu thời gian Tiêu Phàm đã thôi miên tất cả mọi người.

Tuy Tiêu Hải cũng không cho hắn dị năng ở phương diện thôi miên, nhưng hắn có lực lượng tinh thần mạnh mẽ cho nên thôi miên chỉ là một năng lực là rất cơ bản.

"Hiện tại chúng ta hầm thịt, nướng thịt ăn thôi."

Tiêu Phàm cười nói.

Thân thể Thị Huyết Ma Lang bị nổ nát, nhưng vẫn có một số khối thịt lớn, tất cả đều bị hắn thu vào trong túi thứ nguyên...hắn cũng không muốn để của hời lại cho người đế quốc Hán Tư.

Rất nhanh đám người đã vội bận rộn chuẩn bị. Bọn hắn ăn thịt yêu thú cấp bậc Võ Vương đỉnh phong xong chắc chắn sẽ có lợi lớn cho tu luyện.

Đêm khuya, Tiêu Phàm quay về biệt thự ở huyện Lôi Sơn.

Hiện nay biệt thự đã có trận pháp cao cấp nên cho dù bọn tiểu Hắc không canh giữ ở đây thì biệt thự vẫn sẽ an toàn, không vấn đề gì.

Đảo mắt đã đến ngày hôm sau.

"Người trong thôn Tiêu Phàm trở về làm gì vậy?"

Tại phòng tình báo nước Hành Dương, một trưởng phòng dò hỏi. Tối hôm qua hắn nhận được tin tức, người trong thôn Tiêu Phàm đồng loạt trở về.

"Trưởng phòng, đã biết rõ, bọn hắn về ăn thịt, người cả thôn tập trung ăn thịt con yêu thú cấp bậc Võ Vương đỉnh phong kia. Sau đó bọn hắn còn tu luyện một lần. Tiêu Phàm ở bên cạnh bảo vệ cho bọn hắn. Không ít người trong thôn họ còn đăng bài lên dòng thời gian, rất nhiều người hâm mộ họ."

Tên trưởng phòng này nghi hoặc hỏi:

"Sao lúc tiêu diệt con Hắc Viêm Ma Sư ở nước U lại không ăn? Lúc này lại làm vậy có phải là có vấn đề gì hay không?"

"Trưởng phòng, có thể là bởi vì thịt bị nổ nát nên giá trị nghiên cứu không cao. Cũng có khả năng Tiêu Phàm có tình cảm với

người dân ở đó, không hy vọng người trong thôn sau này sẽ chết nên cho họ ít đồ tốt."

Trưởng phòng nghe vậy khẽ gật đầu:

"Để người tra xét kỹ lưỡng."

"Vâng!"

Gián điệp nước Hành Dương ra tay hành động, gián điệp của nước M cũng hành động, bây giờ chỗ Tiêu Phàm có bất kỳ gió thổi cỏ lay gì bọn hắn cũng đều rất quan tâm.

Dưới tình huống người trong thôn Tiêu Phàm không nói gì, tạm thời không có ai nghĩ ra mối liên hệ giữa hoàng đế của đế quốc Thần Long với ông nội Tiêu Phàm.

Chuyện này cũng không thể tin nổi mà!

Đảo mắt đã qua hai ngày, nhiệt độ tin tức về hoàng đế của đế quốc Thần Long đã giảm xuống, dù sao thì chỉ là một tấm hình, cũng không có gì hot.

Đế quốc Hán Tư bên kia cũng đúng lúc giúp đỡ Tiêu Phàm, bên đó lại xuất hiện thêm một con yêu thú. Nhưng lần này yêu thú xuất hiện chỉ có tu vi cấp bậc Đại Võ Tông. Quân đội bên đó sử dụng đạn đạo là đã giải quyết xong con yêu thú cấp bậc Đại Võ Tông này.

Chương 830 - Con Tin

Dị giới, tại Đế quốc Huyết Anh.

Kể từ khi quân đội triều đình bị Đế quốc Thần Long đánh cho một trận tơi bời, và làm chết hơn chín mươi ngàn người thì tinh thần của triều đình đã suy yếu nghiêm trọng, bây giờ họ lại chịu thêm tổn thất trong trận chiến đẫm máu với quân đội của Tokugawa Gaki, theo thống kê số người thiệt mạng đã từ ba mươi ngàn đến bốn mươi ngàn người. Đồng thời quân đội triều đình đã rút hoàn toàn khỏi đảo Trường Tế.

Hiện nay Tokugawa Gaki đã khống chế hoàn toàn đảo Trường Anh và đảo Trường Tế, trong khi hai hòn đảo này chiếm đến ba mươi lăm phần trăm diện tích lãnh thổ của Đế quốc Huyết Anh.

Binh lực triều đình hiện chỉ còn lại bảy trăm ngàn người. Nhưng khoảng bốn trăm ngàn người trong số họ là những tân binh chỉ vừa nhập ngũ chưa được bao lâu. Ngược lại với đội quân dưới quyền Tokugawa Gaki có bốn trăm năm mươi ngàn quân, nhưng chỉ có hơn hai trăm ngàn tân binh.

Binh lính dưới trướng Tokugawa Gaki có bốn mươi ngàn kỵ binh hạng nặng, tuy nhiên, bốn mươi ngàn kỵ binh hạng nặng này có thể đánh ngang với hai trăm ngàn binh lính bình thường. Chẳng những thế, đội quân của Tokugawa Gaki còn có rất nhiều bom đạn, súng cối, vân vân, đương nhiên sức mạnh chiến đấu tổng thể của họ trên đất liền cũng không kém hơn là bao.

"Thân Vương Tokugawa, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Keith Võ Đế của Đế quốc Kền Kền đã gặp mặt Tokugawa Gaki lần nữa.

"Hừ."

Tokugawa Gaki khẽ khịt mũi.

Keith Võ Đế nói:

"Thân vương Tokugawa, ngươi cân nhắc chuyện ta nói đến đâu rồi?"

"Ngươi không cần nhiều lời nữa."

Tokugawa Gaki trầm giọng nói.

Keith Võ Đế lại nói:

"Thân vương Tokugawa, ta sẽ làm một phép toán cho ngươi. Hiện nay, cả các ngươi và Đế quốc Huyết Anh đã chết hơn bảy trăm ngàn binh lính trong các trận giao chiến."

"Những người bỏ mạng đều thuộc thế hệ người trẻ tuổi vô giá của

Đế quốc Huyết Anh các ngươi."

"Nhưng Đế quốc Thần Long có huyết thống thâm thù với các ngươi, ngươi cho rằng Đế quốc Thần Long sẽ quan tâm sao? Họ chỉ đang muốn bào mòn các ngươi."

"Đế quốc Huyết Anh các ngươi từng có từ ba trăm ngàn đến bốn trăm ngàn quân thường trực, nhưng hiện tại số người chết đã lên đến bảy trăm ngàn người, chiếm hai phần trăm tổng dân số của các ngươi."

"Nếu lại có thêm người chết, vậy chẳng khác nào toàn bộ Đế quốc Huyết Anh của các ngươi đã đứng trên bờ vực diệt vong. Dù ngươi giành chiến thắng đi chăng nữa thì đất nước của các ngươi cũng không còn."

Tokugawa Gaki cau mày.

Keith Võ Đế nghĩ thầm có hi vọng.

Hắn lại tiếp tục thuyết phục:

"Người thân của các ngươi bị bắt làm con tin, nhưng bấy nhiêu đã là gì so với tương lai của cả đất nước?"

"Với thành tựu hiện tại của người, chả nhẽ còn sợ không có nữ nhân sao? Tại sao các ngươi không đoàn kết với nhau chinh phạt Đế quốc Thần Long trước đã."

"Nội đấu sẽ khiến ngươi hao tổn sức lực. Nhưng nếu các ngươi chinh phục Đế quốc Thần Long và để lại vùng lãnh thổ rộng lớn cho thế hệ con cháu của mình, ngươi còn có thể lưu danh trên sử sách."

Tokugawa Gaki trầm mặc một lúc mới nói:

"Ta sẽ cân nhắc thêm."

Keith Võ Đế nói:

"Chỉ cần các ngươi cùng nhắm vào Đế quốc Thần Long, Đế quốc Kền Kền của chúng ta sẽ cho các ngươi sự hỗ trợ ngang nhau!"

Tokugawa Gaki nói:

"Nếu Bổn vương đồng ý, các ngươi cũng sẽ viện trợ cho Bổn vương những hạm đội tương tự ư?"

"Chuyện này thì ta không dám chắc, nhưng chỉ cần ngươi nhắm vào Đế quốc Thần long thì nhất định Đế quốc Kền Kền chúng ta sẽ là hỗ trợ đắc lực của ngươi."

"Ngươi có thể yên tâm chuyện này!"

Keith Võ Đế nói.

Nói đến đây, Keith Võ Đế đứng lên:

"Thân vương Tokugawa, ngươi nên suy nghĩ cho thật kỹ. Tuy Đế quốc Huyết Anh vẫn nhỏ bé, nhưng Đế quốc Thần Long lại rất lớn."

"Chẳng lẽ các ngươi muốn dân tộc mình mắc kẹt trên mấy hòn đảo nhỏ đó mãi mãi sao? Chừng nào còn không có biên giới đất liền thì chừng đó các người vẫn không có tương lai."

Nói xong, Keith Võ Đế quay người rời đi.

Để lại Thân vương Tokugawa im lặng hồi lâu.

Lần trước hắn đã nghiêm khắc từ chối Keith Võ Đế, nhưng tình hình bây giờ đã khác trước, hắn đã nắm trong tay đảo Trường Anh và đảo Trường Tế. Và trái với lực lượng triều đình đã suy giảm rất nhiều, thực lực của hắn lại tăng lên đáng kể.

"Các ngươi cảm thấy thế nào?"

Thân vương Tokugawa đã tập hợp các Đại tướng thân tín của mình lại.

Đồng thời cũng nói rõ tình hình cho họ nghe.

"Vương thượng, thân nhân của chúng ta đang ở Đế quốc Thần Long."

Một trong những vị tướng quân cau mày.

Thân vương Tokugawa khẽ gật đầu:

"Bổn vương biết, bổn vương cũng vậy. Đối với chúng ta mà nói, lựa chọn cái nào cũng rất khó khăn."

"Nhưng Đế quốc Thần Long ngày càng giảm bớt sự hỗ trợ dành cho chúng ta."

"Từ đầu đến cuối họ cũng không muốn chúng ta giành chiến thắng nhanh chóng. Mục tiêu của họ vẫn là rút cạn tinh lực Đế quốc Huyết Anh của chúng ta."

Một vị Đại tướng khác cũng nói với giọng nặng nề:

"Ta đã nói chuyện với người của Đế quốc Thần Long vài lần, cầu họ cung cấp thêm đạn dược, nhưng họ đã trốn tránh mấy lần rồi."

Chương 831 - Tướng Lĩnh

“Đến hôm nay đạn dược chúng ta còn lại đã rất ít.”

"Nếu chỉ còn lại đạn dược đã qua sử dụng thì các loại súng cối trong tay chúng ta cũng chẳng gì một đống sắt vụn, chúng ta cũng không lấy được bao nhiêu từ dị giới."

Thân vương Tokugawa quét mắt nhìn quanh một lượt, hắn nói:

"Một khi chúng ta chiếm vùng lãnh thổ rộng lớn của Đế quốc Thần Long, các ngươi đều có thể phong vương!"

Vài vị tướng quân đột nhiên thở mạnh.

Phong vương luôn có cám dỗ rất lớn đối với họ.

"Mạt tướng nguyện ý tuân theo bất cứ mệnh lệnh nào từ vương thượng."

Một vị tướng quân quỳ xuống và lớn tiếng nói.

"Mạt tướng cũng nguyện ý!"

Lại có thêm một vị tướng khác cũng quỳ xuống.

Đã có người dẫn đầu, đương nhiên các tướng lĩnh khác cũng quỳ xuống ngay sau đó. Dù trong thâm tâm vài người đang có những ý nghĩ khác, nhưng lúc này họ cũng không có lựa chọn nào khác, nếu như không ủng hộ Tokugawa Gaki, sợ là sẽ bị thanh trừ.

Tokugawa Gaki nói với thái độ trịnh trọng:

"Bản vương lấy linh hồn mình ra thề, nếu chiếm được cùng lãnh thổ rộng lớn của Đế quốc Thần Long, các ngươi đều có thể phong vương!"

"Tạ ơn vương thượng!"

Mấy vị tướng quân cùng đồng thanh nói.

"Tất cả đứng dậy đi!"

Tokugawa Gaki trầm giọng nói:

"Bổn vương sẽ tự mình nói chuyện với Đế quốc Thần Long, xem thử liệu có thể lấy được thêm một lô đạn dược hay không."

"Nếu như vẫn thất bại, chúng ta sẽ giam người của Đế quốc Thần Long lại, thông qua con tin ép buộc họ phải giao ra một lô đạn dược!"

Vài vị tướng lĩnh gật đầu.

Nếu Tokugawa Gaki tự mình mở lời cũng không thể lấy được, bấy nhiêu đủ để làm rõ Đế quốc Thần Long hoàn toàn không có dự định viện trợ thêm cho họ.

Trong nháy mắt, đã đến ngày hôm sau.

Người của Tokugawa Gaki đích thân hẹn gặp một cường giả thuộc Đế quốc Thần Long, vị cường giả Võ Đế này cũng chính là người phụ trách liên lạc với nhóm người Tokugawa Gaki.

"Dương Lâm đại nhân, vương gia của chúng ta có chuyện quan trọng muốn thương lượng với ngài nên đã chuẩn bị yến tiệc trong vương phủ, mong Dương Lâm đại nhân nể mặt ghé qua."

Người của Tokugawa Gaki rất cung kính nói.

Đương nhiên hắn cũng không được biết kế hoạch của nhóm người Tokugawa Gaki.

"Khi nào?"

"Đại nhân, là đêm nay."

Người nọ đứng trước mặt Dương Lâm mà nói.

Dương Lâm khẽ gật đầu:

"Ngươi trở về nói với Thân vương Tokugawa, ta sẽ đến đúng giờ."

"Vâng đại nhân."

Rất nhanh, người trước mặt Dương Lâm đã rời đi.

Dương Lâm âm thầm nhíu mày, trực giác của hắn nói cho hắn biết, tình hình này có gì đó không ổn, có lẽ lần này Thân vương Tokugawa không chỉ muốn mở một yến tiệc thịnh soạn để chiêu đãi hắn.

"Lúc này mở tiệc mời ta, rất có khả năng là vì chuyện liên quan đến đạn dược, nếu như ta vẫn không đồng ý giao đạn dược ra..."

Dương Lâm lẩm bẩm một mình.

Hiện nay nơi hắn ở không bị áp chế thực lực, cộng thêm hắn có thực lực cấp bậc Võ Đế, lại am hiểu thuật độn thổ, người khác muốn bắt được hắn cũng chẳng phải chuyện dễ dàng.Nhưng nếu hắn vào thành nơi thực lực bị áp chế, Thân vương Tokugawa có thể dễ dàng gây khó dễ cho hắn.

"Hưu!"

Dương Lâm rời đi rất nhanh.

Hai giờ sau, hắn dừng chân tại thành Hoằng Phổ và gặp được Lý An Vinh.

"Lý huynh, ngươi cảm thấy chuyện này thế nào?"

Dương Lâm dò hỏi.

Lý An Vinh trầm ngâm rồi nói:

"Dương huynh, ta không cho rằng ngươi nên đến dự yến hội lần này, thực ra ngươi cũng không cần thiết phải mạo hiểm như vậy."

"Nếu Tokugawa Gaki không có ý định phản bội, dẫu cho ngươi không đi hắn cũng sẽ không làm khó ngươi, nhưng ngược lại nếu hắn có ý tưởng không nên có, ngươi đi chẳng khác nào dấn thân vào nguy hiểm."

"Bởi vì ngươi là Võ Đế nên nhất định bệ hạ sẽ tìm mọi cách cứu ngươi ra, đến lúc đó chúng ta phải giao ra thật nhiều đạn dược, nhưng ta không nói trước được liệu những đạn dược này có thể tạo thành uy hiếp với chúng ta hay không!"

Dương Lâm nói:

"Ta cũng có suy nghĩ tương tự."

"Nhưng e rằng nếu ta không đến đó, Thân vương Tokugawa sẽ hạ quyết tâm triệt để."

Lí An Vinh lại nói:

"Cuộc nội chiến của họ đã khiến hơn bảy trăm ngàn người phải bỏ mạng, khả năng cao đây đã là giới hạn lớn nhất mà họ có thể chấp nhận."

"Ngươi cũng đừng quên, nhất định Đế quốc Kền Kền đã âm thâm ra tay trong bóng tối."

Dương Lâm nói:

"Nếu như hai phe họ liên thủ lại, cộng thêm Đế quốc Kền Kền hỗ trợ từ phía sau, đến lúc đó áp lực dồn lên Đế quốc Thần Long của

chúng ta cũng sẽ lớn hơn rất nhiều."

Lý An Dung cười to rồi nói:

"Với thực lực của Đế quốc Thần Long chúng ta bây giờ mà ngươi còn sợ một Đế quốc Huyết Anh nho nhỏ của họ ư?"

Trong nháy mắt, sắc trời đã tối dần.

Dương Lâm đã không đến vương phủ của Tokugawa.

"Vương thượng, lúc này Dương Lâm còn chưa tới, tình huống này không đúng."

Một vị tướng dưới quyền Thân vương Tokugawa bẩm báo.

Sắc mặt Tokugawa u ám:

"Nhất định hắn đã hoài nghi chúng ta, xem ra chúng ta muốn lấy một lô đạn dược cuối cùng cũng không được."

"Chuẩn bị đàm phán cùng người của triều đình đi!"

Chương 832 - Đa Tạ Ngươi

Ngay sau đó người của Thân vương Tokugawa đã bắt đầu đàm phán với triều đình.

Triều đình Đế quốc Huyết Anh vốn đã chịu áp lực rất lớn từ chiến tranh, chưa kể đến áp lực âm thầm từ Đế quốc Kền Kền, cả hai cũng không mất nhiều thời gian để thương lượng đình chiến.

Say này đảo Trường Anh và đảo Trường Tế sẽ thuộc về Thân vương Tokugawa, ngoài ra triều đình Đế quốc Huyết Anh cũng phải công nhận Thân vương Tokugawa xưng vương dựng nước. Nhưng tất nhiên vẫn còn có các điều kiện khác ngoại trừ những điều trên.

Lúc bình thường những chuyện thế này không thể bàn bạc chỉ trong mười ngày nửa tháng được, nhưng bây giờ họ chỉ mất vỏn vẹn một ngày đã có thể giải quyết xong xuôi.

"Công bố hoàng bảng đi!"

Bát Kỳ Võ Đế nói với giọng điệu nặng nề.

Sắc mặt của hắn cũng không dễ nhìn cho lắm.

Việc thừa nhận Thân vương Tokugawa xưng đế dựng nước với hắn không khác gì một sự sỉ nhục, nhưng trong tình hình hiện tại, hắn cũng không còn cách nào khác tốt hơn.

Nếu cuộc đối đầu này tiếp tục, tuy thực lực của hắn có thể áp đảo Thân vương Tokugawa, nhưng đồng thời thực lực của cả hai bên cũng sẽ giảm sút không ngừng. Trong khi đó thế hệ trẻ tuổi tại Đế quốc Huyết Anh sẽ dần tuyệt chủng!

"Vâng, thưa bệ hạ!"

Chẳng mấy chốc, hoàng bảng đã được công bố ra ngoài.

"Chiến tranh đã kết thúc rồi ư?"

"Bệ hạ công nhận đảo Trường Anh, đảo Trường Tế độc lập và Thân vương Tokugawa thành lập Đế quốc Đông Anh. Chẳng những thế hai nước còn có thể tự do mua bán giao dịch với nhau."

"Chuyện gì đã xảy ra vậy, không phải mấy ngày trước còn chiến đấu kịch liệt lắm sao?"

Người dân tụ tập lại trước hoàng bảng và thảo luận sôi nổi vô cùng.

Không bao lâu sau các thám tử của Đế quốc Thần Long trà trộn vào Đế quốc Huyết Anh đã nhận được tin tức, chẳng mấy chốc tin tức đã được truyền đến thành Hoành Phổ.

"Nhanh đến vậy sao!"

Lý An Vinh hơi ngạc nhiên, hắn đoán khả năng cao Thân vương Tokugawa đã phản bội, nhưng hắn không ngờ tốc độ họ thương lượng nghị hòa có thể nhanh như vậy.

"Lý tướng quân, đa tạ ngươi."

Dương Lâm nói với Lý An Vinh.

Lý An Vinh xua tay:

"Dương tướng quân, ngươi không cần cảm tạ ta, việc ngươi tới chỗ của ta đã chứng mình ngươi đã hoài nghi vấn đề này từ sớm."

"Là ta phải cảm ơn ngươi mới phải."

"Nếu ngươi bị bắt thì họ sẽ thu được rất nhiều đạn dược, đồng thời nhất định áp lực thủ thành của chúng ta sẽ lớn hơn gấp mấy lần!"

Dương Lâm nói:

"Lý tướng quân, hiện tại họ đã thương lượng nghị hòa, nếu họ liên thủ tấn công, áp lực của ngài sẽ tăng lên rất nhiều."

Lý An Vinh cười rồi nói:

"Dương tướng quân, ngươi không cần lo lắng, chúng ta ở nơi này sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn. Nếu họ công thành quy mô nhỏ thì chúng ta có thể chống đỡ một cách dễ dàng."

"Nếu họ tấn công quy mô lớn, vậy bom chùm, bom nhiệt áp, bom nhiệt hạch và những thứ vũ khí khác của chúng ta cũng không phải chỉ để trưng cho vui."

"Nếu họ muốn triệt hạ hai mươi ngàn người chúng ta, vậy ta phải kéo theo ít nhất hai trăm ngàn người họ chôn cùng!"

Dương Lâm khẽ gật đầu:

"Lý tướng quân, ta phải trở về bẩm báo với bệ hạ, ngươi còn lời nào muốn nói với bệ hạ hay không?"

Lý An Vinh quỳ xuống và nhìn về phía Thần Đô.

Ngay sau đó hắn dập đầu một lần.

"Dương tướng quân, xin ngươi chuyển lời của ta tới cho bệ hạ, đội quân Đông chinh của chúng ta sẽ không bao giờ làm mất mặt Đế

quốc Thần Long, chúng ta sẽ bảo vệ thành Hoành Phổ thật tốt!"

"Nếu chúng ta chết trong trận chiến này, đồng nghĩa với chết trên con đường chinh phục Đế quốc Huyết Anh, vậy tất cả chúng ta sẽ chết một cách tốt đẹp, đương nhiên không oán không hối!"

Lý An Vinh nói với giọng điệu vô cùng trịnh trọng.

Dương Lâm đỡ Lý An Vinh dậy:

"Lý tướng quân, ta sẽ lập tức truyền tin trở về, các ngươi sẽ không tử cố vô thân đâu!"

"Đa tạ!"

"Xin bảo trọng!"

Dương Lâm rời đi vội.

Hắn ở lại đây cũng vô ích, chưa kể hắn càng phải trở về ngay lập tức, tình hình ở đây phải được báo cáo lại càng sớm càng tốt.

Khi Dương Lâm rời khỏi thành Hoành Phổ cũng là lúc sắc trời bên ngoài chập tối, sau đó hắn không mất nhiều thời gian để chạy đến khu vực bên ngoài thành Hoành Phổ, đây cũng là nơi hắn không còn bị áp chế thực lực nữa.

"Độn!"

Dương Lâm không do dự thêm, hắn lập tức thi triển thuật độn.

Hắn am hiểu độn thổ, dưới lòng đất cũng không có mấy cường giả cấp bậc Võ Đế có thể sánh ngang với hắn.

“Hưu!” “Hưu!”

Ngay sau khi Dương Lâm vừa rời đi, một số cường giả cấp bậc Võ Đế đã chạy tới ngay vị trí Dương Lâm đứng, tất cả họ cũng đồng loạt thay đổi hình dạng.

"Người này trái lại rất cảnh giác."

"Thật đáng tiếc."

Các cường giả cấp bậc Võ Đế cũng bắt đầu thảo luận với nhau.

Nếu Dương Lâm lựa chọn phi hành rời đi, họ có thể bao vây Dương Lâm chỉ trong nháy mắt, đến lúc đó Dương Lâm hoặc là bị bắt sống, hoặc là chọn tự sát.

Chương 833 - Bắt Làm Con Tin

Sau khi Dương Lâm đã chạy được quãng đường khá xa, hắn trồi lên từ dưới lòng đất.

Sau đó hắn chạy về Đế quốc Thần Long với tốc độ nhanh nhất.

Vì Dương Lâm là cường giả cấp bậc Võ Đế nên hắn không mất quá nhiều thời gian đã trở lại Thần Đô, ngay sau đó hắn lập tức xin cầu kiến Tiêu Hải.

"Vi thần bái kiến bệ hạ."

"Bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế!"

Dương Lâm cung kính hành lễ.

Tiêu Hải trầm giọng nói:

"Bình thân. Có phải Tokugawa Gaki đã phản bội trẫm đúng chứ?"

Dương Lâm sững sờ, hắn nói tiếp:

"Bệ hạ, ngài thần cơ diệu toán. Hắn thực sự đã phản bội chúng ta. Hắn đã xưng đế dựng nước, ngoài ra còn chiếm đoạt đảo Trường Anh và đảo Trường Tế."

"Chẳng những thế Đế quốc Huyết Anh cũng đã đăng hoàng bảng để công nhận chuyện này."

"Bệ hạ, trước đó hắn tự mình mở yến tiệc muốn gặp ta, nhưng ta có cảm giác chuyện này có vấn đề nên đã không tới gặp hắn."

Tiêu Hải khẽ gật đầu:

"Ngươi làm rất đúng, nhất định lúc đó hắn đã có ý định phản bội, mở tiệc chiêu đãi ngươi chẳng qua là muốn vơ vét lần cuối mà thôi!"

"Hoặc là bắt ngươi làm con tin."

Nói đến đây, Tiêu Hải thở dài.

"Tokugawa Gaki phản loạn chỉ là vấn đề thời gian, chẳng qua lúc này vẫn sớm hơn dự đoán của trẫm một chút, họ chỉ mới chết hơn bảy trăm ngàn người."

Lúc đầu Tiêu Hải còn cho rằng phải đến khi một triệu người dân Đế quốc Huyết Anh bỏ mạng thì chuyện mới đi đến bước này.

"Bệ hạ, Lý tướng quân nhắn cho ta chuyển lời tới Bệ hạ."

"Nói đi."

Dương Lâm nhắc lại lời Lý An Vinh đã nói.

Tiêu Hải suy nghĩ một hồi, trước mắt Đế Quốc Huyết Anh đã lấy được mười ba chiến hạm kiểu mới nên chắc chắn họ sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ, chuyện này có liên quan đến đám người Lý An Vinh. Nhưng bây giờ nội chiến đã kết thúc, chắc chắn thành Hoành Phổ sẽ trở thành mục tiêu số một của Đế quốc Huyết Anh. Nếu việc đã tới nước này, họ nhất định phải nhổ cái gai này xuống!

"Tốt lắm, đợt chiến hạm kiểu mới tiếp theo đã có thể xuống nước ngay bây giờ!"

Tiêu Hải nghĩ thầm trong bụng.

Mười hai tàu chiến kiểu mới trong đợt thứ hai, cộng thêm mười chiếc đầu tiên thì họ có tổng cộng hai mươi hai tàu chiến kiểu mới và bốn tàu ngầm. Ngoài ra còn có một số chiến hạm đã bị bắt.

Mặc dù Đế quốc Huyết Anh có trên trăm tàu chiến, nhưng hầu hết chúng chỉ có trọng lượng vài trăm tấn, thậm chí chỉ có mười ba tàu chiến hạng nhất.

"Việc phòng thủ của thành Hoành Phổ thế nào?"

Tiêu Hải dò hỏi.

Dương Lâm giải thích chi tiết về tình hình ở thành Hoành Phổ.

Lý An Vinh sắp xếp mọi thứ vẫn rất tốt.

Biết được chuyện này khiến Tiêu Hải cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Ông đã chuẩn bị rất nhiều bom bi cho Lý An Vinh, lúc này Đế quốc Huyết Anh không chết hai trăm ngàn người thì còn lâu mới hạ gục được thành Hoành Phổ.

"Dương tướng quân, ngươi vất vả rồi, trở về nghỉ ngơi cho thật tốt đi!"

Tiêu Hải nói.

Dương Lâm lại nói:

"Bệ hạ, thần nguyện ý đến thành Hoành Phổ để hỗ trợ."

Tiêu Hải lắc đầu:

"Ngươi đến nơi đó cũng không làm được gì cả, ngươi nên nghỉ ngơi cho thật tốt, sau đó sẽ có chỗ khác cần dùng đến ngươi."

"Vâng, thưa bệ hạ."

Dương Lâm lui ra ngoài.

Tiêu Hải đi đến khu vực cải tạo chiến hạm, dựa vào kinh tế lúc trước, tốc độ sửa sang lại mười hai chiến thuyền này nhanh hơn một chút.

Đến hiện tại bảy trong số chúng đã được tu sửa hoàn chỉnh, và năm cái còn lại cũng đã đến những công đoạn cuối cùng.

Vốn dĩ những chiến hạm này khi mới đến còn chưa được tẩy sạch rỉ sét, nhìn chúng rất cũ kỹ, nhưng bây giờ từng chiếc chiến hạm đều được cải tiến lại trông rực rỡ như mới.

Tại trái đất, việc loại bỏ lớp rỉ sét cần rất nhiều thời gian, nhưng ở

đây lại dễ dàng hơn rất nhiều, chỉ cần các cường giả hàng đầu đồng loạt dùng thần thức bao phủ là có thể tẩy sạch sẽ rất nhanh. Ngay cả những vết dầu ở những góc chết bên trong chiến hạm cũng có thể được loại bỏ rất sạch sẽ.

Hết chiến hạm này đến chiến hạm khác, bây giờ thân tàu chẳng khác gì thân tàu khi mới.

"Tham kiến bệ hạ."

Mọi người thấy Tiêu Hải thì vội hành lễ.

"Còn mất bao lâu nữa thì xong? Nội chiến tại Đế quốc Huyết Anh đã kết thúc, Tokugawa Gaki đã thành lập Đế quốc Đông Anh, chẳng những thế còn đàm phán nghị hòa với Đế quốc Huyết Anh."

Tiêu Hải nói, sắc mặt ông nặng nề.

Sắc mặt mọi người khẽ biến đổi, hiện tại áp lực dồn lên Đế quốc Thần Long sẽ lớn hơn rất nhiều.

"Bệ hạ, nửa ngày, không...Ba giờ."

"Cho chúng ta thêm ba giờ, nhất định chúng ta sẽ hoàn thành hết thảy!"

Một lão giả đứng trước mặt Tiêu Hải nói với giọng điệu nghiêm túc.

Hắn là một cường giả cấp bậc Võ Đế hàng đầu, hơn nữa còn giỏi về trận pháp.

Chương 834 - Bình Thân

Tiêu Hải gật đầu:

"Nhanh lên một chút, nhưng vẫn phải chú ý đến chất lượng, nếu như đội hình xảy ra vấn đề trong lúc chiến đấu thì xem như rắc rối lớn rồi!"

"Vâng, thưa bệ hạ!"

Mọi người bắt tay vào làm việc, hăng hái như vừa được tiêm máu gà.

Trong quá trình chống lại Đế quốc Huyết Anh, bách tính Đế quốc Thần Long đều có chung một suy nghĩ, chính là nhất định phải dồn họ vào chỗ chết.

Ba giờ trôi qua chỉ trong nháy mắt, tất cả mọi người đều phải gánh vác khối lượng công việc vượt quá bình thường khiến tinh thần lực bị tiêu hao quá nhiều, lúc này sắc mặt ai cũng tái nhợt.

Cuối cùng năm chiếc tàu chiến còn lại cũng đã được hoàn thành.

Ngay sau đó Tiêu Hải lại ghé qua thêm lần nữa.

"Bệ hạ, thần đã kiểm tra đội hình và không phát hiện ra bất cứ vấn đề nào, thần nguyện ý lấy tính mạng ra bảo đảm!"

Lão giả chủ trì bố trí trận hình nghiêm túc nói.

"Cực khổ cho các ngươi rồi!"

"Đợi đến khi các tướng sĩ của chúng ta đại thắng trở về triều đình, trẫm sẽ ban thưởng cho các ngươi cùng một lúc."

Tiêu Hải trầm giọng nói.

"Tạ ơn bệ hạ."

"Bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế!"

Mọi người quỳ xuống và đồng thanh hô to.

Đến nay tiếng tăm của Tiêu Hải tại Đế quốc Thần Long đã như mặt trời ban trưa.

"Bình thân."

Tiêu Hải trầm giọng nói.

Ngay sau đó ông đã chuyển tất cả mười hai tàu chiến vào không gian bảo vật trước khi vận chuyển mười hai tàu chiến Tiêu Hải đến cảng Thiên Thuận. Cùng lúc đó, mười tàu chiến kiểu mới của

Đế quốc Thần Long cũng đang ở đây.

Bên cạnh đó, quân đoàn Tu La gồm năm mươi ngàn người đã có mặt.

"Oanh oanh!"

Tiêu Hải đã thả mười hai tàu chiến ở khoảng cách hàng chục dặm từ cảng Thuận Thiên.

Ngay khi chiến hạm vừa rơi xuống nước đã làm dấy lên từng đợt sóng lớn.

"Ầm, ầm, ầm!"

Một cường giả cấp bậc Võ Đế có thuộc tính hỏa vừa ra tay, một quả cầu lửa lớn nổ tung trên bầu trời, bắn ra từng chùm tia lửa lớn.

Chuyện này còn thú vị hơn nhiều so với lúc xem bắn pháo hoa.

"Đế quốc Thần Long của chúng ta lại có thêm chiến hạm mới xuống nước!"

"Mười hai tàu chiến kiểu mới, quá lợi hại!"

Mọi người ở cảng Thuận Thiên thấy "pháo hoa", đồng thời còn thấy cả từng chiếc tàu chiến được thả xuống nước, cảnh tượng này khiến họ vô cùng phấn khích.

Trước đây, lực lượng hải quân của Đế quốc Thần Diễm quá yếu, cũng không có tàu chiến nào vượt quá năm trăm tấn, dân chúng nhắc đến hải quân cũng chỉ có thể lắc đầu ngao ngán. Thậm chí đôi khi thủy quân còn bị hải tặc đuổi theo đánh giết.

Giờ đây, lực lượng hải quân của Đế quốc Thần Long đã bắt đầu lớn mạnh, với tổng cộng hai mươi hai tàu chiến kiểu mới và bốn tàu ngầm. Chẳng những thế, một trong những tàu chiến kiểu mới này có thể đấu tay đôi với lực lượng hải quân của toàn bộ Đế quốc Thần Diễm, đến hiện tại đã không còn hải tặc nào dám bén mảng đến vùng duyên hải Đế quốc Thần Long. Nguyên nhân chính cũng vì chiến hạm kiểu mới của Đế quốc Thần Long có tốc độ cực

nhanh, một khi hải tặc đụng phải chúng thì họ hoàn toàn không có cơ hội chạy thoát, tiếp tục cướp bóc ở đây quá mức nguy hiểm.

"Chạy về phía trước!"

"Mau di chuyển lên chiến hạm!"

Không ít bính lính trong số năm mươi ngàn quân đã đến trước chiến hạm, họ nhanh chóng lần lượt leo lên từng chiến hạm, bên trong cảng cũng có rất nhiều binh sĩ đang lên tàu.

Không lâu sau đó, năm mươi ngàn binh sĩ đã có mặt trên hai mươi hai chiến thuyền, mỗi chiến thuyền có hơn hai ngàn người đang chen chúc nhau. Tuy chiến hạm không thể chống chịu được nhiều người như vậy cùng một lúc, tuy nhiên tình huống này cũng chỉ kéo dài mấy canh giờ, nếu chỉ đưa người đế Đế quốc Huyết Anh thì không thành vấn đề.

"Những tướng sĩ của Đế quốc Thần Long, Tokugawa Gaki đã thành lập Đế quốc Đông Anh và Đế quốc Đông Anh đang có ý định liên hiệp với Đế quốc Huyết Anh để chinh phạt Đế quốc Thần Long của chúng ta."

"Vậy các ngươi nói cho trẫm biết, chúng ta nên làm gì đây!"

Không bao lâu sau, hai mươi hai tàu chiến đã tập trung trên biển, trong lúc đó Tiêu Hải đang bay trên bầu trời, giọng nói của ông vang vọng đến mức đứng ở khoảng cách rất xa vẫn có thể nghe được.

"Giết, giết, giết!"

Trên hai mươi hai chiến thuyền, năm mươi ngàn binh mã đồng loạt thét lên.

Đối với việc chinh phục Đế quốc Huyết Anh, Tiêu Hải cũng không cần tiến hành quá nhiều công tác cổ động tinh thần chiến sĩ.

Nửa phút trôi qua, Tiêu Hải nắm chặt tay.

"Chư vị tướng sĩ, thù nhà hận nước, mấy trăm năm chịu đựng sỉ nhục, hiện tại đã đến lúc dùng đao kiếm trong tay các ngươi rửa

sạch mối hận này."

"Trẫm chờ các ngươi khải hoàn trở về!"

Tiêu Hải gầm lên.

"Chiến chiến chiến!"

Năm mươi ngàn binh sĩ gầm lên, tinh thần chiến đấu ngút trời của họ đã khiến cả những cường giả cấp bậc Võ Đế cũng nghẹn ngào xúc động không thôi.

"Lên đường!"

Tiêu Hải đích thân ra lệnh.

Chương 835 - Tường Thành Sụp Đổ

Hai mươi hai tàu chiến tiến nhanh lên trước.

Bên phía Đế quốc Huyết Anh lúc này, rất nhiều binh lính đã tập hợp lại tiến quân đến thành Hoành Phổ, ngoài ra còn có một số tàu chiến thuộc lực lượng hải quân cũng đang theo sát họ.

Rất nhiều binh lính đã có mặt trên tàu chiến của hải quân. Trong số đó, có rất nhiều người là thủ hạ dưới trướng của Tokugawa Gaki.

Đế quốc Huyết Anh đã cho hắn hai mươi tàu chiến, và đổi lại, Tokugawa Gaki phải gửi một trăm ngàn người sang đó để giúp họ đối phó với thành Hoành Phổ.

Tại thành Hoành Phổ, đủ loại tin tức liên tục được chuyển đến Lý An Vinh.

Lúc này Lý An Vinh đang rất xem rất chăm chú.

Theo nhiều nguồn tin khác nhau, Đế quốc Huyết Anh dự định điều động hai trăm ngàn người và cộng thêm một trăm ngàn người thuộc Đế quốc Đông Anh cùng nhắm vào thành Hoành Phổ, cũng nơi họ đang trú đóng.

Với ba trăm ngàn người bao vây một tòa thành, còn chưa kể đến trong tay Tokugawa Gaki vẫn còn số lượng nhỏ bom đạn, chắc chắn họ đánh trận này sẽ không còn dễ dàng như trước.

"Ô ô--"

Ngay lúc này, tiếng động từ chiếc máy bay không người lái vang lên. Vài chiếc máy bay không người lái đang tiếp cận thành Hoành Phổ với hàng chục cân thuốc nổ.

Ngay khi phát hiện ra điều bất thường, trên tường thành đã có một số cung thủ tinh thông bày trận chờ sẵn.

"Ầm, ầm, ầm!"

Ngay khi máy bay không người lái đang đến gần, hàng chục khẩu súng cối đã được khai hỏa, cùng lúc đó, hàng chục đạn đại bác đang bắn tới với tốc độ rất nhanh.

"Oanh oanh!"

Người của Tokugawa Gaki đã bắn ra không ít đạn cối, và độ chính xác của chúng cũng khá tốt, một nửa số đạn đã bắn trúng tường thành.

Hai mươi quả súng cối nổ tung trên tường thành khiến nhiều binh lính ở chung quanh bị trúng đạn, tường thành cũng sụp đổ một chút. Tuy nhiên uy lực của đạn cối hạng nhẹ vẫn rất yếu, muốn cho nổ tung tường thành này mà chỉ dùng những loại vũ khí như súng cối thì cũng vô dụng.

"Ầm!"

Cung thủ đứng trên tường thành bị tiêu diệt, những người còn lại ở bên cạnh cũng không chống đỡ được nữa, lúc này mấy chiếc máy bay không người lái đã hung hãn đâm thẳng vào tường thành. Một số tiếng nổ dữ dội vang lên, sau đó bức tường thành nổ tung khiến một phần lớn đổ sụp xuống.

Hóa ra trên mỗi một chiếc máy bay không người lái này đều mang theo hàng chục cân thuốc nổ.

"Khốn kiếp!"

Sắc mặt Lý An Vinh nặng nề vô cùng.

Hàng chục binh sĩ đã chết trong đợt oanh tạc vừa nãy, hơn nữa trên tường thành đã xuất hiện một lỗ hổng dài từ một đến hai trăm mét.

"Mau, đặt một quả bom điều khiển từ xa xuống lòng đất rồi kích nổ tại những nơi mà bọn chúng đi qua."

Lý An Vinh ra lệnh.

Cài đặt bom điều khiển từ xa, một khi kẻ thù lao tới, bom có thể quét sạch từng đợt sóng kẻ địch, trên mặt đất cũng sẽ bị nổ tung tạo thành những cái hố lớn.

Tiếp theo hố lớn sẽ cản trở kỵ binh của kẻ địch. Dù bộ binh muốn leo qua một cái hố lớn nhường này cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Đến khi đó, hắn có thể bố trí người đổ xăng xuống hố.

Tiêu Phàm đã vận chuyển cho Tiêu Hải rất nhiều nhiên liệu, Tiêu Hải cũng đã viện trợ một phần cho Lý An Vinh.

Xăng phát nổ trong hố ga, chỉ cần là nơi không có tường thành thì tình hình tạm thời đã ổn định.

"Ầm ầm!"

Không lâu sau, kẻ thù lặp lại những mánh khóe tương tự, và một phần khác của bức tường thành cách đó vài cây số cũng bị thổi bay, nhưng lần này Đế quốc Thần Long không có ai bỏ mạng.

"Trời sắp tối rồi."

Lý An Vinh ngẩng đầu nhìn trời.

Mặt trời sắp lặn có màu đỏ như màu máu, báo hiệu chẳng bao lâu nữa một trận chiến đẫm máu sẽ nổ ra.

Kẻ thù không có nhiều đạn pháo, nhưng bức tường thành đã bị đánh sập tại hai vị trí khác nhau, nhất định kẻ địch sẽ không cho họ thời gian sửa chữa mà tiến công nhanh hơn.

"Thông báo cho mọi người, cho các chiến sĩ thêm thức ăn đi!"

"Tất cả mọi người phải ăn thật no thì mới có thể giết được kẻ thù!"

Lý An Vinh nói với giọng nghiêm túc.

"Đúng!"

…

"Đông, đông, đông!"

Tiếng trống trận của Đế quốc Huyết Anh vừa vang lên, ngay sau đó hàng trăm con trâu được thả ra, theo phía sau chúng là một số linh thú mãnh hổ đang đuổi theo sát nút.

"Oanh oanh!"

Một vài con trong số những con trâu này đã giẫm phải mìn và ngay lập tức, chúng bị nổ chia năm xẻ bảy.

Bầy trâu bị tiếng nổ làm cho hoảng sợ mà chạy tán loạn, chúng tiếp tục chạy thật nhanh, vài quả mìn còn sót lại được kích nổ khiến chúng càng chạy nhanh hơn.

"Ô ô--"

Rút ra bài học từ lần bị điện giật trước đó, nhân lúc trời hôm nay không có mưa, máy bay không người lái bay trên bầu trời và máy bay không người lái tầm nhìn ban đêm đã chụp lại ảnh đàn trâu.

"Không ngờ những tên này đã thông minh hơn một chút rồi, nhưng mấy trăm con trâu thì có thể làm nên chuyện gì?"

Lý An Vinh cười lạnh rồi nói.

Tiêu Hải đã gửi rất nhiều mìn tới đây, nên hắn đã cho người chôn hơn mười ngàn quả mìn các loại ở xung quanh thành Hoành Phổ.

Chương 836 - Ngắm Bắn

Ngay cả khi mỗi con bò có thể kích nổ hai hoặc ba quả mìn, thì tổng cộng chúng cũng chỉ có thể kích nổ hơn một nghìn quả mìn, vậy chẳng khác nào hầu hết các quả mìn đều không phát nổ. Càng đáng nói hơn chính là Lý An Vinh không chôn mìn ở một số khu vực nhất định, hơn nữa chỉ có người của hắn mới biết được địa điểm chôn mìn chính xác.

Ngay cả ở những nơi không có mìn, đường đi cũng quanh co trập trùng, sau này kẻ địch muốn xác định hướng đi cũng không phải chuyện dễ dàng.

"Giết, giết!"

"Chỉ cần chiếm được thành Hoành Phố thì chúng ta có thể yên tâm tấn công Đế quốc Thần Long!"

"Giết, vì đế quốc!"

Chẳng mấy chốc, binh lính của Đế quốc Huyết Anh đã bắt đầu phát động tấn công.

Hầu hết những người lính tại dị giới cũng không phải là những võ giả, nhưng họ luôn tràn đầy năng lượng, và thể chất của họ cũng tốt hơn những người lính ở trái đất rất nhiều. Đương nhiên tấn công từ khoảng cách mười dặm với họ chẳng có gì khó khăn.

"Ầm ầm!"

Một số lượng lớn binh lính tiến lên trước nhanh chóng, cũng chính lúc này, liên tục có người giẫm trúng mìn gây nổ. Nhưng mỗi quả mìn chỉ kết liễu được một hoặc hai người.

Hóa ra những quả mìn được sắp xếp cách xa nhau.

"Ta muốn về nhà, ta muốn về nhà."

"Đi tiếp thôi, chúng ta không còn đường lui nào cả!"

"Đế Quốc muôn năm!"

Những người lính xung phong lên trước đều là tân binh, họ như sụp đổ khi nhìn đồng đội của mình liên tục bị bom nổ chết và bị thương, nhưng họ không thể rút lui được nữa. Quân lệnh như núi, họ rút lui chẳng những bước vào cõi chết mà còn làm liên lụy đến cả người nhà.

"Truyền lệnh cho tiểu đội đầu tiên bắt đầu tấn công."

Nhiều người đã chết, lúc này Đế quốc Huyết Anh trong thế tiến công chỉ còn cách thành Hoành Phổ bốn hoặc năm dặm, tại khoảng cách này họ bắt đầu chuyển sang công kích bằng súng cối hạng nhẹ.

"Ầm…ầm…ầm!"

Chẳng mấy chốc, hai trăm năm mươi khẩu súng cối đã bắt đầu phát động công kích.

Tại thành Hoành Phổ có một nghìn khẩu súng cối nhưng lúc này họ chỉ mới dùng một phần tư trong số đó.

Tiểu đội đầu tiên gồm năm trăm người, họ phân thành những tổ đội hai người công kích. Tuy nhiên họ không cần ngắm bắn quá nhiều, chỉ cần nã đạn tại những khu vực tập trung nhiều người là được.

Lý An Vinh chỉ dùng số lượng súng cối tương đương với lần Đế Quốc Huyết Anh tấn công dạo trước.

Lần đó uy hiếp cũng không lớn, căn bản là hắn cũng chẳng cần dùng đến lá bài tẩy này.

"Tướng quân, theo kết quả quan sát được, số lượng súng cối ở thành Hoành Phổ không tăng lên đáng kể, vẫn nằm trong khoảng hai trăm năm mươi khẩu như lúc trước."

Chẳng bao lâu sau, quan sát viên nơi tiền tuyến tại Đế quốc Huyết Anh chạy về báo cáo.

"Truyền lệnh, tăng tốc tiến lên phía trước."

"Thông tri tình huống ở nơi này cho Đế quốc Đông Anh!"

Sutada Matsumoto cũng chính là Đại tướng chỉ huy cuộc chiến này của Đế quốc Huyết Anh, hắn trầm giọng nói.

"Vâng!"

Trong cuộc chiến này, Đế quốc Đông Anh cũng đã điều động một trăm ngàn người tới đây. Chẳng những thế, tàu chiến của họ đã di chuyển đến vùng biển gần đó, sau đó nhiều thuyền nhỏ sẽ tiến lên trước, sau khi chúng chiếm được bãi biển thì thuyền lớn sẽ nhân cơ hội vọt tới.

"Xông lên!"

"Giết!"

Đội quân lớn đằng sau Đế quốc Huyết Anh cũng tiến lên trước. Đằng trước có rất nhiều tân binh dò đường giúp họ giảm bớt khả năng dẫm phải mìn, nhưng thỉnh thoảng vẫn có những người xui xẻo giẫm phải, tuy nhiên cũng chẳng tạo thành ảnh hưởng gì lớn.

Không bao lâu sau quân đội của Đế quốc Huyết Anh đã tiến lên trước vài dặm.

Hàng ngàn chiếc thuyền nhỏ dưới nước cũng theo sát tiến lên.

Những chiếc thuyền nhỏ này vốn là bảo vật không gian của một số cường giả, cũng không lớn, mỗi chiếc thuyền chỉ có thể chở được bảy hoặc tám người. Hơn một ngàn chiếc thuyền nhỏ cộng lại cũng chỉ có thể chở được bảy tám ngàn người.

"Tiễn họ lên đường đi."

Ở khu vực biển phía đông, một vị tướng lĩnh của Đế quốc Thần Long cười chế nhạo.

"Vâng, tướng quân."

Thân vệ đứng bên cạnh gật đầu và nói.

Mệnh lệnh được truyền xuống ngay lập tức.

"Ầm!"

Đột ngột, một vụ nổ cực kỳ dữ dội xuất hiện trên biển, chẳng ai ngờ trong nước có những quả mìn biển lớn, chẳng những thế những quả mìn biển này được điều khiển từ xa, chỉ cần một quả phát nổ thì sẽ kéo theo rất nhiều binh lính chôn cùng.

Nguyên tắc của Tiêu Hải chính là những chuyện có thể giải quyết bằng vũ khí thì tuyệt đối sẽ không dùng đến nhân lực.

"Khốn kiếp!"

Trên chiến hạm, sắc mặt của những người đến từ Đế quốc Đông Anh đã khó coi vô cùng.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, hơn chục quả mìn biển nổ tung dưới biển. Kéo theo là những đợt sóng biển dâng cao không ngừng, đồng thời cũng lật đổ rất nhiều chiếc thuyền nhỏ.

Nhưng đây vẫn chưa kết thúc, liên tục có những quả mìn phát nổ, và chỉ cần một quả mìn biển đã có thể khiến nhiều người gần đó phải bỏ mạng phơi thây trên mặt nước.

Chương 837 - Hạ Quyết Tâm

Càng lúc càng có nhiều chiếc thuyền nhỏ gần đó đã bị thổi bay thành từng mảnh. Nhưng không có những chiếc thuyền nhỏ này, làm sao tàu chiến lớn của họ lao tới được?

"Các ngươi nhanh lên một chút!"

"Bây giờ gió biển rất lớn, các ngươi tiếp tục giương buồm xuôi gió sẽ không mất quá nhiều thời gian để lên được bờ, thậm chí còn có thể cứu được đồng đội đã rơi xuống nước."

Một cường giả ngồi trên một trong những chiến thuyền đến từ Đế quốc Kền Kền hét lên.

Hắn không quan tâm Đế quốc Đông Anh sẽ tổn thất lớn bao nhiêu. Hiện tại Đế quốc Đông Anh có tất cả hai mươi, ba mươi chiến thuyền lớn nhỏ khác nhau, chở theo hơn chín mươi ngàn người, hắn càng quan tâm việc sẽ có bao nhiêu tàu chiến trong số này

thoát khỏi vòng vây và xông lên bờ hơn cả.

Tướng lĩnh đứng đầu thuộc Đế quốc Đông Anh cau mày.

"Các ngươi đã không còn đường lui nào nữa."

"Hoặc là mạo hiểm giành được thắng lợi, hoặc là để rất nhiều người trong các ngươi phải hi sinh vô ích!"

"Chỉ cần các ngươi chiếm được thành Hoành Phổ, các ngươi có thể bổ sung số lượng lớn đạn dược, chuyện này sẽ giúp ích rất nhiều cho các ngươi trong công cuộc đánh bại Đế quốc Thần Long trong tương lai."

"Bây giờ chắc chắn binh lực ở thành Hoành Phổ đều tập trung ở phía tây bắc. Ở đây sẽ không có bao nhiêu người, hơn nữa các mìn biển trong nước gần như được dọn sạch hết rồi."

Một cường giả cấp Võ Đế khác đến từ Đế quốc Kền Kền cũng nói một cách nghiêm túc.

"Truyền lệnh xuống, căng buồm lên."

"Tiến lên trước theo đường thẳng, chiến hạm nhỏ hơn đi trước, chiến hạm lớn hơn đi sau!"

Cuối cùng các tướng lĩnh của Đế quốc Đông Anh cũng đã hạ quyết tâm.

Hai trăm ngàn người của Đế quốc Huyết Anh đang xông pha nơi chiến trường, nếu họ đánh mất mắc xích ở bên này thì rất có thể sẽ dẫn đến sự thất bại của toàn bộ chiến dịch. Đến lúc đó họ sẽ không còn đường nào ngoại trừ bó tay chịu chết.

Nhưng nếu họ hành động ngay lúc này, trong tình hình binh lực Đế quốc Thần Long ở đây ít hơn, và các loại vũ khí như súng cối cũng ít hơn, v.v., nói không chừng họ còn có thể tìm được đường thắng từ cõi chết.

Họ sợ súng cối nhưng không sợ máy bay không người lái.

Trên mỗi tàu chiến đều có các cung thủ đang chờ sẵn để bắn hạ

các máy bay không người lái, và những chiếc máy bay không người lái nhỏ hơn sẽ do những con chim thần được huấn luyện giải quyết.

"Vâng!"

Các tàu chiến của Đế quốc Đông Anh lại căng buồm và tiến nhanh lên trước.

Bây giờ sức gió khá lớn, giương căng buồm giúp tốc độ di chuyển nhanh hơn rất nhiều, họ đi thêm khoảng mười dặm hải vực cũng không mất quá nhiều thời gian.

Lúc này sắc trời đã chập tối, ngay cả khi có những chiếc đèn lớn chiếu rọi như ở thành Hoành Phổ, nhưng nếu số lượng súng cối quá ít thì cũng không dễ bắn trúng họ.

"Oanh oanh!"

Nhưng nào ngờ mìn biển còn chưa được dọn sạch, chẳng mấy chốc đã có chiến hạm nổ tung trước mặt họ, mỗi một vụ nổ đều khiến sắc mặt các tướng lĩnh của Đế quốc Đông Anh trông càng khó coi hơn trước.

Các tàu chiến loại nhỏ này chỉ nặng từ hai đến ba trăm tấn, nhưng có ít nhất hàng trăm người đang chen chúc trên đó. Một khi quả mìn biển phát nổ, không chỉ tàu chiến mà cả những người trên đó cũng sẽ bị nổ tung thành từng mảnh.

Năm dặm, bốn dặm, ba dặm...

Liên tiếp mất đi năm chiến hạm, nhưng lúc này chiến hạm trước nhất chỉ còn cách hải cảng hai ba dặm. Và chiếc tàu chiến cuối cùng chỉ cách đó khoảng năm dặm.

Lúc này, toàn bộ hạm đội đã bị bao trùm hoàn toàn trong phạm vi hỏa lực súng cối của Đế quốc Thần Long.

"Tiểu đội 3, tiểu đội 4, bắn cùng một lượt."

"Tiễn họ lên đường!"

Một vị tướng của Đế quốc Thần Long ra lệnh, sắc mặt vẫn lạnh lùng như cũ.

Tiểu đội 3 và tiểu đội 4 cộng lại có một ngàn người, họ điều khiển năm trăm khẩu súng cối. Lúc này hỏa lực đã vượt xa ước tính của kẻ địch.

Hỏa lực mạnh đến mức độ này, đương nhiên binh lính cũng không cần ngắm bắn quá chính xác, chỉ cần nhắm vào khu vực có quân địch và dội bom tẩy sạch cùng một lượt là được.

…

Năm trăm khẩu súng cối đồng loạt tấn công khiến mặt đất rung chuyển dữ dội.

"Oanh oanh!"

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, khi hàng loạt oanh tạc từ súng cối rơi xuống ở khoảng cách gần thì họ vẫn đang lênh đênh trên biển, ngay lập tức không ngừng có những chiếc tàu chiến nổ tung.

Một khi tiến vào khu vực áp chế thực lực thì đội hình tàu chiến xem như vô dụng, súng cối liên tục bắn phá các tàu chiến cũng đạt được những hiệu quả đáng kể.

"Súng cối, né đi, chú ý né mau!"

Một cường giả trên chiến hạm phía sau hét lên.

Thế nhưng hàng trăm viên đạn súng cối lại ập tới ngay sau đó, chúng bao phủ phía trước, sau, trái, phải của chiến hạm cùng một lúc, họ không còn bất cứ chỗ nào để né tránh!

Chương 838 - Điện Giật

"Ah!"

"Dập lửa, mau dập lửa đi!"

Gần như toàn bộ hai mươi chiến hạm còn lại đều bị trúng đạn,

thậm chí có vài chiếc chiến hạm xui xẻo bị trúng nhiều phát đạn cùng một lúc. Trong tình huống nước sôi lửa bỏng, nhiều binh lính chen chúc trên chiến hạm bắt đầu khóc kêu cha gọi mẹ, thậm chí nhiều người vì quá sợ hãi mà nhảy xuống biển, nhưng đạn pháo cũng sẽ rơi xuống biển.

"Bắn!"

"Bắn!"

Tại thành Hoành Phổ, năm trăm khẩu súng cối vẫn đang tiếp tục bắn phá, hoàn toàn không cho một trăm ngàn người ở Đế quốc Đông Anh có cơ hội rời đi.

Không lâu sau, lại có thêm mười quả đạn đại bác khác thay phiên bắn tới.

Năm nghìn quả đạn đã được bắn ra khiến tất cả hai mươi tàu chiến bị phá hủy toàn bộ. Đồng thời cũng có vô số xác chết trôi nổi trên mặt biển.

Những binh lính nhảy xuống nước còn sống sót không được bao nhiêu, nhưng số lượng đạn pháo lại quá nhiều, lúc này tất cả họ đều dồn lại xung quanh con tàu.

"Mau điều động thuyền đánh cá bằng điện."

Ở phía đông của thành Hoành Phổ, một vị tướng ra lệnh cho cho binh lính.

Chẳng mấy chốc, mười mấy chiếc thuyền đánh cá bằng điện được điều động tới đây, tuy chúng tương đối nhỏ so với thuyền đi biển nhưng di chuyển trong bến cảng thì không có vấn đề gì.

Những chiếc thuyền đánh cá điện này được Tiêu Phàm sửa đổi đặc biệt cho quân đội, tốc độ của chúng không kém cạnh, hơn nữa chúng còn được trang bị thiết bị đánh cá bằng điện công suất cao. Nhưng đương nhiên hiệu quả khi sử dụng nó giật điện người cũng chỉ ở một mức độ nhất định

Chẳng mấy chốc, hàng chục chiếc thuyền đánh cá bằng điện đã tiếp cận khu vực kẻ thù rơi xuống nước, khi máy đánh cá điện

được bật cũng là lúc những kẻ thù ở xung quanh lập tức bị điện giật.

Quân đội đã giúp Tiêu Phàm cải tạo lại thuyền đánh cá điện với đủ năng lượng và điện áp ổn định, ngay sau đó một số ít kẻ thù còn sống sót đã bị điện giật lần thứ hai.

Rõ ràng ngay từ đầu Lý An Vinh không hề có ý định bắt giam họ.

"Tại sao họ lại có nhiều súng cối như vậy?"

Khuôn mặt của Sutada Matsumoto cực kỳ xấu xí.

Vốn dĩ họ cho rằng, dù công kích trên biển sẽ gặp phải tổn thất lớn, nhưng nếu mấy vạn người lên bờ thành công sẽ có thể chia sẻ không ít áp lực. Và đến lúc đó, họ sẽ bao vây từ mọi phía, không sợ không phá đổ được thành Hoành Phổ.

Nhưng trường hợp ngày hôm nay lại trái ngược hoàn toàn.

E rằng một trăm ngàn người trong Đế quốc Đông Anh sẽ phải bỏ mình trước khi đổ bộ lên bờ.

"Tướng quân, phía đông đại thắng, quân ta đã quét sạch quân địch."

Có người chạy vội tới chỗ Lý An Vinh, báo cáo trong niềm vui sướng.

"Được, tốt lắm!"

Lý An Vinh cười to rồi nói:

"Không ngờ quân địch lại phối hợp như vậy, xem ra chúng ta hoàn toàn có thể ngăn cản được công kích của địch nhân."

"Ra lệnh cho tiểu đội 2 đánh thật mạnh vào cho ta!"

"Tiểu đội 4 trấn thủ tại đông nam bộ, điều động tiểu đội 3 trở về tây bắc ngay!"

Vào lúc này hai trăm ngàn người từ Đế quốc Huyết Anh đều đã

tiến vào khu vực áp chế thực lực, trong khi đó khoảng cách xa nhất chỉ còn lại năm hoặc sáu dặm.

Nhưng đồng thời họ cũng nằm hoàn toàn trong phạm vi tấn công của súng cối.

"Oanh oanh!"

Tiểu đội 2 đã tham chiến, ngay sau đó Đế quốc Huyết Anh gặp phải một đợt bom đạn oanh tạc dữ dội hơn trước rất nhiều.Tuy nhiên, binh lính vẫn đang phân chia rải rác khắp nơi trên mặt đất để né tránh nên tổn thất của họ còn lâu mới kinh khủng bằng Đế quốc Đông Anh.

"Chạy, chạy vào trong thành nhanh!"

"Tường thành đã bị bắn thủng rất nhiều lỗ, và chiến thắng đang ở ngay trước mắt chúng ta thôi!"

"Giết mau!"

Ngay khi binh lính ở phía trước chỉ còn cách khoảng một cây số, kỵ binh đã vọt lên phía trước, cùng lúc đó những con chiến mã cũng tăng tốc xông lên phía trước.

Đoàn kỵ binh tiên phong chỉ còn một cây số nữa sẽ đến trước thành ngay lập tức. Nhưng đồng thời rất nhiều kỵ binh cũng đã lao đến những lỗ hổng đã bị bỏ quên.

"Ầm!"

Sau một tiếng vang thật lớn, những lỗ hổng kịch liệt nổ tung, ngay tức khắc máu thịt bay khắp nơi, trên mặt đất cũng xuất hiện những cái hố sâu hơn trước.

"Nhanh…nhanh lên!"

Một số binh lính đang chờ ở thành Hoành Phổ di chuyển nhanh chóng, họ lần lượt đẩy những thùng dầu lớn xuống hố sâu.

“Hô!”

“Hô!”

Ngay khi những con chiến mã đang sợ hãi của Đế quốc Huyết Anh dần ổn định lại, ngọn lửa lại bùng cháy từ trong hố sâu, cũng lấp đầy những khoảng trống.

Lý An Vinh thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần địch nhân không xông vào thành là được, họ có rất nhiều vũ khí, đương nhiên có thể giết chết kẻ địch chỉ trong chớp mắt, để hắn xem thử ai mới là bên không chịu nổi trước!

"Dùng bom nhiệt áp, bom nhiệt hạch!"

Lý An Vinh trầm giọng nói.

Những loại đạn này được bắn bằng loại tên lửa đơn sơ, cộng thêm phạm vi tấn công không được bao xa nên đương nhiên giá thành của chúng cũng không cao lắm. Nhưng khoảng cách tấn công ngắn không có nghĩa là sức công phá nhỏ. Bởi vì chúng không cần bắn quá xa, nên có thể cho nhiều đạn hơn vào tên lửa, đồng nghĩa với sức oanh tạc của chúng mạnh hơn rất nhiều.

Chương 839 - Kinh Hãi Tột Độ

Để tạo ra thứ vũ khí đáp ứng nhu cầu của Tiêu Phàm, quân đội cũng đã nỗ lực rất nhiều.

"Ầm ầm!"

"Ầm!"

Chẳng mấy chốc, bom nhiệt áp và bom nhiệt hạch ra sân, chúng được xem như những đại sát thủ nên sức công phá của chúng cũng vượt xa súng cối.

Chẳng những thế, liều lượng thuốc súng trong súng cối cũng chỉ vài trăm gam.Trong khi liều lượng thuốc súng trong bom nhiệt áp lên đến vài trăm kilôgam và khi một quả bom nhiệt áp phát nổ thì uy lực của nó có thể sánh ngang với hàng trăm hoặc hàng nghìn

quả súng cối. Đến lúc đó, phạm vi sát thương có thể lên tới vài trăm mét!

Bom nhiệt áp cũng đáng sợ không kém, một khi chúng nổ tung trên bầu trời sẽ chẳng khác nào một cơn mưa lửa với nhiệt độ hơn hai ngàn độ đổ xuống, kẻ nào nằm trong phạm vi công kích của nó ắt sẽ không có kết cục tốt.

"Ah!"

"Cứu mạng cứu mạng!"

Ngay khi những đại sát thủ ra sân, vô số binh lính của Đế quốc Huyết Anh đã bị tàn sát, thậm chí tinh thần của binh lính cũng đang trên bờ vực sụp đổ.

Tận mắt thấy một quả bom nhiệt áp nổ tung lập tức quét sạch toàn bộ người trong bán kính hàng trăm mét chỉ trong vỏn vẹn vài giây thì mấy ai có thể chịu đựng được? Huống chi đây chỉ đơn giản là một vụ thảm sát đơn phương từ một phía.

"Tại sao lại có thể như vậy?"

Sutada Matsumoto không thể tin vào mắt mình nữa.

"Tướng quân, cẩn thận!"

Đột nhiên có người hét lên trong trạng thái kinh hãi tột độ.

Một quả bom nhiệt áp đã rơi xuống ngay vị trí họ đang đứng.

Chúng đã đánh tới rất gần, tuy súng cối không thể bắn trúng họ, nhưng bom nhiệt áp, và bom nhiệt hạch lại có thể dễ dàng đánh vào đây.

"Chết chắc rồi."

Trong tích tắc đó, một ý nghĩ như vậy đã nảy ra trong đầu Tsuruta Matsumoto.

Chạy trốn bây giờ cũng chỉ tốn công vô ích.

Bom nhiệt áp có thể bao phủ mấy trăm mét, trong khi hiện tại thực lực của hắn đang bị áp chế, hắn có thể vận dụng hết toàn lực chạy nước rút nhưng một giây nhiều nhất chỉ có thể cách xa khoảng hai mươi mét.

"Ầm!"

Theo sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, Sutada Matsumoto và nhiều tướng lĩnh của Đế quốc Huyết Anh ở chung quanh hắn đã bị quả bom nhiệt áp này tiễn về tây thiên.

"Tướng quân đã tử trận."

Binh lính từ Đế quốc Huyết Anh hét lên trong nỗi kinh hoàng tột độ.

"Tướng quân chết trận, chạy mau chạy mau!"

"Chúng ta không thể nào thắng được, chúng ta mau chạy trốn giữ lấy mạng minh đi."

Ý chí chiến đấu của binh lính Đế quốc Huyết Anh vốn đã yếu ớt, lúc này lại biết tin chủ tướng và những tướng lĩnh khác đã chết trên chiến trường, ý chí chiến đấu của họ đã hoàn toàn biến mất.

"Oanh oanh!"

Đối mặt với bom đạn oanh tạc, họ chỉ có thể chạy trốn một cách tuyệt vọng.

Ngay lúc này họ chỉ hận cha mẹ đã sinh ra mình thiếu vài cái chân.

"Mau điều động máy bay không người lái!"

Lý An Vinh trầm giọng nói.

Ban đầu, máy bay không người lái sẽ bị xạ thủ của kẻ thù bắn hạ, nhưng bây giờ kẻ thù đang chạy trốn trong nỗi tuyệt vọng cùng cực, đương nhiên không còn tâm trí đâu quan tâm đến việc bắn máy bay không người lái. Lúc này mong muốn của họ chỉ có một, chỉ mong sao mình chạy nhanh hơn, bỏ xa những người khác là được.

"Ô ô!"

Hàng trăm chiếc máy bay không người lái bay ra, tất cả đều mang theo bom và chỉ cần thấy nơi nào tập trung quá nhiều người thì chúng sẽ lao vào đó. So với bom nhiệt áp và bom nhiệt hạch, bom do máy bay không người lái mang theo có sức công phá kém hơn nhiều, nhưng ưu điểm của chúng là có thể tấn công chính xác vào đúng mục tiêu.

Nửa giờ sau, các binh lính của Đế quốc Huyết Anh đã rút hoàn toàn khỏi chiến trường, và thậm chí những binh lính cuối cùng rút khỏi đây còn không hơn năm mươi ngàn người.

"Tướng quân, đã có kết quả thống kê rồi!"

Hai giờ sau, có người đến trước mặt Lý An Vinh, tràn đầy hưng phấn mà nói.

"Nói đi."

Lý An Vinh trầm giọng nói.

"Tướng quân, chúng ta đã tiêu diệt tổng cộng hơn hai trăm năm mươi ngàn binh lính từ Đế quốc Huyết Anh và Đế Quốc Đông Anh, quân ta chết trận chỉ có tám trăm bảy mươi hai người."

Lý An Vinh kinh ngạc vô cùng.

Ngay cả hắn cũng không ngờ kết quả sẽ thành như vậy. Đặc biệt là khi kẻ địch đã điều động hơn ba trăm ngàn người vây công.

Lúc đầu thật ra hắn cũng rất lo lắng. Nhưng hắn nào ngờ, họ không chỉ chặn thành công quân địch mà còn đạt được kết quả như vậy.

“Bệ hạ, bản tin chiến sự đã được đưa tới...”

Bát Kỳ Võ Đế cũng nhận được kết quả thống kê.

Sau khi đọc xong bản tin chiến sự, khuôn mặt Bát Kỳ Võ Đế càng trở nên xấu xí hơn.

Trong số hai trăm ngàn người tấn công có rất nhiều quân tinh nhuệ ở gần kinh thành, tổn thất này đối với hắn mà nói là quá lớn.

Tokugawa Gaki cũng nhận được báo cáo về trận chiến.

"Các ngươi nói xem trẫm thật sự sai lầm rồi sao?"

Tokugawa Gaki cay đắng nói.

Hóa ra trước đây nhờ sự hỗ trợ của Đế quốc Thần Long nên họ mới có thể chiến đấu thuận buồm xuôi gió, nào ngờ hôm nay chống lại Đế quốc Thần Long lại ngay lập tức bị đàn áp mạnh mẽ.

Chương 840 - Thần Sẽ Tự Mình Làm

Các tướng lĩnh trước mặt Tokugawa Gaki đều suy tư, mười vạn tướng sĩ tử vong là một thiệt hại rất nặng nề. Đế quốc Huyết Anh vừa mới khai quốc đã gặp tổn thất lớn như vậy. Chuyện này là một đả kích cực lớn đối với toàn bộ đế quốc và hoàng đế Tokugawa Gaki.

“Bệ hạ, chúng ta...thật sự có thể thắng sao? Dù chúng ta có thể đặt chân lên lãnh thổ của đế quốc Thần Long nhưng làm sao chúng ta có thể đánh thắng được bọn họ chứ?”

Một tướng lĩnh chua xót nói.

Tối qua ba mươi vạn đại quân bọn họ đối mặt với hai vạn binh lính quân đoàn Tu La, vậy mà kết quả đã tổn thất hết hai mươi vạn người. Bọn họ không biết kẻ thù đã chết bao nhiêu người nhưng chắc chắn là rất thấp.

Quân đội đế quốc Thần Long có hai trăm vạn người, trong đó quân đoàn Tu La chiếm năm mươi vạn. Đế quốc Thần Long có hai ba tỷ người, tỉ lệ binh lính chiếm ba phần trăm, đây là giới hạn tương đối an toàn. Nói cách khác nếu cần thiết đế quốc Thần Long có thể triệu tập thêm bốn năm trăm vạn binh lính nữa.

Trong lòng Tokugawa Gaki run lên.

Lúc có đế quốc Thần Long ủng hộ hắn đánh đâu thắng đó vô cùng thuận buồm xuôi gió cho nên dần trở nên kiêu ngạo tự đại. Nhưng trận chiến này đã xối cho hắn một gáo nước lạnh, không phải là bọn hắn lợi hại mà là nhờ số vũ khí mà đế quốc Thần Long đã viện trợ, bọn hắn chỉ là hưởng ké vinh quang của vũ khí mà thôi.

“Bệ hạ, có lẽ chúng ta cần thay đổi suy nghĩ. Đế quốc Đông Anh của chúng ta cộng thêm đế quốc Huyết Anh tổng cộng khoảng ba ngàn vạn người, trong chiến tranh đã chết hơn một trăm vạn người!”

Vị tướng vừa mới lên tiếng tiếp tục nói.

Một tướng quân khác trầm giọng nói:

“Bệ hạ, chúng ta thực sự không có đường lui, hơn nữa chắc chắn đế quốc Thần Long cũng sẽ không cho chúng ta cơ hội sống sót. Tướng quân Tanaka yêu ngôn hoặc chúng, thần đề nghị bệ hạ nghiêm trị!”

yêu ngôn hoặc chúng,

Tokugawa nhìn về phía tướng lĩnh đang mở miệng thuyết phục.

“Tướng quân Tanaka, ngươi tự sát đi!”

Tokugawa Gaki trầm giọng nói. Từ thời điểm bọn họ xác định làm phản thì đã không còn đường lui. Bọn họ chỉ còn có một con đường duy nhất mà thôi.”

“Bệ hạ!”

Sắc mặt của tướng quân Tanaka thay đổi lớn.

Tokugawa Gaki trầm giọng nói:

“Lúc này điều chúng ta cần không phải là những lời khuyên lui như của ngươi mà là sự đồng tâm hiệp lực để đánh bại kẻ địch! Ngươi muốn giữ lại một chút thể diện, hay là để trẫm ban cho ngươi?”

Tướng quân Tanaka tái mặt.

“Bệ hạ, thần...thần sẽ tự mình làm.”

Hắn rút thanh đao của mình ra, trong nháy mắt đã cắt cổ tự sát, máu tươi nhanh chóng trào ra, không lâu sau tướng quân Tanaka đã ngã vào trong vũng máu. Những vị tướng quân còn lại chợt trở nên ưu sầu.

“Bệ hạ, thần đề nghị chúng ta nên tạm hoãn hành động. Vũ khí của đế quốc Thần Long chiếm ưu thế quá lớn, chúng ta cũng cần phải có được vũ khí.”

Một vị tướng lĩnh nói.

Những người còn lại liên tục gật đầu. Những vũ khí nhỏ như pháo cối, địa lôi còn đỡ chứ các loại vũ khí như lựu đạn, tên lửa thật sự quá đáng sợ.

Nếu những võ giả lợi hại gặp phải pháo cối thì vẫn kịp phản ứng, với tốc độ của bọn họ có thể tránh né được. Còn tên lửa thì trốn thế nào được chứ? Một quả tên lửa lao tới thì phạm vi vài trăm mét không còn một ngọn cỏ, dù bọn họ trốn trong chiến hào cũng chỉ có một con đường chết. Mà thân là tướng lĩnh, bọn họ không thể trốn tránh ở hậu phương mãi được. Nếu bọn họ không thể kịp thời nắm rõ tình huống ở tiền tuyến thì chỉ huy làm sao?

“Chúng ta phải xem xét tình hình truyền vũ khí của bên phía đế quốc Kền Kền. Nếu Tiêu Phàm đã có thể truyền nhiều đồ qua đây như vậy thì hẳn là đế quốc Kền Kền cũng đã tìm được phương pháp rồi.”

Một tướng lĩnh khác nói.

Một tướng quân trẻ tuổi đưa ra ý kiến:

“Bệ hạ, hay là chúng ta phá hư tác dụng áp chế thực lực của các thành trì? Như vậy, chúng ta có thể công bằng quyết đấu với đế quốc Thần Long rồi!”

Tokugawa Gaki lắc đầu.

“Trừ phi phá hủy toàn bộ thành trì nếu không thì không thể làm như vậy được. Các quy tắc là được hình thành từ từ qua những năm tháng dài đằng đẵng.”

Lực lượng Thiên Đạo giống như một con sông lớn, đắp đê có thể ảnh hưởng tới dòng chảy của sông ngòi, nhưng những ảnh hưởng đó nếu đã hình thành rồi thì rất khó để sửa lại được.

“Dù phá hư được sự áp chế của thành trì thì ảnh hưởng của những vũ khí kia vẫn rất mạnh, chẳng lẽ các ngươi đã quên chuyện của đế quốc Hắc Hổ rồi sao? Đế quốc Hắc Hổ quyết đấu với đế quốc Thần Long trên thảo nguyên, những cao thủ đứng đầu không dễ ra mặt, kết quả khiến vô số binh lính bình thường bị tàn sát! Hơn nữa số lượng cao thủ đứng đầu của chúng ta bây giờ cũng không còn

nhiều.”

Mọi người trầm lặng.

...

“Ba mươi vạn người vây đánh thành Hoành Phổ, Lý An Vinh tiêu diệt hai mươi lăm vạn địch, tổn thất bên ta không đến một ngàn người à?"

Tiêu Hải nhận được tin chiến báo, vẻ mặt hắn vô cùng kích động.

Chương 841 - Tấn Công

Bọn người Lý An Vinh chỉ có hai vạn người, lúc đầu Tiêu Hải vẫn còn hơi lo lắng, không nghĩ tới Lý An Vinh lại cho mang tới cho hắn ngạc nhiên lớn như vậy.

“Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng bệ hạ!”

“Bệ hạ, sau trận chiến này, chắc chắn đế quốc Huyết Anh và đế quốc Đông Anh sẽ không còn can đảm bao vây tấn công thành Hoành Phổ nữa.”

Mấy đại thần trước mặt Tiêu Hải ồn ào mở miệng, bọn họ ai nấy đều vui sướng.

Trước trận chiến này, đế quốc Huyết Anh có bảy mươi vạn binh linh, đế quốc Đông Anh có bốn mươi lăm vạn, trong đó đa số đều là tân binh. Nhưng sau trận chiến này, binh lính hai nước cộng lại chỉ còn chín mươi vạn, hơn nữa sáu bảy mươi vạn người trong số đó đều là tân binh.

Hơn nữa, bọn hắn cũng không thể tập trung binh lực cả nước đi bao vây diệt trừ thành Hoành Phổ được, mà muốn đánh hạ thành Hoành Phổ thì bọn họ cũng sẽ phải chịu tổn thất rất nghiêm trọng.

Tể tướng Đỗ Thanh Tuyền nói:

“Bệ hạ, chờ năm vạn người khác của chúng ta đổ bộ lên đế quốc

Huyết Anh thì cục diện bên đế quốc Huyết Anh sẽ hoàn toàn được khống chế. Ngoài ra, có một chuyện bệ hạ ngài cần phải đưa vào lịch trình."

Đỗ Thanh Tuyền rất có tài, vốn dĩ hắn bị hoàng đế của đế quốc Thần Diễm lưu đày nhưng Tiêu Hải đã đón hắn trở về hơn nữa còn để cho hắn làm Tể tướng. Rất nhiều chuyện trong triều đều được Đỗ Thanh Tuyền xử lý gọn gàng ngăn nắp. Hơn nữa Đỗ Thanh Tuyền cũng rất trung thành với Tiêu Hải,.

Tiêu Hải nghi hoặc hỏi:

"Chuyện gì?"

Sao hắn lại không biết mình đã quên chuyện quan trọng gì chứ?

Đỗ Thanh Tuyền nói:

"Bệ hạ, ngài đăng cơ lâu như vậy, trước sau bình định đế quốc Hắc Hổ, nước Thiên La, hiện giờ đế quốc Huyết Anh cũng sắp ổn định, vậy nên ngài cần cân nhắc một chút về chuyện chung thân đại sự. Tuy rằng bệ hạ đang còn rất trẻ, nhưng vì sự ổn định lâu dài của đất nước, chúng ta cần lập Thái tử, cần có trữ quân."

"Thần khẩn cầu bệ hạ tuyển hậu."

Nói đến đây, Đỗ Thanh Tuyền lập tức quỳ xuống, mấy trọng thần còn lại cũng quỳ xuống theo.

Tiêu Hải trừng mắt nói:

"Với tu vi của trẫm bây giờ sống thêm năm trăm năm nữa cũng không có vấn đề, các ngươi gấp gì chứ?"

Đỗ Thanh Tuyền nói:

"Bệ hạ, tuy với tu vi của bệ hạ việc ngài chết là rất khó, nhưng chúng ta lo lắng cho những tình huống khác. Thiên phú của ngài quá mạnh."

Tiêu Hải nhíu mày.

“Sao ngươi lo lắng thiên phú của trẫm quá mạnh?”

Đỗ Thanh Tuyền nói:

“Bệ hạ, toàn bộ thế giới hiện nay không hề có một cao thủ cấp bậc Võ Thánh nào, liệu có khi nào nếu đột phá đến Võ Thánh sẽ phi thăng hay không? Với thiên phú của bệ hạ, ngài hoàn toàn có khả năng đột phá, nếu như đột nhiên ngài phi thăng, đất nước không có Thái tử, đến lúc đó chẳng phải là thiên hạ sẽ đại loạn sao?”

“Thần khẩn cầu bệ hạ lập hậu, sớm sinh Thái tử, sớm lập trữ quân.”

Sắc mặt Tiêu Hải chợt thay đổi.

Lời nói của Đỗ Thanh Tuyền làm hắn kinh ngạc, hiện giờ hắn đã là nửa bước Võ Thánh, nếu cố gắng tu luyện thì trong vòng nửa năm chắc chắn có thể đạt đến cấp bậc Võ Thánh. Trước kia hắn chỉ nghĩ nếu như mình đột phá thành Võ Thánh duy nhất, đến lúc đó hắn sẽ là thiên hạ vô địch, sướng như lên mây.

Nhưng thật đúng là hắn chưa từng nghĩ tới việc này, nếu đột phá đến cấp bậc Võ Thánh thì sẽ phi thăng, vậy chơi lớn rồi…

Ánh mắt Tiêu Hải đảo qua đám người Đỗ Thanh Tuyền. Bắt hắn lập hậu là chuyện không thể nào, hắn chỉ muốn theo đuổi con đường võ đạo mà thôi.

Thái tử à, không phải còn có Tiêu Phàm sao?

“Bệ hạ, đất nước không có Thái tử rất nguy hiểm, xin bệ hạ lập hậu.”

Mấy người Đỗ Thanh Tuyền đồng thanh nói.

Tiêu Hải suy tư, mấy người Đỗ Thanh Tuyền có thể tin tưởng được, vì vậy quan hệ của hắn với Tiêu Phàm có thể tiết lộ cho bọn họ biết. Đến lúc đó, nếu có người vì biết hắn đến từ dị giới mà chống đối hắn, hoặc là phản đối Tiêu Phàm trở thành thái tử, thì hắn cũng kịp thời nhanh chóng giải quyết.

…

Tiêu Hải biết rõ, quan hệ giữa hắn và Tiêu Phàm sớm muộn gì cũng sẽ phải đưa ra ánh sáng. Nếu bị kẻ thù thừa cơ công khai, chắc chắn sẽ gây ra hỗn loạn. Cho nên trước tiên hắn cứ nói cho đám người Đỗ Thanh Tuyền biết, như vậy dù bị kẻ thù công khai thì ảnh hưởng đối với hắn và Tiêu Phàm cũng sẽ thấp hơn rất nhiều.

“Đại thắng đế quốc Huyết Anh, hiện tại cũng coi như là thời điểm tốt để nói ra bí mật này."

Tiêu Hải thầm nghĩ trong lòng.

“Các ngươi đứng lên trước đi.”

Tiêu Hải trầm giọng nói. Mấy người Đỗ Thanh Tuyền nghe vậy thì đứng lên, Tiêu Hải mới trầm giọng nói tiếp:

“Đỗ tướng, các ngươi cảm thấy trẫm làm hoàng đế như thế nào?”

Đỗ Thanh Tuyền vội vàng quỳ xuống.

“Bệ hạ, thần làm sao dám phán xét bệ hạ?”

“Trẫm bảo ngươi nói thì ngươi cứ nói.”

Tiêu Hải nhíu mày nói.

Chương 842 - Tấn Công 2

Đỗ Thanh Tuyền dè dặt nói:

“Bệ hạ, mấy năm trước dân chúng đế quốc Thần Long chúng ta luôn sống trong vất vả, khổ sở. Đối ngoại, phía Bắc có đế quốc Hắc Hổ thường xuyên khiêu khích, còn ở vùng duyên hải thì thuyền chiến của đế quốc Kền Kền thường diễu võ dương oai với chúng ta. Thậm chí đế quốc Huyết Anh và vài tiểu quốc xung quanh đều có ý khiêu khích chúng ta. Có thể nói nước ta ở trong tình cảnh trôi nổi.”

Mấy đại thần còn lại cũng gật đầu đồng ý. Trước kia tuy đế quốc

Thần Diễm cũng là một nước lớn, nhưng muốn nói là cường quốc thì e rằng đến cả rất nhiều dân chúng trong nước cũng không đồng tình nổi.

Đối ngoại thì thỏa hiệp nhượng bộ, đối nội thì ức hiếp dân chúng, vậy mạnh ở chỗ nào chứ?

“Ngắn ngủi thời gian hai năm dưới sự dẫn dắt của bệ hạ, chúng ta đánh thắng đế quốc Hắc Hổ thu hồi lãnh thổ biên cương phía bắc, đàn áp nước Thiên La ở Đông Bắc, lại hung hăng đánh bại đế quốc Huyết Anh ở phía Đông. Thực lực lục quân của chúng ta tăng vọt, năm mươi vạn thiết giáp kỵ binh vang danh khắp nơi, thực lực Thủy Sư của chúng ta bây giờ cũng đang không ngừng phát triển. Nói bệ hạ là thiên cổ nhất đế cũng không khoa trương chút nào.”

Lời nói của Đỗ Thanh Tuyền nghe qua có phần nịnh nọt, nhưng trong thâm tâm hắn nghĩ mình không hề cố tình nói quá một chút nào.

“Bệ hạ, dù chúng ta đã trải qua nhiều cuộc chiến, nhưng tất cả đều đã nhanh chóng giành được chiến thắng, chúng ta chỉ chịu thiệt hại rất nhỏ nhưng lại giành được lợi ích cực lớn. Mức sống của dân chúng cũng tăng lên rất nhiều.”

Một trọng thần khác cũng lên tiếng nói.

Thần tử thứ ba nhếch miệng cười tiếp lời:

“Bệ hạ, ta là một người thô lỗ, ta chỉ biết bây giờ tất cả mọi người đều được ăn no mặc ấm. Niềm tin vào đất nước ngày càng tăng.”

Tiêu Hải khẽ gật đầu.

“Đỗ tướng ngươi đứng lên trước đi, cái bệnh cũ hở chút là quỳ của ngươi khi nào mới có thể thay đổi đây hả?”

Đỗ Thanh Tuyền đứng lên, hắn nói:

“Bệ hạ, thần quỳ xuống trước bệ hạ, vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa cũng không tính là tật xấu.”

“Quên đi, trẫm lười nói chuyện này với ngươi.”

Tiêu Hải khoát tay nói.

Ánh mắt hắn đảo qua mấy người Đỗ Thanh Tuyền.

“Trẫm có một bí mật nói cho các ngươi biết, trẫm không phải là người của thế giới này. Trẫm đến từ Trái Đất!”

Mấy người Đỗ Thanh Tuyền sững sờ nhìn Tiêu Hải.

Tiêu Hải trầm ngâm nói:

“Mười năm trước trong lúc vô ý trẫm xuyên qua đến thế giới này, mà đã đến thì cứ yên phận ở lại, cho nên trẫm dần dần thích ứng cuộc sống ở đây. Sau khi đạt được thực lực nhất định, trẫm đã lựa chọn tòng quân. Trẫm cũng cố gắng giúp đỡ một số chuyện nhưng không thay đổi được ý nghĩ lạc hậu của đế quốc Thần Diễm. Hoàng đế quá ngu ngốc và tàn bạo vì vậy trẫm đã quyết định tạo phản.”

Đám người Đỗ Thanh Tuyền cẩn thận lắng nghe, tiêu hóa tin tức động trời này.

“Tạo phản không phải là một chuyện dễ dàng, tình huống ban đầu cũng không khả quan lắm, may mắn trẫm đã liên lạc được với cháu trai của mình.”

Trong đầu Đỗ Thanh Tuyền hiện ra bóng dáng của Tiêu Phàm.

“Bệ hạ, Tiêu Phàm là cháu trai của ngài sao?”

Đỗ Thanh Tuyền lên tiếng hỏi.

Tiêu Hải khẽ gật đầu.

“Không sai, hắn là cháu trai của trẫm. Dưới sự giúp đỡ của hắn, trẫm mới có thể nhanh chóng giải quyết đế quốc Thần Diễm. Mới có thể tiến về phía Bắc chinh phát đế quốc Hắc Hổ, mới có thể trấn áp nước Thiên La và đế quốc Huyết Anh.”

Nói đến đây Tiêu Hải ngừng lại, hắn muốn để cho đám người Đỗ Thanh Tuyền tiêu hóa một chút.

“Hiện tại các ngươi đã biết, trẫm cũng không phải là người của đế quốc Thần Diễm, lòng trung thành của các ngươi đối với trẫm liệu có dao động hay không?”

Tiêu Hải trầm giọng nói.

Mấy người Đỗ Thanh Tuyền nhanh nhẹn quỳ xuống.

“Bệ hạ, thần thề chết trung thành!”

Bọn người Đỗ Thanh Tuyền đồng thanh nói. Tiêu Hải khẽ gật đầu. Đỗ Thanh Tuyền tiếp tục nói:

“Bệ hạ, với tình huống trước mắt xem ra loài người trên Trái Đất và tổ tiên chúng ta là giống nhau. Người nước H da vàng tóc đen cũng giống với chúng ta. Bệ hạ, như vậy ngài lập quốc xưng đế cũng không có vấn đề gì.”

Mấy người còn lại cũng gật đầu lia lịa.

Tiêu Hải nói:

“Trẫm chỉ có một đứa cháu trai là Tiêu Phàm. Trẫm dự định lập hắn làm thái tử, về sau để hắn kế thừa ngôi vị hoàng đế, các ngươi có ý kiến gì không?”

Bọn Đỗ Thanh Tuyền liên tục lắc đầu. Bọn họ vô cùng trung thành đối với Tiêu Hải nên Tiêu Hải muốn lập Tiêu Phàm làm Thái tử, đương nhiên bọn họ cũng không có ý kiến gì.

“Còn về việc khuyên trẫm lập hậu, từ nay về sau các ngươi đừng nhắc đến nữa. Vấn đề Thái tử các ngươi không cần lo lắng, chờ Tiêu Phàm có thể đến bên này trẫm sẽ lập hắn làm Thái tử, đế quốc chắc chắn sẽ có trữ quân.”

Tiêu Hải trầm giọng nói.

Mấy người Đỗ Thanh Tuyền gật đầu. Tiêu Phàm là cháu trai của Tiêu Hải, dưới tình huống không có con trai, lập cháu trai duy nhất làm Thái tử là chuyện tất nhiên, không sao cả.

Chương 843 - Tấn Công 3

“Bí mật này tạm thời chỉ có các ngươi biết, các ngươi không được tiết lộ ra ngoài, như vậy sẽ khiến cho Tiêu Phàm ở bên kia gặp nguy hiểm!”

Tiêu Hải lại trầm giọng nói:

“Chuyện lập hậu, các ngươi không cần nhắc lại nữa, trẫm cũng không có dự định lập hậu.”

Đỗ Thanh Tuyền cười nói:

“Nếu chuyện Thái tử ngài đã có kế hoạch rồi vậy chúng thần chắc chắn sẽ không lấy chuyện này làm phiền ngài nữa.”

Tiêu Hải gật đầu.

“Đỗ tướng, đế quốc Thần Long có thể phát triển như bây giờ, Tiêu Phàm đã trợ giúp bao nhiêu, các ngươi chắc chắn phải rất rõ ràng. Nếu trẫm đột phá đến cấp bậc Võ Thánh rồi đột nhiên biến mất, các ngươi có thể trung thành với Tiêu Phàm như trung thành với trẫm không?”

Đỗ Thanh Tuyền trịnh trọng nói:

“Bệ hạ ngài cứ yên tâm, nếu quả thật chuyện như vậy xảy ra, thần nhất định sẽ thề sống chết nguyện trung thành với Hoàng Thái tôn.”

“Thần cũng thề sống chết nguyện trung thành!”

Mấy trọng thần còn lại cũng đồng thanh nói.

Tiêu Hải khẽ gật đầu.

“Trẫm sẽ tạm dừng tu luyện, cho nên trẫm không đột phá đến cấp bậc Võ Thánh nhanh như vậy, vấn đề này các ngươi cứ yên tâm.”

Nếu như cố gắng tu luyện, Tiêu Hải đoán chừng chỉ mất ba bốn tháng sẽ có thể đạt được cấp bậc Võ Thánh, nếu mà lười biếng thì

khả năng sẽ mất đến một năm… Thiên phú rành rành ra đó thì dù là lười biếng thì tu vi Tiêu Hải cũng sẽ tiếp tục tăng lên, sau này cuối cùng chắc chắn hắn cũng sẽ đạt đến cấp bậc Võ Thánh thôi.

“Bệ hạ, chúng thần cáo lui.”

Đỗ Thanh Tuyền nói.

Tiêu Hải gật đầu.

Mấy người Đỗ Thanh Tuyền rất nhanh rời khỏi Ngự Thư Phòng, bọn hắn phải trở về tiêu hóa cho tốt mấy tin tức này, mấy tin tức hôm nay bọn hắn tiếp nhận thật quá mức chấn động mà.

“Haizz!”

Tiêu Hải thở dài một hơi.

Nói ra bí mật này xong, trong lòng hắn cũng thoải mái hơn không ít.

“Đột phá đến cấp bậc Võ Thánh có khả năng phi thăng, thật đúng là ta chưa có suy xét đến vấn đề này.”

Tiêu Hải thầm nghĩ trong lòng.

Hắn nghĩ lại mà sợ, nếu đột nhiên hắn phi thăng, Thái tử cũng không lập, đế quốc Thần Long khẳng định lập tức sẽ lâm vào hỗn loạn, nhất định sẽ loạn trong giặc ngoài, dân chúng lầm than. Nếu như Tiêu Phàm tới đây nhưng địa vị lại không ổn định, tình huống sẽ càng xấuhơn.

“Hy vọng sẽ không phi thăng.”

Tiêu Hải thì thào tự nói. Hắn còn nghĩ chờ đến lúc mình đột phá cấp bậc Võ Thánh thì sẽ là vô địch thiên hạ cơ đấy.

“Cốc cốc!”

Tiêu Hải chạy tới linh huyệt bên chỗ sông ngầm để liên lạc với Tiêu Phàm.

“Ông nội, hôm nay còn chưa tới giờ hẹn mà, có chuyện gì xảy ra sao?”

Tiêu Phàm kinh ngạc hỏi. Thời gian Tiêu Hải ước định với hắn là ngày mai.

Tiêu Hải nói:

“Cháu ngoan, ông nội đã nói rõ tình huống của ngươi với mấy vị trọng thần, bọn họ đều kiên quyết ủng hộ, đến lúc đó sẽ để cho ngươi kế vị.”

Tiêu Phàm giật mình.

“Ông nội, người vội vã nói ra làm gì vậy?”

Tiêu Hải nói rõ tình huống với Tiêu Phàm.

“Cháu ngoan, ông nội sẽ tạm dừng tu luyện nhưng chắc chắn sau này vẫn sẽ đột phá đến cấp bậc Võ Thánh. Ngươi phải nắm chặt thời gian nhanh chóng qua đây! Nếu ông nội thật sự phi thăng, trước khi phi thăng, không nói đến Võ Đế nhưng ít nhất tu vi của ngươi phải đạt tới cấp bậc Võ Hoàng!”

Tiêu Phàm có được dị năng không gian, lại có được bảo vật cấp Võ Thánh, nếu hắn đạt đến cấp bậc Võ Hoàng, lực chiến chắc chắn có thể đạt đến cấp bậc Võ Đế. Có thực lực như vậy thì đến lúc đó Tiêu Phàm mới có thể ổn định toàn cục được.

…

Tiêu Phàm nghe Tiêu Hải nói vậy thì sững người ra. Đúng thật là hắn cũng không để ý tới vấn đề này, nếu Tiêu Hải thật sự phi thăng, thực lực của hắn lại không đủ thì khả năng gặp nguy hiểm rất cao.

"Cháu ngoan, ngươi cũng đừng quá lo lắng. Số cao thủ trung thành với ông nội cũng không ít, dù ông nội có rời đi thì bọn hắn nhất định cũng sẽ che chở cho ngươi."

Tiêu Hải an ủi Tiêu Phàm.

"Bản thân mạnh mẽ mới là điều quan trọng nhất, ngươi cũng không được lơ là chuyện tu luyện đâu đấy."

Tiêu Phàm gật đầu.

"Ông nội, ta không hề lười biếng chuyện tu luyện, chỉ là ta không cố gắng hết sức mà thôi."

Tiêu Hải tức giận nói:

"Vậy chẳng phải vẫn có phần lười biếng sao? Chờ Ấu Vi sắp đột phá Đại Vũ Tông thì ông nội sẽ lập tức đưa nàng về, đến lúc đó để nàng đột phá ngay tại linh huyệt huyện Lôi Sơn."

"Đúng rồi, ngươi cũng phải vận chuyển các nhà xưởng tới đây sớm. Nếu như ông nội thật sự phi thăng, ngươi qua đây tu vi lại cao thì đến lúc đó muốn trở về địa cầu cũng không dễ dàng như vậy nữa. Mà việc truyền đồ qua đây cũng khó khăn hơn nhiều."

Tiêu Phàm gật đầu, quốc gia đang gấp rút chuẩn bị cho phương diện này, trong vòng mấy tháng tiếp theo, hắn sẽ truyền nhiều loại máy móc hạng nặng qua đó.

"Ông nội, chuyện bên đấy sao rồi?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Chương 844 - Tấn Công 4

Tiêu Hải hớn hở nói:

"Đế quốc Huyết Anh và đế quốc Đông Anh hợp lực tấn công thành Hoàng Phổ, ba mươi vạn đại quân đã bị thiệt hại hết hai lăm vạn. Số binh lính thủ trong thành Hoàng Phổ của chúng ta tử vong chưa tới một nghìn người! Ngoài ra hiện giờ chúng ta còn có năm vạn người đang trên thuyền chiến đến đế quốc Huyết Anh. Chờ năm vạn binh lính của quân đoàn Tu La đến nơi, bên kia chúng ta sẽ có tổng cộng bảy vạn người, chắc chắn sẽ bảo đảm được an toàn!"

Ánh mắt Tiêu Phàm lộ ra vẻ kinh ngạc. Số người chết của đế quốc

Huyết Anh và đế quốc Đông Anh là hai lăm vạn, tổng cộng lại phỏng chừng cũng đã chết hơn trăm vạn người.

"Cháu ngoan, sau này người quản lý đế quốc Thần Long sẽ là ngươi, vậy đối với chuyện của đế quốc Huyết Anh và đế quốc Đông Anh, ngươi định thu xếp thế nào?"

Tiêu Hải dò hỏi.

Tiêu Phàm nói:

"Ông nội, chúng ta không cần phải gấp gáp tấn công bọn hắn làm gì, cứ chậm rãi mà tiến đánh, không ngừng khiến cho bọn hắn tiêu hao hết thanh niên trai tráng. Bọn hắn tổng cộng có hơn ba mươi triệu miệng ăn, trong đó số thanh niên trai tráng chiếm hơn một ngàn vạn, chỉ mới chết một trăm vạn thì còn lâu mới hết. Chờ tới lúc bọn hắn hoàn toàn đầu hàng rồi, chúng ta có thể tập hợp thanh niên trai tráng của bọn hắn thành một đội quân để tấn công đế quốc Kền Kền, khiến cho bọn hắn triệt để mất đi tương lai!"

Tiêu Hải nói:

"Cháu ngoan, ngươi không có dự định sẽ chiếm đoạt đế quốc Huyết Anh và đế quốc Đông Anh à?"

Tiêu Phàm lắc đầu.

"Mấy hòn đảo kia của bọn hắn đâu có bao nhiêu tài nguyên, chiếm đoạt như vậy khác nào là đang ban thưởng cho bọn hắn đâu chứ? Khiến bọn chúng trở thành tôi tớ của nước ta là được rồi. Hằng năm để bọn hắn cống nạp cho đế quốc Thần Long."

Tiêu Hải gật đầu cười.

"Vậy thì cứ làm theo lời ngươi đi, ta sẽ lệnh cho quân đội tiếp tục làm tiêu hao sinh lực của bọn hắn! Tiêu hao thêm tầm tám mươi vạn nữa, nhất định bọn chúng sẽ đầu hàng."

Trò chuyện thêm một lúc, Tiêu Phàm mở đường hầm không gian ra. Vừa nãy Tiêu Hải đã truyền cho hắn không ít long khí, sau đó đám người Phượng Hoàng đã được đưa trở về.

Người có thiên phú cao nhất trong đám Phượng Hoàng đã đạt đến cấp bậc Tiên Thiên, mà thấp nhất cũng đã đạt đến cấp Hậu Thiên, tu vi tăng vọt.

Tiêu Phàm dùng niệm lực tinh thần của mình dẫn dắt đám người Phượng Hoàng đi đến phòng khách của biệt thự. Lúc này, đám người Phượng Hoàng đều đang trong trạng thái hôn mê.

"Cháu ngoan, nửa giờ nữa bọn hắn mới có thể tỉnh lại."

Tiêu Hải nói.

Tiêu Phàm gật đầu, hắn đi đến kho hàng gần biệt thự, rất nhiều thứ trong này không ngừng được truyền đi… trong đó, vũ khí đạn dược chiếm phần lớn.

Nước H rất bằng lòng bán vũ khí đạn dược cho Tiêu Phàm, bởi vì làm như vậy vừa có thể kiếm tiền, mặt khác nếu sản xuất lượng lớn thuốc nổ CL-20 thì chi phí sẽ được giảm xuống rất nhiều.

Thuốc nổ CL-20 có công dụng rất lớn, như chi phí sản xuất lại vô cùng tốn kém. Một khi chi phí được giảm xuống thì thực lực ngành công nghiệp quân sự của nước H nhất định sẽ được tăng lên.

"Cháu ngoan, năm ngày nữa ta lại liên lạc với ngươi. Vẫn là linh huyệt này!"

Tiêu Hải nói xong thì lập tức biến mất không dấu vết.

Tu vi của đám người Phượng Hoàng đã cao hơn rất nhiều, để đưa bọn hắn trở về cũng tiêu hao không ít sức mạnh, hơn nữa Tiêu Hải còn cho hắn rất nhiều long khí.

"Tỉnh lại!"

Tiêu Phàm đi vào phòng khách trong biệt thự để kêu bọn hắn. Trôi qua nửa canh giờ, dưới sự kêu gọi của Tiêu Phàm, đám người Phượng Hoàng đã từ từ tỉnh lại, bọn hắn nhìn thấy Tiêu Phàm.

"Tiêu Tông Sư."

"Tiêu Tông Sư, chúng ta đã trở về rồi à?"

Đám người Phượng Hoàng ồn ào lên tiếng, ai cũng vô cùng mừng rỡ.

Tiêu Phàm khẽ cười nói:

"Đương nhiên là các ngươi đã về rồi, chúc mừng, chúc mừng nhé, tu vi của các ngươi đều tăng lên không ít nhỉ. Ở dị giới cảm thấy thế nào?"

Phượng Hoàng buồn rầu nói:

"Tiêu Tông Sư, chúng ta còn chưa kịp ngắm cảnh sắc của dị giới, ở bên đấy bọn ta chỉ tập trung tu luyện mà thôi. Nhưng mà tu luyện ở dị giới nhanh thật đó, không chừng còn nhanh gấp trăm lần ở Trái Đất ấy chứ, ta có hơi không muốn về."

Tiêu Phàm tức giận nói:

"Ta đưa các ngươi sang đó không phải là để các ngươi không trở lại, nước H vẫn cần các ngươi! Chờ tới lúc nước H của chúng ta vượt qua nước M, đứng trên đỉnh thế giới, đến lúc đấy các ngươi muốn đến dị giới ta cũng có thể sắp xếp cho các ngươi!"

Đám Phượng Hoàng liên tục gật đầu.

"Phượng Hoàng, ta sẽ phái Chung Vĩ đưa các ngươi quay lại Đế Đô, bây giờ Ấu Vi không ở đây, các ngươi nhất định phải bảo vệ tốt an ninh mạng."

Phượng Hoàng tràn đầy tin tưởng mà nói:

"Tiêu Tông Sư, ngươi cứ yên tâm, kỹ thuật mạng của chúng ta đều đã tăng lên rất nhiều!"

Chương 845 - Tấn Công 5

Tu vi tăng lên, có rất nhiều thứ trước kia bọn họ không hiểu rõ nhưng bây giờ đã có thể suy nghĩ thấu đáo, hơn nữa tốc độ tư duy của bọn họ cũng nhanh hơn. Nếu gặp phải công kích mạng, tốc độ gõ bàn phím của bọn hắn lại càng nhanh hơn, thậm chí bọn họ

cũng có thể sử dụng niệm lực tinh thần để khống chế bàn phím!

Chẳng bao lâu sau, đám người Phượng Hoàng ngồi trực thăng rời đi.

Trong biệt thự vẫn còn rất nhiều người, bọn họ đều là chuyên gia trong công ty của Tiêu Phàm, trình độ của bọn hắn cũng đã tăng lên rất nhiều. Hơn nữa, Tiêu Hải còn tiến hành ám chỉ linh hồn với bọn hắn, dù bọ hắn có bị nước địch lôi kéo thì chắc chắn cũng sẽ không phản bội.

"Các ngươi cứ nghỉ ngơi ở đây đi, sáng sớm mai ta đã sắp xếp sẵn một chiếc máy bay đưa các ngươi về rồi"

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Một trong số các chuyên gia lên tiếng:

"Tiêu Tông Sư, bây giờ ta chỉ muốn lập tức trở lại vị trí, ta có rất nhiều ý tưởng cần phải thử nghiệm."

Một người khác cũng góp lời:

"Ta cũng vậy, Tiêu Tông Sư, ngươi có thể đưa chúng ta về luôn được không? Dù gì bây giờ chúng ta cũng chẳng ngủ được."

Những người còn lại đều gật đầu đồng ý.

"Được thôi."

Tiêu Phàm gọi điện thoại. Người hắn gọi là Lục Chí Hằng.

"Tiêu Phàm, có chuyện gì sao? Mới rạng sáng thôi mà!"

Lục Chí Hằng bắt máy rồi phàn nàn. Hắn vừa ngủ chưa được bao lâu.

Tiêu Phàm nói:

"Chú Lục, chuyên gia của tập đoàn Thiên Hà muốn lập tức trở về làm việc, ngươi sắp xếp một chiếc máy bay quân sự tới đây đi."

… Gần Huyện Lôi Sơn bây giờ đã xây dựng một sân bay quân sự.

"Đoàn chuyên gia trở về rồi à? Vậy Carbon chip đó có hy vọng rồi phải không?"

Ánh mắt Lục Chí Hằng lộ rõ vẻ mừng rỡ.

Kỹ thuật Chip vẫn luôn bị nước ngoài kiểm soát, rất nhiều lĩnh vực đều vì vậy mà bị ảnh hưởng theo, nếu nước H có thể có ký thuật chip đỉnh cao thì tốt biết mấy.

"Chú Lục, chắc chắn có thể tạo ra được, chỉ là ban đầu có thể sẽ không được mạnh như mong muốn thôi."

"Có là tốt rồi! Giải quyết được vấn đề có hay không trước! Ngươi bảo bọn họ đến sân bay đi, ta lập tức sắp xếp một chiếc máy bay quân sự."

Sân bay cách biệt thự của Tiêu Phàm không xa, chẳng bao lâu sau, bọn họ đã lên máy bay quân sự. Tiêu Phàm tự mình đưa những chuyên gia này trở về. Những chuyên gia này đều là bảo bối, bọn họ không được phép xảy ra chuyện.

…

Tiêu Phàm vẫn còn khá nhiều tiền, nhưng kế tiếp hắn phải mua một lượng lớn máy móc hạng nặng, số tiền đấy cũng sẽ nhanh chóng bay đi thôi.

Mấy trăm tỷ đô-la căn bản không đủ dùng!

Mỗi tháng, lam linh dược tề mang lại cho hắn không ít tiền, thế nhưng nhiêu đó vẫn chưa đủ, hắn cần thêm tiền để có thể chế tạo Carbon chip.

Chờ tới lúc hoàn thành Carbon chip rồi, quốc gia của hắn sẽ không còn phải chịu sự khống chế của con người nữa, mặt khác, hắn còn có thể kiếm được rất rất nhiều tiền.

Đến lúc đó sẽ dùng chip để đổi lấy loại máy móc hạng nặng nào đó tốt một chút.

"Ông chủ!"

Máy bay quân sự hạ cánh, Thẩm Kính Sơn sắp xếp cho xe buýt tới đón bọn họ.

"Lập tức đi đến công ty."

Trời còn chưa kịp sáng, mấy người Tiêu Phàm đã nhanh chóng trở lại công ty, hàng chục chuyên gia lập tức cắm đầu vào việc nghiên cứu và phát triển.

Tu vi tăng lên, rất nhiều thứ của trước kia đều đã suy nghĩ ra được rồi, lần này bọn họ muốn kiểm chứng suy nghĩ của mình một chút.

"Chú Trầm, ta đã bàn bạc với những chuyên gia này rồi, trong khoảng thời gian tới, bọn họ không rời khỏi công ty mà sẽ dốc toàn lực để nghiên cứu.

"Ở xung quanh công ty của chúng ta có bố trí trận pháp, nhưng nó không gây hại đến những nhân viên bình thường, mà chỉ bao vây những tên cao thủ lợi hại muốn lẻn vào."

Tiêu Phàm nói với Trầm Kính Sơn.

Trầm Kính Sơn gật đầu, thở phào nhẹ nhõm nói.

"Có những chuyên gia này trở về thì ta an tâm rồi, ngày trước lúc bọn họ rời đi việc nghiên cứu cũng bị gián đoạn theo."

"Tiếng tăm của công ty hát bị suy giảm không ít, gần đây giá cổ phiếu cũng đã thấp hơn một chút."

Tiêu Phàm nhàn nhạt lên tiếng.

"Lúc trước giá cổ phiếu tăng lên rất nhiều, bây giờ giảm xuống một chút cũng là chuyện bình thường, việc này cũng không ảnh hưởng lớn đến chúng ta."

"Chú Trầm, gần đây có xảy ra chuyện gì khác không?"

Trầm Kính Sơn nói.

"Nói thật thì là có. Ở lĩnh vực chip cao cấp, nước M liên hợp với nước Đông Dương tiến hành phong toả nước ta, không cho chúng

ta liên hợp với những nước khác."

"Ngoài ra ta còn nghe nói công cuộc chế tạo Carbon chip của nước M có không ít tiến triển, có vẻ chúng ta không có nhiều ưu thế lắm."

Nói đến đây, sắc mặt của Trầm Kính Sơn bỗng dưng đơ lại.

Nếu để cho nước M hoàn thành Carbon chip trước, bọn họ sẽ đi đăng ký bản quyền, tới lúc đó nước H muốn phát triển trong lĩnh vực này thì cũng gặp phải rất nhiều khó khăn.

Tiêu Phàm cười nhạt nói.

Chương 846 - Ưu Thế

"Có ưu thế cũng đã là tốt lắm rồi! Bây giờ nhóm chuyên gia của chúng ta đã quay lại, ưu thế của chúng ta sẽ không ngừng tăng lên!"

Trầm Kính Sơn nói.

"Ông chủ, năng lực của nhóm chuyên gia này bây giờ —"

Tiêu Phàm cười nói.

"Ngươi cứ quan sát họ một khoảng thời gian là hiểu ngay thôi, từ một người bình thường giờ đây lại biến thành một nhà tu luyện mang cấp Tiên Thiên, Hậu Thiên, năng lực của bọn họ tăng nhanh tới mức khiến ngươi sẽ phải bất ngờ đấy.

Ở trong phòng thí nghiệm, mấy chục chuyên gia đều đang vô cùng bận rộn với phần việc của riêng mình, bọn họ có rất nhiều suy nghĩ cần phải kiểm chứng.

Mọi mặt của việc nghiên cứu đều đang được thúc đẩy nhanh chóng.

…

"Phượng Hoàng, ta không ngờ năng lực mạng lưới của các ngươi

lại tăng lên nhiều như vậy đó."

Đám Phượng Hoàng trở về căn cứ, Đổng Trường Hải lập tức tổ chức một trận đấu về mạng lưới, hàng chục người ở lại thi đấu với bọn hắn.

Kết quả là trong một thời gian ngắn, đám Phượng Hoàng lập tức đạt được thắng lợi.

Sau đó, bọn hắn cử ra một Phượng Hoàng để thi đấu với mấy chục người còn lại, vậy mà nàng vẫn tiếp tục chiến thắng, lại chẳng mất bao nhiêu thời gian.

Một khi thực lực của hai bên đã có cách biệt quá lớn, thì số lượng khó có thể bù đắp lại.

Phượng Hoàng cười cợt nói.

"Ông chủ, bây giờ tu vi của ta đã đạt tới cấp Tiên Thiên, kỹ thuật cũng tăng lên rất nhiều."

"Ngươi xem có nên tăng thêm tiền lương cho ta không?"

Đổng Trường Hải tức giận nói.

"Nếu như không phải bọn ta cần các ngươi làm việc cho quốc gia, ngươi cho rằng Tiêu Phàm sẽ đưa các ngươi tới dị giới để tu luyện sao?"

"Gắng mà làm việc chăm chỉ đi, bây giờ cống hiến chút công sức cho quốc gia, nói không chừng sau này lại có cơ hội đến thế giới khác."

Phượng Hoàng gật đầu.

Nếu sau khi tu vi tăng lên mà bọn hắn đều bỏ trốn hết, sau này chắc chắn không có cơ hội đến thế giới khác, tu vi cũng có thể bị phế sạch.

"Mọi người, làm việc đi!"

Đám Phượng Hoàng bận rộn làm việc.

Internet của nước H có rất nhiều lỗ hổng và trojan, bọn hắn bắt đầu từ trang web chính thức, cũng là phần quan trọng nhất mà sửa chữa từng chút một.

*Trojan: Một loại phần mềm ác tính. Không giống như virus, nó không có chức năng tự sao chép nhưng lại có chức năng hủy hoại tương tự virus.

Sau khi vá lại lỗ hổng và dọn dẹp trojan, hệ thống phòng thủ của nước H đã mạnh hơn rất nhiều. Sau này dù có bị công kích mạng, tổn thất cũng giảm được đáng kể.

…

Nước M

"Minh chủ, ta đến để báo cáo tình hình. Bây giờ mạng lưới của nước H đã được tăng cường, dường như bên bọn chúng nắm giữ rất nhiều cao thủ mạng lưới thì phải.

"Còn nữa, ở huyện Lôi Sơn có một máy bay quân sự bay đến Ma Đô, có xe buýt đón rất nhiều người đến căn cứ thí nghiệm của tập đoàn Thiên Hà."

Có người tới báo với với Joseph.

Joseph nhíu mày đứng dậy.

"Chắc chắn nước H đã cử một số người sang thế giới khác tu luyện rồi quay về, thực lực cũng theo đó mà tăng lên đây mà."

"Minh chủ, bọn chúng có tận mấy chục người, trong thời gian ngắn mà tu vi lại tăng cấp nhiều như thế hao tổn rất nhiều tài nguyên."

Người đang đứng trước mặt Joseph nói.

"Tại sao đế quốc Thần Long lại ủng hộ bọn chúng nhiều như vậy, có khi nào là vì muốn người dân nước H mau thăng chấp một chút không?"

Joseph trầm ngâm nói.

"Chuyện người nước H có phải thật sự thăng cấp nhanh như vậy không, chúng ta sẽ nhanh rõ ràng thôi."

Lần trước, bọn họ khai thông linh huyệt để đưa một Hoa Kiều sang dị giới.

Vốn dĩ là bọn họ muốn để giáo sư Mễ La và mấy người khác nữa cùng đến dị giới, nhưng lúc ở dị giới, những người đó lại không thăng cấp nhanh được.

Linh khí ở thế giới khác dồi dào, còn có rất nhiều tài nguyên, trước đây đám người của giáo sư Mễ La chắc chắn là cũng thăng cấp không ít, chỉ là không đủ nhanh mà thôi.

"Sai người của ta đi điều tra tu vi của họ đi."

Joseph trầm giọng nói.

"Vâng, thưa minh chủ!"

Điều tra tu vi cùng chẳng phải là chuyện gì khó, tập đoàn Thiên Hà có đến mấy chục chuyên gia, bọn họ chắc chắn cũng sẽ liên lạc với người thân mình.

Đảo mắt một cái, mấy canh giờ đã trôi qua.

Các quốc gia biên cảnh cùng M quốc nhờ một cấp SS mở linh huyệt ra, cùng lúc đó, dường như phía bên kia linh huyệt có ai đó đang bên truyền tống tới.

"Toa Mạn nữa sĩ, tình hình bên kia sao rồi?"

Tại linh huyệt của nơi này, một tướng quân của nước M dò hỏi.

Nữ tử được đưa đến đây tên là Toa Mạn Ly, nàng đã đến nơi này được mấy lần rồi.

Toa Mạn Lỵ nói.

"Có kết quả rồi, các ngươi mau truyền cho nam tử Hoa Kiều đi, tốc độ tu luyện của họ nhanh gấp mười mấy lần."

"Thiên phú cũng mạnh hơn rất nhiều."

Khuôn mặt của vị tướng quân nước M biến sắc.

"Nhanh hơn gấp mười mấy lần?"

Toa Mạn Lỵ khẽ gật đầu.

"Không sai! Bệ hạ ra lệnh cho các ngươi không được tìm kiếm Hoa Kiều, hãy tìm một người lớn lên tại nước H để đưa tin."

Tướng quân của nước M nói.

Chương 847 - Chế Độ Ăn Uống

"Bên phía của chúng ta có một người nước H, hắn rất hâm mộ văn hoá của nước M chúng ta."

"Một lát nữa có thể để hắn đi truyền tin."

Toa Mạn Lỵ gật đầu.

"Nếu như tốc độ tu luyện của hắn cũng nhanh thế này, hay thậm chí còn nhanh hơn, vậy chúng ta phải nhanh chóng tìm ra nguyên nhân."

"Căn cứ theo phán đoán của bệ hạ thì có hai khả năng. Thứ nhất, huyết mạch của người nước H mạnh hơn. Thứ hai, có liên quan tới chế độ ăn uống."

Tướng quân của nước M nói.

"Chắc chắn là do chế độ ăn uống!"

Nếu như nguyên nhân là do huyết mạch, vậy thì nước bọn họ gặp phải tin dữ rồi.

Toa Mạn Lỵ nói.

"Hi vọng là vậy, các ngươi chuẩn bị một ít đồ ăn nước H đi, đến lúc đó chúng ta sẽ thử nghiệm."

"Đúng, đế quốc Huyết Anh là đế quốc Đông Anh có biến, ba mươi vạn người của bọn họ vây quanh thành Hoành Phổ tử vong mất hai mươi lăm vạn."

"Bệ hạ hi vọng nước M của các ngươi có thể cung cấp bom nấm cho đế quốc Huyết Anh để bọn hắn đối phó với đế quốc Thần Long."

*Cách gọi châm biếm của hạt nhân

"Việc đế quốc Thần Long tiếp tục phát triển đối với đế quốc Kền Kền chúng ta và nước M của các ngươi là một sự uy hiếp rất lớn!"

Tướng quân nước M trầm giọng nói.

"Chúng ta không thể sử dụng bom nấm được, có khả năng nó sẽ gây ra thế chiến."

…

Toa Mạn Lỵ nói.

"Chúng ta chế tạo bom nấm là để cho đế quốc Huyết Anh sử dụng trên đất nước của họ, không có khả năng gây ra thế chiến."

"Hiện tại đế quốc Thần Long và đế quốc Huyết Anh đang giao chiến, bọn họ có sử dụng bom nấm cũng là điều bình thường."

Tướng quân của nước M trầm giọng nói.

"Toa Mạn nữ sĩ, nước M của chúng ta sử dụng bom nấm rất nhiều, nước H cũng giống như vậy!"

"Các ngươi dùng bom nấm để đối phó với đế quốc Thần Long, nếu như đế quốc Thần Long chiếm được nó, không chừng chúng sẽ trồng nấm ở đế đô của ngươi!"

Toa Mạn Lỵ cau mày nói.

"Năm đó nước M của ngươi không dùng sao?"

Gương mặt của vị tướng quân nước M trở nên bất đắc dĩ.

"Tình huống hiện tại rất khác so với năm đó, năm đó chỉ có mỗi nước ta nắm trong tay bom nấm, còn bây giờ thì nước nào cũng có!"

"Đế quốc của các ngươi mạnh hơn đế quốc Thần Long, nước chúng ta thì mạnh hơn nước H, chúng ta đã có sẵn ưu thế rồi, không nên mạo hiểm như vậy."

Toa Mạn Lỵ trầm trọng nói.

"Nhưng đế quốc Thần Long bây giờ phát triển quá nhanh, nếu như không ngăn chặn, rất có thể sẽ vượt mặt đế quốc Kền Kền của chúng ta."

Tướng quân nước M nói.

"Đế quốc Kền Kền của các ngươi không phải có rất nhiều đồng minh sao? Liên hợp những nước đó lại hỗ trợ cho đế quốc Huyết Anh."

"Nếu bọn họ không hỗ trợ, các ngươi có thể xử phạt!"

"Chúng ta có rất nhiều kinh nghiệm trong mảng này, có thể chia sẻ cho các ngươi."

Toa Mạn Ly khẽ gật đầu.

Bây giờ viện trợ chỉ có đế quốc Kền Kền của bọn họ, áp lực mà bọn họ phải chịu rất lớn, nhưng so với những nước khác thì cũng ít hơn nhiều.

"Cho các ngươi cái này!"

Trong tay Toa Mạn Lỵ xuất hiện một cái U bàn.

"Toa Mạn nữ sĩ, đây là?"

Toa Mạn Lỵ nói.

"Đây là của giáo sư Mễ La, còn có cả tư liệu dịch tiến hóa cấp SSS mà một số người trong đế quốc Kền Kền của chúng ta cải tiến."

"Nhóm người của giáo sư Mễ La còn cần một ít thiết bị nghiên cứu, danh sách đề đã ở đây rồi, lần sau ngươi vận chuyển tới đi."

Ánh mắt của tướng quân nước M bỗng sáng bừng lên.

"Dịch tiến hoá tăng lên không ít?"

Toa Mạn Lỵ khẽ gật đầu.

"Người bình thường nếu trực tiếp sử dụng dịch tiến hoá cấp SSS, xác xuất thành công đạt đến 5%."

"Người tiến hóa cấp SS sử dụng, tỷ lệ thành công là 39%. Người cấp S sử dụng, tỷ lệ thành công cũng đạt 21% ."

Tướng quân nước M kinh ngạc nói.

"Đế quốc của các ngươi không có siêu máy tính, làm thế nào mà tính được số liệu này?"

Hoá ra số liệu này của bọn họ là do siêu máy tính mô phỏng phân tích được.

Toa Mạn Lỵ nhàn nhạt lên tiếng.

"Đế quốc Kền Kền của chúng ta cung cấp không ít tài nguyên, còn bắt được ba ngàn người thí nghiệm từ đế quốc Huyết Anh."

"Bọn họ đang giao chiến rất hỗn loạn, có thiếu mất ba ngàn người cũng không nhận ra đâu."

Tướng quân nước M âm thầm hít vào một ngụm khí lạnh.

Khá lắm, bắt tận ba ngàn người để thí nghiệm, đế quốc Kền Kền cũng độc ác thật.

Có nhiều vật thí nghiệm như vậy, còn có thêm sự giúp đỡ của đế quốc Kền Kền, nhóm người của giáo sư Mễ La cải tiến được dịch tiến hóa cấp SSS là chuyện bình thường.

Người tiến hóa cấp SS sử dụng, tỷ lệ thành công là 39%, tỷ lệ này không hề thấp, đã cao hơn của bọn họ trước đây rất nhiều.

"Toa Mạn nữ sĩ, dịch tiến hoá cấp Võ Vương thì sao?"

Tướng quân nước M dò hỏi.

Dịch tiến hoá cấp SSS là cấp độ của Đại Võ Tông.

Chương 848 - Lo Lắng

Tuy rằng người tiến hoá mang cấp bậc như vậy thì mạnh thật, nhưng thực lực vẫn kém Tiêu Phàm!

Mặt khác, ở địa cầu bên này đã xuất hiện yêu thú cấp Võ Vương.

Toa Mạn Lỵ lắc đầu.

"Dịch tiến hoá cấp Võ Vương vẫn chưa có tiến triển, dù có chế tạo được thì tỷ lệ thành công cũng rất thấp."

"Tại sao?"

Toa Mạn Lỵ nói.

"Dịch tiến hoá là công cụ tìm kiếm năng lực tiềm ẩn của con người, nếu tiềm lực có hạn, giới hạn cũng chỉ là cấp SSS cơ bản."

"Tu luyện đến một trình độ nhất định rồi sử dụng lại dịch tiến hoá cấp Võ Vương, lúc đó tỷ lệ đạt được cấp Võ Vương sẽ cao hơn rất nhiều."

Tướng quân nước M cau mày.

"Vậy thứ này rất hữu dụng đối với đế quốc Kền Kền của các ngươi trong tương lai đấy, còn đối với nước ta thì không."

Toa Mạn Lỵ nói.

"Dịch tiến hoá cấp Võ Vương cần những nguyên liệu rất quý báu, đến lúc đó cũng chưa chắc các ngươi đã dùng được."

"Đế quốc Kền Kền của chúng ta trở nên mạnh mẽ, đối với các ngươi mà nói là một chuyện tốt!"

Tướng quân nước M khẽ gật đầu.

Đương nhiên là hắn hi vọng nước M có thể mạnh hơn, nhưng không có cách nào đạt được, vậy thì đế quốc đồng minh là Kền Kền trở nên mạnh mẽ cũng không tệ.

Đồ đạc mà lần trước ta bảo các ngươi chuẩn bị đâu?"

Rất nhanh sau đó, một thứ gì đó đã được vận chuyển sang thế giới khác.

Toa Mạn Lỵ lần này vẫn không trở về, nhưng video liên quan thì đã được gửi đi.

…

"Lại yêu cầu bom nấm sao?"

Joseph nhận được tin báo thì nhíu mày.

"Minh chủ, ta có cảm giác đế quốc Kền Kền không chỉ muốn nhằm vào đế quốc Thần Long, mà bọn họ còn muốn thử xem uy lực của bom nấm đến đâu."

"Hai thế giới có hoàn cảnh khác biệt, có lẽ bom nấm không thể dùng ở bên đây."

Một cao thủ bên cạnh Joseph nói.

Hắn khẽ gật đầu, nếu như thử nghiệm được rằng bom nấm không thể dùng được tại thế giới khác, đối với địa cầu cũng không phải chuyện gì tốt.

Mặc dù ở địa phương, thực lực áp chế của vũ khí thông thường không tệ, nhưng khả năng uy hiếp chắc chắn vẫn kém xa bom nấm.

Bây giờ bọn hắn có thể nói chuyện ngang hàng với đế quốc Kền Kền, công lao lớn nhất nằm ở mảng đánh đấm, chỉ cần một quả bom thôi cũng đủ phá hủy cả một toà thành.

"Minh chủ, ta có hơi lo lắng."

"Ở địa cầu chúng ta có hơn một vạn quả bom nấm, sớm muộn cũng bị cướp lấy, đến lúc đó bom nấm sẽ bị chuyển sang thế giới khác."

Joseph cau mày, đây đúng là một vấn đề nan giải.

Các quốc gia đều quản lý bom nấm vô cùng nghiêm ngặt, nhưng những cao thủ ở những thế giới đó thực lực có thể rất mạnh, những căn cứ kia không ngăn cản được bọn hắn.

Chuyển tất cả bom nấm đến cất giữ tại một nơi cũng không được.

Làm vậy thì tác dụng uy hiếp của chiến lược xem như bằng không, huống hồ nếu như bị kẻ địch phát hiện, nói không chừng tất cả bom nấm đều bị phá hủy.

"Bom nấm ở thế giới khác chắc cũng không đến mức không có tác dụng đâu nhỉ."

Joseph nói.

"Minh chủ, chuyện này thật sự rất khó nói. Hiện tại loại thuốc nổ có thể sử dụng tại dị giới chỉ có duy nhất CL-20 mà thôi."

Joseph hít sâu một hơi.

"Trước tiên chúng ta cứ mặc kệ những việc kia đi, cứ sản xuất thêm nhiều dịch tiến hoá cấp SSS thêm một chút, bồi dưỡng thêm cho những người tiến hoá cấp SSS, giải quyết xong Tiêu Phàm rồi nói tiếp."

Những căn cứ của nước M đều chiếm được tư liệu, dốc toàn lực vào việc sản xuất dịch tiến hoá cấp SSS.

Chi phí sản xuất cho dịch tiến hoá cấp SSS vốn dĩ rất cao, nhưng sau khi cải tiến được dịch tiến hoá, xác suất thành công tăng lên, chi phí cũng thấp xuống không ít.

Trong ba ngày ngắn ngủi, các căn cứ của nước M đã hao phí một số tiền khổng lồ, tổng cộng sản xuất được năm mươi nhánh dịch tiến hoá cấp SSS.

Bọn họ cung cấp cho người cấp S và SS sử dụng.

"Các vị, đây là dịch tiến hoá cấp SSS đã được cải tiến, tỷ lệ thành công là 39%! Nếu như không thành công, tỷ lệ sống sót vẫn rất cao."

"Nước M của chúng ta đang rất cần cao thủ cấp SSS, trở thành cao thủ cấp SSS, mọi người có thể trở thành siêu cấp cao thủ!"

Joseph triệu tập mười người tiến hóa cấp SS.

Những người tiến hóa cấp SS này cũng không muốn sử dụng, nhưng bọn họ là quân nhân, hơn nữa cũng đã sớm ký hiệp ước.

Người nhà của bọn họ đều đã nhận được không ít tiền, bọn họ bắt buộc phải phối hợp thử nghiệm.

"Ta làm trước!"

Một người tiến hoá cấp SS trầm giọng nói.

"Xác suất thành công là 39%, đã cao hơn so với trước đây, t không tin vận may của ta lại kém như vậy!"

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, nhóm đầu tiên là năm người mang cấp SS tiêm dịch tiến hoá cấp SSS vào người, bên trong bọn họ đang điên cuồng biến đổi.

Hơn nửa ngày trôi qua, trong năm người tiến hoá cấp SS thử nghiệm có hai người thành công và hai người tử vong, người còn lại thì tàn phế.

"Cũng không tệ lắm."

Joseph nghĩ thầm trong lòng.

Chương 849 - Thanh Lý

Hai trên năm người thành công, vậy tỷ lệ là 40%.

Chớp mắt đã đến ngày thứ hai, những người mang cấp SS còn lại

cũng tiếp tục sử dụng dịch tiến hoá cấp SSS, có thêm bốn người nữa thành công.

Số người tiến hoá cấp SS là mười lăm, trong đó có sáu người đạt cấp SSS.

Trong lúc những người tiến hóa cấp SS sử dụng dịch tiêu hoá, người tiến hoá cấp S cũng sử dụng, tổng cộng có bảy người thành công.

Trong một khoảng thời gian ngắn, nước M tăng thêm được mười ba người tiến hoá cấp SSS, cộng với năm người lúc trước thì tổng là mười tám người tiến hoá cấp SSS.

…

“Chào minh chủ!”

Mười tám người tiến hóa cấp SSS tụ tập lại, Joseph đi tới, mười tám người bọn họ đứng lên đồng thanh hét to.

“Tất cả ngồi đi.”

Joseph nhỏ giọng nói.

Ánh mắt hắn đảo qua:

"Trở thành người tiến hóa cấp sss, các ngươi đều rất may mắn, các ngươi phải bảo vệ nước Mỹ và bảo vệ thế giới văn minh."

Nói đến đây, Joseph mở máy chiếu.

Hình ảnh của Tiêu Phàm đột nhiên xuất hiện trên màn hình chiếu.

"Người này có lẽ các ngươi đều biết, Tiêu Phàm ở nước H, phá hư chiến hạm nước Mỹ chúng ta còn cướp đi máy bay ném bom B2 chúng ta. Hắn còn truyền rất nhiều vũ khí của nước H đến dị giới, hắn là phần tử chiến tranh, là kẻ phá hoại hòa bình của hai giới. Sự tồn tại của hắn là mối đe dọa lớn đối với nước M chúng ta và toàn bộ thế giới văn minh tự do, đã đến lúc phải thanh lý hắn."

Có mười tám người tiến hóa cấp SSS, bây giờ Joseph có lòng tin sẽ

giải quyết được Tiêu Phàm.

"Nhiệm vụ của các ngươi là như thế này, đi tới huyện Lôi Sơn của nước H, bao vây biệt thự Tiêu Phàm và đưa hắn đến gặp Satan!"

Có người đứng lên:

"Minh chủ, bọn hắn ở nước H không có Satan, có lẽ chúng ta phải đưa hắn đi gặp Diêm Vương gia!"

“Ha ha!”

Những người khác cười phá lên.

Bọn họ đều biết thực lực của Tiêu Phàm rất mạnh, nhưng bây giờ bọn họ có mười tám người tiến hóa cấp SSS, bọn họ hoàn toàn tin tưởng.

Joseph nói:

"Bị các ngươi giết chết, nói không chừng sẽ do Satan quản.”

Người kia nói:

"Minh chủ, chúng ta không phá hủy linh huyệt của hắn ở Đông Hải sao? Thông qua linh huyệt hắn truyền chiến hạm đến dị giới. Hơn nữa linh huyệt cách đất liền khá xa, nếu phá hủy linh huyệt thì sẽ không tử vong bao nhiêu người, hơn nữa đối với Tiêu Phàm là đòn chí mạng.”

Joseph lắc đầu.

"Dù sao Tiêu Phàm cũng có thực lực cấp Võ Vương, năng lực chạy trốn của hắn rất mạnh, các ngươi phải chĩa súng vào vào hắn trước rồi sau đó bao vây giết chết hắn.”

Nếu giải quyết hắn thì linh huyệt sẽ không chạy mất, linh huyệt đó là bọn họ xây dựng, chưa hắn nước M chúng ta không thể sử dụng.”

Mọi người đều gật đầu.

Linh huyệt đó ở trên Đông Hải, cách đất liền hai đến ba trăm km, nếu như giải quyết Tiêu Phàm thì bọn họ thật sự có thể chiếm ưu thế.

“Minh chủ, nếu chúng ta không bao vây Tiêu Phàm, lỡ Tiêu Phàm chạy trốn thì sao?”

Lại có người dò hỏi.

Trong mắt Joseph lóe lên tia sáng:

"Trong các ngươi không chỉ có một người có thể bố trí kết giới, có lẽ hắn không dễ dàng trốn thoát như vậy đâu. Nếu chạy thoát, các ngươi có thể kích nổ linh huyệt để uy hiếp hắn, rất có thể linh huyệt ở huyện Lôi Sơn đã đạt tới cấp SS.” Nếu kích nổ linh huyệt cấp bậc như vậy, huyện Lôi Sơn sẽ không còn, hơn nữa thành phố Z cách đó mấy chục km cũng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.”

Mọi người gật đầu.

“Các vị, vì hòa bình thế giới Tiêu Phàm phải chết.”

Joseph trông có vẻ muốn giết người.

Chẳng mấy chốc mười tám cao thủ cấp SSS của nước M xuất phát, vì bảo đảm thành công, tất cả cao thủ cấp SSS bọn họ dốc toàn lực hành động.

Phía nước H.

Người trong thôn Trình Hưng Quốc bọn họ đều đến biệt thự bên này của Tiêu Phàm, trên có người già tám chín mươi tuổi, dưới có trẻ con ba tuổi đều đến.

“Cộc cộc cộc!”

Khi đến mười hai giờ đêm, chiếc gương trong phòng ngủ chính của Tiêu Phàm bị gõ vang lên, bóng dáng Tiêu Hải xuất hiện trong gương.

“Cháu ngoan, tu vi Ấu Vi đã đạt tới Võ Tông viên mãn, cách Đại Võ Tông chỉ một bước, lần này nàng sẽ trở về.”

Tiêu Hải mỉm cười nói.

Trong mắt Tiêu Phàm lộ vẻ rất kinh ngạc:

"Ông nội, Vi Vi tiến bộ nhanh như vậy sao? Vốn dĩ ta còn cảm thấy nàng ấy còn cần mười ngày nữa chứ.”

Tiêu Hải cười nói:

"Nàng thừa hưởng khả năng rất tốt, tuy rằng chỉ tiếp thu một chút, nhưng cũng làm cho nàng tăng lên nhanh rất nhiều”

Tiêu Phàm nói:

"Ông nội, ta đã tập hợp những người trong thôn lại và chuẩn bị truyền bọn họ qua.”

“Ừm.”

Tiêu Hải gật đầu:

"Ấu Vi trở về là bọn họ truyền tới, vấn đề không lớn, những người trong thôn tu vi đều rất thấp.”

“Ông nội, vậy ta mở ra linh huyệt đây!”

Rất nhanh Tiêu Phàm mở linh huyệt, Tô Ấu Vi được truyền tới trước.

Điều đáng nói là, lúc trước bảo vật của Tô Ấu Vi cũng không truyền qua vì vậy truyền sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Chương 850 - Phân Phó

“Lão công.”

Tô Ấu Vi truyền âm cho Tiêu Phàm.

Lần này thời gian rời đi không dài nhưng Tô Ấu Vi cũng rất nhớ.

“Bà xã, vào việc chính đi.”

"Lát nữa chơi trò chơi với ngươi sau."

Tiêu Phàm truyền âm nói.

Vẻ mặt Tô Ấu Vi ửng đỏ, nàng nhanh chóng đến phòng mình, bọn Trình Hưng Quốc nhận được truyền âm của Tiêu Phàm đi về phía lầu hai biệt thự. Khi nhìn thấy Tiêu Hải trong gương, bọn họ mở to hai mắt.

“Chú Trình, tranh thủ thời gian người đi qua đi!”

“Gương có thể xuyên qua, Dương Thần, ngươi làm mẫu đầu tiên cho mọi người đi.

Tiêu Phàm phân phó.

Dương Thần gật đầu, hắn tới gần chiếc gương và vươn tay ra.

“Thật thần kỳ.”

Dương Thần nhìn thấy tay của mình đưa vào trong gương.

“Lề mề cái gì, nhanh lên!”

Ba Dương Thần hét lên.

Dương Thần vội vàng chui vào trong gương và biến mất.

Thôn của bọn Tiêu Phàm khá nhỏ, toàn thôn cộng lại cũng khoản trăm người, không mất nhiều thời gian toàn bộ bọn họ được truyền qua.

Vẻ mặt Tiêu Hải trở nên tái nhợt.

Dù là có mấy cao thủ hỗ trợ, dù bây giờ linh huyệt cấp SS, truyền Tô Ấu Vi trở về, sau đó lại truyền khoản trăm người bọn Trình Hưng Quốc cũng không phải là chuyện dễ dàng.

“Cháu ngoan, giới thiệu với ngươi vài người.”

Tiêu Hải nói.

Tuy rằng vẻ mặt của hắn tái nhợt, nhưng chỉ cần không truyền

qua, nói chuyện không vấn đề gì, trước kia truyền tống thường xuyên nôn ra máu.

Đỗ Thanh Tuyền, Trầm Kính Thiên và một số người Mông Nghị đến bên cạnh Tiêu Hải.

“Bái kiến điện hạ!

Nhìn Tiêu Phàm trong gương, Đỗ Thanh Tuyền vội vàng hành lễ.

Bọn họ biết dáng vẻ của Tiêu Phàm như thế nào, hiện giờ bọn họ cũng đều biết Tiêu Phàm là cháu trai của Tiêu Hải, tương lai sẽ là hoàng đế của đế quốc Thần Long.

“Điện hạ?”

Tiêu Phàm cảm giác hơi kỳ lạ.

Đỗ Thanh Tuyền cười nói:

"Điện hạ ngươi là cháu trai của bệ hạ, sau này là thái tử của đế quốc, đương nhiên chúng ta phải gọi ngươi là điện hạ. Điện hạ, thần là Tể tướng Đỗ Thanh Tuyền của đế quốc Thần Long.”

Trầm Kính Thiên nói:

"Điện hạ, thần là trấn quốc tướng quân Trầm Kính Thiên của đế quốc Thần Long.”

“Điện hạ, thần là Đại tướng quân Mông Nghị của đế quốc Thần Long.”

Bọn Mông Nghị lần lượt hành lễ.

Tiêu Phàm gật đầu:

"Các vị không cần đa lễ, các vị đã lập công lớn cho đế quốc Thần Long, ông nội và ta sẽ không bạc đãi các ngươi đâu.”

Tiêu Hải nói:

"Cháu ngoan, cháu gặp bọn Đỗ tướng trước, sau này thời gian ở chung với bọn Đỗ tướng còn rất dài.”

Chẳng mấy chốc bóng dáng của bọn Tiêu Hải biến mất không thấy đâu.

Không chỉ Tiêu Hải, bọn Trầm Kính Thiên bị tiêu hao rất nhiều

“Bà xã, mau tới đây, chúng ta tắm chung đi.”

Tiêu Phàm truyền âm cho Tô Ấu Vi.

Vẻ mặt Tô Ấu Vi nghiêm trọng đi vào trong phòng ngủ chính.

"Lão công, ta phát hiện tình huống bất thường, người tiến hóa cấp SSS của nước M có bước đột phá, bọn họ lại có hơn mười ba người tiến hóa cấp SSS. Bây giờ Nước M có mười tám người tiến hóa cấp SSS, ta tra được trong chuyến chuyến bay đó người thân phận có vấn đề rất ít."

…

Ánh mắt Tiêu Phàm lộ vẻ nghiêm trọng, mười tám người tiến hóa cấp SSS sao? Người tiến hóa cấp SSS nước M lại tăng lên nhiều như vậy.

“Lão công, máy bay của bọn họ bay tới Ma Đô, còn ba bốn tiếng nữa mới hạ cánh, trước mắt không rõ mục tiêu của bọn họ là gì.”

Tô Ấu Vi nói.

Tiêu Phàm cau mày, nhóm người tiến hóa nước M còn có thể có mấy mục tiêu nữa chứ. Thứ nhất đương nhiên là bọn họ, thứ hai là linh huyệt Đông Hải. Thứ ba là căn cứ thí nghiệm của tập đoàn Thiên Hà. Khả năng của mục tiêu thứ ba rất thấp, dù sao nếu nước M làm như vậy, công ty công nghệ cao của bọn họ cũng sẽ gặp họa. Về phần mục tiêu thứ nhất thứ hai, rất có thể. Linh huyệt Đông Hải ở trên biển, về phía nước M hoàn toàn có thể phá hủy linh huyệt ở Đông Hải, như vậy bọn họ không cách nào truyền chiến hạm đến dị giới.

“Lão công, chúng ta phòng thủ ở đâu đây?”

Tô Ấu Vi dò hỏi.

Mười tám người tiến hóa cấp SSS tới giết bọn họ, bọn họ có thể tập hợp lực lượng để chống lại, nhưng chỉ có thể tập hợp ở một chỗ. Linh huyệt ở Đông Hải và huyện Lôi Sơn bên này, chỉ có thể chọn một trong hai thôi.

Tiêu Phàm lắc đầu.

“Giữ cái này bỏ cái kia, chúng ta quá bị động, hai linh huyệt của ta đều không giữ được, bà xã chúng ta đi du lịch nước M đi.”

Tô Ấu Vi nghi ngờ nhìn Tiêu Phàm.

Lúc này đi du lịch sao?

Tiêu Phàm khẽ cười nói:

"Vẫn chưa từng đưa ngươi ra nước ngoài du lịch, vẫn nên đi nước M một chuyến, chúng ta đi thủ đô nước M. Ngươi kiểm tra xem chuyến bay nào gần nhất đến thủ đô nước M.”

Tô Ấu Vi không rõ trong trong đầu của Tiêu Phàm đang nghĩ gi, nhưng nàng vẫn lập tức kiểm tra.

“Lão công, chuyến gần nhất là hai tiếng rưỡi nữa cất cánh, với tốc độ của lão công, chúng ta bay qua không vấn đề gì.”

Tô Ấu Vi nói.

Chương 851 - Ngớ Ngẩn

Tiêu Phàm cười híp mắt nói:

"Vi Vi, có muốn chơi game trên máy bay không? Chơi game trên máy bay chắc chắn rất kích thích.”

“À.....”

Vẻ mặt Tô Ấu Vi trở nên đỏ bừng.

“Ngớ ngẩn!”

“Tích tích!”

Tiêu Phàm liên lạc với Từ Đông.

“Ông chủ.”

Từ Đông nhanh chóng bắt điện thoại, hắn hơi kinh ngạc, lúc này một giờ sáng mà sao lúc này Tiêu Phàm lại gọi điện thoại?

“Từ Đông, linh huyệt ở Đông Hải bên kia, bây giờ Y Y Nha Nha ai ở đó?”

Tiêu Phàm dò hỏi.

Từ Đông nói:

"Ông chủ, Nha Nha ở.”

Tiêu Phàm nói:

"Ngươi và Nha Nha đi Lưu Cầu, làm tê liệt hoàn toàn tàu sân bay của M và những chiến hạm còn lại không được di chuyển.”

Trong mắt Từ Đông lộ vẻ khiếp sợ.

Chủ động tấn công tàu sân bay nước M? Mặc dù bọn họ không sợ vũ khí thông thường của nước M, nhưng nước M có kho vũ khí hạt nhân khổng lồ.

“Vâng, ông chủ.”

Tuy rằng trong lòng khiếp sợ, nhưng Từ Đông không hỏi nhiều, hắn trực tiếp đáp lại, sau đó nhanh chóng xuất phát. Linh huyệt ở Đông Hải cách căn cứ Lưu Cầu cũng không xa lắm, Nha Nha mang theo Từ Đông xuất phát, chỉ mấy tiếng là có thể đến nơi.

“Lão công, lúc này tập kích tàu sân bay của bọn họ sao?”

Tô Ấu Vi nói.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu:

"Nếu bình thường tập kích tàu sân bay của bọn họ thì dễ dàng khơi

dậy chiến tranh hạt nhân nhưng lúc này tình hình đã khác. Mười tám cao thủ cấp SSS chủ động đánh tới, chúng ta tập kích tàu sân bay của bọn họ cũng là chuyện hợp lẽ thôi. Dù phá hủy một chiếc tàu sân bay của bọn họ, bọn họ cũng chỉ có thể nhận thua, tỷ lệ bọn họ lật bàn thắng khơi mào chiến tranh hạt nhân rất thấp.”

Tô Ấu Vi gật đầu.

Nếu bọn họ chủ động xuất kích, phía nước M buộc phải đáp trả, nếu không các tàu sân bay còn lại đều có thể bị tập kích.

Bây giờ là nước M chủ động khiêu khích!

“Lão công, ta hiểu ý của ngươi rồi, lúc này chúng ta đi nước M, một mặt cho thấy chúng ta không ở nước H. Mặt khác, là để uy hiếp nước M”

Tô Ấu Vi nói.

Tiêu Phàm nhéo khuôn mặt Tô Ấu Vi:

"Bà xã thật thông minh, chúng ta xuất phát đi, đừng bỏ lỡ chuyến bay.”

Hai tiếng sau, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi lặng lẽ lên một chiếc máy bay, chiếc máy bay này có rất nhiều chỗ trống. Họ ngồi ở hàng ghế sau, xung quanh cũng không có hành khách khác.

“Ầm!”

Không lâu sau chiếc máy bay này cất cánh. Hai giờ sau, chiếc máy bay bọn Tiêu Phàm đã đến đại dương, chiếc máy bay của một số người tiến hóa nước M đáp xuống.

“Lần trước tới nước H là mười năm trước, Long quốc thật sự phát triển từng ngày. Chúng ta cũng không thể để cho bọn họ phát triển như vậy!”

"Giết chết Tiêu Phàm, nước H sẽ không có cao thủ đỉnh phong, đến lúc đó chúng ta sẽ tàn sát toàn bộ cao thủ mạnh nhất ở nước H!"

Một số người tiến hóa cấp SSS nước M bàn luận sôi nổi.

Mười tám người tiến hóa cấp SSS kết hợp hành động, bọn họ đều đầy sự tự tin, lúc này đây bọn họ không giết được Tiêu Phàm thì sẽ không bỏ qua.

“Lão công, một số người tiến hóa nước M đã đến Ma Đô, bọn họ đến khu vực không có giám sát, ta mất dấu bọn họ rồi.”

Tô Ấu Vi tựa đầu vào vai Tiêu Phàm, nàng truyền âm cho Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm chú ý bốn phía một chút, không ai nhìn bọn họ. Rồi Tiêu Phàm lấy di động ra tự chụp cho mình và Tô Ấu Vi.

“Ấu Vi, dùng tài khoản TikTok của ta đăng một tin, chúng ta đi nước M nghỉ ngơi, sẽ check-in ở Nhà Trắng nước M và một số nơi khác.”

Tiêu Phàm truyền âm nói.

Tô Ấu Vi gật đầu.

Chuyến bay quốc tế có mạng internet, rất nhanh Tô Ấu Vi đã đăng lên TikTok. Lúc này là rạng sáng, nhưng vẫn có rất nhiều cú đêm, người theo dõi Tiêu Phàm đã nhanh chóng thấy được ảnh chụp của bọn Tiêu Phàm. Ảnh chụp không quan trọng, quan trọng là nội dung đi kèm!

“Tông Sư và Tô Ấu Vi đi du lịch nước M, tình hình thế nào?”

“Có lẽ chỉ là thể hiện Tông Sư và Vi Vi đang ân ái.”

“Nói thật, nếu Tông Sư và Tô Ấu Vi đi du lịch, không cần phải đi nước M, còn nói rõ muốn đi check-in vùng lân cận Nhà Trắng nữa chứ.”

Trên mạng lập tức bùng nổ. Chỉ trong thời gian ngắn tin tức này liền lên hot search, bọn họ cũng nhận được tin tức và có rất nhiều nhân viên tình báo các quốc gia đều chú ý đến Tiêu Phàm.

“Thùng thùng!”

Một thuộc hạ của Joseph nhanh chóng đến văn phòng của hắn.

"Minh chủ, bây giờ Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đang ở trên máy bay, có lẽ đang bay tới nước M chúng ta, bọn họ muốn đi check-in ở Nhà Trắng!"

Thủ hạ của Joseph nhanh chóng báo cáo.

“Cái gì?”

Joseph biến sắc.

Tiêu Phàm lại có thể đến nước M, hơn nữa còn muốn đi Nhà Trắng, chẳng lẽ tin tức mười tám cao thủ cấp SSS bọn họ hành động đã bị lộ rồi sao? Nếu cao thủ của bọn họ phá hủy linh huyệt nước H, có lẽ Tiêu Phàm cũng sẽ hành động, đến lúc đó nước M bọn họ tổn thất chắc chắn không nhỏ.

Chương 852 - Cao Thủ Dẫn Đầu

“Đại thống lĩnh!”

Joseph báo cáo tin tức.

Đầu bên kia điện thoại, đại thống lĩnh nước M nhận được tin tức cũng đều bị dọa đến nhảy dựng lên, nhưng hắn cảm thấy rất có thể Tiêu Phàm chỉ là phô trương thanh thế.

“Joseph, hiện giờ ngươi chắc chắn cao thủ của chúng ta dẫn đầu chứ?”

Đại thống lĩnh nước M nhỏ giọng nói.

Joseph nói:

"Đại thống lĩnh, hiện giờ chúng ta có mười tám người tiến hóa cấp SSS, có lẽ chúng ta đã chiếm ưu thế.”

Đại thống lĩnh nước M lạnh lùng nói:

"Đã như vậy, các ngươi tiếp tục hành động, nhưng mục tiêu thứ nhất chuyển thành linh huyệt Đông Hải!"

“Vâng, đại thống lĩnh.”

Joseph nói.

Người của bọn họ còn ở Ma Đô, cách linh huyệt Đông Hải không xa, bọn họ đi qua phá hủy linh huyệt Đông Hải không vấn đề gì.

…

Rất nhanh mười tám người tiến hóa cấp SSS của nước M nhận được mệnh lệnh.

Bọn họ hiện giờ ở nước H, không thể ngồi trực thăng đi qua, đi thuyền thì quá chậm, bọn họ chọn đành cách lội nước đi qua. Mười tám người tiến hóa cấp sss có thể bay ở cự ly ngắn, đa số không thể, nhưng lội nước đi qua đều không vấn đề gì. Người tiến hóa cấp SSS tương đương với cấp bậc đại Tông Sư nước H! Chẳng mấy chốc đã hơn nửa giờ trôi qua, những người tiến hóa cấp SSS này đã đi tới hơn trăm km, bọn họ còn đang đi với tốc độ cao.

“Lão công, Từ Đông và Nha Nha đã đến căn cứ Lưu Cầu.”

Tô Ấu Vi truyền âm nói.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

Nếu bọn họ chỉ đơn thuần là đi nước M thì rất có thể nước M cho rằng bọn họ phô trương thanh thế, cho rằng bọn họ không dám lật bàn. Từ Đông và Nha Nha phá hủy một chiếc tàu sân bay của bọn họ, bọn họ sẽ biết sự lợi hại!

“Nha Nha, ngươi ra tay phá hủy chiếc tàu sân bay đó! Nếu ngươi ra tay gặp phải cao thủ khác, ta sẽ giúp ngươi.”

Từ Đông chỉ chiếc tàu sân bay hàng không lồ cách đó không xa nói.

“Y Y Nha Nha."

Nha Nha khẽ gật đầu.

Từ Đông không có việc gì thì dạy Y Y Nha Nha chúng nó và hiện tại Y Y Nha Nha chúng nó nghe hiểu tiếng Hoa đơn giản không có

bất cứ vấn đề gì.

“Ào ào!”

Nha Nha chìm vào trong nước, nó dùng cách lẩn trốn tới gần chiếc tàu sân bay, đi như vậy nên cũng không dễ dàng bị radar trên chiến hạm phát hiện.

“Soạt!"

Đến gần tàu sân bay, chẳng mấy chốc Nha Nha từ dưới biển vọt ra, cơ thể nó nhảy lên rất cao và rơi xuống boong tàu. Có rất nhiều máy bay chiến đấu trên boong tàu.

"Y Y Nha Nha!"

Nha Nha kêu to lên.

Những quả cầu nước lần lượt xuất hiện xung quanh nó, rất nhanh những quả cầu nước lao nhanh về phía từng chiếc máy bay chiến đấu.

“Ầm!” “Ầm!”

Nước rất mềm mại, nhưng Nha Nha khống chế được tốc độ quả cầu nước bắn ra có thể so với tốc độ của đạn pháo, từng chiếc máy bay chiến đấu bị đánh nổ trên boong tàu.

“Địch tập kích, địch tập kích!”

Trên tàu sân bay lập tức hỗn loạn. Toàn bộ căn cứ hải quân cũng nhanh chóng rối loạn. Trong khoản thời gian ngắn trên boong tàu có rất nhiều máy bay chiến đấu đã bị Nha Nha đánh nổ, tốc độ của nó rất nhanh lẻn vào trong khoang chứa bên trong tàu sân bay.

“Ầm!” “Ầm!”

Rất nhanh bên trong khoang chứa máy bay cũng có máy bay chiến đấu bị nổ tung. Không gian khoang chứa máy bay là không gian khép kín, mấy chiếc máy bay chiến đấu nổ tung, không cần Nha Nha ra tay nhiều, những máy bay chiến đấu còn lại cũng đều bị nổ tung. Trong thời gian ngắn, mấy chục chiếc máy bay chiến đấu

trong kho chứa máy bay của tàu sân bay toàn bộ bị hủy diệt, một số nơi trên tàu sân bay bị nổ thành lỗ thủng.

"Y Y Nha Nha!"

Nha Nha vô cùng vui mừng.

Nó nhanh chóng đến phòng chỉ huy của tàu sân bay, chẳng mấy chốc phòng chỉ huy của tàu sân bay bị phá hủy hoàn toàn, sau đó Nha Nha lại đi tới khoang động lực. Không bao lâu, hệ thống động lực của chiếc tàu sân bay này đều bị Nha Nha phá hư nghiêm trọng, trong vòng một hai năm không thể khôi phục lại được!

“Tích tích tích!”

Đại thống lĩnh nước M nhanh chóng nhận được tin tức.

Bọn họ ở căn cứ Lưu Cầu lại gặp phải yêu thú tập kích, trong thời gian ngắn con yêu thú đó đã phá hư tàu sân bay của bọn họ!

“Chết tiệt!”

Vẻ mặt đại thống lĩnh nước M vô cùng khó coi.

Hắn dám khẳng định con yêu thú đó nhất định là do Tiêu Phàm khống chế.

“Các ngươi nói xem hiện tại nên làm gì đây?”

Đại thống lĩnh nước M hỏi thành viên trong đoàn cố vấn của mình.

Bọn họ có được mười tám người tiến hóa cấp SSS và có thể cao thủ đỉnh phong càng nhiều, hắn đoán rằng Tiêu Phàm sẽ nhận thua. Linh huyệt ở Đông Hải bị phá hủy thì chịu thua. Nhưng không ngờ là Tiêu Phàm trực tiếp khống chế yêu thú tập kích tàu sân bay của bọn họ, chẳng lẽ Tiêu Phàm không sợ khơi gợi chiến tranh hạt nhân toàn cầu sao?

“Đại thống lĩnh, cao thủ trước đây của chúng ta đã kích động hắn nên hắn cảnh cáo. Nếu chúng ta cứ tiếp tục rất có thể hắn sẽ tiếp tục. Như vậy nguy cơ chiến tranh hạt nhân toàn cầu sẽ tăng lên!"

Một thành viên của đoàn cố vấn nói.

Chương 853 - Chứng Cứ

Một người khác nói:

"Đại thống lĩnh, ta cảm thấy hiện tại không nên kích động Tiêu Phàm, hiện giờ hắn đang trên máy bay qua nước M chúng ta. Nếu hắn điên cuồng phá hủy tất cả các tàu sân bay của chúng ta, liệu chúng ta có thực sự xảy ra chiến tranh hạt nhân không? Nổ ra chiến tranh hạt nhân chúng ta sẽ chết nhưng hắn không chết. Hôm nay hắn cũng đã rút người trong thôn đi, dường như đã chuẩn bị xong và muốn cùng chúng ta huyết chiến đến cùng."

Mọi người trong đoàn cố vấn nói.

Bọn họ không muốn xảy ra chiến tranh hạt nhân.

Đại thống lĩnh nước M giận dữ nói:

"Ý của các ngươi là một chiếc tàu hàng không của chúng ta bị phá hủy, chúng ta phải nhịn cục tức này sao?"

"Khụ.....Đại thống lĩnh, hiện tại Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đang ở trên máy bay, hắn có đầy đủ chứng cứ cho thấy chuyện này không phải do hắn ra tay."

"Đại thống lĩnh, hoặc là chúng ta nhẫn nại một chút, hoặc là chúng ta tiếp tục, như vậy sẽ càng nhiều tàu sân bay bị phá hủy, chúng ta chỉ có thể lựa chọn chiến tranh hạt nhân."

"Tiêu Phàm này là một tên rất gian xảo, dưới tình hình này hắn đã hành động trước chúng ta rồi, hắn cho chúng ta lý do thỏa hiệp."

Mọi người trong đoàn cố vấn lần lượt nói.

Đại thống lĩnh nước M đen mặt lại, quả thật hắn không muốn xảy ra chiến tranh hạt nhân. Chiến tranh hạt nhân nổ ra rất có thể bọn họ chết, Tiêu Phàm sẽ không chết!

“Tích tích!”

Đại thống lĩnh nước M gọi điện thoại cho Joseph.

Joseph bị mắng tơi tả.

Nếu như bọn họ không để lộ tin tức, trực tiếp giết Tiêu Phàm thì thật tốt.

“Rút người của chúng ta về, chấm dứt kế hoạch phá hủy linh huyệt ở Đông Hải!”

Đại thống lĩnh nước M lạnh lùng nói, hắn nói xong liền cúp điện thoại.

“Ừm!”

Joseph thở dài.

Hắn biết mình bị chửi không oan ức, hắn đã biết tình hình căn cứ Lưu Cầu bên kia, đã tổn thất một chiếc tàu sân bay. Hàng chục máy bay chiến đấu trên tàu sân bay cũng bị phá hủy. Cùng lúc trước mấy chiếc chiến hạm bị phá hư và hai chiếc B2 bị cướp đi so với lúc này đây tổn thất lớn hơn gấp mười lần cũng không chấm dứt.

“Tích tích!”

Joseph gọi điện thoại.

Hành động mười tám người trong đó có người trên người mang theo điện thoại vệ tinh tuyệt mật, lúc trước điện thoại vệ tinh này cũng chưa sử dụng qua.

"Hủy bỏ hành động."

Điện thoại gọi cho Joseph nhỏ giọng nói.

“Hả?”

“Minh chủ, tại sao vậy? Chúng ta cách linh huyệt Đông Hải không xa lắm, chắc chắn chúng ta có thể phá hủy linh huyệt Đông Hải!"

Người tiến hóa cấp SSS nhận điện thoại không cam lòng nói.

Joseph hít một hơi sâu và nói:

"Một chiếc tàu sân bay của chúng ta ở căn cứ Lưu Cầu gặp phải tập kích, Tiêu Phàm cũng đang đi tới nước M."

"Tê!"

Đầu bên kia điện thoại, mười tám người tiến hoá cấp SSS đều nghe được giọng nói của Joseph, bọn hắn hít vào một hơi khí lạnh.

"Tiêu Phàm lại to gan như vậy sao!"

"Trước khi giết chết Tiêu Phàm, chúng ta không thể động vào linh huyệt của hắn, nếu không từng chiếc tàu sân bay của chúng ta đều sẽ là mục tiêu tấn công của hắn! Các ngươi nhanh chóng rút lui. Hơn nữa sau khi các ngươi tới Ma Đô, không cần quá che giấu hành tung."

Joseph nhỏ giọng nói.

"Minh chủ, chúng ta gặp phải tổn thất nặng nề, chẳng lẽ chúng ta cứ sợ sệt như vậy sao?"

Có người không cam lòng nói.

Joseph nói:

"Tiêu Phàm là cô nhi, bạn bè của hắn, thậm chí người trong thôn đều bị hắn truyền tới dị giới, hắn không sợ phát động chiến tranh hạt nhân. Còn các ngươi có sợ không?"

Mọi người nín thở.

Bọn họ đều có người thân và bạn bè, đương nhiên bọn họ sợ xảy ra chiến tranh hạt nhân, bọn họ cũng không có năng lực truyền người thân và bạn bè đến dị giới.

"Lập tức rút lui, đây là mệnh lệnh của đại thống lĩnh."

Joseph nói xong cúp điện thoại.

“Đm!”

“Tiêu Phàm đáng chết!”

“Tên này chính là một kẻ điên, lại có thể phá hủy tàu sân bay của chúng ta!”

Mười tám người tiến hóa cấp SSS mắng chửi không ít.

Gặp phải đối thủ không theo lẽ thường ra chiêu như vậy, bọn họ đành chịu.

“Rút lui đi!”

Người tiến hóa cấp SSS cầm đầu hít một hơi sâu và nói. Nếu họ tiếp tục hành động họ không thể gánh chịu được hậu quả.

“Lão công, đã nghe được cuộc điện thoại giữa Joseph và những người tiến hóa cấp SSS ở nước M, bọn họ sẽ chấm dứt hành động. Vốn dĩ bọn họ muốn phá hủy linh huyệt Đông Hải trước.”

Tô Ấu Vi truyền âm cho Tiêu Phàm.

Lần này Joseph liên lạc cũng không cố ý giữ bí mật nữa.

Hắn cần để cho Tô Ấu Vi nhận được tin tức, cần Tiêu Phàm chấm dứt hành động. Căn cứ Lưu Cầu không chỉ có tàu sân bay mà còn có rất nhiều chiến hạm khác, hơn nữa còn rất nhiều binh sĩ nước M bọn họ đóng quân bên kia.

…

Một nụ cười nhàn nhạt xuất hiện trên khuôn mặt của Tiêu Phàm. Nước M tạm thời lùi lại một bước là điều nằm trong dự liệu của hắn.

Một chiếc tàu sân bay gặp nạn đã là một đả kích nặng nề đối với nước M, nếu những tàu sân bay còn lại cũng gặp sự cố, Bá Quyền sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Chương 854 - Chú Ý

Tàu sân bay bị hao tổn, cả chi hạm đội có thể cũng rất khó xuất động.

Dùng cao thủ thay thế tàu sân bay để duy trì Bá Quyền?

Trước khi hắn chết, nước M không có khả năng như vậy! Hơn nữa quân đoàn tàu sân bay trùng trùng điệp điệp, nhìn càng thêm dọa người.

Nước M không chỉ dưới sự lãnh đạo của nước M, mà sau lưng hắn còn có rất nhiều nhóm lợi ích, những người kia nguyện ý khơi mào chiến tranh hạt nhân?

Huống hồ bây giờ hắn và Tô Ấu Vi đang trên máy bay đến nước M, những đại lão của nước M nhất định phải cân nhắc một chút về việc này.

"Lão bà, chú ý nhất cử nhất động của bọn hắn. Người nước M thích lật lọng."

Tiêu Phàm truyền âm nói.

"Được."

Tô Ấu Vi nhẹ nhàng gật đầu, nàng theo dõi trên mạng, Bọn Phượng Hoàng cũng đang hành động, có bất kỳ vấn đề gì đều có thể nhanh chóng phát hiện.

"Phi phi phi!"

"Nước M chúng ta là đế quốc siêu cấp duy nhất toàn thế giới, bây giờ chúng ta cho 18 cao thủ cấp SSS hành động, lại để cho thỏa hiệp."

"Chúng ta còn tổn thất một chiếc tàu sân bay."

18 người tiến hóa cấp SSS đã đến đất liền.

Từng người từng người bọn hắn hùng hùng hổ hổ, chuyện này khiến bọn hắn vô cùng khó chịu.

"Các vị, nếu không chúng ta đến đế đô nước H một chuyến?"

Một người tiến hóa cấp SSS trong số đó đề nghị.

"Ta đồng ý! Không phải Tiêu Phàm cũng đến hắc cug của nước M chúng ta sao? Chúng ta liền đến đế đô nước H, ở ngoài thành Tử Kinh ngắm cảnh."

"Chúng ta quá khứ có thể ra một hơi."

Chẳng mấy chốc, đám người nhất trí quyết định, lập tức lên đường tiến về đế đô nước H.

Không bao lâu sau, bọn hắn lên một chiếc tàu cao tốc đi đến thủ đô.

Ban đầu bọn hắn dự định lẻn vào máy bay để bay về, nhưng tuyến đường biển từ Ma Đô đến nước H dư rất ít chỗ ngồi.

"Tiêu Phàm phá hủy một chiếc tàu sân bay của chúng ta, các ngươi nói xem chúng ta có nên phá hư một chiếc tàu cao tốc của bọn hắn để cảnh cáo bọn hắn không?."

Một người trong đó thấp giọng nói, ánh sáng trong mắt hắn lấp lóe.

"Nghiên cứu liệt tư, ngươi muốn phát động chiến trang sao? Nếu chúng ta làm như vậy, Tiêu Phàm nhất định sẽ tiếp tục phá hủy tàu sân bay của chúng ta."

"Chúng ta không thể chia ra bảo vệ nhiều tàu sân bay như vậy."

Một người khác cau mày nói.

Nghiên cứu liệt tư nói :

"Nước H có nhiều tàu cao tốc như vậy, nếu chúng ta phá hủy một cái, Tiêu Phàm có thể sợ ném chuột vỡ bình mà không dám làm loạn."

"Nếu hắn làm loạn thì sao? Hắn phá hủy căn cứ của chúng ta, phá hủy tàu chiến của chúng ta, bây giờ lại phá hủy tàu sân bay của chúng ta. Hắn là một người điên, ngươi muốn cược hắn không dám làm loạn sao? Hắn có thể chịu được hậu quả của chiến tranh

hạt nhân toàn cầu, nhưng chúng ta lại không thể."

Vừa thuyết phục người lại một lần nữa nói.

Nghiên cứu liệt tư mặt đen lại:

"Chẳng lẽ chúng ta lại vô cớ chịu thiệt thòi lớn như vậy sao? Trong lòng ta kìm nén đến hoảng, muốn đại khai sát giới."

Denver, thủ lĩnh của mười tám người, hắn cau mày nói:

"Cấp trên càng tức giận hơn so với chúng ta, nhưng chuyện này chỉ có thể như vậy. Chúng ta liên hợp lại hành động, xuất chiêu trước, Tiêu Phàm nhắm vào tàu sân bay của chúng ta, đây là hắn ra chiêu đáp lại chúng ta. Nếu chúng ta phản kích lại, xung đột sẽ biến thành chiến tranh. Tên hỗn đãn Tiêu Phàm này hắn là đã sớm muốn nhắm vào tàu sân bay của chúng ta, chỉ đợi đến khi chúng ta ra chiêu, để hắn lấy cớ hành động."

Nghiên cứu liệt tư hùng hùng hổ hổ:

"Kẻ ra tay trước sẽ chịu thiệt thòi, thảo!"

Sử Denver cau mày nói:

"Nếu chúng ta trực tiếp giết chết Tiêu Phàm, chúng ta liền thắng, nhưng nếu hắn phản kích, chúng ta liền thua."

"Nghiên cứu liệt tư, ngươi bình tĩnh lại đi."

"Không chỉ một mình ngươi tức giận mà mọi người chúng ta đều rất giận, nhưng cấp trên đã có quyết định, chúng ta là quân nhân nhất định phải tuân thủ một cách nghiêm chỉnh."

Nghiên cứu liệt tư ủy khất gật nhẹ đầu.

Hắn biết rõ, nếu mình chống lại quân đội, dù mình là người tiến hóa cấp SSS, đến lúc đó nhất định cũng chỉ có một con đường chết.

"Lão công, những người tiến hóa kia của nước M đã lên tàu cao tốc đến kinh đô, dự tính chừng năm giờ sẽ đến."

Tô Ấu Vi gửi tin nhắn âm cho Tiêu Phàm.

Những người tiến hóa nước M không che dấu hành tung quá nhiều.

Chân mày Tiêu Phàm nhíu lại, bọn hắn dự định đến hắc cung để kiểm tra, những người tiến hóa nước M đến kinh đô, cũng không có gì sai.

"Chỉ cần bọn hắn không quậy phá, tùy bọn hắn đi. Nhưng nếu bọn hắn làm loạn, đến lúc đó bọn hắn sẽ biết thế nào là lợi hại."

Ánh mắt Tô Ấu Vi lộ ra tia lo lắng:

"Lão công, ông ngoại bà ngoại đều ở đế đô, những người tiến hóa nước M có thể nhằm vào bọn họ không?"

"Yên tâm, chắc chắn sẽ không. Bọn hắn cũng không phải không có người thân, bọn hắn sẽ không dám làm loạn. Chúng ta không có khả năng bảo vệ mọi lúc mọi nơi, chỉ có thể uy hiếp kẻ địch, dùng biện pháp này để kẻ địch không dám làm loạn."

Tiêu Phàm truyền âm an ủi.

Chương 855 - Dịch Chuyển

Tô Ấu Vi buồn buồn nói :

"Đáng tiếc là ông ngoại không muốn rời khỏi nước H, nếu không thì việc cho ông ngoại và những người khác đến dị giới cũng là một sự lựa chọn không tệ."

"Vi Vi, ông ngoại là vì chúng ta. Đại trưởng lão bọn hắn rất yên tâm với chúng ta, nhưng cao tầng khẳng định vẫn là sẽ có một chút dị nghị, để ông ngoại lại khiến bọn hắn an tâm rất nhiều. Chúng ta để tất cả những người có quan hệ đến dị giới, một số người có thể sẽ hoài nghi chúng ta, đây không phải là một vấn đề nhỏ."

Tiêu Phàm truyền âm nói.

Tô Ấu Vi ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc:

"Còn có chuyện này?"

"Ha ha, con người rất phức tạp."

"Nếu ông ngoại và những người khác đều rời đi, bọn đại trưởng lão có thể đều sẽ có chút suy nghĩ, ở vị trí của bọn không thể không lo lắng nhiều."

Tiêu Phàm khẽ cười nói.

Nếu về sau hắn muốn kế vị làm hoàng đế, có một số việc hắn phải suy nghĩ nhiều một chút, đứng góc độ cũng biết so với người bình thường cao hơn nhiều.

"Vi Vi, chúng ta và bọn hắn ai tới trước?"

"Hẳn là gần như nhau."

Đảo mắt đã mấy giờ trôi qua, máy bay của bọn Tiêu Phàm đáp xuống sân bay quốc tế, bên này khoảng cách M quốc Hoa phủ cũng không xa.

"Dịch chuyển!"

Tiêu Phàm mang theo Tô Ấu Vi dịch chuyển mấy lần, bọn hắn đi được100 km, cách Hoa phủ chỉ còn hơn 200 km.

"Hô!"

Phía sau Tiêu Phàm như có như không xuất hiện một đôi cánh, đôi cánh vỗ, hắn ôm Tô Ấu Vi tiến về phía trước bằng tốc độ cực nhanh.

Bây giờ Tô Ấu Vi có thể bay trong cự ly ngắn, nhưng khoảng cách không dài bằng Tiêu Phàm.

"Lão công, ngươi nhanh quá."

Tô Ấu Vi sợ hãi thán phục nói.

Tiêu Phàm ho nhẹ một tiếng:

"Vi Vi, ngươi nói như vậy không đúng, ta nhanh chỗ nào, người thường cầu xin tha thứ không biết là ai."

Tô Ấu Vi hơi đỏ mặt.

Nàng kiều mị nhìn Tiêu Phàm một cái.

Hơn nửa giờ sau, bọn Tiêu Phàm đã đến Hoa phủ, những người tiến hóa nước M ngồi tàu cao tốc cũng đã đến đế đô nước H.

"Dịch chuyển!"

Bay trong thành phố không tiện, Tiêu Phàm mang theo Tô Ấu Vi trực tiếp dịch chuyển thẳng đến nơi gần Hacker.

Bây giờ có không ít cảnh sát ở đây, rất nhiều con đường bị phong tỏa.

"Tiêu Phàm, quay trở về nước H đi!"

"Đồ khỉ da vàng xấu xí, đừng đến nước M vĩ đại của chúng ta!'

"Nước M chúng ta không chào đón ngươi, cút về!"

Trên đường cách hắc cung không xa, hơn vạn người trùng trùng điệp điệp diễu hành.

Bọn hắn dương cao biểu ngữ và bảng hiệu, rất nhiều người còn gọi khẩu hiệu.

…

Đôi mi thanh tú của Tô Ấu Vi nhíu chặt, nàng tức giận.

Tiêu Phàm là cao thủ đệ nhất thế giới, thế mà những người lại làm như vậy, đây là không coi Tiêu Phàm, đệ nhất cao thủ ra gì.

"Ta muốn giáo huấn bọn hắn! Lão công, ngươi đừng ra mặt, ta đến đánh cho bọn hắn răng rơi đầy đất. Rõ ràng là bọn hắn ra tay trước, chúng ta chỉ phản kích!"

Tô Ấu Vi thở phì phò nói.

Tiêu Phàm cười nhạt nói:

"Nước ngoài phản đối ta rất nhiều, ngươu hẳn phải biết chuyện này chứ, sao còn kích động như thế?"

Tô Ấu Vi tức giận nói:

"Trước đây ta chỉ nhìn thấy trên internet, không cảm thụ rõ ràng như vậy. Bây giờ ta rất tức giận, muốn đánh người. Hơn nữa người nước M muốn giết ngươi, ta sẽ thể hiện sức mạnh của mình."

Tiêu Phàm nói :

"Nước H chúng ta là một nước có lễ nghi, chúng ta nên chú ý lễ nghi trước. Nếu bọn hắn không nói đạo lý, ngươi có thể tự do xuất thủ."

Hai mắt Tô Ấu Vi sáng lên.

Những tên kia sẽ phân rõ phải trái sao? Nàng không nghĩ vậy.

"Lão công, vậy ngươi đừng ra mặt, ta sợ ngươi ra mặt bọn hắn sẽ bị dọa."

"Ta tới giảng đạo lý cho bọn hắn!"

Tô Ấu Vi quơ quơ quả đấm và nói.

Tiêu Phàm buồn cười nói:

"Đi đi, đừng đánh chết là được, không phải trên mạng có rất nhiều người nói nước M chữa bệnh miễn phí sao? Đánh cho tàn phế ở thêm mấy tháng liền khôi phục."

Tô Ấu Vi nói :

"Một vài gia hỏa mắng rất quá đáng, nếu ta xuất thủ hơi nặng một chút, đánh chết người thì sao?"

Như kiểu mắng Tiêu Phàm là đồ khỉ da vàng, Tô Ấu Vi muốn trực tiếp đánh chết!

Tiêu Phàm nhàn nhạt nói:

"Nếu đánh chết coi như bọn họ xúi quẩy! Vi Vi, ngươi chờ một lúc rồi cứ việc xuất thủ, có chuyện gì thì ta xử lí."

"Ừ."

Bây giờ hai người đang trong trạng thái ẩn thân, Tô Ấu Vi nhanh chóng giải trừ ẩn thân, rồi lên một nơi cao hơn.

"Các vị!"

Tô Ấu Vi gọi bằng tiếng Anh.

Một lượng lớn người diễu hành nhìn thấy nàng.

Bây giờ độ nổi tiếng của Tiêu Phàm cùng Tô Ấu Vi cũng rất cao, rất nhiều người lập tức nhận ra Tô Ấu Vi, không ít người chửi ầm lên.

"Ra khỏi nước M!"

"Tô Ấu Vi ngươi và Tiêu Phàm mau cút ra ngoài!"

Rất nhiều người sợ yêu thú lớn mạnh, nhưng đối với Tiêu Phàm hay bọn Tô Ấu Vi, ở đây có rất nhiều người không e ngại. Vì theo quan điểm của bọn hắn, nước M vẫn là bá chủ toàn cầu, không chút tranh cãi.

Chương 856 - Tiến Hóa

Tô Ấu Vi hít sâu một hơi nói :

"Các vị, trước đây không lâu, không ít người tiến hóa cấp SSS của nước M các ngươi đã đến nước H. Chúng ta xuất hiện ở bên này của các ngươi là không nên sao? Bây giờ các ngươi làm vậy là không tốt. Tất cả các ngươi về nhà đi có được không?"

Chỉ có Tô Ấu Vi đứng ra, không có Tiêu Phàm, lại thêm thế mạnh người đông, những người du hành căn bản không để Tô Ấu Vi vào mắt.

"Tô Ấu Vi, ngươi muốn chúng ta tản ra cũng được, ngươi đứng ở đó nhảy thoát y đi."

"Ý kiến này hay, ta đồng ý!"

"Mau khiêu vũ, bằng không thì mau cút khỏi nước M chúng ta!"

Rất nhiều lớn tiếng nói các từ ngữ thô tục.

Sắc mặt Tô Ấu Vi lạnh xuống.

Tiêu Phàm truyền âm cho Tô Ấu Vi:

"Vi Vi, ngươi có thể tập trung ra tay, đánh chết ba hay năm trăm người đều không sao.'

"Được."

Tô Ấu Vi chuẩn bị động thủ.

Đúng lúc này, trong đám người có người đối Tô Ấu Vi mở hắc thương.

"Đùng, đùng!"

Đối phương nổ súng hai lần liên tiếp, hai viên đạn bắn về phía Tô Ấu Vi.

Tiêu Phàm đã thể hiện sức mạnh mạnh mẽ trước mặt mọi người, nhưng Tô Ấu Vi thì không, trên mạng nói sức mạnh của Tô Ấu Vi không tệ, có thể đây chỉ là tin đồn.

"Hừ!"

Tô Ấu Vi hừ lạnh một tiếng.

Hai viên đạn bị nàng nắm trong tay.

"Các ngươi thật quá đáng, ta rất tức giận!"

Một giây sau Tô Ấu Vi như là khủng long bạo chúa xông vào bên trong bầy cừu.

"Răng rắc, răng rắc!"

"Phốc!"

Người xung quanh Tô Ấu Vi không ngừng ngã xuống đất, một số trong bọn hắn bị gãy xương toàn thân, có người trái tim bị nổ, thổ huyết rồi ngã xuống đất bỏ mình.

Vừa rồi Tô Ấu Vi dùng thần niệm bao phủ những người này, người nào có phát ngôn vô cùng quá đáng, nàng từng cái đều ghi tạc tiểu Bổn Bổn bên trên.

"Lão bà, sức mạnh của ngươi tăng lên rất nhiều nha."

Tiêu Phàm truyền âm nói.

Tô Ấu Vi tu vi võ đạo cấp bậc tông sư viên mãn, dị năng cấp Đại Tông Sư, lại thêm bảo vật mạnh mẽ, nàng đã có được sức chiến đấu cấp Võ Vương.

Tiêu Phàm có sức chiến đấu cấp Võ Vương trung kỳ, Tô Ấu Vi chỉ yếu hơn một cấp là Võ Vương sơ kỳ, nhưng khả năng hồi phục của nàng mạnh hơn Tiêu Phàm nhiều, khả năng tiếp tục tác chiến của Tô Ấu Vi cũng không phải chỉ mạnh hơn một chút.

"Có người chết."

"Trốn, mau trốn!"

"A!"

Tiếng kêu thảm thiết và tiếng kêu rên vang lên liên tục, tốc độ tấn công của Tô Ấu Vi rất nhanh, mỗi giây đều có mấy chục người ngã xuống đất.

"Đùng, đùng!"

Một người nào đó trong đám người cố găng phản kích Tô Ấu Vi bằng súng, nhưng căn bản là vô dụng, vừa nổ súng đã lập tức bị giết.

"Mau dừng lại!"

"Mau dừng lại, nếu không chúng ta sẽ nổ súng."

Không ít cảnh sát hét lớn.

Trong mắt Tiêu Phàm lấp lóe tia sáng, bóng dáng hắn xuất hiện, hắn đang bay lên không trung, trên người hắn tỏa ra uy lực đáng sợ.

"Các ngươi thử nổ súng đi!"

Giọng nói băng lãnh của Tiêu Phàm vang lên.

Sắc mặt của đám cảnh thay đổi rõ rệt.

Không chỉ Tô Ấu Vi đến, thế mà Tiêu Phàm cũng ở đây.

Yêu thú cấp Võ Vương mạnh bao nhiêu bọn hắn cũng biết, Tiêu Phàm lại giải quyết được hai con yêu thú cấp Võ Vương nên giải quyết bọn hắn nhất định rất dễ dàng.

Đến súng thần công cũng không thể giết được Tiêu Phàm, khẩu súng lục nhỏ của bọn hắn là vô dụng.

"Trốn, mau trốn."

"Chúng ta chỉ là dân thường, các ngươi không thể làm như vậy."

Rất nhiều người vô cùng hoảng sợ.

Bọn hắn muốn chạy trốn, nhưng nào có dễ dàng như vậy.

Chỉ năm phút đồng hồ ngắn ngủi, hơn vạn người đã ngã xuống, có người thì gãy một hai gãy xương, nhưng có đến bốn năm trăm người đã tử vong.

Trong vô số người ngã xuống, Tô Ấu Vi đứng ở đó, nhìn nàng trong yếu đuối, nhưng nụ cười của nàng lại khiến nhiều người sợ hãi.

"Nói chuyện nhẹ nhàng thì các ngươi không nghe. Như bây giờ nói chuyện, các ngươi hẳn là nghe hiểu được. Từ trước đến nay, Phàm ca lười so đo với các ngươi, các ngươi còn tưởng rằng chúng ta không dám nhằm vào các ngươi?"

Tô Ấu Vi nhàn nhạt nói, giọng nói của nàng truyền ra xa xa.

"18 người tiến hóa cấp SSS của nước M các ngươi có ý đồ giết Phàm ca. Nếu Phàm ca xảy ra chuyện, đến lúc đó ta không chỉ đơn giản là xuất thủ. Tàu sân bay của các ngươi, căn cứ quân sự của các ngươi, giới chính trị, quân giới, giới kinh doanh, toàn bộ từng nhân vật đứng đầu đều sẽ bị chôn vùi! Chớ hoài nghi năng lực của ta, sức mạnh của những người tiến hóa cấp SSS hợp lại cũng không tệ, dù chia ra đều không phải là đối thủ của ta!"

Nói đến đây, Tô Ấu Vi bay lên.

"Đùng!"

Một giây sau, Tô Ấu Vi dùng toàn lực chém một phát về phía mặt đất.

Mặt đường xi măng bị cắt ra, trên mặt đất xuất hiện vết nứt dài ba mươi, bốn mươi mét, rộng nửa mét, sâu bảy tám thước.

"Tê!"

Vô số người hít vào một ngụm khí lạnh.

Một kiếm này của Tô Ấu Vi nếu như chém về phía đám người, trong nháy mắt liền có thể chém chết hơn nghìn người, đoán chừng không tới mười giây liền có thể chém chết trên vạn người.

Chương 857 - Thảo Luận

"Quả nhiên sức mạnh của Tô Ấu Vi cực kì mạnh!"

"Rất có thể Nàng cũng có được sức mạnh cấp Võ Tông!"

"Nước M muốn giết Tiêu Phàm, điều này chọc giận Tô Ấu Vi, nữ nhân nổi giận thật kinh khủng, nhiều người chết như vậy.

Vô số người thảo luận ầm ĩ trên mạng.

Một số phóng viên đang livestream, bọn hắn có cũng không xảy ra chuyện gì, Tô Ấu Vi cũng không có cấm bọn hắn tiếp tục

livestream.

"Vi Vi, mau tới đây chụp hình."

Tiêu Phàm đáp xuống đất, hắn ngồi xuống rồi kêu Tô Ấu Vi.

"Ừ."

Tô Ấu Vi khéo léo đến bên cạnh Tiêu Phàm.

"Tách tách!"

Tìm một góc độ không tệ, hai người nhanh chóng chụp chung một tấm ảnh.

…

"Không phải Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi quá ngông cuồng rồi sao, Tô Ấu Vi dám đả thương rất nhiều người dân chúng ta!"

"Quân đội của chúng ta ở đâu rồi? Tàu sân bay và máy bay chiến đấu của chúng ta ở đâu vậy!"

"Ngạo mạn, quá mức ngạo mạn, nhất định phải bắt họ trả một cái giá thật đắt!"

...

Nhiều người M quốc đã xem buổi livestream trên Internet, họ vô cùng tức giận.

Thông qua livestream, họ thấy trong một ngày này rất nhiều người bị Tô Ấu Vi đánh ngã gục trên mặt đất, sau đó la hét thảm thiết, nhưng họ cũng không biết có rất nhiều người đã chết. Trong lúc đó những phóng viên quay hình trực tiếp cũng chỉ dám theo dõi từ đằng xa, đương nhiên họ cũng không nhìn rõ được tình hình tại hiện trường.

"Ức hiếp người quá đáng, ức hiếp người quá đáng!"

"Từ khi nào M quốc chúng ta lại dễ bị ức hiếp đến nhường này! Lập tức điều động quân đội hành động đi, Tiêu Phàm, còn có cả Tô

Ấu Vi nhất định phải trả một cái giá thật đắt!"

Cùng lúc đó Đại thống lĩnh M quốc đang ở bên trong boongke ninh cũng phải gầm lên trong lúc phẫn uất cực độ.

"Các ngươi muốn chúng ta trả cái giá đắt ra sao?"

Giọng nói của Tiêu Phàm vang vọng khắp boongke an ninh.

Trong một giây tiếp theo, Tiêu Phàm đã dịch chuyển thẳng đến bên trong boongke an ninh. Nhưng boongke an ninh nằm sâu dưới lòng đất, làm sao Tô Ấu Vi, và cả Tiêu Phàm có thể dịch chuyển được khoảng cách xa đến thế.

"Ngươi--"

Các lãnh đạo cấp cao của M quốc chợt thay đổi sắc mặt.

Ngay lập tức một số nhân viên an ninh rút súng và nhắm vào Tiêu Phàm.

Nhưng Tiêu Phàm chỉ nhìn họ và nói với nụ cười nửa miệng:

"Các ngươi chỉa thứ đồ chơi này vào ta là đang muốn làm trò cười cho ta sao? Chi bằng các ngươi thử nổ súng xem!"

Một số nhân viên an ninh đã hạ tay xuống trong lúc bối rối.

Vừa rồi họ theo phản xạ có điều kiện mà giơ súng, nhưng đối mặt với Tiêu Phàm, đừng nói là súng, cho dù họ có lái một chiếc xe tăng tới thì cũng vô dụng mà thôi.

"Có vài người đi xa quá giới hạn, nên vừa rồi Tô Ấu Vi mới giết mấy trăm người đó."

"Nếu M quốc các ngươi vẫn không phục, vậy cứ tiếp tục thôi. Kết quả xấu nhất sẽ không gì ngoại trừ một cuộc chiến tranh hạt nhân, nhưng nếu tất cả các quốc gia đều rơi vào cảnh diệt vong, vậy đến lúc đó ta sẽ đứng lên thống nhất toàn cầu."

Tiêu Phàm vẫn bình tĩnh mà nói.

Ngược lại Đại thống lĩnh M quốc và những người khác đã há hốc mồm.

Tô Ấu Vi không chỉ đánh bị thương người mà còn giết hàng trăm người dân họ ư?

Bấy nhiêu đủ để thấy rõ nhóm người Tiêu Phàm thực sự không ngần ngại ra tay tàn nhẫn.

Nếu một cuộc chiến tranh hạt nhân thực sự bị khơi mào, có thể đúng như những gì Tiêu Phàm đã nói, tất cả các quốc gia trên thế giới đều sẽ diệt vong, và sau đó Tiêu Phàm và những người khác sẽ thống nhất thế giới.

"Điều kiện sống của các ngươi ở đây cũng không tệ ha."

"Nhưng, khách tìm tới cửa nhưng các ngươi cũng không biết rót chén trà sao? Cho dù không có trà, pha tách cà phê cũng có thể thể hiện văn hóa hiếu khách của các ngươi đấy."

Tiêu Phàm ngồi xuống chiếc ghế sofa, trông hắn vẫn thản nhiên như cũ.

"Pha cho hắn một tách cà phê."

Đại thống lĩnh M quốc hít một hơi thật sâu rồi nói.

Tiêu Phàm mò đến đây đã mang đến cho họ áp lực cực lớn. Đặc biệt là khi xung quanh họ không có bất kỳ người tiến hóa cấp SSS nào, chỉ có một người tiến hóa cấp SS, nhưng người tiến hóa cấp SS chẳng là cái thá gì trước mặt Tiêu Phàm.

"Bây giờ mới nhớ ra."

"Binh lực của M quốc các ngươi đứng hàng đầu thế giới, chuyện này thì ai cũng phải công nhận, nhưng hiện tại thực lực của ta là số một thế giới, các ngươi cũng nên dành cho ta một chút tôn trọng."

Tiêu Phàm nói với giọng lạnh nhạt.

Cùng lúc đó Tô Ấu Vi ở bên ngoài boongke an ninh đang tra xét

tình hình trên Internet.

Trên mạng lưới Internet ở M quốc đã nổ ra từng làn sóng tranh cãi. Vô số người bày tỏ sự tức giận của mình, họ muốn Tiêu Phàm và những người khác phải trả giá thật đắt, muốn áp đặt lệnh chế tài nghiêm khắc lên Hoa Hạ, thậm chí còn chuyển mục tiêu sang những người Hoa Hạ đang cư trú tại M quốc.

Tô Ấu Vi cau mày.

"Ngươi lại gần đây một lúc!"

Tô Ấu Vi vẫy tay với một phóng viên đang đứng ở đằng xa.

Chương 858 - Lệnh Chế Tài

Tim người phóng viên càng đập nhanh hơn, tuy hắn sợ hãi nhưng đồng thời cũng hưng phấn chẳng kém, nếu lúc này hắn có thể phỏng vấn Tô Ấu Vi, vậy nhất định tên tuổi của hắn sẽ nổi tiếng khắp thế giới cho mà xem.

"Mau, chạy qua đó xem thử."

Phóng viên nọ mang theo chuyên viên quay phim của mình chạy nhanh lại gần Tô Ấu Vi, gần như chỉ trong tích tắc tần suất người theo dõi kênh trực tiếp của hắn đột nhiên tăng lên một cách điên cuồng.

"Tô Ấu Vi, xin hỏi hiện tại thực lực của ngươi đã đến cấp bậc nào rồi? Ngươi đã đánh đập nhiều người M quốc chúng ta một cách tàn nhẫn, chả nhẽ không sợ M quốc áp đặt các lệnh chế tài nghiêm khắc lên các ngươi ư."

Người phóng viên tên Alex, hắn mạnh dạn dò hỏi.

Tô Ấu Vi vẫn bình tĩnh, nàng nói:

"Ta bổ sung thêm cho ngươi một chuyện, ta không chỉ đánh đập khiến nhiều người họ tàn phế, mà còn giết chết mấy trăm người."

"Tê!"

Nghe xong câu trả lời của Tô Ấu Vi, nhiều người ngồi trước màn hình TV phải há hốc mồm, như thể vừa bị dội một chậu nước đá lớn.

Việc Tô Ấu Vi đánh bị thương nhiều người khiến họ tức giận, nhưng chẳng dừng lại ở đó, Tô Ấu Vi lại còn giết chết thêm mấy trăm người, lúc này ngược lại lửa giận của họ đã giảm đi rất nhiều. Sự tức giận được thay thế bằng sự sợ hãi.

"Tại sao?"

Alex run giọng hỏi tiếp.

Tô Ấu Vi trông thì nhu nhược và yếu đuối, nhưng một khi ra tay lại hung hăng chẳng ai bằng.

Tô Ấu Vi nói bằng giọng nhẹ nhàng:

"Tông Sư không thể bị sỉ nhục, nhưng họ xúc phạm Tông Sư đương nhiên phải giết. Nếu có bất cứ ai không phục, vậy ta ở ngay đây, các ngươi có thể tìm đến đây."

"Không phải M quốc không cấm súng sao? Vô luận là trăm ngàn người tới, hay là triệu người mang súng tới, ta đều chấp nhận các ngươi tới đây khiêu chiến!"

"Nếu các muốn chơi tới bằng xe tăng hay máy bay chiến đấu cũng được. Hoặc nếu các ngươi cảm thấy đánh nhau ở đây không tiện, vậy ta sẽ tới căn cứ hải quân của các ngươi, đến lúc đó các ngươi có thể điều động toàn động toàn bộ tàu sân bay tới cũng không việc gì."

Ngay lúc này vô số người đang ngẩn người, há hốc mồm trước TV. Tô Ấu Vi nói bằng tiếng Anh nên tất nhiên họ có thể nghe hiểu được. Tuy vẻ mặt Tô Ấu Vi rất bình tĩnh, nhưng những lời nàng nói thực sự ngông cuồng không gì sánh bằng.

"Tô u Vi, ngươi ...Ngươi nói những này là thực sự không coi M quốc của chúng ta ra gì ư?"

Alex cau mày rồi nói.

Tô Ấu Vi vẫn nhẹ nhàng mà nói:

"Theo như ta biết, một con yêu thú đã dễ dàng phá hủy một trong những chiếc tàu sân bay của các ngươi tại căn cứ Lưu Cầu."

"Thời thế đã thay đổi, các ngươi phải nhìn nhận rõ điều này."

"Một mình ta có thể đánh bại tất cả các hạm đội tàu sân bay của các ngươi."

Vô số người ngạc nhiên đến há hốc mồm trước TV.

Tô Ấu Vi cũng quá dũng mãnh rồi.

"Trời ạ, không ngờ Tô Ấu Vi lại mạnh đến vậy."

"Một mình đấu với tất cả các tàu sân bay, Tô Ấu vi thật điên rồ, ta thích rồi đấy."

"Ta đoán có lẽ người M quốc cũng đang bối rối lắm đây. Tàu sân bay mà họ luôn khoe khoang xem như đã vô dụng. Xem ra không dùng tới bom hạt nhân thì không làm gì được Tô Ấu Vi rồi."

Không ít người Hoa Hạ đã vượt tường lửa để hóng chuyện, chẳng mấy chốc tin tức đã lan truyền rộng rãi khắp cả nước, nghe được những lời này của Tô Ấu Vi khiến cư dân mạng Internet trong nước phấn khích mãi không thôi.

"Tô Ấu Vi, nhưng ngươi cũng đừng quên, chúng ta còn có những người tiến hóa vô cùng mạnh mẽ!"

Alex nghiêm túc nói.

Tô Ấu Vi cười tủm tỉm trước khi nói:

"Ta biết các ngươi có mười tám người tiến hóa cấp SSS, nếu họ cũng muốn khiêu chiến ta, mỗi trận ta có thể giao chiến với ba, hoặc năm người."

"Ngay cả khi họ xông lên cùng một lúc, ta cũng sẽ sẵn sàng nghênh

chiến!"

Tại đế đô của Hoa Hạ, Stanford và những người khác đang tụ tập với nhau.

Họ đã vượt tường lửa để theo dõi buổi livestream.

"Các ngươi thấy thế nào?"

Standford dò hỏi.

Gries đáp lại rất lạnh lùng:

"Nàng giết mấy trăm người chúng ta, còn làm bị thương hơn mười ngàn người khác, trước hết chúng ta cứ ăn miếng trả miếng với người dân nơi này rồi hẵng nói tiếp!"

Stanford cau mày nói:

"Đám người Tiêu Phàm hiện đang ở khu tự trị nhà đen, chả nhẽ chúng ta có thể không quan tâm đến sống chết của Đại thống lĩnh họ mà làm loạn sao?"

"Đám người Tiêu Phàm họ không phải quân nhân, nhưng chúng ta thì khác!"

"Huống hồ Tiêu Phàm là cô nhi, cha mẹ của Tô Ấu Vi cũng đã chết từ lâu. Họ có thể hành động không cố kỵ bất cứ điều gì, nhưng chúng ta thật sự có thể làm như vậy ư?"

Tất cả mọi người im lặng, nếu họ thật sự trả đũa bằng cách này, khả năng cao chiến tranh thế giới thứ ba sẽ nổ ra.

"Ở một mức độ nào đó thì Tô Ấu Vi làm như vậy rất có lợi với chúng ta, trong tương lai dân chúng sẽ nhận thức rõ hơn cường giả đứng đầu hung tợn đến nhường nào."

Chương 859 - Địa Vị

"Đồng thời địa vị của chúng ta cũng sẽ tăng lên!"

Standford nói tiếp.

Tất cả mọi người từng nghĩ tới, quả thật chuyện này có khả năng rất cao.

Cho dù họ trở thành người tiến hóa cấp SSS, nhưng M quốc cũng sẽ không cho rằng họ mạnh hơn hạm đội tàu sân bay, địa vị không bằng thực lực.

"Stanford, ý của ngươi là, chúng ta nên quay trở về ư?"

Ai đó đã hỏi.

Stanford nói:

"Chờ mệnh lệnh, ta đoán ắt hẳn mệnh lệnh cũng sẽ tới nhanh thôi."

…

"Tích tích!"

Ngay khi Stanford vừa dứt lời, điện thoại của họ đã đổ chuông.

"Là minh chủ."

Stanford trả lời điện thoại.

Joseph ở đầu bên kia điện thoại nói với giọng điệu u ám:

"Stanford, các ngươi ở nơi đó đừng làm gì xằng bậy, còn nữa, mau đáp ứng lời khiêu khích của Tô Ấu Vi đi."

"Sau đó rút khỏi đó và trở về nước!"

"Đây là mệnh lệnh của Đại thống lĩnh!"

Stanford nói:

"Minh chủ, nếu chúng ta không làm gì thì liệu người dân có gây rối hay không, đến lúc đó áp lực từ dư luận trong nước sẽ dữ dội đến nhường nào?"

Joseph nói:

"Tô Ấu Vi đã giết hàng trăm người, ngươi nghĩ những người đó ngu ngốc sao? Họ sẽ không mạo hiểm tính mạng của mình để biểu tình phản đối đâu."

“Còn nữa, chúng ta không thể tùy tiện dẫn dắt và kiểm soát dư luận.”

"Đoàn cố vấn đã có kết quả thảo luận nên các ngươi nhớ kỹ không được lộn xộn, nếu các ngươi gây rối ở đó, tổn thất chúng ta phải chịu sẽ càng lớn hơn."

"Tiếp theo rất có thể đám người Tiêu Phàm sẽ phá hủy tàu sân bay của chúng ta, lúc này chúng ta chỉ có thể nhẫn nhịn, không thể lật ngược thế cờ và trực tiếp phát động chiến tranh hạt nhân được."

Stanford hít sâu một hơi trước khi nói:

"Minh chủ, chúng ta sẽ trở về ngay lập tức!"

Stanford cúp điện thoại, hắn liếc nhìn đám người Gries:

"Các ngươi cũng biết mệnh lệnh của cấp trên ra sao rồi, ta biết tất cả mọi người đều khó chịu nhưng hiện tại chúng ta phải trở về nước ngay, đến thời điểm thích hợp chúng ta sẽ dạy cho Tô Ấu Vi một bài học nhớ đời!"

Gries và những người khác gật đầu.

Trong lòng họ bực bội không thôi, nhưng hiện tại thật sự họ cũng không dám ra tay tàn độc.

Ngay cả khi họ giết hàng trăm người Hoa Hạ để trả thù, nhưng chuyện này sẽ ảnh hưởng ra sao tới Tiêu Phàm và người của hắn? Huống chi những người dân M quốc đã tham gia biểu tình phản đối, đồng thời xúc phạm nhóm người Tiêu Phàm mới khiến Tô Ấu Vi có lý do ra tay, nhưng họ lại không có lý do gì để làm vậy.

"Tiêu Phàm, Tô Ấu Vi, các ngươi cứ chờ đó!"

"Chúng ta lập tức trở về M quốc, so tài cao thấp theo ý nguyện của các ngươi!"

Ngay sau đó nhóm người Stanford đã đưa ra phản hồi trên Internet.

Trong lúc Alex vẫn đang phỏng vấn Tô u Vi, đột nhiên một giọng nói lạ lẫm vang lên trong tai nghe của hắn.

"Tô Ấu Vi, ta đã nhận được tin, nhóm người tiến hóa cấp SSS M quốc chúng ta đang chuẩn bị trở về nước nhà, họ muốn ngươi tiếp tục chờ ở đây."

"Đến lúc đó, họ sẽ quyết đấu với Tiêu Phàm và ngươi!"

Alex nói.

Trước TV ánh mắt người dân M quốc sáng lên, khí thế của Tô Ấu Vi quá mạnh mẽ, hiện tại họ rất cần nhóm người Stanford ra mặt để trấn áp Tô Ấu Vi.

Tô Ấu Vi đáp lại với giọng điệu lạnh nhạt:

"Ta vẫn giữ câu nói kia, năm người trong bọn họ có thể tùy ý ra sân, hoặc nếu họ muốn giao đấu cùng một lúc cũng không thành vấn đề!"

"Đương nhiên ta không thể đánh bại mười tám người chen chúc nhau ra đòn, nhưng ta cũng không phải chỉ có một mình."

Alex lại nói:

"Tô Ấu Vi, chiến đấu ở đây cũng không tốt lắm, chi bằng các ngươi tìm một khu đất rộng rãi trống trải trước rồi hẵng bắt đầu thi đấu, ngươi thấy thế nào?"

"Sao cũng được!"

Tô su Vi nói, cũng không để ý quá nhiều.

Cùng lúc đó Đại thống lĩnh M quốc trầm giọng nói trong boongke an ninh:

"Tiêu Phàm, người của chúng ta chuẩn bị trở về nước, chả nhẽ ngươi không muốn ra ngoài xem một chút?"

Tiêu Phàm chỉ cười nhạt rồi nói:

"Không cần gấp, chờ họ lên máy bay thì ta rời đi cũng không muộn, hiếm khi ta tới đây, đương nhiên muốn ngồi thêm một chốc nữa."

"Đại thống lĩnh chi bằng ngươi dẫn ta đi thăm thú chung quanh một lát?"

Sắc mặt Đại thống lĩnh M quốc âm trầm, nơi này là nơi mà Tiêu Phàm có thể tùy tiện tham quan sao?

"Hẹp hòi."

Tiêu Phàm lắc đầu.

Mười phút sau, Stanford và những người khác lên một chiếc máy bay, đây là một chiếc máy bay đặc biệt do phía M quốc điều phối và chuẩn bị với tốc độ nhanh nhất.

"Oanh!"

Máy bay cất cánh rời khỏi đó nhanh chóng.

"Tiêu Phàm, những người tiến hóa M quốc chúng ta cũng đã rời đi, ngươi cũng có thể đi rồi, sau này ngươi cũng đừng tới đây nữa, nơi này không hoan nghênh ngươi."

Đại thống lĩnh M quốc trầm giọng nói.

Tiêu Phàm đứng dậy, hắn cười nhạt rồi nói:

"Đại thống lĩnh, đến hay không đến đây không phải do ta quyết định, mà quan trọng là các ngươi nghĩ gì, muốn làm gì."

Chương 860 - Quyết Định

"Các ngươi tìm tới đây công khai, muốn khiêu chiến hay gì đó cũng dễ thôi, mọi người giải quyết bằng kiếm thật súng thật. Nhưng nếu lén lút tới, đừng trách chúng ta khai hỏa tàu sân bay."

Một người đứng bên cạnh hỏi:

"Tiêu Phàm, vậy tất cả mọi chuyện, ngươi thừa nhận ngươi chính là kẻ ở đã phá hủy chiếc tàu sân bay tại Lưu Cầu đúng chứ?"

Tiêu Phàm nhìn sang người nọ:

"Ngươi có ý kiến gì sao?"

Đối phương chịu đựng ánh nhìn hung ác của Tiêu Phàm, không nói nên lời nữa.

"Tiêu Phàm, xin mời!"

Đại thống lĩnh M quốc nói với giọng điệu nghiêm nghị.

"Cà phê hơi đắng, lần sau ta tới nhớ cho nhiều đường hơn."

Tiêu Phàm cười nhẹ rồi nói, sau khi nói xong thì bóng dáng biến mất không thấy tăm hơi chỉ trong tích tắc.

"Oanh!"

Đại thống lĩnh M quốc nhặt vật gì đó bên cạnh rồi ném mạnh nó xuống đất trong lúc giận dữ tột độ.

Lần này mặt mũi của họ cũng mất hết rồi.

"Đại thống lĩnh, có lẽ Tô Ấu Vi đã cố ý nói lời ngông cuồng, suy cho cùng chỉ để phô trương thanh thế mà thôi. Chưa chắc nàng có thể đấu tay đôi với nhóm cường giả cấp SSS của chúng ta."

"Hơn nữa, nàng còn đồng ý họ cùng nhau nghênh chiến."

Một người đứng bên cạnh nói.

Sắc mặt Đại thống lĩnh M quốc càng đen hơn, hắn chỉ có thể hi vọng đám người Stanford sẽ không thua kém quá nhiều, chỉ khi họ giành được chiến thắng thì mới có thể giữ lại chút thể diện.

"Ngăn chặn những luồng ý kiến liên quan từ phía dư luận!"

Đại thống lĩnh M quốc nói, giọng điệu nặng nề vô cùng.

Hiện tại nhất định rất nhiều người đang theo dõi tình hình thông qua livestream, nhưng ắt hẳn tổng số không vượt quá một trăm triệu, hắn cũng không hi vọng càng nhiều người hơn nữa thấy được buổi livestream này.

"Vâng!"

Sức ảnh hưởng của M quốc vẫn khiến người khác phải giật mình, chẳng mấy chốc các luồng sóng dư luận đã bị khống chế, đồng thời nhiều video liên quan trên mạng lưới Internet phương Tây cũng biến mất ngay sau đó. Đương nhiên một số điểm nóng dư luận còn lại cũng bị phanh phui rất nhanh.

Có thể thấy phòng kén thông tin là thứ đáng sợ. Ngay cả khi mọi người xem được livestream, nhưng họ cũng không thể phát tán nó trên Internet, đương nhiên họ không có khả năng tổ chức các cuộc biểu tình phản đối.

—— Đương nhiên lúc này cũng chẳng có ai đứng ra tổ chức.

Việc Tô Ấu Vi thực sự dám giết người đã dọa sợ mọi người, mặc dù nhiều người trong số họ tức giận vô cùng, nhưng họ cũng không ngu ngốc đến mức đem tính mạng của mình ra để chơi đùa.

Trong một khoảng thời gian ngắn, trên Internet phương Tây dường như chưa từng xảy ra những chuyện thế này.

Cùng lúc đó, phía chính phủ Hoa Hạ cũng cố tình bắt đầu phong tỏa mọi nguồn tin.

Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đang chiếm được ưu thế, và thật chẳng khôn ngoan chút nào nếu truyền bá thông tin kích thích M quốc

vào thời điểm này, dẫu sao thực lực của M quốc cũng mạnh mẽ vô cùng. Nếu cuộc chiến tranh thế giới thật sự nổ ra thì chuyện gì sẽ kéo đến ngay sau đó?

"Vi Vi, thật không nhìn ra ngươi lại hung hãn như vậy."

Tiêu Phàm đến bên cạnh Tô Ấu Vi, hắn ôm Tô Ấu Vi và hôn nàng trước khi cười và nói.

Tô Ấu Vi cũng trao cho Tiêu Phàm một ánh nhìn mềm mại.

"Ngươi muốn nói ta là nữ hán tử sao?"

"Ta chỉ muốn cho họ biết, ngoại trừ ngươi vẫn còn có những cường giả khác ở Hoa Hạ, tránh cho họ không giữ được bình tĩnh tốn công đối phó ngươi."

Tô Ấu Vi nói.

Tiêu Phàm mỉm cười và đáp lại:

"Ta là một người có dị năng không gian. Chuyện ta am hiểu nhất là không phải là công kích hay phòng thủ, ta am hiểu nhất là chạy trốn. Họ mơ tưởng mới muốn bao vây giết ta."

"Phàm ca, vậy cũng không thể không đề phòng."

"Nếu có kẻ nào trong số họ phát điên rồi tấn công ngươi bằng bom hạt nhân thì phải làm sao?"

Tô Ấu Vi nói, bộ dạng nghiêm túc.

Tiêu Phàm gật đầu, quả thật không phải là hoàn toàn không có khả năng này.

Đúng là Tô Ấu Vi phô trương thực lực của mình cũng đảm bảo an của hắn hơn.

Thấm thoát đã mười mấy tiếng trôi qua.

Ngay lúc này chiếc máy bay chở theo Stanford và những người khác đã đáp xuống sân bay ở Thủ đô Hoa phủ của nước M.

"Stanford, bọn người Tiêu Phàm đang ở trên chiếc du thuyền ở giữa sông Potomac."

Joseph vừa nhận được điện thoại thì đích thân ra sân bay đón.

Lúc này tâm trạng hắn đã căng thẳng vô cùng.

Stanford và những người khác đánh thắng trận này thì tốt, nhưng nếu họ thua thì hắn thân là minh chủ coi như chấm dứt tại đây luôn, dù sao cũng phải có người chịu trách nhiệm cho vết nhơ này mới được. Với tư cách là minh chủ của Liên minh ngươi Tiến hóa, ai là ứng cử viên sáng giá nhất để mang cái nồi này trên lưng ngoài hắn.

Rốt cuộc phía chính phủ cũng đã tốn không biết bao nhiêu tiền của đầu tư vào, nhưng họ đánh không lại, hắn không nhận trách nhiệm thì còn ai vào đây?

"Ừm."

"Minh chủ, ngươi yên tâm, nhất định chúng ta sẽ giành được chiến thắng."

Chương 861 - Níu Kéo Chút Thể Diện

"Minh chủ, nếu một chọi một thì chưa chắc chúng ta có thể đánh bại Tô Ấu Vi, nhưng nếu năm người trong chúng ta cùng lên một lúc, chúng ta cũng không tin Tô Ấu Vi là đối thủ của chúng ta!"

"Không sai, nàng còn dám đồng ý nghênh chiến cùng một lúc, lá gan cũng lớn quá rồi!"

Stanford và những người khác lần lượt nói.

Họ chưa bao giờ gặp phải thất bại, lúc này mỗi người trong họ đều tràn đầy tự tin.

Joseph đáp lại, tâm trạng nặng nề vẫn không giảm:

"Đến lúc đó các ngươi cứ thể hiện tất cả bản lĩnh mà mình có đi,

đừng nhìn Tô Ấu Vi là nữ nhân mà coi thường kẻ địch."

"Trong lúc các ngươi nghênh chiến trực diện, dù giết chết Tô Ấu Vi cũng không sao!"

Stanford và những người khác gật đầu đáp lại.

…

"Xem thời gian bây giờ, hẳn là người tiến hóa của chúng ta trở về rồi nhỉ?"

"Đã mười mấy giờ trôi qua rồi, hẳn phải trở về rồi, chúng ta có mười tám người tiến hóa cấp SSS, nhất định họ sẽ thành công tiêu diệt đám người Tiêu Phàm!"

"Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi thật quá ngông cuồng!"

Người dân M quốc trên Internet đang rất mong chờ trận chiến giữa Tô Ấu Vi và nhóm người Stanford, đương nhiên M quốc không cách nào kiểm soát được dư luận trong chuyện này.

Lãnh đạo cấp cao của M quốc cũng chỉ mong mỏi Stanford và những người khác giành được chiến thắng, dù không thể giết được Tô Ấu Vi, thì ít nhất họ cũng có thể kéo lại chút thể diện.

"Ô ô ô ô--"

Trong lúc xe cảnh sát đi trước dọn đường, Stanford và những người khác lái xe chạy thật nhanh đến nơi hai người Tiêu Phàm đang ở.

"Bây giờ xe cảnh sát đang mở đường ngay phía trước, vậy là các cường giả của chúng ta đã trở về thật rồi."

"Các ngươi nhất định phải giành thắng lợi!"

Hình ảnh và video xe cảnh sát dọn đường được lan truyền rộng rãi trên Internet lập tức thu hút được càng nhiều người bàn luận, hiện có rất nhiều người đang quan tâm đến trận chiến này.

Người M quốc hiếm khi quan tâm đến những chuyện khác, nhưng

Tô Ấu Vi ra tay đã tát thật mạnh vào mặt mũi M quốc. Từ trước đến nay chỉ có M quốc luôn là nước bắt nạt nước khác, từ khi nào đến lượt người khác bắt nạt M quốc? Lần này hành động của nhóm người Tiêu Phàm đã làm tổn hại đến lợi ích của họ!

Tuy nhiên Tô Ấu Vi quá mạnh, nàng giết chết hơn mười ngàn người họ, nhưng họ cũng không dám cầm súng nhắm vào Tô Ấu Vi, vì vậy chỉ có thể gởi gắm toàn bộ hy vọng vào nhóm cường giả cấp SSS như Stanford và đồng bạn của hắn.

"Đại thống lĩnh, đám người Stanford đã trở lại, chốc nữa họ sẽ giao chiến với Tô Ấu Vi ở giữa sông. Ngài có phân phó gì không?"

Có người chạy tới trước mặt Đại thống lĩnh M quốc báo cáo.

"Nhất định chúng ta phải cho người quay lại rõ ràng, nếu người của chúng ta thắng thì cổ động tuyên truyền, nếu thua thì phải giải quyết trong âm thầm!"

Đại thống lĩnh M quốc nói với giọng nghiêm nghị.

"Đại thống lĩnh, ta tin tưởng người của chúng ta nhất định giành được thắng lợi. Dù thực lực của Tô Ấu Vi lợi hại nhường nào cũng không có khả năng gánh nổi nhiều người cùng lên một lúc!"

"Toàn lực xuất thủ sẽ tiêu hao rất nhiều năng lượng, kéo theo hiệu quả chiến đấu cũng sẽ giảm sút!"

Người đứng trước mặt Đại thống lĩnh M quốc nói, hắn là một võ giả cấp SS.

"Ừm!"

Đại thống lĩnh M quốc gật đầu.

Đám người Stanford có xe cảnh sát dọn đường nên không phải chịu cảnh kẹt xe, chừng nửa giờ sau họ đã đến bờ sông. Lúc này, họ thấy một chiếc du thuyền trôi lênh đênh giữa sông, chiếc du thuyền này trông không lớn lắm, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi ngồi trên du thuyền đang thưởng thức bữa tối dưới ánh nến.

"Chồng, họ đến rồi."

Tô Ấu Vi liếc nhìn nhóm người Stanford trước khi nói.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu, ngay sau đó giọng nói của hắn vang lên ngay bên tai Stanford và đồng bạn của hắn:

"Mỗi một lần các ngươi ra tay, không được vượt quá năm người."

"Những người còn lại phải chờ đợi ở trên bờ!"

"Nếu các ngươi làm trái với quy tắc, chúng ta sẽ rời đi ngay lập tức."

Tiêu Phàm sở hữu chiến lực Võ Vương trung kỳ, dù một mình hắn có thể đấu với mười người, nhưng hắn cũng đặt lòng tin tuyệt đối vào Tô Ấu Vi có thể đấu tay đôi với năm người khác.

Phía Stanford họ có mười tám người tiến hóa cấp SSS, chẳng những thế hắn đoán nhất định sẽ có cường giả cấp SSS từ các quốc gia khác âm thầm tìm tới. Hành Dương Quốc, Đế quốc Anh Luân, và những quốc gia còn lại hiện tại đều có cường giả cấp SSS, có điều Tiêu Phàm cũng không nắm rõ rốt cuộc tổng cộng có bao nhiêu người.

Ngoài ra, M quốc cũng không thiếu các cường giả cấp SS và S. Cứng đối cứng, cuộc đối đầu trực diện hôm nay khiến Tiêu Phàm không mấy hài lòng, đặc biệt là khi cả Trương Lâm, Từ Đông và Hắc Vương đều không có mặt ở đây lúc này.

"Minh chủ, bao nhiêu người trong chúng ta sẽ lên trước đây?"

Stanford dò hỏi, Joseph cũng đang có mặt ở đây.

Joseph nói với giọng điệu nặng nề:

"Các ngươi là người cấp tiến hóa SSS, các ngươi càng hiểu rõ cách thức chiến đấu hơn ta, các ngươi có thể tự thương lượng với nhau."

Stanford nhìn sang một người trong số họ.

Chương 862 - Cách Thức Giao Chiến

Ngay lập tức người này hiểu ý giải phóng một kết giới cách âm.

"Ý tưởng của ta là thế này, trước tiên bốn người trong chúng ta sẽ nghênh chiến, nếu thua, đội thứ hai cũng gồm bốn người sẽ ra sân, sau đó lần lượt là đội thứ ba rồi đội thứ tư đều gồm năm người!"

"Nếu các ngươi có ý tưởng khác thì có thể nói ra."

Stanford rất nghiêm túc thảo luận.

Gries nói:

"Đội trưởng, bốn người trong chúng ta trực tiếp lên luôn sao? Không phải làm vậy là quá coi trọng Tô Ấu Vi sao, chưa chắc nàng đã mạnh đến nhường này."

"Nói không chừng chỉ cần ba người chúng ta thôi cũng có thể hạ gục nàng trong ba chiêu!"

Một người khác lại nói:

"Đội trưởng, ta lại nghĩ năm người trong chúng ta trực tiếp xông lên luôn, nói không chừng còn có thể nhân lúc nàng bị trói buộc không kịp trở tay mà đánh chết nàng luôn."

"Đội trưởng--"

Những người khác cũng lần lượt lên tiếng.

Kết quả thảo luận cuối cùng chính là năm người sẽ nghênh chiến cùng một lúc! Suy cho cùng họ vẫn nên đánh bại hoặc giết chết Tô Ấu Vi ngay trong lượt đấu đầu tiên mới là tốt nhất. Mặc dù nhiều người đánh một người, có giành chiến thắng cũng chẳng vẻ vang là bao, nhưng cũng chính Tô Ấu Vi đã tự đề xuất bản thân nàng có thể chấp nhận được cách thức giao chiến như vậy.

"Gries, vừa bắt đầu các ngươi đừng nên quá hấp tấp."

"Vẫn nên thăm dò bản lĩnh của Tô Ấu Vi trước tiên!"

Stanford dặn dò.

Gries nằm trong danh sách nhóm tham chiến đầu tiên, là do hắn kiên quyết yêu cầu được lên trước.

"Ừm."

Chẳng mấy chốc, nhóm đầu tiên gồm năm người đạp lên mặt nước, vọt tới hướng hai người Tiêu Phàm đang đứng, ngay lập tức Tô Ấu Vi cũng lao ra khỏi chiếc du thuyền.

"Mau nhìn ở phía đó!"

"Là nhóm người tiến hóa của chúng ta!"

"Cố lên! Cố lên!"

Không ít người M quốc đang tụ tập bên bờ sông, họ thấy đám người Gries, nhưng đáng tiếc hiện tại là ban đêm nên không nhìn rõ lắm.

"Phân thân!"

Chẳng mấy chốc khoảng cách ngày càng được rút ngắn, cùng lúc đó Tô Ấu Vi đã tạo ra một phân thân giống y hệt mình, trong khi bản thể thật của nàng trốn xuống nước.

Trong lúc đó phân thân vẫn tiếp tục tiến lên trước. Phân thân này có một phần năm lực lượng của Tô Ấu Vi, nó có thể bộc phát các đòn tấn công mạnh mẽ nhưng một khi bị phá hủy sẽ gây ra tổn thương không nhỏ cho bản thể thật của Tô Ấu Vi.

Nhưng Tô Ấu Vi cũng không quan tâm. Nàng nắm giữ dị năng thân bất tử nên đương nhiên khả năng phục hồi cũng kinh người vô cùng, tuy tiêu hao một phần năm lực lượng khiến bản thể thật của nàng bị một chút tổn thương cũng không gây ra ảnh hưởng gì quá lớn!

"Các ngươi sẽ chết!"

Phân thân của Tô Ấu Vi nói với giọng lạnh lẽo.

Đồng thời trên người nàng cũng tản mát ra một luồng khí tức khủng khiếp. Tuy phân thân của Tô Ấu Vi không thể bộc phát

những đòn tấn công ở cấp bậc Võ Vương, nhưng ngay lúc này khí tức toát ra từ phân thân của nàng đã không khác biệt so với cấp bậc Võ Vương

—— Ngụy trang khiến khí tức của mình mạnh hơn, đây là một loại thủ đoạn cao siêu do một cường giả từ dị giới phía Tiêu Hải đã dạy cho Tô Ấu Vi.

"Ngươi quá ngạo mạn rồi!"

"Giết!"

Cả năm người Gries đều ra chiêu cùng một lúc.

Họ cũng không nương tay, ngay lập tức tung ra đòn tấn công mạnh nhất của mình. Theo góc nhìn của họ, có lẽ họ có thể bắt giữ Tô Ấu Vi chỉ bằng một đòn này! Ngay cả khi họ không thể bắt được người, nhưng lấy công làm thủ cũng sẽ giữ cho họ an toàn.

Ngay trước khi bắt đầu, Stanford dặn dò họ phải kiềm chế, nhưng căn bản là họ không nghe vào tai, họ cho rằng nếu mình giải quyết Tô Ấu Vi thì công lao sẽ thuộc về họ.

"Oanh!"

"Hưu!"

Năm đòn công kích áp đảo với khí thế cực lớn lao về phía Tô Ấu Vi, suy cho cùng năm người họ đều là những cường giả cấp SSS.

"Ngay lúc này!"

Trong tích tắc khi Gries và những người khác đồng loạt ra tay, bản thể thật vẫn luôn ẩn núp của Tô Ấu Vi cũng đã tấn công, ngay lập tức phi kiếm rực rỡ bắn lên trời từ trong nước.

"Oanh!"

"Phốc!"

Phân thân của Tô Ấu Vi đã bị phá hủy. Cùng lúc đó, phi kiếm của Tô Ấu Vi cũng xuyên thủng ngực của một người trong số họ.

Đòn công kích của Tô Ấu Vi đã đạt đến cấp bậc Võ Vương, nếu đám người Gries liên hợp với nhau phòng thủ thật tốt thì Tô Ấu Vi cũng sẽ không đạt được mục đích nhanh đến vậy. Nhưng thay vào đó họ sẽ tấn công bằng tất cả sức mạnh của mình!

Khi họ đang dùng toàn lực mà tấn công nàng thì cũng là lúc hàng phòng ngự của họ yếu hơn bao giờ hết. Nếu kinh nghiệm chiến đấu của họ phong phú hơn, đương nhiên họ sẽ không phạm sai lầm ở cấp độ này, tuy nhiên họ chỉ mới trở thành người tiến hóa cấp SSS cách đây không lâu. Hơn nữa họ cũng không được những cường giả hàng đầu hướng dẫn.

"Chuyển!"

Tô Ấu Vi đã điều khiển kiếm chém bay đầu một người, nhưng lúc này nàng cảm nhận được bản thân vẫn còn thừa rất nhiều lực lượng, thế là ngay lập tức điều khiển phi kiếm đánh tới Gries đang ở gần nàng nhất.

Chương 863 - Đâm Xuyên Qua Tim

"Phốc!"

Gries là một cường giả thuộc tính hỏa, lúc này sự chú ý của hắn đều tập trung vào phân thân của Tô Ấu Vi, sau khi hắn thấy phân thân của Tô Ấu Vi đã bị tiêu diệt thì vui mừng không thôi.

"Đã xảy ra chuyện gì thế?"

Gries chạm vào ngực mình.

Dường như có thứ gì đó chui vào trong ngực hắn.

"Máu!"

Gries lần mò được một bàn tay dính máu, trong mắt hắn tràn ngập sợ hãi tột cùng, chỉ trong giây tiếp theo đau đớn kịch liệt đã lan truyền khắp toàn thân.

Tuy phi kiếm của Tô Ấu Vi không đủ mạnh nên không thể xuyên

thủng qua cơ thể Gries, nhưng cũng không thể phủ nhận trái tim của Gries đã bị đâm xuyên!

"Cứu .... cứu ta."

Ánh mắt Gries nhìn quanh ngập trong nỗi sợ hãi.

Ngay sau đó Tô Ấu Vi bay lên khỏi mặt nước, sau đó lao thẳng tới vị trí của Gries và những người khác. Tô Ấu Vi đã chém chết hai trong số năm người, lúc này dù buộc phải lấy cứng chọi cứng thì nàng cũng sẽ không sợ hãi!

…

Gries bị đâm xuyên thủng qua tim, đồng thời sinh mệnh của hắn cũng bị rút cạn nhanh chóng.

"Hưu!"

Tô Ấu Vi đến gần hơn, đồng thời nàng dùng tinh thần niệm lực kéo theo phi kiếm ra ngoài.

Gries đã cận kề cái chết, đương nhiên hắn không thể ngăn được tinh thần niệm lực của Tô Ấu Vi.

"Trốn đi, chạy mau!"

"Gries và một người khác đã bị giết chết!"

Ba cường giả còn lại hoảng hốt không thôi

Trận đấu vừa mới bắt đầu, nhưng hai người trong họ đã bị Tô Ấu Vi giết chết chỉ trong nháy mắt, chỉ còn lại ba người, dũng khí của họ cũng bị cuốn đi tan thành mây khói rồi.

Ngay sau đó hai trong số họ đã chọn rút lui và trốn thoát. Người còn lại do dự trong chốc lát và bị tụt lại phía sau.

"Chết đi!"

Kẻ thù bị bỏ quên chỉ còn lại một mình, tất nhiên Tô Ấu Vi sẽ không bỏ qua cơ hội này, sau khi phi kiếm nhận được lực lượng

cường đại tràn đầy, nó lao tới muốn giết người chạy cuối cùng.

Nếu ba người liên thủ phòng ngự thì hoàn toàn có thể chống đỡ một lúc lâu, nhưng nếu một mình chống đỡ đòn công kích của Tô Ấu Vi là chuyện không thực tế chút nào.

"Phốc!"

Đối thủ của Tô Ấu Vi đã phòng thủ bằng tất cả sức lực còn lại, nhưng chỉ trong chốc lát phi kiếm của Tô Ấu Vi đã xuyên thủng hàng phòng ngự của hắn. Ngay sau đó phi kiếm đâm thẳng vào trước ngực hắn và xuyên thủng qua lưng hắn!

"Ngươi--"

Trong mắt người nọ tràn ngập nỗi tuyệt vọng.

Nhưng Tô Ấu Vi hoàn toàn phớt lờ hắn, nàng đuổi theo hai đối thủ phía trước đã chạy trốn được một khoảng cách xa nhất định với tốc độ còn nhanh hơn họ.

"Chúng ta nhận thua!"

Cả hai đồng thanh gầm lên.

"Đồ vô dụng."

Tô Ấu Vi khẽ khịt mũi.

Bây giờ nếu đối thủ đã nhận thua, ngược lại nàng cũng không tiếp tục đuổi giết nữa, dù sao họ cũng chỉ đang tỉ thí với nhau, đương nhiên đây cũng không phải một trận quyết đấu sinh tử.

Quyết đấu cho phép đối phương nhận thua.

Hai người chạy thục mạng đến bờ bên kia, lúc này sắc mặt họ đã hơi tái nhợt, rõ ràng thời gian chiến đấu rất ngắn nhưng lại có thể dọa họ kinh hãi tột độ.

Năm người trong số họ nghênh chiến, và ba người trong số đó đã bị giết ngay sau đó. Nếu họ chậm chân một chút thôi, đương nhiên kết cục cũng không thoát khỏi cái chết.

"Các ngươi--"

Sắc mặt Stanford và những người khác trông cực kỳ xấu xí.

Trong khi hai người vừa chạy trốn trở về trông như sắp khóc tới nơi.

"Đội trưởng, thực lực của Tô Ấu Vi quá mạnh mẽ, chẳng những thế nàng cũng rất quỷ quyệt, chẳng biết lấy phân thân từ đâu ra để gài bẫy chúng ta."

Một trong hai người run giọng kể lại.

Họ đã trở thành những người tiến hóa cấp SSS, đương nhiên họ rất có lòng tin vào bản thân, nhưng Tô Ấu Vi ra tay đã nói cho họ biết rằng họ đến cùng cũng chỉ đến nhường này!

Sắc mặt Stanford xám xịt, hắn nói:

"Ta đã dặn dò các ngươi phải kiềm chế lại, trước tiên phải thăm dò thực lực của Tô Ấu Vi, phải bảo vệ tốt bản thân mới là quan trọng nhất."

"Nhưng tại sao các ngươi cũng không nghe vào tai hả?"

Hai người không còn lời nào để nói, làm sao họ biết Tô Ấu Vi lại mạnh như vậy, không những thế kinh nghiệm chiến đấu của nàng còn phong phú hơn họ rất nhiều.

"Chồng, ngươi xem ta biểu diễn thế nào?"

Tô Ấu Vi trở lại du thuyền, nàng cười hì hì rồi nói.

Tiêu Phàm ôm chầm lấy Tô Ấu Vi, hôn nàng một cái rồi mỉm cười nói:

"Ngươi biểu diễn tốt vô cùng. Ba người tiến hóa cấp SSS M quốc đã chết, bấy nhiêu đủ để khiến họ phẫn hận trong một thời gian."

Mặc dù tỷ lệ thành công của chất lỏng tiến hóa cấp SSS cao hơn nhiều, đồng thời chi phí đầu tư cũng giảm xuống, nhưng mỗi liều chất lỏng tiến hóa cấp SSS vẫn có giá trị cực kỳ cao.

Hện tại Tiêu Phàm cũng không biết chi phí của chất lỏng tiến hóa cấp SSS dao động ra sao, nhưng lúc trước chi phí của một ống chất lỏng tiến hóa cấp SS đã từng lên đến ba trăm triệu triệu đô la Mỹ.

Chương 864 - Kéo Dài Thời Gian Chiến Đấu

Ngay cả khi giá thành phải trả cho dịch tiến hóa cấp SSS chỉ có ba trăm triệu đô la Mỹ, nhưng khi cân nhắc đến tỷ lệ thành công, ắt hẳn chi phí bồi dưỡng nên một người tiến hóa cấp SSS không thể dưới một tỷ đô la Mỹ. Vậy tính ra ba người tiến hóa trị giá ba tỷ đô la Mỹ.

M quốc không thể sử dụng máy in tiền chạy bằng năng lượng hạt nhân mà không bị hạn chế, và tổn thất hàng tỷ đô la Mỹ cũng là tổn thất rất, rất lớn đối với M quốc.

"Vi Vi, ngươi muốn dùng sinh mệnh linh dịch hay không?"

Tiêu Phàm dò hỏi thông qua truyền âm.

"Chồng à, ta không cần, ta có dị năng thân bất tử, đương nhiên năng lực khôi phục cũng mạnh kinh người, đợi họ thương lượng một hồi xong xuôi thì ta cũng có thể khôi phục hoàn toàn rồi."

"Dù họ lập tức phái thêm người tới, vậy ta cũng có thể trì hoãn một khoảng thời gian."

Tô Ấu Vi đáp lại thông qua truyền âm.

Nếu xét về khả năng tác chiến kéo dài thời gian, Tiêu Phàm còn lâu mới sánh bằng Tô Ấu Vi.

"Ừm."

Tiêu Phàm gật đầu.

Chẳng mấy chốc đám người Stanford đã phái ra nhóm thứ hai nghênh chiến, nhóm thứ nhất đã chết ba người, họ không đành lòng nhận thua dễ dàng như vậy. Hơn nữa có kinh nghiệm từ lượt

đấu trước, lần này họ sẽ càng thận trọng hơn.

"Tô Ấu Vi, tiếp tục đi!"

"Lần này ngươi đừng nghĩ sẽ dễ dàng đánh bại được chúng ta!"

Một trong năm người thuộc nhóm thứ hai nói với giọng lạnh lùng, rõ ràng sức mạnh tổng thể của nhóm họ mạnh hơn nhóm đầu tiên một chút. Cộng thêm việc chắc chắn Tô Ấu Vi đã tiêu tốn rất nhiều năng lượng trước đó, mặc dù sự tự tin của họ đã bị dần bị bào mòn, nhưng lúc này cũng đã dần lấy lại sự tự tin.

"Hưu!"

Tô Ấu Vi rời khỏi chiếc du thuyền.

Tuy lúc này nàng vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, nhưng lực lượng của nàng luôn được cải thiện hơn sau mỗi một giây, đồng nghĩa với việc nàng có thể khôi phục hoàn toàn như lúc trước chỉ sau một hoặc hai phút nữa.

Thâm chí nếu có một thanh máu trên đỉnh đầu, trong khi khả năng hồi phục của người khác là $+1+1$, trái lại khả năng hồi phục của Tô Ấu Vi ước tính là $+100+100$, và vẫn đang tăng lên dữ dội.

"Tô Ấu Vi, ngươi quá độc ác!"

"Ngươi giết người của chúng ta, ngươi cũng đừng được toàn vẹn trở lại!"

Nhóm năm người trong đợt thứ hai đi ra ngoài, tâm trạng ai nấy kích động vô cùng.

"Các ngươi dốc toàn lực ra tay thử xem."

Tô Ấu Vi đáp lại, giọng nói vẫn lạnh nhạt như cũ.

"Giết!"

Năm người hành động rất nhanh, họ không muốn cho Tô Ấu Vi cơ hội hồi phục.

Tuy nhiên lần này năm người đều không dùng hết toàn lực. Đặc biệt là một người trong số họ, hắn có dị năng kết giới, căn bản là hắn cũng không ra tay công kích mà chỉ chịu trách nhiệm che chắn cho mọi người trong lúc chiến đấu.

Nếu tình thế cứ tiếp diễn thế này, Tô Ấu Vi muốn giết họ cũng không phải chuyện dễ dàng, nhưng ngược lại lực công kích của họ thấp, đương nhiên họ muốn giết chết Tô Ấu Vi cũng khó khăn chẳng kém.

"Vợ à, dường như họ đang muốn khiến ngươi hao phí lực lượng."

"Vậy chi bằng ngươi thỏa mãn họ."

Tiêu Phàm truyền tin cho Tô Ấu Vi.

"Đã biết!"

Tô Ấu Vi và họ chiến đấu rất "ác liệt", nhìn thì thấy đôi bên đánh nhau rất sôi nổi, nhưng thực tế lực lượng của Tô Ấu Vi vẫn đang không ngừng khôi phục trong lúc chiến đấu. Nguyên nhân cũng bởi vì tốc độ khôi phục của Tô Ấu Vi bỏ xa các đối thủ của nàng, trong khi lúc này lực lượng của họ vẫn đang tiếp tục suy yếu.

Thấm thoát đã mười phút trôi qua.

Mồ hôi túa ra trên trán Tô Ấu Vi, thoạt nhìn tình trạng của nàng có vẻ kém hơn, nhưng đây chỉ là do nàng ngụy trang mà thôi.

"Ta thấy trong lượt đấu này chúng ta đang bất phân thắng bại?"

Tô Ấu Vi mở miệng trước.

"Tô Ấu Vi, không phải là ngươi không chống đỡ được nữa chứ? Không phải ngươi muốn chúng ta thay đồng loạt nghênh chiến sao? Sớm như vậy liền sợ hãi rồi à?"

Một người phụ nữ trong số năm người chế giễu.

Tô Ấu Vi hừ lạnh một tiếng:

"Ai chịu không được hả? Ta chỉ hơi nóng mà thôi, ta thấy các

ngươi mới là kẻ không nhịn được nữa!"

"Tô Ấu Vi, ai thừa nhận thì đều là chó!"

Người phụ nữ phản bác kịch liệt với lời của Tô Ấu Vi.

Nhưng Tô Ấu Vi cũng không lập tức đồng ý.

"Sao nào, ngươi không dám chứ gì? Xem ra ngươi thật sự không chống đỡ được nữa!"

"Ai nói ta không dám!"

Tô Ấu Vi nói với giọng lạnh lùng:

"Ta có thể chống đỡ cho đến lúc ngươi hộc máu!"

"Được, vậy xem trong chúng ta ai sẽ chịu thua trước!"

Các đối thủ của Tô Ấu Vi càng vui sướng hơn, năm chọi một, họ cũng không tin bấy nhiêu người họ hợp lại cũng không đấu lại được Tô Ấu Vi.

Dần dần lúc này đã là hai mươi phút sau.

Lúc này sắc mặt Tô Ấu Vi trở nên hơi tái nhợt, tần suất nàng ra tay cũng giảm đi rất nhiều, trong khi đó trạng thái các đối thủ của nàng vẫn tốt hơn nhiều. Nhưng vẻ yếu ớt của Tô Ấu Vi chỉ là ngụy trang mà thôi, nàng đã hồi phục hoàn toàn, nhưng lực lượng các đối thủ của nàng đã tiêu hao bảy mươi đến tám mươi phần trăm sức mạnh.

Chương 865 - Chiến Đấu

Ai sợ hãi trước chính là chó, nhưng các đối thủ Tô Ấu Vi đương nhiên sẽ không sợ hãi, theo góc nhìn của họ, chắc chắn Tô Ấu Vi sẽ phải gục ngã trước.

Lại thêm năm phút nữa trôi qua, lúc này Tô Ấu Vi đã không còn công kích nữa.

Sắc mặt nàng xám xịt.

Tiêu Phàm trên chiếc du thuyền cũng đứng lên, như thể sẵn sàng giải ra tay cứu người bất cứ lúc nào.

"Oanh!"

Các đối thủ của Tô Ấu Vi vẫn đang tấn công không ngừng. Nhưng lúc bấy giờ sắc mặt của họ cũng xấu xí không kém, họ đã tiêu hao gần chín mươi phần trăm lực lượng, đồng nghĩa với việc họ không thể chống đỡ được thêm bao lâu nữa.

"Ấu Vi, được rồi."

"Nếu tiếp tục, có khả năng họ sẽ nhận thua."

Tiêu Phàm đã truyền âm cho Tô Ấu Vi.

"Được rồi!"

Tô Ấu Vi dốc toàn lực công kích, phi kiếm trong cơ thể nàng phóng ra ngoài chỉ trong nháy mắt.

"Phốc phốc phốc!"

Hàng phòng ngự của đối phương vốn đã rất yếu, Tô Ấu Vi lại ra đòn đoạt mạng, trong nháy mắt đã có ba người bị nàng giết chết!

"Ta đầu hàng!"

"Ta đầu-"

Hai người còn lại kinh hãi đến tột độ, họ lập tức đầu hàng.

Nhưng đột nhiên một người trong số họ hét to, và trước khi người còn lại kịp hét lên, phi kiếm trong tay Tô Ấu Vi đã xuyên thủng qua cơ thể hắn.

"Thật đáng tiếc."

Tô Áu Vi thu hồi phi kiếm, nàng nhìn người cuối cùng với ánh mắt tiếc nuối.

"Ngươi, ngươi không thể giết người."

Người cuối cùng nói trong lúc kinh hãi vô cùng.

…

Tô Ấu Vi lạnh lùng nói:

"Nếu ngươi đã nhận thua, theo quy củ ta sẽ không giết ngươi, ngươi trở về đi, đến lượt nhóm tiếp theo."

Cuối cùng người này vô cùng hoảng loạn rời đi, trong lúc trở về bờ biển, mấy lần hắn không khống chế được mà lao vào trong nước.

"Minh chủ, hu hu."

Tên sống sót này là một người đàn ông, nhưng khi trở về bờ, hắn lập tức gục xuống và bật khóc. Vừa rồi thật sự rất đáng sợ, vốn dĩ họ chiếm ưu thế nhưng chẳng mấy chốc bốn người bạn đã bị giết chết, nếu hắn chậm một chút có lẽ cũng sẽ chết theo.

Vẻ mặt Joseph sa sầm lại.

Vẻ mặt bọn người Stanford cũng vô cùng khó coi.

Mười tám cao thủ cấp SSS bọn hắn tới đây thì đã có bảy người chết trong hai trận chiến, thiệt hại này quá thê thảm.

"Các ngươi đừng đánh nữa, kết thúc ở đây đi. Ta sẽ chịu trách nhiệm."

Joseph hít một hơi thật sâu.

Hắn không ngờ Tô Ấu Vi quá nham hiểm, hơn nữa năng lực tác chiến liên tục của Tô Ấu Vi còn mạnh như vậy. Trước đó đã đánh một trận, trận thứ hai lại có năm cao thủ họ kiệt sức và bị giết, có trời mới biết Tô Ấu Vi còn có thể kiên trì được bao lâu nữa. Trước mắt còn có mười một cao thủ cấp SSS, họ còn có thể ổn định cục diện, nếu lại có người tử vong thì tiếp theo sẽ có tình huống gì đây? Tổn thất quá lớn, lớn đến mức họ khó có thể chấp nhận được.

Tiêu Phàm đoán họ tốn ít nhất một tỷ đô la Mỹ để bồi dưỡng người tiến hóa cấp SSS, nhưng chi phí thực tế để nuôi dưỡng một người bây giờ là khoảng hai tỷ đồng. Chi phí khoảng một tỷ rưỡi, còn có năm trăm triệu phải rơi vào túi tiền của rất nhiều người, phần này cũng là chi tiêu thực sự của quốc gia.

Tổn thất bảy người tiến hóa cấp SSS là mất hẳn một trăm bốn mươi tỷ đô la Mỹ. Hơn nữa trong thời gian ngắn dù tốn thêm một trăm bốn mươi tỷ đô la Mỹ nữa cũng không thể bồi dưỡng thêm bảy người tiến hóa cấp SSS. Muốn bồi dưỡng người tiến hóa cấp SSS đòi hỏi phải có nguồn tài nguyên đặc thù nhưng một số nguồn tài nguyên đặc thù trên toàn cầu đều rất ít, trong thời gian ngắn nếu mua sắm số lượng lớn thì giá cả sẽ tăng vọt. Nếu tình huống như vậy xuất hiện thì chi phí cho việc bồi dưỡng một người tiến hóa cấp SSS cũng sẽ tăng theo, có thể tăng tới năm tỷ thậm chí là mười tỷ.

“Minh chủ, có lẽ Tô Ấu Vi không chống đỡ nổi rồi.”

“Minh chủ, để cho chúng ta đi đi, nếu tình hình không ổn chúng ta lập tức đầu hàng!”

Mấy người bọn Stanford lần lượt nói, cứ như vậy nhận thua họ không cam lòng, họ cảm thấy vẫn còn cơ hội. Có thể nãy là lần cuối cùng mà Tô Ấu Vi bộc phát sức mạnh rồi!

Joseph nhíu mày:

"Các ngươi chắc chắn còn muốn tiếp tục thử sao?”

Stanford nói:

“Chỉ cần chúng ta tiêu hao hơn một nửa sức mạnh chúng ta sẽ lập tức nhận thua và rút lui, tuyệt đối sẽ không cho nàng ta có cơ hội.”

Joseph suy nghĩ một lát rồi nói:

“Vậy các ngươi xong lên đi!”

“Vút vút!”

Bọn người Stanford xông ra ngoài, thực lực nhóm người họ mạnh

nhất, nhưng ngược lại lúc này lòng tin họ yếu nhất.

“Chồng à, xem ra họ còn chưa từ bỏ ý định. Ta sẽ đánh với họ một trận nữa!”

Tô Ấu Vi dịu dàng nói. Tiêu Phàm khẽ gật đầu, sau khi bọn Stanford đánh xong thì tiêu hao một nửa lập tức đầu hàng, rất khó để giết họ nhưng cuộc chiến vẫn phải tiếp tục!

“Ầm ầm!”

Trên sông, Tô Ấu Vi và bọn người Stanford nhanh chóng đánh nhau.

Chương 866 - Không Có Cách Nào Làm Khó Được Nàng

Lúc này Tô Ấu Vi đã phát huy toàn bộ thực lực, trực tiếp liều mạng với bọn Stanford, thanh phi kiếm mang theo kiếm quang không ngừng đánh về bọn Stanford, nhưng với khả năng phòng ngự rất mạnh, bọn Stanford có thể chống đỡ được. Công kích của họ cũng bị Tô Ấu Vi tránh đi hoặc chống lại được, hơn nữa Tô Ấu Vi có bảo vật phòng ngự rất mạnh, xung quanh cơ thể nàng luôn có một vòng bảo hộ.

“Dường như có bảy người chết rồi."

“Không ngờ thực lực của Tô Ấu Vi cũng mạnh như vậy.”

“Lúc trước Tô Ấu Vi đã giết chết, còn đánh tàn phế rất nhiều người của chúng ta, xem ra cục tức này chỉ có thể nuốt xuống, chúng ta không có cách nào làm khó được nàng.”

“Sau này ta sẽ là fan hâm mộ của Tô Ấu Vi.”

Bên bờ sông có rất nhiều người bàn luận sôi nổi, ban đầu rất nhiều người họ tức giận, nhưng giờ mỗi người trong số họ lại trở nên hòa nhã hơn. Bảy người tiến hoá cấp SSS cấp đều chết trong tay Tô Ấu Vi khiến họ nhận ra thực tế. Vốn dĩ họ đã quen với việc ai có nắm đấm lớn người đó là lão đại. Căn cứ vào điểm này, quan

niệm bây giờ của họ đều thay đổi, nếu Tô Ấu Vi mạnh thì hâm mộ Tô Ấu Vi cũng không có gì sai.

Tô Ấu Vi cũng không ngờ, sau chuyện này sự nổi tiếng của nàng ở nước M tăng lên rất nhiều, số lượng người hâm mộ gần bằng những ngôi sao tên tuổi. Ở rất nhiều quốc gia khác trên thế giới, sự nổi tiếng của nàng cũng tăng lên.

“Năng lực tác chiến liên tục của Tô Ấu Vi mạnh như vậy sao. Người tu luyện và người tiến hóa khác biệt lớn như vậy sao?”

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, vẻ mặt bọn Joseph vô cùng nghiêm trọng. Chiến đấu quyết liệt như vậy mà Tô Ấu Vi vẫn chịu đựng được.

“Stanford, các ngươi tiêu hao gần một nửa rồi sao? Đã vậy thì lập tức đầu hàng đi.”

Joseph lớn tiếng nói.

Tô Ấu Vi vừa ra tay vừa nói:

“Stanford, ta cảm thấy các ngươi đừng nghe hắn. Đừng thấy giờ ta ra tay mạnh mẽ, quả thật ta là giả bộ, ta sắp không chịu nổi rồi.”

Bọn Stanford ngầm bàn bạc, chống đỡ thêm một lát nữa. Họ cố chống đỡ thêm vài phút nữa thì tiêu hao chỉ đạt tới sáu mươi phần trăm! Rõ ràng vẻ mặt Tô Ấu Vi trở nên kém đi, tần suất công kích cũng giảm đi rất nhiều, bọn Stanford hơi do dự.

Có nên tiếp tục nữa không? Nếu từ bỏ vào lúc này thì thật đáng tiếc, Tô Ấu Vi đã tiêu hao rất lớn, rất có thể thật sự chống đỡ không nổi. Nhưng nếu không từ bỏ, nói không chừng cũng sẽ có người trong họ chết!

“Đội trưởng, hay là bỏ đi? Chúng ta đừng bị Tô Ấu Vi lừa nữa.”

Nội bộ bọn Stanford truyền âm trao đổi, trong năm người đã có hai người muốn chấm dứt, ngược lại ba người khác không tỏ thái độ ngay.

“Phù phù!”

Đúng lúc này, cơ thể Tô Ấu Vi dừng lại, nàng phun ra một ngụm máu. Tiêu Phàm ở trên du thuyền cũng đột nhiên đứng lên:

"Vi Vi, nếu không chịu nổi ngươi không cần gắng gượng, ngươi nhận thua thì chúng ta vẫn thắng."

“Chồng à, ta còn chịu đựng được. Chỉ là vừa rồi hơi mất tập trung, vấn đề nhỏ này ta nhất định sẽ thắng.”

Tô Ấu Vi thở hổn hển nói.

“Chúng ta tiếp tục đi!”

Ba người bọn Stanford nhanh chóng đưa ra quyết định. Vốn dĩ hai người quyết định muốn buông tha nhưng lòng tin tăng lên, Tô Ấu Vi lại nôn ra máu, điều này là cổ vũ rất lớn đối với họ.

“Phù phù!”

Vài phút sau, bọn Stanford tiêu hao tới bảy mươi phần trăm, trong lòng họ dao động, nhưng lúc này Tô Ấu Vi đã bị thương. Trước đó Tô Ấu Vi đã bị nội thương, lần này Tô Ấu Vi bị ngoại thương, kiếm khí của họ đã để lại vết thương rất lớn trên cánh tay Tô Ấu Vi. Máu tươi nhanh chóng nhuộm đỏ ống tay áo Tô Ấu Vi.

“Vi Vi, mau nhận thua đi!”

Tiêu Phàm quát to.

“Chồng à, ta uống một giọt Sinh Mệnh Linh Dịch. Họ đã tiêu hao rất nhiều rồi, chắc chắn họ sẽ nhận thua.”

Nói xong Tô Ấu Vi nhanh chóng uống vào một giọt Sinh Mệnh Linh Dịch.

“Tranh thủ thời gian, đừng cho nàng ta có thời gian khôi phục!”

“Dù không thể giết chết nàng, cũng phải để cho nàng nhận thua!”

Bọn Stanford âm thầm trao đổi với nhau, họ tăng tốc tấn công, vì vậy tốc độ tiêu hao của họ càng nhanh, rất nhanh bọn Stanford đã tiêu hao tới tám mươi phần trăm. Toàn thân Tô Ấu Vi có vài vết

thương, nàng đã không thể nào tấn công được nữa, toàn là liều mạng né tránh các đòn tấn công.

“Bà xã, họ đã tiêu hao rất nhiều, có lẽ đã đạt tới chín mươi phần trăm.”

Tiêu Phàm truyền âm cho Tô Ấu Vi.

Tô Ấu Vi bị thương hoàn toàn là do nàng cố ý. Sau khi giảm bớt lực đánh, Tô Ấu Vi đã khôi phục sức mạnh đã tiêu hao. Nàng có được cơ thể bất tử, vết thương nhỏ này đối với nàng mà nói không đáng nhắc tới.

…

…

"Stanford, các ngươi đã tiêu hao đến tám phần rồi nhỉ? Thế mà chưa chịu đầu hàng à? Không đầu hàng là chết đấy."

Tô Ấu Vi nói. Nàng vừa nói vừa đánh nên không tránh kịp mà bị đánh trúng, thanh đao kia đâm sâu vào vai nàng khoảng hai tấc.

Chương 867 - Cười Duyên

"Ha ha, Tô Ấu Vi, ngươi muốn bọn ta đầu hàng sao? Ngươi như này rồi mà còn muốn bọn ta đầu hàng á, nằm mơ đi."

Ai đó trong đám Stanford cười lớn rồi nói.

"Phụt!"

Tô Ấu Vi rút thanh đao trên vai ra, màu sắc của thanh đao không đúng lắm, thanh phi đao này được tẩm độc, hơn nữa còn được tẩm kịch độc.

"Thanh đao này có độc. Xem ra ta phải đầu hàng rồi, ta thừa nhận…"

Tô Ấu Vi tỏ vẻ sẽ nhận thua ngay lập tức.

“Giết!”

Đám Stanford đã ngấm ngầm chuẩn bị, ngay lúc Tô Ấu Vi đang định nhận thua thì họ lập tức buông bỏ phòng ngự, dốc toàn lực tấn công.

Dù phi đao đã được tẩm độc, nhưng thực lực của Tiêu Phàm rất mạnh, hắn vẫn còn những thứ như Sinh Mệnh Linh Dịch, thế nên thuốc độc chưa chắc đã giết được Tô Ấu Vi. Kể cả chúng có ra tay thì cũng không thể đánh chết được Tô Ấu Vi, nhưng nếu Tô Ấu Vi cố phòng ngự hoặc né tránh thì chất độc sẽ phát tán với tốc độ nhanh hơn.

“Là lúc này.”

Điều mà Tô Ấu Vi đang chờ đợi khoảnh khắc đám Stanford từ bỏ phòng ngự.

“Giết!”

Tô Ấu Vi tung ra đòn tấn công mạnh nhất của mình, nàng có phần liều mạng nên đã khiến vết thương nặng hơn. Thanh đao của nàng trong phút chốc xuyên thủng cơ thể một người.

"Phụt!"

Lực lượng còn lại của thanh kiếm vẫn rất mạnh, nó lại tiếp tục đâm xuyên cơ thể một người khác, cùng lúc đó trên cơ thể của Tô Ấu Vi lại tăng thêm hai vết thương mới. Trong đó có một vết thương sâu có thể thấy được cả xương.

"Bị lừa rồi!"

Hai người đồng bạn tử vong khiến đám Stanford thầm ngạc nhiên và sợ hãi.

“Ta nhận thua!"

Đám Stanford lớn tiếng nói trước.

Tô Ấu Vi ngừng ra tay, nàng vẫn phải tuân theo quy định, bây giờ đang có rất nhiều người đang nhìn vào họ, nàng là đại diện cho

hình ảnh của nước H.

Trong lúc quyết đấu thì muốn làm gì thì làm, nhưng nếu đối thủ nhận thua mà nàng còn ra tay tấn công thì người dân các quốc gia khác sẽ nghĩ như thế nào về cao thủ của nước H?

"Tại sao các ngươi lại nhận thua chứ? Ta không thể kiên trì được nổi nữa đâu."

Tô Ấu Vi cười duyên rồi nói.

Sắc mặt của đám Stanford rất khó coi, họ lại mất thêm hai người nữa, lúc này họ cực kỳ cẩn thận, nhưng không ngờ vẫn có kẻ dám mắng Tô Ấu Vi.

"Tô Ấu Vi, Tiêu Phàm là người điên, ngươi cũng là kẻ điên. Ngươi là phụ nữ mà lại liều mình bị thương chỉ để giết người của bọn ta, ngươi không sợ để lại sẹo trên cơ thể của mình sao?"

Một người bên cạnh Stanford nói với vẻ mặt tối sầm.

Tô Ấu Vi điềm tĩnh nói:

"Đã vào trận quyết đấu thì đều là chiến sĩ, không có sự phân biệt nào giữa đàn ông và phụ nữ cả. Các ngươi vẫn còn ba người chưa đánh, có muốn đấu lại không?"

Stanford trầm giọng nói:

"Lần quyết đấu này coi như bọn ta thua. Bọn ta thừa nhận thực lực của các ngươi, các ngươi có thể rời khỏi nước M được rồi."

Ngay cả tổ đội năm người còn không đánh lại, thế thì ba người còn lại làm sao đánh được chứ? Huống hồ ba người còn lại là ba người có sức chiến đấu yếu kém!

“Đáng tiếc. Vốn dĩ ta định giết đủ đám người các ngươi để bù đắp lại toàn bộ mọi chuyện, nhưng xem ra lúc này đây không có cơ hội nữa rồi."

Tô Ấu Vi lắc đầu rồi nói.

Nàng đứng trên mặt sông, toàn thân đầy máu, như một nữ chiến thần giết chóc đến từ địa ngục.

"Từ nay về sau ta sẽ là người hâm mộ của Tô Ấu Vi. Quân đội đúng là phế vật mà! Thực lực chẳng những không bằng người ta, lại còn chẳng có mưu kế để bị hành ngược lại!"

Trên bờ sông có ai đó lên tiếng, vài người xung quanh hắn cũng gật đầu hùa theo.

Vẻ mặt của Stanford âm trầm, hắn nói:

"Tô Ấu Vi, ngươi đừng làm bậy, giờ này phút này, nước M của bọn ta vẫn là đất nước hùng mạnh nhất!"

“Các ngươi có thể cút rồi."

Tô Ấu Vi hừ nhẹ nói.

Đám Stanford nhanh chóng rút lui, chỉ sợ Tô Ấu Vi không kìm nén nổi lại đánh nữa, bây giờ họ cũng không có một chút tự tin nào để chiến đấu tiếp với Tô Ấu Vi.

Tô Ấu Vi đã giết chết một nửa trong số mười tám người tiến hóa cấp SSS!

"Chồng à, ngươi xem ta thể hiện thế nào?"

Tô Ấu Vi trở về du thuyền, Tiêu Phàm đau lòng ôm lấy Tô Ấu Vi, hắn biết chắc chắn rằng Tô Ấu Vi sẽ hồi phục, nhưng đau đớn do vết thương mang lại là điều khó tránh khỏi.

“Bà xã, ngươi lợi hại quá. Dù là ta tham gia trận đấu này cũng không có khả năng giết được chín người họ.”

Tiêu Phàm nói.

Hắn đang nói sự thật. Nếu là đánh với hắn, đám người Stanford chỉ cần cảm thấy tình thế không đúng thì sẽ sớm nhận thua, hắn muốn giết được chín người trong số bọn hắn, tuyệt đối là chuyện không có khả năng. Trước giờ Tô Ấu Vi chưa từng thể hiện thực lực mạnh mẽ của mình, hơn nữa nhìn nàng cũng rất yếu ớt, điều

này khiến Stanford và những người khác bối rối.

"Chồng à, tình huống trên mạng khá kỳ lạ, có rất nhiều người ở nước M nói rằng sau này họ sẽ là người hâm mộ của ta, họ đang làm gì vậy chứ?"

Tô Ấu Vi nghi ngờ lên tiếng.

Chương 868 - Máy Tính

Có một chiếc máy tính trên du thuyền, Tô Ấu Vi đang tập trung xem xét bình luận trên mạng.

"Đương nhiên là có rất nhiều người nước M không đồng ý với đất nước mình lắm. Hơn nữa, họ tôn thờ kẻ mạnh, ngay cả khi kẻ mạnh là kẻ thù của họ."

Chẳng có gì kỳ lạ cả. Biểu hiện của Tô Ấu Vi có thể gọi là bùng nổ, ba trận quyết đấu giết chết chín người, trận chiến này chắc chắn sẽ khiến Tô Ấu Vi nổi tiếng khắp thế giới.

"Cũng đúng."

Tô Ấu Vi khẽ gật đầu.

"Chồng à, ta cần nghỉ ngơi một chút, vết thương của ta không nghiêm trọng lắm chỉ mất khoảng một hai tiếng nữa là có thể hồi phục."

"Vi Vi!"

Vừa trở về khách sạn không bao lâu, Tiêu Phàm đã nhận được điện thoại của Lục Chí Hoành, hắn đã biết tình hình ở đây. Tuy lần này không có các trang web đưa tin, hơn nữa tất cả các chương trình phát sóng trực tiếp có liên quan đều bị chặn, nhưng Lục Chí Hoành là chỉ huy quân khu, hắn có kênh tin tức riêng.

"Tiêu Phàm, Ấu Vi hiện tại thế nào rồi?"

Vừa gọi điện tới, Lục Chí Hoành đã lập tức sốt sắng hỏi.

Tiêu Phàm đáp:

"Chú Lục, ngươi đừng lo lắng, Vi Vi không sao. Nàng rất mạnh chỉ là cố tình giả vờ để giết thêm vài kẻ địch mà thôi. Chắc khoảng một hoặc hai tiếng nữa vết thương của nàng sẽ hồi phục mà."

Lục Chí Hoành ở đầu bên kia điện thoại thở phào nhẹ nhõm.

"Tiêu Phàm, bây giờ Ấu Vi có thể nghe điện thoại không?"

Tiêu Phàm đáp:

"Chú Lục, nàng sẽ hồi phục nhanh hơn trong lúc tu luyện, hai giờ nữa ngươi hãy gọi lại sau."

"Được rồi."

Lục Chí Hoành cúp điện thoại.

“Năng lực hồi phục thật là một mạnh mẽ.”

Tiêu Phàm nghĩ thầm.

Hắn đã kiểm tra tình hình hiện tại của Tô Ấu Vi, khắp người nàng có mấy vết thương, có chỗ vết thương sâu đến lộ cả xương, hơn nữa Tô Ấu Vi còn trúng độc, nhưng vết thương vẫn khôi phục rất nhanh, ảnh hưởng của chất độc đối với nàng cũng rất yếu.

Tiêu Phàm thử tính, nếu tình huống như vậy xảy ra với hắn thì ngay cả khi có dùng Sinh Mệnh Linh Dịch hắn cũng sẽ không thể nào hồi phục trong vòng hai ba ngày được.

Hai giờ trôi qua nhanh chóng.

Tô Ấu Vi mở mắt ra, vết thương trên người nàng đã hoàn toàn biến mất, độc tố trong cơ thể cũng đã được đào thải.

"Ấu Vi, ngươi cảm thấy thế nào?"

Tiêu Phàm hỏi.

Tô Ấu Vi quyến rũ cười:

"Chồng à, ta cảm thấy rất tốt, ta có Bất Tử Chi Thân mà, càng sử dụng nó sẽ càng mạnh, hơn nữa trong lúc tu luyện ta cảm thấy tu vi của ta sắp đột phá. Chồng à, chúng ta nhanh chóng về nước đi."

Tiêu Phàm gật đầu, nếu Tô Ấu Vi sắp đột phá thì bọn hắn phải nhanh chóng về nước. Tô Ấu Vi thăng cấp ở huyện Lôi Sơn sẽ có lợi lớn cho linh huyệt.

“Vi Vi!”

Một cuộc điện thoại khác gọi đến, nhưng lần này không phải Lục Chí Hoành mà là Lục Bách Xuyên.

Tuy nước M đã áp đặt lệnh phong tỏa nhưng tin tức vẫn được gửi về nước H. Các tin tức liên quan hiện đang được đăng tải khắp trên mạng trong nước.

"Ông nội, ta không sao, ta đã hoàn toàn bình phục.”

Tô Ấu Vi nói với một nụ cười trên môi.

"Ông nội không sao chứ? Ta không có chuyện gì đâu, có Phàm ca ở bên cạnh quan sát nếu ta xảy ra chuyện gì thì hắn đã ngăn ta lại rồi."

Lục Bách Xuyên ở đầu bên kia điện thoại thở dài một hơi.

"Ấu Vi, ngươi không sao thì tốt rồi, ngươi đã làm rất tốt đó, rất có phong cách của ông nội ta khi đó, ha ha ha!"

…

Nước M, Cung Điện Đen.

Joseph và những người khác đang ở đây, họ cố ý kéo dài thời gian, đã hai giờ trôi qua, họ đoán rằng chắc là Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đã rời đi rồi.

“Đại thống lĩnh, nhóm người Tướng quân Joseph đã đến phòng họp rồi ạ.”

Người đứng cạnh Đại thống lĩnh nước M nói.

“Ừm.”

Đại thống lĩnh nước M khẽ gật đầu, hắn nhanh chóng đi vào phòng họp.

Thấy hắn đi vào, nhóm người Stanford vội vàng đứng dậy. Với tư cách là người tiến hóa cấp SSS, sức chiến đấu của bản thân họ mạnh hơn so với Đại thống lĩnh nước M rất nhiều, nhưng địa vị của họ kém xa.

“Mọi người ngồi xuống đi.”

Vẻ mặt của đại thống lĩnh nước M âm trầm, hắn nói:

“Tướng quân Joseph, chúng ta đều là người tiến hóa cấp SSS, chẳng lẽ thực lực của chúng ta so với Tô Ấu Vi có chênh lệch lớn như vậy sao?”

Mười tám người tiến hóa cấp SSS. Chín người đã chết trong trận quyết đấu, hơn nữa trên thực tế chỉ có mười lăm người tiến hóa ra tay. Dựa vào số người đã ra tay mà tính, thì tỷ lệ tử vong đạt đến sáu mươi phần trăm.

Joseph hít sâu một hơi rồi nói:

“Đại thống lĩnh, bọn ta đã phân tích rồi, thực lực của Tô Ấu Vi không mạnh như vậy, chắc là nàng đã sử dụng bảo vật đặc biệt để có thể nhanh chóng khôi phục thực lực, cho nên trong trận chiến vừa rồi nàng mới cố ý kéo dài để tiêu hao sức mạnh của bọn ta.”

Đại thống lĩnh nước M lạnh lùng nói:

“Chẳng lẽ lúc đó các ngươi không phát hiện ra sao? Lần thứ hai bị lừa, lần thứ ba vẫn bị lừa!”

Chương 869 - Video

Stanford nói:

"Đại thống lĩnh, chuyện này là do ta. Trong trận đấu Tô Ấu Vi đã

hộc máu, là một cô gái còn bị thương cho nên bọn ta đoán rằng nàng không kiên trì được bao lâu nữa. Bọn ta muốn buộc nàng nhận thua, không nghĩ tới…”

Joseph lắc đầu nói.

"Đại thống lĩnh, muốn trách thì cứ tính lên đầu ta, nhóm người Stanford cũng chỉ muốn cứu vãn thể diện cho đất nước. Bọn ta đã có người chết, nhưng nếu cuối cùng giành được chiến thắng, thể diện sẽ đỡ hơn rất nhiều.”

Sắc mặt đại thống lĩnh nước M thoáng dịu đi một chút.

“Các ngươi hãy nói tình huống lúc đó tỉ mỉ hơn chút đi!”

Nhóm người Stanford kể lại chi tiết một lần.

Đại thống lĩnh nước M âm thầm cau mày, dù hắn là người tiến hóa cấp SSS, hắn tham gia để nhằm vào Tô Ấu Vi, hắn cũng sẽ không dừng lại. Rõ ràng đã chiếm thế tốt, Tô Ấu Vi đã hộc máu và bị thương không nhẹ, nếu nhận thua trong tình huống này chẳng phải sẽ bị dân chúng mắng đến máu chó đầy đầu sao?

“Các ngươi nói ám khí được tẩm độc, Tô Ấu Vi sẽ trúng độc mà chết sao?”

Đại thống lĩnh nước M dò hỏi.

Joseph nói.

“Chắc chắn Tiêu Phàm có rất nhiều loại bảo vật, mặc dù ám khí được tẩm kịch độc, nhưng khả năng Tô Ấu Vi chết không cao. Tuy nhiên khoảng thời gian tiếp theo chắc là nàng chỉ có thể dưỡng thương!"

Đúng lúc này, có người gõ cửa tiến vào phòng họp.

“Đại thống lĩnh, Tiêu Phàm đã gưie một đoạn video, trong video là hắn và Tô Ấu Vi ở sân bay, họ chuẩn bị trở về nước H.”

Nói xong người vừa đến đưa một cái máy tính bảng cho Đại thống lĩnh nước M.

“Hửm?”

Đại thống lĩnh nước M xem video xong bỗng cau mày.

"Phát video này lên màn hình lớn đi!"

Ngay sau đó, Joseph và những người khác đã xem được video trên màn hình lớn. Trong video, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đang nắm tay nhau, nhưng đây không phải là vấn đề chính, vấn đề chính là sắc mặt của Tô Ấu Vi vô cùng tốt. Trên cánh tay và vai của Tô Ấu Vi, không hề có bất kỳ một vết thương nào.

“Sao có thể?”

Nhóm người Stanford không dám tin. Họ nhớ rõ, trên vai Tô Ấu Vi có một vết thương khá sâu, trên cánh tay trái có một vết thương sâu hơn, có thể thấy xương lộ ra ngoài. Nhưng trong video bây giờ cho thấy, trên người Tô Ấu Vi lại không có bất kỳ vết thương nào, thậm chí ngay cả vết sẹo nông cũng không có.

“Tác dụng của linh dược mạnh như vậy sao!”

“Tô Ấu Vi quá quỷ quyệt, nàng biết mình sẽ sớm hồi phục, cho nên nàng hoàn toàn không để ý đến chuyện bị thương trong trận đấu.”

“Nàng ta và Tiêu Phàm đều rất giỏi lừa gạt!”

Một số người trong đám Stanford lên tiếng.

Joseph cười khổ nói:

"Đại thống lĩnh, do ta bất cẩn thu thập thông tin không chính xác, ta không ngờ Tô Ấu Vi lại mạnh như vậy. Ta đề nghị từ chức Minh chủ Liên Minh Người Tiến Hóa.”

Đại thống lĩnh nước M gật đầu.

"Tướng quân Joseph, vì ngươi không làm tròn bổn phận, nên chúng ta đã mất đi chín chiến sĩ ưu tú, quốc gia càng thêm thiệt hại to lớn về tài sản. Ngươi thật sự không thích hợp để tiếp tục làm Minh chủ Liên Minh Người Tiến Hóa.”

Joseph trầm giọng nói:

"Đại thống lĩnh, ta muốn trở thành người tiến hóa cấp SS, sau đó đột phá thành người tiến hóa cấp SSS!"

“Hả?”

Đại thống lĩnh nước M thoáng kinh ngạc.

"Tướng quân Joseph, ngươi chắc không?"

Joseph nói:

"Việc mất mặt này, ta muốn tự mình đòi lại!”

Hắn biết rõ, nếu mình không lựa chọn như vậy, khả năng cao hắn sẽ phải ra tòa án quân sự, rất có thể phải đối mặt với án tù. Rất nhiều người dân nước M phẫn nộ, phải có ai đó chịu trách nhiệm, là Minh chủ Liên Minh Người Tiến Hóa, Joseph là người thích hợp nhất. Nếu hắn mạo hiểm trở thành người tiến hóa cấp SSS, chắc chắn sẽ không phải ngồi tù, nhưng để bồi dưỡng một người tiến hóa cấp SSS cũng không phải chuyện dễ dàng.

Đại thống lĩnh nước M trầm giọng nói:

“Tướng quân Joseph, ngươi hãy suy nghĩ cho kỹ. Tuổi ngươi không còn nhỏ, tỷ lệ thành công sẽ thấp hơn một chút. Trở thành người tiến hóa cấp SS có tỷ lệ tử vong rất cao, từ người tiến hóa cấp SS đến người tiến hóa cấp SSS, vẫn có tỷ lệ tử vong là sáu mươi phần trăm!"

Nếu tỷ lệ tử vong của cả hai kết hợp thì sẽ hơn tám mươi phần trăm, Joseph đã sáu bảy mươi tuổi, tỷ lệ tử vong của hắn rất có thể sẽ đạt đến chín mươi phần trăm.

Joseph nói:

"Đại thống lĩnh, ta chắc chắn!”

Chỉ cần không phải ra tòa án quân sự, dù chết thì hắn vẫn là anh hùng của quốc gia, con cháu đời sau của hắn sẽ không bị ảnh hưởng.

Đại thống lĩnh nước M im lặng trong chốc lát rồi nói:

"Vậy ngươi cứ thử xem sao, nếu thành công thì ngươi vẫn là Minh chủ Liên Minh Người Tiến Hóa!"

Minh chủ Liên Minh Người Tiến Hóa do người tiến hóa mạnh mẽ đảm nhiệm thì càng thích hợp hơn. Nhưng có thân phận địa vị cao, ai lại dễ dàng chịu thử trở thành người tiến hóa chứ? Binh lính bình thường thì không thể làm Minh chủ Liên Minh Người Tiến Hóa Giả được.

Chương 870 - Tụ Tập

Nước M là đất nước giai cấp, dù đã trở thành người tiến hóa cấp SSS, bây giờ Stanford họ cũng không thể chen chân vào giai cấp thống trị.

“Cảm ơn đại thống lĩnh!”

Joseph chào theo kiểu quân đội.

Đại thống lĩnh nước M trầm giọng nói:

"Tướng quân Joseph, bây giờ chúng ta chỉ có chín người tiến hóa cấp SSS, về vấn đề an toàn…"

Joseph tiếp lời:

"Đại thống lĩnh yên tâm, dù chúng ta không có người tiến hóa cấp SSS, bọn Tiêu Phàm cũng không dám tùy ý làm bậy. Dù sao nước M chúng ta cũng có năng lực tấn công hạt nhân mạnh nhất toàn cầu! Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi có thể không sợ điều này, nhưng vô số người dân nước H sợ, dựa vào phân tích của bọn ta, họ rất yêu nước.”

Đại thống lĩnh nước M khẽ gật đầu.

“Sau này các ngươi làm việc, nhất định phải cẩn thận! Hiện nay Tiêu Phàm đang tìm mọi cơ hội để làm suy yếu sức mạnh của chúng ta.”

“Vâng, đại thống lĩnh.”

Sau khi xác định Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đã lên máy bay, Joseph và những người khác lặng lẽ rời đi, họ trở về căn cứ Liên Minh Người Tiến Hóa.

Joseph bắt đầu nhanh chóng sử dụng dịch tiến hóa cấp SS, hắn muốn trở thành người tiến hóa cấp SS. Chất lỏng tiến hóa cấp SSS rất đắt và tỷ lệ thành công thấp khi sử dụng trực tiếp cho người bình thường.

“A!”

Joseph hét lên đau đớn.

Trở thành người tiến hóa cấp SS cũng không hề dễ dàng, để người bình thường trực tiếp trở thành người tiến hóa cấp SS, tỷ lệ thành công chỉ hơn bốn mươi phần trăm một chút. Ở độ tuổi của Joseph, hắn còn chưa đến bốn mươi phần trăm.

Nửa giờ trôi qua, cơ thể Joseph co giật dữ dội, máu không ngừng tuôn ra khỏi miệng hắn, gân xanh trên trán hắn nổ tung.

“Không ổn rồi!”

Mọi người trong phòng thí nghiệm nhanh chóng tiến hành cấp cứu, nhưng Joseph đã không thể chịu được, gen của hắn đã sụp đổ và tử vong.

…

Hơn mười mấy giờ sau, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi quay trở về nước H, máy bay của họ đã đáp xuống sân bay Ma Đô của nước H.

"Tới rồi."

"Tiêu tông sư và Tô nữ thần đã trở lại."

"Mọi người, chú ý kỷ luật."

Bên trong sân bay có hơn mười ngàn người đang tụ tập, họ đoán được chuyến bay mà Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đã cất cánh, rất nhiều

người đã đặc biệt từ vùng khác đến đây chờ.

Một mình Tô Ấu Vi đánh tàn phế, đồng thời chém chết chín người tiến hóa cấp SSS trong trận quyết đấu, chuyện này làm cho rất nhiều người nhiệt huyết sôi trào. Vốn dĩ nhiều người nước H cảm thấy Tô Ấu Vi không xứng với Tiêu Phàm. Nhưng bây giờ những thanh âm kia cơ hồ đều biến mất không thấy đâu.

Dư luận nước M rất lợi hại, trước kia một mực tuyên truyền người tiến hóa rất lợi hại, tựa như mỗi người họ đều là siêu nhân.

Kết quả thì sao?

Ngày thường Tô Ấu Vi cơ bản không thể hiện sức mạnh, nhưng khi ra tay một lần đã làm thịt chín người tiến hóa cấp SSS, khiến cả thế giới khiếp sợ.

"Chồng à, chúng ta có đi gặp họ không?"

Tô Ấu Vi truyền âm dò hỏi.

Họ còn chưa xuống máy bay nhưng đã nghe được động tĩnh, tinh thần lực của họ đã phát hiện có hơn mười ngàn người hâm mộ tụ tập trong sân bay.

Tiêu Phàm suy xét một hồi rồi nói:

"Đi xem một chút, nhiều người tụ tập ở sân bay như vậy, đừng làm loạn lên."

Tô Ấu Vi khẽ gật đầu.

Không bao lâu sau, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đã ra khỏi đó, có xe đón họ, nhưng Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi không trực tiếp ngồi xe rời đi.

"Tiêu tông sư, Tô nữ thần!"

"Tô nữ thần!"

Thấy bọn Tiêu Phàm, vô số người hưng phấn kêu lên.

"Vợ à, xem ra ngươi còn nổi tiếng hơn ta."

Tiêu Phàm truyền âm cho Tô Ấu Vi.

Mọi người rõ ràng kêu tên Tô Ấu Vi nhiều hơn.

"Đây còn không phải là vì ta mới ra tay sao, lần tới ngươi xuất hiện, công khai ra tay thì nhất định còn nổi tiếng hơn ta nhiều."

Tô Ấu Vi truyền âm nói.

"Các vị, mọi người im lặng một chút."

Giọng nói Tiêu Phàm vang lên, mọi người nhanh chóng yên tĩnh lại. Lời của minh tinh họ chưa chắc đã nghe, nhưng lời của Tiêu Phàm không thể không nghe.

"Các vị, cảm ơn các ngươi tới sân bay đón chúng ta nhưng sau này không cần làm như vậy, sau này chúng ta sẽ trực tiếp thuấn di rời đi. Các ngươi có rất nhiều người tới đây hẳn là vì quan tâm tới sức khoẻ của Ấu Vi đúng không. Kết thúc trận chiến không bao lâu nàng đã hoàn toàn hồi phục rồi."

Tiêu Phàm mở miệng nói.

Nói đến đây, Tiêu Phàm nhìn Tô Ấu Vi, Tô Ấu Vi cười cười nói:

"Các vị, mong mọi người không cần tuyên truyền quá nhiều về chuyện này. Nước H chúng ta là một quốc gia yêu hòa bình, bản thân ta cũng không thích giết hại, trước kia ngay cả gà ta cũng chưa từng giết."

Mọi người trong lòng thầm nhủ, quả thật không thể chọc giận phụ nữ. Ngay cả gà Tô Ấu Vi cũng chưa từng giết, kết quả lần này nước M muốn ám sát Tiêu Phàm, Tô Ấu Vi nổi cơn thịnh nộ trực tiếp giết mấy trăm người. Dĩ nhiên, Tô Ấu Vi giết những người này cũng làm họ rất thoải mái.

"Tô nữ thần, ngươi cũng có tu vi cấp bậc Võ Vương sao?"

Có người lớn tiếng dò hỏi.

Chương 871 - Khi Nào Các Ngươi Kết

Hôn?

Tô Ấu Vi gật đầu một cái:

"Ta không có tu vi đến mức đó, nhưng quả thật có thực lực cấp bậc Võ Vương. Các ngươi không cần lo lắng về độ thân thiện của nước H, chúng ta không dùng võ lực tùy ý nhằm vào các quốc gia khác. Chúng ta tu luyện để trở nên mạnh mẽ hơn chứ không phải để bắt nạt người khác, hơn nữa còn vì để bảo vệ quyền và lợi ích hợp pháp của chúng ta cũng như quốc gia."

Mọi người hưng phấn không thôi. Mặc dù trên Internet có rất nhiều người suy đoán Tô Ấu Vi có sức mạnh cấp Võ Vương, thế nhưng việc đó cũng chưa được xác nhận.

"Tiêu tông sư, Tô nữ thần, khi nào các ngươi kết hôn?"

Lại có người hỏi.

Khuôn mặt Tô Ấu Vi ửng đỏ, nàng nhìn Tiêu Phàm. Tiêu Phàm khẽ cười nói:

"Đây vốn là bí mật của chúng ta, nhưng nói cho các ngươi cũng không sao, chờ Ấu Vi tốt nghiệp chúng ta sẽ kết hôn."

Tiêu Phàm hiện đã tốt nghiệp nhưng Tô Ấu Vi thì chưa. Với thực lực hiện giờ thì nàng không đi học cũng không thành vấn đề nhưng bản thân Tô Ấu Vi muốn lấy bằng tốt nghiệp, như vậy mới có thủy có chung.

có thủy có chung.

"Các vị, mọi người giải tán đi, nhiều người như vậy ở sân bay sẽ ảnh hưởng những hành khách khác đi lại. Nhớ sơ tán trật tự, đừng chen lấn."

Tiêu Phàm nói xong thì ôm Tô Ấu Vi trực tiếp thuấn di rời đi.

Mọi người vô cùng có trật tự mà rời khỏi sân bay, họ cũng không dám làm bậy, sợ chọc Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi tức giận thì không

phải chuyện đùa đâu.

...

Ba giờ sau, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đã quay trở về huyện Lôi Sơn.

"Đùng!"

Linh khí ở huyện Lôi Sơn rất nhiều, Tô Ấu Vi vốn dĩ sắp đột phá, sau hai ba giờ tu luyện nàng đã đột phá thành công. Tu vi của nàng đã đến cấp bậc Tông Sư viên mãn. Một lực hút mạnh được sinh ra từ cơ thể Tô Ấu Vi, càng nhiều linh khí từ dị giới tràn tới đây thông qua linh huyệt.

Nửa giờ sau, tốc độ dòng chảy linh khí ngừng tăng, vốn dĩ linh huyệt ở huyện Lôi Sơn đã là cấp SS, giờ lại tăng thêm hai phần. Linh huyệt mạnh nên thì việc truyền đồ sang càng thêm dễ dàng, mà tốc độ Tiêu Phàm tu luyện ở đây cũng sẽ nhanh hơn.

"Vi Vi, tăng cấp tu vi xong chưa?"

Tiêu Phàm cười híp mắt tiến vào phòng ngủ chính.

Tô Ấu Vi cười gật đầu:

"Chồng à, tu vi của ta đã đạt tới Đại Tông Sư rồi, ngươi phải cố gắng lên, ngươi mới Võ Tông đại thành thôi."

Tu vi của Tiêu Phàm đúng là ở cấp bậc Võ Tông đại thành, nhưng cách Võ Tông viên mãn không xa, thêm mười ngày nửa tháng là có thể đạt đến Võ Tông viên mãn.

"Vi Vi, ngươi đột phá Đại Tông Sư nhẹ nhàng rồi. Ta phải cho ngươi biết, chồng ngươi lợi hại như thế nào!"

Tiêu Phàm cười nói. Hắn nhanh chóng quăng Tô Ấu Vi lên giường, sau hai giờ dạy dỗ, toàn thân Tô Ấu Vi mệt mỏi nằm trong ngực Tiêu Phàm.

"Chồng à, hơn nửa năm nữa ta sẽ tốt nghiệp. Sau khi ra tốt nghiệp, chúng ta thật sự sẽ kết hôn sao?"

Tô Ấu Vi thoáng trông đợi nói.

Tiêu Phàm gật đầu một cái:

"Dĩ nhiên. Đến lúc đó chắc hẳn là ta đã có thể đến dị giới rồi, chúng ta sẽ cử hành hôn lễ ở dị giới. Đến lúc đó đưa ông ngoại họ sang đấy luôn."

Tiêu Phàm phỏng đoán có lẽ thân phận của ông nội hắn có thể sẽ không giữ bí mật được nữa quá nửa năm nữa. Ông nội hắn là hoàng đế ở dị giới, vì vậy việc hắn và Tô Ấu Vi cử hành hôn lễ ở đó là điều hiển nhiên. Đến lúc đó mấy người Lục Bách Xuyên họ cũng có thể qua đấy được rồi.

Với sự hợp tác ngày càng bền chặt, bây giờ vẫn còn một số quan chức cấp cao để ý nhưng đến lúc đó hắn cũng sẽ không muốn quan tâm nữa rồi, vì dù có quan tâm cũng không ích gì.

Nửa năm sau, rất nhiều máy móc hạng nặng và thiết bị đều đã được chuyển tới dị giới, hầu hết mọi thứ đều có thể sản xuất ở dị giới.

"Ừm."

Tô Ấu Vi gật đầu một cái.

Tiêu Phàm nói:

"Vợ à, ngươi kiểm tra tình hình ở nước M một chút."

"Vâng."

Tô Ấu Vi lập tức đứng lên đi kiểm tra. Rất nhanh sau đó, trong mắt Tô Ấu Vi lộ vẻ kinh ngạc:

"Chồng à, Joseph đã chết. Gien của hắn đã tan vỡ sau khi dùng dịch tiến hóa cấp SS."

Tiêu Phàm cũng không quá bất ngờ. Nước M tổn thất lớn như vậy, phải có người chịu trách nhiệm. Nếu Joseph không muốn chịu trách nhiệm vậy hoặc là trở nên mạnh mẽ hoặc là chết.

"Minh chủ mới của Liên Minh Người Tiến Hóa là ai?"

Tô Ấu Vi lắc đầu một cái:

"Không tra được, có thể còn chưa quyết định."

Tiêu Phàm trầm ngâm nói:

"Vợ à, ngươi biết bộ dạng của chín người tiến hóa cấp SSS còn lại, nếu họ rời khỏi căn cứ, ngươi có thể âm thầm liên lạc với họ không?"

"Liên lạc với họ làm gì?"

Tô Ấu Vi nghi ngờ hỏi.

Tiêu Phàm cười ha hả nói:

" Vương hầu tướng tướng ninh hữu chủng hồ* . Ta muốn trò chuyện với họ một chút về vấn đề này, thực lực của họ quá không tương xứng với địa vị."

Vương hầu tướng tướng ninh hữu chủng hồ*

*Vương, hầu, khanh, tướng, há cứ phải là con dòng cháu giống. (Ý của Tiêu Phàm là những người giỏi giang địa vị cao không nhất thiết phải là con nhà gia môn, quyền thế).

*Vương, hầu, khanh, tướng, há cứ phải là con dòng cháu giống. (Ý của Tiêu Phàm là những người giỏi giang địa vị cao không nhất thiết phải là con nhà gia môn, quyền thế).

Chương 872 - Liên Lạc

"Dựa vào cái gì mà người bình thường có thể lãnh đạo họ chứ, ta cảm thấy họ không đáng. Họ nên dũng cảm tranh giành quyền lực."

Tô Ấu Vi nhìn Tiêu Phàm với vẻ mặt kỳ lạ.

Tiêu Phàm đây là muốn làm gì vậy?

"Chồng à, nếu họ nếu rời khỏi căn cứ, ta có thể liên lạc."

…

…

Đảo mắt đã mười ngày, mấy ngày vừa qua thế giới tương đối bình tĩnh, truyền thông tràn ngập các tin tức bình thường.

Tô Ấu Vi đánh chết và làm bị thương hơn mười ngàn người ở nước M, đồng thời còn chém giết chín người tiến hóa cấp SSS, vậy mà trên internet không có một chút bùng nổ nào. Nếu Tô Ấu Vi chỉ đánh chết mấy người, gây thương tích cho mấy chục người thì tin tức đã bay đầy trời rồi, nhưng số người nàng đánh chết và làm bị thương quá nhiều.

Tàn sát một người là có tội, tàn sát vạn người là anh hùng.

Tuy Tô Ấu Vi không giết hơn vạn người, nhưng nàng đã gây thương tích cho hơn vạn người. Nàng đã thể hiện thái độ của mình, trước khi làm chuyện gì thì cũng phải suy nghĩ xem liệu có chịu được hậu quả hay không?

"Đùng!"

Trong biệt thự ở huyện Lôi Sơn, cơ thể Tiêu Phàm đột nhiên phát ra một luồng khí mạnh mẽ, tu vi võ đạo của hắn đã đến Tông Sư viên mãn.

Tu vi võ đạo tăng lên, không thể nghi ngờ rằng thực lực của hắn cũng đã tăng lên một chút. Hơn nữa còn nghĩa là hắn có thể tiêu hóa càng nhiều viên dị năng không gian! Dị năng không gian của hắn cũng có thể tăng lên!

"Rốt cuộc cũng đột phá."

Trên mặt Tiêu Phàm lộ ra nụ cười. Ở Trái Đất đột phá cũng không dễ dàng. Nếu ở dị giới, tốc độ tu luyện của hắn nhất định có thể nhanh hơn gấp mấy chục lần.

"Cốc cốc!"

Hôm nay là ngày Tiêu Phàm liên lạc với Tiêu Hải. Nửa đêm, chiếc kính bên cạnh Tiêu Phàm vang lên, hình bóng Tiêu Hải xuất hiện trong kính.

"Cháu ngoan, ngươi đã đạt tu vi Tông Sư viên mãn rồi sao?"

Tiêu hải cười vui vẻ hỏi.

Sau khi Tiêu Phàm đột phá, tốc độ hấp thu linh khí của linh huyệt tăng nhanh, dị giới có biến hóa, dĩ nhiên Tiêu Hải cũng có thể biết được.

Tiêu Phàm gật đầu:

"Ông nội, lần này người cho ta thêm viên dị năng không gian đi, ta cảm thấy dị năng không gian của ta cũng có thể tăng thêm! Ông nội, sau lần này không biết dị năng không gian có thể tăng lên đến trình độ nào đây."

Trong tay Tiêu Hải xuất hiện một viên dị năng không gian to bằng quả bóng bàn.

"Sau khi ngươi thăng cấp, dị năng không gian hẳn là có thể đạt đến Đại Tông Sư đỉnh phong, tổng hợp sức chiến đấu của ngươi hẳn là có thể đạt đến cấp Võ Vương hậu kỳ."

Tiêu hải cười nói.

Tiêu Phàm tăng tu vi lên an toàn, đương nhiên đây là tin tốt đối với hắn.

"Cháu ngoan, ngươi mở đường hầm linh huyệt đi. Gọi cả Ấu Vi đến đây."

Tiêu Phàm nhanh chóng mở đường hầm linh huyệt ra, Tô Ấu Vi cũng đến phòng ngủ chính, Tiêu Hải truyền viên dị năng không gian cho Tiêu Phàm trước. Sau đó lại truyền viên dị năng bất tử cho Tô Ấu Vi.

"Ấu Vi, sau khi ngươi tiêu hóa viên dị năng bất tử này, dù về sau có gãy tay gãy chân, chắc chắn có thể khôi phục lại!"

Tiêu Hải mỉm cười nói.

Tiêu Phàm nói:

"Ông nội, ngươi nói gãy tay gãy chân là kiểu hoàn toàn biến mất, hay là kiểu bị chặt đứt rồi nối lại hả?"

Tiêu Hải tức giận nói:

"Đương nhiên là trường hợp trước rồi, còn trường hợp sau ngươi làm như đi bệnh viện cứ trực tiếp nối lại là được hả?"

"Cám ơn ông nội Tiêu."

Tô Ấu Vi khéo léo nói.

Tiêu Hải cười nói:

"Ấu Vi, ngươi đừng khách khí với ông nội, sớm để cho ông nội Tiêu ôm chắt là được, ha ha."

Khuôn mặt Tô Ấu Vi bỗng đỏ ửng lên.

Tiêu Phàm nói:

"Ông nội, bên trong kho hàng có không ít máy móc, ta sẽ truyền qua cho ngươi."

"Chờ một chút, chuyện đó không gấp. Ta cho ngươi một thứ tốt khác trước đã."

Tiêu Hải vừa nói xong, trong tay hắn đã xuất hiện một chồng lá bùa. Hắn lấy ra một nửa rồi truyền qua trước. Cảm thấy còn có thể chịu được, Tiêu Hải lại truyền một nửa số lá bùa còn lại qua.

"Cháu ngoan, những cái này là Phá Thủy Phù và Ngự Thủy Phù. Ông nội đã cho người nghiên cứu, chúng có thể dùng trên những chiến hạm hoặc tàu ngầm không thể truyền sang kia. Hiệu quả của chúng không quá tốt, nhưng nếu mỗi chiếc thuyền sử dụng một tấm Phá Thủy Phù và một tấm Ngự Thủy Phù thì việc có thể tăng tốc độ cao nhất lên bảy tám hải lý hẳn là không có vấn đề gì. Tàu thuyền hoặc tàu ngầm có thể tiết kiệm rất nhiều nhiên liệu, hành

trình tối đã cũng tăng ít nhất ba mươi, bốn mươi phần trăm."

Tiêu Hải mỉm cười nói, sắc mặt hắn cũng coi như tốt hơn một chút. Nhờ có Tiêu Phàm đột phá tu vi, cấp bậc linh huyệt tăng lên một chút, Tiêu Hải truyền đồ tới mới dễ dàng hơn, nếu không lúc này sắc mặt hắn nhất định tái nhợt.

"Ông nội, đây thật sự là đồ tốt."

Ánh mắt Tiêu sáng lên nói.

Vận tốc của con tàu lớn mười ngàn tấn 055 của nước H chỉ có hơn ba mươi hải lý một giờ. Nếu vận tốc của 055 tăng lên bảy tám hải lý, nói không chừng có thể đạt đến bốn mươi lăm hải lý, vượt xa tất cả chiến hạm của nước M. Khi nào thực lực của hắn và Tô Ấu Vi còn mạnh thì quốc gia vẫn sẽ phải đối mặt với các mối đe dọa, cho nên lực lượng quân sự của nước H cũng cần phải tăng lên.

Chương 873 - Thiết Bị

Tiêu Hải đồng cảm nói:

"Trước kia khi ông nội còn làm lính, tất cả các loại thiết bị của nước H đều rất bình thường, nhìn đồ tốt của nước ngoài khiến ai cũng thấy thèm. Bây giờ ta có năng lực rồi, dĩ nhiên phải giúp quốc gia chứ."

Bây giờ Tiêu Hải là hoàng đế của đế quốc Thần Long, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc hắn giúp nước H, nước H và đế quốc Thần Long hoàn toàn không phải là kẻ địch.

Hợp tác đôi bên cùng có lợi mới là tốt nhất.

"Ông nội, ta truyền những máy móc thiết bị kia cho ngươi."

Có rất nhiều máy móc trong kho hàng, nhiều máy móc lớn đã được tháo dỡ rồi mới truyền qua, mỗi một bộ máy đều có video lắp đặt chi tiết.

Chờ truyền xong những thứ này, sắc mặt Tiêu Hải đã thoáng tái

nhợt.

"Ông nội, tình hình bên kia của ngươi thế nào?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tiêu Hải nói:

"Quân đoàn Tu La đã đưa một trăm năm mươi ngàn binh lính đến phía đông, bên kia hẳn là không vấn đề gì."

Dù không có chiến mã, nhưng một trăm năm mươi ngàn binh lính của Tu La chắc chắn sẽ không gặp vấn đề gì khi chiến đấu với bốn mươi năm mươi vạn binh lính bình thường. Nếu quân đoàn Tu La phòng thủ, dù đế quốc Huyết Anh cùng đế quốc Đông Anh tập trung hai triệu binh lính tấn công cũng không có khả năng thắng.

"Ông nội, đừng vội thắng, cứ từ từ mà đánh bọn hắn, phá hủy lực lượng của bọn hắn, đánh tan hoàn toàn nền kinh tế của bọn hắn."

Tiêu Phàm nói.

Tiêu hải cười gật đầu:

"Ông nội cũng nghĩ như vậy."

Tiêu Phàm nói:

"Đế quốc Kền Kền thì sao?"

Biểu cảm trên mặt Tiêu hải nghiêm trọng hơn một chút:

"Đế quốc Kền Kền dường như đang âm thầm liên lạc thuyết phục một số quốc gia khác. Bọn hắn định cùng nhau xuất binh thành lập liên quân tuyên chiến với chúng ta!"

Tiêu Phàm giật mình trong lòng. Thực lực của đế quốc Kền Kền rất mạnh, nếu còn liên thủ với các quốc gia khác để cùng tấn công thì đế quốc Thần Long sẽ phải gánh chịu áp lực rất lớn.

Về phần hải quân, mặc dù hải quân của đế quốc Thần Long đã được tăng cường rất nhiều, nhưng vẫn có chênh lệch rất lớn so với

đế quốc Kền Kền. Trước mắt đế quốc Thần Long chỉ có hai mươi hai chiến hạm và bốn chiếc tàu ngầm.

Hai mươi hai chiếc chiến hạm này chẳng qua mới chỉ là chiến hạm loại 1, nhưng đế quốc Kền Kền có tới mười mấy chiếc chiến hạm hàng đầu, hơn nữa còn có hơn chín mươi mấy chiếc chiến hạm loại 1.

Sự chênh lệch này không nhỏ chút nào.

Tiêu Phàm nói:

"Ông nội, các quốc gia khác không sợ chúng ta sẽ trực tiếp giết họ bằng đại bác sao?"

Tiêu Hải trầm giọng nói:

"Nếu họ không sợ, họ đã sớm đồng ý, may mắn thay thực lực hiện nay của đế quốc Thần Long chúng ta đã tăng lên rất nhiều. Dù bây giờ đế quốc Kền Kền có liều mạng thuyết phục, họ cũng không dễ dàng đồng ý, chúng ta mới tranh thủ được một ít thời gian."

Tiêu Phàm nói:

"Ông nội, ta lập tức liên lạc với hải quân, sau khi nâng cấp chiến hạm của chúng ta lên, để cho chiến hạm của chúng ta ghé thăm hữu nghị các quốc gia khác."

"Ừm."

Tiêu hải gật đầu.

Không ít quốc gia ở dị giới có liên lạc với các quốc gia ở Trái Đất, bây giờ trên toàn thế giới có không ít các linh huyệt lớn nhỏ. Tăng cường hải quân ở nước H có thể ảnh hưởng đến không ít quốc gia trên Trái Đất, những quốc gia này có thể giúp bọn hắn thuyết phục một số quốc gia ở dị giới.

…

Tiêu Hải cười nói.

“Cháu ngoan, cháu cũng đừng quá lo lắng, vấn đề bên này của ông nội cũng không lớn, cùng lắm thì vùng duyên hải cũng chỉ chịu một ít ảnh hưởng thôi. Nếu nước nào dám nhằm vào chúng ta thì tổn thất tuyệt đối sẽ không ít hơn chúng ta đâu!”

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

Lục quân của đế quốc Thần Long thiên hạ vô địch, đây cũng không phải là khoe khoang. Năm mươi vạn binh lính của quân đoàn Tu La đủ để cho rất nhiều nước thầm run sợ. _ Hơn nữa nếu cần thiết, đế quốc Thần Long còn có thể nhanh chóng mở rộng quân đội, binh lính của quân đoàn Tu La hoàn toàn có thể mở rộng đến một trăm vạn!

—

… Tiêu Phàm cũng không đình chỉ sản xuất các xưởng chế tạo áo giáp, hiện nay số lượng áo giáp chế tạo ra tổng cộng đã đạt tới một trăm vạn bộ.

“Ông nội, lần sau ta ở linh huyệt Tử Hải liên lạc với ngươi. Một số tàu chiến cải tạo xong thì có thể đưa mười chiếc qua. Đến lúc đó có thể thử xem tàu mới chế tạo có thể truyền đi qua không?”

Tiêu Phàm nói.

Trước mắt hắn cho các xưởng đóng tàu lớn chế tạo tàu hàng có trọng tải bốn năm nghìn tấn, những xưởng đóng tàu kia đang toàn lực làm việc. Với năng lực đóng tàu của nước H hiện giờ, chế tạo tàu hàng mấy nghìn tấn như vậy rất dễ dàng. Họ đã chế tạo xong khoảng hai ba mươi chiếc. Trước mắt vấn đề là linh huyệt Tử Hải còn chưa đủ mạnh, tàu hàng tải trọng bốn năm nghìn tấn còn không thể truyền qua dị giới.

“Được rồi. Năm ngày sau lại liên lạc.”

Tiêu Hải cười nói, nói xong hắn cũng biến mất mà không thấy bóng dáng đâu.

Chương 874 - Mong Chờ

“Tiêu tông sư, xin chào xin chào! Ngươi tới xem số tàu chiến mới cải tạo tốt kia phải không? Tổng cộng có mười một chiếc, về phương diện chất lượng đã được chúng ta kiểm định rất nghiêm ngặt.”

Tướng quân Dương Chấn Quốc mỉm cười nói.

Tiêu Phàm cười nói:

“Dương tướng quân, về phương diện này ta tin tưởng các ngươi, ta lười nhìn, ta có chuyện khác tìm ngươi. Ta có ít đồ tốt, muốn mượn một con tàu 055 làm thí nghiệm.”

Dương Chấn Quốc giật mình, vẻ mặt hắn thoáng xấu hổ.

"Tiêu tông sư, ngài tìm nhầm chỗ mượn 055 rồi, bên chúng ta không có. Tám chiếc 055, phía Bắc bốn chiếc, phía Nam bốn chiếc. Nếu ngươi mượn tàu chiến khác, ngược lại ở bên này của chúng ta thì có.”

Tiêu Phàm giật mình, hắn ngược lại không biết tám chiếc tàu 055 nhưng ở phía Đông bên này một chiếc cũng không có.

“Xin lỗi Dương tướng quân.”

Tiêu Phàm vội vàng nói.

Dương Chấn Quốc khoát tay.

“Đều làm việc vì quốc gia, chỗ nào quốc gia cần nhất thì chúng ta sẽ để tàu chiến kiểu mới ở chỗ đó. Hơn nữa, biết đâu sau này còn có đồ tốt hơn. Nếu ngươi chỉ cần 055, ta giới thiệu lão Hạ cho ngươi, mỗi ngày hắn đều ngóng trông ngươi qua đó, nhắc với ta mấy lần rồi.”

Tiêu Phàm gật đầu.

Hai giờ trôi qua, Tiêu Phàm bay đến một căn cứ khác.

Sau khi đột phá tu vi, dị năng không gian của hắn cũng mạnh hơn, bây giờ tốc độ bay của hắn đã đạt tới bốn, năm trăm km mỗi giờ.

“Chào Hạ tướng quân.”

Tiêu Phàm đáp xuống đất mỉm cười nói.

“Tiêu tông sư, xin chào, xin chào. Biết tin ngươi tới căn cứ phía Nam của chúng ta, mọi người từ trên xuống dưới ai cũng đều mong chờ ngươi tới.”

Tướng quân của căn cứ này, Hạ Giang Hầu tươi cười nói.

Tiêu Phàm cũng cười đáp lại.

“Hạ tướng quân, thực lực của ta không tệ, nếu không phải cần thiết, ta vẫn nên cố gắng ít tiếp xúc với tướng lĩnh như ngươi. Ta tin là ngươi có thể hiểu được.”

Hạ Giang Hầu gật đầu.

“Hiểu! Hiểu!”

Dù đại trưởng lão của họ tin tưởng hắn nhưng việc gì nên kiêng dè thì Tiêu Phàm cũng phải kiêng dè một chút, chuyện quân đội cũng không phải là chuyện nhỏ.

“Tiêu tông sư, lão Dương đã nói với ta rồi, đúng lúc có một chiếc 055 ở bên trong căn cứ của chúng ta, ngươi có thể tùy tiện tiến hành thí nghiệm.”

Hạ Giang Hầu mỉm cười nói.

Tàu hàng vạn tấn 055 được đặt ở đại khu* hải quân nước H, người khác đừng nói mượn, muốn lên tàu nhìn một cái cũng chưa chắc có khả năng nhưng lại tùy tiện đã có thể cho Tiêu Phàm mượn.

đại khu*

*quân khu lớn

*quân khu lớn

Hạ Giang Hầu rất rõ ràng, Tiêu Phàm mượn 055 rất có thể là

chuyện tốt.

Không bao lâu Hạ Giang Hầu cùng Tiêu Phàm lên một chiếc tàu 055.

“Hạ tướng quân, tốc độ và hành trình tối đa của 055 là bao nhiêu?”

Tiêu Phàm dò hỏi.

Hạ Giang Hầu cười nói.

“Bên ngoài là ba mươi lăm tiết, thực tế nếu cố gắng hơi nhanh một chút có thể đạt tới ba mươi bảy tiết. Dưới tốc độ mười tám tiết thì hành trình tối đa là bảy ngàn hải lý. Nhưng còn chịu ảnh hưởng bởi sức gió của dòng biển nên sẽ có sự chênh lệch một chút.”

*đơn vị đo tốc độ của tàu thuyền trên biển.

*đơn vị đo tốc độ của tàu thuyền trên biển.

Tiêu Phàm gật đầu.

“Ta thử xem có thể làm cho nó chạy nhanh hơn không.”

Tiêu Phàm tới mũi của tàu chiến, hắn lấy ra một tấm Phá Thủy Phù rồi truyền long lực mạnh mẽ vào đó, Phá Thủy Phù rất nhanh sáng lên. Phá Thủy Phù ban đầu chỉ to bằng một bàn tay nhanh chóng phình to ra thành một trượng vuông* .

trượng vuông*

*đơn vị đo diện tích

*đơn vị đo diện tích

“Đi!”

Hai tay Tiêu Phàm đẩy về phía trước, Phá Thủy Phù biến lớn nhanh chóng nhập vào đầu tàu.

Phá Thủy Phù mà Tiêu Hải cho người chuẩn bị sử dụng rất thuận tiện, Tiêu Phàm còn lo lắng có xảy ra vấn đề hay không, kết quả

lại vô cùng thuận lợi.

“Tiêu tông sư, đây là...”

Hạ Giang Hầu dò hỏi.

Tiêu Phàm cười cười nói.

“Thứ ta vừa mới dùng là Phá Thủy Phù. Bình thường tàu đi thì lực cản của nước rất sẽ lớn, cái này có thể làm giảm được rất nhiều lực cản.”

Nói xong Tiêu Phàm lại lấy ra một tấm Ngự Thủy Phù. Sau khi sử dụng xong Tiêu Phàm mới chủ động mở miệng nói.

“Tấm vừa rồi là Ngự Thủy Phù, nó có thể lợi dụng năng lượng của nước để thúc đẩy tàu đi nhanh hơn. Tuy nhiên, tàu 055 nặng hơn mười ngàn tấn, nếu động cơ không khởi động đoán chừng nó có thể làm cho tàu di chuyển chậm với tốc độ hai đến ba hải lý mỗi giờ.”

Ngự Thủy Phù có thể khống chế được, bây giờ nó chưa được kích hoạt.

Ánh mắt Hạ Giang Hầu lộ vẻ hưng phấn.

“Bây giờ có thể thử luôn không?”

“Đương nhiên, ta cũng muốn thử một lần!”

Không bao lâu tàu 055 rời khỏi cảng biển, Hạ Giang Hầu nhìn sang Tiêu Phàm đang đứng bên cạnh, long lực của Tiêu Phàm phát ra kích hoạt Ngự Thủy Phù.

“Hạ tướng quân, dùng hết tốc lực di chuyển thử xem!”

Tiêu Phàm nói.

“Được!”

Hạ Giang Hầu hạ mệnh lệnh, tốc độ của 055 vạn tấn nhanh hơn, tốc độ nhanh hơn rất nhiều so với lúc đầu.

“Thuyền trưởng, tốc độ ba mươi tám hải lý!”

Chương 875 - Cải Tạo

“Tốc độ bốn mươi ba hải lý!”

“Bốn mươi lăm hải lý!”

Rất nhiều người trên tàu chiến đều khiếp sợ không thôi.

“Bốn mươi sáu hải lý, bốn mươi sáu hải lý quá nhanh.”

Người điều khiển hưng phấn nói.

Tàu 055 là loại tàu tên lửa cỡ lớn có tải trọng vạn tấn, tốc độ của tàu 055 thực sự là rất kinh người. Bốn mươi sáu hải lý, đại khái khoảng tám mươi lăm km/giờ biển, tốc độ di chuyển của tàu chiến lớn như vậy ở trong biển thật không thể tưởng tượng nổi mà.

“Tốc độ tối đa tăng lên chín hải lý, cũng không tệ lắm.”

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Hạ Giang Hầu hưng phấn nói.

“Tiêu tông sư, này đâu phải là cũng không tệ lắm. Hiện tại tốc độ tăng lên nhiều như vậy, năng lực sinh tồn chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều. Đối mặt với tên lửa, ngư lôi và các cuộc tấn công khác, tính cơ động mạnh hơn nhiều! Nếu đối mặt với các tàu chiến khác vây giết thì việc thoát khỏi truy sát cũng dễ dàng hơn. Còn nữa, nếu có tình huống ở những nơi khác thì tàu chiến của chúng ta có thể đi qua nhanh hơn, kẻ địch sẽ càng thêm phải dè chừng.”

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

“Hạ tướng quân, kiểm tra tốc độ tiêu hao nhiên liệu.”

“Được.”

Nửa giờ sau, mức tiêu hao nhiên liệu đã tăng lên ở tốc độ kinh tế. Có Phá Thủy Phù và Ngự Thủy Phù, độ tiêu hao nhiên liệu ước

chừng giảm xuống bốn mươi phần trăm. Hơn nữa tốc độ kinh tế đã không phải là mười tám hải lý mà đã đạt tới hai mươi sáu hải lý.

“Hành trình tối đa có thể tăng lên gần mười hai ngàn hải lý. Xuất phát từ phía Đông, có thể đi tới bờ biển phía Tây nước M đánh qua lại.”

Hạ Giang Hầu cười đến không ngậm miệng lại được.

“Tiêu tông sư, ngươi có thể cải tạo lại bao nhiêu chiếc?”

Tiêu Phàm nói.

“Tổng cộng ta có mười tấm Ngự Thủy Phù, mười tấm Phá Thủy Phù, tám chiếc 055 dự định cải tạo luôn một lần. Mặt khác thì sử dụng cho hàng không mẫu hạm đi. Nhưng kích thước của hàng không mẫu hạm quá lớn, hiệu quả có thể không được cao như vậy nữa.”

…

Hạ Giang Hầu dò hỏi.

"Tiêu Tông Sư, hiệu quả của Phá Thủy Phù và Ngự Thủy Phù là vĩnh viễn sao?"

Tiêu Phàm lắc đầu.

"Dù là trận pháp cũng sẽ không vĩnh viễn. Phá Thủy Phù và Ngự Thủy Phù là kết quả của quá trình nghiên cứu đặc biệt, về phần tốc độ sử dụng thì duy trì ba đến năm tháng không có vấn đề gì. Đến lúc đó hẳn là có thể nghiên cứu ra một trận pháp cực mạnh, sau khi ta bố trí trận pháp xong, hiệu quả có thể mạnh hơn một chút."

Hạ Giang Hầu thở phào nhẹ nhõm. Có thể duy trì được ba đến năm tháng thì đã là tốt lắm rồi. Trước mắt vẫn chưa phải là thời gian chiến tranh, không cần sử dụng quá độ, dù có đi xa "thăm hỏi hữu nghị", cũng có thể dừng lại ở nhiều nơi.

Hạ Giang Hầu nói.

"Tiêu Tông Sư, mỗi ngày chạy không quá bao nhiêu ki lô mét mới là không sử dụng quá độ?"

Tiêu Phàm nói:

"Phá Thủy Phù và Ngự Thủy Phù có thể hấp thu năng lượng trong nước, một khi nạp đủ năng lượng là có thể đi được năm trăm kim. Nếu không tiêu hao nhiều năng lượng, cần khoảng ba ngày mới có thể hồi phục."

Hạ Giang Hầu cười nói:

"Vậy thì không sao rồi. Tiêu Tông Sư, ba chiếc 055 và hàng không mẫu hạm còn lại của chúng ta cũng phải làm phiền ngươi rồi. Còn nữa, ngươi thử tính chi phí hao tổn này đi… Ngươi cứ việc nói, chỉ cần trong khả năng thì ta nhất định sẽ không keo kiệt với ngươi."

Hiệu quả của Phá Thủy Phù và Ngự Thủy Phù lớn như vậy, dù có là một trăm triệu thì Hạ Giang Hầu vẫn cảm thấy vô cùng hợp lý.

Chi phí chế tạo của 055 cao tới bảy tám tỷ, cộng thêm Phá Thủy Phù và Ngự Thủy Phù của Tiêu Phàm, sức chiến đấu của 055 đã tăng lên rất nhiều, sức tiêu thụ nhiên liệu cũng ít hơn. Ngay cả số nhiên liệu tiết kiệm được cũng đã không phải là con số nhỏ.

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Không cần tiền đâu, nếu các ngươi có chiến hạm không còn dùng thì sửa chữa rồi cho ta mấy chiếc là được."

"Không thành vấn đề."

Hạ Giang Hầu sảng khoái đồng ý.

Tiêu Phàm nói:

"Hạ tướng quân, để ta dạy ngươi làm thế nào để tạm dừng Phá Thủy Phù và Ngự Thủy Phù nhé. Trong lúc được tạm dừng, nó vẫn có thể tiếp tục hấp thu năng lượng trong nước để bổ sung."

"Được."

Hạ Giang Hầu gật đầu.

Tiêu Phàm đưa Hạ Giang Hầu tới một nơi tương đối bí mật trên chiến hạm.

"Nơi khống chế Ngự Thủy Phù nằm ở đây, ngươi dùng nội lực tác động vào khu vực này, Ngự Thủy Phù sẽ được kích hoạt. Tác dụng nội lực vào chỗ bên cạnh, sẽ tạm dừng được Ngự Thủy Phù… Ngươi thử xem."

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Đại bộ phận người dân của nước H đều tu luyện Viêm Hoàng Quyết, Hạ Giang Hầu cũng không ngoại lệ, hiện tại hắn đang ở cấp bậc Ám Kình.

Cấp bậc Ám Kình đã có nội lực, muốn tạm dừng hoặc kích hoạt Ngự Thủy Phù cũng không cần phải dùng nội lực quá mạnh.

Chương 876 - Không Đánh Là Không Được

"Bây giờ đang là trạng thái kích hoạt đúng không?"

"Ừm."

Hạ Giang Hầu đưa tay đến khu vực tạm dừng của ngự thủy phù theo lời của Tiêu Phàm, ngay khi nội lực được phát ra, hắn lập tức cảm giác được nội lực của bản thân đang bị hấp thụ.

Vài giây trôi qua, nội lực không còn được hấp thụ nữa.

"Được rồi."

"Chỉ cần làm vậy là tạm dừng được ngự thủy phù."

Tiêu Hải đã suy xét đến hoàn cảnh Ngự Thủy Phù được hải quân sử dụng, chô nên nghiên cứu cách thuận tiện nhất để kiểm soát.

Một thời gian sau, Tiêu Phàm trang bị Ngự Thủy Phù và Phá Thủy Phù cho ba con tàu 055 và hàng không mẫu hạm Đông Sơn ở căn cứ Nam Hải.

Tốc độ di chuyển tối đa của chiếc hàng không mẫu hạm Đông Sơn là ba mươi mốt hải lý, giờ đây đã tăng lên tới ba mươi lăm hải lý, hành trình tối đa tăng lên khoảng hai mươi phần trăm.

"Hạ tướng quân, ngươi biết đấy, biển Tử Hải không quá bình yên, không biết các ngươi có kế hoạch muốn đi thăm hỏi bạn bè không nhỉ?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Hạ Giang Hầu cười nói:

"Nói thật thì là có đấy. Có vài quốc gia bị nước M xúi giục nên đã chuẩn bị hành động rồi, chúng ta nhất định phải ra tay. Vốn dĩ ta định để một chiếc 055 lại đây, dẫn đầu những chiếc khác khởi hành. Nhưng với tình hình hiện giờ, xem ra nếu để hai chiếc 055 xuất chiến thì có lẽ sẽ tốt hơn nhỉ."

Tiêu Phàm nói:

"Hạ tướng quân, các ngươi nhanh chóng khởi hành đi được không? Còn nếu có thực lực thì cứ biểu hiện ra đi, chúng ta không cần thiết phải che giấu. Chúng ta là con dân của nước H, chúng ta cứ dốc sức mà làm, người khác thấy vậy thì sẽ cho rằng chúng ta đang giấu cao thủ, sẽ càng dè chừng chúng ta hơn."

Hạ Giang Hầu gật đầu cười:

“Đúng vậy chúng ta cũng nên mài kiếm cho tốt, bằng không một ít bọn đạo chích không biết gì lại nhảy tới nhảy lui trước mặt. Tiêu Tông Sư, cũng đã đến giờ ăn rồi, hay là ngươi tới nhà ăn của chúng ta đi? Các chiến sĩ ai ai cũng mong chờ được gặp ngươi."

Tiêu Phàm suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý.

Ăn cơm xong, Tiêu Phàm bay về căn cứ hải quân ở phía Bắc, nơi đó có một chiếc 055 và một chiếc hàng không mẫu hạm đang yêu cầu cải tạo.

"Tướng quân, tàu chiến của nước Á Lam xâm nhập vào khu vực biển của nước ta, họ đuổi ngư dân của chúng ta đi, còn công bố hòn đảo bên kia là của họ!"

Tiêu Phàm rời đi chưa được bao lâu thì đã có người vội vàng chạy tới báo tin cho Hạ Giang Hầu.

"Hừ! Bọn chúng là thấy gần đây chúng ta tranh chấp với nước M khá nhiều, không thèm quan tâm tới họ đây mà. Chuyện này không đánh là không được rồi."

Hạ Giang Hầu hừ lạnh nói.

Không bao lâu sau, bộ ngoại giao đã phát thông báo. Hai chiếc 055 của nước H sẽ tiến hành thử nghiệm trên biển, tiện đường sẽ tiến hành thăm hỏi bạn bè các nước ở Tử Hải.

Đảo mắt một cái đã qua ngày mai.

Tiêu Phàm đã quay trở về huyện Lôi Sơn, hai chiếc 055 với tốc độ là ba mươi hải lý trải qua mười mấy giờ trên biển, cuối cùng đã tới gần nơi xảy ra vụ việc.

"Thuyền trưởng, đối phương hô to bảo chúng ta không được tiến lên nữa."

Hai chiếc 055 cách nhau khoảng mấy chục ki lô mét, một thủy thủ ở phía trước nói.

Thuyền trưởng của một trong hai con tàu là Mã Vĩ Quốc lạnh lùng nói.

"Không cho tiến lên à? Thế thì nhanh chóng thực hiện xuân thu đại mộng của họ đi thôi!"

xuân thu đại mộng

"Tăng tốc lên tối đa cho ta! Thông báo cho họ chú ý né tránh, còn nếu không, trong trường hợp bị nghiền nát, đừng trách chúng ta không thông báo trước!"

Chiếc tàu 055 nhanh chóng tăng tốc.

"Thuyền trưởng, tình hình không hay rồi. Tốc độ của tàu chiến nước H đạt tới ba mươi chín hải lý… Không phải, là bốn mươi hải lý mới đúng."

"Bốn mươi mốt, bốn mươi hai."

Ai nấy trong phòng chỉ huy tàu chiến của nước Á Lam đều vô cùng khiếp sợ, tàu chiến của nước H khi không lại đạt tới tốc độ khủng bố là bốn mươi sáu hải lý. Quái vật khổng lồ hơn mười hai ngàn tấn đang thẳng tắp lao về phía họ với tốc độ tám mươi lăm ki lô mét mỗi giờ.

"Mau né, mau né đi! Thất thần ra đó làm gì, còn không mau tránh ra!"

Hạm đội hồi phục tinh thần hét lớn.

Trọng tải của họ không đến hai ngàn tấn, trước mặt bây giờ lại làm một chiếc 055 nặng hơn mười mười hai ngàn tấn, ngay cả chức em trai họ cũng không xứng làm nữa.

Nếu họ đụng trúng chiếc tàu có tốc độ như 055, bản thân họ phải chịu đau đớn, nhưng không chỉ đơn giản là đau đớn thôi đâu. Tàu chiến của họ sẽ bị đâm đến vỡ nát, rất có thể toàn bộ người trên tàu đều phải hy sinh vì nhiệm vụ.

Rất nhanh sau đó, chiếc tàu 055 siêu nhanh đó đã đến nơi.

"Thật sự nhanh như vậy sao."

"Radar cũng không gặp phải vấn đề gì."

Trên tàu chiến của nước Á Lam, gương mặt ai nấy đều trơ ra như tượng, họ không dám tin, từ khi nào mà 055 của nước H lại mạnh như vậy chứ?

Chương 877 - Quay Về

Trên mạng công khai số liệu cao nhất trước kia của 055 nước H chẳng phải là ba mươi lăm hải lý sao? Sao bây giờ lại đạt tới mức khủng là bốn mươi sáu hải lý rồi?

"Thuyền trưởng, một chiếc 055 khác cũng đang tăng tốc. Tốc độ giống với chiếc trước, là bốn mươi sáu hải lý."

Lính radar run rẩy nói.

Sắc mặt của thuyền trưởng tàu chiến nước Á Lam trông rất khó coi, hai chiếc 055 của nước H gây ra áp lực quá lớn đối với hắn. Trước kia cứ ỷ lại vào cái thuyền cơ động nhỏ tốt hơn nên khiêu khích xong, họ vẫn có thể chạy trốn, hải quân của nước H cũng sẽ không phóng tên lửa đánh họ.

Hiện tại, tất cả đều không ai chạy thoát.

Tuy rằng nước H sẽ không phóng tên lửa, nhưng điều khiển thuyền đâm vào họ thì chắc chắn dám, chênh lệch tải trọng lớn như vậy, họ sẽ ra sao?

…

"Tốc độ 055 của nước H sao lại nhanh như vậy được?"

Thuyền trưởng của nước Á Lam lẩm bẩm, hắn thật sự không thể tin nổi.

Tham số của 055 mà hắn biết, tuy rằng động lực mạnh mẽ, nhưng chắc chắn không có khả năng để cho một chiếc 055 nặng hơn mười nghìn tấn chạy được với tốc độ như vậy. Phải biết rằng, sau khi vượt qua ba mươi hải lý, lực cản của nước sẽ nhanh chóng tăng lên. Tàu 055 nặng hơn mười nghìn tấn bị nước ăn sâu, lực cản tốc độ sinh ra là rất lớn.

"Thuyền trưởng, ta nghĩ rằng chuyện này có liên quan tới Tiêu Phàm. Tốc độ tàu chiến của dị giới không phải rất nhanh sao? Hai chiếc 055 này của nước H có khả năng đã được bố trí trận pháp. Ta nghi ngờ rằng không chỉ tốc độ là tăng lên, mà khả năng phòng có lẽ cũng như vậy, chúng ta mà đụng phải nó thì có cái rắm mà sống được."

Phó thuyền trưởng đứng bên cạnh mở miệng nói.

Hiện tại những quốc gia có liên hệ với dị giới cũng không phải ít, rất nhiều tin tức về dị giới cũng đã được truyền tới Trái Đất.

"Chắc là vậy rồi. Sau này phải làm sao bây giờ?"

Thuyền trưởng chua xót mở miệng.

Nước H dùng tàu chiến, tàu phá băng đâm vào thuyền của họ cũng không phải là lần một lần hai, loại chuyện này nước H dám làm. Trước kia để tìm cảm giác tồn tại thì có thể khiêu khích với họ, về sau nếu vẫn tiếp tục làm vậy, chỉ sợ rằng tàu chiến của họ không đủ để hải quân nước H đâm.

"Thuyền trưởng, họ quay đầu đi về phía này rồi!"

“Khinh người quá đáng, đúng là khinh người quá đáng!"

Thuyền trưởng bên này cực kỳ phẫn nộ, nhưng lại chẳng thể làm gì được, chỉ có thể lựa chọn trốn đi một lần nữa, họ vẫn chưa muốn chết.

"Lui về, lập tức lui về!"

Thuyền trưởng chỉ huy tàu chiến nhanh chóng tránh đi.

…

"Tốc độ giới hạn của tàu 055 nước H đạt tới bốn mươi sáu hải lý ư?"

"Trời ơi, chẳng lẽ hôm nay là cá tháng tư à?"

"Nước H rất thích che giấu, ta cảm thấy tốc độ nhanh nhất của 055 của nước H không chỉ là bốn mươi sáu hải lý, có khi lên đến năm mươi lận đấy!"

"Đây chắc chắn là do Tiêu Phàm bày trò."

Nước Á Lam không giữ bí mật chuyện này, rất nhanh họ đã truyền tin tức này ra ngoài, rất nhiều người trên thế giới nghe thấy lập tức khiếp sợ. Tốc độ ban đầu của mọi người không chênh lệch bao nhiêu, bây giờ đột nhiên 055 của nước H lại tăng lên nhiều như vậy, sau này làm sao có thể vui vẻ chơi đùa nữa hả?

Còn thêm một chuyện nữa.

Theo họ, Tiêu Phàm chắc chắn đã bố trí trận pháp để gia tăng tốc

độ, nhưng nếu là vậy thì lực phòng ngự có tăng theo hay không? Phải biết rằng, tàu chiến của dị giới có khả năng phòng ngự vô cùng mạnh mẽ, có thể ngăn cản được cả những đòn tấn công mạnh mẽ, có khả năng 055 cũng có!

Sức chiến đấu của 055 vốn đã cực kỳ hung hãn, nếu còn được tăng thêm khả năng phòng ngự, một mình nó đấu với cả một hạm đội cũng không phải là chuyện không thể. Tàu chiến bình thường chỉ cần trúng một đến hai quả tên lửa thì đã quay vào ô game over, nếu 055 còn được tăng thêm khả năng phòng ngự, có lẽ sẽ chịu được mười đến hai mươi quả!

"Đại thống lĩnh, theo phân tích của căn cứ chúng ta, khoảng ăn mươi phần trăm là tàu 055 của nước H đã được bố trí trận pháp phòng ngự. Theo thời gian, tỉ lệ khả năng này sẽ tiếp tục tăng lên."

Trước mặt đại thống lĩnh của nước M, một đại lão quân đội báo cáo.

"Đáng chết. Từ khi tên khốn nạn Tiêu Phàm kia xuất hiện, chuyện xấu cứ liên tục xảy ra! Nếu hắn không chết, sớm muộn gì nước M của chúng ta cũng gặp phải hoạ lớn."

Đại thống lĩnh của nước M nghiến răng nghiến lợi nói.

"Đại thống lĩnh, tên đó đã trở thành mối họa lớn nhất của nước M chúng ta rồi. Sức chiến đấu của 055 của nước H tăng lên, uy lực của tàu sân bay của chúng ta ở Á Thái sẽ bị hạ xuống không ít. Hơn nữa..."

"Hơn nữa gì hả?"

Một đại lão trong quân đội trầm giọng nói.

"Đại thống lĩnh, sức uy hiếp hạt nhân của ta sẽ thấp xuống, còn của nước H sẽ tăng lên."

Đại thống lĩnh nước M xoa xoa trán.

Lý do vẫn là vì tên Tiêu Phàm kia.

Chương 878 - Áp Lực

Hắn nhất định phải chết. Nhưng vấn đề là, thực lực của Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đều rất mạnh, giết chết một người, người còn lại sẽ điên cuồng trả thù. Nếu muốn giết Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi một lần chắc chắn sẽ vô cùng khó khăn.

"Đại thống lĩnh, trước tiên chúng ta nên tìm ra bí mật làm sao có thể truyền một lượng lớn năng lượng như vậy của Tiêu Phàm trước, sau đó mới có thể sai người của đế quốc Kền Kền đi giết hắn."

"Ừm."

Đại thống lĩnh của nước M khẽ gật đầu.

…

Dị giới, nước Cự Tượng.

"Bệ hạ, có tin tình báo đến từ Trái Đất. nước Á Lam liên lạc với chúng ta, đề nghị chúng ta tạm thời không nên xung đột với đế quốc Thần Long.

Một đại thần của nước Cự Tượng báo cáo.

"Tại sao?"

Quốc vương của nước Cự Tượng trầm giọng nói.

Điều kiện mà đế quốc Kền Kền đã hứa hẹn không ít, hắn thật sự có hơi rung động.

"Bệ hạ, tốc độ tàu chiến của nước H ở Trái Đất đạt tới bốn mươi sáu hải lý, sức uy hiếp của nước H đối với các quốc gia khác cũng theo đó mà tăng lên. Liên hệ giữa Tiêu Phàm và nước H càng thêm chặt chẽ. Nếu chiến tranh bùng nổ, tỷ lệ gây áp lực của các quốc gia liên hợp lên nước H sẽ thấp đi, nước H rất có thể vẫn sẽ dốc toàn lực duy trì đế quốc Thần Long."

Đại thần tỉ mỉ giải thích.

Quốc vương của nước Cự Tượng âm thầm nhíu mày. Sứ giả của đế quốc Kền Kền vốn dĩ đã nói rằng nếu họ liên hợp hành động, nước H rất có khả năng sẽ ngừng việc duy trì đế quốc Thần Long. Nếu không có khả năng này, rủi ro sẽ tăng lên rất nhiều.

"Trẫm sẽ suy nghĩ thêm."

Quốc vương của nước Cự Tượng trầm giọng nói.

Dù sau này hắn vẫn sẽ hành động, nhưng bây giờ đế quốc Kền Kền đang đưa ra rất nhiều chỗ tốt.

Một số quốc gia khác của dị giới cũng đã nhận được tin tức, đế quốc Kền Kền cũng vậy, sứ giả của họ thật sự muốn mắng người. Họ dốc sức để thuyết phục một số đế quốc cùng hành động, mà một khi tin tức này được truyền ra, nỗ lực lúc trước của họ sẽ xem như uổng phí.

"Ôi!"

Tiêu Hải cũng đã nhận được tin tức. Hắn thở phào nhẹ nhõm.

Đế quốc Kền Kền liên hợp với rất nhiều đế quốc còn lại để hành động, áp lực của đế quốc Thần Long rất lớn, nếu chỉ có một mình đế quốc Kền Kền thì còn đỡ. Nhưng hành động một mình à, đế quốc Kền Kền chưa chắc sẽ làm như vậy.

Ngoại trừ đế quốc Thần Long và đế quốc Kền Kền ra, dị giới vẫn còn các đế quốc lớn khác, hai bên họ giao chiến lẫn nhau rồi để các nước khác sẽ nhặt tiện nghi sao?

"Rầm rầm!"

Rất nhanh đã đến ngày Tiêu Phàm phải liên lạc với Tiêu Hải, hắn đã tới linh huyệt ở Tử Hải rồi, linh huyệt bên này cứ mãi dừng ở cấp S. Hai thế giới hiện giờ đang ngày càng gần gũi hơn, mà linh huyệt Tử Hải lại chỉ tiến bộ hơn so với trước kia một chút.

"Ông nội, ta đã chuẩn bị cho ngươi mười ba chiếc tàu chiến, ba chiếc tàu ngầm. Bên trong mười ba chiếc tàu chiến đó là một con tàu có trọng tải lên tới ba nghìn tấn. Còn có thêm ba chiếc tàu chở hàng bốn đến năm nghìn tấn ở bên này nữa."

Tiêu Phàm nói.

Mấy chiếc tàu chở hàng này nếu đến được dị giới, sức chiến đấu của chúng sẽ còn mạnh hơn cả tàu chiến lúc trước, xứng đáng là những chiến hạm hàng đầu.

Nguyên nhân rất đơn giản thôi, tàu chở hàng cấp bốn đến năm nghìn tấn có thể bố trí trận pháp mạnh hơn, khả năng phòng ngự cũng sẽ cao hơn! Có thể chiến đấu tại khu vực áp chế thực lực,chỉ cần bố trí lựu đạn, đại pháo trên đó là được.

"Quá tốt rồi!"

Tiêu Hải mừng rỡ nói.

Tiêu Phàm nhanh chóng truyền tàu chiến qua bên đấy. Trước tiên chuyển mười hai chiếc tàu chiến nhỏ này sang trước, sau đó là ba chiếc tàu ngầm, công cuộc vận chuyển diễn ra vô cùng thuận lợi. Sau đó, một chiếc tàu cần cẩu 051 đã bỏ đi có tải trọng ba nghìn tấn cũng được truyền qua.

"Cháu ngoan, nếu chiếc tàu cần cẩu 051 có thể bố trí được trận pháp mạnh, thực lực hẳn là gần bằng với tàu chiến hàng đầu của đến quốc Kền Kền đấy nhỉ."

Tiêu Hải vui vẻ nói.

Chiếc tàu cần cẩu 051 có trọng tải hơn ba nghìn hai trăm tấn, không khác gì chiến hạm hàng đầu của đế quốc Kền Kền. Chỉ là kinh nghiệm bày trận cho thuyền chiến của đế quốc Thần Long vẫn còn kém, thuyền chiến với thể tích bằng nhau, khi họ bố trí chiến trận xong có khả năng sẽ hơi yếu.

"Ông nội, tiếp tục xem thử tàu chở hàng đi!"

Rất nhanh sau đó, Tiêu Phàm đã chuyển tàu chở hàng qua, nhưng khi nó chỉ vừa mới qua được một nửa, mọi thứ trước mắt hắn bỗng trở nên mơ hồ.

"Cháu ngoan, không được. Mau chặt ngừng tàu chở hàng đi!"

Tiêu Hải vội vàng nói.

"Đùng!"

Tiêu Phàm xuất chiêu Không Gian Trảm, tàu chở hàng trực tiếp bị hắn chém thành hai nửa, nửa đầu đã qua được kính.

"Cháu ngoan, ông nội bị thương không nhẹ. Mười ngày sau lại liên lạc với ngươi tại linh huyệt ở huyện Lôi Sơn."

Tiêu Hải vừa nói xong thì lập tức biến mất không thấy bóng dáng.

Chương 879 - Bất Đắc Dĩ

"Haizz!"

Tiêu Phàm âm thầm thở dài một hơi. Quả nhiên tàu chở hàng bốn nghìn năm trăm tấm vẫn không thể truyền qua được. Nhưng tàu cần cẩu 051 ba nghìn tấn lại vẫn truyền qua được, khoảng cách vận chuyển tàu bốn nghìn năm trăm tấn chắc cũng không dài lắm nhỉ.

…

Tại đế quốc Kền Kền ở dị giới.

"Bệ hạ, vừa nãy thần đã kiểm tra lô nguyên liệu mới, nhưng vẫn không tìm ra được nguyên nhân khiến thiên phú người nước H tăng lên."

Tả tướng đến báo cáo với hoàng đế đế quốc Kền Kền.

"Ngươi kiểm tra hết tất cả chưa?"

Hoàng đế chau mày.

Tả tướng bất đắc dĩ nói:

"Bệ hạ, mỗi lần truyền sang đều bị giới hạn, mà mỗi loại số lượng lại không nhỏ, vả lại về phương diện ăn uống thì nước H có đủ thứ loại. Có khi mỗi nơi lại mỗi món khác nhau, nếu muốn kiểm tra hết thì có hơi khó."

Hoàng đế đành nói:

"Vậy hai người nước H được nước M phái tới có thiên phú thế nào?"

Tả tướng đáp:

"Thiên phú của hắn cũng khá cao, gấp mười lần giáo sư Miro."

Hoàng đế trầm giọng nói:

"Vậy ngươi mau đi kiểm tra, nhất định phải tìm ra bí quyết của nước H!"

"Vâng, bệ hạ. Còn chuyện nữa, hôm nay thần đã liên lạc được với nước M, lại thêm một lô vật tư nữa."

Tả tướng đáp.

Hoàng đế khẽ gật đầu nói:

"Cứ để họ đối đầu nước H, không được để cho nước H có cơ hội chi viện cho đế quốc Thần Long! Nếu họ không làm được, thì chúng ta đổi đối tượng hợp tác, có thể lựa chọn nước Bắc Hùng?"

Tả Tướng gật gật đầu.

Vài tiếng trôi qua, Tả Tướng đã đến linh huyệt cấp SS, tại đây đế quốc Kền Kền đã sắp xếp không ít cao thủ canh giữ.

"Tả Tướng đại nhân."

"Tả Tướng."

Tả Tướng Solotu đi tới, họ ồn ào hành lễ. Địa vị Solotu không những cao mà tu vi cũng không kém, chẳng những vậy, hắn còn là tu vi cấp bậc Võ Đế.

"Ừm."

Solotu khẽ gật đầu.

Nửa giờ trôi qua, bên họ xuất hiện vòng sáng nhàn nhạt, nghĩa là

có gì đó được truyền sang từ phía Trái Đất.

Đợi gần ba mươi phút, cuối cùng cũng qua tới, một người đi ra trước, lúc sau lô nguyên liệu mới tới sau. Bên trong đều là trái cây và rau củ, tất cả những thứ này được nước M đặc biệt mua từ nước H vận chuyển về, nổi bật nhất trong số đó là hai củ cải lớn.

"Thưa Tả tướng, theo ý bệ hạ, ta đã cùng đại diện nước M bàn bạc, hơn nữa ta vừa mới nghe được tin tức mới nhất ở Trái Đất ."

Coors nói.

Solotu trầm giọng hỏi:

"Tin gì?"

Coors đáp:

"Mười ba chiến hạm của họ đang tiến về phía linh huyệt ở Tử Hải, trong đó có một chiếc trục hạm 051, tổng tải trọng hơn ba nghìn tấn. Ngoài ra, còn có bốn năm tàu khác tải trọng ba nghìn tấn đi qua nước H, nhưng truyền sang thất bại, một trong số đó có một con tàu đã mất tích."

Sắc mặt Solotu nghiêm trọng, đế quốc Thần Long vậy mà lại có hơn mười ba tàu chiến, đã vậy còn có một số tàu ba nghìn tấn khác! Nếu bố trí trận pháp tốt thì chắc chắn uy lực không kém những con tàu hàng đầu của họ bao nhiêu. Đây là một mối nguy hiểm cực lớn đối với đế quốc của hắn!

Càng quan trọng hơn là Tiêu Phàm đang cố gắng truyền tàu bốn năm nghìn tấn qua đây! Tàu chở hàng của họ còn lớn hơn những tàu chiến hàng đầu của đế quốc, nếu truyền sang thành công, họ cải tạo lại nó xong thì thực lực chắc chắn sẽ càng mạnh hơn!

"Còn có gì nữa không? Ý bệ hạ nói sao, bên nước M nói thế nào?"

Solotu trầm giọng nói.

Coors đáp:

"Thưa Tả tướng đại nhân, bọn hắn bảo cần thời gian suy nghĩ,

quyền lực của Đại Thống Lĩnh bên đấy không lớn bằng Hoàng Đế nên không có quyền quyết định."

Solotu gật đầu.

"Mau đi kiểm tra đống đồ ăn vừa được chuyển tới đi"

"Vâng, Tả Tướng đại nhân."

.....

Tại Cung Điện Đen nước M.

Một người bước nhanh tới văn phòng Đại Thống Lĩnh.

"Đại thống lĩnh, bên đế quốc Kền Kền vừa có thông tin mới!"

Vị khách lên tiếng.

“Nói đi!”

Đại thống lĩnh nước M vội vàng nói. Mỗi lần như vậy, hắn đều mong chờ tin tốt, hắn gửi một lượng lớn vật tư đến đó, liên lạc với họ để tìm cách giải quyết Tiêu Phàm.

“Tư lệnh, chúng ta vẫn chưa biết tại sao thiên phú tu luyện của người Hoa mạnh hơn chúng ta nhiều như vậy. Còn nữa…”

Vị khách thoáng do dự.

Đại thống lĩnh nước M cau mày:

"Có gì không thể nói hả? Nói đi!

“Họ nói không được để nước H gửi tàu chiến đến dị giới. Nếu chúng ta không làm được, họ sẽ hợp tác với nước Bắc Hùng, họ đã có linh huyệt thông với nước Bắc Hùng rồi.”

Sắc mặt Đại thống Lĩnh của nước M biến đen.

Đế quốc Kền Kền hợp tác với nước Bắc Hùng, đây là chuyện hoàn toàn không thể chấp nhận được, nước Bắc Hùng là một đối thủ mạnh khác của nước họ.

“Tên dị giới man rợ chết tiệt. Đã hợp tác lâu như vậy, ta chỉ là không nghĩ ra biện pháp gửi đi số lượng lớn đồ cho bọn hắn vậy mà bọn hắn thậm chí còn uy hiếp ngược lại nước M vĩ đại của chúng ta.”

Chỉ huy nước M chửi rủa trong lòng.

Chương 880 - Bí Mật Liên Lạc

“Đi xuống đi.”

Đại thống Lĩnh của nước M phất phất tay. Ngay sau đó, hắn đã triệu tập rất nhiều người trong nhóm chuyên gia tư vấn của mình đến.

"Trường hợp bây giờ ta phải làm gì đây?"

"Thống lĩnh, hành động truyền đồ sang dị giới của nước H có thể gây ra chiến tranh giữa hai thế giới."

Một thành viên của hội đồng chuyên gia tư vấn nói.

Một người khác cũng nói:

"Nước Bắc Hùng và những nước khác có lẽ cũng không muốn thấy đế quốc Thần Long trở nên mạnh mẽ hơn, chuyện thay đổi hợp tác thực sự có thể xảy ra."

"Nếu tiếp tục hợp tác quả thực có thể khơi mào một cuộc chiến ở dị giới, nhưng lửa chiến tranh cũng có thể đốt tới chúng ta."

Mọi người lần lượt lên tiếng.

Thống lĩnh nước M trầm giọng nói:

"Vậy thì làm như thế này đi! Đầu tiên bí mật liên lạc với các quốc gia, sau đó các quốc gia sẽ cùng nhau gây áp lực buộc nước H phải đồng ý!”

…

Tiêu Phàm vừa tu luyện xong ra khỏi phòng.

"Chồng à, rửa tay ăn cơm thôi."

Tô Ấu Vi nấu cơm rất ngon, tu vi của nàng tiến bộ, khả năng khống chế nhiệt độ càng tốt nên nấu cơm càng ngon hơn. Những món do đầu bếp năm sao làm có khi còn không ngon bằng Tô Ấu Vi.

"Chồng à, có tình huống đặc biệt."

Sau khi Tiêu Phàm rửa tay rồi ngồi xuống, Tô Ấu Vi mới nói.

"Tình huống đặc biệt gì?"

Tô Ấu Vi nói:

"Nước M đã bí mật liên lạc với các quốc gia khác. Họ muốn tổ chức Hội nghị Dương Tinh, yêu cầu cấm các phương tiện lớn như tàu chiến được gửi đến dị giới. Không cần phải nói, các nước phương Tây nhất định sẽ đồng ý, theo kết quả điều tra của ta, nước Bắc Hùng có lẽ cũng sẽ đồng ý. Nước Bắc Hùng đã phát hiện ra một linh huyệt cấp S, đường hầm không gian này kết nối với đế quốc Kền Kền."

Trên thế giới chỉ có ba linh huyệt cấp SS, linh huyệt cấp S cũng có một số, linh huyệt ở Tử Hải chỉ là cấp S.

Tiêu Phàm khẽ cau mày, thái độ của nước Bắc Hùng rất quan trọng. Trong quá khứ, mối quan hệ giữa nước H và nước Bắc Hùng rất tốt, họ còn ủng hộ nước H.

Nhưng có thể nước Bắc Hùng sẽ không giúp đỡ trong vấn đề này, một nước H ngày càng hùng mạnh không có lợi cho nước Bắc Hùng chút nào. Huống chi, nước Bắc Hùng còn có một cái linh huyệt cấp S. Nếu họ liên hệ hợp tác với dị giới, như vậy cũng sẽ mang đến lợi ích cho nước Bắc Hùng.

"Chồng à, một khi nước Bắc Hùng và nước M liên kết với nhau, nước H chúng ta sẽ đối mặt với áp lực rất nặng nề. Chúng ta phụ thuộc rất nhiều vào nguồn năng lượng nước ngoài."

Tô Ấu Vi nói.

…

Tiêu Phàm nhíu mày, nguồn năng lượng đúng là vấn đề lớn của nước H. Nước H là nước công nghiệp, mọi phương diện đều cần năng lượng để hoạt động. Nếu các nước liên hợp lại khống chế phương diện này của nước H, thì áp lực mà nước H phải gánh chịu sẽ rất lớn, có khả năng sẽ không chịu nổi áp lực.

Nguồn năng lượng dự trữ của nước H không ít, nhưng nếu thiếu lượng lớn nguồn năng lượng đầu vào, chỉ dựa vào nguồn năng lượng dự trữ thì có thể kiên trì bao lâu chứ?

"Vợ à, đợi lát nữa ta đi tới Ma Đô của nước H một chuyến."

Tiêu Phàm nói, chuyện này phải liên hệ với đại trưởng lão.

Đương nhiên hắn hi vọng có thể truyền nhiều thuyền hơn sang dị giới, nhưng hắn cũng không hi vọng nước H xuất hiện nguy cơ nguồn năng lượng nghiêm trọng.

"Chồng à, ta và ngươi cùng đi. Ta đi thăm ông ngoại bà ngoại một chút, đã lâu không gặp họ."

Tô Ấu Vi nói.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

Sau hai ba tiếng, Tiêu Phàm dẫn theo Tô Ấu Vi đến Ma Đô nước H, không lâu sau, Tiêu Phàm đã gặp được đại trưởng lão.

"Tiểu Tiêu, chuyện hải quân, ta phải cám ơn ngươi."

Đại trưởng lão mỉm cười nói.

Tiêu Phàm nói:

"Đại trưởng lão, ta là người nước H, chỉ cần có năng lực, đương nhiên sẽ nghĩ tất cả biện pháp để tăng cường quân đội quốc gia chúng ta."

Đại trưởng lão gật đầu:

"Tiểu Tiêu, lần này ngươi tới là..."

Tiêu Phàm trầm ngâm, nói:

"Đại trưởng lão, Ấu Vi phát hiện nước M đang liên lạc với các quốc gia còn lại, họ muốn tổ chức đại hội Lam Tinh, cấm truyền chiến hạm, thuyền hàng cỡ lớn sang dị giới. Lý do là không thể phá hỏng bố cục của dị giới. Còn có một tin tức nữa, nước Bắc Hùng xuất hiện một linh huyệt cấp S, linh huyệt này kết nối tới đế quốc Kền Kền."

Đại trưởng lão nói:

"Tiểu Tiêu, ngươi lo rằng nước Bắc Hùng sẽ đồng ý, đến lúc đó sẽ tạo áp lực cho quốc gia chúng ta, hội nghị Lam Tinh sẽ thông qua lệnh cấm sao?"

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

Đại trưởng lão mỉm cười nói:

"Tiểu Tiêu, nước Bắc Hùng không dễ dàng đồng ý như vậy đâu. Ngươi nói nếu nước M làm quá ở phương diện này, vậy đế quốc Kền Kền có thể tăng cường hợp tác với nước Bắc Hùng không? Mà dù bọn hắn đồng ý, quốc gia chúng ta cũng không phải bùn nhão."

Tiêu Phàm nói:

"Đại trưởng lão, phương diện nguồn năng lượng..."

Chương 881 - Vậy Là Tốt Rồi

Đại trưởng lão nói:

"Chúng ta đã ký hiệp ước lâu dài với các quốc gia, không phải họ muốn ngừng là có thể ngừng, phải thanh toán khoản phí bồi thường vi phạm hợp đồng kếch xù. Trong thời gian ngắn, ngươi không cần quá lo chuyện này."

Tiêu Phàm âm thầm thở phào một hơi:

"Vậy là tốt rồi."

Đại trưởng lão nhìn qua Tiêu Phàm:

"Tiểu Tiêu, nước M chủ động để lộ ra chuyện này, hiện giờ ngươi đang thuyết phục người tiến hóa cấp SSS nước M sao?"

"Họ chủ động để lộ tin tức ra sao?"

Tiêu Phàm kinh ngạc.

Đại trưởng lão cười nói:

"Ngươi nói với họ, lẽ nào vương hầu tướng lĩnh là trời sinh, họ để lộ ra chuyện này là muốn đả kích ngươi."

"Khụ, đại trưởng lão, ta cũng không có suy nghĩ đó."

Tiêu Phàm vội vàng nói.

Đại trưởng lão khẽ gật đầu:

"Ta tin, nhưng cấp cao của nước H chúng ta, có người sẽ suy nghĩ về chuyện này."

Tiêu Phàm nhìn qua đại trưởng lão.

Đại trưởng lão dường như có ý dò xét hắn. Thực lực của hắn mạnh mẽ, lại lay động được người tiến hóa cấp SSS nước M như

thế, trong lòng đại trưởng lão có lẽ cũng sẽ có một chút xíu ý nghĩ.

Chuyện này rất bình thường.

"Đại trưởng lão, có một chuyện, ta muốn tâm sự riêng với ngươi, ta tạo một kết giới ngăn cách âm thanh xung quanh, ngươi thấy thế nào?"

Tiêu Phàm suy tính một hồi rồi nói.

Đại trưởng lão cười gật đầu:

"Đương nhiên là được, cá nhân ta hoàn toàn tin tưởng ngươi."

Tiêu Phàm tạo ra một kết giới không gian.

"Đại trưởng lão, ngươi xem cái này một chút."

Trong tay Tiêu Phàm xuất hiện một tấm hình cũ.

"Hử?"

Ánh mắt đại trưởng lão lộ vẻ kinh ngạc, người trên tấm hình này có diện mạo giống Hoàng đế của đế quốc Thần Long đến bảy tám phần.

"Tiểu Tiêu, hắn là?"

Tiêu Phàm cười nói:

"Đại trưởng lão, đây là ảnh chụp ông nội Tiêu Hải của ta, hắn mất tích đã sắp mười một năm."

Ánh mắt đại trưởng lão kinh ngạc.

Hắn hít sâu một hơi rồi nói:

"Tiểu Tiêu, ý của ngươi là, hoàng đế của đế quốc Thần Long, là ông nội Tiêu Hải của ngươi?"

Tiêu Phàm gật gật đầu.

"Không sai. Ông nội của ta đã sớm xuyên qua, Hoàng đế của đế

quốc Thần Diễm ngu ngốc tàn bạo, nên hắn tạo phản, ta giúp đỡ hắn tạo phản thành công. Ông nội của ta cảm thấy hứng thú với tu luyện, rất hứng thú với việc đánh trận, nhưng hắn không có hứng thú gì với việc làm Hoàng đế. Chờ ta có thể qua đó, rất nhanh ta sẽ kế thừa hoàng vị."

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Đại trưởng lão không dám tin nhìn Tiêu Phàm, Tiêu Phàm lại có địa vị lớn như thế, tương lai Tiêu Phàm rất có khả năng trở thành Hoàng đế.

Đế quốc Thần Long cũng không phải một quốc gia nhỏ, lãnh thổ của đế quốc Thần Long rộng bốn mươi tám triệu km vuông, còn lớn hơn nước H hiện giờ.

"Tiểu Tiêu...Ta gọi ngươi như vậy còn phù hợp không?"

Một hồi lâu sau, đại trưởng lão mở miệng nói.

Tiêu Phàm cười nói:

"Đại trưởng lão, chuyện này có gì không thích hợp? Hiện tại ta cũng chưa trở thành Hoàng đế của đế quốc Thần Long mà."

Đại trưởng lão khẽ cười:

"Vậy ta gọi thêm một thời gian. Tiểu Tiêu, ngươi giấu chúng ta thật sâu, ngươi lại có bối cảnh như vậy. Khó trách ngươi lại hoàn toàn không lo lắng về việc hợp tác với dị giới."

Tiêu Phàm nói:

"Bí mật này còn phải làm phiền ngài giữ kín một thời gian, nếu truyền ra có thể sẽ có ảnh hưởng lớn tới ông nội ta."

"Được rồi."

Đại trưởng lão gật đầu.

Tiêu Hải đến từ dị giới, tin tức này truyền ra, thế lực khắp đế quốc Thần Long nghĩ như thế nào, bách tính nghĩ như thế nào, khó mà

đoán trước.

"Tiểu Tiêu, ngươi không cần quá lo lắng chuyện cấm vận, dù cuối cùng chắc chắn sẽ cấm vận nhưng ráng kéo dài tầm năm ba tháng thì vẫn có thể."

Đại trưởng lão mỉm cười nói.

Phía sau Tiêu Phàm có đế quốc Thần Long thực lực mạnh mẽ, đại trưởng lão cũng sẽ cố hết sức sắp xếp bảo đảm chống đỡ thêm mấy tháng.

"Đại trưởng lão, vấn đề nguồn năng lượng, ta có hai suy nghĩ."

Tiêu Phàm nói.

Ánh mắt đại trưởng lão sáng lên:

"Nói một chút ta nghe."

Tiêu Phàm nói:

"Thứ nhất, để lúc nào ta kêu ông nội truyền một dị thú am hiểu độn thổ sang đây để nó tìm kiếm dầu hỏa ở trong nước! Quốc gia chúng ta lớn như vậy, chắc chắn còn có mỏ dầu lớn có chất lượng tốt chưa bị phát hiện."

"Thứ hai, phương diện nghiên cứu phản ứng tổng hợp hạt nhân của quốc gia chúng ta đã có tiến triển không tệ, có lẽ có thể kết hợp với trận pháp. Cộng thêm trận pháp, thời gian duy trì mặt trời nhân tạo chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều, hạng mục phản ứng tổng hợp hạt nhân cũng sẽ an toàn hơn rất nhiều."

Ánh mắt đại trưởng lão lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng.

Hai phương án của Tiêu Phàm, đều là phương án có thể thực hiện, cái trước suy nghĩ cho hiện tại, cái sau lại suy nghĩ về tương lai. Nếu phản ứng tổng hợp hạt nhân truyền ra, quốc gia khác sẽ không còn cách nào chèn ép họ. Có nguồn năng lượng giá rẻ, kinh tế của nước H có thể tiếp tục tăng lên hơn nữa.

"Tiểu Tiêu, ngươi cống hiến cho quốc gia, chúng ta đều thấy, quốc

gia chắc chắn sẽ kiên định ủng hộ ngươi, điểm này ngươi có thể yên tâm."

Đại trưởng lão trịnh trọng nói.

Chương 882 - Tin Tình Báo Quan Trọng

Tiêu Phàm gật đầu:

"Đại trưởng lão, mặc kệ là ông nội của ta làm Hoàng đế, hay là đến lúc đó ta làm Hoàng đế, chúng ta đều là người nước H. Tình cảm của chúng ta đối với nước H sẽ không thay đổi."

Đại trưởng lão nở nụ cười.

"Tiểu Tiêu, gần trưa rồi, cùng ăn cơm trưa đi."

Tiêu Phàm cười nói:

"Đại trưởng lão, vậy ta không khách khí."

…

…

"Tích tích, tích tích!"

Mới vừa cơm nước xong xuôi với đại trưởng lão, Tiêu Phàm nhận được điện thoại của Tô Ấu Vi.

"Chồng à, ta nhận được tin tình báo quan trọng."

Tô Ấu Vi nói hơi vội vã.

Tiêu Phàm thuấn di, hắn nhanh chóng xuất hiện ở bên cạnh Tô Ấu Vi, lúc này, Tô Ấu Vi đang ở phòng nàng trên tầng nhà họ Lục.

"Tin tình báo gì?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tô Ấu Vi nói:

"Chồng à, ta lấy được một danh sách nguyên liệu nước M truyền đến dị giới, trong đó có hai củ cải. Những nguyên liệu này của họ đều vận chuyển từ nước H qua."

Tiêu Phàm cười:

"Ngươi nói cái này à, không có gì lớn. Ta quên nói với ngươi, ông nội đã kiểm tra rồi, người dị giới ăn củ cải cũng không có hiệu quả gì."

Tô Ấu Vi thở phào một hơi.

"Vậy là tốt rồi."

Tiêu Phàm nói:

"Lúc ông nội tìm người kiểm tra, ngươi đang ở dị giới, nên quên nói với ngươi chuyện này."

Tô Ấu Vi cười nói:

"Chỉ cần họ không được lợi là được. Để họ từ từ tìm, tiêu hao tài nguyên truyền sang đó. Chồng à, trong chín người tiến hóa cấp SSS ở nước M, ta đã liên lạc với sáu người, có hai người trong đó thoáng có suy nghĩ."

"Hai người nào?"

Tô Ấu Vi nói:

"Một người trong đó là Hermann, một người khác là Simpson, một người muốn đạt được nhiều quyền lực hơn, một người khác thì háo sắc. Lúc chưa có thực lực mạnh mẽ, bọn hắn đều không biểu lộ ra hai điểm này nhưng hiện tại bọn họ đã không kìm nén được nữa rồi."

Tiêu Phàm suy nghĩ một chút rồi nói:

"Vợ à, ngươi liên lạc với họ, nói với họ, Liên Minh Người Tiến Hóa dự định tiến hành thí nghiệm cấp SSSS. Đối tượng thí nghiệm là

những người tiến hóa cấp SSS họ, xác suất thành công của thí nghiệm chỉ có mấy phần trăm, nếu họ muốn sống, thì phải tự mình tranh thủ quyền lực, nếu không, họ sẽ vĩnh viễn chỉ là bia đỡ đạn. Kêu họ âm thầm thuyết phục những cao thủ cấp SSS còn lại!"

Nước M có kế hoạch như thế hay không Tiêu Phàm không biết, xác suất thành công bao nhiêu Tiêu Phàm cũng không biết, nhưng những chuyện này không quan trọng. Mấy người Hermann vượt qua cửu tử nhất sinh mới trở thành người tiến hóa cấp SSS, họ cũng không muốn tiếp tục gặp phải nguy hiểm lớn hơn.

"Được."

Tô Ấu Vi gật đầu.

Nàng lập tức gửi đi một tin tức.

Ở nước M, bây giờ Simpson cũng không ở căn cứ, hắn đang nghỉ phép ở bờ biển, bên cạnh hắn còn có một cô nàng tóc vàng đang ngủ.

"Tích."

m thanh nhắc nhở tin nhắn đặc biệt vang lên, Simpson cầm lấy điện thoại.

"Kế hoạch người tiến hóa cấp SSSS?"

Sắc mặt Simpson thay đổi.

Cuộc sống bây giờ quá đẹp đẽ, hắn cũng không muốn cuộc sống như vậy bị phá hủy, hắn không muốn đi lên con đường nguy hiểm kia.

"Simpson, dịch tiến hóa cấp SSSS vô cùng vô cùng quý giá, ngươi hẳn biết rõ, thích hợp sử dụng với người tiến hóa cấp SSS các ngươi nhất. Nếu các ngươi không muốn trở thành bia đỡ đạn, các ngươi cần tranh thủ, dùng thực lực của các ngươi để bảo vệ tính mạng và tự do của các ngươi. Các ngươi không phải chuột bạch, các ngươi là người!"

Xem hết tin tức mà Tô Ấu Vi gửi tới, sắc mặt Simpson âm trầm,

liên minh người tiến hóa nhất định có thể làm được chuyện như vậy. Dịch tiến hóa cấp SSS vô cùng quý giá, chắc chắn phải để mấy người tiến hóa cấp SSS họ sử dụng, để họ đánh cược tính mạng.

“Ta đây bây giờ đã là người tiến hóa cấp SSS, còn coi ta như chuột bạch."

Ánh mắt Simpson lấp lóe ánh sáng lạnh. Tức giận và dã tâm điên cuồng sinh sôi trong đáy lòng hắn.

"Ý kiến của ngươi là gì?"

Simpson đánh chữ, hắn biết Tô Ấu Vi nhất định có thể thấy.

Tô Ấu Vi lập tức trả lời:

"Chỉ một mình ngươi phản kháng là không được, ngươi cần liên hợp với các người tiến hóa cấp SSS còn lại, cùng nhau phản kháng. Vũ khí thông thường không có bao nhiêu uy hiếp với các ngươi, có thực lực của các ngươi làm tiền vốn, sao các ngươi lại chịu làm chó cho kẻ thống trị chứ? Ta cho ngươi một đường link, ngươi đăng nhập vào xem, thứ gọi là tự do dân chủ của nước M, là thứ mà ngươi muốn bảo vệ sao?"

Tô Ấu Vi gửi cho Simpson một đường link.

Simpson rời giường, mở điện thoại ra, đăng nhập vào, hắn thấy rất nhiều tình báo bí mật mà người bình thường hoàn toàn không biết được. Thứ gọi là tự do dân chủ, chỉ là sói hổ khoác lên một tấm da dê.

"Ghê tởm!"

Sắc mặt Simpson âm trầm.

"Simpson, các ngươi có thể khiến nước M trở nên tốt hơn, nhưng bây giờ các ngươi chỉ có thực lực, cũng không có địa vị cao. Các ngươi cần thay đổi điều này!"

Trên màn ảnh máy vi tính hiện ra từng chữ.

Simpson đánh chữ trả lời:

"Ta sẽ không trở về căn cứ, nhưng ta sẽ vạch trần tất cả để dân chúng lên tiếng thay chúng ta!"

Ánh mắt Tô Ấu Vi sáng lên.

Chương 883 - Video Bị Gỡ

"Cũng được. Ngươi có thể quay một video, ta sẽ giúp ngươi đăng video lên."

Tô Ấu Vi gửi tin tức.

Simpson cầm lấy đồ đạc của mình rồi rời đi, hai giờ sau, hắn đã quay xong một video nói về không ít chuyện xấu. Bao gồm cả việc hắn không muốn mạo hiểm sử dụng dịch tiến hóa cấp SSS, nhưng hắn không có cách nào, chỉ có thể sử dụng, bao gồm cả chuyện hắn lại sắp bị ép dùng dịch tiến hóa cấp SSSS.

Cuối Video Simpson còn tức giận nói:

"Chúng ta yêu quốc gia này, chúng ta muốn mạnh lên để bảo vệ quốc gia này. Nhưng chúng ta không hi vọng trở thành bia đỡ đạn của đám chính khách, chúng ta không hi vọng có được lực lượng, sau đó kết quả còn không bằng chó hoang bên đường. Quá khứ, hiện tại, tương lai, người có can đảm sử dụng dịch tiến hóa đều là anh hùng, anh hùng có thể chảy máu, nhưng không thể để cho anh hùng rơi lệ!"

Tô Ấu Vi nhận được video của Simpson.

Tiêu Phàm xem hết video, hắn cười nói:

"Tên này còn có mấy phần khả năng diễn thuyết, sức cuốn hút cảm xúc rất không tệ. Ngươi đừng vội chia sẻ cho hắn."

Simpson nhanh chóng đăng video, khi hắn trở thành người tiến hóa cấp SSS, trên tài khoản xã giao truyền thông cũng đã có không ít fan hâm mộ.

Trong khoảng thời gian ngắn, không ít fan hâm mộ của hắn đã xem

video. Nhưng họ vừa xem hết, còn chưa kịp chia sẻ video ra ngoài, video đã bị gỡ, tài khoản của Simpson cũng bị khóa.

"Chồng à, video của Simpson bị gỡ rồi."

Tô Ấu Vi nói.

Tiêu Phàm khẽ cười nói:

"Để hắn đăng trên các nền tảng khác, đến lúc đó ngươi lại giúp hắn chia sẻ."

Tô Ấu Vi gật đầu.

Sắc mặt Simpson âm trầm, hắn không ngờ mình bị gỡ bỏ tài khoản nhanh như vậy, cái gọi là tự do ngôn luận quả nhiên là lừa gạt quỷ.

"Ta đây xem các ngươi có thể làm đến cỡ nào!"

Simpson lại đăng video trên nền tảng xã hội khác, nhưng video hắn đăng vẫn liên tiếp bị xóa đi.

"Đến lúc rồi."

Tiêu Phàm nói với Tô Ấu Vi.

Tô Ấu Vi gật đầu, nàng bắt đầu ra tay, video mà Simpson đăng lên trực tiếp được chia sẻ với quy mô lớn nhất. Đủ loại nền tảng mạng xã giao, khắp nơi đều là video này của Simpson, dù là bọn hắn muốn xóa bỏ thì cũng phát hiện ra có rất nhiều trang web đều không đủ quyền hạn.

Người xem video này của Simpson tăng vọt.

Mười vạn, trăm vạn, ngàn vạn!

"Đại thống lĩnh, không xong rồi."

Trợ lý trưởng của đại thống lĩnh nước M vội vã đến văn phòng hắn.

"Lại có chuyện gì không hay?"

Đại thống lĩnh nước M cau mày nói, gần đây có không ít tin tức xấu.

"Đại thống lĩnh, Simpson đăng một video trên internet, bây giờ video đang truyền ra trắng trợn trên internet."

Trợ lý trưởng nói xong thì mở video trên máy tính bảng.

"Xóa bỏ, lập tức xóa bỏ! Loại video này, sao có thể để nó truyền ra?"

Đại thống lĩnh nước M nghiêm nghị nói.

"Đại thống lĩnh, vấn đề ở đây là không xáo bỏ được, rất có thể là nước H lấy được tin tức, Tô Ấu Vi ở sau lưng gây sự."

Trợ lý trưởng bất đắc dĩ nói.

Sắc mặt Đại thống lĩnh nước M âm trầm, chuyện này không phải chuyện nhỏ.

Một khi địa vị và quyền lực của những người tiến hóa tăng lên, tất nhiên họ sẽ xâm phạm đến lợi ích cốt lõi của giai cấp thống trị hiện tại. Nếu chỉ có Simpson nghĩ như vậy thì không sao, nhưng đến khi những người tiến hóa khác cũng xem được video thì họ sẽ nghĩ gì?

Trở thành người tiến hóa cấp SSS đồng nghĩa với việc nhận lấy mạo hiểm cực lớn, họ thật sự nguyện ý bất chấp nguy hiểm lớn hơn để trở thành tiến hóa cấp SSSS sao?

"Tích tích!"

Điện thoại trong văn phòng reo lên.

Người gọi tới là Tướng quân Eisenway, hắn cũng chính là tân minh chủ của Liên minh Người Tiến hóa.

"Đại thống lĩnh, Simpson đã nói dối. Tạm thời chúng ta vẫn chưa có kế hoạch về chất lỏng tiến hóa cấp SSSS, chưa kể đến quá trình nghiên cứu cũng không có tiến triển gì mới."

Tướng quân Eisenway nói vội vàng.

Đại thống lĩnh M quốc trầm giọng nói:

"Ý của ngươi là, có thể là hắn cố ý nói những lời này, hoặc là có người đứng sau lưng xúi giục hắn sao?"

"Đúng vậy, Đại thống lĩnh."

Đại thống lĩnh nói với giọng nặng nề:

"Tướng quân Eisenway, các ngươi phải lập tức bắt giữ hắn trong thời gian ngắn nhất cho ta."

"Ngươi có thể làm được không?"

Tướng quân Eisenwei ở đầu bên kia điện thoại cũng rất bất đắc dĩ mà đáp lại:

"Đại thống lĩnh, ta e rằng chuyện này có hơi khó khăn, chúng ta cũng không biết hắn đang ở nơi nào."

"Hơn nữa muốn bắt được một người tiến hóa cấp SSS cần ít nhất ba người tiến hóa cấp SSS, còn chưa nói đến nếu kẻ địch đang ở bên cạnh hắn thì sao?"

"Ngay cả khi chúng ta điều động tất cả những người tiến hóa cấp SSS, nhưng một khi Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi hành động, nói không chừng họ có thể xóa sổ toàn bộ quân đội của chúng ta."

Đại thống lĩnh M quốc nói với giọng nghiêm nghị:

"Vậy theo ý của ngươi thì chúng ta nên làm gì? Chúng ta không thể làm gì khác ngoài việc bó tay chịu trói, cho họ địa vị ư?"

Tướng quân Eisenway nói tiếp:

"E rằng chỉ có thể làm như vậy. Đại thống lĩnh, ta đề nghị phong quân hàm cho họ, nhưng sẽ không có thực quyền đi kèm."

Lúc này sắc mặt Đại thống lĩnh M quốc đã xám xịt.

Chương 884 - Yêu Cầu Đơn Giản

Một khi khoảng cách quyền lực được rút ngắn, đương nhiên ham muốn của đám người Simpson họ sẽ ngày càng lớn hơn, đến lúc đó họ sẽ không ngừng thách thức quyền uy của hắn.

Chả nhẽ họ không muốn tiêm thuốc tiến hóa sao? Nhưng hiện nay tiêm thuốc tiến hóa kéo theo tỷ lệ tử vong rất cao, quả nhiên họ cũng không muốn dùng tới cách này.

"Ngươi tìm cách liên lạc với Simpson, sau đó thuyết phục hắn thật tốt."

Đại thống lĩnh M quốc cũng cúp điện thoại ngay sau khi vừa nói xong câu này.

"Tích tích!"

Trong nửa giờ tiếp theo, Đại thống lĩnh đã nhận được thêm một vài cuộc gọi khác, chủ yếu những người liên lạc với hắn đều là những gã tư bản khổng lồ.

Yêu cầu của những người này cũng rất đơn giản, họ muốn đàn áp! Họ tuyệt đối không thể để những lỗ hổng quyền lực được mở rộng, một khi nhóm người Simpson và những nhân vật có thực lực cường đại khác lên nắm quyền, vậy họ còn kiểm soát thế nào được?

Simpson và những người khác đã có thực lực, và nếu lại nắm chắc quyền lực trong tay, không nghi ngờ gì chắc chắn ham muốn đối với tiền tài của họ cũng sẽ tăng vọt không ngừng.

Lúc đầu những đại gia tư bản cũng muốn bồi dưỡng cường giả, nhưng sau này ai nói trước được những người được họ đào tạo nên cũng sẽ cam tâm tình nguyện đóng vai một con chó trung thành mãi?

Chẳng lẽ những kẻ vương hầu quý tộc kia cao quý hơn cường giả họ ư? Một khi những tư tưởng này được truyền bá rộng rãi, dám chắc những người tiến hóa mạnh mẽ có thực lực nhất định sẽ

không nguyện ý làm bia đỡ đạn nữa, họ sẽ muốn xoay mình làm chủ.

"Khốn kiếp, nhất định là do đám người Tiêu Phàm giở trò quỷ!"

Sắc mặt Đại thống lĩnh M quốc u ám vô cùng.

"Liệu chúng ta có thể sử dụng những thủ đoạn tương tự với Hoa Hạ không?"

Tham mưu trưởng lắc đầu:

"Đại thống lĩnh, chỉ sợ chuyện này không dễ dàng như vậy. Hoa Hạ không giống chúng ta, hiện tại ở nơi đó ai ai cũng tu luyện võ công."

"Suy cho cùng mọi người đều giống nhau, cũng không có ai đặc biệt hơn ai."

"Chúng ta có thể bôi nhọ Tiêu Phàm trước dư luận, tung tin đồn rằng hắn muốn đoạt quyền hay thăng chức gì đó, nhưng làm vậy khả năng cao có thể gây ra hậu quả nghiêm trọng."

"Ngay cả khi chúng ta để người từ các quốc gia khác lan truyền tin đồn, Tiêu Phàm vẫn sẽ nhắm mũi nhọn vào chúng ta và nói không chừng sẽ có thêm một tàu sân bay khác của chúng ta phải gánh chịu tai họa."

Sắc mặt Đại thống lĩnh M quốc tối sầm.

Không nói về võ đức, nhưng chỉ bằng việc nhóm người Tiêu Phàm có thể dứt khoát tìm tới họ để trả thù mà chẳng màng chứng cứ đã khiến Đại thống lĩnh M quốc đau đầu không thôi.

Thủ đoạn vu oan giá họa này, ban đầu họ đã vận dụng thành công rất nhiều mánh khóe và hiệu quả cũng không kém cạnh, nhưng tất cả đều mất hiệu lực trước Tiêu Phàm và đồng bọn của hắn.

"Những người khác cũng nói thử quan điểm của mình xem!"

Đại thống lĩnh M quốc ra lệnh, tâm trạng nặng nề vẫn không giảm.

Các thành viên còn lại của đoàn cố vấn cũng lần lượt phát biểu ý kiến.

Cuối cùng, mọi người thống nhất ý kiến sẽ thăng cấp bậc cho Stanford và những người khác, nhưng đồng thời cũng nhận định Simpson là kẻ phản quốc và áp đặt các biện pháp xử phạt nghiêm khắc đối với hắn.

"Lão tử cấu kết với người nước ngoài, tội phản quốc ư?"

Mặc dù đã nói từ trước nhưng Tô Ấu Vi vẫn bí mật liên lạc với hắn.

Tuy nhiên phía chính phủ M quốc cũng không có bằng chứng! Không có bất cứ bằng chứng gì nhưng lại kết tội hắn cấu kết với kẻ địch bên ngoài âm mưu mưu phản, chuyện này khiến Simpson không chịu nổi, ngay sau đó trên người hắn cũng toát ra sát khí nồng đậm.

"Nếu các ngươi muốn chơi trò này, vậy lão tử sẽ thuận theo ý các ngươi mà vui đùa một chút!"

Tia sáng sắc lạnh chợt lóe lên trong mắt Simpson.

Vài giờ sau, Simpson đi vào một trang viên lớn, chủ nhân của trang viên này là lãnh đạo của một tập đoàn lớn ở M quốc.

"Ai đó?"

"Có kẻ xâm nhập!"

Trong trang viên có đủ loại thiết bị an ninh công nghệ cao, chẳng mấy chốc Simpson đã bị phát hiện, lúc này hắn mới dứt khoát quang minh chính đại bước lên trước.

"Nếu các ngươi không tránh ra thì đừng trách ta không khách sáo."

Simpson nói với giọng điệu lạnh lẽo.

"Ầm!"

Ngay giây tiếp theo một khẩu súng bắn tỉa ở đằng xa đã bắn một

viên đạn nhắm thẳng vào Simpson.

Chỉ vỏn vẹn vài giây ngắn ngủi, viên đạn từ súng bắn tỉa đến ngay bên cạnh Simpson, nhưng đột nhiên dừng lại khi nó chỉ còn cách đầu Simpson khoảng một mét.

"Là các ngươi ra tay trước!"

Simpson lạnh lùng thốt lên.

"Phốc!"

Đạn của khẩu súng bắn tỉa bay ngược trở lại với tốc độ còn nhanh hơn trước.

Và chỉ trong tích tắc, viên đạn đã xuyên thủng đầu tay súng bắn tỉa.

"Tạch tạch tạch!"

"Ầm!"

Ngay sau đó càng nhiều viên đạn bắn thẳng vào Simpson cùng một lúc.

Nhưng tất cả những viên đạn này đều bắn hụt vào khoảng không. Suy cho cùng Simpson cũng là người tiến hóa cấp SSS, tốc độ di chuyển mỗi giây của hắn đã hơn một trăm mét, họ bắn trúng Simpson cũng không phải chuyện dễ dàng.

Chương 885 - Yếu Thế

"Phốc phốc phốc!"

Simpson là một người tiến hóa mang dị năng thuộc tính kim loại, vì vậy hắn có thể điều khiển những viên đạn tước đoạt mạng sống của các tay súng chỉ trong tích tắc, khiến họ lần lượt ngã xuống.

Trong thời gian ngắn, hàng chục tay súng đã ngã xuống trong vũng máu. Nhưng Simpson lại không mảy may hề hấn một chút nào.

"Các ngươi cũng muốn ngăn cản ta ư?"

"Các ngươi cũng là người tiến hóa giống ta, chúng ta là đồng loại! Chúng ta có thực lực, tại sao phải làm chó cho những người giàu có này."

Simpson trịnh trọng nói.

Ttrước mặt hắn có bốn người tiến hóa, trong đó người mạnh nhất là cấp SS, ngoài ra ba người còn lại đều là người tiến hóa cấp S.

"Nếu các ngươi muốn ngăn cản ta, các ngươi sẽ phải nhận lấy cái chết!"

"Nhưng nếu các ngươi tham gia cùng ta, đổi lại các ngươi sẽ nhận được rất nhiều của cải."

"Vậy lựa chọn của các ngươi sẽ là gì?"

Simpson nói với giọng điệu lạnh lùng.

Vài phi đao bay xung quanh hắn, những phi đao này được chế tạo từ hợp kim đặc biệt nên cứng hơn nhiều so với loại sắt thép thông thường. Cùng lúc đó, một vài người tiến hóa đang đấu tranh với vẻ mặt bối rối.

Ngay lúc này một người trong nhóm nghiêm nghị nói:

"Ông chủ đối xủ với chúng ta rất tốt, không lẽ các ngươi định phản bội lại ông chủ sao? Nếu chúng ta xông lên cùng nhau chưa chắc sẽ yếu thế hơn hắn!"

"Phốc!"

Ngay khi người nọ vừa nói dứt câu, cùng lúc đó một phi đao đã phóng xuyên thủng qua đầu hắn.

"Chúng ta muốn đi theo ngươi!"

"Đúng, chúng ta có thực lực, chúng ta không cần phải tiếp tục làm chó nữa."

Ba người tiến hóa còn lại nói thật nhanh.

Simpson nói, vẫn bộ dạng lạnh lùng như cũ:

"Vậy trước tiên các ngươi phải làm chút chuyện cho ta, tìm ông chủ của các ngươi đến đây, chúng ta cần nói chuyện với hắn một lát."

Không lâu sau, chủ nhân của trang viên được dẫn đến trước mặt Simpson.

"Simpson, ta sẽ cho ngươi rất nhiều tiền."

"Của cải, phụ nữ, ngươi muốn bao nhiêu ta sẽ cho ngươi bấy nhiêu."

Rodney, chủ nhân của trang viên run giọng nói trong lúc kinh hãi tột độ.

Simpson cười nhếch mép rồi nói:

"Các ngươi nhìn đi, tiền bạc của cải chẳng là cái thá gì ở trước mặt thực lực chân chính, đồng nghĩa với việc chúng ta cũng không thể khinh thường chính mình."

"Ta cần tiền mặt, lấy trước một trăm triệu Đô la Mỹ đi."

Rodney nói vội:

"Số tiền nhiều như vậy sao, ta cần chút thời gian để gom góp đủ."

Simpson nhẹ giọng nói:

"Ngươi có một giờ, nếu quá một giờ ngươi sẽ phải chết, đến Thượng Đế cũng chẳng cứu được ngươi đâu."

…

Rodney rất bối rối, hắn nói:

"Chuẩn bị 100 triệu đô la Mỹ trong một giờ quá khó, hơn nữa ngân hàng tuyệt đối sẽ không chuẩn bị nhiều tiền mặt như vậy."

"Trong kho tàng tại trang viên dưới lòng đất của ta có rất nhiều thứ tốt, tổng cộng trị giá hơn một tỷ đô la Mỹ, ngươi có thể lấy hết cũng được."

Ngay sau đó Simpson mang theo Rodney đến trước kho tàng.

"Mở cửa ra!"

Rodney nói:

"Ngươi phải hứa với Thượng Đế tuyệt đối sẽ không bao giờ giết ta".

"Được, ta bảo đảm với ngươi!"

Simpson gật đầu trước khi nói.

Rodney mở cửa kho tàng, trong đó chứa đủ loại trang sức, các bức tranh nổi tiếng và các bộ sưu tập khác nhau, Simpson thấy mà tim đập nhanh hơn.

"Ba người các ngươi có muốn sống hay không? Muốn sống, cùng nhau giết hắn, về sau có thể chia bảo vật cho các ngươi, không muốn sống, chính tay lão tử sẽ tiễn các ngươi lên đường!"

Simpson nói với ba thuộc hạ của Rodney.

"Ngươi không thể làm như vậy, ngươi đã hứa sẽ tha mạng cho ta."

Rodney nói trong lúc kinh hãi tột độ.

Simpson cười giễu trước khi nói:

"Lão tử vốn không tin Thượng Đế, huống hồ lão tử giết ngươi khi nào? Là ba người họ ra tay còn gì."

Ba thuộc hạ của Rodney nhìn nhau, trước đây họ rất trung thành với Rodney, nhưng lúc này không ai trong số họ muốn chết.

"Ah!"

Ngay sau đó Rodney hét lên thảm thiết.

Cả ba người đồng thời ra tay, cùng lúc đó Rodney ngã xuống trên vũng máu.

Simpson gật đầu:

"Rất tốt, từ nay về sau các ngươi có thể đi theo ta, người tiến hóa là tân nhân loại, đương nhiên chúng ta cũng phải vì tân nhân loại mà tranh giành quyền lực!"

"Vâng, thưa thủ lĩnh."

Cả ba người đồng thanh nói.

"Ha ha!"

Simpson cười nói:

"Vét sạch cái kho tàng này đi. Với những thứ này, chúng ta có thể sống sung sướng trong một thời gian dài, chẳng những thế còn có thể chiêu mộ càng nhiều người gia nhập cùng chúng ta."

Không bao lâu sau, toàn bộ kho báu đã bị Simpson và những người khác cướp đoạt, khi cảnh sát đến thì họ đã sớm rời đi.

"Đại thống lĩnh, đã xảy ra chuyện rồi."

"Ta vừa mới nhận được tin tức Rodney bỏ mạng, là do Simpson làm. Hơn nữa hắn còn xúi giục ba người tiến hóa bên cạnh Rodney đầu hàng."

Ngay sau đó Đại thống lĩnh M quốc đã nhận được một cuộc điện thoại.

Hắn chỉ vừa ngủ thiếp đi cách đây không lâu.

"Cái gì?"

Sắc mặt của hắn thay đổi rõ rệt.

Rodney là lãnh đạo của một tập đoàn, và những lãnh đạo tập đoàn như hắn được xem là chủ nhân thực sự của M quốc, chắc chắn cái chết của hắn sẽ gây nên một hồi sóng gió kinh hoàng.

Chương 886 - Gặp Nguy Hiểm

Hắn đoán chẳng mấy chốc nữa các nhà lãnh đạo tập đoàn khác sẽ sớm tìm đến hắn gây áp lực. Thậm chí tối nay hắn cũng đừng hòng nghĩ đến việc ngủ nghỉ.

Quả nhiên, rất nhanh Đại thống lĩnh M quốc đã nhận được hết cuộc gọi này đến cuộc gọi khác, và đương nhiên những người có thể gọi điện trực tiếp cho hắn đều là những nhà lãnh đạo lớn.

Tập đoàn trong tay họ sở hữu khối tài sản có thể lên đến hàng trăm tỷ đô la Mỹ, thậm chí chưa kể đến một số siêu tập đoàn đang kiểm soát khối tài sản vượt quá hàng nghìn tỷ đô la Mỹ.Tuy họ ẩn nấp phía sau màn, nhưng dường như lại khống chế toàn bộ thế giới trong lòng bàn tay, bình thường không chuyện gì có thể lay động được họ, đến lúc này rõ ràng cái chết của Rodney đã phá vỡ hàng phòng ngự của họ.

Và Rodney chính là người nằm trong vòng tròn giao thiệp của họ. Nếu Rodney có thể bị giết chết dễ dàng, vậy họ cũng không thoát khỏi kết cục tương tự.

"Đại thống lĩnh, chuyện này với chúng ta có thể không hoàn toàn là chuyện xấu, chuyện lần này đã kích động triệt để nhiệt huyết của họ."

"Họ sẽ chi càng nhiều tiền hơn để đào tạo nên những người tiến hóa cấp SSS."

Tham mưu trưởng đứng bên cạnh Đại thống lĩnh M quốc an ủi.

Nhưng Đại thống lĩnh M quốc chỉ cau mày, hắn nói:

"Ta căn bản không thể lay động được những người này! Hơn nữa đào tạo càng nhiều người tiến hóa, sẽ càng có thêm nhiều người mất kiểm soát, vậy khác nào biến toàn bộ M quốc thành một mớ hỗn độn."

"Ngay cả ta cũng sẽ gặp nguy hiểm!"

Tham mưu trưởng im lặng, chủ yếu vẫn là do Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi giở trò!

Ban đầu, họ sử dụng tư tưởng khống chế vũ khí để ổn định tình hình, nhưng không ngờ Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đã gieo rắc vào đầu Simpson và những người khác những suy nghĩ nguy hiểm khác.

Tuy trước mắt chỉ có Simpson là người có vấn đề, nhưng ai dám chắc Simpson là người duy nhất bí mật liên lạc với nhóm người Tiêu Phàm.

Những người tiến hóa cấp SSS khác cũng có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

"Simpson muốn có được thân phận và địa vị xứng đáng, nhưng lại không muốn làm bia đỡ đạn nên mới bị coi là kẻ phản quốc."

“Quốc gia có thể đối xử với hắn như vậy, sau này liệu có thể đối xử với ngươi giống vậy không?”

"Các ngươi là người tiến hóa cấp SSS, phải trải qua thập tử nhất sinh mới có được thực lực như ngày hôm nay, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn chết trong lúc thí nghiệm sao?"

Tô Ấu Vi đã liên lạc với Herman.

Hermann hiện đang ở trong một chiếc trực thăng, hắn đang trên đường đến căn cứ. Không chỉ riêng hắn mà tất cả những người tiến hóa khác đều nhận được lệnh triệu hồi khẩn cấp tại thời điểm này.

"Ngươi trở về căn cứ cũng vì bất đắc dĩ, đến lúc đó có thể ngươi phải sử dụng dịch tiến hóa cấp SSSS, nhưng tỷ lệ thành công lại rất rất thấp."

"Chết như một con chó, hoặc sống tự do tự tại, tất cả đều phụ thuộc vào sự lựa chọn của ngươi."

Herman lại nhận được một tin nhắn khác từ Tô Ấu Vi.

Herman hít một hơi thật sâu, hắn đã có quyết định, hắn muốn được tự do. Đồng nghĩa với việc hắn không muốn mạo hiểm sử

dụng chất lỏng tiến hóa cấp SSSS nữa.

"Hô!"

Herman đột ngột giật mạnh cửa trực thăng, cũng vì là một người tiến hóa mang thuộc tính phong nên hắn không ngần ngại nhảy thẳng ra khỏi trực thăng ngay lập tức.

"Báo cáo, Herman đã nhảy khỏi máy bay bỏ trốn."

Phi công trên trực thăng báo tin tức lại ngay lập tức.

Tô Ấu Vi mỉm cười:

"Chồng à, Herman cũng đã nổi dậy, chắc chắn hai người họ sẽ mang đến cho M quốc rất nhiều điều bất ngờ đây."

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

Có đám người Herman gây rối kéo theo áp lực trong nội bộ nước M tăng lên đến mức đáng báo động, cộng thêm rất nhiều chuyện ngoài quốc gia đang chờ xử lý, rất nhanh thôi họ sẽ mất kiểm soát hoàn toàn.

"Loại tư tưởng những kẻ xưng vương tôn tướng cao quý hơn dân thường cũng do một tay họ gieo trồng nên, để rồi xem liệu sau này M quốc có bị chia cắt hay không."

Tiêu Phàm cười nhẹ.

M quốc có thực lực hùng mạnh, còn có rất nhiều bom hạt nhân, một đất nước như vậy thoạt nhìn bề ngoài dường như rất khó chinh phục, nhưng nếu phá hủy pháo đài từ bên trong thì lại dễ dàng hơn rất nhiều.

Tô Ấu Vi nói tiếp:

"Chồng à, sau này ta nên làm thế nào để lôi kéo họ?"

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Không cần dẫn đường cho họ nữa, họ đã không còn đường lui

nào, họ sẽ tự mình đưa ra quyết định."

Simpson đã giết Rodney, đây là chuyện mà nhóm người Tiêu Phàm không ngờ tới, nếu hắn làm như vậy thì xem như không còn đường lui.

Tại nước M, bảy người tiến hóa cấp SSS còn lại đã trở về căn cứ.

Tướng quân Eisenway đứng trước mặt họ.

"Nghiêm!"

"Nghỉ!"

Cả bảy người đều ngoan ngoãn thực thi mệnh lệnh của tướng quân Eisenway.

"Ắt hẳn các ngươi đã biết những chuyện đã xảy ra. Đây là thủ đoạn đáng đáng xấu hổ của kẻ địch nhằm chia rẽ chúng ta, thật không may bọn người Simpson đã bị họ lôi kéo!"

Chương 887 - Ta Có Lời Muốn Nói

Tướng quân Eisenway trầm giọng nói:

"Ta cam đoan với mọi người ở đây, tuyệt đối sẽ không ép buộc các ngươi sử dụng dịch tiến hóa cấp SSSS."

"Mặt khác, các ngươi sẽ được thăng cấp quân hàm, các ngươi sẽ nhận được vinh dự, sự tán thưởng, tiếng vỗ tay, trong khi bọn người Simpson phải chịu đựng người đời phỉ nhổ!"

Stanford đứng lên:

"Tướng quân, ta có lời muốn nói."

"Nói đi."

Eisenway trầm giọng nói.

Stanford nói:

"Tướng quân, người ngoài nghề lãnh đạo các chuyên gia là việc đại kỵ, lúc bình thường chúng ta huấn luyện thì không nói, nhưng một khi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ vẫn cần quyền tự chủ lớn hơn."

Sắc mặt Eisenway có chút trầm xuống.

Người ngoài nghề trong miệng Stanford còn không phải đang nói về minh chủ là hắn sao?

Đây khác nào chỉ thẳng vào mặt hắn và mắng.

"Tướng quân, ta cũng cảm thấy đội trưởng nói có lý."

"Đúng vậy."

Những người còn lại cũng lần lượt lên tiếng.

Rõ ràng họ đã âm thầm thảo luận xong từ trước.

Simpson giết chết Rodney một cách dễ dàng, chuyện này đã nói cho họ biết ngay cả lãnh đạo các tập đoàn cũng chỉ là con gà yếu ớt trước mặt họ. Nếu họ mạnh đến nhường này, vậy tại sao phải làm những con rối mặc người dẫn dắt?

"Tốt!"

Sau một hồi im lặng, tướng quân Eisenway mới trầm giọng đáp ứng.

Hắn không còn cách nào khác, bây giờ đám người Stanford đã là khủng long bạo chúa, nếu đến cả họ cũng phản loạn, vậy không còn nghi ngờ gì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn.

"Đa tạ tướng quân."

Standford lớn tiếng đáp lại.

"Trở về hàng đi."

Eisenway tướng quân trầm giọng nói tiếp:

"Nhiệm vụ tiếp theo của các ngươi chính là bí mật tìm ra Simpson, sau đó áp giải hắn về đây."

"Hoặc là giết chết hắn luôn!"

Bọn người Stanford đồng thanh nói:

"Vâng, tướng quân!"

…

Dị giới, tại Đế quốc Huyết Anh.

Về phía Đế quốc Huyết Anh, Đế quốc Thần Long đã có một trăm năm chục ngàn binh lính quân đoàn Tu La, và rất nhiều chiến mã cũng đã được gửi đến.

Ngay lúc này một trăm năm chục ngàn binh lính quân đoàn Tu La này đã tập trung tại ba thành trì. Trong số đó, có sáu chục ngàn người đang ở thành Hoành Phổ.

Ban đầu, Thành Hoành Phổ chỉ có hai chục ngàn binh sĩ, sau đó dẫu cho tăng thêm bốn chục ngàn binh sĩ, hay sáu chục ngàn binh sĩ thì vẫn do tướng quân Lý An Vinh thống lĩnh.

"Lý tướng quân, đã lâu không gặp."

Khi Dương Lâm đến thành Hoành Phổ, hắn đã gặp Lý An Vinh.

"Dương tướng quân, phải chăng bệ hạ có mệnh lệnh gì mới?"

Lý An Vinh dò hỏi.

Dương Lâm khẽ gật đầu, hắn trầm giọng nói:

"Lý tướng quân, tình thế đã thay đổi, có thể Đế quốc Kền Kền sẽ tham chiến, bệ hạ mệnh lệnh các ngươi hành động nhanh chóng, tốt nhất là đánh bại toàn bộ Đế Quốc Huyết Anh càng nhanh càng tốt."

Đặc biệt là khi một trăm năm chục ngàn binh lính của Đế quốc Thần Long hiện đều ở biên giới Đế quốc Huyết Anh, và tạm thời không có binh lính canh giữ ở Đế quốc Đông Anh.

"Dương tướng quân, bệ hạ đã hạ thánh chỉ rồi sao?"

Lý An Vinh dò hỏi.

Hóa ra mệnh lệnh của họ không phải là cố thủ, tiếp tục kéo dài làm tiêu hao sinh lực của binh lính Đế quốc Huyết Anh, mà là chuyển sang thế tiến công đồng thời xoay chuyển cục diện.

"Dĩ nhiên rồi."

"Tướng quân Lý An Vinh tiếp chỉ!"

Một cuộn chiếu chỉ màu vàng kim xuất hiện trong tay Dương Lâm.

"Thần Lý An Vinh tiếp chỉ."

Lý An Vinh quỳ xuống rồi lớn tiếng nói.

Dương Lâm đọc qua thánh chỉ một lần, sau đó hắn giao thánh chỉ cho Lý An Vinh, đồng thời Lý An Vinh cũng xác nhận nội dung của thánh chỉ không có chỗ nào sai sót.

"Dương tướng quân, xin ngươi bẩm báo lại với Bệ hạ, nhất định chúng ta sẽ mau chóng giành được thắng lợi!"

Lý An Vinh nói thật trịnh trọng.

"Ừm."

Dương Lâm gật đầu, sau đó rời đi nhanh chóng.

Ánh mắt Lý An Dung ngập tràn hưng phấn, rốt cục hắn có thể thỏa sức chơi đùa rồi. Đến hôm nay hắn vẫn nhớ rõ ràng những tổn hại mà Đế quốc Huyết Anh đã mang đến cho Viêm Long Nhất Tộc của mình.

"Truyền lệnh tướng sĩ toàn quân tập hợp!"

Lý An Vinh nói với giọng nghiêm nghị.

Trong thời gian ngắn nhất, sáu chục ngàn binh lính đã tập trung tại thao trường rộng lớn trong thành Hoành Phổ, lúc này tất cả mọi người đều đang nhìn Lý An Vinh với ánh mắt hừng hực lửa chiến. Họ biết Lý An Vinh đã có một nước cờ lớn trước khi tập

hợp họ lại đây.

"Các chiến sĩ, hoa anh đào ở thành Huyết Anh đang nở rộ rất đẹp."

"Đã đến lúc chúng ta ngựa giẫm Đông Dinh thưởng thức hoa anh đào!"

Giọng nói của Lý An Vinh vang vọng khắp thao trường rộng lớn.

Ngữ điệu của hắn rất bình tĩnh, nhưng khi sáu chục ngàn người trong thao trường nghe hắn nói như vậy, trái tim trong lồng ngực càng đập nhanh hơn và đồng thời máu nóng trong cơ thể cũng đang dần sôi lên.

"Bệ hạ đã ra lệnh cho chúng ta chuyển từ thế phòng ngự sang tấn công và kết thúc trận chiến trong thời gian ngắn nhất có thể."

"Nói cho ta biết, các ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

Lý An Vinh cao giọng hô to.

"Chiến chiến chiến!"

Sáu chục ngàn người đồng thanh rống lên khiến làn sóng âm thanh khủng bố truyền đi rất xa.

Một lúc sau, Lý An Vinh khoát tay:

"Mọi người, trong nhà ta còn cha già, vừa nghĩ tới sau này khi thờ cúng tổ tiên, cha ta sẽ tránh sang một bên nhường ta lên trước thì ta đã muốn bật cười."

Chương 888 - Toàn Quân Xuất Kích

"Cơ hội mở ra một trang riêng cho gia phả chúng ta, cơ hội đứng phía trước bái tổ đang ở ngay trước mắt, nỗi nhục kéo dài mấy trăm năm, hôm nay nhất định chúng ta phải tắm máu tòa thành kia!"

"Giết giết!"

Sáu chục ngàn quân lính bùng nổ sát khí bừng bừng đáng sợ.

Chờ đến khi họ bình tĩnh trở lại, Lý An Vinh chỉ về hướng thành Huyết Anh:

"Các vị tướng sĩ, nơi đó chính là mục tiêu của chúng ta."

"Bệ hạ giao cho chúng ta nhiệm vụ quan trọng nhất, cũng là nhiệm vụ vinh dự nhất, đừng khiến bệ hạ phải thất vọng!"

"Nghe hiệu lệnh của ta, toàn quân xuất kích!"

Ngay khi mặt trời treo cao, sáu chục ngàn binh sĩ của Quân đoàn Tu La ở Thành Hoành Phổ nhanh chóng lên đường, họ lao đến Thành Huyết Anh với tốc độ nhanh nhất có thể.

Cùng lúc này bên phía thành Huyết Anh, một con tuấn mã nhanh chóng tiến vào thành.

"Báo cáo!"

"Bẩm báo bệ hạ, quân đội của Đế quốc Thần Long đã di chuyển."

"Ngay lúc này sáu chục ngàn binh lính ở thành Hoành Phố đang lao về phía chúng ta, dự kiến họ sẽ đến nơi vừa lúc trời chập tối."

Có người đến báo cáo trước mặt Bát Kỳ Võ Đế.

"Cái gì?"

Sắc mặt Bát Kỳ Võ Đế thay đổi rõ rệt.

Thành Huyết Anh được bảo vệ bởi một trăm năm chục ngàn binh lính, nhưng khi Bát Kỳ Võ Đế nghe tin Đế quốc Thần Long tấn công vẫn không kiềm được cảm giác kinh hãi tột độ.

Nếu như là trước đây, nếu có một trăm năm chục ngàn binh lính thủ thành, cho dù phải đối diện với năm trăm ngàn binh sĩ công thành, Bát Kỳ Võ Đế cũng sẽ không sợ hãi chút nào. Nhưng tình hình bây giờ đã khác trước, Đế quốc Thần Long có đủ loại vũ khí trong tay, những loại vũ khí như bom chùm và bom nhiệt áp đều vô số kể.

"Mau, cho gọi Tả Hữu tướng họ lập tức tới đây nghị sự."

Bát Kỳ Võ Đế nói, tâm trạng vẫn chưa thôi lo lắng.

Hai người Tả Hữu tướng của Đế quốc Huyết Anh đã chạy tới trong thời gian ngắn nhất, ngay khi vừa nhận được tin tức, da đầu họ như tê dại.

Cuối cùng ngày này cũng đã đến.

"Bệ hạ, bằng không ngài di dời đi."

Tả tướng đề nghị.

Vẻ mặt Bát Kỳ Võ Đế âm trầm, hắn nói:

"Nhất định Đế quốc Thần Long sẽ phái các cường giả cấp bậc Võ Đế âm thầm theo dõi, các ngươi nói xem trẫm còn có thể chạy đến nơi nào?"

"Huống hồ trẫm là hoàng đế Đế quốc Huyết Anh, và chúng ta vẫn chưa thất bại! Nếu còn ai đề cập đến rút lui trong âm thầm, đừng trách trẫm không khách khí."

Tả tướng vội vàng im lặng.

Hữu tướng nói:

“Bệ hạ, cũng không phải chúng ta không còn cơ hội, chúng ta đã đào rất nhiều hang động ở thành Huyết Anh.

“Nếu họ muốn tấn công bằng đạn đại bác, hiệu quả sẽ không mấy khả quan”.

"Thành Huyết Anh là địa bàn của chúng ta."

"Một khi họ tiến vào thành Huyết Anh, họ không chỉ phải đối mặt với một trăm năm chục ngàn binh lính mà còn phải đối mặt với hàng triệu người dân của chúng ta."

"Chả nhẽ một trăm người dân của chúng ta cũng không thể giết một binh lính của họ sao?"

Tia sáng sắc lạnh lóe lên trong mắt Bát Kỳ Võ Đế:

"Khi Đế quốc đang ở thời điểm nguy hiểm nhất, tất cả trăm họ ai cũng có nghĩa vụ phải cầm vũ khí lên và chiến đấu."

"Hãy báo cho tất cả người dân biết, bất kỳ ai có công lao to lớn trong cuộc chiến đều sẽ được trẫm ban thưởng lớn."

"Chém đầu một binh sĩ Đế quốc Thần Long, thưởng trăm lượng bạc trắng!"

"Phải cho họ biết thành Huyết Anh không phải là nơi người của Đế quốc Thần Long có thể tùy tiện tiến vào!"

Mệnh lệnh đã được truyền đi rộng rãi ngay sau đó.

Toàn bộ quân đội của Đế quốc Huyết Anh di chuyển nhanh chóng, và trăm họ cũng được tổ chức, trong quá trình chiến đấu họ cũng sẽ cung cấp tiếp viện theo mọi hình thức.

Chạng vạng tối hôm đó, sáu chục ngàn binh lính do Lý An Vinh chỉ huy đã đến gần thành Huyết Anh.

Nhưng lúc này cổng thành Huyết Anh đã bị khóa chặt. Tuy một trăm năm chục ngàn binh lính đang đóng quân ở đây, nhưng Bát Kỳ Võ Đế cũng không có ý định để họ ra khỏi thành và chiến đấu với sáu chục ngàn người của Đế quốc Thần Long.

"Đế quốc Thần Long sẽ không dễ dàng hạ gục thành Huyết Anh như mong muốn của họ đâu."

"Thành Huyết Anh đã được chuẩn bị kỹ càng, rất nhiều hang động ngầm dưới lòng đất đã được đào hoàn tất."

"Thành Huyết Anh có diện tích không nhỏ nên muốn oanh tạc cần lượng bom đạn rất lớn."

Cách thành Huyết Anh hai mươi dặm, có vài người đang bàn luận sôi nổi vô cùng, họ là một vài cường giả từ các quốc gia khác đến xem trận chiến.

"Tướng quân, có vài người nước khác đang vây xem chung quanh

thành Huyết Anh, ngài có muốn đuổi họ đi không?"

Có người đến trước mặt Lý An Vinh dò hỏi.

Lý An Vinh đáp lại, bộ dạng vẫn lạnh nhạt như cũ:

"Để cho họ nhìn cho thật kỹ, để cho họ biết, đối địch với Đế quốc Thần Long chúng ta sẽ không có kết cục tốt đẹp."

"Truyền lệnh, tất cả súng cối tự do khai hỏa!"

Chương 889 - Tính Sai

"Trước tiên cứ bắn vào một vài vị trí nhất định rồi hẵng nói tiếp."

Xung quanh thành Huyết Anh hiện có hai ngàn khẩu súng cối, và năm trăm khẩu súng cối khác được bố trí ở mỗi hướng đông nam, bắc và tây chung quanh thành Huyết Anh.

Những khẩu súng cối này chứa hàng chục đầu đạn và tất cả chúng có thể bắn hơn mười ngàn quả đạn nếu công kích đồng thời tại cùng một vị trí.

"Oanh oanh!"

Chẳng mấy chốc, hai nghìn khẩu súng cối gầm thét không ngừng, chưa kể đến trong số súng cối này còn có nhiều loại súng cối hạng nặng, và tầm bắn của chúng có thể đạt tới tám cây số.

Lúc này, các vụ nổ xảy ra ở khắp các nơi trong thành Huyết Anh. Cùng lúc đó rất nhiều ngôi nhà cũng bị bao vây trong ngọn lửa.

…

Hai ngàn khẩu pháo cối liên tục bắn phá tới mức rung trời chuyển núi, ngay cả dân chúng thuộc các quốc gia phía xa chỉ nghe thôi cũng đã sợ mất mật.

“Nếu chúng ta gia nhập liên minh của Đế quốc Kền Kền thì có thể một ngày nào đó trong tương lai, chúng ta cũng sẽ gặp phải trận oanh kích như vậy!”

“Đối với chúng ta thì hỏa pháo phía Đế quốc Thần Long vẫn nguy hiểm hơn một chút so với lực lượng hải quân của Đế quốc Kền Kền.”

“Ai nói Đế quốc Thần Long sẽ không dùng toàn lực để công thành vậy hả?”

Vô số người từ các quốc gia khác đang liên tục đưa ra suy đoán về chuyện này.

Ban đầu, họ cho rằng Đế quốc Thần Long sẽ không bắn phá trực tiếp do số lượng người dân ở thành Huyết Anh quá nhiều.

Nhưng họ đã tính sai! Họ đánh giá quá thấp sự căm hận của Đế quốc Thần Long dành cho Đế quốc Huyết Anh. Hơn nữa, dân chúng của thành Huyết Anh có tận mấy trăm ngàn, binh lính hơn mấy chục ngàn, nếu như người của quân đoàn Tu La xông vào thì nhất định sẽ bị tổn thất nghiêm trọng.

Lòng nhân nghĩa, lẽ phải và đạo đức là những thứ vô dụng nhất trong thời chiến. Theo quan điểm của Lý An Vinh, nếu trận đánh có thể giải quyết bằng đạn pháo thì không cần binh sĩ tự ra trận, mạng sống của từng người trong đội quân của hắn đều là vô giá.

“Đánh tiếp đi, đã bắn ra bao nhiêu viên rồi?”

“Bẩm, đã hơn mười ngàn viên đạn rồi!”

“Ầm ầm ầm…”

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, rất nhiều người trong thành Huyết Anh đã bỏ mạng.

Trước khi cuộc oanh tạc bắt đầu, dân chúng ở Thành Huyết Anh đã cảm thấy rất phấn khích, họ muốn ủng hộ quân đoàn và chiến đấu với Đế quốc Thần Long đến cùng. Nhưng giờ đây, dưới làn đạn pháo bắn phá dữ dội từ Đế quốc Thần Long, vô số người mặt cắt không còn giọt máu, nhiều kẻ còn sợ hãi tới khóc thét.

Hai mươi ngàn, ba mươi ngàn, rồi bốn mươi ngàn ...

Binh lính của Quân đoàn Tu La điên cuồng trút đạn xuống bốn

phương tám hướng, họ đã đánh ra tổng cộng hơn trăm ngàn viên đạn pháo. Phần lớn thành Huyết Anh đã biến thành bãi hoang tàn. Vô số ngôi nhà bị phá hủy, vô số người bị chôn vùi trong đống đổ nát. Đa số nhà ở thành Huyết Anh được làm bằng gỗ và nối san sát với nhau nên nhiều ngôi nhà bị đốt cháy rụi sau vụ đánh bom.

“Tướng quân, một chiếc pháo cối đã hết đạn.”

Một binh sĩ báo cáo với Lý An Vinh.

“Ừm.”

Lý An Vinh khẽ gật đầu:

“Kế tiếp, dùng súng lựu đạn oanh kích đi!”

Pháo cối chỉ có thể bắn vòng bán kính tám cây số, trong khi đó diện tích Thành Huyết Anh lại rất lớn, chỉ tám cây số thì không thể tấn công được toàn diện tòa thành. Nhưng súng lựu đạn thì khác.

Tiêu Phàm đưa tới toàn súng lựu đạn đời cũ nhưng vẫn có thể bắn xa mấy chục cây số nên đủ để bắn phá toàn bộ thành Huyết Anh.

Hình thể của súng lựu đạn rất lớn nên quân đoàn của Lý An Vinh không mang nhiều, chỉ có tổng cộng ba mươi chiếc, tất cả đều được bố trí ở một khu vực.

“Bùm!”

“Bùm!”

Ngay sau đó những khẩu súng lựu đạn bắt đầu gầm rú. Những quả đạn pháo lớn bay về phía khu vực trung tâm của thành Huyết Anh và thậm chí uy lực của chúng còn lớn hơn nhiều so với pháo cối.

“A!”

“Cứu với!”

Trong trận nã pháo trước, không ít người còn trốn được vào khu vực trung tâm, nhưng bây giờ khi pháo kích đến, họ đã không còn nơi nào để chạy nữa.

Những người bị bom giết tan xác luôn tại chỗ thì còn may, chứ nhiều kẻ bị thương do pháo nổ còn phải chịu đựng sự đau đớn dữ dội không khác gì khổ hình trước khi chết.

“Tướng quân Lý An Vinh, tại sao ngươi lại tàn nhẫn tới vậy?”

Những người cầm quyền của các quốc gia khác đứng từ xa và phán xét. Hai ngàn chiếc pháo cối bắn ra hơn trăm nghìn viên đạn, sau đó lại sử dụng súng lựu đạn oanh kích, thật sự quá kinh khủng.

Lý An Vinh lạnh lùng nhìn về hướng phát ra giọng nói:

"Ngay lúc này bổn tướng quân sẵn sàng mang theo nghiệp chướng vì sự phồn vinh của tương lai!"

"Bổn tướng quân nhất định sẽ khiến Đế quốc Huyết Anh hàng phục!"

"Nếu như các quốc gia khác muốn xen ngang vào thì cũng sẽ là kẻ thù của chúng ta nên tốt nhất hãy cân nhắc hậu quả trước khi làm, chiến tranh không phải trò trẻ con!"

Chương 890 - Không Thể Tránh Khỏi

Rất nhiều quốc gia khác ở nơi xa nghe xong đều cảm thấy rợn người. Trong ấn tượng của họ, Viêm Long Nhất Tộc khá dễ đối phó, khi họ còn yếu thì dễ bị bắt nạt, nhưng khi họ khôi phục lại sức mạnh, các nước chỉ cần ngoan ngoãn nhận sai thì Viêm Long Nhất Tộc sẽ rộng lượng mà không truy cứu thêm.

Nhưng tình huống bây giờ đã đảo lộn hoàn toàn nhận thức của họ.

“Đế quốc Huyết Anh xong đời rồi.”

“Quốc gia chúng ta tốt nhất đừng xen ngang vào trận đánh giữa Đế quốc Thần Long và Đế quốc Kền Kền, hậu quả chúng ta không gánh nổi đâu.”

Những người cầm quyền ở các quốc gia bí mật bàn luận với nhau.

Đế quốc Huyết Anh có thù hận sâu đậm với Đế quốc Thần Long, nếu Đế quốc Thần Long không tấn công Đế quốc Huyết Anh thì họ cũng không cần lo lắng tới việc hợp tác với Đế quốc Kền Kền. Tuy nhiên, bây giờ họ phải suy tính lại thật cẩn thận.

Dù có quyết định hợp tác với Đế quốc Kền Kền thì cũng phải thu vào càng nhiều lợi ích mới được.

Ba mươi khẩu pháo đã ngừng bắn phá trong mười phút qua, tổng cộng hàng nghìn quả đạn đã được ném ra. Một quả đạn có thể bao phủ bán kính hàng chục mét. Cung điện của Đế quốc Huyết Anh đã biến thành đống đổ nát dưới sự bắn phá dữ dội này!

“Bệ hạ, làm ơn dừng lại đi.”

Trong hầm trú ẩn sâu dưới lòng đất, Bát Kỳ Võ Đế nhỏ giọng nói trước mặt một người:

“Các ngươi nghĩ ta điếc rồi hay sao?”

Khuôn mặt của hắn vặn nẹo tới mức xấu xí, hỏa lực của kẻ thù vượt xa ước tính trước đó của hắn!

Dưới hỏa lực hung hãn như vậy, toàn bộ Thành Huyết Anh chắc chắn phải chịu tổn thất nặng nề.

Nhà cửa, nguồn nước, vạn vật đều bị phá hủy, cho dù Quân đoàn Tu La không tấn công thành, họ cũng không chống được bao lâu.

“Vốn định tiến vào Thành Huyết Anh ngắm hoa anh đào, bây giờ xem ra chỉ còn hoa tang thôi.”

Lý An Vinh bình tĩnh nói.

Toàn bộ Thành Huyết Anh tràn ngập lửa đỏ và khói dày cuồn cuộn khắp nơi.

“Tướng quân, Đế quốc Huyết Anh còn có những thành trì khác, sau này chúng ta còn có thể đi xem hoa anh đào ở đó.”

Vị tướng quân đứng bên cạnh Lý An Vinh cười nói:

“Chắc chắn những người ở thành trì khác sẽ rất nhiệt tình đón chào chúng ta.”

Lý An Vinh khẽ gật đầu:

“Súng lựu đạn đã dừng, đổi sang bom nhiệt áp, sau đó thử bom nhiệt hạch.”

“Chúng ta có rất nhiều khán giả đấy.”

“Cho họ biết sự tàn khốc của chiến tranh để dẹp đi cái suy nghĩ nhúng mũi vào cuộc chiến giữa chúng ta và Đế quốc Kền Kền!”

Đế quốc Thần Long cùng Đế quốc Kền Kền còn chưa khai chiến nhưng Lý An Vinh biết rằng trận chiến giữa hai quốc gia là không thể tránh khỏi. Đế quốc Kền Kền sẽ không cho phép Đế quốc Thần Long quật khởi một cách dễ dàng!

Tiêu Hải đã ra lệnh cho Lý An Vinh và những người khác nhanh chóng đánh bại Đế quốc Huyết Anh vì hắn nhận được tin Đế quốc Kền Kền đã lên kế hoạch để chấm dứt trận chiến này!

“Ầm ầm!”

“Ầm ầm!”

Bom nhiệt áp lần lượt được phóng ra, chúng đáp xuống hoàng thành của Đế quốc Huyết Anh, mỗi một lần bắn phá, phạm vi ảnh hưởng lại càng lớn.

“Ối, cửa hang sập rồi.”

“Làm sao bây giờ?”

Trong một hầm trú ẩn dưới lòng đất nào đó, có hai ba nghìn binh sĩ đang ẩn náu trong đó. Cửa hang bị bom nhiệt áp đánh sập dẫn tới dưỡng khí trong hầm giảm đi rất nhiều. Những binh sĩ này rất nhanh đều cảm thấy khó thở.

Họ cố gắng hết sức để trốn thoát, nhưng căn hầm đã bị chôn vùi trong lòng đất nên không dễ thoát ra ngoài.

“Ầm ầm!”

Sau khi bom nhiệt áp nổ tung, tiếng động vang dội rung cả bầu trời.

Lúc này trời đã tối, những quả bom nhiệt áp lóe sáng cả bầu trời đêm.

“A!”

Tiếng hét không ngừng vang lên trong thành Huyết Anh.

“Quá tàn bạo.”

“Ý chí chống cự của Đế quốc Huyết Anh sắp hoàn toàn sụp đổ rồi.”

Những người cầm quyền thuộc một số quốc gia khác chứng kiến trận chiến này đều cảm thấy run sợ vô cùng.

…

“Cứ một giờ chia làm bốn lần ném vài phát pháo lựu đạn. Để lại một vài binh lính gác đêm, các tướng sĩ còn lại cứ nghỉ ngơi cho tốt."

Lý An Vinh ra lệnh.

“Rõ, thưa tướng quân!”

Trời dần dần về khuya, thành Huyết Anh không có nhiều người ngủ ngon nổi, cứ một lúc lại có tiếng nã pháo dọa người ta sợ run. Họ chống đỡ như thế đến rạng sáng, mọi người trong thành Huyết Anh đều trở nên cực kỳ mệt mỏi, mà lúc tinh thần căng thẳng thì càng dễ mệt hơn.

“Mũ giáp nhìn đêm đã được phát hết chưa?”

Vừa ngủ dậy Lý An Vinh đã vội hỏi.

“Tướng quân, thần đã phát xuống hết rồi.”

Lý An Vinh khẽ gật đầu, Tiêu Phàm truyền đủ mười nghìn mũ giáp nhìn đêm cho Tiêu Hải, đám người Lý An Vinh cũng được phân

phát đủ năm nghìn chiếc.

“Bảo các tướng sĩ đội mũ giáp nhìn đêm lên hành động, ở thành Huyết Anh, cứ ai cầm vũ khí là giết, kẻ nào phản kháng cũng đánh chết luôn! Chặt hết tay phải của nam nhân trưởng thành! Mỗi cung thủ đội mũ giáp nhìn đêm di chuyển cùng với mười người để hành động!”

Lý An Dung ra lệnh.

Chương 891 - Ẩn Nấp

“Rõ, thưa tướng quân!”

Hiện tại là rạng sáng ba bốn giờ, lửa trong thành Huyết Anh đã được dập tắt, đêm nay không có trăng sáng, chỉ có ánh sao mờ mờ, vừa đúng lúc thuận lợi để ra tay.

“Xuất phát!”

Năm nghìn cung thủ đội mũ giáp nhìn đêm, năm nghìn binh lính Quân đoàn Tu La từ nhiều phía khác nhau tiến vào thành Huyết Anh. Tường thành Huyết Anh bị nổ tung thành từng mảnh. Ngoài thành có năm nghìn người, năm nghìn người này đều là kỵ binh, bất luận kẻ nào muốn trốn khỏi thành Huyết Anh đều sẽ bị họ giết chết.

“Hưu!”

Có rất nhiều binh lính thủ trong thành Huyết Anh, họ vô cùng mệt mỏi.

Trong đêm đen, những mũi tên bắn lén liên tục tước đi tính mạng của bọn họ.

“Kẻ địch tấn công, kẻ địch tấn công!”

“Người của quân đoàn Tu La đã xông vào thành chém giết rồi!”

“Keng keng keng!”

Không lâu sau, kẻ địch trong thành Huyết Anh đã tỉnh giấc, nhưng thế thì sao chứ? Người mà họ phải đối phó là binh lính quân đoàn Tu La được trang bị đến tận răng!

Các binh sĩ của quân đoàn Tu La đều được trang bị áo giáp hạng nặng, thậm chí trong đó còn có binh lính đội mũ giáp nhìn đêm, bên thành Huyết Anh thì phần lớn toàn là tân binh.

Ban đầu, đám người Võ Đế Bát Kỳ nghĩ rằng họ có lượng lớn bách tính giúp đỡ cho họ, nhưng bây giờ bách tính đều ẩn nấp hết, không ai dám ló đầu ra ngoài.

Lửa đạn hung ác tột độ đã khiến họ nhận ra hiện thực một cách rõ ràng. Thậm chí nhiều người trong số mười lăm nghìn binh lính trong thành Huyết Anh đã cởi bỏ quân phục, họ chống cự mãi cũng chẳng có ích gì.

Hơn một giờ trôi qua, sắc trời dần sáng.

Nhiều khu vực trong thành Huyết Anh đã bị binh lính của quân đoàn Tu La rửa sạch một lượt, họ đã giết hơn ba nghìn người, hơn nữa còn có mười nghìn người bị chặt tay phải.

Lúc này, phần lớn người dân của thành Huyết Anh đều đã trốn dưới lòng đất, họ không dám phản kháng, cũng không biết phải làm gì.

“Tướng quân, chúng thần đã tìm ra hầm trú ẩn nơi binh lính của đế quốc Huyết Anh ẩn nấp rồi, cả hầm trú ẩn của đám người Võ Đế Bát Kỳ cũng đã được tìm thấy.”

Có người tới trước mặt Lý An Vinh báo cáo.

Một số binh lính của đế quốc Huyết Anh muốn ra khỏi hầm trú ẩn để chiến đấu, nhưng nếu họ cứ tiến lên không e sợ gì thì chắc chắn sẽ gặp phải cả cung mạnh lẫn nỏ khỏe.

“Ta không cần tù binh!”

Ánh mắt của Lý An Vinh lóe sáng.

“Binh lính của họ đang núp trong hầm trú ẩn nên cứ ném bom

xuống tiễn chúng đến Tây Thiên đi!”

“Tướng quân, hầm trú ẩn của Võ Đế Bát Kỳ…”

“Cũng làm như thế!”

Lý An Dung lạnh lùng nói.

Cứ cho nổ hết đi, nếu họ không bị nổ chết thì cho binh lính của chúng bị nổ chết, đến lúc đó Võ Đế Bát Kỳ cũng sẽ bị bắt sống thôi.

“Vâng!”

Ngay sau đó, mệnh lệnh của Lý An Vinh lập tức được thực hiện.

“Bùm! Bùm!”

Một quả bom có sức công phá mạnh mẽ được ném vào hang động nơi binh lính đang ẩn náu. Hang động này không được xây bằng xi măng, vách tường vốn chỉ được làm bằng bùn đất nên rất dễ sụp đổ.

“Bùm!”

Còn hang động mà Võ Đế Bát Kỳ ẩn náu thì được làm bằng đá. Nhưng một khi bom đã ném vào trong thì họ cũng chỉ có một kết cục là thương vong nghiêm trọng thảm hại, hơn nữa trong đó còn có một cánh cửa hang bị đổ sụp xuống.

“Bệ hạ, chúng ta...đầu hàng đi.”

“Không lâu nữa đâu, hai lối ra còn lại của chúng ta chắc chắn sẽ bị tìm thấy.”

Một người bên cạnh Võ Đế Bát Kỳ run rẩy nói.

Sắc mặt của Võ Đế Bát Kỳ rất khó coi, hắn không bao giờ có thể ngờ được rằng mình sẽ gặp phải kết cục như ngày hôm nay.

"Bẩm báo...Bệ hạ, lại có một lối ra của chúng ta đã bị phát hiện."

Có một tên vội chạy tới bẩm báo.

“Bùm!”

Cửa hang ẩn náu thứ hai cũng bị bom nổ tung. Nhiều người ở gần cửa hang đã tử vong, cửa hang cũng bị đổ nát.

“Bệ hạ, chỉ còn lại một lối ra cuối cùng, nếu lối ra này bị đánh bom thì chúng ta sẽ bị chôn sống.”

Tướng quân của đế quốc Huyết Anh cũng khuyên bảo.

Võ Đế Bát Kỳ liếc nhìn, tất cả mọi người xung quanh đang nhìn chằm chằm hắn, nếu hắn không đầu hàng thì e là họ sẽ buộc phải tạo phản để một mình hắn bị bắt.

“Đầu hàng đi!”

Võ Đế Bát Kỳ bất lực nói.

Thành Huyết Anh đã bị chiếm lĩnh, hơn nữa đám người đó còn biết chúng ta ở đây thì việc phát hiện lối ra thứ ba chỉ là chuyện sớm muộn.

“Đừng bắn tên nữa, bọn ta đầu hàng!”

“Bệ hạ nói, bọn ta đầu hàng!”

Ở lối ra thứ ba, người của đế quốc Huyết Anh lần lượt đi ra ngoài, họ lớn tiếng nói. Chẳng mấy chốc, rất nhiều binh lính của quân đoàn Tu La đã chạy đến đây. Đám người Võ Đế Bát Kỳ chui ra từ dưới đất, tất cả họ đều bị bắt sống.

“Phốc!”

Dao găm sắc bén đâm thẳng vào những điểm quan trọng trên cơ thể của đám người Võ Đế Bát Kỳ, đan điền của họ bị phế bỏ, hiện tại thực lực chắc chắn đã giảm đi đáng kể. Dù họ có rời khỏi khu vực áp chế sức mạnh thì cũng không thể trở mình nỗi để gây loạn được.

Chương 892 - Cận Vệ Riêng

“Báo cáo...Tướng quân, chúng ta đã bắt sống Võ Đế Bát Kỳ!”

Có người bước vào doanh trại của Lý An Vinh, hắn vui vẻ nói.

Lý An Vinh khẽ nở nụ cười:

“Áp giải hắn tới đây!”

Hai giờ sau, Võ Đế Bát Kỳ bị áp giải tới trước mặt Lý An Vinh, hắn bị xích chân suốt cả quãng đường.

Cảnh khốn cùng trên đường đi khiến Võ Đế Bát Kỳ hoàn toàn chết lặng. Hắn biết rằng sau vụ đánh bom và giết chóc đêm qua, thành Huyết Anh chắc chắn sẽ rất thê thảm, nhưng hắn không ngờ lại thê thảm đến mức này. Gần như mọi nơi trong thành Huyết Anh đều là đống đổ nát, xác chết rải rác khắp nơi, khó có thể đếm hết số người đã tử vong!

“Bát Kỳ, ngươi cảm thấy thế nào?”

Lý An Vinh thờ ơ nói.

Võ Đế Bát Kỳ lạnh lùng nhìn Lý An Vinh:

“Lý An Vinh, dù trẫm có đầu hàng thì trẫm vẫn là hoàng đế của đế quốc Huyết Anh. Ngươi không có tư cách kiêu ngạo trước mặt trẫm!”

Lý An Vinh cười cợt.

“Bản tướng quân thích cái vẻ kiệt ngạo bất tuân ấy của ngươi. Người đâu, bắt mười kẻ trong hoàng tộc tới đây rồi giết sạch.”

kiệt ngạo bất tuân

“Ngươi!”

Sắc mặt của Võ Đế Bát Kỳ cực kỳ khó coi.

Lý An Vinh thờ ơ.

“Cứ nửa nén nhang cháy, bổn tướng quân sẽ giết mười thành viên trong hoàng tộc, cho đến khi ngươi quỳ xuống khuất phục hoàn

toàn thì mới thôi!”

Rất nhanh sau đó, mười thành viên của hoàng tộc đã bị bắt tới đây. Trong số đó có cả con của Võ Đế Bát Kỳ.

“Phốc!”

Cận vệ riêng của Lý An Vinh không cho Võ Đế Bát Kỳ bất kỳ cơ hội nào để cầu xin tha thứ, họ lập tức chém đầu những người kia một cách gọn gàng và sạch sẽ.

“Các ngươi cứ làm theo lời bổn tướng quân vừa nói, nửa nén nhang thì giết mười người trong hoàng tộc, bổn tướng quân mệt rồi nên đi ngủ một giấc trước.”

Lý An Vinh ngáp một cái.

Tối hôm qua hắn chỉ chợp mắt được một chút, nửa đêm lại không ngủ nữa, trước đấy còn bận bao nhiêu là việc, thế nên bây giờ hắn thật sự hơi buồn ngủ.

“Từ từ.”

Khuôn mặt của Võ Đế Bát Kỳ sa sầm lại, hắn nghiêm mặt…

“Ta…Quỳ.”

Võ Đế Bát Kỳ nghiến răng nghiến lợi nói.

Nếu hắn thỏa hiệp và đàm phán hòa bình với đế quốc Thần Long, họ vẫn có cơ hội sống sót, nhưng nếu tiếp tục cứng đầu thì người trong hoàng tộc họ sẽ bị giết sạch.

“Bộp!”

Võ Đế Bát Kỳ nặng nề quỳ trên mặt đất, sắc mặt hắn trở nên tái nhợt, hắn ân hận đến mức xanh cả ruột. Cứ đảm đương vị trí hoàng đế cho tốt là được, sao lại đi khiêu khích đế quốc Thần Long làm gì chứ?

“Hự! Hự!”

Một số cao thủ cấp bậc Võ Đế của đế quốc Thần Long nhanh chóng tiếp cận Hạm đội Huyết Sa.

Bây giờ Hạm đội Huyết Sa đang có hơn một trăm chiếc thuyền chiến từ lớn đến bé, bao gồm mười ba chiến thuyền hạng nhất của đế quốc Kền kền.

Khi nhận được tin báo đế quốc Thần Long đã tấn công vào thành Huyết Anh, hạm đội Huyết Sa lập tức tiến về phía thành Huyết Anh, nhưng đi được nửa đường thì dừng lại.

Thành Huyết Anh đang bị đạn pháo tấn công dữ dội nên họ có đến đó cũng vô ích.

“Thưa ngài, các cao thủ hàng đầu đang đến gần.”

Trên chiến hạm của hạm đội Huyết Sa, một phó tướng vội vàng báo cáo.

Yamaguchi nhanh chóng đi ra ngoài, hắn thấy một vài cao thủ đang tiến đến rất nhanh, những cao thủ đó còn dẫn theo một vài người.

“Hửm?”

Khi người đến gần hơn, đôi mắt của Yamaguchi co rụt lại, hắn có thể thấy rõ một trong số đó là con của hắn.

"Yamaguchi, thành Huyết Anh đã bị đế quốc Thần Long bọn ta chiếm đóng, Võ Đế Bát Kỳ đã tuyên bố đầu hàng, các ngươi phải đầu hàng vô điều kiện ngay lập tức!"

Một trong những cao thủ đi tới là Dương Lâm, hắn quát lớn.

Biểu cảm của Yamaguchi thay đổi.

Thành Huyết Anh đã bị chiếm lĩnh, hoàng đế của họ cũng đầu hàng rồi ư?

“Cha, lời hắn nói là thật, toàn bộ người trong hoàng thất đã bị bắt rồi, rất nhiều thành viên trong gia tộc của chúng ta cũng đã bị bắt.”

Con trai Jiro Yamaguchi của Yamaguchi run rẩy nói.

“Cha, ngươi nên đầu hàng đi, chống cự cũng vô ích thôi, nếu không đầu hàng, cả nhà chúng ta đều chết thảm. Bệ hạ chỉ cố chấp một chút mà tướng quân Lý An Vĩnh đã giết mười người trong hoàng thất, bao gồm cả thái tử.”

Sắc mặt của Yamaguchi cực kỳ khó coi.

Dương Lâm lạnh lùng nói:

“Yamaguchi, từ giờ trở đi những chiến thuyền này sẽ thuộc về đế quốc Thần Long bọn ta, các ngươi đừng hòng phá hủy chiến thuyền. Nếu có bất kỳ chiếc chiến thuyền nào bị phá hủy, thì tất cả những người trên chiếc chiến thuyền đó sẽ phải chết, đến lúc đó gia tộc của các ngươi cũng sẽ bị ném cho yêu thú ăn hết!”

Nghe Dương Lâm nói vậy, những người trên chiến thuyền đều căng thẳng tột độ, họ khẩn trương nhìn những người xung quanh, sợ họ sẽ làm ra chuyện điên rồ.

“Cha, đây là lệnh bài của bệ hạ, người đầu hàng ngay đi.”

Yamauchi lấy ra sắc lệnh của Võ Đế Bát Kỳ. Hắn nhìn sắc lệnh rồi nhìn Dương Lâm.

“Dương tướng quân, nếu bọn ta đầu hàng thì bọn ta sẽ được đối xử như thế nào, bọn ta có thể sống không?”

Dương Lâm trầm giọng.

Chương 893 - Cay Đắng Không Nguôi

“Các ngươi có thể sống hay không, bổn tướng quân tạm thời chưa biết, phải xem ý chỉ của bệ hạ thế nào đã. Bổn tướng chỉ biết nếu các ngươi không đầu hàng thì người nhà của các ngươi sẽ phải chết, còn chết rất thê thảm là đằng khác.”

Trong lòng Yamaguchi cay đắng không nguôi.

Phía xa, ba cao thủ cấp bậc Võ Đế của Đế quốc Kền Kền.

“Chúng ta có nên ra mặt không?”

Trong số đó có một cao thủ cấp bậc Võ Đế thì thầm, nói.

“Đế quốc Thần Long có bốn cao thủ cấp bậc Võ Đế, còn chúng ta chỉ có ba người, vả lại có khi họ còn có cao thủ cấp bậc Võ Đế khác đang ẩn náu!”

“Đúng vậy, đế quốc Thần Long rất nham hiểm, chúng ta đừng nên mạo hiểm, chỉ cần chúng ta lộ diện thì tỷ lệ tử vong rất cao.”

Hai cao thủ cấp bậc Võ Đế khác lập tức bác bỏ đề nghị này.

Bên kia, đám Dương Lâm đã tiến đến gần bốn vị Võ Đế, nếu còn cao thủ ẩn náu khác thì rất có thể họ sẽ xuất hiện ở đây.

Trông cậy vào đám Yamaguchi ư? Đế quốc Huyết Anh đã đầu hàng, không biết đám Yamaguchi sẽ giúp đỡ bên nào, có khi đám Yamaguchi còn cắn ngược lại họ ấy chứ.

“Bọn ta...đầu hàng!”

Sau khi im lặng một lúc lâu thì Yamaguchi lên tiếng. Nếu hắn kiên trì chống cự thì e rằng trong họ sẽ có rất nhiều người liều mạng đến tìm hắn, bây giờ gia tộc của hắn cũng đã bị bắt rồi.

“Một quyết định sáng suốt! Các ngươi lái hạm đội đến cảng của thành Huyết Anh.”

Dương Lâm ra lệnh.

“Sao lại đầu hàng chứ, chúng ta phải chiến đấu tới cùng với đế quốc Thần Long.”

“Muốn chiếm lấy chiến thuyền của bọn ta ư, ngươi nằm mơ đi!”

Trên một số chiếc chiến thuyền, những phần tử cấp tiến của thành Huyết Anh phẫn nộ rít gào, họ định phá hủy chiến thuyền nơi mà chúng đang đứng.

“Bắt lấy hắn.”

“Đừng để hắn gây chuyện!”

Những người còn lại trên chiếc chiến thuyền ấy lập tức hành động, những kẻ định gây chuyện cũng nhanh chóng bị khuất phục, họ không muốn chết theo. Bệ hạ của họ đã đầu hàng rồi, có kiên trì thêm nữa cũng vô ích.

“Tất cả các chiến thuyền nghe lệnh, mau lái đến trước cảng của thành Huyết Anh.”

Yamaguchi hít một hơi thật sâu rồi ra lệnh.

Hàng trăm chiếc chiến thuyền từ lớn đến bé bắt đầu chuyển hướng, tất cả lái đến cửa cảng của thành Huyết Anh, đến nơi đế quốc Thần Long có thể khống chế được.

“Làm sao bây giờ, chúng ta chỉ trơ mắt nhìn thôi sao? Đế quốc Huyết Anh còn chưa trả tiền chiến thuyền đâu!”

Một vị cao thủ cấp bậc Võ Đế của đế quốc Kền Kền đen mặt nghiêm túc nói.

“Thế thì chúng ta có thể làm gì đây? Ba người chúng ta có thể đánh thắng bốn người đám Dương Lâm, cộng thêm một hạm đội này, cộng thêm những vị Võ Đế còn lại vẫn đang ẩn nấp không hả?”

Một vị cao thủ cấp bậc Võ Đế bất đắc dĩ nói.

“Chỉ trách đế quốc Huyết Anh quá kém cỏi, họ bại trận và đầu hàng chỉ trong một đêm, đế quốc Kền Kền của chúng ta viện trợ không kịp!”

Vị cao thủ cấp bậc Võ Đế thứ ba cười khổ.

Ngay khi đế quốc Thần Long chủ động tấn công, họ đã điều cao thủ cấp bậc Võ Đế trở về đế quốc Kền Kền để báo cáo, nhưng cũng cần thời gian để người của họ quay trở lại. Sau khi nhận được tin tức, hoàng đế của đế quốc Kền Kền cũng cần thời gian thương lượng, và tốn thêm khá nhiều thời gian nữa để phái người quay lại

đây.

Ba giờ sau, Hạm đội Huyết Sa đã đến gần thành Huyết Anh, bên đây áp chế sức mạnh của họ, các loại đạn pháo có thể tấn công họ bất cứ lúc nào.

“Mọi người hãy rời khỏi chiến thuyền! Cấm mang theo vũ khí, sau khi xuống thuyền thì phải xếp thành hàng! Nếu các ngươi có bất cứ hành động kỳ lạ nào thì chỉ có đường chết!”

Một vị tướng của đế quốc Thần Long hô lớn qua chiếc loa.

Trên các chiến thuyền, người của đế quốc Huyết Anh lần lượt đi xuống. Họ tổng cộng có sáu bảy nghìn người, nhưng bây giờ lại không dám phản kháng chút nào vì có hàng nghìn súng cối đang nhắm sang phía này.

Ngoài ra, trên bến cảng còn có ba nghìn kỵ binh tinh nhuệ, dù họ có ý định chạy trốn thì cũng bị kỵ binh nhanh chóng đuổi theo chém giết.

“Tất cả bước vào kho hàng bên đó để chờ mệnh lệnh tiếp theo!”

Vị tướng quân của đế quốc Thần Long ra lệnh. Đám Yamaguchi xếp hàng rồi lần lượt đi vào kho hàng. Kho hàng tại bến cảng rất lớn, nó có sức chứa hơn nghìn người.

“Lộc cộc!”

Cổng lớn của kho hàng đã bị khóa lại.

“Dương tướng quân, phiền ngài quay trở về một chuyến. Chúng ta chắc chắn phải báo cáo tình hình bên này cho bệ hạ, sau đó còn phải mời bệ hạ sáng suốt đưa ra chỉ đạo.”

Lý An Vinh nói với Dương Lâm.

Khi Dương Lâm tới bên cạnh Lý An Vinh thì hắn cũng đã chuẩn bị xong báo cáo quân sự.

“Lý tướng quân, không biết người của chúng ta tổn thất bao nhiêu?”

Dương Lâm hỏi.

Lý An Vinh thu lại nụ cười, hắn trầm giọng đáp.

“Tối hôm qua chúng ta mất mấy chục người, có vài trăm người bị thương.”

“Mấy chục người?”

Dương Lâm không thể tin nổi, thành Huyết Anh là hoàng thành của đế quốc Huyết Anh, chiếm lấy thành Huyết Anh mà chỉ có mấy chục người chết, đúng là khó mà tin được.

Chương 894 - Mười Nghìn Quả Đạn Pháo

Lý An Vinh nói:

“Trước khi tấn công, chúng ta đã ném hơn mười nghìn quả đạn pháo, lòng quả cảm của người ở thành Huyết Anh đã bị chúng ta đánh bại từ lâu rồi! Chúng ta còn có mũ giáp nhìn đêm, đây vốn là cuộc tấn công buộc người ta phải đầu hàng mà!”

Dương Lâm mỉm cười:

“Ngươi đừng tỏ vẻ thế nữa, chiếm thành Huyết Anh mà chẳng lẽ ngươi muốn mức độ thương vong bằng không ư? Buổi tối có nhiều người hành động như vậy, e là nhiều người trong số đó sẽ bị trật chân mất.”

…

…

"Cốc cốc cốc!"

Tại biệt thự huyện Lôi Sơn, tấm kính bên cạnh Tiêu Phàm vang lên. Thấy Tiêu Hải trong kính, Tiêu Phàm mới thở phào nhẹ nhõm, lần trước truyền thuyền thất bại, Tiêu Phàm vẫn lo lắng Tiêu Hải gặp phải chuyện gì lớn. Hiện giờ xem ra vấn đề cũng không nghiêm trọng đến vậy.

"Ông nội, ngươi không sao chứ?"

Tiêu Phàm hỏi.

Tiêu Hải vung tay áo.

“Không có việc gì, lâu như vậy vết thương đã hoàn toàn khỏi rồi, ông nội dưa đám người Khương Vạn Trần truyền trở về. Mấy người họ đều đã có tu vi cấp bậc Tông Sư! Khương Vạn Trần đã là Tông Sư viên mãn! Đến thời điểm họ sắp đột phá, để cho họ đột phá tại linh huyệt huyện Lôi Sơn, như vậy ngươi có thể sớm ngày qua đây.”

Lúc đầu Khương Vạn Trần có tu vi cấp bậc Tiên Thiên, sau khi họ đến dị giới được một tháng đã đạt tu vi cấp bậc Tông Sư viên mãn cũng rất bình thường.

Tiêu Phàm đoán chiến lực của Khương Vạn Trần đã đạt tới trình độ Đại Tông Sư, còn muốn giống như hắn có được chiến lực cấp bậc Võ Vương là điều không thể nào.

“Đến lúc đó để cho họ đột phá ở linh huyệt Đông Hải đi! Ta cũng không sốt ruột qua dị giới lắm, nên sớm đưa tàu chở hàng truyền qua thì hơn!Ông nội, tình hình bên đó bây giờ như thế nào?”

Tiêu Phàm lại hỏi.

Tiêu Hải nhếch miệng cười, nói.

“Bọn Lý An Vinh đã thâu tóm được đế quốc Huyết Anh, Võ Đế Bát Kỳ đầu hàng, Hạm đội Huyết Sa cũng đầu hàng."

“Hả?”

Trong mắt Tiêu Phàm lộ vẻ kinh ngạc. Thay đổi nhanh như vậy sao?

Tiêu Hải nói:

“Bọn Lý An Vinh bắn ra hơn mười vạn đạn pháo về phía thành Huyết Anh, ngươi còn truyền tới mũ giáp nhìn đêm, bọn Lý An Vinh rất dễ dàng giành được thắng lợi.”

“Ông nội, đế quốc Kền Kền có động tĩnh gì không?”

Tiêu Phàm trầm giọng hỏi, Tiêu Hải khẽ gật đầu.

“Có tình báo bảo rằng đế quốc Kền Kền dự định trực tiếp tham chiến, ông nội đã ra lệnh tiêu diệt đế quốc Huyết Anh trước! Chúng ta đánh bại họ, các quốc gia còn lại sẽ càng thêm kiêng kỵ, đế quốc Kền Kền muốn tham chiến, cũng phải suy nghĩ cân nhắc ít nhiều về hậu quả! Thương vong của thành Huyết Anh hẳn là vượt qua ba mươi vạn người. Còn binh lính của chúng ta chỉ có bốn mươi, năm mươi người chết.”

Đôi mắt Tiêu Phàm càng tăng thêm sự kinh ngạc, số người chết chênh lệch thật khoa trương, trận chiến này từ đầu đến cuối phía thành Huyết Anh gần như bị nghiền ép.

“Cháu ngoan, Hạm đội Huyết Sa có tới sáu bảy vạn người đầu hàng, đế quốc Huyết Anh có hai ba mươi vạn binh sĩ đầu hàng, tổng binh lực vượt qua ba mươi vạn. Ba mươi vạn binh lính này, ngươi cảm thấy nên xử lý như thế nào thì tốt?”

Tiêu Phàm hỏi tiếp.

“Ông nội, đế quốc Đông Anh đâu?”

Tiêu Hải cười đáp.

“Đế quốc Đông Anh còn chưa có tin tức, chẳng qua đế quốc Đông Anh ngoại trừ chạy trốn đầu hàng, thì không có con đường thứ hai để đi! Đến lúc đó chúng ta có thể thôn tính toàn bộ Đông Huyết không?”

Tiêu Phàm lắc đầu.

“Ông nội, ta cảm thấy không ổn, tài nguyên của Đông Huyết nghèo nàn, chúng ta chiếm lĩnh được còn phải nuôi dân cho họ. Hơn nữa đến lúc đó cư dân lưu động, huyết mạch của nhất tộc Viêm Long sẽ bị hỗn huyết, đối với cả tộc Viêm Long mà nói, ta nghĩ không phải là một chuyện tốt.”

Tiêu Hải gật đầu.

“Ta cũng có băn khoăn như vậy, cháu ngoan, ngươi nói nên làm sao bây giờ? Đế quốc Thần Long sau này là của ngươi.”

“Người hỏi ta làm sao bây giờ, nếu là ông nội thì người sẽ làm gì.”

Đôi mắt Tiêu Phàm thoắt cái sáng lên.

“Ông nội, họ vẫn hướng tới đất liền, ta thấy không bằng người vẽ cho họ một cái bánh lớn.”

“Hửm?”

Tiêu Hải nghi hoặc nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm lại nói:

“Ông nội, dùng đất đai của đế quốc Kền Kền không phải rất tốt sao? Nếu đế quốc Kền Kền khai chiến với chúng ta, đã dám giúp đỡ họ chiến đấu vậy tương lai chúng ta cứ phân chia đất đai của đế quốc Kền Kền! Đế quốc Kền Kền dùng chiêu này dẫn họ nhằm vào chúng ta, hiện giờ chúng ta cũng có thể ăn miếng trả miếng đế quốc Kền Kền! Người đã vẽ cho họ một cái bánh lớn như vậy, bộ họ sẽ không ồn ào giành lấy sao? Họ giết nhiều người của đế quốc Kền Kền, nợ máu cũng coi như đã được xác định, tương lai đế quốc Kền Kền cũng không có khả năng mượn sức họ!"

Ánh mắt Tiêu Hải sáng lên.

“Cháu ngoan, vẫn là ngươi nham hiểm.”

Tiêu Phàm trợn tròn mắt phản bác.

“Ông nội, người coi đây là lời khen sao? Ta không tin cố vấn của người không nói với người chuyện này. Người chỉ là muốn thử ta thôi.”

Tiêu Hải lắc đầu.

Chương 895 - Tình Hình

“Họ thật sự chưa từng nói qua, ta vừa nhận được tin tức là chạy

tới linh huyệt bên này đầu tiên, vẫn chưa kịp thương lượng với bọn họ.”

“Ý kiến này của ngươi rất tốt, đế quốc Huyết Anh làm một con chó cũng không tệ lắm, chiến tranh có thể làm cho số lượng nam nhân của họ tiếp tục giảm bớt. Cháu ngoan! Nếu thuần phục được đế quốc Đông Anh, ngươi cảm thấy có cần thiết phải để cho đế quốc Huyết Anh sáp nhập với đế quốc Đông Anh lần nữa không?”

Tiêu Phàm suy nghĩ chốc lát.

“Sáp nhập lần nữa cũng tốt. Có thể chọn cho họ một hoàng đế bù nhìn, từ các vương tử nhỏ tuổi của Võ Đế Bát Kỳ chọn ra một người làm hoàng đế bù nhìn. Khi sáp nhập thì thực lực tăng lên, họ sẽ càng cắn xé đế quốc Kền Kền lợi hại hơn!"

Tiêu Hải gật đầu.

“Vậy đến lúc đó để cho họ sáp nhập.”

Trước kia để hai đế quốc tách rời là để cho họ đấu đá lẫn nhau, kế tiếp là muốn để cho họ và đế quốc Kền Kền chém giết lẫn nhau!

“Tình huống bên ngươi thế nào rồi?”

Tiêu Hải hỏi.

Tiêu Phàm kể lại tình hình bên hắn, mọi thứ vẫn ổn, tạm thời nước M cũng không dám làm bậy.

“Cháu ngoan, nửa năm nữa ngươi phải đến dị giới rồi, trước khi tới đây ngươi hãy giúp quốc gia làm nhiều chuyện hơn. Những thứ bên trong bảo tàng của Đế quốc A cũng nên trả lại cho nước H rồi! Còn có xã quỷ nước Hành Dương kia cũng không nên tồn tại nữa.”

Tiêu Hải trầm giọng nói.

Tiêu Phàm ậm ừ.

“Ông nội, ta đang suy nghĩ về chuyện này, tốt hơn hết là nên làm xong trước khi thân phận của ta bị phơi bày.”

Tiêu Hải cười, tiếp lời.

“Cũng đúng. Chờ thân phận của ngươi công khai thì ngươi chính là thái tử của đế quốc Thần Long, nếu dùng thân phận của ngươi để làm những việc này, quả thật không ổn lắm! Ngươi đi mở linh huyệt đi, ông nội dẫn bọn Khương Vạn Trần truyền trở về trước!”

Linh huyệt mở ra, Tiêu Hải đưa bọn Khương Vạn Trần trở về, bọn Khương Vạn Trần lúc này đều ở trong trạng thái hôn mê.

“Cháu ngoan, khoảng nửa tiếng nữa họ sẽ tỉnh lại.”

Tiêu Phàm gật đầu, hắn đi vào trong kho hàng. Bên trong kho hàng có hàng loạt máy móc đã được đưa tới, Tiêu Phàm đẩy kính lớn đi qua, máy móc lập tức biến mất.

Hiện tại nên truyền máy móc trước, ưu tiên nâng cao năng lực sản xuất công nghiệp quân sự của đế quốc Thần Long. Pháo cối sử dụng ở thành Huyết Anh cũng là được sản xuất ở bên đế quốc Thần Long! Chờ đám máy móc này truyền qua xong, lựu đạn, pháo nổ, pháo cối bình thường cũng có thể sản xuất.

Còn các vũ khí lớn như pháo cối hạng nặng, súng bắn, máy bay, xe tăng các loại, tạm thời đế quốc Thần Long chưa đủ năng lực đó.

“Cháu ngoan, ông nội còn thừa năng lượng, truyền cho ngươi một ít long khí.”

Tiêu Hải dứt lời, một luồng long khí được truyền qua, tiêu hóa hết luồng long khí này, tu vi của Tiêu Phàm cách Đại Võ Tông cũng không quá xa nữa.

...

“Ưm…”

Khương Vạn Trần tỉnh lại trước, hắn chớp mắt đã thấy được Tiêu Phàm.

“Tiêu tông sư, ta đã trở lại rồi sao?”

Hai mắt Khương Vạn Trần sáng rỡ.

Tiêu Phàm khẽ cười, đáp:

“Không thấy khung cảnh xung quanh quen thuộc sao? Ngươi đã trở lại, bây giờ ngươi đang ở trong biệt thự của ta.”

“Tỉnh lại!”

Khương Vạn Trần nhanh chóng đánh thức mấy người còn lại.

Tiêu Phàm cười khen ngợi.

“Khương cục trưởng, xin chúc mừng, các ngươi đều đến cấp bậc Tông Sư, Khương cục trưởng ngươi cũng sắp thành Đại Tông Sư rồi!”

Khương Vạn Trần nói:

“Nếu là ở dị giới, thì thật sự nhanh, còn ở bên này Trái Đất này muốn đột phá e là không dễ dàng gì. Tiêu tông sư, cảm ơn ngươi!”

Ngay khi nói hết câu Khương Vạn Trần đã khom lưng cung kính cúi đầu. Mấy người còn lại của Cục An Toàn Số 9 cũng làm theo.

Nếu không có Tiêu Phàm giúp đỡ, họ nào có thực lực như bây giờ, tuy rằng không nói đạt tới tu vi cấp bậc Tông Sư, thì tuổi thọ của họ cũng đều tăng lên không ít so với ban đầu. Tương lai nếu thực lực mạnh hơn, thì tuổi thọ của họ cũng sẽ cao hơn!

“Khương cục trưởng, các ngươi đừng khách khí.”

“Thực lực của các ngươi tăng lên, nước H sẽ tốt hơn.”

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

…

Khương Vạn Trần nhanh chóng trở về Ma Đô, đại trưởng lão đã sớm trông chờ họ.

“Đại trưởng lão, đế quốc Thần Long đối xử với chúng ta không tệ, cho chúng ta rất nhiều tài nguyên tu luyện, còn để chúng ta đạt được dị năng. Thực lực của chúng ta đều mạnh hơn rất nhiều. Ta

có được thực lực Đại Tông Sư hậu kỳ, thực lực của mấy người họ cũng đạt tới Đại Tông Sư tiểu thành."

Khương Vạn Trần mở miệng nói.

Đại trưởng lão mỉm cười.

Hoàng đế đế quốc Thần Long là ông nội của Tiêu Phàm, đương nhiên hắn sẽ toàn lực giúp đỡ bọn Khương Vạn Trần gia tăng thực lực.

“Phần lớn người tiến hóa hàng đầu nước M đang ở giai đoạn đầu cấp bậc SSS, thực lực của các ngươi xem ra không thua kém người tiến hóa cấp bậc SSS của bọn họ. Thực lực của các ngươi tăng lên, bọn Tiểu Tiêu có thể nhàn rỗi một chút.”

Khương Vạn Trần gật đầu.

Chương 896 - Tôn Trọng

“Chỉ cần quân địch không xâm lược quy mô lớn, thì những chuyện bình thường khác, dựa vào thực lực của chúng ta hẳn có thể xử lý ổn thỏa.”

“Ừm! Thực lực các ngươi tăng lên nhưng không được kiêu ngạo, phải biết dè chừng.”

Đại trưởng lão dặn dò.

Khương Vạn Trần cười đáp:

“Đại trưởng lão, Tiêu tông sư nói với chúng ta, nếu chúng ta phản bội quốc gia, hắn sẽ tự mình giết chết chúng ta. Nếu chúng ta vì quốc gia cống hiến nhiều hơn, về sau hắn còn có thể giúp chúng ta tới dị giới, thực lực của chúng ta sẽ tăng lên gấp bội."

Đại trưởng lão nói tiếp:

“Tiểu Tiêu giúp đỡ các ngươi rất nhiều, sau này các ngươi phải tôn trọng thêm một phần đối với Tiểu Tiêu hiểu chưa?"

Đại trưởng lão biết, phần lớn khả năng Tiêu Phàm tương lai sẽ trở thành hoàng đế. Hiện tại vẫn chưa chắc chắn, nhưng Tiêu Phàm là cháu trai duy nhất của Tiêu Hải, bối cảnh thân phận này không có mấy người so sánh được.

“Đại trưởng lão, chúng ta hiểu rõ! Dù thực lực của chúng ta đã mạnh hơn, Tiêu tông sư vẫn lợi hại hơn chúng ta rất nhiều, Tô Ấu Vi cũng lợi hại hơn chúng ta.”

Khương Vạn Trần nói.

Khi ở dị giới, Khương Vạn Trần từng so tài với Tô Ấu Vi. Họ liên hợp lại vẫn bị Tô Ấu Vi chèn ép.

Đại trưởng lão mỉm cười nói:

“Các ngươi không cần so sánh với bọn họ, họ thăng cấp bậc sớm hơn, tài nguyên nhận được khẳng định cũng nhiều hơn. Các ngươi cứ tranh thủ thời gian tập trung vào công việc đi, thời gian các ngươi rời đi không ngắn, hẳn là Cục An Toàn Số 9 còn nhiều việc cần xử lý."

Nhìn bọn Khương Vạn Trần rời đi, trong mắt Đại trưởng lão lộ ra vẻ mong chờ, đợi đến lúc về hưu, hắn cũng muốn đến dị giới xem thử một chút, tuổi thọ hắn có thể tăng lên nhiều. Đến độ tuổi này của hắn, tuổi thọ là vấn đề luôn luôn phải cân nhắc, nếu mà tu vi được tăng lên, tuổi thọ cũng sẽ tăng theo.

...

Đế quốc A, Khu quân sự số chín.

“U u, u u…”

Tiếng chuông cảnh báo đột nhiên vang lên, rất nhiều người trong Khu quân sự số chín cảm thấy vô cùng khẩn trương, chỉ có tình huống cực kỳ đặc thù thì chuông cảnh báo mới vang lên. Ví dụ như đế quốc A gặp phải tên lửa đạn đạo, ví dụ như gặp phải bọn khủng bố nguy hiểm, hoặc ví như có yêu thú cực kỳ mạnh xuất hiện.

“Tình huống như thế nào?”

Trưởng phòng Roberts của Khu quân sự số chín nhanh chóng lao ra khỏi văn phòng của mình.

“Trưởng quan, hệ thống tình báo cảnh cáo của chúng ta cho thấy Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đã lên máy bay bay đến Đế quốc A chúng ta.”

Mặt Roberts biến sắc.

Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đến Đế quốc A họ làm gì? Cả hai đều là những nhân vật vô cùng đáng gờm.

Khoảng thời gian trước, Tô Ấu Vi ở nước M đánh tàn tạ hơn ngàn người, đánh chết hơn năm trăm người, chém giết chín người tiến hóa cấp bậc SSS của nước M. Trên mạng không có tin tức gì về chuyện này nhưng tất cả họ đều ghi nhớ rõ ràng.

“Họ công khai tới đây sao?”

Roberts hỏi.

“Vâng, thưa trưởng quan.”

Roberts đen mặt nói:

“Ai đã cấp bậc thị thực* cho bọn họ?”

*hay còn gọi là visa.

*hay còn gọi là visa.

“Khụ...Trưởng quan, từ lâu hộ chiếu của họ đã được miễn thị thực trên toàn thế giới, thời điểm làm lúc trước, chúng ta cũng không dám từ chối.”

“...”

Nếu thật sự Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi muốn đến nước bọn họ thì vẫn có thể âm thầm tới đây được, có từ chối thị thực của Tiêu Phàm cũng vô dụng.

“Lập tức bảo bộ phận ngoại giao liên lạc với bộ ngoại giao nước

H, trưng cầu ý kiến xem Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đến Đế quốc A chúng ta làm gì."

Roberts trầm giọng nói.

"Vâng, trưởng quan."

Không bao lâu sau họ đã nhận được phản hồi, bộ phận ngoại giao nước H không biết, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi cũng không phải quan chức chính phủ. Họ xuất ngoại không cần báo cáo với cấp trên.

Roberts đi tới đi lui, hắn đau đầu không dứt. Không ít người của đế quốc A cũng đau đầu, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi tới, hỏi trời mới biết họ muốn làm gì.

Đế quốc A hiện giờ có hai người tiến hóa cấp bậc SSS, mấy người tiến hóa cấp bậc SS, họ nhận được tin tức đều lo sợ bất an.

"Các ngươi nói xem, chúng ta có nên xuất ngoại để tránh đầu sóng ngọn gió hay không? Trước kia đế quốc A chúng ta đã ám sát Tiêu Phàm. Nếu bọn Tiêu Phàm tới tìm chúng ta, chúng ta chắc chắn đánh không lại."

Một người tiến hóa cấp bậc SS của Đế quốc A lo lắng không yên nói. Từ khi có được thực lực cấp bậc SS, bình thường hắn rất kiêu ngạo, bây giờ lại sợ phải nằm lên thớt.

Hắn không dám chống lại bọn Tiêu Phàm. Năm người tiến hóa cấp bậc SSS của nước M liên thủ đều không đánh bại được Tô Ấu Vi, hắn biết thực lực của mình ở trước mặt bọn Tiêu Phàm không là gì cả.

"Họ công khai tới đây, hẳn là không phải tới để giết chúng ta, nhưng chưa chắc đã có ý đồ tốt."

Một trong hai người tiến hóa cấp bậc SSS nói.

Những người khác cũng nói thêm.

Chương 897 - Tỉnh Táo

“Với thực lực của họ, nếu có thiện chí đến đây, có lẽ họ đã thông báo trước với cấp cao quốc gia chúng ta, chuyến đi này chắc chắn có vấn đề.”

Một trong mấy người tiến hóa cấp bậc SS cười khổ.

“Trong chúng ta không có ai đắc tội với bọn Tiêu Phàm đấy chứ? Gần đây chúng ta cũng không có hành động xấu nào nhằm vào nước H.”

Người tiến hóa cấp bậc SSS lúc nãy nói tiếp.

“Muốn nói từ đầu đến cuối không đắc tội cũng không được, khi Liên Minh Người Tiến Hóa nước M quyết đấu với bọn Tiêu Phàm, chúng ta cũng ở đó. Chỉ là chuyện này đã qua lâu rồi.”

Lúc Tiêu Phàm xuất phát là chín giờ sáng, bên đế quốc A là nửa đêm, quốc vương Charles XIII của đế quốc A cũng bị đánh thức.

“Chuyện gì?”

Charles XIII hỏi.

Tuổi tác của hắn đã cao, buổi tối bị đánh thức sẽ rất khó ngủ lại, nếu không có chuyện đặc biệt quan trọng thì không ai được đánh thức hắn.

“Bệ hạ, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đang trên máy bay đến nước ta, trước khi tới họ không báo cho chúng ta biết.”

Phụ tá trưởng Shorte của Charles XIII mở miệng.

“Điều này có nghĩa là?”

Charles XIII hỏi, hắn vẫn còn hơi mơ hồ.

Shorte nói tiếp:

“Bệ hạ, họ không thông báo trước, nghĩa là chuyến đi tới đây không phải là chuyến đi thiện ý, công khai thế này cứ như một sự uy hiếp.”

Charles XIII nhíu mày.

“Chúng ta sợ họ à?”

Shorte ho nhẹ một tiếng:

“Bệ hạ, không chỉ chúng ta sợ bọn họ, nước M cũng sợ bọn họ. Nếu không có kho vũ khí hạt nhân khổng lồ, chỉ sợ hàng không mẫu hạm của nước M đã bị Tiêu Phàm tiêu diệt. Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đều là võ giả hàng đầu, võ giả của chúng ta không phải là đối thủ của bọn họ, chiến thuyền của chúng ta cũng có thể bị phá hủy dễ dàng.”

Charles XIII lại cau mày.

“Cho nên chúng ta không có cách nào để đối phó bọn họ?”

Shorte gật đầu.

“Bệ hạ, tuy rằng thần không muốn thừa nhận, nhưng quả thật là như thế. Bất cứ ai trong số họ đều có thể một mình ngăn chặn được vài hạm đội hàng không mẫu hạm. Hơn nữa, hai người họ cùng nhau tới đây, tương đương với mười hạm đội hàng không mẫu hạm.”

Lúc này, Charles XIII đã hoàn toàn tỉnh táo.

…

Tuổi của Charles XIII đã cao nên có một số chuyện bọn họ không nói với hắn, ví dụ như chuyện Tô Ấu Vi đã từng ra tay ở nước M.

Shorte nói sức mạnh của Tiêu Phàm thật sự rất lợi hại, Charles XIII không hình dung ra được nhưng hắn biết mười hạm đội hàng không mẫu hạm có thể làm gì. Chúng có thể phá hủy đế quốc A.

“Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi thật sự mạnh như vậy sao?”

Charles XIII dò hỏi, hắn không tin được.

Shorte gật đầu.

“Bệ hạ, ta nói như vậy là đã đánh giá thấp họ, thực lực của Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi tuyệt đối mạnh hơn như vậy. Nếu mười hạm đội hàng không mẫu hạm đánh với họ thì họ nhất định là bên thắng."

Charles XIII hít thở sâu.

“Vậy bây giờ các ngươi có kế hoạch gì? Mục đích của họ là gì?”

Shorte bất đắc dĩ nói:

“Bệ hạ, cũng vì chúng ta không có kế hoạch nào tốt nên mới phải đánh thức ngài vào đêm khuya. Chúng ta không biết mục đích của họ là gì."

Charles XIII trợn mắt nói:

“Vậy thì liên lạc với nước H, nếu không hỏi được thì liên hệ với hãng hàng không hỏi mục đích của họ!”

Mắt Shorte sáng lên.

Đúng rồi, họ có thể liên hệ với hãng hàng không, nhờ tiếp viên hàng không đi hỏi mục đích của bọn Tiêu Phàm, biết mục đích của họ thì mới dễ dàng chuẩn bị.

Đế quốc A nhanh chóng hành động.

Hãng máy bay Tiêu Phàm ngồi là của nước H, nhưng đế quốc A vẫn có thể liên lạc với máy bay thông qua hãng hàng không của nước H.

Mười mấy phút sau, một nữ tiếp viên đoan trang và thanh lịch đến bên cạnh bọn Tiêu Phàm.

Nữ tiếp viên này là tiếp viên trưởng.

“Tiêu tông sư, ta không muốn quấy rầy ngài. Nhưng đế quốc A liên lạc với công ty của chúng ta, họ muốn biết mục đích chuyến đi này của các ngươi."

Nữ tiếp viên hơi khó nói.

Tiêu Phàm lạnh nhạt đáp:

“Chúng ta muốn đến tham quan bảo tàng quốc gia của họ. Gần đây chúng ta rất thích cổ vật của nước H, mà rất nhiều cổ vật của nước H đang được trưng bày ở bảo tàng quốc gia đế quốc A, nên chúng ta không còn cách nào ngoài việc bay đến đó.”

Tô Ấu Vi ở bên cạnh tiếp lời:

"Phàm ca, những thứ đó đều là đồ của chúng ta, chẳng lẽ đế quốc A họ không tính trả lại sao?"

Tiêu Phàm hỏi lại:

“Nếu họ chơi lưu manh không chịu trả lại, ngươi có biện pháp gì không?"

Tô Ấu Vi cười cợt nói:

“Phàm ca, chuyện này rất đơn giản, chúng ta đến đó lấy toàn bộ cổ vật trong bảo tàng quốc gia bỏ vào túi rồi mang về! Hoặc là chúng ta giết chết một số người của đế quốc A, cho họ biết thế nào là lợi hại, để họ ngoan ngoãn trả đồ lại! Đế quốc A ám sát ngươi, chúng ta trả thù là chuyện đương nhiên.”

Tiêu Phàm suy tư một lúc sau mới nói:

“Ngươi nói cũng có lý, nhưng ta cảm thấy kết hợp cả hai thì tốt hơn. Lấy đồ về rồi giết thêm một vài người của họ.”

Tô Ấu Vi gật đầu.

Chương 898 - Bảo Vật Quốc Gia

“Như vậy quả thật hay hơn một chút. Phàm ca, vậy lần này ngươi ra tay đi, giết nhiều người một chút, giết ít quá họ sẽ có ý kiến. Nếu ngươi giết thật nhiều, giết hơn mấy trăm ngàn người thì họ sẽ ngậm miệng thôi.”

Tiêu Phàm nhéo mặt Tô Ấu Vi một cái rồi nói:

"Vi Vi, ngươi còn có kinh nghiệm giết người như vậy à? Con gái đừng động chút là chém với giết."

Tiếp viên trưởng đứng bên cạnh nghe vậy lòng đầy vui sướng.

Bảo vật quốc gia sắp được đưa về nước rồi sao?

“Tiêu tông sư, Tô nữ thần, ta lập tức đi báo cho công ty."

Tiếp viên trưởng mừng rỡ nói, Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

Tiếp viên trưởng nhanh chóng nói lại cho cơ trưởng, cơ trưởng báo cáo tình hình lên cấp trên, hãng hàng không nhanh chóng liên lạc với đế quốc A.

“Thì ra là thế.”

“Chúng ta phải làm sao đây?”

“Nếu bọn Tiêu Phàm tới, liệu họ có thật sự giết người không?”

Những người đứng đầu đế quốc A đã biết tin.

“Nếu bọn Tiêu Phàm muốn động thủ, họ nhất định sẽ đối phó với chúng ta, rất có thể chúng ta sẽ là những người đầu tiên bị giết!”

“Ta yêu cầu phải lập tức trả đồ của nước H về, chủ động đưa thì chúng ta còn có tiếng thơm.”

“Đúng vậy. Chờ bọn Tiêu Phàm giết chết không ít người, chúng ta mới vội vã trả lại, đến lúc đó toàn bộ mặt mũi của chúng ta đều bị vứt đi sạch sẽ."

Những người đứng đầu đế quốc A nhanh chóng thống nhất ý kiến. Họ cũng không muốn chiến đấu với nhóm người Tiêu Phàm. Nếu còn chút hy vọng chiến thắng, họ sẽ không hèn nhát như vậy. Nhưng nếu chống lại bọn Tiêu Phàm, thì họ chỉ có một con đường chết. Dù là chạy trốn khỏi đế quốc A để trốn, cũng có thể bị Tô Ấu Vi tìm được, thực lực kỹ thuật mạng của Tô Ấu Vi hết sức mạnh mẽ.

“Bệ hạ, tình hình là như vậy.”

Một số quan chức cấp cao của đế quốc A đã đến gặp Charles XIII và tiến hành báo cáo chi tiết.

“Nếu chúng ta cương quyết không trả sẽ có kết quả gì? Họ thật sự dám giết người sao?”

Charles XIII dò hỏi.

Một đại lão trong quân đội cười khổ nói:

“Bệ hạ, bọn Tiêu Phàm dám đại khai sát giới ở nước M, cũng dám phá hủy hàng không mẫu hạm của nước M thì họ nhất định cũng sẽ dám giết người bên chúng ta. Hơn nữa người ra tay lần này là Tiêu Phàm, lần trước Tô Ấu Vi giết tất cả hơn năm trăm người, căn cứ vào phân tích của chúng ta, nếu Tiêu Phàm ra tay giết người thì tuyệt đối sẽ không ít hơn một ngàn. Mục tiêu của hắn nhất định không phải dân thường, mà là cao thủ hàng đầu của chúng ta, quan chức cấp bậc cao, tài phiệt và nhiều người khác. Hơn nữa đến lúc đó không chỉ bảo tàng quốc gia, mà các bảo tàng khác cũng có thể bị Tiêu Phàm cướp đoạt.”

đại khai sát giới

Charles XIII nghiêm mặt nói:

“Họ làm như vậy, trong mắt có còn công pháp quốc tế* hay không hả? Hành vi của họ là cướp giật!"

công pháp quốc tế*

*_ ** _hệ thống pháp luật quốc tế điều chỉnh các quan hệ chính trị , văn hóa , xã hội , khoa học kỹ thuật ...nảy sinh giữa các quốc gia trong quan hệ hợp tác với nhau. _

*_ *_ _hệ thống pháp luật quốc tế điều chỉnh các quan hệ chính trị , văn hóa , xã hội , khoa học kỹ thuật ...nảy sinh giữa các quốc gia trong quan hệ hợp tác với nhau. _ pháp luật quốc tế chính trị văn hóa xã hội khoa học kỹ thuật quốc gia

Một viên quan khác nói:

“Bệ hạ, công pháp quốc tế không quản được họ. Không ai dám xử

tội họ, dù được phép xử cũng không ai dám thi hành."

Charles XIII im lặng hồi lâu.

"Vậy nên chúng ta cần phải trả lại gia sản mà tổ tiên để lại sao?"

Sau một lúc lâu, hắn trầm giọng nói:

"Bệ hạ, chúng ta không thể không làm như vậy. Hơn nữa tốt nhất là chúng ta mau nhanh chóng giải quyết chuyện này trước khi Tiêu Phàm xuống máy bay."

Vẻ mặt Charles XIII chán nản nói:

"Cứ như vậy đi."

"Vâng, bệ hạ."

Rất nhanh sau đó, phía chính phủ đế quốc A công bố tin tức, vì tình hữu nghị giữa hai nước, tất cả bảo vật của nước H trong bảo tàng quốc gia sẽ được hoàn trả lại vô điều kiện.

"A, hôm nay không phải ngày cá tháng tư mà."

"Chuyện gì xảy ra thế, tại sao phải trả lại những thứ đó?"

"Chúng ở đế quốc A của chúng ta nhiều năm như vậy, cũng coi như thuộc về đế quốc A, ta kiên quyết phản đối hành động này!"

Một số cư dân mạng của đế quốc A sớm thấy tin tức, họ vô cùng bất mãn, tin tức nhanh chóng lan truyền ra ngoài. Cũng không lâu sau, những người còn lại ở quốc gia cũng thấy được tin tức này, trong đó có cả người nước H ở đế quốc A.

"Cái gì, bảo vật quốc gia của chúng sẽ được trả về?"

"Tin tức này không phải là giả chứ?"

"Tin tức không phải là giả, ta thấy các kênh truyền thông khác cũng công bố thông tin rồi, trên trang web chính thức của bộ ngoại giao nước A còn đăng bài công bố."

Đêm hôm khuya khoắt, rất nhiều người nước H trên mạng hưng

phấn không thôi. Họ nhanh chóng truyền tin về nước.

Bây giờ trong nước Pà ban ngày, càng có nhiều người lên mạng, tin tức lập tức điên cuồng lan tràn, vô số người mừng rỡ như điên.

“Chồng à, đế quốc A định trả lại toàn bộ, chúng ta còn bay đến đế quốc A nữa không? Bây giờ xuống máy bay lại bay trở về à.”

Tô Ấu Vi dò hỏi, nàng một mực chú ý đến tin tức trên mạng.

Tiêu Phàm khẽ cười nói:

“Hay là cứ qua đó một chuyến đi, tránh xảy ra trường hợp họ giở trò, nhiều lúc đám người đó nói chuyện như đánh rắm vậy, hơn nữa chúng ta còn có thể trực tiếp mang đồ về."

Tô Ấu Vi gật đầu.

Chương 899 - Thông Báo Của Sở Ngoại Vụ

“Ai tới nói cho ta biết, vì sao đế quốc A lại đột nhiên thay đổi đòi trả không?”

“Vừa mới ra ngoài mua pháo, không biết nguyên nhân nên không dám đốt, sợ không vui.”

“Ngồi chờ tin tức từ sở ngoại vụ của nước ta.”

...

Nước H, có rất nhiều người ngồi chờ trước máy tính, càng có nhiều người hơn nhìn chằm chằm điện thoại di động, họ đều đang chờ tin tức chính thức từ bộ ngoại giao của nước H.

Bên phía chính phủ đế quốc A cũng đã ra thông báo chính thức nhưng họ đều không tin nổi, nhiều khi các nước phương Tây nói chuyện như đánh rắm* .

nói chuyện như đánh rắm*

*Nói mà không có cơ sở, không có lý do, nói láo, nói dóc.

*Nói mà không có cơ sở, không có lý do, nói láo, nói dóc.

Với lại biết đâu là do hacker làm thì sao?

“Ơ, có tin tức rồi!”

“Sở ngoại vụ ra thông báo rồi!”

Vô số cư dân mạng nước H đua nhau chia sẻ, chỉ trong thời gian ngắn, một lực lượng truy cập khổng lồ đã tràn vào trang web chính thức của bộ ngoại giao nước H. Cũng may là nền tảng của bộ phận ngoại giao nước H được xây dựng mạnh mẽ nên mới không sập bị web.

“Để tăng cường hợp tác giữa hai nước và thúc đẩy phát triển hòa bình, đế quốc A sẵn sàng trả lại bảo vật quốc gia đã mất của nước H cho chúng ta vô điều kiện. Để hộ tống bảo vật quốc gia an toàn trở về nhà, hai nhân sĩ yêu nước Pà Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi sẽ đến đế quốc A, chúc họ chiến thắng trở về.”

Mọi người nhanh chóng xem xong thông báo của bộ ngoại giao.

“Phá án rồi, thì ra là Tiêu tông sư và Tô nữ thần đã bay qua đó.”

“Lớn mật suy đoán một chút, Tiêu tông sư và Tô nữ thần đang trên máy bay đến đế quốc A, đế quốc A chắc hẳn đang lo lắng không yên.”

“Ép buộc ngươi mà ngươi không vội được sao? Bất kỳ một người nào trong Tiêu tông sư và Tô nữ thần đều có thể đưa ngươi đi gặp Satan. Hơn nữa họ chắc chắn là dám đưa đấy!”

Phía dưới thông báo chính thức nhanh chóng xuất hiện rất nhiều tin nhắn.

“Bùm bùm!”

Ở nhiều nơi, người dân rộn ràng mua pháo và châm ngòi nổ. Đã có thông báo của sở ngoại vụ, hơn nữa Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi cũng đang qua đó, tất cả mọi người đều biết chuyện này chắc chắn sẽ ổn. Chuyện khác đế quốc A có lẽ dám nói bậy, nhưng công khai lừa gạt Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi thì họ chắc chắn không có lá gan

này.

“Có việc gì mà lại đốt pháo nhiều như vậy.”

“Hôm nay là ngày gì sao?”

Càng nhiều người đốt pháo, thì càng nhiều người nhận được tin tức, trên dưới cả nước, các tiệm pháo hoa nhanh chóng được dọn sạch sẽ.

Một lượng lớn văn vật của nước H bị cướp đi, còn mang bị ra trưng bày công khai, chuyện này đối với nước H mà nói là một sỉ nhục rất lớn.

văn vật

“Lục ca, chúng ta tới thăm ngươi.”

“Lục ca, ngươi lấy hết rượu ngon ra đi.”

Phía Ma Đô của nước H, mười mấy ông lớn kéo đến chỗ Lục Bách Xuyên. Những ông lớn này đều tầm bảy tám mươi tuổi, họ đều đã về hưu, bình thường không thường xuyên liên lạc với nhau. Nhưng vừa nhận được tin tức họ đã lập tức sắp xếp đến chỗ của Lục Bách Xuyên. Chuyện tốt như vậy thì phải tụ tập ăn mừng một chút chứ.

“Xem ra rượu ngon của ta không giữ được nữa. Các ngươi đã đến, đại trưởng lão cũng đã nói là muốn đến.”

Lục Bách Xuyên nói, khuôn mặt hắn tràn đầy tươi cười.

...

Trải qua hơn tám giờ bay bọn Tiêu Phàm mới đáp xuống đế quốc A, bên này đã là mười giờ sáng.

Lượng lớn người dân đế quốc A đều đã biết tin tức, nhưng mỗi thành phố, thậm chí trước viện bảo tàng đế quốc A cũng hoàn toàn không có bao nhiêu người dân đến biểu tình kháng nghị.

“Họ không ngu!”

Loại chuyện này nếu là chính phủ nước H tiến hành, họ khẳng định sẽ điên cuồng phản đối. Chiếm lấy bao lâu nay, họ vẫn cho rằng những thứ thuộc về nước họ. Nhưng hôm nay là Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi hành động. Biểu tình thị uy gì đó, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi sẽ không chiều theo đâu.

“Tiêu tông sư, Tô nữ thần, chào mừng đến đế quốc A.”

“Trải qua thương nghị, đế quốc A chúng ta quyết định trả lại tất cả văn vật của nước H vô điều kiện, Tiêu tông sư các người có thể mang về.”

Đế quốc A bên này cũng có người ra tiếp đón bọn người Tiêu Phàm.

Người tới nói tiếng nước H khá lưu loát.

Tiêu Phàm cười nhạt nói:

“Đó thật đúng là một tin tức tốt.”

Tô Ấu Vi nói:

“Phàm ca, bảo vật còn lại của bảo tàng quốc gia nước H, chúng ta cũng nhận về đi, nếu không còn mất công phải quay lại.”

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

“Có vấn đề gì không?”

Tiêu Phàm dò hỏi nhân viên đế quốc A đã đến tiếp đón hắn.

“Tiêu tông sư không thành vấn đề.”

Người dẫn đầu sắc mặt hơi cứng ngắc nói.

Tiêu Phàm chỉ mỉm cười.

“Vì hai nước có quan hệ tốt, chút ân oán cũng nên được hòa giải. Đây là lựa chọn chính xác của các ngươi.”

“Mời Tiêu tông sư, mời Tô nữ thần.”

Bọn Tiêu Phàm lên xe, chừng một giờ đồng hồ sau, chiếc xe đưa nhóm người Tiêu Phàm đến viện bảo tàng phía trước của đế quốc A.

Bên này đã bị phong tỏa.

Chương 900 - Tiêu Tông Sư

“Tiêu tông sư, tất cả văn vật của nước H đều được đánh dấu đặc biệt, trong đó có hơn hai vạn ba ngàn văn vật được trưng bày. Ngoài ra còn có hơn mười bảy vạn bảy ngàn văn vật khác của nước H.”

Quan chức của đế quốc A vừa đi bên cạnh Tiêu Phàm vừa giới thiệu.

Tiêu Phàm khiếp sợ trong lòng, văn vật nước H được trưng bày ở đây lại nhiều tới con số hai mươi vạn!

“Đây chỉ là của bảo tàng đế quốc A.”

Đế quốc A còn có rất nhiều viện bảo tàng khác, những viện bảo tàng này chắc chắn đã trưng bày và niêm phong không ít văn vật khác của nước H.

“Đi từng nơi một đi!”

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói.

Hắn và Tô Ấu Vi cùng với những người của đế quốc A đi vào viện bảo tàng. Nhiều văn vật được trưng bày ở đó mà không có bất kỳ sự bảo vệ nào. Những văn vật đó là của nước khác, hơn nữa họ còn có một lượng lớn văn vật được niêm phong. Dù có một ít tổn hại, họ cũng không đau lòng chút nào.

“Chúng ta đưa các ngươi về nhà!”

Tiêu Phàm lẩm bẩm.

“Thu!”

Niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm bao trùm, rất nhiều văn vật nhanh chóng bị hắn bỏ vào trong túi thứ nguyên.

Túi thứ nguyên của hắn rộng khoảng sáu bảy ngàn mét khối, mà hầu hết các văn vật có kích thước không lớn, túi thứ nguyên của Tiêu Phàm thể tích lớn như vậy, đủ để mang tất cả văn vật trở về.

“Thu! Thu!”

Bọn Tiêu Phàm tiến vào từng phòng triển lãm, lượng lớn đồ vật đều bị thu lại, đám người đế quốc A đi theo trong lòng rất không vui.

Trong khoảng hai giờ các văn vật triển lãm đều bị Tiêu Phàm thu lại hết.

“Văn vật niêm phong ở đâu?”

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói.

“Tiêu tông sư, mời đi bên này.”

Không bao lâu sau, bọn Tiêu Phàm đã đến nơi niêm phong văn vật, rất nhiều văn vật lộn xộn đặt cùng một chỗ.

Ba giờ sau, văn vật nước H đều đã bị Tiêu Phàm thu lại.

“Phù!”

Tất cả văn vật ở bên này đều đã thu hết, Tiêu Phàm dẫn theo Tô Ấu Vi cùng đến một viện bảo tàng khác.

Chớp mắt thời gian trôi qua hai ngày, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi chạy tới chạy lui hai mươi mấy viện bảo tàng, tổng cộng thu được hơn năm vạn văn vật của nước H.

Các bảo tàng còn lại không xa như bảo tàng của đế quốc A.

“Oành!”

Máy bay của Tiêu Phàm cất cánh, nhiều người của đế quốc A đều thở phào nhẹ nhõm.

“Tên cướp này, lấy đi hai mươi mấy vạn văn vật của chúng ta!”

“Lần này tổn thất quá lớn.”

Không ít người dân đế quốc A điên cuồng trách móc, nếu đánh thắng được bọn Tiêu Phàm, họ nhất định sẽ băm xác bọn Tiêu Phàm thành nghìn đoạn.

“253689, đã về nhà.”

Douyin của Tiêu Phàm đã đăng một tin tức, lập tức có vô số người theo dõi Tiêu Phàm nhận được thông báo.

“253689 là sao?”

“Chắc là số lượng văn vật.”

“Không phải chỉ có hơn hai vạn văn vật thôi sao?”

Đó chỉ là trưng bày công khai, còn có rất nhiều văn vật bị niêm phong, các viện bảo tàng khác cũng có rất nhiều văn vật của nước H.

Chưa đầy một giờ đã có rất rất nhiều lượt bình luận.

Đột phá trăm triệu lượt like rồi!

….

Trôi qua tám chín giờ đồng hồ, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi mới đáp máy bay.

Chuyên cơ này là do chính phủ chuẩn bị riêng.

“Các bạn khán giả, chúng ta thấy rằng máy bay của Tiêu tông sư và Tô nữ thần đã hạ cánh, bánh xe đang trượt trên đường băng. Các đại trưởng lão đều đang chờ để tiếp đón họ. Hai mươi mấy vạn bảo vật quốc gia của chúng ta sẽ trở về với nước nhà.”

Phóng viên truyền thông rưng rưng nước mắt nói.

Không bao lâu sau, máy bay của Tiêu Phàm đã dừng lại, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi bước xuống. Đại trưởng lão mỉm cười đi về phía

trước.

“Tiểu Tiêu, Tiểu Vi, ta thay mặt quốc gia cảm ơn hai người.”

Đại trưởng lão ôn hòa nói.

Tiêu Phàm mỉm cười đáp.

“Đại trưởng lão, cống hiến chút sức lực thôi mà. Mấy ngày nữa chúng ta lại qua nước P xem sao. Có lẽ thông qua hiệp thương hữu nghị, bảo vật quốc gia bên nước P cũng có thể đưa về nước.”

Đại trưởng lão cười ha hả nói.

“Như thế là tốt nhất. Tiểu Tiêu, Tiểu Vi, bọn nhỏ chuẩn bị cho các ngươi hai vòng hoa.”

Lần tiếp đón này chắc chắn có quy cách rất cao.

Sau khi hai đứa bé dâng vòng hoa cho hai người Tiêu Phàm, quân nhạc* vang lên, bọn Tiêu Phàm bước lên ô tô trong tiếng quân nhạc.

*là một thể loại âm nhạc cụ thể được sử dụng trong quân đội do những người lính chuyên nghiệp gọi là nhạc công trình diễn.)

*là một thể loại âm nhạc cụ thể được sử dụng trong quân đội do những người lính chuyên nghiệp gọi là nhạc công trình diễn.)

Xe cảnh sát mở đường, rất nhiều xe hơi tiến về phía trước.

“Đại trưởng lão, các quốc gia còn lại đã từng cướp đi văn vật của chúng ta, các ngươi hãy cho chúng ta một phần danh sách, chúng ta sẽ đi thăm dò từng chỗ một. Thời gian tiếp theo ta sẽ tập trung bận rộn chuyện này.”

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Đại trưởng lão cười haha.

“Không thành vấn đề, họ trưng bày bao nhiêu, niêm phong bao nhiêu, những điều này trong lòng chúng ta đều biết rõ.”

Đoàn xe chạy thẳng đến bảo tàng quốc gia, bên này cũng có nhiều người đang chờ, rất nhiều chuyên gia văn vật chuẩn bị tiếp nhận. Tiếp theo họ phải tốn rất nhiều thời gian phân loại chỉnh lý sửa chữa những văn vật kia.

Chương 901 - Ổn Định

“Tiêu tông sư, nơi này đảm bảo nhiệt độ và độ ẩm ổn định.”

Giám đốc bảo tàng quốc gia nói.

Tiêu Phàm gật đầu, suy nghĩ của hắn vừa động, rất nhiều văn vật từ trong túi thứ nguyên nhanh chóng bay ra bên ngoài. Hai mươi mấy vạn văn vật chiếm một phần diện tích lớn trong nhà trưng bày. Nhìn những văn vật kia mà nhiều người rưng rưng nước mắt.

“Trở về rồi, những văn vật này rốt cục đã trở về.”

“Tiêu tông sư, cảm ơn, cảm ơn!”

Giám đốc bảo tàng quốc gia vừa khóc vừa cảm tạ.

Tiêu Phàm nói.

“Giám đốc, chúng ta chỉ là chân chạy vặt thôi, đi tới đi lui cũng chỉ tốn ba ngày, các ngươi mới tốn thời gian và sức lực nhiều hơn.”

“Tiêu tông sư, chuyện này không giống nhau.”

“Nếu các ngươi không mang chúng về, chúng ta có sức lực cũng không có chỗ sử dụng, những thứ này đều là báu vật của nước chúng ta.”

Giám đốc mở miệng, những người còn lại cũng lên tiếng.

Đối với người dân nước H, họ càng chờ đợi văn vật trở về hơn.

...

nước P.

“Đại thống lĩnh, bên nước H có gửi lời, Tiêu Phàm nói vài ngày tới sẽ sang thăm quốc gia chúng ta, hắn tới vì văn vật của chúng ta.”

Đại thống lĩnh của nước P vội vàng xem video.

“Các ngươi nói xem bây giờ nên làm gì?”

Đại thống lĩnh nước P hỏi.

Những người xung quanh chỉ một kiểu ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Không cho Tiêu Phàm tới? Họ không làm được! Dù cấm thị thực* của Tiêu Phàm, Tiêu Phàm vẫn có thể lén tới đây, mà như vậy hậu quả sẽ càng nghiêm trọng hơn.

thị thực*

“Nói đi, chẳng lẽ các ngươi đều câm hết rồi à?”

Đại thống lĩnh nước P nhíu mày nói, chẳng lẽ còn muốn hắn chủ động nói ra sao?

“Khụ, Đại thống lĩnh, linh huyệt cấp bậc SS ở đế quốc Hán Tư cách chúng ta không xa, có lẽ chúng ta không nên trông mong ở Tiêu Phàm. Có lẽ chúng ta nên trả lại văn vật cho nước H, đây là một lựa chọn không tồi.”

Có người bất đắc dĩ mở miệng nói, tất cả mọi người không muốn là người đầu tiên mở miệng nói ra, nhưng dù sao cũng phải có người nói.

Đại thống lĩnh lúc này sẽ nhìn chằm chằm vào hắn!

“Đế quốc A đi đầu, chúng ta trả lại cũng không mất mặt lắm.”

“Những thứ kia vốn là đồ của nước H, nên trả lại thì trả lại đi.”

Những người còn lại ồn ào mở miệng.

Đại thống lĩnh nước P trầm giọng lên tiếng.

“Nếu các ngươi đều thống nhất với ý kiến này, vậy thì các ngươi hãy thông báo cho phía chính phủ đi!”

Không bao lâu sau nước P đã ra thông báo.

Thay vì chờ Tiêu Phàm tới, đến lúc đó bị buộc phải đưa ra thêm

thứ gì, còn không họ bằng chủ động thì tốt hơn, như vậy còn có thể kiếm được chút lợi ích. Ít nhất sau này, khi yêu thú mạnh xuất hiện, mời Tiêu Phàm ra tay cũng thuận tiện hơn nhiều.

“Chồng à, ngươi xem.”

Từ viện bảo tàng quốc gia đi ra, Tô Ấu Vi đưa điện thoại di động cho Tiêu Phàm.

“Họ cũng biết điều thật.”

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói.

Tô Ấu Vi cười mỉm.

“Đến đế quốc A cũng tự mình đưa trả, chắc chắn họ sẽ không vì một ít văn vật mà đắc tội chúng ta.”

“Chồng à, ông ngoại bảo chúng ta trở về nhà một chuyến.”

“Đi thôi.”

Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi rất nhanh đã tới nhà họ Lục. Ở nhà họ Lục ăn cơm tối xong, Tiêu Phàm họ mới trở về huyện Lôi Sơn.

Tối nay hắn phải liên lạc với Tiêu Hải, việc này không thể bỏ qua.

...

Thời gian trôi nhanh đến đêm khuya, bóng dáng Tiêu Hải xuất hiện ở trong kính.

“Ông nội, tình huống bên kia như thế nào rồi?”

Tiêu Phàm hỏi thăm.

Vẻ mặt Tiêu Hải trông rất nghiêm trọng, không giống như trước kia.

Tiêu Hải hít sâu một hơi mới nói.

“Cháu ngoan, đế quốc Kền Kền tuyên chiến với chúng ta, chiến trường ở đế quốc Huyết Anh.”

Trong lòng Tiêu Phàm vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ.

“Ông nội, đế quốc Kền Kền liên hợp với các quốc gia còn lại tuyên chiến sao? Mà chiến trường ở đế quốc Huyết Anh là tình huống gì vậy?”

Tiêu Phàm hỏi.

“Chúng ta thu được hơn trăm chiếc chiến thuyền của đế quốc Huyết Anh, đế quốc Kền Kền nói đó là họ cho đế quốc Huyết Anh mượn nên bắt chúng ta phải trả lại. Đương nhiên chúng ta sẽ không trả lại. Vì vậy bốn hạm đội siêu cấp của đế quốc Kền Kền đã chạy về phía đế quốc Huyết Anh. Họ nói nếu chúng ta không trả, họ sẽ tuyên chiến với chúng ta!”

“Ông đây đương nhiên không có khả năng sợ họ thật sự tuyên chiến, cho nên lén ký hiệp nghị, hạn chế chiến trường ở tại đế quốc Huyết Anh. Chúng ta sẽ không ném bom vào các thành trì của họ nhưng họ cũng không được tấn công các thành trì ven biển của chúng ta.”

Thủy sư của đế quốc Kền Kền cực kỳ mạnh, nếu tấn công vùng duyên hải, đế quốc Thần Long nhất định sẽ có tổn thất rất lớn. Mà đế quốc Thần Long phản kích điên cuồng thì đế quốc Kền Kền cũng không chịu nổi, các thành phố trong đất liền của đế quốc Kền Kền sẽ bị ném bom!

“Phù!”

Tiêu Phàm thở phào nhẹ nhõm, nếu cuộc chiến hạn chế ở đế quốc Huyết Anh thì tình huống còn khá hơn một chút.

“Ông nội, bây giờ thế cục thế nào?”

Tiêu Phàm hỏi.

Chương 902 - Chiến Trường

Tiêu Hải trầm giọng nói.

“Hiện giờ chúng ta có hai mươi vạn chiến sĩ của quân đoàn Tu La ở đế quốc Huyết Anh, còn đế quốc Huyết Anh lại có năm mươi vạn binh lính.”

Tại bến cảng có chín mươi chiến thuyền của Hạm đội Huyết Sa, trong đó mười ba chiến thuyền siêu cấp đã quay về đế quốc Thần Long.

“Bốn hạm đội siêu cấp của đế quốc Kền Kền có tổng cộng có bốn chiếc chiến thuyền siêu cấp dẫn đầu, ba mươi bảy chiếc chiến thuyền hạng nhất, còn lại hai mươi ba chiến thuyền và dư hơn ba trăm chiếc thuyền bình thường. Tổng binh lực khoảng ba mươi vạn. Hiện tại chúng ta có thừa khả năng phòng thủ, nhưng lực lượng phản công không đủ. Thủy sư của chúng ta vẫn có chênh lệch rất lớn với đế quốc Kền Kền.”

Tiêu Phàm tiếp lời khẳng định.

“Đế quốc Kền Kền chỉ vận dụng một chưa đến một nửa thủy sư.”

Tiêu Hải gật đầu. Tiêu Phàn lại nói tiếp:

“Ông nội, nếu thế cục của đế quốc Huyết Anh bên kia bất lợi đối với chúng ta thì những quốc gia còn lại có khả năng sẽ xen vào cuộc chiến!”

Tiêu Hải trầm giọng.

“Rất có khả năng xảy ra chuyện này! À đúng rồi, đế quốc Kền Kền đã tuyên bố nếu nước H tiếp tục trợ giúp chiến thuyền thì họ cũng sẽ trả thù nước H.”

Tiêu Phàm hừ lạnh một tiếng.

“Họ có thể đưa bao nhiêu cao thủ lợi hại tới đây chứ? Lại còn khoa trương không biết ngượng mồm!”

…

…

“Cháu ngoan, cháu cảm thấy nếu chiến trường chỉ giới hạn ở đế

quốc A thì sao?”

Tiêu Hải dò hỏi. Tiêu Phàm gật đầu.

"Ông nội, đây đương nhiên là chuyện tốt. Chuyện này cũng giống như chiến tranh năm đó giữa chúng ta và nước M, chiến trường hạn chế ở những nước khác.”

Năm đó hướng đông bắc như vậy, hướng tây nam cũng là như vậy.

“Ừm.”

Tiêu Hải gật đầu.

Tiêu Phàm nói.

"Ông nội, trận chiến tiếp theo chủ yếu là diễn ra tại đế quốc Huyết Anh nhưng nếu một số đế quốc khác tham gia vào thì cũng không ổn. Nếu quá nhiều quốc gia hợp lực với đế quốc Kền Kền thì thực lực của họ sẽ tăng lên, mà tỷ lệ họ tấn công lãnh thổ của chúng ta cũng sẽ tăng lên."

Tiêu Hải nói:

"Bên phía đế quốc Huyết Anh, chúng ta chắc chắn sẽ chiếm ưu thế hơn khi ở trên đất liền, nhưng thực lực chiến đấu trên biển của chúng ta thật sự không bằng bọn họ.”

"Nhưng nếu chờ đến khi hạm đội thứ ba xuống nước, thực lực thủy quân của chúng ta sẽ được tăng lên rất nhiều, đến lúc đó chúng ta sẽ có một chiến hạm siêu cấp, bốn mươi bảy chiến hạm hạng nhất, và có thêm bảy chiếc tàu ngầm."

Ánh mắt Tiêu Phàm sáng lên.

“Ông nội, đến lúc đó thêm cả bên phía đế quốc Huyết Anh, chúng ta sẽ có thêm nhiều chiến hạm hạng nhất hơn nữa.”

Tiêu Hải cười nói.

"Đợt thứ nhất truyền mười chiếc, đợt thứ hai truyền mười hai chiếc, rồi chiếm thêm được mười ba chiếc, đợt thứ ba cũng truyền

được mười ba chiến hạm. Cộng thêm bốn chiếc tàu ngầm đầu tiên, sau không phải lại điều thêm ba chiếc đến sao?"

Thực lực thủy quân như này ở dị giới chắc chỉ có đế quốc Kền Kền.

Thực lực thủy quân của đế quốc Thần Long đã tăng lên một cách nhanh chóng như vậy, cũng khó trách đế quốc Kền Kền lại không khỏi tự mình đối phó với đế quốc Thần Long.

Tiêu Phàm nói:

"Ông nội, mặc dù hạm đội của họ mạnh hơn, nhưng tốc độ của phần lớn chiến thuyền lại không nhanh như vậy."

"Chiến thuyền của chúng ta đang chuyên chở binh lính đến đế quốc Huyết Anh, còn về chuyện vận chuyển tiếp tế chắc là không có vấn đề gì."

Tiêu Hải gật đầu.

"Tạm thời thì chắc là ổn nhưng đế quốc Kền Kền tổng cộng có mười ba hạm đội siêu cấp, cho nên chắc chắn họ vẫn có thể triệu tập thêm hạm đội tới."

Hiện tại Đế quốc Kền kền chỉ mới điều động bốn hạm đội siêu cấp tới, thực lực thủy quân này nếu muốn hoàn toàn chèn ép được đế quốc Thần Long thì không thể thực hiện được.

"Ông nội, hạm đội mới khi nào thì xuất phát vậy? Ta cảm thấy vẫn phải cử thêm một số người qua đó. Mặc dù bên kia chúng ta có hai trăm nghìn người, nhưng nếu phân tán ở từng hòn đảo thì thực lực của chúng ta sẽ không đủ mạnh. Nếu tập trung ở một hòn đảo, phần hòn đảo còn lại sẽ bị đế quốc Kền Kền chiếm đóng, họ nhất định sẽ tổ chức tấn công người của đế quốc Huyết Anh."

Tiêu Phàm trầm giọng nói.

Tiêu Hải nói.

"Cháu ngoan, ông nội định chiếm đóng đảo Huyết Anh và đảo Trường Anh, diện tích hai hòn đảo này khá lớn, hơn nữa hai hòn

đảo này nằm giữa đế quốc Huyết Anh, nằm tách biệt với bốn hòn đảo còn lại, đế quốc Kền Kền cũng sẽ không quá thuận tiện để hành động. Hiện tại chúng ta có một trăm ba mươi nghìn người ở Đảo Huyết Anh, có bảy trăm nghìn người ở Đảo Trường Anh. Năm trăm nghìn binh lính của đế quốc Huyết Anh đang nằm trong sự kiểm soát của chúng ta."

Tiêu Phàm gật đầu.

Theo hiểu biết của hắn, diện tích đảo Huyết Anh và đảo Trường Anh cộng lại chiếm khoảng năm mươi lăm phần trăm của đế quốc Huyết Anh. Dân số chiếm hơn sáu mươi phần trăm. Chỉ cần có thể nắm chặt trong tay hai hòn đảo này, đế quốc Kền Kền muốn thắng họ ở đế quốc Huyết Anh cũng rất khó khăn.

Chương 903 - Tốn Rất Nhiều Thời Gian

"Ông nội, chúng ta có thể tăng thêm năm mươi nghìn quân ở mỗi đảo."

"Ừm."

Tiêu Hải gật đầu.

Nói như vậy, quân đoàn Tu La sẽ có ba trăm nghìn người ở đế quốc Huyết Anh, đây chắc chắn là một nguồn sức mạnh vô cùng đáng sợ.

"Cháu ngoan, nhóm máy phát điện mà ông nội cần đã sẵn sàng chưa?"

Tiêu Hải dò hỏi.

Có rất nhiều thiết bị công nghiệp được truyền qua cho nên những máy phát điện cỡ lớn được đưa đến trước đó không đủ dùng, Tiêu Hải cần thêm một số máy phát thủy điện.

Lãnh thổ của đế quốc Thần Long rộng lớn, rất nhiều nơi phù hợp để bố trí máy phát thủy điện, hơn nữa việc bố trí cũng không quá khó khăn.

Ở nước H, để bố trí một máy phát thủy điện nào đó thì cần phải xây dựng một con đập lớn,nhưng dị giới thì hoàn toàn không cần, họ chỉ cần bày trận là được! Thậm chí nếu bố trí trận pháp ở những con sông khá bằng phẳng, cũng có thể làm gia tăng tốc độ dòng chảy của nước, trực tiếp điều khiển tuabin nước để tạo ra điện.

Tiêu Phàm gật đầu.

"Tất nhiên là ta đã chuẩn bị xong, mười bộ máy phát thủy điện, còn có thêm nhiều loại dây điện."

Tiêu Hải cười nói.

"Cháu ngoan, ngươi mở đường hầm linh huyệt đi, ông nội truyền cho ngươi một con dị thú thuộc tính thổ, nó dị năng độn thổ, còn là cấp bậc Võ Vương."

Tiêu Phàm từng nói với Tiêu Hải, hắn cần một con dị thú thuộc tính thổ để tìm kiếm dầu mỏ. Lãnh thổ nước H rộng lớn, chắc chắn vẫn còn có một số nơi ẩn chứa nguồn dầu mỏ phong phú, chỉ là nếu khoan giếng để tìm những mỏ dầu này thì chi phí sẽ rất lớn.

Cho nên để dị thú tìm kiếm sẽ nhanh hơn nhiều.

Độ sâu của các mỏ dầu ở nước H nằm trong khoảng từ một ngàn mét đến hơn bảy ngàn mét, mà mỗi giây dị thú cấp bậc Võ Vương lao được tới hơn mười mét dưới lòng đất, như vậy chắc chắn không có vấn đề gì.

Mười phút là có thể đi đến độ sâu mấy ngàn mét.

Hiện tại nước H khoan một cái giếng thăm dò sâu phải mất đến mấy chục triệu thậm chí là hơn trăm triệu, hơn nữa còn cần phải tốn rất nhiều thời gian.

Mà dùng dị thú cấp bậc Võ Vương để dò xét, chi phí là 0!

Thứ mà Tiêu Phàm muốn tìm không phải loại mỏ dầu bị vùi rất sâu dưới lòng đất, nếu độ sâu dò xét không vượt quá ba ngàn mét, mười mấy phút là có thể dò xét một địa điểm.

“Ừm.”

Tiêu Phàm nhanh chóng mở đường hầm linh huyệt ra.

“Đi!”

Vẻ mặt Tiêu Hải nghiêm túc. Hắn chưa từng truyền linh thú cấp bậc Võ Vương.

Tiêu Phàm cũng hơi căng thẳng.

Dựa theo tình huống bên phía linh huyệt của huyện Lôi Sơn, linh thú cấp bậc Võ Vương chắc là có thể truyền tới, nhưng hắn cũng sợ sẽ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn. Nếu truyền tống thất bại, Tiêu Hải sẽ bị cắn trả.

May mắn thay, mấy phút đồng hồ trôi qua, một con dị thú có dáng vẻ của tê tê được truyền tới, thân hình của nó dài khoảng chừng bốn đến năm mét. Đây là hình dạng bình thường của nó. Nếu tiến vào hình thái chiến đấu, thân thể của nó có thể dài hơn mười mét.

“Gào gào…”

Dị thú vừa được truyền tới dùng đầu thân mật cọ vào cánh tay của Tiêu Phàm.

Tiêu Hải thở phào nhẹ nhõm, cười nói:

"Cháu ngoan, đây là Giáp Thú Độn Sơn thuộc tính thổ chuyên về tấn công, am hiểu độn thổ. Tu vi của nó là Võ Vương sơ kỳ. Ông nội sẽ truyền cho ngươi thêm một chút long khí!”

Tiêu Hải nói xong thì nhanh chóng truyền cho Tiêu Phàm rất nhiều long khí, chờ khi tiêu hóa xong những thứ này là tu vi của Tiêu Phàm có thể nhanh chóng đạt đến cảnh giới Đại Tông Sư.

Tu vi tăng lên, lúc đó dị năng không gian cũng có thể mạnh hơn.

"Ông nội, ngoại trừ tuabin nước, thì vẫn còn nhiều loại đồ vật khác như động cơ gió, ta cũng đã chuẩn bị hai bộ."

Tiêu Phàm nói, hắn đã truyền tống phần lớn đồ vật cho Tiêu Hải.

“Cháu ngoan, động cơ gió của ngươi không có phiến lá à?”

Tiêu Hải kinh ngạc hỏi.

Tiêu Phàm cười nói.

"Ông nội, ta cảm thấy bên người chưa chắc đã cần phiến lá, bố trí trận pháp là có thể trực tiếp kéo động cơ. Đến lúc đó mọi người thử thí nghiệm thử xem.”

Ánh mắt Tiêu Hải sáng lên.

"Cũng đúng, ông nội bảo họ nghiên cứu, nếu nghiên cứu được, thì nó còn tiện hơn so với tuabin nước.”

Một giờ trôi qua, phần lớn đồ vật trong kho hàng đều được truyền qua, lúc này sắc mặt của Tiêu Hải cũng đã hơi tái nhợt.

“Cháu ngoan, năm ngày sau ta sẽ liên lạc với ngươi! Vẫn là linh huyệt này.”

Tiêu Hải nói xong, bóng người biến mất.

Tiêu Phàm trở lại phòng ngủ chính của mình, con Giáp Thú Độn Sơn kia ngoan ngoãn nằm ở đó, tính tình của nó khá ôn hòa.

“Ngươi có thể hiểu những gì ta nói không?”

Tiêu Phàm mở miệng nói.

Độn Sơn Giáp Thú gật đầu.

Là một linh thú cấp bậc Võ Vương, nó đã có được một chỉ số thông minh nhất định, Tiêu Hải dạy nó tiếng nước H, tất nhiên nó có thể nghe hiểu những gì Tiêu Phàm nói.

Chương 904 - Thăm Dò

“Ngươi có một lớp vảy giáp vàng rực rỡ, vậy thì gọi ngươi là Tiểu Kim đi.”

Tiêu Phàm sờ đầu Giáp Thú Độn Sơn nói.

Tiểu Kim gật đầu, Tiêu Phàm lại nói tiếp.

"Bây giờ ngươi hãy chui xuống dưới lòng đất, ta sẽ quan sát tốc độ chạy của ngươi, đừng có đục ra một cái lỗ ở phòng này của ta đấy."

Trên người Tiểu Kim tỏa ra ánh sáng vàng nhàn nhạt, hình bóng của nó nhanh chóng chìm vào lòng đất rồi biến mất không thấy.

"Nhanh quá!"

Ánh mắt Tiêu Phàm sáng lên.

Năm phút trôi qua, bài kiểm tra kết thúc. Tốc độ độn thổ của Tiểu Kim, ở tầng nông là bốn mươi mét mỗi giây, tầng sâu là hai mươi mấy mét mỗi giây. Tốc độ trung bình khoảng ba mươi hai mét mỗi giây.

Nếu độ sâu cần dò xét là ba ngàn mét, Tiểu Kim chỉ cần ba đến bốn phút là có thể đi lại giữa hai nơi, thời gian một ngày có thể dò xét được một đến hai trăm địa điểm.

Nếu nó tiếp tục đi sâu trong lòng đất, mỗi giây có thể đi được hai mươi mấy mét, thời gian một ngày nó có thể đi thẳng một đường tới hơn hai ngàn km.

Phạm vi thăm dò của trường hợp sau thì lớn hơn, nhưng trường hợp trước thì có thể phát hiện được mỏ dầu ở nhiều độ sâu khác nhau.

"Tiểu Kim, đây là bản đồ phân bố dầu mỏ của nước H, ngươi nhìn kỹ một chút. Còn bên này là bản đồ này là một số khu vực rất có khả năng có mỏ dầu ở nước H, nhưng việc khoan để thăm dò ở một số khu vực có độ khó rất lớn, ngươi cũng ghi nhớ kỹ một chút. Còn tấm bản đồ này nữa…"

Tiêu Phàm cho Tiểu Kim xem rất nhiều bản đồ, những bản đồ này đều được quốc gia cung cấp bậc, không phải là kiểu có thể dễ dàng tìm được trên internet.

"Tiểu Kim, nhiệm vụ của ngươi là điều tra một số khu vực chưa khoan giếng nhưng có khả năng tồn tại mỏ dầu, ngươi cần phải thăm dò rõ trữ lượng của dầu mỏ, đồng thời còn có độ sâu chôn dấu của nó. Ngươi phải tránh xa thành phố và cố gắng không để mọi người thấy."

Tiêu Phàm chỉ đạo nó.

"Nếu phát hiện có mỏ dầu nhỏ thì ngươi ghi nhớ là được,còn nếu phát hiện mỏ dầu lớn, ngươi phải trở về nói ngay cho ta biết, hiểu không?"

Tiểu Kim gật đầu.

“Bắt đầu hành động đi! Ngươi kiểm tra độ sâu hai ngàn mét dưới lòng đất trước đã.”

“Gào gào…”

Tiểu Kim nhanh chóng chui xuống lòng đất rồi biến mất.

Ở độ sâu khoảng hai ngàn mét thì tốc độ của Tiểu Kim sẽ nhanh hơn một chút, khoảng cách nó tìm kiếm mỗi ngày có thể đạt tới hai nghìn năm trăm km. Nếu độ sâu này có mỏ dầu lớn, có lẽ chỉ cần ba đến năm ngày Tiểu Kim sẽ phát hiện ra.

Đảo mắt đã bốn ngày trôi qua, Tiêu Phàm đã hoàn toàn tiêu hóa xong long khí mà Tiêu Hải truyền cho hắn.

“Bùm!”

Đột nhiên trên người Tiêu Phàm bùng phát ra một luồng khí mạnh mẽ, tu vi của hắn đã đạt đến cấp bậc Đại Tông Sư, linh khí linh huyệt đột nhiên tăng lên nhanh chóng.

“Hả?”

Trong biệt thự, hai mắt Tô Ấu Vi sáng lên.

“Cuối cùng chồng ta cũng đã đột phá, tốt quá rồi.”

Tô Ấu Vi thầm nghĩ trong lòng.

Khoảng một giờ sau, tốc độ linh khí trong linh huyệt mới dần ổn định lại, so sánh với lúc đầu, linh khí bây giờ tăng lên khoảng chừng hai phần. Tuy rằng linh huyệt vẫn chưa đạt tới cấp bậc SSS, nhưng khoảng cách tới cấp bậc SSS đã rất gần, tăng trưởng tự nhiên trong thời gian nửa năm chắc là cũng có thể đạt đến cấp bậc SSS.

Nếu vẫn còn có người đột phá kéo theo linh huyệt tăng lên, có lẽ Tiêu Phàm chỉ mất chừng ba tháng là linh huyệt có thể đạt tới cấp bậc SSS. Chỉ cần linh huyệt đạt tới cấp bậc SSS, hắn có thể đi tới dị giới.

“Chồng à, chúc mừng nha.”

Chờ Tiêu Phàm củng cố tốt tu vi của mình, Tô Ấu Vi đi vào trong phòng ngủ chính. Tiêu Phàm cười híp mắt nhìn Tô Ấu Vi.

"Mấy ngày nay ta đều bận tu luyện, Vi Vi, chúng ta chơi trò chơi chút đi.”

Tô Ấu Vi nhìn ra ngoài cửa sổ, nàng liếc Tiêu Phàm một cái rồi nói:

"Chồng à, bây giờ đang là ban ngày ban mặt đó.”

“Ban ngày ban mặt thì sao, không phải còn có rèm cửa sao?”

Tiêu Phàm nói xong thì vung tay lên, rèm cửa sổ đóng lại ngay lập tức, căn phòng tối sầm lại.

Sau hai ba giờ chơi trò chơi trôi qua, vẻ mặt Tiêu Phàm sảng khoái.

“Vi Vi, phía nước M hiện giờ có bao nhiêu người tiến hóa cấp bậc SSS?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Gần đây tâm sức của hắn đều đặt ở chuyện tăng lên tu vi, các tin tức trong nước và quốc tế gần đây hắn cũng không chú ý.

Tô Ấu Vi nói:

"Các tập đoàn lớn ở nước M đã đầu tư nhiều tiền hơn, người tiến

hóa cấp bậc SSS của họ đã vượt qua hai mươi người. Nhưng người tiến hóa cấp bậc SSS của Liên Minh Người Tiến Hóa nước M chỉ có mười lăm người, số người tiến hóa cấp bậc SSS còn lại lệ thuộc vào các tập đoàn lớn. Simpson và Herman đã gây áp lực rất lớn cho những người đó."

Tiêu Phàm dò hỏi.

"Simpson và Herman à, bây giờ họ sao rồi? Họ có hành động gì nữa không?"

Chương 905 - Thủy Quân

Tô Ấu Vi đáp:

"Họ đã kết hợp lại để thành lập Liên Minh Nhân Loại Mới, bây giờ Liên Minh Nhân Loại Mới đã có khoảng hai ba mươi người. Bên cạnh đó, rất nhiều người bình thường nước M cũng ủng hộ Liên Minh Nhân Loại Mới, họ đều hy vọng trở thành người tiến hóa để được gia nhập Liên Minh Nhân Loại Mới. Simpson họ giương cờ hiệu là mưu cầu phúc lợi cho tất cả nhân loại mới, yêu cầu quốc gia nâng cao địa vị của nhân loại mới."

Trên mặt Tiêu Phàm lộ ra nụ cười yếu ớt.

Bọn Simpson làm như vậy rất nhiều ông lớn lâu đời ở nước Mỹ chắc chắn sẽ không vui, địa vị của nhân loại mới tăng lên đồng nghĩa với việc địa vị của họ sex giảm xuống.

Liệu họ có tự mình trở thành nhân loại mới không?

Hiện giờ trở thành người tiến hóa cấp bậc SSS, tỷ lệ thành công cũng không cao! Dù là tăng dần lên từng bước chậm rãi, hay là trực tiếp tăng lên trở thành người tiến hóa cấp bậc SSS, thì hiện nay tỷ lệ thành công đều chưa đến hai mươi phần trăm! Nếu người lớn tuổi sử dụng dịch tiến hóa cấp bậc SSS, tỷ lệ thành công còn có thể giảm mạnh, chắc là chưa đến nửa phần.

Những ông lớn kia cũng không nỡ để cho con trai cháu trai của mình phải mạo hiểm, họ chỉ có thể lựa chọn tăng thực lực cho

người thân cận của mình. Nhưng vấn đề là, sau khi người thân cận của họ trở thành người tiến hóa cấp bậc SSS, liệu họ còn có thể trung thành không?

Trong thời gian ngắn có được sức mạnh to lớn, cho nên khả năng thay đổi tâm lý cũng không hề nhỏ, nhóm người Simpson và Herman chính là ví dụ điển hình. Những người này chắc chắn sẽ có vài người gia nhập Liên Minh Nhân Loại Mới. Cứ chậm rãi phát triển tiếp như vậy, rất có thể sẽ gây ra sự rạn nứt trong nội bộ nước M.

“Vi Vi, ta muốn tạo thêm thanh thế cho Liên Minh Nhân Loại Mới trên mạng. Hãy kiếm thêm thủy quân* .”

thủy quân*

*Những người được trả tiền để ngụy trang thành cư dân mạng bình thường để viết những bình luận thiếu tính khách quan, có thể là khen hoặc chê một tác phẩm nào đó.

*Những người được trả tiền để ngụy trang thành cư dân mạng bình thường để viết những bình luận thiếu tính khách quan, có thể là khen hoặc chê một tác phẩm nào đó.

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Dựa vào sức mạnh kỹ thuật trên internet của Tô Ấu Vi, nàng không cần người thật để tạo thủy quân, nàng chỉ cần tạo nhiều tài khoản người máy để gửi tin tức là được.

“Chồng à, ta vẫn luôn làm thế mà.”

Tô Ấu Vi cười nói.

Tiêu Phàm nói:

"Gần đây trong nước và quốc tế, còn có tin tức quan trọng nào không?"

Tô Ấu Vi nói.

"Nước P nói là đã chuẩn bị xong văn vật của nước ta, chúng ta có

thể đến mang về bất cứ lúc nào. Mặt khác, gần đây nước B và nước Hành Dương rất thân thiết với nhau, rất có thể họ đang tính liên minh với nước M để ngăn chặn sự phát triển của nước H chúng ta."

Tia sáng lạnh trong mắt Tiêu Phàm lóe lên.

Đất nước không lớn nhưng nhảy rất giỏi đó.

"À đúng rồi, bây giờ tin tức đế quốc Kền Kền và đế quốc Thần Long khai chiến với nhau đã bay đầy trời trên internet, phương tây tại dẫn dắt dư luận thế giới, không cho nước H truyền chiến hạm để ủng hộ đế quốc Thần Long. Những dư luận kia cho rằng nếu nước H tiếp tục truyền chiến hạm sang, rất có thể sẽ gây ra chiến tranh giữa biên giới hai nước.

“Hiện nay ảnh hưởng của dư luận đối với vấn đề này không nhỏ. Ngay cả ở nước ta cũng có nhiều người có quan điểm như vậy. Họ cho rằng nếu đế quốc Kền Kền tìm được phương pháp để truyền một lượng lớn người thì chắc chắn sẽ có rất nhiều cao thủ của đế quốc Kền Kền đến đây.”

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

Nhiều người có ý nghĩ như vậy, thật ra hắn thấy cũng bình thường.

"Chồng à, rất nhiều cư dân mạng nghi ngờ rằng nếu chúng ta toàn lực hỗ trợ đế quốc Thần Long liệu có khi nào giúp hết sức mà không có kết quả gì không, có lẽ sẽ xảy ra chuyện tương tự như sự tích người nông dân và con rắn. Mà thật ra ta cũng có lo lắng một chút chút.”

Tô Ấu Vi nói, bây giờ nàng vẫn chưa biết Tiêu Hải là hoàng đế nên vẫn cho rằng, Tiêu Hải chỉ là tướng quân của đế quốc Thần Long.

“Vi Vi, ngày mai ta sẽ tặng nàng một niềm vui bất ngờ.”

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Hắn định nói cho Tô Ấu Vi biết thân phận của ông nội mình. Thực lực của Tô Ấu Vi bây giờ rất mạnh, người khác không thể thông

qua nàng để biết được tình hình của Tiêu Hải.

…

“Tích tích!”

Điện thoại di động của Tiêu Phàm vang lên, là Khương Vạn Trần gọi tới.

“Cục trưởng Khương, có chuyện gì sao?”

Tiêu Phàm cầm điện thoại lên nghe.

Khương Vạn Trần nói:

"Tiêu tông sư, rada của chúng ta phát hiện một con yêu thú, tốc độ của nó rất nhanh, bây giờ đang từ hướng tây bắc đi về hướng đông nam. Rất có thể đây là một con yêu thú cấp bậc Võ Vương!”

Tiêu Phàm nghĩ tới Tiểu Kim, nếu Tiểu Kim phát hiện ra mỏ dầu thì nó bay về tất nhiên sẽ nhanh hơn nhiều so với chui dưới lòng đất.

“Cục trưởng Khương, ngươi có ảnh của đối phương không?”

Tiêu Phàm dò hỏi.

Chương 906 - Mỏ Dầu

Khương Vạn Trần nói.

"Máy do thám không người lái đã được điều động, chắc là rất nhanh sẽ có ảnh chụp gửi về đây, nếu là yêu thú cấp bậc Võ Vương thì sẽ cần ngươi ra tay."

“Yên tâm đi, nếu cần ra tay, ta nhất định sẽ ra tay.”

Cúp điện thoại xong, chưa đến năm phút sau Khương Vạn Trần đã gửi tin nhắn ảnh tới, quả nhiên là Tiểu Kim. Tiêu Phàm gọi điện thoại cho Khương Vạn Trần một lần nữa.

"Cục trưởng Khương, hãy bảo người của chúng ta đừng tấn công nó, con yêu thú cấp bậc Võ Vương này là linh sủng của ta. Hôm trước ta để nó chui vào lòng đất tìm kiếm mỏ dầu, chắc là nó đã có phát hiện nào đó.”

Đầu bên kia điện thoại, Khương Vạn Trần thở phào nhẹ nhõm, hắn vui vẻ nói.

"Tiêu Phàm, nó có thể tìm kiếm mỏ dầu ở những nơi rất sâu dưới lòng đất sao?"

Tiêu Phàm cười nói.

"Nó độn thổ được khoảng tám đến chín ngàn mét cũng không có vấn đề gì, nhưng ta chỉ bảo nó tìm kiếm mỏ dầu có độ sâu hai ngàn mét."

Khương Vạn Trần mừng rỡ nói.

"Nếu tìm được mỏ dầu lớn chôn khá nông, vậy sẽ mang lại lợi ích cực kỳ to lớn cho quốc gia.”

“Cục trưởng Khương, trước tiên ngươi cứ giữ bí mật về việc này đã, ta vẫn chưa chắc chắn nó có thể tìm được mỏ dầu lớn hay không, ngươi đừng vui mừng vội.”

Cúp điện thoại, Tiêu Phàm bay về phía Tiểu Kim.

Hai giờ sau, Tiêu Phàm gặp Tiểu Kim trên không trung.

“Gào gào…”

Thấy Tiêu Phàm, Tiểu Kim hưng phấn kêu lên.

Tiêu Phàm dò hỏi.

"Tiểu Kim, có phải phát hiện mỏ dầu lớn nào không?”

Tiểu Kim liên tục gật đầu.

“Dẫn ta qua đó đi!”

Tiểu Kim thay đổi phương hướng, mấy giờ sau nó đáp xuống đất,

Tiêu Phàm và nó đã đến một bãi sa mạc cực kỳ hoang vu. Trong phạm vi bán kính hai trăm km quanh nơi này không hề có người ở, Tiêu Phàm dùng niệm lực tinh thần quét qua một chút, hắn phát hiện dưới đất toàn là nham thạch, việc khoan giếng sẽ rất khó khăn. niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm thăm dò xuống độ sâu mấy trăm mét dưới lòng đất.

“Thuấn di!”

Một giây sau Tiêu Phàm đã dịch chuyển xuống sâu dưới lòng đất mấy trăm mét, sau hai lần dịch chuyển, Tiêu Phàm đã tới độ sâu một ngàn mét dưới lòng đất.

Độ sâu của mỏ dầu này là một ngàn ba trăm mét.

Ánh mắt Tiêu Phàm sáng lên, niệm lực tinh thần của hắn đã phát hiện thấy mỏ dầu.

Ngay sau đó, Tiêu Phàm dịch chuyển vào bên trong mỏ dầu, sau lưng hắn xuất hiện một đôi cánh, đôi cánh này có thể cung cấp cho hắn khả năng phòng ngự, để dầu không dính vào người.

“Không biết trữ lượng của mỏ dầu này như thế nào.”

Tiêu Phàm nhanh chóng đi về phía trước.

Trong đất đá niệm lực tinh thần của hắn chỉ có thể lan rộng ra khoảng mấy trăm mét, trong chất lỏng dầu mỏ niệm lực tinh thần của hắn có thể lan rộng đến gần một ngàn mét.

Mấy giờ trôi qua, Tiêu Phàm mừng rỡ không thôi. Căn cứ vào phán đoán của hắn, trữ lượng của mỏ dầu này vượt quá năm tỷ tấn, trữ lượng cụ thể thì vẫn cần chuyên gia đến xác định. Hơn nữa mỏ dầu này, chỗ cách mặt đất gần nhất cũng chỉ có mấy trăm mét, độ sâu trung bình cũng chỉ trên dưới một ngàn hai trăm mét.

“Đây là mỏ dầu siêu cấp có thể so sánh với mỏ dầu Đại Khánh!”

Tiêu Phàm nghĩ thầm trong lòng. Ngay sau đó, Tiêu Phàm trở lại mặt đất, hắn lấy điện thoại vệ tinh ra.

“Tiêu tông sư, sao rồi?”

Tiêu Phàm liên lạc với Khương Vạn Trần, đầu dây bên kia Khương Vạn Trần mong đợi nói.

Tiêu Phàm khẽ cười nói:

"Cục trưởng Khương hãy xác định vị trí của ta đi, chỗ này của ta phát hiện ra một mỏ dầu cực lớn. Độ sâu chôn giấu nông nhất chỉ có mấy trăm mét, trữ lượng trên năm tỷ tấn, chỉ là môi trường ở đây khá khắc nghiệt."

Hô hấp của Khương Vạn Trần bắt đầu trở nên dồn dập. Một mỏ dầu lớn như mỏ dầu Đại Khánh, chuyện này rất quan trọng với quốc gia, duy trì an ninh năng lượng cho quốc gia sẽ được đảm bảo hơn.

"Tiêu tông sư, ta sẽ lập tức xác định vị trí của ngươi."

Khương Vạn Trần nhanh chóng cử người định vị vị trí của Tiêu Phàm.

"Tiêu tông sư, đã định vị được rồi, quốc gia sẽ nhanh chóng cử người qua đó."

Cúp điện thoại, Khương Vạn Trần lập tức báo tin tức này lên trên.

"Một mỏ dầu khổng lồ khả năng còn lớn hơn mỏ dầu Đại Khánh sao?"

Đại trưởng lão nhận được tin tức, hắn mừng rỡ không thôi. An ninh năng lượng quốc gia là ưu tiên hàng đầu, dầu mỏ là máu của công nghiệp, nếu chiến tranh nổ ra, dầu mỏ không thể vận chuyển vào quốc nội được thì sao đây?

"Một mỏ dầu như vậy mà tìm thấy chỉ trong trong vài ngày, vậy chắc chắn sẽ có nhiều mỏ dầu trữ lượng lớn hơn trong tương lai."

Đại trưởng lão thầm nghĩ trong lòng.

Phát hiện thêm một mỏ dầu lớn, năng lượng quốc gia sẽ an toàn hơn nhiều.

……

"Chồng à, bí mật gì vậy?"

Tô Ấu Vi tò mò hỏi, Tiêu Phàm đã trở về huyện Lôi Sơn. Ngày hôm qua Tiêu Phàm đã nói với nàng, rằng hôm nay sẽ nói cho nàng một bí mật, kết quả là đã sắp nửa đêm, Tiêu Phàm vẫn chưa nói với nàng.

Chương 907 - Người Là Hoàng Đế Sao?

“Lát nữa gặp ông nội rồi nói.”

Tiêu Phàm cười ha hả nói.

Tô Ấu Vi dò hỏi:

"Chồng à, có phải bí mật này liên quan đến ông nội Tiêu không? Xem ra ông nội Tiêu không phải là tướng quân bình thường. Chẳng lẽ là Đại tướng quân hay gì đó à?”

Tô Ấu Vi cho là đã hết sức đoán lên cao nhưng nàng nào biết, thân phận bây giờ của Tiêu Hải không phải là tướng quân mà là hoàng đế.

“Cháu ngoan, Ấu Vi.”

Chưa tới mười phút, hình bóng của Tiêu Hải đã xuất hiện trong kính.

“Ông nội, bên chỗ người vẫn ổn chứ?”

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tiêu Hải cười nói:

"Đợt chiến hạm thứ ba đã xuất phát, thừa dịp hạm đội còn lại của đế quốc Kền Kền chưa tới, ta đưa một trăm nghìn chiến sĩ đến đó. Hiện tại đảo Huyết Anh đã có một trăm tám mươi nghìn binh lính, đảo Trường Anh có một trăm hai mươi nghìn binh lính, chắc là vẫn có thể ổn định cục diện của bên đế quốc Huyết Anh.”

Tiêu Phàm thở phào nhẹ nhõm.

"Ông nội, với thực lực hiện giờ của Vi Vi, ta cảm thấy nói cho nàng biết thân phận của người cũng không có vấn đề gì, người có định đi thay một bộ quần áo không?"

Tiêu Phàm cười ha hả nói.

Tô Ấu Vi tò mò nhìn Tiêu Hải.

“Được thôi!”

Tiêu Hải cười gật đầu, hắn đi ra khỏi phạm vi Không Minh Kính, vài giây sau hình bóng Tiêu Hải lại xuất hiện.

Tô Ấu Vi sững sờ nhìn Tiêu Hải.

Tiêu Hải đang mặc long bào!

Dù hoàng đế dị giới không mặc long bào, nhưng Tiêu Hải là người từ Trái Đất qua, cho nên đương nhiên hắn biết long bào này tượng trưng cho điều gì. Cho nên Tiêu Hải chỉ là tướng quân thì hắn sẽ không ăn mặc như vậy, vì mặc như vậy mà hoàng đế của đế quốc Thần Long biết được, Tiêu Hải sẽ không có quả ngọt để ăn.

“Ông nội Tiêu, người.....người là hoàng đế sao?”

Tô Ấu Vi không dám tin hỏi.

Tiêu Hải cười nói:

"Vi Vi, ông nội Tiêu đúng là hoàng đế của đế quốc Thần Long! Thằng nhóc thúi Tiêu Phàm này về sau sẽ là người kế vị. Hắn sẽ trở thành hoàng đế của đế quốc Thần Long, còn ngươi sẽ là hoàng hậu của đế quốc Thần Long.”

Tô Ấu Vi cảm thấy không thể tin nổi. Sau này Tiêu Phàm sẽ trở thành hoàng đế của đế quốc Thần Long sao?

“Vi Vi, bây giờ ngươi đã biết vì sao ta toàn lực ủng hộ đế quốc Thần Long rồi chứ, là vì ông nội là hoàng đế của đế quốc Thần Long.”

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Tô Ấu Vi ngơ ngác hỏi.

"Phàm ca, ta.....không phải ta đang nằm mơ chứ? Ông nội Tiêu lại là hoàng đế của đế quốc Thần Long."

Tiêu Hải xuyên qua trở thành tướng quân của đế quốc Thần Long, Tô Ấu Vi đã rất giật mình rồi, vậy mà thân phận thật sự của hắn lại là hoàng đế.

"Đương nhiên không phải."

"Lúc đầu thực lực của ngươi vẫn còn thấp, cho nên chuyện này không tiện nói cho ngươi biết, nếu không người khác sẽ rất dễ biết được bí mật này từ chỗ ngươi. Sau đó, ta đã nghĩ sau này phải cho ngươi một niềm vui lớn, nhưng bây giờ ngươi cũng đã bắt đầu lo lắng cho nên ta quyết định nói cho ngươi biết bí mật này trước."

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

...

Tô Ấu Vi hít sâu một hơi, bất ngờ này quá lớn.

"Ấu Vi, ngươi không nên nghĩ quá nhiều. Dù thân phận thay đổi như thế nào, thì tình cảm của ngươi và thằng nhóc thối Tiêu Phàm này cũng không thay đổi."

Tiêu Hai mỉm cười nói:

"Nếu hắn ỷ vào thân phận mà bắt nạt ngươi, ngươi cứ nói với ông nội Tiêu, ông nội Tiêu giúp ngươi dạy dỗ hắn."

"Cảm ơn ông nội Tiêu."

Tô Ấu Vi vội vàng nói.

Tiêu Phàm tức giận nói:

"Ông nội, ta bắt nạt Vi Vi làm gì chứ?"

Trò chuyện thêm một lát, Tiêu Phàm mở đường hầm linh huyệt ra, Tiêu Hải truyền cho Tiêu Phàm một viên dị năng không gian, sau

đó lại truyền cho Tô Ấu Vi một viên dị năng thân thể bất tử.

Cũng vì Tiêu Hải là Hoàng đế của đế quốc Thần Long nên hắn mới có thể cung cấp nhiều viên dị năng lực không gian và viên dị năng thân thể bất tử như vậy. Đổi lại là người khác, dù may mắn có được dị năng không gian hoặc dị năng bất tử, cũng rất khó tăng lên.

"Cháu ngoan, truyền cho ngươi một ít trận châu mạnh hơn! Ngươi có thể dùng những trận châu này trên chiến thuyền, có thể bố trí trận pháp phòng ngự, lúc đầy năng lượng, có thể ngăn cản năm sáu lần tên lửa đạn đạo tấn công cũng không có vấn đề."

Tiêu Hải nhanh chóng truyền cho Tiêu Phàm không ít trận châu, số trận châu này đủ để bố trí bốn chiếc 055, đương nhiên cũng có thể bố trí trên hàng không mẫu hạm.

"Ông nội, nếu năng lượng tiêu hao, cần bao lâu mới khôi phục lại được?"

Tiêu Phàm hỏi.

Trận châu có thể hấp thu năng lượng ở trong thiên địa.

Tiêu Hải nói:

"Ở Trái Đất bên đó thì có lẽ cần ba tới năm ngày."

Tiêu Phàm gật đầu, ba đến năm ngày là được rồi. Dưới tình huống bình thường, các quốc gia còn lại nào dám dùng tên lửa đạn đạo tấn công chiến hạm nước H chứ?

"Ông nội, mấy ngày nay lại có vài thứ mới đến kho hàng."

Tiêu Phàm truyền một vài thứ trong kho hàng cho Tiêu Hải.

...

"Phàm ca, sao ta cảm thấy giống như nằm mơ thế nhỉ?"

Tô Ấu Vi tự lẩm bẩm. Bất ngờ quá lớn, rất lâu nàng vẫn chưa thể tiếp thu nổi.

Chương 908 - Ta Hoàn Toàn Không Nghĩ Tới

Tiêu Phàm ôm Tô Ấu Vi, hắn mỉm cười nói:

"Ba năm trước đây, ông nội tạo phản, ta bên này cung cấp bậc không ít vật tư cho ông nội tạo phản. Không phải ở dị giới có tin tức truyền đến Trái Đất sao? Hoàng đế của đế quốc Thần Long tạo phản đoạt được hoàng vị, ngươi chưa từng nghĩ đến chuyện này sao?"

Tô Ấu Vi lẩm bẩm nói:

"Không có, chuyện này không thể ngờ được, ta hoàn toàn chưa từng nghĩ đến phương diện này. Ta vẫn cho rằng ông nội Tiêu là tướng quân, có công đi theo Hoàng đế giúp đỡ tạo phản cho nên thân phận địa vị tương đối cao. Hiện giờ suy nghĩ kỹ lại một chút, ta hẳn nên đoán được từ sớm."

"Trước đó ta còn từng xóa sạch ảnh chụp của ông nội Tiêu trên mạng mà. Mặc dù hình của ông nội Tiêu chụp lúc đó nhỏ tuổi hơn bây giờ chút, nhưng vẫn khá giống với ảnh chụp Hoàng đế của đế quốc Thần Long được lưu truyền trên internet."

Tuy chênh lệch của hai loại ảnh chụp tương đối lớn, nhưng chủ yếu vẫn là vì phương diện khí chất có sự khác biệt rất lớn. Ảnh chụp của Tiêu Hải trước kia mà Tô Ấu Vi từng thấy, ăn mặc rất bình thường, ảnh chụp Tiêu Hải lưu truyền trên internet lại mặc cẩm y ngọc phục, lộ vẻ tàn bạo.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

"Ta lo lắng người trong thôn nhận ra, cho nên mới truyền những người trong thôn kia đến dị giới."

"Ừm."

Tô Ấu Vi gật đầu.

Nếu Tiêu Phàm không đưa những người trong thôn đi, có lẽ xác

suất rất lớn sớm là đã có người nhận ra Hoàng đế của đế quốc Thần Long là Tiêu Hải...Ảnh chụp mà Tô Ấu Vi thấy được chụp từ rất lâu trước đây, ảnh mờ mờ không rõ, nhưng người trong thôn đều biết rõ dáng vẻ của Tiêu Hải như thế nào.

"Chồng à, càng ngày càng có nhiều tin tức hơn truyền tới dị giới, còn có các tổ chức tình báo vân vân của nước M cũng đang điều tra, thân phận của ông nội Tiêu sớm muộn gì cũng lộ ra ánh sáng."

Tô Ấu Vi nói.

Tiêu Phàm gật đầu:

"Đây là chuyện không cách nào tránh khỏi, lộ ra ngoài muộn một chút thì ráng muộn một chút đi, dù sao bây giờ lộ ra ánh sáng thì vấn đề cũng không lớn."

"Vậy cũng đúng."

Nếu lộ ra ánh sáng lúc Tiêu Hải còn chưa tạo phản thành công, hoặc là lộ ra ánh sáng lúc vừa mới lập quốc, vấn đề sẽ rất nghiêm trọng. Nhưng bây giờ, thế cục của đế quốc Thần Long đã tương đối ổn định. Dù biết Tiêu Hải đến từ Trái Đất, rất nhiều người hẳn cũng vẫn sẽ trung thành với Tiêu Hải, phần lớn bách tính cũng vẫn sẽ ủng hộ.

"Ngủ đi. Ngày mai chúng ta đi tới nước P một chuyến."

Tiêu Phàm vỗ nhẹ mái tóc của Tô Ấu Vi, nói.

"Chồng à, bây giờ ta không ngủ được."

"Không ngủ được sao? Vậy chúng ta chơi trò chơi một chút đi, chơi mệt rồi sẽ ngủ được."

Tiêu Phàm cười híp mắt nói.

...

Ngày thứ hai, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi chạy tới nước P, bên nước P đã tập hợp rất nhiều văn vật của nước H. Các ông lớn của nước P cũng hoàn toàn không ngờ Tiêu Phàm đã ở đây chờ lâu như vậy.

"Thu!"

Không bao lâu sau, tất cả văn vật đều được thu vào trong túi thứ nguyên.

Những văn vật này tập hợp lại từ không ít bảo tàng, tổng cộng có mười vạn van vặt được gửi đến đây. Trong những ngày phải đem trả này, thâm tâm rất nhiều người nước P đều đang rỉ máu. Nhưng nếu không trả, hậu quả sẽ còn nghiêm trọng hơn.

"Chư vị, các ngươi hẳn không còn giấu thứ gì chứ? Nếu có thì tốt nhất lấy hết ra, nếu sau này bị ta phát hiện sẽ không tốt lắm đâu."

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

"Tiêu tông sư, ngươi yên tâm, tuyệt đối không có. Một số văn vật quý giá nhất, các chuyên gia của các ngươi chắc chắn đã biết, chúng ta giấu đi tất nhiên sẽ bị họ phát hiện."

Một ông lớn của nước Gaul trầm giọng nói.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu:

"Vậy là tốt rồi."

"Tiêu tông sư, bao giờ các ngươi rời đi? Nếu ở đây lâu, chúng ta sẽ sắp xếp tiệc tối mời các ngươi."

Một ông lớn khác của nước Gaul dò hỏi.

Tiêu Phàm cười như không cười nói:

"Chỉ sợ các ngươi cũng không hy vọng ta ở chỗ này quá lâu, chuyên cơ đang chờ chúng ta trở về. Chúng ta sẽ đi ngay bây giờ!"

Mấy ông lớn của nước P nở nụ cười xấu hổ lại không thất lễ, họ đương nhiên không hy vọng Tiêu Phàm ở chỗ này lâu.

"Oành!"

Không bao lâu sau, đám người Tiêu Phàm đã đến sân bay, máy bay nhanh chóng cất cánh.

"Cuối cùng ôn thần này cũng đi rồi."

"Trả lại những văn vật kia của nước H cũng tốt, những thứ kia là mầm tai hoạ."

Sau khi biết đám người Tiêu Phàm đã rời đi, rất nhiều ông lớn của nước P thở phào một hơi, Tiêu Phàm ở đây, họ ăn cơm cũng không ngon.

...

"Tiêu tông sư, hoan nghênh, hoan nghênh."

Sau khi đem văn vật tới bảo tàng nước H, Tiêu Phàm lại đến căn cứ Nam Hải.

Hạ Giang Hầu nhìn Tiêu Phàm với ánh mắt chờ mong. Lần trước Tiêu Phàm tới, đã giúp cải tạo bốn chiếc 055, còn có hàng không mẫu hạm Đông Sơn, thời gian gần đây, danh tiếng của họ vang dội.

Chương 909 - Không Cần Tốn Nhiều Thời Gian

Chiếc 055 nặng cả triệu tấn với tốc độ có thể lên đến bốn mươi sáu hải lý/giờ, đừng nói đến các nước xung quanh, nước M cũng cảm thấy đau cả đầu với nó.

"Hạ tướng quân, ta bố trí trận pháp phòng ngự cho bốn chiếc 055, sau khi bố trí trận pháp phòng ngự xong, chúng có thể ngăn cản mấy lần tấn công của tên lửa đạn đạo."

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Hạ Giang Hầu hưng phấn nói:

"Tiêu tông sư, ta biết ngươi qua đây chắc chắn có chuyện tốt, trong căn cứ có một chiếc 055, ba chiếc khác ta sẽ nhanh chóng điều chúng về căn cứ hết."

Tiêu Phàm gật đầu.

Sau mấy tiếng, hắn đã bố trí xong trận pháp phòng ngự của chiếc 055 thứ nhất. Tiêu Phàm sử dụng trận châu bày trận nên không cần tốn nhiều thời gian.

"Ong!"

Sau khi bố trí xong trận pháp, Tiêu Phàm khởi động trận pháp. Xung quanh chiếc 055 xuất hiện một tầng kết giới vô hình.

"Tiêu tông sư, thành công rồi sao?"

Hạ Giang Hầu khẩn trương dò hỏi.

Tiêu Phàm cười nói:

"Thành công rồi, dưới tình huống đầy năng lượng, trận pháp có thể ngăn cản sáu, bảy đầu tên lửa đạn đạo thông thường hoặc là ba, bốn quả ngư lôi đều không thành vấn đề. Còn tên lửa đạn đạo với vận tốc âm thanh, đoán chừng có thể ngăn cản một quả."

Hạ Giang Hầu nở nụ cười rạng rỡ:

"Đủ rồi, đủ rồi! Với năng lực phòng ngự và tính cơ động của mấy chiếc 055 này, kẻ địch ít nhất phải bắn mấy chục đầu tên lửa đạn đạo mới có sáu, bảy quả lọt lưới. Còn đạn đạo vận tốc âm thanh, bây giờ nước M không có haha."

Tiêu Phàm cười nói:

"Hạ tướng quân, có lẽ chúng ta có thể để hai chiếc 055 đi qua nước M, tiến hành thăm hỏi hữu nghị."

Hạ Giang Hầu lập tức động lòng. Trước kia, nước H cũng có quân hạm đến nước M tiến hành thăm hỏi hữu nghị, nhưng thăm hỏi hữu nghị lúc ấy có ý nghĩa hoàn toàn khác bây giờ.

…

Tốn thời gian một ngày, Tiêu Phàm đã cải tạo xong bốn chiếc 055.

"Tiêu tông sư, chúng ta tìm nơi nào đó thử nghiệm đi?"

Hạ Giang Hầu nói.

Tiêu Phàm nói có thể ngăn cản sự tấn công của tên lửa đạn đạo, nhưng trong lòng Hạ Giang Hầu vẫn còn thoáng không yên tâm, nhân lúc có Tiêu Phàm, tốt nhất tiến hành kiểm tra luôn.

"Đi."

Tiêu phàm gật đầu:

"Hạ tướng quân, bây giờ là ban đêm, nhân tiện phái hai chiếc 055 ra đi kiểm tra xem."

"Được."

Hạ Giang Hầu gật đầu, họ nhanh chóng lên một chiếc 055 trong số đó.

Sau hai giờ, đám người Tiêu Phàm đến một chỗ vùng biển sâu.

"Tiêu tông sư, nếu kết giới phòng ngự không có hiệu quả, tên lửa đạn đạo bắn tới sẽ không phá hỏng luôn chiếc chiến hạm này của chúng ta chứ?"

Hạ Giang Hầu dò hỏi.

Tiêu Phàm khẽ cười nói:

"Yên tâm đi, nếu kết giới phòng ngự không có hiệu quả, ta sẽ ngăn cản được đạn đạo, sẽ không làm tổn thương được chiến hạm đâu."

"Vậy là tốt rồi."

Hạ Giang Hầu thở phào một hơi.

"Mệnh lệnh, chiến hạm số hai bắn một viên đạn đạo Ưng Kích 18 tấn công chiến hạm, mục tiêu chiến hạm số một."

Hạ Giang Hầu ra lệnh.

"Nhận được mệnh lệnh, bắn một viên đạn đạo Ưng Kích 18 Phản

Hạm, tấn công chiến hạm số một, có xác định mệnh lệnh không?"

Chiến hạm số hai bên kia nhanh chóng phát tới thông tin.

"Xác định!"

Một viên đạn đạo Ưng Kích 18 của chiến hạm số hai lập tức lao lên không trung, khoảng cách của hai chiến hạm lúc này không xa lắm, rất nhanh đạn đạo đã bắn tới nơi.

Trên chiến hạm số một và chiến hạm số hai, rất nhiều người đều căng thẳng trong lòng. Nhưng Tiêu Phàm cũng không khẩn trương, hắn có lòng tin với trận pháp mà mình bố trí.

"Lá chắn không gian!"

Lúc đạn đạo tiến tới rất gần, Tiêu Phàm bố trí kết giới không gian. Nếu trận pháp phòng ngự không có hiệu quả, đạn đạo sẽ va vào lá chắn không gian. Với hiệu quả phòng ngự của kết giới không gian hiện giờ của Tiêu Phàm, ngăn cản đạn đạo bình thường thì không thành vấn đề, hắn đã có thực lực Võ Vương viên mãn.

"Ầm ầm!"

Lúc tên lửa đạn đạo cách chiến hạm khoảng mười mấy thước thì va phải kết giới phòng ngự, kết giới phòng ngự vô hình xung quanh chiến hạm biến thành một làn hơi mờ.

Dưới sự tấn công kích của tên lửa đạn đạo, toàn bộ kết giới phòng ngự không ngừng dao động.

"Thành công!"

"Chiến hạm của chúng ta thật sự có kết giới phòng ngự!"

"Chiến hạm của chúng ta vốn đã mạnh, tốc độ nhanh nhất bây giờ có thể đạt tới bốn mươi sáu hải lý/giờ, lại thêm kết giới phòng ngự, mạnh khủng khiếp."

Trên chiến hạm, rất nhiều người hưng phấn không thôi.

"Tiêu tông sư, như này là thành công rồi đúng không? Không biết

đã tiêu hao bao nhiêu năng lượng, lồng phòng ngự có thể ngăn cản bao nhiêu đạn đạo tập kích hả?"

Hạ Giang Hầu dò hỏi.

Tiêu Phàm cười nói:

"Thành công thì chắc chắn là thành công rồi, còn tiêu hao bao nhiêu năng lượng, chuyện này cần kiểm tra, cho ta chút thời gian."

Năm phút sau, Tiêu Phàm nói:

"Hạ tướng quân, tiêu hao khoảng mười phần trăm năng lượng, hẳn có thể ngăn cản khoảng bảy viên đạn đạo như này. Nếu năng lượng của kết giới phòng ngự thấp hơn ba mươi phần trăm sẽ không ổn định nữa, trạng thái lúc đó chỉ có thể ngăn cản tấn công của pháo hạm mà thôi."

Hạ Giang Hầu tươi cười.

Chương 910 - Biện Pháp Khác

"Tiêu tông sư, như vậy đã tốt hơn dự đoán của ta rồi, sức ảnh hưởng của Ưng Kích 18 mạnh hơn đạn đạo bình thường không ít."

Tiêu Phàm cười nói:

"Ta nói có thể ngăn cản sáu bảy viên đạn đạo bình thường, Ưng Kích 18 cũng tính vào hàng ngũ đạn đạo bình thường đó."

Hạ Giang Hầu xoa đôi bàn tay:

"Tiêu tông sư, chúng ta còn có hàng không mẫu hạm, còn có rất nhiều chiến hạm, ngươi xem..."

Chiến hạm có thể ngăn cản đạn đạo tấn công, cái này quá ngon rồi.

Tiêu Phàm nói:

"Hạ tướng quân, chiến hạm bình thường coi như thôi, sau này ta

sẽ cố gắng sắp xếp bố trí cho hàng không mẫu hạm và chiến hạm 055. Truyền trận châu mạnh cần tiêu hao rất lớn, năng lượng dùng để truyền số trận châu lần này cũng đủ để truyền tới một yêu thú cấp bậc Võ Vương rồi."

Một yêu thú cấp bậc Võ Vương, chiến lực mạnh hơn bốn chiếc chiếc hạm 055 nhiều. Nhưng yêu thú không thuận tiện để uy hiếp người khác, dễ khiến các quốc gia còn lại phản cảm, còn một lý do nữa, sau này hắn còn phải tới dị giới. Nếu hắn đi sang dị giới, tu vi nhanh chóng tăng lên, đến lúc đó có thể quay lại hay không cũng là một vấn đề, yêu thú sẽ có thể mất khống chế.

"Tiêu tông sư, tàu ngầm và chiến hạm 075 thì sao?"

Hạ Giang Hầu nhìn Tiêu Phàm đầy chờ mong. Hắn biết Tiêu Phàm đã giúp họ rất nhiều, còn hỏi tiếp thì hắn cũng có hơi ngượng ngùng, nhưng việc thực lực hải quân lớn mạnh có sức dụ hoặc quá lớn.

Tiêu Phàm nói:

"Tàu ngầm thì để sau ra sẽ nghĩ một số biện pháp khác, chiến hạm 075 thì bỏ đi, lực uy hiếp của thứ đồ chơi này không mạnh như 055."

"Tiêu tông sư, cảm ơn!"

Hạ Giang Hầu nghiêm nghị nói.

Tiêu Phàm cười nói:

"Ơn nghĩa gì chứ? Ta là người nước H, hơn nữa hải quân của nước H mạnh lên thì ta cũng có lợi. Nếu nước H không chịu nổi áp lực, liệu đến lúc đó ta có mua chiến hạm gì nữa được không? Hạ tướng quân, ta cảm thấy các ngươi không cần giấu diếm chuyện này, có năng lực như vậy, cứ thoải mái thể hiện ra. Đúng rồi, người khác cũng không biết tàu ngầm của chúng ta có kết giới phòng ngự."

Khương Vạn Trần gật đầu:

"Tiêu tông sư, chúng ta sẽ nghiên cứu vấn đề này. Vấn đề này cũng không lớn."

Với thực lực của nước H hiện giờ, giấu cũng không giấu được, thể hiện ra thực lực càng mạnh thì khả năng kẻ địch ra tay lại càng giảm xuống.

"Hạ tướng quân, ta chỉ đề nghị, cụ thể thì các ngươi tự quyết định, một dân thường như ta không can thiệp vào quyết định của quân đội các ngươi. Ta đi về trước."

Hạ Giang Hầu kinh ngạc nói:

"Tiêu tông sư ngươi vội vã như vậy sao?"

Tiêu Phàm cười nói:

"Bây giờ trở về, còn có thể ngủ thêm một giấc."

"Được rồi."

Rất nhanh, Tiêu Phàm nhanh chóng bay đi.

...

Chưa tới ba giờ sau, Tiêu Phàm đã trở về huyện Lôi Sơn.

"Chồng à, trên internet có biến."

Tô Ấu Vi nói.

"Chuyện gì?"

Tiêu Phàm hỏi.

Tô Ấu Vi nói:

"Có rất nhiều tài khoản của người nổi tiếng nhảy ra, nói rằng việc tiếp tục chi viện cho đế quốc Thần Long là sai lầm của quốc gia, nhất định phải ngừng việc làm như vậy. Họ có mấy trăm, hơn ngàn vạn người hâm mộ, nếu liên hợp lại sẽ tạo ra sức ảnh hưởng to lớn, rất nhiều người dân đã tán thành với cách nói của bọn họ."

Tiêu Phàm nói:

"Phía sau chuyện này có nước M thúc đẩy không?"

Tô Ấu Vi nói:

"Chắc là có, nhưng rất có thể họ liên hệ trực tiếp, ta cũng không tra được bất cứ chứng cứ gì trên internet. Chồng à, trước đó đến ta cũng hơi lo lắng. Cả đám tài khoản người nổi tiếng kia tuyên truyền, nhiều bách tính phản đối cũng hợp tình hợp lý."

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

Hắn mở Douyin của mình ra, dưới video mình quay, Tiêu Phàm thấy rất nhiều bình luận.

"Chồng à, làm sao bây giờ?"

Tô Ấu Vi dò hỏi.

Tiêu Phàm lạnh nhạt lên tiếng:

"Không để ý tới là được, chỉ cần quốc gia không phản đối, họ có ầm ĩ lợi hại hơn nữa cũng không thay đổi được cái gì."

Tô Ấu Vi nói:

"Chồng à, nếu dư luận tiếp tục lên men như thế, ta lo sẽ có ảnh hưởng không tốt với ngươi."

Tiêu Phàm cười nói:

"Vợ à, ngươi đổi góc độ để nghĩ xem. Tương lai ta sẽ trở thành Hoàng đế của đế quốc Thần Long, đứng ở góc độ này ảnh hưởng của dư luận với ta mà nói là tốt hay xấu?"

Tô Ấu Vi suy tư.

Rất nhanh, ánh mắt của nàng sáng lên.

"Chồng à, dưới tình huống dư luận phản đối nếu ngươi vẫn còn kiên định ủng hộ đế quốc Thần Long, bách tính của đế quốc Thần Long sẽ không kháng cự ngươi."

“Dư luận càng phản đối, bách tính của đế quốc Thần Long Đế sẽ càng tiếp nhận ngươi."

Tiêu Phàm cười gật đầu:

"Không sai. Cuối cùng chúng ta cũng phải rời đi, chờ thực lực của chúng ta ở bên kia tăng lên, tương lai có thể quay về hay không cũng là vấn đề. Trước khi rời đi, cố gắng giúp quốc gia tăng thực lực lên là được, còn lại chúng ta mặc kệ."

Chương 911 - Dò Hỏi

Chớp mắt đã là sáng ngày hôm sau.

"Tối hôm qua có việc gì quan trọng sao?"

Đại trưởng lão vừa ăn sáng vừa dò hỏi.

Bí thư đứng bên cạnh nói:

"Thủ trưởng, tối hôm qua tướng quân Hạ Giang Hầu báo cáo tin tức, thí nghiệm hàng rào phòng thủ đã thành công mỹ mãn."

"Hàng rào phòng thủ số 055 có thể chịu được bảy tên lửa đạn đạo Eagle Strike 18. Ngoài ra, tướng quân Hạ Giang Hầu còn nói Tiêu Tông Sư vậy mà không đưa ra bất cứ yêu cầu nào cả."

Sắc mặt Đại trưởng lão bình tĩnh, thực ra hắn đã nhận được tin tức trước cả khi hàng rào bảo vệ còn chưa được bố trí. Nếu Tiêu Phàm nói hàng rào phòng thủ số 055 có thể chịu được sáu hoặc bảy tên lửa đạn đạo, thì việc nó có thể chịu được bảy tên lửa hoàn toàn nằm trong dự đoán của hắn.

"Mang các di tích văn hóa mất tích trở lại, phát hiện một mỏ dầu siêu lớn, hiện tại còn bố trí hàng rào phòng thủ số 055, xem ra quốc gia càng lúc càng nợ Tiêu Phàm quá nhiều."

Đại trưởng lão nói trong cơn xúc động.

Mặc dù quốc gia đã bán cho Tiêu Phàm rất nhiều vũ khí với giá ưu đãi, nhưng những khoản giảm giá đó vẫn kém xa những lợi ích mà Tiêu Phàm mang lại cho đất nước.

"Nói tiếp đi."

Đại trưởng lão nói.

"Vâng, thủ trưởng."

"Cục Thông tin Mạng cho hay, trên mạng hiện có rất nhiều ý kiến phản đối việc truyền tống chiến hạm đến dị giới, dư luận đang dậy sóng rất nhanh."

"Nếu để mặc cho làn sóng phản đối này tiếp tục phát triển thì có thể sẽ gây bất lợi cho Tiêu Tông Sư."

Đại trưởng lão khẽ nhíu mày:

"Nói cụ thể cho ta biết."

"Vâng."

"Tình huống cụ thể là có một nhóm người nổi tiếng trên Internet bắt đầu rao giảng tri thức cộng đồng, họ cho rằng chúng ta không nên tham gia vào chiến tranh."

Đại trưởng lão nghe bí thư nói xong thì nét mặt trở nên u ám hơn.

Dư luận là một con mãnh thú, và nếu không được kiểm soát, nó có thể gây ra bất cứ vấn đề gì.

"Tích tích!"

Đại trưởng lão gọi điện thoại cho Tiêu Phàm.

"Tiểu Tiêu, ta không đánh thức ngươi chứ?"

Đại trưởng lão hiền lành nói.

Tiêu Phàm ở đầu bên kia điện thoại chỉ cười rồi nói:

"Đại trưởng lão, ta đã dậy từ sớm rồi, đang ăn điểm tâm đây, ngài tìm ta là có tin vui gì sao?"

Đại trưởng lão nói:

"Tiểu Tiêu, ta đã biết tin tức về hải quân, cảm ơn ngươi vì đã ủng hộ mạnh mẽ cho hải quân."

"Tất cả các loại máy móc trong nước đều có thể được vận chuyển đến gị giới, đồng nghĩa với không có giới hạn nào cho sự hợp tác giữa Hoa Hạ và Đế quốc Thần Long."

Đôi mắt của Tiêu Phàm như phát sáng.

Đương nhiên lời cam kết của Đại trưởng lão có trọng lượng không hề nhẹ.

"Hơn nữa, về chuyện liên quan đến dư luận trên mạng Internet, không biết ngươi nghĩ sao? Nếu ngươi muốn phong sát họ thì quốc gia sẽ toàn lực hành động giúp ngươi."

Để quốc gia giải quyết chuyện này cũng không khó.

Tiêu Phàm cười rồi nói:

"Đại trưởng lão, ta cảm thấy dư luận dậy sóng cũng không phải chuyện gì xấu với ta, đương nhiên quốc gia cũng không cần để ý tới làm gì."

"Họ nghe danh tiếng hung ác của ta nên cũng chẳng dám làm gì vượt quá giới hạn, chung quy chỉ là một làn sóng Internet, chi bằng cứ để mặc họ muốn làm gì thì làm."

Đại trưởng lão nói tiếp:

"Tiểu Tiêu, ta hiểu được đại khái suy nghĩ của ngươi, nhưng nếu quốc gia không có động tĩnh gì thì có thể khiến dư luận mất khống chế."

"Ý tưởng của ta là, quốc gia sẽ công bố trước công chúng việc ngươi phát hiện một mỏ dầu khổng lồ, thậm chí còn giúp bố trí hàng rào bảo vệ số 055."

"Đến lúc đó, không sợ những người đó không rõ thái độ của quốc gia ta."

Tiêu Phàm nói:

"Đại trưởng lão, ngài có thể đưa những chuyện này ra ánh sáng nhưng không cần gấp đến vậy, trước mắt có thể mang 055 ra ngoài dạo chơi một chuyến tiện thể thử nghiệm."

"Được rồi!"

...

Không lâu sau đó Hạ Giang Hầu nhận được chỉ thị, trước tiên hắn điều động hai chiếc tàu số 055 đi vòng quanh Nam Hải để công khai chúng trước công chúng, đến khi đến M quốc thì được tự do thả buồm.

Hoa Hạ cách rất xa M quốc, nhưng với tốc độ dư luận trên mạng Internet lên men nhanh chóng thì trong tương lai gần quốc gia này cần phải phơi bày một thứ gì đó mới.

Hơn mười giờ trôi qua, hai chiếc chiến hạm số 055 dần tiến sâu vào Nam Hải.

"Chiến hạm Hoa Hạ ở phía trước xin chú ý, các ngươi sắp tiến vào hải phận của chúng ta, xin mời quay đầu ngay lập tức, nhắc lại, xin lập tức quay đầu lại."

Một chiến hạm từ nước Phiêu Miễu hét lên.

"Nam Hải từ xưa đến nay là lãnh hải của Hoa Hạ chúng ta. Nước ta có chủ quyền tuyệt đối, nếu các ngươi không thích thì cứ nổ súng!"

Đàm Kiếm, cũng chính là hạm trưởng của một trong những con tàu số hiệu 055 ngang ngược nói.

Với thực lực chiến hạm hiện tại của họ, dẫu cho phải đơn độc chiến đấu với một chiếc tàu sân bay thì hắn cũng không sợ.

Chương 912 - Phòng Thủ

Hai chiếc 055 lần lượt tiếp tục tiến lên phía trước.

"Bọn người Hoa Hạ chết tiệt!"

Người nước Phiêu Miễu trên chiến hạm chửi bới không ngừng.

"Hạm trưởng, chiến hạm Hoa Hạ đang tiếp tục tới gần, chúng ta phải làm sao bây giờ?"

Nhưng hạm trưởng nước Phiêu Miễu vẫn không trả lời.

Không lâu sau, khoảng cách giữa hai bên đã rút ngắn trong vòng hai mươi hải lý, trong khi tốc độ của hai chiếc 055 lúc này đã vượt quá bốn mươi hải lý mỗi giờ.

"Chiến hạm Hoa Hạ xin chú ý, nếu như các ngươi tiếp tục tiến lên, chúng ta có thể phát động công kích, tất cả hậu quả các ngươi đều phải đơn phương chịu trách nhiệm."

Hạm trưởng nước Phiêu Miễu lại kêu gọi đầu hàng lần nữa.

Giọng nói của Đàm Kiến truyền đến:

"Các ngươi có thể phóng tên lửa về hướng chúng ta, chúng ta sẽ không truy cứu trách nhiệm lên các ngươi."

"Cái gì?"

Hạm trưởng nước Phiêu Miễu như chết lặng.

"Hạm trưởng, nếu đối phương kêu gọi chúng ta ra tay mà chúng ta còn không dám, về sau xem như chúng ta cũng mất đi tư cách phát biểu ý kiến ở chỗ này."

"Hạm trưởng, phải cho họ biết mặt!"

Một người khác đứng cạnh hạm trưởng nước Phiêu Miễu nói.

"Đại bác chiến hạm chuẩn bị, nhắm bắn thẳng chiến hạm Hoa Hạ ở ngay phía trước!"

Hạm trưởng nước Phiêu Miễu cắn răng ra lệnh.

Hắn không dám thẳng tay phóng tên lửa, vì vậy đành sử dụng đại bác chiến hạm để hù dọa cho họ biết sợ mà lui.

"Ầm!"

Các khẩu đại bác chiến hạm khai hỏa ngay lập tức.

Pháo thủ chỉ lo nhắm thẳng vào 055 đang tiến lên mà quên mất tốc độ hiện tại của 055, khi 055 đến rất gần thì viên đạn cũng nhắm thẳng vào chiến hạm.

"Ầm!"

Đạn đại bác bắn trúng đỉnh của lớp vỏ phòng thủ, ngay sau đó viên đạn nổ tung trong không trung.

"Hạm trưởng, dường như chiến hạm Hoa Hạ có hàng rào bảo vệ."

Có người ở bên cạnh hạm trưởng nước Phiêu Miễu kinh hãi nói.

Khoảng cách chỉ còn mười mấy hải lý nên hắn chỉ dùng kính thiên văn đã có thể thấy rõ ràng.

"Không phải ta nói cho các ngươi sử dụng tên lửa sao?"

"Các ngươi dùng đạn đại bác chiến hạm có ích lợi gì? Không đau không nhột! Đừng trách chúng ta không có cho các ngươi cơ hội, các ngươi còn một cơ hội phóng tên lửa đấy."

"Sau này còn gặp lại, nhưng cũng không có cơ hội như vậy đâu!"

Giọng điệu chế giễu của Đàm Kiến lại vang lên.

"Hai quả tên lửa, bắn bọn chúng cho ta!"

Nước Phiêu Miễu đã xin chỉ thị từ cấp trên và không mất quá nhiều thời gian, hắn đã được cấp phép phóng tên lửa.

Ngay sau đó hai quả tên lửa bay vút lên không trung trước khi phân ra và lần lượt bắn vào hai con tàu mang số hiệu 055.

"Bùm bùm!"

Cả hai chiếc 055 đều không né tránh, nhưng dù tên lửa đã đánh trúng thành công mục tiêu lại bị lớp vỏ phòng thủ chặn lại hoàn toàn ngay lập tức.

"Hạm trưởng, đã trúng mục tiêu, nhưng chiến hạm của họ vẫn không xi nhê chút nào."

"Hàng rào của họ đủ mạnh để ngăn cản cả tên lửa."

Có người từ chiến hạm nước Phiêu Miễu báo cáo.

Hạm trưởng nước Phiêu Miễu ngẩn người, đã vậy thì họ còn có thể tấn công kiểu gì?

Vốn dĩ, chiến hạm của Hoa Hạ đã mạnh hơn họ rất nhiều, lúc trước tốc độ tối đa có khi tăng vọt đến bốn mươi sáu hải lý, hiện tại còn được trang bị cả hàng rào phòng ngự. Nếu đánh nhau thật thì họ chỉ có nước chịu đòn.

Tàu chiến của Hoa Hạ đã đâm vào họ, thậm chí lúc này muốn đánh chìm họ luôn cũng không thành vấn đề.

"Bây giờ các ngươi cũng biết sự lợi hại của bọn ta rồi chứ."

"Đừng cố âm mưu chiếm đoạt những thứ không thuộc về mình, nếu không các ngươi sẽ không có kết quả tốt đâu!"

Giọng nói lạnh lùng của Đàm Kiếm vang lên.

"Rút thôi!"

Hạm trưởng nước Phiêu Miễu ra lệnh.

Hai chiếc chiến hạm số hiệu 055 vẫn tiếp tục tiến tới trước, nếu họ không rời đi trước thì có nguy cơ bị đụng chìm mất.

Ban đầu, họ không đặc biệt sợ va chạm với nhau bởi dù gì Hoa Hạ cũng sẽ chịu tổn thất phần nào, nhưng bây giờ xem ra chỉ có họ đơn phương chịu thiệt hại.

"Thoải mái."

"Chỉ có chúng ta đánh người khác, người khác không thể tìm đánh chúng ta rốt cuộc thoải mái đến cỡ nào."

"Cám ơn ngươi, Tiêu Tông Sư."

Đàm Kiến và những người khác vui mừng khôn xiết.

…

"Tướng quân, chúng ta đã rút lui."

Sau khi rời khỏi tuyến đường biển của 055, hạm trưởng Zagaro nước Phiêu Miễu đã báo tin lên bên trên.

"Tấn công bằng tên lửa có hiệu quả không?"

"Tướng quân...Không có tác dụng. Hai tên lửa của chúng ta lần lượt bắn trúng hai chiếc chiến hạm của họ, nhưng hai chiếc chiến hạm đó lại không mảy may tổn hại chút nào."

Zagaro cay đắng báo cáo lại.

"Ta hiểu rồi, các ngươi rút lui để tránh xung đột cũng là chuyện bình thường."

Tướng quân nước Phiêu Miễu nhận được tin tức thì cả người như chết lặng.

Kết thúc cuộc truyền tin, hắn ngồi yên tại chỗ một lúc lâu, không làm nổi bất cứ chuyện gì nữa.

Hắn không biết rồi sau này họ sẽ phải chống chọi thế nào đây, trong lúc xung đột, chiến hạm Hoa Hạ thậm chí còn không cần nổ súng đã có thể thẳng tay đập chết họ. Tuy họ đánh trả nhưng lại không khiến tàu chiến Hoa Hạ mảy may xây xát chút nào, ngược lại nếu tàu chiến Hoa Hạ tấn công, chỉ cần một quả tên lửa cũng có thể tiễn họ lên chầu trời.

Chương 913 - Quân Tình Khẩn Cấp

"Chúng ta không chơi theo cách này được."

"Tại sao khi thế giới đang trong giai đoạn phát triển khoa học kỹ thuật, họ lại nghĩ ra một phương pháp kỳ ảo như vậy."

Vị tướng quân nước Phiêu Miễu lẩm bẩm một mình.

Trước đây, tàu chiến của họ ít nhiều là mối đe dọa đối với tàu chiến Hoa Hạ, thì hôm nay, tàu chiến của họ đã không khác gì những tàu đánh cá bình thường.

"Ta tìm tướng quân Dro, có quân tình khẩn cấp."

Vị tướng này lập tức sử dụng một chiếc điện thoại được mã hóa.

Không bao lâu sau cuộc gọi được kết nối, tướng quận nước Phiêu Miễu bắt đầu giải thích tình hình.

"Bầu trời đã thay đổi."

Sau khi cúp điện thoại, Tướng quân Dro trông nghiêm túc vô cùng.

Họ chưa từng xung đột với Tiêu Phàm nên đương nhiên hắn không thể cảm nhận được thực lực thật sự của Tiêu Phàm dù đã nhiều lần nghe nói qua, nhưng thực lực hải quân Hoa Hạ ngày càng phát triển đã uy hiếp đến quốc gia là sự thật không thể chối cãi.

"Quốc vương, đã xảy ra chuyện rồi."

Chẳng mấy chốc Tướng quân Dro đã tìm tới quốc vương nước Phiêu Miễu.

"Hàng rào phòng thủ sao... chuyện này thực sự vượt quá lẽ thường."

Quốc vương nước Phiêu Miễu nói, sắc mặt tối sầm lại.

Tướng quân Dro bất đắc dĩ nói tiếp:

"Không phải sao? Nhất định là Tiêu Phàm làm, hiện tại thực lực của 055 Hoa Hạ đã phát triển đến mức biến thái."

"Lực công kích siêu mạnh không nói, nhưng tính cơ động siêu cao, hàng rào phòng thủ siêu mạnh, tuổi thọ pin siêu dài và thậm chí radar của họ cũng là lợi hại số một."

"Trước kia chiến hạm chúng ta còn có chút uy hiếp với họ, hiện tại bất kể chúng ta sử dụng tên lửa hay là đối đầu trực diện cũng không có hiệu quả."

Quốc vương nước Phiêu Miễu:

"....."

"Ý của ngươi là?"

"Vương, chúng ta có thể phải từ bỏ một số hòn đảo nên từ bỏ. Hoa Hạ xưa không bằng nay, nếu đối đầu trực diện thì thua thiệt lớn cũng chỉ có mình chúng ta thôi."

Quốc vương nước Phiêu Miễu cau mày.

Nếu từ bỏ thì sẽ không bao giờ quay trở lại, nhưng nếu không từ bỏ thì còn có thể làm gì được?

Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

"Mời mọi người lại đây, chúng ta thảo luận thêm lần nữa."

Quốc Vương nước Phiêu Miễu bất lực nói.

"Vương, chuyện này ngươi có muốn thông tri trước với phía M quốc không?"

Tướng quận Dro nói.

Quốc vương nước Phiêu Miễu lắc đầu:

"Thêm một chuyện còn không bằng bớt một chuyện. M quốc hiện nay đã không có nhiều lợi thế trước mặt Hoa Hạ."

"055 của Hoa Hạ có hàng rào phòng ngự, suy ra tàu sân bay của họ nhất định cũng có, tàu ngầm cũng có thể có, lúc này thực lực hải quân Hoa Hạ đã tăng vọt vượt khỏi tầm kiểm soát của chúng ta rồi."

.....

Bảy giờ tối tại Hoa Hạ, kênh truyền hình CCTV.

Với sự phổ biến của mạng lưới thông tin Internet, tuy lúc bắt đầu khá ít người xem tin tức trên kênh CCTV lúc 7 giờ tối, nhưng càng về sau tỷ suất người xem càng tăng lên chóng mặt.

"Hai lô di tích văn hóa do hai nhân sĩ yêu nước là Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi mang về đã được kiểm nghiệm xong trong ngày hôm nay, với tổng số 352.368 di tích văn hóa các loại."

"Một mỏ dầu khổng lồ đã được phát hiện ở sa mạc Taklamakan của nước ta, với trữ lượng dầu thô ước tính vượt quá năm tỷ tấn. Việc phát hiện ra mỏ dầu này có liên quan đến Tiêu Tông Sư."

"Những ngày gần đây hải quân chúng ta tổ chức khảo nghiệm hàng rào phòng ngự, kết quả trận địa phòng ngự của tàu 055 đã thành công chống đỡ đòn công kích từ tên lửa, hàng rào phòng ngự này là do Tiêu Tông Sư bố trí."

Nhiều người sửng sốt sau khi xem những báo cáo vắn tắt quan trọng.

Thực tế là cả ba thông tin đều có liên quan đến Tiêu Phàm.

"Mau xem tin tức trên kênh CCTV."

"Mau xem tin tức trên truyền hình trực tiếp đi, đã xảy ra chuyện lớn rồi."

"Các anh em, nhanh chân đi xem tin tức ngay thôi, đang đưa tin về Tiêu Tông Sư đấy."

.....

Trong khoảng thời gian ngắn, tin tức tung bay khắp trời, chẳng mấy chốc những tin tức liên quan được lan truyền rộng rãi, kéo theo số lượng người xem tin tức tăng vọt một cách điên cuồng.

Sau khi xem tin tức đầu tiên, mọi người đều cảm thấy không có gì mới mẻ.

Đương nhiên họ đã sớm biết tin Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đã mang các di tích văn hóa trở lại.

Nhưng sau khi xem xong tin tức thứ hai, nhiều người đã kinh ngạc không nói nên lời.

Tiêu Phàm thực sự đã khống chế một con linh thú và điều khiển nó

phát hiện ra một mỏ dầu khổng lồ.

Thực ra điều này có ý nghĩa chiến lược rất lớn đối với đất nước. Việc giảm sự phụ thuộc vào dầu mỏ có ý nghĩa rất lớn trong thời chiến, ngay cả trong thời bình, các quốc gia ít phụ thuộc vào dầu mỏ cũng rất có tiếng nói trong lúc đàm phán.

—— Lệ thuộc thấp, nếu Trương Tam ngươi muốn chèn ép ta, vậy mấy phút sau ta đến nhà Lý Tư mua, đồng nghĩa với khả năng bị khống chế sẽ thấp hơn rất nhiều.

"Tiêu Tông Sư cư nhiên lại âm thầm làm chuyện như vậy."

Chương 914 - Tin Tức

"Bất cứ một chuyện nào cũng mang ý nghĩa quan trọng."

"Nhưng thật ra có một số người trên mạng đã bắt đầu chỉ trích Tiêu Tông Sư. Nhưng một nhân vật như Tiêu Tông Sư thực sự là người mà họ có thể tùy tiện chỉ trích sao?"

Trong lúc xem tin tức, mọi người cũng không quên trao đổi với nhau.

"Bắn!"

Hai chiến hạm Eagle Strike 18 đã phóng tên lửa vào con tàu mang số hiệu 055 thứ hai, và cảnh này đã được nhiếp ảnh gia hải quân ghi lại rõ ràng.

"Ầm!"

Không lâu sau, quả tên lửa phát nổ xung quanh tàu số 055 cũng được các camera tại đây ghi lại rõ nét.

"Hôm nay hải quân tiến hành thử nghiệm vỏ bọc phòng thủ 055, mời xem nội dung chi tiết bên dưới——"

Tiêu Phàm không xuất hiện trong video, nhưng Hạ Giang Hầu và những người khác đã được phỏng vấn.

Sau khi đọc xong mẩu tin này, tin tức trên mạng lập tức bùng nổ.

"Ta không biết nên nói gì nữa, các huynh đệ, người ta tê rần cả rồi. 055 vậy mà có cả hàng rào phòng ngự, có cái này rồi sao kẻ địch dám lộn xộn nữa đây?"

"Vẫn phải dành lời khen cho Tiêu Tông Sư của chúng ta! Phát hiện mỏ dầu khổng lồ, bố trí phòng ngự cho 055 của chúng ta. Thế nhưng Tiêu Tông Sư cũng không yêu cầu bất cứ thứ gì."

“Quả không hổ danh đại hiệp vì quốc, vì dân.”

Tin tức lan truyền rầm rộ, rất nhiều cư dân mạng không hề hay biết cũng nhanh chóng nghe ngóng được tin tức, ai nấy đều vô cùng kinh ngạc.

Hóa ra vấn đề vận chuyển tàu chiến đã khiến dư luận trên mạng Internet lên men dữ dội, thậm chí một số nhân vật của công chúng hoặc những người có tầm ảnh hưởng đã công khai chỉ trích Tiêu Phàm. Và nếu dư luận tiếp tục lên men một cách điên cuồng, có nguy cơ sự việc sẽ vượt khỏi tầm kiểm soát.

Nhưng bây giờ những tin tức này xuất hiện đã chứng thực rõ ràng thái độ của quốc gia. Nếu chỉ nêu nghi vấn trong việc vận chuyển chiến hạm thì đương nhiên có thể, nhưng nếu như oán trách Tiêu Phàm, e rằng mấy năm tới sẽ được ăn cơm nhà nước miễn phí mất thôi.

"Xóa video? Mạng lưới Internet có bộ nhớ nha."

"Ban ngày chỉ trích Tiêu Tông Sư không phải rất vui vẻ sao, làm sao hiện tại lại xóa video rồi?"

"Tiêu Tông Sư vì quốc gia làm không ít chuyện, người chê bai hắn tuyệt đối không phải người tốt, chúng ta phải mắng chết họ mới được."

Một số người đi đầu trong phong trào lên án Tiêu Phàm đã sớm nếm trái đắng. Cùng lúc đó vô số cư dân mạng vẫn đang mắng họ chỉ biết nghi ngờ cuộc sống.

Nhưng đây vẫn chưa phải là kết thúc.

Chẳng bao lâu sau các chú cảnh sát đã tìm đến cửa mời họ uống trà, những người này lúc bình thường đã có vấn đề, đương nhiên chịu không được quá trình điều tra nghiêm ngặt.

"Lão công, về cơ bản đã không còn bình luận nào phàn nàn về ngươi, nhưng trên mạng vẫn có rất nhiều bình luận đặt nghi vấn về việc tiếp tục vận chuyển chiến hạm đến dị giới."

Tô Ấu Vi nói.

Tiêu Phàm cười tủm tỉm nói:

"Chỉ cần người ác ý bôi đen ta nếm mùi đau khổ, lúc đó tất cả mọi người đều sẽ biết nên thảo luận vấn đề này thế nào cho hợp tình hợp lý."

"Với lượng truy cập lớn đến mức này, cũng không lạ gì khi có rất nhiều người ăn theo trào lưu."

"Nhưng đó chính xác là những gì ta muốn."

Đất nước đã thiết lập lại trật tự an ninh mạng, và sự lên men của dư luận sẽ nằm trong phạm vi có thể kiểm soát được. Nhưng khi Trầm Kính Thiên và những người khác biết tin hắn gửi tàu chiến đến dị giới bất chấp sự nghi ngờ của vô số người, họ ở dị giới sẽ nghĩ thế nào? Và người dân của Đế quốc Thần Long sẽ nghĩ thế nào?

…

"Leng keng!"

Nước M, tiếng chuông chói tai làm Đại thống lĩnh nước M bừng tỉnh.

"Sao lại gọi vào lúc sớm tinh mơ thế, nếu không phải là tin tức tốt thì ngươi liệu hồn đấy."

Đại thống lĩnh nước M trả lời điện thoại với giọng điệu tức giận.

“Đại thống lĩnh, phía Hoa Hạ truyền tới tin tức quan trọng. Thứ nhất, Hoa Hạ sử dụng linh thú tìm được một mỏ dầu cực lớn.”

Giọng nói phát ra từ micrô.

"Chết tiệt!"

Đại thống lĩnh nước M tức tới tối sầm mặt mày.

Tin tức này khá bất lợi cho hắn.

“Tin thứ hai tốt nhất là có lợi cho bên ta!”

"Đại thống lĩnh, tàu khu trục mang số hiệu 055 tại Hoa Hạ đã tiến hành kiểm tra lại hàng rào phòng thủ, kết quả cho thấy lá chắn phòng thủ mà Tiêu Phàm bố trí có thể chống lại các cuộc tấn công bằng tên lửa siêu thanh."

Đại thống lĩnh nước M che tim lại.

Đêm qua hắn ngủ muộn, sáng sớm vừa lơ mơ dậy đã nghe được hai tin tức xấu như vậy làm hắn cảm thấy muốn đột quỵ tại chỗ luôn.

"Tin tức đã được xác nhận rồi sao?"

“Đại thống lĩnh, tin tức do chính cơ quan truyền thông trung ương của họ tuyên bố ra ngoài. Sau khi họ đưa ra tin tức, phía nước P cũng đã xác nhận rồi.”

Tắt điện thoại, Đại thống lĩnh nước M ngay lập tức nhận được video liên quan.

Làm hắn cảm giác như đầu mình đang kêu lên ong ong.

"Các ngươi thấy thế nào?"

Đại thống lĩnh nước M ngay lập tức tập hợp các thành viên trong tổ chuyên gia tư vấn của mình.

“Đại thống lĩnh, Hoa Hạ chỉ xử lý những kẻ ác ý nhắm vào Tiêu Phàm nhưng không ngăn cản lan truyền các tin tức về việc vận chuyển chiến hạm đến dị giới.”

“Căn cứ vào kết quả thảo luận của chúng ta, phía lãnh đạo Hoa Hạ

có thể phản đối điều này, hoặc nội bộ họ sẽ chia làm hai phe.”

Chương 915 - Ngươi Sẽ Biết Ngay Thôi

Đại thống lĩnh nước M híp mắt:

"Chúng ta có thể lợi dụng chuyện này để khiến phản ứng của dư luận trên toàn cầu trở nên kích động hơn?”

“Đúng vậy!”

“Chỉ cần không truyền chiến hạm đi qua, Đế quốc Kền Kền có khả năng sẽ thắng, mối quan hệ giữa Đế quốc Thần Long và Hoa Hạ cũng sẽ đổ vỡ sau khi họ thua trận.”

Đại thống lĩnh nước M trầm giọng nói:

“Vậy thì tiến hành đi!”

"Ra lệnh cho tất cả các phương tiện truyền thông cùng hành động!"

Xét về mặt dư luận, sức ảnh hưởng của nước M trên thế giới vẫn là số một, dưới kế hoạch của nước M, giới truyền thông toàn cầu điên đảo thành một bãi lộn xộn.

Ban đầu, tin tức về lĩnh vực này đã nhận được sự quan tâm rất lớn của xã hội, và dưới sự kích động của nước M, số lượng người xem bùng nổ một cách dữ dội và hàng tỷ người trên thế giới lên tiếng phản đối.

Tin tức toàn cầu cũng có thể tác động tới trong nước. Thậm chí tin nóng của nước ngoài dẫn tới ngày càng nhiều cuộc tranh luận trong nước hơn.

Vô số người đã yêu cầu Tiêu Phàm ra mặt và có lời giải thích. Nhưng Tiêu Phàm không hề lên tiếng và đồng thời phía quan chức Hoa Hạ cũng thống nhất giữ im lặng.

Tại dị giới.

Lại có thêm hai đội chiến hạm siêu cấp của Đế quốc Kền Kền lao

tới. Tổng cộng họ đã cử tới sáu đội chiến hạm siêu cấp đi qua, tiếp theo còn có hai đội chiến hạm chở theo một trăm năm chục ngàn hải quân.

Đế quốc Kền Kền đứng về phía Đế quốc Huyết Anh, với tổng lực lượng là ba trăm ngàn hải quân và hai trăm năm chục ngàn bộ binh. Thì ra trong ba trăm ngàn binh sĩ của bốn đội chiến hạm, có một trăm ngàn là lính thủy đánh bộ được đưa sang từ các đại cứ điểm. Đội chiến hạm cấp sáu có tổng binh lực năm trăm năm chục ngàn, thực lực vô cùng mạnh mẽ.

“Chuyện là như vậy, thưa bệ hạ.”

“Tình hình chiến trận của Đế quốc Huyết Anh bên này rất nguy hiểm, bên phía địa cầu bây giờ cũng ngày càng phản đối dữ dội việc truyền tống chiến thuyền đến dị giới.”

"Chúng ta phải chuẩn bị tinh thần cho việc thua trận."

Trong Hoàng Cung tại Thần Đô, một vị đại thần đứng trên triều đình trịnh trọng nói.

Nhiều vị đại thần khác cũng nhao nhao phát biểu.

Họ cảm thấy rất áp lực.

Nếu Hoa Hạ chịu áp lực lớn từ dư luận thì có thể các tàu chiến và tàu ngầm không được vận chuyển đến đây nữa, đồng nghĩa với sức mạnh của hải quân sẽ không thể tăng lên nhiều như trước.

Hiện tại, dưới binh lực mạnh mẽ của hải quân Đế quốc Kền Kền, hải quân Đế quốc Thần Long chỉ có thể ẩn nấp ở ngoài khơi, không tiếp tục tiến công vào Đế quốc Huyết Anh.

Nếu tình hình chiến sự tại Đế quốc Huyết Anh trở nên xấu đi thì một số quốc gia khác có thể lựa chọn liên minh với Đế quốc Kền Kền và áp lực sẽ ngày càng lớn hơn.

"Im lặng."

Đám người nói một hồi lâu, Tiêu Hải mới trầm giọng nói.

“Tuy rằng Hoa Hạ phải chịu áp lực rất lớn nhưng ta tin tưởng Hoa Hạ nhất định sẽ phái tàu chiến và tàu ngầm qua đây.”

“Sắp tới sẽ có bốn đến năm nghìn tấn tàu chở hàng được gửi đến! Hãy cải tạo những chiếc tàu đó, chúng là những tàu chiến hoàn hảo đấy.”

Tiêu Hải trầm giọng nói.

Hai ngày sau, Tiêu Phàm đến căn cứ trên Tử Hải.

"Hạ tướng quân, sao ngươi lại ở đây?"

Tiêu Phàm kinh ngạc nói.

Hạ Giang Hầu là người phụ trách căn cứ ở Tử Hải và cuộc họp này đúng lúc diễn ra tại đây luôn.

Hạ Giang Hầu cười nói:

“Tiêu Tông Sư, quân đội và cấp trên thương lượng qua, quyết định cho ngươi một bất ngờ đấy.”

"Bất ngờ gì?"

Tiêu Phàm nghi ngờ hỏi.

Hạ Giang Hầu cười nói:

"Ngươi sẽ biết ngay thôi."

Không lâu sau, Tiêu Phàm cùng những người khác đến bãi biển.

“Tiêu Tông Sư, những chiến hạm này giảm nửa giá cho ngươi đấy, tổng cộng có ba mươi chiếc chiến hạm, dưới nước còn có năm chiếc tàu ngầm.”

Dương Chấn Quốc cười nói.

Tiêu Phàm giật mình:

"Dương tướng quân, Hạ tướng quân, các ngươi đùa với ta sao? Một số chiếc chiến hạm trông còn dùng tốt lắm."

Dương Chấn Quốc cười nói:

"Nếu là hàng hỏng thì cần rất nhiều thời gian để đại tu và bảo trì, thế thì làm sao có thể khiến ngươi bất ngờ trong thời gian ngắn như vậy được."

"Năm chiếc chiến hạm này đều hơn 3000 tấn, còn lại chỉ hơn 2000 tấn, nói thật, chúng ta đã xem thường họ rồi."

“Nhất là ngươi còn cải tạo chiếc 055 thay đổi thành như vậy, giống như hoa dại vô hại tự dưng hóa thành hoa ăn thịt người. Chiếc đó ngày xưa đã hỏng tới mức suýt bị đem tiêu hủy rồi đấy.”

Trong mắt Tiêu Phàm lộ ra hưng phấn.

Đây đúng là một bất ngờ lớn với hắn.

Ba mươi chiến hạm, năm chiếc tàu ngầm, nếu chuyện này truyền đến dị giới thì ông nội nhất định sẽ cười đến ngất mất thôi.

Hơn 3.000 tấn, nếu đội hình được bố trí hợp lý, thì nó đúng là một đội tàu chiến bất bại.

“Tiêu Tông Sư, những chiến hạm này đã được Đại trưởng lão chính tay phê duyệt là hỏng hóc, bây giờ có cắt bỏ cũng sẽ không ảnh hưởng chút nào tới thực lực của hải quân chúng ta.”

Hạ Giang Hầu cười nói.

Chương 916 - Chuẩn Bị Tinh Thần

"Cảm ơn!"

Tiêu Phàm hít một hơi thật sâu và nói.

Mười chiếc chiến hạm này đã ngừng hoạt động và chờ được sửa chữa từ lâu, giờ mười chiếc chiến hạm này có chuyển tống qua đây cũng ảnh hưởng rất ít đến cục diện.

Ba mươi tàu cộng với năm tàu ngầm sẽ có tác dụng lớn.

——Đặc biệt, có năm chiếc tàu trọng tải hơn ba ngàn tấn.

“Tiêu Tông Sư, nói cảm ơn mà sao nghe giống đạo đức giả quá? Ha ha!”

“Tiêu Tông Sư, đến lúc đó ngươi chỉ cần giúp chúng ta cải tiến mấy chiếc chiến hạm là được.”

Hạ Giang Hầu và những người khác cười nói.

Họ không cảm thấy tiếc khi những tàu chiến này ngừng hoạt động, thậm chí còn rất vui mừng, đối với họ mà nói, đây chỉ là việc cỏn con.

Đưa những thứ này cho Tiêu Phàm, tương lai quốc gia nhất định sẽ cấp cho họ những chiếc tàu chiến mới và to hơn, chẳng phải được lợi hơn những chiếc tàu nhỏ này rất nhiều sao?

“Hạ tướng quân, Dương tướng quân, các ngươi muốn đi đảo Bồng Lai câu cá không?”

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

“Bây giờ linh khí bên kia đậm đặc hơn so với nơi bình thường nên cá rất mập mạp, ở bên đó câu cá rất vui.”

Đôi mắt của Dương Chấn Quốc và Hạ Giang Hầu sáng rực lên.

Gia tăng mối quan hệ tốt với Tiêu Phàm thì tương lai hắn sẽ giúp hai người cải tiến nhiều chiếc tàu chiến hơn.

"Tiêu Tông Sư, chúng ta nhất định sẽ đi, nhưng thân phận của chúng ta có chút đặc thù nên nếu muốn đi câu cá với ngươi thì nhất định phải nói cho Đại trưởng lão trước."

Dương Chấn Quốc cười.

Tiêu Phàm gật gật đầu, đây là chuyện tất nhiên.

Hắn trực tiếp gọi điện cho Đại trưởng lão, Đại trưởng lão đồng ý ngay tức khắc.

Đại trưởng lão biết rõ thân phận của Tiêu Phàm, tương lai Tiêu Phàm sẽ là hoàng đế của Đế quốc Thần Long, cho nên việc này không ảnh hưởng gì tới thế lực phía Hoa Hạ.

“Đi thôi.”

Tiêu Phàm cười nói.

Ba mươi tàu chiến và năm tàu ngầm đã khởi hành, Tiêu Phàm và Dương Chấn Quốc cũng vậy, họ đến đảo Bồng Lai bằng trực thăng.

——Đảo Bồng Lai là một hòn đảo được bao phủ bởi linh khí của Tử Hải.

Bây giờ tổng diện tích hòn đảo tương đối rộng lớn, trên đảo có hoa và cây cỏ, thực vật nhờ linh khí mà sinh trưởng tươi tốt.

“Đại thống lĩnh, Hoa Hạ bên kia có chuyển biến.”

Tham mưu trưởng của Đại thống lĩnh nước M nhanh chóng bước vào phòng làm việc của hắn.

“Ta cảm giác điều ngươi sắp nói không phải tin tức tốt.”

“Ngươi để cho ta chuẩn bị tinh thần trước đã.”

Đại thống lĩnh nước M hít một hơi thật sâu rồi nói, sau khi nói xong, hắn lấy một hộp thuốc hạ huyết áp ra từ ngăn kéo, nhanh chóng nuốt một viên.

“Nói đi.”

“Đại thống lĩnh, ba mươi chiến thuyền của Hoa Hạ đang đi tới đảo Bồng Lai.”

“Dư luận dường như đang phản tác dụng.”

Khuân mặt của tham mưu trưởng trông vô cùng nghiêm túc.

…

“Cái gì?”

Vẻ mặt của Đại thống lĩnh nước M thay đổi.

Ba mươi chiến thuyền đến đảo Bồng Lai, Hoa Hạ chẳng những không ngăn cấm mà còn tăng cường ủng hộ Đế quốc Thần Long.

“Tư lệnh, có lẽ Đế quốc Thần Long và Hoa Hạ đã đạt thành thỏa thuận gì đó, Tiêu Phàm giúp đỡ bày trận, Hoa Hạ cung cấp chiến hạm.”

Tham mưu trưởng trầm giọng nói.

Đại thống lĩnh nước M nói với vẻ mặt u ám:

"Lập tức tổ chức họp báo lên án hành vi vô trách nhiệm của Hoa Hạ."

“Đại thống lĩnh, chỉ sợ không có tác dụng gì.”

“Ít nhất cũng phải cho thế giới thấy thái độ của chúng ta!”

Ngay sau đó, nước M đã tổ chức một cuộc họp báo và nhiều phương tiện truyền thông trên thế giới cũng đã hành động, nhưng Hoa Hạ lại phớt lờ nó.

Đại trưởng lão biết rất rõ rằng việc Đế quốc Thần Long giành được thắng lợi sẽ mang lại lợi ích to lớn cho Hoa Hạ.

Còn về mối đe dọa từ Đế quốc Kền Kền thì chẳng cần lo, cách nhau tận một thế giới cơ mà! Huống chi, sự uy hiếp tới từ Đế quốc Kền Kền cũng không phải không có biện pháp đối phó, mấy quả bom nguyên tử của Hoa Hạ đâu phải để trưng bày?

Nhiều người ở Hoa Hạ lo lắng về câu chuyện của người nông dân và con rắn, nhưng Đại trưởng lão biết rằng điều đó sẽ không xảy ra.

Các hoàng đế hiện tại và tương lai của Đế quốc Thần Long đều là người Hoa Hạ!

“Ha ha, ta lại câu được thêm một con, lão Dương, ngươi phải cố gắng lên.”

Hạ Giang Hầu cười to nói.

Tiêu Phàm và những người khác đang câu cá trên đảo Bồng Lai, Hạ Giang Hầu đã câu được mấy con.

Dương Chấn Quốc ủ rũ nói:

“Con ngon đều bị ngươi câu đi rồi.”

Hạ Giang Hầu nói:

“Nghe giọng ngươi chua loét vậy?”

“Tiêu Tông Sư, ngươi nói một câu công bằng xem?”

Tiêu Phàm cười nói:

“Dương tướng quân, sau này ta nhất định sẽ giúp các ngươi, bây giờ ưu tiên bố trí chiếc 055 thôi.”

“Vậy thì tốt. Tiêu Tông Sư, ngươi không biết chứ những người trong căn cứ của ta đều đố kỵ muốn chết luôn, mỗi ngày đều nói xấu trước mặt ta.”

Dương Chấn Quốc nói.

Chương 917 - Rơi Vào Tình Trạng Xấu

Chiếc 055 ở căn cứ phía bắc chạy được tận 46 hải lý, còn chiếc ở căn cứ phía nam không chỉ chạy được 46 hải lý mà còn có cả hàng phòng thủ.

Nhiều người ở căn cứ Tử Hải ghen tị đến mức đỏ cả mắt.

Hạ Giang Hầu nói:

"Lão Dương, ngươi phải suy nghĩ một chút, lô 055 thứ hai cùng lô chiến hạm hàng không thứ ba có khả năng rất cao sẽ điều động đến bên ngươi."

“Hơn nữa đến lúc đó năng lực của Tiêu Tông Sư càng mạnh hơn,

bố trí trận pháp cũng càng mạnh mẽ, đến lúc đó chiến hạm của ngươi có lẽ còn chống được cả bom hạt nhân.”

Dương Chấn Quốc:

“...”

Tiêu Phàm nghĩ thầm, đến lúc đó chính mình đã sớm đi dị giới, nhưng dù như thế, hắn cũng có thể phái người trở về.

“Lão công, nước M lại tổ chức họp báo để lên án chúng ta. Phía Hoa Hạ tuyên bố rằng thỏa thuận mua bán đã được ký kết trước khi chiến tranh nổ ra.”

Giọng nói của Tô Ấu Vi vang lên trong tai nghe của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cười nhẹ.

Hắn đã đoán trước được Nước M sẽ có phản ứng như vậy nhưng điều này cũng không thay đổi được cái gì.

Nước M chỉ cần có gan phá huỷ ba mươi chiếc chiến hạm kia thì sau này sẽ phải bồi thường hắn một đội chiến hạm hàng không.

Sau khi bắt được rất nhiều cá, Tiêu Phàm cùng Dương Chấn Quốc và những người khác đã thưởng thức một bữa tiệc cá trên đảo Bồng Lai, sau đó Dương Chấn Quốc rời đi.

“Thịch thịch!”

Khi trời đã khuya, chiếc gương bên cạnh Tiêu Phàm vang lên.

Tiêu Phàm nhìn sang.

Hình bóng của Tiêu Hải hiện lên trong gương, Thẩm Kính Thiên và nhiều người khác cũng ở đó.

“Thằng cháu ngoan của ta, hai ba ngày trước chúng ta thu được tin tức, ngươi cùng Hoa Hạ đều đang chịu áp lực rất lớn từ dư luận, trong triều có rất nhiều người lo lắng cho ngươi.”

“Ông nội đã nói với họ về xuất thân của ngươi.”

Tiêu Hải mỉm cười nói.

Trước đây chỉ có một vài người biết thân phận của Tiêu Phàm nhưng bây giờ đã có hai mươi, ba mươi người làm thuộc hạ cho Tiêu Hải, những người này đều quyền cao chức trọng cả.

...Người tham dự triều đình có khá nhiều nhưng Tiêu Hải chỉ tuyển chọn một số người.

"Tham kiến Điện hạ!"

Thẩm Kính Thiên và những người khác dẫn đầu hành lễ.

Tiêu Phàm gật đầu:

“Chư vị không cần đa lễ.”

“Ông nội, thế cục của các ngươi bên kia trông có vẻ khá nguy hiểm?”

Tiêu Hải trầm giọng nói:

“Hiện tại không nguy hiểm nhưng tình huống xác thực có chút căng thẳng, sáu đội chiến hạm siêu cấp của Đế quốc Kền Kền đều ở bên kia.”

“Không ít binh lính vẫn còn bị ám ảnh bởi nỗi sợ trước đội chiến hạm siêu cấp của Đế quốc Kền Kền, huống chi bây giờ có tận sáu đội cường đại tập hợp lại.”

“Tình hình hiện tại không thuận tiện cho việc di chuyển của hải quân chúng ta. Họ hiện có tới hai trăm năm chục ngàn lính thủy đánh bộ, ba trăm ngàn hải quân.”

“Làm vua vùng biển nên bất cứ lúc nào họ cũng có thể tăng quân! Hơn nữa, nếu như tình huống chiến sự phía ta trở nên xấu đi thì những con sói đói còn lại sẽ liên thủ cắn xé!”

Tiêu Phàm gật đầu, Đế quốc Kền Kền có rất nhiều đồng minh ở các thế giới khác. Chẳng qua Đế quốc Thần Long rất mạnh và có vũ khí đạn dược tiên tiến nên họ mới không dám hành động hấp tấp.

Nếu họ hành động, sẽ không khó để tập hợp một đội quân trăm vạn người.

Thẩm Kính Thiên nói:

“Điện hạ, chúng ta cần thêm chiến hạm.”

Những người khác cũng nhìn Tiêu Phàm với ánh mắt chờ mong.

Đế quốc Thần Long đang trên đà phát triển, nhưng nếu bị Đế quốc Kền Kền dẫn đầu liên hợp đàn áp, hải quân có thể lại rơi vào tình trạng xấu.

Cho dù lục quân mạnh đến đâu, nếu lực lượng hải quân yếu kém thì sức chiến đấu sẽ bị giảm đi đáng kể và nhiều nhất chỉ có thể uy hiếp đến các nước láng giềng xung quanh.

“Cháu ngoan của ta, ngươi còn chiếc chiến hạm nào không?”

Tiêu Hải dò hỏi.

Hắn không nắm chắc được tình hình bên kia.

Dù sao dư luận toàn cầu bên này đang sôi trào, áp lực khẳng định không nhỏ, dưới tình huống này, Hoa Hạ có khả năng sẽ không tiếp tục cung cấp chiến hạm.

Tiêu Phàm cười nói:

“Ông nội, đương nhiên là có.”

“Lần này tổng cộng có ba mươi chiến hạm cùng năm chiếc tàu ngầm.”

“Trong đó, năm chiếc chiến hạm vượt quá ba ngàn tấn, đều khoảng ba ngàn năm trăm tấn, tàu ngầm trọng tải cũng nhiều hơn trước.”

Nghe Tiêu Phàm nói xong, Tiêu Hải và những người khác đều ngẩn ra.

“Cháu ngoan, ngươi nói cái gì?”

Tiêu Hải không dám tin vào tai mình.

Tiêu Phàm cười nói:

“Ông nội, ngươi không nghe lầm. Ba mươi tàu chiến và năm tàu ngầm. Hoa Hạ trực tiếp đưa qua đây một số chiếc tàu chiến còn mới.”

Thẩm Kính Thiên và những người khác đều khiếp sợ không thôi.

Hoa Hạ đã lệnh ngừng hoạt động nhiều tàu chiến rồi chuyển tới đây để hỗ trợ họ. Họ nhất định nhớ kỹ ân tình này.

Đương nhiên, Hoa Hạ làm như vậy là bởi vì quan hệ giữa Tiêu Phàm cùng Tiêu Hải, nếu không nằm mơ mới dựa vào được cái đùi lớn này.

Chương 918 - Không Thể Cải Tạo

"Cháu ngoan, ngươi hỏi Đại trưởng lão xem khi nào hắn rảnh, ông nội sẽ đích thân tới gặp và cảm ơn."

Tiêu Hải nghiêm mặt nói.

Tiêu Phàm gật đầu:

“Gia gia, ta sẽ báo lại với Đại trưởng lão.”

“Trước tiên truyền tống chiến hạm qua đã!”

Ngay sau đó Tiêu Phàm mở ra lối đi trong linh huyệt.

Linh huyệt ở nơi này vẫn là cấp S, nhưng so với trước đây đã được cường hóa rất nhiều.

...Hai thế giới đang hợp nhất, sự kết nối giữa cổng kết giới bắt đầu tăng mạnh.

Chiến hạm lần lượt tiến về phía trước, sau khi đến gần mặt gương, chiến hạm bị lực lượng của Tiêu Hải kéo đi qua tấm gương.

Chẳng mấy chốc, chiếc tàu chiến đầu tiên nặng hơn 3.000 tấn đã được dịch chuyển đến.So với chiến hạm hàng không có trọng tải vạn tấn thì loại chiến hạm như vậy tương đối nhỏ, nhưng trong mắt Thẩm Kinh Thiên thì đây đã là chiến hạm cực phẩm rồi.

Con tàu thứ hai, con tàu thứ ba...Một giờ sau, tất cả tàu chiến và tàu ngầm đều được truyền tống tới, cho dù Thẩm Kinh Thiên và những người khác dốc toàn lực giúp đỡ Tiêu Hải nhưng hắn vẫn rất mệt mỏi.

“Cháu ngoan, năm ngày nữa liên lạc với ta vào lúc nửa đêm tại huyện Lôi Sơn.”

Tiêu Hải nói.

"Hoàng thượng xin hãy bảo trọng!"

Thẩm Kinh Thiên và những người khác đồng thanh nói.

Tiêu Phàm gật đầu, thân ảnh của Tiêu Hải và những người khác biến mất trong gương.

…

Ở dị giới, Tiêu Hải quét mắt nhìn sang Trầm Kính Thiên và nhiều người trong số bọn hắn.

"Vẫn lo lắng sao?"

Tiêu Hải cười rồi nói.

"Bệ hạ, chúng ta đã có một chiếc chiến hạm hàng đầu, cộng thêm năm chiếc được cải tiến, đến lúc đó chúng ta liền có sáu chiếc chiến hạm hàng đầu."

"Số lượng tàu chiến hạng nhất có thể lên tới bảy mươi hai chiếc, số lượng tàu ngầm lên tới mười hai chiếc. Với sức mạnh này thì chúng ta còn lo lắng điều gì?"

Trầm Kính Thiên nói, tất cả bọn hắn đều toét miệng cười đến tận mang tai.

Bất ngờ lần này mang đến sự vui mừng quá lớn.

Tình huống của bọn hắn cũng giống như việc ai đó từ Hoa Hạ đột nhiên gửi năm tàu chiến sân bay chạy bằng năng lượng hạt nhân, hai mươi hoặc ba mươi tàu khu trục lớn và năm tàu ngầm tiêu chuẩn hàng đầu đến đây.

"Ắt hẳn Điện hạ phải làm không ít chuyện."

"Đó là đương nhiên, nếu không Hoa Hạ sẽ không rộng lượng như vậy."

Những người còn lại lần lượt lên tiếng.

Một lát sau, Tiêu Hải ho nhẹ một tiếng, ông nói:

"Những chiến hạm này không thể cải tạo trong thời gian ngắn được, các ngươi cũng đừng khinh thường!"

"Hơn nữa, coi như những chiến hạm này ra trận, nhưng hải quân của chúng ta vẫn là đứng sau hải quân của Đế quốc Kền Kền, các ngươi cũng phải rõ ràng chuyện này."

Trầm Kính Thiên và những người khác gật đầu.

Tiêu Hải cười nói:

"Chúng ta mau trở về, đến lúc đó phải mời các sứ thần từ các quốc gia khác tới thăm quan một chuyến mới được."

"Nếu như bọn hắn muốn nhúng tay vào cuộc xung đột giữa chúng ta và Đế quốc Kền Kền đế, ta sẽ cho bọn hắn biết cảm giác một quốc gia và chủng tộc bị hủy diệt là như thế nào!"

Ngay sau đó Tiêu Hải và những người khác rời đi.

Hai hoặc ba giờ sau, Tiêu Phàm và những người khác trở lại Thần Đô, trong lúc đó Tiêu Hải đã thả những chiếc chiến hạm khổng lồ vào bên trong không gian bảo vật.

Ba mươi chiếc tàu chiến và năm chiếc tàu ngầm cùng nhau xuất kích đã gây ra chấn động vô cùng lớn, rất nhiều người ở đây đều

kinh ngạc không thôi.

"Nhiều đến vậy luôn!"

Một cường giả đứng đầu trong mảng trận đạo nói trong lúc kinh ngạc.

Tiêu Hải cười nói:

"Hẳn là các ngươi không thể hoàn thành trong một đợt, chia làm hai đợt hay ba đợt là tùy vào các ngươi quyết định thôi. Trẫm chỉ có một yêu cầu, cố gắng hết sức làm cho chiến hạm của chúng ta càng cường đại hơn trước."

"Bệ hạ ngài yên tâm, chúng ta đã có không ít kinh nghiệm, với chiến hạm có trọng tải bậc này, chúng ta cũng không yếu hơn Đế quốc Kền Kền bao nhiêu."

Cường giả chuyên gia trận địa nói.

Tiêu Hải gật đầu:

"Vậy thì tốt, các ngươi cải tạo chiến hạm càng mạnh thì binh lính của chúng ta có thể chết ít hơn!"

"Đến khi chúng ta đại thắng cũng là lúc trẫm sẽ luận theo công trạng và ban thưởng cho các ngươi!"

"Tạ ơn bệ hạ!"

Mọi người xung quanh đồng loạt hành lễ.

Hai giờ sau, các sứ thần từ nhiều quốc gia đã tập trung tại thành Thịnh Kinh.

"Rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Có lẽ là Đế quốc Thần Long muốn cảnh báo các quốc gia chúng ta không tham gia vào cuộc chiến."

"Nếu thế cục hiện tại tiếp tục phát triển sẽ gây ra nhiều bất lợi cho Đế quốc Thần Long."

Nhiều sứ giả bí mật liên lạc với nhau thông qua truyền âm.

Bọn hắn biết về tình hình của Đế quốc Huyết Anh, cũng biết Đế quốc Kền Kền có sáu tàu chiến siêu cấp và hàng trăm nghìn binh lực đã được điều động. Trong một trăm năm qua sức mạnh của Đế quốc Kền kền đã bỏ xa Đế quốc Thần Long nên hầu hết những sứ giả này đều thân cận với Đế quốc Kền Kền hơn.

"Mời đi theo Bổn quan."

Chương 919 - Quái Vật Khổng Lồ

Có vị quan viên từ Đế quốc Thần Long đã tìm đến.

Nửa giờ sau, quan viên của Đế quốc Thần Long dẫn các sứ thần vào một khu vực được phong tỏa chặt chẽ bởi một kết giới.

"Tê!"

Vừa bước vào đây, bọn hắn lập tức thấy những chiến hạm khổng lồ nối tiếp nhau. Càng tiến gần hơn mới thấy chiến hạm hơn hai ngàn tấn chẳng khác gì những con quái vật khổng lồ.

"Các vị, những chiến hạm và tàu ngầm này đang được cấp tốc sửa sang lại, chẳng bao lâu nữa bọn chúng sẽ có thể xuống nước."

"Cho các ngươi biết những chuyện này là bởi vì chúng ta không muốn đất nước của các ngươi đưa ra những quyết định sai lầm."

Trầm Kính Thiên bước ra khỏi một trong những tàu chiến, nói.

"Bệ hạ nói nếu có những kẻ khác nhân cơ hội xen vào cuộc chiến của chúng ta với Đế quốc Kền kền, chúng ta sẽ khiến họ chịu cảnh nước mất nhà tan."

"Tê!"

Nghe Trầm Kính Thiên nói những lời này, rất nhiều người đều ngạc nhiên đến há hốc mồm.

"Trầm tướng quân, nếu như những chiến hạm tương đối lớn kia

được sửa sang lại, chẳng lẽ cũng sẽ trở thành những chiến hạm hàng đầu sao?"

Có người không chịu nổi bèn dò hỏi.

Trầm Kính Thiên đáp lại bằng giọng điệu bình tĩnh:

"Đương nhiên, Đế quốc Thần Long của chúng ta sẽ có sáu tàu chiến hàng đầu, nhưng đây vẫn chưa phải là tất cả."

"Có lẽ không bao lâu nữa, chúng ta có thể có thêm mấy chục chiếc chiến hạm cực phẩm nữa."

Từng người trong nhóm sứ thần đều bị dọa sợ, run rẩy không thôi.

Có vài người đang âm thầm tính toán thiệt hơn, đến khi những chiến hạm này được cải tạo hoàn thành, thực lực hải quân của Đế quốc Thần Long sẽ bằng gần một nửa so với Đế quốc Kền Kền.

Chỉ bấy nhiêu đã vượt quá sức tưởng tượng của bọn hắn.

Trong quá khứ, sức mạnh của hải quân của Đế quốc Thần Long thậm chí không bằng một phần trăm so với Đế quốc Kền kền. Đế quốc Kền Kền chiếm lợi ích từ rất nhiều nơi trên thế giới, đồng nghĩa với các khu vực đó cũng cần phòng thủ, đương nhiên bọn hắn không thể gửi tất cả tàu chiến đến đây.

"Các vị, quân đội của Đế quốc Thần Long chúng ta là đệ nhất thiênn hạ. Chúng ta có đủ loại vũ khí lợi hại. Các ngươi đừng nên phạm những sai lầm không đáng."

"Với thực lực của hải quân Đế quốc Thần Long chúng ta lúc bấy giờ, chúng ta có thể điều động mấy trăm ngàn quân lính đến các quốc gia khác cùng một lúc."

Trầm Kinh Thiên vẫn lanh nhạt nói tiếp.

Tất cả các sứ giả đều run sợ khi nghe hắn nói đến đây.

Bọn hắn đều đã nghe danh quân đoàn Tu La của Đế quốc Thần Long mạnh mẽ nhường nào, cộng thêm việc gửi hàng trăm nghìn quân sĩ đến các quốc gia khác cùng một lúc thì ai có thể chống lại

bọn hắn đây?

"Trầm tướng quân, ngươi yên tâm, quốc gia chúng ta sẽ không tham gia vào trận chiến lần này."

"Quốc gia chúng ta cũng sẽ không can thiệp."

Mọi người lần lượt lên tiếng.

Bọn hắn chỉ là sứ thần, và không thể đại biểu được cho hoàng đế của quốc gia bọn hắn, nhưng bảo bọn hắn nói lời dễ nghe trước cũng không thành vấn đề. Nhưng khả năng cao là hoàng đế của quốc gia bọn hắn cũng sẽ không muốn tham gia vào cuộc chiến này.

"Tốt lắm."

Trầm Kính Thiên gật đầu:

“Các ngươi có thể tới gần nhìn ngắm một chút, tránh cho có vài người trong các ngươi hoài nghi đây chỉ là ảo giác.”

Sau nửa giờ, tất cả các sứ thần đều đã rời đi.

Chẳng mấy chốc bọn hắn đã lan truyền tin tức một cách chóng mặt.

Cùng lúc đó, tin tức cũng được lan truyền rộng rãi đến thành Thịnh Kinh.

Vô số người dân vui mừng khôn xiết.

Dù những chiến hạm này không thể lập tức tham chiến, nhưng sự xuất hiện của chúng nhất định sẽ khiến một số quốc gia khác không dám nhân lúc hỗn chiến mà xen vào nhằm tìm mối ngon. Đương nhiên áp lực khi phải đối mặt với Đế quốc Kền Kền cũng theo đó mà giảm thiểu rất nhiều.

"Hưu!"

Không bao lâu sau, một cường giả cấp bậc Võ đế từ Đế quốc Kền Kền bay đến Đế quốc Huyết Anh, nàng đáp xuống một chiến hạm

đang lênh đênh trên đại dương.

Chiến hạm này có lượng choán nước hơn ba ngàn hơn tám trăm tấn, là chiếc có trọng tải lớn nhất trong số sáu chiến hạm hàng đầu vừa đến M quốc trong hôm nay.

"Tướng quân Louis, có chuyện rồi."

Võ Đế vừa bay tới trầm giọng nói.

"Judy, là tin xấu sao?"

Tướng quân Louis hỏi khi thấy vẻ mặt Judy, cũng là người đến báo tin trông rất trang nghiêm.

"Louis tướng quân, Đế quốc Thần Long thu được ba mươi chiếc chiến hạm và thêm năm chiếc tàu ngầm, hơn nữa năm chiếc trong số chúng sau khi được sửa sang lại thì rất có thể đều là những chiến hạm đỉnh cấp."

Judy thở dài rồi nói.

"Cái gì cơ?"

Vẻ mặt của tướng quân Louis thay đổi ngay tức khắc.

Trước mắt Đế quốc Thần Long đã lấy được tổng cộng có hơn chục tàu chiến và tàu ngầm. Trong khi trước mắt hắn chỉ có một chiếc chiến hạm nặng hơn ba ngàn tấn.

"Tin tức chính xác không?"

Một người khác đứng bên cạnh dò hỏi.

Chương 920 - Điều Động

Judy gật đầu:

"Đế quốc Thần Long quốc mời sứ giả các nước đến xem, tuyệt đối là sự thật một trăm phân trăm."

"Đế quốc Thần Long không cần phải nói dối những chuyện như thế này."

Louis tướng quân trầm giọng nói tiếp:

"Không bao lâu nữa tin tức sẽ lan truyền đến bên kia địa cầu, bọn hắn thật sự không cần kinh hoảng quá mức."

"Xem ra chúng ta phải hành động nhanh hơn nữa!"

"Trước khi tàu chiến của bọn hắn xuống nước, chúng ta phải giành được thắng lợi!"

…

Tin tức Đế quốc Thần Long có ba mươi tàu chiến và năm tàu ngầm đã gây áp lực lớn lên Tướng quân Louis và những người khác.

"Đại tướng quân, nơi này của chúng ta có sáu chiếc chiến hạm cực phẩm, đến lúc đó Đế quốc Thần Long cũng có sáu chiếc chiến hạm cực phẩm, nhưng họ có nhiều chiến hạm hạng nhất hơn chúng ta."

"Họ có thể lấy được tới bảy mươi hai chiến hạm hạng nhất, hơn nữa họ còn có mười hai tàu ngầm cường đại, có lẽ chúng ta còn cần thêm tìm thêm hỗ trợ."

Một vị tướng quân khác đứng cạnh Louis nói.

Sáu siêu hạm đội của họ tổng cộng có sáu mươi hai chiếc chiến hạm, ban đầu vốn đã vượt xa chiến hạm hạng nhất của Đế quốc Thần Long.

"Hoa Hạ chết tiệt, Tiêu Phàm chết tiệt!"

Louis cắn răng nghiến răng mắng.

"Trừ phi có toàn bộ quốc chiến, nếu không chỉ sợ sẽ không có thêm hạm đội nào tới nữa."

Louis trầm giọng nói.

Đế quốc Kền Kền là một cường quốc biển, và họ cần suy xét đến

lợi ích của nhiều khu vực khác nhau.

Bảy hạm đội còn lại, một trong số đó đang được bảo trì, được sắp xếp lại và cần tu bổ các bộ phận hư hỏng khác nhau. Ngoài ra còn có sáu hạm đội khác, ba hạm đội hộ tống các khu vực, cũng nhân cơ hội nghỉ ngơi dưỡng sức, và ba chiếc còn lại đều ở ba khu vực trọng điểm khác.

Nếu quốc chiến toàn diện bùng nổ đồng nghĩa với lợi ích ở đây quan trọng hơn, đến lúc đó nhất định Đế quốc Kền Kền sẽ điều động các hạm đội tập trung lại đây, nhưng tình hình hiện tại vẫn chưa nghiêm trọng đến mức đó.

"Đại tướng quân, lính thủy quân lục chiến của ta đâu?"

"Dù không có hạm đội tới thì cũng nên điều động càng nhiều hải quân hơn chứ?"

Louis cau mày:

"Chúng ta tổng cộng chỉ có sáu trăm ngàn đến bảy trăm ngàn lục quân, hơn nữa họ hiện đang phân tán ở rất nhiều căn cứ, hai trăm năm chục ngàn quân lính cũng không tính là quá ít đâu."

Xung quanh Đế quốc Kền Kền không có địch quốc, tại đại lục họ có ba trăm ngàn người, tại các căn cứ khắp thế giới đều có ba trăm ngàn đến bốn trăm ngàn người. Bây giờ họ buộc phải rút ra năm chục ngàn người từ các khu vực và hai trăm ngàn người từ các căn cứ khác trên thế giới.

Ý tưởng ban đầu của họ cũng không tệ lắm, chỉ cần họ đạt được ưu thế nhất định, đương nhiên rất nhiều quốc gia đồng minh khác đều sẽ nguyện ý tham chiến. Một khi những quốc gia đó hợp sức với nhau có thể điều động đại quân gồm hàng triệu binh sĩ.

Sau đó họ có thể chiêu mộ thêm rất nhiều quân phục dịch từ Đế quốc Huyết Anh, đến lúc đó tổng số binh lính của họ có thể vượt quá hai triệu.

Nhưng bây giờ xem ra họ không trông cậy nổi vào các quốc gia khác nữa.

Thực lực Đế quốc Thần Long phô diễn ra quá mạnh, chưa kể Tiêu Hải còn truyền lệnh ai dám giúp họ xem như đồng nghĩa với việc quốc gia của họ sẽ chịu cảnh diệt vong.

"Tướng quân, thật sự là không có khả năng, chúng ta chỉ còn cách lôi kéo một ít người từ hải quân mà thôi."

"Nếu không, hai trăm năm chục ngàn người người thật sự là không đủ."

Vị tướng quân đứng bên cạnh Louis nói bằng giọng điệu nôn nóng.

Louis nhìn bản đồ trước mặt, trên đảo Huyết Anh hiện tại có một trăm tám chục ngàn người thuộc Đế quốc Thần Long, trong khi tại đảo Trường Anh có một trăm hai chục ngàn người.

Ngoài ra Đế quốc Thần Long cũng nắm trong tay năm trăm ngàn quân phục dịch đến từ Đế quốc Huyết Anh.Trong số năm trăm ngàn quân phục dịch, ba trăm ngàn người ở đảo Huyết Anh và hai trăm ngàn người ở đảo Trường Anh, chính vì quân đội của họ phân tán rải rác nên càng không dễ tìm ra những điểm yếu có thể lợi dụng.

"Điều động một trăm năm chục ngàn lính hải quân để tạo thành một đội quân hùng mạnh gồm bốn trăm ngàn binh sĩ lên đường chiếm đảo Trường Anh. Trong trận chiến đầu tiên này chúng ta nhất định phải giành chiến thắng trước họ!"

Louis nói với giọng điệu hiên ngang mạnh mẽ.

Vốn dĩ hắn cũng không muốn gấp rút đến thế, nếu Hoa Hạ ở bên kia địa cầu ngừng cung cấp chiến hạm thì có lẽ những quốc gia khác cũng sẽ sớm liên thủ với họ. Đương nhiên họ có thể giảm thiểu số lượng binh sĩ bỏ mạng trong trận chiến. Nhưng tình hình hiện tại không tốt, nếu họ cứ tiếp tục trì hoãn sẽ rất bất lợi.

"Vâng!"

Họ đã hành động ngay lập tức.

Có sáu siêu hạm đội, hàng trăm tàu chiến và họ đã gửi bốn trăm ngàn binh lính đến đảo Trường Anh cùng một lúc.

...Khu vực mà tàu chiến của họ đang tiếp cận không bị áp chế thực lực, nếu không họ sẽ phải chịu tổn thất rất lớn trước khi cập bến.

"Nhanh, nhanh hơn nữa!"

"Các huynh đệ, tốc độ nhanh hơn chút nữa!"

"Chúng ta hãy đánh thắng trận chiến này càng sớm càng tốt, và sau đó chúng ta có thể quay trở về để ăn mừng Lễ hội Tenjin."

Tướng quân Alexander của Đế quốc Kền Kền hô vang.

Chương 921 - Đại Lão

Hắn là đại lão cao nhất đứng đầu lục quân, và cũng là thống soái của hơn bốn trăm ngàn binh sĩ dưới quyền.

Lúc này bốn trăm ngàn người đang vội vàng rời khỏi chiến hạm với tốc độ nhanh nhất có thể, tinh thần của họ lúc này tương đối thoải mái, họ đều cảm thấy đội quân của mình nhất định sẽ giành được chiến thắng trong trận chiến lần này.

Tuy nhiên hình như các tướng quân đang che giấu họ điều gì đó, bằng chứng là các tướng lĩnh luôn nói đi nói lại với binh lính dưới trướng rằng họ nhất định có thể giành chiến thắng. Nhưng mặt khác, Đế quốc Kền Kền đã đứng trên đỉnh cao quá lâu, trong khi Đế quốc Thần Long trước đây chỉ là một quốc gia nho nhỏ tầm thường, nên ấn tượng của họ vẫn dừng lại ở khoảng thời gian trước.

Trước đây Đế quốc Thần Long đã từng giành được chiến thắng trước Đế quốc Hắc Hổ, Đế quốc Thiên La và cả Đế quốc Huyết Anh, nhưng họ hoàn toàn không biết rõ những chi tiết trong đó. Nguyên nhân chính cũng vì hoàng đế của Đế quốc Kền Kền không muốn nâng cao uy vọng của Đế quốc Thần Long nên những tin tức này không được truyền bá rộng rãi tại Đế quốc Kền Kền.

"Tiểu Nhị, các ngươi có nghĩ rằng chúng ta thực sự có thể trở về kịp lúc ăn mừng Lễ hội Tenjin không?"

"Cũng không phải vấn đề lớn, đừng nhìn lúc trước Đế quốc Thần Long thắng lợi, điều đó chứng tỏ họ vẫn chưa có cơ hội chạm trán với đối thủ cường đại như chúng ta."

"Đúng vậy. Người của Đế quốc Hắc Hổ chỉ là một lũ ngu ngốc, người của Đế quốc Thiên La lại là lũ vô dụng, còn người của Đế quốc Huyết Anh thậm chí cao chưa đến năm thước, đương nhiên họ không sánh được với những chiến binh mạnh nhất của Đế quốc Kền Kền như chúng ta."

...

Các binh lính đang bàn luận rất sôi nổi, cũng giống như tinh thần chiến đấu của họ đang sục sôi mạnh mẽ.

Với tư cách là cường quốc số một thế giới, họ đã tích lũy được sự tự tin mạnh mẽ trong một thời gian rất dài nên họ hoàn toàn không coi trọng Đế quốc Thần Long.

"Lên đường!"

Tất cả bốn trăm ngàn người xuống tàu, và ngay sau đó Alexander ra lệnh toàn quân lên đường.

Trong không gian bảo vật có lương thực nước uống nên hậu cần không cần phải lo lắng, bây giờ việc họ phải làm chính là tranh thủ thời cơ chiếm đoạt lãnh thổ. Sau khi chiếm lĩnh một địa bàn nhất định, họ có thể chiêu mộ quân lính tại khu vực này, và những thanh niên trưởng thành có thể góp phần đẩy mạnh quá trình chiêu mộ.

Về phần có bao nhiêu người thuộc Đế quốc Huyết Anh đã chết, và liệu quốc gia này có sụp đổ trong tương lai hay không, người dân của Đế quốc Kền Kền sẽ không quan tâm nhiều như vậy.

— Về điểm này, Đế quốc Thần Long và Đế quốc Kền Kền đều có chung một quan điểm.

"Tướng quân, quả nhiên người của Đế quốc Kền Kền đã tìm đến bên này của chúng ta."

Một cường giả đến gặp Mông Nghị để báo cáo.

Thống soái Lý An Vinh đang chỉ huy quân đội trên đảo Huyết Anh, và Mông Nghị hiện đang tiếp quản quân đội trên đảo Trường Anh, lúc này trên khuôn mặt hắn đã hiện ra một nụ cười.

"Quả nhiên họ đã tìm đến đây."

"Rốt cuộc cũng đến lúc chúng ta lập công lớn rồi."

Mông Nghị cười rồi nói:

"Nếu thu phục được Đế quốc Kền Kền, nói không chừng sau này có

thể sẽ không còn chiến tranh trong thời gian rất dài, chúng ta muốn lập công cũng rất khó."

Tất cả các tướng lĩnh thủ hạ dưới trướng của hắn đều gật đầu.

"Họ có bao nhiêu quân lính?"

"Mông tướng quân, khoảng cách quá xa nên không thể phán đoán chính xác, nhưng nhất định phải vượt qua ba trăm ngàn binh lính, hẳn là nằm trong khoảng từ ba trăm ngàn đến năm trăm ngàn thôi."

Mông Nghị cười nhạt trước khi nói:

"Xem ra hiện tại họ đang nóng vội lắm rồi, đến mức một ít binh lính thủy quân cũng dùng như lục quân."

Để huấn luyện thủy quân chiến đấu cần thêm thời gian hơn, làm vậy thật sự họ không cáng đáng nổi.

"Tướng quân, rất có thể họ sẽ áp dụng chiến thuật phân tán toàn quân, trước chiếm lĩnh địa bàn, sau đó sẽ điên cuồng chiêu mộ đẩy mạnh mở rộng đội quân."

"Đạn đại bác của chúng ta không hiệu quả lắm trước những chiến thuật như vậy."

Tướng quân đứng bên cạnh Mông Nghị nói với giọng lanh lùng.

"Ừm."

Mông Nghị khẽ gật đầu, tình huống bây giờ đã không giống với trước kia.

Trong quá khứ, bất kể là Đế Quốc Hắc Hổ, Đế quốc Thiên La hay thậm chí Đế Quốc Huyết Anh thì đều là địch nhân của quốc gia mình, họ sẽ không chiêu mộ lung tung.

Nhưng Đế quốc Kền Kền không quan tâm đến điều đó. Họ sẽ phân tán tải rác và điên cuồng tóm lấy các thanh niên trai tráng.

Trong trường hợp này, họ nên dùng súng cối và lựu pháo đánh đến

những nơi nào?

Các tướng quân đồng loạt nhíu mày.

Mông Nghị nhìn lướt qua, hắn cười nhạt:

“Đã lâu không đánh nhau bằng súng đạn, ngó chừng các ngươi quên cách chiến đấu thế nào rồi?”

"Nhìn lại các ngươi một chút, xem thử xem các ngươi đang mặc cái gì?"

"Thủy quân của Đế quốc Kền Kền đều mặc áo giáp vải, trong khi các ngươi lại mặc áo giáp hạng nặng, trong trường hợp này, chúng ta có bất cứ lý do gì để sợ hãi họ sao?"

Ánh mắt mọi người sáng rực lên cùng lúc.

Chương 922 - Chúng Ta Nên Làm Gì!

Một trăm hai chục ngàn người của họ đều được trang bị áo giáp hạng nặng! Mặc dù chỉ có ba chục ngàn người trong số họ có chiến mã, nhưng dù không có chiến mã thì áo giáp hạng nặng phòng thủ vẫn ở đó.

"Chư vị, trận chiến tiếp theo, thương vong của chúng ta nhất định sẽ cao hơn trước kia, nhưng phần thắng tuyệt đối thuộc về chúng ta!"

"Toàn quân xuất phát, chúng ta chạm trán với họ!"

Mông Nghị nói, người hắn toát lên sát khí đáng sợ.

…

Hai ngày trôi qua, người của Đế quốc Kền Kền đã thâm nhập sâu hơn mấy trăm dặm, họ đã phân tán ra khắp nơi nhằm truy bắt các thanh niên trai tráng thuộc Đế quốc Huyết Anh. Trong lúc đó binh lính của Đế quốc Thần Long đang tiến về phía họ, hiện tại đã tiến gần hơn trăm dặm, khoảng cách giữa hai đội quân còn không đến

một trăm cây số.

Ở khoảng cách này, bộ binh phải mất rất nhiều thời gian để vượt qua, nhưng kỵ binh chỉ mất hai hoặc ba giờ đã có thể vượt qua.

Đáng nói chính là Đế quốc Kền Kền cũng có kỵ binh, số lượng đại khái hơn bốn chục ngàn binh sĩ một chút, nhưng họ đều là kỵ binh hạng nhẹ.

"Các chiến sĩ, Đế quốc Kền Kền ở bên kia thế giới, nhưng họ lại ngang nhiên điều động quân lính đến đây, ngó chừng tay họ cũng quá dài."

"Hãy nói cho ta biết chúng ta nên làm gì!"

Mông Nghị gầm lên, trước mặt hắn là ba chục ngàn kỵ binh của Quân đoàn Tu La.

"Giết, giết, giết!"

Ba mươi nghìn thiết kỵ binh Tu La đồng thanh gầm lên, sát khí đáng sợ như muốn quét sạch tứ phương.

Nửa phút trôi qua, Mông Nghị khoát tay ra hiệu.

Tiếng la hét giết chóc dừng lại ngay sau đó.

"Người của Đế quốc Kền Kền hiện đang phân tán khắp nơi, họ đang tùy tiện bắt những thanh niên trai tráng. Họ nghĩ rằng đạn đại bác của chúng ta sẽ không hoạt động hiệu quả một khi họ dùng đến thủ đoạn này."

"Nhưng họ đã quên rằng chúng ta là Tu La!"

"Ngay cả khi không sử dụng lựu đạn, chúng ta vẫn là cơn ác mộng của họ!"

Mông Nghị lại gầm lên lần nữa.

"Tu La, Tu La, Tu La!"

Khí thế ngút trời của ba chục ngàn binh lính Quân đoàn Tu La đã

giương cao lần nữa!

"Các chiến sĩ, các ngươi có áo giáp bảo hộ thân mình, sau lưng lại có đồng bào, và quốc gia cường đại chống lưng."

"Vậy mà người của Đế quốc Kền Kền lại muốn nhanh chóng đánh bại chúng ta, muốn trở về cử hành lễ hội Tenji, họ đang nằm mơ sao! Chúng ta phải để cho họ biết ai mới là đội quân bất khả chiến bại vô địch khắp thiên hạ!"

Sau khi Mông Nghị nói xong, sĩ khí của ba chục ngàn chiến sĩ đã tăng đến đỉnh điểm.

"Chiến, chiến, chiến!"

Dường như chiến ý ngút trời đã ngưng tụ thành một thực thể có hình dạng.

"Toàn quân nghe lệnh ta."

"Lên đường!"

Mông Nghị gầm lên vang dội, và ngay sau đó hắn bước xuống khỏi chiến mã trước khi chạy nhanh tiến về phía trước.

"Oanh oanh!"

Ba chục ngàn con chiến mã bắt đầu phi nước đại, khí thế khiến đất trời như muốn rung chuyển.

Chiến mã ở dị giới có thể chạy được hàng chục cây số mỗi giờ mà không gặp bất kỳ khó khăn nào, đương nhiên sức chịu đựng của chúng cũng mạnh hơn chiến mã tại địa cầu rất nhiều. Hơn nữa khoảng cách trăm cây số giữa hai đội quân không dài.

"Tướng quân, ba chục ngàn kỵ binh từ quân đoàn Tu La đang lao tới đây. Dựa theo tốc độ của họ, trong vòng một giờ nữa thì họ sẽ chạm tránh với chúng ta."

Không bao lâu sau Alexander đã nhận được tin tức.

Đến hôm nay cả hai bên đều có rất nhiều cường giả ở cấp độ Võ

Đế đang bí mật nghe ngóng tin tức trong bóng tối.

"Truyền lệnh xuống, kỵ binh của chúng ta tấn công."

"Áp dụng chiến thuật cánh diều, tốc độ di chuyển của kỵ binh hạng nặng của họ không nhanh bằng chúng ta!"

Alexander trầm giọng nói.

Rất nhanh, bốn chục ngàn kỵ binh của họ đã xông lên phía trước, trong khoảng một giờ tiếp theo, kỵ binh của hai bên đã chạm trán với nhau theo kế hoạch.

Ba chục ngàn kỵ binh hạng nặng đối đầu với bốn chục ngàn kỵ binh hạng nhẹ. Một bên có hàng rào phòng thủ chắc chắn, trong khi bên còn lại quân số đông hơn, di chuyển cũng linh hoạt hơn.

"Đừng để ý đến họ."

"Chúng ta hãy đi nhanh dọc theo con đường trước mặt để tiến về phía trước là được."

"Họ cho rằng đây là đồng cỏ, căn bản không phát huy được lợi thế trong linh hoạt của họ!"

Mông Nghị ra lệnh, hắn biết nếu kéo dài thời gian chiến đấu với kỵ binh hạng nhẹ sẽ rất bất lợi cho quân đội của mình.

"Vâng!"

Ba chục ngàn binh lính đồng loạt rống lên thật to.

Mông Nghị là cường giả cấp bậc Võ Đế, hắn ở chỗ này cũng không bị áp chế thực lực nên đương nhiên tất cả binh lính đều có thể nghe rành mạch lời của hắn mà tiến lên phía trước.

"Oanh oanh!"

Ba chục ngàn kỵ binh hạng nặng tiến lên với tốc độ áp đảo, trong khi kỵ binh hạng nhẹ của Đế quốc Kền Kền chỉ có thể né tránh, suy cho cùng họ cũng không thể theo kịp tốc độ hành quân của đám người này.

Chương 923 - Đối Thủ Trước Đây

“Hưu!” “Hưu!” “Hưu!”

Nhiều mũi tên sắc bén bắn về phía Mông Nghị và đội quân của hắn, nhưng hầu hết những mũi tên này đều bị chặn lại nên đội quân của Mông Nghị thương vong rất thấp. Thậm chí nếu so sánh thì tỉ lệ thương vong của Đế quốc Kền Kền cao hơn nhiều. Đương nhiên trong tình huống hai bên bắn tên vào nhau, đương nhiên bên có chiến giáp mạnh mẽ che chắn sẽ chiếm được rất nhiều lợi thế.

"Chết tiệt!"

Vị tướng quân bên phía Đế quốc Kền Kền thầm nguyền rủa trong lòng.

Trải qua một trận mưa tên, Đế quốc Thần Long thương vong chỉ có mấy chục người, ngoài ra hầu như không có người nào chết, những vị trí chí mạng trên cơ thể đều được họ bảo vệ rất tốt. Ngược lại với họ, hàng trăm người Đế quốc Kền Kền đã bị bắn trúng, số lượng người bỏ mạng cũng nhiều vô cùng.

"Hình như cung tên của chúng takhông chiếm được ưu thế."

"Xem ra Đế quốc Thần Long khác với một số đối thủ trước đây của chúng ta."

Chẳng mấy chốc những người lính của Đế quốc Kền Kền đã sớm phát hiện ra vấn đề.

Họ ỷ vào sức mạnh của đất nước, trước kia khi họ đối mặt với kẻ thù, các mũi tên của thường bắn xa hơn, nhưng bây giờ lợi thế này không còn nữa. Thậm chí những người lính của Đế quốc Thần Long cũng có thể bắn tên xa hơn họ một chút.

"Phía sau, mau ném bom ngăn cản họ đuổi theo."

Mông Nghị ra lệnh thông qua truyền âm.

"Oanh oanh!"

Cường giả ở phía sau lấy ra vô số quả bom từ không gian bảo vật, và những quả bom phát nổ nhanh chóng làm nổ tung con đường phía sau tạo thành những cái hố sâu.

Họ có thể ra tay phá hủy con đường, nhưng thiên thời địa lợi sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với họ, ngược lại sử dụng bom cũng sẽ không tạo thành bất cứ vấn đề gì ở phương diện này.

"Chết tiệt, vậy chúng ta làm sao đuổi theo bọn chúng đây?"

Người của Đế quốc Kền Kền trợn tròn mắt, chết lặng trong phút chốc.

Cả hai bên đều không dễ dàng băng qua những khu vực bị đánh bom, đến khi họ thành công đi qua thì người của Đế quốc Thần Long đã sớm bỏ chạy thật xa.

"Tướng quân, vì sao chúng ta không thử tập kích bộ binh của Đế quốc Thần Long!"

"Hiện tại cũng chỉ có thể dùng cách này!"

Đế quốc Kền Kền xem như đã hoàn toàn từ bỏ việc truy đuổi bốn chục ngàn kỵ binh.

Ngay cả khi họ đuổi theo, nhưng người dân của Đế quốc Thần Long có thể dễ dàng phá hủy con đường phía trước và đến lúc đó, chẳng phải họ sẽ lại mất thêm rất nhiều thời gian để đi qua những cái hố sao.

"Muốn công kích bộ binh của chúng ta sao?"

Mông Nghị cười khẩy.

Bộ binh của họ cũng không dễ đối phó như vậy, mỗi người trong tổng số chín chục ngàn bộ binh đều có cung tên, súng cối cũng đang chờ đến lượt sử dụng.

—— Nếu như người của họ dễ dàng đối phó như vậy thì Đế quốc Hắc Hổ đã không khốn đốn như vậy ngay từ lúc bắt đầu trận chiến, ai cũng biết Đế quốc Hắc Hổ có rất nhiều kỵ binh.

"Giá! Giá!"

Ba chục ngàn thiết kỵ binh Tu La không ngừng tiến lên trước, ngay sau đó nhóm người Alexander ở phía trước cũng nhận được tin tức, nhưng lúc này họ cũng không kịp tập hợp lại đội ngũ.

"Mười người thành một tiểu đội, trăm người thành một trung đội, ngàn người thành một đại đoàn, các ngươi phân tán rải rác sau đó nhân cơ hội giết chết người của Đế quốc Kền Kền cho ta."

"Cho họ biết thiết kỵ binh Tu La của chúng ta lợi hại cỡ nào!"

Mông Nghị ra lệnh.

"Vâng!"

Ngay lập tức thiết kỵ binh Tu La di chuyển nhanh chóng.

Họ đều là những cựu binh già dặn kinh nghiệm từng kinh qua nhiều trận mạc.Trái ngược với phía Đế quốc Kền Kền, thật ra thì những người lính thực sự không có nhiều kinh nghiệm trong các trận chiến quân đoàn với quy mô lớn như vậy, và thậm chí nhiều người trong số họ còn có xuất thân người từ thủy quân.

Đương nhiên những thủy quân như họ không biết nhiều về cách thức chiến đấu trên đất liền.

"Các ngươi, mau làm thịt bọn chúng đi."

"Hãy cho họ biết những chiến binh Đế quốc Kền Kền chúng ta mạnh mẽ như thế nào."

Ngay sau đó, một số binh lính của Đế quốc Kền kền đã phát hiện ra một nhóm nhỏ binh lính thuộc Quân đoàn Tu La, ngay tức khắc hàng trăm người trong số họ nhanh chóng bị bao vây và giết chết.

"Làm tốt lắm!"

Những con chiến mã tăng tốc chạy nhanh về phía trước.

Chẳng mấy chốc hai bên đã tiếp cận lẫn nhau.

“Keng!” “Keng!”

Nhiều mũi tên sắc bén đã bắn vào những người lính của Quân đoàn Tu La, tuy nhiên rất nhiều cung tên đã bắn hụt vào không trung, trong khi những phát bắn trúng mục tiêu về cơ bản đã bị áo giáp chặn lại.

“Hưu!” “Hưu!”

Chỉ trong tích tắc hai loạt mũi tên sắc nhọn của binh lính Quân đoàn Tu La đã cướp đi sinh mạng của hàng chục người.

"Phốc!" "Phốc!"

Chẳng mấy chốc, hai bên đã lao vào giao chiến trực diện, nhưng khi những người lính Đế quốc Kền Kền tiếp cận gần hơn thì mới phát hiện ra rằng kẻ thù đang ngồi trên lưng ngựa quá cao tầm với của họ nên việc tấn công là khó vô cùng. Ngược lại những ngọn giáo của binh lính Quân đoàn Tu La lại có thể dễ dàng công kích họ.

Chương 924 - Giết!

"Vậy chúng ta làm sao đánh tiếp được?"

"Trốn đi mau chạy đến chỗ khac!"

Chưa đầy hai phút, Đế quốc Kền Kền bắt đầu có dấu hiệu sụp đổ. Chỉ trong vỏn vẹn hai phút, bên phía Đế quốc Thần Long chỉ có ba người bị thương, nhưng bên phía họ đã có hơn ba bốn mươi người chết.

Tình trạng tương tự diễn ra ở nhiều khu vực chung quanh đó.

Ban đầu binh lính của Đế quốc Kền Kền dựa vào số lượng binh lính đông đảo mà tràn đầy tự tin, nhưng khi thật sự chạm trán, họ mới nhận ra khoảng cách với quân địch lớn đến nhường nào. Thậm chí họ gần như không có cơ hội nào để giết chết một kỵ binh hạng nặng được trang bị võ trang tận răng.

Đến lúc này, khi hai mươi người trong số họ đã bỏ mạng, nhưng họ thậm chí còn không thể giết được một người bên phía kẻ địch.

…

Một vị cường giả Võ Đế của Đế quốc Kền Kền không nhịn được gầm lên.

Thần thức của hắn có thể bao phủ một khoảng cách tương đối xa nên hắn có thể nhận thấy tình huống trong phạm vi khu vực này đang không lạc quan lắm, thực chất binh lính của họ bị tàn sát rất nhanh.

Họ có mấy chục trên trăm lính bộ binh, nếu vận dụng tốt chiến thuật, phối hợp nhuần nhuyễn, dù phải chống chọi với mười kỵ binh hạng nặng cũng không thua kém là bao. Nhưng hắn phát hiện binh lính của họ căn bản không áp dụng chiến thuật hay phối hợp với nhau, hiện tại đơn giản chỉ là tấn công một cách lộn xộn không có chủ đích.

Không phối hợp cùng nhau, không có chiến thuật, tùy tiện xông vào đối chọi với kỵ binh hạng nặng, liệu có ăn được trái ngon không còn cần phải nói sao? Công kích của họ còn lâu mới diệt trừ được kẻ địch.

Sau khi một số người bị chém chết, người của họ càng trở nên hỗn loạn hơn. Có người rút lui, có người vọt tới trước, có lúc còn đụng vào người của mình.

"Hưu!" "Hưu!"

Tiếng xé gió vang lên, mấy vị Võ Đế của Đế quốc Thần Long cấp tốc tiến lên phía trước, đồng thời áp sát cường giả cấp bậc Võ Đế vừa mới hét lên.

"Không ổn rồi!"

Trong phút chốc nét mặt của cường giả cấp bậc Võ Đế vừa hét lên chợt thay đổi.

"Giết!"

Võ Đế thuộc Đế quốc Thần Long đang đang tiếp cận đã lập tức ra tay quyết liệt.

"Ầm ầm!"

Trên bầu trời, một con Lôi Long dài hàng trăm mét lao vút ngang qua bầu trời và đánh thẳng tới Võ Đế thuộc Đế quốc Kền Kền.

"Ầm!"

Tốc độ của Lôi Long nhanh vô cùng, nó ngay lập tức tấn công chính xác vào mục tiêu, cùng lúc đó vô số Lôi Xà nổ tung xung quanh Võ Đế thuộc Đế quốc Kền Kền.

"Chết đi!"

Trước khi hắn kịp lấy lại nhịp thở, một thanh kiếm dài hàng trăm mét vụt ngang qua bầu trời.

"Phốc!"

Cường giả cấp bậc Võ Đế của Đế quốc Kền Kền chịu đựng một kiếm này tuy không chết, nhưng máu tươi phun ra từ miệng hắn không ngừng, rõ ràng đã bị thương không nhẹ.

"Hắn là của ta!"

Ngọn giáo đen xuyên thủng qua bầu trời, ngọn giáo mang theo ngàn quân lực đánh tới, và ngay sau đó nó đã đâm xuyên thủng qua ngực của vị Võ Đế từ Đế quốc Kền Kền.

"Không --"

Vị cường giả cấp Võ Đế này trợn to hai mắt. Hắn không ngờ mình thực sự phải bỏ mạng tại đây.

"Hưu!" "Hưu!"

Những cường giả từ Đế quốc Kền Kền ở gần đó cũng lao tới ngay lập tức.

Nhưng Đế quốc Thần Long cũng có những cường giả đang đến,

thậm chí người đến còn nhiều hơn trước.

Dân số đông hơn nhiều, và cường giả hàng đầu tại Đế quốc Thần Long cũng nhiều hơn; và thậm chí Đế quốc Huyết Anh cách Đế quốc Thần Long gần hơn. Chính vì vậy Đế quốc Thần Long có thể an bài càng nhiều cường giả hơn tới đây, nhưng một khi quốc nội xảy ra chuyện thì họ vẫn có thể trở về kịp lúc, nhưng Đế quốc Kền Kền lại không thuận tiện được như vậy.

"Chúng ta nên ra tay không nhỉ?"

"Thôi quên đi, Đế quốc Kền Kền còn không có chiếm được thượng phong, nếu chúng ta ra tay, khả năng cao cũng không có kết quả gì đâu."

Một số cường giả từ các quốc gia khác đang bí mật thảo luận với nhau.

Trong họ có vài cường giả là do Đế quốc Kền Kền mời tới, nếu tình huống hôm nay có ưu thế nghiêng về Đế quốc Kền Kền, vậy đồng nghĩa với việc họ có thể sẽ ra tay. Nhưng bây giờ Đế quốc Thần Long đã hoàn toàn chiếm được thế thượng phong.

"Sử dụng bảo vật không cần keo kiệt, mau dùng toàn lực phản kích!"

Ngay lúc này một cường giả từ Đế quốc Kền Kền gầm lên.

Vừa nói, hắn vừa thi triển một lá chiến phù cường đại ngay lập tức, vật này chỉ có thể sử dùng một lần duy nhất, dùng nó có thể giúp thực lực của người đó tăng lên rất nhiều.

"Oanh oanh!"

Các cường giả còn lại của Đế quốc Kền Kền lần lượt bắt đầu phản đòn nhằm khiến chiến cuộc trở lại mức cân bằng, trong lúc đó cả hai bên vẫn có cường giả đang không ngừng ngã xuống.

Đế quốc Kền Kền đã xưng bá thiên hạ trong nhiều năm, không còn nghi ngờ gì khi nói nguồn lực tài chính của họ chắc chắn hùng hậu hơn, đương nhiên các loại bảo vật cũng đa dạng vô cùng. Ở phương diện này, tạm thời các cường giả của Đế quốc Thần Long

vẫn không thể sánh ngang được.

Chương 925 - Nạp Đạn, Bắn

"Các huynh đệ, giết, giết cho ta!"

"Các tướng quân đều đang liều mạng tại đây, chúng ta nhất định phải giải quyết xong kẻ địch càng nhanh càng tốt!"

Chỉ huy của Đế quốc Thần Long trên mặt đất gầm lên.

"Giết giết!"

Trên bầu trời, rất nhiều cường giả cấp bậc Võ Vương, Võ Hoàng, Võ Đế đang điên cuồng chém giết, cùng lúc đó nhiều nơi trên mặt đất cũng diễn ra những trận chiến đấu kịch liệt không thua kém.

"Giá, giá!"

Cùng lúc đó, bốn chục ngàn kỵ binh hạng đã nhẹ tiếp cận chín chục bộ binh của Đế quốc Thần Long, còn chưa kể đến hai trăm ngàn quân phục dịch của Đế quốc Huyết Anh cũng đang có mặt ở đây.

"Nạp đạn, bắn!"

Hơn hàng ngàn khẩu súng cối bay đến khu vực người Đế quốc Kền Kền đang đứng.

"Mẹ kiếp, nhiều như vậy làm sao chúng ta chặn lại được!"

Một cường giả trong đội kỵ binh của Đế quốc Kền Kền chợt biến sắc khi thấy làn đạn đang bay về phía mình.

"A!"

Nhiều cường giả trong số họ xông lên đánh chặn đạn súng cối đại bác, nhưng rất nhiều cao thủ đã rời đi tham chiến tại những khu vực khác nhau nên hiện tại không có đủ số lượng cường giả để chặn đánh bom đạn.Trong khi đó hơn hàng ngàn quả đạn cối được bắn phá từ các hướng khác nhau, độ cao khác nhau và khoảng

cách khác nhau nên việc đánh chặn không hề dễ dàng chút nào.

"Oanh oanh!"

Ngay khoảnh khắc đạn cối rơi xuống đất cũng là lúc rất nhiều kỵ binh và chiến mã ở bốn phía xung quanh bị thương nặng hoặc chết, không dừng lại ở đó, một số lượng lớn chiến mã vì sợ hãi mà lao nhanh về phía trước.

"Làm tốt lắm!"

Một vị tướng quân bên phía Đế quốc Thần Long nghĩ thầm trong bụng.

Thực ra họ đã gài rất nhiều mìn trong lòng đất.

Nếu kẻ thù cứ chậm chạp tiến lên trước thì rất có thể sẽ phát hiện mìn trước khi chúng phát nổ. Nhưng bây giờ các cường giả bên phe địch không cách nào tiếp viện được. Hơn nữa, một số lượng lớn chiến mã đang sợ hãi lao về phía trước, đồng nghĩa với họ không còn thời gian để kiểm tra.

"Oanh oanh!"

Ngay sau đó, nhiều quả mìn nổ tung dưới lòng đất khiến nhiều người và chiến mã bị nổ chết, tiếng động của vụ nổ lài càng khiến nhiều chiến mã giật mình bỏ chạy loạn xạ.

"Tất cả mọi người nghe lệnh ta, bắn!"

Hai trăm ngàn quân phục dịch của Đế quốc Huyết Anh đã được trang bị cung tên, và ngay lập tức, hai trăm ngàn mũi tên sắc bén đã lao thẳng vào kỵ binh của Đế quốc Kền Kền.

——Bên cạnh những người đến từ Đế quốc Huyết Anh luôn có các chiến sĩ được trang bị trọng giáp canh chừng, họ không tham gia bắn tên mà thay vào đó trên tay mỗi người đều cầm một thanh trường đao sắc bén. Chỉ cần người của Đế quốc Huyết Anh dám quậy phá, họ sẽ giết người ngay lập tức.

Cung thủ bị chiến sĩ trọng giáp áp sát gần hơn, căn bản là không có cơ hội phản kháng, một khi họ phản loạn thì nhất định sẽ chỉ còn

lại một con đường chết.

"Phốc!" "Phốc!"

Hai trăm ngàn mũi tên sắc bén bắn tới, lập tức rất nhiều người thuộc Đế quốc Kền Kền bị trúng tên.

Phía sau còn có súng cối không ngừng bắn phá, đâu đó trong lòng đất còn chôn mìn, phía trước bị một lượng lớn cung tên bắn ra bao vây, đến lúc này dường như bốn chục ngàn kỵ binh của Đế quốc Kền Kền đã dần gục ngã.

Những con chiến mã chạy loạn trong vụ nổ bị nổ tung, thậm chí bất cứ ai muốn xung phong tấn công cũng không được.

"Bắn, bắn!"

"Bắn tất cả các mũi tên còn lại ra!"

"Một khi địch nhân không chết xông tới đây thì các ngươi sẽ phải chết!"

Cường giả của Đế quốc Thần Long nghiêm khắc nhắc nhở.

Dưới sự giám sát của họ, người dân của Đế quốc Huyết Anh như phát điên mà bắn ra một loạt những mũi tên sắc nhọn, và những mũi tên này đã lấy đi sinh mạng của rất nhiều binh lính của Đế quốc Kền Kền.

Nhiều người trong Đế quốc Huyết Anh đã bị bắn chết vì không có áo giáp chiến đấu, nhưng ngược lại binh lính của Đế quốc Thần Long không bị thương nhiều, họ có áo giáp hạng nặng để phòng thủ.

"Rút lui, rút lui!"

Ngay sau đó, vị tướng lĩnh của Đế quốc Kền Kền gầm lên.

Đòn công kích của Đế quốc Thần Long quá ác liệt, trong khoảng thời gian ngắn họ đã thương vong gần một nửa, nếu cứ tiếp tục, không chừng toàn quân phải bỏ mạng tại đây luôn.

"Không ngờ Đế quốc Kền Kền cũng có ngày phải nhận thất bại."

"Đây không phải chuyện bình thường sao? Bốn chục ngàn kỵ binh hạng nhẹ có thể chống lại chín chục ngàn binh lính mặc giáp hạng nặng và hai trăm ngàn quân phục dịch ư?"

"Ngay cả khi chỉ có chín chục ngàn chiến sĩ trọng giáp hạng nặng,nhưng nếu hai bên bắn vào nhau, Đế quốc Kền Kền sẽ không thể chiếm được bất kỳ lợi thế nào."

Một số cường giả ở các quốc gia khác đang bàn luận vô cùng sôi nổi.

"Tất cả mọi người nghe lệnh ta, giết!"

"Đừng để họ chạy thoát!"

Người của Đế quốc Kền Kền muốn chạy trốn, nhưng vô số người của Đế quốc Thần Long đã lao tới ngay tức khắc, rất nhanh đã có rất nhiều người đoạt được chiến mã của họ. Không còn ngựa chiến, mặc dù chiến sĩ mặc giáp có lực phòng ngự mạnh, nhưng tốc độ không đủ, nếu có ngựa thì tốc độ không còn là điểm yếu của họ nữa.

Chương 926 - Sống Sót Trở Về

"Phốc!" "Phốc!"

Mặt đất gập ghềnh khiến kẻ thù không thể chạy nhanh hơn được.

Một khi đối đầu trực diện, kỵ binh hạng nhẹ của Đế quốc Kền Kền đụng độ kỵ binh hạng nặng dày dặn kinh nghiệm chiến đấu, số phận của họ chỉ có thể chịu trận bị tàn sát liên tục.

"Trốn đi chạy mau."

"Mẹ kiếp, ta không muốn lại tới cái nơi quỷ quái này thêm một lần nào nữa."

Nhiều người thuộc Đế quốc Kền Kền đã khóc đến mức kêu cha gọi

mẹ, lâm vào trạng thái hoảng sợ đến tột độ.

…

Hai vạn người hoảng sợ chạy trốn, phía sau họ có rất nhiều kỵ binh truy đuổi. Không lâu sau, người của đế quốc Kền Kền đã tiến vào một khe núi, mà dưới đất trong khe núi đó đã sớm bố trí một quả bom khổng lồ. Không khó để cao thủ của đế quốc Thần Long đuổi theo bố trí bom trước sự xuất hiện của họ.

"Chính là lúc này!"

Đội quân của đế quốc Kền Kền vừa mới tiếp cận, một tiếng nổ mạnh vô cùng kinh hoàng vang lên, đám mây hình nấm khổng lồ bốc lên trời.

"Á!"

Sức mạnh của vụ nổ trực tiếp làm nổ tung rất nhiều người phía trước, ở khoảng cách xa hơn một chút, sóng xung kích cũng nổ bay họ.

"Ầm! Ầm!"

Sau tiếng nổ đầu tiên, liên tiếp những tiếng nổ khác vang lên, phạm vi ảnh hưởng của những quả bom lên đến hàng trăm mét.

"Các ngươi lập tức đầu hàng đi, nếu không bây giờ tất cả sẽ phải chết ở nơi này! Các ngươi cách bờ biển hai trăm dặm, không có cách nào kiên trì chạy đến đó được, càng không thể thoát khỏi khe núi. Đầu hàng đi, các ngươi có thể sống sót trở về!"

Bốn năm ngàn thiết giáp kỵ binh Đế quốc Thần Long cưỡi ngựa vừa cướp được đang lao tới. Nếu sử dụng nhiều bom hơn nữa, dù giết chết tất cả những người này, nhưng sau đó ngựa cũng bị giết chết theo.

Mà họ cần ngựa chiến.

"Vút! Vút!"

Một số cao thủ đế quốc Thần Long bay đến bên này.

"Các ngươi đừng hòng chờ cứu viện, cao thủ của các ngươi cũng không chiếm được ưu thế, hơn nữa vốn dĩ họ không thể tới cứu các ngươi được đâu. Đầu hàng hoặc là chết, các ngươi không có con đường thứ hai!"

Vẻ mặt cao thủ đế quốc Thần Long lạnh như băng nói.

Người của đế quốc Kền Kền vẫn không lựa chọn đầu hàng ngay.

"Các tướng sĩ, kẻ địch không hàng thì làm sao đây?"

Cao thủ đế quốc Thần Long hét lớn:

"Giết, giết đi, giết hết."

Hàng ngàn Tu La kỵ binh đằng đằng sát khí gào thét.

Người của đế quốc Kền Kền buộc phải tiếp tục tiến lên phía trước. Một quả bom khác nhanh chóng phát nổ.

"Đầu hàng, chúng ta đầu hàng."

"Đừng giết bọn ta!"

Người của đế quốc Kền Kền nhanh chóng tan rã. Họ có tổng cộng bốn vạn người, trước đó đã chết hai vạn người, ở trong khe núi lại bị nổ chết thêm mấy ngàn người nữa. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì tất cả họ thật sự sẽ bỏ mạng tại đây.

"Chớ nên huỷ đi ngựa chiến của chúng ta, ai dám giết ngựa chiến của chúng ta chính là tự tìm đường chết, toàn bộ người trong tiểu đội cũng phải chết!"

Cao thủ đế quốc Thần Long lạnh lùng nói:

"Bỏ vũ khí xuống và giơ hai tay lên! Đây không phải đất nước của các ngươi, các ngươi chết ở đây không đáng đâu. Nếu các ngươi chết, vợ con của các ngươi sẽ bị bọn côn đồ chiếm lấy, cha mẹ các ngươi già yếu không nơi nương tựa, con cái của các ngươi có lẽ chưa kịp trưởng thành đã chết đói."

Cao thủ đế quốc Thần Long lớn tiếng nói.

Hắn dùng ngôn ngữ của đế quốc Kền Kền, vì thế người của đế quốc Kền Kền đều nghe hiểu được. Vốn dĩ có một số người còn muốn liều một phen, nghe được những lời mà người của đế quốc Thần Long nói, họ nhẫn nhịn, họ không thể chết ở đây. Thực lực của đế quốc Kền Kền rất mạnh, nếu họ bị bắt thì may ra sau này vẫn còn sống sót.

"Đầu hàng đi, chúng ta đánh không lại đâu."

"Còn hai trăm dặm, chúng ta hoàn toàn không thể trốn lên thuyền được."

Người của đế quốc Kền Kền lần lượt bỏ vũ khí và từ bỏ chống cự. Nếu như chỉ đối mặt với hàng ngàn kỵ binh trọng giáp thì họ không sợ, nhưng bom nổ quá đáng sợ, nó khiến tốc độ của họ chậm lại. Vốn dĩ trọng giáp kỵ binh có thể không đuổi kịp nhưng bom liên tục nổ tung họ, họ muốn thoát khỏi trọng giáp kỵ binh là chuyện vô cùng khó.

"Tướng quân, tổng cộng đã bắt được một vạn năm ngàn con ngựa chiến."

Người của đế quốc Thần Long nhanh chóng báo cáo.

"Quá tốt rồi. Cái chúng ta thiếu chính là ngựa chiến! Trận chiến này kết thúc, chúng ta có thêm gần hai vạn kỵ binh!"

Tướng quân dẫn dắt đội quân này mừng rỡ nói.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, đám người Mông Nghị bên này có rất nhiều kẻ địch liều mạng chạy trốn đến bờ biển, nhưng dọc trên đường đi cũng có rất nhiều thi thể bị bỏ lại.

"Đừng đuổi theo nữa, đuổi theo nữa là tới trong phạm vi tấn công của chiến thuyền đế quốc Kền Kền đó."

Cách khoảng vài dặm, người của đế quốc Thần Long dừng lại. Vùng biển bên này cũng không áp chế sức mạnh, chiến thuyền hùng mạnh của đế quốc Kền Kền cùng có lực tấn công cao có khả năng tấn công cách xa ba bốn cây số. Mấy trăm chiến thuyền tương đương với mấy trăm cao thủ.

Chương 927 - Rút Lui

Cao thủ cấp bậc Võ Đế không thể tùy tiện tấn công người bình thường, nhưng chiến thuyền mạnh thì có thể, chỉ cần không quá đáng thì không có vấn đề gì to tát lắm.

"Không thể đuổi theo được, thật đáng ghét. Hãy cho họ thấy sự lợi hại của đế quốc Kền Kền chúng ta, không phải chúng ta có tiếng mà không có miếng!"

Quan chỉ huy đế quốc Kền Kền, Alexander lạnh lùng nói.

"Vù vù!"

Sáu chiếc chiến thuyền siêu cấp phát huy thực lực mạnh mẽ, chúng nó bay thẳng lên bầu trời trong ánh mắt khiếp sợ của rất nhiều người.

"Tiến lên, tiêu diệt họ đi!"

Sáu chiến thuyền siêu cấp đang tiến lên với tốc độ hàng chục km/h. chiến thuyền khổng lồ như vậy bay lên cũng không dễ dàng, tốc độ chỉ nhanh được thế, chậm hơn rất nhiều khi chúng nó ở dưới biển.

"Rút lui, rút lui! Mọi người mau rút lui!"

Cao thủ đế quốc Thần Long nghiêm giọng.

Sáu chiếc chiến thuyền siêu cấp, lực phòng ngự, lực tấn công đều là cấp bậc Võ Đế viên mãn, chúng có thể tàn sát nhiều người.

"Chết đi!"

Chẳng mấy chốc sáu chiến thuyền siêu cấp bùng nổ lực tấn công. Trong đó một quả cầu lửa có đường kính hơn mười mét được bắn ra, ngay lập tức quả cầu lửa đã bay xa mấy km, sau đó nổ tung bao phủ bán kính mấy trăm mét. Nhiều binh sĩ ở trong phạm vi này đã bị xé thành mảnh vụn và thiêu sống.

"Ầm!"

Bên trong một chiếc chiến thuyền khác có một con băng long vọt ra ngoài. Băng long rơi xuống đất, ngay lập tức tỏa ra khí lạnh khủng khiếp.

"Giết!"

Một số cao thủ đế quốc Thần Long lao tới, nhưng sáu chiếc chiến thuyền siêu cấp cũng không dễ đối phó. Hơn nữa lúc này, sáu chiếc chiến thuyền siêu cấp còn đang nằm dưới sự che chở của rất nhiều chiến thuyền phe mình.

Không bao lâu, sáu chiếc chiến thuyền siêu cấp này bay tới bốn năm cây số, trong vòng mấy cây số phía trước chúng có rất nhiều người bị nổ tan xác.

"Dừng lại, nếu tiếp tục tiến lên phía trước, chúng ta sẽ không thể bảo vệ chiến thuyền nữa. Rút lui!"

Alexander ra lệnh.

Nếu chiến thuyền siêu cấp bị tổn hại sẽ là tổn thất rất lớn đối với họ. Mặt khác với đòn tấn công cường độ cao vừa rồi, chiến thuyền của họ đã tiêu hao rất nhiều.

"Rõ!"

Sáu chiếc chiến thuyền nhanh chóng rút lui.

"Vù vù!"

Có rất nhiều cao thủ đế quốc Thần Long thầm thở phào nhẹ nhõm.

Vẻ mặt Mông Nghị sa sầm lại.

Trong khu vực vài cây số bị chiến thuyền đế quốc Kền Kền tấn công, họ đã phải bỏ lại rất nhiều thi thể, vô số thi thể khác đã bị nổ tung thành tro bụi. Nếu họ trực tiếp đuổi giết đến bờ biển thì tổn thất sẽ càng lớn hơn nữa.

"Hãy thống kê số lượng thương vong."

Mông Nghị chua xót nói, trong mắt hắn lộ vẻ đau khổ, hắn biết sẽ

có thương vong rất lớn, lại không nghĩ sẽ lớn đến mức này.

Chiến thuyền siêu cấp của đế quốc Kền Kền có thể bay, điều này vượt qua phỏng đoán của hắn.

Chiến thuyền siêu cấp của đế quốc Kền Kền nặng khoảng ba bốn ngàn tấn, nhưng bên trong bố trí nào là Trận Phòng Ngự, Trận tấn công, Trận Phá Thủy,… và rất nhiều trận pháp khác. Hơn nữa, ở phía trên còn có Trận Phù Không, độ khó tăng lên không chỉ một chút. Ít ra hiện tại đế quốc Thần Long vẫn chưa đạt được kỹ thuật như vậy.

"Vâng, tướng quân."

Một tướng quân bên cạnh Mông Nghị nhỏ giọng đáp.

Sau nửa tiếng, số lượng thống kê thương vong đã có.

"Đọc lên!"

Mông Nghị ra lệnh.

"Tướng quân, đế quốc Kền Kền có tổng cộng bốn mươi vạn người tấn công, trong đó tử vong hai mươi ba vạn, ngoài ra chúng ta còn bắt sống một vạn năm ngàn người. Chiến sĩ bên ta tử vong hơn hai vạn ba ngàn bảy trăm người, đa số đều chết trong cuộc tấn công cuối cùng của chiến thuyền đế quốc Kền Kền."

Tướng quân đứng trước mặt Mông Nghị báo cáo.

Vẻ mặt Mông Nghị vô cùng khó coi. Thương vong kẻ địch gấp mười lần họ, nhưng hắn vẫn cảm thấy vô cùng tức giận, tại sao quân đoàn Tu La tổn thất nhiều như vậy chứ? Khi đánh đế quốc Hắc Hổ, nước Thiên La, đế quốc Huyết Anh thương vong cộng lại cũng không bằng được lần này.

"Tướng quân, chúng ta không tính là thất bại, chúng ta vẫn thắng!"

Mông Nghị cười khổ:

"Tuy rằng thắng, nhưng tổn thất quá lớn."

"Tướng quân, dù sao đế quốc Kền Kền cũng là quốc gia hùng mạnh nhất, chúng ta có thành quả như vậy đã rất tốt rồi. Chiến thuyền siêu cấp của họ lại có khả năng bay lên, điều này sao có thể đoán trước được chứ."

Vẻ mặt Alexander ở đế quốc Kền kền bên này càng thêm khó coi.

Bốn mươi vạn người tấn công, chỉ trong thời gian ngắn đã tổn thất hai mươi mấy vạn. Lúc trước hắn còn muốn chấm dứt chiến tranh sớm một chút, đến lúc đó trở về ăn lễ Thiên Thần. Bây giờ thì tốt rồi, có rất nhiều người trực tiếp đi gặp Thiên Thần.

…

…

"Tướng quân, chúng ta làm sao bây giờ?"

Bên cạnh Alexander, một tướng quân của đế quốc Kền Kền khàn giọng nói.

Kết quả như vậy là điều họ chưa bao giờ nghĩ tới. Đế quốc Kền Kền hoành hành bá đạo trăm năm, khi đối phó với các quốc gia khác, giống như là gió thu quét lá rụng. Dĩ nhiên, từ trước đến nay chưa từng có nước nào hùng mạnh như họ.

Sắc mặt Alexander âm trầm vô cùng.

Chương 928 - Đế Quốc Kền Kền

"Đều do Tiêu Phàm và nước H, làm sao chúng ta biết những vũ khí kia gây tổn thất nặng như vậy chứ."

Mọi người chung quanh đều im lặng, lúc này có trách cứ cũng vô dụng.

"Tướng quân, không bằng trước tiên chúng ta cứ lui đến đảo khác. Về mặt hải quân, chúng ta vẫn đang chiếm ưu thế tuyệt đối."

Một lúc sau, một trong số các cao thủ đề nghị.

"Ừm."

Alexander gật đầu

"Thủy sư phong tỏa mặt biển, không được để họ chạy thoát, ta đây nhất định phải giết chết họ!"

Hơn hai trăm ngàn người chết, nhưng Alexander vẫn tàn nhẫn để mặc.

...

Hai giờ sau, đám người Mông Nghị tính toán xong chi tiết số liệu, Dương Lâm cầm theo báo cáo chiến sự trở về Thần Đô.

"Tham kiến bệ hạ, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế."

Dương Lâm quỳ xuống đất, dập đầu.

Tiêu Hải trầm giọng nói:

"Đứng lên đi, chiến cuộc không thuận lợi sao?"

Hắn nhìn ra sắc mặt của Dương Lâm không được tốt lắm.

Dương Lâm đứng dậy, hít sâu một hơi mới trình bày:

"Bệ hạ, chúng ta có hơn hai mươi ngàn người chết, tổn thất vô cùng nghiêm trọng. Đội quân đế quốc Huyết Anh chúng ta nắm trong tay tử vong năm sáu ngàn người."

Sắc mặt Tiêu Hải lập tức thay đổi, hắn siết chặt nắm đấm.

"Bên đế quốc Kền Kền thì sao?"

Dương Lâm tiếp tục đọc báo cáo:

"Đế quốc Kền kền có bốn trăm ngàn người lên bờ tác chiến, chết hai trăm ba mươi ngàn, bị chúng ta bắt sống mười lăm ngàn người."

Tiêu Hải thở phào nhẹ nhõm. Thương vong của kẻ địch gấp mười lần họ.

Dựa theo những trận chiến trước đó, có thể coi đây là đại thắng. Chỉ là, với kết quả chiến đấu như vậy, Tiêu Phàm không hài lòng lắm. Trước kia, khi chống lại đế quốc Hắc Hổ, nước Thiên La cũng đồng dạng, trong một trận chiến chỉ chết mấy trăm người, đôi khi quá lắm thì một hai ngàn người, nhưng bây giờ lại tăng đến hơn hai chục ngàn người.

"Tại sao lại thương vong nhiều như vậy, Mông Nghị đang làm gì vậy hả?"

Tiêu Hải nghiêm giọng hỏi.

Dương Lâm vội đáp:

"Bệ hạ, kẻ địch phân tán, không thể dễ dàng sử dụng bom, đối đầu trực diện thì thương vong của chúng ta nhất định sẽ lớn hơn nữa. Nhưng mà, đây chỉ là thứ yếu, thương vong cuối cùng mới là chính. Sáu chiếc chiến thuyền của đế quốc Kền Kền có khả năng bay, chúng tiến vào lục địa bảy tám dặm. Vốn dĩ người của chúng ta cách bờ biển có mấy dặm, ở ngoài phạm vi tấn công của chiến thuyền họ, nhưng cuối cùng chiến thuyền của họ lại bay được. Chúng ta bị tập kích trở tay không kịp, rất nhiều người bị chiến thuyền của họ đánh giết."

Trong mắt Tiêu Hải lộ ra vẻ khiếp sợ. Thế mà chiến thuyền của đế quốc Kền Kền lại có thể bay được, hắn không biết bí mật lớn như vậy thì các quốc gia khác càng không thể biết.

Chiến thuyền siêu cấp có thể bùng phát ra uy lực cấp bậc Võ Đế viên mãn, họ tiến vào lục địa mấy dặm, phạm vi tấn công mở rộng về trước. Khi gặp phải đòn tấn công cấp bậc Võ Đế viên mãn, nhiều người trong số họ chắc chắn sẽ lập tức bị giết ngay.

"Bệ hạ, nói đến đây, vận khí của chúng ta cũng coi như tốt. Tướng quân Mông Nghị để kỵ binh tấn công trước, nếu tất cả chúng ta đều ở gần bờ biển..."

Dương Lâm nghĩ tới mà sợ.

Tiêu Hải gật đầu, may là quân địch vẫn chưa vững vàng, nếu để hắn chỉ huy, dù phe mình bị tổn thất nặng, hắn cũng sẽ nhịn

không hành động ngay, mà đợi đến cuối cùng mới cho kẻ địch một "bất ngờ lớn".

"Ngươi nói cũng đúng. Đế quốc Kền Kền giấu bí mật lớn như vậy, may mà chỉ có bấy nhiêu người chết, hơn nữa trận chiến này, người thua cũng không phải là chúng ta."

Bên họ có hơn hai chục ngàn người chết, đế quốc Kền Kền chết hơn hai trăm ngàn. Họ là người thắng, hơn nữa còn là toàn thắng.

"Còn ngựa chiến thì sao?"

Tiêu Hải dò hỏi.

Ngựa chiến ảnh hưởng rất lớn đến sức chiến đấu của họ.

Dương Lâm nói:

"Chúng ta thu giữ được mười lăm ngàn con ngựa chiến, tổn thất cũng gần như vậy, bên kia vẫn còn ba chục ngàn binh sĩ Tu La thiết kỵ."

Tiêu Hải khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nhiều Tu La thiết kỵ như vậy có thể bảo đảm tính cơ động, bất kỳ kẻ địch từ nơi đâu đổ bộ xuống cũng sẽ gặp phải tấn công.

"Còn các cao thủ hàng đầu thì sao?"

Tiêu Hải hỏi tiếp.

Dương Lâm trầm giọng đáp:

"Bệ hạ, chúng ta có hai cao thủ cấp bậc Võ Đế chết trận, kẻ địch có ba cao thủ cấp bậc Võ Đế chết trận, cấp bậc Võ Hoàng thì chúng ta chết hai mươi lăm người, quân địch chết hai mươi bảy người, Võ Vương chúng ta chết tám mươi ba người, quân địch là chín mươi hai người."

Tổn thất này không hề thấp đối với cả hai phe.

Nếu ban đầu bọn Dương Lâm không giết một cao thủ cấp bậc Võ

Đế, nói không chừng phe đế quốc Thần Long còn có thể chiếm thế thượng phong.

"Vì sao chúng ta không kéo rộng khoảng cách? Chúng ta nhiều cao thủ hơn mà."

Tiêu Hải cau mày.

"Bệ hạ, quả thật chúng ta có nhiều cao thủ hơn, nhưng kẻ địch lại sử dụng các loại bảo vật khác nhau để tăng cường thực lực. Họ còn có những con rối sở hữu sức chiến đấu mạnh mẽ."

Chương 929 - Thư Xin Lỗi

Tiêu Hải thở dài:

"Đế quốc Kền Kền không hổ là đệ nhất đế quốc từ trước tới nay, không nên xem thường thực lực của họ. May là chúng ta chuẩn bị đầy đủ, nếu không sẽ thua thiệt lớn."

Dương Lâm gật đầu, quả thật là vậy.

Nếu không chuẩn bị đầy đủ cao thủ hàng đầu, họ sẽ bị thiệt hại lớn về mặt này. Nếu họ không có nhiều cao thủ, kẻ địch có thể phân ra không ít cao thủ phối hợp binh lính bình thường, thế thì hiệu quả của bom nổ sẽ bị kém đi. Chôn bom dưới đất rất dễ bị phát hiện, hiệu quả của súng cối và những thứ khác sẽ giảm đi nhiều.

"Bệ hạ, đây là thư xin lỗi của tướng quân Mông Nghị."

Dương Lâm có hơi do dự, lấy một phong thư từ trong không gian bảo vật ra. Tiêu Hải nhận lấy rồi nhanh chóng đọc thư.

"Liều lĩnh. Bên ta chết hơn hai chục ngàn người, kẻ địch chết hai trăm mấy chục ngàn người, nếu trẫm xử phạt hắn các tướng sĩ còn tưởng rằng chúng ta đã bị đánh bại. Ngươi trở về nói với hắn, cứ đánh thật tốt cho trẫm, trẫm tin tưởng hắn! Đánh thắng trận trẫm sẽ khen thưởng, chờ họ về triều lại tính tiếp."

Tiêu Hải nghiêm giọng nói.

Dương Lâm đáp ngay:

"Vâng, bệ hạ."

Tiêu Hải lại chậm rãi nói tiếp:

"Bảo hắn không cần đặt gánh nặng trong lòng, đánh giặc thì làm sao không chết người? Nhưng sau này phải cẩn thận hơn, dù sao chúng ta phải đối phó cũng là đế quốc Kền Kền, là lãnh chúa kỳ cựu!"

Dương Lâm gật đầu. Tiêu Hải khoát tay một cái, Dương Lâm nhanh chóng cáo lui rời đi.

Không bao lâu sau, Tiêu Hải triệu tập mười mấy đại quan lớn tới. Hắn nói lại tình hình cho những đại quan này nghe.

"Bệ hạ, chiến thuyền của đế quốc Kền Kền có thể bay, điều này sẽ tạo thành áp lực với các quốc gia khác, có thể sẽ có quốc gia liên minh với họ!"

Tể tướng Đỗ Thanh Tuyền trầm giọng nói.

Một đại thần khác tiếp lời ngay sau đó:

"Nếu sáu chiến thuyền siêu cấp bay được, thì bảy chiếc chiến thuyền siêu cấp còn lại rất có khả năng cũng có thể bay. Vấn đề quan trọng bây giờ là, chiến thuyền hạng nhất của họ có thể bay hay không? Nếu như có thể, họ sẽ trở thành mối đe dọa lớn hơn cho chúng ta."

Tiêu Hải trầm ngâm:

"Xác xuất chiến thuyền hạng nhất bay được không cao. Chúng ta đang giữ chiến thuyền hạng nhất của đế quốc Kền Kền, nhưng không tìm thấy trận pháp nào đặc biệt ở trên. Lập tức liên lạc với sứ giả của các quốc gia khác, nếu các quốc gia kia liên minh với đế quốc Kền Kền, đến lúc đó đừng trách trẫm lòng dạ ác độc."

Chiến thuyền hàng đầu của đế quốc Kền Kền có thể bay, đế quốc

Thần Long không cách nào sở hữu được loại kỹ thuật này trong thời gian ngắn, nhưng một số quốc gia khác có thể có ý tưởng khác. Dưới sự uy hiếp dụ dỗ của đế quốc Kền Kền, nhất định sẽ có quốc gia đồng ý cấu kết với đế quốc Kền Kền. Những gì họ cần làm chính là cố gắng giảm bớt các quốc gia có ý định như vậy lại.

…

Hoàng cung của đế quốc Kền Kền.

"Bệ hạ, tiền tuyến báo cáo tình hình chiến đấu."

Cao thủ cấp bậc Võ Đế đến trước mặt hoàng đế của đế quốc Kền Kền.

"Chúng ta thắng hay thua?"

Hoàng đế Morgan Đại đế của đế quốc Kền Kền trầm giọng hỏi.

"Bệ hạ, chúng ta tiêu diệt được hơn ba vạn kẻ địch!"

"Tốt, rất tốt!"

Cao thủ cấp bậc Võ Đế trước mặt Morgan Đại đế còn chưa dứt lời, hắn đã vui mừng nói lớn:

"Còn thương vong bên phía chúng ta thì thế nào?"

"Bệ hạ, chúng ta... chúng ta đã chết hai mươi mấy vạn người."

"Hả?"

Nụ cười trên mặt Morgan Đại đế đột nhiên cứng đờ.

Khá lắm, giết chết hơn ba vạn địch nhân, kết quả lại bị giết hai mươi mấy vạn người. Hoá ra người của đế quốc Kền Kền lại thất bại thảm hại.

"Báo cáo ở đâu?"

Sắc mặt Morgan Đại Đế lập tức tối sầm lại.

"Bệ hạ, ở đây..."

Chẳng mấy chốc sau khi Morgan Đại đế xem xong báo cáo chiến đấu, sắc mặt của hắn càng thêm khó coi.

Kẻ địch chết hơn ba vạn, còn bao gồm cả đội quân của đế quốc Huyết Anh, tức là thực tế chỉ hơn hai vạn người chết. Với quan hệ giữa đế quốc Thần Long và đế quốc Huyết Anh, đừng nói đội quân của đế quốc Huyết Anh chết mấy ngàn, có chết toàn bộ họ cũng không tiếc nuối.

"Truyền lệnh, gọi các tướng, Tả tướng, Hữu tướng đến bàn bạc!"

Morgan Đại đế lạnh giọng nói.

Những người được yêu cầu nhanh chóng đến hoàng cung, sau khi xem xong báo cáo chiến sự sắc mặt của họ đều vô cùng khó coi. Rõ ràng đế quốc Kền Kền họ thua lớn. Bên phía họ có tận bốn mươi vạn người, nhưng đế quốc Thần Long chỉ có mười hai vạn.

Kết quả tệ nhất mà họ tưởng tượng là đánh nhau với đế quốc Thần Long, bị mười hai vạn binh lính đánh trả, người của đế quốc Thần Long đều sẽ bị tiêu diệt. Hiện thực này so với tưởng tượng sai lệch quá lớn. Số người chết của họ quá nhiều, hơn nữa đều do người của đế quốc Huyết Anh giết chết, trong khi tỷ lệ người của đế quốc Huyết Anh ngã xuống rất thấp.

"Bệ hạ, chiến thuyền siêu cấp của chúng ta có thể bay. Hiện tại điều này đã bị bại lộ, chúng ta cần phải có hành động chèn ép một số quốc gia. Yêu cầu họ phải đưa ra lựa chọn, nếu tiếp tục gió chiều nào theo chiều ấy thì chúng ta buộc phải ra tay xử lý."

Tả tướng trầm giọng nói.

Chương 930 - Ông Nội

Hữu tướng cũng tiếp lời:

"Không sai, tuy trận chiến này chúng ta thua, nhưng Thủy sư của chúng ta vẫn có ưu thế rất lớn. Chúng ta còn yếu về mặt lục quân, nhưng một số quốc gia khác lại sở hữu rất lục quân hơn! Chúng ta phải dùng thủ đoạn cứng rắn để khiến họ phải đầu hàng."

Morgan Đại đế trầm giọng:

"Vậy các ngươi lập tức hành động đi, trẫm muốn thấy ít nhất ba quốc gia cùng với chúng ta liên hợp hành động!"

"Vâng, bệ hạ!"

Một số đại thần đồng thanh đáp.

Tướng tả lại nói:

"Bệ hạ, có phải chúng ta nên hành động ở nước H không? Chúng ta đã có mấy cao thủ rồi."

Nước M khống chế linh huyệt cấp SS cho nên hiện giờ đế quốc Kền Kền có bốn đại Võ Tông, cũng chính là nhân vật cấp SSS đã qua bên đó. Nhiệm vụ bây giờ của họ là thu thập thông tin bên phía Trái Đất. Hơn nữa, những cao thủ này ở bên đó cũng là một loại uy hiếp đối với nước M.

Morgan Đại đế lạnh lùng nói:

"Truyền mệnh lệnh, bảo họ làm chút chuyện cảnh cáo nước H. Nếu như nước H không tạm dừng hành động, chúng ta sẽ gây ra động tĩnh lớn hơn nữa ở nước H!"

"Vâng, bệ hạ."

...

"Cốc cốc cốc!"

Trong biệt thự huyện Lôi Sơn, chiếc kính bên cạnh Tiêu Phàm bị gõ vang.

"Ông nội."

Tiêu Phàm ngẩng đầu trông thấy Tiêu Hải trong kính.

Vẻ mặt Tiêu Hải khá nghiêm túc.

"Cháu ngoan, ở đế quốc Huyết Anh bên kia, chúng ta đánh một trận với đế quốc Kền Kền. Phe ta chết hơn hai vạn người, thương

vong nặng nề."

Tiêu Hải trầm giọng.

Mặt Tiêu Phàm lập tức biến sắc.

"Còn kẻ địch thì sao?"

Tiêu Hải nói tiếp:

"Đế quốc Kền Kền chết hai mươi mấy vạn người."

Tiêu Hải vừa dứt lời, Tiêu Phàm còn tưởng rằng họ thua lớn.

"Ông nội à, không đến mức đó đâu. Với thực lực của chúng ta ở bên kia, dù cứng đối cứng, cũng sẽ không chết nhiều người như vậy."

Tiêu Phàm có hơi nghi hoặc hỏi lại.

Hắn rất rõ chiến lực của quân đoàn Tu La, binh lính chọn ra đều là quân tinh nhuệ. Ba năm gần đây quân đoàn Tu La thường xuyên chiến đấu, luyện tập cũng rất cố gắng, làm sao mà những binh lính kỳ cựu của đế quốc Kền Kền có thể sánh được?

Binh lính của đế quốc Kền Kền đến từ rất nhiều nơi, Thủy sư cũng ở trong đó, sức chiến đấu nhất định kém hơn không ít.

Hơn nữa, họ còn có đủ loại bom khác nhau.

"Chiến thuyền siêu cấp của họ có thể bay! Nhưng trước mắt tốc độ không nhanh, cũng chỉ chừng năm mươi km/h. Khả năng cao là tốc độ chỉ đạt được như vậy thôi."

Tiêu Hải nói.

Tiêu Phàm hít sâu một hơi. Khá lắm, chiến thuyền hạng nhất có thể bay. Kể từ giờ những chiến thuyền siêu cấp này có thể đe dọa tình hình trong nước của đế quốc Thần Long.

"Hơn nữa cứ như vậy, lực uy hiếp của đế quốc Kền Kền đối với một số quốc gia còn lại cũng sẽ tăng lên, có quốc gia khả năng sẽ

nhịn không được. Cháu ngoan, ông nội vốn nghĩ có lẽ sẽ nhanh chóng kết thúc chiến tranh với đế quốc Kền Kền. Bây giờ xem ra phải tốn nhiều thời gian hơn."

Tiêu Phàm mỉm cười.

"Ông nội, dù sao lâu nay đế quốc Kền Kền cũng là đế quốc đệ nhất, tình hình thực lực bên trong như vậy cũng bình thường. Trận này chúng ta không thua, hơn nữa còn là thắng lớn."

Tiêu Hải gật đầu:

"Cháu ngoan, đế quốc Kền Kền chết hai mươi mấy vạn người, họ chắc chắn đang cực kỳ tức giận, có khả năng cao là sẽ trả thù nước H."

Vẻ mặt Tiêu Phàm nghiêm trọng giây lát, rồi hắn gật đầu.

"Điều này rất có thể xảy ra."

"Cháu ngoan, lần này ông nội đưa cho ngươi một con Linh Khuyển Võ Vương trung kỳ, khứu giác của nó rất lợi hại. Ngươi hãy dùng nó cho tốt."

Ánh mắt Tiêu Phàm sáng lên.

Suy xét của Tiêu Hải không tồi, có một Linh Khuyển cấp bậc Võ Vương thì trước khi hành động kẻ thù phải suy nghĩ rõ ràng, nếu không họ chắc chắn sẽ phải chết.

"Vâng, ông nội."

Tiêu Phàm gật đầu đáp, hắn nhanh chóng mở đường hầm linh huyệt, không bao lâu Tiêu Hải đã đưa Linh Khuyển Võ Vương trung kỳ tới.

"Gâu gâu!"

Linh Khuyển xuất hiện sủa to hai tiếng về phía Tiêu Phàm, sau đó nó cúi đầu trước mặt Tiêu Phàm.

"Sau này ta gọi ngươi là Vượng Tài được không?"

Tiêu Phàm ngồi xổm xuống, sờ đầu Linh Khuyển hỏi.

"Gâu gâu..."

Linh Khuyển liên tục lắc đầu. Nó hiểu tiếng nước H, dù Tiêu Phàm là chủ nhân, cũng không thể đặt tên cho nó như vậy, tên này sẽ làm mất đi thân phận cao quý của nó.

"Nói giỡn với ngươi thôi, nhìn ngươi lớn lên rất cường tráng, gọi ngươi là Khiếu Thiên là được rồi."

Tiêu Phàm cười nói.

Trong mấy con Linh Khuyển được đưa tới, nó là con linh khuyển uy mãnh nhất, cái đầu của nó lớn như đầu của hổ Đông Bắc vậy.

"Gâu gâu!"

Linh Khuyển gật đầu, nó rất hài lòng với cái tên Khiếu Thiên này.

Trong kính, Tiêu Hải cười nói.

"Cháu ngoan, khứu giác của Khiếu Thiên vô cùng lợi hại, lực chiến của nó cao hơn tu vi một chút. Tu vi của nó là Võ Vương trung kỳ, nhưng lực chiến lại đạt tới Võ Vương hậu kỳ."

Tiêu Phàm gật đầu, hắn quả thật cũng cần phải mạnh tay.

Tuy rằng Hắc Vương họ có thể thắng được người tiến hóa cấp SSS, nhưng sự chênh lệch không nhiều như trước kia. Nếu như kẻ địch đông thì chúng nó cũng không gánh nổi.

Chương 931 - Liên Lạc

"Ông nội, trong kho hàng có rất nhiều đồ, ta chuyển cho ngươi."

Tiêu Phàm nhanh chóng đi vào trong kho hàng.

Quốc gia tăng cường viện trợ, mỗi ngày đều có rất nhiều xe liên tục đưa đồ tới, đồ trong kho hàng đều bị chất đầy. Những thứ này đều là cơ sở nền móng công nghiệp của đế quốc Thần Long trong

tương lai.

Tiêu Phàm đẩy tấm kính khổng lồ đi tới, đồ vật trong kho hàng lần lượt biến mất.

Chờ truyền toàn bộ qua xong, sắc mặt Tiêu Hải đã thoáng tái nhợt. Chủ yếu là vì truyền Khiếu Thiên tới nên Tiêu Hải đã tiêu hao khá nhiều.

"Cháu ngoan, năm ngày sau vẫn liên lạc ở đây."

Tiêu Hải nói xong lập tức biến mất.

Tiêu Phàm chụp ảnh Khiếu Thiên gửi kèm theo dòng chữ lên Douyin.

"Nhóm bạn bè thân thiết, sủng vật mới của ta, thực lực Võ Vương hậu kỳ, khứu giác rất mạnh, am hiểu truy sát vạn dặm, các ngươi cảm thấy như thế nào hử?"

…

Mới chớp mắt thôi mà đã hai ngày trôi qua.

Tại phòng nghỉ của Tiêu Phàm.

"Đùng đùng đùng."

Người bên ngoài vội vàng đập cửa phòng.

Mộ Dung Điệp bước ra mở cửa, bên ngoài là quản gia của phủ thái tử.

"Tiểu Điệp cô nương, Tiêu Hầu có ở đây không? Hai vị Đan Đế đã tới phủ Thái tử và họ muốn đến đây."

Quản gia vội vàng nói.

Tiêu Phàm từ trong phòng bước ra bảo:

"Vương quản gia, ý là bây giờ chúng ta cần ra ngoài đón họ à?"

Quản gia liền đáp:

"Hai người không cần ra đón tiếp, chỉ là họ đã vào phủ, chốc nữa sẽ tới đây. Hai người nên chỉnh đốn lại quần áo, phòng ốc, lát nữa nói chuyện thì chú ý một chút, đừng đắc tội mấy người họ."

Tiêu Phàm quay đầu ra sau nhìn, thầm nghĩ Mộ Dung Điệp và những người khác đã dọn phòng rất sạch sẽ rồi, không cần phải dọn gì nữa.

"Tiểu Điệp, ngươi ra nói với Tiểu Vũ tạm thời ngừng tu luyện lại một lát."

Tiêu Phàm nhìn Mộ Dung Điệp nói.

Lúc này Mộ Dung Vũ đang chăm chỉ tu luyện, hai người họ bình thường đều thay phiên nhau tu luyện.

"Vâng, chủ nhân."

Sau đó Mộ Dung Điệp nhanh tay đánh thức Mộ Dung Vũ.

Không lâu sau, Hứa Thanh Tuyền, Trần Huyền cùng những người khác đã đi vào trong sân. Thái tử khép nép đứng kế bên mấy người họ. Do là Đan Đế nên địa vị của họ cao vô cùng, đến Thái tử cũng phải cung cung kính kính hầu hạ.

Sau lưng Tần Hiên là chiêm sự Phùng Tích Niên và chiêm sự Thẩm An.

"Bái kiến điện hạ."

"Kính chào hai vị tiền bối."

Tiêu Phàm ra sân hành lễ.

"Miễn lễ."

Tần Hiên lạnh nhạt đáp.

"Tiêu Phàm, hai vị tiền bối đến gặp ngươi và các nàng, các ngươi nhớ nhiệt tình chào đón."

"Vâng."

"Mời điện hạ và hai vị tiền bối vào trong."

Sau đó mấy người Tần Hiên nhanh chóng vào trong, còn Phùng Tích Niên và Thẩm An thì đứng chờ bên ngoài.

"Chiêm sự đại nhân, Tiêu Phàm cũng lợi hại thật, vừa mới lên tới lục phẩm mà hai vị Đan Đế đại nhân đã đến tìm hắn."

Hắn nhẹ giọng nói. Phùng Tích Niên vội đáp:

"Theo ta được biết thì hai vị Đan Đế đó tới tìm các nàng Mộ Dung, hình như trước kia họ có quan hệ với gia tộc Mộ Dung."

Thẩm An nghe xong như đang có điều suy nghĩ:

"Ta thấy cái viện này cũng chẳng to mấy, hay Thái tử điện hạ và Tiêu lục phẩm đổi một cái viện khác lớn hơn đi?"

Hứa Thanh Tuyền quan sát bốn phía rồi nói. Nhưng Tiêu Phàm lại cảm thấy nó khá to, mấy trăm mét vuông lận. Nhưng nếu so với phủ của họ thì có hơi nhỏ thật.

Tiêu Phàm nói ngay:

"Lão Hứa, thật ra chỉ có ta, Tiểu Điệp và Tiểu Vũ ở nên cũng không cần phủ to làm gì. Vả lại ở đây quen rồi nên cũng không có ý định đổi."

Trần Huyền nghe vậy liền ho nhẹ vài cái.

"Tiêu Hầu à, thật ra hôm nay chúng ta đến là muốn dẫn tỷ muội Mộ Dung đi. Nếu các nàng đi theo chúng ta thì sẽ được học đan thuật, còn nếu các nàng muốn học những thứ khác thì chúng ta cũng có thể đề cử các nàng."

Mộ Dung Điệp nghe vậy, mặt liền biến sắc, còn Mộ Dung Vũ thì vội vàng nói:

"Thưa tiền bối, ta không nghĩ sẽ rời khỏi chủ nhân, chúng ta ở bên chủ nhân cảm thấy rất tốt."

Mộ Dung Điệp cũng thuận theo tiếp lời:

"Tiền bối, tâm ý của ngài bọn ta đều rất cảm kích, nhưng bọn ta chỉ muốn ở bên chủ nhân. Vả lại nhờ có chủ nhân mà tu vi của hai người bọn ta tăng lên rất nhiều."

Tần Hiên lúc này mới chú ý tới tu vi của hai người, không giấu nổi kinh ngạc:

"Không phải mấy ngày trước ngươi chỉ tới Thiên Cương trung kỳ sao? Vậy mà bây giờ đã tới Thiên Cương viên mãn rồi?"

Mộ Dung Điệp vội hành lễ đáp:

"Bẩm điện hạ, lúc trước ta cùng muội muội được giác ngộ cùng một lần. Ta từ Thiên Cương trung kỳ đến đầu Thiên Cương viên mãn, còn muội muội ta thì đã lên được Thiên Cương hậu kỳ."

Hắn lại được một phen bất ngờ, tiếp tục hỏi:

"Các ngươi giác ngộ cùng một lần?"

Mộ Dung Điệp gật đầu.

"Vâng, đúng vậy thưa điện hạ. Do ta và muội muội có thần giao cách cảm nên mới có thể cùng giác ngộ. Hôm đó muội muội gặp nguy hiểm, ta có thể cảm nhận được."

Chương 932 - Đồng Ý

Tần Hiên cũng biết việc Mộ Dung Vũ bị tấn công nên khẽ gật đầu. Hứa Thanh Tuyền nghe xong, cảm thấy hơi khó hiểu.

"Mộ Dung Vũ bị tấn công? Khi nào, cụ thể ra sao?"

Đan Đế đã từng bảo hắn rằng nếu các nàng xảy ra chuyện thì hai người họ chắc chắn sẽ không để hắn yên. Nên Tần Hiên nghe Thanh Tuyền hỏi xong liền đáp.

"Thời gian đó Tiêu Phàm có đắc tội hộ gia đình kia, hộ gia đình đó muốn báo thù Tiêu Phàm nên mới ra tay với Mộ Dung Vũ trước. Mà vì họ đã phạm vào tội xúc phạm đế quốc nên đã bị trừng trị."

Hứa Thanh Tuyền nghe xong thì khẽ gật đầu.

"Mộ Dung Điệp, Mộ Dung Vũ, hai người chắc chắn không theo chúng ta? Nếu theo chúng ta thì hai người sẽ có điều kiện tu luyện tốt hơn ở đây nhiều, tương lai các ngươi càng rộng mở hơn, các ngươi chỉ cần gật đầu, Tiêu Phàm chắc chắn sẽ đồng ý."

Dù vậy Mộ Dung Diệp và Mộ Dung Vũ vẫn kiên quyết lắc đầu.

"Tiền bối, chúng tôi cảm tạ tâm ý của hai vị, nhưng bọn ta chỉ muốn bên chủ nhân, chủ nhân đối với bọn ta rất tốt. Chủ nhân vừa nhẹ nhàng lại còn giúp chúng tôi tu luyện."

Mộ Dung Điệp vừa dứt lời, Mộ Dung Vũ thêm vào ngay:

"Thưa hai vị tiền bối, chúng tôi tuyệt đối sẽ không rời xa chủ nhân!"

Dù cho Tiêu Phàm có sử dụng khế ước hay không thì các nàng cũng sẽ không đi. Hứa Thanh Tuyền cùng Trần Huyền nhìn nhau nghĩ, dù cho bây giờ nói gì thì chắc chắn các nàng đều sẽ không đi.

Sau đó, Trần Huyền nhìn về phía Tần Hiên nói:

"Điện hạ có thể nể mặt ta giải khế ước nô tịch cho các nàng không?"

Tần Hiên nghe vậy liền đáp:

"Lão Trần yên tâm, ta sẽ phái người tới Xương vương phủ để đàm phán, chắc chắn sẽ không thành vấn đề."

Ba trăm năm trước, người mà tổ tiên Mộ Dung chém giết là thân thích của vua, con hắn sau này cũng chết, chỉ có cháu trai của hắn là còn sống, không ai khác chính là Hoàng tử Xương bây giờ.

"Được."

Trần Huyền cùng Hứa Thanh Tuyền gật đầu. Hứa Thanh Tuyền lại nói:

"Xin nhờ điện hạ nói với Hoàng tử Xương là ta nợ hắn một ân

tình."

Dù họ có là Đan Đế, nhưng người nọ dù gì cũng là Vương gia, nên phải chừa cho hắn chút mặt mũi.

"Được."

Tần Hiên gật đầu.

"Tiểu Điệp, Tiểu Vũ, các ngươi còn không mau cảm tạ hai vị tiền bối."

Tiêu Phàm lên tiếng. Các nàng vội vàng quỳ xuống.

"Đa tạ hai vị tiền bối."

Hứa Thanh Tuyền cùng Trần Huyền giúp họ giải trừ nô tịch, cái này quả thực đáng để các nàng quỳ xuống cảm tạ.

"Không cần đa lễ, mau đứng lên."

Hứa Thanh Tuyền phất tay. Một dòng nước ấm cứ thế chảy qua tim các nàng.

"Tiêu Phàm, ngươi là chủ nhân các nàng, ta mong sau này ngươi hãy đối xử tốt với các nàng một chút. Còn lệnh bài này cho ngươi."

Hứa Thanh Tuyền vừa nói xong thì một tấm lệnh bài nhanh chóng bay đến trước mặt Tiêu Phàm.

"Đây là lệnh bài của trưởng lão Dược Thần Cốc, nếu có ai gây sự với các ngươi thì chính là gây sự với Dược Thần Cốc chúng ta."

Hứa Thanh Tuyền nhàn nhạt nói.

Tần Hiên không giấu nổi kinh ngạc trong mắt, không khỏi ngạc nhiên khi Thanh Tuyền lại cho thứ này, vật đấy quyền lực biết bao nhiêu! Có cái này thì Thần Đế muốn nhắm vào Tiêu Phàm cũng cần cân nhắc lại, Dược Thần Cốc đâu phải dễ chơi.

Tiếp đó, Trần Huyền lại cười nói:

"Hứa đạo hữu, ngươi cho đồ tốt như vậy, ta mà không hơn thì khá

hẹp hòi rồi. Tiêu Phàm, cho ngươi."

Dứt lời liền ném cho hắn một chiếc nhẫn cổ kì lạ.

"Đây là nhẫn không gian, cũng không to lắm, chỉ bằng hai mét khối, nhưng đặc biệt là người bình thường cũng có thể dùng được."

Hai mắt Tiêu Phàm sáng lên. Cũng quá may mắn quá đi, hắn vừa vặn có không gian trong hệ thống. Nếu lấy đồ trong đó ra thì cũng khó giải thích, vừa hay lại có cái này!

"Đa tạ hai vị tiền bối. Ta hiểu ý tứ của hai người, ta nhất định sẽ đối xử tốt với các nàng."

Tiêu Phàm vội vàng nói.

Trần Huyền khẽ gật đầu.

"Ngươi nên nói được làm được, nếu ta biết ngươi tệ bạc với hai nàng ấy, ta chắc chắn sẽ tìm ngươi tính sổ."

…

Tại nước Hành Dương.

Trong thời gian ngắn tin tức về việc ** Solock giết người đã lan truyền rộng rãi.

"Ngu ngốc, sao tên khốn này dám lấy chuyện giết người ở nước Hành Dương của chúng ta để uy hiếp nước H?"

"Đồ con rùa rụt cổ, hắn ta thấy nước Hành Dương của chúng ta dễ bắt nạt ư?"

"Cao thủ của nước Hành Dương chúng ta đâu? Còn không mau làm thịt hắn ta!"

Trên internet của nước Hành Dương, vô số bình luận điên cuồng nhảy lên, mạng lưới internet rộng lớn, rất nhiều người nói năng điên cuồng.

Ngay sau đó, tin tức và video có liên quan được lan truyền cả khắp đất nước.

"Mẹ nó, đây là hành động chết tiệt gì thế này?"

"Ta nghĩ ta đã biết mưu tính của Tiêu tông sư khi hắn đăng video douyin ấy, hắn có thể nhận được thông tin về kẻ đang nhắm vào nước H."

"Hành động của mấy kẻ ở đế quốc Kền Kền đúng là rất cợt nhả, chưa nói đến Tiêu tông sư, cư dân mạng của bọn ta cũng đã tê liệt rồi, rốt cuộc bọn ta nên mắng ngươi hay khen ngươi đây?"

Rất nhiều cư dân mạng của nước H bàn luận về việc này.

Chương 933 - Một Ngày Đẹp Trời

"Tích tích!"

Tiêu Phàm nhận được cuộc gọi từ Khương Vạn Trần.

"Tiêu tông sư, cái tên ở nước Hành Dương ấy có phải do ngươi sắp xếp không? Nước Hành Dương đang gây áp lực với bọn ta, bảo bọn ta phải giải quyết vấn đề."

Khương Vạn Trần nói.

Tiêu Phàm nhướng mày:

"Họ uống nhầm thuốc ư? Gần đây ta đâu có làm phiền họ, đám người kia bị ngứa da phải không? Tên đó là người của đế quốc Kền Kền, đương nhiên không thể nào do ta phái tới được."

Khương Vạn Trần lại nói:

"Tiêu tông sư, tốt nhất là ngươi với Tô Ấu Vi nên ra mặt, đừng để mọi người nghĩ tên đó đã được ngài hoặc Tô Ấu Vi phái đến gây hỗn loạn. Năng lực đổi trắng thành đen của truyền thông nước ngoài rất ghê gớm."

Tiêu Phàm đáp:

"Được rồi, ta và Vi Vi đang đi ra ngoài mua pháo hoa. Kẻ đó phá hủy mất ngày đốt pháo hoa, vậy là mất ý nghĩa của ma hội rồi."

Khương Vạn Trần không biết nên nói gì.

"Tiêu tông sư, ta tới ngay đây. Chúng ta phải thảo luận cho xong cách đối phó trước sự uy hiếp của cao thủ đế quốc Kền Kền."

"Được rồi."

Sau khi cúp điện thoại, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi rời khỏi biệt thự, gần đó có một cửa hàng bán pháo hoa, bình thường không có bao nhiêu khách, nhưng bây giờ lại chật kín người.

"Tiêu tông sư, Tô nữ thần!"

"Tiêu tông sư, hai người cũng tới đây mua pháo hoa à?"

Vừa nhìn thấy Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi, mọi người vội vàng chạy tới chào hỏi.

Tiêu Phàm khẽ cười rồi nói:

"Hôm nay là một ngày đẹp trời, ta chỉ muốn đốt pháo hoa một chút thôi. May thay bọn ta đến nhanh không thì pháo hoa bị mua hết sạch mất."

"Ha ha!"

Mọi người bật cười theo.

Không lâu sau, hai người Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi mua xong thì rời đi.

"Bùm bùm! Bang bang!"

Tiếng pháo hoa nổ vang khắp mọi nơi, chuyện này không chỉ xuất hiện ở huyện Lôi Sơn mà nhiều nơi khác cũng vậy. Không phải mừng năm mới nhưng rất nhiều thành phố lớn đã cấm đốt pháo hoa vào thời gian này, tuy nhiên điều đó vẫn không thể ngăn cản được sự nhiệt tình của dân chúng. Cảnh sát cũng lười quản lý những hành vi ấy. mà có lẽ sau khi tan ca, họ cũng sẽ mua pháo

hoa để tự đốt.

"Khương cục trưởng, Chú Lục."

Hai ba giờ sau, Khương Vạn Trần đến chỗ của Tiêu Phàm, Lục Chí Viễn cũng đến cùng với tư cách là người đại diện của quân đội. Tất nhiên, họ không phải là những người duy nhất ở đây.

"Tiêu tông sư, đây là thông tin mà bọn ta có được, người đó tên là Solock, hắn ta đã giết hơn ba nghìn người ở nước Hành Dương. Năm phút trước hắn ta đã ra thông báo, nếu nước H của chúng ta không dừng truyền chiến thuyền sang dị giới thì hắn ta sẽ đến nước H để tàn sát. Đến lúc ấy người của nước H chúng ta sẽ chết nhiều hơn."

Vẻ mặt của Khương Vạn Trần trở nên cực kỳ nghiêm túc và nặng nề. Đây là sự khủng bố và uy hiếp cực kỳ đáng sợ, Solock đã giết hơn ba nghìn người tại nước Hành Dương, nên hắn ta hoàn toàn có thể giết người ở nước H.

Một người khác ở bên cạnh nói:

"Tiêu tông sư, ta là chuyên gia tâm lý học của Cục An toàn số 9. Theo chúng ta nghiên cứu thì xác suất hành động của hắn rất cao."

Lục Chí Viễn tiếp lời:

"Tiêu Phàm, nếu không xử lý chuyện này ổn thỏa thì đến lúc đó nước H chúng ta có khả năng sẽ có hơn nghìn người tử vong."

Tiêu Phàm cau mày:

"Cấp trên muốn đàm phán với họ?"

Khương Vạn Trần và những người khác gật đầu.

Lục Chí Viễn lại nói thêm:

"Chúng ta không thể tiếp tục chịu đựng sự uy hiếp dừng truyền chiến thuyền sang dị giới được, việc này không có lợi cho nước H chúng ta. Nhưng nếu cứ tiếp tục truyền chiến thuyền đi thì chắc chắn đế quốc Kền Kền sẽ gây náo loạn, đến lúc đó e là chúng ta

không phòng thủ được."

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

Thực lực của hắn mạnh hơn thực lực của đám Solock, nhưng nước H to lớn như thế thì họ phòng thủ thế nào được? Việc phòng thủ trọn vẹn là không thực tế chút nào cả.

Những người như Solock có thực lực cấp SSS, nếu bọn chúng giết người ở những nơi phố xá sầm uất thì có thể giết được hơn nghìn người chỉ trong thời gian ngắn. Dù sau này hắn có tiêu diệt được những kẻ giết người đó thì người chết vẫn không thể sống lại.

Nếu đám Solock ít người thì không sao, sau khi giải quyết xong thì không còn chuyện gì nữa, nhưng ngọn nguồn sinh lực của đế quốc Kền Kền lại đang liên tục truyền những kẻ như hắn tới đây. Trước mắt đã có một vài người xuất hiện, những kẻ này giết hàng chục nghìn người cũng không thành vấn đề.

"Chú Lục, ta không có ý kiến gì về việc đàm phán."

Tiêu Phàm suy nghĩ một lúc rồi nói.

Ông nội của hắn là hoàng đế, đương nhiên hắn mong sau này có thể truyền thật nhiều chiến thuyền sang đó, nhưng hắn không thể coi thường tính mạng của người dân nước H được.

"Phù."

Đám Khương Vạn Trần thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chương 934 - Xem Ai Tổn Thất Nhiều Hơn

Tiêu Phàm khẽ cười nói:

"Khương cục trưởng, biểu cảm đó của các ngươi là sao hả? Chẳng lẽ nghĩ ta quan tâm nhiều đến đế quốc Thần Long rồi bỏ mặc nước H của chúng ta sao?"

Khương Vạn Trần cũng cười:

"Tiêu tông sư, nếu ngài không bị thôi miên thì tất nhiên không ai lo lắng, chúng ta chỉ sợ ngài bị thôi miên thôi."

"Cao thủ ở dị giới không thôi miên được ta đâu, các ngươi yên tâm."

Tiêu Phàm nhếch môi cười đáp lại.

Đám Khương Vạn Trần lo lắng như thế là điều bình thường. Nếu hắn ngầm bị thôi miên thì hắn có thể chia cắt mình với đất nước ngay lập tức, đám Khương Vạn Trần vẫn chưa biết tình hình thực sự, còn Đại trưởng lão biết chuyện nhưng lại không nói ra.

"Chú Lục, Khương cục trưởng, ta nghĩ mình muốn một thứ."

Tiêu Phàm nói.

"Thứ gì?"

Lục Chí Viễn hỏi.

"Ta muốn một quả bom nguyên tử, loại có uy lực cực kỳ lớn để ta có thể cho bên kia xem trong quá trình đàm phán. Nếu họ dám gây náo loạn ở nước H chúng ta thì đành để đế quốc Kền Kền nhận lấy quả bom nguyên tử này vậy, để xem đến lúc đó ai tổn thất nhiều hơn."

Đám Lục Chí Viễn hơi khó xử.

Tiêu Phàm nói tiếp:

"Chú Lục, nếu ngươi thấy khó thì để ta đến nước M mượn một ít, đây cũng không phải là chuyện quá khó khăn."

Lục Chí Viễn ho nhẹ:

"Ngươi định cướp bom nguyên tử của nước M rồi khơi dậy cuộc chiến tranh bom nguyên tử với quy mô lớn à? Tốt hơn hết nên để quốc gia cho ngươi. Chúng ta sẽ nói chuyện với cấp trên trước."

Cao thủ như Tiêu Phàm vốn dĩ là một quả bom nguyên tử hình người, cho Tiêu Phàm mượn một quả bom nguyên tử để dùng cũng

không phải là không thể.

Ngay sau đó, đám Lục Chí Viễn lập tức xin chỉ thị từ cấp trên.

Nửa giờ sau, đám Lục Chí Viễn nhận được tin tức, cấp trên đã đồng ý, nhưng những quả nguyên tử này chỉ tạm thời cho Tiêu Phàm mượn dùng.

"Tiêu tông sư, bây giờ chúng ta liên lạc với bên kia nhé?"

Khương Vạn Trần nói.

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Không, đợi họ chủ động liên lạc với chúng ta! Ai mất kiên nhẫn mà chủ động liên lạc thì bên đó sẽ rơi vào thế bất lợi!"

Khương Vạn Trần có hơi lo lắng:

"Nếu họ ngầm làm bậy…"

Tiêu Phàm lạnh lùng cắt ngang:

"Nếu họ dám chém giết lung tung trên nước H của chúng ta thì không đàm phán nữa, chúng ta sẽ đánh đến cùng luôn."

…

Nước Hành Dương.

Solock đã bỏ trốn từ sớm, còn bên phía nước H vẫn luôn không trả lời, trong lòng của họ hơi hoảng hốt. Không phải Tiêu Phàm hoặc Tô Ấu Vi đang trên đường tới chứ?

"Chris, phải làm sao bây giờ? Bên phía nước H còn chưa liên lạc tới, giờ ta qua nước H giết người sao?"

Solock không nhịn được mà liên lạc với Chris.

Chris trầm giọng nói:

"Nước H hẳn đang chờ chúng ta chủ động tìm tới cửa, ngươi tiếp tục tạo áp lực cho nước H đi."

"Tiếp tục tạo áp lực như nào?"

"Trước kia ngươi làm như thế nào thì hiện giờ tiếp tục làm như vậy!"

Solock giật mình, thì ra là tiếp tục giết người ở nước Hành Dương. Chuyện này đơn giản, đừng bắt hắn đi nước H là được.

"Phụt! Phụt!"

Không lâu sau, Solock lại xuất hiện ra tay giết người một lần nữa, lần này hắn lựa chọn khu náo nhiệt, trong hai phút đã giết mấy ngàn người. Máu chảy thành sông.

"Hu hu…"

"Vì sao vẫn giết người nước Hành Dương chúng ta chứ."

"Uy hiếp nước H thì đi giết người nước H đi, giết người nước Hành Dương chúng ta là sao chứ?"

Rất nhanh, lại có rất nhiều bàn tán trên internet, chỉ là lần này, người mắng đám người Solock đã giảm mạnh. Sự tàn bạo của Solock khiến người ta quá khiếp sợ.

Vốn dĩ trên internet của nước Hành Dương đã có lời nói kêu đám dân mạng kiềm chế, nếu không có thể đám người Solock sẽ giết người lần nữa. Bây giờ thì giết người thật rồi.

"Chồng à, Solock lại giết người bên nước Hành Dương lần nữa rồi, có lẽ mục đích chính của hắn là uy hiếp nước H chúng ta thông qua sự chém giết này."

Tô Ấu Vi nói.

"Video đâu?"

Tô Ấu Vi nhanh chóng chiếu video lên TV, mấy người Tiêu Phàm và Khương Vạn Trần đều xem mấy video mà Tô Ấu Vi tìm được.

"Hình như lần này Solock còn giết nhiều người hơn."

"Họ hơi thảm."

Mấy người Khương Vạn Trần thảo luận, thần sắc họ đều tương đối buông lỏng. Nếu xảy ra chuyện như vậy ở nước H, họ sẽ vô cùng tức giận, nhưng ai bảo chuyện này xảy ra ở nước Hành Dương chứ?

"Cứ kệ, không cần để ý đến họ. Hoặc là họ cúi đầu tới tìm chúng ta trao đổi, hoặc là họ đến giết người, chỉ cần họ có lá gan này."

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói.

Mấy người Khương Vạn Trần gật đầu, chuyện này cũng không thể cúi đầu trước, bên nào cúi đầu trước, thì bên đó sẽ thiệt thòi lớn trên bàn đàm phán.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, đám người Solock nhận áp lực không nhỏ. Họ trông ngóng phía nước H liên hệ với họ, nhưng vẫn luôn không có động tĩnh gì.

"Chris, có phải thủ đoạn uy hiếp như vậy vô dụng hay không?"

Solock lại liên hệ một lần nữa.

Chương 935 - Chắc Chắn Sẽ Chết

"Không thể nào, nước H chắc chắn sẽ rất kiêng dè, chỉ là họ hi vọng chúng ta cúi đầu trước để chiếm thế chủ động."

Solock nói:

"Chris, vậy chúng ta tìm họ nhé? Cứ giằng co mãi như này, nói không chừng họ sẽ tìm tới tất cả chúng ta. Đến lúc đó diệt hết chúng ta thì xử lý như nào? Các ngươi ở nước M còn an toàn một chút, ta bên nước Hành Dương rất nguy hiểm, nói không chừng họ đã qua tới đây."

Chris cau mày, chẳng lẽ tới nước H giết người sao? Nhưng chỉ cần ra tay, hắn sợ sau đó sẽ không thể đàm phán được nữa, họ chắc chắn sẽ chết, đế quốc Kền Kền có thể cũng sẽ bị trả thù.

"Chúng ta liên lạc với nước H, nói với họ đi."

Chris hít sâu một hơi rồi nói.

"Được."

Solock thở phào một hơi.

"Solock, ngươi ở gần, ngươi qua đàm phán với họ đi, ngươi cứ yên tâm đi qua, họ chắc chắn sẽ không giết ngươi. Nếu như họ giết ngươi, sẽ có rất nhiều người nước H chôn cùng ngươi."

Solock: "..."

Hóa ra không phải bản thân hắn đi, đứng nói chuyện không đau eo.

"Solock, người bên nước Hành Dương là ngươi giết, lực uy hiếp của ngươi mạnh hơn, nếu bây giờ chúng ta không dám xuất hiện trên bàn đàm phán, chúng ta chắc chắn sẽ thiệt thòi không ít, hiểu chưa?"

Solock cắn răng nói:

"Sau này chuyện như này do ngươi làm đấy, phi."

Rất nhanh, mấy người Chris đã liên lạc với nước H.

Solock leo lên máy bay tiến về nước H.

Khương Vạn Trần nói:

"Tiêu tông sư, trước khi Solock lên máy bay tới Ma Đô, họ đã nói sẽ đàm phán với chúng ta ở Ma Đô, cuối cùng vẫn là họ lên tiếng trước. Địa điểm họ chọn là ở Ma Đô, ngươi cảm thấy sao?"

Tiêu Phàm khẽ gật đầu:

"Được thôi, ta và Vi Vi qua đó."

"Đi cùng nhau đi."

Khương Vạn Trần nói.

Hai ba giờ sau, đám người Tiêu Phàm đã đến Ma Đô,máy bay của Solock cũng nhanh chóng đáp xuống sân bay Ma Đô.

Nửa giờ sau, Solock đến chỗ mấy người Tiêu Phàm.

"Sao lại lại chọn ở nơi như thế này?"

Solock cau mày nói.

Nơi mấy người Tiêu Phàm lựa chọn là một nhà máy rách nát.

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói:

"Lúc đầu mấy người Khương cục trưởng chọn một quán rượu sang trọng, chỗ đó không tốt lắm, nếu như có người chết sẽ ảnh hưởng đến việc làm ăn của người ta."

Solock: "..."

"Ngồi đi."

Tiêu Phàm chỉ vào vị trí đối diện mình rồi nói.

Solock lạnh mặt ngồi xuống:

"Chắc hẳn các ngươi đã hiểu rõ ý của chúng ta, nghiêm cấm tiếp tục truyền bất cứ chiến thuyền hoặc chiến hạm gì qua dị giới."

Tiêu Phàm hơi thay đổi ý nghĩ một chút, phía sau hắn hiện ra một cây nấm rất to.

"Solock, thứ đồ chơi này, chỉ cần một quả là có thể biến hoàng thành đế quốc Kền Kền thành phế tích, ta truyền cái này đi cũng thuận tiện lắm."

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói:

"Ta đoán bom nguyên tử lớn như thế, hiện giờ nước M hoàn toàn không có cách truyền đến dị giới đúng không."

Khóe miệng Solock giật một cái.

"Ngươi đừng nói mấy lời hung ác với ta, chỉ cần các ngươi dám

làm loạn ở nước H, chúng ta cũng không cần đàm phán, lập tức toàn lực khai chiến."

Solock hít sâu một hơi, nói:

"Tiêu Phàm, ranh giới cuối cùng của chúng ta, nhiều nhất còn có thể tiếp nhận các ngươi truyền qua mười chiếc chiến thuyền có trọng tải không lớn hơn ba ngàn tấn."

Tiêu Phàm cười nhạo nói:

"Mười chiếc? Ngươi đang nói đùa à! Đế quốc Kền Kền các ngươi có mười ba chiếc chiến thuyền đỉnh cao, hơn nữa còn có thể bay, các ngươi còn có một trăm hai mươi chiếc chiến thuyền hạng nhất. chiến thuyền hạng ba, hạng bốn, các ngươi cũng có rất nhiều!"

"Mà đế quốc Thần Long bây giờ chỉ có sáu chiếc chiến thuyền đỉnh cao, bọn chúng không thể bay, chiến thuyền hạng nhất cũng chỉ có bảy mươi hai chiếc. chiến thuyền hạng ba, hạng bốn gần như không có. Loại tình huống này, ngươi nói với ta chỉ có thể truyền mười chiếc. Đến lúc đó đế quốc Thần Long thua, nước H chúng ta sẽ ngã xuống đúng không?"

Solock trầm giọng nói:

"Đế quốc Thần Long có lục quân có thực lực mạnh mẹ. Họ tự vệ không có bất cứ vấn đề gì."

Tiêu Phàm lạnh lùng nói:

"Ta còn quên nói một chuyện, đế quốc Kền Kền các ngươi còn có đồng minh, hẳn là có một số đồng minh cũng sẽ hành động. Ta mua một trăm chiếc tàu hàng, đến lúc đó ta truyền một trăm chiếc tàu hàng kia qua, số chiến thuyền còn lại, ta không truyền đi nữa."

Solock như bị dẫm phải cái đuôi, hắn nghiêm nghị nói:

"Chuyện đó không có khả năng!"

Những tàu hàng kia, đều bốn năm ngàn tấn, kích thước còn lớn hơn chiến thuyền siêu cấp của họ. Truyền một trăm chiếc tàu hàng như này qua, sau này đế quốc Kền Kền họ phải xử lý thế nào hả?

Bố trí trận pháp xong, đến lúc đó những tàu hàng kia đều sẽ là chiến thuyền siêu cấp. Mà rất có thể còn mạnh hơn.

"Không có khả năng sao? Tàu hàng mà ta đây đã đặt nhất định phải truyền qua!"

Tiêu Phàm vỗ bàn nói.

Solock đen mặt lại.

"Các ngươi chỉ được truyền tống nhiều nhất hai mươi chiếc, mà cũng không thể vượt qua ba ngàn tấn, nếu không cũng không có gì để đàm phán!"

Chương 936 - Nhất Định Phải Chết

Tiêu Phàm lạnh lùng nói:

"Vậy thì đúng lúc, làm thịt ngươi luôn. Khương cục trưởng, chú Lục, các ngươi cũng thấy rồi, không phải ta không muốn nói, hai bên tư tưởng khác biệt quá lớn, đàm phán không thành công, không có cách nào khác."

Solock biến sắc.

Đàm phán không thành thì muốn giết người, có nói võ đức hay không.

Khương Vạn Trần đóng vai chính diện, hắn vội vàng nói:

"Tiêu tông sư, các ngươi đều đang tức giận, đàm phán không thành, không ai có được lợi ích mà."

Tiêu Phàm cười lạnh nói:

"Thật ra cũng chẳng có gì để đàm phán. Khương cục trưởng, chúng ta có bom nguyên tử, đế quốc Kền Kền không dám làm loạn, họ mà làm loạn, ta cho thêm mấy cây nấm là ngoan ngoãn lại ngay."

…

Tô Ấu Vi cười nói.

"Cục trưởng Khương vừa rồi nói sai rồi, thật ra việc đàm phán thất bại, đối với Phàm ca mà nói rất có lợi. Đàm phán thất bại là chuyện không tốt đối với dân chúng, nhưng đến lúc đó Phàm ca có thể dễ dàng truyền chiến thuyền sang dị giới, Phàm ca sẽ nhận được nhiều lợi ích hơn."

Sắc mặt Solock thay đổi.

Khương Vạn Trần nhìn Solock bất đắc dĩ nói.

"Thưa ngài, ngươi có muốn thương lượng với những người còn lại không? Nếu cuộc đàm phán này thất bại, nước H chúng ta sẽ gặp rắc rối, mà Đế quốc Kền Kền của các ngươi cũng sẽ gặp phiền phức."

Tiêu Phàm lạnh lùng cười nói.

"Về phần mấy người của các ngươi đến Địa Cầu này, nhất định phải chết. Còn người nhà các ngươi nữa. Ta sẽ truyền tin tức tới dị giới, đảm bảo sẽ tru di cửu tộc nhà các ngươi."

Solock: "..."

Tô Ấu Vi nói.

"Phàm ca, tru di cửu tộc có phải hơi tàn nhẫn rồi không?"

"Đúng đúng đúng, Tô Ấu Vi nói rất đúng."

Solock vội vàng nói.

Tô Ấu Vi tiếp tục nói:

"Ta thấy tốt hơn hết là trực tiếp ném một quả bom nguyên tử đến quê hương của họ, như vậy sẽ không còn đau đớn nữa."

Vẻ mặt Solock lập tức cứng đờ.

Hay lắm, vốn tưởng rằng đã gặp được Bồ Tát, không ngờ lại đụng phải Diêm Vương, một quả bom nguyên tử ném xuống đều ném

thành quen luôn.

"Nói không chừng họ vẫn còn có người thân ở nơi khác, hai phương pháp kết hợp với nhau thì tốt hơn."

Tiêu Phàm nói.

Solock nghiến răng nghiến lợi, hai vợ chồng này không phải người một nhà không vào cùng một nhà, hai người họ cũng không phải là loại người lương thiện gì.

"Tiêu Phàm, yêu cầu của ngươi là gì? Ngươi đừng nói đến chuyện gì mà truyền toàn bộ một trăm chiếc chiến thuyền qua đó, đây là chuyện không thể nào! Trọng tải của những chiếc chiến thuyền đó quá lớn, hơn nữa cũng quá nhiều!"

Solock lạnh giọng nói.

Lục Chí Hằng ho nhẹ một tiếng rồi nói:

"Tiêu Phàm, hay là ngươi hạ thấp yêu cầu xuống đi? Nếu cuộc đàm phán thất bại, rất nhiều người sẽ chết, quốc gia cũng khó xử."

Tiêu Phàm nói:

"Chú Lục, nếu ngươi đã nói như vậy, ta còn có thể nói sao đây? Một trăm chiếc chiến thuyền, phải truyền tám mươi chiếc qua."

Solock đen mặt nói:

"Truyền tám mươi chiếc tàu chở hàng qua, có khác gì truyền một trăm chiếc hả? Khi chúng qua đó có thể sẽ trở thành những chiến thuyền hàng đầu, đế quốc Kền Kền của chúng ta còn chơi thế nào được?"

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói:

"Đế quốc Kền Kền của các ngươi là đệ nhất đế quốc cũng đã một hai trăm năm rồi, năm tháng dài đằng đẵng, đế quốc Thần Long sau này mới là đế quốc mạnh nhất. Các ngươi sẽ quen thôi."

Solock lạnh lùng nói:

"Tiêu Phàm, nếu đã như vậy, chúng ta không còn gì để nói, Quốc hội nước H các ngươi sẽ có mấy trăm ngàn vạn người chết. Dù các ngươi ném bom nguyên tử, thì các ngươi có thể giết bao nhiêu người chứ?"

Tiêu Phàm lạnh lùng nói.

"Nước H có hơn một trăm triệu nhân khẩu, người của nước H đến dị giới, thiên phú cũng rất cao. Nếu các ngươi dám trắng trợn giết người thì sẽ có rất nhiều người của nước H đến dị giới, chờ đến khi thực lực của họ tăng lên, đế quốc Kền Kền của các ngươi sẽ bị diệt vong."

Solock biến sắc, đây đúng là một vấn đề lớn. Hiện tại họ vẫn chưa tìm ra nguyên nhân gì khiến thiên phú của người nước H mạnh như vậy, nhưng thiên phú của những người nước H đến dị giới rất mạnh, điểm này không sai chút nào.

Nếu như Tiêu Phàm đưa rất nhiều người nước H qua đó, cứ coi như họ không thể đạt được cấp bậc Võ Đế, nhưng đến cấp bậc Võ Vương, Võ Hoàng là hoàn toàn có khả năng. Nếu tạo ra một mối thâm thù với họ, tương lai đế quốc Kền Kền sẽ gặp rất nhiều rắc rối.

"Tám mươi chiếc là quá nhiều, điều này là không thể."

Solock nghiến răng nghiến lợi nói.

Tiêu Phàm lạnh lùng cười nói:

"Solock, ta thấy chuyện này không phải do ngươi làm chủ, ngươi và những người còn lại hãy thương lượng lại với hoàng đế của các ngươi đi. Nếu như các ngươi không có thành ý, chúng ta cũng không cần nói gì thêm. Các ngươi muốn giết người thì cứ việc giết. Xem ai là người không chịu nổi áp lực trước. Chỉ có mấy người các ngươi tới đây mà còn dám lớn tiếng như vậy!"

Tiêu Phàm nói xong, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Chương 937 - Tiến Hóa

Khương Vạn Trần vội vàng nói:

"Tiêu Phàm, đừng đi, nói chuyện tiếp đi."

"Cục trưởng Khương, khác biệt quá lớn, ta không còn gì để nói. Ta đến nước S một chuyến, đưa Khiếu Thiên đến linh huyệt cấp SS do nước M khống chế. Nếu như vẫn còn cường giả lợi hại từ đế quốc Kền Kền tới đây, Khiếu Thiên sẽ trực tiếp giải quyết, còn lại mấy người họ cũng không thể tạo ra được gợn sóng gì."

Tiêu Phàm nói.

Tô Ấu Vi nói:

"Phàm ca, ngươi ra nước ngoài sẽ chậm trễ rất nhiều việc, bên phía nước H có thể còn có việc cần ngươi xử lý. Ta sẽ đi, ta sẽ đưa Khiếu Thiên qua đó."

Tiêu Phàm khẽ gật đầu:

"Cũng được, Vi Vi, ngươi chú ý an toàn."

Tô Ấu Vi cười nói:

"Ta và Khiếu Thiên kết hợp lại, dù tất cả người tiến hóa cấp SSS ở nước M đều xông lên, chúng ta cũng không phải là người thua. Đúng rồi Phàm ca, những người tiến hóa của nước M thì xử lý thế nào?"

Tiêu Phàm nói:

"Nhóm người của Liên Minh Người Tiến Hóa, phát hiện một người thì giải quyết một người, không cần khách khí với họ. Trước đây họ đã có kế hoạch để lấy đầu ta."

"Ừm."

Tô Ấu Vi gật đầu.

"Gào!"

Ban đầu Khiếu Thiên đang nằm sấp ở đó lại đột ngột đứng dậy

gầm lên một tiếng trầm thấp với Solock. Solock sợ tới mức thân thể run lên. Solock chỉ có tu vi cấp bậc Đại Tông Sư, còn Khiếu Thiên là cấp bậc Võ Vương, thực lực của nó không chỉ mạnh hơn Solock một bậc.

"Khiếu Thiên, đi thôi."

Tô Ấu Vi la lên, nàng nhanh chóng rời đi cùng Khiếu Thiên.

Tiêu Phàm nhìn Solock rồi nở nụ cười lạnh lùng nói:

"Solock, ta đã để Khiếu Thiên đi, nếu các ngươi có gan, thì bắt đầu chém giết đi. Chỉ cần các ngươi bắt đầu, không quan tâm giết được bao nhiêu người, chúng ta cũng không cần nói chuyện nữa, trực tiếp chiến đấu đến cùng."

Nói xong, Tiêu Phàm lập tức thuấn di rời đi.

Khương Vạn Trần bất đắc dĩ nói:

"Solock tiên sinh, chỉ vài năm ngắn ngủi, Tiêu Phàm đã từ một người bình thường trở thành cao thủ cấp bậc Võ Vương. Ngươi có biết hắn nhận được bao nhiêu lợi ích từ dị giới không? Vì trong lòng hắn luôn có bách tính và quốc gia, cho nên làm việc mới khá kiềm chế. Nếu các ngươi cứ ép hắn đến mức nóng nảy, chiến thuyền và hải quân nước H nhiều như vậy, hắn có thể dễ dàng ép buộc hải quân cho hắn mấy chục chiếc chiến thuyền. Về phần bom nguyên tử, nước M có rất nhiều địa điểm có, Tiêu Phàm có thể nhẹ nhàng thoải mái lấy được mấy trăm thậm chí là hơn một ngàn quả bom nguyên tử."

Lục Chí Hằng nói:

"Cục trưởng Khương, ta không nghĩ Tiêu Phàm có thể cướp từ hải quân của chúng ta, nhưng hắn chắc chắn có thể cướp của nước M. Trong kho vũ khí của nước M cũng có rất nhiều loại đạn đạo gì đó, lúc đó hắn có thể không kiêng nể gì mà hành động. Solock, nếu bọn Tiêu Phàm bỏ mặc tất cả mà hành động, đến lúc đó các ngươi sẽ biết chuyện đó đáng sợ thế nào, mấy người các ngươi sẽ chết hết, đế quốc Kền Kền cũng sẽ không có kết cục tốt."

Solock lạnh giọng nói:

"Ta cũng không phải là người dễ bị dọa."

Khương Vạn Trần nói:

"Solock tiên sinh, chúng tôi chỉ nói sự thật thôi, nếu các người vẫn cố ý hành động, thì tùy ý các người. Nhưng ta khuyên ngươi đừng ra tay nữa, chỉ cần ngươi ra tay, có thể sẽ bị cao thủ âm thầm tiêu diệt."

Sắc mặt Solock thay đổi. Trong bóng tối có cao thủ nào đang nhìn chằm chằm hắn hay không, hắn hoàn toàn không biết.

"Hừ!"

Solock hừ lạnh một tiếng rồi rời đi.

"Meo meo!"

Ngay sau đó Solock phát hiện ra điều gì đó không ổn, một linh miêu đen đang đi theo hắn. Cấp bậc tu vi của hắn là Đại Tông Sư, hơn nữa còn chưa đạt đến Đại Tông Sư viên mãn, nhưng linh miêu đen đi theo hắn rõ ràng có cấp bậc Đại Tông Sư viên mãn.

"Mẹ nó!"

Trong lòng Solock thầm mắng một tiếng. Trong tối thì có cao thủ âm thầm theo dõi, còn bên ngoài sáng thì có linh thú đi theo, rất có thể hắn còn không đánh lại con linh miêu đen này.

…

"Thuấn di!"

Solock dùng thử thuấn di thoát khỏi, nhưng hắn không nhanh bằng linh miêu đen.

"Chris, bên ta không thuận lợi."

Solock gọi điện cho Chris, kể lại tình huống ở bên này cho Chris nghe.

Chris ở đầu bên kia điện thoại cau mày. Nếu họ hành động, đám

người Tiêu Phàm sẽ ném bom nguyên tử sang quê hương của họ, đúng thật là độc ác mà.

Họ ra còn đang bắt tốt, đối phương đã trực tiếp chiếu tướng rồi.

Họ ra còn đang bắt tốt, đối phương đã trực tiếp chiếu tướng rồi.

(thuật ngữ trong cờ tướng)

(thuật ngữ trong cờ tướng)

"Chris, ta thấy đàm phán với đám người Tiêu Phàm có khả năng sẽ thất bại. Dưới áp lực của luân lý, họ cũng sẽ nói chuyện với chúng ta thôi. Có điều chiến thuyền truyền cho đế quốc Thần Long bị giảm bớt, lợi ích của họ cũng sẽ bị hao tổn. Đối với nước H mà nói thì đàm phán cũng không có ích lợi gì."

Solock nói.

Chris trầm giọng nói:

"Solock, trước tiên ngươi cứ ở lại bên đấy đi, chúng ta bàn bạc thêm một lần rồi sẽ truyền thông tin liên quan về đế quốc. Sau khi nhận được mệnh lệnh mới từ bệ hạ, chúng ta sẽ đàm phán tiếp."

Solock chậm rãi đáp:

"Được."

Chương 938 - Nhanh Chóng Rời Đi

Chris trầm giọng nói:

"Solock, ngươi tuyệt đối không được làm bậy. Nếu thật sự nhịn không nổi muốn giết người thì sang nước Hành Dương đi, ở bên đó muốn giết bao nhiêu cũng được. Nước Hành Dương và nước H không giống nhau. Năm đó nước M cho họ bom nguyên tử nên bây giờ họ cam tâm tình nguyện làm chó cho nước M."

Ánh mắt của Solock sáng lên, hắn đang rất muốn phát tiết đây. Nước Hành Dương kia đúng là tốt thật, thuận tiện cho việc giết

người, số lượng cũng rất phát đạt. Nếu hắn giết được nhiều người, nói không chừng họ còn dâng thêm nữ nhân tới cho hắn.

"Chris, ta sang nước Hành Dương chờ đây. Ta ở nước H cảm thấy rất bất tiện, đợi khi nào có kết quả thì ta sẽ quay lại sau."

Cúp điện thoại xong, Solock nhanh chóng rời đi.

Dị giới, Đô Thành.

"Bệ hạ, có chuyện khẩn cấp."

Một cao thủ vội vã chạy đến trước mặt Tiêu Hải.

"Có chuyện gì, ngươi nói đi."

Tiêu Hải trầm giọng nói.

"Bệ hạ, ta vừa mới nhận được tin tức của nước Cự Tượng và nước Bách Vân, họ đã liên minh với đế quốc Kền Kền rồi."

Cao thủ đang đứng trước mặt Tiêu Hải nhanh chóng nói.

Sắc mặt Tiêu Hải trầm xuống, quả nhiên nước Cự Tượng và nước Bách Vân đã hành động rồi, tin tình báo lần trước cho thấy khả năng này có thể xảy ra.

Nước Cự Tượng và nước Bách Vân nằm ở phía Nam của đế quốc Thần Long, dân cư của hai nước ấy cộng lại cũng không ít hơn của đế quốc Thần Long. Hiện tại, đương nhiên là diện tích đất đai, quốc lực của họ vẫn yếu hơn đế quốc Thần Long nhiều.

"Bệ hạ, nước Cự Tượng và nước Bách Vân gia nhập liên minh của đế quốc Kền Kền, liên minh của họ hiện nay đã có năm quốc gia."

Tể tướng của đế quốc Thần Long, Đỗ Thanh Tuyền cất tiếng.

Lúc trước đã có hai đế quốc gia nhập liên minh của đế quốc Kền Kền, đầu tiên là đế quốc Os, thứ hai là đế quốc Hồng Phong.

"Nếu chiến cuộc không chuyển biến xấu, xác suất lớn sẽ có năm quốc gia."

Tiêu Hải trầm giọng nói.

Trước kia nước Cự Tượng và nước Bách Vân có một chút thù hằn với đế quốc Thần Long, lúc ấy lục địa vẫn còn tiếp giáp, họ chắc là sợ rằng đế quốc Thần Long sẽ vùng lên. Mà Đế quốc Kền Kền hứa hẹn rất nhiều lợi ích, cũng không có gì ngạc nhiên khi họ tham gia.

Còn với hai quốc gia còn lại, đế quốc Os là một đế quốc cực kỳ lâu đời, tuy thực lực đã giảm xuống nhưng khao khát vinh quang của họ vẫn như ngày xưa. Quan hệ của đế quốc Os và đế quốc Kền Kền vẫn luôn rất tốt.

Về phần đế quốc Hồng Phong, nó nằm ngay bên cạnh đế quốc Kền Kền. Khoảng cách với đế quốc Kền Kền rất gần, thế nên rất nhiều phương diện vẫn còn phải phụ thuộc vào đế quốc Kền Kền.

"Ừm. Theo tình báo của căn cứ chúng ta thì có vẻ là như vậy. Lúc trước đế quốc Hắc Hổ đại bại dưới tay chúng ta, dù cho họ có ý định đi chăng nữa, từng một lần bị tổn thất như vậy, họ chắc chắn không dám làm càn."

Đỗ Thanh Tuyền nói.

Tiêu Hải âm thầm nhíu mày.

Năm quốc gia liên hợp lại, đúng là không dễ dàng đối phó, huống chi chiến thuyền của đế quốc Os và đế quốc Kền Kền đều không hề ít. Nước Cự Tượng và nước Bách Vân có khả năng cung cấp nhiều binh lính, còn có thể tấn công đế quốc Thần Long trên đất liền.

Về phần đế quốc Hồng Phong… Họ chỉ cần góp cho đủ số lượng. Dân cư của đế quốc Hồng Phong chỉ có năm sáu trăm vạn người, quân đội cũng chỉ dừng lại ở mức vài nghìn, càng không có nhiều chiến thuyền. Thứ nhất, họ không thể cung cấp nhiều chiến thuyền lớn. Thứ hai, họ không cung cấp được bao nhiêu chiến sĩ. Họ chỉ là góp thêm một ít mà thôi.

"Bệ hạ, ta nguyện mang binh đi chinh phạt nước Cự Tượng."

"Bệ hạ, ta tới đây là để chinh phạt nước Cự Tượng."

"Bệ hạ…"

Các võ tướng đang tranh giành nhau rất sôi nổi, đây chính là thời điểm cực kỳ tốt để thu hoạch chiến công. Đế quốc Thần Long đã ký hiệp nghị không tấn công lãnh thổ lẫn nhau với đế quốc Kền Kền, nhưng còn với nước Cự Tượng và nước Bách Vân thì không. Với thực lực của nước Cự Tượng và nước Bách Vân, họ vốn không có đủ tư cách.

Tiêu Hải nhìn về phía Trầm Kính Thiên.

"Trầm tướng quân, nếu như ta giao cho ngươi chinh phạt đế quốc Cự Tượng, ngươi cần bao nhiêu binh mã và thời gian?"

Trầm Kính Thiên trầm giọng nói:

"Bệ hạ, theo như ta biết thì dân số của nước Cự Tượng không ít, nhưng tố chất của binh lính lại rất bình thường. Ta đem theo hai mươi vạn… Không, ta đem theo mười lăm vạn binh lính thiết kỵ Tu La, trong vòng một tháng là có thể đánh tới đô thành của nước Cự Tượng, tru diệt hoàng tộc, phá hủy tông miếu của họ."

Tiêu Hải nói:

"Họ có hơn một trăm vạn binh lính. Hơn nữa khi chiến tranh nổ ra, trong khoảng thời gian ngắn họ có thể điều động đến hơn hai trăm vạn binh lính."

"Bệ hạ, tuy rằng binh lính của họ rất nhiều nhưng nội bộ hỗn loạn, trang bị và huấn luyện kém, chiến lực cực kỳ bình thường. Mười lăm vạn kỵ binh Tu La là đủ rồi."

Trầm Kính Thiên trầm giọng nói.

Chương 939 - Đánh Giặc Mà Lại Vui Vẻ Đến Vậy

Một tướng quân khác cất tiếng:

"Bệ hạ, ta chỉ cần mười vạn binh lính thiết kỵ Tu La, trong một tháng chắc chắn có thể chinh phục nước Bách Vân."

Tiêu Hải suy nghĩ hồi lâu rồi nói:

"Người của chúng ta ở đế quốc Huyết Anh tự bảo vệ bản thân mình được, có thể rút cao thủ ở bên đấy về. Cao thủ và quân đội, toàn bộ đi trấn áp nước Cự Tượng. Trầm tướng quân, ngươi tự mình thống lĩnh ba mươi vạn kỵ binh Tu La chinh phạt nước Cự Tượng."

"Tạm thời không cần quan tâm tới nước Bách Vân! Ở Bách Vân có rất nhiều rừng rậm và đầm lầy, quân đoàn Tu La sẽ không dễ dàng đi qua được. Sau này khi có nhiều đạn pháo rồi, chúng ta sẽ trực tiếp dùng nó để làm sạch đất."

Trầm Kính Thiên giật mình:

"Bệ hạ, không cần đến ba mươi vạn đâu, như vậy quá nhiều rồi."

Ba mươi vạn binh lính thiết kỵ Tu La bằng một trăm năm mươi vạn bộ binh, gấp đôi cả số người của nước Cự Tượng. Tuy rằng nước Cự Tượng có hơn một trăm vạn quân nhưng lại phân tán ở nhiều nơi, ba mươi vạn binh lính thiết kỵ Tu La có phải là quá khinh thường người ta rồi hay không?

Tiêu Hải trầm giọng nói:

"Trẫm muốn các ngươi thâu tóm được nước Cự Tượng trong thời gian ngắn nhất. Hơn nữa còn muốn dùng hành động này uy hiếp các quốc gia khác, tránh cho số lượng liên minh tiếp tục tăng thêm. Thông báo với nước Cự Tượng, những thành trì nào chống trả quyết liệt đều sẽ bị tàn sát."

Toàn thân của Tiêu Hải phát ra sát khí mạnh mẽ. Lúc họ giao chiến với đế quốc Kền Kền, nước Cự Tượng nhân cơ hội này liên kết với các nước khác. Điều này khiến Tiêu Hải cực kỳ căm phẫn.

"Vâng, thưa bệ hạ!"

Trầm Kính Thiên trầm giọng đáp.

Rất nhanh sau đó, hắn đã mang theo một vài cao thủ rời đi.

Hiện giờ đế quốc Thần Long có hơn hai trăm vạn quân. Đế quốc

Hắc Hổ ở phía Bắc đã bị thâu tóm, cho nên bây giờ có rất nhiều quân đội đang ở Tây Nam. Chờ Trầm Kính Thiên đi, hắn lập tức có thể điều động ba mươi vạn người hành động. Ba mươi vạn binh lính này có thể từ những khu vực khác nhau đánh vào nước Cự Tượng.

Thực lực của Trầm Kính Thiên mạnh, chỉ mấy canh giờ ngắn ngủi trôi qua, họ đã đến được biên giới. Trầm Kính Thiên đi tới một thành quạn trọng ở biên cương. Bên này có mười lăm vạn binh lính thiết kỵ Tu La. Tuy không thể rút toàn bộ được vì vẫn cần phòng ngự ở biên cương, nhưng rút đi mười hai vạn thì không thành vấn đề, để lại ba vạn là đủ dùng rồi.

Trong mắt Trầm Kính Thiên thì mười hai vạn binh lính thiết kỵ Tu La là quá đủ để chinh phạt nước Cự Tượng rồi. Vốn dĩ quân đoàn Tu La đã rất mạnh, họ còn nắm giữ một lượng đạn pháo lớn, thành trì quan ải gì đó đều vô dụng với họ cả thôi.

"Trầm tướng quân, ngươi muốn chinh phạt nước Cự Tượng à?"

Nhìn thấy đám người Trầm Kính Thiên, tướng lĩnh trấn thủ bên này hưng phấn nói.

Trầm Kính Thiên cười nói:

"Đánh giặc mà lại vui vẻ đến thế à?"

Tướng lĩnh trấn thủ bên này tên là Từ Bằng, hắn nhếch môi cười nói:

"Thẩm tướng quân, chúng ta đều là tướng võ mà, không phải việc này rất đáng để chờ mong sao? Người của nước Cự Tượng thường khiêu khích chúng ta, ta đã sớm khó chịu với họ, vậy mà bây giờ họ còn liên minh với đế quốc Kền Kền."

Trầm Kính Thiên trầm giọng nói:

"Từ Bằng, bệ hạ ra lệnh rằng, ba mươi vạn kỵ binh Tu La chinh phạt nước Cự Tượng, ngươi rút mười hai vạn người ra đi. Rồi lập tức chuẩn bị!"

Trong nháy mắt, Từ Bằng trở nên nghiêm túc nói:

"Đã rõ!"

…

Trong cung điện của đế quốc Cự Tượng, có người vội vàng bước vào chính điện.

"Bệ hạ, chúng thần phát hiện, đế quốc Thần Long có biến, rất có thể đế quốc Thần Long sẽ phái binh nhắm tới đế quốc Cự Tượng chúng ta."

Người được cử đến quỳ xuống báo cáo.

Sandrian, hoàng đế của đế quốc Cự Tượng không thèm để ý mà nói:

"Chúng ta đang liên minh với đế quốc Kền kền, cho nên đế quốc Thần Long có phản ứng cũng là bình thường."

Nói đến đây, ánh mắt của hắn đảo qua các tướng lĩnh có mặt ở đây:

"Nếu đế quốc Thần Long liều lĩnh xâm lược, các ngươi có thể xử lý được không?"

Đại tướng quân tràn đầy tự tin nói:

"Bệ hạ yên tâm, đế quốc Cự Tượng chúng ta có một triệu đại quân, chúng ta có thể dễ dàng chiêu mộ hàng triệu binh lính, đế quốc Thần Long cũng không dám làm bậy với chúng ta. Họ thắng đế quốc Hắc Hổ, nước Thiên La, đế quốc Huyết Anh là vì ba quốc gia này dân số rất ít ỏi. Quân số họ cộng lại cũng không bằng chúng ta. Nếu họ dám tiến vào lãnh thổ đế quốc Cự Tượng thì thiên thời địa lợi nhân hòa tất cả đều đứng về phía chúng ta bên này."

Một vị tướng quân khác cười nói:

"Bệ hạ, đế quốc Thần Long đang phải đối mặt với Liên Minh Ngũ Quốc của chúng ta, hiện tại người nên sợ chính là họ. Nếu họ dám xâm phạm, hãy để chúng nếm thử sức mạnh của các chiến binh đế quốc Cự Tượng của chúng ta, các chiến binh của đế quốc Cự Tượng của chúng ta là vô địch!"

Chương 940 - Chưa Bao Giờ Thiếu

Vị tướng thứ ba nói:

"Bệ hạ, trước tiên hãy tiêu diệt họ, sau đó quân đội đế quốc Cự Tượng của chúng ta sẽ tiến vào đế quốc Thần Long. Khi đó chúng ta có công lớn, chắc chắn sẽ được phân chia nhiều lãnh thổ hơn."

Tất cả các tướng lĩnh lần lượt nói, họ đều tràn đầy tự tin.

Vũ khí không tốt, một số binh lính thậm chí còn không đủ ăn vì tham nhũng nghiêm trọng, nhưng về mặt tự tin thì đế quốc Cự Tượng chưa bao giờ thiếu.

Điều này đúng từ binh lính đến tướng lĩnh.

Chỉ cần có người cho rằng đế quốc Cự Tượng có thể không bằng đế quốc Thần Long thì sẽ lập tức sẽ phải đối mặt với rất nhiều người khác liên thủ tấn công.

Sandrian cười nói:

"Các ngươi không nên khinh thường, đế quốc Thần Long tuy rằng không bằng đế quốc Cự Tượng chúng ta nhưng thực lực cũng không tệ. Nếu như có người của đế quốc Thần Long xâm phạm, các ngươi nên ở biên cương dàn xếp trận chiến, đừng để họ xâm nhập vào lãnh thổ bên trong của chúng ta."

Mọi người lần lượt đáp lại.

Mấy tướng lĩnh nhanh chóng lên đường đi đến biên cương. Họ cũng không hề thảo luận vấn đề đến nơi khác hỗ trợ, họ cho là không cần thiết.

Xung quanh đế quốc Cự Tượng có hai quốc gia mạnh, môt trong số đó là đế quốc Thần Long nằm ở phía bắc. Vì vậy họ có ba trăm ngàn binh lính ở biên giới phía bắc… Có một trăm ngàn quân lương trống, nhưng thực tế là hai trăm ngàn.

Nhiều người trong số hai trăm ngàn binh sĩ này đã lớn tuổi, lẽ ra

phải xuất ngũ sớm. Nhưng họ có quan hệ nên không rút khỏi quân đội, cho nên dù tám chín mươi tuổi cũng có thể lãnh quân lương, về phần có thể ra chiến trường giết địch hay không thì không ai để ý.

"Mọi người, lấy cung tên ra khỏi nhà kho."

"Thanh đao, trường kiếm dài, cung tên thử một chút."

"Có thể đế quốc Thần Long sẽ xâm chiếm đế quốc Cự Tượng vĩ đại của chúng ta!"

Một trong những vị tướng vội vã đến doanh trại của mình và ra lệnh. Có tám mươi ngàn binh lính dưới trướng hắn. Nhưng thực tế chỉ có năm ngươi ngàn người!

Vì bị trừ quân lương, nhiều người không đủ ăn cho nên cách đối phó của hắn là cất các loại vũ khí vào nhà kho, thường giảm bớt huấn luyện. Nếu may mắn hơn, có thể vượt qua mà không cần ăn đủ.

"Vâng, tướng quân!"

Những chiếc hộp gỗ đựng kiếm, từng chiếc một nhanh chóng được nhấc ra khỏi nhà kho. Ngay sau đó, rất nhiều người đã sững sờ. Do không được bảo dưỡng thường xuyên nên nhiều thanh kiếm đã bị rỉ sét nghiêm trọng, thậm chí nhiều thanh kiếm trong hộp gỗ đã được thay thế bằng đá.

Sắc mặt tướng canh bên này rất khó coi. Lúc đầu hắn tự mình bán một ít, có rất nhiều người không cần nhiều vũ khí như vậy, về sau cấp dưới của hắn cũng bán một ít. Theo thời gian, phần lớn vũ khí đã bị bán từ lâu. Tất cả các loại vũ khí còn lại chỉ có thể đủ trang bị cho ba mươi ngàn người.

"Tướng quân, chúng ta nên làm gì?"

Có người đã nhặt lên một thanh kiếm, ngay khi hắn dùng lực, thanh kiếm rỉ sét gần hết đã gãy ngay lập tức.

"Đừng sợ, không phải vấn đề lớn. Đánh trận chủ yếu dựa vào ý chí chiến đấu, những thứ bên ngoài này chỉ là thứ yếu. Các binh sĩ của

Đế quốc Cự Tượng của chúng ta đều có ý chí chiến đấu rất mạnh mẽ!"

Vị tướng trầm giọng nói tiếp:

"Hãy để binh lính chúng ta được ăn uống tốt hơn và luyện tập nhiều hơn, chiến thắng sẽ thuộc về Đế quốc Cự Tượng của chúng ta."

"Vâng!"

Bốn mươi lăm ngàn người trong toàn bộ khu quân đồn trú nhanh chóng bắt tay vào luyện tập. Về việc tại sao chỉ có bốn mươi lăm ngàn trong số năm mươi ngàn người thực tế lý do rất đơn giản, năm ngàn người còn lại là người già và tàn tật. Họ dẫn quân ăn uống cũng không thành vấn đề, để họ tập luyện, chạy nhanh một chút cũng có thể sẽ chết.

Trong nháy mắt, hai ngày trôi qua, họ kiên trì luyện tập hai ngày.

"Tướng quân, không xong rồi. Binh lính của Đế quốc Thần Long đang vội vã hành quân, họ sẽ vượt qua biên giới trong vòng một giờ nữa và sẽ đến chỗ chúng ta trong vòng hai giờ tới."

Một nam nhân mạnh mẽ phụ trách tình báo đã nhanh chóng báo cáo.

"Họ tới đây bao nhiêu người?"

Tướng Zakumar, người đang canh gác ở đây hỏi lại hắn.

"Tướng quân, dẫn đầu họ là Trầm Kính Thiên, đại tướng quân của Đế quốc Thần Long, với một đội quân mười hai vạn người, tất cả đều là bính lính thiết kỵ Tu La."

Zakumar cười nói:

"Trầm Kính Thiên dẫn người tới là tìm đến bổn tướng quân ta đây, xem ra hắn cũng biết thực lực mạnh mẽ của bổn tướng quân! Mười hai vạn binh lính cũng nhiều, chúng ta chỉ có tám mươi ngàn… năm mươi ngàn binh lính, nhưng chúng ta chiếm giữ địa điểm thuận lợi, một người đánh ba cũng không là vấn đề lớn.

Chúng ta còn có bách tính ủng hộ, không có hai trăm ngàn binh lực, Trầm Kính Thiên họ tuyệt đối không thể đánh hạ được thành Tuyết Nguyên do bổn tướng quân trấn giữ."

Chương 941 - Tình Báo

Sĩ quan tình báo thoáng lo lắng:

"Tướng quân, họ có rất nhiều súng ống đã làm đám người đế quốc Huyết Anh tổn thất không ít."

Zakuma nói:

"Súng ống chỉ là dị vật, còn chiến đấu chủ yếu phụ thuộc vào con người! Bổn tướng tin tưởng binh lính của chúng ta trăm phần trăm. Họ dùng bom thì chúng ta trốn trong hang, nếu họ dám vào thành thì chúng ta sẽ cho họ biết chúng ta lợi hại thế nào!"

Theo quan điểm của Zakuma, đế quốc Hắc Hổ bị đánh bại là do họ thiếu kinh nghiệm ngay từ đầu. Nước Thiên La bị đánh bại vì họ vốn dĩ là phế vật. Đế quốc Huyết Anh bị đánh bại là vì người của Đế quốc Huyết Anh thấp bé và không có khả năng chiến đấu. Đế quốc Cự Tượng của họ là một quốc gia lớn, một quốc gia nhỏ như Đế quốc Huyết Anh làm sao có thể so sánh được chứ?

"Ầm! Ầm!"

Không đến hai giờ, mặt đất bắt đầu rung chuyển, chấn động càng lúc càng mạnh mẽ, số lượng lớn kỵ binh từ phía chân trời lao tới.

"Đó có phải là Quân đoàn Tu La không?"

"Trông đáng sợ quá, chúng ta có thể đánh thắng được sao?"

Rất nhiều binh lính của Đế quốc Cự Tượng trên tường thành đều sững sờ. Theo thông tin họ nhận được, quân đội của Đế quốc Thần Long thuộc loại trung bình, còn binh lính của Đế quốc Cự Tượng là lợi hại nhất.

Bây giờ tình hình có gì đó không đúng?

Quân đoàn Tu La của Đế quốc Thần Long được trang bị tận răng không thua kém gì họ, nhiều người trong số họ còn không có áo

giáp thép.

"Dừng lại!"

Giọng của Trầm Kính Thiên vang lên.

Một trăm hai mươi ngàn kỵ binh Tu La nhanh chóng dừng lại.

Trầm Kính Thiên lạnh lùng nhìn phía trước, phía trước sắp bước vào khu vực áp chế thực lực, hắn có thể nhìn ra rất nhiều nơi đã bố trí cạm bẫy. Những người đặt bẫy hoàn toàn không có bất kỳ ý định che dấu nào, hắn có thể dễ dàng nhìn thấy rất nhiều bẫy.

"Thả xe tăng ra và tiến về phía trước!"

Trầm Kính Thiên ra lệnh.

Chẳng mấy chốc ba trăm chiếc xe tăng đã xuất hiện, hàng trăm binh lính tiến vào xe tăng, những chiếc xe tăng hàng chục tấn lăn bánh về phía trước.

Bẫy ngựa, bẫy thú đều bị phá hủy dưới sức ép của xe tăng.

"Nói cho họ biết, nếu họ không ngoan ngoãn đầu hàng, chúng ta sẽ tàn sát cả thành!"

Trầm Kính Thiên trầm giọng nói.

Nếu họ nhẹ tay, có khả năng các quốc gia khác cũng sẽ gia nhập vào liên minh, khi đó bách tính của đế quốc Thần Long họ chắc chắn sẽ chết.

"Vâng!"

…

Nửa giờ trôi qua.

"Báo cáo!"

Một nam nhân mạnh mẽ bay tới từ cánh trái.

"Trầm tướng quân, chúng ta đã đánh chiếm được hai thành nhỏ,

giết hơn ba vạn kẻ địch, hơn nữa chúng ta hầu như không có thương vong."

Cao thủ vừa tới nhanh chóng báo cáo.

Trầm Kính Thiên và quân đội của hắn hầu như không gặp phải trở ngại nào, tình hình của cánh trái và cánh phải cũng tương tự như họ.

Xe tăng, đạn pháo, v.v. đi trước là có thể dễ dàng xé nát hàng phòng ngự của địch, đến lúc cận chiến thì địch vô cùng yếu, dễ dàng thua.

Đế quốc Cự Tượng không ngờ quân đoàn Tu La lại đáng sợ như vậy.

Đế quốc Thần Long thì không ngờ kẻ địch lại yếu như vậy.

"Quay về nói cho Từ tướng quân, đừng sơ ý. Dù kẻ địch yếu thế nào, chúng ta cũng phải cố gắng hết sức tránh cho thương vong xảy ra!"

Trầm Kính Thiên trầm giọng nói.

"Vâng, tướng quân!"

...

"Bệ hạ, tình huống tiền tuyến không ổn, thành Tuyết Nguyên và các thành khác lần lượt bị đánh chiếm, hơn nữa... kẻ địch còn tàn sát cả thành."

Sandrian, hoàng đế của đế quốc Cự Tượng vừa nghe báo cáo đã hét lên.

"Cái gì?"

Vẻ mặt của Sandrian thay đổi.

Tướng quân dưới trướng tràn đầy tự tin, hắn cũng tràn đầy tự tin nhưng không ngờ đại chiến vừa mới bắt đầu đã cho hắn một "bất ngờ" lớn như vậy.

"Lập tức thông báo các đại thần quan trọng tới đây bàn bạc!"

Sandrian đen mặt nói.

Không bao lâu sau, rất nhiều đại thần đã đến phòng nghị sự, nhận được tin tức quân sự từ tiền tuyến truyền về rất nhiều người cũng ngây người, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ?

"Bệ hạ, binh lính của chúng ta đã chết hơn mười lăm vạn thật sao?"

Một quan viên không thể tin được mà hỏi, hắn không biết tình hình cụ thể như thế nào, nhưng hắn biết thành Tuyết Nguyên có tám mươi ngàn binh lính và các thành nhỏ xung quanh cũng có bảy tám mươi ngàn binh sĩ.

Khuôn mặt của Sandrian vô cùng khó coi.

"Bệ hạ, hiện tại không phải thời điểm lo lắng thương vong mà chúng ta phải lập tức điều động quân đội nơi khác sang chống đỡ việc đế quốc Thần Long tiếp tục xâm lấn. Còn nữa, chúng ta phải nhanh chóng trưng binh. Thắng thua nhất thời không có ý nghĩa gì, cuối cùng chiến thắng nhất định sẽ thuộc về đế quốc Cự Tượng của chúng ta."

Một tướng quân biết tình hình bên trong trầm giọng nói.

Lúc chiếm lợi, hắn cũng tham ô không ít.

Đế quốc Thần Long rất ít khi chủ động tiến công nên họ cũng không cho rằng đó là vấn đề lớn, lại không nghĩ tới chiến tranh đột nhiên bùng phát. Họ đã mất cảnh giác với sự tấn công mạnh mẽ của đế quốc Thần Long.

Chương 942 - Đầu Hàng

Một tướng quân khác nói:

"Đế quốc Thần Long không biết xấu hổ đánh lén, lần sau chúng ta đã có chuẩn bị rồi, họ cũng không thể lại thành công lại lần nữa."

Lúc này gương mặt của Sandrian mới khá hơn một chút.

"Lần sau phải đánh thật tốt cho ta. Ta không muốn nghe thấy tin xấu như thế này một lần nữa."

Sandrian trầm giọng nói.

…

Trong nháy mắt, đã đến ngày hôm sau.

Sáng sớm, Trầm Kính Thiên và quân đoàn Tu La đã rời khỏi thành Tuyết Nguyên, họ nhanh chóng tiến đến thành tiếp theo.

Nửa ngày sau, thành thứ hai bị phá. Hai mươi ngàn binh lính của đế quốc Cự Tượng đã chết, và hơn trăm ngàn người chết trong thành, Trầm Kính Thiên và quân đoàn Tu La không hề khách sáo chút nào.

Ngày thứ ba, Trầm Kính Thiên và quân đoàn Tu La đã tiếp cận thành thứ ba, thành này lựa chọn trực tiếp đầu hàng vị họ đã bị dọa ngơ luôn rồi.

Thành đầu tiên kháng cự, bị tàn sát toàn thành.

Trận chiến chống đối của thành thứ hai cũng bị giết chết toàn bộ.

Họ biết nếu mình chống lại cũng sẽ bị tàn sát.

"Tướng quân, nếu bọn họ cứ trực tiếp đầu hàng như vậy thì làm sao bây giờ?"

Một vị tướng bên cạnh Trầm Kính Thiên hỏi.

Trầm Kính Thiên trầm giọng nói:

"Tướng quân của họ cũng đang ở trong thành sao?"

"Tướng quân, sợ là không có, tướng quân rất dễ dàng chạy trốn."

Trầm Kính Thiên suy nghĩ một lúc rồi nói:

"Phá hủy tất cả vũ khí của họ, chặt ngón tay cái bên phải tất cả

binh lính của kẻ địch."

Nếu ngón tay cái của bàn tay phải bị chặt đi, chắc chắn họ sẽ không chết, nhưng tay phải đã xem như vô dụng, họ rất khó để tiếp tục cầm kiếm lên chiến trường.

"Vâng, tướng quân."

Chẳng mấy chốc, mệnh lệnh của Trầm Kính Thiên đã được nghiêm túc thực hiện.

…

…

"Chết tiệt!"

Trong lòng Zakumar thầm mắng.

Vốn dĩ hắn tưởng rằng cạm bẫy chung quanh thành trì có thể giết chết không ít người của đế quốc Thần Long. Không nghĩ tới Trầm Kính Thiên lại để xe tăng nghiền ép đi trước.

"Họ đang gào cái quỷ gì vậy?"

Zakumar tức giận nói.

Một số máy bay không người lái bay đến, bên trên máy bay không người lái có loa công suất lớn.

"Tướng quân, người của đế quốc Thần Long nói nếu chúng ta không ngoan ngoãn đầu hàng, sau khi phá thành họ sẽ giết hết tất cả mọi người."

Bên cạnh Zakumar có người hiểu ngôn ngữ đế quốc Thần Long.

Zakumar có tu vi cấp bậc Võ Hoàng, nếu hắn học ngôn ngữ đế quốc Thần Long thì rất dễ dàng nhưng chủ yếu là hắn không có hứng thú học.

"Muốn chúng ta ngoan ngoãn đầu hàng, đúng là nằm mơ! Thành Tuyết Nguyên sẽ trở thành cơn ác mộng của đế quốc Thần Long

họ! Nói cho tất cả dân chúng biết, khi nào kẻ địch ném bom thì bảo họ trốn đi, nếu như kẻ địch đi vào thành thì toàn lực tiêu diệt kẻ địch!"

Zakumar trầm giọng nói.

Thành Tuyết Nguyên có hai mươi ngàn người, đây là thành quân sự quan trọng, dân chúng ở nơi này trên hầu hết đều là người nhà của quân lính biên giới.

"Vâng, tướng quân!"

Mệnh lệnh nhanh chóng được truyền xuống.

Rất nhiều dân chúng trong thành Tuyết Nguyên căm phẫn, dưới cái nhìn của họ, đây là đế quốc Thần Long xâm lược! Nhưng họ cũng không nghĩ tới, là do họ gia nhập Liên Minh Ngũ Quốc trước, chuẩn bị cùng đế quốc Kền Kền nhằm vào đế quốc Thần Long trước.

"Tướng quân, căn cứ vào tình báo của chúng ta, thành Tuyết Nguyên ban đầu hẳn là có tám ngàn binh sĩ nhưng thực tế khả năng cũng không có nhiều binh lính như vậy."

Bên cạnh Trầm Kính Thiên có người nói.

"Ừm. Mặc kệ họ có bao nhiêu người, toàn lực nghiền ép, giết hết tất cả nam tử trưởng thành trong thành, nữ nhân hài tử phản kháng cũng giết."

Trầm Kính Thiên trầm giọng nói.

"Vâng, tướng quân!"

Ba trăm chiếc xe tăng rất nhanh đã mở ra một lối đi an toàn rộng hàng ngàn mét, trên mặt đất tất cả cạm bẫy đều bị phá hủy sạch sẽ.

"Chuẩn bị pháo cối! Mục tiêu là tường thành phía trước và tường thành mấy trăm mét phía sau!"

Trầm Kính Thiên ra lệnh.

Kỵ binh của họ đi theo xe tăng, lúc này họ chỉ cách tường thành hai ngàn mét, nhẹ thì pháo cối cũng có thể dễ dàng tấn công.

"Vâng, tướng quân!"

Hai trăm khẩu pháo cối nhanh chóng gầm thét, trong khoảng thời gian ngắn chúng nó bắn ra hàng ngàn quả đạn pháo, tường thành phía trước bị nổ đến nát vụn. Phạm vi hai cây số phía sau tường thành, binh lính thành Tuyết Nguyên cũng tử vong không ít.

"Ngu xuẩn mất khôn!"

Trầm Kính Thiên lạnh lùng nói.

Đã bị bắn nổ như vậy mà thành Tuyết Nguyên vẫn không đầu hàng.

"Tiến vào thành Tuyết Nguyên, theo lệnh mà làm việc!"

Trầm Kính Thiên ra lệnh.

"Vâng!"

Mười hai vạn binh lính thiết kỵ Tu La rất nhanh xông vào thành Tuyết Nguyên, người của thành Tuyết Nguyên rất nhanh phát hiện ác mộng của họ đã đến.

Trước khi đối mặt, rất nhiều người trong số họ vô cùng tự tin, họ cảm thấy một người họ có thể đối phó được ít nhất ba người. Nhưng khi thật sự đối mặt với quân đoàn Tu La võ trang đầy đủ, họ phát hiện ngay cả gần người cũng khó chứ đừng nói đến tấn công để đột phá phòng ngự!

"Người của nước Cự Tượng sao lại yếu như vậy?"

Chương 943 - Người Tiến Hóa

"Thế này cũng quá yếu đi, đừng nói so với kỵ binh của đế quốc Hắc Hổ, so sánh với binh lính nước Thiên La hay đế quốc Huyết Anh cũng không bằng."

Binh lính đế quốc Thần Long nghi hoặc không thôi.

Bình thường họ một kỵ binh trọng giáp có thể đối phó năm sáu tên lính quèn, nhưng hôm nay họ phát hiện dễ dàng đối phó hơn mười người! Áo giáp của đối phương cực kém, vũ khí rất kém, tốc độ chạy cũng chậm!

Bình thường không huấn luyện, di chứng của đặc huấn khẩn cấp hai ngày đã xuất hiện, rất nhiều binh lính nước Cự Tượng tay chân đau nhức.

"Đừng giết ta, đừng giết ta!"

"A!"

Trong thành Tuyết Nguyên, tiếng kêu la thảm thiết vang lên khắp nơi.

Quân đoàn Tu La nghiêm khắc chấp hành mệnh lệnh, giết hết nam nhân trưởng thành, nữ nhân và hài tử nếu phản kháng cũng giết.

Hai canh giờ trôi qua, toàn bộ thành Tuyết Nguyên máu chảy thành sông.

"Truyền lệnh xuống, toàn quân nghỉ ngơi hồi sức. Không được làm nhục người đã có chồng, nếu phát hiện nghiêm trị không tha!"

Trầm Kính Thiên trầm giọng nói.

…

Hàng nghìn người đang canh gác một căn cứ ở biên giới nước C.

Nơi đây có một linh huyệt cấp SS!

Tuy linh huyệt này ở nước C, nhưng thực ra nó nằm dưới sự kiểm soát của nước H, hơn nữa nước C cũng không dám đưa ra bất kỳ ý kiến nào.

"Máy bay của Tô Ấu Vi đã hạ cánh, chúng ta hãy nhanh chóng rút lui đi."

Một người tiến hóa cấp SS của nước H nói.

Căn cứ này không có người tiến hóa cấp SSS canh giữ nhưng có vài người tiến hóa cấp SS và hơn chục người tiến hóa cấp S ở đây.

"Vậy không phải là chứng tỏ chúng ta nhát gan sao?"

Một người tiến hóa cấp SS khác cau mày nói, họ cũng đã tới đây được vài ngày, ít nhiều gì cũng đạt được một số chỗ tốt, cho nên bây giờ họ thực sự không muốn rời đi như thế này.

"Nhát gan sao? Ngươi cho rằng Tô Ấu Vi chỉ là một cô bé ngây thơ dễ dàng đối phó sao? Đừng quên, chúng ta có chín người tiến hóa cấp SSS đã chết ở trong tay nàng. Hàng trăm người diễu hành và biểu tình cũng đã bị nàng giết chết."

Người tiến hóa cấp SS lên tiếng đầu tiên nghiêm mặt, chân thành nói.

"Với thực lực của chúng ta hiện nay, nếu Tô Ấu Vi muốn giết chúng ta thì nàng chỉ cần dùng một ngón tay là chúng ta sẽ đi gặp Chúa ngay."

"Vậy thì rút đi!"

Đám người tiến hóa cấp SS và hơn chục người tiến hóa cấp S nhanh chóng rời đi, họ không dám đối đầu với Tô Ấu Vi.

Hai giờ sau, Tô Ấu Vi đã đến nơi.

Khiếu Thiên cũng đi theo Tô Ấu Vi. Nó đang trong hình thái chiến đấu, chiều dài cơ thể của nó đạt đến mức đáng sợ, gần bảy tám mét.

"Tốt nhất các ngươi đừng chĩa súng vào chúng ta, Khiếu Thiên tính tình không tốt, nếu như nó tức giận, các ngươi đều phải chết đó."

Tô Ấu Vi nhẹ giọng nói, thanh âm của nàng vang xa.

"Bỏ súng xuống, mau bỏ xuống."

Một số binh sĩ biết tiếng nước H vội nói to bằng tiếng nước A.

Dưới ánh mắt của nhiều binh lính tinh nhuệ, Tô Ấu Vi và Khiếu Thiên đã đi đến linh huyệt, rất nhiều người ở đây đang run rẩy.

"Tích tích!"

Tô Ấu Vi lấy điện thoại di động ra và bấm số của Tiêu Phàm.

"Chồng à, Khiếu Thiên và ta đã đến linh huyệt. Tất cả những người tiến hóa ở đây đều đã chạy trốn, nhưng ở đây vẫn còn hàng ngàn binh lính. Chúng ta có nên giết họ không?"

Khi Tô Ấu Vi nói ra lời này, biểu cảm của một số người biết tiếng nước H xung quanh nàng chợt thay đổi.

"Đừng căng thẳng, Phàm ca và ta chỉ đang nói đùa thôi."

Tô Ấu Vi liếc qua họ rồi cười nhẹ.

Những người xung quanh: "..."

Họ có thể không lo lắng sao? Tô Ấu Vi thực sự có thể giết họ một cách dễ dàng, thậm chí cả xe tăng và súng của họ đều vô dụng với nàng.

Tô Ấu Vi sở hữu tu vi cấp bậc Võ Vương, súng hoàn toàn không thể bắn trúng nàng, ngay cả khi tình cờ bắn trúng thì cũng không thể phá vỡ lớp phòng ngự của nàng.

Ngoài ra còn có linh thú Khiếu Thiên cực kỳ đáng sợ này.

"Phàm ca, vậy vẫn tiếp tục kế hoạch ban đầu, để Khiếu Thiên ở lại đây, chỉ cần người của đế quốc Kền Kền tới thì lập tức giải quyết."

Tô Ấu Vi nói.

Tiêu Phàm trầm giọng nói:

"Ấu Vi, còn nữa, cấm họ gửi thức ăn và thuốc y tế đến dị giới."

Nếu có thể, Tiêu Phàm muốn trực tiếp phá hủy linh huyệt để họ không thể truyền đồ qua dị giới nữa, nhưng điều này là không thể. Nếu hắn liều lĩnh, nước M nhất định sẽ có hành động điên rồ, hơn

nữa có khả năng cũng sẽ ảnh hưởng đến các linh huyệt khác mà nước H đang kiểm soát.

"Mọi người, ta có hai yêu cầu nhỏ. Căn cứ này các ngươi có thể tiếp tục sử dụng, nhưng thứ nhất không được để cho cao thủ của đế quốc Kền Kền tới đây, thứ hai các ngươi không thể đưa lương thực cùng thuốc y tế qua đó."

Tô Ấu Vi liếc qua họ rồi nói với một nụ cười.

"Về phần còn lại, các ngươi cứ nghiên cứu tự nhiên. Các ngươi có thể báo cáo cho cấp trên, nếu như cấp trên các ngươi không đồng ý, ta sẽ tăng thêm một số điều kiện."

Chương 944 - Đế Quốc Cự Tượng

Một vị tướng phụ trách linh huyệt nhanh chóng báo cáo tình hình lên trên.

Đại thống lĩnh nước M khẩn trương tập hợp một nhóm chuyên gia phân tích.

"Đại thống lĩnh, đám người Tiêu Phàm đang bám sát vào điểm mấu chốt của chúng ta. Họ biết điều kiện như vậy, chúng ta khó mà từ chối."

"Xem ra chúng ta chỉ có thể đồng ý."

"Hay là đồng ý đi, nếu không họ thật sự sẽ đưa ra thêm những điều kiện, đến lúc đó chúng ta sẽ càng khó xử."

"Đồng ý hay không đồng ý đây?"

Tất cả các chuyên gia đang thảo luận. Mỗi lần nói chuyện với Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi, họ khá bất lực, những phương án họ thường dùng để đối phó với nước H không thể đối phó với đám người Tiêu Phàm. Nếu đám người Tiêu Phàm cảm thấy bị xúc phạm, họ sẽ trực tiếp giết người.

"Phàm ca, nước M không phản đối. Vậy để Khiếu Thiên ở lại đây,

ta sẽ nhanh chóng trở về."

Tô Ấu Vi gọi lại cho Tiêu Phàm.

...

"Cốc cốc!"

Trước khi Tô Ấu Vi trở về, Tiêu Hải đã liên lạc với Tiêu Phàm.

"Ông nội, chuyện gì xảy ra à, sao lại sớm hơn một ngày so với lịch hẹn."

Tiêu Phàm kinh ngạc nói.

Nếu như hắn đi nước M, lần này Tiêu Hải liên hệ hắn không ở huyện Lôi Sơn như vậy đồ truyền qua được cũng sẽ ít đi rất nhiều.

"Cháu yêu, ta có một tình huống cần hỗ trợ, đế quốc Cự Tượng, đế quốc Bách Vân, đế quốc Os, Đế quốc Hồng Phong và đế quốc Kền Kền cùng nhau hợp thành Liên Minh Ngũ Quốc. Hiện tại, quân đội của chúng ta đã tiến vào lãnh thổ của đế quốc Cự Tượng!"

Tiêu Hải trầm giọng nói.

Tiêu Phàm hít một hơi thật sâu, mới mấy này mà đã xảy ra chuyện lớn như vậy, Liên Minh Ngũ Quốc đã được thành lập.

"Ông nội, chúng ta có thể nhanh chóng đánh thắng đế quốc Cự Tượng sao? Nếu chúng ta không thể nhanh chóng giành chiến thắng, chúng ta sẽ phải chịu nhiều áp lực trong cuộc chiến giữa hai tiền tuyến, các quốc gia khác xung quanh sẽ thừa cơ tấn công."

Tiêu Phàm trịnh trọng nói.

Tiêu Hải mỉm cười nói:

"Nhanh chóng đánh thắng đế quốc Cự Tượng không phải là vấn đề lớn, tốc độ của Trầm Kính Thiên rất đáng kinh ngạc. Ngắn thì mười ngày nửa tháng là họ có thể đến được kinh đô đế quốc Cự Tượng."

Sự ngạc nhiên hiện rõ trong mắt Tiêu Phàm.

"Không phải đế quốc Cự Tượng có gần hai trăm triệu nhân khẩu và quân số chiếm một triệu à? Sao tiến độ của chúng ta lại nhanh như vậy?"

Các đế quốc đã có kinh nghiệm nên tác dụng của pháo binh sẽ giảm đi rất nhiều, không như sự "bất ngờ" đem lại lúc đầu.

Tiêu Hải nói:

"Bước vào trận chiến, chúng ta mới biết được quân đội của họ yếu đuối đến thế nào! Tình trạng thiếu lương trong quân đội rất nghiêm trọng, hơn nữa vũ khí kém, áo giáp kém, ngựa ít, thiếu huấn luyện."

Tiêu Phàm âm thầm chậc lưỡi, họ có cần rác rưởi đến mức như vậy không chứ?

"Ông nội, người vội liên lạc với ta như vậy có việc gì không? Trăm nghìn bộ áo giáp đã được truyền sang rồi mà."

Tiểu Phàm nói.

Cộng thêm trăm nghìn bộ áo giáp này thì tổng số áo giáp mà hắn đã truyền qua dị giới đã đạt đến con số khủng khiếp một triệu hai bộ áo giáp.

… Không phải tất cả những bộ giáp này đều được sử dụng, rất nhiều trong số chúng được dự trữ để dành sử dụng trong tương lai. Vì nếu hắn không thể trở lại Trái Đất thì muốn truyền đồ qua rất không thuận tiện!

Tiêu Hải nói:

"Cháu ngoan, ông nội muốn hỏi ngươi nghĩ như thế nào, dù sao thì tương lai ngươi cũng sẽ là hoàng đế của đế quốc Thần Long."

"Hiện tại đám người Trầm Kính Thiên đã liên tiếp tấn công nhiều thành, mấy thành đầu tiên địch chống cự nên họ đã tàn sát rất nhiều người. Tất cả nam nhân trưởng thành đều sẽ bị chặt đầu! Nữ nhân và hài tử nếu chống cự cũng sẽ bị giết không thương tiếc.

Nhưng nếu người của đế quốc Cự Tượng đầu hàng thì đám người Trầm Kính Thiên sẽ không tàn sát toàn thành. Họ chỉ phá hủy vũ khí của quân địch và chặt ngón tay cái bên phải của binh lính."

Tiêu Phàm suy nghĩ một chút rồi nói:

"Ông nội, người đừng cho chặt hết ngón cái tay phải."

"Hửm?"

Tiêu Hải nghi ngờ nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cười nói:

"Ông nội, người hãy ra lệnh cắt bỏ tám mươi phần trăm ngón tay cái bên phải và hai mươi phần trăm ngón tay cái bên trái. Sau đó, những người bị chặt ngón tay cái bên trái được coi là tầng lớp đặc quyền. những người bị chặt ngón tay cái bên phải bị hạ xuống thành nô lệ. Mỗi người trong tầng lớp đặc quyền có thể được nhận một vài nô lệ miễn phí."

Tiêu Hải ngơ ngác nhìn Tiêu Phàm.

"Cháu ngoan, ngươi muốn họ tự giết lẫn nhau sao?"

Tiêu Phàm gật đầu:

"Ông nội, nếu người đã làm như vậy thì họ rất dễ có chung mối hận với người. Vì thế chúng ta cần phải chia rẽ họ."

Tiêu Hải nói:

"Vậy những người bình thường còn lại thì sao?"

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

"Ông nội, những người còn lại đều là thường dân thôi! Trong giai đoạn thống trị, thường dân và nô lệ đều là cần thiết."

Chương 945 - Tàn Nhẫn Với Kẻ Địch

Tiêu Hải nhìn Tiêu Phàm.

"Cháu ngoan, ngươi đối với kẻ địch không hề nhân từ."

Tiêu Phàm nhỏ giọng nói:

"Ông nội, đối đãi với kẻ địch phải tàn nhẫn và vô tình như ngày đông giá rét, trước khi nhân từ với ngoại tộc thì phải cho họ biết đế quốc Thần Long không dễ chọc vào."

Tiêu Hải gật đầu.

"Cháu ngoan, cứ làm theo lời ngươi nói. Dù sao nếu có rắc rối, đó cũng là chuyện sau này của ngươi. Chờ linh huyệt cho phép, ngươi lập tức tranh thủ thời gian đưa tới."

Tiêu Phàm cười đáp.

"Ông nội, người nên thu dọn đống lộn xộn này trước đi, đống lộn xộn này ta thấy cũng không dễ xử lý đâu."

Tiêu Hải nói:

"Có thể đế quốc Cự Tượng chờ ông nội xử lý xong, nhưng chỉ sợ không dễ dàng giải quyết đế quốc Kền Kền như vậy đâu."

"Ông nội, nói đến điều này, chỉ sợ về sau truyền chiến thuyền qua sẽ bị hạn chế."

Tiêu Phàm nhíu mày. Tiêu Hải cũng không cảm thấy bất ngờ.

"Có lẽ có một số người đế quốc Kền Kền đã đến bên kia, họ bắt đầu hành động rồi sao? Tể tướng của họ đã thảo luận với nhau, đế quốc Kền Kền không thể dễ dàng buông tha nước H và sẽ không kiêng dè truyền đủ loại chiến thuyền tới đây. Nước H...có phải đã chết rất nhiều người không?"

Nói xong, vẻ mặt Tiêu Hải bỗng trở nên nghiêm trọng.

Tiêu Phàm lắc đầu.

"Không phải, họ ở nước Đông Dương giết chết mấy ngàn người,

Quỷ Xã cũng bị họ phá hủy hết rồi. Họ dùng việc này uy hiếp nước H."

Tiêu Hải sửng sốt, một lúc sau hắn mới nói:

"Thằng nhóc truyền qua đế quốc Kền Kền là một nhân tài đó. Chủ ý táo bạo như vậy cũng nghĩ ra được. Cháu ngoan, về mặt này ta cảm thấy hắn và ngươi có hơi giống nhau."

Tiêu Phàm không nói nên lời. Cảm giác lời này không giống như đang khen hắn! Nhưng cũng không còn cách nào khác, ai bảo Tiêu Hải là ông nội của hắn chứ? Không thể chọc vào!

"Đã có kết quả đàm phán chưa?"

Tiêu Hải dò hỏi.

Tiêu Phàm lắc đầu.

"Một cuộc đàm phán chẳng đâu vào đâu, ông nội chuẩn bị linh thú chưa? Truyền qua một con linh thú đi. Ở phía chúng ta tăng khả năng uy hiếp, điều này rất có lợi cho các cuộc đàm phán."

Tiêu Hải gật đầu.

"Ngươi mở đường hầm linh huyệt đi."

Tiêu Phàm nhanh chóng mở đường hầm linh huyệt ra, không lâu sau Tiêu Hải truyền tới một con linh thú, vẫn là một con khuyển.

Mũi khuyển tương đối thính, biết nghe lời, sức chiến đấu cũng rất tốt.

"Cháu ngoan, lần này không thể truyền hạt năng lực không gian cho cháu rồi."

Tiêu Hải nói.

Truyền linh thú cấp Võ Vương khiến thể lực của hắn tiêu hao rất nhiều.

Tiêu Phàm cười đáp.

"Ông nội, bây giờ ta có đủ sức mạnh, nó cũng tăng lên rất nhanh, sau này truyền tống sẽ không thuận lợi như vậy đâu. Ta sẽ chuyển những thứ trong kho cho người."

Mất hơn nửa tiếng để Tiêu Phàm chuyển những đồ vật trong kho hàng qua, bao gồm mười vạn bộ áo giáp trong kho hàng.

"Cháu ngoan, hãy để nhà máy tiếp tục chế tạo áo giáp. Vật này giữ lại đó, sau này rất có thể ngươi sẽ cần đến."

"Ừm."

Tiêu Phàm gật đầu.

"Ông nội, trước khi đàm phán với đế quốc Kền Kền, ngươi không dặn dò ta vài câu sao?"

Tiêu Hải lắc đầu.

"Có gì phải dặn dò, ngươi còn gian xảo và nham hiểm hơn ông nội ngươi, hơn nữa sau lưng ngươi còn có nước H."

Tiêu Phàm trợn tròn mắt.

"Sau năm ngày vẫn ở chỗ linh huyệt này! Ông nội sẽ truyền cho ngươi một số trận châu, lại cho ngươi và Ấu Vi hạt năng lực."

Nói xong bóng dáng Tiêu Hải lập tức biến mất không dấu vết.

……

"Tích tích!"

Tô Ấu Vi trở về, Tiêu Phàm nhận được điện thoại của Khương Vạn Trần.

"Tông Sư, bọn Solock đề nghị đàm phán lần nữa."

Khương Vạn Trần nói.

Tiêu Phàm lạnh lùng nói:

"Bọn họ muốn đàm phán thì đàm phán sao, làm gì có chuyện tốt

như vậy? Để họ suy nghĩ kỹ rồi nói sau. Khương cục trưởng, ngươi nói với bọn họ, hiện tại ta lười nói chuyện cùng họ lắm."

Khương Vạn Trần nói tiếp:

"Solock lại giết mấy ngàn người ở nước Đông Dương, có khi nào họ nóng nảy vội sang làm loạn bên chúng ta không?"

"Sẽ không đâu. Họ không có gan làm chuyện này. Nếu họ dám làm loạn thì cái chết đang chờ đợi họ và tất cả người thân trong gia đình, ta không đùa với họ đâu."

Tiêu Phàm cười lạnh.

"Được, vậy thì không để ý đến họ nữa."

Chẳng mấy chốc đã hai ngày trôi qua, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đến Ma Đô, họ và Solock ngồi vào bàn đàm phán một lần nữa.

"Solock, mấy ngày nay ngươi giết mấy ngàn người, không ăn cơm luôn sao? Ngươi giết người ở nước Đông Dương cũng không cần nể mặt chúng ta đâu."

Tiêu Phàm cười nói.

Khóe miệng Solock khẽ nhếch lên. Hắn giết người là để uy hiếp nước H mà Tiêu Phàm lại phấn khích như vậy.

"Tiêu Phàm, chúng ta bàn chính sự đi!"

Solock trầm giọng nói.

Tiêu Phàm mỉm cười.

"Không vội, trước khi bàn chính sự, ta muốn giới thiệu cho ngươi hai người bạn, bọn chúng muốn làm quen với ngươi."

"Bộp, bộp!"

Tiêu Phàm vỗ tay, một con mãnh khuyển khổng lồ, hung ác xuất hiện từ phía sau nhà kho. Ở phía sau con mãnh khuyển là Độn Sơn Giáp Thú cấp Võ Vương.

Chương 946 - Không Có Thành Ý

Điều đáng nói là, khoảng thời gian gần đây, con Độn Sơn Giáp Thú này lại phát hiện thêm mỏ dầu khác, hơn nữa còn tìm được tận bốn cái. Trữ lượng của bốn mỏ dầu này không lớn lắm, nhưng tổng trữ lượng cộng lại có thể sánh được với mỏ dầu siêu lớn trước đó. Ngoại trừ mỏ dầu, trữ lượng quặng sắt, mỏ đồng, thậm chí mỏ vàng rất phong phú, con Độn Sơn Giáp Thú này cũng phát hiện ra không ít.

"Gầm!"

Hai con linh thú mạnh mẽ tới gần, mãnh khuyển gầm nhẹ một tiếng.

Solock nuốt nước bọt.

"Tiêu Phàm, thực lực của chúng rất mạnh, nhưng trước khi chết chúng ta cũng có thể giết chết rất nhiều người."

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói:

"Các ngươi giết không được trăm vạn người thì kiệt sức ngay sao? Các ngươi sẽ chết trước khi các ngươi lấy lại được sức mạnh. Các ngươi có thể giết tổng cộng được bao nhiêu chứ? Đừng quá xem trọng điều này, nếu các ngươi không có thành ý thì hôm nay phế bỏ tu vi của các ngươi, đến lúc đó nếu muốn giết, cứ tuỳ ý các ngươi."

Solock lặng im. Cuộc đàm phán này thật sự rất đắng lòng. Trước thì dùng linh thú cấp Võ Vương để dọa hắn, sau lại muốn phế tu vi của hắn.

Khương Vạn Trần cũng tiếp lời.

"Solock, ta thấy hay là ngươi nói thẳng điều kiện của các ngươi, để xem Tiêu Phàm có thể chấp nhận không."

"Nếu hắn không thể chấp nhận thì phế tu vi của ngươi, chúng ta bàn bạc sau."

Solock đen mặt, nói:

"Hình như các ngươi không có chút thành ý nào!"

Tiêu Phàm lạnh lùng.

"Ta không muốn lãng phí thời gian với ngươi, ngươi nhanh chóng nói điều kiện của các ngươi đi, điều gì ta có thể thì sẽ chấp nhận. Không thể chấp nhận thì phế bỏ tu vi của ngươi, các ngươi trở về thảo luận lại. Ngươi chỉ có một cơ hội, tự mình nắm bắt."

Trong lòng Solock vô cùng ức chế, nhưng tình thế lại mạnh hơn người.

"Mật thám của bệ hạ bọn ta là chiến thuyền đỉnh phong của đế quốc Thần Long, bảy mươi phần trăm là không thể vượt qua chiến thuyền đỉnh phong của bọn ta, bọn ta có mười ba chiếc, đế quốc Thần Long không vượt quá chín chiếc. Hiện nay đế quốc Thần Long có sáu chiếc, cho nên các ngươi có thể truyền qua tối đa ba chiếc hơn ba ngàn tấn, trọng tải không thể vượt qua bốn ngàn tấn. Cũng không thể vượt qua bảy mươi phần trăm chiến thuyền hạng nhất của bọn ta, cũng giống như tàu chiến hạng ba hạng bốn."

Tiêu Phàm nở nụ cười.

"Hoàng đế đế quốc Kền Kền của các ngươi còn muốn ra lệnh đến cho ta sao? Trước tiên phế bỏ tu vi của ngươi, rồi sau đó ta sẽ nói yêu cầu của ta."

Vẻ mặt Solock lập tức thay đổi.

"Không được, ngươi không thể làm như vậy. Nếu ngươi làm như vậy, thì chắc chắn chúng ta sẽ phản công."

Giọng Tiêu Phàm lạnh nhạt trả lời lại.

"Các ngươi phản công thì cứ phản công, ta nói rồi nếu các ngươi dám làm xằng bậy thì ta sẽ dùng bom nổ chết các ngươi ngay lập tức. Ta nói được làm được!"

Nói đến đây niệm lực tinh thần mạnh mẽ của Tiêu Phàm xâm nhập vào trong cơ thể Solock.

"Phù phù!"

Đan điền và kinh mạch trong cơ thể Solock đều bị phá huỷ, hắn phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt nhanh chóng trở nên tái nhợt.

"Ngươi!"

Solock nghiến răng.

Tiêu Phàm khẽ thở dài.

"Nếu ngươi giết chết càng nhiều người ở nước Đông Dương, ta có thể tha cho ngươi một mạng, coi như ngươi ăn chưa no vậy. Nhưng ba lần cộng lại mới giết được một vạn người, quá vô dụng rồi. Ta nói với ngươi về giới hạn của ta, ngươi nghe cho kỹ đây. Mười ba chiến thuyền đỉnh phong của đế quốc Kền Kền, đế quốc Thần Long về mặt bố trận sẽ không mạnh bằng các ngươi, chiến thuyền đỉnh phong nhiều hơn năm chiếc không có vấn đề gì chứ? Còn cần truyền thêm mười hai chiến thuyền đỉnh phong đi qua. Trọng tải chiến thuyền truyền tống như thế nào, ta tự xác định, các ngươi được xen vào."

Solock nghiêm giọng.

"Không thể nào, bệ hạ không thể chấp nhận được!"

Tiêu Phàm lạnh lùng đáp lại.

"Các ngươi vẫn là liên minh, ta vẫn chưa tính với các ngươi việc này! Mười tám chiến thuyền đỉnh phong của đế quốc Thần Long, hai trăm chiến thuyền hạng nhất và ba, bốn chiến hạm ta sẽ không truyền qua. Điều kiện này nếu các ngươi không chấp nhận, bọn ta sẽ trực tiếp phá vỡ mối quan hệ này, đến lúc đó ta sẽ truyền một trăm chiếc tàu chiến đỉnh phong qua."

Lục Chí Hằng cười nói:

"Tiêu Phàm, nếu bốn năm ngàn tấn tàu hàng đi qua chính là chiến thuyền đỉnh phong, đừng nói một trăm chiếc, đến lúc đó ngươi truyền một ngàn chiếc đi qua đều không vấn đề gì. Về mặt này, ngươi phải tin tưởng vào khả năng đóng tàu của đất nước. Hiện nay một năm tổng trọng tải hạ thủy quốc gia chúng ta đạt tới 50

triệu tấn."

Tiêu Phàm có chút kinh ngạc.

"Chúng ta đóng tàu mạnh như vậy sao? Thật sự ta không chú ý số liệu về mặtở phương diện này."

"Solock, nếu các ngươi chỉ có Liên Minh Năm Nước nhằm vào đế quốc Thần Long, thì là con số vừa rồi ta nói. Nếu có thêm một quốc gia khác tham gia, thêm một quốc gia, thêm năm chiến thuyền đỉnh phong và thêm năm mươi chiến thuyền hạng nhất."

Giọng Solock lạnh lùng nói:

"Tiêu Phàm, ta thấy vốn dĩ các ngươi không có thành ý muốn đàm phán."

Chương 947 - Yêu Thú Cấp Võ Vương

Khương Vạn Trần nhỏ giọng nói:

"Năm nước đồng minh đều nhằm vào đế quốc Thần Long, nếu đế quốc Thần Long thất bại sẽ ảnh hưởng rất lớn đối với nước H chúng ta. Một số nhà lãnh đạo cấp cao nước H đều cảm thấy nên dốc sức trợ giúp đế quốc Thần Long. Hiện tại, các nhà lãnh đạo cấp cao ủng hộ các cuộc đàm phán đang chiếm ưu thế, nhưng nếu các ngươi làm bậy, thì chủ trương toàn lực giúp đỡ chắc chắn sẽ chiếm ưu thế."

Tiêu Phàm đứng lên.

"Những gì nên nói ta đã nói, phải xem sự lựa chọn của các ngươi thế nào, điều kiện của ta sẽ không thay đổi."

"Các ngươi muốn chiến, thì chúng ta chiến!"

…

…

Tiêu Phàm rời đi, bọn Khương Vạn Trần nhanh chóng nối gót theo

sau.

"Phụt!"

Solock lại phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt hắn tái nhợt.

"Chris."

Solock liên lạc với Chris.

"Solock, giọng ngươi sao vậy, nghe yếu ớt quá."

Ở đầu dây bên kia, Chris nghi ngờ hỏi.

Solock khổ sở nói:

"Tu vi của ta đã bị hủy bỏ, ta nói ra yêu cầu của chúng ta, Tiêu Phàm tức giận nên phế bỏ tu vi của ta."

"Cái gì?"

Sắc mặt Chris lập tức thay đổi. Giọng điệu trở nên lạnh lùng hơn hẳn.

"Tiêu Phàm làm như vậy không sợ chúng ta điên cuồng trả thù sao?"

Solock nói:

"Chris, ngươi xác định muốn trả thù sao? Chúng ta giết, cũng là giết thường dân nước H, có làm gì đều không ảnh hưởng đến hắn. Ngược lại, hắn còn lấy được nhiều cái tốt hơn từ dị giới. Chúng ta sẽ chết, đến lúc đó người nhà chúng ta đoán chừng cũng sống không yên, quê hương chúng ta rất có thể bị bom nguyên tử tấn công."

Ở đầu dây bên kia, vẻ mặt Chris khó coi vô cùng.

"Chris, Tiêu Phàm đã có thêm hai con yêu thú cấp Võ Vương, khó mà lường được hắn có thể điều khiển bao nhiêu yêu thú cấp Võ Vương."

Biểu cảm của Chris lập tức thay đổi. Tiêu Phàm khống chế càng

nhiều yêu thú cấp Võ Vương, tỷ lệ họ bị giết ngay từ lúc bắt đầu càng cao hơn.

"Hắn yêu cầu cái gì?"

Chris trầm giọng hỏi.

Solock trả lời.

"Tiêu Phàm mong muốn truyền tống tổng cộng mười tám chiếc chiến thuyền định phong, hai trăm chiếc chiến thuyền hạng nhất, trọng tải của chiến thuyền đỉnh phong là không giới hạn."

Chris gằn giọng.

"Điều này sao có thể? Họ truyền chiến thuyền qua như vậy, đế quốc Kền Kền chúng ta còn ưu thế gì nữa? Chiến thuyền của họ không thể vượt qua bảy mươi phần trăm của chúng ta!"

"Ta cũng nói với Tiêu Phàm như vậy, Tiêu Phàm trực tiếp phế bỏ tu vi của ta, ngươi có thể đi nói với hắn một chút không? Ý của họ là, nếu chúng ta không đồng ý, họ sẽ truyền một trăm chiếc thậm chí một ngàn chiếc chiến thuyền hàng đầu qua."

Nghe lời Solock nói, Chris chỉ biết lặng im.

Nước H truyền nhiều thuyền như vậy, coi như là chẳng nể nang ai, nếu đế quốc Kền Kền họ xong đời, thì chắc chắn nước H cũng không khá khẩm hơn bao nhiêu. Người được lợi nhiều nhất chính là đế quốc Thần Long.

Đừng nói là một ngàn chiếc chiến thuyền hàng đầu, dù chỉ có một trăm chiếc chiến thuyền hàng đầu, thì thủy sử của đế quốc Thần Long cũng đủ để nghiền ép tất cả các quốc gia khác.

"Chris, ta sẽ trở về bằng máy bay. Đến lúc truyền tống về đến, ta đến gặp và thông báo cho bệ hạ. Quyết định như thế nào còn tùy vào bệ hạ và những người kia."

Solock nói, hắn tự hỏi liệu khi trở về mình có thể khôi phục tu vi không.

"Ừ."

Solock lảo đảo đi ra từ kho hàng, trong lòng hắn vô cùng đau khổ, lúc tới hắn vẫn còn rất tốt. Đàm phán xong thì bị phế tu vi, Tiêu Phàm thật sự không nói chuyện võ đức .

võ đức

...

"Tiêu tông sư, đế quốc Kền Kền sẽ đồng ý chứ? Nếu họ chẳng màng đến ai là ai, tùy ý giết hại thì sao?"

Khương Vạn Trần có chút bận tâm.

Tiêu Phàm chỉ cười:

"Khương cục trưởng, điều kiện của chúng ta không phải đặc biệt hà khắc. Họ có mười ba chiến thuyền hàng đầu, minh chủ cũng có, liên hiệp sức mạnh không kém gì đế quốc Thần Long. Nếu đồng ý điều kiện của chúng ta, họ còn có cơ hội. Nếu không đồng ý, chúng ta sẽ truyền một số lượng lớn chiến thuyền đi, họ sẽ đối phó thế nào? Rũ bỏ sạch sẽ quan hệ cho họ một con đường chết."

Lữ Chí Hoành trầm giọng nói:

"Khương cục trưởng, dù họ có giết bao nhiêu người đi nữa, chúng ta vẫn nên kiên trì làm việc cần làm, nếu không rất dễ bị dắt mũi, về lâu dài còn bị tổn thất lớn hơn."

"Ừ."

Khương Vạn Trần gật đầu.

"Tiêu tông sư, yêu thú cấp Võ Vương, có thể để một con trong số đó đi đến Ma Đô, để nó trấn thủ ở Ma Đô không?"

Tiêu Phàm đáp:

"Được, các ngươi có thể mang Vượng Tài về."

Linh Khuyển cấp Võ Vương bên cạnh Tiêu Phàm rũ đầu xuống.

"Vượng Tài?"

Khương Vạn Trần sững sờ hỏi lại.

Tiêu Phàm bất đắc dĩ nói:

"Hắc Vương, Tiểu Hắc, Tiểu Hoàng, Tiểu Thiên, mỗi một cái tên đều dùng rồi, không biết nên dùng cái gì khác."

Khóe miệng Khương Vạn Trần giật giật.

"Vậy cũng không nên gọi tùy ý như thế, cái tên Vượng Tài này không phù hợp với hình tượng của nó."

Tiêu Phàm nói:

"Kêu Vượng Tài là đúng rồi. Gần đây mua quá nhiều đồ, ta sắp tiêu hết tiền, gọi nó bằng tên này, vừa vặn cho ta vượng vượng tài."

Chương 948 - Hiệu Ứng

Đầu tư cho chiến thuyền và tàu ngầm, thật ra Tiêu Phàm không tiêu tốn bao nhiêu, cơ bản là quốc gia nửa bán nửa tặng, chi phí cho các loại máy móc mới tốn. Mỗi ngày có rất nhiều dạng máy móc và công cụ được đưa đến huyện Lôi Sơn, dù quốc gia đã giảm giá nhưng vẫn phải chi ra một khoảng rất lớn.

Bây giờ trong thẻ của Tiêu phàm chỉ có vài tỷ nhân dân tệ. Số tiền này đối với người bình thường mà nói quả thật vô cùng vô cùng to lớn, nhưng đối với Tiêu Phàm thì chẳng đủ bao nhiêu, rất nhiều loại máy hơn mấy trăm triệu một cái là chuyện bình thường. Mấy tỷ thì có thể mua được bao nhiêu? Hơn nữa tập đoàn Thiên Hà có thể cần rót vốn đầu tư nữa.

"Khương cục trưởng, gần đây bên viện nghiên cứu có tin tức gì tốt không?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Hắn đã cung cấp cho viện nghiên cứu không ít mẫu nghiên cứu,

cũng đã nghiên cứu ra không ít các loại các đồ vật khác nhau, nhưng giá trị chỉ ở mức trung bình. Tiêu Phàm kiếm được rất nhiều tiền từ dược Lam linh, nhưng tiền kiếm được từ các loại đồ vật khác cộng lại cũng không bằng một nửa dược Lam Linh.

Khương Vạn Trần nói:

"Viện nghiên cứu đang cố gắng tìm biện pháp chữa trị bệnh ung thư, đã có sự tiến triển lớn, nhưng cách đích thành công vẫn còn xa. Ngược lại, một loại thuốc nhỏ mắt sẽ sớm được đưa ra thị trường. Loại này có thể khôi phục thị lực, nhưng đoán chừng chỉ có hiệu ứng thị trường tốt ở nước ngoài, vì nhiều người ở trong nước đã cải thiện thị lực nhờ tu luyện."

Tiêu Phàm thở dài, lợi nhuận thu về tương đối nhiều, nhưng chắc chắn không bằng dược Lam Linh, với cả cái này cũng không cấp thiết lắm. Thị lực kém, đeo mắt kính là được.

"Tập đoàn Thiên Hà cần phải đột phá hơn."

Tiêu Phàm thầm nói trong lòng. Nếu chip làm từ carbon được tạo ra, hắn có thể kiếm được rất rất nhiều tiền.

"Vượng Tài, ngươi qua đó phải nghe theo lệnh của Đại trưởng lão. Nếu có người ở Ma Đô làm bậy, ngươi cứ xử lý trước."

Tiêu Phàm sờ đầu Vượng Tài dặn dò.

Vượng Tài gật đầu. Sau đó nhanh chóng rời đi cùng bọn Khương Vạn Trần.

"Vi Vi, chúng ta đến tập đoàn Thiên Hà xem một chút."

" Ừ."

Hiện tại bọn Tiêu Phàm đang ở Ma Đô, chẳng mất bao lâu để họ đến tập đoàn Thiên Hà, Trầm Kính Sơn nhanh chóng tới trước mặt Tiêu Phàm. Trầm Kính Sơn có công ty riêng, nhưng hiện tại hắn đã bàn giao cho một người chuyên nghiệp quản lý để cống hiến hết mình cho tập đoàn Thiên Hà.

"Thẩm thúc, nghiên cứu thế nào rồi?"

Tiêu phàm dò hỏi.

Trầm Kính Sơn cười ha hả trả lời:

"Ông chủ, ngươi tới thật đúng lúc, chúng ta đang nghiên cứu chip 5nm, chắc chỉ mấy ngày nữa là xong. Công nghệ chế tạo chip của chúng ta khác với chip silicon ở nước ngoài, nếu chúng ta làm được 5nm, không bao lâu sau sẽ làm được 3nm. Ông chủ, ngươi sắp phát tài rồi."

Tiêu Phàm đi theo Trầm Kính Sơn đến khu thí nghiệm, ở đây có rất nhiều người khí thế sục sôi, bận rộn ngất trời, dẫn đầu là đám chuyên gia đến từ dị giới. Tu vi của họ tăng lên, năng lực cũng mạnh hơn. Hơn nữa tu vi tăng lên, họ có thể bận bịu năm ba ngày không ngủ mà không hề hấn gì.

"Ông chủ khỏe."

"Bà chủ khỏe."

Thấy Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi, mọi người liền rối rít chào hỏi.

Tiêu Phàm mỉ cười đáp:

"Các ngươi cứ bận việc của các ngươi, ta chỉ tùy tiện nhìn chút thôi."

Trầm Kính Sơn dẫn Tiêu Phàm đến khu vực khảo sát.

"Ông chủ, chúng ta đang sản xuất chip 5nm từ carbon, trước mắt đang nghiên cứu làm thế nào để tăng lượng sản phẩm bán ra và lợi nhuận thu về."

Trầm Kính Sơn vừa nói vừa cầm một tấm chip nhỏ lên.

"Nó cũng là loại 5nm, chúng ta so sánh chip này với chip silicon, tính năng và các phương diện khác có gì khác nhau?"

Tiêu Phàm đến gần Trầm Kính Sơn, đưa tấm chip ra hỏi.

..

..

Trầm Kính Sơn cười nói:

"Đều là 5nm nhưng tính năng chip của chúng ta tốt hơn 20% và hiệu suất tiêu thụ cũng thấp hơn 30%. Trước mắt tỷ lệ sản phẩm đạt chất lượng có hơi kém một chút. Các chuyên gia đang tranh thủ thời gian xử lý, ngắn thì ba ngày, dài thì một tuần. Nếu hiệu suất tốt chắc là có thể miễn cưỡng đáp ứng yêu cầu. Tính năng và hiệu suất vẫn còn chỗ để cải thiện."

Trong mắt Tiêu Phàm lộ ra vẻ ngạc nhiên.

"Giá cả thế nào?"

Tiêu Phàm vội hỏi. Tính năng và mức tiêu thụ năng lượng tốt hơn, nhưng nếu giá cả tăng quá nhiều thì cũng vô dụng. Có thể bán hay không vẫn là do thị trường định đoạt.

Trầm Kính Sơn cười nói:

"Ông chủ, ưu thế về giá cả của chúng ta rất lớn. Giá sản xuất chip đại khái bằng một nửa những người sản xuất khác."

Tiêu Phàm có chút nghi hoặc.

"Một nửa? Ưu thế này không nhỏ, nhưng hình như còn chưa tới mức ngươi nói là ưu thế lớn."

"Ông chủ, giá cả và giá bán khác nhau! Những con chip hiện tại là những con chip có giá cao với giá 500. Đồng thời giá thành của chúng ta thậm chí cũng không đến là 50 đồng tiền."

Trầm Kính Sơn vừa cười vừa trả lời thắc mắc của Tiêu Phàm.

Chương 949 - Sao Có Thể!

Tiêu Phàm hít sâu một hơi, nếu họ họ giá thành của chip xuống thành giá bán củ cải trắng thì nhiều nhà máy sản xuất chip ở nước ngoài chẳng phải sẽ khóc không ra nước mắt sao? Với cả không

cần thiết phải hạ giá thấp như vậy, họ vẫn muốn thu được lợi nhuận.

"Ông chủ, trước mắt có ba việc. Thứ nhất, chúng ta nên đặt tên cho con chip này là gì? Thứ hai, buổi họp báo sẽ tiến hành khi nào, ông chủ ngươi có thể tham gia không? Thứ ba, là giá cả của con chip."

Trầm Kính Sơn mỉm cười hỏi. Tiêu Phàm suy nghĩ một lát mới nói:

"Đặt tên là chip Viêm Hoàng, buổi họp báo các ngươi tự lo liệu là được, ta sẽ không tham gia. Còn về phần giá thành của con chip...các ngươi cảm thấy bao nhiêu là thích hợp?"

Trầm Kính Sơn tiếp lời.

"Ông chủ, theo kết quả mà chúng ta thảo luận, có lẽ nên đặt giá chip bằng một phần ba so với giá chip cùng loại ngoài thị trường. Như vậy có thể nhanh chóng chiếm lĩnh thị trường, lợi nhuận của chúng ta cũng cao hơn."

Tiêu Phàm gật đầu.

"Vậy quyết định là một phần ba! Các người phải đảm bảo chất lượng chip luôn tốt nhất. Ở cùng một cấp độ, những tính năng của chúng ta có ưu thế không hề nhỏ. Chủ yếu các ngươi phải quan tâm đến chất lượng, đừng để xảy ra nhiều vấn đề liên quan đến chất lượng sản phẩm."

Trầm Kính Sơn nói:

"Ông chủ yên tâm, chúng ta nghiêm túc quan tâm đến chất lượng và luôn đặt chất lượng lên hàng đầu."

Tiêu Phàm gật đầu.

"Thẩm thúc, ta vẫn luôn tin tưởng cách làm việc của ngươi. Gần đây thực lực của ta có tăng lên một chút, ta sẽ tăng cường trận pháp, tránh cho kẻ địch lại xâm nhập vào gây sự."

...

"Sao có thể!"

Hoàng đế của đế quốc Kền Kền vô cùng phẫn nộ.

Solock trở lại, hắn vừa nghe Solock báo cáo chi tiết xong.

"Bệ hạ, Tiêu Phàm ngạo mạn như vậy, chúng ta phải khiến cho hắn biết người biết ta. Trước tiên giết chết mấy chục vạn người nước H. Giết càng nhiều người, có lẽ họ sẽ sớm khuất phục!"

Các đại thần đằng đằng sát khí nói.

Một đại thần khác tiếp lời.

"Bệ hạ, tất cả chúng ta đều rất phẫn nộ với việc này nhưng lão thần cảm thấy chúng ta cần phải thận trọng suy xét. Chúng ta giết trăm vạn người nước H, thực chất đối với Tiêu Phàm cũng không có ảnh hưởng gì. Hơn nữa, điều này sẽ làm cho quyền phát ngôn của phái chủ chiến nước H tăng mạnh. Nếu họ điên cuồng đưa chiến thuyền tới đây thì đến lúc đó làm sao chúng ta ứng phó được? Các cựu chiến binh trong lịch sử của nước H đã chứng mình rằng, bình thường họ trông ôn hòa, nhưng nếu liên quan đến lợi ích thì họ sẽ không lùi bước."

Một đại thần khác nêu ý kiến.

"Bệ hạ, nếu chúng ta làm như vậy thì thật sự nước H có khả năng sẽ ném bom nguyên tử, đến lúc đó chúng ta cũng không dễ gì phản kháng được, đành phải lưỡng bại câu thương . Chỉ có đế quốc Thần Long mới được lợi." _

lưỡng bại câu thương _

Hoàng đế của đế quốc Kền Kền nhíu mày. Điều hắn không hy vọng nhất chính là đế quốc Thần Long sẽ được lợi.

"Bệ hạ, bom nguyên tử chỉ là thứ yếu, vật kia chưa chắc có thể sử dụng được ở bên chúng ta. Chủ yếu là nước H có thể đưa một lượng lớn chiến thuyền tới. _ Lục quân nước H rất mạnh, nếu có được lượng lớn chiến thuyền hàng đầu thì đế quốc Kền Kền đế quốc sẽ không có bất kỳ ưu thế gì đáng nói nữa."

—

Các đại thần còn lại cũng lên tiếng. Hơn 80% người phản đối tàn sát ở nước H. Hầu hết họ vẫn rất lý trí, Tiêu Phàm nói miễn cưỡng có thể tiếp nhận số lượng này. Nếu vậy thì không cần thiết phải liều mạng làm gì. Dù về sau đế quốc Kền Kền không phải là đế quốc mạnh nhất, thi liên minh với một ít quốc gia còn lại để tự bảo vệ thì không có vấn đề.

"Solock, ngươi cảm thấy có thể hạ thấp điều kiện được không?"

Hoàng đế Morgan của đế quốc Kền Kền trầm giọng hỏi.

Solock cười khổ nói:

"Bệ hạ, e là không được. Có lẽ Tiêu Phàm còn có hy vọng chúng ta khơi mào chiến tranh. Như vậy mới có lợi cho hắn."

Sắc mặt Hoàng đế Morgan tối sầm lại. Hắn rất tức giận. Nếu họ không đồng ý, đến lúc đó điều hắn khó chịu nhất chính là Tiêu Phàm và đế quốc Thần Long đều thu được lợi, ngẫm lại hắn cảm giác ruột đau như cắt.

"Bệ hạ, Tiêu Phàm nói mười tám chiến thuyền hàng đầu, hai trăm chiến thuyền hạng nhất, những thứ này đưa tới cần có thời gian. Dù cho có truyền tới, thì đế quốc Thần Long cũng phải cải tạo. Chúng ta có thể phá hủy trước một vài chiến thuyền của đế quốc Thần Long. Đến lúc đó Thủy sư của chúng ta có thể chiếm được ưu thế."

Một đại lão Thủy sư lên tiếng.

Hai mắt hoàng đế của đế quốc Kền Kền sáng lên, lời này để cho trong lòng hắn có chút thoải mái. Chỉ là muốn giết chết Thủy sư của đế quốc Thần Long cũng không dễ dàng gì.

"Bệ hạ, ta thấy ý kiến này không tồi. Chỉ cần có thể tiêu diệt một vài chiến thuyền của đế quốc Thần Long thì cái danh thủy sư số một vẫn là của chúng ta. Chiến thuyền của chúng ta có khả năng bay, chúng ta vẫn chiếm được ưu thế trong một thời gian tương đối dài."

Các đại thần nhao nhao mở miệng, họ không hy vọng Hoàng đế Morgan nóng đầu.

Chương 950 - Xử Lý Kẻ Gây Chiến

"Cứ như vậy đi! Truyền tin tức ta đồng ý đến địa cầu bên kia!"

Hoàng đế Morgan nghiến răng nghiến lợi nói:

"Nhưng ta có một điều kiện, phải yêu cầu Tiêu Phàm mang con linh thú bảo vệ linh huyệt kia rời đi!"

Ở huyện Lôi Sơn.

Năm ngày sau, Tiêu Hải liên lạc lại với Tiêu Phàm.

Tiêu Hải truyền năng lực châu cho Tiêu Phàm. Ngoài ra còn truyền tới không ít trận châu, còn nhiều hơn so với lần trước.

Bốn chiếc 055 của căn cứ phía Bắc đều có thể bố trí lồng phòng ngự.

"Ông nội, tiến triển bên bọn Trầm tướng quân có thuận lợi không?"

Tiêu Phàm vừa truyền đồ vật trong kho hàng qua, vừa hỏi.

Tiêu Hải cười đáp.

"Bọn họ vô cùng thuận lợi, trong vòng hai ba ngày tới phỏng chừng có thể tiếp cận được thủ đô của đế quốc Cự Tượng, ngươi cảm thấy có nên hạ độc thủ hay không?"

Tiêu Hải gọi hạ độc thủ chính là đồ thành .

đồ thành

Tiêu Phàm nói:

"Ông nội, chắc chắn họ sẽ đầu hàng, vẫn là quy tắc cũ để họ chia năm xẻ bảy càng nhiều càng có lợi."

"Những thứ khác thì sao?"

Tiêu Hải hỏi.

Tiêu Phàm suy nghĩ một chút mới nói:

"Chúng ta phải xử lý hết những kẻ gây chiến, phải truyền ngôi vị hoàng đế. Đế quốc Cự Tượng chia làm ba bốn quốc gia! Hơn nữa phải cắt đất đền bù cho việc đóng quân. Những quy định này người trước đều có kinh nghiệm."

Tiêu Hải cười ha hả gật đầu.

"Được, cứ làm theo lời ngươi."

…

…

Tại bờ biển phía Tây nước M.

Có hai chiếc 055 đang đến và hiển nhiên không phải lần đến thăm hữu nghị. Lúc trước nước H từng thỉnh cầu đến thăm hữu nghị nhưng nước M cương quyết từ chối cho nên lần này là tự ý đến. Họ có thể đi thì ta cũng có thể.

"Hạm trưởng, nếu đi lên phía trước nữa thì khả năng cao chúng ta sẽ bị phát hiện."

Phó hạm trưởng thông báo cho Đàm Kiếm kế bên. Hắn cười nói:

"Bọn họ không phát hiện thì chuyến này công cốc à? Chúng ta đâu đi vào lãnh hải nước M, chúng ta chỉ đang đi tự do thôi. Tiếp tục đi."

"Vâng!"

Sau đó Đàm Kiếm trao đổi một số chuyện với hạm trưởng 055 còn lại. Hai chiến hạm cách nhau mấy chục cây số tiếp tục tiến về phía trước, trong nháy mắt chỉ còn cách phía bên bờ mấy chục hải lý.

"O, o, o, o…"

Trong căn cứ nước M, tiếng còi báo động vang lên inh ỏi.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Tướng quân trong căn cứ gấp rút hỏi.

"Thưa tướng quân, ra đa phát hiện có một chiếc quân hạm nước H đang tiến tới đây, chỉ còn gần năm mươi hải lý nữa sẽ tới nơi."

Tướng quân nghe xong mặt cắt không còn giọt máu.

"Lập tức tăng cường theo dõi hướng đó, phái mấy chiếc máy bay không người lái, điều động vệ tinh theo dõi!"

"Vâng, tướng quân."

Không lâu sau đó, chiếc 055 còn lại cũng nhanh chóng bị phát hiện.

"Chết tiệt, sao họ dám!"

Ngay sau đó, tin tức lập tức được báo cáo lên cấp trên, Đại thống lĩnh vừa nhận được tin thì nổi trận lôi đình. Từ trước đến giờ, chỉ có thuyền nước họ được tự do đi lại ở các quốc khác, vậy mà bây giờ nước H lại dám tự do lái thuyền trên đất nước họ !

"Lập tức đuổi bọn chúng đi! Không được để chiến hạm nước H đến nước chúng ta phách lối!"

Sau khi biết tin Đại thống lĩnh lập tức ra lệnh. Quân đội nhận mệnh, cấp tốc hành động. Nhiều chiếc chiến hạm nhắm vào tấn công hai chiếc 055, không chỉ vậy, họ còn vừa đánh đuổi vừa bảo 055 đầu hàng.

"Hô!"

Máy bay chiến đấu cũng đến ngay sau đó, bọn chúng gầm lên rồi nhanh chóng bay qua.

Nếu là lúc trước thì Đàm Kiếm chắc chắn sẽ lo lắng, sợ hãi. Dù gì máy bay chiến đấu đấy chỉ cần bắn một phát thì thuyền họ coi như đi tong, nhưng bây giờ thì họ chẳng sợ gì cả. Vì lá chắn chiến

hạm là do Tiêu Phàm bố trí, nó có thể chặn tên lửa và hiển nhiên tên lửa của họ cũng không phải để trưng. Mà mấy chiếc máy bay đấy thì có được bao nhiêu đạn? Hai chiếc 055 của họ cộng lại cũng hơn 900, dù có thêm một chiếc máy bay nữa thì cũng không sợ.

"Xin chiến hạm nước H lắng nghe, nếu còn tiến lên phía trước nữa thì chúng ta có quyền tấn công các bạn!"

Người điều khiển máy bay chiến đấu tự giận nói, mà Đàm Kiếm nghe xong liền trả lời.

"Đừng khẩn trương, bọn ta chỉ đang tự do dạo thuyền mà thôi, phương diện này các bạn rành lắm mà. Còn việc muốn tấn công thì cứ thử đi. Nếu các ngươi khai hỏa thì chiến hạm của bọn ta vẫn bình thường, còn các vị thì ta không chắc."

Mấy chiếc máy bay đấy nghe xong thì hậm hực rời đi, quả thật họ không dám khai hỏa, đạn của hai chiến hạm kia hơn họ rất nhiều.

"Hạm trưởng, chiến hạm của họ đang đến đây."

Một giờ trôi qua, Dương Trường Đức báo với hạm trưởng, Đàm Kiếm nghe vậy cười bảo.

"Chúng ta từ từ tăng tốc rồi kiểm tra tốc độ cực hạn của bọn họ. Không chừng họ giấu chiêu."

"Vâng, hạm trưởng."

Chiến hạm họ bắt đầu tăng tốc, nước M thấy vậy cũng tăng tốc theo. Không lâu sau, chiến hạm nước M đã tới cực hạn.

"Xem ra không có gì để giấu, tốc độ cũng chỉ tới đó! Mỗi ba mươi mốt hải lý, vẫn là 055 chúng ta nhanh hơn."

Chương 951 - Đi Thuyền

Đàm Kiếm cười nói:

"Hạm trưởng, vậy bây giờ chúng ta có cần tăng tốc nữa không?"

Dương Trường Đức hỏi. Đàm Kiếm lắc đầu.

"Không cần, cứ theo tốc độ này mà đi, xem dưới tốc độ cực hạn thì tính ổn định của chiến hạm họ ra sao, có bay liên tục được không. Ba mươi mốt hải lý đối với chúng ta cũng không quá khó, chơi với họ một chút."

Dương Trường Đức gật đầu đã hiểu.

Hai chiến hạm cách nhau mấy hải lý, song song bắt đầu tiến về phía trước.

Mấy chiếc chiến hạm nước M thấy vậy thì không ngừng âm thầm kêu khổ. Họ không thể theo dõi hay giám sát được, không thích hợp.Vừa theo dõi vừa bay với tốc độ cao như vậy hệ thống chiến hạm nhận áp lực rất lớn, không chừng về sau chiến hạm tuyên bố bãi công mất.

"Hạm trưởng, phải làm sao bây giờ? Tốc độ hiến hạm nước H là bốn mươi sáu hải lý, bọn chúng đang đùa chúng ta!"

Một hạm phó trong chiến hạm lên tiếng.

"Chết tiệt!"

Hạm trưởng chửi thề một câu, sau đó cũng không biết nên làm thế nào nữa. Họ trước tới giờ chưa từng nhục nhã như này! Đó giờ toàn là họ đi thuyền trên nước khác, làm nước đó lo lắng không yên mà thôi!

"Hạm trưởng, khoảng cách của họ với bờ chỉ còn mười mấy hải lý và vẫn đang tiến lên, dù chưa tới nhưng những người bên bờ đều có thể thấy!"

"Nếu cứ thế này thì mặt mũi vứt đi được rồi. Vậy bây giờ chúng ta có nên phái mấy người tiến hóa đánh đuổi họ không?"

Hạm phó tiếp tục hỏi.

Hạm trưởng lại lắc đầu.

"Đám người tiến hóa đó sẽ không đi, vả lại cũng không biết trên

thuyền mấy người đó có linh thú cường đại hay không. Họ làm vậy là để dụ chúng ta xuất ra mấy người tiến hóa. Bây giờ chúng ta cần báo cáo lên cấp trên để cấp trên cùng phía nhà nước thương lượng."

Sau đó họ nhanh chóng báo cáo tin tức lên cấp trên. Đại thống lĩnh vừa nhận được, sắc mặt liền trầm xuống. Chiến hạm nước H đi dọc bờ biển là đang kỵ mặt* xuất hiện à!

*bắt nguồn từ game StarCraft, là một loại thuật ngữ game, có thể hiểu như là một đội khá mạnh có thể áp chế địch tới mức địch không thể phản công.

*bắt nguồn từ game StarCraft, là một loại thuật ngữ game, có thể hiểu như là một đội khá mạnh có thể áp chế địch tới mức địch không thể phản công.

"Người của chúng ta không thể khai hỏa đánh chìm bọn chúng à?"

Đại thống lĩnh tức giận nói.

"Đại thống lĩnh, e rằng cái đó không được. Vì họ có lưới phòng ngự nhưng chúng ta thì không, nếu khai hỏa thì người thiệt lại là chúng ta. Hơn nữa, trên thuyền họ khả năng cao có linh thú cấp Võ Đế."

Đại lão quân đội sắc mặt trầm trọng giải thích.

Họ cũng rất muốn khai hỏa, nhưng sau một hồi thảo luận, nếu khai hỏa thì chiến hạm của chính họ sẽ bị chìm. Còn hai chiếc 055 của nước H thì chưa chắc.

"Đại thống lĩnh, hơn nữa bây giờ họ vẫn chưa tiến vào lãnh hải của chúng t, cho nên theo luật quốc tế thì chúng ta không có quyền tấn công bọn họ. Lúc trước chúng ta cũng thường tự do đi thuyền như thế."

Một người khác trong quân đội nói.

Đại thống lĩnh:"…"

Bình thường nước mình đều tự do đi như thế, bây giờ nước H làm

ngược lại thì lại tức giận thiếu điều đập đồ.

"Thưa Đại thống lĩnh, bây giờ chúng ta nên để bộ ngoại giao giải quyết đi. Mạnh mẽ khiển trách hành vi của nước H hoặc sử dụng cách thức xử phạt hành chính để trừng phạt bọn họ."

Phụ tá trưởng đề nghị.

Khai hỏa tấn công là hạ sách, mà nước H cũng không phải dạng vừa. Dù không có Tiêu Phàm, cũng không có những linh thú của hắn thì nước H vẫn có thể tàng hình. Có trời mới biết họ có bao nhiêu người tàng hình.

Về phương diện hải quân thì họ vừa có 055 tốc độ 46 hải lý, còn có lưới phòng ngự, có khi phương diện công kích cũng được nâng cấp mà họ không biết. Cả tàu ngầm nữa, không biết Tiêu Phàm có bố trí trận pháp cho tàu ngầm không?

"Để bộ ngoại giao lên tiếng, mạnh mẽ khiển trách hành vi nước H, đây là hành động coi thường luật pháp quốc tế vô cùng nghiêm trọng. Để bộ công thương tăng hình phạt trừng trị họ."

Đại thống lĩnh nghiêm nghị nói, làm sao hắn có thể chịu được nỗi nhục này.

Rất nhanh sau đó nước M đã bắt đầu hành động. Bộ ngoại giao mạnh mẽ phê bình nước H, nhưng họ lại như nghe tai này lọt tai kia, không xem đấy là chuyện lớn, thậm chí sau khi nghe được đối phương sẽ trừng phạt nước mình còn có chút vui vẻ.

…

"Tích tích!"

Tiêu Phàm nhận được cuộc gọi từ Trầm Kính Sơn.

"Ông chủ, nước M đã tăng cường ngăn chặn con chip của nước H chúng ta. Chip cao cấp và chip cấp thấp đều bị cấm bán cho nước H."

Ở đầu bên kia điện thoại, Trầm Kính Sơn vui vẻ nói.

Tiêu Phàm cũng cười.

"Tỷ lệ sản phẩm đạt chất lượng đầu ra đã đạt mức yêu cầu chưa?"

"Ông chủ, đã đạt đến rồi, còn vượt cả mức đề ra một chút nữa! Ông chủ, bọn ta định tổ chức họp báo và tất cả mọi người đều muốn ngươi tham dự."

"Mọi người đã cố gắng trong một thời gian dài rồi, ngươi xem —"

Chưa để Trầm Kính Sơn nói xong, Tiêu Phàm đã vội ngắt lời.

"Thẩm thúc, quan trọng là nếu ta đến đó thì mọi người sẽ mua một cách mù quáng chỉ vì nể mặt ta."

Trầm Kính Sơn bật cười, nói tiếp.

Chương 952 - Tổ Chức

"Ông chủ, sản phẩm của chúng ta là hàng chất lượng cao, hàng ngon giá rẻ, họ có mua thì cũng không bị lỗ đâu. Với đồ dùng gia đình như máy tính để bàn, giá chip tầm trung của chúng ta chỉ khoảng ba trăm, giá chip cao cấp cũng không quá một ngàn. Vả lại, ai cũng biết ngươi nắm giữ lượng lớn cổ phần của tập đoàn Thiên Hà, dù ngươi không đi thì chưa chắc người khác cũng không mua phải không?"

Tiêu Phàm ngẫm nghĩ một lát mới trả lời.

"Vậy được, ta sẽ đi. Công ty tụ họp ăn cơm gì đó thì cho mọi người một chút phần thưởng."

Đôi mắt của Trầm Kính Sơn sáng lên.

"Ông chủ, có phần thưởng gì thế?"

Tiêu Phàm mỉm cười rồi nói:

"Có hai phần thưởng, thứ nhất là đi chơi ở dị giới một tháng, số lượng mười người, khi đến đó thì có thể ở lại tu luyện trong vòng một tháng. Lúc quay về có khả năng đạt đến cấp bậc tu vi Hậu

Thiên, có thiên phú tốt thì mới lên Tiên Thiên được."

Hô hấp của Trầm Kính Sơn trở nên dồn dập, hắn cũng muốn được hưởng phúc lợi này.

"Phần thưởng thứ hai thì được số lượng người nhiều hơn, tầm 100 người, cho bốc thăm từ một nghìn đến mười nghìn, ngươi xem xét rồi sắp xếp đi."

Trầm Kính Sơn cười nói:

"Ông chủ, ta biết tại sao các nhân viên nhất quyết muốn ngươi tham gia rồi, vì nếu ngươi tham gia thì họ sẽ hưởng nhiều đãi ngộ hơn đó. Ông chủ, dự kiến sẽ họp báo vào sáng ngày mai, ngươi thấy thế nào?"

Tiêu Phàm có hơi ngạc nhiên.

"Mai vẫn tổ chức kịp ư?"

"Vấn đề này không to tát lắm đâu. Nước M đã ngăn cấm thì chúng ta chắc chắn phải tận dụng thời gian này để phát triển chip Viêm Hoàng chứ. Không thể lãng phí tấm lòng của họ được!"

Trầm Kính Sơn nói.

"Được, thế thì các ngươi sắp xếp thời gian đi."

Tập đoàn Thiên Hà dự định đưa ra thông báo vào lúc 9 giờ sáng mai, họ sẽ mời mọi người tham dự họp báo về chip Viêm Hoàng và Tiêu Phàm cũng sẽ có mặt.

"Mẹ nó, nước M vừa thông báo ngăn cấm chúng ta, mà ngay trong đêm chúng ta lại được mời đến tham dự họp báo về chip Viêm Hoàng được tổ chức vào ngày mai ngày ư, đây là hành động gì thế?"

"Ta vừa nhận được tin tốt từ hải quân, bây giờ còn nhận thêm tin tốt về chip Viêm Hoàng nữa."

"Không biết chip Viêm Hoàng sẽ như thế nào đây."

"Nếu công ty khác của nước H thông báo về chip thì ta không mong đợi chút nào đâu, nhưng đó lại là tập đoàn Thiên Hà của Tiêu tông sư."

"Ông trùm của nhiều công ty chip nước ngoài có lẽ đang cuống cuồng lên rồi đó."

...

Sau khi Tập đoàn Thiên Hà ra thông báo, tin tức lập tức lan truyền rầm rộ trên mạng. Hiện giờ ở nước H có rất nhiều người biết cổ phần của Tiêu Phàm ở Tập đoàn Thiên Hà chiếm gần 80%, hắn hoàn toàn nắm giữ lượng lớn cổ phần trong tay. Các công ty khác có thể lừa mọi người, còn Tiêu Phàm thì không cần phải thế. Tiêu Phàm muốn nổi tiếng là có nổi tiếng, muốn thực lực là có thực lực, muốn tiền là có tiền.

"Nước H chế tạo chip? Ta thấy có vẻ không ổn lắm đâu."

"Nước H chế tạo chip giả không phải lần một lần hai, nhưng nước H dùng mánh khóe này để gây áp lực thì mới khiến nước M dỡ bỏ lệnh cấm chip được."

"Dù có là chip do họ tạo ra thì chắc chắn cũng chỉ là chip cấp thấp thôi."

Khi tin tức lan rộng ra phạm vi ngoài nước, có rất nhiều người bắt đầu ngờ vực. Họ cũng không mong nước H có những bước đột phá trong việc chế tạo chip.

"Chết tiệt, e là chúng ta gặp rắc rối rồi."

"Chắc chắn chip của họ sẽ ra mắt, ta chỉ mong chip của họ chúng có chất lượng kém, giá cả cũng không quá thấp."

Khác với sự lạc quan của những người bình thường thì những ông trùm trong mảng chip điện tử đang cảm thấy hoảng loạn.

Chớp mắt cái đã đến ngày hôm sau.

Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đến Thượng Hải, sau đó họ bắt chiếc xe limousine dài dòng Hồng Kỳ đến khách sạn tổ chức buổi họp báo.

"Tiêu tông sư!"

"Tô nữ thần!"

Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi vừa bước xuống xe, đã có rất nhiều người hô lớn tên hai người một cách phấn khích. Đông đảo phóng viên truyền thông điên cuồng chụp ảnh. Hiếm lắm mới có dịp Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi xuất hiện trước công chúng như vậy.

"Tiêu tông sư, xin hỏi buổi họp báo hôm nay thông báo về chip cấp thấp hay chip cao cấp vậy?"

"Tiêu tông sư, không biết tập đoàn Thiên Hà đã nghiên cứu đến bước nào rồi?"

Các phóng viên ra sức hỏi dồn dập. Tiêu Phàm chỉ cười rồi nói:

"Các vị, câu hỏi của các vị sẽ được giải đáp trong buổi họp báo hôm nay. Chắc chắn sẽ không để các vị phải thất vọng."

Ánh mắt của nhiều người sáng rực lên. Lời nói của Tiêu Phàm rất có trọng lượng. Hắn đã nói sẽ không làm các vị thất vọng đâu, thế thì không thể là chip cấp thấp được rồi.

"Xin chào Tiêu tông sư."

"Xin chào Tô nữ thần."

Khi Tiêu Phàm và những người khác vào đến hội trường, từng nhóm người lần lượt đến chào hỏi họ, hôm nay tổ chức là buổi họp báo nên cũng có thêm một số nghệ sĩ nổi tiếng đến tham dự. Họ không được mời tới, mà là chủ động liên hệ với tập đoàn Thiên Hà.

Chương 953 - Chip Dân Dụng Cấp Thấp

Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi xuất hiện ở đây, chắc chắn sẽ thu hút được sự chú ý của vô số người về buổi họp báo hôm nay, lúc này không biết tận dụng cơ hội cọ nhiệt thì coi sao được? Trước đây khi những nghệ sĩ nổi tiếng đó tham gia họp báo, họ vốn dĩ luôn được

ngồi ở hàng ghế đầu, nhưng bây giờ họ chỉ có thể ngồi ở hàng giữa thôi. Có rất nhiều ông trùm trong giới kinh doanh và chính trị gia đang ngồi ở phía trước. So với những ông trùm đó thì những nghệ sĩ nổi tiếng này chẳng là cái gì cả.

"Mong đợi quá!"

"Sao livestream vẫn chưa bắt đầu?"

"Đúng vậy, hàng triệu người đang chờ đợi đó."

Sẽ có livestream trong buổi họp báo, số lượng người xem đã lên tới một triệu trong khi màn hình vẫn đen kịt, e là những bình luận bị hạn chế cũng rất nhiều. ** Không sao, không sao, biết Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi sắp tới nên độ rộng dải tần livestream cũng được chuẩn bị ổn thoả, nếu không thì giữa chừng rất có thể mất kết nối.

"Đến đây!"

"Cuối cùng cũng bắt đầu rồi!"

Chỉ còn năm phút nữa là chính thức mở họp báo, cuối cùng livestream cũng bắt đầu, lượng người xem nhanh chóng tăng vọt, vượt qua con số ba triệu người. Cả Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đều có hàng triệu người hâm mộ.

"Kính chào các vị, hoan nghênh các vị đến tham dự buổi họp báo đầu tiên của chip Viêm Hoàng."

Trầm Kính Sơn bước ra sân khấu.

"Trong ngày hôm nay chúng ta sẽ cho ra mắt tổng cộng sáu loại chip. Có ba loại chip cấp thấp là cấp dân dụng, cấp doanh nghiệp và cấp trung học."

Người của một số ít công ty chip nước ngoài đã đến hội trường, khi nghe thấy thế thì họ cảm thấy cực kỳ không ổn, tập đoàn Thiên Hà đang muốn hốt gọn một mẻ còn gì. Nếu tính năng và giá cả của chip tốt thì những công ty như họ sẽ gặp rắc rối.

"Chúng ta đi thẳng vào chủ đề chính, ta sẽ giới thiệu loại chip thứ nhất, có tên là Viêm Hoàng số 3.Viêm Hoàng số 3 là một con chip

dân dụng cấp thấp. Tính năng của nó là..."

Trầm Kính Sơn liên tục giới thiệu, vẻ mặt của người thuộc công ty chip nước ngoài dần trở nên khó coi.

Tính năng của Viêm Hoàng số 3 cao hơn 40% so với chip cấp thấp lẫn cùng cấp của bọn họ, hơn nữa mức tốn kém của nó cũng thấp hơn hẳn 30%.

"Chúng ta sẽ nói về giá cả ở phần cuối cùng, bây giờ chúng sẽ đến chip ta Viêm Hoàng số 2..."

Phải mất nửa giờ để Trầm Kính Sơn giới thiệu hết toàn bộ tính năng của sáu con chip, tính năng của chúng đều vượt qua các loại chip cùng cấp khác ở nước ngoài.

"Bây giờ chúng ta sẽ xem giá cả của những con chip này."

"Giá không rẻ bằng thì người tiêu dùng vẫn có thể lựa chọn chip của bọn ta, chip của bọn ta chất lượng và đáng tin cậy hơn."

Các ông trùm chip điện tử nước ngoài thầm nghĩ. Nhiều người không tham dự cũng chú ý tới buổi họp báo này.

"Các vị, phần cuối cùng ta muốn nói đến là giá cả."

"Hãy để ông chủ Tiêu Phàm của tập đoàn Thiên Hà chúng ta thông báo giá cả cho mọi người được không nào?"

Trầm Kính Sơn cười, hỏi những người có mặt trong hội trường.

"Được!"

Đám đông trong hội trường họp báo phấn kích hét lớn. Những tràng vỗ tay liên tục vang lên. Tiêu Phàm đứng dậy, hắn mỉm cười rồi bước lên bục sân khấu.

...

Dưới sân, vẻ mặt không ít người ngoại quốc nặng nề.

Khiến một số người cũng khẩn trương nhìn qua Tiêu Phàm trên

sân.

Với địa vị danh vọng của Tiêu Phàm, họ biết tính năng của chip chắc hẳn sẽ không có vấn đề, mấu chốt chính là giá cả chip.

"Giá của Viêm Hoàng số ba, nhất định đừng thấp hơn ba trăm. Giá của Viêm Hoàng số hai đừng thấp hơn chín trăm. Giá của Viêm Hoàng số một đừng thấp hơn hai ngàn năm trăm."

Một ông chủ tới từ nước B âm thầm cầu nguyện trong lòng.

Nếu không thấp hơn giá này, thì sản phẩm của công ty họ vẫn còn sức cạnh tranh tương đối mạnh, nếu không chắc chắn sẽ gặp phải xung kích nhất định.

"Tiêu tông sư sẽ cho chúng ta niềm vui bất ngờ."

"Bất ngờ cái gì, dù giá cả cao ta cũng muốn mua, coi như là báo đáp Tiêu tông sư, ta đã tu luyện Viêm Hoàng quyết đến cấp bậc Ám Kình."

"Ta đã đến cấp bậc Hóa Kình rồi, ủng hộ Tiêu tông sư bất chấp."

"Chắc chắn sẽ mua rồi, nhưng vẫn hi vọng hàng nội địa sẽ rẻ hơn một chút, nếu không khi đối mặt với chip nước ngoài, có lẽ sẽ không có quá nhiều sức cạnh tranh."

Vô số bình luận không ngừng hiện lên giữa màn hình phát sóng trực tiếp.

Tiêu Phàm phất tay áo, ra hiệu Trầm Kính Sơn bỏ micro đi, với tu vi của hắn, hoàn toàn không cần dùng tới micro.

"Các vị, hoan nghênh mọi người đã đến. Cũng cảm ơn rất nhiều nhân viên từ trên xuống dưới của tập đoàn Thiên Hà đã cố gắng, cuối cùng hôm nay chip Viêm Hoàng cũng đã ra mắt mọi người."

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Hắn cũng không nói lớn tiếng nhưng tất cả mọi người đều nghe thấy rõ ràng.

Chương 954 - Không Ngủ Nổi

"Liên quan tới giá cả của sản phẩm, rất nhiều dân mạng, rất nhiều bạn nước ngoài đều chú ý, ta cũng không úp mở nữa, trực tiếp tuyên bố. Viêm Hoàng số ba, giá chín mươi chín. Viêm Hoàng số hai, giá hai trăm chín mươi chín. Viêm Hoàng số một, giá tám trăm chín mươi chín."

Tiêu Phàm nói đến đây, giữa mấy trăm triệu người lập tức có vô số bình luận hiện lên, phát sóng trực tiếp lag trong nháy mắt.

"Tê, cả người ta đều tê dại. Dẫu biết giá của chip hàng nội địa chắc chắn sẽ giảm xuống, không ngờ lại giảm xuống nhiều như vậy."

"Không chơi trò chơi cỡ lớn thì Viêm Hoàng số ba là đủ rồi, chín mươi chín, giá tiền này mà không mua được thì thiệt thòi lắm."

"Công ty nước ngoài đoán chừng không ngủ nổi."

Đám dân mạng vô cùng hưng phấn.

Giá cả của chip không đến mức thấp thành giá cải trắng, nhưng giá cả dùng cho máy xử lý cấp thấp cũng đã dưới một trăm, giá cũng không có gì khác so với cải trắng.

… Có một số quốc gia, một cây rau cải trắng còn đắt hơn.

"Xong rồi!"

"Sao có thể bán giá thấp như vậy, vậy chip của chúng ta phải bán thế nào?"

"FUCK!"

Sắc mặt rất nhiều người nước ngoài đang xem phát sóng trực tiếp đều trở nên vô cùng khó coi, giá tiền này là muốn dồn họ vào chỗ chết. Họ không biết giá gốc của chip Viêm Hoàng, nhưng họ biết rõ giá chip của mình, giá tiền này đã thấp hơn giá của bọn họ!

Nếu họ muốn tiếp tục sống, không thể bán giá này, nhưng nếu bán cao một chút, thị trường nhất định sẽ không ngừng bị chiếm lĩnh.

"Tiêu tông sư, các ngươi không thể bán thấp như vậy. Đây là nhiễu loạn thị trường, đây là cạnh tranh bất chính, sẽ phá hủy trật tự quốc tế."

Trong hội trường có người nước B lớn tiếng nói.

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói:

"Lúc nước M và nước B các người chế tài chúng ta, sao các người không nói là nhiễu loạn thị trường? Lúc các loại chế tài trói buộc nước H chúng ta, các ngươi hẳn nên nghĩ đến một ngày này, nước H chúng ta không sợ chế tài. Nếu không thể chinh phục được chúng ta thì sẽ chỉ làm chúng ta càng thêm mạnh mẽ."

Tiêu Phàm nói xong, trong hội trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Mặc dù ở đây có một số người ngoại quốc, nhưng dù sao họ cũng chỉ chiếm một phần rất nhỏ, phần lớn người ở đây đều là người nước H.

"Các vị, tiếp theo là giá của chip xí nghiệp…"

Rất nhanh, Tiêu Phàm đã nói rõ giá cả của chip xí nghiệp.

Nhiều ông chủ các công ty ở nước H hưng phấn, giá cả chip Viêm Hoàng cho xí nghiệp cũng quá thấp, mà tính an toàn lại cao hơn. Bây giờ, chuyện khiến mọi người bận tâm chính là chất lượng. Đối với các tập đoàn mà nói, độ tin cậy của chip vẫn rất quan trọng.

Nói xong chuyện giá cả, Tiêu Phàm đi xuống từ trên sân.

Trầm Kính Sơn lại lên sân một lần nữa, hắn mỉm cười nói:

"Các vị, mọi người chắc chắn quan tâm đến khi nào chip Viêm Hoàng Chip chính thức đưa ra thị trường. Trên web sẽ lập tức mở đường bán chip dân dụng. Nhóm chip đầu tiên, chip cấp thấp bán bốn mươi vạn, chip cấp cao giá hai mươi vạn. Loạt hàng bán thử đầu tiên, giá cả sẽ được ưu đãi mười phần trăm."

Trầm Kính Sơn còn chưa dứt lời, số người xem phát sóng trực tiếp đã nhanh chóng sụt giảm, rất nhiều người nhanh chóng vào trang web của tập đoàn Thiên Hà.

"Sao lại không đăng ký vào được?"

"Mẹ nó, hạn chế đăng ký."

"Tay người nào còn nhanh hơn người độc thân ba mươi năm như ta?"

Trang web tập đoàn Thiên Hà không có giải thông lớn như vậy, nên áp dụng phương thức hạn chế, nhiều nhất chỉ có hai triệu người vào được cũng một lúc.

"Các vị, ta vừa mới nhận được tin tức, chip Viêm Hoàng đợt đầu tiên đã bán sạch. Chúng ta sẽ nhanh chóng mở bán đợt thứ hai."

Trầm Kính Sơn mỉm cười.

Hắn không chút ngạc nhiên với kết quả này.

Không bán được chip hàng nội địa?

Vậy cũng phải nhìn xem là công ty của ai. Cả nước có hơn một tỷ người tu luyện Viêm Hoàng quyết đều được lợi, ai mà không ngại bỏ ra mấy trăm ủng hộ Tiêu Phàm chứ? Dù Tiêu Phàm bán cục gạch, mấy trăm đồng tiền một viên, tuyệt đối cũng sẽ bán sạch trong vài phút.

"Trăm vạn chip Viêm Hoàng cứ thế bán hết."

"Nếu sau khi họ trải nghiệm cảm thấy không tệ, vậy chúng ta gặp tận thế rồi."

"Hi vọng chất lượng của họ rất rác rưởi!"

Rất nhiều ông lớn bán chip nước ngoài đều giống như cha chết mẹ chết.

Tính năng mạnh hơn chip cùng cấp bậc của họ ít nhất ba mươi phần trăm, giá bán lại chỉ bằng một phần ba bọn họ, sao mà chơi được chứ?

"Ông chủ, chúng ta có cần tìm thuỷ quân bôi đen không?"

Giám đốc một công ty ở nước M lên tiếng.

Ông chủ lặng lẽ nhìn về phía hắn:

"Ngươi đang chê mạng của chúng ta dài à? Với mạng lưới năng lực của Tô Ấu Vi, chúng ta tìm thuỷ quân có thể giấu được nàng sao? Tiêu Phàm điều tra ra, ngươi cảm thấy hắn sẽ nói đạo lý với chúng ta à?"

Người quản lý này rụt cổ, cúi đầu.

Vẻ mặt ông chủ chán nản, trước đây họ từng dùng thủ đoạn như vậy. Nhưng loại thủ đoạn này, vô dụng với Tiêu Phàm, Tiêu Phàm sẽ không nói đạo lý với bọn họ. Nếu họ dám làm loạn, Tiêu Phàm sẽ dám giết người.

Chương 955 - Cần Hệ Thống Làm Lại

"Có người của chúng ta cướp được chip không? Nếu không có, lập tức thu mua từ người nước H mua được chip, kiểm tra toàn diện chip Viêm Hoàng."

Lúc lâu sau, ông chủ trầm giọng nói:

"Phải!"

Các ông chủ lớn khác cũng làm như vậy, nếu chip Viêm Hoàng thật sự có vấn đề, vậy họ có thể quang minh chính đại phơi bày ra.

Qua nửa ngày, đã có người gần đó nhận được chuyển phát nhanh.

"Nhìn qua cũng giống chip I."

"Trang web nói kết hợp với chip I, không biết có phải thật hay không?"

Một số người nhận được hành chuyển phát nhanh nhanh chóng lắp chip lên.

"Ông trời phù hộ!"

Không ít người âm thầm cầu nguyện. Rất nhanh, máy vi tính của họ đã khởi động, mà tốc độ khởi động lại rất nhanh.

"Mẹ nó, nhanh như vậy?"

"Quả nhiên giống như trang web nói, không cần hệ thống làm lại một lần nữa."

Rất nhiều người thành công khởi động máy nhanh chóng tiến hành các loại kiểm tra.

Đến ngày thứ hai, càng nhiều người nhận được chip.

Cũng có các loại nghiên cứu xác định và đánh giá chuyên nghiệp.

"Thế nào?"

Một ông lớn ngành chip nước ngoài gọi video.

"Ông chủ, chúng ta tổng cộng kiểm tra ba mươi chip, cấp thấp, cấp trung, mười cái cấp cao, không phát hiện vấn đề chất lượng. Phương diện tính năng còn mạnh hơn tuyên truyền của họ một chút, phương diện hao phí thấp hơn chip cùng cấp của chúng ta ba mươi phần trăm."

Trong lòng ông lớn ngành chip này đắng chát, quả nhiên không có bất ngờ.

"Ông chủ, cấu trúc chip Viêm Hoàng này giống chúng ta, có xâm phạm bản quyền không?"

Ông lớn chip này lắc đầu. Nếu đối thủ là người khác, họ nhất định có thể kiện thắng, đổi thành Tiêu Phàm, chỉ chút ấy hoàn toàn không có khả năng kiện thắng.

Bột giặt bằng nắm đấm cũng có thể biến thành vũ khí sát thương quy mô lớn.

Nắm đấm của Tiêu Phàm lớn hơn bọn họ!

…

Dị giới, đế quốc Cự Tượng.

"Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!"

Ba trăm nghìn binh lính quân đoàn Tu La của nhóm người Trầm Kính Thiên đã tập hợp lại, ba trăm nghìn kỵ binh hạng nặng nhanh chóng tiếp cận phía trước thủ đô của đế quốc Cự Tượng.

Mặt đất cũng đang rung chuyển.

Trên tường thành của đế quốc Cự Tượng, sắc mặt của hoàng đế Sandrian tái nhợt.

"Bệ hạ, ngươi đi nhanh đi. Bây giờ đi vẫn còn kịp."

Bên cạnh Sandrian có người khuyên nhủ.

"Nếu ta đầu hàng, đế quốc Thần Long sẽ không giết ta, nhưng nếu ta rời khỏi hoàng thành, có lẽ sẽ bị cao thủ của họ giết chết."

Sandrian chua xót nói.

Hắn trăm triệu lần cũng không nghĩ tới kết quả thế này. Đế quốc Cự Tượng có hai trăm triệu người, có một triệu đại quân, chiếm giữ vị trí thuận lợi, ban đầu hắn nghĩ dù không thắng thì việc tự bảo vệ mình chắc chắn không có vấn đề gì. Hắn không nghĩ rằng binh lính của họ lại yếu như vậy, còn quân đoàn Tu La thì rất mạnh, nhiều thành trì của họ đều phải trực tiếp đầu hàng.Vỏn vẹn mười ngày ngắn ngủi, quân đoàn Tu La đã tiến vào hoàng thành.

Ban đầu là gia nhập Liên Minh Năm Nước, nổ ra cuộc chiến tranh xâm lược nhằm vào đế quốc Thần Long, nhưng kết quả là trong vòng mười ngày, nó đã biến thành một trận chiến để bảo vệ hoàng thành. Có lẽ không thể nói như vậy, vì hắn không có ý định phản kháng.

Ba trăm nghìn kỵ binh Tu La, cộng với nhiều loại hỏa khí khác, dù tường thành của hoàng thành cao lớn đến mấy cũng có không tác dụng gì.

"Truyền lệnh xuống, mở cửa thành! Nghênh đón quân đội của đế quốc Thần Long vào thành."

Sandrian hít thở sâu, trầm giọng nói.

Trong lòng những người xung quanh đều cảm thấy bi phẫn, song họ cũng thở phào nhẹ nhõm, nếu đầu hàng thì họ không phải chết. Hậu quả của việc phản kháng là bị tàn sát!

"Két két!"

Cửa thành khổng lồ chậm rãi mở ra. Sandrian mang theo rất nhiều người của đế quốc Cự Tượng ra ngoài thành để chào đón, dù trên đầu đội nắng, họ vẫn không quan tâm.

"Tướng quân, đế quốc Cự Tượng mở cửa thành đầu hàng!"

Binh sĩ điều khiển máy bay không người lái thông báo.

"Ừ."

Trầm Kính Thiên gật đầu. Tình huống này không nằm ngoài dự đoán của hắn. Ba trăm nghìn kỵ binh Tu La đã tới, đế quốc Cự Tượng lấy cái gì để ngăn cản đây? Nếu bắn ra mấy vạn viên đạn pháo, toàn bộ hoàng thành sẽ bị nổ tung.

"Thật đáng sợ."

"Khí thế này quá mạnh."

Vô số kỵ binh Tu La đến gần, trong lòng những người của đế quốc Cự Tượng đều vô cùng khiếp sợ, kỵ binh Tu La mang đến cho họ cảm giác áp bách quá mạnh mẽ.

"Trẫm chính là hoàng đế của đế quốc Cự Tượng - Sandrian. Trẫm thay mặt đế quốc Cự Tượng xin đầu hàng trước đế quốc Thần Long, chỉ cầu mong chiến tranh chấm dứt, hai nước chúng ta có thể vĩnh viễn chung sống hòa bình. Trẫm gia nhập liên minh năm quốc gia do đế quốc Kền Kền lãnh đạo, một mặt là bị kẻ gian mê hoặc, mặt khác là do đế quốc Kền Kền tạo áp lực."

Sandrian cất giọng nói.

Hắn ngồi trên đế liễn của hoàng đế, cao hơn so với Trầm Kính Thiên đang cưỡi trên lưng ngựa.

Trầm Kính Thiên lạnh nhạt đáp lại.

"Sandrian, ngươi buộc phải thoái vị, ngôi vị hoàng đế được chia ra truyền lại cho ba hoàng tử, đế quốc Cự Tượng sẽ chia thành ba quốc gia."

Sắc mặt của Sandrian nhanh chóng biến đổi.

Chương 956 - Suy Nghĩ

"Trầm tướng quân, ngươi không thể làm như vậy, trẫm là hoàng đế của đế quốc Cự Tượng, ngươi không có quyền yêu cầu trẫm."

Trầm Kính Thiên lạnh lùng nói:

"Đây là ý của bệ hạ chúng ta. Ngươi có thể lựa chọn chấp nhận, cũng có thể lựa chọn cái chết."

Biểu cảm của Sandrian vô cùng khó coi.

"Cho ngươi thời gian ba hơi thở* để suy nghĩ!"

*Ba hơi thở là thời gian giữa ba lần thở. Một người trưởng thành bình thường thở 16 - 20 lần một phút, và ba lần thở chỉ mất khoảng mười giây. Ý chỉ thời gian rất ngắn.

*Ba hơi thở là thời gian giữa ba lần thở. Một người trưởng thành bình thường thở 16 - 20 lần một phút, và ba lần thở chỉ mất khoảng mười giây. Ý chỉ thời gian rất ngắn.

Sandrian vội nói:

"Ba hoàng tử phải do trẫm chỉ định."

Trầm Kính Thiên lắc đầu.

"Ngươi nghĩ nhiều rồi, bệ hạ chúng ta đã xác định được hoàng tử nào sẽ kế thừa ngôi vị hoàng đế!"

Sắc mặt Sandrian càng thêm khó coi. Do Tiêu Hải xác định, Tiêu Hải chắc chắn sẽ để cho ba người có quan hệ không tốt với nhau

kế thừa ngôi vị hoàng đế, sau này đế quốc Cự Tượng sẽ hoàn toàn bị phân chia.

"Sandrian, ngươi có ý kiến gì không?"

Trên người Trầm Kính Thiên tỏa ra sát ý.

"Không...không có."

Sandrian chán nản trả lời. Đã đến nước này rồi, hắn có thể có ý kiến gì, nào dám có ý kiến?

"Đế quốc Cự Tượng các ngươi không phải khiêu vũ rất hay sao, sao lại không có ai khiêu vũ để hoan nghênh chúng ta?"

Sandrian lặng im. Trong lòng hắn cảm thấy vô cùng nghẹn khuất, nhưng vẫn lập tức cho người đi chuẩn bị.

Trong tiếng hát và điệu nhảy của các thiếu nữ đế quốc Cự Tượng, một trăm nghìn binh lính của quân đoàn Tu La tiến vào hoàng thành, còn hai trăm nghìn người khác ở bên ngoài.

"Ngươi, ngươi, ngươi. Ba người các ngươi sẽ chia nhau kế thừa ngôi vị hoàng đế. Hoàng tộc và thần dân của các ngươi có rất nhiều người chống lại đế quốc Thần Long chúng ta, lãnh thổ chia như thế nào còn phải xem biểu hiện tiếp theo của các ngươi. Nếu khả năng quá kém cỏi, sẽ đổi người khác để kế thừa ngôi vị hoàng đế."

Khi đi vào hoàng cung, Trầm Kính Thiên chỉ định ba hoàng tử kế vị. Lựa chọn hoàng tử nào trong số các hoàng tử, Tiêu Hải đã xác định từ lâu. Mối quan hệ giữa ba vị hoàng tử này đều không tốt.

"Thượng sứ, chúng ta không có binh quyền."

Một hoàng tử trong số đó lên tiếng.

Trầm Kính Thiên lạnh nhạt nói:

"Giết những người không phục các ngươi, các ngươi sẽ có binh quyền, về chuyện này thì chúng ta có thể giúp đỡ."

"Đa tạ thượng sứ!"

Ba hoàng tử lần lượt chiếm được quyền chỉ huy tạm thời mười nghìn kỵ binh Tu La, họ dẫn theo kỵ binh Tu La nhanh chóng tiến hành khai trừ. Những người chống đối bọn họ, chống đối đế quốc Thần Long, đều sẽ bị loại bỏ sạch sẽ. Để có được nhiều lãnh thổ, họ không hề nương tay chút nào.

Cùng là hoàng tộc thì thế nào? Một chữ thôi, giết! Hoặc là bản thân chết, hoặc là chính mình trở thành hoàng đế, lựa chọn rất đơn giản.

Đảo mắt đã nửa ngày trôi qua, trong hoành thành của đế quốc Cự Tượng đã có hơn một trăm nghìn người tử vong, ba hoàng tử được phân chia để khống chế một số quân đội.

"Khá lắm. Các ngươi đều có thể trở thành hoàng đế."

Trầm Kính Thiên mỉm cười nói, nói xong, hắn lấy ra một tấm bản đồ của đế quốc Cự Tượng.

Trên bản đồ có rất nhiều chấm đỏ. Ở phía bắc có một khu vực lớn được khoanh vùng.

"Vùng phía bắc này, các ngươi cắt nhượng cho đế quốc Thần Long chúng ta, còn mấy chỗ này, các ngươi phải cho đế quốc Thần Long của chúng ta thuê vĩnh viễn, cho phép chúng ta có thể đóng quân. Thuế của những nơi này thu về cho đế quốc Thần Long, thi hành luật pháp của đế quốc Thần Long, các ngươi có ý kiến gì không?"

Trầm Kính Thiên hỏi. Ba hoàng tử đều gật đầu. Đã đến bước này rồi, còn có chuyện gì không thể chấp nhận được chứ?

"Tiếp theo, chúng ta lại thương lượng một chút về chuyện bồi thường. Lần này phải điều động ba trăm nghìn đại quân, đế quốc Thần Long tổn thất rất nghiêm trọng, các ngươi phải bồi thường cho đế quốc Thần Long."

Trầm Kính Thiên trầm giọng nói.

Sắc mặt của ba hoàng tử đều trở nên khó coi, quả nhiên cắt đất bồi thường vẫn còn quá ít. Muốn nói đến chuyện đế quốc Thần

Long có bao nhiêu tổn thất, thì thật vô nghĩa. Thương vong của đế quốc Thần Long chắc chắn còn chưa vượt qua một ngàn người.

"Thế nào, các ngươi không muốn sao?"

Trầm Kính Thiên nhíu mày.

"Bọn ta đồng ý."

Ba người vội đáp.

Trầm Kính Thiên dùng giọng điệu hờ hững nói tiếp.

"Số tiền bồi thường của các ngươi là hai trăm vạn cân linh thạch. Các ngươi tranh thủ thời gian soạn thảo quốc thư đầu hàng đi!"

…

Sandrian đứng đấy nghe xong, vội nói:

"Trầm tướng quân, vì sao nước Cự Tượng chúng ta phải bồi thường hai trăm vạn cân linh thạch? Trong khi lúc trước đế quốc Hắc Hổ chỉ có một trăm vạn cân linh thạch."

Trầm Kính Thiên lạnh nhạt trả lời.

"Đế quốc Hắc Hổ nhượng lại cho bọn ta một phần lãnh thổ, nước Cự Tượng các ngươi nhượng cho bọn ta bao nhiêu? Nếu các ngươi đồng ý nhượng lại càng nhiều lãnh thổ, thì chi phí bồi thường sẽ thấp xuống một trăm vạn cân, ta nghĩ bệ hạ có thể sẽ đồng ý."

Sandrian ngay lập tức đáp.

Chương 957 - Không Chịu Được

"Nếu thế thì bồi thường hai trăm vạn cân linh thạch cũng được."

Đế quốc Hắc Hổ hoang vắng, nhượng lại một phần lãnh thổ cũng không sao. Còn nước Cự Tượng họ có đến hai trăm triệu nhân khẩu nhưng diện tích lại rất nhỏ.

"Tranh thủ thời gian soạn thảo quốc thư !"

quốc thư

*văn bản do cơ quan có thẩm quyền của quốc gia cấp nhằm xác nhận tư cách đại diện hợp pháp của người đại diện chính thức cho quốc gia đó khi tham gia quan hệ quốc tế.

*văn bản do cơ quan có thẩm quyền của quốc gia cấp nhằm xác nhận tư cách đại diện hợp pháp của người đại diện chính thức cho quốc gia đó khi tham gia quan hệ quốc tế.

Trầm Kính Thiên trầm giọng ra lệnh.

Một trong ba hoàng tử thắc mắc.

"Trầm tướng quân, không cần xác định lãnh thổ của chúng ta trước sao? Cái này có thể viết vào trong quốc thư."

Sandrian trừng mắt liếc người đang nói chuyện. Đúng là vội vã đăng cơ mà. Trầm Kính Thiên chỉ bảo.

"Trước tiên các người viết thư đầu hàng và xác định việc bồi thường đi. Các ngươi muốn tách ra cũng là việc của các ngươi. Đến lúc đó các ngươi càng có nhiều thời gian bàn bạc."

Sandrian thầm mắng trong lòng, nói là để cho họ bàn bạc, thật ra là để họ gia tăng mâu thuẫn tranh đoạt lẫn nhau.

"Trầm tướng quân, chúng ta nghe lời ngươi."

Vẻ mặt của Sandrian suy sụp. Dù biết rõ ý nghĩ của Trầm Kính Thiên, nhưng họ lại chẳng thay đổi được gì. Muốn nước Cự Tượng trở thành nước lớn cũng là chuyện đáng chê cười.

…

Phía Tây Nam hải vực nước Cự Tượng.

Mấy chục chiếc thuyền chiến đang đi tới, trong đó có một chiếc dẫn đầu. Những chiến thuyền này đều đến từ đế quốc Os, trên thuyền có mấy vạn binh lính. Họ tới để chi viện cho nước Cự

Tượng chống lại đế quốc Thần Long.

"Sắp đến nước Cự Tượng rồi đúng không?"

"Sắp rồi, hôm nay có lẽ sẽ đến, nhưng muốn tới được đô thành của nước Cự Tượng vẫn cần bảy, tám ngày nữa."

"Nước Cự Tượng chắc là sẽ không chịu được?"

"Sao có thể, dù sao thì nước Cự Tượng cũng có trăm vạn đại quân, đế quốc Thần Long chưa chắc có thể thắng."

Nhiều người trên chiến thuyền đang sôi nổi thảo luận. Vì chở rất nhiều binh lính nên trên thuyền rất đông, họ đã chen lấn trên đây bảy tám ngày rồi, bây giờ chỉ muốn lập tức xuống thuyền thôi.

"Hú!"

Tiếng xé gió vang lên, có một cao thủ cấp Võ Đế nhanh chóng tới gần. Hắn vội dừng lại trước chiếc thuyền dẫn đầu, vẻ mặt nghiêm túc tiến vào phòng chỉ huy.

"Rodney, tình hình chiến sự của nước Cự Tượng có ổn không?"

Thuyền trưởng chiến thuyền Rist dò hỏi.

Rodney hít sâu một hơi.

"Không phải không thuận lợi, mà là nước Cự Tượng chết tiệt đó đã bại trận, họ đầu hàng."

"Cái gì?"

Rist trừng mắt.

"Đế quốc Thần Long chỉ mới vượt qua biên giới được mười ngày mà nước Cự Tượng đã bại trận rồi sao? họ có cả trăm vạn đại quân, sao lại để xảy ra chuyện như vậy?"

Sắc mặt Rodney âm trầm.

"Bọn họ quá yếu, đế quốc Thần Long thì rất mạnh, thực lực hoàn toàn không cùng cấp bậc."

Rist chau mày.

"Rất nhiều người của nước Cự Tượng không có lòng tin, họ tìm chúng ta để xin viện trợ chỉ là vấn đề nhỏ."

Rodney đen mặt nói:

"Lời nói của nước Cự Tượng không chút đáng tin, có một phần thực lực mà dám khoác lác thành mười phần. Thực tế trăm vạn đại quân chắc chỉ được bảy mươi vạn, trong đó khả năng cao có mười vạn là người già đầy bệnh tật. Điều đáng cười hơn là sáu mươi vạn binh lính thì tới một nửa không có vũ khí."

Rist há miệng thở dốc, hắn thật sự không biết nên nói gì. Đúng là không sợ đối thủ mạnh như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo.

"Bọn họ đã đầu hàng? Còn có thể viện trợ không?"

Rist dò hỏi.

Rodney lắc đầu.

"Bọn họ đã công bố quốc thư đầu hàng, cắt nhượng phần lớn lãnh thổ phía bắc cho đế quốc Thần Long, bồi thường hai trăm vạn cân linh thạch, còn cho thuê lại vĩnh viễn một số khu vực, là những nơi người của đế quốc Thần Long có thể đóng quân."

Rist nói:

"Điều kiện hà khắc như vậy, nếu bây giờ chúng ta tới không chừng họ sẽ có được hy vọng, sẽ tiếp tục phản kháng."

Rodney trầm giọng nói:

"Không có khả năng đó. Đế quốc Thần Long đang xem xét việc để cho ba hoàng tử nước Cự Tượng tự phân chia đất nước của bọn họ. Ba vị hoàng tử kia dẫn người quét sạch mười vạn người, bây giờ ngoại trừ việc ủng hộ đế quốc Thần Long ra, họ không có con đường thứ hai."

Rist chau mày.

"Tạm thời chúng ta không thể đến nước Cự Tượng được nữa, chuyển hướng qua nước Bách Vân trước."

Rodney nói.

"Các ngươi đi về phía Đông, ta quay về dò hỏi ý kiến của bệ hạ, xem là nên đi nước Bách Vân trước hay đi đế quốc Huyết Anh trước."

"Được."

Rist gật đầu. Hắn cảm giác đầu mình rất đau. Mấy vạn binh lính ở trên cả chục thuyền chiến đã sớm mong mỏi được rời thuyền.

"Nếu đến nước Bách Vân trước thì cần bốn, năm ngày. Còn đến quốc Huyết Anh thì cần khoảng bảy, tám ngày."

Thông báo tin này cho bọn họ, chắc chắn sẽ có không ít ý kiến.

"Mọi người chú ý, nước Cự Tượng đã đầu hàng, chúng ta chuyển hướng sang phía Đông, đến nước Bách Vân hoặc đế quốc Huyết Anh."

Rodney rời đi, Rist hít sâu một hơi nói.

"Có chuyện gì sao?"

"Nước Cự Tượng đã bại trận rồi."

"Ta không nghe lầm chứ? Mới khai chiến được 10 ngày, nước Cự Tượng là nước lớn, dân số hơn 2 vạn người, vậy mà bại trận rồi."

Trên mấy chục chiếc thuyền chiến, các binh lính nghị luận sôi nổi.

Chương 958 - Kỵ Binh Tu La

"Có tin chiến thắng, có tin chiến thắng."

"Đế quốc Thần Long, thắng lợi."

Có người cưỡi ngựa từ Tây thành tiến vào, hắn vừa chạy vừa kêu

to. Dân chúng phía trước nhanh chóng dạt ra hai bên.

"Xem ra chúng ta đã đánh thắng nước Cự Tượng rồi."

"Chắc là thắng lớn, nếu thắng nhỏ thì sẽ không khoa trương như vậy."

Dân chúng của đế quốc Thần Long xì xầm to nhỏ, họ nhất mực tin tưởng vào tin tức này. Từ lúc kỵ binh Tu La được thành lập, chưa bao giờ trải qua thất bại.

"Bái kiến bệ hạ."

Cao thủ đến thành, nhanh chóng tiến vào Hoàng Cung, hắn quỳ xuống hành lễ.

"Bình thân."

Tiêu Hải mỉm cười nói:

"Chiến sự bên nước Cự Tượng kết thúc rồi?"

"Bệ hạ thần cơ diệu toán."

"Đây là thư đầu hàng của nước Cự Tượng, chúng ta đại thắng."

Cao thủ quỳ trước mặt Tiêu Hải đứng lên, đưa thư đầu hàng cho Tiêu Hải.

"Tốt, rất tốt!"

"Người đâu, lập tức mang thư đầu hàng của nước Cự Tượng chép thêm mấy bản, phát ra ngoài."

Tiêu Hải cười lớn nói.

Thư đầu hàng của nước Cự Tượng nhanh chóng được sao chép và phân phát ra ngoài.

"Chết tiệt, trận này cứ như vậy mà thắng?"

"Trước sau chỉ mới mười ngày, tốc độ này cũng quá nhanh đi."

"Nước Cự Tượng cắt nhượng trăm vạn diện tích lãnh thổ, bồi thường hai trăm vạn cân linh thạch, còn phải cho chúng ta"thuê" một vài địa phương, haha!"

Thấy thư đầu hàng, người dân của đế quốc Thần Long vui sướng không thôi. Liên Minh Năm Nước nhằm vào đế quốc Thần Long, quần chúng nhân dân đều vô cùng lo lắng, họ không nghĩ tới trường hợp sẽ đánh bại nước Cự Tượng nhanh thế này.

"Kỵ binh Tu La thật sự quá mạnh."

"Bọn họ còn có thuốc nổ, không thể đánh lại."

"Nước chúng ta có năm ngàn kỵ binh chủ chốt, có thể chống lại tứ phương, đế quốc Thần Long còn có mấy chục vạn kỵ binh Tu La."

Có không ít người ở các quốc gia khác cũng biết tin này, họ đều cảm thấy thật khiếp sợ.

"Lập tức thông báo tin tức về cho quốc gia."

"Đất nước của chúng ta không được phép gia nhập Liên Minh Năm Nước…không đúng, bây giờ là liên minh bốn nước. Đối đầu với đế quốc Thần Long chẳng phải chuyện giỏi giang gì."

Rất nhiều cường giả âm thầm nghị luận, có không ít người nhanh chóng rời khỏi đô thành.

…

Hoàng thành của đế quốc Kền Kền.

"Bệ hạ, tướng quân Duruff muốn gặp ngươi, tình hình quân sự có việc khẩn."

Có người bẩm báo với Hoàng đế Morgan.

"Cho gọi người."

Tướng quân Duruff nhanh chóng đến trước mặt Hoàng đế Morgan.

"Bệ hạ, đế quốc Cự Tượng đã bại trận. Họ không chống cự, nên kỵ

binh Tu La dễ dàng tiến vào hoàng thành của bọn họ. Dự tính không bao lâu nữa sẽ tuyên bố thư đầu hàng."

Tướng quân Duruff trầm giọng nói.

"Cái gì?"

Sắc mặt Hoàng đế Morgan bỗng chốc thay đổi.

Mấy ngày trước hắn nhận được tin tức, khởi đầu đế quốc Cự Tượng chiến đấu không tốt, nhưng hắn không ngờ đế quốc Cự Tượng lại bại trận nhanh như vậy. Nếu đế quốc Cự Tượng mạnh hơn chút nữa, thì chắc cũng không bị đánh bại nhanh đến thế, hơn nữa sẽ nhận được sự hỗ trợ kịp thời từ đế quốc Áo Tư.

"Sao có thể thua nhanh như vậy? Đế quốc Cự Tượng có thành trì, có sông lớn, vì sao họ không thể chống cự dù chỉ một tháng!"

Hoàng đế Morgan nhấn mạnh.

"Bệ hạ, người dân trong thành sợ bị tàn sát, cứ thế gần như mất đi năng lực phản kháng."

Duruff nói.

"Vô dụng! Một đám vô dụng! Bình thường khoe khoang khoác lác không có điểm dừng, đến lúc quan trọng thì chẳng làm được gì."

Sắc mặt của Hoàng đế Morgan cực kỳ khó coi. Liên minh năm quốc gia của họ đột nhiên trở thành liên minh bốn quốc gia, hơn nữa còn mất rất nhiều quân binh khi Đế chế Cự Tượng bị đánh bại. Nếu không có Đế quốc Cự Tượng, họ không có cách nào kiềm hãm được đế quốc Thần Long trên lục địa.

Dựa vào đế quốc Bách Vân sao? Đế quốc Bách Vân ở phía Nam của đế quốc Thần Long, mặc dù giáp với đế quốc Thần Long nhưng họ căn bản không đủ khả năng chủ động tấn công!

"Bệ hạ, đế quốc Cự Tượng bại trận đối với cục diện chung ảnh hưởng rất lớn, quá trình chúng ta thu phục một số quốc gia khác cũng sẽ khó khăn hơn."

Tả tướng của đế quốc Kền Kền ngồi bên cạnh hoàng đế Morgan nói,

"Ừ."

Vẻ mặt Hoàng đế Morgan âm trầm. Vốn dĩ trong kế hoạch của hắn, dù cuối cùng đế quốc Cự Tượng sẽ thua, đế quốc Cự Tượng vẫn có thể kiên trì cầm cự được ba, bốn tháng. Bằng cách này thì khi ba trăm ngàn người từ quân đoàn Tu La kéo đến, đế quốc Bách Vân có thể nhân cơ hội để tấn công.

Bọn họ cũng đã phát động một cuộc tấn công khác vào đế quốc Huyết Anh, gây áp lực lớn lên đế quốc Thần Long. Nếu các quốc gia còn lại thấy đế quốc Thần Long sắp sụp đổ, thì sẽ tranh thủ cơ hội sa cơ thất thế của đế quốc đó mà đứng lên chiến đấu mở rộng liên minh.

"Bệ hạ, ưu thế của chúng ta là thủy sư. Chúng ta vẫn phải bắt đầu với thủy sư. Chỉ cần chúng ta tiêu diệt được thủy sư của đế quốc Thần Long chúng ta sẽ vô địch."

Hữu tướng của Đế quốc Kền Kền nói.

Chương 959 - Mất Khống Chế

Hoàng đế Morgan gật đầu.

Sẽ có rất nhiều chiến hạm được truyền tống tới từ nước H, nhưng chiến hạm sẽ không được truyền đi nhanh như vậy và nó cũng cần thời gian để nâng cấp, sửa đổi. Họ vẫn còn cơ hội!

"Bệ hạ, chúng ta nên huy động một số hạm đội từ những nơi khác trên toàn cầu, bao gồm cả chiến hạm của đế quốc Áo Tư. Hiện tại, chiến thắng trong cuộc chiến với Đế quốc Thần Long mới là điều quan trọng nhất."

Tả tướng nghiêm túc nêu ý kiến. Hoàng đế Morgan âm thầm cau mày, ngoài ra lợi ích của thế giới cũng rất quan trọng. Hạm đội của họ bị điều động, cục diện rất nhiều nơi hiển nhiên sẽ có biến hóa, nếu sau này có tổn thất lớn, những nơi đó sẽ hoàn toàn mất đi

khống chế.

Hữu tướng lại nói:

"Thật ra quan trọng nhất chính là tìm phương pháp truyền tống số với số lượng lớn, nhưng đáng tiếc thay ở phương diện này chúng ta vẫn không có tiến triển gì."

Hoàng đế Morgan thở dài. Sẽ thật tuyệt nếu có khả năng truyền tống được một lượng lớn người qua nước M đang hợp tác với bọn họ, ở nửa bên kia địa nước M là quốc qua mạnh nhất. Ít nhất ngoài mặt thì là vậy.

Trong một cuộc chiến thực sự, Tiêu Phàm và những người khác rất mạnh, các thuyền trưởng tàu bay của nước M là vô dụng, vì vậy họ chưa chắc đánh bại được nước H.

...

Nước H, tại linh huyệt Từ Hải.

"Ầm!"

Khương Vạn Trần đã đột phá ở nơi này và đạt đến cấp tu vi của đại tông sư. Với sự đột phá của Khương Vạn Trần, tốc độ linh khí dâng trào từ huyệt tâm linh tăng lên rất nhiều và linh huyệt Từ Hải linh huyệt cũng tăng thêm khoảng ba mươi phần trăm. Trước Khương Vạn Trần đã có hai người đột phá linh huyệt Từ Hải, nhờ họ mà linh khí ở linh huyệt Từ Hải cũng tăng không ít.

Điều đáng nói là những người có thực lực thấp muốn đột phá đến đây đều vô ích. Phương diện này Tiêu Phàm đã trải nghiệm qua. Hắn sắp xếp mấy người chuẩn bị đột phá đến huyện Lôi Sơn đột phá, kết quả khi họ đột phá, linh khí huyệt đạo căn bản không có dao động. Linh huyệt càng mạnh, linh khí đột phá huyệt đạo càng cao.

Linh huyệt cấp S ít nhất phải bẩm sinh đã có, linh huyệt cấp SS yêu cầu ít nhất phải cấp Đại sư. Rất nhiều người ở nước H đã đạt đến cấp bậc ám kình, nhưng rất ít người đạt đến cấp bậc hóa kình, càng ít người hơn nữa đã đạt đến cấp độ Hậu Thiên.

"Tích tích."

Sau khi củng cố tu vi của mình, Khương Vạn Trần gọi điện cho Tiêu Phàm.

"Tiêu đại sư, ta đã đột phá đến cấp bậc tông sư. Linh huyệt Từ Hải đã được tăng cường rất nhiều."

Khương Vạn Trần mừng rỡ nói.

Hai mắt Tiêu Phàm sáng lên, chỉ cần linh huyệt ở Tử Hải lập tức tăng lên, có thể phái chiến hạm lớn hơn qua đó, có lẽ một chiếc chuyên cơ vận tải bốn, năm ngàn tấn cũng có thể làm được.

"Khương, chúc mừng ngươi, hiện tại ngươi cũng là đại tông sư."

Tiêu Phàm cười nói.

Khương Vạn Trần vô cùng cảm kích.

"Tiêu đại sư, ta muốn cảm ơn ngươi đã đưa ta đến thế giới khác, nếu không ta sợ rằng ta sẽ khó có thể trở thành một tông sư."

"Không đâu. Thiên địa linh khí ngày càng tăng, với thiên phú của ngươi, trở thành tông sư chỉ là vấn đề thời gian."

"Không chắc nữa, có lẽ ta trước khi trở thành đại tông sư ta đã bị giết."

Tiêu Phàm chớp mắt, điều này cũng có thể.

"Tùng tùng!"

Đêm khuya, ở huyện Lôi Sơn, cái gương bên cạnh Tiêu Phàm vang tiếng gõ. Lần trước Tiêu Hải nói sẽ liên lạc qua đây. Ngay cả lúc Khương Vạn Trần đột phá ở linh huyệt Từ Hải, hắn vẫn ở bên cạnh.

"Ông nội, có chuyện gì tốt sao? Trên mặt ngươi đều là ý cười."

Tiêu Phàm hỏi.

Tiêu Hải nhếch miệng cười nói:

"Có chuyện tốt thật, đế quốc Cự Tượng bị đánh bại, thư đầu hàng đã đưa tới đây. Đế quốc Cự Tượng cắt nhượng chừng một triệu ki-lô-mét vuông lãnh thổ, trong vòng hai mươi năm phải bồi thường cho chúng ta hai triệu cân linh thạch. Như những gì ngươi nói, tô giới* vĩnh viễn, nơi đóng quân đều đã sắp xếp cho bọn họ."

*Theo luật quốc tế, một Tô giới là một phần đất nằm trong một quốc gia có chủ quyền nhưng bị một thực thể khác quản lý. Thường thường là một cường quốc thực dân hay một thế lực nào đó được cường quốc thực dân hậu thuẫn.

*Theo luật quốc tế, một Tô giới là một phần đất nằm trong một quốc gia có chủ quyền nhưng bị một thực thể khác quản lý. Thường thường là một cường quốc thực dân hay một thế lực nào đó được cường quốc thực dân hậu thuẫn.

Tiêu Phàm trầm giọng đáp.

"Đây đúng là một tin tốt, nhưng với sự thất bại của đế quốc Cự Tượng, cuộc phản công của đế quốc Kền Kền sẽ càng mạnh mẽ hơn."

Nụ cười trên mặt Tiêu Hải nhạt đi, hắn gật đầu.

"Tạm thời chưa nhận được tin tức gì khác, nhưng đế quốc Kền Kền nhất định sẽ đưa hạm đội mới tới, đế quốc Áo Tư có lẽ cũng như vậy."

"Cháu ngoan, tình hình bên đó thế nào rồi?"

Tiêu Phàm giải thích chi tiết tình hình của mình.

Tiêu Hải lại nói:

"Cháu ngoan, lần này ông nội phái một con linh thú sắp đột phá qua đấy, xem cháu có thể tăng thêm linh huyệt hay không. Linh thú là Đại Võ Tông viên mãn."

Tiêu Phàm gật đầu, không lâu sau, một con Tuyết Điêu hung mãnh được tuyền tới, con Tuyết Điêu có bộ lông trắng như tuyết, còn miệng và móng vuốt là màu vàng.

Chương 960 - Đi Máy Bay

"Cháu ngoan, đây là Thiểm Điện Tuyết Điêu, tốc độ của nó cực kỳ nhanh, muốn đi xa thì ngồi trên lưng nó còn nhanh hơn khi ngươi đi máy bay. Nếu có việc ở nước H, cháu có thể sử dụng nó để bớt thời gian di chuyển."

Tiêu Phàm chạm vào đầu của Tuyết Điêu, Tuyết Điêu cũng thân thiện dụi dụi bàn tay hắn.

"Ta sẽ truyền một ít long khí cho ngươi."

Ngay sau đó, Tiêu Hải đã truyền một ít long khí sang cho Tiêu Phàm.

"Cháu ngoan, Ấu Vi đâu? Để cho nàng truyền tống tới đây, nàng củng cố sức mạnh lâu như vậy, có thể đưa nàng đến dị giới để nâng cao một chút."

Tiêu Hải mỉm cười.

…

Tô Ấu Vi truyền tống đến dị giới, để lại Tiêu Phàm một mình có chút buồn. Ở trong căn phòng trống trải, hắn chẳng thể ngủ được. Nếu hắn muốn, những ngôi sao nổi tiếng sẽ vội vã leo lên giường hắn, nhưng Tiêu Phàm đối với việc bắt cá hai tay chẳng mấy hứng thú.

"Cháu ngoan, tu vi cấp Đại tông sư của Ấu Vi không thể tăng nhanh như trước nữa, ngươi chờ Ấu Vi đạt được tu vi cấp Võ Vương rồi nàng sẽ quay lại. Đến lúc đó, nàng sẽ đột phá linh huyệt tại huyện Lôi Sơn."

Tiêu Hải mở lời.

Tiêu Phàm ủ rũ đáp lại.

"Ông nội, chuyện này phải mất bao lâu?"

Tiêu Hải nói:

"Ấu Vi có thiên phú lắm, chắc là khoảng ba tháng, đến lúc đó, linh huyệt của huyện Lôi Sơn có thể đạt đến cấp SSS. Lúc đó ngươi cũng chuẩn bị truyền tống tới. Nhưng trước khi truyền tống, ngươi phải mang các loại tàu chiến và tàu chở hàng, cũng như các loại máy móc khác nhau qua."

Tiêu Phàm lại nói:

"Ông nội, hãy để Vi Vi trở lại khi nàng ấy đột phá tiểu cảnh, để linh huyệt có thể được tăng đến mức lớn nhất."

Tiêu Hải lắc đầu.

"Ngươi cho rằng không gian truyền tống được sao? Ngươi có không gian dị năng, đối với ngươi hẳn không ảnh hưởng gì, nhưng nó sẽ tác động nhất định đến Ấu Vi. Có điều Ấu Vi đang sở hữu năng lực trường sinh bất lão, chỉ cần không quá thường xuyên, cũng không phải vấn đề lớn."

Tiêu Phàm thở dài trong lòng, ba tháng có hơi chật vật.

"Cháu ngoan, ngươi và Ấu Vi cần phải được thăng cấp càng sớm càng tốt. Dù gần đây ông nội không có tu luyện, nhưng tu vi của ông vẫn sẽ tăng lên, chắc tầm khoảng tám, chín tháng nữa là ông có thể đạt tới cấp bậc Võ Thánh. Trước đó, ngươi nhất định phải được thăng cấp, phải mạnh mẽ nhất có thể, và nếu ông nội thật sự phi thăng, ngươi phải có khả năng kiểm soát tình hình."

Tiêu Hải nghiêm giọng nói.

Tiêu Phàm gật đầu.

Vất vả lắm mới gầy dựng được giang sơn như bây giờ, đến lúc đó nếu nó rơi vào tay người khác, hắn và Tô Ấu Vi đều bị giết, thì chẳng khác gì làm trò cười cho thiên hạ.

Nửa giờ nữa trôi qua, hình bóng của Tiêu Hải dần biến mất khỏi gương. Những thứ trong kho được truyền tống qua, cũng thêm nhiều máy móc đi cùng. Dù trong tương lai, ngay cả khi không thể dịch chuyển chiến thuyền từ đây, đế quốc Thần Long cũng có thể tự chế tạo tàu cho riêng mình.

"Ta hy vọng tàu hàng có thể truyền tống qua."

Tiêu Phàm nghĩ thầm.

Hắn đã thỏa thuận với Tiêu Hải cuộc liên lạc lần sau sẽ diễn ra tại linh huyệt Tử Hải.

…

"Tích tích!"

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Phàm bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại.

"Khương cục trưởng, có chuyện gì vậy?"

Tiêu Phàm hỏi, nhìn đồng hồ còn chưa tới sáu giờ sáng. Khương Vạn Trần gọi điện cho hắn vào lúc này e là đã có chuyện không hay xảy ra.

Khương Vạn Trần trầm giọng nói:

"Nửa giờ trước, một con tàu chở hàng đi biển ở Thái Bình Dương đã bị yêu thú tấn công. Ta sẽ gửi video cho ngươi, ngươi xem một chút."

Tiêu Phàm cúp điện thoại, cùng lúc ấy Khương Vạn Trần gửi qua cho hắn một video. Đoạn video do người trên tàu quay lại, đăng tải trước khi tàu chở hàng gặp nạn, trong đoạn video đã xuất hiện một con yêu thú khổng lồ. Con yêu thú này nhìn rất giống một con cá mập, nhưng trông đáng sợ hơn nhiều lần so với con cá mập bình thường.

Loài cá mập lớn nhất đại dương là cá mập voi, chiều dài tối đa lên đến hơn chục mét, còn con cá mập trong video có chiều dài tầm khoảng năm mươi mét.

"Tích tích."

Khương Vạn Thần nhanh chóng gọi đến lần nữa.

"Tiêu tông sư, ngươi đã xem xong video chưa? Căn cứ theo quan

sát nhân viên phán đoán, con vật trong video chính là cá mập quỷ biển sâu có độ dài ước chừng khoảng năm mươi mét, chênh lệch bên ngoài sẽ không vượt quá một mét. Có lẽ nó sở hữu sức mạnh của cấp Võ Hoàng ?"

Khương Vạn Trần nhẹ giọng hỏi.

Thông tin về cá mập quỷ biển sâu xuất hiện trong đầu Tiêu Phàm, hắn lập tức nói:

"Khương cục trưởng, nó có thể đang ở giai đoạn đầu tu vi Võ Hoàng. Nếu nó xuất hiện trên trái đất, thì có nghĩa ở dưới biển sâu sẽ xuất hiện linh huyệt cấp SSS. Chuyện tốt chính là loài cá mập quỷ biển sâu này có tính lãnh thổ rất lớn, khu vực nó ở chắc hẳn không có yêu thú cường đại nào khác. Vì vậy chỉ có một con yêu thú duy nhất này xuất hiện trên trái đất."

Chương 961 - Cầu Nguyện

Khương Vạn Trần tiếp lời:

"Tiêu tông sư, nước tiểu của yêu thú cấp Võ Hoàng có thể dọa được yêu thú cấp Võ Hoàng không?"

"Khương cục trưởng, cái này e là không được, nước tiểu của yêu thú cấp Võ Hoàng nhiều nhất chỉ ảnh hưởng đến yêu thú cấp Võ Vương."

Tiêu Phàm trả lời.

Ở đầu dây bên kia điện thoại, Khương Vạn Trần cười khổ.

"Vậy thì chúng ta chỉ có thể cầu nguyện cho con yêu thú này sẽ không đến đất nước của chúng ta. Ngươi bây giờ hẳn là không thể đối phó được yêu thú cấp Võ Hoàng phải không?"

Tiêu Phàm lại nói:

"Cục trưởng Khương, hiện tại thực lực của ta là tu vi Võ Vương, yêu thú cấp Võ Hoàng quả thực là ta không thể đánh nổi. Nhưng ngươi không cần quá lo lắng, nơi này cách nước H của chúng ta khá xa, hơn nữa còn gần nước Hành Dương hơn nhiều. Ngay cả khi nó đến phía Tây, nó cũng sẽ tiếp cận nước Hành Dương trước."

Khương Vạn Trần bất lực.

"Không có đường hầm không gian linh huyệt cấp SSS ở gần, làm sao lại có một con yêu thú cấp độ cao như vậy đến đây."

Tiêu Phàm nói:

"Khương cục trưởng, nếu chúng ta xây dựng một đường hầm không gian, nó sẽ dịch chuyển tức thời ổn định, nhưng khuyết điểm lớn nhất chính là truyền tống cực hạn thấp. Không có đường hầm không gian ổn định, cũng chỉ có thể thông qua khe nứt không gian. Các vết nứt không gian lúc to lúc nhỏ nguy hiểm hơn nhiều.

May mắn thì yêu thú lớn hơn có thể tới đây. Còn không may lắm thì trong quá trình truyền tống yêu thú vẫn sẽ có xác suất gặp vấn đề."

Khương Vạn Trần khẽ thở dài.

"Cái này ta biết, chỉ là ta có chút cảm thán, sau này yêu thú trên trái đất sẽ càng ngày càng nhiều. Được rồi, ngươi tiếp tục ngủ đi."

Khương Vạn Trần cúp điện thoại. Tiêu Phàm rời giường, lúc này hắn làm sao ngủ được nữa.

"Linh huyệt cấp SSS xuất hiện, nếu tìm được linh huyệt cấp SSS này, không chừng ta có thể sớm xuất hiện ở dị giới."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng. Hiện tại hắn chỉ có tu vi Đại Tông Sư sơ kỳ, tìm được cái linh huyệt mở ra kia, không cần thông qua Tiêu Hải hắn vẫn có thể truyền tống đến dị giới. Tu vi không tới Võ Vương, hắn là có thể truyền tống trở về.

"Tìm được linh huyệt này, khả năng đến dị giới tăng lên một bậc?"

Tiêu Phàm nghĩ ngợi. Thiên phú của hắn rất tốt, nhưng ở trái đất lại bị hạn chế bởi hoàn cảnh nên tiến bộ rất chậm. Trong vòng ba tháng, Tô Ấu Vi ở dị giới có thể đạt đến Đại Tông Sư viên mãn, hắn có thể đến Đại Tông Sư trung kỳ hay không đều là vấn đề. Tu vi càng cao, càng khó tăng lên một cảnh giới.

"Mặc kệ có đi hay không, trước tiên tìm được linh huyệt này đã."

Tiêu Phàm nói thầm.

"Thiểm Điện, xuất phát."

Tiêu Phàm ngồi trên lưng Thiểm Điện Tuyết Điêu, Thiểm Điện Tuyết Điêu nhanh chóng bay lên không trung, tốc độ bay lên của nó không hề chậm hơn tốc độ máy bay chiến đấu.

Nhưng vì mang theo Tiêu Phàm nên lực cản gia tăng không ít, tốc độ cũng chậm hơn một chút, nhưng nó vẫn có thể bay với tốc độ siêu thanh.

Năm, sáu giờ trôi qua, Thiểm Điện Tuyết Điêu đã tiếp cận được vùng biển nơi xảy ra sự cố, trên biển một số container nổi lềnh bềnh, cũng không tìm thấy tàu cứu hộ nào gần đó. Biết tình hình bên này, nên các thuyền phụ cận đều nhao nhao đi vòng quanh, chúng nó nào dám chạy đến gần để cứu viện. Gặp phải yêu thú tập kích như vậy, cũng không có cái gì cần cứu viện.

"Thiểm Điện, ngươi cẩn thận một chút, đừng để chúng ta đi ngàn dặm tặng đầu người."

Tiêu Phàm dặn dò Thiểm Điện Tuyết Điêu.

"Phanh!"

Thiểm Điện Tuyết Điêu hạ xuống, nó bay lướt trên mặt biển, Tiêu Phàm cẩn thận cảm ứng linh khí biến hóa của không gian chung quanh. Linh huyệt cấp SSS, dù là ở trong biển sâu, linh khí cũng có thể ảnh hưởng đến mặt biển, cẩn thận tìm kiếm thì chắc sẽ tìm được.

…

Ở vùng biển Hạ Uy Di, đoàn làm phim đang tất bận chuẩn bị quay phim.

Bộ phim điện ảnh lần này lấy đề tài về cá mập. Nội dung nói về một con yêu thú cá mập khổng lồ từ dị giới xuyên đến địa cầu, và nó xuất hiện lần đầu tiên từ biển sâu, sau đó ra khơi bắt đầu hành trình giết chóc.

Đáng nói là bây giờ thực sự có yêu thú đến từ dị giới, nhưng gần đây hàng loạt bộ phim điện ảnh lấy đề tài này đều rất nổi tiếng, chỉ cần hiệu ứng đặc biệt không quá tệ thì doanh thu phòng vé cũng sẽ không thấp.

"Cắt!"

"Biểu cảm của các ngươi vẫn chưa được!"

"Trong cảnh quay tiếp theo, các ngươi phải thể hiện được bản thân đang hết sức sợ hãi. Sau đó qua hiệu ứng cắt ghép hậu kỳ, một con cá mập lớn dài hàng chục mét sẽ xuất hiện trước các ngươi."

"Các ngươi phải điều chỉnh lại cảm xúc của mình, hai phút sau chúng ta sẽ quay lại lần nữa."

Đạo diễn rất không hài lòng nói.

Hắn đã quay cảnh này vài lần rồi, nhưng biểu cảm của diễn viên vẫn chưa đủ tốt.

Hai phút trôi qua rất nhanh.

"Tất cả mọi người, chuẩn bị đi!"

Ngay sau đó, máy quay chĩa thẳng vào nhóm diễn viên, bọn hắn đang quay cảnh ngồi trên mũi tàu và uống rượu trong lúc gió lớn thổi qua.

Chương 962 - Chạy Vào Đất Liền

"Ôi trời đất ơi!"

"Trời ơi thứ đó là cái quái gì thế!"

Đột nhiên, nhóm diễn viên lộ ra vẻ mặt khiếp sợ đến tột độ, đạo diễn nhìn thấy thì hai mắt sáng lên, thầm nghĩ lần này biểu hiện của bọn hắn quả thật tốt vượt ngoài mong đợi. Cảnh quay này khiến hắn cảm thấy sung sướng vô cùng.

"Đạo diễn, ngươi nhìn kìa, ở nơi đó!"

Một trong những diễn viên nói trong lúc kinh hoàng.

"Chết tiệt, đây là lời thoại của ngươi sao? Ngươi đã làm lãng phí một cú máy tốt của chúng ta rồi."

Đạo diễn tức giận mắng, lúc này hắn mới nhìn về hướng diễn viên nọ đã chỉ.

"Chết tiệt!"

Một giây sau, đến bản thân đạo diễn cũng kinh ngạc không kém.

Cách bọn hắn chỉ vài trăm mét, một con cá mập đáng sợ dài hàng chục mét xuất hiện trên mặt biển, chẳng những thế con cá mập này còn đang lao thẳng về phía bọn hắn.

"Phạch, phạch!"

May mắn có một chiếc máy bay trực thăng gần đó để hỗ trợ quay phim, ngay lúc trợ lý đạo diễn sợ hãi hét lên, phi công trực thăng cũng đang liều mạng điều khiển chiếc trực thăng bay lên.

"Rắc rắc!"

Con cá mập quỷ trồi lên từ biển sâu dài hàng chục mét há cái miệng to như chậu máu của nó ra, sau đó cắn xuống trong một ngụm, ngay lập tức chiếc du thuyền sang trọng dài hai mươi đến ba mươi mét bị cắn nát thành hai mảnh.

"Cứu mạng cứu mạng!"

"Ah!"

Một số người còn sống trên chiếc du thuyền sang trọng hét lên trong lúc kinh hoàng tột độ. Nhưng chẳng mấy chốc, bọn hắn không thể hét lên được nữa, dòng nước chảy xiết đã cuốn lấy bọn hắn xuống đáy biển sâu hun hút, và chỉ trong vài giây ngắn ngủi tất cả đều bỏ mạng.

"Hưu!"

Con cá mập quỷ biển sâu đã nhìn thấy chiếc trực thăng trên bầu trời.

Ngay sau đó một mũi tên băng khổng lồ nhắm bắn vào chiếc trực thăng. Chiếc trực thăng phải dùng toàn lực khó khăn lắm mới né tránh được nó.

"Chạy đi, nhanh lên!"

Phó đạo diễn ngồi trên trực thăng vẫn chưa thôi kinh hãi, hắn liên tục hét lên.

Chiếc trực thăng tăng tốc bay nhanh về phía đất liền, nhưng con cá

mập quỷ dưới biển sâu cũng đuổi theo sát nút ngay phía sau, nhưng kì lạ là nó không tiếp tục tấn công chiếc trực thăng nữa.

"Sao nó không tiếp tục tấn công nữa?"

"Tình huống này không đúng lắm, vừa rồi không phải nó không đánh trúng chúng ta, nó cố ý, nó muốn chúng ta mang theo nó chạy vào đất liền."

Có người trên trực thăng nói.

Phó đạo diễn nói, sắc mặt âm trầm:

"Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ? Trực thăng không bay được quá lâu, còn chưa nói đến tốc độ của nó cũng nhanh hơn chúng ta rất nhiều."

"Chúng ta chỉ còn cách đến đất liền thôi."

"Tìm một nơi đông người trên đất liền rồi hạ cánh đi!"

Phi công điều khiển trực thăng nói:

"Nếu nó tìm được đường đến đất liền, cho dù chúng ta hạ cánh ở nơi không có người ở xung quanh cũng vô dụng thôi."

"Chả nhẽ các ngươi muốn chết sao?"

"Nếu chúng ta không trốn vào đất liền thì chúng ta sẽ phải chết! Hãy nghĩ đến gia đình của các ngươi đi, đây không phải là lúc thích hợp để đóng vai anh hùng đâu!"

Phó đạo diễn gắt lên.

Người phi công điều khiển trực thăng thầm thở dài, hắn cũng không muốn chết.

Lúc này bọn hắn chỉ cách đất liền khoảng sáu bảy mươi hải lý, chưa đến nửa giờ sau sẽ tiếp cận đất liền, đồng thời con cá mập quỷ biển sâu phía sau càng tăng tốc nhanh hơn.

“Hưu!” “Hưu!” “Hưu!”

Vô số mũi tên băng dài hơn một mét đan xen nhau lao thẳng vào chiếc trực thăng.

Những mũi tên băng này di chuyển với tốc độ còn nhanh hơn cả súng đạn.

"Oanh!"

Đối mặt với lực công kích như vậy, trực thăng hoàn toàn không cách nào tránh né được, chỉ trong nháy mắt trực thăng nổ tung tạo thành một quả cầu lửa trên bầu trời.

"Chúa ơi, đó là cái gì vậy?"

"Chạy, chạy mau!"

Không bao lâu sau, con cá mập quỷ biển sâu đã tiến đến gần một bãi biển.

"Gầm--"

Một tiếng gầm nặng nề truyền ra từ biển.

Nhiều người trong đắm mình trong biển đều cảm thấy dường như có một sức hút mạnh mẽ nào đó đang kéo bọn hắn về phía cái miệng mở to như chậu máu của con cá mập quỷ biển sâu.

"Cứu mạng cứu mạng."

"Ô--"

Những tiếng kêu cứu, khóc lóc thảm thiết vang lên khắp mọi nơi.

Về phía Hoa Hạ bên này, Khương Vạn Trần đã nhận được tin tình báo cách đây không lâu.

Hắn lập tức gọi vào số điện thoại của Tiêu Phàm, nhưng gọi mãi Tiêu Phàm vẫn không bắt máy.

Ngay sau đó Khương Vạn Trần đổi sang gọi bằng điện thoại vệ tinh, cuối cùng cuộc gọi này cũng được kết nối.

"Tiêu Tông Sư, con cá mập biển sâu kia xuất hiện ở bờ biển Hạ Uy

Di, nó vẫn đang tiếp tục giết người, trong thời gian ngắn đã giết được rất nhiều người dân tại đó."

Khương Vạn Trần nói.

Tiêu Phàm đáp lại:

"Khương Cục, đây không phải là tin xấu với chúng ta, cá mập ma biển sâu có ý thức rất mạnh mẽ đối với lãnh thổ của chúng."

"Có khả năng nó đã coi nơi đó là lãnh địa của mình, đương nhiên trong thời gian ngắn nó sẽ không chạy đến Hoa Hạ của chúng ta gây rối."

Chương 963 - Đừng Quên Cảnh Giác

Khương Vạn Trần nói tiếp:

"Nhưng rất nhiều người Hoa Hạ chúng ta đang sinh sống ở bên kia, trong tình hình hiện tại, ta e rằng bọn hắn không thể nào rút lui được."

Tiêu Phàm cau mày và nói:

"Khương Cục, ta không thể đến đó cứu bọn hắn."

"Hiện tại quốc gia chúng ta là khu vực mà quái vật ít công kích nhất, chưa kể tình hình chiến sự giữa nước ta và M quốc đang căng thẳng vô cùng nhưng bọn hắn còn đến đó du lịch, chuyện đã như vậy thì một khi có rủi ro bọn hắn cũng phải tự mình gánh chịu."

Khương Vạn Trần khẽ thở dài:

"Ngươi không nghĩ được có người không qua đó chỉ để du lịch à."

"Tiêu Tông Sư, ta không có ý bảo ngươi đến đó, thực lực ngươi lợi hại như vậy, chỉ cần đi qua là có thể dễ dàng trở thành mục tiêu mới của cá mập ma biển sâu."

"Thay vào đó chúng ta sẽ tìm cách riêng để những kiều bào sơ tán

khỏi đó."

Khương Vạn Trần đáp lại.

Đương nhiên các lãnh đạo cấp cao sẽ không đồng ý để Tiêu Phàm mạo hiểm vì những người đó.

"Khương Cục, phi cơ tới gần có thể trở thành mục tiêu công kích của nó, các ngươi nên chú ý chuyện này!"

Tiêu Phàm nói tiếp.

"Đã biết, chúng ta sẽ chú ý."

Sau khi cúp điện thoại, Tiêu Phàm âm thầm lắc đầu.

Quốc gia có sự lựa chọn của quốc gia, và hắn cũng có sự lựa chọn của riêng mình.

"Suy cho cung cá mập quỷ biển sâu chạy đến đất liền cũng là một tin tức tốt với ta."

Tiêu Phàm lẩm bẩm trong lòng.

Hắn đã cảm nhận được linh khí. Tuy nhiên, sau khi phát hiện linh khí, Tiêu Phàm cũng không lập tức lặn xuống đáy biển, ở trong nước, hắn còn lâu mới có thể là đối thủ của cá mập ma biển sâu cấp bậc Võ Đế.

Bây giờ đã chắc chắn rằng cá mập ma quỷ biển sâu đã rời khỏi đó, đồng nghĩa với việc sẽ không còn mối đe dọa nào ngăn hắn xuống biển được nữa.

"Sấm sét, ngươi đợi trên mặt biển ngay tại đây."

"Bay cao một chút và đừng quên đề cao cảnh giác."

Tiêu Phàm ra lệnh.

"Vâng!"

Sấm sét hóa thành hình nhanh chóng bay lên không trung. Cùng lúc đó Tiêu Phàm đã dịch chuyển đến độ sâu hàng nghìn mét, và ở độ

sâu này xung quanh chỉ một màu tối đen như mực, nhưng Tiêu Phàm có thần thức nên đây không phải là vấn đề lớn với hắn.

"Xem ra vẫn phải xuống sâu hơn nữa."

Tiêu Phàm bí mật cau mày.

Hắn cũng nghĩ đến việc dịch chuyển một chiếc tàu ngầm lớn hơn đến đây, nhưng hình như không có tác dụng gì mấy.

Ngay sau đó Tiêu Phàm lại tiếp tục dịch chuyển tức thời. Nửa phút sau, rốt cuộc Tiêu Phàm đã phát hiện ra linh huyệt cấp SSS dưới biển, nhưng nó nằm ở độ sâu năm sáu thước, và cũng không phải thực sự ở dưới đáy biển.

"Ở độ sâu này, xem ra dùng tàu ngầm hoàn toàn vô dụng."

Tiêu Phàm chán nản lắc đầu.

Cũng có nghĩa là tàu chiến và tàu ngầm không thể dịch chuyển đến dị giới thông qua linh huyệt tại đây.

"Nhìn qua thì vết nứt không gian ở nơi này tương đối ổn định."

"Nếu không bố trí lối đi không gian, có lẽ còn có thể thông qua."

Tiêu Phàm nghĩ thầm trong bụng.

Hắn có dị năng không gian, di chuyển qua lại thông qua vết nứt không gian an toàn hơn nhiều, thậm chí hắn có thể tìm được các vết nứt không gian nhỏ hơn trong vết nứt không gian này.

Tiêu Phàm nhìn chằm chằm vào linh huyệt trước mặt.

Liệu rằng hắn có nên mạo hiểm một phen không? Nếu hắn mạo hiểm dịch chuyển tức thời đến đó, đồng nghĩa với việc hắn sẽ tiến bộ nhanh hơn nhiều. Thậm chí nếu đúng như hắn phán đoán thì tu luyện ở bên kia trong vài ngày có thể thu được hiệu suất sánh ngang với tu luyện ở trái đất trong nửa năm.

…

"Hay là đợi cho đến khi tàu chiến được vận chuyển đến dị giới rồi hẵng nói tiếp."

Tiêu Phàm nghĩ thầm trong đầu.

Vết nứt không gian trong linh huyệt cấp SSS này tương đối ổn định, cộng thêm việc hắn là người có dị năng không gian, hắn cảm thấy cơ hội mình thành công dịch chuyển đến dị giới rất cao.

Nhưng không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn. Nếu hắn gặp chuyện gì bất trắc tại nơi này, vậy khác nào Đế quốc Thần Long không còn cơ hội giành chiến thắng.

Một loạt các hành động liên hợp của Đế quốc Kền Kền thật đáng báo động. Thậm chí thủy quân phải tiếp tục tăng cường mới có thể đàn áp được đám cường đạo đang ẩn mình trong quốc gia.

"Trước tiên phải bố trí trận pháp tại đây giúp che giấu linh huyệt mới được."

Ngay lập tức mười viên trận châu xuất hiện trong tay Tiêu Phàm.

Sau hai giờ, cuối cùng Tiêu Phàm đã bố trí trận pháp xong xuôi, trận pháp này không có lực phòng ngự mạnh mẽ, trái lại nó chỉ có thể khóa linh khí. Nhưng chỉ cần linh khí không lọt ra ngoài, cho dù cường giả từ M quốc và các quốc gia khác tìm đến đây cũng sẽ vô cùng khó khăn để tìm được linh huyệt trong đại dương sâu thẳm.

Thậm chí cho dù con cá mập biển sâu kia ra tay, nó muốn tìm thấy linh huyệt cũng không dễ dàng. Biển rộng mênh mông, hắn đoán có lẽ cá mập quỷ dưới biển sâu cũng không thể tìm ra phương hướng chính xác.

"Dị năng không gian kết hợp trận pháp, không ngờ hiệu quả cũng không tồi."

"Ít nhất trận pháp có ràng buộc với không gian, nên sẽ không bị sóng biển cuốn đi."

Tiêu Phàm lẩm bẩm trong lòng.

Chương 964 - Ma Quỷ

"Sấm sét, đi thôi, chúng ta trở về nào!"

Không bao lâu sau Tiêu Phàm đã rời khỏi đại dương, trước khi đi, để lần sau quay lại sẽ thuận tiện hơn nên hắn đã ghi nhớ tọa độ ở đây.

"Vâng!"

Sấm sét hóa thành hình hét lên như một lời đáp lại hắn. Nó bay loạn xung quanh chẳng khác nào một con ruồi không đầu.

"Sấm sét, đi hướng này!"

Tiểu Phàm chỉ đạo nó.

Cùng lúc đó ở Hạ Uy Di, thảm họa vẫn đang tiếp diễn.

Một con cá mập quỷ biển sâu dài hàng chục mét phải tiêu thụ lượng thức ăn rất nhiều trong một bữa, ngoài ra việc nó giết người lúc này còn mang ý nghĩa nhằm khẳng định lại vị thế của nó.

Nó vừa dịch chuyển đến một đất nước xa lạ, việc giết chóc không ngừng có thể giúp nó hiểu được nó mang cấp bậc nào ở trong không gian xa lạ này. Đương nhiên nếu có một kẻ săn mồi đứng đầu chuỗi thức ăn ở gần đây, nó sẽ rời đi thật nhanh.

"Ma quỷ, thứ này là ma quỷ!"

"Những người tiến hóa ở nước ta đâu rồi? Tại sao bọn hắn vẫn chưa xuất hiện?"

"Cứu mạng--"

Nhiều người dân trên đảo đang sợ hãi vô cùng. Bởi vì cá mập quỷ biển sâu đột nhiên bay lên không trung.

Nó là một con yêu thú dưới biển sâu, nhưng nó có tu vi cấp bậc Võ Hoàng nên nó có thể dễ dàng bay trên đất liền trong lúc giết chóc, chẳng qua vào những lúc bình thường thì nó sẽ không làm như

vậy.

"Oanh oanh!"

Một số máy bay chiến đấu lao tới và bắn tên lửa.

Tuy tên lửa có thể nhắm chính xác vào mục tiêu, nhưng tên lửa thông thường làm sao có thể phá vỡ hàng phòng thủ của yêu thú cấp bậc Võ Hoàng? Đương nhiên tên lửa siêu thanh cũng không khác là bao.

"Gầm!"

Khi cá mập quỷ biển sâu còn cách tên lửa hơn mười mấy cây số, nó lập tức tăng tốc lao nhanh về phía một số máy bay chiến đấu vừa phóng tên lửa.

"Oanh!"

Chẳng mấy chốc mấy chiếc máy bay chiến đấu còn lại đã dọn sạch số tên lửa còn sót lại, sau đó chúng tản ra chung quanh trước khi mở bộ đốt sau để thoát ra ngoài với tốc độ siêu thanh.

Tuy tốc độ bay của cá mập ma quỷ biển sâu khá nhanh, nhưng dù sao nó cũng là một con yêu thú biển sâu nên tốc độ nhanh nhất của nó chỉ hơn gấp đôi tốc độ âm thanh một chút.

"Gầm!"

Không thể đuổi kịp máy bay chiến đấu, con cá mập quỷ biển sâu tức giận lao về phía một dãy cao ốc, ngay lập tức cơ thể to lớn của nó va chạm với tòa nhà một cách dữ dội.

"Ầm!"

Tòa nhà đổ sụp chỉ trong tích tắc, rõ ràng lực tác động của yêu thú cấp Võ Hoàng quá mạnh.

"Trời ạ, con yêu thú này quá mạnh."

"Thứ này còn mạnh hơn cả những con yêu thú từng xuất hiện ở u Châu và Úc Châu."

"Rất có thể con yêu thú này là cấp bậc Võ Hoàng."

Nhiều người chứng kiến mà kinh hãi không thôi.

Nhiều người đã quay video lại và tung lên mạng, cùng lúc đó tin tức nhanh chóng lan truyền rộng rãi trên khắp các diễn đàn, chỉ trong thời gian ngắn đã trở thành tâm điểm chú ý của dư luận.

Mỹ quốc, tại Hắc Cung.

Đại thống lĩnh và các lãnh đạo cấp cao khác đã tập hợp lại với nhau.

"Chúng ta có bao nhiêu người tiến hóa cấp SSS? Nếu chúng ta điều động tất cả người tiến hóa cấp SSS mà chúng ta có đến đó, liệu có thể giải quyết con yêu thú này không?"

Đại thống lĩnh M quốc trầm giọng nói.

Hạ Uy Di là một khu vực rất quan trọng đối với M quốc.

"Đại thống lĩnh hiện tại ở M quốc chúng ta có hơn hai mươi người tiến hóa cấp SSS, nhưng có một nửa trong đó lệ thuộc vào các tập đoàn lớn."

Eisenwei, tân minh chủ của Liên minh Người Tiến hóa, cho biết qua liên kết video.

Đại thống lĩnh M quốc nói với giọng nặng nề:

"Trước mắt quốc gia đang đối mặt với nguy cơ, bọn hắn nhất định phải góp sức, ngươi chỉ cần nói chúng ta có thể giải quyết được hay không thôi?"

Eisenwei nói:

"Đại thống lĩnh, căn cứ theo tin túc thu được, đây là một con cá mập ma biển sâu, hẳn là nó có tu vi Võ Hoàng sơ kỳ."

"Nhưng đa số người tiến hóa của chúng ta đều là Đại Võ Tông sơ kỳ, thực ra một trăm người Đại Võ Tông sơ kỳ cũng chưa chắc có thể đối phó với con yêu thú này."

"Có thể chúng ta phải sử dụng đến chiến thuật vũ khí hạt nhân thì mới có thể tiêu diệt được nó."

Đại thống lĩnh đáp lại với sắc mặt xám xịt:

"Dùng chiến thuật bom hạt nhân tại trên đất nước mình sao? Ý tưởng này của ngươi quá tệ hại."

"Nếu yêu cầu Tiêu Phàm ra mặt thì sao?"

Eisenwei nói:

"Theo phán đoán của chúng ta, Tiêu Phàm, cộng thêm Tô Ấu Vi và linh thú mà hắn điều khiển thì có khả năng giải quyết ổn thỏa."

Đại thống lĩnh M quốc nhìn chung quanh trước khi nói:

"Các ngươi nghe rồi đấy, mau liên lạc với Hoa Hạ, để bọn hắn ra lệnh Tiêu Phàm hỗ trợ."

"Khụ."

Tham mưu trưởng ho nhẹ một tiếng.

"Đại thống lĩnh, một thời gian trước chúng ta đã áp đặt lệnh cấm chip đối với bọn hắn, và trong ngày hôm qua, ngài đã ký một dự luật cấm chip Yanhuang."

"Lúc này cầu cứu Tiểu Phàm, chỉ sợ hắn sẽ không ra mặt."

Chương 965 - Liên Lạc

Đại thống lĩnh M quốc cau mày rồi nói:

"Các ngươi nói với Hoa Hạ nếu Tiêu Phàm đồng ý ra mặt, chúng ta có thể dỡ bỏ lệnh cấm đối với chip của bọn hắn."

"Lệnh cấm có thể được giải trừ trong thời gian có hạn."

Chẳng mấy chốc bộ phận đối ngoại của M quốc đã liên lạc với Hoa Hạ.

"Tích tích!"

Điện thoại vệ tinh của Tiêu Phàm reo lên.

"Sấm sét, đi chậm lại."

Tiêu Phàm ra lệnh cho nó.

Tia chớp nhanh chóng di chuyển chậm hơn, cùng lúc đó Tiêu Phàm nhận nghe điện thoại.

JKhương Vạn Trần nói ngay:

"Tiêu Tông Sư, phía M quốc đã liên lạc và nói rằng nếu ngươi giúp giải quyết con yêu ma bên đó, bọn hắn có thể dỡ bỏ lệnh cấm chip đối với Hoa Hạ."

"Ngoài ra, lệnh cấm chip Yanhuang có thể được giải trừ trong thời hạn nhất định."

Tiêu Phàm cau mày.

"Khương Cục, để ta cẩn thận làm rõ mọi chuyện trước. Lệnh cấm chip bị gỡ bỏ, có nghĩa là để chip của bọn hắn cạnh tranh với chip Yanhuang của chúng ta trên thị trường Hoa Hạ sao?"

"Còn có giải trừ lệnh cấm có thời hạn nhất định, ý của bọn hắn phải chăng là tiếp tục đánh ta, chẳng qua chỉ đánh nhẹ một cái rồi thôi, sau đó còn muốn ta ra mặt giúp bọn hắn?"

"Nhưng nếu ta không muốn sử dụng vũ lực để giải quyết vấn đề kinh tế, vậy cũng đồng nghĩa với việc không cho bọn hắn mặt mũi đúng chứ?"

Tiêu Phàm lạnh lùng nói.

Khương Vạn Trần đáp lại:

"Tiêu Tông Sư, chúng ta liên lạc với ngươi cũng không phải vì điều kiện của bọn hắn tốt như thế nào, chúng ta cũng rất tức giận."

"Chúng ta chỉ muốn hỏi ý kiến ngươi, chúng ta có cần thiết phải

thỏa hiệp với bọn hắn không?"

"Có lẽ chúng ta có thể được giải trừ lệnh cấm hoàn toàn."

Tiêu Phàm chế nhạo:

"Nếu bọn hắn cấm chip Yanhuang thì chắc chắn sẽ có thể chặn được nó sao? Khương Cục, phiền các ngươi thông báo cho các quốc gia khác biết, nếu đã tham gia cấm chip Yanhuang thì sau này dù cho gặp chuyện gì cũng đừng nên làm phiền ta."

"Được."

Sau khi cúp điện thoại, Tiêu Phàm vẫn chưa nguôi ngoai nỗi tức giận trong lòng.

Người M đúng là không biết xấu hổ, ngày hôm qua bọn hắn đã cấm hắn, nhưng hôm nay lại muốn nhờ hắn giúp đỡ, thế mà còn muốn kèm theo điều kiện.

Ngay sau đó M quốc đã nhận được câu trả lời.

"Đại thống lĩnh, phía Hoa Hạ đáp lại chỉ có hai chữ."

Một trong những nhân viên phụ tá đã nói với vẻ mặt do dự.

"Đồng ý?"

Đôi mắt của Đại thống lĩnh M quốc sáng lên.

"Không phải, bọn hắn trả lời lại là 'không thể'."

"Chết tiệt!"

Sắc mặt Đại thống lĩnh M quốc âm trầm:

"Chả nhẽ Tiêu Phàm không muốn chip Yanhuang của mình được bán ra thị trường toàn cầu sao?"

"Hắn có thể kiếm được bao nhiêu tiền nếu chỉ bán trong nội đại Hoa Hạ hả?"

"Thông báo cho Hoa Hạ, nếu bọn hắn không giải quyết được yêu

ma, vậy chúng ta không cho phép Hoa kiều tại đó được phép di tản."

…

"Tích tích!"

Tiêu Phàm lại nhận được một cuộc gọi khác từ Khương Vạn Trần.

"Khương Cục, có chuyện gì vậy?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Khương Vạn Trần nói trong lúc tức giận:

"Phía M quốc nói nếu chúng ta không giúp giải quyết yêu ma, vậy bọn hắn cũng sẽ không cho phép chúng ta sơ tán Hoa kiều tại đó."

"Bọn hắn nói nếu chúng ta cho sơ tán người Hoa ở nước ngoài, điều này có thể chọc yêu ma tức giận và khiến chúng giết càng nhiều người hơn nữa."

Tiêu Phàm híp mắt:

"Tốt lắm, ta sẽ đợi bọn hắn phạm sai lầm, chỉ có như vậy ta mới có thể lấy đạo đức cao thượng mà đối phó bọn hắn."

Khương Vạn trần rất ngạc nhiên, hắn hỏi:

"Tiêu Tông Sư, ngươi muốn làm gì?"

"Khương Cục, ta muốn tổ chức bỏ phiếu."

"Ta cúp đây."

Sau khi cúp điện thoại, Tiêu Phàm đăng nhập vào Douyin.

"Ngày hôm qua M quốc đã cấm chip Yanhuang nhưng đến hôm nay lại muốn ta giúp đỡ bọn hắn. Nếu ta không giúp thì bọn hắn sẽ cấm Hoa Hạ chúng ta sơ tán Hoa kiều khỏi Hạ Uy Di."

"Mọi người bầu chọn đi, muốn ta phá chiếc hủy tàu sân bay nào ở M quốc."

"Người có nhiều lượt thích nhất sẽ giành được giải thưởng."

Tiêu Phàm đã gửi một tin nhắn, sau đó lại bổ sung thêm một vài thông tin khác dưới phần bình luận, nội dung của mỗi tin nhắn chính là tên của một chiếc tàu sân bay tại M quốc.

Ngay sau đó, tin tức Tiêu Phàm đăng lên đã được vô số cư dân mạng thấy được.

"Ta sắp tham gia một sự kiện lớn sao."

"Đương nhiên phải là Ford, mọi người đều thích chiếc này!"

"Sau này có dịp gì ta phải khoe khoang một phen mới được. Nhớ năm đó một chiếc tàu sân bay ở M quốc bị phá hủy, chính ta cũng góp một phần công lao hahahaha."

"M quốc có chút buông thả rồi, khi trừng phạt kinh tế đối với chúng ta, Tiêu Tông Sư không tìm bọn hắn gây chuyện, bọn hắn thật sự cho rằng Tiêu Tông Sư không nhấc nổi đao sao?"

Ngay sau đó vô số cư dân mạng để lại bình luận.

"Ông chủ, xảy ra chuyện rồi."

Cùng lúc đó giám đốc điều hành Douyin đã nhận được tin tức.

"Ông chủ, chúng ta có nên thu hồi bài đăng đó không? Cư dân mạng đang liên tục bình chọn, đến lúc đó Tiêu Tông Sư thật sự hành động, liệu chúng ta có gặp phiền phức không?"

Giám đốc điều hành cấp cao có chút lo lắng.

Chương 966 - Khiêu Chiến

"Ngươi sợ đắc tội nước M, lại không sợ đắc tội Tiêu Tông Sư sao? Chúng ta là người quốc gia nào. Chuyện này ngươi nhất định phải hiểu rõ."

Sếp lớn Douyin trầm giọng nói.

Vừa nói, hắn vừa lấy điện thoại ra, âm thầm đóng góp hai like.

Một trong những lượt thích là thích video và lượt thích còn lại là thích bình luận.

"Ông chủ, ta hiểu rồi."

Giám đốc điều hành cho biết.

Sếp lớn Douyin khẽ hừ một tiếng:

"Ngươi còn không hiểu được, ngày hôm qua ta đột phá đến cấp bậc Hóa Kình, suy cho cùng cũng do Tiêu sư phụ chiếu cố không ít."

Giám đốc điều hành nhanh chóng bắt đầu phát livestream.

Mặc dù có rất nhiều cư dân mạng theo dõi Tiêu Phàm, nhưng một số người trong số bọn hắn vẫn không chú ý, lúc này phát trực tuyến sẽ thu hút càng người nhiều biết hơn.

...

Tại M quốc, Hắc Cung.

"Đại thống lĩnh, Tiêu Phàm đang lên sóng livestream."

Một trong những nhân viên phụ tá kinh ngạc nói.

Đại thống lĩnh M quốc cười lạnh một tiếng:

"Đừng nói hắn đang tìm lý do tại sao gần đây không thể ra tay đấy?"

Người nhân viên phụ tá nuốt nước bọt, hắn nói:

"Đại thống lĩnh, không phải vậy. Tiêu Phàm đã nhờ cư dân mạng quyết định xem nên tiêu diệt chiếc tàu sân bay nào của chúng ta."

"Cái gì?"

Sắc mặt Đại thống lĩnh M quốc thay đổi chóng mặt.

Nhiều người khác xung quanh cũng lâm vào trạng thái tương tự.

Chẳng mấy chốc, tất cả bọn hắn đều nhìn thấy nội dung trong bài viết của Tiêu Phàm, và luôn có người đứng bên cạnh bọn hắn để tiện cho quá trình phiên dịch.

"Chết tiệt, Tiêu phàm, đây khác nào một hành động khơi mào chiến tranh."

"Hắn đang muốn trắng trợn khiêu chiến M quốc của chúng ta đây mà, sao hắn dám làm như vậy!"

Đại thống lĩnh M quốc nói trong lúc tức giận.

Lúc này tất cả mọi người đều im lặng, trước đó Tiêu Phàm cũng từng phá hủy tàu sân bay của bọn hắn, nhưng lúc trước là thẳng tay phá hủy, hiện tại lại công khai tin tức.

Đương nhiên cái tát lần này càng đau hơn trước kia. Chẳng những thế việc bỏ phiếu như thế này có khả năng phá hủy chiếc tàu sân bay tốt nhất của bọn hắn.

"Hãy nói với Hoa Hạ nếu Tiêu Phàm còn làm điều này, đây sẽ là một hành động gây chiến tranh và hắn sẽ phải trả cái giá thật lớn cho hành động của mình!"

Đại thống lĩnh M quốc nghiêm nghị nói.

"Vâng!"

Ngay sau đó bọn hắn đã gửi một tin nhắn.

Mười phút sau, bọn hắn nhận được tin hồi âm từ phía Hoa Hạ.

"Bọn hắn nói thế nào?"

Đại thống lĩnh M quốc hỏi vội.

"Hoa Hạ nói đó là hành vi cá nhân của Tiêu Phàm, còn bảo chúng ta nên kiềm chế."

"Bọn hắn còn nói, Tiêu Phàm thích mềm không thích cứng, nếu

chúng ta dùng cách thức mạnh bạo đáp lại hắn thì tất cả tất cả tàu sân bay của chúng ta sẽ bị Tiêu Phàm phá hủy sạch sẽ."

"Cũng đề nghị chúng ta dựa theo biểu quyết mà bắt đầu sơ tán nhân viên trên tàu sân bay trước, đến lúc đó nói không chừng còn có thể giảm bớt tổn thất."

Đại thống lĩnh M quốc tức giận đến mức cả người run rẩy không ngừng.

"Nói cho bọn hắn biết, một khi Tiêu Phàm thật sự ra tay, có thể sẽ gây ra chiến tranh hạt nhân trên toàn cầu!"

Đại thống lĩnh M quốc nghiêm nghị nói.

Lần này phải đến nửa giờ sau bọn hắn mới nhận được trả lời.

"Đại thống lĩnh, Hoa Hạ nói gần một nửa công dân của bọn hắn có tu vi cấp bậc Minh Kình, và một khi chiến tranh hạt nhân nổ ra trên toàn cầu thì bọn hắn vẫn có thể sống sót qua mùa đông."

"Nếu chiến tranh hạt nhân toàn cầu diễn ra vào mùa đông, 99% người sẽ chết nhưng hàng trăm triệu người dân bọn hắn sẽ sống sót và trong tương lai trái đất sẽ là của bọn hắn."

Đại thống lĩnh nước M:

"..."

Nói đến mức này, xem ra ngày hôm nay không cách nào tiếp tục trao đổi được nữa.

"Chuyện bọn hắn có nhiều người đạt tới cấp Minh Kình là thật sao?"

Đại thống lĩnh M quốc dò hỏi:

"Liệu đạt đến cấp bậc Minh Kình có thể sống sót qua mùa đông chiến tranh hạt nhân được không?"

Eisenway trả lời hắn thông qua kết nối video:

"Đại thống lĩnh, nhiệt độ toàn cầu có thể giảm xuống khoảng hai mươi độ trong mùa đông hạt nhân, và điều đó sẽ rất khó khăn cho những người bình thường."

"Chẳng những thế một khi kết hợp với bức xạ hạt nhân, quả thực phía chúng ta sẽ tổn thất rất nhiều người."

"Nhưng cấp bậc Minh Kình nhiệt độ hạ xuống hai mươi độ cũng không ăn thua, bụi phóng xạ hạt nhân ảnh hưởng lên bọn hắn cũng không lớn, nói tóm lại khả năng cao là sẽ không có chuyện gì."

"Bọn hắn có thể ăn được những thứ có chứa một lượng phóng xạ nhất định, nhưng chúng ta không cách nào tiêu thụ được."

Vẻ mặt Đại thống lĩnh M quốc chán nản, hắn nói:

"Nói cách khác sau này bom hạt nhân của chúng ta sẽ không còn bao nhiêu lực uy hiếp đối với bọn hắn đúng không?"

"Đại thống lĩnh, uy hiếp đương nhiên vẫn còn, nhưng nhất định sẽ giảm xuống."

Đại thống lĩnh nhìn xung quanh:

"Các ngươi còn có biện pháp nào tốt không ? Không lẽ chúng ta thật sự phải nhượng bộ Tiêu Phàm sao?"

Chương 967 - Đại Thống Lĩnh

Tham mưu trưởng cười khổ trước khi nói:

"Cho dù chúng ta nhượng bộ, chỉ sợ Tiêu Phàm vẫn sẽ động thủ, hắn chính là đang nhân cơ hội này đánh chìm tàu sân bay của chúng ta."

"Dường như ranh giới cuối cùng của hắn chính là thế này. Các vấn đề kinh tế nên được giải quyết bằng các biện pháp kinh tế. Nếu chúng ta vượt qua ranh giới, hắn sẽ không ngần ngại sử dụng vũ lực."

Mọi người đều im lặng.

Một lúc lâu, Đại thống lĩnh M quốc nói:

"Kết quả bỏ phiếu thế nào rồi?"

"Đại thống lĩnh chính là chiếc tàu sân bay Ford duy nhất mà chúng ta có."

Đại thống lĩnh M quốc nghiến răng nói:

"Tháo bỏ ngay những thứ có giá trị trên đó, tháo được bao nhiêu thì phải tháo cho bằng hết bấy nhiêu."

"Đông thời phải sơ tán tất cả các máy bay hoạt động trên tàu sân bay đó."

Trong chớp mắt đã đến ngày hôm sau, Tiêu Phàm đã tiếp cận một chiếc tàu sân bay nằm lẻ loi tại chỗ, tất cả máy bay trên đó đều biến mất lúc nào không hay. Thậm chí còn không có một tàu khu trục nào xung quanh đó.

Tiêu Phàm đã sử dụng vệ tinh để bắt đầu phát livestream. Ngay lập tức vô số người tràn vào livestream của hắn.

"Má ơi, Tiêu Tông Sư thật sự đã tìm đến chiếc tàu sân bay Ford rồi này."

"Nhưng tại sao lại không có ai trên máy bay vậy?"

"Ta đoán có lẽ người M đã rút lui từ lâu, nhưng nếu tiêu diệt được chiếc tàu sân bay này thì tốt biết mấy".

Vô số cư dân mạng trong phòng phát sóng trực tiếp bắt đầu bình luận tới tấp như làn đạn.

Tiêu Phàm nhìn sang ống kính, hắn ra vẻ tiếc nuối nói:

“Một đống sắt vụn, vốn định nhặt một chiếc tàu sân bay không có chủ về nhà, nhưng không ngờ rằng đông lực các thứ đều bị hỏng cả rồi, chỉ đành phải phá hủy và đánh chìm nó xuống biển."

"Đã lâu các ngươi không thấy ta ra tay, tranh thủ lúc này ta cho các ngươi xem một chút."

Các cư dân mạng trong phòng phát sóng trực tiếp đột nhiên phấn khích vô cùng.

Tiêu Phàm một tay cầm điện thoại di động, tay kia từ từ chém xuống. Đòn công kích vô hình cắt ngang không gian và chém thẳng về phía boong tàu sân bay.

Boong tàu của tàu sân bay cực kỳ cứng rắn, nhưng cắt ngang không gian chính là cắt tất tần tật mọi thứ không gian, boong tàu có rắn chắc bao nhiêu cũng không quan trọng lắm.

Mười giây sau, chiếc tàu sân bay một trăm ngàn tấn bị chém thành hai nửa, cùng lúc đó nước biển nhanh chóng tràn vào các khoang tàu.

Vô số cư dân mạng trong phòng phát sóng trực tiếp đã kinh sợ tột cùng. Bọn hắn biết tàu sân bay lợi hại như thế nào, nhưng không ngờ nó đã bị Tiêu Phàm chém làm đôi.

"Vẫn không chìm xuống sao, xem ra thật sự là thứ tốt."

Tiêu Phàm cười nhẹ.

Hắn nói cùng lúc đó nhiều quả bom đã lọt vào bên trong hai phần của chiếc tàu sân bay.

"Ầm!"

Kèm theo tiếng vang lớn đến kinh thiên động địa là hàng trăm tấn thuốc nổ phát nổ từ bên trong tàu sân bay.

…

Mấy trăm tấn thuốc nổ đã nổ tung hàng không mẫu hạm thành trăm ngàn mảnh, hàng không mẫu hạm bị Tiêu Phàm chém làm đôi, nước nhanh chóng tràn vào, dần dần nhấn chím con tàu.

“Lại đánh chìm thêm một chiếc nữa, thật sướng tay. Nói thật, việc này không tốt hơn là nhìn mỹ nhân ngư ở cống thoát nước sao?

Tuy rằng hiện nay tầm quan trọng của hàng không mẫu hạm không cao lắm, nhưng vẫn cảm thấy rất sảng khoái. Trước đây những hàng không mẫu hạm này thường diễu võ dương oai ở chỗ chúng ta."

Thấy hàng không mẫu hạm trong livestream liên tục chìm xuống, rất nhiều cư dân mạng nước H đang vô cùng phấn khích, trong khi cư dân mạng ở các quốc gia khác thì im lặng. Ví dụ như cư dân mạng của nước Đông Dương và cư dân mạng của nước B.

Họ có những kẻ chuyên đi bình luận chê bai rất ghê gớm, thậm chí còn có cả đội quân chuyên nghiệp. Nhưng lúc này dù là người hay đăng tải bình luận gây tranh cãi hay đội quân chuyên nghiệp thì vẫn chỉ im lặng, giống như vốn dĩ chuyện này họ không hề hay biết gì.

Lời bình luận chê bai Tiêu Phàm, quả thật không khách sáo. Chỉ là nước M hơi kiêu ngạo một chút, đã trừng phạt Tiêu Phàm lại còn muốn buộc Tiêu Phàm phải kêu cứu viện, kết quả hàng không mẫu hạm mười vạn tấn bị nhấn chìm giữa Thái Bình Dương.

"Ầm!"

Mọi người trong nhóm hacker cũng xem livestream, thấy hàng không mẫu hạm của mình bị chìm xuống, đại thống lĩnh nước M vô cùng phẫn nộ cầm lấy đồ vật bên cạnh ném xuống đất.

"Kiêu ngạo, hết sức kiêu ngạo! Đây là sự khiêu khích vô cùng lớn đối với quyền bá chủ của nước M chúng ta!"

Đại thống lĩnh nước M tức giận nói.

Phụ tá trưởng cười khổ.

"Đại thống lĩnh, quả thật chuyện này khiến người ta tức giận, nhưng chúng ta vẫn phải kìm nén cơn giận. Tiêu Phàm đã chặt đứt hàng không mẫu hạm và đây cũng là lời cảnh cáo nghiêm trọng đối với chúng ta."

Nhớ lại đòn tấn công vừa rồi của Tiêu Phàm khiến mọi người vô cùng lo sợ. Tàu sân bay lớn như vậy, mà Tiêu Phàm có thể chém thành đôi chỉ trong mười mấy giây, ở trước mặt Tiêu Phàm hàng

không mẫu hạm của họ chỉ như tờ giấy dán.

Chương 968 - Có Lẽ

“Nếu người tiến hóa cấp SSS của chúng ta ra tay, liệu có thể làm được như vậy không?”

Đại thống lĩnh nước M nhỏ giọng hỏi.

Eisenhower kết nối video nói:

“Đại thống lĩnh, dù có hơn hai mươi người tiến hóa cấp SSS cùng nhau ra tay, cũng không thể nhanh chóng làm nổ tung chiếc hàng không mẫu hạm lớn như vậy.”

Tàu sân bay rất dày, lực tấn công bình thường không dễ dàng bị phá hủy. Nhưng sức mạnh không gian của Tiêu Phàm khá đặc biệt. Ngoài ra, trong mười giây đó vì Tiêu Phàm liên tục ra tay cho nên sức mạnh tinh thần của hắn đã bị tiêu hao rất nhiều.

“Hơn hai mươi người mà cũng ra tay không được sao?”

Đại thống lĩnh nước M nghi hoặc hỏi lại.

Eisenhower lắc đầu.

“Đại thống lĩnh, ta đã hỏi qua một số người, họ nói không được, họ cũng không giỏi tấn công.”

“Được rồi, ngươi ngắt kết nối đi.”

Đại thống lĩnh nước M phất tay.

Cơn tức giận của hắn giảm đi đáng kể, sự chênh lệch về sức mạnh đã khiến hắn bình tĩnh lại, lúc này ngay cả lên án Tiêu Phàm, họ cũng không dám nữa.

Không cần đợi đến ngày mai, hôm nay sẽ phát tuyên bố lên án, họ lại có thêm một chiếc hàng không mẫu hạm bị nhấn chìm, trong khi chỉ có tổng cộng mười một chiếc. Hơn nữa có hàng không mẫu hạm sắp ngừng hoạt động, có tàu còn đang sửa chữa.

“Đại thống lĩnh, có lẽ… chúng ta phải xem xét lại chiến lược, chỉ sợ chúng ta không thể ngăn chặn được nước H nữa.”

Một người trong đoàn phụ tá nói.

“Sao?”

Mọi người đều nhìn về phía hắn.

Người này nói tiếp.

“Mặc dù thời đại của hàng không mẫu hạm chưa hoàn toàn qua đi, nhưng tình hình rất rõ ràng, tầm quan trọng của hàng không mẫu hạm đã giảm xuống. Trừ khi chúng ta có khả năng bố trận ở dị giới, nhưng lại không tìm được cách truyền số lượng lớn qua, việc này khó có thể làm được.”

Một người khác cũng nói:

“Chúng ta sớm muộn gì cũng tìm được cách, đế quốc Kền Kền cũng đang tranh thủ thời gian tìm phương pháp truyền số lượng lớn qua.”

Tham mưu trưởng suy tư.

“Quả thật chúng ta cần phải xem xét lại chiến lược Xích Mã, hàng không mẫu hạm của chúng ta sẽ gặp khó khăn khi tiến vào chuỗi đảo thứ nhất. Thậm chí chúng ta còn phải cân nhắc rút khỏi chuỗi đảo thứ hai. Tàu sân bay và căn cứ của chúng ta ở bên kia quá nguy hiểm.”

Đại thống lĩnh nước M đi tới đi lui.

Làm như vậy, về mặt quân sự mà nói, nước Đông Dương và nước B lập tức trở thành đứa con bị vứt bỏ, lợi ích ở Xích Mã của nước M cũng sẽ bị thiệt hại lớn. Nhưng hôm nay trong tình hình này thật sự có tâm nhưng không có sức. Hai chiếc hàng không mẫu hạm đã bị Tiêu Phàm phá hủy, vốn dĩ hiện giờ không đủ sử dụng, hiệu quả bố trí uy hiếp ở Xích Mã cũng giảm đi rất nhiều.

“Sẽ không hủy căn cứ, nhưng hàng không mẫu hạm của chúng ta đừng tới gần bên đó.”

Đại thống lĩnh nước M hít một hơi sâu rồi nói.

Đối với hắn, đây là một quyết định khó khăn, từ chiến lược tấn công chuyển sang chiến lược phòng ngự, ít nhất là ở Xích Mã.

“Vâng, đại thống lĩnh.”

Ở đây cũng có đại lão quân đội, họ âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Họ cũng không muốn ở bên kia xung đột với Tiêu Phàm. Chỉ cần xung đột thì người chịu thiệt chắc chắn là bọn họ, điều này quá khó chịu.

…

Tiêu Phàm tắt livestream và trở về, khắp nơi trên nước H đều tràn ngập niềm vui. Khi hắn trở về thì trời đã tối, thỉnh thoảng có thể thấy pháo hoa rực rỡ nở rộ trên bầu trời.

“Ông chủ cửa hàng pháo hoa cả nước đều phải cảm ơn ta rồi.”

Trên mặt Tiêu Phàm lộ ra nụ cười. Vì hắn nên lúc này không đón năm mới cũng bắn rất nhiều pháo hoa.

Chẳng mấy chốc vài ngày trôi qua.

Dị giới, hạm đội siêu cấp thứ bảy của đế quốc Kền Kền đã tới đế quốc Huyết Anh. Hạm đội siêu cấp của đế quốc Áo Tư cũng đến đế quốc Huyết Anh. Như vậy đế quốc Huyết Anh đã hội tụ tám hạm đội siêu cấp. Tám đội siêu cấp này cộng lại có tám chiến hạm đỉnh phong, gần một trăm chiến hạm hạng nhất và gần một ngàn chiến hạm hạng hai, hạng ba. Lực lượng quân sự của bốn nước liên minh ở bên này đã đạt tới bốn năm mươi vạn. Hơn nữa trong khoảng thời gian đó, họ còn chiêu mộ thêm mấy trăm ngàn quân tay sai.

“Tướng quân, chúng ta có tấn công đảo Trường Anh không?”

Có tướng quân đến trước mặt Alexander dò hỏi.

Trước kia, dưới sự chỉ huy của Alexander, họ tổn thất hơn hai mươi vạn, nhưng đế quốc Thần Long cũng chết hơn hai vạn người. Trong một cuộc chiến tranh khác, đế quốc Thần Long thương vong

rất thấp, xem ra thành tích chiến đấu của hắn cũng rất giỏi, hắn đã trở thành thống đốc của liên quân.

“Các ngươi nghĩ sao?”

Ánh mắt thăm dò của Alexander lướt qua bọn họ.

Vì trước đây chịu thiệt thòi lớn, nên hôm nay hắn cảnh giác hơn nhiều. Thủy sư của đế quốc Thần Long yếu hơn bọn họ, nhưng thực lực lục quân thì lại rất mạnh, có thêm các loại bom đạn khác, và cũng rất khó để đối phó với kỵ binh Tu La.

Chương 969 - Không Thể Chủ Quan

“Thống đốc, bây giờ chúng ta có bốn năm mươi vạn binh lực, còn có ba bốn mươi vạn quân tay sai, tấn công đảo Trường Anh không vấn đề gì chứ?”

Một tướng quân đế quốc Áo Tư nói.

Họ vẫn chưa nếm trải đòn hiểm nên mỗi người đều có lòng tin là đủ rồi. Đế quốc Áo Tư là cường quốc lâu đời, mặc dù ngày nay đã suy yếu đi rất nhiều, nhưng thói kiêu ngạo vẫn còn, họ có lòng tin đối với sức mạnh của chính mình.

Alexander nói.

“Tổng quân số có tám mươi vạn, nhưng có ít nhất hai mươi vạn binh sĩ thủy sư không thể điều động, chỉ có thể điều động được sáu mươi vạn.”

“Đế quốc Thần Long ở đảo Trường Anh, còn có gần mười vạn kỵ binh Tu La, hai mươi vạn quân tay sai, thực lực rất mạnh.”

Một tướng quân của đế quốc Bách Vân tiếp lời.

“Chúng ta có thể điều động sáu mươi vạn, có lẽ vẫn chiếm được ưu thế. Chúng ta chỉ tấn công đảo Trường Anh mà thôi! Nếu đến điều này cũng sợ hãi thì lấy cái gì để đối phó với đế quốc Thần Long chứ?”

Người của đế quốc Áo Tư, đế quốc Bách Vân và đế quốc Hồng Phong lần lượt gật đầu, ở phía sau một số người của đế quốc Kền Kền cũng đồng tình. Chưa từng trải qua các cuộc đấu kiếm và đấu súng trên chiến trường, làm sao họ có thể biết rằng mình không bằng người khác? Trong trường hợp nào số người chiếm ưu thế chứ.

Alexander nhỏ giọng nói:

“Các vị, đối mặt với đế quốc Thần Long các ngươi tuyệt đối không thể chủ quan, nếu chủ quan sẽ xảy ra vấn đề! Chúng ta đang đối mặt với một đối thủ rất đáng sợ. Mười vạn kỵ binh Tu La có thể chống đỡ hàng chục vạn bộ binh, hơn nữa họ còn có rất nhiều xe tăng và đủ loại đạn pháo.”

Một tướng quân đế quốc Áo Tư lại nói:

“Thống đốc, ngươi không thể tăng chí khí của người khác mà làm mất đi uy phong của chúng ta được. Chúng ta thắng một trận là có thể chiếm được rất nhiều vũ khí, đến lúc đó đế quốc Thần Long đối mặt với chúng ta chỉ có một số phận là thất bại và diệt vong.”

…

…

Đế quốc Bách Vân nói.

“Thống đốc, bảy chiếc chiến hạm hàng đầu của ngài có thể bay, chúng phối hợp với binh lính trên mặt đất cùng nhau công kích."

Alexander cau mày.

"Thống đốc, có cái gì không thể nói sao? Hiện tại đang cùng nhau chiến đấu, bọn ta cần biết rõ tình huống liên quan."

Vị tướng đứng đầu đế quốc Áo Tư hỏi.

Alexander trả lời.

“Chiến hạm hàng đầu của chúng ta xác thực có thể bay, mặc dù tốc độ không phải rất nhanh, nhưng so với ngựa vẫn nhanh hơn

một chút. Chỉ là khi bay sẽ tiêu hao năng lượng rất nhiều, nếu gặp phải sự công kích từ cao thủ của đế quốc Thần Long, năng lượng sẽ tiêu hao càng nhiều hơn nữa. Sức mạnh uy hiếp của chiến hạm hàng đầu lớn hơn sức mạnh chiến đấu thực tế."

Mọi người đều đang bàn luận sôi nổi, họ hoàn toàn không biết gì về tình huống này.

Một lúc sau, tướng quân của Đế quốc Áo Tư nói.

"Các chiến hạm hàng đầu của ngươi có thể sử dụng để làm căn cứ chiến đấu. Chúng ta có thể tiếp tục tiến lên, ép sát kẻ địch sinh tồn không gian, chiến hạm hàng đầu của các ngươi vẫn vô cùng hữu dụng."

Mọi người gật đầu. Lực tấn công và phòng thủ của chiến hạm hàng đầu tương đương với cao thủ Võ Đế cấp Viên Mãn, toàn lực tấn công có thể dễ dàng giết chết một lượng lớn kỵ binh Tu La.

"Tướng quân, đế quốc Thần Long có không ít cao thủ cấp bậc võ giả, cao thủ đỉnh phong chúng ta cũng có nhiều, cái này ngươi không cần quá lo lắng."

"Chiếm càng nhiều diện tích, chúng ta càng thâu tóm được nhiều nô bộc, để họ làm bia đỡ đạn pháo từ kẻ địch."

Đại tướng quân của đế quốc Bách Vân nói. Alexander gật đầu, hắn thật sự không muốn mạo hiểm với chiến hạm hàng đầu của đế quốc Kền Kền, nhưng muốn chiến thắng cần phải xuất động chiến hạm hàng đầu này.

"Nếu các ngươi đã chuẩn bị xong, thì chúng ta sẽ phát động đợt tấn công thứ hai!"

Alexander trầm giọng ra lệnh.

"Được!"

Mọi người đều đồng ý. Hơn ngàn chiến hạm đã tiếp cận bờ biển nơi họ sơ tán, nơi đây có cảng nước sâu tự nhiên, thích hợp cho việc đổ bộ quy mô lớn.

"Mau, mau!"

"Tất cả mọi người nhanh chóng lên bờ!"

Được nhiều tướng lãnh thúc giục, một lượng lớn binh lính nhanh chóng đổ bộ, sau vài giờ, sáu trăm ngàn binh lính đã lên đến đất liền.

"Tiến lên đi, mục tiêu phía trước là Hoành Thủy Thành."

Thanh âm của Alexander từ xa truyền đến, bảy chiến hạm hàng đầu của đế quốc Kền Kền bay lên theo hình vòng tròn. Sau khi tiến lên khoảng mười dặm, những chiến hạm này đáp xuống mặt đất nên không tốn nhiều sức lực để ngăn cản.

"Tất cả các cao thủ đứng đầu chú ý, tăng cường cảnh giác. Tốt nhất không nên để cho cao thủ đế quốc Thần Long công kích chiến hạm của chúng ta."

Alexander truyền lệnh ra ngoài.

"Vâng!"

Những cao thủ ẩn nấp trong bóng tối trả lời.

Alexander cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Lần trước chiến hạm của họ bảo hộ không đủ, chỉ mới tiến được mấy dặm, bây giờ có thêm nhiều cao thủ nên có thể tiến sâu hơn vào bên trong bảo vệ.

Chương 970 - Tập Trung Lực Lượng

"Mọi người nghe lệnh, mau hành quân!"

"Đừng tụt lại phía sau, tụt lại phía sau có thể chết!"

Sáu trăm ngàn quân tiến về phía trước. Sau khi tiến lên khoảng mười dặm, bảy chiến hạm hàng đầu lại cất cánh, bay về phía trước khoảng chừng mười dặm. Có bảy chiếc thuyền này bảo vệ, sáu trăm ngàn đại quân an toàn hơn rất nhiều.

"Tướng quân, chiến hạm lại tiến thêm mười dặm."

"Họ không đến vội vàng, mà tiến lên vững vàng."

Một cao thủ ẩn nấp do thám phát hiện tình huống phía trước lập tức nói cho Mông Nghị. Mông Nghị âm thầm cau mày.

Lần cuối cùng họ chỉ đối mặt với những cao thủ hàng đầu của đế quốc Kền Kền, họ đã chiếm ưu thế. Giờ đây còn có thêm đế quốc Áo Tư, đế quốc Bách Vân và đế quốc Hồng Phong.

Đế quốc Hồng Phong có dân số ít và cũng có ít cao thủ hàng đầu, nhưng có khá nhiều cao thủ mạnh ở đế quốc Áo Tư và đế quốc Bách Vân.

Ngoài ra, kẻ thù có bảy chiến hạm hàng đầu. Chúng có thể bộc phát sức mạnh như một võ đế cấp viên mãn. Nếu chiến hạm bị tiêu hao năng lượng, thì tốc độ khôi phục sẽ chậm hơn rất nhiều.

"Tướng quân, tình hình hiện tại không tiện cho chúng ta xuất kích."

Một vị tướng quân nói với Mông Nghị.

"Ừ."

Mông Nghị gật đầu. Tiếp tục công kích, họ sẽ dễ dàng bị chiến hạm hàng đầu của địch tấn công, một chiến hạm giết mấy vạn binh sĩ không phải vấn đề gì to tát. Có rất nhiều binh lính trong chiến hạm cao cấp, hoàn toàn có thể được chia sẻ. Các cao thủ đầu không thể tùy ý giết người, nhưng các chiến hạm hàng đầu thì có thể giết rất nhiều.

"Tướng quân, có một vấn đề khác cần cân nhắc. Không thể để cho họ đoạt đi súng cối của chúng ta! May là lần trước kỵ binh đuổi theo chúng ta không có mang theo nhiều súng ống."

Một vị tướng khác nói.

Mông Nghị nhìn bản đồ.

“Chúng ta ở thế thủ chia làm hai phe khác nhau, lần lượt tiến vào thành Trường Anh và thành Ngọc Kinh."

"Đây là hai thành phố lớn nhất, khu vực bị áp chế thế lực xung quanh thành phố cũng lớn hơn, chúng ta ở lại đây sẽ càng có lợi."

Có người nghi hoặc hỏi.

“Tại sao không tập trung lực lượng?”

Mông Nghị trả lời:

"Chúng ta có một trăm ngàn người, cộng thêm hai trăm ngàn gia nhân, tổng cộng ba trăm ngàn người và hơn mươi ngàn ngựa, một thành sẽ không chứa nổi. Hơn nữa, hai thành phố này có rất nhiều dân sinh sống, nếu chúng ta không chiếm cứ trước, họ sẽ không nể nang gì mà cưỡng đoạt rất nhiều nô bộc."

"Dùng thực lực của chúng ta thủ hộ hai thành này cũng không phải vấn đề lớn."

Trước mắt chỉ có ba mươi ngàn con chiến mã, mấy ngày gần đây họ đi khắp nơi để thu thập thêm chiến mã, hiện giờ có tổng cộng bốn mươi lăm ngàn chiến mã.

"Tướng quân, hiện tại họ có sáu trăm ngàn đại quân. Đến lúc đó chắc chắn sẽ lên kế hoạch thâu tóm không ít nô bộc, kết hợp tấn công thành trì, tạo ra áp lực không nhỏ đối với phòng ngự của chúng ta.”

Vị tướng kia nói với vẻ mặt nghiêm trọng.

Mông Nghị cười nhạt.

"Chiến hạm của họ không cách nào tới gần thành được, với thực lực của chúng ta, phòng ngự hẳn không là vấn đề. Dù số người chết của chúng ta không ít, nhưng chắc chắn số người chết của họ sẽ nhiều hơn.”

Mọi người gật đầu. Tập hợp có ưu điểm của tập hợp, phân tán có ưu điểm của phân tán, chiếm lĩnh hai thành phố nên là lựa chọn tốt nhất.

"Hành động đi! Mỗi thành phố có năm mươi ngàn người và một trăm ngàn quân của đế quốc Huyết Anh."

Mông Nghị nghiêm giọng ra lệnh.

“Tạo thế thủ? Ngược lại, ta muốn xem ngươi có nhịn được hay không.”

Alexander cười lạnh, hắn nhận được tin tức của Mông Nghị và những người khác. Song phương đều có cao thủ ẩn nấp, đối phương có động tĩnh gì lớn cũng khó mà che giấu được.

Thành Trường Anh và thành Ngọc Kinh cách nhau hàng trăm cây số, Mông Nghị và những người khác đã hoàn thành việc bố trí vào ngày hôm sau. Alexander và mọi người tiếp tục tiến lên, tịch thu được một trăm ngàn tấm bia đỡ đạn, chủ nhân của chúng cũng bị họ dắt đi.

"Bệ hạ, tình hình quân sự của đế quốc Huyết Anh có tin khẩn cấp."

Một cao thủ mạnh từ đế quốc Thần Long trở lại gặp Tiêu Hải.

"Nói!"

Tiêu Hải trầm giọng.

"Bệ hạ, tướng quân Mông Nghị kiên quyết chiếm thành Trường Anh và thành Ngọc Kinh, quân địch không ngừng tiến công, chiêu mộ rất nhiều tay sai tôi tớ. Họ cũng bắt luôn các thành viên trong gia đình của những người đó. Tướng quân Mông Nghị đã phân tích có khả năng kẻ thù sẽ buộc những tay sai này xông lên làm bia đỡ đạn pháo của chúng ta."

Cao thủ báo cáo rành mạch cho Tiêu Hải. Tiêu Hải âm thầm cau mày, nếu kẻ tiếp tục tiến lên thì sẽ càng thâu tóm được nhiều quân.

"Còn gì nữa không?"

Tiêu Hải dò hỏi. Đối phương nói một hồi lập tức lui xuống.

"Tùng tùng!"

Khi Tiêu Hải đến biên giới phía bắc của đế quốc Thần Long, hắn đã liên lạc với Tiêu Phàm. Tiêu Phàm lúc này đang ở linh huyệt Từ

Hải.

"Ông nội, sắc mặt người nhìn không được tốt lắm, có vấn đề gì sao?"

Tiêu Phàm hỏi.

Chương 971 - Liên Minh

Tiêu Hải trầm giọng kể lại.

"Sáu trăm ngàn người từ lực lượng đồng minh của bốn đế quốc đã đổ bộ lên thành Trường Anh, họ vừa đi vừa cưỡng ép chiếm đoạt nhân dân thành tay sai cho mình."

Tiêu Phàm nhíu mày.

"Ông nội, đám người tướng quân Mông Nghị đang gặp nguy hiểm."

"Hả?"

Trong mắt Tiêu Hải lộ ra vẻ nghi hoặc. Dù có nhiều kẻ thù, nhưng đám người Mông Nghị có rất nhiều đạn pháo, vì vậy việc bảo vệ thành phố chắc chắn không thành vấn đề, phải không?

"Ông nội, cháu nghĩ họ dẫn theo người nhà của họ, người già, phụ nữ và trẻ em, cũng không nhất định chỉ là uy hiếp những người đó. Họ có thể để những người đó vào thành phố! Hơn nữa, hơn nữa đều là người già, phụ nữ và trẻ em không có vũ khí, tướng quân Mông Nghị và những người khác sẽ đối phó với họ như thế nào?"

Tiêu Phàm nghiêm túc phân tích.

"Nếu tướng quân Mông Nghị giết bọn họ, sẽ tiêu tốn rất nhiều đạn dược, làm như vậy sẽ khiến cho những nô bộc kia tức giận. Nếu không giết bọn họ, mấy chục triệu người sẽ vào thành, trong thành có đủ lương thực sao? Họ sẽ tạo thành đại loạn."

Tiêu Hải hít sâu một hơi. Họ thực sự không mong đợi điều này.

Trước kia người của đế quốc Huyết Anh có thể sẽ không làm điều này vì đó là công dân nước họ, nhưng bây giờ đế quốc Kền Kền sẽ quan tâm đến điều này ư?

…

"Ông nội, nếu kẻ địch cưỡng thế chiêu mộ thêm ba trăm nghìn người, chắc là không thành vấn đề, tính cả người nhà của họ thì cũng có thể vượt trên một triệu người đúng không?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tiêu Hải gật đầu.

"Liên minh bốn nước vẫn còn năng lực đó."

“Ông nội, nếu một triệu dân chúng tay không tấc sắt tràn vào thành trì của Mông tướng quân thì sẽ là một thảm họa. Nếu bọn người Mông tướng quân không tấn công, về sau liên minh bốn nước sẽ dành ba trăm nghìn tay sai cho quân đội, nếu họ chết trên chiến trường thì sao? Một triệu người nhà của họ ở trong thành trì có thể phát điên hay không?"

Tiêu Phàm phân tích. Vẻ mặt Tiêu Hải vô cùng nghiêm trọng, câu hỏi này thật rất trí mạng. Dù là xã hội hiện đại, là thành phố lớn với dân số hàng chục triệu người, thì việc quản lý một triệu dân tị nạn đột nhiên tràn vào cũng là một khó khăn lớn. Nếu thật sự xảy ra bạo loạn, bọn người Mông Nghị có lẽ sẽ không kiểm soát được cục diện.

“Cháu ngoan, vậy ngươi nói xem trong tình huống này thì nên làm gì bây giờ?”

Tiêu Hải dò hỏi.

"Bên phía họ có chín hạm đội lực lượng hùng hậu, hiện tại chúng ta hoàn toàn không thể nào tăng quân số để hỗ trợ.”

Tiêu Phàm trầm ngâm một lát mới nói.

"Ông nội, ta có hai kế sách. Hạ sách là phân tán lực lượng và sử dụng chiến thuật du kích, nhưng chuyện đó sẽ hơi hèn nhát và có

thể khiến các quốc gia còn lại lẫn trong đám đông tiến vào. Thậm chí người của đế quốc Huyết Anh cũng sẽ vây giết người của chúng ta."

Tiêu Hải nói.

"Nếu chúng ta chia ra, họ có thể tiếp tục bao vây, từng bước xâm chiếm chúng ta, tổn thất của chúng ta sẽ rất lớn. Hải quân cũng phải mất rất nhiều thời gian để đạt tới trình độ của bọn họ. Vậy thượng sách là gì?"

Tiêu Phàm lắc đầu.

"Ông nội, không có thượng sách, chỉ có một trung sách."

"Nói đi."

Đôi mắt Tiêu Phàm lóe lên ánh sáng.

"Trung sách là... tàn sát thành phố! Thành Trường Anh và thành Ngọc Kinh, chém giết toàn bộ người của đế quốc Huyết Anh, rồi đưa thi thể ra ngoài xếp thành từng ngọn núi xác chết. Chúng ta hãy để cho đội quân tay sai đã bị khống chế ra tay. Họ chỉ cần ra tay thì sẽ tự sát với đế quốc Huyết Anh, hơn nữa trước đây họ đã từng giết người của đế quốc Kền Kền, họ chỉ có thể làm chó, về sau tuyệt đối không dám có suy nghĩ phản bội. Cái tốt thứ hai, làm như vậy có thể hạ thấp khả năng nổi loạn của hai thành trì, cũng có thể giảm bớt nhiều loại áp lực khác. Cái tốt thứ ba, tàn sát thành phố sẽ làm cho người của đế quốc Huyết Anh biết được, nếu họ đi vào thành trì thì phải chết, vậy thì họ sẽ không dám đi vào. Nếu liên minh bốn nước ép họ chịu chết, đội quân tay sai có thể làm phản. Còn một cái tốt nữa chính là, sau này khả năng đế quốc Huyết Anh nhắm vào đế quốc Thần Long sẽ giảm xuống rất nhiều."

Tiêu Hải trầm ngâm, sau đó mới nói.

"Cháu ngoan, người nói được bốn cái tốt, đây cũng coi như là thượng sách, sao lại có thể là trung sách được?"

Tiêu Phàm lắc đầu, nói.

"Điều này sẽ khiến rất nhiều người chết."

Ánh mắt Tiêu Hải toát lên sự lạnh lùng.

"Người của đế quốc Huyết Anh, còn có thể gọi là người sao? Là một hoàng đế, ngươi không thể được có lòng trắc ẩn. Một bên là chiến sĩ của chúng ta chết, một bên là dân chúng của đất nước kẻ địch chết, lựa chọn thế nào hoàn toàn không cần cân nhắc."

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

"Ông nội, ta sẽ thử truyền cho ngươi khoảng ba đến bốn ngàn tấn hàng hóa, linh huyệt Đông Hải đã mạnh hơn rất nhiều, hy vọng có thể truyền được."

Chương 972 - Tranh Thủ Thời Gian

Hiện tại có tổng cộng mười hai chiếc tàu chở hàng có thể chở từ ba đến bốn ngàn tấn ở bên này. Lúc trước Tiêu Phàm đã đặt hàng một trăm chiếc, giờ có khoảng ba bốn mươi chiếc được đóng xong. Nhưng theo hiệp nghị trước đây, đế quốc Thần Long chỉ có thể có mười tám chiến hạm hàng đầu, và hiện tại đế quốc Thần Long đã sở hữu sáu chiếc chiến hạm hàng đầu. Sáu chiếc chiến hạm này đều không có khả năng bay, chúng nó không kém hơn chiến hạm đứng đầu của đế quốc Áo Tư, nhưng kém hơn đế quốc Kền Kền.

"Cháu ngoan, ngươi cứ thử xem, bên phía ông nội đã chuẩn bị xong rồi."

Tiêu Hải mở miệng nói.

Lúc này Tiêu Phàm đang ở bến tàu. Bến tàu khổng lồ đậu hàng không mẫu hạm khoảng ba đến bốn vạn tấn cũng không có vấn đề gì, bến tàu nửa khép kín, cửa hướng về phía đại dương. Vệ tinh và người của tàu chở hàng đều không thể thăm dò khi đi vào bến tàu. Sức mạnh của Tiêu Hải và Tiêu Phàm nhanh chóng dẫn dắt một chiếc tàu chở hàng đi đến, phần đầu của tàu chở hàng đã tiếp xúc với tấm kính và chìm dần vào trong đó.

Bên phía Tiêu Hải, hắn và vài cao thủ khác đã sẵn sàng để tiếp

đón. Dần dần, đoạn giữa tàu chở hàng cũng chìm vào trong kính. Mất mười phút, cả chiếc tàu chở hàng cuối cùng cũng đã được truyền qua.

“Cháu ngoan, tàu chở hàng đã truyền tới thành công. Nhưng có một vấn đề, là bây giờ nếu truyền đến cần phải vô cùng cẩn thận, tốn một khoảng thời gian khá dài, bên phía đường hầm linh huyệt của ngươi lại không mở được trong thời gian dài. Một lần chỉ có thể truyền tống ba chiếc tới đây.”

Tiêu Hải nói.

Tiêu Phàm vội đáp.

"Ông nội, chúng ta phải tranh thủ thời gian!”

Khoảng nửa giờ sau, ba chiếc tàu chở hàng đã được truyền qua. Đường hầm linh huyệt cũng đến giới hạn. Linh huyệt Đông Hải chỉ kém cấp SS một chút, mở ra được trong khoảng thời gian nửa giờ, linh huyệt Lôi Sơn ở bên đó có thể mở trong thời gian lâu hơn.

“Ông nội, ngươi tiêu hao nhiều không? Hôm nay đừng nên tiêu hao quá nhiều, tránh trường hợp gặp phải kẻ địch phục kích.”

Tiêu Phàm nhắc nhở.

"Tiêu hao một chút, chỉ là truyền tống tới đây khá tốn thời gian, truyền tống được ba chiếc tàu chở hàng khoảng bốn đến năm ngàn tấn tới cũng khá lắm rồi. Nếu thuyền đủ lớn, có thể thiết lập trận pháp mạnh hơn. Đến lúc đó nói không chừng có thể sắp xếp Phù Không Trận.”

Trên thân tàu có hạn, làm thế nào để thiết lập nhiều loại trận pháp mạnh mẽ cũng là một bài toán khó, về chuyện này thì kinh nghiệm của đế quốc Kền Kền lại rất phong phú. Nhưng chiến hạm hàng đầu của đế quốc Kền Kền cũng chỉ có hơn ba ngàn tấn.

Hôm nay Tiêu Hải đã lấy được tàu chở hàng có trọng tải bốn đến năm ngàn tấn, dù cho kinh nghiệm không phong phú bằng, vẫn có khả năng thiết lập được Phù Không Trận.

“Ông nội, ngươi để những người xung quanh rời đi trước đi.”

Tiêu Phàm nói. Tiêu Hải nhanh chóng ra hiệu cho những người xung quanh rời đi trước.

“Ông nội, ta phát hiện một linh huyệt cấp SSS, nằm ở độ sâu mấy ngàn mét dưới đáy biển, khe hở không gian bên đó khá ổn định. Ta am hiểu dị năng không gian, ta cảm thấy chắc là có thể thông qua.”

Tiêu Phàm lên tiếng kể lại. Sắc mặt Tiêu Hải bỗng chốc thay đổi.

"Cháu ngoan, cháu muốn thông qua khe hở không gian?”

Tiêu Phàm gật đầu.

"Ông nội, đúng là ta có tính toán như vậy, bên phía Địa Cầu xuất hiện một con yêu thú cấp Võ Hoàng. Hiện tại con yêu thú này đang ở Hawaii, nhưng không biết được khi nào nó sẽ đến nước H, hoặc là liệu có yêu thú đứng đầu nào khác đến nước H không. Hiện tại ta chưa thể đối phó với yêu thú cấp Võ Hoàng. Nếu ta thông qua khe nứt không gian, chắc là có thể trở về tu vi cấp bậc Võ Vương như trước đây, vậy thì tu luyện ở dị giới sẽ nhanh hơn rất nhiều.”

Tiêu Hải hỏi.

"Cháu ngoan, cháu định tu luyện ở bên đó, không đến đế quốc Thần Long sao?"

"Ông nội, ta đoán rằng tương ứng với bên kia cũng là biển sâu, ta đi đến đế quốc Thần Long, dọc đường nói không chừng có thể gặp nguy hiểm. Dù sao ta cũng có tài nguyên tu luyện, chỉ cần tới dị giới là được.”

Tiêu Phàm nói.

Tiêu Hải lo lắng, tu vi của Tiêu Phàm là Đại Tông Sư sơ kỳ, với hắn quả thật là khá thấp, nhiều nhất là tám hoặc chín tháng sau hắn mới đột phá.

“Cháu ngoan, nếu ngươi đã quyết định, ông nội ủng hộ ngươi. Tu vi của ngươi tăng nhanh cũng tốt. Chắc là trong vòng tám đến chín tháng sau ông nội sẽ đột phá, nếu đến khi phi thăng, tu vi của ngươi vẫn chưa mạnh, lúc đó ngươi trở thành hoàng đế có thể sẽ

gặp nhiều nguy hiểm. Còn không bằng mạo hiểm như thế.”

Tiêu Hải suy nghĩ một lúc rồi nói.

Tiêu Phàm gật đầu.

"Ông nội, ta cũng suy nghĩ như vậy. Ông nội, sau này chúng ta cứ bảy ngày liên lạc một lần. Lần sau vẫn là linh huyệt Đông Hải bên này. Ta sẽ đưa thêm nhiều tàu chở hàng qua."

Tiêu Hải gật đầu.

Chương 973 - Thư Tay

"Cháu ngoan, ngươi cẩn thận một chút, trong khe nứt không gian có thể có khe nứt nhỏ, ngươi không nên sơ suất.”

…

Hai canh giờ trôi qua, có một vị cao thủ cấp Võ Đế của đế quốc Thần Long đã đến thành Trường Anh, lúc này Mông Nghị đang ở bên thành Trường Anh.

“Mông tướng quân, bệ hạ ra lệnh cho các ngươi tàn sát thành.”

cao thủ Hạ Lương Thần đi tới nói.

Sắc mặt Mông Nghị hơi thay đổi.

"Hạ tướng quân, sao lại thế này?”

“Mông tướng quân, ở đây có thư tay của bệ hạ.”

Hạ Lương Thần lấy ra một phong thư của Tiêu Hải từ trong bảo vật không gian.

Mông Nghị xem xong, mồ hôi lạnh túa ra.

Hắn cảm thấy việc thủ thành đã khá ổn thỏa, nhưng theo những gì Tiêu Hải nói, nếu họ cứ tiếp tục như vậy, rất có thể chỉ còn một con đường chết.

Nếu mấy trăm nghìn phụ nữ, trẻ em và người già tràn vào thành Trường Anh, thành Trường Anh chắc chắn sẽ trở nên vô cùng hỗn loạn, họ còn có thể thủ thành sao? Đến lúc đó nếu giết bọn họ, cũng chỉ có thể khơi dậy sự tức giận của những kẻ tòng quân ở ngoài thành phố.

“Vẫn là bệ hạ thánh minh.”

Mông Nghị thở ra một hơi trọc khí*.

(* 浊气 : khí đục/khí nhơ/hơi thở hỗn loạn do bệnh hoặc có bệnh, có thể hiểu ngắn gọn là hơi thở nặng nề.)

(* 浊气 : khí đục/khí nhơ/hơi thở hỗn loạn do bệnh hoặc có bệnh, có thể hiểu ngắn gọn là hơi thở nặng nề.)

Hạ Lương Thần nói.

"Mông tướng quân, bệ hạ không nghĩ đến chuyện này, là suy nghĩ của điện hạ, lúc ấy ta ở ngay bên cạnh bệ hạ."

“Thì ra là thế. Điện hạ thật thông minh, tương lai nếu làm hoàng đế thì sẽ là phúc của đế quốc Thần Long chúng ta.”

Mông Nghị mở miệng nói.

Trước đây, hắn đã từng gặp Tiêu Phàm, nếu Tiêu Phàm làm vua, hắn sẽ không có ý kiến gì. Trong số các tướng quân, Mông Nghị cũng được coi như là một trong những người ủng hộ đáng tin cậy của Tiêu Hải, ngay từ đầu hắn đã tạo phản theo Tiêu Hải.

“Mông tướng quân, các ngươi phải tranh thủ thời gian. Còn nữa, hành động cụ thể như thế nào, các ngươi tự nghĩ kỹ đi.”

Hạ Lương Thần trầm giọng nói.

“Làm thế nào để tàn sát thành phố một cách an toàn cũng là một kỹ thuật sống.”

“Ừ.”

Mông Nghị nhanh chóng bàn bạc với những người khác để đưa ra

kế hoạch, Hạ Lương Thần đến thành Ngọc Kinh, hắn cũng nói kế hoạch này cho người của bên thành Ngọc Kinh.

Ở thành Trường Anh và thành Ngọc Kinh, những người đàn ông, thanh niên trai tráng đều tụ tập lại, số lượng của hai bên không chênh lệch nhiều, đều có khoảng hai trăm nghìn người.

“Để tránh cho các ngươi làm loạn khi kẻ địch tấn công thành, toàn bộ các ngươi sẽ bị chặt ngón tay cái ở tay phải, kẻ nào chống cự, thì giết bất kể tội gì.”

Mông Nghị đằng đằng sát khí nói.

“Sao có thể như vậy được?”

"Không có ngón tay cái, cuộc sống sau này sẽ bị ảnh hưởng."

“Các ngươi không thể như vậy.”

Rất nhiều tiếng oán than của hai trăm nghìn người. Những lời phàn nàn của họ nhanh chóng kéo theo những lời phàn nàn của nhiều người khác. Mông Nghị cũng không lập tức ngăn cản, những lời oán giận của mọi người càng lúc càng nhiều, nhiều người rất can đảm, họ cũng không muốn chỉ ngoan ngoãn nghe lời.

“Người đâu, chém chết toàn bộ những kẻ ồn ào này đi!”

Vẻ mặt Mông Nghị lạnh như băng, truyền mệnh lệnh.

“Vâng!”

Hơn một ngàn kỵ binh Tu La cầm Đường Đao trong tay, giống như một con mãnh hổ lao về phía đám người, người nào ồn ào và hung hăng, họ đều ghi nhớ.

“Phụt!"

"Phụt!”

Tay vung đao giáng xuống, chẳng mất quá lâu mấy ngàn người của đế quốc Huyết Anh này đã bị chém chết, những người còn lại vô cùng kinh hãi, ngồi bệt xuống đất.

“Đừng giết, chúng ta sẽ cắt.”

“Đừng giết.”

Rất nhiều người còn sống hoảng sợ kêu to. Họ còn tới một trăm chín mươi ngàn người, nếu phản kháng, dù họ tay không tấc sắt, cũng có thể tạo thành tổn thất không nhỏ cho bọn người Mông Nghị. Nhưng họ lại không dám chống cự. Chỉ là cắt một ngón tay cái mà thôi, họ không cần phải liều mạng vì chuyện này.

“Các ngươi, đi lên chấp hành nhiệm vụ. Mỗi người chém hai cái, một đội thay phiên nhau!”

Mông Nghị ra lệnh cho đám tay sai.

Trong số một trăm nghìn tay sai, một nghìn người đi lên phía trước, họ cầm theo dao nhỏ.

“A!”

Ngay sau đó là những tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên. Đội quân một nghìn tay sai đã cắt đi hai nghìn ngón tay, toàn bộ đều là ngón cái tay phải, năng lực phản kháng của người bị cắt giảm xuống rất nhiều. Đội quân một nghìn tay sai này sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì lui ra, nhóm người thứ hai đi lên, tốn khoảng hai giờ, chỉ còn lại trên dưới mười lăm nghìn thanh niên trai tráng, toàn bộ đều đã mất đi ngón cái tay phải.

“Chúng ta có thể rời khỏi đây rồi chứ?”

Có người nào đó hét to.

Ánh mắt Mông Nghị đảo qua, trong mắt rất nhiều người lộ ra ánh mắt thù hận.

“Ánh mắt của một số người trong các ngươi, bổn tướng quân rất không hài lòng! Tất cả đội quân tay sai nghe lệnh, đi lên trói họ lại! Bổn tướng quân muốn cho người kiểm tra ánh mắt của họ một chút!”

Mông Nghị trầm giọng nói.

Chương 974 - Không Chấp Hành Mệnh Lệnh

Trong đội quân một trăm nghìn tay sai, họ đã cảm giác có điều gì đó không ổn, một trăm chín mươi lăm nghìn thanh niên cường tráng cũng có cảm giác không ổn tương tự. Nhưng xung quanh là mấy chục nghìn kỵ binh Tu La cầm cung lớn, mặc trọng giáp, khu vực của họ còn được sắp xếp rất nhiều bom. Không còn nhiều người dám phản kháng. Ai cũng biết, nếu làm sai chắc chắn chỉ còn một con đường chết. Gai nhọn trước đó đã giết chết mấy ngàn người.

“Còn không chấp hành mệnh lệnh?”

Một vị tướng khác quát.

Đội quân một trăm nghìn tay sai tiến lên, trước đây họ đã từng giết những người của đế quốc Kền Kền, lại vừa mới cắt ngón tay cái của những người này. Họ không có đường lui. Một trăm chín mươi lăm nghìn người bị trói. Tất cả đều bị bịt miệng.

“Tất cả quân đội tay sai nghe lệnh, chém chết những người này, các ngươi có thể sống, nếu không, các ngươi sẽ chết chung với những người này.”

Mông Nghị lại một lần nữa đưa ra mệnh lệnh.

Ư ư hự…

Vô số người bị trói vô cùng hoảng sợ, nhưng miệng của họ đã bị bịt kín, lúc này dù muốn kêu cũng không thể kêu ra tiếng.

“Trước tiên ta sẽ cho cả hai thời gian suy nghĩ. Thời gian ba hơi thở vẫn chưa có người nào hành động, giết!”

Mông Nghị trầm giọng nói.

Cung tên của mấy chục ngàn binh sĩ quân đoàn Tu La đã nhắm vào một trăm nghìn đội quân tay sai. Chỉ cần họ phóng tên, lập tức người sẽ ngã xuống từng vùng lớn, đội quân một trăm nghìn tay

sai đứng trước mặt năm mươi nghìn kỵ binh Tu La, thì không là gì cả.

“Quả nhiên là như thế.”

Sắc mặt của toàn bộ đội quân một trăm nghìn tay sai đều vô cùng khó coi. Những người bị trói đều là đồng bào của bọn họ, nhưng hôm nay nếu họ không ra tay, họ sẽ phải chết, họ không có lựa chọn.

“Giết!”

Chưa đến thời gian ba hơi thở, đội quân một trăm nghìn tay sai đã bắt đầu hành động, họ lần lượt ra tay, không bao lâu sau, toàn bộ những người bị trói đều tử vong.

“Cho các ngươi một nhiệm vụ. Tàn sát thành phố. Trước sáng mai các ngươi phải hoàn thành nhiệm vụ, nếu không, phải chết.”

Mông Nghị đằng đằng sát khí nói. Hắn cũng không có gánh nặng tâm lý gì quá lớn.

Trước đây nước Hành Dương cũng từng thực hiện chuyện tàn sát thành phố ở đế quốc Thần Long.

“Cái gì?”

Sắc mặt của đội quân một trăm nghìn tay sai đều thay đổi.

Mông Nghị lạnh lùng nói.

"Các ngươi vừa mới giết người, đều là cha, chồng và con trai của những người còn lại, các ngươi vẫn còn muốn thương xót sao? Nếu các ngươi hết lòng trung thành, sau này còn có thể sống tốt. Nếu các ngươi không chấp hành mệnh lệnh, các ngươi đều sẽ chết.”

Rất nhiều người của đội quân một trăm nghìn tay sai đã giết người đến đỏ mắt, họ lao ra khỏi quân doanh.

Một đêm trôi qua.

Cả thành Trường Anh yên tĩnh hơn rất nhiều.

Đội quân một trăm nghìn tay sai giảm xuống còn khoảng chín mươi nghìn người, có một nghìn người đã tử vong, những người còn lại trong thành thì tử vong chín mươi chín phần trăm. Một số ít thì đã trốn đi.

Bên phía thành Ngọc Kinh, tình hình cũng không khác biệt lắm.

Nếu cũng tàn sát ở quốc gia khác như vậy, dù là đế quốc Cự Tượng, thì bọn người Mông Nghị có lẽ sẽ không đành lòng, nhưng ở nước Hành Dương thì không.

Mối thù máu mủ giữa hai nước vẫn còn đó. Hơn nữa, người cũng không phải do họ giết.

"Đưa thi thể ra ngoài thành."

Mông Nghị nghiêm giọng ra lệnh.

Trước đó Tiêu Phàm đã truyền tống rất nhiều xe tải lớn, có hơn trăm chiếc xe tải đang di chuyển, một số lượng lớn thi thể được đưa đến cách thành tầm tám đến chín dặm.

Vút!

Có một cao thủ xuất hiện trước một chiếc chiến hạm hàng đầu của đế quốc Kền Kền.

“Tổng đốc, kế hoạch trước đây của ngươi chỉ sợ không thể thực hiện được rồi.”

Người đó đến trước mặt Alexander, nói.

“Hả?”

Alexander nghi hoặc, kế hoạch của hắn chắc chắn không có sơ hở nào.

Người vừa đến nói.

"Bọn người Mông Nghị đã thực hiện tàn sát thành phố rồi. Họ còn

truyền tin, nơi nào ở đế quốc Huyết Anh càng nhiều người của chúng ta gia nhập, sau này nơi đó cũng sẽ bị tàn sát tương tự!"

Sắc mặt của Alexander trầm xuống.

Không ngờ bọn người Mông Nghị lại quả quyết như thế. Bằng cách này, khi họ chiêu mộ quân đội tay sai sẽ khó khăn hơn rất nhiều, kế hoạch ban đầu của họ cũng khó mà thực hiện được.

…

Đế quốc Huyết Anh.

Tin tức thành Trường Anh và thành Ngọc Kinh bị tàn sát nhanh chóng được truyền đi.

“Không nên trêu chọc đế quốc Thần Long, lần này gây ra họa lớn rồi. Đế quốc Thần Long và đế quốc Kền Kền tranh đấu, đế quốc Huyết Anh chúng ta xen vào làm cái gì, tiếp tục như vậy chỉ sợ sẽ bị hủy diệt.”

"Mọi người đừng gia nhập liên minh bốn nước nữa, nếu không chúng ta cũng sẽ gặp nguy hiểm."

Vô số người của đế quốc Huyết Anh bàn tán sôi nổi. Trước đây đế quốc Huyết Anh đấu tranh thất bại, rất nhiều người vẫn đang rất phẫn nộ, liên minh bốn nước chiêu mộ thêm người, một số thành phần còn hăng hái gia nhập.

Chương 975 - Chiêu Mộ Tay Sai

Hôm nay thành Trường Anh và thành Ngọc Kinh bị tàn sát, trong lòng người dân đế quốc Huyết Anh cảm thấy ớn lạnh, nhiệt huyết của họ hoàn toàn bị dập tắt.

Rất nhiều dân chúng của đế quốc Huyết Anh vốn nghĩ, dù sao chiến tranh cũng sẽ không liên lụy đến bọn họ, họ ủng hộ chiến tranh cũng không sao.

Bây giờ coi như họ đã biết, tổ bị lật thì trứng cũng không còn*.

(*: trong ngữ cảnh này, dùng để ẩn dụ rằng khi đất nước xảy ra chiến tranh thì bất kể người dân nào dù là già trẻ, nam nữ, đều sẽ không được bảo toàn tính mạng.)

“Tướng quân, căn cứ vào kết quả điều tra của chúng ta, dân chúng của đế quốc Huyết Anh cũng không phẫn nộ nhiều lắm, họ chỉ còn lại sợ hãi.”

Có một vị cao thủ đi đến trước mặt Mông Nghị báo cáo.

“Ừ.”

Mông Nghị gật đầu, hắn thở phào nhẹ nhõm. Trước đây hắn không nghĩ đến chuyện tàn sát thành, là vì hắn sợ nếu làm như vậy sẽ khơi dậy lửa giận của dân chúng đế quốc Huyết Anh, hôm nay xem ra hắn đã lo lắng nhiều rồi. Người của đế quốc Huyết Anh, sợ uy quyền mà không nhớ ân đức.

Phải đánh họ đến chết, họ mới có thể thần phục từ trong xương cốt.

“Tình hình việc liên minh bốn nước chiêu mộ tay sai thì sao?”

Mông Nghị dò hỏi.

“Tướng quân, việc chiêu mộ quân tay sai của họ đã trở nên khó khăn hơn, hôm nay rất nhiều người trong thành của đế quốc Huyết Anh đã rời khỏi thành trì. Trong số đó có người còn lên núi để ẩn náu, cũng có rất nhiều thanh niên trai tráng, lựa chọn trốn trong hầm.”

cao thủ đứng trước mặt Mông Nghị hồi báo.

“Ừ.”

Mông Nghị gật đầu.

…

Liên minh bốn nước, Alexander vô cùng tức giận.

Việc chiêu mộ đội quân tay sai không suôn sẻ, hơn nữa sĩ khí của

những người trong đội quân tay sai được chiêu mộ lần đầu đều trở nên uể oải, họ còn cố ý kéo dài bước chân hành quân. Ban đầu đám người của đội quân tay sai rất hận đế quốc Thần Long, cho nên họ mới tích cực phối hợp, tốc độ hành quân rất nhanh. Nhưng hôm nay đội quân tay sai đã hiểu rõ, liên minh bốn nước chiêu mộ bọn họ, còn đưa theo người nhà của bọn họ, là muốn đưa người nhà họ vào con đường chết. Thành Trường Anh và thành Ngọc Kinh bị tàn sát, nếu người nhà của họ bị đuổi vào thành, chắc chắn chỉ có một con đường chết. Họ tự đi vào thành phố. Trong tình huống này họ không kéo dài mới là lạ.

“Tướng quân, ta thấy chúng ta cần phải cho họ biết cái giá của việc phản kháng!”

Một tướng quân đang đứng trước mặt Alexander trầm giọng nói. Alexander cau mày.

Cờ hiệu của bọn họ, là giúp đỡ người của đế quốc Huyết Anh, là giữ gìn dân chủ tự do, giữ gìn trật tự của toàn bộ thế giới. Cưỡng ép chiêu mộ binh lính thì thôi đi, chẳng lẽ họ cũng phải tàn sát thành phố?

“Người của đế quốc Huyết Anh rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

"Bọn người Mông Nghị tàn sát hai thành, họ lại không có mấy người phẫn nộ, gia nhập với chúng ta, phản kháng sự bạo ngược của đế quốc Thần Long!"

Một tướng quân đế quốc Áo Tư khó hiểu nói. Alexander xoa huyệt thái dương.

"Đây là tinh thần dân tộc của bọn họ, bắt nạt kẻ yếu, cũng giống như nước Hành Dương bên kia trái đất. Hai quả bom nguyên tử của nước M, đổi lấy việc nước Hành Dương quỳ liếm. Việc chiêu mộ đội quân tay sai vẫn rất cần thiết, cử nhiều người hơn vào thành! Người nhà của đội quân tay sai thì coi như xong.”

Mệnh lệnh của Alexander nhanh chóng được thi hành.

Hai giờ trôi qua, có mười nghìn người đã đến gần một thành trì, thành trì này khá lớn, thành trì đàn áp sức mạnh.

"Phu trưởng, kẻ địch tới rồi! Nhân số nhiều hơn chúng ta dự đoán, chỉ sợ có đến mười nghìn người."

Trong một sân nhà vắng vẻ nào đó trong thành, có người đi vào báo cáo.

"Nhiều người hơn sao? Vậy thì chúng ta càng sảng khoái! Các anh em, chúng ta phải cho họ một bất ngờ thật lớn! Dù chúng ta chết ở chỗ này, chúng ta cũng sẽ chết một cách có ý nghĩa!"

Người nói chuyện là một người đàn ông trung niên, hắn là ** bách phu trưởng.

(*: Bách phu trưởng là một cấp bậc đồng thời là chức vụ sĩ quan trung cấp ngạch chỉ huy trong Quân đội Đế chế La Mã cổ đại. Bách phu trưởng là người đứng đầu một "bách nhân đội". Bách phu trưởng tương đương đại đội trưởng trong quân đội thời hiện đại.)

(*: Bách phu trưởng là một cấp bậc đồng thời là chức vụ sĩ quan trung cấp ngạch chỉ huy trong Quân đội Đế chế La Mã cổ đại. Bách phu trưởng là người đứng đầu một "bách nhân đội". Bách phu trưởng tương đương đại đội trưởng trong quân đội thời hiện đại.)

Hắn dẫn theo khoảng chừng một trăm thủ hạ mai phục ở nơi này.

Trên người hắn có bảo vật không gian, bên trong có năm mươi khẩu súng cối, có một số tên lửa tầm ngắn, chứa sẵn đầy đạn nhiệt áp.

"Các anh em, xuất phát!"

Ngay sau đó, trăm người này nhanh chóng xuất phát, họ mặc áo giáp của quân đoàn Tu La, thấy người của đế quốc Huyết Anh thì nhanh chóng né tránh.

"Các ngươi là ai?"

Tới gần thành trì, có một số binh lính của đế quốc Huyết Anh ngăn cản trước mặt.

"Đế quốc Thần Long, quân đoàn Tu La! Nếu các ngươi ngăn cản chúng ta chấp hành nhiệm vụ, thành trì các ngươi sẽ bị tàn sát!"

Bách phu trưởng dẫn đầu lạnh lùng nói.

Chương 976 - Hoảng Loạn

Vẻ mặt binh lính của đế quốc Huyết Anh đang ngăn cản họ bỗng chốc biến sắc. Rất nhiều người nhà của họ đều đang ở trong thành, nếu thành trì này bị tàn sát, đến lúc đó người nhà của họ cũng chỉ còn một con đường chết.

“Cút ngay!”

Bách phu trưởng rút đao ra khỏi vỏ, quát to. Binh lính của đế quốc Huyết Anh nhốn nháo tránh sang bên cạnh.

Ngay sau đó, những binh lính của đế quốc Thần Long leo lên tường thành, lúc này những người của liên minh bốn nước chỉ còn cách thành trì khoảng một đến hai ki-lô-mét. Hiện tại lối vào thành đã không còn bất kỳ trở ngại nào, nên hôm nay họ yên tâm to gan đi đến. Đêm qua trời mưa, nên có rất nhiều bùn ở hai bên đường, rất nhiều binh lính chen chúc trên đường, họ cũng không ý thức được nguy hiểm sắp tới.

“Đi ra!”

Bách phu trưởng lấy những tên lửa trong bảo vật không gian ra ngoài.

“Nhanh lên! Hành động theo kế hoạch!"

Bách phu trưởng trầm giọng ra lệnh.

Người của hắn nhanh chóng hành động.

Những tên lửa này có giá thành thấp, độ chính xác cũng không cao, nhưng bên trong lại có lắp đạn nhiệt áp nên cũng không có vấn đề gì lớn.

“Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!”

Loạt âm thanh lớn lần lượt vang lên, từng chiếc tên lửa bay lên

cao, chúng kéo theo đuôi lửa rất dài hướng về phía bầu trời.

“Không ổn! Có kẻ địch tập kích, có địch tập kích!”

Hơn mười nghìn quân địch ở ngoài thành nhanh chóng thấy tên lửa, dù là ban ngày ban mặt, nhưng ánh lửa của những tên lửa này vẫn rất dễ thấy.

“Né tránh, mau né. Lập tức né tránh công kích!”

Kẻ địch lập tức trở nên hoảng loạn. Tên lửa lao lên bầu trời, vẽ ra một đường parabol hướng về phía bọn họ.

“Ầm ầm!"

"Ầm ầm!”

Tên lửa rơi xuống, đạn nhiệt áp nổ tung. Những đạn nhiệt áp này cũng không phải là đạn nhiệt áp khổng lồ, nhưng phạm vi ảnh hưởng của mỗi quả có thể lên tới mấy chục có khi trên trăm mét. Chúng nổ tung sinh ra nhiệt độ cực cao, áp suất cực cao, là cơn ác mộng đối với kẻ địch, tất cả những người trong phạm vi trăm mét đều khó sống sót nổi.

“Nhanh, nhanh! Cho họ biết sự lợi hại của chúng ta! Trước đây họ sử dụng chiến hạm, sát hại hơn hai mươi nghìn anh em của chúng ta!”

Bách phu trưởng lạnh lùng nói.

Bên phía bọn họ, từng quả đạn tên lửa nhiệt áp không ngừng bắn ra ngoài, khiến bên ngoài thành đã biến thành địa ngục nhân gian trong thời gian ngắn.

“A!”

“Cứu mạng!”

Người của liên minh bốn nước liên tục kêu la thảm thiết. Họ vẫn còn khá tốt. Nhiều người trực tiếp bị nổ chết, ngay cả thời gian kêu la thảm thiết cũng không có.

“Quá hung tàn.”

“Người của đế quốc Thần Long không thể trêu chọc.”

Cách đó không xa, một số binh sĩ của đế quốc Huyết Anh vô cùng kinh hãi.

“Phu trưởng, tên lửa đã bắn xong rồi.”

Không bao lâu sau, toàn bộ mấy chục quả tên lửa đã được phóng ra ngoài.

“Đổi thành pháo cối, nổ tung bọn họ!”

Bách phu trưởng nghiêm giọng tiếp tục ra lệnh. Họ có năm mươi khẩu súng cối và ba nghìn viên đạn cối.

…

"Bằng bằng bằng!"

Đạn trong pháo cối liên tục bắn ra, bên ngoài thành không ngừng vang lên tiếng nổ.

Nước H có nỗi ám ảnh thiếu hỏa lực. Tiêu Hải là hoàng đế, nên hiển nhiên hắn cũng có. Tiểu đội trăm người, cứ như vậy mà bố trí hỏa lực tàn sát người ngoài cửa thành.

"Đội trưởng, đã bắn hết một nửa đạn rồi, chúng ta có tiếp tục bắn tiếp không?"

Không lâu sau một người trong số đó báo cáo.

"Bắn hết toàn bộ! Họ sẽ không cho chúng ta cơ hội tốt như vậy nữa đâu! Đánh xong chúng ta tranh thủ thời gian tìm nơi trốn đi là được."

Bách phu trưởng ra lệnh. Tuy địch ngoài thành đã tử vong bảy tám phần, nhưng vẫn còn không ít người sống sót.

"Vâng!"

Năm mươi pháo cối tiếp tục oanh kích, quân địch đã chết rất

nhiều, tuy tính sát thương của đạn pháo giảm xuống, nhưng vẫn có thể nổ chết một vài tên xui xẻo.

"Mang tất cả pháo cối để lại cùng một chỗ."

Đội trưởng Bách tiếp tục ra lệnh.

Năm mươi pháo cối được tập hợp cùng một chỗ ngay sau đó , họ chôn dưới chân mỗi pháo cối một quả bom, khi bom phát nổ thì những pháo cối này đều bị vỡ tan nát. Nếu họ chết đi thì những pháo cối này cũng không bị rơi vào tay quân địch. Làm như vậy cũng khiến quân địch giảm chút ít hy vọng tìm bọn họ.

"Rút lui!"

Họ nhanh chóng đi vào bên trong hầm đạo,cứ thế biến mất không dấu vết.

Vì để đối phó đế quốc Thần Long, nên lúc trước đế quốc Huyết Anh cho rất nhiều người xây hầm đạo, được nối thông với nhau. Một số hầm đạo còn có hầm mộ bên trong.

"Mọi người nghe kĩ, không được chạy lung tung trong đây, vì ở đây có mìn! Tất cả mọi người nghe ——"

Đội trưởng Bách và họ vừa đi, vừa hô to.

Trong hầm đạo có một số người của đế quốc Huyết Anh đang ẩn náu, nên họ không thể kích nổ mìn được, nhưng những quả mìn này cũng khá hữu ích.

"Hầm đạo có mìn."

Họ không những thông báo bằng miệng mà còn dựng luôn cả bảng hiệu.

Nửa tiếng trôi qua, người của đế quốc Thần Long đã lẩn trốn thành công.

Chương 977 - Thương Vong

"Tổng đốc, có người đế quốc Thần Long lẻn vào nội thành đánh lén chúng ta, họ vận dụng bom nhiệt và pháo cối, khiến chúng ta thương vong nghiêm trọng."

Người đứng trước mặt Alexander giọng run run nói.

Bộ ngực của hắn nhuốm màu đỏ tươi, mảnh đạn đâm xuyên lồng ngực, nhưng may cho số mệnh hắn không tệ, coi như mất nửa cái mạng mới trốn được về đây. Người này dù gì cũng là cấp Võ Vương, chỉ cần dùng tu vi rời khỏi khu vực bị áp chế, thì với tu vi này của hắn, bấy nhiêu thương tích chẳng là gì.

"Thương vong bao nhiêu?"

Sắc mặt Alexander cực kỳ khó coi. Dù gì quân được chiêu mộ vào thành cũng chẳng phải chỉ chiêu từ mỗi nước của hắn, mà là quân bốn nước của liên minh quốc tế hợp lại.

"Thưa Tướng quân, có chín nghìn người tử vong, còn những người còn lại thì thương tích đầy mình."

Hắn nói một cách vô cùng chua chát.

"Cái gì?"

Alexander vừa nghe xong mặt thoáng hoảng hốt. Họ có tổng cộng một vạn người, vậy mà lại thương vong chín nghìn người.

"Tổng đốc, hỏa lực của quân địch quá mạnh, họ bắn mấy chục đạn ép nhiệt, đánh mấy nghìn đạn pháo cối lận."

Alexander nghe xong thì vô cùng tức giận.

"Các ngươi đều là não heo hả? Không biết phân từng nhóm nhỏ vào thành à!"

Người báo cáo cay đắng.

"Tổng đốc, chúng ta đã sớm phái người vào thành dò xét, nhưng vẫn không phát hiện được tung tích họ. Với cả chúng tôi cũng không ngờ địch lại để một nhóm nhỏ núp ở bên trong."

Alexander trầm giọng nói.

"Quân địch có bao nhiêu người?"

"Tổng đốc, chỉ có khoảng một trăm người."

Alexander nghe xong lập tức muốn phun máu chết tại chỗ, chỉ có một trăm người mà lại giết chết chín nghìn người.

"Người tới, phái người tới. Đào sâu ba thước cũng phải tìm được họ!"

Alexander nghiêm giọng ra lệnh.

….

Ở Địa Cầu, Tiêu Phàm lại tiếp tục xuống chỗ sâu nhất dưới Thái Bình Dương.

Cá mập quỷ biển sâu vẫn còn ở Hawaii, tuy nó không giết người trên quy mô lớn nữa, nhưng nó không cho bất cứ ai rời khỏi Oahu. _ Dù là máy bay hay là tàu thuỷ, chỉ cần nhúc nhích, có ý đồ muốn rời đi hoặc ngay cả khi muốn tới gần đều sẽ bị chúng tấn công ngay lập tức. Đảo Oahu không phải là đảo lớn nhất Hawaii, nhưng là hòn đảo có nhiều người sinh sống và đến du lịch nhất, vừa hay bọn chúng lại chọn trúng nơi này làm lãnh địa.

_

"Quả nhiên linh huyệt này vẫn ổn định."

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Hắn xuống biển sâu là để tìm linh huyệt cấp SSS này. Hắn cũng so sánh giữa hiện tại với lần trước khi hắn tới, thấy vết nứt không gian vẫn không thay đổi gì mấy. Khe hở không gian này giống như một cái hang nằm sâu trong lòng đất, chỉ khác là nó không ngừng thay đổi.

"Hi vọng sẽ không gặp chuyện gì nguy hiểm."

Tiêu Phàm hít một hơi thật sâu, hắn thu lại tất cả khí tức, nếu

không lúc vào thì sẽ kích thích vết nứt không gian.

"Độn!"

Không lâu sau Tiêu Phàm đã thành công tiến vào bên trong. Hắn vô cùng cẩn thận quan sát xung quanh, chỉ cần có gì đó bất thường, thì hắn sẽ lập tức rút lui khỏi đây. Nhưng may mắn mọi thứ vẫn còn bình thường. Hắn cẩn thận từng li từng tí đi lên phía trước.

Cái vết nứt không gian này chiều rộng cũng chỉ hai mươi, ba mươi mét, còn phần hẹp chỉ có năm, sáu mét. Cá mập quỷ biển sâu chắc là thu nhỏ lại khi đi qua đây.

"A?"

Chẳng mấy chốc, vẻ mặt Tiêu Phàm thay đổi. Hắn phát hiện có một vết nứt nhỏ khác ẩn trong vết nứt không gian lớn này. Đầu vết nứt còn chưa đến nửa mét, nó lặng yên ở nơi đó, dù là yêu thú cấp Võ Hoàng cũng chưa chắc có thể phát hiện ra nó.

Hắn dùng thần thức của cao thủ quét qua, vậy mà bên trong lại hoàn toàn trống rỗng. Nhưng nếu đi vào, thì vết nứt không gian sẽ chém đứt cơ thể thành hai mảnh, dù là cao thủ cấp Võ Đế thì cũng không thể chống cự.

"Không đụng phải đồ chơi này, xem như vận may của con Cá Mập Quỷ Biển Sâu kia cũng không tồi."

Tiêu Phàm thầm nghĩ.

Hắn tiếp tục đi về phía trước, hắn phát hiện trong vết nứt không gian lớn này còn có mười mấy vết nứt nhỏ khác.

Cũng may những vết nứt nhỏ này đều nằm hai bên, nếu không thì Cá Mập Quỷ Biển Sâu kia chắc chắn không có khả năng đi qua được.

"Đến lối ra rồi."

Mắt Tiêu Phàm sáng lên, hắn cuối cùng cũng phát hiện cửa ra của vết nứt không gian. Rất nhanh sau đó Tiêu Phàm xuyên qua một tầng màng không gian.

Màng không gian có thể ngăn cản nước biển tiến vào vết nứt không gian, nhưng nó sẽ không ngăn cản linh khí, cũng không thể ngăn cản yêu thú hay người xuyên qua.

"Khá lắm, áp lực cũng mạnh thật."

Tiêu Phàm vừa xuyên qua màng không gian đã cảm nhận được áp lực nước cực mạnh, cũng may lá chắn phòng ngự của hắn khá tốt.

"Chiều sâu chỗ này chắc chắn hơn mười ki-lô-mét."

Tiêu Phàm cấp tốc nổi lên. Sau khi nổi lên, hắn xác định được linh huyệt đó sâu mười lăm nghìn mét, sâu như vậy thì áp lực nước khủng bố vô cùng.

"A?"

Mắt Tiêu Phàm lại sáng lên. Hắn phát hiện một cái đảo nhỏ, nó cũng khá gần nơi này. Vừa hay trong túi không gian của hắn có một chiếc du thuyền, cứ tưởng phải luyện công trên đó, bây giờ có đảo này thì mọi thứ dễ dàng hơn rồi. Tiêu Phàm nhanh chóng đi tới đảo nhỏ.

Chương 978 - Ba Ngày

Đảo nhỏ này tuy chỉ có thực vật, không có hơi người, ngay cả yêu thú cũng không, nhưng lại có một vài con chim. Có lẽ giống thực vật là do những con chim này mang tới.

"Nơi này không tệ."

Tiêu Phàm mau chóng tìm chỗ mở ra một cái hang đá. Gió biển thổi vào thật sảng khoái.

"Phê!"

Hắn ngồi xếp bằng, bắt đầu cấp tốc tu luyện, rồi lại vô cùng kinh ngạc khi thấy tốc độ tu luyện ở đây nhanh hơn so với địa cầu rất nhiều. Kể từ khi biết công dụng củ củ cải thì cơ bản mỗi bữa ăn hắn đều ăn. Có lúc rảnh rỗi cũng ngồi gặm củ cải. Hiện tại hắn

cũng đã hấp thu được không ít tủy Hoàng Kim Long.

"Tốc độ tu luyện bên này nhanh hơn gấp sáu mươi, bảy mươi lần so với địa cầu!"

Tiêu Phàm tự lẩm bẩm.

Hắn dự tính ở chỗ này tu luyện năm sáu ngày, tương đương một năm đối với địa cầu, muốn lên Võ Tông trung kỳ chắc chắn cũng sẽ không thành vấn đề. Nhưng điều đáng nhắc tới chính là, mấy ngày đầu lúc nào cũng mạnh hơn mấy ngày sau. Nên theo kinh nghiệm Tô Ấu Vi bọn họ, trong tương lai nó sẽ giảm xuống năm mươi lần, nói chung tốc độ tu luyện bên này sẽ hơn thiên tài gấp mười lần.

Mà người nước H bình thường đến đây cũng sẽ không nhanh như vậy, họ tu luyện nhất định vẫn sẽ kém thiên tài đứng đầu. Nhưng chỉ cần ăn nhiều củ cải, thì người nước H tu luyện ở đây cũng sẽ tính là thiên tài, cố gắng một chút đến cấp Võ Tông khẳng định không có vấn đề.

…

"Đùng!"

Chỉ trong ba ngày, Tiêu Phàm đã đột phá tu vi. Kim Long lượn lờ xung quanh người hắn, linh khí ở bốn phương tám hướng nhanh chóng tụ lại, những linh khí này không ngừng chui vào trong cơ thể hắn.

"Đây đã đột phá!"

Trong lòng Tiêu Phàm vô cùng thán phục.

Đến cảnh giới Đại Võ Tông, độ khó đột phá cũng tăng lên rất nhiều, nếu ở địa cầu, không có long khí của Tiêu Hải, Tiêu Phàm đoán chừng mình cần hơn nửa năm mới có thể đột phá. Bây giờ chỉ cần có ba ngày!

Lại ba ngày trôi qua, Tiêu Phàm cảm giác được tốc độ tu luyện thấp xuống một ít, hiện tại tu vi của hắn cách Đại Võ Tông hậu kỳ không xa. Chỉ trong vài ngày, sức mạnh của hắn đã tăng lên không ít. Tu vi tăng lên, sau này nếu Tiêu Hải cho thêm cường đại năng

lực không gian châu, hắn tiêu hóa xong nhất định sức chiến đấu sẽ đạt tới cấp Võ Hoàng.

"Phải trở về."

"Ông nội cần nhiều thuyền hơn."

Tiêu Phàm thầm nói trong lòng.

Hắn xuống biển và tiếp tục lặn. Tu vi tăng lên, đến gần linh huyệt, Tiêu Phàm cảm giác áp lực của nước biển giảm xuống một ít, hắn nhanh chóng trốn vào khe nứt không gian.

Bên trong khe nứt không gian vẫn có một vài khe hở nhỏ, vị trí của bọn chúng có chút thay đổi, nhưng cũng không ảnh hưởng đến Tiêu Phàm.

Sau mấy phút, Tiêu Phàm thành công vượt qua khe nứt không gian.

Hắn cảm nhận được không khí quen thuộc của Trái Đất.

"Chênh lệch linh khí thật sự rất lớn."

Tiêu Phàm nghĩ thầm, đến đây hắn cảm giác tốc độ tu luyện chậm lại.

Vốn dĩ nếu dựa vào siêu xe chạy với tốc độ 300km/giờ, bây giờ hạ xuống còn 5 - 6 km/h, thì đây là tốc độ đi bộ!

"Lệ!"

Tiêu Phàm gọi Thiểm Điện Tuyết Điêu trở lại, hắn bay ra khỏi mặt biển, Thiểm Điện Tuyết Điêu nhanh chóng lao xuống từ trên trời. Tiêu Phàm đáp trên lưng Thiểm Điện Tuyết Điêu.

"Thiểm Điện, chậm rãi tiến về phía trước."

Tiêu Phàm ra lệnh, hắn lấy ra điện thoại vệ tinh từ trong túi thứ nguyên.

"Tích tích!"

Tiêu Phàm bấm gọi Khương Vạn Trần.

"Khương cục trưởng, ta đã trở về."

Tiêu Phàm lên tiếng.

Ở đầu dây bên kia, Khương Vạn Trần thở phào nhẹ nhõm, trước khi Tiêu Phàm rời đi có nói với hắn, hắn lo lắng cả mấy ngày nay.

Nếu Tiêu Phàm xảy ra chuyện gì ở dị giới, thì đó sẽ là một đả kích nghiêm trọng với nước H, sự phát triển của nước H nhất định sẽ chậm lại không ít.

"Tiêu tông sư, ngươi đã trở lại."

Khương Vạn Trần nói.

Tiêu Phàm hỏi.

"Khương cục trưởng, ta đi mới mấy ngày, chẳng lẽ mấy ngày nay trong nước đã xảy ra đại họa gì sao?"

Khương Vạn Trần nói:

"Nước H chúng ta không có xảy ra đại họa, nhưng những con Cá Mập Quỷ Biển Sâu ở Hawaii lại một lần nữa bạo động. Ở đó có không ít ngươi chết. Dư luận toàn cầu đang gây đủ mọi áp lực, bảo ngươi dựa vào chủ nghĩa nhân đạo, hòa bình thế giới gì đó, ngươi phải ra mặt giải quyết."

Tiêu Phàm cau mày:

"Sự can đảm của giới truyền thông đã tăng lên cũng nhiều đấy."

Khương Vạn Trần nói tiếp:

"Cá mập quỷ biển sâu gây áp lực lớn cho nước M, sau lưng họ hiển nhiên có đủ loại áp lực từ nước M. Hơn nữa, họ cảm thấy mình chiếm lĩnh vị trí đạo đức cao. Tiêu tông sư, ngươi đừng vì những lời nói của truyền thông mà phá hủy một chiếc hàng không mẫu hạm của nước M, như vậy không tốt lắm."

Tiêu Phàm chỉ cười:

"Khương cục trưởng, ta có chừng mực. Vì cái này mà phá hủy một chiếc hàng không mẫu hạm của nước M, ta sẽ không làm lớn chuyện như vậy. Nhưng họ càng như thế làm, ta lại càng không thể nào đi hỗ trợ."

Khương Vạn Trần lại bảo.

Chương 979 - Trầm Tư

“Tiêu Phàm, còn một chuyện nữa."

"Bên này Trái Đất đã lấy được tin tức ở dị giới, đế quốc Thần Long tàn sát ở đế quốc Huyết Anh, chuyện này ảnh hưởng không nhỏ."

Đôi mắt Tiêu Phàm híp lại.

"Khương cục trưởng, bên kia là chiến tranh chứ không phải trò đùa. Năm đó nước M đến nước Đông Dương ném bom đã nói gì? Đế quốc Thần Long và đế quốc Huyết Anh có mối thù truyền kiếp."

Khương Vạn Trần nói.

"Tiêu tông sư, ta cũng không có cảm thấy như vậy là không tốt, chẳng qua là hôm nay có rất nhiều phương tiện truyền thông trên thế giới đưa tin này. Quốc gia chúng ta chịu áp lực không nhỏ. Trong nước cũng có một bộ phận nhỏ người phản đối. Quốc gia không tiện ra mặt xử lý chuyện này, có thể ngươi phải tới đây một chuyến."

Liên quan đến chiến tranh ở dị giới, liên quan đến cuộc tàn sát ở các thành phố, quả thật để quốc gia xử lý không tốt lắm, Tiêu Phàm tự mình xử lý thì tốt hơn.

"Ừ."

Sau khi cúp điện thoại, Tiêu Phàm rơi vào trầm tư.

Mấy phút sau, Tiêu Phàm lặng lẽ đăng hai bức ảnh. Trên bức ảnh

là hai đám mây hình nấm.

"Giống như nước Đông Dương năm đó, đế quốc Huyết Anh là người xâm lược, đế quốc Huyết Anh còn gây ra tổn thương rất lớn cho đế quốc Thần Long trong lịch sử. Không có ý chí mạnh mẽ và tinh thần kiên cường, thì không trấn áp được phú lang, hổ báo."

Bên dưới bức ảnh, Tiêu Phàm còn viết đôi dòng.

Tiêu Phàm vừa đăng tải, nhiều cư dân mạng theo dõi Tiêu Phàm nhanh chóng thấy.

"Trước đây, ta có một chút không đành lòng, nhưng khi Tiêu tông sư so sánh như vậy, ta đột nhiên cảm thấy, việc tàn sát thành phố hoàn toàn có thể chấp nhận."

"Ban đầu đế quốc Huyết Anh cũng giống nước Đông Dương? Vậy không sao, nếu tàn sát hai thành phố không đủ, vậy thì tàn sát mười thành phố."

"Năm đó nước M đối phó như vậy với kẻ thù xâm lược, hôm nay truyền thông phương Tây chỉ trích đế quốc Thần Long, có tiêu chuẩn kép quá không?"

"Mọi người đừng bị truyền thông xấu dắt mũi lạc đường, việc này khác với thảm án năm đó của quốc gia chúng ta, chúng ta cũng không phải là kẻ xâm lược!"

...

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, nhiều bình luận nhảy ra.

Ban đầu cư dân mạng nước H có chút đồng tình với đế quốc Huyết Anh, nhưng khi nước Đông Dương bị đế quốc Huyết Anh thay thế, họ đột nhiên mất thiện cảm.

Tin tức lan truyền, truyền thông phương Tây nhanh chóng im lặng. Họ quen cái kiểu tiêu chuẩn kép, nhưng khi Tiêu Phàm đứng lên phản đối, mà họ còn phản đối mạnh hơn, đó chính không biết xấu hổ.

"Chỉ huy, Tiêu Phàm đã đốt cháy chúng ta."

"Chúng ta vẫn buộc các kênh truyền thông lớn đưa tin sao?"

Hacker Nước M, một phụ tá báo cáo.

"Thôi, cứ như vậy đi. Nước H chịu áp lực mấy ngày nay, có tạothêm áp lực cũng vô ích."

Chỉ huy của nước M lắc đầu nói.

Hắn hy vọng là sau khi gây áp lực, nước H đồng ý không truyền tống chiến thuyền cho dị giới nữa, nhưng đại trưởng lão nước H sao có thể dễ bị mắc lừa như vậy được? Nếu hắn không biết Tiêu Hải là hoàng đế, có lẽ hắn sẽ có chút bận tâm, đến lúc đó đế quốc Thần Long sẽ chống lại nước H sao?

Còn bây giờ hắn không lo lắng chút nào.

Mấy giờ sau, Tiêu Phàm đã đến linh huyệt Tử Hải, trong vài giờ nữa, sẽ đến thời gian ước định của hắn và Tiêu Hải.

"Tiêu tông sư."

Khương Vạn Trần đang đợi ở đây, thấy Tiêu Phàm đến thì vội vàng chào hỏi.

"Khương cục trưởng, làm sao, sợ ta đi một chuyến đến dị giới bị cao thủ ở dị giới khống chế sao? Ta đến dị giới không thấy ai hết. Thông qua khe nứt không gian đến đại dương bên kia, ở một cái hải đảo tu luyện mấy ngày mà thôi."

Tiêu Phàm mỉm cười bảo.

Khương Vạn Trần nói:

"Tiêu tông sư, Douyin của ngươi đã giảm bớt rất nhiều sự phản đối của công chúng, truyền thông phương Tây cũng im lặng. Nhưng vẫn có chút vấn đề."

Tiêu Phàm dò hỏi:

"Vấn đề gì?"

Khương Vạn Trần cau mày.

"Đại trưởng lão nói với ta, phía trên có vài người lo lắng, cảm thấy đế quốc Thần Long như vậy có hơi tàn bạo. Sợ sau này sẽ bị cắn trả. Dân chúng còn không cân nhắc nhiều như, nhưng một số người phía trên thì để ý nhiều lắm. Ngay cả ngài Lục cũng có chút bận tâm. Ngài Lục và một số người khác muốn gặp ngươi một lần để liên lạc với cao thủ của dị giới."

…

Tiêu Phàm suy tư, tuy người dân không nghĩ ngợi quá nhiều nhưng ông Lục và những người khác thì có. Người dân có ân báo ân có oán báo oán, nhưng các ông lớn cấp trên còn phải tính đến chuyện tương lai của cả quốc gia.

"Khương cục trưởng, khi nào họ muốn gặp ta hả?"

Tiêu Phàm hỏi.

Khương Vạn Trần nói:

"Tiêu tông sư, có sân bay gần đây nên nếu ngươi không phản đối thì Nhị trưởng lão sẽ lập tức bay qua sớm nhất có thể. Nhị trưởng lão và những người khác biết ngươi quay về rồi cho nên bây giờ họ đang đợi ngươi."

Chương 980 - Thôi Miên

Tiêu Phàm hơi ngạc nhiên mà nói:

"Mặt trời sắp lặn rồi, khi nào họ mới tới đây? Giờ bên này đã là nửa đêm rồi."

Khương Vạn Trần mỉm cười rồi nói:

"Dù sao thì ngươi cũng thường liên lạc lúc nửa đêm mà đúng không?"

Tiêu Phàm suy nghĩ một lúc rồi gật đầu.

"Khương cục trưởng, nếu Nhị trưởng lão và những người khác không phản đối thì ta cũng đồng ý thôi."

Khương Vạn Trần mau chóng bấm điện thoại, Nhị trưởng lão nhận được tin nhắn thì vội vàng ra sân bay, họ đã chuẩn bị xong xuôi.

Khoảng mười một giờ tối, một chiếc máy bay chở khách đáp xuống đảo Bồng Lai.

Nhị trưởng lão, Tam trưởng lão đợi mười người đi xuống máy bay. Bất ngờ là trong số đó còn có Lục Bách Xuyên.

Tuổi bình quân của họ cũng đã hơn bảy mươi, trước đây họ đi lại như thế này không được ổn lắm, nhưng bây giờ không phải là vấn đề lớn nữa rồi. Tất cả họ đều đã tu luyện công pháp Viêm Hoàng, thậm chí có người còn được dùng Sinh Mệnh Linh Dịch cho nên họ không ngủ hai ba ngày cũng không sao cả.

"Ông ngoại."

"Nhị trưởng lão, Tam trưởng lão…"

Tiêu Phàm mỉm cười chào đám người Lục Bách Xuyên.

Nhị trưởng lão nhẹ nhàng nói:

"Tiểu Tiêu, là người già bọn ta nghĩ quá nhiều thôi, ngươi đừng bận tâm, bọn ta chỉ đến xem sơ qua một chút thôi."

Tiêu Phàm mỉm cười rồi nói:

"Nhị trưởng lão, cám ơn sự tin tưởng của các ngươi từ trước đến nay. Nếu là ta, có khi ta cũng đã không nhịn được nữa rồi."

Tam trưởng lão mỉm cười rồi nói:

“Bọn ta biết thực lực của mình yếu nên biết một số việc quá sớm chưa chắc đã là chuyện tốt. Bọn ta cũng khá hiểu thế cục bây giờ."

Tiêu Phàm nhanh chóng mời đám người Lục Bách Xuyên vào tòa nhà trên đảo Bồng Lai.

"Nhị trưởng lão, các ngươi cứ nghỉ ngơi trước đi. Nếu không có vấn đề gì thì hôm nay chắc sẽ liên lạc, đến lúc đó ta có thể sắp xếp cho các ngươi gặp nhau, nhưng khi xong việc ta sẽ phải thôi miên các ngươi. Có một số việc bí mật không thể để lộ được."

Tiêu Phàm nói.

Mối quan hệ của hắn với Tiêu Hải và việc họ sử dụng kính để truyền tống liệu còn che giấu được bao lâu nữa, hậu quả của việc bị truyền ra ngoài khó mà lường được.

Lục Bách Xuyên cau mày nói:

"Tên nhóc này, vậy mà ngươi còn muốn thôi miên hả?"

Tiêu Phàm nói:

"Ông ngoại, không phải là thôi miên làm các ngươi nói chuyện gì đó, mà là thôi miên các ngươi để tránh các ngươi tiết lộ bí mật. Với thực lực của ta hiện tại, sau khi ta thôi miên các ngươi, dù cao thủ của nước M có thôi miên các ngươi thì cũng không thể biết được bí mật đâu."

Nhị trưởng lão mỉm cười rồi nói:

"Lão Lục à, không sao đâu, làm thế cũng có lợi cho quốc gia, chúng ta cũng không muốn bị lộ bí mật."

Những người còn lại đều gật đầu.

"Thế thì được. Nếu Nhị trưởng lão và những người khác đều không phản đối thì đương nhiên ta cũng không phản đối."

Lục Bách Xuyên nói.

Đã gần mười hai giờ đêm, Tiêu Phàm dẫn Lục Bách Xuyên và những người khác đến bến tàu lớn, nơi một chiếc thuyền chuyên chở hàng đã đậu sẵn.

“Xuất hiện!"

Tiêu Phàm lấy ra một chiếc kính lớn từ túi không gian.

Có một khe cắm trên bến tàu, Tiêu Phàm cắm chiếc kính vào khe hở này, Lục Bách Xuyên và những người khác nghi ngờ nhìn Tiêu Phàm.

"Tiểu Tiêu, ngươi cầm kính làm gì vậy?"

Một người nghi ngờ hỏi.

Tiêu Phàm khẽ cười rồi nói:

"Lục trưởng lão, ngươi đừng nóng vội, các ngươi sẽ nhanh chóng biết tấm kính này có dụng quan trọng như thế nào thôi."

Từng giây từng phút trôi qua, mọi người nhìn chằm chằm vào kính.

Đèn đuốc thắp sáng trưng cả bến tàu.

Bỗng nhiên tấm kính trở nên mờ đi, bên trong kính dần xuất hiện bóng hình của Tiêu Hải.

“A!"

Có ai đó ngạc nhiên la lên, trong những bộ phim điện ảnh truyền hình, thứ thường xuất hiện nhất trong kính là ma quỷ!

Vốn dĩ ban đầu trong kính là hình ảnh chiếc thuyền chở hàng, là hình ảnh của họ, ấy thế mà tự dưng biến thành thứ khác chỉ trong chớp mắt, Nhị trưởng lão và những người khác cũng hoảng sợ.

Trong kính, Tiêu Hải cũng tỏ vẻ ngạc nhiên.

Đám Tiêu Phàm đang đứng trước một chiếc thuyền chở hàng.

"Cháu ngoan, đây là…"

Tiêu Hải nghi ngờ.

Tiêu Phàm mỉm cười rồi nói:

“Ông nội, tin đế quốc Thần Long tàn sát dân trong thành đã lan truyền sang đây, Nhị trưởng lão và một số người khác hơi lo lắng. Họ muốn gặp ngài. Ông nội, ngài có muốn đi thay quần áo không?"

Tiêu Hải gật đầu, bóng hình của hắn biến mất khỏi chiếc kính.

Tiêu Phàm liếc nhìn đám người Nhị trưởng lão.

“Ông ngoại, Nhị trưởng lão, đây là ông nội của ta, Tiêu Hải, mười hai năm trước đã tới dị giới."

Lục trưởng lão khiếp sợ nói:

"Tiểu Tiêu, tướng quân mà ngươi liên lạc là ông nội của ngươi ư?"

Tiêu Hải thay quần áo rất nhanh, bóng hình của hắn lại xuất hiện một lần nữa.

Đám người Lục Bách Xuyên ** trố mắt nhìn. Tiêu Hải mặc một thân long bào màu vàng kim, trên đầu còn đội một chiếc vương miện, bộ quần áo này nhìn không giống tướng quân một chút nào.

"Nhị trưởng lão, để ta long trọng giới thiệu một chút. Đây là ông nội của ta Tiêu Hải, và hiện giờ cũng đang là hoàng đế của đế quốc Thần Long."

Tiêu Phàm nghiêm túc nói.

Chương 981 - Hành Lễ

Nhị trưởng lão và những người khác cảm thấy đầu mình ong ong. Họ không thể ngờ rằng hoàng đế của đế quốc Thần Long lại là ông nội của Tiêu Phàm. Chẳng phải Tiêu Phàm là một cô nhi sao?

Trong kính, Tiêu Hải mỉm cười rồi nói:

“Các vị, trẫm đúng là hoàng đế của đế quốc Thần Long, mặc dù trẫm ở dị giới nhưng trong người trẫm vẫn đang chảy dòng máu Viêm Hoàng."

Nhị trưởng lão vội vàng hành lễ.

"Tiêu...Tiêu bệ hạ, chúng ta thất lễ. Chúng ta thực sự không ngờ đến chuyện này."

Tiêu Hải mỉm cười rồi nói:

“Không sao đâu, bây giờ tình huống đã tốt hơn nhiều rồi. Dù hiện tại tin tức này có bị truyền ra thì cũng không phải là vấn đề gì lớn cả."

Nhị trưởng lão và những người khác gật đầu. Họ biết rõ rằng nếu tin tức bại lộ sớm thì Tiêu Phàm sẽ gặp nguy hiểm, mà tình trạng triều đình đế quốc Thần Long bên Tiêu Hải cũng sẽ không ổn định.

Tiêu Phàm mỉm cười rồi nói:

"Ông nội, chúng ta đều biết câu chuyện nông phu và con rắn mà, Nhị trưởng lão và những người khác hơi lo lắng việc này."

Tiêu Hải gật đầu.

"Bình thường mà. Nhị trưởng lão và những người khác lo lắng như thế là vì họ nghĩ cho quốc gia thôi."

Nhị trưởng lão mỉm cười rồi nói:

“Tiêu bệ hạ, ngươi hiểu được thì tốt quá."

Tiêu Hải liếc mắt rồi nói:

“Các vị, trẫm không tại vị lâu nữa đâu, Tiêu Phàm sẽ đến dị giới kế thừa ngôi vị hoàng đế."

"Hả?"

Mọi người lại sửng sốt một lần nữa. Đặc biệt là Lục Bách Xuyên. Hắn cảm thấy toàn thân đều tê dại. Nếu Tiêu Phàm thừa kế ngai vàng, vậy tương lai Tô Ấu Vi sẽ trở thành hoàng hậu sao?Đến lúc đó hắn cũng sẽ trở thành hoàng thân quốc thích ư?

"Ông nội, để ta giới thiệu cho ngươi một chút, vị này là ông ngoại của Vi Vi."

Tiêu Phàm đi đến bên cạnh Lục Bách Xuyên rồi nói.

"Tiêu lão ca, chào ngươi."

Lục Bách Xuyên là người đầu tiên lên tiếng, hắn không biết Tiêu Hải bao nhiêu tuổi, nhưng Tiêu Hải là hoàng đế, thân phận địa vị rõ ràng ở đó.

"Lục lão huynh, tên nhóc thúi Tiêu Phàm có bắt nạt Ấu Vi không? Nếu nó bắt nạt Ấu Vi thì thân là người lớn trong nhà ngươi cứ dạy cho nó một bài học."

Tiêu Hải mỉm cười nói.

"Không, không có."

Lục Bách Xuyên vội vàng phủ nhận.

Tiêu Hải mỉm cười nói tiếp:

"Lục lão huynh, ta định đợi Tiêu Phàm đăng cơ xong thì sẽ cưới Ấu Vi, để nàng làm hoàng hậu của đế quốc Thần Long. Đến lúc đó, chắc hẳn bên đây sẽ có một hôn lễ long trọng. Có lẽ ta phải làm phiền Lục lão huynh và những người khác đến dị giới một chuyến rồi. Nếu các ngươi muốn ở dị giới lâu dài thì cũng không thành vấn đề."

Lục Bách Xuyên mỉm cười rồi nói:

"Ta đã muốn đến thăm dị giới từ lâu rồi, chuyện cưới hỏi của Ấu Vi, bọn ta sẽ nghe theo sự sắp xếp của Tiêu lão ca. Vậy trước đó, ngươi có định cho bọn nó đính hôn trước không?"

Tiêu Hải mỉm cười rồi nói.

"Chuyện này cũng được! Nhưng phải đợi thêm hai tháng, bây giờ Ấu Vi đang tu luyện bên đây."

"Được, nghe theo Tiêu lão ca."

Lục Bách Xuyên sảng khoái đáp.

…

Bọn Nhị trưởng lão ghen tị nhìn Lục Bách Xuyên.

Lục Bách Xuyên càng sảng khoái hơn. Đến lúc cháu gái hắn trở thành hoàng hậu, hắn sẽ là thông gia với hoàng tộc. Sau này ở đế quốc Thần Long đãi ngộ có thể kém được sao?

Nếu nói về địa vị thì địa vị Nhị trưởng lão của họ cũng rất cao. Nhưng nếu đến đế quốc Thần Long, tu vi của Lục Bách Xuyên sẽ có thể tăng lên. Sau này khả năng cao có thể sống đến hai ba trăm tu.

“Ông nội, ta khởi động linh huyệt, bắt đầu truyền tàu hàng sang cho ngươi.”

Tiêu Phàm mở miệng nói.

Tiêu Hải gật đầu, Tiêu Phàm nhanh chóng khởi động linh huyệt.

Khi tàu hàng tiến lại gần kính, Tiêu Phàm dẫn bọn Nhị trưởng lão di chuyển ra khỏi chỗ tàu hàng đi tới, tàu hàng không ngừng biến mất từng mét một.

“Đây...”

Bọn Nhị trưởng lão không khỏi kinh ngạc. Hóa ra là truyền đi vật phẩm thông qua kính như vậy.

Không bao lâu ba chiếc tàu hàng đã được truyền qua.

Trời đất thay đổi khiến linh huyệt Tử Hải có hơi tăng lên, cho nen sức lực của Tiêu Hải vẫn còn dư lại một chút.

“Cháu ngoan, ông nội vẫn còn dư sức, ngươi cần gì không?”

Tiêu Hải hỏi.

Tiêu Phàm ho nhẹ một tiếng, bọn người Nhị trưởng lão vẫn còn ở chỗ này mà Tiêu Hải lúc nãy thì gọi Tiểu Phàm, bây giờ lại gọi là cháu ngoan.

“Ông nội, cho ta dị năng thôi miên đi.”

Tiêu Phàm mở miệng nói.

Lấy thực lực bây giờ của hắn, dù không cần dị năng thôi miên cũng được, nhưng có dị năng thôi miên thì ở phương diện này vẫn sẽ mạnh hơn một chút.

Bây giờ Tiêu Phàm không cần viên dị năng không gian nữa. Với thực lực của hắn hiện tại thì phải dùng viên dị năng không gian cấp cao, nhưng hiện tại Tiêu Hải lại không thể truyền viên dị năng quá mạnh cho hắn được.

“Được rồi!”

Tiêu Hải ra tay, rất nhanh một tia sáng chói mắt chiếu tới. Ánh sáng bắn vào trong cơ thể Tiêu Phàm. Tiêu Phàm nhanh chóng hấp thu. Lấy thực lực hiện giờ của hắn, hấp thu dị năng thôi miên vẫn rất nhẹ nhàng.

Chương 982 - Thế Cục

Tiêu Hải nhìn về phía Nhị trưởng lão.

“Nhị trưởng lão, các vị, chuyện về đế quốc Thần Long, về chính sách tương lai gì đó, các ngươi có thể hỏi Tiêu Phàm. Tương lai hắn sẽ là hoàng đế của đế quốc Thần Long. Nhanh thì hai ba tháng chậm thì nửa năm, hắn nhất định sẽ đăng cơ.”

Tiêu Hải mỉm cười nói.

Bọn Nhị trưởng lão đều gật đầu, họ bây giờ không hoảng hốt chút nào. Tiêu Hải là hoàng đế, có lẽ họ còn hơi lo lắng nhưng Tiêu Phàm thì họ biết rất rõ, Tiêu Phàm đã vì quốc gia trả giá không ít. Coi như tương lai hắn làm hoàng đế phải cân nhắc cho đế quốc Thần Long, thì cũng không có khả năng sẽ gây hại cho nước H. Họ tin chắc điều này.

“Ông nội, tình huống bên kia của ngươi như thế nào? Thế cục phía đế quốc Huyết Anh có ổn định không?”

Tiêu Phàm hỏi.

Tiêu Hải cười nói:

“Vốn dĩ có thể phải tàn sát thành Trường Anh và thành Ngọc Kinh. Nhưng trước mắt xem ra thế cục bên kia vẫn còn khá ổn.”

Thành Trường Anh và thành Ngọc Kinh bị đồ sát khiến quân đoàn liên quân bốn nước muốn triệu tập binh lính khó khăn hơn rất nhiều. Hoá ra họ lại không phối hợp với nhau để chiêu mộ người.

“Ông nội, nếu ba chiếc tàu hàng này cải tạo tốt, đến lúc đó đế quốc Thần Long sẽ có mười hai chiếc chiến thuyền siêu cấp.”

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Chiến thuyền siêu cấp của đế quốc Kền Kền tổng cộng chỉ có mười ba chiếc. Một số còn đang phải sửa chữa. Chỉ cần sau này hắn

truyền qua thêm sáu chiếc tàu hàng cải tạo tốt, đứng đầu phương diện chiến thuyền thì đế quốc Thần Long sẽ không còn sợ đế quốc Kền Kền.

“Ừm.”

Tiêu Hải cười ha ha gật đầu.

“Cháu ngoan, bây giờ tình hình bên các ngươi thế nào rồi?”

Tiêu Phàm kể lại chuyện ở Hawaii. Sau đó nói qua về việc tu vi đạt Đại Tông Sư trung kỳ.

Tiêu Hải trầm ngâm nói.

“Cháu ngoan, lần sau chúng ta liên lạc ở huyện Lôi Sơn, ông nội sẽ cho ngươi viên dị năng không gian mạnh hơn.”

Tu vi Tiêu Phàm tăng lên giúp thân thể hắn có thể hấp thu viên dị năng không gian mạnh hơn. Đến lúc đó, không gian dị năng của hắn có thể đạt đến cấp bậc Võ Vương.

“Ông nội, không truyền tàu hàng trước sao?”

Tiêu Hải lắc đầu.

“Chiến thuyền siêu cấp cần phải được bày trận bởi trận pháp sư hàng đầu. Họ bận quá, trong thời gian ngắn truyền qua nhiều như vậy cũng không làm gì.”

Tiêu Phàm gật đầu.

Hàn huyên một lúc, bóng dáng Tiêu Hải đã biến mất không thấy đâu.

Đám người Lục Bách Xuyên không dám tin nhìn Tiêu Phàm.

“Tiêu...Tiêu Tông Sư, bây giờ ngươi là thái tử của đế quốc Thần Long.”

Một người trong đó mở miệng nói.

Tiêu Phàm khẽ cười.

“Coi như là vậy.”

Nhị trưởng lão cười nói:

“Trách không được Đại trưởng lão lại yên tâm như vậy, cơ bản là hắn không lo lắng nếu thực lực ngươi quá mạnh sẽ uy hiếp đến chúng ta. Vì trong nhà ngươi đã có ngôi vị hoàng đế cần phải kế thừa rồi.”

Đám người còn lại đều nở nụ cười. Họ biết một ít ngôn ngữ internet, có vài người hay trêu chọc trong nhà người khác có ngai vàng để kế thừa lại không nghĩ tới Tiêu Phàm thật sự có ngôi vị hoàng đế cần kế thừa.

“Tiêu tông sư, mấy tháng nữa thì ngươi sẽ phải kế thừa ngôi vị hoàng đế vậy?”

Ngũ trưởng lão hỏi.

Mọi người đều ý thức được vấn đề này, nếu Tiêu Phàm trở thành hoàng đế, đến lúc đó hắn sẽ phải đi sang dị giới. Vậy nước H bên này thì sao, liệu nước M có gây thêm áp lực cho họ không?

Tiêu Phàm cười nói:

“Hẳn là vậy. Các ngươi không cần quá lo lắng đâu, ta có thể phái cao thủ tới nước H. Những linh thú truyền tới đây cũng sẽ nghe theo mệnh lệnh. Hơn nữa, tương lai nước H có thể cho một số người đến dị giới, thực lực của họ tăng lên cũng sẽ báo đáp cho quốc gia.”

Nhị trưởng lão gật đầu rồi mỉm cười nói:

“Tiểu Tiêu, sau này nếu ngươi cần nước H trợ giúp thì cứ nói ra, chúng ta sẽ cố gắng hết sức hỗ trợ.”

Các trưởng lão còn lại một lần nữa gọi Tiêu Tông Sư, không gọi là Tiểu Tiêu nữa nhưng Nhị trưởng lão lại không thay đổi, địa vị mà hắn muốn sẽ cao lên không ít.

“Đúng vậy.”

Mọi người ồn ào đồng ý.

Tiêu Phàm cười nói:

“Nhị trưởng lão, dù là ông nội của ta hay là ta làm hoàng đế thì đế quốc Thần Long cũng vẫn sẽ là đồng minh đáng tin cậy của nước H. Nhị trưởng lão, ta cần phải thôi miên các ngươi rồi.”

Nhị trưởng lão gật đầu.

Không bao lâu Tiêu Phàm lập tức hoàn thành thôi miên, bọn người Nhị trưởng lão vẫn nhớ rõ những chuyện vừa mới xảy ra, nhưng họ lại không nói ra được. Dù có cao thủ lợi hại thôi miên họ cũng vô dụng.

… Mà Trái Đất bây giờ cũng không có ai lợi hại hơn Tiêu Phàm.

Đám người Nhị trưởng lão đều bận rộn, cho nên họ rời đi ngay trong đêm.

Tiêu Phàm cũng rời khỏi đảo Bồng Lai.

Hắn lại lần nữa đến vùng nước sâu dưới đáy Thái Bình Dương để tiến về dị giới.

Còn chuyện ở Hawaii, liên quan quái gì đến hắn chứ. Dù họ chết nhiều người hơn nữa, đó cũng là chuyện của nước M. Muốn dùng bắt cóc đạo đức ép hắn mạo hiểm ư? Mơ đi!

Chương 983 - Kế Thừa

Nhị trưởng lão họ cũng không có khả năng đề nghị Tiêu Phàm đi mạo hiểm. Dù sao Tiêu Phàm là thái tử của đế quốc Thần Long, trong nhà hắn có ngôi vị hoàng đế phải kế thừa đó. Nếu Tiêu Phàm gặp chuyện không may ở Hawaii thì trách nhiệm này không ai gánh vác nổi.

“Phù! Vẫn là tu luyện bên này thoải mái hơn.”

Thì ra là Tiêu Phàm đi vào hang núi trên hải đảo lúc trước để tu

luyện, tiếp tục tu luyện ở bên này sáu ngày là hắn có thể đạt đến Đại Võ Tông hậu kỳ.

Lần trước đột phá đến Đại Võ Tông trung kỳ, sau đó hắn còn tu luyện thêm ba ngày, lần này đoán chừng khoảng bốn năm ngày là Tiêu Phàm có thể đột phá.

Đảo mắt đã bốn ngày trôi qua.

"Ầm!"

Trên người Tiêu Phàm bùng phát ra khí thế mạnh mẽ. Tu vi của hắn đã đạt đến Đại Võ Tông hậu kỳ, nhưng dị năng không gian của hắn vẫn là Đại Võ Tông viên mãn, phương diện này vẫn chưa tăng lên. Tổng hợp chiến lực của hắn vẫn chỉ là Võ Vương viên mãn. Chẳng qua năng lực tác chiến liên tục của Tiêu Phàm so với lúc trước tăng lên không ít.

"Gào!"

Lúc này, Tiêu Phàm nghe được thanh âm yêu thú gào thét. Mặt hắn nhanh chóng biến sắc.

Hắn đã bố trí trận pháp trong hang đá nhưng chỉ bố trí trận pháp đơn giản. Vừa mới đột phá khí thế bùng nổ nên trận pháp sẽ không thể che lấp được khí thế của hắn.

…

"Ta nhổ vào, nhanh như vậy đã có yêu thú mới xuất hiện sao?"

Tiêu Phàm nghĩ thầm trong lòng.

Trước đây vùng biển này là lãnh địa của Cá Mập Quỷ Biển Sâu nhưng dù cho nó có xuyên qua bên kia rồi, thì bình thường trong khoảng thời gian ngắn chắc hẳn sẽ không có yêu thú khác xuất hiện mới đúng chú. Trừ khi yêu thú này có thực lực mạnh hơn yêu thú lúc trước.

"Gào!"

Một con yêu thú Bạch Tuộc to lớn gào thét lao về phía hòn đảo của

Tiêu Phàm. Có trốn cũng vô dụng nên Tiêu Phàm đi ra ngoài hang động. Hắn đã thấy con yêu thú.

“Lớn như vậy sao, chắc chắn tu vi của nó đã đạt tới cấp bậc Võ Hoàng hậu kỳ rồi!”

Tiêu Phàm lẩm bẩm.

Cách khoảng hai ba cây số nên phán đoán của hắn không chính xác lắm, nhưng kích thước con yêu thú Bạch Tuộc này còn lớn hơn con Cá Mập Quỷ Biển Sâu kia.

“Thuấn di!”

Tiêu Phàm thuấn di ra xa hai mươi km. Mặc dù hắn hơi kinh ngạc, nhưng cũng không sợ hãi lắm, là một người có dị năng không gian điều hắn giỏi nhất không phải tấn công và phòng ngự, mà là chạy trốn.

“Gào!”

Yêu thú Bạch Tuộc lập tức thay đổi phương hướng di chuyển, mặc dù Tiêu Phàm đã thuấn di đi hai mươi km, nhưng nó vẫn có thể cảm ứng được hơi thở của Tiêu Phàm, năng lực cảm ứng hơi thở của con yêu thú này quả thật không bình thường.

“Để xem ngươi có thể cảm ứng được bao xa!”

Tiêu Phàm tiếp tục thuấn di thêm vài lần, trong khoảng thời gian ngắn hắn đã dịch chuyển ra xa tận một trăm km, cuối cùng con yêu thú Bạch Tuộc cũng mất đi cảm ứng đối với Tiêu Phàm.

“Có lẽ là đuổi theo không kịp.”

Một lát sau Tiêu Phàm không phát hiện ra yêu thú Bạch Tuộc nữa, hơn khoảng một trăm km yêu thú bạch tuộc sẽ đuổi kịp, với tốc độ của nó trong vòng hai phút chắc chắn có thể đuổi kịp. Thuấn di tiêu hao quá nhiều năng lượng, Tiêu Phàm đã bay xa hơn hai trăm km, hắn đang ở cách yêu thú Bạch Tuộc hơn ba trăm km. Với khoảng cách xa như vậy, xác xuất yêu thú bạch tuộc có thể tìm thấy hắn sẽ thấp hơn rất nhiều.

“Sao lại gặp phải yêu thú Bá Vương Bát Chi chứ? Nó sẽ không canh gác ở bên kia chứ?”

Tiêu Phàm nghĩ thầm trong lòng.

Cùng cấp bậc thì sức mạnh của yêu thú Bá Vương Bát Chi cũng không kém hơn Cá Mập Quỷ Biển Sâu, cơ thể chúng nó lớn nhất có thể đạt tới năm sáu trăm mét. Mà cơ thể con yêu thú Bá Vương Bát Chi này cũng hơn trăm mét.

“Trước tiên tu luyện để củng cố tu vi đã.”

Tiêu Phàm đáp xuống một hòn đảo nhỏ. Môi trường của hòn đảo này kém hơn hòn đảo kia rất nhiều, diện tích cũng rất nhỏ. Nhưng tu luyện trên đảo dù sao cũng tốt hơn nhiều so với tu luyện trên thuyền.

Chẳng mấy chốc một ngày trôi qua. Tiêu Phàm đã củng cố tu vi xong.

“Ông trời phù hộ yêu thú Bá Vương Bát Chi đã bỏ đi rồi.”

Tiêu Phàm nghĩ thầm trong lòng.

Thực lực của hắn bây giờ, chỉ khoảng Võ Hoàng sơ kỳ, vốn dĩ dù có thwujc lực Võ Hoàng hậu kỳ cũng không phải là đối thủ của con yêu thú Bá Vương Bát Chi này.

“Ta gây động tĩnh bên này, dẫn dụ yêu thú Bá Vương Bát Chi tới đây, sau đó lại thuấn di trở về được không nhỉ?”

Tiêu Phàm nghĩ thầm trong lòng.

Nhưng cách này cũng rất nguy hiểm, nói không chừng hắn không thể dẫn dụ con yêu thú Bá Vương Bát Chi tới đây, ngược lại còn dẫn dụ yêu thú mạnh mẽ tới đây thì sao. Trong biển sâu không ai có thể biết rõ yêu thú nào đang ẩn trốn hay không.

“Đợi thêm nửa ngày nữa đi.”

Tiêu Phàm lẩm bẩm một mình.

Chương 984 - Thầm Mắng

Hắn dự tính tới đây sáu ngày, hôm nay chỉ mới qua năm ngày, cứ đợi thêm nửa ngày nữa, khi đó xác suất con yêu thú Bá Vương Bát Chi đã bỏ đi càng cao. Dù không bỏ đi, hắn vẫn còn thời gian nửa ngày để nghĩ ra biện pháp khác.

Rất nhanh lại nửa ngày trôi qua. Tiêu Phàm giấu hơi thở của mình rồi ẩn thân đi về phía trước. Khi đến gần hai mươi km, Tiêu Phàm đề cao cảnh giác, chỉ cần có gì không ổn, hắn sẽ lập tức thuấn di rời đi.

“Vù vù!”

Mãi cho đến gần hòn đảo, Tiêu Phàm vẫn không phát hiện mục tiêu, hắn thở phào nhẹ nhõm.

“Mau chạy thôi!”

Tiêu Phàm nhanh chóng xuống tới đáy biển, rất nhanh hắn đã tiến vào đường hầm không gian.

“CMN!”

Rõ ràng khe nứt bên trong đường hầm không gian đã tăng lên rất nhiều, vốn dĩ chỉ có mười mấy khe nứt nhưng hiện tại lại có hàng chục khe nứt! Dù Tiêu Phàm là người có dị năng không gian thì trong tình huống này hắn cũng sẽ gặp nguy hiểm rất lớn, khe nứt không gian không ngừng chuyển động.

“Sao?”

Đi được một nửa, vẻ mặt Tiêu Phàm thay đổi, hắn thấy một xúc tu khổng lồ, xúc tu này chắc chắn là của con yêu thú Bá Vương Bát Chi. Có lẽ nó phát hiện linh huyệt ở sâu dưới đáy biển nên tiến vào, vì thực lực của nó quá mạnh làm nhiễu loạn đường hầm không gian. Xúc tu này chắc chắn đã bị khe nứt không gian chặt ra. Khi con yêu thú Bá Vương Bát Chi này đi qua chắc chắn đã thu nhỏ đi rất nhiều, nhưng xúc tu này sau khi bị chặt ra đã khôi phục lại kích thước ban đầu.

“CMN. Sau này đường hầm này không dùng được nữa rồi.”

Tiêu Phàm mắng thầm trong lòng.

Hắn cẩn thận dè dặt đi qua khu vực bị xúc tu chặn lại, ở bên trong khe nứt không gian, hắn không dám thu đồ vào trong túi thứ nguyên. Sau đó nửa đoạn đường còn lại các khe nứt không gian lại ngày càng nhiều hơn.

Tiêu Phàm mất nửa giờ mới lấy lại tinh thần, chờ khi trở lại Trái Đất thành công, niệm lực tinh thần của Tiêu Phàm đã tiêu hao hơn phân nửa.

May mắn là tu vi hắn đã tăng lên và niệm lực tinh thần cũng tăng lên không ít, nếu không có thể hắn còn chưa tới nơi thì niệm thực tinh thần lập tức bị tiêu hao hết.

“Yêu thú Bá Vương Bát Chi thật sự đã tới đây.”

Tiêu Phàm nhíu mày.

Trận pháp hắn bố trí ở bên này đã bị phá hư. May mắn thay, con yêu thú Bá Vương Bát Chi cũng không mai phục ở đây, nếu không hắn vừa tới sẽ bị nó đánh lén, xác suất hắn tử vong là rất cao.

“Tích tích!”

Đi khoảng hai trăm km, Tiêu Phàm ngoi lên mặt nước rồi gọi điện thoại cho Khương Vạn Trần.

“Khương cục trưởng, có chuyện gì khác thường không?”

Tiêu Phàm dò hỏi.

Khương Vạn Trần cười nói:

“Vẫn như cũ, không phát hiện chuyện gì khác thường. À đúng rồi, Tuyết Điêu của ngươi đột phá rồi. Nó đột phá ở huyện Lôi Sơn.”

Ánh mắt Tiêu Phàm sáng lên. Nếu linh huyệt huyện Lôi Sơn bên kia tăng lên nhiều thì tốt rồi.

“Khương cục trưởng, có một vấn đề, xuất hiện một con yêu thú Bá Vương Bát Chi, có lẽ ít nhất nó đã đạt đến cấp bậc Võ Hoàng hậu kỳ, cơ thể lớn hơn trăm mét, thực lực của nó mạnh hơn Cá Mập Quỷ Biển Sâu rất nhiều.”

Tiêu Phàm nhỏ giọng nói.

Đầu dây bên kia, vẻ mặt Khương Vạn Trần thay đổi.

Cá Mập Quỷ Biển Sâu đã ứng phó không được rồi, mà lại có một con yêu thú mạnh hơn, nếu con yêu thú này đến nước H thì làm sao đây?”

“Tiêu Tông Sư, dù ngươi nhắc nhở nhưng hình như chúng ta cũng không làm được gì.”

Khương Vạn Trần cười đau khổ nói.

“Khương cục trưởng, các ngươi có thể cẩn thận để ý tình hình các nơi, xem yêu thú kia đi về hướng nào, chắc chắn nó sẽ tấn công.”

Tiêu Phàm nói.

Yêu thú vừa mới xuyên qua tính tình sẽ rất hung bạo, huống hồ con yêu thú Bá Vương Bát Chi này còn mất đi một cái xúc tu của mình. Yêu thú Bá Vương Bát Chi có có khả năng phục hồi mạnh mẽ, các xúc tu của nó có thể mọc lại, nhưng để móc lại cũng cần rất nhiều thời gian

Sau khi cúp điện thoại, Tiêu Phàm lại gọi điện thoại cho Trương Lâm.

Trương Lâm đang ở huyện Lôi Sơn bên kia.

“Ông chủ.”

Giọng nói cung kính của Trương Lâm truyền tới.

“Trương Lâm, Thiểm Điện đột phá, linh huyệt có tăng lên không?”

Tiêu Phàm dò hỏi.

Trương Lâm nói:

“Ông chủ, có tăng lên nhưng tăng lên không rõ ràng, ngay cả một phần mười mức độ đã hy vọng cũng không tới.”

Vẻ mặt Tiêu Phàm bình tĩnh.

Coi như nửa tốt nửa xấu. Chuyện xấu là linh huyệt ở nước H tăng lên sẽ chậm hơn chút, cần chờ hắn hoặc là Tô Ấu Vi đột phá tu vi ở linh huyệt mới được. Chuyện tốt là linh huyệt ở các quốc gia còn lại cũng không thể tăng lên nhiều nữa! Họ càng khó có khả năng chuyển các loại vũ khí đến dị giới, càng không thể truyền chiến hạm lớn hay là tàu hàng gì đó.

“Trương Lâm, Thiểm Điện đã xuất phát chưa?”

Tiêu Phàm dò hỏi.

“Ông chủ, nửa giờ trước Thiểm Điện đã xuất phát.”

“Ừm.”

Hắn không tự mình bay đi nước H, mà chờ Thiểm Điện tới. Hiện giờ niệm lực tinh thần của hắn đã tiêu hao rất nhiều, phải tu luyện mới có thể khôi phục.

Chương 985 - Ba Mươi Phần Trăm

Sau mấy tiếng trôi qua Thiểm Điện đã tới, nó nhanh chóng chở Tiêu Phàm trở về.

“Tích tích!”

Khương Vạn Trần gọi điện thoại tới.

“Tiêu Phàm, ở vùng biển phía đông nước Hành Dương, cách ngươi khoảng bảy tám trăm km, năm phút trước có một chiếc tàu hàng đã gặp phải tấn công. Có lẽ là do Bá Vương Bát Chi làm.”

Khương Vạn Trần nhỏ giọng nói.

Tiêu Phàm nói:

“Khương cục trưởng, xác suất nó tới nước H chúng ta là bao nhiêu?”

Khương Vạn Trần nói:

“Vừa rồi chúng ta có phân tích một chút, xác suất hắn đi nước Hành Dương, nước P, còn có nước H chúng ta khoảng ba mươi phần trăm. Một phần trăm còn lại là đi hướng khác.”

…

Tại Hành Dương Quốc.

"Chúng ta không thể để con yêu thú này đến đất nước Hành Dương Quốc của chúng ta! Nghĩ hết tất cả biện pháp có thể đi, bằng mọi cách phải dẫn dụ nó đến bờ biển Hoa Hạ!"

Oda Toyokawa, một đại lão cấp cao ở Hành Dương Quốc nghiêm nghị nói.

Họ cũng nhận được tin tức Bát Túc Bá Vương Yêu đã tấn công chuyên cơ chở hàng của mình.

Trong những tháng gần đây, thực tế đã có không ít tàu chở hàng trên khắp thế giới bị yêu thú tấn công, nhưng hầu hết họ chỉ đụng độ với bởi những con yêu thú phổ thông.

Nhưng con yêu thú lần này lại khác hoàn toàn. Bát Túc Bá Vương Yêu cao hơn trăm mét, cộng thêm mỗi cái xúc tu của nó đều dài mấy đến hơn chục mét nên nhìn qua trông đáng sợ vô cùng.

"Làm sao chúng ta dẫn dụ nó đến đó được?"

Một người khác cau mày.

Tia sáng sắc lạnh lóe lên trong đôi mắt của Oda Toyokawa, hắn nói:

"Hãy để máy bay trực thăng chống tàu ngầm của chúng ta thả mìn điện tích sâu xuống Hoa Hạ."

"Có lẽ tiếng nổ của điện tích sâu dưới đáy biển có thể thu hút nó tìm đến!"

Nghe tới đây, ánh mắt mọi người đồng loạt sáng lên.

Đây có thể là một ý tưởng tốt!

Oda Toyokawa nói tiếp:

"Cứ cách mấy chục cây số lại có một máy bay trực thăng chống tàu ngầm. Sau khi thả bom, trực thăng chống tàu ngầm sẽ rời khỏi đó ngay lập tức."

"Đây là một ý kiến khả thi."

"Có lẽ chúng ta thực sự có thể làm cách này!"

Mọi người bàn luận sôi nổi vô cùng, chẳng mấy chốc họ đã sắp xếp hoàn tất kế hoạch hành động.

Một giờ sau, khi Bát Túc Bá Vương Yêu chỉ còn cách Hành Dương Quốc khoảng hai ba trăm cây số, đồng thời trực thăng chống tàu ngầm đang ở cách đó sáu mươi cây số.

"Ném boom!"

Một quả mìn điện tích sâu được ném xuống từ trên chiếc trực thăng ngay sau đó.

"Oanh!"

Điện tích sâu rơi xuống đại dương, và chỉ trong tích tắc nó phát nổ vang dội trong nước!

Cùng lúc đó cách đó sáu mươi cây số, Bát Túc Bá Vương Yêu đã cảm nhận được vụ nổ và ngay lập tức nó nổi lên mặt nước trước khi di chuyển đến khu vực nổ bom điện tích với tốc độ nhanh nhất.

"Chúng ta thành công rồi!"

Chẳng mấy chốc radar của Hành Dương Quốc đã sớm phát hiện ra

Bát Túc Bá Vương Yêu đang thay đổi hướng đi.

"Rút lui, mau rút lui!"

"Nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành!"

Những chiếc trực thăng nhanh chóng di tản sau khi thả thành công boom điện tích sâu.

Một số binh sĩ Hành Dương Quốc trên trực thăng không giấu nổi vui mừng khôn xiết. Chỉ trong vỏn vẹn một phút, Bát Túc Bá Vương Yêu đã đến khu vực mà điện tích sâu phát nổ, trong khi máy bay trực thăng lúc này chỉ mới rời đi khoảng năm cây số.

"Ầm!"

Không lâu sau đó cách đó vài chục cây số, một quả mìn điện tích sâu khác phát nổ.

Không ngoài dự đoán Bát Túc Bá Vương Yêu lao nhanh tới điểm phát nổ thứ hai.

Sau khi tiến được hơn mười cây số tới trước, Bát Túc Bá Vương Yêu chìm sâu xuống nước và đồng thời thi triển độn thuật, cùng lúc đó hình bóng của nó cũng biến mất khỏi radar.

"Các ngươi làm tốt lắm!"

"Vốn ban đầu con yêu thú này muốn đến Hành Dương Quốc chúng ta, nhưng hiện tại chúng ta thành công dẫn dụ nó chạy sang Hoa Hạ!"

"Để nó đến Hoa Hạ giết chóc thỏa thích đi!"

"Đến lúc đó để xem Tiêu Phàm ứng phó ra làm sao, tốt nhất là hắn bị yêu thú giết chết luôn đi!"

Khi tin tức được truyền trở lại, tất cả mọi người trong ban lãnh đạo cấp cao của Hành Dương quốc nghe xong đều vui mừng khôn xiết.

Con yêu thú chìm xuống nước cách vụ nổ mười cây số, theo quan

điểm của họ thì rất có thể con yêu thú đã âm thầm di chuyển điểm nổ thứ hai.

Tuy nhiên họ đã đánh giá thấp chỉ số thông minh của Bát Túc Bá Vương Yêu. Nó lao ra khỏi mười cây số chỉ để lừa những người trên trực thăng, thực ta nó đã chạy vòng vèo trong lúc tàng hình trước khi quay lại lặng lẽ đi theo sau chiếc trực thăng đầu tiên.

...

"Tích tích, tích tích!"

Tiêu Phàm còn chưa quay lại Hoa Hạ, Khương Vạn Trần đã gọi điện thoại cho hắn.

Tiêu Phàm vỗ vào Thiểm Điệm Tuyết Điêu vài cái, nó ngay lập tức giảm tốc độ.

"Khương Cục, có chuyện gì sao?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Khương Vạn Trần háo hức nói:

"Ban đầu, theo kết quả mới nhất, có hơn 50 phần trăm xác suất những con yêu thú sẽ đến Hành Dương Quốc."

"Kết quả là Hành Dương Quốc đã phải dùng đến máy bay trực thăng chống tàu ngầm để thả bom điện tích sâu."

Chương 986 - Không Phải Đối Thủ Của Nó

"Con yêu thú bị hấp dẫn, và bây giờ nó đang chạy đến gần chúng ta."

Sắc mặt Tiêu Phàm thay đổi chỉ trong tích tắc.

Hắn hiểu rất rõ sự đáng sợ của Bát Túc Bá Vương Yêu này, một khi nó tìm đến bờ biển Hoa Hạ thì chắc chắn sẽ là một tai họa lớn với Hoa Hạ họ.

Cơ thể của nó dài hơn trăm mét, các xúc tu của nó dài đến hàng chục mét, nếu bị các xúc tu khổng lồ đánh tới, thậm chí đến tòa cao ốc kiên cố nhất cũng sẽ sụp đổ.

Một số thành phố dọc theo bờ biển Tử Hải của Hoa Hạ, chẳng hạn như Ma Đô phát triển rất thịnh vượng.

"Khương Cục, khoảng hai giờ nữa ta mới về đến nơi."

"Nhưng cho dù ta có trở về kịp lúc thì hiện tại ta cũng không phải là đối thủ của nó."

Vẻ mặt Tiêu Phàm cực kỳ nặng nề và lo lắng.

Hiện tại hắn miễn cưỡng chỉ có thực lực Thần Hoàng sơ kỳ, đến khi linh huyệt ở huyện Lôi Sơn được mở ra, và hắn lấy được năng lực châu không gian thì thực lực của hắn mới có thể tăng nhanh hơn.

Nhưng hắn cần có thời gian.

Thậm chí ngay cả khi hắn tiến bộ hơn nữa, nhưng Tiêu Phàm đoán đến lúc đó hắn cùng lắm chỉ đạt đến thực lực Thần Hoàng trung kỳ, vẫn kém hơn nhiều so với Bát Túc Bá Vương Yêu. Trong khi Bát Túc Bá Vương Yêu ít nhất đang ở Thần Hoàng hậu kỳ.

"Tiêu Tông Sư, nếu ngươi dùng số lượng lớn bom đạn thì liệu có cơ hội giết chết nó hay không?"

Khương Vạn Trần dò hỏi.

Tiêu Phàm suy nghĩ một chút mới nói:

"Chắc là có thể được, nhưng chúng ta cần phải cho nổ tung nó mới được."

Thể tích túi thứ nguyên của hắn bây giờ đã lên đến tám, chín nghìn mét khối. Nếu chứa tám hoặc chín nghìn tấn thuốc nổ cao, đồng nghĩa với uy lực của vụ nổ cũng mạnh không kém.

"Khương Cục, chúng ta có thể phóng tên lửa đồng thời lợi dụng sức mạnh của vụ nổ tên lửa để dẫn dụ Bát Túc Bá Vương Yêu đến

hướng khác không?"

Tiêu Phàm nói.

Khương Vạn Trần đáp lại ngay:

"Quân đội chắc chắn sẽ có hành động sớm thôi, nhưng chưa chắc nó sẽ có hiệu quả. Những tên khốn của Hành Dương Quốc quá đáng ghét."

Sau khi cúp điện thoại, Tiêu Phàm đã thúc giục Thiểm Điệm Tuyết Điêu đi nhanh hơn một chút.

Những tia sáng trắng tỏa ra từ Thiểm Điệm Tuyết Điêu.

Tốc độ di chuyển của nó đã tăng lên rất nhiều, tuy nhiên sau một lần bay, nó sẽ yếu đi một lúc, đương nhiên nó có thể kéo dài thời gian thêm một lúc.

"Hành Dương Quốc chết tiệt, rõ ràng là yêu thú kia hướng về phía đất nước các ngươi, thế nhưng lại dùng đến điện tích nước để dẫn dắt nó đến Hoa Hạ chúng ta!"

"Đồ khốn ngu ngốc họ, chả nhẽ không thể dụ nó đến Thái Bình Dương được sao?"

"Xem ra Hành Dương Quốc không nên tồn tại thêm nữa!"

Phía chính phủ Hoa Hạ đã trực tiếp phanh phui hành động của Hành Dương Quốc trước công chúng.

Ngay lập tức, vô số cư dân mạng trên mạng Internet vô cùng tức giận, thử hỏi một khi một con yêu thú khủng khiếp nhường này đến Họa Hạ thì hậu quả sẽ nghiêm trọng cỡ nào.

"Chúng ta chỉ đang tiến hành các thử nghiệm chống tàu ngầm theo thông lệ, các ngươi không nên suy đoán lung tung

."

"Chẳng lẽ yêu thú muốn đến Hoa Hạ các ngươi mà có thể quay sang trách ngược lại chúng ta sao?"

"Không sai, địa điểm phát nổ cách yêu thú mấy chục cây số, nếu yêu thú muốn đến quốc gia của các ngươi, vậy chỉ có nói đó chính là số mệnh của các ngươi."

Cư dân mạng ở Hoa Hạ rất tức giận, trái ngược hoàn toàn với cư dân mạng Hành Dương Quốc đang rất vui mừng, tin tức vừa được lan truyền đã khiến nhiều người trong số họ phấn khích không thôi.

Một con yêu thú mạnh như vậy đương nhiên có thể giết chết Tiêu Phàm! Ngay cả khi không giết được Tiêu Phàm, nó vẫn có thể gây ra thiệt hại lớn cho Hoa Hạ.

"Rốt cuộc có ngày Tiêu Phàm phải chịu quả báo vì đã không giúp nước M chúng ta rồi."

"Người của chúng ta chết nhiều vô số kể, đằng này con yêu thú này càng mạnh hơn nữa, ta muốn xem bao nhiêu người dân Hoa Hạ sẽ bỏ mạng một khi nó tìm đến."

"Dân số Ma Đô Hoa Hạ lên đến hơn hai chục triệu người, hahahaha."

Khi tin tức lan rộng đến M quốc, nhiều cư dân mạng M quốc cũng phấn khích chẳng kém.

Ở Hành Dương Quốc, M quốc đang có rất nhiều luồng ý kiến trái chiều, nhưng số đông đều cho rằng con yêu thú này giết chết Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi là tốt nhất, tốt hơn nữa thì có thể khiến Hoa Hạ chịu tổn hại nặng nề luôn.

"Nhanh, nhanh lên!"

"Tất cả mọi người nhanh tay lên!"

Trên bờ biển Tử Hải của Hoa Hạ, quân đội phát động hành động nhanh chóng.

Cùng lúc đó tiếng còi phòng không vang vọng khắp các thành phố, báo động yêu thú đang tấn công đến đây, tốt nhất là trốn trong các boongke dưới lòng đất, đồng thời cố gắng giảm thiểu thiệt hại đến mức tối đa.

Các thành phố như Ma Đô chẳng khác nào đang trên bờ vực sinh tử.

Tình huống này lan truyền rộng rãi trên mạng, nhiều người ngoại quốc vô cùng phấn khích.

Chương 987 - Chỉ Là Có Lẽ

Kể từ cuộc khủng hoảng yêu thú, rất nhiều quốc gia đã bị chúng tấn công, đặc biệt là các quốc gia lớn hơn, hầu như tất cả đều bị tấn công.

Nhưng kỳ lạ là Hoa Hạ lại chưa rơi vào tình trạng này bao giờ. Đặc biệt là vùng đô thị dọc theo bờ biển Hoa Hạ, những con yêu thú dịch chuyển đến đây không hề tiếp cận qua nơi đó. Vì lẽ đó nên hiện tại rất nhiều quốc gia vui mừng khi thấy Hoa Hạ gặp chuyện không may.

Về phía Hành Dương Quốc, một số người thậm chí còn đốt pháo ăn mừng.

…

"Tức chết đi được. Ta vừa xem tin tức trên mạng. Rất nhiều người dân Hành Dương Quốc đang đốt pháo ăn mừng đấy. Mấy tên khốn kiếp này phải xuống địa ngục hết mới được."

"Từ lâu họ đã muốn Hoa Hạ của chúng ta phải chịu tổn thất to lớn rồi."

"Ta cảm thấy lần này chúng ta gặp nguy hiểm thật rồi, con yêu thú kia quá mạnh, ta đoán có khi Tiêu Tông Sư còn không phải là đối thủ của nó."

...

Mặc cho vô số người dân Hoa Hạ đang lo sốt vó, ngược lại hoàn toàn là Hành Dương Quốc ngày càng có nhiều người ăn tổ chức ăn mừng, một số đốt pháo hoa, và một số uống rượu để ăn mừng.

Chưa kể nhiều nơi còn có chương trình giảm giá đồ uống.

Từ đó có thể thấy niềm vui và nỗi buồn của con người không liên kết với nhau.

Trên Thiểm Điệm Tuyết Điêu, Tiêu Phàm nhíu mày, chuyện này có liên quan đến hắn, nếu hắn không đến dị giới thì có lẽ Bát Túc Bá Vương Yêu này cũng sẽ không mò đến địa cầu.

Tất nhiên, đó chỉ là có lẽ.

Một khi Bát Túc Bá Vương Yêu đến khu vực biển thì có khả năng cao nó có thể tìm thấy linh huyệt tại đó.

"Khương Cục, mọi chuyện thế nào rồi?"

Nửa giờ sau, Tiêu Phàm gọi điện thoại và hỏi.

Khương Vạn Trần đáp lại hắn:

"Yêu thú hiện đang di chuyển trong lúc ẩn thân nên chúng ta không thể tìm thấy bất cứ dấu vết nào của nó. Nó có thể cách bờ biển Hoa Hạ chúng ta không xa."

"Nhiều binh lính của chúng ta đã sẵn sàng tấn công."

"Chỉ cần yêu thú xuất hiện, chúng ta có bệ phóng tên lửa, tên lửa siêu thanh, vân vân sẽ công kích cùng lúc vào nó, chỉ hy vọng nó có tác dụng."

Tiêu Phàm âm thầm cau mày, hắn cảm thấy tình hình không lạc quan lắm.

Vũ khí siêu thanh có tốc độ cực nhanh và uy lực mạnh không kém bất cứ thứ gì, nhưng Bát Túc Bá Vương Yêu có khả năng cảm ứng mạnh mẽ, cộng thêm phản ứng nhanh nhạy vượt trội. Tuy tên lửa siêu thanh có thể giết chết Thâm Hải Ma Sa, nhưng đối phó với Bát Túc Bá Vương Yêu thì vẫn còn thua xa.

"Khương Cục, nửa tiếng nữa ta mới đến Ma Đô."

"Các ngươi đã chuẩn bị sẵn chất nổ năng lượng cao rồi chứ."

Tiêu Phàm trầm giọng nói.

Khương Vạn Trần đáp vội:

"Tiêu Tông Sư, chúng ta phải mạo hiểm sao? Nếu ngươi xảy ra chuyện không may, đây sẽ là tổn thất rất lớn đối với toàn bộ Hoa Hạ của chúng ta."

"Ta vừa nhận được điện thoại của Đại trưởng lão, Đại trưởng lão không muốn để ngươi mạo hiểm."

Tiêu Phàm nói:

"Khương Cục, các ngươi cứ chuẩn bị thuốc nổ chất lượng cao trước, đến lúc đó ta sẽ xem thử có cơ hội tốt nào không!"

"Ta cảm thấy việc các ngươi dùng tên lửa công kích yêu thú không quá khả thi, Bát Túc Bá Vương Yêu kia có thể cảm ứng từ phạm vi mấy cây số."

"Một tên lửa siêu thanh bay mấy chục cây số cần mấy giây, tuy nhiên chỉ số thông minh của yêu thú cấp Võ Hoàng cũng không thấp đâu."

"Nhìn thân mình nó vậy thôi, nhưng trong vài giây, nó có thể hoàn toàn thu nhỏ lại và ẩn nấp trong tòa nhà nào đó, hoặc ở những nơi như ga tàu điện ngầm."

Khương Cục hít một hơi thật sâu và nói:

"Tiêu Tông Sư, chúng ta sẽ chuẩn bị sẵn sàng, nhưng ... ta hy vọng đến lúc đó ngươi không cần phải ra tay."

Sau khi cúp điện thoại, trong ánh mắt Tiêu Phàm tràn đầy lo lắng.

Năm phút trôi qua.

Về phía Hành Dương Quốc, khi chiếc trực thăng đầu tiên đã tiếp cận bờ biển cũng là lúc họ đã hoàn thành nhiệm vụ và đang chuẩn bị hạ cánh xuống một căn cứ ven biển.

"Rào!"

Lúc này, một tiếng động tương đối lớn vang lên trong biển.

Thân hình khổng lồ của Bát Túc Bá Vương Yêu bất thình lình trồi lên khỏi mặt nước.

"Chết tiệt."

"Sao có thể như vậy?"

"Nó đi theo chúng ta!"

Chẳng mấy chốc mọi người trên trực thăng đều thấy Bát Túc Bá Vương Yêu. Đương nhiên cũng thấy được vẻ chế giễu lồ lộ trong mắt nó.

Họ nghĩ thân hình nó to lớn thì nó cũng ngu ngốc sao? Muốn dụ nó đi bằng một vụ nổ sao, vậy nó trực tiếp bám theo chiếc trực thăng chạy đến đây không được sao?

"Oanh!"

Bát Túc Bá Vương Yêu tăng tốc và dễ dàng đuổi kịp chiếc trực thăng.

Ngay sau đó một trong những xúc tu đã khiến chiếc trực thăng nổ tung trên không trung.

"Yêu thú đang tới!"

"Tấn công, tấn công nhanh lên!"

Nhiều binh lính Hành Dương Quốc trong căn cứ hoảng sợ và bắt đầu tấn công, nhưng những loại vũ khí như đạn súng máy và tên lửa chẳng qua chỉ là đồ gãi ngứa cho Bát Túc Bá Vương Yêu.

Chương 988 - Còn Phải Nói Sao?

"Oanh oanh!"

Bát Túc Bá Vương Yêu thâm nhập vào căn cứ ngay sau đó.

Máy bay và tàu chiến đậu trong căn cứ đều bị Bát Túc Bá Vương Yêu cho nổ tan tành, bảy xúc tu của nó hoạt động không ngừng, hiệu quả thật sự đáng kinh ngạc.

"Tích tích!"

Tiêu Phàm lại nhận được một cuộc gọi khác từ Khương Vạn Trần.

"Lên bờ rồi?"

"Vậy tổn thất thế nào?"

Tiêu Phàm lo lắng hỏi lại.

Ở đầu bên kia điện thoại, Khương Vạn Trần nói với vẻ mặt khó hiểu:

"Tiêu Tông Sư, ngươi đừng lo lắng quá, con yêu thú đó đã đuổi theo máy bay trực thăng đến Hành Dương Quốc."

"Lúc này nó đang thể hiện uy lực của mình tại một căn cứ quân sự ở Hành Dương Quốc. Ngoài ra có một thành phố ở gần đó, ta đoán tạm thời nó sẽ không đến Hoa Hạ của chúng ta."

Tiêu Phàm thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

"Nếu không thì sẽ không chết."

"Nếu Bát Túc Bá Vương Yêu đã tới Hành Dương quốc thì nhất định nó sẽ không rời đi trong thời gian tới, đây thật sự là một tin tức tốt với chúng ta."

Tiêu Phàm cười ha ha rồi nói.

Khương Vạn Trần cười rồi nói:

"Còn phải nói sao? Tiêu Tông Sư, liệu có còn những con yêu thú cường đại nào khác tìm đến linh huyệt cấp SSS đó không?"

Tiêu Phàm đáp lại:

"Cũng không thể nói là hoàn toàn không có, nhưng mà xác suất đã giảm xuống rất nhiều, hiện tại trong lối đi không gian bên kia đã

xuất hiện rất nhiều vết nứt không gian."

Đương nhiên vết nứt không gian đang giảm bớt dần dần, nhưng việc gì cũng cần có thời gian.

"Vậy thì tốt rồi."

Sau hơn nửa giờ, Tiêu Phàm đã đáp xuống Ma Đô.

"Tiêu Tông Sư, Bát Túc Bá Vương Yêu đã đặt chân đến một thành phố lớn tại Hành Dương Quốc, hiện tại tại nơi đó đã có hơn mười ngàn thiệt mạng."

"Phía Hành Dương Quốc đang gấp rút cầu xin cứu viện."

Khương Vạn Trần nói.

Tiêu Phàm trợn to mắt:

"Họ còn không biết xấu hổ mà cầu cứu chúng ta sao? Nói cho họ biết, ta muốn họ chết đấy."

Khương Vạn Trần cười rồi nói:

"Bộ phận đối ngoại của chúng ta đã trả lời rằng trời làm bậy vẫn được tha thứ, nhưng tự mình làm bậy thì không thể sống."

Tiêu Phàm cười khẩy:

"Hành Dương Quốc đã phạm phải rất nhiều tội ác ở đất nước chúng ta, đây là sự trừng phạt thích đáng dành cho họ."

"Khương Cục, ngươi chuẩn bị xong thuốc nổ chất lượng cao chưa? Ta sẽ cất hết trước, một khi yêu thú đến đất nước ta thì chúng ta không cần lãng phí thời gian nữa."

Khương Vạn Trần gật đầu xem như đồng ý.

Không bao lâu sau, Tiêu Phàm cho hàng nghìn tấn thuốc nổ vào túi thứ nguyên, sau đó hắn đến huyện Lôi Sơn.

Hắn hẹn Tiêu Hải bảy ngày, hắn nán lại dị giới hết năm ngày rưỡi, cộng thêm thời gian đi lại trên đường, ngày mai chính là ngày Tiêu

Hải sẽ liên lạc lại với hắn.

Trong nháy mắt, đã là ngày hôm sau.

Số người thiệt mạng ở Hành Dương Quốc đã lên tới con số đáng kinh ngạc ba trăm ngàn người.

Thương vong do Bát Túc Bá Vương Yêu gây ra nghiêm trọng hơn nhiều Thâm Hải Ma Sa, đó là chưa kể nó đã mất một xúc tu trong quá trình dịch chuyển đến đây.

"Đông đông đông!"

Tiếng động vang lên từ chiếc gương bên cạnh Tiêu Phàm và ngay sau đó bóng dáng của Tiêu Hải xuất hiện.

Nào ngờ bên cạnh Tiêu Hải chính là Tô Ấu Vi.

"Phàm ca."

Tô Ấu Vi hạnh phúc kêu lên.

Tiêu Phàm cười ha ha rồi nói:

"Vi Vi, bây giờ tu vi của ngươi đã đến cấp bậc nào rồi?"

"Phàm ca, ta đã đạt tới Đại Võ Tông đỉnh phong."

Tô Ấu Vi trả lời.

Tiêu Hải nói:

"Cháu ngoan, ắt hẳn ngươi cũng có Đại Võ Tông hậu kỳ rồi nhỉ? Ông nội truyền cho ngươi một hạt dị năng không gian nhé!"

Ngay sau đó Tiêu Phàm mở lối đi đến huyệt đạo.

Một hạt dị năng không gian không nhỏ hơn nắm tay bao nhiêu được truyền sang cho hắn.

Tiêu Phàm xoa xoa đầu.

Viên dị năng không gian này chứa đựng nguồn năng lượng vô cùng

dồi dào, khiến hắn cảm thấy đầu mình căng phòng ngay lập tức, thực ra đã lâu hắn không được trải nghiệm lại loại cảm giác này.

"Ông nội, có một con yêu thú bá vương tám vương từ dị giới đã tìm tới địa cầu."

"Tu vi Võ Hoàng hậu kỳ, hoặc thậm chí là Võ Hoàng đỉnh phong."

Tiêu Phàm nói.

Sắc mặt của Tiêu Hải và Tô Ấu Vi đều thay đổi chỉ trong chớp mắt.

Tiêu Phàm cười nhẹ rồi nói:

"Vốn là ban đầu có 40% khả năng nó đến Hoa Hạ chúng ta, nhưng Hành Dương quốc tự cho là mình thông minh, nào ngờ lại dẫn dụ nó đến Hành Dương Quốc họ."

"Hàng trăm ngàn người dân tại đó đã bỏ mạng!"

Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Hải tức giận nói:

"Tên tiểu tử thúi nhà ngươi, sau này nói chuyện cũng đừng thở hổn hển thế làm gì, nói liền một mạch cho xong là được rồi, đừng khiến ta tốn công lo lắng vô ích nữa."

"Đúng rồi, ngươi không được đến đó trợ giúp đâu đấy, nếu không ta sẽ đánh gãy chân ngươi luôn."

Chương 989 - Cảnh Cáo

Tiêu Phàm trừng mắt:

"Ông nội à, ta đâu có rảnh hơi mà đi giúp Hành Dương quốc chứ? Chẳng lẽ lại gửi cho họ hai quả bom nguyên tử?"

Tiêu Hải bĩu môi:

“Ngươi đừng mềm lòng nếu họ dùng lý do đạo đức để ép buộc

đấy.”

Tiêu Phàm cười nhẹ. không dễ dùng đạo đức để ép buộc hắn đâu.

Đừng quên rằng hắn chính là người đã đưa ra ý tưởng tàn sát cả thành trì Đế quốc Huyết Anh tại dị giới khác đấy. Hành Dương Quốc lại còn có thù hận sâu đậm với Hoa Hạ, nếu như hắn có ra tay giúp đỡ thì phải giúp Bát Túc Bá Vương Yêu mới phải, ai ngu mà chọn giúp Hành Dương quốc chứ?

"Cháu ngoan, lãnh thổ của Bát Túc Bá Vương Yêu không lớn bằng Thâm Hải Ma Sa, cho nên lúc chúng ta tới Hoa Hạ nhất định phải chú ý."

Tiêu Hải cảnh cáo.

Tiêu Phàm gật đầu.

Ý thức lãnh thổ của Bát Túc Bá Vương Yêu thực sự kém hơn rất nhiều vì nó thích đi đến lãnh thổ của những con yêu thú mạnh mẽ khác để săn và giết chúng.

Bằng không đã chẳng tồn tại cái danh hiệu “Bá Vương” rồi.

“Phàm ca, ngươi nhất định phải cẩn thận.”

Qua tấm gương, Tô Ấu Vi lo lắng nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cười nói:

"Yên tâm đi, ta có năng lực không gian, chạy trốn là nghề tủ rồi nên ta sẽ không sao đâu."

“Ông nội à, trong kho hàng có rất nhiều thứ. Để ta truyền tống những vật này cho ngươi.”

Tiêu Hải gật đầu.

Một giờ sau, rất nhiều đồ đạc trong nhà kho đã được dịch chuyển đi, bóng dáng của Tiêu Hải cùng Tô Ấu Vi biến mất hoàn toàn.

“Đau đầu quá.”

Tiêu Phàm xoa huyệt Thái Dương.

Hắn quay lại và luyện tập trong phòng ngủ chính.

Nếu Bát Túc Bá Vương Yêu không xuất hiện và lối đi không gian vẫn còn dùng tốt thì hắn đi sang dị giới tu luyện mới là lựa chọn tốt nhất. Nhưng bây giờ không tiện tới dị giới.

...

"Trời ơi, tại sao Tiêu Phàm không tới giúp đỡ?"

"Chính phủ đang làm gì vậy? Nếu Tiêu Phàm không được phép đến đây để giúp đỡ thì Bát Túc Bá Vương Yêu sẽ giết nhiều người hơn ."

“Thương vong của chúng ta đã đạt tới gần năm trăm ngàn người rồi.”

Tiếng khóc than dậy trời trên trang mạng của Hành Dương quốc.

Bát Túc Bá Vương Yêu cấp bậc Võ Hoàng có sức tàn phá lớn hơn nhiều so với những quái vật mà Tiêu Phàm từng giết, thậm chí nó còn mạnh hơn cả Thâm Hải Ma Sa.

Do có thân hình dài hơn trăm mét và bảy chiếc xúc tu khổng lồ không ngừng vẫy vùng nên nó phá hủy các tòa cao ốc còn dễ như ăn bánh, chứ đừng nói những ngôi nhà dân bình thường kia. Nó đi tới đâu, nghiền nát nhà cửa tới đấy.

“Đúng là gieo nhân nào gặt quả nấy, vốn chỉ muốn dụ Bát Túc Bá Vương Yêu đến quốc gia của chúng ta, nhưng cuối cùng lại thành dụ hắn về nước!”

“Lúc trước nhiều người Hành Dương quốc còn châm ngòi thổi gió nhìn người ta gặp họa.”

“Họ làm gì còn mặt mũi nào mà cầu cứu Tiêu đại sư, Tiêu đại sư dựa vào cái gì phải mạo hiểm giúp họ? Thật nực cười!”

"Cuộc chiến do Hành Dương quốc phát động nên họ đáng bị như vậy."

Nhiều người trên mạng cũng nói về điều đó. Hành Dương quốc không chỉ mang đến tai họa cho Hoa Hạ, mà còn mang đến tai họa cho các quốc gia khác nên ai cũng hận họ tận xương.

Không giống Hành Dương quốc, Hoa Hạ bên này cảm thấy rất may mắn. Khi thấy tin yêu thú có thể sẽ tới Hoa Hạ, rất nhiều người kinh hoảng vô cùng, không nghĩ tới Hành Dương quốc muốn hại người kết quả lại hại đến chính mình.

Bát Túc Bá Vương Yêu đến Hành Dương quốc, trong thời gian ngắn chắc sẽ không rời đi.

“So với Hành Dương quốc, Hạ Uy Di bên kia thiệt hại nhỏ hơn rất nhiều.”

“Hạ Uy Di cũng chết mấy vạn người, nhưng so với Hành Dương quốc thì chẳng đáng là bao. Chỉ trong thời gian ngắn mà Hành Dương quốc đã chết tận mấy trăm ngàn người.”

“Các đồng chí, giờ chúng ta phải làm sao đây?”

“Chúng ta đã liên lạc với Hoa Hạ nhiều lần nhưng Hoa Hạ nhất quyết phản đối. Họ không chịu để Tiêu Phàm tới giúp chúng ta.”

Oda Toyokawa cau mày.

Những người còn lại im lặng.

Nếu như lúc đầu họ không làm mấy điều ngu ngốc kia thì có lẽ còn mời được Tiêu Phàm tới hỗ trợ.

Nhưng trước đó họ lại muốn dụ những con quái vật đến Hoa nh. Dư luận trên mạng cũng thấy rất hả hê. Bây giờ tai họa ập đến trên đầu họ thì tại sao những người khác phải đến giúp đỡ?

“Nói đi, đừng giả bộ câm điếc!”

Vẻ mặt Oda Toyokawa âm trầm, hắn nói.

Tâm trạng của hắn cực kỳ tồi tệ.

Lúc đầu hắn cho là ý kiến hay, nhưng hiện tại đã chết mấy trăm

ngàn người, hắn cũng không biết về sau sẽ chết thêm bao nhiêu mạng nữa.

“Hay là chúng ta dùng máy bay chiến đấu tấn công nó, sau đó dụ nó đến Hoa Hạ?”

Có người trong quân đội đề nghị.

Oda Toyokawa cau mày nói:

“Tốc độ của nó còn nhanh hơn máy bay chiến đấu.”

“Đại soái, năng lực cảm ứng của yêu thú rất mạnh nên chúng ta có thể dùng đạn đạo công kích nó từ khoảng cách an toàn tầm vài chục trăm km để dụ.”

“Phi công của chúng ta có thể hy sinh để dẫn con yêu thú đi.”

Không ai nói gì.

Chương 990 - Ý Kiến

“Nếu không còn ý kiến hay nào khác, thì dùng cách này đi!”

“Hoa Hạ không muốn giúp thì đừng trách chúng ta quá đáng!”

Oda Toyokawa lạnh lùng nói.

Quân đội nhanh chóng sắp xếp xong mọi thứ.

Kế hoạch này rất cần các đội cảm tử, mà Hành Dương quốc thì lại không thiếu.

"Mọi người chú ý, ba, hai, một, phóng đạn đạo!"

Với khoảng cách hàng chục km, năm chiếc máy bay chiến đấu bắn ra năm quả tên lửa, chúng dùng tốc độ cực nhanh lao về phía Bát Túc Bá Vương Yêu.

Đôi mắt to của Bát Túc Bá Vương Yêu hiện lên vẻ chế giễu. Một làn đạn dày đặc xuất hiện xung quanh nó.

“Bùm!”

“Bùm!” “Bùm!”

Bát Túc Bá Vương Yêu không đuổi theo máy bay chiến đấu, nó vung vẩy những cây xúc tu to lớn, từng mảng lớn khu vực trong thành bị phá hủy.

“Tiếp tục!”

Đạn đạo lại công kích thêm một đợt.

Nhưng vẫn không hữu dụng.

Chỉ số thông minh của Bát Túc Bá Vương Yêu không thấp, địch nhân không thích nó giết người, nó càng muốn giết thêm nhiều người khiến địch nhân khó chịu.

Hơi đâu phải khổ cực đuổi bắt máy bay chiến đấu chứ.

"Các đồng chí, chiến dịch thất bại."

"Chúng ta phóng ra hai đợt tên lửa, quái vật căn bản không để ý tới, hắn chỉ càng thêm tức giận và công kích điên cuồng hơn."

“E rằng không bao lâu nữa thương vong của chúng ta sẽ vượt quá một triệu.”

Một sĩ quan cấp cao của Hành Dương quốc vẻ mặt âm trầm nói.

Đám người mặt xám như tro.

Tổn thất này quá lớn. Riêng mạng người đã thương vong nhiều như vậy thì thiệt hại kinh tế cũng không hề nhỏ.

Nền kinh tế của Hành Dương quốc hiện đã không tốt, nếu để con yêu thú này tiếp tục tung hoành như thế này thì kinh tế của họ có thể bị hủy hoại hoàn toàn.

“Nước M nói thế nào?”

Oda Toyokawa trầm giọng nói.

Một người khác cười khổ nói:

“Nước M không giúp được gì. Thực lực của Thâm Hải Ma Sa hoành hành bên Hạ Uy Di cũng khủng bố chẳng kém gì.”

Oda Toyokawa chán nản nói:

“Ngừng hết công kích, đừng chọc giận con yêu thú này nữa, chúng ta chỉ có thể mong mỏi nó tự rời đi.”

Một chuyên gia động vật có mặt nói:

“Sau khi dừng cuộc tấn công, có lẽ chúng ta nên chuẩn bị nhiều thức ăn hơn cho nó”

“Đối với những kẻ săn mồi hàng đầu thì đây là một kiểu đầu hàng, nó có thể ngừng săn mồi khi thấy thái độ hòa nhã của chúng ta.”

Oda Toyokawa trầm giọng nói:

“Cứ làm như thế đi.”

Lúc đầu, nếu họ làm điều này và thỏa hiệp với lũ yêu thú thì sẽ chịu sự phỉ báng tới chết, nhưng bây giờ họ đã không còn biện pháp khác.

…

Thời gian trôi qua, đến sáng hôm sau.

Sau mấy tiếng tu luyện, đầu Tiêu Phàm đã không còn khó chịu nữa, viên năng lực không gian cũng đã được hấp thụ rất nhiều, nhưng để hấp thụ hoàn toàn viên năng lực không gian này cần phải có thời gian vài ngày.

“Lá chắn không gian!”

Lá chắn không gian phóng ra bên cạnh Tiêu Phàm. Hắn cẩn thận cảm ứng một chút, lực phòng ngự của lá chắn không gian tăng lên một phần ba. Sức mạnh của lá chắn không gian, thuấn di… chắc chắn cũng sẽ tăng lên.

Tổng lực chiến lúc trước của hắn miễn cưỡng đạt Võ Hoàng sơ kỳ, bây giờ tu vi của hắn là Võ Hoàng sơ kỳ, dị năng không gian cũng đạt cấp bậc Võ Vương sơ kỳ, chờ hấp thụ xong viên dị năng không gian này sẽ còn tăng lên nữa. Đến lúc đó, có lẽ năng lực chiến đấu của hắn có thể gần tới cấp bậc Võ Hoàng trung kỳ.

Tuy năng lực chiến đấu như vậy vẫn không phải là đối thủ của yêu thú Bá Vương Bát Chi, nhưng yêu thú Bá Vương Bát Chi muốn giết hắn cũng không dễ dàng. Nếu sử dụng thêm lượng lớn bom thì hắn có thể giết chết được yêu thú Bá Vương Bát Chi.

“Tích tích.”

Tô Ấu Vi không có ở đây nên Tiêu Phàm tùy tiện hâm nóng bữa sáng, hắn còn chưa ăn xong thì Khương Vạn Trần đã gọi điện thoại tới.

“Tiêu Tông Sư, có quấy rầy ngươi nghỉ ngơi không?”

Khương Vạn Trần nói.

Tiêu Phàm khẽ cười nói:

“Ta đã dậy rồi và đang ăn sáng, Khương cục trưởng, mới sáng sớm ngươi đã gọi điện thoại tới, có tin tức gì mới sao?”

Không phải gọi điện thoại lúc đêm khuya, có lẽ không phải việc gấp.

Khương Vạn Trần nói:

“Tối hôm qua nước Hành Dương đã cố gắng sử dụng máy bay chiến đấu phóng tên lửa dụ yêu thú Bá Vương Bát Chi truy đuổi để giết giết nó. Nhưng yêu thú Bá Vương Bát Chi không hề truy đuổi mà ngược lại nó đã giết người hàng loạt, cho đến bây giờ số người chết ở nước Hành Dương đã đạt tới một trăm vạn người rồi.”

Tiêu Phàm cau mày:

“Đúng là đáng đời họ lắm.”

Khương Vạn Trần nói:

“Hôm nay họ đã chọn thỏa hiệp với yêu thú Bá Vương Bát Chi, họ sử dụng xe tải để vận chuyển rất nhiều cá cho nó. Yêu thú Bá Vương Bát Chi tấn công chậm lại rồi. Có khi nào yêu thú Bá Vương Bát Chi đã bị họ mua chuộc và sẽ quay lại tấn công chúng ta không?”

Chó dù nước Hành Dương bên kia có chết thêm rất nhiều người, Khương Vạn Trần cũng không quan tâm, nhưng nếu yêu thú Bá Vương Bát Chi đến nước H bên này thì không được.

Chương 991 - Thêm Một Số Không Ở Phía Sau

Tiêu Phàm cười nói:

“Khương cục trưởng, Yêu thú Bá Vương Bát Chi sẽ không dễ dàng bị mua chuộc như vậy đâu, có lẽ nó đã bị tiêu hao khá lớn. Trước đây nước Hành Dương liên tục tấn công nó, giờ muốn lập tức thu phục được nó, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy? Nếu liên tiếp bị nó giết mấy lần mà nước Hành Dương vẫn chọn phục tùng, vậy ngược lại có thể yêu thú Bá Vương Bát Chi sẽ ngừng tấn công.”

Đầu dây điện thoại bên kia, Khương Vạn Trần thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Chẳng mấy chốc đã ba ngày trôi qua.

Tiêu Phàm dốc toàn lực tu luyện, viên năng lực không gian bị hấp thụ ngày càng nhiều, sức mạnh của hắn đã hòan toàn đạt cấp bậc Võ Hoàng sơ kỳ. Tu vi của Cá Mập Quỷ Biển Sâu là Võ Hoàng sơ kỳ, Tiêu Phàm đoán chừng thực lực của hắn bây giờ đã mạnh hơn Cá Mập Quỷ Biển Sâu một chút.

“Leng keng!”

Chuông cửa biệt thự của Tiêu Phàm vang lên. Thần thức của Tiêu Phàm lan rộng ra ngoài, bên ngoài biệt thự có khoảng mười người, trong đó có mấy người là người nước ngoài, còn có mấy người là người quen, có cả Khương Vạn Trần trong đó hơn nữa có người

trong bộ phận ngoại vụ.

“Khương cục trưởng, tình hình thế nào rồi?”

Hơn mười phút sau Tiêu Phàm ngừng tu luyện, hắn đi ra sân và mở cửa lớn ngoài biệt thự.

Khương Vạn Trần nói:

“Tiêu Tông Sư, họ đến từ nước M, họ có chuyện muốn nói với ngươi.”

“Ừm.”

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

Bọn Khương Vạn Trần đi theo vào biệt viện.

“Tiêu tiên sinh, chúng ta không phải là đại biểu của chính phủ nước M, mà chúng ta đại biểu cho một số tập đoàn tài chính nước M tới đây để bàn bạc với ngươi.”

Một người da trắng tóc vàng nhỏ giọng nói, hắn là người tiến hóa, nhưng chỉ là cấp A, ở trong mắt Tiêu Phàm không đáng nhắc tới.

“Nói trọng điểm đi.”

Giọng Tiêu Phàm lạnh lùng nói.

Người da trắng tóc vàng lấy từ trong cặp tài liệu tùy thân ra một bản hợp đồng:

“Tiêu tiên sinh ngươi giúp chúng ta giải quyết con Cá Mập Quỷ Biển Sâu kia đi. Chúng ta sẽ trả cho ngươi năm tỷ đô la. Tiêu tiên sinh, ngươi có thù với nước M chúng ta, nhưng không có thù với tiền, năm tỷ đô la là do rất nhiều tập đoàn tài chính cùng lấy ra. Chỉ cần ngươi đánh chết con Cá Mập Quỷ Biển Sâu, tiền sẽ lập tức được chuyển vào tài khoản của ngươi. Căn cứ vào điều tra của chúng ta, bây giờ về mặt tài chính Tiêu tiên sinh không đặc biệt dư giả gì, cho dù tập đoàn Thiên Hà đã bắt đầu kiếm ra tiền.”

Tiêu Phàm nhíu mày, năm tỷ đô la, cái giá này cũng không thấp,

nhưng muốn để cho hắn ra tay, năm tỷ đô la không đủ.

“Phải thêm một số không ở phía sau nữa.”

Tiêu Phàm lạnh lùng nói.

Vẻ mặt Người da trắng tóc vàng thay đổi:

“Tiêu tiên sinh, điều này không thể, năm mươi tỷ đô la quá đắt.”

Tiêu Phàm bình tĩnh nói:

“Vậy mời các ngươi trở về đi! Để các ngươi bỏ ra chi phí lớn hơn bồi dưỡng người tiến hóa. Lần này là năm mươi tỷ đô la M thì có thể bàn bạc giá cả, nếu lần sau các ngươi lại tới, ta sẽ cộng thêm ít nhất mười tỷ đô la Mỹ nữa.”

Một lão già bên cạnh người da trắng tóc vàng nói:

“Tiêu tiên sinh, có phải nói như vậy nghĩ là ngươi có thể giải quyết con Cá Mập Quỷ Biển Sâu kia không?”

Tiêu Phàm cười như không cười nói:

“Thế nào, ta có năng lực giải quyết thỉ phải ra tay giúp các ngươi miễn phí sao? Các ngươi đừng có mơ tưởng.”

Lão già nói:

“Tiêu tiên sinh, năm mươi tỷ đô la thật sự quá nhiều, giảm xuống một chút, hai mươi tỷ đô la Mỹ được không? Chúng ta sẽ cố gắng thuyết phục cấp trên.”

Tiêu Phàm lắc đầu:

“Năm mươi tỷ đô la Mỹ không thiếu một xu, các ngươi có mười lăm phút để suy nghĩ, nếu không đồng ý thì đi đi.”

“Tiêu tiên sinh, chúng ta ít nhất cần một tiếng. Chúng ta cần liên lạc với không chỉ một tập đoàn và họ cũng cần họp, họ cần liên lạc với nhau, tất cả đều cần có thời gian.”

Lão già vội nói.

Khương Vạn Trần cười nói:

“Tiêu Phàm, về mặt này ngươi hãy thư thả cho họ một chút đi, nếu ngươi có chuyện gì thì cứ đi làm đi.”

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

“Được rồi, Khương cục trưởng ngươi đã nói vậy rồi thì ta sẽ nể mặt ngươi. Ta cũng lười nghe họ nói rồi, ta ra ngoài đi dạo một chút.”

Một tiếng sau, Tiêu Phàm trở về biệt thự.

“Tiêu tiên sinh, chúng ta đồng ý.”

Trong lòng người da trắng tóc vàng hơi chua xót nói.

Đàm phán thành ra như vậy, e là khi họ trở về chắc chắn sẽ bị chỉ trích. Dù đi nữa đối những tập đoàn tài chính nước M mà nói thì năm mươi tỷ đô la Mỹ cũng là một khoản tiền lớn, may mắn là số tiền này do rất nhiều tập đoàn cùng nhau chi trả.

“Tiêu tiên sinh, đây là hợp đồng sau khi chúng ta đã sửa đổi. Ngươi xem qua đi.”

Người da trắng tóc vàng nói.

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói:

“Ký hợp đồng thì không cần thiết đâu, tiền của ta các ngươi ai dám quỵt nợ xem, đến lúc đó ta sẽ đưa các ngươi cũng nhau đi gặp thượng đế.”

“Tiêu tiên sinh, trong vòng hai ngày phải giải quyết con Cá Mập Quỷ Biển Sâu kia.”

Người da trắng tóc vàng nói.

Chương 992 - Nhận Được Tiền

Tiêu Phàm khẽ gật đầu:

“Được, nếu trong vòng hai ngày không giải quyết xong thì các ngươi không cần trả tiền là được, tiền này ta sẽ không chiếm của bọn ngươi.”

Một số người nước M nhìn nhau, trông họ rất đau xót.

Nói không như vậy Tiêu Phàm cũng chẳng tổn thất gì, nhưng họ lại không dám nói tiền vi phạm hợp đồng với Tiêu Phàm.

Khương Vạn Trần nhìn họ nhẹ nhàng nói:

“Ta đề nghị các ngươi chuyển tiền cho Tiêu Tông Sư trước, có lẽ sau khi Tiêu Tông Sư nhận được tiền sẽ hành động nhanh hơn.”

Người da trắng tóc vàng cân nhắc nhiều lần rồi nói:

“Tiêu tiên sinh, chúng ta sẽ chuyển tiền vào tài khoản chính thức của nước H trước, ngươi tranh thủ thời gian hành động được không?”

Tiêu Phàm ở đây kéo dài thêm một ngày thì họ sẽ chết thêm rất nhiều người nữa, các tòa nhà cũng sẽ bị phá hủy thêm không ít, tổn thất sẽ rất lớn.

“Được rồi. Các ngươi cứ chuyển tiền, ta sẽ lập tức xuất phát.”

Tiêu Phàm lạnh lùng nói.

Chỉ trong mười phút, tiền đã được chuyển tới tài khoản chính thức của nước H.

“Tông Sư, đã nhận được tiền. Khi Cá Mập Quỷ Biển Sâu chết thì tiền này sẽ lập tức chuyển cho ngươi.”

Khương Vạn Trần mỉm cười nói.

Tiêu Phàm gật đầu.

Rất nhanh hắn xuất phát đi Hawaii, nhiều tiền như vậy cũng đáng để hắn đi một chuyến. Quả thật tập đoàn Thiên Hà đã bắt đầu kiếm ra tiền, hơn nữa kiếm được rất nhiều. Nhưng hiện tại hắn cũng phải tiêu quá nhiều, trước khi đi tới dị giới, hắn phải mua

càng nhiều thứ càng tốt.

…

…

"Thống lĩnh, Tiêu Phàm đang trên đường đến Hawaii."

Đại thống lĩnh nước M đã nhận được báo cáo.

"Ừm."

Đại thống lĩnh nước M gật đầu.

Hắn cũng hơi xót tiền, tuy được chi trả bởi các tập đoàn lớn và quốc gia không có dự chi ngân sách cho việc này, nhưng nếu số tiền này đã được chi ra thì trong tương lai họ sẽ phải bù đắp từ các nguồn thu khác.

Trên thực tế, nó vẫn được tính vào tổng chi quốc gia.

Nghiên cứu dịch tiến hóa tiêu hao rất nhiều tiền, giải cứu và xây dựng lại Hawaii cũng tốn không ít, bây giờ lại chi thêm năm mươi tỷ, đối với hắn mà nói chuyện này thực sự cũng rất khó khăn.

Nếu máy in tiền bằng điện hạt nhân của nước H tiếp tục chạy như vậy, quỹ tín dụng sớm muộn gì cũng sẽ sụp đổ, khi đó nợ quốc gia có thể sẽ không bán được*.

*nước M hay có chính sách cho doanh nghiệp vay tín dụng rồi bán lại số nợ đó dưới dạng trái phiếu

*nước M hay có chính sách cho doanh nghiệp vay tín dụng rồi bán lại số nợ đó dưới dạng trái phiếu

"Tiêu Phàm cứ như vậy mà đồng ý à. Các ngươi nói xem, thực lực của Tiêu Phàm có thực sự mạnh hơn con Cá Mập Quỷ Biển Sâu kia không?"

Đại thống lĩnh nước M hỏi các thành viên trong Hội Đồng Tham Mưu của mình.

"Thống lĩnh, dựa theo tin tức của chúng ta, thực lực của Tiêu Phàm hắn là không mạnh bằng con Cá Mập Quỷ Biển Sâu, nhưng hắn có thể sử dụng ảnh hưởng của bom!"

"Nếu hắn ném ra vô số bom từ trong túi không gian thì hoàn toàn có khả năng nổ chết Cá Mập Quỷ Biển Sâu, nhưng hắn cũng sẽ có một ít tỷ lệ gặp nguy hiểm."

Một trong số đó là nhân đạo.

Những người khác liên tiếp bổ sung.

Đại thống lĩnh nước M trầm giọng nói:

"Ta hy vọng số tiền này bỏ ra có thể mua được luôn tính mạng Tiêu Phàm, tốt nhất là hắn chết cùng con Cá Mập Quỷ Biển Sâu đó cho rồi! Hoặc là hắn không thể giết chết con Cá Mập Quỷ Biển Sâu đó, để nó bị dụ đến nước H đi!"

Tham mưu trưởng nói:

"Thống lĩnh, nếu là trường hợp sau, có lẽ Cá Mập Quỷ Biển Sâu cũng sẽ dụ Bá Vương Bát Chi rời khỏi nước Hành Dương. Nếu hai con yêu thú đều đến nước H thì sẽ náo nhiệt lắm."

Đại thống lĩnh nước M rất mong đợi chuyện này.

Nếu tình huống như vậy thực sự xảy ra, đây sẽ là kết quả tốt nhất đối với nước M, mà năm mươi tỷ đô la này cũng tiêu rất xứng đáng.

...

Ở đảo u Hồ, tin tức bắt đầu lan truyền.

Các tập đoàn tài chính lớn đã chi năm mươi tỷ đô la và Tiêu Phàm đã lên đường đến giải cứu.

"Những tập đoàn này cuối cùng cũng làm được một việc tốt!"

"Họ làm điều này không phải là vì nếu tiếp tục họ sẽ tổn thất nhiều hơn, còn muốn làm việc tốt, họ đã làm từ sớm rồi."

"Ta cũng đoán được rồi, có lẽ bây giờ máy bay chiến đấu hay đạn pháo không còn tác dụng nữa, phải có thực lực mạnh mẽ hơn mới được."

"Trong tương lai có lẽ sẽ là thời đại của nước H. Phần lớn người dân họ đã tu luyện Viêm Hoàng Quyết, ở chỗ chúng ta người của họ có tỷ lệ tử vong thấp nhất."

Cư dân thường trú trên đảo u Hồ cộng với khách du lịch tính tổng lại có hơn một triệu người, khi thấy tin tức rất nhiều người đã bàn tán xôn xao.

Có rất nhiều người nước H trên đảo đảo u Hồ và tỷ lệ tử vong ở đây của họ thực sự là thấp nhất.

Họ đều có tu vi Minh Kình và Ám Kình, tuy không thể đánh bại Cá Mập Quỷ Biển Sâu, nhưng khả năng trốn thoát của họ mạnh hơn nhiều so với những người khác.

"Cuối cùng Tiêu Tông Sư cũng tới."

Chương 993 - Ống Nhòm

"Mặc dù chúng ta mất đi một số người nước H, nhưng ta nghĩ rằng Tiêu Tông Sư đã rất đúng, dựa vào cái gì mà phải đến đến giúp đỡ họ miễn phí chứ?

"Đúng vậy."

Nhiều người nước H ở trên đảo u Hồ cũng đang thảo luận về vấn đề này.

Một số người có tư tưởng ích kỷ cảm thấy rằng Tiêu Phàm nên sớm đến cứu giúp họ, nhưng nhiều người lại không nghĩ vậy.

Nước M đang đưa ra nhiều sách lược nhắm vào nước H và chip Viêm Hoàng cũng đang còn bị chế tài, vậy Tiêu Phàm có lý do gì để đến đây đối phó với con yêu thú này miễn phí chứ?

"Vù vù vù!"

Thiểm Điện Tuyết Điêu di chuyển về phía trước với tốc độ cao, sau vài giờ, Tiêu Phàm đã đến lân cận đảo u Hồ, không mất nhiều thời gian để Tiêu Phàm phát hiện ra Cá Mập Quỷ Biển Sâu.

Hầu hết thời gian hàng ngày con yêu thú này đều ở trên biển, nhưng mỗi ngày nó vẫn bơi tuần tra quanh đảo u Hồ, nó coi đây là lãnh thổ của mình.

"Gào!"

Cá Mập Quỷ Biển Sâu cảm nhận được sự tiếp cận của Tiêu Phàm và Thiểm Điện Tuyết Điêu. Nó gầm lên giận dữ với không trung. Nó nhận ra trong phạm vi cảm ứng của nó, Tiêu Phàm chỉ có tu vi của Đại Võ Tông hậu kỳ, Thiểm Điện Tuyết Điêu có tu vi cao hơn nhưng cũng chỉ là Võ Vương sơ kỳ.

"Thiểm Điện, ngươi bay ra xa một chút."

Tiêu Phàm ra lệnh cho Thiểm Điện Tuyết Điêu.

Thiểm Điện Tuyết Điêu nhanh chóng bay đi.

Tiêu Phàm đứng giữa không trung, hắn yên lặng chờ đợi Cá Mập Quỷ Biển Sâu lao tới.

“Vút! Vút!”

Cá Mập Quỷ Biển Sâu tới gần, rất nhiều gai băng dày đặc bắn về phía Tiêu Phàm, những gai băng này có thể dễ dàng xuyên thủng tấm thép dày nửa mét.

"Thuấn di!"

Chớp mắt Tiêu Phàm đã đến trước mặt con Cá Mập Quỷ Biển Sâu.

Cá Mập Quỷ Biển Sâu trực tiếp há to miệng không chút do dự, hó định một ngụm nuốt chửng Tiêu Phàm.

"Hả…"

Không ít người đã thấy cảnh qua ống nhòm. Họ ngơ ngẩn cả người.

Là sao đây?

Tiêu Phàm hứa hẹn sẽ đến giết Cá Mập Quỷ Biển Sâu, nhưng kết quả chỉ mới vài giây, liệu Tiêu Phàm có bị Cá Mập Quỷ Biển Sâu nuốt chửng không?

"Bùm bùm!"

Tiêu Phàm xông vào trong bụng của Cá Mập Quỷ Biển Sâu, rất nhiều đòn tấn công mạnh mẽ đập vào hắn nhưng đều bị lá chắn không gian chặn lại.

Cá Mập Quỷ Biển Sâu có tu vi Võ Hoàng sơ kỳ, hắn cũng có tu vi Võ Hoàng sơ kỳ, hơn nữa đã sắp đạt đến Võ Hoàng trung kỳ, thực lực của hắn mạnh hơn nó.

"Xuất hiện!"

Tinh thần niệm lực của Tiêu Phàm khẽ động, rất nhiều quả bom đã xuất hiện trong bụng Cá Mập Quỷ Biển Sâu, số bom này cộng lại lên đến hàng chục tấn.

"Thuấn di!"

Sau khi lấy bom ra, Tiêu Phàm ngay lập tức thuấn di đi ngay.

Yêu thú Cá Mập Quỷ Biển Sâu vô cùng hoảng hốt, nó cảm thấy có gì đó không ổn, nó nóng lòng muốn phun hàng chục tấn thuốc nổ trong bụng ra. Nhưng nó không thể phun ra nhiều chất nổ như vậy cùng một lúc.

"Bùm bùm!"

Trong vòng chưa đầy ba giây, một tiếng nổ lớn vang lên, hàng chục tấn bom đã phát nổ trong cơ thể Cá Mập Quỷ Biển Sâu. Toàn bộ cơ thể của yêu thú Cá Mập Quỷ Biển Sâu đã bị lực ảnh hưởng của vụ nổ xé thành từng mảnh.

Cá Mập Quỷ Biển Sâu ngăn cản tấn công của tên lửa, dù là nhiều tên lửa tấn công cùng lúc, nó vẫn có thể chống lại. Nhưng nó thực sự không thể ngăn cản được một vụ nổ khủng khiếp như vậy.

Trọng lượng của tên lửa thông thường không vượt quá hai trăm kg, năm cái tên lửa tổng cộng chỉ mới một tấn thuốc nổ, mà Tiêu Phàm sử dụng tới hàng chục tấn. Hơn nữa còn là một vụ nổ bên trong.

Có nhiều thuốc nổ như vậy trong cơ thể, không nói đến yêu thú Võ Hoàng sơ kỳ không thể ngăn cản được mà, ngay cả những con yêu thú có tu vi cấp bậc Võ Đế sơ kỳ cũng không thể chống lại được.

"Tình hình thế nào rồi?"

"Vừa rồi là cái gì nổ vậy?"

m thanh của vụ nổ vang khắp đảo u Hồ, kính của các cửa sổ gần đó đều bị vỡ vụn bởi âm thanh của vụ nổ khủng khiếp.

"Cá Mập Quỷ Biển Sâu đã chết chưa?"

"Tiêu Phàm đâu? Tiêu Phàm chết rồi sao?"

Nhiều người nhìn về hướng vụ nổ. Tiêu Phàm lại thuấn di trở lại, hình bóng của hắn xuất hiện trên bầu trời.

"Cá Mập Quỷ Biển Sâu đã được giải quyết. Tôi đề nghị người dân nước H nên trở về nước H. Lãnh thổ nước H là an toàn nhất."

Giọng nói yếu ớt của Tiêu Phàm từ trên trời vọng xuống.

"Tiêu Tông Sư, Tiêu Tông Sư!"

Nhiều người nước H trên đảo đảo u Hồ đã hét ầm lên, tiếng hét của họ nhanh chóng kéo theo rất nhiều người nước ngoài khác cũng la hét theo.

Thực ra có rất nhiều người tôn thờ sức mạnh.

Cá Mập Quỷ Biển Sâu rất đáng sợ, nhưng Tiêu Phàm đã đến và chỉ trong vài giây đã giải quyết nó, thực lực của Tiêu Phàm thậm chí còn mạnh hơn rất nhiều. Dù Tiêu Phàm sử dụng bom, nhưng vậy thì sao chứ? Sự khác biệt giữa con người và động vật là họ có thể sử dụng các loại công cụ khác.

"Năm mươi tỷ đô la này kiếm được cũng thật dễ dàng."

Một nụ cười nhàn nhàn xuất hiện trên khuôn mặt của Tiêu Phàm. Hắn có thể sử dụng lượng lớn thuốc nổ cho nên giết chết yêu thú cùng cấp rất dễ dàng.

Chương 994 - Không Thể Đối Phó

"Thống lĩnh, Cá Mập Quỷ Biển Sâu đã chết."

Đại thống lĩnh của nước M đã sớm nhận được tin tức về đảo u Hồ.

"Tiêu Phàm đâu? Hắn chết hay bị thương?"

Đại thống lĩnh nước M vội hỏi.

"Thống lĩnh, Tiêu Phàm đến đảo u Hồ, sau đó hắn để cho Cá Mập Quỷ Biển Sâu nuốt chửng hắn rồi thuốc nổ bên trong bụng Cá Mập Quỷ Biển Sâu phát nổ. Tiêu Phàm giết chết Cá Mập Quỷ Biển Sâu trong vòng chưa tới mười giây. Trước khi nổ tung hắn đã thuấn di rời đi nên không có chuyện gì xảy ra."

Sau khi nghe báo cáo, sắc mặt Đại thống lĩnh nước M vô cùng âm trầm.

"Tên khốn khiếp này có thể dễ dàng đối phó Cá Mập Quỷ Biển Sâu, nhưng hắn lại không sớm tới đó mà trơ mắt nhìn nhiều người chết như vậy."

Đại thống lĩnh nước Mỹ lạnh lùng nói.

Tham mưu trưởng hít sâu một hơi rồi nói:

"Thống lĩnh đừng ngàn lần đừng làm bậy, chúng ta bây giờ một con Cá Mập Quỷ Biển Sâu cũng không đối phó nổi. Trong khi Tiêu Phàm mất chưa đầy mười giây đã giải quyết nó. Ngài nên biết điều này có nghĩa là gì. Tiêu Phàm còn đáng sợ hơn nhiều so với con Cá Mập Quỷ Biển Sâu đó. Hắn có thực lực cấp bậc Võ Hoàng, trong khi người tiến hóa cấp SS của chúng ta chỉ có tu vi Đại Võ Tông, chênh lệch hai bên quá lớn."

Đại thống lĩnh nước M im lặng hồi lâu.

Đại Võ Tông và Võ Hoàng hai bên cách nhau còn có cấp bậc Võ Vương ở giữa nữa.

Bây giờ họ có khoảng ba ngươi người tiến hóa cấp SSS, họ có thể đối phó với yêu thú cấp bậc Võ Vương bình thường, nhưng yêu thú cấp bậc Võ Hoàng thì họ không thể đối phó được.

"Các ngươi nói xem, Tiêu Phàm có thể giết con yêu thú ở nước Hành Dương không?"

Đại thống lĩnh nước H im lặng một lúc lâu mới nói.

Một vị tướng lĩnh quân đội nói:

"Tướng quân, nếu dùng số lượng lớn bom, Tiêu Phàm có thể giết chết Bá Vương Bát Chi. Nhưng Bá Vương Bát Chi mạnh hơn nhiều, Tiêu Phàm cũng có thể sẽ gặp nguy hiểm."

Một trong những cố vấn nói:

"Nếu Bá Vương Bát Chi không rời khỏi nước Hành Dương, Tiêu Phàm chắc chắn sẽ không chiến đấu với Bá Vương Bát Chi. Mà tình huống ở nước Hành Dương khác với chúng ta. Nước M chúng ta và nước H có nhiều tranh đấu, nhưng không có nỗi hận thù sâu đậm nào đến mức không hóa giải được. Còn nước Hành Dương và nước H hận thù quá sâu. Ngay cả khi nước Hành Dương đưa ra một trăm tỷ đô la đi nữa chưa chắc Tiêu Phàm đã chịu ra tay."

Một số người có mặt ở đó gật đầu, phân tích của họ cũng vậy.

Đại thống lĩnh nước M ngồi xuống:

"Dù sao phiền phức của chúng ta cuối cùng cũng đã giải quyết xong, mau tranh thủ cứu viện! Phái người tiến hóa đi."

Có rất nhiều tòa nhà ở đảo u Hồ bị sập, và nhiều người bị chôn sống.

"Vâng, Thống lĩnh."

...

Nước Hành Dương.

Oda Toyokawa và những người khác nhận được tin yêu thú trên đảo u Hồ đã giải quyết xong.

"Mọi người, chưa đầy mười giây Tiêu Phàm đã giết được Cá Mập Quỷ Biển Sâu, như vậy hắn cũng có thể giết chết con yêu thú ở chỗ chúng ta. Các ngươi nói xem, có cách nào khiến hắn ra tay không?"

Oda Toyokawa trầm giọng nói.

Tất cả mọi người đều lặng thinh, vốn dĩ họ đã dụ yêu thú đến nước H hai lần, bây giờ muốn Tiêu Phàm giúp họ chỉ sợ là không có khả năng.

"Nói đi chứ!"

Oda Toyokawa trầm giọng nói.

Hắn ghét đám người im lặng như thế này, mọi chuyện hắn đều phải tự mình quyết định, đến lúc xảy ra vấn đề thì hắn cũng là người duy nhất phải gánh vác trách nhiệm.

"Oda-kun, sao chúng ta không thử bỏ tiền ra mời hắn? Nhưng Bá Vương Bát Chi mạnh hơn, vì vậy có lẽ chúng ta cần phải chi nhiều hơn."

"Nước M đã chi năm mươi tỷ đô la, chúng ta có khi phải chi tận trăm tỷ đô la đó."

Có người nhỏ giọng thì thầm.

Nước Hành Dương nắm giữ hơn một nghìn tỷ công trái nợ quốc gia của nước M hơn nữa cũng có rất nhiều tài sản ở nước ngoài, vì vậy một trăm tỷ đô la họ vẫn có thể chi trả được.

Một người khác cười khổ nói:

“Trăm tỷ đô la e rằng không đủ để gây ấn tượng với Tiêu Phàm,

tình huống của chúng ta khác với nước M. Một mặt là Bá Vương Bát Chi mạnh hơn rất nhiều, mặt khác quan hệ nước Hành Dương chúng ta với nước H cũng không tốt lắm."

Sắc mặt Oda Toyokawa âm trầm, một trăm tỷ đô la đã là rất nhiều rồi.

Nếu nhiều hơn nữa... thì sẽ là áp lực như núi.

Chỉ là yêu thú ở đảo u Hồ đã được giải quyết, như vậy dân chúng bên họ sẽ gây áp lực mạnh lên, họ phải giải quyết cuộc khủng hoảng này càng sớm càng tốt.

"Hãy thử ra giá năm mươi tỷ đô la trước. Nếu không được hãy tăng lên một trăm tỷ đô la xem sao, nếu vẫn không được hãy tăng lên một trăm năm mươi tỷ đô la. Nhiều hơn mức đó chúng ta không có cách nào xử lý được."

Oda Toyokawa trầm giọng nói.

Mọi người gật đầu.

Nếu có thể giải quyết bằng cách chi một trăm năm mươi tỷ đô la thì họ vẫn sẵn sàng chi, nghĩ đến việc chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã có hơn một triệu người chết là thấy thật đáng sợ.

Chương 995 - Muốn Nói Gì?

Nếu không giải quyết được Bá Vương Bát Chi, có trời mới biết họ sẽ chết thêm bao nhiêu người nữa.

"Bộ ngoại giao lập tức liên lạc với bộ ngoại giao nước H. Nói chuyện với Tiêu Phàm càng sớm càng tốt!"

Oda Toyokawa trầm giọng nói.

"Tích tích!"

Tiêu Phàm chưa về tới thì đã nhận được một cuộc gọi từ Khương Vạn Trần.

"Khương cục trưởng, làm sao vậy?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Khương Vạn Trần cười nói:

"Tiêu Phàm, năm mươi tỷ đô la đã được chuyển vào tài khoản của ngươi. Ngoài ra, nước Hành Dương cũng muốn liên lạc với ngươi. Họ cũng muốn chi ra năm mươi tỷ đô la để mời ngươi xử lý yêu thú."

Tiêu Phàm chế nhạo:

"Bọn họ nghĩ cái đếch gì, đừng nói là năm mươi tỷ đô la, cho dù là năm trăm tỷ đô la ta cũng sẽ không ra tay. Ta đã có năm mươi tỷ đô la của nước M, thời gian tới ta cũng không thiếu tiền."

Năm mươi tỷ đô la có thể mua được rất nhiều thứ.

Hơn nữa, tập đoàn Thiên Hà vẫn kiếm ra tiền, Lam Linh dược vẫn bán được tiền, năm mươi tỷ đô la này đủ để hắn tiêu xài rất lâu rồi.

Khương Vạn Trần cười nói:

"Họ nói năm mươi tỷ đô la, chúng ta trực tiếp từ chối, sau đó họ sẽ tăng lên một trăm tỷ đô la."

"Khương cục trưởng, mặc kệ họ đề nghị bao nhiêu đi nữa ngươi cứ việc từ chối."

Tiêu Phàm trầm giọng nói.

Khương Vạn Trần nói:

"Họ muốn gặp mặt nói chuyện với ngươi."

"Đừng bận tâm đến họ, bảo họ cút đi."

Vài giờ sau, Tiêu Phàm đã về đến biệt thự của mình ở huyện Lôi Sơn.

"Ừm?"

Ở biệt thự lại có mấy người nước Hành Dương. Mà Khương Vạn Trần cũng ở đây.

"Khương cục trưởng, không phải bảo ngươi cho họ xéo đi sao?"

Tiêu Phàm hạ xuống mặt đất, hắn cau mày nói.

Khương Vạn Trần bất lực:

"Họ đòi gặp mặt nói chuyện trực tiếp với ngươi. Dù sao, nước Hành Dương và nước chúng ta vẫn có rất nhiều giao lưu kinh tế thương mại qua lại."

Tiêu Phàm trầm giọng nói:

"Các ngươi muốn nói chuyện gì?"

Có mấy người nước Hành Dương ở đây, người đứng đầu là Matsuda Ueno, hắn nói:

"Tiêu tiên sinh, chúng ta vào bên trong rồi nói chuyện được không?"

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Không cần. Có chuyện gì cứ nói thẳng đi, nói xong thì lập tức cút khỏi đây."

Matsuda Ueno vô cùng tức giận nhưng hắn chỉ có thể nén giận nói:

"Tiêu tiên sinh, chúng ta sẵn sàng trả một trăm năm mươi tỷ đô la. Đây là một con số rất lớn. Số tiền này, đủ để ngươi chế tạo mười chiếc hàng không mẫu hạm. Ta hy vọng ngươi sẽ suy nghĩ nhiều hơn một chút. Nước H và nước Hành Dương là kẻ thù, nhưng ngươi cũng không cần phải có thù với tiền."

Tiêu Phàm cười lạnh nói:

"Còn phải xem đó là loại tiền gì, dùng số tiền này của nước Hành Dương các ngươi làm bẩn tay ta, ta cũng lười kiếm số tiền này."

Matsuda Ueno nói:

"Tiêu Tông Sư, ngài có thể đưa ra bất cứ điều kiện gì, nước H và nước Hành Dương của chúng ta cũng phải là cũng có một số hợp tác sao? Ngươi cần điều kiện gì mới nguyện ý ra tay hả?"

Tiêu Phàm cười nửa miệng nói:

"Điều kiện của ta, các ngươi không đáp ứng được."

"Tiêu Tông Sư cứ nói cho ta biết!"

Tiêu Phàm thờ ơ nói:

"Xủ lý tất cả tội phạm chiến tranh và toàn bộ tài sản của tội phạm chiến tranh sẽ bị tịch thu, bao gồm cả tài sản thuộc sở hữu đời sau của tội phạm chiến tranh. Còn có, một số người nước Hành Dương phải quỳ xuống xin lỗi."

Sắc mặt Matsuda Ueno và những người khác trở nên rất khó coi. Điều kiện như vậy họ không thể đồng ý được. Nếu đồng ý điều kiện này của Tiêu Phàm, rất nhiều cấp cao của họ sẽ phải chết.

"Tiêu Tông Sư, chuyện này ngươi nói thật không có thành ý chút nào."

Một người khác không khỏi nói.

Tiêu Phàm cười lạnh một tiếng:

"Thành ý à? Ta chịu nói vài câu với các ngươi là các ngươi đã nên thắp hương cảm tạ rồi, cút nhanh đi, đừng làm bẩn chỗ của ta."

…

Matsuda Ueno và những người khác giận dữ bỏ đi. Họ hoàn toàn không thể chấp nhận điều kiện của Tiêu Phàm. Rất nhiều tội phạm chiến tranh và đời sau của họ đang của nắm quyền nước Hành Dương, để họ tự trừng phạt mình ư? Điều này là không thể.

"Khương cục trưởng, mấy người nước Hành Dương đó, hay là ta đi xử lý luôn được không?"

Tiêu Phàm nói với Khương Vạn Trần.

Khương Vạn Trần ho nhẹ:

"Tiêu Tông Sư tốt hơn là không nên làm thế. Nếu ngươi làm vậy, Đại trưởng lão và những người khác cũng có thể sẽ gặp nguy hiểm. Nước Hành Dương cũng có một số người tiến hóa thực lực không tệ. Nếu ngươi phá vỡ các quy tắc thì cả thế giới sẽ hỗn loạn đấy."

Nói đến đây, Khương Vạn Trần lại truyền âm cho Tiêu Phàm:

"Nếu họ bị xử lý thì tương lai chúng ta sẽ không có lý do gì để chỉnh đốn nước Hành Dương. Họ nhảy càng hăng thì tương lai họ sẽ càng tệ hơn thôi."

Tiêu Phàm khẽ gật đầu, quốc gia có chiến lược của quốc gia, tốt hơn là hắn không can thiệp vào, võ giả chỉ nên đối đầu với võ giả.

"Khương cục trưởng, sau này đừng để người nước Hành Dương tới nơi này, ta cũng không muốn cùng họ lãng phí thời gian, họ có trả năm trăm tỷ cũng vậy thôi."

Tiêu Phàm nói.

Chương 996 - Lực Lượng Hải Quân

Khương Vạn Trần gật đầu:

"Được rồi, họ đã biết ngươi muốn gì, có lẽ họ sẽ không đến đây nữa đâu, chắc họ sẽ tìm cách khác để giải quyết."

Tiêu Phàm cười khẽ rồi nói:

"Ta có thể cho họ một lời khuyên, họ có thể đến gặp nước M và nhờ nước M tặng cho họ một quả bom nấm. Nếu một quả không xử lý được, thì tặng thêm vài quả nữa."

Khương Vạn Trần nhịn không được mà bật cười.

"Khương cục trưởng, nếu tổn thất của họ không ngừng tăng lên, có lẽ họ thật sự sẽ lựa chọn làm như vậy, ngươi chú ý tình huống của

họ một chút."

Tiêu Phàm nói.

Khương Vạn Trần gật đầu.

...

Dị giới, thành Trường Anh.

Bảy tàu chiến hàng đầu của đế quốc Kền Kền đã đến gần thành Trường Anh, Liên Minh Bốn Nước cũng đã đến, tổng lực lượng là chín trăm ngàn người.

Nhưng sáu trăm ngàn người trong số họ là quân hầu.

(quân hầu: quân của nước phụ thuộc bị coi là thấp hơn một bậc so với quân lính bình thường)

(quân hầu: quân của nước phụ thuộc bị coi là thấp hơn một bậc so với quân lính bình thường)

Quân hầu là do của đế quốc Huyết Anh triệu tập, việc lúc trước đế quốc Thần Long đã tàn sát hàng loạt người dân các thành khiến nhiều người trong số họ hiện tại không còn dám ra sức nữa.

Người dân đế quốc Huyết Anh là điển hình của việc đánh mới biết sợ, nếu đế quốc Thần Long tốt bụng họ sẽ tiếp tục cắn xé như sói hoang. Nhưng khi đế quốc Thần Long thể hiện khía cạnh đáng sợ của mình, họ sẽ nản lòng, họ sẽ lo lắng rằng người dân quê hương của họ cũng sẽ bị giết sạch.

Đế quốc Kền Kền ở rất xa, còn đế quốc Thần Long thì ở rất gần!

Ngày trước, đế quốc Thần Long không có lực lượng hải quân mạnh, nhưng bây giờ hải quân của đế quốc Thần Long đã phát triển, số lượng tàu chiến hàng đầu đã tăng lên đáng kể!

Sáu chiếc chiến hạm siêu cấp của đế quốc Thần Long đã xuất hiện, còn có sáu chiếc chiến hạm siêu cấp đang trong quá trình cải tạo, đây đã không còn là chuyện chuyện bí mật… Số lượng tàu hàng bên Trái Đất giảm bớt bao nhiêu đều được vệ tinh thế giới ghi lại

rõ ràng, mà đế quốc Thần Long cũng không có ý giữ bí mật.

Công bố số lượng chiến hạm hàng đầu cũng có thể nuy hiếp một số kẻ lâu la.

"Tổng đốc, khi nào chúng ta sẽ tấn công?"

Một người đàn ông mạnh mẽ đến bên cạnh Alexander hỏi.

Hiện tại họ đang ở trên một chiến hạm siêu cấp, chiến hạm siêu cấp này cách đảo Trường Anh mười dặm, nơi này không áp chế thực lực.

"Tướng quân, chúng ta có chín trăm ngàn đại quân, đánh chiếm thành Trường Anh hẳn là không thành vấn đề. Thành Trường Anh chỉ có năm mươi ngàn binh lính quân đoàn Tu La."

Một vị tướng của đế quốc Áo Tư nói.

Alexander cau mày nói:

"Đừng quên họ còn có một trăm ngàn quân hầu, hơn nữa một trăm ngàn người này đã bị họ hoàn toàn thuần phục."

Cuộc thảm sát lúc trước là do trăm ngàn người này thực hiện, họ cũng đã giết rất nhiều người của đế quốc Kền Kền, họ không còn đường lui nữa. Nếu dốc hết sức trợ giúp đế quốc Thần Long, thắng thì có thể sống thoải mái, nếu thua thì chỉ có con đường chết.

"Tổng đốc, chúng ta còn làm theo kế hoạch để người nhà của binh lính nô lệ lên trước không? Ít nhất có thể làm cho đám người Mông Nghị tiêu hao nhiều đạn pháo."

Một vị tướng của Đế quốc Bách Vân đề nghị.

Alexander cau mày nói:

"Chúng ta có sáu trăm ngàn quân hầu, nếu làm như vậy có thể khiến họ bất ngờ làm phản."

Một đại tướng quân khác của đế quốc Kền kền nhẹ nhàng thở dài:

"Đáng tiếc họ đã tàn sát toàn bộ dân trong thành rồi, nếu không hiện tại chúng ta cũng không cần phải lo lắng. Nhiều người như vậy trong thành, nếu chúng ta lại để thêm nhiều người nữa vào thành thì riêng việc ăn uống của họ đã là một vấn đề nghiêm trọng."

Alexander cau mày.

Tàn sát toàn dân trong thành, mặc dù nước cờ này đánh rất quyết liệt, nhưng cũng rất thông minh. Bây giờ họ muốn chiêu mộ quân hầu khó khăn hơn rất nhiều.

Mặc dù hiện tại họ có sáu trăm ngàn quân hầu, nhưng lúc mới đổ bộ lên đất liền họ có ba bốn trăm ngàn người, trước khi sự kiện tàn sát toàn thành xảy ra thì đã có gần năm trăm ngàn.

Những ngày tiếp theo, chỉ chiêu mộ được hơn trăm ngàn quân hầu. Hơn nữa, ba bốn trăm ngàn quân hầu lúc đầu của họ tràn đầy tinh thần chiến đấu, hắn muốn trả thù đế quốc Thần Long. Nhưng bây giờ họ như cà tím héo, hiệu quả chiến đấu của họ cũng bị giảm mạnh.

"Tổng đốc, chúng ta cần phải tấn công. Đế quốc Thần Long chắc chắn đang gấp rút chế tạo chiến thuyền siêu cấp. Nếu chúng ta không giải quyết họ sớm, thì đến lúc đó Đế quốc Long sẽ có mười hai chiếc tàu chiến siêu cấp, nhiều hơn số tàu chiến siêu cấp của chúng ta ở đây."

Một hoàng tử đế quốc Kền Kền đi đến nói. Trận chiến này rất quan trọng, hắn được phái đến để giám sát trận chiến.

“Ừm."

Alexander gật đầu.

"Hãy thả tất cả lợn rừng và trâu bò bị bắt ra!"

Alexander ra lệnh.

"Vâng!"

Họ đã bắt tổng cộng vài nghìn con lợn rừng và ba bốn nghìn con

trâu bò của người dân, chúng được sử dụng để dò nổ mìn.

Chương 997 - Yêu Thú Mạnh Mẽ

"Gào!"

Bọn Alexander còn bắt được một số yêu thú mạnh mẽ, những con yêu thú lớn lần lượt gầm lên, hàng vạn lợn trâu xông ra ngoài.

"Bùm bùm!"

Nhiều mìn nổ chôn dưới đất không ngừng nổ vàng, đám người Mông Nghị đã chôn rất nhiều.

"Tướng quân, xem ra địa lôi cũng không giết được bao nhiêu người họ."

Một người đứng bên cạnh Mông Nghị nói. Họ đang trên tường thành nên có thể thấy tình hình bên ngoài.

Mông Nghị cười tủm tỉm nói:

"Cũng không phải hoàn toàn không có hiệu quả, những quả địa lôi này không ngừng nổ tung sẽ khiến rất nhiều quân hầu bị dọa sợ."

Chín trăm ngàn đại quân vây thành, nói không có áp lực là nói dối, nhưng Mông Nghị cũng không định cho kẻ thù có thể dễ dàng tấn công vào thành.

Thành Trường Anh ít nhiều cũng có mười lăm vạn quân trông giữ! Hơn nữa, họ còn có nhiều thứ hay ho như bom chùm, bom nhiệt hạch, bom nhiệt áp, có thể diệt địch trên diện rộng.

Hai giờ trôi qua, tiếng nổ dần ít đi. Hàng chục nghìn con lợn rừng và trâu bò đã chết hơn nửa.

"Alexander, thay mặt các binh sĩ cảm ơn các ngươi vì số lợn bò mà các ngươi tặng, chúng ta sẽ trả lại quà đáp lễ cho các ngươi sau!"

Mông Nghị cầm lấy mic lên lớn tiếng nói, qua loa công suất lớn giọng nói của hắn truyền đi rất xa.

"Ha ha!"

Nhiều người trong thành Trường Anh cười phá lên, sự lo lắng của họ dịu đi rất nhiều.

"Đêm xuống lập tức tấn công!"

Alexander lạnh lùng nói, hiện tại cách trời tối không lâu nữa.

Hai giờ trôi qua, trời bắt đầu tối dần.

Những ngọn đèn pha cỡ lớn xung quanh thành phố Trường Anh chiếu ra ngoiaf.

"Vù vù"

Một số máy bay không người lái cũng bay ra bên ngoài. Có đèn pha và máy bay không người lái, kẻ địch không thể lặng lẽ tấn công, họ muốn vào thành thì chỉ có thể dùng mạng lấp vào.

"Bang, bang, bang!"

Bên ngoài thành, một số kẻ địch mang theo súng cối các loại, khi cách thành khoảng năm sáu dặm thì họ bắt đầu phát động tấn công. Hàng chục quả đạn súng cối bắn phá thành Trường Anh.

Quân địch còn lâu mới có nhiều súng ống như đám người Mông Nghị, nhưng một thời gian dài như vậy, ít nhiều họ cũng nhận được một số lượng kha khá súng ống gửi tới. Họ có chục khẩu súng cối và khoảng nghìn quả đạn pháo!

Nếu tất cả những quả đạn này được bắn ra cũng có thể giết chết không ít người, tường thành cũng sẽ bị hư hại nặng.

…

…

"Hãy để đội tấn công trên không tiến lên!"

Mông Nghị ra lệnh.

Tiêu Phàm đã truyền qua rất nhiều trực thăng Tam Bang Tử*, thứ

này rẻ tiền, dễ vận hành, hơn nữa còn có thể cất cánh ở khoảng cách hai mươi mét! Trước đây đám người Mông Nghị chưa bao giờ công khai sử dụng nó.

(loại trực thăng mini jumper gyrocopter của TQ hay gọi là Tam Bang Tử)

(loại trực thăng mini jumper gyrocopter của TQ hay gọi là Tam Bang Tử)

"Vâng, tướng quân!"

Hàng trăm chiếc trực thăng Tam Bang Tử cất cánh ngay lập tức, mỗi chiếc trực thăng Tam Bang Tử có hai người, một người lái máy bay và người kia chịu trách nhiệm thả bom.

Trực thăng Tam Bang Tử mặc dù đơn giản, nhưng tốc độ bay của chúng không tệ, tốc độ bay nhanh nhất có thể đạt tới một trăm tám mươi km một giờ.

Trước khi kẻ địch bắn được nhiều đạn cối thì trực thăng Tam Bang Tử đã áp sát.

"Đó là gì vậy?"

"Mau bắn nó đi!"

Có kẻ địch kêu lên.

“Vút vút!”

Họ nhanh chóng bắn những mũi tên nhọn lên không trung. Nhưng mấy chiếc trực thăng Tam Bang Tử bay cũng không thấp nên cung tên bắn không tới.

"Đi chết đi!"

Một người ngồi phía sau một trong những chiếc trực thăng Tam Bang Tử đã thả xuống một quả bom.

"Bùm!"

Quả bom này nặng vài kg, sức nổ tương đương hàng trăm quả lựu đạn, hơn nữa nó chứa đầy chất nổ mạnh CL-20. Bom nổ tung, một phát mất hồn. Pháo thủ bên dưới đã thiệt mạng, mấy khẩu pháo cối cũng bị nổ tung.

Vì để tránh bị tấn công dữ dội hơn, Alexander yêu cầu người của họ phân tán ra rồi tấn công, nhưng họ tổng cộng chỉ có chục khẩu súng cối mà trực thăng Tam Bang Tử được phái ra có hàng trăm chiếc.

Trong khoảng thời gian ngắn, mấy chục khẩu súng cối của Alexander toàn bộ đã bị phá hủy, tổng cộng chúng cũng chưa bắn được bao nhiêu đạn… hơn nữa không ít quả còn bắn trượt.

Đám người Alexander truyền đạn pháo không hề dễ dàng, hơn nữa bình thường họ cũng rất ít khi luyện tập, nên độ chính xác khi khi mới bắt đầu bắn chắc chắn còn kém.

"Chết tiệt!"

Khuôn mặt của Alexander vô cùng khó coi.

Trong màn đêm, hắn không nhìn rõ trực thăng Tam Bang Tử, nhưng hắn thấy được những chỗ binh lính họ đứng bị bom nổ tung dữ dội.

"Tổng đốc, không phải chúng ta đã sử dụng thiết bị gây nhiễu máy bay không người lái sao?"

Có người bên cạnh xung quanh Alexander nghi hoặc.

"Kẻ địch hình như có máy bay trực thăng!"

Một người khác trầm giọng nói. Họ đã bổ sung rất nhiều kiến thức về Trái Đất bên đó.

"Mấy chục địa điểm đều bị nổ tung chỉ trong nửa phút, chẳng lẽ họ có tận mấy chục chiếc máy bay trực thăng sao? Bảo vật không gian của họ có thể chứa nổi ư?"

Có người chất vấn.

Chương 998 - Trực Thăng

Alexander trầm giọng nói:

"Đừng nói nữa, không bao lâu nữa sẽ có tin tức từ tiền tuyến truyền về, cũng ta sẽ lập tức biết rõ ràng."

Hơn mười phút trôi qua, binh lính phụ trách điều tra từ tiền tuyến trở về.

Alexander thấy bức ảnh được chụp.

"Đó là trực thăng Tam Bang Tử của nước H! Thứ này kích thước nhỏ hơn một chiếc trực thăng bình thường nhiều, bảo vật không gian của họ có thể chứa khá nhiều chiếc. Tiêu Phàm vậy mà lại truyền cả thứ này qua!"

Dắc mặt Alexander âm trầm.

Trực thăng Tam Bang Tử của quân đoàn Tu La có tải trọng trung bình, không thể mang theo quá nhiều thuốc nổ nên cũng không thể giết quá nhiều người. Nhưng họ cũng không có cách nào đối phó với mấy thứ này.

Trực thăng Tam Bang Tử có thể tiêu diệt chính xác các mục tiêu có giá trị cao của họ, nếu các tướng lĩnh của họ lên tiền tuyến chỉ huy thì sẽ gặp nguy hiểm rất cao. Nhưng nếu không có người chỉ huy, tấn công lung tung thì hiệu quả chắc chắn sẽ kém đi.

"Tướng quân, toàn bộ súng cối của kẻ địch đã tiêu hủy, chúng ta giết hơn mười người, mặt khác ba chỗ tường thành bị hư hại nhẹ."

Mông Nghị nhận được báo cáo.

Mông Nghị khẽ gật đầu, thiệt hại như vậy hoàn toàn có thể chấp nhận được. Thương vong của kẻ thù cao hơn họ nhiều, hàng chục khẩu súng cối, bao gồm cả đạn mà chúng mang theo đều đã bị phá hủy, những binh lính ở gần những khẩu súng cối này cũng bị thiệt mạng.

"Quân đoàn quân hầu thứ nhất, thứ hai ra trận! Để cho họ tiến lên một khoảng cách nhất định, sau đó đào chiến hào."

Ngoài thành, Alexander ra lệnh.

Tấn công bằng súng cối không mang lại hiệu quả như mong đợi, điều này đã phủ bóng đen trong lòng hắn, nhưng tên đã lên dây không bắn không được.

"Vâng!"

Quân đoàn thứ nhất và thứ hai của đội quân hầu đã được điều động nhanh chóng, nhưng họ không tập hợp lại mà cứ cách nhau hơn mười mét mà cùng tiến lên. Bằng cách này, ngay cả khi bị đạn pháo tấn công thì số người bị giết bởi mỗi quả đạn cũng giảm xuống rất nhiều.

Họ mang theo đao kiếm, cuốc xẻng và những thứ khác, nhiệm vụ của họ không phải là tấn công mà là đào hầm. Dọc bên ngoài tường thành Trường Anh, họ đào rất nhiều hầm và hào dài để khi họ bị pháo kích tấm công sẽ có chỗ ẩn nấp đề phòng.

Một giờ trôi qua, hai mươi vạn quân hầu đã di chuyển tới khu vực áp chế thực lực, chỗ gần nhất cũng chỉ cách thành Trường Anh ba bốn dặm.

"Phóng bom nhiệt hạch!"

Mông Nghị ra lệnh.

“Vù ! Vù! Vù!”

Tên lửa lập tức lần lượt được bắn ra ngoài, bom nhiệt hạch nổ tung trên bầu trời, bầu trời bên ngoài thành Trường Anh bỗng trở nên vô cùng lộng lẫy sáng lạn.

"Thật là một khung cảnh tuyệt đẹp!"

Nhiều quân hầu nhìn lên bầu trời.

Chẳng mấy chốc, những ngọn lửa trên bầu trời rơi xuống.

"A!"

Từng tiếng hét thảm thiết vang lên.

Bom nhiệt hạch có độ nóng lên tới hai ba nghìn độ, thép cứng cũng có thể nóng cháy, cho nên những tấm khiên gỗ mà họ mang theo cũng vô dụng.

"Người của đế quốc Huyết Anh nghe đây, các ngươi khu vực nào làm việc chăm chỉ nhất thì khu vực đó sẽ lập tức gặp phải tấn công dữ dội. Ngoài ra, nếu các ngươi còn vẫn ám ảnh cố chấp tiếp tục giúp đỡ đế quốc Kền Kền thì tương lai các thành khác của các ngươi cũng sẽ bị tàn sát toàn bộ. Bỏ vũ khí xuống, các ngươi có thể tiến thẳng vào thành Trường Anh."

Trong khu vực không có tấn công, có binh lính trên trực thăng Tam Bang Tử bay quanh kêu gọi đầu hàng, chiếc loa công suất phát ra âm thanh đi rất xa.

"Vù! Vù! Vù!"

Chẳng mấy chốc, trong thành Trường Anh lại bắn một loạt tên lửa khác. Bom nhiệt hạch gây áp lực lớn lên đám quân hầu của đế quốc Huyết Anh. Bom nhiệt áp, bom chùm nổ là chết ngay nhưng còn bom nhiệt hạch lại chỉ làm bỏng tay chân.

Đủ loại tiếng la hét thảm thiết vang vọng.

"Tạm dừng bom nhiệt hạch, bắt đầu bắn súng cối. Nhớ kiềm chế một chút."

Mông Nghị ra lệnh.

"Bùm bùm!"

Đạn pháo cối không ngừng nổ chết người, đám quân hầu đế quốc Huyết Anh phải chịu áp lực càng lớn hơn.

"Đế quốc Kền Kền không thể thắng được, mà đế quốc Thần Long thời gian ngắn nữa sẽ có mười hai chiếc chiến hạm siêu cấp, tương lai sẽ có nhiều hơn."

"Chúng ta đi vào thành Huyết Anh đi, chúng ta hãy đầu hàng!"

Bên ngoài thành Trường Anh, có người đế quốc Huyết Anh gào lên. Người này là do đám người Mông Nghị sắp xếp. Trước khi Liên Minh Bốn Nước chiêu mộ, đám người Mông Nghị đã có thời gian để thu xếp một số việc… ví dụ như cướp đi vợ con của một số người rồi đưa đến đế quốc Thần Long, ví dụ như cho một số người uống độc dược đặc biệt!

"Liên Minh Bốn Nước chết tiệt, họ không tự mình lên mà để chúng ta lên trước làm bia đỡ đạn, ông đây muốn vào thành Trường Anh, không chơi với họ nữa!"

"Chúng ta đầu hàng đi, để cho đế quốc Thần Long mau chóng thắng lợi như vậy đế quốc Huyết Anh chúng ta có thể mau chóng kết thúc chiến tranh, nếu không chúng ta sẽ diệt vong mà chết hết."

Chương 999 - Làm Phản

"Đúng vậy. Họ coi đát nước chúng ta là chiến trường. Chiến tranh nhất định phải sớm kết thúc nếu không đế quốc Huyết Anh chúng ta sẽ phải chịu rất nhiều thiệt hại."

Mấy người nội ứng còn lại được sự sắp xếp cũng gào lên theo.

Lúc trước họ có mối đe dọa tàn sát toàn thành, nay lại phải đối mặt với hỏa lực của pháo binh, dưới tiếng la hét của họ, rất nhiều người khác đã có hành động.

"Chạy, chạy màu!"

"Còn sống mới là chân lý!"

"SSế quốc Thần Long có lục quân mạnh nhất, thực lực của hải quân cũng đnag tăng vọt, tỷ lệ cao đế quốc Kền Kền sẽ không phải là đối thủ."

Nhiều quân hầu đế quốc Huyết Anh chạy về phía thành Trường Anh. Hầu hết họ đều không phải là binh lính, họ là bị đế quốc Kền

Kền mạnh mẽ ép tới đây, chỉ trải qua khóa huấn luyện đơn giản. Muốn họ có kỷ luật quân đội chỉ là ảo tưởng mà thôi.

"Mở cửa thành ra!"

"Tất cả những người tiến vào, hãy để họ đi đến khu vực được chỉ định! Ai xông loạn, bắn chết tại chỗ!"

Mông Nghị trầm giọng nói.

Khu vực do họ chỉ định có đặt bom, chỉ cần có người của đế quốc Huyết Anh tiến vào thành mà làm bậy, họ sẽ cho nổ bom ngay lập tức.

…

"Mọi người đi vào khu vực được chỉ định, bất cứ kẻ nào tự tiện đi loạn sẽ bị giết ngay."

Binh sĩ quân đoàn Tu La dùng loa hét lớn.

Số lượng lớn quân hầu đế quốc Huyết Anh ngoan ngoãn đi dọc theo tuyến đường đã chỉ định, họ đến một giáo trường rất rộng rãi.

"Bùm bùm!"

Ở khu vực bên ngoài, đạn pháo cối vẫn không ngừng nổ vang, đám người Alexander không biết chuyện gì đang xảy ra bên trong… Trong đêm tối họ không thể nhìn xa được.

Trên chiến trường cũng có lính trinh sát, nhưng phải mất một thời gian để họ phát hiện ra vấn đề và sau đó truyền tin tức quay lại.

"Báo cáo!"

Có lính trinh sát đã đến chiến hạm nơi Alexander đang đứng.

"Nói đi!"

Alexander trầm giọng nói.

"Tổng đốc, quân hầu đế quốc Huyết Anh làm phản, số lượng lớn

quân hầu đã tiến vào thành Trường Anh, họ lựa chọn đầu hàng."

Người lính trinh sát quay về báo cáo.

"Sao chứ?"

Vẻ mặt của Alexander thay đổi.

"Chuyện gì đã xảy ra!"

"Tổng đốc, quân đoàn Tu La dùng bom nhiệt hạch khiến họ sợ hãi, sau đó binh lính quân đoàn Tu La đe dọa họ sẽ tàn sát phần các thành còn lại. Họ còn nói, nếu chiến tranh không kết thúc, nếu chúng ta tiếp tục giao chiến với Thần đế quốc Thần Long thì toàn bộ người đế quốc Huyết Anh đều sẽ chết, quốc gia sẽ diệt vong. Nói rằng miễn là họ hoàn toàn ủng đế quốc Thần Long, thì chúng ta sẽ phải rút lui và đế quốc Huyết Anh có thể kết thúc chiến tranh."

...

Lính trinh sát bác cáo rất nhiều.

Sắc mặt đám người Alexander vô cùng khó coi. Họ biết rằng ép chiêu mộ quân hầu đế quốc Huyết Anh là không ổn, nhưng lại không ngờ rằng nhanh như vậy họ đã quay sang ủng hộ đế quốc Thần Long.

"Đám khốn khiếp này, chẳng lẽ họ đã quên nỗi hận bị tàn sát toàn thành sao!"

Một vị tướng lĩnh khác hùng hổ nói.

Những người còn lại đều im lặng, họ biết rõ bản chất của đám người đế quốc Huyết Anh, cuộc tàn sát toàn thành của đế quốc Thần Long đã khiến họ khuất phục.

Alexander cau mày, tình huống này khiến hắn thoáng bất lực.

Hắn phái ra hai trăm ngàn quân hầu mà họ đều đã chạy trốn vào thành Trường Anh, giờ hắn cũng không có cách nào để đưa những người đó trở về.

Vậy bốn trăm ngàn quân hầu còn lại, hắn phải làm gì đây? Để họ tấn công sao, không chừng họ cũng lựa chọn đầu hàng.

"Tướng quân, đế quốc Thần Long làm như vậy không sợ đám binh lính tiến vào bất ngờ làm phản sao?"

Hoàng tử đế quốc Kền Kền dò hỏi.

Alexander nói:

"Điện hạ, quân đoàn Tu La có rất nhiều bom, họ tụ tập người lại một chỗ, đám người này cũng không dám lộn xộn. Nếu họ dám hành động liều lĩnh thì sẽ cho kích nổ bom, như vậy tất cả họ sẽ chết ngay lập tức."

Vũ khí truyền từ Trái Đất sang đã thay đổi quy tắc chơi. Quá khứ, cthủ thành nơi nào dám làm như thế này chứ. Một khi cổng thành đã mở ra, kẻ thù tràn vào có thể phá thành luôn.

"Như vậy à. Thế quân hầu đế quốc Huyết Anh có thể quay lại tấn công chúng ta hay không?"

Hoàng tử của đế quốc Kền Kền nói.

Alexander cười khổ nói:

"Hoàn toàn có khả năng, những người đã vào thành có thể sẽ bị kẻ địch uy hiếp mà tấn công chúng ta từ xa. Nếu họ ra tay thì họ sẽ không có đường lui nữa. Cũng có khả năng cao là quân đoàn Tu La sẽ không sử dụng họ, chỉ cần giam giữ họ lại với nhau là được. Những người này độ tin cậy kém hơn nhiều."

Nói đến đây, Alexander liếc qua mọi người.

"Các vị, có lẽ chúng ta chỉ có thể lựa chọn phương án đồng loạt ra tay! Hãy để những chiến binh ưu tú của chúng ta đi giám sát quân hầu đế quốc Huyết Anh đào chiến hào."

Mọi người khẽ gật đầu. Họ có ba trăm ngàn binh lính, cộng với bốn trăm ngàn quân hầu và bảy trăm ngàn người dân, họ không thể cứ rút lui như thế này được.

"Hành động Kế hoạch số 2!"

Alexander trầm giọng nói.

Chương 1000 - Tấn Công

Kế hoạch số 2 là kế hoạch dự phòng trong trường hợp hai trăm ngàn quan hầu thất bại trước đó.

"Vâng!"

Ba trăm ngàn binh lính Liên Minh Bốn Nước và bốn trăm ngàn quân hầu xông lên, họ bao vây thành Trường Anh từ mọi hướng.

"Ầm Ầm! Ầm Ầm!"

Trực thăng Tam Bang Tử bay ngang qua rồi lần lượt thả bom, những quả bom rơi xuống đất phát nổ đã giết chết nhiều người.

Một số trực thăng Tam Bang Tử và một số binh lính đập mạnh vào đèn chiếu sáng thành tín hiệu để báo cho người trong thành biết kẻ địch đang tổng tiến công toàn diện.

"Ra hiệu cho đội tấn công không trung, để họ tăng độ cao."

Mông Nghị trầm giọng nói.

"Vâng!"

Ngay sau đó tín hiệu được truyền đi, trực thăng Tam Bang Tử đang bay trên không trung ngoài thành đã tăng độ cao, họ có thể bay cao nhất là bốn km.

"Bùm! Bùm!"

Không mất nhiều thời gian để trực thăng Tam Bang Tử tăng độ cao, ngay sau đó các loại tên lửa khác nhau bắt đầu thể hiện uy lực của chúng, chẳng hạn như bom nhiệt áp, bom nhiệt hạch, được bắn ra ngoài

Một quả bom nhiệt áp có thể lập tức giết chết tất cả mọi người

trong phạm vi hàng chục mét, phạm vi bao phủ của bom nhiệt hạch cũng khá lớn. Trong khoảng thời gian ngắn, Liên Minh Bốn Nước đã phải chịu rất nhiều thương vong. Tại khu vực bị hạn chế mà phải đối mặt trực tiếp với hỏa lực pháo binh dữ dội như vậy mới khiến họ biết được cái gì gọi là đòn tấn công liên tục.

"Đào, nhanh đào đi!"

"Xông tới phí trước!"

Rất nhiều binh lính của Liên Minh Bốn Nước và quân hầu điên cuồng xông về phía trước, trong khi nhiều người đứng lại nhanh chóng đào chiến hào.

Chiến hào khá hiệu quả khi đối mặt với súng cối thông thường. Tuy nhiên, nếu bom nhiệt áp và bom nhiệt hạch bắn tới đây, về cơ bản sẽ mất tác dụng, có trốn trong chiến hào cũng sẽ chết.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút. Nhiều kẻ thù đã bị giết chết, đạn tên lửa của đám người Mông Nghị cũng tiêu hao nhanh chóng, đạn pháo cối cũng vậy.

Tiêu Hải đã chuẩn bị cho họ rất nhiều, nhưng đối mặt với cuộc tổng tấn công của bảy trăm ngàn người, số lượng đạn pháo mà họ chuẩn bị là không đủ. Những kẻ thù phía trước đang dần tiếp cận thành Trường Anh.

"Ra lệnh sử dụng bom thông thường tấn công vào kẻ thù đã đến gần thành."

Tiêu Hải trầm giọng nói.

Bom bình thường mà họ sử dụng là những quả bom có kích thước bằng quả bóng tạ, được sản xuất bởi nhà máy mà Tiêu Phàm truyền đến đây.

Đốt dây dẫn chì ném văng ra ngoài là nó có thể phát nổ.

Bom này khoảng cách tấn công có hạn, nhưng đứng trên tường thành vẫn có thể ném tương đối xa, ngay cả khi bị áp chế thực lực thì sức mạnh của binh lính quân đoàn Tu La cũng mạnh hơn nhiều so với người Trái Đất bình thường.

“Bùm! Bùm! Bùm!”

Binh lính đến gần thành Trường Anh, chỗ nào tập trung nhiều người thì sẽ bị bom tiêu diệt ngay lập tức, chỗ thưa thớt hơn thì sẽ bị cung tên bắn chết.

Đối mặt với số lượng lớn bom, hiệu quả của chiến thuật biển người công thành tệ hơn rất nhiều.

"Hỏa lực này mạnh quá. Tên khốn Tiêu Phàm đó đã gửi bao nhiêu bom đến đế quốc Thần Long vậy!"

Khuôn mặt của Alexander cực kỳ khó coi.

Hắn là Tổng đốc đương nhiên không phải đi tấn công, những nhân vật có cấp bậc quan trọng khác cũng không ra tấn công, họ cũng không muốn bị nổ chết.

"Thương vong của chúng ta khẳng định là vô cùng thê thảm."

Một vị tướng đến từ đế quốc Bách Vân đứng bên cạnh nói, rất nhiều binh lính đến từ Đế quốc Bách Vân, hầu hết lục quân đều đến từ Đế quốc Bách Vân.

Alexander hít sâu một hơi nói:

"Chỉ cần có thể thắng, chỉ cần có thể lấy được dô lượng lớn súng ống, chúng ta sẽ có thể trở mình. Sau này, lợi thế của đế quốc Thần Long cũng sẽ giảm đi rất nhiều!"

Mọi người gật đầu. Nếu họ giành chiến thắng và có được lượng lớn vũ khí thì cũng không sao cả.

"Tướng quân, kẻ địch nhiều lắm. Chúng ta sắp hết bom."

Một thân vệ đến bên cạnh Mông Nghị báo cáo.

Tất cả các loại tên lửa đã được tiêu thụ hết từ lâu, đạn pháo thông thường cũng gần như cạn kiệt.

Mông Nghị trầm giọng nói:

“Lấy các loại súng cối và những vũ khí khá ra, tập trung vào một cái hố rồi phá hủy toàn bộ, nhất định không được để rơi vào tay kẻ địch."

…

Mông Nghị biết rằng kẻ địch muốn lấy được số lượng lớn súng cối và các loại vũ khí khác, Tiêu Hải đã đặc biệt thông báo rằng họ không được để rơi vào tay kẻ địch.

"Tướng quân, với thực lực của chúng ta, hẳn là có thể thủ vững thành. Tiêu hủy số vũ khí đó rất đáng tiếc…“

Một vị tướng quân bên cạnh Mông Nghị nói.

Mông Nghị trầm giọng nói:

"Không có gì đáng tiếc cả, cho dù chỉ có một phần mười cơ hội rơi vào trong tay kẻ địch cũng không được! Thi hành mệnh lệnh! Nếu có người giấu lại cứ theo quân pháp mà xử lý."

"Vâng!"

Mệnh lệnh của Mông Nghị nhanh chóng được truyền xuống.

Chương 1001: Loa Công Suất Lớn

Số lượng lớn súng cối và thậm chí cả các vũ khí để phóng tên lửa cũng đã được tập hợp và phá hủy, một vụ nổ dữ dội bùng lên bên trong thành Trường Anh.

"Chết tiệt!"

Đám người Alexander âm trầm.

Khoảng cách chỉ có mấy cây số cho nên đương nhiên họ có thể thấy vụ nổ tung kịch liệt trong thành Trường Anh, nhất định là họ phá hủy vũ khí.

"Lập tức truyền ra tin tức, vụ nổ tung vừa rồi là do Tu La quân đoàn giết mấy trăm vạn người đầu hàng, để đám quân hầu kia

quên đi vọng tưởng đầu hàng!"

Alexander trầm giọng nói.

Mệnh lệnh của hắn đã nhanh chóng được truyền đi.

Về phía thành Trường Anh, Mông Nghị để một số người trong số trăm nghìn quân hầu trèo tường thành rồi đưa cho họ mỗi người một chiếc micrô.

Micrô được kết nối với loa công suất lớn.

"Các ngươi nói sự thật cho người ngoài thành, thuyết phục họ đầu hàng! Trong lần đánh bom trước, ít nhất đã có hai trăm ngàn trong số bảy trăm ngàn người của họ đã chết, bốn năm trăm ngàn người muốn phá được thành Trường Anh là chuyện không thể nào. Cho dù thành Trường Anh bị phá, cũng còn thành Ngọc Kinh, trên đảo Huyết Anh quân đoàn Tu La chúng ta cũng có mười tám vạn người. Nếu các ngươi tiếp tục tấn công tất cả mọi người trong thành Trường Anh đều sẽ chết. Hãy bảo quân hầu đế quốc Huyết Anh tập hợp lại làm phản! Nếu các ngươi không thể thuyết phục họ thì khi thành thất thủ các ngươi chắc chắn sẽ phải chết.

Một vị tướng lĩnh của quân đoàn Tu La trầm giọng nói.

Bên cạnh hắn có một số quân hầu đế quốc Huyết Anh, các đoạn tường khác của thành Trường Anh cũng đều có người như vậy.

"Hỡi đồng bào, chúng ta đã tiến vào thành Trường Anh, tất cả chúng ta đều không có chết, vừa nãy quân đoàn Tu La là tập hợp cho nổ các loại vũ khí. Đừng để người của Liên Minh Bốn Nước lừa chúng ta.

“Đồng bào của ta ơi, bao gồm cả ngươi, tổng cộng chỉ còn bốn năm trăm ngàn người, mà binh lính của quân đoàn Tu La có hơn năm mươi ngàn người. Họ có áo giáp kiên cố, các ngươi đánh không lại, vì quốc gia, vì người nhà, chúng ta không nên sợ hãi mà hãy hy sinh"

"Các ngươi có nhiều người hơn Liên Minh Bốn Nước. Các ngươi hãy tập hợp chống lại họ, chiến tranh sẽ chỉ kết thúc khi họ rút lui..."

Trên tường thành Trường Anh, rất nhiều quân hầu đế quốc Huyết Anh cố gắng hết sức để thuyết phục họ. Loa công suất lớn có thể vang âm thanh của họ đi rất xa.

Trong thâm tâm nhiều người đế quốc Huyết Anh đã mơ hồ muốn rút lui. Nhiều người trong số họ không ngu ngốc, không tín trăm ngàn người đầu hàng thì vẫn còn có năm mươi ngàn binh lính của quân đoàn Tu La và trăm ngàn quân hầu trong thành Trường Anh.

Bốn năm mươi vạn người có thể công phá được một thành được bảo vệ bởi mười lăm vạn người không? Hơn nữa, đa phần họ chỉ là những người dân bình thường. Ngay cả khi họ may mắn chiến thắng thì không chừng họ cũng sẽ chết gần hết.

Vậy sau này thì thế nào?

Ở đây có năm vạn binh lính quân đoàn Tu La. Vẫn còn năm vạn binh lính ở thành phố Ngọc Kinh và mười vạn quân hầu. Bên cạnh đó, trên đảo Huyết Anh, đế quốc Thần Long vẫn còn có mười tám vạn binh lính! Ngoài ra còn có ba mươi vạn quân hầu.

Về phía Liên Minh Bốn Nước, họ không thấy được hy vọng.

Chiến tranh tiếp tục kéo dài thì rất có thể các thành của họ sẽ từng nơi một bị tàn sát, đến lúc đó cả đế quốc Huyết Anh sẽ hoàn toàn kết thúc.

"Người đế quốc Huyết Anh nghe này, chúng ta không thể tiếp tục, nếu cứ tiếp tục sẽ chỉ còn đường chết, chúng ta hãy đoàn kết lại phản kháng! Ai không muốn chết, chạy tới chỗ ta!"

Bên ngoài thành, có người đế quốc Huyết Anh hét lên. Người này là nội ứng được đám người Mông Nghị sắp xếp. Có người dẫn đầu, rất nhiều người đế quốc Huyết Anh khác cũng nhanh chóng tụ tập lại, người của Liên Minh Bốn Nước vội trấn áp. Tuy nhiên, cảnh như vậy như vậy không phải là một ngoại lệ. Rất nhiều chỗ khác, người đế quốc Huyết Anh đã tụ tập lại. Chẳng mấy chốc, một số nơi đã tập hợp thành công rất nhiều người đế quốc Huyết Anh, và lúc này việc trấn áp họ khó khăn hơn nhiều. Càng nhiều người hơn nữa đang tiến lại gần những đội tập hợp này.

"Phù!"

Mông Nghị thầm thở phào nhẹ nhõm.

Người của đế quốc Huyết Anh bên ngoài nội thành nổi loạn thì tỉ lệ thành Trường Anh bị công phá sẽ giảm đi rất nhiều, họ có thể cân nhắc chuyển từ phòng ngự sang phản công.

"Truyền lệnh, để cho mười vạn quân hầu tấn công ra bên ngoài thành!"

Mông Nghị trầm giọng nói.

"Vâng, tướng quân!"

Các cửa thành lần lượt mở ra, mười vạn quân hầu điên cuồng xông ra ngoài thành, lúc trước họ đã tàn sát hàng loạt người dân trong thành cho nên trước mắt đã không còn đường lui.

Khi mười vạn quân hầu này xông ra ngoài, tình hình thậm chí còn đảo ngược hơn nữa, càng có thêm nhiều quân hầu đế quốc Huyết Anh nổi loạn.

"Giết!"

"Phụt!"

Hầu hết binh lính của Liên Minh Bốn Nước đều không có áo giáp hạng nặng, trong tình huống hỗn loạn như vậy, nhiều người trong số họ không ngừng tử vong.

1021 chữ

Chương 1002: Giết Từng Kẻ Địch Một

"Chết tiệt, chết tiệt!"

Đám người Alexander không mất nhiều thời gian để biết được tình hình đã thay đổi.

"Bắn tín hiệu, rút lui!"

Alexander trầm giọng nói.

Quân hầu đế quốc Huyết Anh làm phản, họ chỉ có mười vạn người, ngay cả khi họ vào được thành Trường Anh cũng sẽ không thể giành được chiến thắng.

"Bùm!"

Chiến hạm chỗ Alexander bắt đầu bắn lên trời, một quả cầu lửa khổng lồ nổ tung trên không trung.

"Rút lui, rút lui!"

"Mau rút lui!"

Đây là tín hiệu rút lui, thấy vậy người của Liên Minh Bốn Nước nhanh chóng rút lui, đội quân hầu của đế quốc Huyết Anh cũng tăng tốc trốn đi.

"Tất cả mọi người nghe lệnh, từ bỏ phòng thủ. Toàn quân tấn công!"

Mông Nghị lớn tiếng nói.

"Diet!"

Năm vạn binh lính quân đoàn Tu La lao ra khỏi thành Trường Anh.

Đánh chó mù đường, cơ hội không thể bỏ qua!

Làm vậy có thể khiến họ thiệt hại một số người nhưng kẻ địch đã không có tinh thần chiến đấu, nếu họ tấn công thì sẽ thu được kết quả rất tốt! Trong số năm vạn binh lính có rất nhiều kỵ binh hạng nặng, họ nhanh chóng tiến lên tấn công.

"Phốc! Phốc!"

Binh lính của Liên Minh Bốn Nước liên tục bị chặt đầu.

Những kỵ binh thiết giáp xông ra khỏi thành khống bao lâu đã áp sát binh lính của Liên Minh Bốn Nước, họ không ngừng mà giết từng kẻ địch một.

Dưới tình huống bình thường, kỵ binh thiết giáp không có ngựa thì rất khó có thể đuổi kịp kẻ thù vũ trang nhẹ, nhưng bây giờ trên chiến trường vô cùng hỗn loạn. Người dân đế quốc Huyết Anh đang trì hoãn kẻ thù.

Suy nghĩ của họ là càng nhiều người Liên Minh Bốn Nước chết thì cơ hội họ rút lui khỏi đế quốc Huyết Anh càng cao và chiến tranh sẽ kết thúc càng sớm.

"Đồ khốn kiếp!"

Alexander đã nhận được báo cáo, hắn tức giận mắng mỏ.

Lúc tấn công thành thì quan hầu đế quốc Huyết Anh luôn lười biếng nhưng bây giờ trì hoãn việc rút lui của binh lính thì họ lại rất tích cực.

Hai giờ sau, gần như tất cả những người còn sống của Liên Minh Bốn Nước đã kịp rút lui, tổng số người rút lui chưa đến mười vạn người. Mà ban đầu họ có ba mươi vạn người. Tình huống này khiến Alexander muốn hộc máu.

"Giết sạch tất cả người nhà của đám quân hầu đế quốc Huyết Anh!"

Alexander giận dữ ra lệnh.

"Tướng quân, nếu giết họ, người đế quốc Huyết Anh người sẽ càng thêm hận chúng ta, liệu có khi nào họ sẽ tích cực ủng hộ đế quốc Thần Long hơn không?"

Một vị tướng quân vội nói.

Alexander lạnh lùng nói: "Chỉ có giết chết mới có thể khiến họ phục tùng, nói chuyện với họ cũng vô dụng. Giết sạch người thân họ, sau đó tàn sát một ít thành thị của họ, có lẽ sau này đế quốc Huyết Anh cũng sẽ không bao giờ dám nhằm vào chúng ta nữa! Người của đế quốc Thần Long tàn sát toàn thành của họ, vậy mà họ vẫn đứng về phía đế quốc Thần Long, thật sự là quá vô lý!"

Hoàng tử đế quốc Kền kền trầm giọng nói:

"Ta đồng ý với đề nghị của Tổng đốc, người đế quốc Huyết Anh nhất định phải trả giá cho sự làm phản của chính mình! Giết!"

"Tướng quân, thương vong của chúng ta đã được thống kê"

Hoàng Lương, phó tướng của Mông Nghị đến trước mặt hắn nói.

"Thế nào?"

Mông Nghị hít một hơi thật sâu.

Hoàng Lương trầm giọng nói: "Tướng quân, chúng ta tổn thất tổng cộng năm trăm hai bảy người, phần lớn đều hi sinh trong đợt tấn công truy đuổi"

"Thương vong của địch thế nào?"

Cái chết của hơn ba trăm người khiến Mông Nghị thoáng đau lòng, nhưng với tư cách một tướng quân hắn biết đánh trận thì nhất định phải có hy sinh.

Miễn là sự hy sinh của họ đáng giá. Hoàng Lương nói:

"Tướng quân, theo phán đoán sơ bộ của chúng ta, Liên Minh Bốn Nước đã chết tổng cộng khoảng hai mươi mốt vạn người. Số người chết trong cuộc pháo kích phía trước là mười ba mười bốn vạn người, và hơn bảy vạn người đã chết trong cuộc truy đuổi. Tuy nhiên, bảy vạn người này cũng không phải toàn bộ đều bị binh lính của chúng ta giết, trong đó ít nhất một nửa hắn là bị quân hầu đế quốc Huyết Anh giết"

Mông Nghị thở phào nhẹ nhõm.

Kết quả như vậy cho thấy việc họ truy đuổi rất có ý nghĩa, nếu không truy giết thì kẻ địch đã có thể nhanh chóng trốn thoát. Mà người đế quốc Huyết Anh không có can đảm để hành động. Dùng cái giá là hàng trăm người hy sinh đổi lại hàng vạn kẻ thù đã chết, rất đáng giá.

"Thu thập thi thể của tất cả những người lính đã ngã xuống, chúng ta phải đưa họ về nhà"

Mông Nghị trầm giọng nói:

"Còn thi thể của kẻ địch, để cho người của đế quốc Huyết Anh đến làm việc, để họ chất đống thi thể lên thành núi"

"Vâng, tướng quân!"

Mệnh lệnh được truyền đi, mười vạn quân hầu đế quốc Huyết Anh đã bắt đầu hành động, thi thể binh lính của Liên Minh Bốn Nước gia đã được tập hợp lại. Có tổng cộng hai mốt vạn thi thể, đủ để tạo thành một ngọn núi xác cao, điều này sẽ mang đến lực ảnh hưởng cực kỳ lớn đối với tâm lý. Quân hầu đế quốc Huyết Anh lần lượt mang vô số xác chết lại, quá trình này liên tục không ngừng đánh vào linh hồn của họ.

1005 chữ

Chương 1003: Thằng Khốn

Thi thể của hơn năm trăm binh sĩ của đế quốc Thần Long cũng được thu thập lại. Nhưng không giống như đống xác chết lộn xộn kia, tất cả họ đều nằm trên những tấm gỗ riêng biệt, và thi thể của họ được phủ một lá cờ của đế quốc Thần Long. Những lá cờ quốc gia này là do Tiêu Phàm cho nhà máy ở nước H sản xuất.

"Các tướng sĩ!"

Mông Nghị gào lên, giọng hắn truyền ra xa.

"Hơn năm trăm đồng đội đã rời bỏ chúng ta, nhưng họ không chết vô ích, có vô số binh lính Liên Minh Bốn Nước đã phải chôn cùng họ! Tên của họ sẽ được ghi riêng trong gia phả, những việc làm của họ cũng sẽ được ghi vào gia phả để các thế hệ sau kính ngưỡng. Các chiến sĩ, hãy cầm nâng rượu trong tay lên và uống cạn với các đồng đội của chúng ta, hãy cũng đưa tiễn họ.

"

Mông Nghị nâng chén rượu trong tay lên, hắn đổ một nửa rượu trong chén ra rồi tự mình uống nốt nửa còn lại.

"Bang bang!"

Mấy vạn binh lính của quân đoàn Tu La cũng nửa đổ nửa uống, sau đó tất cả mọi người đều đập tay xuống đất.

Ở phía xa, hàng trăm ngàn quân hầu của đế quốc Huyết Anh đang dõi theo, khung ảnh này đã có tác động rất lớn đến họ. Xác của hai mốt vạn binh lính Liên Minh Bốn Nước được chất đống ở đó như heo chó. Còn đế quốc Thần Long chỉ có vài trăm người chết mà hàng chục nghìn người đã tiễn đưa họ.

"Liên Minh Bốn Nước chắc chắn sẽ bị đánh bại, họ không phải là đối thủ của đế quốc Thần Long "Bọn họ chết hai mươi mốt vạn người, mà đế quốc Thần Long chỉ tử vong mấy trăm người, trong khi đó đế quốc Thần Long có tổng cộng có hơn hai triệu binh lính.

"Đế quốc Huyết Anh của chúng ta không bao giờ được là kẻ thù của đế quốc Thần Long nữa" Trong số mười vạn quân hầu đế quốc Huyết Anh, rất nhiều người lần lượt lên tiếng. Trong số đó, cũng có nhiều người do Mông Nghị bí mật sắp xếp. Chiến tranh dư luận cũng là một khía cạnh rất quan trọng trong đánh trận.

"Đổ xăng lên xác kẻ địch bằng xăng rồi đốt chúng lên!"

Mông Nghị trầm giọng nói.

Một chiếc trực thăng Tam Bang Tử bay qua núi thi thể, đổ xăng xuống, không bao lâu ngọn núi xác đã bốc cháy ngùn ngụt.

"Thằng khốn, thằng khốn!"

Xa xa trên đỉnh chiến hạm, Alexander thấy cảnh tượng đang diễn ra ở đây, sắc mặt hắn vô cùng khó coi, trong lòng hắn không ngừng mắng chửi.

Bọn họ giết hai mươi mốt vạn người, mà đế quốc Thần Long chỉ tử vong mấy trăm người, hắn biết Mông Nghị là đang cố ý kích động người đế quốc Huyết Anh.

Nếu chỉ nói suông thì mười lần trăm lần người đế quốc Huyết Anh cũng không biết đế quốc Thần Long đáng sợ kinh khủng như thế nào, nhưng bây giờ hiện thực tàn khốc đang bày ra ở trước mặt họ. Mười vạn quân hầu đế quốc Huyết Anh đã tận mắt chứng kiến, tin tức ở đây chắc chắn sẽ lan truyền khắp đế quốc Huyết Anh. Hơn nữa cả đời họ có thể sẽ nhắc đi nhắc lại, điều này sẽ khiến càng nhiều người đế quốc Huyết Anh không dám nhắm tới đế quốc Thần Long nữa.

"Tướng quân, chúng ta nên rút lui đi. Chúng ta có ở lại đây cũng vô nghĩa mà thôi. Chín vạn người còn lại của chúng ta không đủ để tấn công thành Trường Anh, rất nhiều binh lính còn lại đã bị dọa đến mất trí"

Một vị tướng bên cạnh Alexander nói.

"Ừm."

Alexander khẽ gật đầu.

"Làm theo những gì ta đã nói trước đó, thực hiện kế hoạch tàn sát hàng loạt dân trong thành để binh lính trút giận, hơn nữa ngăn chặn người dân Đế quốc Huyết Anh quay đầu theo đế quốc Thần Long"

"Vâng!"

Liên Minh Bốn Nước nhanh chóng di chuyển.

Chỉ trong hai ngày, bốn thành của đế quốc Huyết Anh đã bị tàn sát toàn bộ, thương vong nặng nề. Dưới với tình huống như vậy, đám người Mông Nghị rất vui mừng.

Đế quốc Huyết Anh và đế quốc Thần Long có mối thù truyền kiếp, Liên Minh Bốn Nước gia tàn sát càng nhiều người càng tốt, mà tốt nhất là giết tất cả những người đế quốc Huyết Anh đi.

"Cốc cốc cốc!"

Tiêu Phàm đang ở linh huyệt bên Tử Hải, chiếc kính bên cạnh hắn vang lên.

"Ông nội, xem bộ dáng của ngươi có vẻ là có chuyện tốt phải không?"

Tiêu Phàm cười hỏi.

Tiêu Hải cười nói:

"Đúng thật là có chuyện tốt, ở đế quốc Huyết Anh bên đó, chúng ta đại thắng, Liên Minh Bốn Nước thiệt hại hai mươi mốt vạn người. Chúng ta chỉ có mấy trăm người chết! Chúng ta còn chiếm được bốn mươi vạn quân hầu đế quốc Huyết Anh"

Sự ngạc nhiên hiện rõ trong mắt của Tiêu Phàm.

"Ông nội, cho dù là hỏa lực của chúng ta mạnh mẽ thì chênh lệch cũng không thể lớn được như vậy chứ?"

Tiêu Hải lại kể chi tiết tình hình.

Tiêu Phàm sửng sốt, hóa ra là do người đế quốc Huyết Anh làm

phản, đế quốc Huyết Anh cũng chết rất nhiều người, nhưng thương vong của họ sẽ không được thống kê.

"Ông nội, rất có thể Liên Minh Bốn Nước sẽ tiếp tục huy động càng nhiều người, họ sẽ không chấp nhận thất bại như vậy"

Tiêu Phàm trầm giọng nói.

Tiêu Hải gật đầu.

1087 chữ

Chương 1004: Tổn Thất Nặng Nề

Đế quốc Kền Kền được biết đến là quốc gia hùng mạnh nhất, mà đế quốc Áo Tư cũng là một đế quốc lâu đời, họ tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn từ bỏ địa vị của mình. Tổng binh lực của bốn quốc gia này có hơn ba triệu người, hai mươi mốt vạn binh lính chưa tới một phần mười tổng binh lực của họ. Hơn nữa họ vẫn có thể tiếp tục phát động triệu tập binh lính phục vụ chiến tranh.

Nếu trường hợp họ huy động thêm binh lính cho chiến tranh, không khó để binh lực của họ tăng lên gấp đôi, tổng binh lực của họ có thể vượt quá sáu triệu.

"Ông nội, ta nghĩ họ có khả năng sẽ xé bỏ hiệp định trước, kế tiếp chiến hạm họ có thể sẽ tấn công vùng duyên hải của chúng ta Tiêu Phàm nói.

Tiêu Hải lắc đầu:

"Chúng ta đạc thảo luận, kết quả là họ sẽ không làm như vậy đâu, họ có thể sẽ tiến vào thông qua nước Thiên La!"

Tiêu Phàm sững sờ:

"Ông nội, ý ngươi là gì, họ sẽ thông qua nước Thiên La đốt lửa chiến tranh đến bên trong lãnh thể đế quốc Thần Long u?"

"Ừm."

Tiêu Hải gật đầu.

"Mặc dù họ đã chịu tổn thất nặng nề nhưng không đến tình trạng phải xé bỏ hiệp ước trước đây. Hậu quả của việc đó vô cùng nghiêm trọng. Họ ỷ vào có thực lực hải quân mạnh mẽ, có thể đưa nhiều binh lính đến nước Thiên La, sau đó họ sẽ xâm chiếm đế quốc Thần Long dưới sự bảo vệ của các tàu chiến siêu cấp" Tiêu Phàm cau mày nói:

"Như vậy không phải vi phạm trước hiệp ước lúc trước rồi sao?"

Tiêu Hải gật đầu nói:

"Không vi phạm, trước đây hiệp ước là họ không được công kích bờ biển, chúng ta cũng sẽ không ném bom thành trì của họ"

Tiêu Phàm nghi ngờ hỏi:

"Ông nội, không phải tốt hơn là họ nên tấn công từ Đế quốc Bách Vân sao? Như vậy họ không cần đưa binh lính đến nước Thiên La Tiêu Hải nói:

"Đế quốc Kền kền và đế quốc Áo Tư chắc chắn sẽ làm điều này, nhưng đế quốc Bách Vân chắc chắn không muốn lửa chiến tranh lan đến đất nước họ. Tuy nhiên, không thể loại trừ khả năng họ có thể phát động các cuộc tấn công đồng thời cả phía đông bắc và phía tây nam"

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

Nếu Đế quốc Bách Vân không sẵn lòng, họ tiến vào nước Thiên La trước, sau khi chiếm nước Thiên La, có khả năng cao họ sẽ tiếp tục xâm chiếm phía đông bắc của đế quốc Thần Long.

"Ông nội, nếu có lượng lớn người nước Thiên La sát nhập vào, dưới sự bảo vệ của họ và các chiến hạm siêu cấp thì nhất định có thể tấn công vào lãnh thổ quốc gia của chúng ta"

Tiêu Phàm trầm giọng nói.

Tiêu Hải gật đầu:

"Không sai, số lượng cường giả của họ không thua kém gì chúng ta, bảy chiếc chiến hạm siêu cấp sẽ là một uy hiếp cực lớn. Cường giả của chúng ta không thể tàn sát binh lính của họ, nhưng chiến hạm siêu cấp của họ có thể giết chết rất nhiều binh lính của chúng ta. Nếu quả thật tình huống này xảy ra, cháu yêu, ngươi có ý kiến gì hay họ không?"

Tiêu Phàm cau mày.

Lục quân của đế quốc Thần Long là mạnh nhất, mà số lượng người mà kẻ địch có thể giết bằng chiến hạm là có hạn, họ không dễ dàng mà giành chiến thắng. Tuy nhiên, nếu ngọn lửa chiến tranh lan đến bên trong đất nước, nó sẽ ảnh hưởng rất lớn đến danh tiếng của đế quốc Thần Long, và nó cũng sẽ ảnh hưởng rất lớn đến cuộc sống của người dân đế quốc Thần Long.

"Ông nội, kế hoạch bây giờ của các ngươi là gì?"

Tiêu Phàm hỏi.

Tiêu Hải nói:

"Có một tướng quân đã đề xuất đánh thẳng đế quốc Bách Vân. Nhưng đế quốc Bách Vân có rất nhiều núi, rừng rậm và đầm lầy, chúng ta muốn đánh hạ đế quốc Bách Vân thì cần tiêu tốn rất nhiều đạn pháo. Quân đoàn Tu La ở đế quốc Bách Vân không có tác dụng lớn lắm. Vả lại nếu chúng ta chủ động tấn công, địch ở phía Đông Bắc cũng phát động tấn công, thì Đông Bắc và Tây Nam đều sẽ rơi vào vũng lầy chiến tranh"

Tiêu Phàm suy nghĩ một chút nói:

"Ông nội, chúng ta tổng cộng có bao nhiêu quân hầu ở đế quốc Huyết Anh?"

Tiêu Hải nói:

"Có bốn mươi vạn quân hầu ở thành Trường Anh, mười vạn ở thành Ngọc Kinh và ba mươi vạn quân hầu ở đảo Huyết Anh. Tuy nhiên, rất nhiều người trong số họ được chiêu mộ tạm thời bởi Liên Minh Bốn Nước. Họ chỉ trải qua huấn luyện đơn giản, hiệu quả chiến đấu của họ rất kém"

Tiêu Phàm âm thầm tặc lưỡi, tám mươi vạn quân hầu là một số lượng này không ít đâu.

"Ông nội, còn bao nhiêu người ở đế quốc Hồng Phong?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Hai mắt Tiêu Hải sáng lên:

“Cháu yêu, ngươi đây là muốn phái quân hầu đế quốc Huyết Anh đến đế quốc Hồng Phong à? Đế quốc Hồng Tiêu Phàm cười nói:

Phong tổng cộng có mấy vạn binh lính thôi. Hầu hết họ đều đã bị điều động đi, hiện tại chỉ còn chưa tới hai vạn!"

"Ông nội, nếu tàu chiến của Đế quốc Kền Kền đến nước Thiên La, thì tàu chiến của chúng ta sẽ mang người đế quốc Huyết Anh đưa đến đế quốc Hồng Phong xa xôi. Đế quốc Hồng Phong hoang vắng nhưng nó lại giáp ranh với đế quốc Kền Kền. Người dân của đế quốc Huyết Anh chắc sẽ có hứng thú với lãnh thổ của họ lắm. Ngươi hãy hứa với họ rằng một nửa lãnh thổ mà họ đánh chiếm được sẽ thuộc về họ. Vừa vặn mới đây họ tàn còn sát toàn thành đế quốc Huyết Anh"

Tiêu Hải gật đầu, ý tưởng này của Tiêu Phàm rất hay.

1030 chữ

Chương 1005: Bá Vương Bát Chi

Nếu đưa người trực tiếp đến đế quốc Kền Kền, người của đế quốc Huyết Anh chắc chắn sẽ không thể làm gì được. Nhưng toàn bộ đế quốc Hồng Phong chỉ có vài triệu người, để mấy vạn người đế quốc Huyết Anh đi qua đó là đủ đánh ra một vương quốc rồi.

"Ông nội, chúng ta cần lựa chọn ra những binh lính có gia thế cao ở đế quốc Huyết Anh"

Tiêu Phàm khuyến khích thêm. Những binh lính như vậy dễ kiểm soát hơn và họ cũng sẽ ngoan ngoãn hơn.

"Ừm."

Tiêu Hải gật đầu:

“Có nên đưa một ít người tới đế quốc Bách Vân bên kia không?"

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Bên đó thì không cần, nếu đế quốc Bách Vân hiện tại không muốn tranh chấp trên đất liền thì chúng ta cũngkhông cần chủ động khiêu khích họ"

"Cháy yêu, tình hình của ngươi thế nào rồi? Con Bá Vương Bát Chi kia còn ở nước Hành Dương không?" Tiêu Hải hỏi.

Tiêu Phàm gật đầu:

"Nó vẫn ở nước Hành Dương, mỗi ngày nước Hành Dương đều đưa cá cho nó, cho nên nó ít giết người hơn một chút. Nhưng tổng số người bị nó giết cũng phải lên tới hai triệu rồi"

Tiêu Hải trầm giọng nói:

"Mỗi ngày nó giết rất nhiều người của họ, vậy mà họ còn có thể đưa đồ ăn cho yêu thú Bá Vương Bát Chi, chỉ có họ mới làm được thôi. Tuy nhiên, đối mặt với yêu thú mạnh mẽ, đây cũng được coi là một biện pháp tốt. Họ khuất phụ có thể ngăn chặn yêu thú Bá Vương Bát Chi tiếp tục tấn công. Vậy sau này khả năng Bá Vương Bát Chi tấn công sang nước H không thấp đâu"

Tiêu Phàm gật đầu.

"Cháu yêu, thời điểm đối mặt với Bá Vương Bát Chi ngươi cũng phải cẩn thận một chút, Bá Vương Bát Chi có đa dạng thuộc tính, có một số đòn tấn công khả năng rất kỳ lạ"

Tiêu Hải nhắc nhở.

"Ừm. Ông nội, giờ ta mở linh huyệt, chuẩn bị truyền tàu hàng qua cho ngươi"

Không lâu sau, ba chiếc bốn năm nghìn tấn tàu hàng vận tải đã

được truyền qua, tổng cộng Tiêu Phàm đã chuyển chín chiếc tàu hàng như vậy qua.

Theo thỏa thuận, hắn chỉ được truyền qua mười hai chiếc tàu chở hàng có trọng tải ba bốn nghìn tấn. Thêm một lần này nữa là hết. Tuy nhiên, hắn có thể truyền qua rất nhiều chiến hạm dưới ba ngàn tấn.

"Ông nội, ngươi có thể chống đỡ tiếp được không? Ta truyền thêm một chiếc tàu chiến gần ba ngàn tấn qua"

Tiêu Phàm dò hỏi.

"Có lẽ là được."

Chẳng mấy chốc, một chiếc tàu chiến gần ba ngàn tấn đã cập bến, chiếc tàu chiến này được đóng mới và chỉ được lắp đặt hệ thống động lực. Nó không có bất cứ radar, tên lửa gì cả, các tiện nghi sinh hoạt cũng không có gì luôn.

Chẳng mấy chốc tàu chiến cũng đã được truyền qua.

"Cháu yêu, hải quân đã ủy thác kỹ thuật liên quan đến tàu chiến rồi hả?"

Tiêu Hải kinh ngạc nói.

Tiêu Phàm cười nói:

"Đúng vậy, hải quân đã ủy quyền thiết kế ngoại hình và kỹ thuật liên quan đến chế tạo tàu chiến giao cho xưởng đóng tàu dân dụng rồi. Dù sao trọng tải không đến ba ngàn tấn, hải quân cũng không quan tâm lắm. Ông nội, sau này chiến hạm hạng nhất đều sẽ là kiểu như vậy, thế nào?"

Tiêu Hải vui vẻ nói:

"Rất tốt, tàu chiến trống rỗng đỡ phải phiền phức tháo dỡ đồ vật, còn có thể chứa càng nhiều binh lính. Một khi bố trí các loại trận pháp thì tự động nó sẽ có chiến lực mạnh mẽ thôi"

Tiêu Phàm gật đầu:

"Các nhà máy đóng tàu lớn hiện đang dốc toàn lực chế tạo, nhiều đơn đặt hàng khác hiện đều đang bị dời xuống đợi sau"

Sau khi kết thúc liên lạc, Tiêu Phàm đã cưỡi Thiểm Điện Tuyết Điêu đến huyện Lôi Sơn.

"Tích tích!"

Ngay khi vừa về đến bầu trời phía trên đất liền, Tiêu Phàm đã nhận được một cuộc gọi từ Khương Vạn Trần. Vẻ mặt Tiêu Phàm nghiêm túc:

"Khương cục trưởng, có chuyện gì xảy ra rồi sao?"

Đã hơn một giờ sáng, nếu không gặp phải sự kiện quan trọng nào thì Khương Vạn Trần chắc chắn sẽ không gọi điện thoại đến quấy rầy hắn vào lúc này.

Đầu bên kia điện thoại, Khương Vạn Trần trầm giọng nói:

"Tiêu Tông Sư, vừa nhận được tin tức rằng Bá Vương Bát Chi đã rời khỏi đất liền. Hải quân đang giám sát chặt chẽ nó, có thể nó sẽ đến nước ta. Theo kết quả phân tích của chúng ta, rất có thể Ma Đô sẽ bị tấn công"

Tiêu Phàm nói:

"Khương cục trưởng, hiện tại ta cách Ma Đô không xa, ta sẽ canh giữ ở vùng biển phía đông của Ma Đô, nếu có tình huống gì mới ngươi cứ nói cho ta biết.

"Được!"

Tốc độ của Thiểm Điện Tuyết Điêu rất nhanh, mười phút sau Tiêu Phàm đã đến vùng biển phía đông Ma Đô, nhiều đội tàu sau khi nhận được báo động đã vội trốn chạy.

"Tích tích!"

Tiêu Phàm lại nhận được một cuộc gọi khác từ Khương Vạn Trần.

"Tiêu Tông Sư, xác nhận yêu thú đang đi tới hướng Ma Đô, khoảng

cách không tới hai trăm km, nó vừa mới tấn công một tàu chở hàng"

Khương Vạn Trần vội nói.

"Khóa mục tiêu, phóng"

Ở Tử Hải nước H, hai chiếc H-6 mỗi chiếc phóng ra hai quả tên lửa siêu thanh. Bốn quả tên lửa siêu thanh di chuyển về phía trước với tốc độ kinh hoàng, chẳng mấy chốc bốn quả tên lửa đã tiếp cận con yêu thú Bá Vương Bát Chi vừa phá hủy chiếc tàu chở hàng. 1026 chữ

Chương 1006: Yêu Thú Và Tên Lửa Đạn Đạo

Bá Vương Bát Chi ngẩng đầu lên, nó cảm thấy có gì đó không ổn. Tuy nhiên, nó không mở ra thần thức trước nên khoảng cách cảm nhận của nó chỉ có vài km, đối với tên lửa siêu thanh mà nói khoảng cách này rất ngắn. Khoảnh khắc Yêu thú Bá Vương Bát Chi ngẩng đầu lên, tên lửa đạn đạo cũng đã tấn công tới nơi.

"Bùm bùm!"

Hai quả tên lửa đầu tiên phát nổ cách yêu thú Bá Vương Bát Chi năm mét, kết giới tạm thời do Bá Vương Bát Chi tạo ra đã bị phá hủy. Tuy nhiên, năng lượng của hai quả tên lửa này cũng bị tiêu hao hết.

"Bùm!"

Quả tên lửa thứ ba bay tới, một trong những xúc tu của yêu thú Bá Vương Bát Chi đã bị bắn trúng chính xác. Tên lửa phát nổ và xúc tu của Yêu thú Bá Vương Bát Chi bị đứt lìa.

Xúc tu không kịp ngăn cản quả tên lửa thứ tư. Tên lửa bắn trúng cơ thể của yêu thú Bá Vương Bát Chi, nhưng không xuyên thủng được nhiều vì thân thể của yêu thú Bá Vương Bát Chi rất mạnh mẽ cứng rắn.

"Bùm!"

Máu thịt văng khắp nơi, rất nhiều máu thịt của Yêu thú Bá Vương Bát Chi bọ nổ bay, nó liên tục kêu lên thảm thiết trên mặt biển, quả tên lửa thứ tư đã là nó bị thương nặng. Đứt một cái xúc tu đối với nó không phải là vấn đề lớn, nhưng cái xúc tu lúc trước bị đứt khiến nó ăn rất nhiều mới vừa khôi phục trở lại, vậy mà giờ thân thể nó lại bị nổ bay ra một cái lỗ lớn, tổn thương lại nặng hơn lúc trước.

"Gào!"

Yêu thú Bá Vương Bát Chi vô cùng giận dữ gầm lên.

Hai chiếc Lục gia có thể phóng tên lửa cách nó hơn trăm km, hơn nữa chúng đang trong tình trạng ẩn thân nên yêu thú Bá Vương Bát Chi không thể tìm thấy chúng.

"Ầm ầm! Ầm ầm!"

Các xúc tu của yêu thú Bá Vương Bát Chi giận dữ quất trên mặt biển, máu chảy ra từ cơ thể nó nhuộm đỏ cả vùng biển xung quanh.

"Vù vù!"

Tiêu Phàm tiến về phía trước với tốc độ tối đa.

Con Bá Vương Bát Chi nhanh chóng chìm vào trong nước. Nó ẩn thân di chuyển về phía trước, sóng radar, sóng âm đều mất dấu vết của nó.

"Thiểm Điện, lối này Tiêu Phàm đã phát hiện ra hơi thở của yêu thú Bá Vương Bát Chi.

Bị thương nặng khiến Yêu thú Bá Vương Bát Chi gặp khó khăn trong việc che giấu bản thân một cách hoàn hảo.

"Vù vù!"

Thiểm Điện lao về phía trước. Tốc độ của nó nhanh hơn Yêu thú Bá Vương Bát Chi đang ẩn thân tiến lên trong nước nhiều, khi ẩn

thân tốc độ sẽ luôn giảm đi rất nhiều.

"Tìm thấy nó rồi!"

Đôi mắt của Tiêu Phàm sáng lên, thần thức của hắn đã tìm thấy mục tiêu. Nếu Bá Vương Bát Chi không bị thương, thần thức của Tiêu Phàm rất khó tìm được Bá Vương Bát Chi, nhưng hiện tại tình huống đã tốt hơn rất nhiều.

Lúc này, yêu thú Bá Vương Bát Chi cũng phát hiện ra Tiêu Phàm. Sau khi gặp phải tấn công, hiện tại nó đã càng thêm cảnh giác, thần thức của nó luôn tản ra chú ý động tĩnh xung quanh.

"Gào!"

Bá Vương Bát Chi gầm lên trong nước. Một trong những xúc tu của nó sáng lên tỏa ra ánh sáng kỳ lạ, một luồng tấn công tinh thần mạnh mẽ xông tới Tiêu Phàm.

Nếu Tiêu Phàm chỉ là một võ giả bình thường có tu vi Đại Võ Tông, thì luồng tấn công tinh thần này có thể trực tiếp biến Tiêu Phàm thành một thằng ngốc. Nhưng Tiêu Phàm sở hữu năng lực không gian và niệm lực tinh thần rất mạnh.

Khi luồng niệm lực tinh thần đó tấn công, Tiêu Phàm cảm thấy đau nhói trong đầu, nhưng chỉ như vậy vậy, hắn cũng không bị thương bởi luồng tấn công tinh thần của yêu thú Bá Vương Bát Chi.

Bị thương nặng khiến lực tấn công của yêu thú Bá Vương Bát Chi giảm xuống rất nhiều. Nó có tu vi Võ Hoàng hậu kỳ, tiếp cận Võ Đế đỉnh phong, nhưng một cái xúc tu của nó bị đánh gãy, trên người nó còn bị nổ ra một cái lỗ lớn, bây giờ nó chỉ có thực lực Võ Hoàng trung kỳ.

Mà thực lực của Tiêu Phàm đã gần đến Võ Hoàng trung kỳ, cũng không yếu hơn Bá Vương Bát Chi bao nhiêu...

"Thiểm Điện, ngươi đi trước đi"

Tiêu Phàm rời khỏi lưng Thiểm Điện Tuyết Điêu.

Thiểm Điện Tuyết Điêu chỉ có tu vi Võ Vương sơ kỳ, nếu bị Bá

Vương Bát Chi tấn công, nó rất có thể sẽ chết.

"Xoat!"

Nhận thấy đòn tấn công tinh thần không có mấy tác dụng, yêu thú Bá Vương Bát Chi dưới đáy nước lập tức lao lên khỏi mặt nước với tốc độ cực nhanh.

"Không gian trảm!"

Tiêu Phàm vẫy tay chém ra một đòn.

Con yêu thú Bá Vương Bát Chi đang lao tới đã cảm nhận được nguy hiểm nên nó dùng hết sức để né tránh, nhát chém không gian này mạnh đến mức có thể tạo thành nguy hiểm lớn cho nó.

"Thuấn dị!"

Sau khi dùng Không gian trảm, Tiêu Phàm ngay lập tức thuấn di ra xa mười km. Ngay khi hắn dịch chuyển đi, hàng trăm gai băng dài hai mét đã bắn vào nơi Tiêu Phàm vừa mới đứng, lực tấn công của những gai băng này rất mạnh.

"Đây là thực lực của ngươi à?"

Tiêu Phàm chế giễu. Hắn đứng trên một chiếc thuyền mà hắn vừa thả ra từ túi thứ nguyên, trên thuyền chứa đầy các loại chất nổ khác nhau.

1108 chữ

Chương 1007: Không Chút Nghi Ngờ

"Gào!"

Con yêu thú Bá Vương Bát Chi bơi tới cực kỳ nhanh. Nhưng khi nó đi tới vài trăm mét thì ngừng di chuyển về phía trước, một con rắn lửa dài khoảng mười mét bay ra từ một trong những xúc tu của nó. Trong thời gian ngắn con rắn lửa này đã đâm vào thuyền của Tiêu Phàm.

May mắn thay, Tiêu Phàm đã thuấn di ra ngoài.

"Bùm!"

Con thuyền mà Tiêu Phàm lấy ra phát nổ cực kỳ dữ dội, trên thuyền có hàng chục tấn chất nổ các loại nên uy lực vô cùng mạnh mẽ.

Yêu thú Bá Vương Bát Chi cách đó vài trăm mét cũng bị lực nổ ảnh hưởng.

"Tên láo toét này cũng biết thuốc nổ là gì rồi"

Tiêu Phàm nghĩ thầm. Nhất định là nước Hành Dương đã dùng thuốc nổ tấn công, nếu thần thức của nó tìm thấy thuốc nổ thì nhất định nó sẽ không tới gần nữa.

"Gào!"

Yêu thú Bá Vương Bát Chi lại lao về phía Tiêu Phàm.

"Vậy cho nổ trên không xem!"

Lần này Tiêu Phàm để hàng trăm tấn thuốc nổ trực tiếp xuất hiện giữa không trung. Ngay khi Bá Vương Bát Chi đến gần, Tiêu Phàm ngay lập tức thuấn di. Hàng trăm tấn thuốc nổ đã nổ tung trên trời.

"Bùm bùm!"

Yêu thú Bá Vương Bát Chi đã cố gắng hết sức để tránh né, nhưng có quá nhiều chất nổ, sức ảnh hưởng to lớn của vụ nổ vẫn làm vết thương của nó trở nên trầm trọng hơn.

"Ngươi tiếp tục tới đi chứ.

Tiêu Phàm đứng từ xa khiêu khích nói.

Con Bá Vương Bát Chi có thể không hiểu lời nói của hắn, nhưng hắn chắc chắn nó có thể cảm nhận được cảm xúc, Tiêu Phàm không hề nghi ngờ gì chuyện này.

"Gào!"

Yêu thú Bá Vương Bát Chi lại gầm lên giận dữ. Sau đó, nó quay đầu lại lao về hướng nước H.

"Hả?"

Tiêu Phàm thuấn di đến phía trước của Bá Vương Bát Chi, hàng trăm tấn chất nổ lại xuất hiện, nhưng Bá Vương Bát Chi lại trốn thoát được một cách ly kỳ. Nhưng vụ nổ kinh hoàng vẫn mang ảnh hưởng rất lớn đến nó.

"Bùm bùm!"

Rất nhanh, Bá Vương Bát Chi lại gặp phải hai lần nổ tung tương tự, nó cũng bắt đầu học được không ít, những vụ nổ lần này ảnh hưởng đã càng ngày càng giảm. Giò nó chỉ muốn lao về phía đất liền thôi.

"Ngay bây giờ. Không gian giam cầm!"

Tiêu Phàm gầm lên trong lòng.

Liên tiếp mấy lần, Bá Vương Bát Chi đã tiêu hao không ít thực lực, hơn nữa sự cảnh giác của yêu thú Bá Vương Bát Chi cũng dần kém đi. Ngay khi Bá Vương Bát Chi chuẩn bị né tránh một lần nữa, thì hàng ngàn tấn thuốc nổ xuất hiện và cơ thể của nó bị cố định ở đó.

Không gian xung quanh dường như biến thành thực chất.

Với thực lực của yêu thú Bá Vương Bát Chi nhất định có thể thoát ra, nhưng nó cần một chút thời gian, hiện tại thứ mà nó thiếu chính là thời gian.

"Bùm bùm!"

Trước khi Bá Vương Bát Chi có thể thoát ra, hàng ngàn tấn thuốc nổ đã phát nổ ở cự ly gần. Quả cầu lửa khổng lồ bao trùm cả cơ thể của yêu thú Bá Vương Bát Chi. Cơ thể của nó ngay lập tức nổ tung.

Tuy yêu thú cấp Võ Hoàng rất mạnh, nhưng sức công phá của

hàng ngàn tấn thuốc nổ quá mạnh, tương đương với sức mạnh của hàng ngàn quả bom đầy thuốc nổ.

"Phù!"

Xa xa, Tiêu Phàm thở dài một hơi đầy nhẹ nhõm.

Nếu Bá Vương Bát Chi không chết thì sẽ rất nguy hiểm, họ chỉ đang cách Ma Đô một trăm km. Mà thuấn di liên tục khiến hắn tiêu hao rất nhiều năng lượng.

"Nếu lúc đầu không có tên lửa siêu thanh là nó bị thương nặng thì muốn giết chết nó cũng khá khó khăn, con yêu thú này rất xảo quyệt khó đối phó lắm.

Tiêu Phàm nghĩ thầm.

...

Tiêu Phàm đáp xuống trên mặt biển.

Thi thể bị nổ nát vụn của Bát Túc Bá Vương Yêu nằm rải rác khắp các nơi chung quanh.

"Thu vào!"

Tinh thần niệm lực của Tiêu Phàm phân tán ra khắp nơi, nhặt những miếng thịt lớn hơn vào túi, thực ra những phần xác chết này có giá trị nghiên cứu lớn vô cùng.

Thậm chí cho Thiểm Điệm Tuyết Điêu ăn cũng rất có ích.

Không bao lâu sau những miếng thịt lớn hơn ở chung quanh đều được Tiêu Phàm nhặt vào.

"Tích tích!"

Tiêu Phàm lấy điện thoại vệ tinh ra và gọi cho Khương Vạn Trần.

"Khương Cục, vệ tinh hẳn là quay được hết rồi đúng không? Bát Túc Bá Vương đã chết, uy hiếp đã bị giải trừ"

Khương Vạn Trần ở đầu bên kia của điện thoại vui mừng khôn

xiết.

Đúng là vệ tinh đã chụp được toàn bộ hình ảnh ở đây, nhưng dẫu sao đây vẫn là một con yêu thú cấp bậc Võ Hoàng nên đương nhiên hắn không thể xác định chính xác được nó đã thực sự bị giết hay chưa.

"Tiêu Tông Sư, ngươi vất vả rồi, thật sự cám ơn ngươi!"

Giọng nói của Đại trưởng lão truyền đến.

Hắn luôn giữ liên lạc với Khương Vạn Trần và những người khác bất cứ lúc nào thuận tiện chú ý đến tiến triển của kế hoạch.

Tiêu Phàm cười rồi nói:

"Đại trưởng lão, ta là người Hoa Hạ nên đây cũng là chuyện ta nên làm, nhưng không ngờ hành động lại thuận lợi hơn nhiều so với dự kiến của ta"

"Cũng nhờ có tên lửa siêu thanh ở phía trước đã làm rất tốt nhiệm vụ Nếu không có bốn tên lửa siêu thanh chặn phía trước thì rất có thể hắn đã bị thương dưới những đòn công kích tinh thần của Bát Túc Bá Vương Yêu. Thậm chí nếu không có vật cản trở tốc độ di chuyển của Bát Túc Bá Vương Yêu sẽ càng nhanh hơn nữa. Đến lúc đó, Tiêu Phàm muốn giết nó đã khó lại còn khó hơn, chưa kể đến khả năng nó sẽ tiến vào thành phố, một khi nó đặt chân đến nơi đây chắc chắn sẽ gây ra thương vong chất chồng.

1034 chữ

Chương 1008: Công Lao

"Nhưng chủ chốt vẫn là công lao của Tiêu Tông Sư"

"Thay mặt đất nước, thay mặt nhân dân, ta xin một lần nữa bày tỏ lòng biết ơn với ngươi."

Đại trưởng lão nói với giọng điệu trang trọng.

Hắn biết không bao lâu sau Tiêu Phàm sẽ trở thành hoàng đế của Đế quốc Thần Long và ngay lúc này chẳng ai muốn mạo hiểm đối phó với Bát Túc Bá Vương Yêu.

Sau khi trò chuyện thêm vài câu, Tiêu Phàm cúp điện thoại.

"Oanh oanh!"

Không bao lâu sau, hai chiếc máy bay chiến đấu bay tới. Đồng thời hình ảnh rõ ràng hơn ở đây cũng đã được gửi trở về đất liền.

Ngay sau đó tàu chiến của hải quân cũng đang dồn dập chạy tới đây. Không ngoài dự đoán, họ đang cố gắng vớt hết những miếng thịt vụn của yêu thú ở chung quanh.

"Chết rồi ư?"

"Tiêu Tông Sư thật trâu bò, hahaha!"

"Ta biết mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, ta thậm chí còn không thèm chạy trốn khỏi Ma Đô"

"Thành thật mà nói, nếu nó kiên trì ở lại Hành Dương Quốc thì tốt biết mấy"

Chẳng mấy chốc, phía chính phủ công bố tình hình, vô số người Hoa Hạ sau khi xem tin tức đều thở phào nhẹ nhõm, Bát Túc Bá Vương Yêu thật sự là mối đe dọa to lớn.

Nó đã giết chết hai triệu người ở Hành Dương Quốc, đồng thời phá hủy vô số kiến trúc và gây ra thiệt hại kinh tế nhiều người chết hơn và tổn thất sẽ còn lớn hơn.

khôn lường. Nếu Bát Túc Bá Vương Yêu tiến vào Ma Đô, nơi có dân số từ hai ba chục triệu đang sinh sống, có thể sẽ có càng "Sao chưa gì mà nó đã chết nhanh như vậy?"

"Điên thật chứ, nó đã giết rất nhiều người dân Hành Dương Quốc của chúng ta, đằng này còn chưa đặt chân đến Hoa Hạ đã chết mất xác, lý nào lại vô lý đến vậy"

"Chuyện này cho thấy Tiêu Phàm rõ ràng có thực lực để giết chết

Bát Túc Bá Vương Yêu, nhưng hắn lại chỉ trơ mắt đứng nhìn"

"Tiêu Phàm phải chịu trách nhiệm cho hai triệu người Hành Dương Quốc đã thiệt mạng của chúng ta!" Chẳng mấy chốc tin tức lan truyền rộng rãi đến Hành Dương Quốc.

Nhiều người dân Hành Dương Quốc đầu tiên là tiếc nuối, sau đó đột nhiên rất tức giận. Theo quan điểm của họ, nếu Tiêu Phàm nhắm vào Bát Túc Bá Vương Yêu sớm hơn thì sẽ không có nhiều người dân Hành Dương Quốc họ phải bỏ mạng như vậy.

Không bao lâu sau, nhiều người dân Hành Dương Quốc đã xuống đường biểu tình trong cơn phẫn nộ.

"Tiêu Tông Sư"

Cùng lúc này Tiêu phàm đã đến Ma Đô, gặp mặt Khương Vạn Trần và những người khác cũng đang ở đây.

Nhóm người Khương Vạn Trần thấy Tiêu phàm thì vui mừng khôn xiết.

"Khương Cục, phản ứng của các bên thế nào?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Khương Vạn Trần nói ngay:

"Tất cả các quốc gia đã được báo cáo tin tức. M quốc, Đế quốc Anh Luân, và các quốc gia khác tương đối bình tĩnh, nhưng tình hình ở Hành Dương Quốc không ổn lắm"

"Hàng loạt người dân đã xuống đường biểu tình"

"Họ nói ngươi là kẻ đứng sau giết người, nói nếu ngươi ra tay sớm hơn thì người dân của họ sẽ không chết, họ muốn ngươi và Hoa Hạ chúng ta phải phụ trách"

Tiêu Phàm rất kinh ngạc hỏi:

"Lại xuống đường biểu tình à?"

Khương Vạn Trần nói:

"Nhiều người trong số đó là người thân của những người chết và bị thương, và một bộ phận còn lại là những người theo chủ nghĩa dân tộc cực đoan"

"Sự tức giận đã khiến đầu óc họ mê muộn cả rồi"

Tiêu Phàm híp mắt:

"Xem ra ta phải đến Hành Dương Quốc một chuyến rồi nhỉ"

Sắc mặt Khương Vạn Trần thay đổi chỉ trong chớp mắt:

"Tiêu Tông Sư, ngươi muốn giết họ sao? Bộ đối ngoại của quốc gia chúng ta sẽ thương lượng với họ để kết thúc chuyện này.

Tiêu Phàm lắc đầu.

"Yêu thú đã chết, lúc này người dân cần được phát tiết nỗi phẫn uất trong lòng mình. Phía chính phủ của họ mới là bên trực tiếp hướng sự tức giận của người dân nước họ đến chúng ta"

"Lần này bộ ngoại giao thương lượng ra sao cũng vô dụng mà thôi.

"Yên tâm, ta sẽ không tùy tiện giết người, nhưng các chiến hạm, máy bay, căn cứ quân sự các loại của họ cũng không cần tồn tại nữa"

Tiêu Phàm bình tĩnh nói.

Hắn vừa nói dứt lời đã biến mất không thấy tăm hơi.

Ngay sau đó Tiêu Phàm ngồi trên Thiểm Điệm Tuyết Điêu, trong vòng chưa đến một giờ đã đến bầu trời thuốc địa phận Hành Dương Quốc, không bao lâu sau Tiêu Phàm đã đến một căn cứ quân sự thuộc Hành Dương Quốc.

Đây cũng là nơi tập trung rất nhiều tàu chiến và máy bay.

"Đó là gì vậy?"

Một người lính trong căn cứ hét lớn.

Ngay sau đó, nhiều binh sĩ đều đã thấy Thiểm Điệm Tuyết Điêu trên bầu trời, đương nhiên cũng thấy cả người đang đứng trên Thiểm Điệm Tuyết Điêu.

"Tiêu Phàm, là Tiêu Phàm người Hoa Hạ!"

"Mau đánh còi báo động!"

Những tiếng còi báo động chói tai lập tức vang lên khắp toàn bộ căn cứ.

"Đi ra ngoài!"

Khi Thiểm Điệm Tuyết Điêu lượn vài vòng trên bầu trời, Tiêu Phàm cũng thả lần lượt từng quả bom từ túi thứ nguyên của mình, những quả bom này vừa rơi chạm đất đã phát nổ không ngừng.

“Oanh!"

"Oanh!"

"Oanh!"

Trong khoảng thời gian cực ngắn, khắp nơi trong toàn bộ căn cứ phát nổ, mỗi một chiếc chiến hạm, mỗi một chiếc máy bay đều bị nổ thành từng mảnh vụn.1041 chữ

Chương 1009: Nhát Gan

"Bệ hạ, Tiêu Phàm từ Hoa Hạ tới một trong các căn cứ của chúng ta, hắn thả rất nhiều bom, khiến căn cứ của chúng ta chịu thương vong nặng nề"

"Liệu chúng ta có nên tuyên chiến với Hoa Hạ hay không?"

Oda Toyokawa gọi điện thoại cho hoàng đế Hành Dương Quốc ngay lập tức.

Nhưng đầu bên kia điện thoại lại chỉ có sự im lặng kéo dài.

"Chúng ta lấy gì tuyên chiến với họ? Trước mắt chỉ cần chúng ta

khai chiến, tất cả lãnh đạo cấp cao chúng ta nhất định phải lập tức đi gặp Diêm Vương"

"Các ngươi thế mà lại để mặc cho người dân xuống đường diễu hành chống lại Tiêu Phàm, thật là ngu xuẩn không gì sánh bằng"

Hoàng đế Hành Dương Quốc cúp điện thoại ngay sau khi nói xong.

Ngay cả khi không có Tiêu Phàm thì sức mạnh hiện tại của Hành Dương Quốc vẫn thua xa Hoa Hạ, đương nhiên hậu quả của việc tuyên chiến chắc chắn không gì khác ngoài thất bại thảm hại của họ.

Lúc này bộ dạng Oda Toyokawa trông chán nản vô cùng.

Hắn liếc mắt nhìn mấy người đang đứng chung quanh:

"Lập tức phái người ngăn cản hoạt động của người dân, Tiêu Phàm không phải là người mà chúng ta có thể khiêu khích"

"Tướng quân Oda, Tiêu Phàm là một mối họa cực lớn đối với Hành Dương Quốc chúng ta, nếu chúng ta cứ nhát gan kinh sợ hắn như vậy thì sau này sao có thể dựng quốc được?"

Có người không nhịn được nói ngay.

Oda Toyokawa đáp lại một cách cay đắng:

"Chỉ cần chúng ta khai chiến thôi, ta đảm bảo trong vòng nửa giờ đồng hồ tất cả chúng ta đều sẽ chết không còn một ai. Có lẽ Tiêu Phàm đang ép chúng ta phải khai chiến"

"Một khi chiến tranh nổ ra, hắn có thể đánh giết chúng ta thoải mái mà không bị ảnh hưởng bởi bất cứ quy tắc nào"

Một người khác lại nói:

"Tướng quân Oda, nếu Tiêu Phàm vẫn tấn công các căn cứ khác của chúng ta thì sao. Chả nhẽ chúng ta phải luôn nhẫn nhịn không đánh trả mãi hay sao?"

Oda Toyokawa cười nhạt.

"Không thì sao, tên lửa của chúng ta giết được Tiêu Phàm ư?"

"Đến Bát Túc Bá Vương Yêu còn phải bỏ mạng trong tay hắn "Ta đoán hiện tại tốc độ của hắn cũng không kém hơn tên lửa của chúng ta bao nhiêu "Lúc này chỉ có thể hy vọng hắn dừng lại sớm thôi"

"Truyền mệnh lệnh xuống, cho toàn bộ máy bay trong căn cứ cất cánh, chiến hạm rời bến cảng, cố gắng giữ lại cho chúng ta một chút hy vọng"

Mọi người nhìn Oda Toyokawa với vẻ đau buồn và phẫn nộ.

Ngay lúc này họ chỉ cảm nhận được một nỗi bất lực sâu sắc.

"Mọi người, dù sao Tiêu Phàm cũng chỉ có một mình, nhưng chúng ta là cả một quốc gia! Tiêu Phàm rồi cũng phải chết, không có ai mãi không già đi cả"

"Đến lúc đó chúng ta sẽ trả lại gấp đôi nỗi thống khổ mà hắn đã gây ra cho chúng ta!"

Oda Toyokawa cắn răng nghiến lợi nói.

Ở dị giới, hàng trăm tàu chiến từ Liên minh bốn quốc gia trùng trùng điệp điệp hướng đến Đế quốc Thiên La. Trên các tàu chiến này có hơn hai trăm mấy chục ngàn binh sĩ đang chen chúc nhau.

Điều này đồng nghĩa với việc đồng minh bốn quốc gia đã chọn tạm thời buông tha cho Đế quốc Huyết Anh.

Về phía Đế quốc Huyết Anh, quân đoàn Tu La có tổng cộng gần ba trăm ngàn binh lính, điều đó cho thấy ngay cả khi họ điều động một triệu đại quân cũng khó mà đánh bại được quân đoàn Tu La.

"Ngay từ đầu, chúng ta nên chọn Đế quốc Thiên La. Đằng nào đánh đến Đế quốc Huyết Anh bên kia cũng chẳng khiến Đế quốc Thần Long xây xát chút nào"

"Xác thực là vậy, họ nằm bên kia đại dương, cho dù bên này có chiến đấu kịch liệt đến cỡ nào cũng hoàn toàn không mảy may ảnh hưởng đến Đế quốc Thần Long, chẳng những thế còn rất khó đánh

vào đại lục Đế quốc Thần Long "Không bằng chiếm cứ Đế quốc Thiên La trước, sau đó từ Đế quốc Thiên La tiến đến Đế quốc Thần Long" Trên chiến hạm dẫn đầu, có nhóm người đang bàn tán xôn xao.

Nhưng Alexander không nằm trong số đó.

Tình hình chiến sự của Đế quốc Huyết Anh rất bất lợi, tổng cộng có mấy trăm ngàn người chết, đương nhiên nhất định phải có người chịu trách nhiệm cho chiến tranh bại vong.

Giờ đây, vị tướng quân đứng đầu Lực lượng Đồng minh Bốn Quốc gia chính là Warren Patton. Phát động một cuộc tấn công từ Đế quốc Thiên La cũng là chiến lược do chính hắn đề xuất.

"Tướng quân Warren, chúng ta tổng cộng chỉ có hai trăm tám chục ngàn người, đến lúc đó còn phải điều động một số lượng lớn binh lính hải quân từ nơi khác đến đây Một vị tướng quân của Đế quốc Os nói.

Tướng quân Warren trầm giọng nói:

"Đây là việc đã định trước, trận chiến tranh này chúng ta không thể thua, nhất định chúng ta cũng sẽ không thua"

"Trước tiên hãy phái hai trăm ngàn tướng sĩ đến Đế quốc Thiên La, chiêu mộ binh lính từ Đế quốc Thiên La và đồng thời điều động thêm càng nhiều binh lính đến đây"

"Chúng ta sẽ đẩy mạnh chiến tranh đến đại lục của Đế quốc Thần Long, cướp đi tài sản của họ và mang đi những người đàn bà của họ!"

"Một khi thấy chiến thắng của chúng ta, sẽ có nhiều quốc gia khác muốn gia nhập cùng chúng ta!"

"Chiến thắng cuối cùng sẽ thuộc về chúng ta!"

Mọi người xung quanh dần trở nên phấn khích.

1030 chữ

Chương 1010: Đánh Úp

Tất cả họ đồng loạt phụ họa với Warren Patton.

Warren Patton là một lão tướng dày dặn kinh nghiệm của Đế quốc Os, hắn đã tham gia chỉ huy nhiều chiến dịch, là một vị tướng luôn giành được chiến thắng và rất hiếm khi thua cuộc.

Tuy nhiên, Đế chế Kền Kền lại thích lấn áp các nước nhỏ, do đó các chiến dịch do Warren Patton chỉ huy đều nhằm vào các nước vừa và nhỏ. Cho tới bây giờ họ chưa bao giờ nhắm mục tiêu vào một quốc gia siêu cường như Đế quốc Thần Long.

"Hưu!"

Ngay lúc này một cường giả cấp bậc Võ Đế bay tới.

"Tướng quân Warren, Đế quốc Thần Long đã ra tay, họ có hạm đội gồm tám chiến hạm cực phẩm, cộng thêm hơn bảy mươi chiến hạm hạng nhất đang di chuyển hướng về Đế quốc Huyết Anh Vị Võ Đế vừa đến đã báo cao ngay.

Warren Patton híp mắt:

"Ngươi xác định là tám chiếc chiến hạm hàng đầu sao? Là hai chiếc chiến hạm vừa được hạ thủy của họ sao?"

"Vâng, thưa Tướng quân Warren, hai chiếc tàu chiến hàng đầu đó có lượng giãn nước từ bốn đến năm ngàn tấn, đặc biệt chúng được cải tạo từ các chuyên cơ chở hàng được Tiêu Phàm gửi đến từ địa cầu"

"Thậm chí nó lớn hơn các chiến hạm hàng đầu của chúng ta rất nhiều"

Vị Võ Đế vừa đến trầm giọng nói.

Chiến hạm hàng đầu của Đế quốc Kền Kền cũng không có lượng choán nước vượt quá bốn ngàn tấn, thông thường chỉ có lượng choán nước thấp hơn Đế quốc Thần Long tám trăm đến chín trăm

tấn.

Nhưng theo tin tình báo họ có, chiến hạm của họ có hiệu suất mạnh mẽ hơn! Hải quân của Đế quốc Thần Long mới phát triển và đương nhiên họ không có nhiều kinh nghiệm phong phú trong quá trình bày trận.

"Tướng quân Warren, hẳn là họ đã biết đường đi nước bước của chúng ta, cho nên mới muốn rút một số lượng nhỏ binh linh khỏi Đế quốc Thần Long"

“Liệu chúng ta có thể quay lại và chặn đầu đánh úp họ được không?"

Một vị tướng quân khác lên tiếng.

Tướng quân Warren lắc đầu:

"Chúng ta trở về đi thôi. Họ nhất định đang trốn ở các hải cảng có áp chế lực lượng, tốn thời gian đối với chúng ta mà nói chỉ thêm bất lợi"

"Đừng quên rằng họ vẫn còn những tàu chiến hàng đầu khác đang trong quá trình cải tạo"

"Nếu chúng ta quay đầu lại thì khác nào rơi vào vòng vây theo mong muốn của họ!"

Năm giờ nữa đã trôi qua.

Đến lúc này tổng cộng có tám mươi chiếc tàu chiến từ Đế quốc Thần Long đã lên đường đến Đế quốc Huyết Anh. Đặc biệt là tất cả các tàu chiến này đều vượt quá hai ngàn tấn. Cho dù phải chen chúc nhau, nhưng bình quân một chiến hạm vận chuyển hai ngàn người cũng không thành vấn đề.

"Lên chiến hạm"

Năm chục ngàn binh lính từ Đế quốc Thần Long đã đến trước các chiến hạm, và mỗi một người trong họ được trang bị chu đáo đến tận răng.

Sau đó, một trăm ngàn người từ Đế quốc Huyết Anh cũng bắt đầu di chuyển dần lên các chiến hạm. Chỉ khác biệt duy nhất ở chỗ trong tay họ không có bất cứ vũ khí nào.

Điều này đồng nghĩa với việc một khi người của Đế quốc Huyết Anh dám gây rối, vậy chờ đợi họ chắc chắn là một cuộc thảm sát đẫm máu.

Điều đáng nói là một trăm ngàn người của Đế quốc Huyết Anh trước đây đều là binh lính, họ không phải là thường dân bị cưỡng ép chiêu mộ sau đó trở thành binh lính.

"Lên đường!"

Tám mươi tàu chiến nhanh chóng khởi hành lên đường.

"Đã xảy ra chuyện gì thế?" Cường giả Đế quốc Kền Kền đang âm thầm theo dõi nhanh chóng phát hiện ra có gì đó không đúng lắm.

Hạm đội của Đế quốc Thần Long không phải đang hướng đến Đế quốc Thần Long, cũng không phải đến Đế quốc Thiên La, mà đang đi về hướng đông tiến đến phía đại dương bao la mờ mịt.

"Không đúng, tình huống này không đúng"

"Chẳng lẽ là Đế quốc Thần Long đang hướng đến Đế quốc Kền Kền của chúng ta!"

Các cường giả của Đế quốc Kền Kền đang bí mật theo dõi đã vô cùng kinh hãi.

Năm chục ngàn binh lính quân đoàn Tu La, cộng thêm một trăm ngàn binh lính của Đế quốc Huyết Anh, nếu tiến vào Đế quốc Kền Kền sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với họ.

"Hưu!"

Sau khi quan sát một phần tư giờ, để xác định chắc chắn không có sai lầm nào, một cường giả cấp bậc Võ đế của Đế quốc Kền Kền nhanh chóng chạy đến chỗ Warren Patton và những người khác.

Hơn nửa tiếng sau hắn tìm đến.

"Tướng quân Warren, có chuyện không ổn rồi"

"Hạm đội của Đế quốc Thần Long mang theo năm chục ngàn người thuộc Quân đoàn Tu La và một trăm ngàn binh lính từ Đế quốc Thần Long đang tiến về phía đông"

Vị cường giả cấp bậc Võ Đế vừa chạy tới trầm giọng nói.

Warren Patton và những người khác đã thay đổi sắc mặt chỉ trong tích tắc.

Họ muốn ngọn lửa chiến tranh lan đến Đế quốc Thần Long, nhưng xem ra Đế quốc Thần Long cũng muốn châm ngòi lửa chiến đến trên đầu họ, việc này ngược lại không tốt lắm.

"Hiệp nghị có quy định, họ không được dùng súng ống oanh tạc thành trì của chúng ta, nhưng ngược lại, không có luật nào cấm một lượng lớn binh lính của họ đến đó và công kích bằng vũ khí lạnh"

Ai đó chỉ ra ngay điểm bất hợp lý.

1022 chữ

Chương 1011: Thay Đổi Chóng Mặt

Một người khác tiếp lời:

"Một trăm năm chục ngàn người cũng không ít, nhưng trong đó có một trăm ngàn người đến từ Đế quốc Huyết Anh, ta đoán người dân Đế quốc Huyết Anh cũng sẽ không dốc toàn lực bán mạng vì kẻ khác.

"Bấy nhiêu người còn chưa đủ để làm nên chuyện đâu, họ đến đó có khác nào bó tay chịu chết"

Warren Patton lập tức nhìn vào bản đồ.

Hắn cau mày.

"Có lẽ đích đến của Đế quốc Thần Long chính là Đế quốc Hồng

Phong Khuôn mặt những người thuộc Đế quốc Hồng Phong đang có mặt tại đây thay đổi chóng mặt.

Đế quốc Hồng Phong của họ có tổng cộng hàng chục nghìn binh lính, nhưng hầu hết đều đã rời đi, và bây giờ trong cả nước chỉ còn lại hai chục ngàn binh lính. Trong lúc đó năm chục ngàn binh lính quân đoàn Tu La và một trăm ngàn người từ Đế quốc Huyết Anh đang trên đường đến đó, lực lượng này có thể khiến toàn bộ Đế quốc Hồng Phong họ diệt vong luôn không chừng.

"Quả thật có thể xảy ra chuyện như vậy"

"Nếu họ đến Đế quốc Kền Kền cũng không thể làm được gì nhiều. Chẳng những thế binh lính của Đế quốc Huyết Anh có thể sẽ lại phản bội lần nữa"

"Nhưng nếu họ đến Đế quốc Hồng Phong đồng thời hứa trả lại một phần đất đai thuộc về quốc gia đã bị họ chiếm đóng, chắc chắn người dân của Đế quốc Huyết Anh nhất định sẽ làm việc chăm chỉ Một vị tướng quân của Đế quốc Os bắt đầu phân tích.

Chỉ có một vị tướng quân Đế quốc Hồng Phong đang có mặt tại đây, và lúc này khuôn mặt của hắn đã tái nhợt.

"Tướng quân Warren, chúng ta phải đánh chặn họ lại!"

Vị tướng quân của Đế quốc Hồng Phong nói vội.

Tướng quân Warren lắc đầu:

"Đã quá muộn rồi. Cách đây hai ba nghìn dặm. Cho dù họ đứng yên không động thủ, nhưng chúng ta cũng phải mất sáu bảy giờ mới có thể đến nơi đó"

"Thêm vào đó tốc độ cũng không phải thế mạnh của chúng ta"

"Tốc độ chiến hạm hạng nhất của họ cũng không kém chiến hạm hàng đầu của chúng ta bao nhiêu, chẳng lẽ chỉ có chín chiếc chiến hạm hàng đầu của chúng ta đuổi theo họ thôi sao?"

Mọi người đều im lặng.

Các chiến hạm hàng đầu của họ đuổi theo, rồi làm sao có thể đối mặt với tám chiến hạm hàng đầu của Đế quốc Thần Long, còn chưa kể đến bảy mươi hai chiến hạm hạng nhất đang chờ sẵn?

Làm như vậy khác nào đi vào con đường chết.

"Tướng quân Warren, Đế quốc Kền Kền phải hỗ trợ cho chúng ta"

Vị tướng quân của Đế quốc Hồng Phong nói.

Warren Patton nói:

"Yên tâm đi, tin tức sẽ sớm được truyền về, bệ hạ nhất định sẽ thu xếp, các ngươi không cần lo lắng"

Vị tướng quân của Đế quốc Hồng Phong cau mày.

Ngay cả khi Đế quốc Kền Kền tiếp viện, nhưng mọi chuyện thực sự không dễ dàng như vậy. Đế quốc Hồng Phong tuy rằng dân cư thưa thớt, nhưng diện tích còn lớn hơn cả Đế quốc Kền Kền, có trời mới biết Đế quốc Thần Long muốn đổ bộ đến khu vực nào?

Trong khi đó phần lớn trong hai chục ngàn người còn lại đều ở các vùng lân cận đô thành, điều này đồng nghĩa với khả năng phòng thủ của mỗi thành phố cảng lúc này gần như bằng không. Hơn nữa ngoài trừ các hải cảng, các tàu chiến ven biển ở vùng nước sâu hơn cũng có thể đang cập cảng.

Các tàu chiến từ dị giới có khả năng phòng thủ mạnh mẽ và không sợ va chạm phải các tảng đá ngầm.

"Ai!"

Vị tướng quân của Đế quốc Hồng Phong thầm thở dài.

Trong thoáng chốc hắn đã cảm thấy hơi hối hận, Đế quốc Thần Long đáng sợ hơn nhiều so với dự đoán của hắn, nói không chừng lần này Đế quốc Hồng Phong họ có thể sẽ diệt vong.

Sáu, bảy giờ tiếp theo trôi qua, lúc này một cường giả cấp bậc Võ Đế đã đến hoàng thành của Đế quốc Kền Kền.

"Có khả năng Đế quốc Thần Long muốn tấn công Đế quốc Hồng Phong ư?"

Chẳng mấy chốc Ma Căn Đại Đế, cũng chính là Hoàng đế của Đế quốc Kền Kền đã nhận được tin tức.

Tin tức này khiến hắn phải cau mày.

Có Đế quốc Hồng Phong làm nước láng giềng không tệ lắm, dân cư thưa thớt nhưng lại rất yên phận, có chuyện gì cũng nghe theo họ.

Nếu Đế quốc Thần Long và Đế quốc Huyết Anh chiếm đoạt nhiều vùng đất đai thuộc địa phận Đế quốc Hồng Phong, không nghi ngờ gì đó sẽ là một thông tin bất lợi cho Đế quốc Kền Kền.

Dân số của Đế quốc Hồng Phong chỉ có vài triệu người, đại khái có hơn ba mươi triệu người. Trong khi Đế quốc Thần Long lại có đến hai ba trăm triệu người!

"Chúng ta có thể điều động hạm đội để đánh chặn họ ngay tại cổng thành hay không?"

Ma Căn Đại Đế trầm giọng nói.

"Bệ hạ, sợ là không được.

"Chúng ta chỉ có ba chiếc chiến hạm hàng đầu tại khu vực này, trong khi Đế quốc Hồng Phong còn không có nổi một chiếc chiến hạm hàng đầu nào, thậm chí cho dù Đế quốc Os muốn hỗ trợ cũng khó có thể tới"

"Đế quốc Thần Long hiện tại có tám chiến hạm hàng đầu, cộng thêm bảy mươi hai chiến hạm hạng nhất sắp tới đây, lúc này chúng ta tuyệt đối không phải đối thủ của họ"

Một vị tướng quân của Đế quốc Os nói.

1007 chữ

Chương 1012: Lần Lượt Nêu Ý Kiến

Ma Căn Đại Đế trịnh trọng nói:

"Vậy chúng ta chỉ có thể lập tức điều động lục quân tiến về đế quốc Hồng Phong, không thể để họ chiếm được chỗ đứng vững chắc Một vị tướng quân khác nói:

"Bệ hạ, chúng ta có thể điều động bao nhiêu quân qua đó? Quân đội của chúng ta vốn có ba trăm năm chục ngàn binh lính, nhưng năm chục ngàn binh lính trong số đó đã lên đường đến Đế quốc Huyết Anh "Bây giờ chỉ có hai trăm năm chục ngàn cựu chiến binh và hai trăm ngàn tân binh còn chưa hoàn thành các khóa huấn luyện"

Tuy hải quân của Đế quốc Kền Kền rất mạnh, nhưng lục quân thì chỉ có bấy nhiêu.Trước đây họ không cần lục quân hùng mạnh cũng là vì không có cường quốc nào khác xung quanh Đế quốc Kền Kền.

Ma Căn Đại đế cau mày.

Rút ít thì không có ích gì, nhưng nếu rút nhiều quá, lỡ như hạm đội của Đế quốc Thần Long chạy thẳng đến hải cảng của họ thì phải làm sao?

"Bệ hạ, còn có một vấn đề khác.

" Đến lúc đó những người lính của chúng ta sẽ đi đâu? Đế quốc Hồng Phong có đường bờ biển rất dài, đồng nghĩa với người của Đế quốc Thần Long có thể đổ bộ ở bất cứ nơi nào họ muốn"

Ma Căn Đại Đế trầm giọng nói:

"Vậy ngươi có ý tưởng gì khác sao?"

"Bệ hạ, thần đề nghị chúng ta triệu tập một trăm ngàn cựu binh cùng một trăm ngàn tân binh đến hải cảng, sau khi xác định chắc chắn kẻ địch đổ bộ tại khu vực nào, thì lập tức điều động thêm người đến đế quốc Hồng Phong đối phó họ "Bệ hạ, đây là ý kiến hay, người của chúng ta mất rất nhiều thời gian chạy tới từ đất liền, chưa kể còn tiêu tốn thể lực vô cùng"

Nhóm đại thần lần lượt nêu ý kiến.

Ma Căn Đại Đế trầm giọng nói:

"Vậy chúng ta cứ làm như vậy đi!"

"Còn nữa, tiếp tục chiêu mộ tân binh"

"Nhất định phải tranh thủ thời cơ mở rộng lục quân!"

Địa cầu, huyện Lôi Sơn.

Một bà lão đang xem một đoạn video ngắn.

Ngày nay có rất nhiều thiết bị thông minh giá rẻ, đương nhiên cũng có rất nhiều người già ở nông thôn tiếp cận gần hơn với điện thoại di động, tuy họ có thể không lướt Internet được nhưng lướt xem các đoạn video ngắn thì không gặp quá nhiều khó khăn.

"Huh--"

"Người này nhìn cứ quen quen"

Bà cụ nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại di động.

Trên điện thoại không ngờ lại là bức ảnh của Tiêu Hải, nhưng không phải là hình ảnh trước đó mà là hình ảnh ông mặc long bào ở dị giới.

Tiêu Hải trong bức ảnh trông oai hùng trang nghiêm và có khí chất phi phàm.

Hiện nay có rất nhiều thông tin khác nhau về dị giới được lan truyền, Tiêu Hải lại là hoàng đế của Đế quốc Thần Long nên tất nhiên sẽ có không ít tin tức về ông. Trong số đó cũng có các đoạn văn bản ngắn, đi kèm theo là ảnh của Tiêu Hải.

"Lão già này, ông tới đây xem một chút đi.

"Sao ta nhìn vị hoàng đế này cứ có cảm giác trông quen mắt thế nào ấy nhỉ?"

Bà lão gọi người bạn già của mình đến gần và nói.

"Hoàng đế nào cơ?"

Ông lão đang nằm nghỉ ngơi, cũng không đứng dậy ngay lập tức.

"Chính là hoàng đế của Đế quốc Thần Long này, ngươi mau lại đây nhìn một chút đi, người này thoạt nhìn quen mắt lắm, nhưng ta lại không nhớ nổi đã từng gặp qua hắn ở nơi nào.

Bà lão không ngừng thúc giục.

Ông lão đến bên cạnh bà và cầm lấy điện thoại di động xem thử.

"Huh--"

"Người này khá giống Tiêu Hải ở thôn bên cạnh đấy, năm đó chúng ta gặp phải mấy tên côn đồ ở trấn trên, chính Tiêu Hải là người giúp chúng ta đuổi bọn chúng đi "Hắn còn dẫn chúng ta đến trung tâm y tế"

Ông lão nói tiếp.

Bà lão đột nhiên nói:

"Đúng vậy, ta nghe ngươi nói cũng nhớ ra được phần nào. Hắn cao lớn vạm vỡ, ta nhìn hắn một lần thôi đã có ấn tượng sâu sắc rồi"

Ông lão đặt điện thoại xuống, nói:

"Được rồi, chỉ là dáng dấp hai người họ giống nhau đôi chút mà thôi, trên đời này người giống nhau rất nhiều"

"Thế nhưng đây lại là hoàng đế của dị giới"

Bà lão gật đầu.

Vào buổi chiều hôm đó, trong lúc chơi mạt chược bà thuận miệng kể lại với mấy người bạn già, một truyền mười, mười truyền trăm và chẳng mấy chốc tin tức dần dần lan truyền rộng hơn.

"Tích tích!"

Điện thoại di động của Tiêu Phàm vang lên.

"Khương Cục, lại có thêm một con yêu thú cường đại khác xuất hiện sao?"

Tiêu Phàm hỏi ngay khi cuộc gọi vừa được kết nối.

Nếu lần này chỉ là một con yêu thú bình thường, Khương Vạn Trần và những người khác hoàn toàn có thể giải quyết nó.

Ở đầu bên kia điện thoại, Khương Vạn Trần nghiêm túc nói:

"Tiêu Tông Sư, có chuyện này gấp lắm rồi, nói không chừng danh tính của ông nội ngươi có thể bị lộ trước công chúng"

"Đã xảy ra chuyện gì thế?"

Tiêu Phàm trầm giọng nói.

Khương Vạn Trần nhanh chóng giải thích tình hình.

Tiêu Phàm cau mày.

Hiện tại cũng không ít người biết chuyện này, hơn nữa tin tức đã làn truyền trên mạng, có lẽ lúc này không cách nào ngăn chặn tin tức lại được.2068 chữ

Chương 1013: Bí Mật Bị Bại Lộ

Nói chi đâu xa, ở huyện Lôi Sơn này cũng có không chỉ một hoặc hai gián điệp từ các quốc gia như M quốc, Hành Dương Quốc hay Đế quốc Anh Luân thôi đâu. Nói không chừng họ đã lấy được thông tin rồi.

"Tiêu Tông Sư, chúng ta đang cố hết sức quét sạch toàn bộ tin tức trên mạng, chi bằng ngươi nhanh chóng thôi miên mấy người truyền tin ra đi, nói không chừng còn có thể phong tỏa tin tức kịp lúc"

Khương Vạn Trần nói.

"Được!"

Ngay sau đó Tiêu Phàm tìm đến thôn làng nơi tin tức lan truyền sau ba lần dịch chuyển, hắn hành động trong lúc ẩn thân, không bao lâu sau đã thành công thôi miên tất cả mọi người trong làng.

"Tích tích!"

Khương Vạn Trần lại gọi điện thoại đến lần nữa.

"Tiêu Tông Sư, e rằng phong tỏa tin tức cũng vô dụng, mọi người vừa nghe tin đã lan truyền khắp nơi, cũng có người ở các khu vực khác đã nghe được tin tức.

"Chẳng những thế tin tức vẫn đang bắt đầu lan rộng hơn"

Tiêu Phàm khẽ thở dài:

"Khương Cục, xem ra chúng ta chỉ có thể lật bài ngửa mà thôi, công bố nhà ta thật sự có được ngôi vị truyền thừa"

"Nếu thông tin này được truyền ra sớm thì nhất định sẽ có ảnh hưởng rất lớn, nhưng hiện tại hẳn là không có bao nhiêu ảnh hưởng, đằng nào tình huống tại Đế quốc Thần Long cũng đã ổn định phần nào rồi" Khương Vạn Trần nói tiếp:

"Tiêu Tông Sư, là do chúng ta không làm tốt chức trách của mình, không kịp thời ngăn chặn tin tức này lan truyền ra ngoài"

"Không sao, ta có thể giấu giếm đến tận bây giờ, ta đã khá hài lòng rồi"

Sau khi cúp điện thoại, Tiêu Phàm thử tìm kiếm một lát.

Trên Internet đã xuất hiện các thông tin có liên quan khác, nhưng không có quá nhiều người đang thảo luận về chuyện này. Nhưng chuyện này có liên quan đến ông nội hắn, Tiêu Phàm chắc chắn tin tức sẽ nhanh chóng lan truyền rộng hơn, đến lúc nào đó bí mật bị bại lộ là điều không thể tránh khỏi.

Nước Hành Dương.

"Bệ hạ, đây là bản kế hoạch mà chúng thần đã nằm gai nếm mật để xây dựng nên...

Chức Điền Phong Xuyên dâng lên một bản kế hoạch cho hoàng đế lớn tuổi.

Hoàng đế nước Hành Dương không quản lý nhiều, nhưng địa vị cực cao.

“Ngươi nói đơn giản một chút.

Hoàng đế nước Hành Dương nhìn bản kế hoạch dày đặc.

Chức Điền Phong Xuyên trầm giọng nói:

"Bệ hạ, phần kế hoạch này đã được chúng thần đồng ý sau khi Tiêu Phàm phá hủy hầu hết các tàu chiến, máy bay, căn cứ, v.v... Cốt lõi của kế hoạch là chúng ta sẽ phục tùng đế quốc Thần Long"

“Chúng ta cống nạp mỹ nữ, vật tư,... để được đế quốc Thần Long toàn lực ủng hộ.

Hoàng đế nước Hành Dương âm thầm nhíu mày.

Chức Điền Phong Xuyên tiếp tục nói:

"Bệ hạ, thời thế đã thay đổi. Bây giờ không còn là thời đại của máy bay hàng không mẫu hạm mà là thời đại của võ sĩ. Chúng ta tiếp tục đi theo nước M, chi bằng đi theo đế quốc Thần Long. Nước H và đế quốc Thần Long có mối quan hệ hợp tác, chúng ta có thể quỳ liếm đế quốc Thần Long, họ sau này chắc chắn nguyện ý ủng hộ chúng ta. Hơn nữa, nước H là một nước lớn, người của họ còn có tư chất mạnh mẽ, đế quốc Thần Long nhất định sẽ sợ hãi chuyện này Hoàng đế nước Hành Dương khẽ gật đầu. Hắn cũng thấy sự suy tàn của nước M. Hai chiếc hàng không mẫu hạm đều bị Tiêu Phàm đánh chìm, vì vậy một chiếc hắn cũng không dám buông.

Đương nhiên họ cũng không khá hơn chút nào, chiến hạm căn cứ cùng tất cả mọi thứ đều bị phá hủy, họ chỉ có thể cầm cự, không có liều mạng đánh trả.

Họ không thể gánh chịu hậu quả của việc đánh trả.

“Nói tiếp đi.

Hoàng đế nước Hành Dương trầm giọng nói.

Chức Điền Phong Xuyên nói:

"Sau khi được đế quốc Thần Long ủng hộ, chúng thần đã thúc đẩy mạnh mẽ tinh thần võ sĩ đạo ở đất nước mình để khiến người dân trở nên coi trọng võ nghệ hơn. Chúng ta không yếu hơn bất kỳ ai về mặt này. Chịu đựng mọi gian truân vất vả, đợi đến một mức độ nhất định, chúng ta có thể châm ngòi nổ mối quan hệ giữa đế quốc Thần Long và Tiêu Phàm, lúc này Tiêu Phàm chỉ có một con đường chết.

Hoàng đế nước Hành Dương khẽ gật đầu.

Chức Điền Phong Xuyên lại nói:

"Bệ hạ, chúng ta có kế hoạch tỉ mỉ từng bước, nước Hành Dương chúng ta nhất định sẽ đứng đầu trong thiên hạ. Hoàng đế nước Hành Dương nhẹ nhàng đáp:

“Tốt lắm, các ngươi đã lên kế hoạch thì các ngươi cứ dựa theo kế hoạch mà làm việc. Nước Hành Dương muôn năm!"

Chức Điền Phong Xuyên nghiêm nghị nói:

"Nước Hành Dương muôn năm!"

Đúng lúc này, điện thoại di động liên lạc khẩn cấp của Chức Điền Phong Xuyên vang lên. Hắn có hai cái điện thoại di động, trong đó một cái phụ tá quản lý, chỉ có rất ít người có thể liên hệ số điện thoại di động mà hắn cầm. Hắn nhận điện thoại, c có người gọi điện thoại cho hắn thì chắc chắn không phải chuyện nhỏ.

"Bệ hạ, thần phải nghe điện thoại. Cuộc điện thoại này rất quan trọng"

Chức Điền Phong Xuyên báo cáo tình hình.

Chương 1014: Tình Báo

"Ừm."

Hoàng đế nước Hành Dương khẽ gật đầu.

Chức Điền Phong Xuyên lấy điện thoại di động ra, “Chuyện gì?"

là cục trưởng cục tình báo gọi tới.

Nhận điện thoại, Chức Điền Phong Xuyên trầm giọng hỏi.

“Chức Điền quân, chúng ta vừa nhận được tin tình báo, hoàng đế của đế quốc Thần Long, Tiêu Hải giống ông nội của Tiêu Phàm đến tám phần. Chúng ta nghi ngờ họ có thể là cùng một người.

Cục trưởng cục tình báo vội báo cáo ở đầu dây bên kia.

“Cái gì?"

Chức Điền Phong Xuyên ngây ngẩn cả người. Nếu hoàng đế của đế quốc Thần Long Tiêu Hải là ông nội Tiêu Phàm thì kế hoạch nằm gai nếm mật của bọn họ mà lộ ra sẽ vô cùng buồn cười.

“Tin tức này từ đâu tới?"

Chức Điền Phong Xuyên trầm giọng đáp.

“Ban đầu tin tức là từ một thôn nhỏ truyền ra, có người phát hiện, hoàng đế của đế quốc Thần Long rất giống Tiêu Hải. Sau đó có những người khác cũng xác nhận điều này"

Cục trưởng cục tình báo nói.

Chức Điền Phong Xuyên cúp điện thoại, sắc mặt của hắn trở nên vô cùng khó coi.

“Chức Điền, sắc mặt của ngươi sao lại như vậy? Không phải đã có kế hoạch sao? Các tàu chiến, căn cứ đều bị phá hủy gần hết. Tệ thì còn có thể tệ hơn được nữa sao?"

Hoàng đế nước Hành Dương dò hỏi.

"Ở vị trí của ngươi, phải học được vinh nhục không sợ hãi, thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về nước Hành Dương chúng ta.

Chức Điền Phong Xuyên cay đắng nói:

"Bệ hạ, vừa rồi ta nhận được tin tức, hoàng đế của đế quốc Thần

Long rất giống ông nội đã mất tích của Tiêu Hải. Ta nghi ngờ rằng trước đó Tiêu Hải đã gặp tai nạn và đã được dịch chuyển đến một thế giới khác. Hoàng đế nước Hành Dương lập tức thay đổi sắc mặt. Nếu tin tức này là thật thì thật là sấm sét giữa trời quang.

Tất cả hành động khiêu khích của họ đều không có tác dụng gì, họ muốn quỳ liếm đế quốc Thần Long cũng không có khả năng.

“Nhanh chóng xác nhận tin tức đó có tính xác thực không!"

Hoàng đế nước Hành Dương ôm ngực nói, biết tin tức này, hắn cảm giác được ngực khó chịu, phải nhanh đi uống chút thuốc.

“Vâng, bệ hạ"

Chức Điền Phong Xuyên lui ra ngoài. Vẻ mặt hắn chán nản, tàu chiến, máy bay, căn cứ các loại bị phá hủy, hắn còn không tuyệt vọng như vậy, vì thời đại thay đổi nên tầm quan trọng của nhiều thứ đã giảm xuống. Kể cả hi vọng để nước Hành Dương họ trỗi dậy.

Hoàng đế của đế quốc Thần Long nếu là Tiêu Hải, hi vọng của hắn sẽ lập tức tan biến ngay.

“Bùm bùm!"

Thủ đô Hoa Phủ.

Cửa phòng của Đại thống lĩnh nước M gõ vang, phụ tá trưởng vội đi vào.

“Đại thống lĩnh, đã xảy ra chuyện Phụ tá trưởng nói với vẻ mặt nghiêm trọng.

Đại thống lĩnh nước M nhíu mày nói:

"Lại xảy ra chuyện?"

Gần đây hắn cũng không nghe được tin tức tốt lành gì! Ở Hawaii, phải mất tổng cộng năm mươi tỷ đô la để giải quyết lũ yêu thú. Còn tốn rất nhiều tiền để khắc phục hậu quả.

Nước Hành Dương là đồng minh của bọn họ, kết quả lại bị Tiêu Phàm lợi dụng tàn bạo.

“Đại thống lĩnh, kế hoạch xâm nhập đế quốc Thần Long rồi chia rẽ Tiêu Phàm với nước H và đế quốc Thần Long rất có thể thất bại"

Phụ tá trưởng cười khổ nói.

“Chuyện gì xảy ra? Kế hoạch này không phải vẫn tiến hành rất tốt sao?"

Đại thống lĩnh nước M nhíu mày hỏi. Họ đã làm rất nhiều việc xấu xa.

Phụ tá trưởng bất đắc dĩ nói:

"Đại thống lĩnh, bên nước H lộ ra tin tức, ông nội của Tiêu Phàm rất giống hoàng đế của đế quốc Thần Long"

“Cái gì?"

Mặt Đại thống lĩnh nước M biến sắc. Nếu không phải trùng hợp thì không thể nói họ là cùng một người, như vậy còn chia rẽ gì nữa.

“Nhân viên tình báo của chúng ta làm việc như thế nào?"

Đại thống lĩnh nước M vẻ mặt âm trầm hỏi.

Phụ tá trưởng cười khổ nói:

"Ông nội Tiêu Phàm mất tích mười hai năm, hơn nữa ảnh chụp để lại cũng khá lâu. Thời đại đó là ảnh đen trắng, chụp cũng không rõ ràng"

Đại thống lĩnh nước M nhíu mày:

"Tỷ lệ họ có chung huyết thống là bao nhiêu?"

Phụ tá trưởng lại nói:

"Đại thống lĩnh, chỉ sợ ít nhất cũng đến sáu bảy mươi phần trăm. Chúng ta sẽ tranh thủ thời gian xác nhận sự thật!"

Đại thống lĩnh nước M trầm giọng suy nghĩ:

"Vậy thì nhanh đi làm đi!"

Vốn dĩ tâm trạng hắn cũng không tệ lắm, nghe được tin tức này cả người hắn đều cảm thấy không tốt, toàn bộ kế hoạch trước kia ắt phải đẩy lùi lại.

“Hoàng đế của đế quốc Thần Long có thể thật sự là ông nội của Tiêu tông sư hay không? Hay đó chỉ là trùng hợp thôi? Trùng hợp? Ta không cho là như vậy. Vừa hay lại rất giống Tiêu tông sư, trên đời này làm gì có nhiều trùng hợp như vậy. Nếu chuyện này là thật vậy thật quá tốt rồi! Nói thật thì ta vẫn lo lắng, trợ giúp đế quốc Thần Long có bị cắn trả lại hay không"

Trên mạng ở nước H, tin tức nhanh chóng truyền bá trên phạm vi lớn.

Sự nổi tiếng của Tiêu Phàm cực kỳ cao, chuyện này có liên quan đến ông nội Tiêu Phàm và hoàng đế của đế quốc Thần Long thì lại càng là một tin tức bùng nổ.

Tin tức truyền đi rất nhanh nha. Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Tin tức liên quan trong thời gian ngắn đã chiếm vị trí thứ nhất.

1029 chữ

Chương 1015: Thừa Nhận

“Cốc cốc!"

Khi trời đã khuya, chiếc kính bên cạnh Tiêu Phàm vang lên, hắn đang ở biệt thự huyện Lôi Sơn.

Tàu chở hàng nặng bốn đến năm ngàn tấn đã truyền qua chín chiếc thuyền, ba chiếc cuối cùng không vội, đội trưởng đội hình hàng đầu của Tiêu Hải bên này quá bận rộn. Còn đối với tàu chiến dưới ba ngàn tấn sẽ cần thời gian để chế tạo.

"Cháu gái ngoan, Ấu Vi đã có được tu vi hoàn hảo của Đại Võ Tông. Khi tu vi của nàng rất gần tới Võ Vương, ông nội sẽ để nàng dịch chuyển trở lại. Đột phá ở Trái Đất để có thể tăng cường linh huyệt"

Tiêu Hải mỉm cười nói.

Tiêu Phàm chỉ đi đến thế giới khác hai lần, hắn hiện giờ có tu vi hậu kỳ của Đại Võ Tông, Tô Ấu Vi đạt viên mãn Đại Vũ Tông là chuyện rất bình thường.

“Ông nội, bên này ta có chuyện"

Tiêu Phàm hỏi.

Ánh mắt Tiêu Hải nheo lại:

"Một con yêu thú mạnh mẽ khác đã xuất hiện ở Trái Đất sao?"

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Ông nội, thôn bên cạnh có người nói người giống hoàng đế của đế quốc Thần Long. Nếu tin tức này truyền ra sẽ chiếm vị trí đầu bảng tìm kiếm, tin tức này có thể truyền đến một thế giới khác”.

Tiêu Hải cười cười nói:

"Cháu ngoan, chuyện này sớm muộn gì cũng bị phơi bày, có thể kéo dài tới bây giờ đã rất tốt rồi. Tình hình của ông nội bên này vẫn tốt, bên kia cũng không có vấn đề gì lớn. Phơi bày thì cứ để họ phơi bày đi.

Tiêu Phàm gật đầu:

"Ông nội, chúng ta có nên thừa nhận luôn không?"

Tiêu Hải suy nghĩ một chút rồi đáp:

"Nếu đã lộ ra ngoài, chi bằng hãy thừa nhận, chuyện này cũng không có gì to tát cả. Ông nội yên tâm, sẽ không có vấn đề gì?

Hiện tại không phải là lúc mới lập quốc.

Sau khi đánh bại đế quốc Hắc Thạch, đánh bại nước Thiên La, đánh bại đế quốc Cự Tượng, đặc biệt là đánh bại đế quốc Huyết Anh thì danh tiếng của Tiêu Hải giờ đây đã cực kỳ cao. Ngay cả khi tiết lộ rằng hắn là người nước H thì dân chúng đều sẽ chấp nhận điều đó.

Thẩm Kính Thiên, Mông Nghị, Lý An Vinh v.v... cũng đã sớm biết chuyện này, lòng trung thành của họ với Tiêu Hải cũng không hề dao động.

"Ừm"

Tiêu Phàm gật đầu, hắn cũng nghĩ như vậy.

Bây giờ chuyện này đã được phơi bày, không có lý do gì để che giấu nó nữa.

“Cháu yêu, lần này ông nội sẽ truyền cho cháu một số tin tức chiến đấu. Cái này đặc biệt dành cho những người tu luyện Viêm Hoàng Quyết"

Tiêu Hải mỉm cười.

Tiêu Phàm nghi ngờ hỏi:

"Ông nội, tin tức chiến đấu là gì?"

Tiêu Hải cười và nói:

"Không phải ở thời cổ đại đã có các trận đấu sao? Luyện tập cùng một kỹ năng có thể hình thành trận đấu thuận tiện hơn, hình thành trận pháp có thể đoàn kết phòng thủ hoặc tấn công. Tin tức về đội hình trận pháp cho cháu, bao gồm trận Thanh Long, trận Chu Tước, trận Bạch Hổ để tấn công và trận Huyền Vũ để phòng thủ. Đội hình yêu cầu ít nhất là chín người, cao nhất là trên vạn người!"

Tiêu Phàm nghi hoặc hỏi:

"Công kích có ba mà phòng ngự chỉ có một?"

Tiêu Hải nói:

"Trọng điểm của cuộc tấn công là khác nhau. Trận Thanh Long tốc độ công kích nhanh, trận Bạch Hổ công kích mạnh đơn độc, trận Chu Tước là phạm vi công kích. Ba chiến trận này, yêu cầu thuộc tính cũng có khác biệt.

Phòng ngự chính là hình thành phòng ngự lá chắn, không cần chú ý nhiều như vậy.

Tiêu Phàm giật mình, thì ra là thế.

“Những chiến trận này tương đối dễ lý giải, cho dù là người tu luyện bình thường cũng có thể phối hợp hình thành chiến trận.

Ở thế giới khác cũng có chiến trận nhưng ở thế giới khác không có nhiều người luyện tập kỹ năng giống nhau như vậy, hình thành chiến trận cũng khó khăn hơn rất nhiều, những chiến trận này là do Tiêu Hải sáng tạo ra.

“Ông nội, cấp bậc nào có thể sử dụng?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tiêu Hải cười nói:

"Yêu cầu thấp nhất là cấp Hóa Kình, chủ trận yêu cầu thấp nhất là cảnh giới Hậu Thiên, nước H hẳn là có rất nhiều người đạt được yêu cầu này"

Tiêu Phàm gật đầu, nhân vật đạt tới cảnh giới Hậu Thiên không nhiều, nhưng cảnh giới Hóa Kình đã có từ một đến hai mươi vạn. Nước H nhiều người như vậy nên người có tư chất võ đạo cao không ít. Huống hồ hiện giờ Trái Đất bên này có linh lực phong phú hơn trước kia nhiều. Viêm Hoàng Quyết cũng mạnh công pháp hơn đám Diệp Phi tu luyện trước kia nhiều.

“Ông nội, nếu học được, uy lực mạnh bao nhiêu?"

Tiêu Phàm tò mò dò hỏi.

Tiêu Hải cười ha hả nói:

"Yêu thú cấp Võ Hoàng có thể dễ dàng tàn sát cấp bậc Vạn Hóa

Kình, thậm chí là người tu luyện cấp Hậu Thiên.

Nhưng lực lượng của yêu thú cấp Võ Hoàng cũng không có hơn vạn lần bọn họ! Trên Vạn Hóa Kình tu luyện giả liên hợp phòng ngự, hình thành trận phòng ngự Huyền Vũ, đủ để ngăn cản công kích yêu thú cấp Võ Hoàng Trong mắt Tiêu Phàm lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Phòng ngự tương đối đơn giản một chút, công kích chiến trận học được khó hơn rất nhiều, nhưng nước H nhiều người như vậy, luôn luôn có rất nhiều người có thể học được.

Tiêu Phàm gật đầu.

1096,’ chữ

Chương 1016: Linh Huyệt

Trong tay Tiêu Hải xuất hiện một quả cầu thủy tinh.

Tiêu Phàm mở ra linh huyệt.

Quả cầu thủy tinh được gửi tới, rất nhiều tin tức tràn vào trong đầu hắn.

Tiêu Phàm hiểu biết tốt về trận pháp, hắn rất dễ hình dung ra những điều này, sau đó hắn sẽ truyền lại cho người khác.

“Cháu ngoan, ông nội truyền cho ngươi rất nhiều long khí. Ngươi có thể sớm đạt tới Đại Võ Tông viên mãn"

Tiểu Hải mỉm cười nói.

Tiêu Phàm lại gật đầu.

Không bao lâu sau, Tiêu Hải đã truyền rất nhiều long khí cho Tiêu Phàm, có Tiêu Hải truyền cho long khí, tốc độ tu luyện của hắn cũng nhanh hơn rất nhiều.

“Ông nội, ngươi không sao chứ? Số tiền trị giá hàng tỷ đô la đã được tích lũy trong nhà kho.

Tiêu Phàm nói.

Vài ngày trước, Tiêu Phàm đã nhận được năm trăm triệu đô la Mỹ, trong thời gian này, Tiêu Phàm đã mua rất nhiều thứ, trong đó có một số thứ rất cao cấp.

“Cũng được"

Tiêu Hải mỉm cười nói.

Nửa canh giờ trôi qua, Tiêu Phàm truyền đi rất nhiều đồ vật từ trong kho.

“Ngày mai phát sóng trực tiếp sẽ nói cho mọi người biết.

Bóng dáng Tiêu Hải biến mất, Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Dị giới, bờ biển phía tây của đế quốc Hồng Phong.

Tám mươi chiếc tàu chiến tiến về phía trước với tốc độ kinh hoàng, tốc độ của chúng đạt tới hàng trăm km một giờ, nhanh hơn nhiều so với tàu chiến trên Trái Đất... Tốc độ này chỉ là tốc độ tuần tra của những chiếc tàu thuyền này.

“Đó là cái gì? Hình như là thuyền, rất nhiều thuyền lớn"

Trong một bến cảng của đế quốc Hồng Phong, rất nhiều người nhìn về phía xa.

"Tu tu tu..."

Tiếng còi báo động rất nhanh vang lên. Rất nhiều người ở cảng bắt đầu thay đổi sắc mặt. Hai ngày trước đã có tin tức lưu truyền tới, đế quốc Thần Long có tàu chiến tới gần, hơn nữa trên tàu chiến có mười lăm vạn binh sĩ. Nghe được tiếng cảnh báo, họ lập tức biết rằng những chiếc tàu chiến xa xa kia rất có thể là của đế quốc Thần Long.

“Địch nhân tới rồi, chạy mau. Nhanh lên!"

Rất nhiều người nháo nhào chạy trốn. Tàu thuyền trên biển càng ngày càng gần, tốc độ cũng từ từ giảm xuống. Không đến nửa giờ,

tám mươi chiếc tàu thuyền dừng ở cảng, nhưng binh lính trên các chiến hạm vẫn chưa rời đi ngay.

“Tất cả người của đế quốc Huyết Anh nghe đây. Ý chỉ của bệ hạ, đế quốc Thần Long của chúng ta sẽ chỉ chiếm một nửa lãnh thổ mà ngài mở ra, và nửa còn lại sẽ thuộc về đế quốc Huyết Anh các người. Nếu chém giết hết mình thì các ngươi có thể mở rộng lãnh thổ, nếu các ngươi lười biếng, các ngươi sẽ chết, người nhà của các ngươi sẽ chết, đế quốc Huyết Anh cũng sẽ kết thúc!"

Giọng nói của Mông Nghị vang dội khắp thiên hạ, người trên tám mươi tàu chiến đều nghe rõ ràng.

Thành trì của họ chỉ là thành nhỏ, cũng không có trận pháp áp chế thực lực.

“Giết, giết, giết!"

Rất nhiều người của đế quốc Huyết Anh hô lên, không bao lâu sau, tất cả người của đế quốc Huyết Anh đều hô lên. Mười vạn người la hét, âm thanh cực kỳ to lớn.

"Đổ bộ!"

Mông Nghị truyền lệnh.

Một số lượng lớn người của đế quốc Huyết Anh không kịp chờ đợi đã xuất phát tới bến tàu, trong mắt rất nhiều người họ lộ ra vẻ điên cuồng. Đám người này như những con sói đói. Họ không dám cắn xé đế quốc Thần Long, nhưng họ dám cắn xé đế quốc Hồng Phong.

Cho dù là đế quốc Kền Kền họ cũng không e ngại. Quân đội của đế quốc Kền Kền còn lâu mới mạnh bằng thủy sư của bọn họ.

Không đến hai giờ, toàn bộ mười vạn người của đế quốc Huyết Anh đều rời khỏi chiến thuyền.

Khi ở trên chiến thuyền, họ không cho phép cầm vũ khí. Bây giờ rời khỏi chiến thuyền, tất cả mọi người đều phải mang theo vũ khí.

“Tất cả người của đế quốc Huyết Anh nghe đây, các ngươi chỉ cần tấn công, phải tấn công! Đừng chiếm được một chỗ nhỏ rồi dừng lại. Đây là cơ hội tốt nhất để các ngươi vì quốc gia của mình, vì con cháu đời sau của mình xâm chiếm lãnh thổ thật lớn, mất đi rồi sẽ không trở lại!"

Mông Nghị lớn tiếng nói.

“Các ngươi đã xâm chiếm được lãnh thổ, nhưng đế quốc Thần Long lại đến chiếm một nửa. Bổn tướng quân sẽ để lại cho các ngươi ba ngàn bộ giáp nặng"

Mông Nghị nói xong thì vung tay lên, sau đó có rất nhiều bộ giáp nặng xuất hiện ở trên bến tàu, những bộ giáp nặng này là áo giáp của Long Kỵ Thiết Giáp trước kia.

Những áo giáp này mặc dù kém hơn chiến giáp của quân đoàn Tu La. Nhưng mặc vào những áo giáp này lại có thể tàn sát được người của đế quốc Hồng Phong.

“Đa tạ Mông tướng quân!"

Một tướng lĩnh của đế quốc Huyết Anh nói.

Cũng không phải là hắn có thực lực quá mạnh. Thực lực mạnh dễ dàng bị đế quốc Kền Kền chém đầu. Thực lực bình thường làm tướng lĩnh, dù là tùy tiện bị giết chết thì lập tức tuyển một tướng lĩnh mới...

“Đa tạ Mông tướng quân!"

Đám người của đế quốc Huyết Anh đồng thanh nói.

Mông Nghị trầm giọng nói.

“Lẽ ra đế quốc Huyết Anh các ngươi phải sớm không nên nhìn chằm chằm Thần Long đế quốc chúng ta vì các ngươi hoàn toàn không có cơ hội! Cho dù may mắn chiếm được thì các ngươi cũng chỉ có số phận bị đồng hóa. Chắc hẳn mục tiêu của các ngươi là đất nước đất rộng người thưa như đế quốc Hồng Phong. Các ngươi có thể dễ dàng chiếm được một phần lớn lãnh thổ. Người của đế quốc Kền Kền nếu tới giết, bổn tướng quân tặng các ngươi

sáu chữ"

1035 chữ

Chương 1017: Không Cam Lòng

“Vận động chiến, đánh lâu dài!"

Một tướng lĩnh khác của đế quốc Huyết Anh nói.

“Mông tướng quân, đế quốc Huyết Anh chúng ta chắc vẫn có đội quân còn lại tới đây chứ?"

Mông Nghị gật đầu:

“Đương nhiên! Chỉ cần có cơ hội, chắc chắn chúng ta sẽ phái tới nhiều người hơn để hỗ trợ các ngươi. Các vị, các ngươi đang xây dựng lịch sử, chúc các ngươi may mắn.

Mông Nghị nói xong, chiến thuyền của đế quốc Thần Long lập tức rút đi.

Năm vạn binh sĩ của quân đoàn Tu La không rời khỏi chiến thuyền. Tạm thời Tiêu Hải cũng không có ý định phái quân đoàn Tu La mở mang bờ cõi ở bên này.

Cứ để cho người của đế quốc Huyết Anh đi trước dọn dẹp là được. Nếu thắng thì đế quốc Thần Long chia một nửa địa bàn, nếu thua thì đế quốc Thần Long cũng không có tổn thất gì.

“Tướng quân, bây giờ chúng ta trở về sao?"

Phó tướng bên cạnh Mông Nghị nói.

Mông Nghị cười nhạt nói:

“Vội vã trở về làm gì? Đã đến rồi thì đến vùng duyên hải của đế quốc Kền Kền dạo chơi, sưởi ấm cho họ một chút"

Ánh mắt của một số người xung quanh lập tức sáng lên.

Di chuyển tới từ xa như vậy, nếu cứ như vậy trở về thì họ thoáng không cam lòng. Dựa theo ước định, họ không thể sử dụng hỏa khí oanh tạc đế quốc Kền Kền. Nhưng không có nghĩa là người của họ không thể đổ bộ vào công kích.

Năm vạn quân đoàn Tu La mặc giáp nặng đều là những binh sĩ tinh nhuệ. Ít nhất vẫn có thể chống đỡ được hai mươi vạn binh lính bình thường. Không tính tân binh của đế quốc Kền Kền đều là những lục quân chỉ có hai mươi lăm vạn, tập trung lại hết toàn bộ thì họ cũng không sợ... Bây giờ binh lính của quân đoàn Tu La không có ngựa chiến. Nếu họ có được ngựa chiến ở đế quốc Kền Kền thì có thể tăng cường chiến lực.

“Đáng chết!"

Võ Đế của đế quốc Kền Kền âm thầm theo dõi.

Chứng kiến phương hướng chiến thuyền của đế quốc Thần Long đang đi tới. Sắc mặt của Võ Đế đang quan sát lập tức thay đổi. Hướng mà chiến thuyền của đế quốc Thần Long đang đi không đúng.

Hạm đội không đi về phía Tây, mà lại đi về phía Nam tới đế quốc Kền Kền của họ. Một hai trăm năm gần đây, đế quốc Kền Kền là cường quốc số một. Ở bờ biển phía Tây có nhiều thành thị phần hoa, nhưng lực lượng thủ vệ không mạnh. Hiện tại tổng cộng có ba hạm đội siêu cấp của đế quốc Kền Kền. Trong đó một đội đang sửa chữa, căn bản là không thể điều động. Chỉ còn một hạm đội siêu cấp ở bờ biển phía Tây và một đội ở bờ biển phía Đông.

Chỉ là một hạm đội siêu cấp, hạm đội khổng lồ của đế quốc Thần Long tới đây chỉ có sớm chạy trốn, nếu không thì sẽ chạy không thoát.

Không có Thủy sư, riêng lục quân hoàn toàn không có gì trông đợi.

Bây giờ đế quốc Kền Kền chỉ còn hai mươi lăm vạn binh lính kỳ cựu, hai mươi vạn tân binh. Bờ biển phía Tây bên này là mười lăm vạn binh lính lâu năm, mười vạn tân binh. Trong đó mười vạn binh lính kỳ cựu, mười vạn tân binh còn tập trung lại.

Họ vốn định ngồi thuyền đi tới đế quốc Hồng Phong. Những binh lính này tụ tập, dẫn đến những thành trì còn lại đều trống rỗng. Thành trì tương đối lớn, hai ngàn quân phòng thủ cũng chẳng đủ.

Chiến thuyền phía trên của đế quốc Thần Long có năm vạn người. Dù là chỉ bị điều động một nửa, cũng có thể mang đến cho những thành trì kia áp lực cực kỳ khủng bố.

“Phù!"

Chờ Thần Long đế quốc đi xa, Võ Đế đang quan sát của đế quốc Kền Kền nhanh chóng rời đi, hắn phải nắm chắc thời gian truyền ra tin tức.

Không lâu sau, cao thủ Võ Đế này đến một thành trì của đế quốc Kền Kền. Hai mươi vạn binh lính của đế quốc Kền Kền đều tụ tập ở đây.

“Tướng quân Colin, người của chúng ta không thể đi tới đế quốc Hồng Phong Võ Đế trở về trầm giọng nói.

“Vì sao?"

Tướng quân Colin nhíu mày nói.

Đế quốc Hồng Phong là đồng minh của họ, gặp phải công kích, họ hoàn toàn có nghĩa vụ cung cấp trợ giúp.

Võ Đế đó nói.

“Tám mươi chiếc chiến thuyền của đế quốc Thần Long đang đi về phía Nam. Năm vạn quân đoàn Tu La không rời trận chiến"

Ban đầu họ phân tích, người của quân đoàn Tu La sẽ cùng người của đế quốc Huyết Anh hành động. Người của đế quốc Huyết Anh chỉ là quân hầu.

“Cái gì?"

Khuôn mặt của tướng quân Colin lập tức biến sắc.

“Tướng quân Colin, nếu chúng ta trợ giúp đế quốc Hồng Phong thì

thành trì của chúng ta rất có thể sẽ bị Tu La quân đoàn tập kích. Cho dù họ không sử dụng hỏa khí thì khi họ tấn công thành trì của chúng ta cũng không mất bao lâu"

Tướng quân đáp lại.

Tướng quân Colin nhíu mày. Thành trì rộng lớn nếu vậy mà chỉ có hai ba ngàn binh lính bảo vệ thì phòng ngự thế nào?

Đế quốc Thần Long không thể sử dụng bom oanh tạc, nhưng Thần Long đế quốc hoàn toàn có thể sử dụng xe tăng. Cửa thành của họ chống đỡ được sao? Cho dù họ ở phía sau tường thành chất đầy đá thì khả năng là đế quốc Thần Long còn có máy đào, máy ủi và các loại đồ vật như máy đào.

1049 chữ

Chương 1018: Tin Tức Lan Truyền

Tường thành bằng đá ở trước mặt những trang bị này thì không chống đỡ được bao lâu.

"Tướng quân Colin, đế quốc Thần Long điều động toàn bộ là chiến thuyền hạng nhất. Với chiến thuyền hạng nhất thì Thủy sư của chúng ta chạy không nhanh bằng họ đâu. Tốt nhất là đưa mọi người về bằng chiến thuyền của Thủy sư của chúng ta.

Võ Đế đó nói.

Bên này có vô số binh lính, từ nhiều thành trì tụ tập tới đây.

Colin tướng quân trầm giọng nói.

“Trước hết là truyền tin tức về, xem bệ hạ nói như thế nào đi.

"Ừ"

Ba giờ sau mệnh lệnh truyền tới.

Hai mươi vạn binh lính từ đâu tới trở về nơi đó, ưu tiên nơi phòng ngự chính là thành trì của bọn họ.

“Đáng chết.

Cao thủ của đế quốc Hồng Phong biết được tình huống thầm mắng trong lòng.

Hôm nay mười vạn người của đế quốc Huyết Anh tàn sát bừa bãi ở đế quốc Hồng Phong. Không có đế quốc Kền Kền hỗ trợ thì họ hoàn toàn không cách nào ứng phó.

“Lại tản ra một lần nữa sao? Cho dù tản ra, từng thành trì lực phòng ngự cũng không mạnh, các ngươi chống lại được sao?"

Mông Nghị cười lạnh.

Hiện giờ còn chưa tới thời điểm công kích quy mô lớn tới đế quốc Kền Kền. Nhưng hắn hạ quyết tâm, muốn cho đế quốc Kền Kền biết thế nào là lợi hại.

Đế quốc Kền kền bị cô lập ở nước ngoài, xung quanh không có cường quốc. Ỷ vào Thủy sư lớn mạnh mà đế quốc Kền Kền chưa từng trải qua chiến hoa.

Chiến tranh vẫn luôn xảy ra ở các quốc gia khác, điều này làm cho dân chúng của họ không biết chiến tranh là chuyện tàn khốc cỡ nào.

Trái Đất, Ma Đô, chín giờ rưỡi sáng.

Hơn một nghìn tên kí giả đã có mặt tại buổi họp báo. Buổi họp báo đặc biệt thu hút sự chú ý. Hôm qua, tin tức lan truyền rằng ông nội Tiêu Hải có thể là hoàng đế của Đế quốc Thần Long, vào nửa đêm, nước H đã đăng tin rằng có một cuộc họp báo sẽ được tổ chức. Hơn nữa buổi họp báo này có một vị khách bí ẩn.

Nhiều người đoán rằng vị khách bí ẩn là Tiêu Phàm.

Trên thực tế, Tiêu Phàm vốn định phát trực tiếp tin tức này, nhưng những người lớn tuổi cảm thấy rằng một sự kiện lớn như vậy thì làm thế là không đủ trang trọng.

Trước kia, Tiêu Phàm chỉ là một công dân bình thường, hắn có thể làm bất cứ điều gì hắn muốn, tin tức đã được công bố, hắn là thái

tử của Đế quốc Thần Long. Hắn đại diện cho đế quốc Thần Long.

"Sao thời gian trôi qua chậm như vậy?"

"Đúng vậy, ta đã bắt đầu chờ từ bảy giờ, cũng được một tiếng rưỡi rồi"

"Khách thần bí hẳn là Tiêu Tông sư nhỉ?"

Buổi họp báo được truyền hình trực tiếp, phòng phát sóng trực tiếp vẫn ở trạng thái màn hình đen nhưng hàng chục triệu cư dân mạng đã tập trung tại phòng phát sóng trực tiếp.

Ngoài việc phát sóng trực tiếp trên Internet, nhiều đài truyền hình cũng thực hiện phát sóng trực tiếp và nhiều người ở các quốc gia khác đã ngồi lại trước TV.

"Ta hy vọng Tiêu Phàm sẽ làm rõ những tin đồn"

"Nếu Tiêu Hải là hoàng đế của đế quốc Thần Long thì không tốt lắm"

"Hiện tại ở dị giới, sức mạnh của Đế quốc Thần Long đã vượt qua Đế quốc Kền kền.

Nhiều người trên các diễn đàn nước ngoài cũng đang thảo luận về vấn đề này.

Đế quốc Kền Kền ở dị giới vẫn đang ở thế tấn công, nhưng rất nhiều người, với tư cách là người ngoài cuộc có thể thấy rõ ràng rằng liên minh bốn quốc gia ắt hẳn không thể giành chiến thắng.

Quân đội của Đế quốc Thần Long quá mạnh, chỉ cần không có vấn đề nội bộ thì về cơ bản là vô địch, và hải quân cũng đang mở rộng nhanh chóng.

Theo hiệp ước trước đó, các chiến hạm hàng đầu của Đế quốc Thần Long sẽ lên tới con số mười tám, nhiều hơn năm chiếc so với Đế quốc Kền kền.

Trừ khi Lực lượng Đồng minh của bốn quốc gia có thể giành được một chiến thắng lớn trong một khoảng thời gian ngắn, nếu không

họ sẽ không có cơ hội khi càng nhiều chiến hạm của đế quốc Thần Long được tung ra.

Trước đây, rất nhiều người ở nước M đều nghĩ rằng nước H và Đế quốc Thần Long mặc dù có mối quan hệ tốt đẹp, nhưng họ có thể trở mặt bất cứ lúc nào trong tương lai.

Tiêu Hải có thể là hoàng đế của Đế quốc Thần Long, tin tức này khiến rất nhiều người chết lặng, hóa ra nước H và Đế quốc Thần Long là người một nhà?

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Đã gần mười giờ, hiện trường nhanh chóng yên tĩnh lại.

"Mọi người, ngày hôm qua trên mạng đã lan truyền một tin tức, để xác nhận tính xác thực của mẫu tin này, chúng ta đã mời Tiêu Phàm, Tiêu Tông sư. Mọi người hãy hoan nghênh"

Người phát ngôn của bộ ngoại giao mỉm cười.

"Bốp bốp!"

Tiếng vỗ tay nồng nhiệt vang lên, rất nhiều phóng viên có mặt là người nước H, cũng có nhiều quốc gia có quan hệ tốt với nước H.

Tiêu Phàm bước ra trong bộ đồ mỏng thời nhà Đường.

"Cuối cùng cũng trông thấy Tiêu Tông sư!"

“Ta muốn sinh con cho Tiêu Tông sư "Yên tâm đi, ngươi đánh không lại nữ thần Tô Ấu Vi đâu"

"Lầu trên, nếu ông nội của Tiêu Tông sư đúng là hoàng đế, Tiêu Tông sư có thể kế thừa ngôi vị phải không?

Hoàng đế sẽ không cưới một người thôi đâu nhỉ?"

1023 chữ

Chương 1019: Dứt Lời

Trong phòng trực tiếp, vô số bình luận tuôn ra. Ngay cả khi có hạn chế lên tiếng thì cũng không thể chịu được việc có quá nhiều người trong phòng phát sóng trực tiếp.

"Mọi người, chào mừng đến với cuộc họp báo này"

Tiêu Phàm cười nói, hắn không sử dụng micro.

Với thực lực hiện tại của hắn, mọi người đều có thể nghe rõ lời hắn nói, hoàn toàn không cần sử dụng micro.

"Tiêu Tông sư, ngày hôm qua trên mạng lộ ra tin tức, ngài phản ứng thế nào?"

"Tiêu Tông sư"

Tiêu Phàm vừa dứt lời, rất nhiều người chạy tới hỏi.

Tiêu Phàm nâng tay lên, mọi người tạm thời yên tĩnh lại.

"Mọi người, ngày hôm qua trên mạng tràn ngập tin tức nói hoàng đế của đế quốc Thần Long chính là Tiêu Hải, ông nội của ta, ta muốn nói... Mọi người suy đoán không sai. Ông nội của ta, Tiêu Hải, đã xuyên không mười hai năm trước và trở thành một vị tướng của Đế quốc Thần Diễm, tuy nhiên, Hoàng đế của Đế quốc Thần Diễm quá tàn nhẫn, những người dân khốn khổ, ông nội của ta đã chọn nổi dậy. Như những gì người dân mong muốn, cuộc nổi dậy đã thành công chỉ trong một năm"

Tiêu Phàm mỉm cười.

Rất nhiều người tại hiện trường, rất nhiều người trên mạng, cũng như rất nhiều người trước TV đều kinh ngạc, hoàng đế của Đế quốc Thần Long thực sự là Tiêu Hải.

"Một thời gian trước, rất nhiều người trên mạng đã lo lắng rằng Đế quốc Thần Long sẽ chống lại nước H, mọi người đều có những lo lắng như vậy là bình thường. Nhưng điều này không cần thiết. Đế quốc Thần Long và nước H mặc dù không có giao ước, nhưng nhất định sẽ hỗ trợ lẫn nhau, cùng nhau chống lại tất cả bá chủ xâm lược"

Nghe những gì Tiêu Phàm nói, nhiều người nước H đang xem phát sóng trực tiếp đã thở phào nhẹ nhõm, nhiều người trước đó đã thực sự lo lắng.

Bây giờ còn lo lắng gì nữa, họ biết thông tin của Tiêu Hải, Tiêu Hải từng là một quân nhân.

"Tiêu Tông sư, ta có thể hỏi thân phận của ngài trong đế quốc Thần Long ngày nay là gì không?"

Một phóng viên tại hiện trường hỏi.

Nhiều người nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm, họ đều muốn biết câu trả lời về vấn đề này.

Tiêu Phàm cười nhạt nói:

"Ta hiện đã là thái tử của đế quốc Thần Long, đế quốc Thần Long rất nhanh sẽ công bố tin tức này"

"Ô!"

"Tiêu Tông sư thật sự là thái tử đế quốc Thần Long"

"Tiêu Tông sư, ta làm phi tử của ngài được không?"

Sau khi Tiêu Phàm nói điều này, cuộc tấn công trong phòng phát sóng trực tiếp lại tăng lên.

Một phóng viên từ Đế quốc A đứng dậy.

"Tiêu Tông sư, ông nội Tiêu Hải của ngài là một người tu luyện đứng đầu, tuổi thọ rất dài, có thể cưới vợ sinh con khác.

"Hắn là người Trái Đất, cưới một nữ tử đến từ đế quốc Thần Long làm nữ vương, chẳng phải rất tốt sao? Ngài có nguyện ý trở thành thái tử cùng người dân của đế quốc Thần Long không?"

Tiêu Phàm hơi nheo mắt lại. Phóng viên này đang cố tình khiêu khích. Tin tức về cuộc họp báo chắc chắn sẽ đến với đế quốc Thần Long.

Tiêu Phàm nhìn về phía đối phương, hắn thản nhiên nói:

"Các vị chẳng lẽ muốn cản trở việc lập thái tử Đế quốc Thần Long sao? Có biết làm chuyện như vậy mọi người sẽ bị trừng phạt không?"

Khuôn mặt của đối phương thay đổi dữ dội.

Tiêu Phàm nói tiếp:

"Cái gì nên nói, cái gì không nên nói, các vị nên suy nghĩ rõ ràng, đừng gây họa cho gia tộc và quốc gia"

Đối phương toát mồ hôi lạnh.

"Tiêu... Tiêu Tông sư, chỉ là ngoài ý muốn"

Đối phương đã run sợ.

Nhiều người trên mạng nước H đã cười điên cuồng.

"Ha ha, Tiêu Tông sư mắng người vẫn đẹp trai lắm"

"Cái tên này cho rằng chính mình có thể nói bậy nói bạ sao? Ở thời cổ đại của nước H chúng ta, vì tranh đoạt mà thái tử mà đã chết rất nhiều người đó"

"Ngươi có thấy không? Mặt hắn tái nhợt, toàn thân run rẩy"

"Này, ngươi không sợ sẽ thay đổi ngươi sao? Tiêu Tông sư hiển nhiên là người thừa kế của đế quốc Thần Long, một người không tốt, hắn sẽ diệt cả nhà"

Vô số người để lại tin nhắn trong phòng phát sóng trực tiếp.

"Tiêu Tông sư, ngài đã trở thành thái tử của đế quốc Thần Long, như vậy có nghĩa là trong tương lai gần ngài sẽ đi đến đế quốc Thần Long sao?"

Một phóng viên của nước H hỏi. Tiêu Phàm khẽ gật đầu:

"Đúng vậy, trong tương lai, có lẽ ta sẽ đi đế quốc Thần Long, nhưng quan hệ giữa đế quốc Thần Long và nước H sẽ không thay

đổi, hai nước sẽ tiếp tục hợp tác"

Còn lại một số người rối rít đặt câu hỏi.

Sau khi trả lời một số câu hỏi, buổi họp báo đã kết thúc thành công.

Tiêu Tông sư:

“Vốn dĩ lúc đầu ta tính dùng thân phận bình thường để ở cùng các ngươi, nhưng bây giờ nó cũng đã bị lộ rồi, ta cũng không giả vờ nữa, ta còn phải kế vị hoàng thừa. Nước Hành Dương, nước M và những người khác phỏng chừng bây giờ đầu đang ong ong. Họ không biết bây giờ làm sao có thể châm ngòi quan hệ giữa Tiêu Phàm và đế quốc Thần Long? Trước kia họ đều muốn giết chết Tiêu Tông sư, hiện tại thì bọn hắn còn dám giết sao?"

1027 chữ

Chương 1020: Không Quá Lạc Quan

Sau khi buổi họp báo kết thúc, các nền tảng mạng xã hội trên toàn nước H đều đang sôi trào, phấn khởi, các cư dân mạng đều đang rất vui vẻ. Ban đầu họ đều lo lắng đế quốc Thần Long sẽ phản ứng dữ dội, nhưng bây giờ thì họ đều không cần lo việc đó nữa rồi.

Dù cho Tiêu Hải là hoàng đế, nhưng về sau Tiêu Phàm cũng sẽ trở thành hoàng đế, nên mối quan hệ giữa đế quốc Thần Long và nước H vẫn có thể duy trì một cách tốt đẹp.

Tại nước Hành Dương.

Chức Điền Phong Xuyên đã bị hoàng đế triệu vào chỗ này.

"Đem về đi"

Lão hoàng đế đã lấy ra kế hoạch nằm gai nếm mật của Chức Điền Phong Xuyên ra. Chức Điền Phong Xuyên thấy thì mặt lúc trắng lúc xanh, lúc hắn làm ra bản kế hoạch này thì cũng cảm thấy nó khá được, khả năng cao sẽthành công. Nhưng bây giờ thì làm sao có

thể chấp hành được nữa?

Ông của Tiêu Phàm chính là hoàng đế của đế quốc Thần Long, mà khổ nỗi hắn chính là thái tử, cái ghế hoàng đế đó về sau chắc chắn cũng là của hắn.

"Chức Điền quân, ngươi có thể dẫn dắt đế quốc Thần Long khiến cho Tiêu Hải không những không truyền ngôi cho Tiêu Phàm, mà lại tìm phụ nữ bên ngoài sinh con kế vị không?"

Lão hoàng đế trầm giọng hỏi. Chức Điền nghe vậy, suy nghĩ một lúc rồi bảo:

"Bệ hạ, không phải hoàn toàn không có khả năng, nhưng tỉ lệ thành công sẽ rất thấp. Tiêu Hải là nhờ tạo phản mới có giang sơn, lực lượng và năng lực quân đội của hắn chắc chắn rất mạnh!"

Rồi sau khi hắn kế vị thì đế quốc Thần Long đã lần lượt đánh bại đế quốc Hắc Hổ, nước Thiên La, đế quốc Cự Tượng, và cả đế quốc A. Những việc đấy đã làm uy tín của hắn tăng lên rất nhiều Lão hoàng đế nghe xong cũng chỉ thở dài nói:

"Về phương diện quân sự xem ra chúng ta chỉ có thể từ bỏ, vậy còn về mặt kinh tế thì nước ta có kham nổi không?"

Về phía quân sự dù họ không muốn từ bỏ cũng không được, về quân hạm, máy bay, căn cứ quân sự hay bất cứ cái gì thì hiện tại họ chỉ có thể mơ mộng về những thứ đó mà thôi.

"Thưa bệ hạ, tình hình bây giờ của chúng ta cũng không quá lạc quan. Hiện tại đã thương vong khoảng hai trăm vạn người, các thành thị cũng đã bị hư tổn rất nhiều. Đám đứng đầu giữ tài chính quốc tế vẫn đang bán khống nước chúng ta, hiện tại chúng ta cần bán tháo trái phiếu nước M để có thể ổn định tỉ suất"

Chức Điền Phong Xuyên nói liền một mạch. Lão Hoàng đế nghe xong thì rơi vào trầm tư, nếu họ làm như vậy thì nước M nhất định sẽ không vui, nhưng họ cũng đã như vậy, chẳng lẽ còn không cho họ ném?

Dù gì Nước M bây giờ cũng chẳng phải bá chủ như trước nữa.

"Quyết định làm vậy đi. Ta cũng không có bao nhiêu cái đầu, về sau nếu cần gánh trách nhiệm cứ bảo ta ra"

Sau khi nghĩ kĩ, lão hoàng đế quyết định mở miệng ra lệnh.

Chức Điền Phong Xuyên nghe ông ta ra lệnh xong thì lập tức cúi đầu thật sâu rồi rời đi.

Tại khu quân đội phía Tây Bắc, đang có hơn một vạn chiến sĩ tụ tập lại tại một mảnh đất trống. Những người này đều có tu vi cấp Hóa Kình, có cả Hậu Thiên, thậm chí cả tu vi Tiên Thiên, nhưng những người có cấp Tiên Thiên thật sự không đáng kể.

Điểm chung là họ đều đến từ cùng một đại quân khu.

Tại nước H bây giờ có tới một, hai chục vạn những người cấp bậc Hóa Kình, và trong quân cũng có không ít người, cộng tất cả các đại quân khu lại đã tới một vạn người. Hiện tại tất cả những người trong các bộ phận đều đã được tập trung ở đây.

"Rốt cuộc chúng ta đang chờ ai vậy?"

"Không biết, cứ chờ xem Có một vài người đã dùng truyền âm để buôn chuyện với nhau, những người có cấp bậc Hóa Kình đều có thể truyền âm cho nhau với điều kiện là phạm vi cự ly ngắn.

"Xoet!"

Không lâu sau đó, trên bầu trời vang lên âm thanh rõ to, có một con Thiểm Điện Tuyết Điêu đang bay với tốc độ cao đến, Tiêu Phàm cũng đang đứng trên lưng Thiểm Điện Tuyết Điêu đó.

"Là Tiêu Tông sư!"

"Tiêu Tông sư tới!"

Những người trên mặt đất đều nhìn lên trời với ánh mắt hưng phấn, ngưỡng mộ. Vì toàn bộ họ có thể lên tới cấp Hóa Kình và sức lực quân đội có thể tăng lên mạnh mẽ là nhờ có Tiêu Phàm, nên hiển nhiên họ rất kính trọng iêu Phàm.

"Tiêu Phàm, ngươi kêu mọi người tập trung lại là có chuyện gì

vậy?"

Rất nhanh sau đó Tiêu Phàm đã đáp đất, vừa đặt chân xuống thì Lục Chí Hằng đã dò hỏi.

Lục Chí Hằng giống y hệt mấy đại lão trong quân đội ở đây.

"Tiêu Tông sư.

Trừ Lục Chí Hằng thì những đại lão ở trong quân đội cũng tới tươi cười chào hỏi. Dù gì Lục Chí Hằng cũng là chú của Tô Ấu Vi, còn là trưởng bối của Tiêu Phàm, nên hắn có thể tùy ý nói, còn họ thì vẫn nên khách khí một chút.

Trước kia dù thực lực Tiêu Phàm có mạnh hơn đi nữa nhưng thân phận của hắn cũng chỉ là dân thường, còn bây giờ thì hắn đã trở thành thái tử của đế quốc Thần Long rồi.

1028 chữ

Chương 1021: Thành Công

Tiêu Phàm nhìn Lục Chí Hằng, mỉm cười nói:

"Chú Lục, con để cho những người có cấp Hóa Kính trở lên tập trung lại là để dạy cho họ cách bày trận chiến đấu"

"Bày trận chiến đấu?"

Lục Chí Hằng nghi hoặc hỏi lại.

Tiêu Phàm nghe vậy thì gật đầu:

"Bày trận chiến đấu là một điều vô cùng tốt. Họ có hơn vạn người, một người có cấp Đại Võ Tông cũng có thể tàn sát họ. Nhưng nếu họ có thể học chiến trận thành công, thì cũng đủ để ngăn chặn cường giả cấp Võ Hoàng"

Lục Chí Hằng nghe xong trong mắt không giấu nổi vẻ kinh ngạc, nói:

"Có thể thay đổi lớn đến thế?"

Lục Chí Hằng có chút không dám tin hỏi.

Tiêu Phàm lại tiếp tục gật đầu:

"Chỗ thần kỳ của bày trận chiến đấu chính là chỗ này. Những con kiến nếu đi riêng lẻ hoặc nhóm nhỏ, thì những động vật khác đều có thể giết chết chúng. Nhưng nếu chúng đoàn kết lại thành số lượng lớn, thì đến voi cũng phải chết. Cách hình thành chiến trận vốn là việc khó khăn, gian nan, nhưng nếu chịu khó huấn luyện thì cũng sẽ như bầy kiến kia, nhưng họ đều đang tu luyện Viêm Hoàng Quyết. Ban đầu tạo ra Viêm Hoàng Quyết, ông nội cũng đã cân nhắc điểm này"

Chung Thế Minh nghe xong thì cười nói:

"Tiêu Tông sư, về phương diện này thì chúng ta đều là người ngoài ngành, ngươi bảo chúng ta làm thế nào thì chúng ta làm thế nấy"

"Đúng vậy.

Những người còn lại nghe xong cũng nhao nhao gật đầu.

Trước kia họ chưa được đông như giờ thì trong lòng ai nấy cũng đều có chút hoài nghi Tiêu Phàm, họ đều nghĩ thực lực Tiêu Phàm mạnh như vậy thì liệu sẽ có ngày tạo phản hay không?

Nhưng hiện tại thì bọn hắn đều yên tâm cả, vì Tiêu Phàm hoàn toàn không cần phải làm như vậy.

"Vậy chúng ta bắt đầu thôi!"

Tiêu Phàm mỉm cười nói. Hắn vừa nói xong thì bay thẳng lên, hơn vạn chiến sĩ phía dưới đều có thể thấy rõ.

"Các vị, bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu, ta sẽ dạy cho các ngươi Viêm Hoàng chiến trận! Viêm Hoàng chiến trận bao quát cả bốn chiến trận là Thanh Long trận, Chu Tước trận, Bạch Hổ trận, và Huyền Vũ trận. Các ngươi hiện tại đã đạt tới được cấp Hóa Kình, nói thẳng ra là thiên phú của các ngươi đều không tệ, hi vọng các ngươi có thể mau chóng nắm giữ chiến trận!"

Tiêu Phàm trầm giọng nói. Tất cả các chiến sĩ đều có thể nghe giọng hắn một cách rõ ràng.

"Bốn trận pháp này đều có những điểm khác nhau. Huyền Vũ trận là trận pháp thuần phòng ngự, không có bất kỳ lực công kích nào, nhưng lực phòng ngự thì rất mạnh. Thanh Long trận thì thiên về tại công kích và bẫy kẻ địch, nó cũng chính là một loại trận vây giết, Chu Tước trận thì thiên về công kích, tốc độ tại chỗ. Còn Bạch Hổ trận là thuần công kích chiến trận. Hiện tại thì Huyền Vũ trận là dễ nhất trong bốn trận, nên chúng ta học cái này trước. Bây giờ, ta sẽ dạy cho các ngươi loại Viêm Hoàng Quyết mới là vận chuyển lộ tuyến "

Hai ba giờ sau, tất cả họ đều đã thuần thục kĩ năng đó, họ có thể tới được cấp Hóa Kình thì đương nhiên thiên phú cảm ngộ sẽ không thấp.

"Kế tiếp là chỗ đứng, cùng liên thông với nhau "

Tiêu Phàm lại tiếp tục giảng.

Giáp lưới chính là từng cái vòng kết nối lẫn nhau thì phòng ngự mới mạnh. Cái này thì thật sự rất khó, luyện một mạch từ buổi sáng tới chạng vạng tối.

"Tất cả mọi người nghe lệnh, bây giờ làm theo những gì ta đã dạy để vận chuyển Viêm Hoàng Quyết"

Tiêu Phàm trầm giọng ra lệnh. Đám người sau đó yên lặng vận chuyển Viêm Hoàng Quyết.

Sau đó quả thực đã thành công, năng lượng trong cơ thể họ đều đang cảm ứng lẫn nhau, tiếp đó một cỗ năng lượng cùng truyền vào lòng đất.

Thần thức Tiêu Phàm lập tức chú ý tới việc trong lòng đất đang tạo thành một hư ảnh Huyền Vũ lớn, thân Huyền Vũ này thậm chí dài hơn cả ngàn mét.

Sau đó kết giới màu vàng nhạt từ lòng đất xông thẳng ra, kết giới bao phủ hơn một ngàn mét, mà màu nó càng ngày càng đậm hơn.

Không lâu sau, màu kết giới lập tức biến thành màu vàng đậm hẳn.

Tiêu Phàm dùng thần thức quan sát, cái kết giới thổ hoàng sắc kia thật ra chính là hư ảnh mai rùa của Huyền Vũ, cái này có phòng ngự rất mạnh.

"Mọi người làm không tệ. Lần đầu làm đã thành công rồi. Nhưng để có thể tạo được từ chỗ đứng đến kết giới thì mọi người đã phải tốn rất nhiều thời gian, nếu có nguy hiểm đến thì chẳng ai cho mọi người nhiều thời gian như vậy. Vì vậy về sau mọi người vẫn phải huấn luyện không ngừng nghỉ, phải khống chế nó được trong vòng năm phút, tốt nhất là trong vòng ba phút Giọng nói Tiêu Phàm vang lên.

"Kế tiếp chính là kiểm tra năng lực phòng ngự! Chú Lục, đầu tiên mọi người lái xe tăng công kích, sau đó mới bắn đạn đạo"

Tiêu Phàm đứng bên cạnh Lục Chí Hằng nói.

"Được!"

Lục Chí Hằng nghe xong thì nhẹ gật đầu.

"Ầm!"

Tiếng xe tăng gào thét chói tai, sau đó một viên đạn pháo lao với tốc độ cực nhanh về phía kết giới, trong chốc lát xe tăng đạn pháo bị nổ tung ngay chỗ trên kết giới, còn kết giới thì vẫn y nguyên.

1003 chữ

Chương 1022: Dự Định

Ngay lập tức, ánh mắt mọi người đều tỏ rõ vẻ kinh ngạc...

Mà kết giới này giống như một tầng khí thể, nhưng không ngờ phòng ngự lại mạnh như vậy.

"Ầm!"

Nhanh sau đó, một viên đạn đạo được bắn tới. Uy lực đạn này

mạnh hơn uy lực xe tăng rất nhiều. Nhưng kết giới cũng chỉ chấn động một cái, không đáng lo ngại.

Mặt Tiêu Phàm lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

"Tiêu Phàm, phòng ngự chiến trận mà họ tạo có thể ngăn được bao nhiêu đạn đạo? Thời điểm tạo chiến trận, thì bên trong có những người còn lại hay không? Còn lúc đã làm chiến trận hữu hình thì người bình thường có thể xuyên qua kết giới không?"

Lục Chí Hằng lập tức tục dò hỏi Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nghe xong lập tức nói: "Trong thời gian hình thành chiến trận có thể có những người còn lại, phạm vi chiến trận bao trùm hai kí lô mét vuông, nếu hình thành tại mảnh đất trống thì chen chúc một chút thì có thể chứa trăm vạn người"

Hai cây số vuông là hai trăm vạn mét vuông, dung nạp trăm vạn người, mỗi người trung bình có không gian hai mét vuông, nằm xuống cũng không có vấn đề gì.

"Nếu chiến trận đã được tạo ra thì người bình thường không thể tiến vào. Nhưng cũng đừng vào thời điểm đang bị công kích, vì thấy bên ngoài có người mà lập tức từ bỏ phòng ngự Lục Chí Hằng họ nghe xong thì gật đầu, điểm này quả thực cần phải chú ý.

Bảo vệ người dân là chuyện tốt, nhưng nếu đang trong thời điểm nguy hiểm mà làm như vậy thì đó cũng không phải là bảo vệ người dân mà là đang khiến cho tất cả mọi người cùng nhau chết.

"Chiến trận không chỉ là lợi dụng các lực lượng các chiến sĩ mà còn lợi dụng lực lượng đất rộng, trước mắt chỉ có thể ngăn cản ba trăm đạn đạo phổ thông. Cùng lắm thì cùng một thời điểm cũng chỉ có thể ngăn cản mười đợt từ trái lẫn phải. Nếu thực lực các chiến sĩ tăng lên thì chiến trận phòng ngự cũng theo đó mà tăng theo, và tương tự độ bao phủ phạm vi của chiến trận sẽ thay đổi"

Tiêu Phàm giải thích cho họ vô cùng cặn kẽ. Lục Chí Hằng nghe xong thì lập tức tục gật đầu.

Kết quả này vẫn khiến họ hài lòng không thôi.

"Các vị, hiện tại chúng ta sẽ đổi chỗ khác, chỗ các ngươi đánh tan lúc nãy hãy hình thành chiến trận một lần nữa, để ta xem các ngươi mất bao lâu để có thể hoàn thành Tiêu Phàm trầm giọng nói.

Sau đó hơn vạn chiến sĩ lập tức di chuyển vị trí, sau hai giờ thì tốt cuộc họ cũng có thể hoàn thành chiến trận Huyền Vũ, nhưng chừng ấy thời gian thì quá lâu.

Nhưng quân nhân nước H có kỷ luật rất nghiêm, chỉ cần họ huấn luyện nhiều một chút, thì chắc chắn có thể khống chế thời gian hình thành chiến trận trong năm phút.

"Tất cả mọi người chú ý, tiếp theo chúng ta sẽ tiến hành huấn luyện hàng ngàn người"

Tiêu Phàm trầm giọng nói.

Chiến trận Huyền Vũ yêu cầu thấp nhất chín người, cao nhất có thể đạt tới hơn vạn người, ngàn vạn người tham gia chiến trận thì Tiêu Phàm dự định sẽ truyền nó cho quân đội.

Ngàn người dưới dân gian có thể xem xét chút. Người bình thường có tính kỷ luật không nghiêm như vậy, nhân số quá nhiều thì sẽ không làm được.

"Tiêu Tông sư, nãy giờ chúng ta bận bịu lâu như vậy, cũng nên nghỉ ngơi một chút? Trời cũng nhá nhem sắp tối rồi"

Chung Thế Minh nói.

Tiêu Phàm nghe xong chỉ lắc đầu:

"Tất cả mọi người đều là người tu luyện, chỉ cần có ánh trăng hoặc có ánh đèn thì đều thấy được, quân địch đâu phải chỉ tới mỗi ban ngày. Mọi người cảm thấy mệt sao?"

"Không mệt!"

Hơn vạn chiến sĩ đồng thanh nói. Nếu so với lượng huấn luyện bình thường thì hôm nay chỉ có đứng tại chỗ thì mệt mỏi cái gì? Huống hồ toàn bộ họ đều có tu vi cấp Hóa Kình.

Tiêu Phàm lập tức nói:

"Nếu mọi người đều không mệt thì chúng ta tiếp tục! Thời gian ta ở Trái Đất cũng không quá lâu, mọi người làm nhanh nào! Hơn nữa, sau này dị giới nhất định sẽ có yêu thú, khi gặp được yêu thú cường đại, rất có thể các ngươi sẽ ở kèo trên. Bây giờ các ngươi chịu khó, cố gắng một chút, về sau tỉ lệ sống sót sẽ cao hơn" Cứ như vậy buổi huấn luyện lại tiếp tục diễn ra.

Sau đó Tiêu Phàm dạy họ Huyền Vũ chiến trận ròng rã hai ngày trời, mười người, trăm người, ngàn người, vạn người thành trận họ đều sẽ lấy thực lực hôm nay, mười người thành trận, đủ để ngăn chặn súng ống, lựu đạn, và cả sự công kích của pháo cối phổ thông.

Trăm người thành trận thì có thể ngăn chặn pháo xe tăng, pháo cối hạng nặng, công kích của súng lựu đạn.

Ngàn người thành trận lập tức có thể ngăn cản công kích đạn đạo phổ thông.

"Tiêu Phàm, năm mươi tám phút"

Lục Chí Hằng mở miệng nói.

"Được"

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

Vạn người thành trận, cuối cùng thì cũng có thể duy trì trong một giờ.

"Chú Lục, bấy nhiêu đây thời gian vẫn quá dài, về sau vẫn phải huấn luyện nhiều hơn, chỗ đứng rồi cách đứng như thế nào, khiến cho họ hình thành luôn bản năng"

1007 chữ

Chương 1023: Không Một Ai Nhúc Nhích

Lục Chí Hằng nghe xong thì gật đầu. Sau đó, mắt Tiêu Phàm đảo một lượt:

"Bây giờ thì cho mọi người nghỉ ngơi trước, ngày mai sẽ bắt đầu học Thanh Long trận, chiến trận này còn có thể vây khốn yêu ma. Thanh Long trận khó hơn bài này nhiều, mọi người nên chuẩn bị tâm lý trước đi"

Tại dị giới, tin tức Tiêu Hải là ông của Tiêu Phàm và là hoàng đế của đế quốc Thần Long đã được truyền tới, nó cũng đã lan rộng ra khắp cả nước.

Lúc sáng sớm, rất nhiều quan viên tiến vào hoàng cung. Bình thường tảo triều không bao giờ có nhiều người như vậy, thế mà hôm nay lại đến đông như trẩy hội.

Không lâu sau, mấy trăm tên quan viên đã vào bên trong đại điện, họ đứng đợi một cách quy củ, đợi một hồi lâu sau Tiêu Hải mới vào tới bên trong đại điện.

"Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!"

Hàng trăm người quỳ xuống nghiêm túc lạy.

"Bình thân"

Tiêu Hải trầm giọng nói, rồi mấy trăm tên quan viên đều lần lượt đứng lên.

"Các ngươi chắc đã nghe được tin rồi, đúng thật là ta đến từ Trái Đất, chẳng hay các ngươi có ý kiến gì về việc này không?"

Mắt Tiêu Hải đảo qua lại một lượt. Tất cả mọi người đều im lặng, có ý kiến à? Nói vậy thì ai mà dám?

"Đỗ tướng, ngươi nói thử xem.

Tiêu Hải thấy ai cũng im lặng nên đành trầm giọng ra lệnh.

Đỗ tể tướng nghe vậy thì đứng dậy nói:

"Thưa bệ hạ, thần không có ý kiến gì cả, mặc dù bệ hạ đến từ Trái Đất, nhưng người Trái Đất cũng giống chúng ta, chắc là tổ tiên đến từ cùng một nơi. Bệ hạ, ngài cũng là người da vàng tóc đen, nói cho xuôi thì chúng ta cũng đều giống nhau cả"

Tiêu Hải nhìn về phía Thẩm Kính Thiên.

Thẩm Kính Thiên lập tức đứng dậy nói:

"Bệ hạ, trước kia đế quốc Tần Diễm thế nào, bây giờ đế quốc Thần Long ra sao, tất cả mọi người đều hiểu rất rõ. Việc ngài là người Trái Đất hoàn toàn không quan trọng. Quan trọng là quốc gia lớn mạnh, người dân hạnh phúc.

Có Đỗ Thanh Tuyền và Thẩm Kính Thiên dẫn đầu, những người còn lại cũng bắt đầu nhao nhao đứng dậy. Còn thành viên trung tâm đã sớm biết chuyện của Tiêu Hải và Tiêu Phàm. Tiêu Hải thấy vậy lập tức đảo ánh mắt, đám người ngay tức khắc yên tĩnh trở lại.

"Đế quốc Thần Long có thể được như bây giờ phải nói đến việc cháu trai trẫm là Tiêu Phàm ủng hộ và không rời đi, việc này các ngươi hẳn đã rõ. Trẫm đã sớm viết xong thánh chỉ, lập Tiêu Phàm làm thái tử, các ngươi ai đồng ý, ai phản đối? Phản đối thì tiến lên một bước"

Tiêu Hải trầm giọng nói.

Mấy trăm đại thần nghe xong thì không một ai nhúc nhích. Đùa chứ, nếu lúc này họ tiến lên một bước, tuy đối với họ là một bước nhỏ, nhưng gia tộc họ thì là cả một bước dài.

Không chừng đến lúc đó cả gia tộc họ một bước tới địa ngục chứ đùa.

"Xem ra tất cả mọi người đều không có ý kiến gì. Vậy chuyện này quyết định như vậy đi, giờ thì phát thông báo cho cả nước biết:

Tiêu Hải trầm giọng nói.

Bảng thông báo rất nhanh đã được phát ra sau đó.

"Bệ hạ thật đúng là đến từ Trái Đất.

"Cái này có quan trọng hay không? Quốc gia càng ngày càng cường đại, chúng ta sinh hoạt càng ngày càng tốt mới là điều quan trọng"

"Kia là... Nghĩ lại trước kia đế quốc A thường xuyên xâm phạm duyên hải, còn bây giờ thì đã bị đánh cho tàn phế.

"Trước kia nếu đế quốc Kền Kền dẫn liên quân ngũ đại đế quốc tới, chúng ta cũng chỉ có thể đầu hàng, nhưng bây giờ rất có thể nước làm việc đó là họ"

Mọi người đều đứng ở trước bảng thông báo mà nghị luận ầm ĩ.

"Haizz!"

Cách bảng thông báo không xa, có vài người đang âm thầm thở dài.

Đế quốc Thần Long vẫn có một vài kẻ có dã tâm, chúng đều hi vọng sau khi tin đồn đó được chứng thực thì người dân đều sẽ có ý kiến. Nhưng hiện thực lại đang vả vào mặt bọn họ. Người dân vậy mà lại chẳng thấy ghét hay phản cảm việc Tiêu Hải trở thành hoàng đế.

Cả việc Tiêu Phàm trở thành thái tử cũng tương tự, chẳng ai ý kiến gì. Dân chúng đều hiểu rõ, chiến hạm họ đều là từ nước H đưa tới, mà Tiêu Phàm lại rất có ảnh hưởng với nước đấy.

Không có Tiêu Phàm ủng hộ thì khả năng cao Tiêu Hải sẽ không thể trở thành hoàng đế. Đối với tình huống này, Tiêu Hải lập Tiêu Phàm trở thành thái tử cũng chẳng có vấn đề gì cả.

"Bệ hạ, bảng thông báo đã phát ra, tin tức đã truyền ra ngoài. Dù chúng ta khống chế bình luận trên mạng, nhưng người dân cũng không lên án hay ý kiến gì"

Người nọ tới trước mặt Tiêu Hải báo cáo. Tiêu Hải nghe xong thì khẽ gật đầu, điều này đã sớm nằm trong dự tính của hắn.

Nếu vào thời điểm hắn vừa trở thành hoàng đế mà lộ ra việc này, chắc chắn sẽ có không ít người dân bày tỏ ý kiến, và dư luận cũng sẽ không dễ dàng bị khống chế như vậy.

Hiện tại đủ loại thay đổi tốt, con mắt của người dân đều thấy rõ việc đấy.

1044 chữ

Chương 1024: Tru Di Cửu Tộc

Đế quốc Thần Long đánh bại đế quốc Hắc Hổ, đoạt lại mảnh đất lớn lãnh thổ Bắc Cương, hơn nữa còn chiếm không ít lãnh thổ của đế quốc Hắc Hổ.

Nước Thiên La chỉ là một nước nhỏ, trước kia cũng nhảy nhót lung tung rồi bị hung hăng thu thập một trận, đạt được rất nhiều bồi thường.

Còn đế quốc Cự Tượng thì mất mười ngày đã chiến thắng, lấy được cả trăm vạn kí lô mét vuông đất và một khoản bồi thường kếch xù.

Quan trọng là đế quốc A. Đế quốc A và đế quốc Thần Long có mối thù truyền kiếp ai cũng biết, còn bây giờ thì bị thu thập trở nên dễ bảo hơn hẳn.

Từng đợt chiến tranh xảy ra, nếu đế quốc Thần Long có tổn hại lớn thì đương nhiên người dân sẽ có ý kiến, nhưng ngược lại thì đế quốc Thần Long có tổn hại vô cùng vô cùng thấp.

Dù chiến tranh nhưng cũng không có tăng thuế má gì, nên người dân chẳng có áp lực gì cả.

"Cả nước chú ý, nếu có người có ý đồ điều khiển dư luận làm loạn thì trẫm sẽ bắt được người đó trong thời gian ngắn nhất, và hình phạt cho những người đó là tru di cửu tộc"

Tiêu Hải trầm giọng nói.

"Vâng, bệ hạ.

Tại nước M, đại đế Morgan đã đến Tây Bộ. Sắc mặt của hắn trông vô cùng xấu.

Vì hạm đội đế quốc Thần Long hiện tại đang đi một đường về hướng nam, bây giờ đã tiếp cận được bờ biển phía Tây của đế quốc Kền Kền, tiến về phía thành Hắc Diệu.

Thành trì đế quốc Kền Kền đã sớm triệu tập hai mươi vạn người, nhưng thành Hắc Diệu thì chỉ có hai vạn lão binh.

Đế quốc Kền Kền trải qua thời gian dài như thế thì cũng đã là cường quốc, có không ít thành trì vô cùng phồn hoa, náo nhiệt, nhưng về vấn đề lục quân thì họ ít đến đau lòng.

"Vút!"

Một cường giả nọ đang nhanh chóng bay tới.

"Bệ hạ, đế quốc Thần Long đang chuẩn bị tấn công thành Hắc Diệu.

Đại đế Morgan nghe xong thì chau mày.

Thành Hắc Diệu chính là nơi phồn hoa nhất của đế quốc Kền Kền, xung quanh lại còn có mỏ, sản xuất một loại linh quặng gọi là Hắc Diệu Kim Linh.

Ở dị giới thì hoàng kim rất rẻ, nhưng Hắc Diệu Kim Linh thì có giá trị rất cao, chỉ cần thêm một chút xíu Hắc Diệu Kim Linh thì có thể tăng độ bền của vật liệu.

Hiện tại ở dị giới, số lượng dự trữ của Hắc Diệu Kim Linh rất thấp nhưng bây giờ phát hiện số lượng Hắc Diệu Kim Linh dự trữ ở thành Hắc Diệu đã vượt quá một nửa.

Điều quan trọng là Hắc Diệu Kim Linh là một loại linh quặng, nên nó vô cùng mẫn cảm với linh khí, vì thế cường giả không có cách nào lợi dụng thuật pháp khai thác nó nhanh được.

Dù trốn vào lòng đất tìm kiếm Hắc Diệu Kim Linh cũng không

được."Bệ hạ, thành Hắc Diệu có thể sẽ thủ không được. Còn cả Hắc Diệu Kim Linh nằm ngoài phạm vi áp chế thực lực, ngài có muốn phá hư nó?"

Cường giả bên cạnh đại đế Morgan lên tiếng dò hỏi.

Thành Hắc Diệu cũng tương đối lớn, nếu áp chế khu vực thực lực là mười lăm dặm và hầu hết mỏ vàng đều ở bên ngoài thành phố trong phạm vi mười lăm dặm, và ba mươi phần trăm mỏ vàng còn lại cũng nằm trong phạm vi này.

Nếu áp chế khu vực thực lực, thì dù họ có muốn phá cũng phá không được, còn bên ngoài khu vực này thì làm loạn thoải mái.

"Đó là lộc trời phú của đế quốc Kền Kền chúng ta! Ngươi nói như vậy là ngươi cảm thấy đế quốc Thần Long nếu chiếm được thành Hắc Diệu, thì đế quốc Kền Kền chúng ta cũng không thể đoạt lại sau này à?"

Đại đế Morgan tối tăm mặt mày nói.

"Bệ hạ, ý thần không phải như vậy"

Cường giả vừa mới lên tiếng đề nghị kia đã vội nói.

Đại đế Morgan nghe xong thì trầm giọng nói:

"Nếu họ dám chiếm thành Hắc Diệu, thì lúc đó chúng ta triệu trọng binh vây giết họ!"

"Bệ hạ, họ có thể dùng cách tàn sát không?"

Một người khác cau mày nói. đại đế Morgan nghe xong thì mặt đã biến sắc.

Nếu đế quốc Thần Long tàn sát thành phố, thì tổn thất của họ nhất định sẽ rất lớn, nhưng đế quốc Thần Long cũng đừng mong là sẽ tốt hơn.

Tại thành Hắc Diệu, ở bến cảng đang có rất nhiều người bận rộn đi đi lại lại.

Dù gì bến cảng đế quốc Kền Kền cũng là một trong bến lớn nhất Tây Bộ, nên bến của thành Hắc Diệu cũng rất lớn, mỗi ngày đều có rất nhiều thuyền thương nhân lui tới.

"Đó là cái gì?"

Có người kia đang tự lẩm bẩm hỏi. Người đó thấy trên mặt biển phía xa xa có rất nhiều những chấm đen nhỏ. Dù mỗi ngày có không ít thuyền thương nhân lui tới, nhưng những chiếc thuyền đó cũng không quá lớn, khoảng cách xa như vậy căn bản sẽ không thấy.

"Chỗ đó?"

"Hướng kia, các ngươi nhìn kỹ một chút"

Có người nghe vậy thì chạy tới chỗ cao dùng kính viễn vọng nhìn ra đằng xa xa. Cái đồ chơi kính viễn vọng không có tại dị giới, nhưng chỉ cần biết nguyên lý hoạt động thì tạo ra cũng không khó lắm.

"Chiến hạm, là chiến hạm đế quốc Thần Long! Địch đến, địch đến! Nhanh gõ chuông cảnh báo!"

Ngay sau đó, chuông cảnh báo lập tức bị gõ, nhưng cái đồ chơi này gõ lại chẳng vang bao nhiêu, dù nghe được nhưng nó rất nhỏ nên người dân cũng không chú ý tới.

1030 chữ

Chương 1025: Sợ Hãi

"Tới đây! Tất cả mọi người chú ý, địch đến, địch đến! Chiến hạm đế quốc Thần Long đang đến đây!"

Có người cưỡi chiến mã đi lên phía trước, vừa cưỡi vừa hô to.

"Sao đế quốc Thần Long lại đánh tới? Sao lại có thể như vậy?"

"Nhưng đế quốc Kền Kền chúng ta chính là cường quốc đứng đầu!"

"Không phải Thủy sư đế quốc Thần Long của họ rất yếu à? Thuyền hỏng rồi thì đến đây được mấy người?" Người dân ai ai cũng sôi nổi nghị luận, việc này họ cái gì cũng không rõ, vẫn còn nghĩ Thủy sư đế quốc Thần Long vẫn còn phế như trước.

Dù là Trái Đất có mạng xã hội cập nhật tin tức rất nhanh, nhưng rất nhiều quốc gia vẫn còn tưởng nước H rất lạc hậu. Thì nói gì tới đế quốc Kền Kền!

"Đi, chúng ta ra bến tàu xem náo nhiệt đi. Những phế vật đế quốc Thần Long kia thì có gì mà chúng ta phải sợ?"

Phía chính phủ của đế quốc Kền Kền mau chóng truyền đi tin tức, nhưng dù nó đã truyền đi rồi nhưng lại chẳng có người dân nào tin cả, mà ngược lại có thêm rất nhiều những người khác đọc xong thì lập tức đi ra bến tàu.

"Các ngươi ra đó chơi cái gì? Nghĩ rằng hoàng đế của đế quốc Thần Long không dám giết các ngươi à?"

"Thôi bỏ đi, các ngươi mau chóng đi đi!"

Có vài người trong đế quốc Kền Kền biết chuyện thật sự của đế quốc Thần Long thì lập tức khuyên ngăn mọi người, nhưng vốn chẳng ai thèm nghe cả.

Không lâu sau, có rất nhiều người đã tới bến tàu, hoặc là đến bờ biển.

"Chuyện này."

Sau đó thì họ thấy từng chiếc chiến hạm đang nhanh chóng tới gần.

“Đây là tàu chiến của đế quốc Thần Long à? Sao lại lớn hơn cả tàu chiến đế quốc Kền Kền chúng ta?"

"Nhiều như vậy, rốt cuộc là có bao nhiêu tàu chiến?"

“Là ai nói đế quốc Thần Long rất lạc hậu, thủy quân rất yếu?"

Trên bờ biển có rất nhiều bách tính của đế quốc Kền Kền đang bàn

luận sôi nổi, họ không dám tin.

Tàu chiến của đế quốc Thần Long đều được chế tạo từ sắt thép, áp bức hơn rất nhiều so với những tàu chiến được chế tạo từ gỗ của đế quốc Kền Kền bọn họ.

“Tất cả mọi người nghe đây, các ngươi mau rời khỏi đây! Khi người của đế quốc Thần Long tới sẽ chơi đùa cùng các ngươi sao? Đế quốc Thần Long đã tàn sát hàng loạt bách tính trong thành của đế quốc Cự Tượng rồi, cũng đã giết hại dân trong thành của đế quốc A rồi, các ngươi vẫn còn chen chúc ở bến tàu là muốn chết sao?” Có tướng lĩnh của đế quốc Kền Kền hét lớn.

Trên biển, từng chiếc tàu chiến càng ngày càng gần, nhìn qua những chiếc tàu cũng càng ngày càng lớn, mang cho người ta cảm giác bị áp bách không ngừng.

Sự sợ hãi trong lòng rất nhiều người đang nảy sinh nhanh chóng.

"Di, di mau!"

“Mau rời khỏi thành Hắc Diệu!"

Rất nhiều người rời khỏi bến tàu một cách kinh hoảng, nhưng vẫn có không ít người không rời đi, họ không tin đế quốc Thần Long dám làm loạn.

Đế quốc Kền Kền đã xưng vương xưng bá một, hai trăm năm rồi, họ đã quen cao cao tại thượng, cho tới bây giờ chỉ có họ đánh phần của nước khác.

“Trốn cái gì mà trốn, đế quốc Thần Long dám giết chúng ta sao?"

“Đúng vậy, tàu chiến của đế quốc Thần Long đến đây chẳng qua là muốn uy hiếp chúng ta, người của họ hẳn là không dám lên bờ.

“Các ngươi kinh hoàng như thế, làm mất hết mặt mũi đế quốc Kền Kền chúng ta!"

Rất nhiều người bắt đầu mở miệng.

Thời gian không ngừng trôi qua, có rất nhiều người rời khỏi bến

tàu, nhưng vẫn có người chạy tới bến tàu, người ở bến tàu sau khi được giảm bớt thì lại tăng lên.

“Người của đế quốc Thần Long chú ý. Các ngươi sắp tiến vào biển của đế quốc Kền Kền chúng ta, bắt buộc các ngươi phải rút lui rời đi, nếu không hậu quả các ngươi tự gánh lấy!"

Có tàu chiến cỡ nhỏ loại hai, ba trăm tấn chắn phía trước tàu chiến của đế quốc Thần Long, phía trên tàu chiến cỡ nhỏ có người rống to.

Vốn dĩ bên này có tàu chiến cỡ lớn nhưng toàn bộ đã rút lui, tàu chiến cỡ lớn bị đội của đế quốc Thần Long phá hủy gây tổn thất nặng nề.

“Tướng quân Mông, làm thế nào bây giờ?"

Tướng lãnh bên cạnh Mông Nghị dò hỏi.

Mông Nghị nhàn nhạt nói:

“Xông tới, trực tiếp nghiền nát nó, một chiếc thuyền nhỏ tồi tàn như vậy mà ai cho chúng có lá gan chặn chúng ta?"

“Đúng vậy!"

Tàu chiến của phe Mông Nghị không mảy may chần chừ mà vọt qua, sắc mặt từng người ở trên chiếc tàu nhỏ kia đại biến. Hôm nay chiến thuyền của họ ở khu vực áp chế mạnh mẽ, lại không có động cơ chỉ có thể lợi dụng sức gió nên không thể né tránh nhanh được.

Trước mắt phe Mông Nghị bên này, một chiếc tàu chiến gần ba nghìn tấn đã đụng phải tàu chiến cỡ nhỏ của đế quốc Kền Kền, tàu chiến cỡ nhỏ được làm từ gỗ đã bị tàu chiến sắt thép đụng nát bấy.

“Lại đụng hỏng thuyền của chúng ta, đế quốc Thần Long thật là to gan!"

“Hẳn là chúng ta ngu hay sao? Đầu tàu chiến của đế quốc Thần Long lớn nên quán tính cũng lớn, muốn dừng lại cần không ít thời

gian.

“Họ chắc chắn không dám lên bờ làm loạn!"

1016 chữ

Chương 1026: Bến Tàu

Mấy ngàn người tụ tập ở bến tàu của đế quốc Kền Kền vẫn không rút lui, những người này đều là phần tử trung kiên của đế quốc Kền Kền.

Họ coi đế quốc Kền Kền mới là mạnh nhất.

“Tướng quân, ở bến tàu không có binh lính của đế quốc Kền Kền, ngược lại đã tập trung mấy ngàn bách tính của đế quốc Kền Kền, làm sao bây giờ?"

Có tướng lãnh hỏi tướng quân Mông Nghị.

Khoảng cách chỉ có hai ba trăm dặm, phe Mông Nghị có thể nghe một cách rõ ràng tình hình ở bến tàu, cũng có thể nghe được đủ loại tiếng mắng chửi từ bến tàu truyền đến.

Mông Nghị lãnh đạm nói: “Bách tính gì chứ? Đó là binh lính của đế quốc Kền Kền, chỉ là họ không mặc quân phục thôi. Sau khi lên bờ, trước tiên không nên công kích, có lẽ vẫn còn nhiều quân lính của đế quốc Kền Kền đi ra, đến lúc đó sẽ xử lý chúng một thể Tướng lĩnh vừa hỏi, nghe thế thì mắt sáng lên.

”Tuân lệnh tướng quân. Không lâu sau, đã có mười tàu chiến đến gần bến tàu, bên trên mười tàu chiến này có tổng cộng năm ngàn binh lính của đế quốc Thần Long.

Năm ngàn người đã đi xuống ba ngàn người. Họ nhanh chóng thiết lập vòng phòng ngự, nhưng họ không tấn công.

“Lão tử đã nói, người của đế quốc Thần Long chắc chắn không dám tấn công"

“Người của đế quốc Thần Long mau cút về đi!"

“Cút ra khỏi đế quốc Kền Kền của chúng ta!” Phát hiện binh lính của đế quốc Thần Long không tấn công, rất nhiều phần tử trung cấp tập trung ở bên này của đế quốc Kền Kền đã tăng cao sự kiêu ngạo.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, binh lính của đế quốc Thần Long đã lên bờ nhiều hơn, nhưng quân của đế quốc Thần Long vẫn chưa phát động tiến công.

Tình hình này làm cho người của đế quốc Kền Kền càng to gan. Rất nhiều người vốn dĩ không tập trung ở bến tàu cũng đã chạy đến.

Đợi đến khi ba ngàn quân lính của đế quốc Thần Long lên bờ bên này thì người dân tụ tập lại ở bờ bên này của đế quốc Kền Kền cũng đã đạt đến hơn mười vạn người. Không ít người trong số họ rất hùng hổ, còn có rất nhiều người không ngừng la khẩu hiệu.

Thời gian đế quốc Kền Kền xưng vương xưng bá quá dài, dài đến mức người dân họ coi trời bằng vung không để nước hắn vào mắt.

“Đế quốc Thần Long, mau cút ra khỏi đây"

“Đế quốc Thần Long, mau cút khỏi đây!"

Hơn mười ngàn người cùng kêu lên, thanh thế rất lớn.

Mặc dù đế quốc Thần Long đã có ba ngàn quân lên bờ bên này nhưng họ không lên tiếng, kể cả một mũi tên cũng không bắn ra.

“Các tướng sĩ!"

Mông Nghị ở phía trên tàu chiến hét to.

Hơn mười ngàn người của đế quốc Kền Kền nhanh chóng yên tĩnh lại.

Họ cũng muốn nghe rõ Mông Nghị nói gì. Trong hơn mười ngàn người, người biết nói tiếng của đế quốc Thần Long cũng không ít.

“Các tướng sĩ, các ngươi đang chờ cái gì? Đối mặt với mấy chục ngàn chiến sĩ tinh nhuệ, mấy chục chiếc tàu chiến, nếu là người dân bình thường thì đã sớm rời đi, ở trước mặt các ngươi chắc chắn không phải là dân thường. Dùng cung tên các ngươi, dùng chiến đao dáng dài trong tay các ngươi cho họ biết một chút lợi hại!"

Thanh âm đằng đằng sát khí của Mông Nghị vang lên.

Không ít người của đế quốc Kền Kền nghe hiểu tiếng đế quốc Thần Long đều thay đổi sắc mặt.

“Rầm, rầm, rầm!"

Binh lính đổ bộ của đế quốc Thần Long đã kìm nén tức giận từ lâu, Mông Nghị vừa dứt lời, mũi tên chằng chịt đã bay ra ngoài.

“Vù! Vù!"

Người của đế quốc Kền Kền cách không xa, lập tức có rất nhiều người bị trúng tên.

“Trốn, chạy mau!"

Người không trúng tên muốn chạy trốn, nhưng chen chúc chung một chỗ như vậy thì chạy đâu có dễ?

Bến tàu bên này rất trống trải, tránh cũng không có chỗ tránh.

“Vù! Vù!"

Mưa tên vòng thứ nhất vừa qua khỏi, lập tức đợt mưa tên thứ hai lại đến, đợt mưa tên này dày đặc hơn đợt mưa tên thứ nhất rất nhiều. Không cần sử dụng đao thương, qua mấy đợt mưa tên thì một người đứng cũng không còn, bảy tám ngàn người ngã xuống trong vũng máu.

Xa xa, rất nhiều người của đế quốc Kền Kền nhìn về bên này. Họ bị dọa đến mức sắc mặt tái nhợt.

"Các tướng lĩnh của đế quốc Thần Long nghe lệnh, bắt toàn bộ người ở thành Hắc Diệu. Nếu có người phản kháng thì lập tức

đánh chết! Bất kỳ người nào định chạy trốn khỏi thành Hắc Diệu cũng đánh chết!"

Âm thanh của Mông Nghị lại một lần nữa vang lên.

“Tuân lệnh!"

Ba ngàn binh lính đã đổ bộ đồng loạt rống to. Ba ngàn quân lính phân thành mười đội xông ra ngoài.

Thành Hắc Diệu có hai mươi nghìn cựu binh, hai mươi nghìn tân binh, họ lo sợ bị các loại pháo cối, lựu đạn tấn công nên không đợi ở bến tàu. Nhưng họ cũng không rút lui ra khỏi thành Hắc Diệu.

Ba mươi nghìn binh lính của quân đoàn Tu La phân tán lao ra, một số lượng lớn binh lính thành Hắc Diệu cũng khí thế hung hãn mà xông ra từ nhiều nơi khác nhau.

Hầu hết dân chúng đều trốn trong nhà, mỗi một đường lớn đều trở thành chiến trường.

1039 chữ

Chương 1027: Muốn Chết Sao!

Mặc dù quân đoàn Tu La có nhiều chiến công hiển hách, nhưng cơ bản trước đây họ đều sử dụng bom, bây giờ tuân theo hiệp nghị quân đoàn Tu La không được dùng bom.

Trong mắt người của đế quốc Kền Kền, nếu hai bên đều sử dụng vũ khí lạnh thì chưa chắc họ đã không thể thắng.

“Giết, đuổi người của đế quốc Thần Long xuống biển!"

“Chiến sĩ của đế quốc Kền Kền chúng ta mới là những chiến sĩ mạnh nhất!"

"Chiến đấu vì vinh quang!"

Rất nhiều binh lính của đế quốc Kền Kền lao về phía những binh lính của quân đoàn Tu La.

"Các tướng sĩ, hãy cho họ biết, ai mới là những vị vua thực sự trên đất liền!"

Một tướng lĩnh của quân đoàn Tu La hét lớn.

"Tu La!"

"Tu La!"

Ba ngàn người rống lên, họ như những tử thần lao về phía trước, đến gần hơn một chút, cung thủ của hai bên lập tức bắn về phía nhau.

“Vút! Vút!"

Rất nhiều mũi tên lần lượt bắn về phía đối phương.

Lúc này, chuyện có hay không có áo giáp đã thể hiện sự chênh lệch rõ ràng, người của đế quốc Kền Kền chỉ có thể hoảng loạn tránh né, rất nhiều người bị mũi tên sắc nhọn bắn chết.

Về bên phía của đế quốc Thần Long, ba ngàn binh lính của quân đoàn Tu La hoàn toàn không sợ, áo giáp của họ hoàn toàn có thể chống lại những mũi tên mà không gặp bất kỳ vấn đề gì.

“Vút! Vút!"

Không cần phải thay đổi đội hình, cũng không cần phải né tránh, cho nên binh lính của quân đoàn Tu La nhanh chóng bắn ra những mũi tên thứ hai, mũi tên thứ ba. Hai bên bắn nhau, chốc lát lại trở thành cuộc tàn sát nghiêng về một phía. Tình huống như vậy diễn ra ở nhiều nơi khác nhau.

Là đế quốc đứng đầu từ xưa tới nay, trang bị của binh lính đế quốc Kền Kền thật ra cũng không tệ lắm, cung tên cũng có rất nhiều, nhưng họ lại không thể trang bị áo giáp hạng nặng cho tất cả binh lính.

“Các anh em, xông lên nào, dùng cung tiễn chúng ta sẽ gặp bất lợi"

“Xông lên, lấy cứng chọi cứng với bọn họ!"

Tướng lĩnh của đế quốc Kền Kền hét lớn.

“Xông lên!"

Rất nhiều binh lính bên đội hình chiến đấu của quân đoàn Tu La đã bị bắn chết trên đường xung phong, nhưng cũng có rất nhiều người đã tới gần kẻ địch.

“Muốn chết sao!"

Trong mắt của những binh lính quân đoàn Tu La lóe lên ánh sáng lạnh, họ vô tình vung chiến đao, đâm cây thương trong tay ra.

"Phut! Phut!"

Binh lính của đế quốc Kền Kền đến gần liên tục bị tàn sát. Những binh lính bảo vệ lãnh thổ của đế quốc Kền Kền này, hoàn toàn không có kinh nghiệm chiến đấu, xung quanh đế quốc Kền Kền không có bất kỳ cường quốc nào.

Nhưng những binh sĩ của quân đoàn Tu La thì lại khác. Rất nhiều người đã đi theo Tiêu Hải từ lúc hắn bắt đầu tạo phản, trải qua rất nhiều cuộc chiến lớn nhỏ, kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú.

Một bên có áo giáp hạng nặng, hơn nữa còn có kinh nghiệm chiến đấu phong phú. Bên kia phòng ngự kém, kinh nghiệm kém, hơn nữa có một nửa vẫn là tân binh. Tuy rằng chiều cao trung bình của những binh lính ở đế quốc Kền Kền cao hơn một chút, nhìn cường tráng hơn, nhưng xét về cận chiến thì đây vẫn là cuộc tàn sát nghiêng về một phía.

"Quỷ dữ, chúng là quỷ dữ"

“Chạy, chạy mau!"

Trong vòng chưa đầy nửa giờ đồng hồ, binh lính của đế quốc Kền Kền đã bị giết đến mức gần như sụp đổ tinh thần. Binh lính của quân đoàn Tu La giống như những cỗ máy chiến tranh vô tình, điên cuồng cướp đoạt tính mạng của bọn họ. Chiến đạo và thương của họ cũng rất khó để giết chết được người của quân đoàn Tu La.

“Tướng quân, tình hình ở những nơi khác cũng không tệ. Hơn nữa người của chúng ta đã chiếm được toàn bộ ba cổng thành.

Phó tướng đứng bên cạnh Mông Nghị báo cáo.

Tuy không thể sử dụng súng pháo, nhưng máy bay không người lái trinh sát thì không có vấn đề gì.

Mông Nghị không rời khỏi chiến hạm, nhưng toàn bộ tình hình trên chiến trường hắn đều có thể nắm bắt.

“Không ngoài dự đoán” Mông Nghị khẽ cười nói.

Hắn biết rất rõ quân đoàn Tu La mạnh cỡ nào, ba mươi nghìn binh lính của quân đoàn Tu La, cho dù không có chiến mã cũng có thể chiến đấu với một trăm hai mươi nghìn bộ binh.

Dựa theo tình hình mà họ có được trước đó, thành Hắc Diệu có tổng cộng bốn mươi nghìn người, và có rất nhiều tân binh, nếu không thể đánh thắng thì thật sự là vô lý.

“Làm sao bây giờ?"

“Sao cổng thành lại bị người của quân đoàn Tu La chiếm giữ?"

"Chết tiệt, chúng ta không còn nơi nào để trốn nữa rồi!"

Binh lính của đế quốc Kền Kền đang cố gắng chạy trốn trong tuyệt vọng. Rất nhiều người trong họ chạy trốn đến cổng thành, nhưng lại bất ngờ phát hiện cổng thành đã có binh lính của quân đoàn Tu La còn lại chiếm đóng.

“Chia ra để truy sát kẻ địch!"

Tướng lĩnh của quân đoàn Tu La hạ lệnh. Đội ngũ ba ngàn người chia thành từng tiểu đội trăm người, bất cứ kẻ địch nào bị họ phát hiện đều sẽ bị tiêu diệt một cách vô tình.

Hai canh giờ sau, trận chiến hoàn toàn chấm dứt, những cuộc phản kháng lẻ tẻ đều bị trấn áp, khắp nơi trên những con đường của thành Hắc Diệu đều là thi thể.

1058 chữ

Chương 1028: Thống Kế Thương Vong

“Tướng quân, thống kê thương vong của chúng ta đã có. Chúng ta tổng cộng tử vong năm mươi ba người, bị thương cũng khá nhiều, có hơn một ngàn người.

Phó tướng đi đến trước mặt Mông Nghị báo cáo.

Những nơi quan trọng của binh lính quân đoàn Tu La đều được bảo vệ rất tốt, không dễ dàng bị sát hại, nhưng chung quy vẫn sẽ có một số người không có vận may tốt.

“Hãy an táng di thể những chiến sĩ của chúng ta thật tốt. Những người bị thương thì tranh thủ thời gian để chữa trị."

Mông Nghị nói.

Một tướng quân đứng bên cạnh Mông Nghị nói:

"Mông tướng quân, sao chúng ta lại nhắm vào dân chúng của thành Hắc Diệu? Nếu chúng ta không ra tay, dân chúng của đế quốc Kền Kền sẽ không kiêng dè gì mà ủng hộ chiến tranh. Nếu chúng ta tàn sát thành phố gì đó, đế quốc Kền Kền cũng không phải là đế quốc Cự Tượng, kết quả của việc làm như thể rất có thể lưỡng bại câu thương"

Trong mắt Mông Nghị lóe lên một tia sáng.

"Hắc Diệu Kim Linh của thành Hắc Diệu rất quý hiếm, hãy để cho đàn ông trong thành Hắc Diệu Thành đi khai thác chúng đi. Mỗi ngày phải nộp đầy đủ Hắc Diệu Kim Linh thì mới có cơm ăn, có thể sống, nếu không thì cứ nhịn bụng, nghiêm trọng thì xử tử thẳng tay!"

Tướng quân vừa mới đặt câu hỏi.

"Mông tướng quân, chúng ta sẽ ở lại đây vài ngày sao?"

Mông Nghị khẽ gật đầu.

"Có rất nhiều tướng sĩ ở trên thuyền, chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở thành Hắc Diệu một thời gian. Thành Hắc Diệu có rất nhiều thứ tốt, hãy vận chuyển lên thuyền mang đi toàn bộ đi. Cho dù hạm đội của đế quốc Kền Kền muốn quay về, thì họ cũng không kịp trở về trong vài ngày được, lục quân của họ tới cũng cần thời gian. Chỉ có ba mươi nghìn người đổ bộ lên đất liền, trên thuyền vẫn còn có hai mươi nghìn binh sĩ của quân đoàn Tu La. Nơi này có tổng cộng năm mươi nghìn người, cho nên Mông Nghị không hề sợ hãi. Cho dù ba bốn trăm nghìn lục quân đánh tới, đám người Mông Nghị cũng có thể chịu đựng được.

...

. Hiệp nghị nói rằng không thể sử dụng hỏa khí ở trong thành, những nếu chúng ta sử dụng ở ngoài thành thì cũng không có vấn đề gì.

“Tướng quân, ta sẽ truyền đạt mệnh lệnh"

Phó tướng nói.

Mệnh lệnh của Mông Nghị nhanh chóng được truyền ra ngoài.

Thành Hắc Diệu có hai triệu người, số lượngc đàn ông trưởng thành, loại đi những người già cả không thể cử động, loại đi những người tàn tật thì tổng cộng còn khoảng sáu đến bảy trăm nghìn người.

Họ đều bước ra khỏi nhà, bị đuổi đến từng hầm mỏ. Bất cứ ai trốn không đi ra, một khi bị phát hiện, đều sẽ bị giết chết ngay.

“Ma quỷ, những người của quân đoàn Tu La đều là ma quỷ"

“Bên phía chúng ta đã chết rất nhiều người"

Những người của đế quốc Kền Kền khi đi ra đã thấy vô số thi thể, cuối cùng họ cũng có một chút nhận thức về chiến tranh tàn khốc.

"Tất cả người của đế quốc Kền Kền chú ý, nếu mỗi ngày các ngươi không thể đào được mười gam Hắc Diệu Kim Linh thì ngày hôm

sau sẽ không có cơm ăn. Liên tục ba ngày thu hoạch không được nhiều, giết! Cướp đoạt Hắc Diệu Kim Linh của người khác, giết!"

Ở lối vào của từng hầm mỏ, những chiếc loa liên tục lặp đi lặp lại âm thanh đã được ghi sẵn.

“Đáng giận!"

Sắc mặt của đại đế Morgan vô cùng âm trầm.Ở thành Hắc Diệu có rất nhiều người sau khi ra khỏi thành lại đi vào mỏ quặng, bọn người đại đế Morgan có thể chứng kiến rõ tình hình ngoài thành Hắc Diệu.

“Bệ hạ, người của quân đoàn Tu La chắc là đã ép buộc họ làm thợ mỏ, họ cũng không tàn sát bách tính của chúng ta một cách trắng trợn. Nhưng binh lính của chúng ta ở thành Hắc Diệu chỉ sợ là lành ít dữ nhiều.

Một Võ Đế đứng bên cạnh đại đế Morgan lên tiếng.

“Bệ hạ, ở kia!"

Một vị cao thủ khác dùng kính viễn vọng quan sát tình hình ở phía xa đột nhiên nói. Đại đế Morgan nhìn qua, họ thấy từng chiếc xe tải lớn rời khỏi thành phố, xe tải chở từng xe thi thể, đưa đến nơi cách thành phố mười dặm.

"Bệ hạ, là binh lính của chúng ta"

Morgan đại đế hừ lạnh một tiếng, chẳng lẽ hắn không nhìn ra sao?

Chỉ mới hai ba giờ trôi qua mà đế quốc Kền Kền đã tử vong hơn bốn mươi nghìn binh lính, những thi thể của những người tử vong ở bến tàu đều được đưa ra thành.

Nếu để những thi thể này thối rữa trong thành phố, rất dễ xảy ra dịch bệnh.

“Khiêu khích, đây là khiêu khích trắng trợn! Các ngươi có kế sách hay gì không?"

Đại đế Morgan tức giận nói.

Đế quốc Kền Kền họ chưa từng phải nếm trải thiệt thòi như vậy, bị người khác giết đến tận quê hương, thi thể của mấy chục nghìn binh lính còn bị chất lên thành núi xác.

“Bệ hạ, lục quân địa phương của chúng ta cộng lại chỉ có bốn trăm nghìn người, hơn nữa trong đó còn có một nửa là tân binh. Cho dù toàn bộ bốn trăm nghìn người chúng ta tụ tập lại giết về phía thành Hắc Diệu, cũng chỉ sợ chúng ta chưa chắc đã có thể cướp lại thành Hắc Diệu.

Một tướng lĩnh bên cạnh Morgan đại đế bất đắc dĩ nói.

1028 chữ

Chương 1029: Tự Bảo Vệ Mình

Một tướng lĩnh khác nói:

"Bốn trăm nghìn binh lính của chúng ta, còn không thắng được mấy chục nghìn người sao? Tát Môn tướng quân, ngươi quá khinh thường chúng ta rồi đấy.

Tát Môn tướng quân khẽ thở dài:

"Mọi người đừng quên, hiệp ước chúng ta ký kết, chỉ có không được sử dụng đạn pháo trong thành. Ngoài thành thì không có hạn chế như vậy! Nếu người của chúng ta giết đến, phải đối mặt với hỏa lực mãnh liệt của bọn họ! Trên tám mươi chiến hạm có mấy trăm khẩu đại bác. Đại bác trên thuyền cũng không phải là thứ mà pháo cối cỡ nhỏ có thể so sánh Một số người xung quanh trở nên sửng sốt, họ đã bỏ qua chuyện này.

Nếu đế quốc Thần Long dùng đến các loại như bom chùm, bom nhiệt hạch, bốn trăm nghìn người tấn công vào thành đối với họ thật sự còn không đủ nhìn.

"Bệ hạ, chúng ta chỉ có hai lựa chọn. Lựa chọn thứ nhất, là cho gọi hải quân, vài ngày sau thủy quân của chúng ta có thể trở về, họ nhất định sẽ rút lui; lựa chọn thứ hai, thủy quân của chúng ta vẫn tiếp tục hành động ở đế quốc Thần Long. Hàng trăm nghìn dân

chúng của chúng ta sẽ phải làm nô lệ khai thác mỏ trong một thời gian dài, hơn nữa trong số họ chắc chắn sẽ có rất nhiều người phải chết oan uổng"

Võ tướng đứng bên cạnh Đại đế Morgan phân tích.

Sắc mặt của Đại đế Morgan vô cùng khó coi. Lựa chọn này thật sự khó cả đôi đường. Nếu rút lui, hành động nhằm vào đế quốc Thần Long còn thực hiện hay không? Chỉ cần thực hiện, hạm đội của đế quốc Thần Long rất có thể sẽ đến. Không rút lui, quê hương sẽ bị tấn công, họ bất lực, áp lực dư luận sẽ rất lớn, không chừng sẽ có một vài chư hầu rục rịch.

Nếu đế quốc Thần Long âm thầm còn ủng hộ một chư hầu nào đó, khả năng đối phương tạo phản sẽ càng lớn, có thể đế quốc Kền Kền sẽ xảy ra nội chiến.

“Tả tướng, hãy nói ý kiến của ngươi đi.

Đại đế Morgan nhìn về phía Tả tướng của đế quốc Kền Kền, hắn vẫn luôn im lặng không nói câu nào.

“Bệ hạ, ta không có gì để nói.

Tả tướng nói.

Morgan đại đế nhíu mày:

"Ta bảo ngươi nói thì ngươi cứ nói, bây giờ không phải là lúc để ngươi im lặng, trẫm không thích như vậy. Tả tướng khẽ thở dài:

"Bệ hạ, chúng ta không chỉ có phiền phức bên này, bên phía đế quốc Hồng Phong vẫn còn có mười nghìn binh sĩ của đế quốc Huyết Anh. Trải qua liên tiếp mấy trận chiến, chúng ta đã biết rõ sức mạnh của quân đoàn Tu La, muốn thắng họ trên lục địa thì rất khó. Cho dù chúng ta huy động mấy triệu người, cũng chưa chắc có thể đánh thắng đế quốc Thần Long"

Morgan Đại Đế nhíu mày, hắn muốn nói lại thôi.

“Bệ hạ, có lẽ chúng ta phải suy xét đến vấn đề thu hẹp chiến lược, với thực lực của thủy quân của chúng ta, chắc chắn chúng ta có

thể tự bảo vệ mình.

Sắc mặt của Morgan đại đế khó coi, hắn nói:

"Tả tướng, ý của ngươi là, chúng ta phải chấp nhận thất bại, phải đàm phán hòa bình với đế quốc Thần Long sao?"

Tả tướng khẽ gật đầu:

"Thưa bệ hạ, chiến tranh đã lan sang lãnh thổ của chúng ta, đây là một tình huống chưa từng có và tâm lý chống đối chiến tranh của người dân chắc chắn sẽ tăng cao. Xét đến tỷ lệ tử vong rất lớn của binh lính, độ khó của việc chiêu mộ binh lính của chúng ta sẽ tăng lên, khả năng chư hầu nổi loạn cũng sẽ tăng lên Một ông lớn trong quân đội trầm giọng nói:

“Tả tướng, thực lực liên minh bốn nước của chúng ta chắc chắn mạnh hơn đế quốc Thần Long"

Tả tướng cười khổ nói:

"Chỉ sợ sắp biến thành liên minh ba nước, đế quốc Hồng Phong sẽ không chống đỡ được bao lâu nữa. Tuy diện tích lãnh thổ của họ rộng lớn, nhưng dân số chỉ có rất ít. Bệ hạ, chúng ta phải chấp nhận một sự thật, đế quốc Thần Long đã vùng lên. Nếu thủy quân hai bên chúng ta cứng đối cứng, cho dù họ bị tiêu diệt hoàn toàn, tổn thất của chúng ta cũng sẽ rất lớn"

Morgan Đại Đế im lặng.

Bây giờ đế quốc Thần Long đã có tám chiếc chiến hạm đứng đầu, bảy đến tám mươi chiếc chiến hạm hạng nhất, sức mạnh này quả thật đã vô cùng mạnh mẽ.

Nếu hai bên cứng đối cứng, sợ là họ sẽ tổn thất một nửa.

“Tả tướng, chiến hạm đứng đầu của chúng ta có thể phi hành, có thể bảo vệ binh lính của chúng ta giết vào đế quốc Thần Long"

Ông lớn trong quân đội nói.

Tả tướng cười khổ nói:

"Sau đó thì sao? Chúng ta có thể vượt qua cuộc giết chóc trắng trợn đó sao? Nếu chúng ta làm như vậy, người của đế quốc Thần Long cũng sẽ làm như vậy. Sát thương của chiến hạm đứng đầu thì có giới hạn, nhưng đạn pháo của họ thì không"

Mọi người xung quanh đều im lặng. Ban đầu họ nghĩ rằng, nếu họ giết đến đế quốc Thần Long, dẫn ngọn lửa chiến tranh đến lãnh thổ của đế quốc Thần Long, sẽ mang đến cho đế quốc Thần Long một áp lực cực lớn.

Kết quả là bây giờ, ngọn lửa chiến tranh lại lan tới chỗ của họ trước.

“Bệ hạ, nếu áp lực của dư luận giống nhau, có thể bên chúng ta sẽ không chịu nổi"

Tả tướng nói.

Chương 1030: Tổn Thất Nghiêm Trọng

Khóe miệng của Morgan Đại Đế co rút, lời nói này như đâm vào tim hắn. Nhưng hắn biết đó là sự thật. Hiện nay Tiêu Hải của đế quốc Thần Long Tiêu Hải có uy danh cực lớn, hắn là hoàng đế lập nước, quân đội đều là người của hắn, binh quyền hắn nắm chắc trong tay.

Đế chế Kền Kền lại không như vậy. Đế quốc Kền Kền do rất nhiều nước chư hầu tạo thành, vào thời điểm nước mạnh thì vẫn ổn, mọi người cùng nhau làm giàu, khi tai vạ đến nơi thì có lẽ thành mỗi người một ngả.

“Hãy để người của chúng ta bên đế quốc Thần Long tranh thủ thời cơ ra tay. Cho dù muốn đàm phán hòa bình, cũng phải sau một trận thắng lớn mới đàm phán hòa bình.

Morgan Đại Đế trầm giọng nói.

Liên minh đã chịu tổn thất nghiêm trọng ở đế quốc Huyết Anh, bên phía thành Hắc Diệu của họ cũng đã chịu tổn thất rất lớn, nếu đàm phán hòa bình vào lúc này thì họ quá bị động.

“Vâng, bệ hạ!"

Mọi người đồng thanh nói.

Morgan đại đế nhìn thành Hắc Diệu thật sâu.

"Đi thôi, bên này mặc kệ đi, trọng tâm phải đặt bên phía đế quốc Thần Long"

Liên minh bốn nước bây giờ có ba đến bốn trăm nghìn binh lính ở nước Thiên La, ngoài ra còn chiêu mộ thêm hai trăm nghìn quân đoàn tay sai ở nước Thiên La.

Năm sáu trăm nghìn quân, dưới sự bảo vệ của bảy chiếc chiến hạm đứng đầu, họ sẽ vượt qua biên giới để tiến vào lãnh thổ đế quốc Thần Long.

Ở biên giới phía nam đế quốc Thần Long, vẫn còn hai trăm nghìn quân ở đế quốc Bách Vân.

Nếu liên minh bốn nước phía Bắc hành động, hai trăm nghìn quân đội này cũng rất có thể sẽ hành động, họ sẽ tiến vào đế quốc Thần Long từ phía Nam.

"Bệ hạ, chúng ta đã tiến hành kiểm tra"

Morgan đại đế trở lại hoàng thành, Hữu tướng đang báo cáo với hắn.

“Nói đi!"

Morgan đại đế lo lắng nói.

Khi biết mối quan hệ giữa Tiêu Phàm và Tiêu Hải, họ đã phán đoán ra rằng có thể họ có quan hệ huyết thống. Vì thế, kế hoạch của họ là để cho con trai của một vị cao thủ của họ đi đến Trái Đất, cao thủ kia có không gian bảo vật cấp thánh.

"Bệ hạ... thất bại rồi. Cháu trai của Võ Đế Odin đã đến Trái Đất và họ đã thành công trong việc có quan hệ huyết thống, nhưng họ không thể truyền nhiều hơn thông qua quan hệ huyết thống"

Hữu tướng tiếc nuối nói. Morgan Đại Đế nhíu mày. Nếu thành công, vũ khí nóng của họ cũng sẽ không bị áp chế bởi đế quốc Thần Long, nước M có thể cung cấp nhiều hơn cho họ.

Về phần chiến hạm, tuy rằng bây giờ ngành đóng tàu của nước M đang suy thoái, nhưng các loại chiến hạm đã ngừng hoạt động của nước M thì có rất nhiều, đang hoạt động cũng rất nhiều.

“Bảo Võ Đế Odin đừng thất vọng. Chắc chắn Tiêu Hải đang lợi dụng quan hệ huyết thống giữa hắn và Tiêu Phàm, các ngươi thử nhiều một chút, chắc chắn có thể truyền nhiều hơn.

Đại đế Morgan khuyến khích nói.

Hữu tướng gật đầu.

"Bệ hạ, Võ Đế Odin nói rằng thất bại có hai khả năng. Khả năng thứ nhất, là do bảo vật không gian khác nhau.

Chúng ta có bảo vật không gian cấp thánh, nhưng công dụng chắc chắn sẽ khác nhau. Khả năng thứ hai, Tiêu Phàm là người Trái Đất, cháu trai của Võ Đế Odin thì không phải, vì Tiêu Hải là người Trái Đất, nhưng thời gian hắn ở bên này đã lâu. Nếu là một trong hai loại tình huống này, chỉ sợ cho dù chúng ta thử nghiệm nhiều lần cũng không thể truyền nhiều thứ hơn.

Đại đế Morgan nhíu mày, nếu vậy rất phiền phức.

Dựa theo thông tin mà họ lấy được, thứ mà Tiêu Phàm truyền tới không chỉ là tàuhuyền hàng, chiến hạm, mà Tiêu Phàm còn truyền rất nhiều máy móc các loại.

Sau này đế quốc Thần Long hoàn toàn có thể tự mình chế tạo mấy ngàn tấn, thậm chí hơn vạn tấn chiến hạm, đến lúc đó thì họ phải làm sao bây giờ?

“Hãy để Võ Đế Odin nghĩ ra cách hay hơn. Hữu tướng, sau này ngươi hãy tập trung tinh lực chủ yếu vào chuyện này. Sau này chuyện này còn quan trọng hơn chuyện chiến tranh với đế quốc Thần Long"

Đại đế Morgan trầm giọng nói.

“Vâng, bệ hạ"

Hữu Tướng gật đầu.

Đại đế Morgan phất tay, Hữu tướng lui đi.

Vẻ mặt đại đế Morgan trở nên chán nản. Mọi chuyện sao lại trở thành như bây giờ vậy? Mấy năm trước đế quốc Kền Kền vẫn vô cùng mạnh mẽ, chiến hạm của họ có thể tự do đi lại ở bất cứ nơi nào, muốn trừng phạt nước nào thì trừng phạt nước đó. Khi đó hắn rất thoải mái, mỗi ngày chỉ cần hưởng thụ rượu ngon và người đẹp là được, bây giờ mỗi ngày đều mệt như chó, tình hình lại còn càng ngày càng kém.

“Bệ hạ, ngươi vẫn đang phiền lòng vì đế quốc Thần Long sao? Thần thiếp có một kế.

Morgan đại đế đi đến hậu cung, một phi tử của hắn nói.

“Nói đi"

Morgan Đại Đế lạnh nhạt nói.

“Bệ hạ, Trái Đất có chế độ một vợ một chồng, Tiêu Phàm không phải chỉ có Tô Ấu Vi thôi sao? Tiêu Phàm là thái tử, sao chỉ có một mình thái tử phi được. Chúng ta có thể cho người truyền tin tức này ở đế quốc Thần Long, để một số thế lực của đế quốc Thần Long tranh cướp. Nếu họ tranh giành thành công, Tô Ấu Vi sẽ nghĩ thế nào? Có lẽ sẽ ảnh hưởng đến quan hệ giữa Tô Ấu Vi và Tiêu Phàm"

Mắt của Morgan Đại đế sáng lên. Đây chỉ là một thủ đoạn nhỏ, nhưng thủ đoạn nhỏ như vậy có lẽ sẽ có hiệu quả. Tâm trạng bị ảnh hưởng thì sẽ ảnh hưởng đến chuyện tu luyện.

1035 chữ

Chương 1031: Thái Tử

Tiêu Phàm là thái tử, là hoàng đế của đế quốc Thần Long trong

tương lai, nếu tu vi của hắn chịu ảnh hưởng, chính là chuyện tốt đối với bọn họ. Dựa vào những gì bọn người đại đế Morgan phân tích, Tiêu Hải đột phá đến cấp bậc Võ Thánh sẽ có khả năng nghiền nát hư không để đi đến những thế giới khác. Nếu tu vi của Tiêu Phàm không cao, sau này sao có thể ổn định được cục diện?

“Ái phi, cách này của ngươi rất hay. Một pháo đài mạnh mẽ chưa chắc có thể bị công phá từ bên ngoài, nhưng có thể công phá từ bên trong, ta lập tức cho người truyền tin tức ra ngoài.

Morgan Đại Đế cười nói.

“Cốc cốc cốc!"

Trái Đất, đêm khuya, Tiêu Phàm đang ở huyện Lôi Sơn. Chiếc kính bên cạnh hắn vang lên. Hình bóng Tiêu Hải và Tô Ấu Vi xuất hiện trong kính.

"Phàm ca"

Tô Ấu Vi mừng rỡ gọi.

Gần đây vì bận rộn tu luyện, cho nên đã nhiều ngày rồi nàng không gặp Tiêu Phàm.

“Vi Vi, có phải ngươi đã đạt đến tu vi cấp bậc Võ Vương rồi không?"

Tiêu Phàm dò hỏi. Tô Ấu Vi gật đầu. Tiêu Hải cười nói:

"Cháu ngoan, ngươi mở linh huyệt ra đi, ông nội đưa Ấu Vi về, không lâu nữa nàng sẽ đột phá. Linh huyệt bên huyện Lôi Sơn có thể tăng lên một bậc lớn. Đến lúc đó có lẽ ngươi có thể truyền tống tới đây.

Tiêu Phàm gật đầu, hắn nhanh chóng mở linh huyệt ra, tu vi của Tô Ấu Vi cao, nhưng Tiêu Hải cũng thành công cho nàng truyền tống trở về.

“Cháu ngoan, ông nội cho ngươi thêm vài thứ tốt"

Mất mười phút, Tiêu Hải truyền cho Tiêu Phàm rất nhiều Hắc Diệu

Kim Linh.

“Ông nội, đây là cái gì?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tiêu Hải cười nói:

"Đây là Hắc Diệu Kim Linh, nó là một trong những nguyên vật liệu chế tạo bảo vật rất mạnh, nó có thể dung hợp với các loại vật liệu khác. Có thể cải thiện đáng kể các chỉ số của vật liệu, hàng không vũ trụ nước H, chuyện dung hợp hạt nhân, chỉ việc bố trí trận pháp thì không đủ, vật liệu cũng cần phải dùng loại tốt hơn nữa.

Tiêu Phàm nói:

"Vậy có phải nhiệt độ nóng chảy của thứ này rất cao không?"

Tiêu Hải cười lắc đầu:

"Không, nhiệt độ khoảng hai ngàn độ thì nó sẽ tan chảy, hình thành hợp kim mới có thể mạnh lên. Đúng rồi, lần trước ngươi giảng dạy trận pháp chiến đấu như thế nào rồi?"

Tiêu Phàm nói.

"Mấy ngày gần đây ta vẫn dạy rất nhiều chiến sĩ, họ đã học được trận Huyền Vũ và trận Thanh Long. Nhưng trận Thanh Long tuy họ có thể hiểu được, nhưng để bố trận cần thời gian rất lâu"

Tiêu Hải gật đầu:

"Bình thường thôi, trận Thanh Long là trận pháp tấn công nên khó hơn nhiều, nếu cố gắng huấn luyện thì chiến sĩ nước H chắc chắn có thể mạnh lên"

“Ông nội, tình hình bên kia của ngươi thế nào?"

Tiêu Hải cười nói:

"Ấu Vi đã biết, Ấu Vi nói với hắn đi, hắn truyền đồ trong kho tới xong là có thể nghỉ ngơi Hơn nửa giờ trôi qua, đồ đạc trong kho

hàng đã được truyền xong hết.

Thời gian đã hơn một giờ đêm.

Nhưng xa nhau lâu như vậy, nên Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đều không buồn ngủ, hai người vui vẻ nói chuyện hơn hai giờ.

“Ông xã, tình hình dị giới cũng không tệ lắm..."

Tô Ấu Vi nói tình hình ở dị giới cho Tiêu Phàm nghe. Trên mặt Tiêu Phàm lộ ra một nụ cười thản nhiên, bọn Mông Nghị thoải mái chiếm được thành Hắc Diệu, có lẽ đại đế Morgan ngủ cũng không ngon rồi.

Bên phía nước Thiên La, liên minh bốn nước tụ tập rất nhiều người, nhưng chuyện này Tiêu Phàm không quá lo lắng, quân đoàn Tu La ăn chay sao? Cho dù có được chiến hạm đứng đầu, dưới sự che chở của chiến hạm đứng đầu, họ có thể tiến vào lãnh thổ đế quốc Thần Long à, họ cũng không dám xâm nhập.

Các chiến hạm hàng đầu cần phải ở trong biển để nhanh chóng hồi phục.

“Ông xã, còn có một chuyện nữa.

Tô Ấu Vi gối đầu lên gối tay Tiêu Phàm nhẹ giọng nói.

“Chuyện gì?"

Tô Ấu Vi nói.

"Ông xã, ngươi tìm thêm mấy người phụ nữ nữa đi"

"Hả?"

Tiêu Phàm nhíu mày:

"Ông nội nói gì với ngươi rồi hả? Ông già này làm gì vậy, Ấu Vi, ta không có ý định này. Ta có ngươi là đủ rồi"

Tô Ấu Vi nói bằng giọng hờn dỗi:

"Chồng à, sao ngươi lại nói về ông nội Tiêu như vậy, dẫu sao ông

nội Tiêu cũng là Hoàng đế của Đế quốc Thần Long day."

Tiêu Phàm bĩu môi:

"Cho dù hắn có là hoàng đế đi chăng nữa thì cũng không thể xen vào chuyện của chúng ta"

Tô Ấu Vi đáp lại:

"Chồng à, ông nội Tiêu không có nói ngươi nhất định phải lập thiếp, hắn chỉ muốn hỏi ý kiến của ta xem thế nào thôi"

"Hiện tại có vài tin tức đang được lan truyền tại Đế quốc Thần Long, họ nói đến một lúc nào đó nhất định ngươi sẽ lập thêm thê thiếp, nên nếu có ý tưởng gây dựng thế lực thì nhất định phải nắm chặc thời cơ"

"Việc ông nội Tiêu nói với ta những tin tức này đã chứng minh không phải do hắn cho người lan truyền"

Tiêu Phàm khẽ gật đầu:

"Quân vô hí ngôn, nếu ông nội đã nói vậy thì nhất định không phải ông nội lan truyền tin tức ra ngoài"

"Tám chín phần mười là chuyện tốt do Đế quốc Kền Kền gợi ra rồi"

1006 chữ

Chương 1032: Mục Đích

"Mục đích là phá hủy quan hệ tình cảm giữa hai ta, đồng thời làm ảnh hưởng quá trình tu luyện của chúng ta"

Tô Ấu Vi nói tiếp:

"Ta cũng nghĩ giống ngươi. Rất có thể vì Đế quốc Kền Kền thất bại trên chiến trường nên họ mới nghĩ ra thủ đoạn như vậy"

“Chồng à, cho dù sau này ngươi tìm thêm vài thê thiếp, ta cũng sẽ không phản đối.

Tiêu Phàm khẽ vuốt ve mái tóc của Tô Ấu Vi:

"Đừng nói bậy, không phải ta đã nói có ngươi là đủ rồi sao, nếu được thì chúng ta sinh thêm mấy đứa nữa là được rồi"

Tô Ấu Vi đáp lại: "Nhưng chồng à, vấn đề là ông nội Tiêu không tái giá lần nữa, nếu ngươi là người duy nhất ở dị giới không lập thêm thê thiếp thì sao"

"Vậy người dân ở dị giới sẽ nghĩ như thế nào? Nếu ngươi lập thê thiếp, đương nhiên sẽ càng củng cố hơn mối quan quan hệ giữa các bên và đồng nghĩa với sự ủng hộ của họ đối với ngươi sẽ càng cao"

Tiêu Phàm lắc đầu:

"Ta không quan tâm họ nghĩ như thế nào, nếu nhất định phải duy trì cục diện như vậy thì ta không đảm nhận chức vị hoàng thượng này cũng chẳng sao"

"Chồng à, ta đã nói sẽ không phản đối ngươi"

Tô Ấu Vi nói.

Tiêu Phàm đáp lại nàng:

"Không phải trong lịch sử Hoa Hạ nước ta cũng có vài vị hoàng đế cả đời chỉ có một vợ sao? Tốt hơn là chúng ta đừng thảo luận vấn đề này nữa"

"Mau ngủ đi, lúc này còn không ngủ thì trời sáng mất thôi"

"Ngươi ở dị giới chỉ biết chuyên tâm tu luyện, chắc chắn đã lâu không có nghỉ ngơi thật tốt"

Dị giới, tại vùng biên giới giữa Đế quốc Thiên La và Đế quốc Thần Long.

"Thống đốc, đây là mệnh lệnh của bệ hạ chúng ta"

"Các binh lính thuộc Đế quốc Hồng Phong chúng ta sẽ trở về quê nhà để chiến đấu!"

Một vị tướng quân của Đế quốc Hồng Phong đã dâng một sắc lệnh bí mật lên cho thống đốc mới của Lực lượng Đồng minh Bốn quốc gia, vị thống đốc mới được gọi là Nicholas.

"Chúng ta sắp tiến vào Đế quốc Thần Long mà các ngươi lại muốn nhắm ngay lúc nay mà rút lui ư? Chả nhẽ ngươi không biết chuyện này sẽ có ảnh hưởng lớn nhường nào đến tinh thần của liên quân Nicholas trầm giọng nói.

Vị tướng quân của Đế quốc Hồng Phong đáp lại:

"Thống đốc, hiện chỉ có tổng cộng hai chục ngàn binh sĩ thuộc Đế quốc Hồng Phong chúng ta đang có mặt tại đây, bấy nhiêu thì có thể tạo thành ảnh hưởng bao lớn chứ?"

"Một trăm ngàn người thuộc Đế quốc Huyết Anh đang âm mưu xâm chiếm đất nước của chúng ta, giết hại người dân của chúng ta. Chúng ta nhất định phải quay lại và đối phó với bọn chúng!"

Nicholas cau mày.

"Ngay cả khi các ngươi quay trở lại Đế quốc Hồng Phong thì thực lực của các ngươi cũng không đủ làm nên trò trống gì. Ngược lại nếu ngươi giành được chiến thắng ở đây, có thể chiến tranh sẽ kết thúc sớm hơn dự kiến"

"Đến lúc đó Đế quốc Huyết Anh cũng chỉ còn cách lui quân về nước"

Nicholas trầm giọng nói.

Vị tướng quân đến từ Đế quốc Hồng Phong nói:

"Thống đốc, coi như chúng ta đánh thắng trận này đi, nhưng đánh bại Đế quốc Thần Long hoàn toàn là chuyện muôn vàn khó khăn"

"Sao chúng ta có thể kết thúc cuộc chiến này chỉ trong thời gian ngắn được?"

Thống đốc Nicholas đi đi lại lại.

Một lúc sau, hắn nói:

"Ban đầu ta không có ý định nói cho ngươi, nhưng sự việc cấp bách, nên thống đốc sẽ nói với ngươi một chuyện"Dưới áp lực nặng nề, bệ hạ đã có ý định đàm phán hòa bình, nhưng với điều kiện chúng ta nhất định phải có một trận đại thắng thì mới có thể có cơ hội đàm phán cùng Đế quốc Thần Long"

"Ngươi có hiểu không?"

Lúc này trong mắt vị tướng quân của Đế quốc Hồng Phong đã tràn ngập sự kinh ngạc.

Hắn không ngờ Đế quốc Kền Kền đã lên kế hoạch đàm phán hòa bình, tuy chiến tranh kết thúc là điều tốt, nhưng sau này nếu Đế quốc Thần Long muốn giải quyết triệt để các mối nguy hại thì sao?

Đế quốc Thần Long có thể không tính toán với Đế quốc Kền Kền và Đế quốc Os, nhưng họ hoàn toàn có thể lựa chọn không buông tha cho Đế quốc Hồng Phong và Đế quốc Bách Việt.

"Thống đốc, sự tình đã đến mức này rồi sao?"

Vị tướng quân của Đế quốc Hồng Phong dò hỏi.

Thống đốc Nicholas trầm giọng nói:

"Người của Đế quốc Thần Long đã chiếm được thành Hắc Diệu, cùng lúc đó ngọn lửa chiến tranh cũng đã lan đến Đế quốc Kền Kền của chúng ta"

"Hiện tại áp lực dồn ép lên bệ hạ nặng nề vô cùng"

"Nếu chiến tranh tiếp tục kéo dài, chắc chắn sẽ dẫn đến tổn thất nặng nề cho cả hai bên"

"Ngươi hãy suy nghĩ cẩn thận. Mặc dù binh lính Đế quốc Hồng Phong các ngươi không nhiều, nhưng việc các ngươi rút lui vào lúc này chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí của lực lượng liên minh chúng ta"

Vị tướng quân từ Đế quốc Hồng Phong trầm mặc một hồi mới nói:

"Thống đốc, vậy chúng ta sẽ ở lại đây, ta sẽ phái người giải thích

rõ ràng với bệ hạ"

"Ừm."

Nicholas khẽ gật đầu.

"Thống đốc, vậy ta đi trước"

1027 chữ

Chương 1033: Bí Mật Liên Lạc

Vị tướng quân của Đế quốc Hồng Phong rời đi, nhưng không lâu sau đó, lại có thêm hai vị tướng quân của Đế quốc Bách Việt tìm đến doanh trại nơi Nicholas đang ở.

"Thống đốc, ý chỉ của bệ hạ chúng ta đã đến, bệ hạ không đồng ý chúng ta phát động công kích trong thời điểm hai trăm ngàn người đang bắc phạt "Ý của bệ hạ là, tuy Đế quốc Bách Việt chúng ta trả giá rất nhiều, mạo hiểm cũng lớn không kém, nhưng lợi ích mà chúng ta thu được lại không tương xứng với những gì chúng ta đã bỏ ra Một trong hai vị tướng quân của Đế quốc Bách Việt nói.

Nicholas âm thầm cau mày, cứ ngỡ hoàng đế của Đế quốc Bách Việt đã hòa hoãn hơn, nào ngờ bây giờ hắn lại trực tiếp bày tỏ không đồng ý.

Rất có thể người của Đế quốc Bạch Việt cảm thấy cho dù tiếp tục cũng chưa chắc Liên minh có thể giành được chiến thắng, nếu đã vậy đương nhiên họ cũng không muốn chìm quá sâu trong vũng lầy này. Hoặc cũng có thể Đế quốc Thần Long đã bí mật liên lạc với Đế quốc Bách Việt.

"Hai vị, nếu Đế quốc Bách Việt các ngươi không phối hợp, đồng nghĩa với cơ hội chiến thắng của chúng ta sẽ giảm sút đáng kể"

Nicholas cau mày.

Một vị tướng quân khác của Đế quốc Bạch Việt đáp lại:

"Thống đốc, bệ hạ đã có quyết định, chúng ta không thể thay đổi quyết định của bệ hạ "Thống đốc, có lẽ ngài có thể nói chuyện với bệ hạ thử xem, đương nhiên nếu ngài cho Đế quốc Bách Việt chúng ta càng nhiều chỗ tốt, nói không chừng bệ hạ sẽ hòa hoãn hơn"

Chẳng mấy chốc hai vị tướng quân của Đế quốc Bách Việt đã rời đi.

Lúc này sắc mặt của Nicholas vô cùng xấu xí.

Nếu Đế quốc Bách Việt không hợp tác phát động một cuộc tấn công ở phía nam, Đế quốc Thần Long có thể tiết kiếm tinh lực và tập trung càng nhiều cường giả hơn tới đây để đối phó với họ.

"Thống đốc, có lẽ hoàng đế của Đế quốc Bách Việt cảm thấy, tiếp tục giao chiến với Đế quốc Thần Long chưa chắc đã là một lựa chọn tốt.

"Có lẽ hắn đã nảy sinh ý định rút lui, chỉ là hắn không dám đắc tội với Đế quốc Kền Kền chúng ta nên mới phái những người này tới thay vì trực tiếp lui binh về nước"

Một cường giả đột ngột xuất hiện ngay bên cạnh Nicholas.

Hắn là cường giả được Hoàng đế của Đế quốc Kền Kền gửi đến để giám sát.

Nicholas nhìn vào bản đồ, lúc này sắc mặt hắn đã u ám đến tột cùng.

Tình hình lúc đầu không tệ lắm, cả Đế quốc Hồng Phong và Đế quốc Bách Việt đều bày tỏ thái độ ủng hộ hết mình, nhưng đến hôm nay tình hình đã thay đổi tồi tệ hơn bao giờ hết.

Rất có khả năng mọi chuyện đều có liên quan đến việc Đế quốc Thần Long chiếm đóng thành công thành Hắc Diệu.

Đế quốc Kền Kền của họ tự xưng là cường quốc hùng mạnh nhất, nhưng kết quả là thành Hắc Diệu bị chiếm đóng, dẫn đến hàng chục ngàn người phải bỏ mạng, chẳng những thế đến nay họ vẫn không thể đoạt lại thành.

"Đông đông!"

Không bao lâu sau, cửa phòng của Nicholas lại bị gõ vang.

Cường giả giám sát biến mất ngay lập tức.

"Thống đốc"

Hai vị tướng quân của Đế quốc Os bước vào phòng ngay sau đó.

"Ngồi đi!"

Nicholas gắng sức nặn ra một nụ cười trên môi trước khi nói.

Thực lực của Đế quốc Os hùng mạnh hơn Đế quốc Hồng Phong và Đế quốc Bách Việt rất nhiều, chẳng những thế Đế quốc Hồng Phong còn là một cường quốc kỳ cựu, mặc dù đến nay đã sa sút rất nhiều nhưng thực lực cường đại vẫn là chuyện không phải bàn cãi.

"Thống đốc đại nhân, chúng ta sẽ không ngồi"

"Chúng ta đến đây để nói với ngươi thánh chỉ của bệ hạ đã đến, và Đế quốc Os chúng ta sẽ rút lui khỏi Lực lượng Đồng minh Bốn Quốc gia"

"Từ hôm nay trở đi, Đế quốc Os chúng ta sẽ rút toàn bộ đội quân về nước Một trong những vị tướng quân của Đế quốc Os trầm giọng nói.

"Cái gì cơ?"

Khuôn mặt của Nicholas thay đổi chỉ trong phút chốc.

Đế quốc Hồng Phong chỉ có hai chục ngàn người, nhưng Đế quốc Os lại có hơn hàng trăm ngàn người!

Nếu người của Đế quốc Os rút đi, vậy trước sau gì người của Đế quốc Bách Việt cũng sẽ nối gót theo sau.

"Chúng ta đã chuẩn bị kế hoạch xuất kích xong cả rồi, Đế quốc Os các ngươi lại muốn nhằm ngay lúc này mà rút lui sao?"

Nicholas nói trong lúc giận dữ tột cùng.

Một vị tướng quân khác của Đế quốc Os nói:

"Thống đốc Nicholas, đây là mệnh lệnh của Bệ hạ, chúng ta chỉ có nhiệm vụ thi hành mệnh lệnh"

"Với tư cách mà một tướng quân, đương nhiên chúng ta không nguyện ý rút lui ngay lúc này, nhưng chính vì là tướng quân nên chúng ta càng phải tuân theo mọi mệnh lệnh của hoàng thượng"

Nicholas nói ngay:

"Các ngươi đừng rút lui vội, thống đốc sẽ báo tin trở về, sau đó hai nước chúng ta có thể thương lượng lại."

Hai vị tướng quân của Đế quốc Os nhìn nhau.

"Thống đốc, chúng ta có thể nể mặt ngươi mà chờ thêm một lát, nhưng tạm thời chuyện tiến quân vào Đế quốc Thần Long nhất định phải hoãn lại"

Một trong hai vị tướng quân nói tiếp. Chẳng mấy chốc hai người họ đã rời đi.

986 chữ

Chương 1034: Giám Sát

Ngay sau đó vị cường giả giám sát của Đế quốc Kền Kền đã xuất hiện trở lại.

"Thống đốc, ngươi cảm thấy có chỗ nào đó không đúng?"

Vị cường giả giám sát dò hỏi.

Nicholas cau mày nói: "Cùng một ngày, cả ba phía đều nhận được mệnh lệnh của hoàng đế. Làm sao có thể xảy ra chuyện trùng hợp đến vậy.

"Xem ra họ đã biết tình hình hiện tại của Đế quốc Kền Kền chúng

ta, ắt hẳn một loạt sự kiện thương nghị trong âm thầm hôm nay là vì muốn chúng ta cho họ càng nhiều lợi ích hơn.

Sắc mặt của vị cường giả giám sát ảm đạm đi trông thấy.

Trước đây, ngay cả Đế quốc Os cũng không bao giờ dám làm khó dễ Đế quốc Kền Kền họ như thế này, nhưng bây giờ xem ra lá gan của họ cũng phình to rồi.

Khi thực lực của Đế quốc Thần Long đã được tăng cường, cũng là lúc Đế quốc Os và những thế lực khác nhận ra ngay cả khi họ đòi hỏi càng nhiều lợi ích hơn thì Đế quốc Kền Kền cũng không thể làm gì khác ngoài việc chấp nhận cho đi.

"Thống đốc, hiện tại chỉ có thể tạm hoãn kế hoạch công kích mà thôi"

"Việc tạm hoãn không phải là không có lợi. Nhân lúc này chúng ta có thể điều động thêm quân đội đến đây, với quân số như hiện tại nếu phát động tấn công thì quá mạo hiểm.

Cường giả giám sát nói.

Nicholas gật đầu, hắn còn có lựa chọn khác sao? Lúc này kiên quyết phát động công kích, có lẽ cũng chỉ có người của Đế quốc Kền Kền họ ra trận.

Với sức mạnh của Đế quốc Kền Kền, tấn công một quốc gia nhỏ thì họ dư sức hành động một mình, nhưng nếu đối thủ là Đế quốc Thần Long thì họ cũng không dám mạo hiểm đối địch trực diện.

"Chồng à, bữa sáng chuẩn bị sắp xong rồi, anh mau đi rửa mặt súc miệng đi"

Ngay khi Tiêu Phàm đi ra từ phòng ngủ chính đã nghe được giọng nói của Tô Ấu Vi truyền đến từ nhà bếp, cùng lúc đó mùi thơm thức ăn cũng phảng phất bay tới chung quanh hắn.

"Xong ngay đây"

Tiêu Phàm nở nụ cười đáp lại nàng.

Đây mới là cuộc sống này. Trong khoảng thời gian Tô Ấu Vi vắng nhà, hắn chỉ tùy tiện ăn qua loa cho qua bữa, thậm chí ăn bất cứ thứ gì có trong tủ lạnh, không có thì giảm bớt một bữa ăn sáng của chẳng sao. Dù sao hắn cũng là người tu luyện, ba năm ngày không ăn cũng không ảnh hưởng đến cơ thể.

"Vi Vi, kỹ năng nấu ăn của ngươi thậm chí còn tốt hơn trước nữa"

Tiêu Phàm đã rửa mặt xong, hắn vừa ăn sáng vừa ngạc nhiên nói.

Tô Ấu Vi cười đáp lại hắn: "Chồng à, dị giới có một vài loại gia vị rất đặc biệt, ta đã mang theo một ít gia vị từ dị giới đến đây đấy"

"Ngươi ăn thấy ngon là được rồi"

Tiêu Phàm khen ngợi: "Không phải ngon, là cực kỳ ngon mới đúng. Bữa sáng của ngươi thậm chí còn ngon hơn bữa ăn tại các nhà hàng năm sao"

"Thật sao chồng, vậy ngươi ăn nhiều một chút đi, dù sao ngươi có ăn bao nhiêu cũng không bao giờ tăng cân"

Tô Ấu Vi nhấm nháp bữa sáng của mình, cùng lúc đó nàng tranh thủ dùng tinh thần niệm lực điều khiển máy tính, tìm kiếm các luồng thông tin khác nhau đang tràn lan trên mạng xã hội.

"Huh--"

Tô Ấu Vi đột nhiên thốt lên đầy kinh ngạc.

"Làm sao vậy?"

Tiêu Phàm hỏi ngay.

Tô Ấu Vi nói:

"Chồng à, có một nhân vật đặc biệt từ dị giới đã đến M quốc. Hắn tự xưng bản thân là cháu trai của Võ đế Odin thuộc Đế quốc Kền Kền "Võ đế Odin là một cường giả ở cấp bậc Võ Đế hậu kỳ. Hắn có một không gian bảo vật cấp thánh, ngoài ra còn có thực lực ở cấp bậc Võ Đế viên mãn Tiêu Phàm kinh ngạc hỏi:

"Làm sao ngươi tìm được hắn?"

Tô Ấu Vi đáp lại hắn:

"Ta đã tạo dựng một kho tàng dữ liệu dành riêng cho những nhân vật đặc biệt ở dị giới, hơn nữa đối phương hiện đang công khai lộ diện.

Tiêu Phàm nói ngay: "Gửi video cho ta xem thử"

Tô Ấu Vi nhanh chóng gửi video đến điện thoại di động của Tiêu Phàm.

Trong video, một thanh niên tóc vàng có vẻ ngoài đẹp trai đang ngồi trong nhà hàng, ngồi đối diện hắn là một cô gái trẻ.

"Tới địa cầu không lo làm việc nghiêm chỉnh mà còn thời gian đi tán gái, chẳng hiểu sao hắn nghĩ ra được.

Tiêu Phàm bình tĩnh nói.

Tô Ấu Vi nói:

"Chồng à, nếu hắn đã tìm tới địa cầu, xem chừng là Đế quốc Kền Kền đang muốn tăng cường liên hệ với địa cầu"

"Tạo điện kiện thuận lợi để vận chuyển càng nhiều thứ hơn từ địa cầu bên này đến đó"

Tiêu Phàm khẽ gật đầu: "Hắn là thực lực của hắn chưa thể sánh bằng ngươi đâu, ta còn phải đến quân đội giảng dạy kế hoạch tác chiến, một mình ngươi có thể bắt được hắn.

"Hơn nữa, sắp tới sẽ có không ít người tiến hóa cấp SSS từ M quốc mò đến đây, ngươi có thể giải quyết một vài tên trong số đó, nếu có quá nhiều cường giả đến họ sẽ lặn mất tăm thôi!"

Tô Ấu Vi gật đầu.

1056 chữ

Chương 1035: Thực Lực

Bây giờ nàng cũng có tu vi Đại Võ Tông viên mãn, dị năng đã đạt tới cảnh giới Võ Vương hậu kỳ, công thêm chiến lực đã đạt tới cấp bậc Võ Hoàng đã chứng minh thực lực của nàng đã tăng trưởng vượt bậc.

Tiêu Phàm nói tiếp:

"Vi Vi, ngươi đừng đi máy bay, ngươi có thể ngồi Thiềm Điệm Tuyết Điêu, tốc độ của Thiểm Điệm Tuyết Điều còn nhanh hơn nhiều so với máy bay hàng không dân dụng"

"Uh-huh."

Tô Ấu Vi gật đầu.

Bảy tám giờ sau,Tô Âu Vi đặt chân đến M quốc, cháu trai của Võ đế Odin tên gọi Odis, và hắn đã có tu vi Đại Võ Tông hậu kỳ. Hơn nữa, dị năng của hắn rất mạnh, và khả năng thao tác trận pháp cũng không kém là bao.

Có thể nói thực lực toàn diện của Otis đã đạt đến Võ Vương viên mãn.

Một khi trận pháp được bố trí hoàn tất, nói không chừng ngay cả cường giả Võ Hoàng sơ kỳ cũng có thể bại trận dưới tay hắn.

"Còn chưa đến sao?"

Otis nghĩ thầm trong đầu.

Thực ra lần này là hắn cố tình lộ mặt để dẫn dụ Tô Ấu Vi tìm đến đây.

Ngay từ đầu Otis đã biết Tiêu Phàm đang giảng dạy kế hoạch tác chiến ở Hoa Hạ. Một khi tung tích của hắn bị phát hiện, khả năng cao là Tô Ấu Vi sẽ tìm đến M quốc để bắt hắn.

- Nhưng Odis không biết Tô Ấu Vi đã từng đến dị giới một khoảng thời gian.

Gần đây Tô Ấu Vi không xuất hiện công khai trước công chúng,

nhưng với sức mạnh và năng lực thao túng mạng xã hội của nàng, người khác không thể phát hiện ra nàng cũng là chuyện bình thường.

"Thiểm Điệm Tuyết Điêu, ngươi nghỉ ngơi ở ngọn núi này một chốc đi"

"Đến lúc trở về, ta sẽ tới đây tìm ngươi"

Tô Ấu Vi chạm vào đầu Thiểm Điệm Tuyết Điêu và nói.

Thiểm Điện Tuyết Điêu cũng gật đầu nhanh chóng như một lời đáp lại nàng.

Chẳng mấy chốc Tô Ấu Vi đã nhanh chóng tiếp cận gần hơn đến trang viên. Trước đó nàng đã kiểm tra hành tung của Otis, cũng biết được lúc này hắn đang ở trong trang viên này.

Tô Ấu Vi không vội tiến vào trang viên, thay vào đó trước tiên nàng đã bí mật kiểm tra qua một lần để xác định chắc chắn không có cường giả nào đang mai phục chung quanh trang viên.

"Chồng à, ta đã tới nơi rồi, ta đang chuẩn bị tiến vào trang viên lùng bắt Otis"

Tô Ấu Vi đã gửi một tin nhắn cho Tiêu Phàm.

Đồng thời, nàng còn gửi đi một định vị chính xác vị trí hiện tại của mình. Nếu chẳng may lật thuyền trong mương, ít nhất Tiêu Phàm cũng biết nên tìm nàng ở đâu.

Sau khi đợi một lúc, Tô Ấu Vi cũng không nhận được bất kỳ tin nhắn hồi đáp nào từ Tiêu Phàm, nàng biết vào lúc này có lẽ Tiêu Phàm đang tập trung vào việc giảng dạy đội hình chiến đấu.

"Hưu!"

Tô Ấu Vi cố ý giảm tốc độ đến mức thấp nhất, lúc này mới chầm chậm tiến vào trang viên.

"Cuối cùng cá cũng đã cắn câu!"

Odis vui mừng khôn xiết, hắn nghĩ chỉ cần bắt được Tô Ấu Vi thì có thể gây khó khăn cho Tiêu Phàm.

Theo quan điểm của Otis, muốn nhắm vào Tiêu Phàm thì phải nhắm vào điểm yếu của Tiêu Phàm, và đương nhiên Tô Ấu Vi chính là điểm yếu lớn nhất của Tiêu Phàm.

"Mở!"

Otis bắt đầu kích hoạt trận pháp.

Ngay lập tức toàn bộ trang viên bị bao phủ trong màn sương mù mờ ảo.

Otis luôn nghĩ rằng, với thực lực cộng thêm trận pháp của mình thì chắc chắn hắn có thể giành được chiến thắng trước Tô Ấu Vi.

"Ba, ba, ba!"

"Hôm nay ta không ra ngoài đi săn, nào ngờ con mồi vậy mà lại tự mình đưa tới cửa"

Tiếng vỗ tay của Otis vang dội trong không gian vắng lặng.

Khi Tô Ấu Vi thấy Otis, nàng không giấu được sự kinh ngạc trong ánh mắt, Odis quả thật có tu vi Đại Võ Tông hậu kỳ, chẳng những thế trận pháp ở đây còn rất mạnh.

"Ngươi đã đánh giá thấp Otis"

"Nhưng tin tức về Otis không chính xác hoàn toàn, người này nhất định là người thừa kế do một tay Võ Đế Odin cẩn thận bồi dưỡng nên "Ngay từ đầu hắn lộ mặt cũng là có mục đích"

Trong nháy mắt, Tô Ấu Vi đã nghĩ tới rất nhiều thứ.

Nếu nàng vẫn có thực lực như khi đến M quốc thì chắc chắn nàng sẽ thất bại trước kẻ này, nhưng bây giờ Tô Ấu Vi không quá lo lắng. Bởi nàng có thể nhìn thấu tu vi của Otis.Nhưng vào lúc này Otis lại không cách nào nhìn thấu được tu vi chân chính của nàng.

"Ngươi là ai?"

Tô Ấu Vi dò hỏi, cố ý vờ như bản thân rất lo lắng.

Ngay cả khi một nhân vật như Otis bị bắt, nhưng muốn mọi được những thông tin hữu ích từ mồm hắn cũng không phải chuyện dễ. Ngược lại hỏi bây giờ ngay không chừng còn có thể lấy được một số thông tin.

Otis bước từng bước một tới gần:

"Tô Ấu Vi, chi bằng ngươi cùng ta vượt qua một đêm đẹp với nhau, sau đó ta có thể nói cho ngươi biết toàn bộ mọi chuyện mà ngươi muốn"

"Đừng đến đây!"

Tô Ấu Vi nói với thái độ lạnh lùng.

Đột nhiên một quả bom thật lớn xuất hiện ngay trước mặt nàng, tuy quả bom này không giết được cường giả cấp bậc Võ Hoàng, nhưng khiến một Võ Vương nổ tan xác thì không thành vấn đề.

Trong lúc chờ chương các bạn có thể đọc:

TẠI MẠT THẾ, MỌI NGƯỜI THAY PHIÊN NHAU DIỄN KỊCH: Dị giới, khoa huyễn, hài hước, trang bức, tu luyện, xây dựng thế lực...

1052 chữ

Chương 1036: Nụ Cười Quái Đản

"Phàm ca cũng đang trên đường đến đây, hắn đang ở rất gần chúng ta"

Tô Ấu Vi uy hiếp.

"Ha ha ha ha!"

Otis cười sằng sặc như phát điên, Tô Ấu Vi càng cư xử như vậy, hắn càng biết rõ Tiêu Phàm sẽ không đi cùng nàng tới đây.

"Tiêu Phàm ở đây ư? Tô Ấu Vi, ngươi cho rằng ngươi có thể lừa

được ta sao? Vào lúc này Tiêu Phàm hẳn đang ở quân khu vùng Tây Bắc Hoa Hạ đi"

Otis nói, nở nụ cười quái đản.

Hắn vừa nói, vừa tiến lên phía trước thêm một chút.

"Dừng lại, nếu ngươi bước tới trước thì ta sẽ kích nổ nó ngay lập tức.

Tô Ấu Vi nói, giọng điệu vẫn lạnh nhạt như cũ.

Otis dừng lại, hắn nói:

"Tô Ấu Vi, ngươi ngoan ngoãn một chút, Tiêu Phàm nhất định sẽ cứu ngươi, bổn thiếu sẽ không đụng vào ngươi"

"Nếu ngươi không nghe lời, vậy cũng đừng trách bản thiếu gia vô lễ.

Ngay khi Otis vừa nói dứt lời, hắn lập tức lao đến chỗ Tô Ấu Vi với tốc độ nhanh nhất có thể.

"Chín mét, tám mét, bảy mét—"

Khoảng cách vài mét đối với Otis là rất ngắn, hắn muốn nhân lúc Tô Ấu Vi do dự trong phút chốc mà tiếp cận tới gần, sau đó đá quả bom bay ra xa. Tuy nhiên, khi hắn chỉ còn cách quả bom hai hoặc ba mét, Tô Ấu Vi đã nhấn nút, đồng thời nàng di chuyển ra xa với tốc độ nhanh hơn.

"Không ổn rồi!"

Trong lúc dầu sôi lửa bỏng ý nghĩ đó đột ngột nảy ra trong đầu Otis.

Hắn đang lao về phía Tô Ấu Vi với tốc độ tối đa, lúc này đương nhiên không thể quay ngược trở lại, vì vậy hắn chỉ có thể dùng toàn lực thay đổi phương hướng.

"Ầm!"

Tô Ấu Vi cách đó khoảng hai mươi mét, trong khi Otis chỉ cách quả bom mười lăm mét, đúng lúc này quả bom mà Tô Ấu Vi lấy ra đã phát nổ.

Thời gian kích nổ do Tô Ấu Vi đặt ra cho quả bom này cực kỳ ngắn, sau khi nàng nhấn xuống công tắc kích nổ, nó sẽ phát nổ trong chưa đến hai giây tiếp theo.

Ngay lập tức luồng năng lượng đáng sợ từ vụ nổ bao quát khắp xung quanh, ánh lửa dữ dội bao phủ bán kính hai mươi mét, và không ngoài dự đoán uy lực của vụ nổ đã bao phủ bán kính hàng trăm mét.

"Phốc!"

Tô Ấu Vi không tránh khỏi bị thổi bay.

Nàng bị thương không nhẹ, cúi người nôn ra từng ngụm máu.

Thực lực của nàng đã đạt tới cấp bậc Võ Hoàng, vụ nổ yếu ớt ở khoảng cách hai mươi mét đương nhiên không giết được nàng, nhưng bị thương là chuyện khó tránh khỏi. Đặc biệt khi quả bom mà nàng lấy ra có trọng lượng thuốc nổ lên đến bốn năm trăm kilôgam.

"Khụ khụ.

Khi Tô Ấu Vi nghe thấy tiếng ho khan, nàng chạy đến ngay lập tức.

Otis cũng không chết, nhưng một cánh tay của hắn đã bị đứt lìa, lúc này trên lưng hắn phủ đầy các vết thương lớn nhỏ.

Hắn ở gần trung tâm vụ nổ hơn, đương nhiên phải chịu đựng uy lực vụ nổ ở cấp độ mạnh hơn, chưa kể đến thực lực của hắn vốn yếu hơn Tô ấu vi một chút.

"Ngươi điên rồi, tên điên khùng chết tiệt!"

Otis vừa thấy Tô ấu vi đã gầm lên trong cơn giận dữ tột độ.

Nếu lực phòng ngự của hắn yếu hơn một chút, vừa rồi hắn không chỉ bị đánh bay một cánh tay thôi đâu, thậm chí còn có nguy cơ bỏ

mạng ngay tại đây luôn.

Tô Ấu Vi chỉ lạnh nhạt nói:

"Thực lực của ngươi ước chừng cao hơn ta rất nhiều, cần gì phải bận tâm bố trí trận pháp ở chỗ này "Nếu chỉ chiến đấu theo cách thông thường, cơ hội ngươi chạy trốn là rất lớn! Một khi ngươi chạy trốn thành công, ta muốn bắt được ngươi cũng khó khăn vô cùng"

"Hiện tại tốt biết bao, ngươi còn có thể chạy thoát được ư? Hay là cứ tự sát đi cho rồi?"

Tô Ấu Vi nói xong thì lập tức ném cho Otis một con dao.

Sắc mặt của Otis cực kỳ xấu xí.

"E rằng thực lực của ngươi vượt trội hơn cả ta, nhưng lại dùng đến loại thủ đoạn này, ngươi và Tiểu Phàm không có chút võ đức nào hả?"

Otis nói, vô cùng bức xúc.

Nếu Tô Ấu Vi ra tay như bình thường, đương nhiên hắn tự tin 100% mình sẽ trốn thoát thành công, nhưng nào ngờ Tô Ấu Vi lại sử dụng một quả bom với uy lực mạnh mẽ như vậy.

Tô Ấu Vi đáp lại hắn với giọng điệu lạnh nhạt:

"Một chiêu hữu dụng thì chính là một chiêu hay. Nhìn dáng vẻ của ngươi lúc này, vậy là không định tự sát à?"

"Ngươi có điên không"

"Ngươi cũng bị thương, khuôn mặt biến dạng, cẩn thận lưu lại vết sẹo thì đến Tiêu Phàm cũng không cần ngươi nữa"Otis nói với vẻ chán nản.

Tay của hắn bị thổi bay sau vụ nổ, ngoài ra còn có rất nhiều vết thương khác nên hắn hoàn toàn không thể chạy trốn, hơn nữa chạy trốn thoát khỏi Tô Ấu Vi dường như là chuyện không có khả năng.

Tô Ấu Vi nhàn nhạt nói:

"Vết thương nhỏ như vậy thì có là gì?"

"Hả?"

Otis không giấu nổi sự ngạc nhiên trong ánh mắt.

Trên cánh tay Tô Ấu Vi có một vết thương, vết thương này dài ba bốn cm và sâu gần một cm, cho dù nàng có ăn linh dược, nhưng vết thương như vậy cũng phải mất rất lâu mới có thể khôi phục được như bình thường. Nào ngờ họ vừa nói chuyện chưa được bao lâu thì vết thương kia đã liền lại, đoán chừng không bao lâu nữa vết thương sẽ hoàn toàn bình phục như cũ.

1004 chữ

Chương 1037: Thân Thể Bất Tử

"Hóa ra dị năng của ngươi là thân thể bất tử!"

Otis nói, vẻ mặt không thể tin được.

Hắn đương nhiên từng nghe nói đến dị năng này, đây là một trong những dị năng hàng đầu, nhưng với thân phận của mình, hắn không dám ao ước đến dị năng này.

Võ Đế Odin là Võ Đế hàng đầu, sở hữu thực lực ở mức Võ Đế viên mãn, nhưng trước giờ gia tộc Odin luôn thiếu những nhân vật vượt trội như vậy. Hơn nữa Võ Đế Odin có quá nhiều con trai và cháu trai, nhưng nguồn lực mà hắn có thể phân bổ là có hạn.

Mặc dù dị năng cơ thể bất tử rất mạnh, nhưng cái giá phải trả là quá đắt. Càng đến giai đoạn hậu kỳ, viên ngọc cơ thể bất tử càng quý giá đến nỗi đến Võ Đế như Odin cũng không thể mua được.

—Ngay cả khi chỉ cung cấp cho một mình hắn, nhưng Võ Đế Odin vẫn không thể mua được.

Võ Đế Odin là Võ Đế hàng đầu, nhưng gia tộc Odin không phải là

hoàng tộc, và tài nguyên mà Võ Đế Odin sở hữu còn lâu mới có thể so sánh được với Tiêu Hải.

"Odis, ngươi có tu vi Đại Võ Tông hậu kỳ, không dễ để ông nội ngươi đưa cho ngươi một viên dị năng châu nhỉ?" Tô Ấu Vi nhàn nhạt nói, nàng không lập tức hành động.

Sau một lúc nữa, thương thế của nàng có thể hồi phục hoàn toàn, nhưng chấn thương của Osti sẽ không khôi phục được bao nhiêu, đến lúc đó khoảng cách thực lực giữa hai người sẽ ngày càng lớn hơn.

"Hu!"

Otis khịt mũi lạnh lùng.

Tô Ấu Vi nói:

"Odis, ở Hoa Hạ chúng ta có một câu ngạn ngữ cổ xưa thế này, những kẻ xưng vương tôn tướng được sinh ra với phúc khí và hạt giống cao quý, không biết ngươi đã nghe chưa?"

Odis lạnh lùng nhìn Tô Ấu Vi, không nói chuyện.

Tô Ấu Vi nói:

"Gia tộc Odin của các ngươi rất mạnh. Thậm chí ông nội của ngươi còn có thực lực Võ Đế viên mãn, chả nhẽ hắn chưa bao giờ nghĩ đến việc trở thành hoàng đế?"

"Nếu ông nội ngươi trở thành hoàng đế, tương lai khả năng cao ngươi cũng sẽ là hoàng đế"

Đôi mắt của Otis thay đổi trong tích tắc.

Tô Ấu Vi tiếp tục nói:

"Hoàng tộc Đế quốc Kền Kền rất cường đại, trước kia thật đúng là các ngươi không có cơ hội, một khi phản nghịch chỉ có một con đường chết "Nhưng bây giờ gia tộc Odin các ngươi đã có một cơ hội"

"Chiến tranh đã lan xa đến đại lục Đế quốc Kền Kền, đồng nghĩa với địa vị hoàng tộc Đế quốc Kền Kền đã bị ảnh hưởng rất lớn"

Otis trầm giọng nói:

"Tô Ấu Vi, ngươi nói không sai, nếu ngươi thả ta đi, khi trở về ta sẽ tận lực thuyết phục ông nội ta"

Tô Ấu Vi cười lạnh, nàng nói:

"Odis, ngươi cho rằng ta cũng ngu xuẩn giống như ngươi sao? Các ngươi không trả cái giá thật đắt thì đừng hòng chuộc được người về"

Ngay lúc này Tô Ấu Vi nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát loáng thoáng từ đằng xa.

"Chúng ta nên đi thôi nhỉ"

Chỉ trong chốc lát, các vết thương trên người Tô Ấu Vi đã hồi phục hoàn hảo, cùng lúc đó lực lượng cường đại của nàng đã khiến Otis hôn mê bất tỉnh.

Sau khi dùng tinh thần niệm lực kéo Otis theo, Tô Ấu Vi nhanh chóng rời khỏi hiện trường, không lâu sau đó nàng đã đến ngay nơi mà Thiểm Điệm Tuyết Điêu đang đợi.

"Thiểm Điệm Tuyết Điêu, ngươi đưa hắn trở về đi"

"Thực lực của hắn đã bị ta giam cầm nên ngươi không cần lo lắng nếu hắn có tỉnh lại"

Tô Ấu Vi chạm vào đầu Thiểm Điệm Tuyết Điêu và dặn dò nó.

Nàng còn có việc phải làm ở đây, nàng phải đối phó với một vài người tiến hóa mạnh mẽ của M quốc.

Hiện tại đã có khoảng năm mươi người tiến hóa cấp SSS ở M quốc được phát hiện.

M quốc, tại trụ sở bí mật của Liên minh Người Tiến hóa.

Trụ sở bí mật này không phải là trụ sở ban đầu, trụ sở ban đầu chỉ là trụ sở giả công khai trước toàn thế giới, Eisenway và những người khác biết chắc nó đã bị lộ.

"Minh chủ, khi nào thì chúng ta mới có thể ra ngoài?"

Một người tiến hóa cấp SSS sốt ruột dò hỏi.

Những người tiến hóa cấp SSS đầu tiên đến đây đã ở trong trụ sở bí mật này từ lâu, đến lúc này họ đã dần mất hết sự kiên nhẫn.

Eisenwei trầm giọng nói:

"Curry, ngươi chịu đựng thêm một chút.

"Căn cứ vào các thông tin tình báo thu được, chúng ta phán đoán nhất định trong hai ba tháng tới Tiêu Phàm sẽ đến dị giới, đến dị giới rồi thì thực lực cũng sẽ tăng lên rất nhanh, có thể hắn sẽ không quay trở lại được nữa!"

"Đến lúc đó mới là thời điểm tốt nhất cho các ngươi thể hiện!"

Curry cau mày nói:

"Minh chủ, cho dù Tiêu Phàm rời đi, nhưng chắc chắn hắn cũng có sự sắp xếp của riêng mình cứ? E rằng mọi chuyện sẽ không dễ dàng như vậy"

Eisenway nói:

"Trước khi hắn rời đi, có thể hắn sẽ có âm mưu giết hại chúng ta, ngươi muốn bị hắn giết trước lúc đó sao?" "Mặc kệ hắn có an bài gì, chỉ cần hắn và Tô Ấu Vi rời đi, nhất định thực lực cường giả tại Hoa Hạ sẽ giảm sút đáng kể."

1022 chữ

Chương 1038: Cơ Hội Phục Thù

"Đến lúc đó, các ngươi sẽ có cơ hội phục thù!"

Một người khác đứng bên cạnh Curry nói:

"Curry, ngươi ráng chịu đựng một chút đi, quả thực chúng ta ra ngoài vào lúc này càng nguy hiểm hơn bao giờ hết"

"Vượt qua bao gian khổ mới có thể trở thành người tiến hóa cấp SSS, đến nước này cần gì phải gấp gáp nữa? Về sau tiền tài địa vị nữ nhân ngươi đều không thiếu một thứ nào.

Curry nói:

"Minh chủ, ngươi chắc chắn căn cứ này không bị lộ ư?"

Eisenwei nói với giọng điệu tự tin vô cùng:

"Các ngươi đừng lo lắng, mỗi người các ngươi đều được đưa đến đây bằng tàu ngầm nên tuyệt đối sẽ không bao giờ có chuyện bị theo dõi"

"Đương nhiên căn cứ này cũng không thể liên lạc với thế giới bên ngoài"

"Thâm chí hòn đảo này hoàn toàn không tồn tại trong tất cả các bản đồ.

Curry không nhịn được phàn nàn:

"Nhưng trong căn cứ này không có gì cả, không có Internet, không có phụ nữ, thực đơn mỗi ngày đều nhàm chán giống nhau"

"Mỗi ngày không thể làm bất cứ chuyện gì khác ngoài trừ huấn luyện Eisenwei trầm giọng nói:

"M quốc chúng ta cường quốc hùng mạnh nhất, thế nhưng Tiêu Phàm đã mang đến cho chúng ta nổi khuất nhục lớn nhường nào, chả nhẽ các ngươi không muốn trả mối hận này sao?"

"Một khi Tiêu Phàm và những người khác rời đi, chúng ta không chỉ có thể nắm quyền kiểm soát Hoa Hạ, mà còn có thể củng cố địa vị thống trị của chúng ta trên toàn cầu.

"Đến lúc đó, chúng ta hoàn toàn có thể hỗ trợ Đế quốc Kền Kền

giải quyết Đế quốc Thần Long!"

Trong ánh mắt mọi người ở đây lấp lóe sự phấn khích đến tột độ.

Vì để phòng ngừa người tiến hóa cấp SSS mới phản bội, nhóm người tiến hóa cấp SSS mới đều có một điểm chung, họ đều mang lòng căm thù Hoa Hạ. Trong căn cứ này có khoảng ba mươi người tiến hóa cấp SSS và một trăm hai mươi người tiến hóa cấp SS, trùng hợp là tất cả họ đều căm ghét Hoa Hạ.

Người tiến hóa cấp SSS có thực lực cấp bậc Đại Võ Tông, người tiến hóa cấp SS cũng có thực lực cấp bậc Võ Tông, hiện tại lực lượng của họ cũng không thua kém bất cứ tổ chức nào.

M quốc đã đập rất nhiều tiền để đào tạo họ trong âm thầm, đương nhiên Đế quốc Kền kền và các Đế quốc khác cũng đã góp công sức không nhỏ bằng cách thường xuyên cung cấp những tài nguyên mà họ cần.

——Những người tiến hóa cấp SSS muốn có tỷ lệ thành công cao hơn thì cần nguồn tài nguyên từ dị giới.

"Đi, chúng ta mau đi huấn luyện thôi!"

"Cùng nhau tập luyện thôi, dù sao chúng ta cũng không có việc gì khác để làm!"

Một nhóm các người tiến hóa cấp SSS quyết định đến trụ sở huấn luyện cùng nhau.

Rất nhiều người tiến hóa cấp SS ở đây đều đang trải qua các khóa huấn luyện tiến hóa, mỗi người họ đều lợi hại hơn nhiều so với các nhân vật khác đang ở cấp bậc Tiên Thiên.

Theo kế hoạch của M quốc, khi Tiêu Phàm và những người khác đến một thế giới khác cũng là lúc họ sẽ tìm cách đối phó với nhiều thiên tài ở Hoa Hạ trước tiên. Đối phó với nhiều thiên tài là việc làm trước nhất, ngay cả khi toàn dân Hoa Hạ tu luyện, nhưng mối đe dọa mà các võ giả Hoa Hạ mang đến cho M quốc sẽ giảm đi rất nhiều chỉ trong một khoảng thời gian ngắn.

Tại M quốc, Tô Ấu Vi đã đến gần một hải cảng.

Hải cảng này chỉ là một mô hình hải cảng quân sự loại nhỏ, trên toàn nước M có rất nhiều cảng quân sự lớn nhỏ khác nhau, đương nhiên quân cảng này càng không có gì nổi bật trong số rất nhiều cảng quân sự trên cả nước. Tô Ấu Vi có thể tìm tới nơi này, một là bây giờ nàng có năng lực hack vượt trội hơn trước, hai là nhờ thông tin do nhóm Phoenix và những người khác cung cấp.

Trước kia nhóm Phoenix đã từng phải vật lộn để bảo vệ an ninh trên toàn Hoa Hạ, nhưng bây giờ thực lực của họ đã được cải tiến hơn gấp mười lần so với trước đây.

"Hy vọng là nơi này"

Tô Ấu Vi thầm nghĩ.

Thật ra thì nàng đã tìm đến hai cảng quân sự trước đó, nhóm Phoenix đã cung cấp không chỉ một mà là năm địa điểm có dấu hiệu bất thường ở M quốc.

Tô Ấu Vi lặng lẽ lẻn vào quân cảng, ở đây bị ngắt kết nối với mạng lưới Internet thế giới bên ngoài, nhưng Tô Ấu Vi có thể kết nối với Internet từ bên trong.

"Ừm?"

Không bao lâu sau, hai mắt Tô Ấu Vi lóe lên ánh sáng phấn khích.

Nàng tra ra được vài thông tin bất thường.

Cụ thể là trong hai ba tháng gần đây, vật tư tại căn cứ này bị tiêu hao một cách dị thường, trong khi căn cứ này chỉ có khoảng hai trăm người, thế mà lượng vật tư tiêu hao lại tăng gấp đôi!

"Có vật tư được vận chuyển sang nơi khác thông qua nơi này như một cầu nối trung gian, hẳn là họ đã dùng đến tàu ngầm"

Tô Ấu Vi nói.

Nếu phải cận chuyển bí mật như vậy là chắc chắn là những thứ cần thiết, Tô Ấu Vi cảm thấy rằng những nguồn cung cấp vật tư lớn nhường này có khả năng được gửi đến căn cứ bí mật của Liên minh Người Tiến hóa.

1026 chữ

Chương 1039: Hòn Đảo

Hai ngày sau chỉ trong chớp mắt, Tô Ấu Vi vẫn nán lại ở đây.

Trong khi đó tàu ngầm đã quay trở lại.

Tô Ấu Vi lặng lẽ bước vào tàu ngầm, nàng lấy được nhật ký và nhân cơ hội này tra xét được chính xác các vị trí mà tàu ngầm từng đi qua.

"Tàu đến đó mỗi tuần một lần. Chắc phải có điều gì đó không ổn với nơi này Tô Ấu Vi thầm nghĩ.

Nhưng khi nàng tìm kiếm trên mạng lưới Internet công khai thì phát hiện nơi tàu ngầm đến lại chỉ là một đại dương mênh mông rộng lớn trên bản đồ, đến đây mọi chuyện dường như còn có vấn đề hơn.

"Thiểm Điệm Tuyết Điêu, chúng ta đến nơi này xem thử nào"

Tô Ấu Vi nói với Thiểm Điệm Tuyết Điêu.

Sau khi gửi Otis đến Hoa Hạ, Thiểm Điệm Tuyết Điêu đã trở về M quốc, nó đang đợi Tô Ấu Vi ở cách đó không xa.

"Điền!"

Ngay lập tức Thiểm Điệm Tuyết Điêu khởi hành lên đường.

Ước chừng một canh giờ sau, Thiểm Điệm Tuyết Điều tiếp cận một hòn đảo, diện tích hòn đảo này không quá nhỏ, trên đảo có rất nhiều loại thực vật đa dạng đang sinh trưởng.

"Một hòn đảo như vậy, thế nhưng lại không được đánh dấu trên bản đồ"

Tô Ấu Vi thầm nghĩ.

"Không ngờ lá chắn điện từ lại mạnh mẽ đến nhường này Tô Ấu Vi

lấy điện thoại vệ tinh ra xem thử, lúc này nàng đang ở khoảng cách mấy nghìn mét trên bầu trời, nhưng điện thoại vệ tinh vẫn không thu được bất cứ tín hiệu nào.

"Xem ra chúng ta không tìm sai nơi rồi"

"Thiểm Điệm, ngươi ở chung quanh chờ ta một lát.

Tô Ấu Vi ẩn thân bay xuống, lấy thực lực của nàng bây giờ, bay khoảng cách ngắn cũng không thành vấn đề, hơn nữa tốc độ bay cũng không thấp.

Không lâu sau, Tô Ấu Vi đã đặt chân xuống đến đảo.

Trong vòng chưa đầy năm phút, Tô Ấu Vi đã có phát hiện mới, thần thức của nàng đã thấy một người tiến hóa cấp SS từ Liên minh đang tu luyện.Tô Ấu Vi có thực lực Võ Hoàng sơ kỳ, hơn nữa lúc này nàng đã tận mắt thấy một trong số họ, về cơ bản Liên minh Người Tiến hóa không thể qua mắt được nàng nữa.

Trong vòng chưa đầy một giờ tiếp theo, Tô Ấu Vi đã điều tra xong xuôi toàn bộ hoàn đảo và thậm chí nàng đã sao chép lại tất cả thông tin trong máy tính của Liên minh Người Tiến hóa.

"Những người tiến hóa thuộc thế hệ sau này hóa ra đều là những người lính chống Hoa Hạ "Chẳng những thế họ còn có rất nhiều kế hoạch cụ thể nhắm vào Hoa Hạ"

Tia sáng lạnh lùng lóe lên trong ánh mắt Tô Ấu Vi.

Lớn và nhỏ, có hàng chục hoặc thậm chí là hàng trăm kế hoạch khác nhau nhằm chống lại Hoa Hạ, và một số trong số chúng sẽ là thảm họa lớn một khi chúng được thực hiện.

"Vu woo woo woo--' Đột nhiên, một tiếng còi báo động chói tai vang lên bên trong căn cứ.

"Chú ý, hệ thống tự hủy căn cứ đã được kích hoạt, các nhân viên bên trong nhanh chóng sơ tán, còn mười giây trước khi căn cứ tự hủy "Mười, chín, tám—"

Ngay khi giọng nói này vang lên khắp mọi ngóc ngách trong căn

cứ, sắc mặt của rất nhiều người đang huấn luyện bên trong căn cứ đều biến sắc, ngay lập tức họ dùng tốc độ nhanh nhất chạy trốn.

"Mẹ kiếp, làm sao chúng ta có thể rời đi chỉ trong mười giây?"

"Còn phải nói sao, lần trước diễn tập cũng cho chúng ta được nửa phút, nhưng lần này chỉ có mười giây, chúng ta là người tu luyện, cũng không phải thần tiên gì đâu"

"Ta không được thông báo có diễn tập, tình huống như thế nào?"

Rất nhiều người không nhịn được mà liên tục chửi bới, nguyền rủa.

Bên trong căn cứ, sắc mặt Eisenway cũng thay đổi chỉ trong phút chốc, hắn là minh chủ của liên minh người tiến hóa, đương nhiên hắn biết rõ hôm nay không có kế hoạch di tản tập trận kế. Mà cho dù có kế hoạch diễn tập, thời gian cũng sẽ không chỉ có mười giây, trong vòng mười giây đại đa số họ đều không cách nào sơ tán.

"Hưu!"

Lúc này Tô ấu vi đang điên cuồng tháo chạy.

Nàng lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi căn cứ chỉ trong vòng năm sáu giây, trong mười giây đã bay được ba bốn trăm mét trên không.

"Bùm!"

"Bùm!"

Toàn bộ căn cứ trong thời gian cực ngắn đều nổ tung, hơn nữa không chỉ một chỗ phát nổ, hiện tại có đến mấy chục tấn thuốc nổ được chôn vùi trong căn cứ.

"Ai, rốt cuộc là ai?"

Eisenhower có sắc mặt cực kỳ khó coi, hắn đứng cách lối ra không xa nên được một người tiến hóa tốc độ đưa ra ngoài. Cũng có một số người tiến hóa trốn thoát, nhưng phần lớn đều chết trong vụ nổ kinh hoàng.

Hàng trăm tấn thuốc nổ tương đương với mấy trăm tên lửa đánh vào căn cứ cùng một lúc. Ngay cả khi Tô Ấu Vi không trốn thoát, nàng cũng sẽ bị nổ hết...Cứ coi như là nàng có khả năng bất tử, nhưng nếu bị nổ tung thành từng mảnh thì với khả năng hiện tại của nàng cũng không thể hồi sinh.

"Chạy, mọi người chạy mau!"

"Kẻ địch hẳn là còn ở đây"

"Chúng ta tách ra trốn đi, biết đâu có người có thể trốn thoát!"

Có những người tiến hóa mạnh mẽ khác hét lớn.

"Rầm!"

Hắn vừa dứt lời, kiếm quang lóe lên, đầu của hắn bị đâm thủng.

1001 chữ

Chương 1040: Để Ý

"Rầm! Rầm!"

Hai người tiến hóa khác ở gần đó cũng bị đâm xuyên qua đầu mà chết ngay lập tức, chênh lệch sức mạnh giữa họ và Tô Ấu Vi quá lớn.

Người tiến hóa cấp SSS chỉ ở cấp bậc của Đại Võ Tông, sau đó là cấp bậc Võ Vương rồi mới đến thực lực cấp bậc Võ Hoàng. Bọn họ không biết sử dụng trận pháp, một cường giả cấp Võ Đế có thể đối phó mấy trăm tên tiến hóa cấp SSS mà không thành vấn đề.

"Tiêu Phàm, dừng tay. Nếu ngươi dám nhắm vào chúng ta như vậy, chiến tranh hạt nhân toàn cầu có thể nổ ra, toàn bộ Trái Đất cũng sẽ không ổn chút nào."

Eisenhower lạnh lùng nói.

"Rầm!"

Tô Ấu Vi không để ý đến hắn, nàng cũng không xuất hiện mà bí mật điều khiển phi kiếm để giết kẻ thù liên tục.

"Chạy, mau chạy đi!"

Một số người trốn thoát khỏi căn cứ, nhiều người đã ở bên ngoài căn cứ đang bỏ chạy vì mạng sống của họ và cũng rất nhanh đã đến bờ biển.

"FUCK, trốn như thế nào? Chúng ta không bay được!"

"Nơi quỷ quái này có lẽ cách đất liền hơn ngàn cây số, làm sao chúng ta có thể trở về đất liền đây?" Cho dù là người tiến hóa cấp SS hay cấp SSS thì đều cảm thấy tuyệt vọng. Ngay cả những người tiến hóa cấp SSS có thuộc tính phong cũng không thể bay đường dài và sức mạnh tinh thần của họ đơn giản là không thể chống đỡ được.

"Ào!"

Có người oán trách, nhưng cũng có người nhảy thẳng xuống biển, trốn không thoát thì trốn ở trong biển, may ra còn có thể sống sót.

"Ào! Ào!"

Có người dẫn đầu, những người còn lại nhanh chóng nhảy xuống biển.

Nếu thực lực của Tô Ấu Vi yếu hơn, bọn họ có thể cứ như vậy chạy trốn, nhưng Tô Ấu Vi có thần thức rất mạnh.

Nàng tàng hình rồi bay ở độ cao thấp, phi kiếm trong biển không ngừng giết chết từng người tiến hóa, đa số bọn họ không thể chạy thoát.

Nếu nàng không để căn cứ tự hủy, chừng một trăm người tiến hóa chạy trốn đến xung quanh, một số có thể chạy thoát, nhưng sau khi căn cứ tự hủy thì chỉ còn ba mươi, bốn mươi người tiến hóa còn sống. Nửa giờ sau, Tô Ấu Vi tìm kiếm cẩn thận tất cả mọi người bao gồm cả Eisenhower, toàn bộ đều đã chết. Để chắc chắn, Tô Ấu Vi đã triệu tập Thiểm Điện Tuyết Điêu để tìm kiếm từng khu vực rộng lớn hơn một cách cẩn thận.

Căn cứ tự nổ tung, sử dụng chất nổ của chính người nước M, trong quá trình hoạt động, Tô Ấu Vi vẫn ẩn thân và nàng không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Ở đây có một tấm chắn điện từ mạnh nên tạm thời tin tức sẽ không bị rò rỉ ra bên ngoài.

"Thiểm Điện, trở về nước M Tô Ấu Vi ra lệnh cho Thiểm Điện Tuyết Điêu.

Theo thông tin của nàng, có tổng cộng năm mươi hoặc sáu mươi người tiến hóa cấp SSS ở nước M và hơn hai trăm người tiến hóa cấp SS.

Bây giờ hầu hết bọn họ đã chết, nhưng vẫn còn hơn hai mươi người tiến hoá cấp SSS và hơn 80 người tiến hoá cấp SS.

Nhiều người trong số những người tiến hóa mạnh mẽ này nằm dưới sự kiểm soát của các tập đoàn tài chính và một số người trong số họ cũng ghét nước H.

Cho dù không có thù hận, nếu nước M có lệnh, có tập đoàn đứng sau ra lệnh, bọn họ cũng sẽ ra tay.

Điểm dừng chân đầu tiên của Tô Ấu Vi là Phố Wall.

Ở đây có nhiều hơn một người tiến hóa cấp SSS, và có hơn chục người tiến hóa cấp SS, Tô Ấu Vi nhanh chóng tiếp cận một người tiến hóa cấp SSS. Nàng can thiệp vào sức mạnh tinh thần của đối thủ.

Một giọt nọc độc lặng lẽ đi vào cơ thể mục tiêu.

Nọc độc nhanh chóng được cơ thể mục tiêu hấp thụ.

Nhưng những kẻ mạnh được tuyển dụng sẽ không gặp rắc rối ngay lập tức, sau bảy hoặc tám giờ, chất độc sẽ phát huy tác dụng, chỉ cần nó phát huy tác dụng thì sẽ chết.

...

Chất độc này được mang đến từ dị giới.

Sau khi xác nhận rằng mục tiêu không phát hiện ra điều gì bất thường, Tô Ấu Vi tiếp tục tìm kiếm mục tiêu tiếp theo.

Trong ba giờ qua, Tô Ấu Vi đã tìm thấy hơn một chục người tiến hoá cấp SSS và ba mươi hoặc bốn mươi người tiến hoá cấp SS.

Chỉ còn lại mười mấy người tiến hoá cấp SSS ở nước M và chỉ với sức mạnh ít ỏi này, họ không thể nổi lên và không dám hành động hấp tấp.

"A.."

Ở Phố Wall, một người tiến hóa cấp SSS che bụng, hắn cảm thấy bụng mình đau nhói.

Cơn đau dữ dội này nhanh chóng lan ra khắp cơ thể.

"Độc... Ta trúng độc, mau đưa ta đi bệnh viện"

Người tiến hóa cấp SSS này sùi bọt mép, ý thức của hắn nhanh chóng trở nên mơ hồ và hắn đã chết trước khi rời khỏi tòa nhà.

Ngay sau đó, các người tiến hóa cấp SSS và cấp SS khác ở Phố Wall cũng xuất hiện trong tình trạng tương tự.

Các cường giả ở nơi khác lần lượt gặp tai nạn giống nhau.

Hoa Phủ.

"Rầm rầm rầm!"

Tiếng gõ cửa dồn dập vang lên.

Phụ tá của chỉ huy nước M bước vào văn phòng của hắn.1019 chữ

Chương 1041: Không Liên Lạc Được

"Chỉ huy, đã xảy ra chuyện, nhiều nơi báo cáo là người tiến hóa cấp SS và cấp SSS của chúng ta bị trúng độc, không lâu sau đã chết"

Phụ tá sốt sắng nói.

Chỉ huy nước M tái mặt:

"Là ai làm?"

"Bây giờ không biết, cũng không thể loại trừ khả năng là dịch tiến hóa có vấn đề, hiện tại những người tiến hóa khác khi nhận được tin tức đều hoảng hốt"

Phụ tá lo lắng nói.

Chỉ huy nước M tái mặt, nếu là dịch tiến hóa có vấn đề thì hoàn toàn không ổn vì những người tiến hóa khác của họ đều sẽ chết.

"Căn cứ Tử Thần ở đâu?"

Chỉ huy nước M dò hỏi.

Căn cứ Tử Thần là căn cứ mà Tô Ấu Vi đã tấn công, căn cứ này tập trung hầu hết các lực lượng hàng đầu của nước M.

"Chỉ huy, bên đó bình thường không liên lạc được, tàu ngầm đi ngang qua cần hai ngày, máy bay chiến đấu đi qua dễ làm lộ ra căn cứ Tử Thần.

Phụ tá nói.

Chỉ huy nước M cau mày nói:

"Không bằng chờ tàu ngầm đi ngang qua rồi lập tức tìm ra nguyên nhân cái chết của cường giả"

Một giờ sau, nguyên nhân cái chết được tìm ra, nguyên nhân cái chết là một loại độc tố không xác định, không được tìm thấy ở bên này trái đất.

"Chỉ huy, khả năng cao là chúng ta bị bọn người Tiêu Phàm tấn công, nhưng cho tới bây giờ cũng không có chứng cứ"

Phụ tá một lần nữa đến văn phòng của chỉ huy nước M.

"Tổng cộng có bao nhiêu người chết?"

Chỉ huy nước M mang khuôn mặt âm trầm hỏi.

Phụ tá nói:

"Mười bốn người tiến hóa cấp SSS chết, ba mươi bảy người tiến hóa cấp SS chết, những người bị trúng độc đều chết hết"

"Chỉ huy, may mắn là chúng ta có căn cứ Tử Thần"

Chỉ huy nước M khẽ gật đầu, tính trước cũng tốt.

"Căn cứ Tử Thần nhất định không có vấn đề gì, đó là hy vọng của nước M chúng ta Chỉ huy nước M trầm giọng nói.

Phụ tá nói:

"Chỉ huy, căn cứ Tử Thần vô cùng bí mật nên hẳn là không có bất kỳ vấn đề gì"

"Hy vọng là vậy!"

Chỉ huy nước M cảm thấy mệt mỏi trong lòng.

Trước kia các chỉ huy khác khá thoải mái.

Với một quân đội hùng mạnh, có thể bắt đầu một cỗ máy in tiền chạy bằng năng lượng hạt nhân nếu không còn tiền, hoặc vung lưỡi liềm để thu hoạch phần còn lại của đất nước.

Tại sao tới hắn ta thì lại khó khăn như thế?

Trước kia, tàu sân bay là bất khả chiến bại, nhưng bây giờ đã trở thành thế giới của những võ giả, nếu không có bom hạt nhân thì tình hình sẽ còn tồi tệ hơn bây giờ.

"Tít tít"

Tô Ấu Vi gọi điện thoại của Tiêu Phàm.

"Chồng, căn cứ Tử Thần của nước M bị ta phá hủy, ước chừng ba mươi người tiến hóa cấp SSS chết, còn có khoảng một trăm hai mươi người tiến hóa cấp SS nữa"

"Mười bốn người tiến hóa cấp SSS và bao mươi bảy người tiến hóa cấp SS đã giải quyết sau đấy, còn muốn tiếp tục nữa không?"

Tô Ấu Vi hỏi.

Tiêu Phàm rất ngạc nhiên, hiệu suất của Tô Ấu Vi thực sự rất cao, ngay cả khi hắn ra tay thì hiệu quả cũng không cao như vậy.

Năng lực hacker của Tô Ấu Vi rất cao siêu và nàng có lợi thế lớn về mặt này.

Kẻ thù nghĩ rằng họ đã che giấu tốt, nhưng thủ đoạn theo dõi của Tô Ấu Vi có lẽ đã hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của họ.

"Vi Vi, nước M chỉ có mười mấy người tiến hóa cấp SSS sao?"

Tiêu Phàm hỏi.

"Ừm, bọn hắn thật sự chỉ có mười mấy người tiến hóa cấp SSS. Hoa Phủ có hai người, còn những kẻ khác thì phân tán khắp nơi"

"Nếu giải quyết chúng thì cần thêm chút thời gian nữa"

Tô Ấu Vi nói.

Tiêu Phàm cười nhẹ rồi đáp:

"Vi Vi, không sao, phải để lại một ít cho họ, nếu ép họ độc ác quá thì có thể họ sẽ lật bàn.

"Ngươi nhanh ngồi lên Thiểm Điện Tuyết Điêu trở về đi"

Sau khi cúp điện thoại, Tô Ấu Vi nhanh chóng rời đi.

Những người tiến hóa cường đại ở nước M không biết điều này, họ hoảng sợ và không dám xuất hiện ở những nơi đồng người.

Ngay cả hai người tiến hóa cấp SSS của Hoa Phủ cũng tạm thời trốn khỏi hacker, như vậy cũng sẽ không trúng độc mà chết.

"Rốt cuộc ai là người có âm mưu giết chúng ta vậy?"

"Dám chắc là Tiêu Phàm hoặc là Tô Ấu Vi, trừ bọn họ ra, không có

người nào có được thực lực như vậy.

"Ta không thể khẳng định, có lẽ là cường giả ở dị giới cố ý làm như vậy, khiến cho nước M và nước H xảy ra xung đột lớn"

Một số cường giả đến từ nước M đang nói chuyện, khuôn mặt của họ đều khó coi.

Mạo hiểm tính mạng để trở thành một người tiến hóa mạnh mẽ nhưng giờ phải lo lắng có thể bị giết bất cứ lúc nào.

Hơn một ngày trôi qua.

Một chiếc tàu ngầm lặng lẽ tiếp cận căn cứ Tử Thần, tàu ngầm được nâng lên, kính viễn vọng được đưa lên trước, nhưng bên bờ biển vẫn rất đỗi bình thường.

"Ù Ù..."

Không lâu sau, chiếc tàu ngầm nổi lên, một chiếc máy bay không người lái loại nhỏ bay ra, rất nhanh chiếc máy bay không người lái này đã tiếp cận căn cứ Tử Thần.

1015 chữ

Chương 1042: Người Sống Sót

"Cái này...."

Bên trong tàu ngầm, thấy đoạn phim do máy bay không người lái ghi lại, khuôn mặt của thuyền trưởng và những người xung quanh tái nhợt hẳn đi vì căn cứ Tử Thần đã biến thành đống đổ nát.

Có thể thấy rất nhiều mảnh vụn xác chết nằm rải rác trên mặt đất.

"Căn cứ Tử Thần đã xong"

"Kẻ địch lại phát hiện nơi này, rất có thể là Tô Ấu Vi"

Có người nghiến răng xác thực.

Đội trưởng hít sâu một hơi nói:

"Đội xung kích 1, lập tức đi đến đảo điều tra, tập trung xem có ai còn sống không"

"Tàu ngầm đi vòng quanh đảo để xem có ai sống sót dưới biển không Hai giờ sau, đội xung kích 1 đã tìm kiếm toàn bộ hòn đảo và tìm thấy nhiều xác chết, nhưng không ai còn sống.

Không có người sống và chỉ có xác chết được tìm thấy trên biển.

Nhiều người đã chết trên biển nhưng đã bị cá ăn thịt.

"Đội trưởng, không cần giữ bộ đàm vô tuyến im lặng"

Có người bên cạnh đội trưởng nhắc nhở.

Đội trưởng chua xót nói:

“Truyền tin tức ở đây về đi?

"Vâng!"

Năm phút sau, một người nào đó từ quân đội quay số điện thoại của chỉ huy nước M.

"Chỉ huy, căn cứ Tử Thần bị tấn công, căn cứ đã tự hủy nổ tung, trên đảo cũng không phát hiện có người sống sót"

Nghe giọng nói từ micro, cả người chỉ huy nước M cảm thấy không khỏe, toàn bộ căn cứ Tử Thần đã đi tong rồi sao?

Có khoảng ba mươi người tiến hóa cấp SSS và một trăm hai mươi người tiến hóa cấp SS trong căn cứ Tử Thần, tiêu tốn rất nhiều tiền.

"Chỉ huy, ngài có nghe không?"

"Ừ, tiếp tục tìm người sống sót"

Chỉ huy nước M nói xong thì lập tức cúp điện thoại.

Hắn ta ôm chặt lấy lồng ngực, hắn ta già rồi, nghe tin tức như vậy

nên tim cũng không chịu nổi nữa.

"Chỉ huy...

Phụ tá vừa nhận được tin tức nên vội chạy tới.

Thấy tình huống của chỉ huy, hắn biết mình không cần phải nói thêm nữa.

"Chúng ta có cần cân nhắc sử dụng bom nguyên tử không?"

Chỉ huy nước M mang khuôn mặt u ám hỏi.

Phụ tá sắc mặt hơi thay đổi:

"Chỉ huy, vẫn không thể khẳng định trăm phần trăm là Tiêu Phàm hoặc là Tô Ấu Vi làm việc này"

"Và chúng ta đã phân tích nó trước đây, nếu chúng ta sử dụng nó thì nước M sẽ xong đời nhưng rất nhiều người ở nước H lại sống sót.

"Nó không ảnh hưởng gì đến Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi cả Chỉ huy nước M lạnh lùng nói:

"Ta không nhắm bom nguyên tử vào nước H mà là vào đế quốc Thần Long"

"Dựa theo tình huống hiện tại của linh huyệt, có thể bí mật mang bom nguyên tử nho nhỏ này đến nơi đó sử dụng"

Phụ tá nói:

"Chỉ huy, có hai kết quả. Thứ nhất, bom nguyên tử vô tác dụng thì sẽ mất đi năng lực uy hiếp"

"Thứ hai, nếu nó được sử dụng thành công, nước M rất có thể sẽ phải đối mặt với sự trả thù đẫm máu. Huống chi các cường giả của đế quốc Thần Long, Tiêu Phàm và những người khác đều sẽ trả thù và chúng ta chắc chắn sẽ chết"

"Các tập đoàn hàng đầu của chúng ta và các công ty hàng đầu ở

nước M đều sẽ diệt vong"

Chỉ huy nước M cắn răng nói: "Chúng ta phải chịu tổn thất lớn vô ích sao? Gần đây chúng ta còn chẳng ra tay với bọn hắn!"

Hắn từng khiêu khích nước H, Tiêu Phàm và những người khác, nên nếu bọn họ trả thù thì không nói làm gì, nhưng gần đây hắn không làm gì cả.

Phụ tá nói:

"Chỉ huy, ắt hẳn có liên quan tới sứ giả đế quốc Kền Kền"

"Sao?"

Chỉ huy nước M nghi ngờ.

Phụ tá nói:

"Thân phận và thực lực của hắn có thể không bình thường, có thể không chỉ là một sứ giả bình thường như hắn đã nói"

"Hơn nữa, ta không thể nghĩ ra gần đây chúng ta đã khiêu khích họ ở đâu"

Nước H, Tiêu Phàm thở phào nhẹ nhõm.

Hắn cũng dạy cho những binh lính về trận Bạch Hổ và trận Chu Tước.

Họ có thể sánh ngang với những người khác trong tương lai và có thể được mở rộng ra toàn quân và cả nước.

Những người khác dù chưa đạt tới cấp độ Hóa Kính để có thể thông thạo trận pháp, nhưng chờ tới khi đạt tới cấp độ Hóa Kính rồi thì sẽ nhanh chóng bày binh bố trận được mà thôi.

“Mọi người, ta chỉ dạy các ngươi tới đây của chiến trận này"

"Ta hy vọng các ngươi sẽ thành thạo và bảo vệ quốc gia"

Tiêu Phàm nói.

"Cảm ơn Tiêu tông sư!"

Mấy vạn binh sĩ đồng thanh nói rồi hành lễ.

Tiêu Phàm không phải là quân nhân nên không chào lại họ như thế, hắn đã dạy họ trận Viêm Hoàng nên ắt cũng đáng nhận được cái hành lễ này nhỉ.

"Otis, ngươi cảm thấy thế nào?"

Sau khi rời sân huấn luyện, Tiêu Phàm đi đến phòng giam của khu quân sự.

Otis bị giam ở đây.

Tu vi của hắn bị phong ấn, mấy ngày nay không ăn một miếng cơm hay uống một ngụm nước nào nên nhìn qua rất thê thảm.

Otis trừng mắt nhìn Tiêu Phàm, hắn ta nói với chất giọng hơi khàn.

“Tiêu Phàm, ngươi đã thắng, ta sẽ để người nước M nói chuyện với ông nội ngươi và chuộc tội cho người của ông nội ngươi."

Tiêu Phàm cười khẽ rồi nói.

1028 chữ

Chương 1043: Bom Nguyên Tử

“Otis, ngươi đừng nhìn ta như thế, nếu ngươi không thê thảm chút nào thì làm sao thể hiện được sự kiên cường của ngươi được?"

“Ta muốn tốt cho ngươi thôi.

Otis lạnh lùng hừ một tiếng.

Tiêu Phàm mau chóng đưa Otis rời đi, khu vực quân sự không có phương tiện để liên lạc ra bên ngoài.

“Quác!"

Thiểm Điện Tuyết Điêu đang đợi gần đó, có nó đi theo nên đám người Tiêu Phàm quay lại biệt thự ở huyện Lôi Sơn chưa đầy hai giờ.

Otis thấy Tô Ấu Vi thì hắn ta trừng mắt nhìn Tô Ấu Vi một cách hung tợn.

Tô Ấu Vi nói.

“Chồng ơi, Otis vừa trừng ta đó, hay là chồng móc mắt của hắn ta đi, hắn ta không có mắt cũng không sao đâu?

“Hơn nữa, nếu trông thảm hại hơn như vậy thì Võ Đế Odin sẽ đồng cảm hơn đó.

Sắc mặt của Otis thay đổi.

Hắn ta lập tức tỉnh ngộ rằng Tô Ấu Vi cũng không phải là phụ nữ bình thường, nàng dám cho nổ một quả bom hàng trăm kí lô trước mặt hắn ta.

“Ta... Ta rất xin lỗi Otis vội thú nhận một cách ngạc nhiên và sợ hãi.

Tiêu Phàm cười khẽ rồi nói.

“Vi Vi, hãy gọi video với Tracy, người phụ trách khai thông giữa nước M và đế quốc Kền Kền để Otis tâm sự với nàng ta.

“Otis, chắc ngươi đã biết rõ mình nên nói cái gì và không nên nói cái gì rồi nhỉ! Nếu ngươi còn nói lung tung thì ngươi sẽ chết cực kỳ thảm.

Otis hít sâu một hơi rồi nói:

“Yên tâm, ta vẫn chưa muốn chết, với lại ta thực sự cũng có hứng thú với lời đề nghị của ngươi.

Đề nghị của Tiêu Phàm là đến lúc đó sẽ để Võ Đế Odin phản loạn.

Sức mạnh của đế quốc Kền Kền dần bị đế quốc Thần Long vượt qua, bây giờ đế quốc Áo Tư dám nhân cơ hội vơ vét tài sản của đế

quốc Kền Kền để chuộc lợi nhiều hơn nữa.

Nhưng sức mạnh của đế quốc Kền Kền vẫn rất hùng mạnh.

Nếu đế quốc Thần Long muốn giải quyết triệt để đế quốc Kền Kền thì dùng vũ lực không phải biện pháp tốt, biện pháp này sẽ để lại hậu quả nghiêm trọng.

Có thể các cao thủ của đế quốc Kền Kền sẽ giết chóc bừa bãi ở đế quốc Thần Long.

Thậm chí các cao thủ của đế quốc Kền Kền cũng có thể làm một quả bom nguyên tử trên Trái Đất rồi thẳng tay để quả bom nguyên tử đó phát nổ trong thành của đế quốc Thần Long.

Đế quốc Kền Kền không phải là một quốc gia nhỏ, bọn chúng có rất nhiều cao thủ, để giải quyết mạnh tay đế quốc Kền Kền thì đương nhiên sẽ khiến rất nhiều cao thủ cực kỳ bất mãn.

Mũi nhọn của chúng chĩa thẳng vào đế quốc Thần Long!

Nếu đế quốc Kền Kền nội loạn thì bọn chúng sẽ không nhắm mũi nhọn vào đế quốc Thần Long, trong nội bộ tê liệt, các cao thủ cũng sẽ không thống nhất với nhau nữa.

Có đủ cao thủ thì bọn chúng mới dám nhằm vào đế quốc Thần Long, nếu ít thì cao thủ của chúng cũng không dám tùy tiện làm gì xằng bậy.

“Tiêu Phàm!"

Tô Ấu Vi nhanh chóng thiết lập kết nối mạnh mẽ.

Đám người Tracy, người phụ trách khai thông giữa nước M và thế giới khác đã thấy Tiêu Phàm.

“Thưa quý cô Tracy, người bên cạnh ta là sứ giả của đế quốc Kền Kền đến nước M của các ngươi cách đây không lâu, tên thật của hắn ta là Otis.

Tiêu Phàm bình tĩnh nói.

Tracy hít sâu một hơi rồi trầm giọng nói.

“Gần đây, rất nhiều người tiến hóa hùng mạnh ở nước M của bọn ta đã tử vong, có phải do các ngươi giết không?"

Tiêu Phàm cười khẽ rồi nói.

“Đúng là do bọn ta giết, các ngươi có ý kiến gì không nào? Bọn chúng chính là sự uy hiếp mạnh mẽ với toàn bộ Trái Đất"

“Vì thế giới hòa bình nên bọn ta ra tay giúp ngươi dọn dẹp một chút.

“Có kẻ to gan đánh ta bằng quả bom nguyên tử nữa đó.

Tracy: ".."

Nàng ta vừa âm thầm chuẩn bị một đống câu hỏi để chất vấn Tiêu Phàm, nhưng nàng ta không ngờ Tiêu Phàm lại thẳng thắn thừa nhận, sao bọn họ còn có thể trò chuyện vui vẻ như thế chứ?

“Người tiến hóa cấp SSS và cấp SS, ta khuyên các ngươi đừng làm như vậy nữa! Các ngươi cũng đập rất nhiều tiền vốn vào tài nguyên rồi mà.

“Nếu tiếp tục gây sức ép như thế thì e là kinh tế của các ngươi sẽ sụp đổ mất.

Tiêu Phàm bình tĩnh nói.

Một cỗ máy in tiền chạy bằng hạt nhân không thể tùy tiện điều khiển được, nhất là khi sức mạnh quân sự của nước M đã tụt lại phía sau nước H.

Đám người tiến hóa này đã được giải quyết, sau này nước M tạo ra nhiều người tiến hóa sẽ rất khó khăn, nền kinh tế của họ thực sự không thể gánh vác được.

“Tiêu Phàm, sao các ngươi lại cưỡng chế liên lạc?"

Tracy nói sang chủ đề khác.

Tiêu Phàm chỉ vào Otis.

“Ông nội của hắn ta là Võ Đế Odin của đế quốc Kền Kền, giết luôn hắn ta thì có hơi đáng tiếc.

“Ta muốn đổi hắn ta để lấy một món bảo vật của đế quốc Kền Kền?

“Các ngươi truyền tin tức này đi!"

Lúc này Otis lạnh lùng nói.

“Tracy, ngươi chắc chắn phải nói tin tức cho ông nội của ta biết, các ngươi đừng mong sống khá khẩm nếu ta chết"

Tracy hít sâu một hơi rồi nói.

“Ngươi muốn đổi cái gì?"

Tiêu Phàm nói.

1027 chữ

Chương 1044: Sống Sót

“Hơn một nghìn năm trước, ấn non sông của tộc Viêm Long Nhất biến mất không còn tung tích, chắc thứ đó đã đến đế quốc Áo Tư rồi"

“Bây giờ ta vẫn chưa rõ là đế quốc Áo Tư hay là đế quốc Kền Kền, nếu đưa ấn non sông đến đế quốc Thần Long thì ta sẽ thả Otis ra"

Ấn non sông cũng giống như con dấu hoàng gia.

Nhưng khác là con dấu hoàng gia chỉ có ý nghĩa tượng trưng, còn ấn non sông chẳng những có ý nghĩa tượng trưng mà nó còn là món bảo vật hùng mạnh nhất.

Ấn non sông khá thần kỳ, ngoài hoàng đế của tộc Viêm Long Nhất thì không ai khác có thể nhận chủ.

Hơn nữa dù là hoàng đế của tộc Viêm Long Nhất thì cũng phải xem tộc Viêm Long Nhất có bị chia rẽ hay không, phải xem sức mạnh của đất nước như thế nào.

Đất nước do tộc Viêm Long Nhất tạo ra càng hùng mạnh thì ấn non sông mới ngày càng mạnh.

Trước đây, các triều đại đều rất coi trọng ấn non sông, hơn một nghìn năm về trước, khi tộc Viêm Long Nhất suy tàn thì ấn non sông đã bị cướp mất.

“Tiêu Phàm, bọn ta sẽ truyền đạt tin tức, nhưng đế quốc Kền Kền hoặc đế quốc Áo Tư có thể lấy ấn non sông hay không thì chưa chắc.

Tracy trầm giọng nói.

Tiêu Phàm bình tĩnh nói.

“Nếu thế thì Otis sẽ chết! Nếu đế quốc Kền Kền không cần tính mạng của hắn ta thì cá nhân ta sẽ đề nghị Võ Đế Odin mưu tính

tạo phản ngay lập tức.

“Gia tộc Odin của bọn ta không tạo phản đâu.

Otis lạnh lùng nói.

Tiêu Phàm nhìn về phía Tô Ấu Vị, Tô Ấu Vi ngắt kết nối video.

Tracy nhanh chóng báo tin.

"Bộp!"

Nhận được tin tức, chỉ huy của nước M rất tức giận.

“Ngông cuồng, quá ngông cuồng rồi!"

“Chúng ta nghe Tiêu Phàm nói cái quái gì vậy, hắn dám thẳng thắn để chúng ta đối phó hắn bằng bom nguyên tử ư, thật quá nực cười!"

Chỉ huy của nước M nổi giận nói.

“Chỉ huy, bớt giận.

“Chắc chắn không thể dùng bom nguyên tử được, căn cứ vào kết quả đánh giá mới nhất của chúng ta thì chiến tranh hạt nhân toàn cầu sẽ bước vào mùa đông, 90% nhân dân của chúng ta sẽ chết"

“60 - 70% người dân ở nước H sẽ sống sót. Hơn nữa hầu hết những người chết toàn là người già yếu không thể tu luyện được.

Phụ tá ở bên cạnh khuyên nhủ.

Sắc mặt của chỉ huy nước M vô cùng u ám, đương nhiên hắn ta biết điều này, càng về sau, mối đe dọa của bom nguyên tử với nước H càng ngày càng yếu.

Nhưng hắn ta vẫn không nhịn cơn nóng giận được.

“Chỉ huy, chắc chắn chúng ta sẽ mở ra bước ngoặt. Chỉ cần đế quốc Kền Kền tìm được cách truyền tống với số lượng lớn thì tình thế sẽ xoay chuyển.

Một người khác cũng khuyên nhủ.

Sắc mặt của chỉ huy nước M đã khá khẩm hơn chút.

“Nói cho đám Tracy biết tình hình bên này, báo cho cả đế quốc Kền Kền, bọn họ làm thế nào là việc của họ.

Chỉ huy của nước M trầm giọng nói.

“Rõ!"

Nước M nắm giữ rất nhiều linh huyệt, có một vài người liên lạc với đế quốc Kền Kền để đảm bảo mỗi ngày ít nhất có một linh huyệt mở ra.

Nửa giờ sau, đế quốc Kền Kền đã nhận được tin tức.

“Đáng ghét.Sau khi hoàng đế Morgan biết tin thì hắn ta thầm chửi rủa.

Hắn biết Võ Đế Odin gửi gắm rất nhiều kỳ vọng vào Otis, Otis rất có tài năng, sau này có thể tiếp quản gia tộc Odin.

– Vị trí tộc trưởng của gia tộc Odin thường được truyền lại cho con cháu.

“Bệ hạ, tin tức này không che giấu được nữa, chắc chắn Võ Đế Odin đã nhận được tin rồi.

Tả tướng của đế quốc Kền Kền nói.

"Ừm."

Hoàng đế Morgan cho người đi thông báo cho Võ Đế Odin.

“Tham kiến bệ hạ.

Võ Đế Odin mau chóng đến, hắn ta hành lễ rồi nói.

Thân phận bây giờ của hắn ta là linh mục trưởng của đế quốc Kền Kền.

“Odin được cung phụng, Otis bị Tiêu Phàm bắt giữ, đây là video,

Tiêu Phàm đòi ấn non sông, ngươi thấy sao?” Hoàng đế Morgan nhờ người đưa cho Võ Đế Odin một cái máy tính bảng.

Hình ảnh của đám người Tiêu Phàm hiện lên trên máy tính bảng, trong hình có Otis, trông hắn ta có vẻ rất thê thảm"

“Bệ hạ, ấn non sông đang ở đâu vậy?"

Võ Đế Odin dò hỏi.

Hoàng đế Morgan trầm giọng nói.

“Trước đây món đồ đó ở đế quốc Áo Tư, bây giờ ấn non sông đúng là đang trong quốc khố của đế quốc Kền Kền chúng ta.

Võ Đế Odin bình tĩnh nói.

“Tất cả để bệ hạ làm chủ"

“Huyết mạnh của gia tộc Odin rất mạnh, thế nên liên lạc với hắn ta cũng khá thuận lợi.

Hoàng đế Morgan đau đầu.

Hắn ta không muốn đưa ấn non sông, nếu Tiêu Phàm hoặc Tiêu Hải trở thành chủ nhân thành công thì việc giải quyết bọn họ sẽ khó khăn hơn nhiều.

Nhưng Võ Đế Odin rất coi trọng cháu trai Otis này.

Hoàng đế Morgan nói.

"Đại đế Odin, ấn non sông là bảo vật của tộc Viêm Long Nhất, trẫm cần phải suy xét đã "Vâng, thưa bệ hạ.

Võ Đế Odin cáo lui rồi rời đi.

Hoàng đế Morgan cho người triệu tập một số đại thần quan trọng và gọi cả hữu tướng đến, chuyện này cần phải bàn bạc kỹ càng.

"Các ngươi thấy thế nào?"

Hoàng đế Morgan trầm giọng nói.

1052 chữ

Chương 1045: Sở Hữu Năng Lực Mạnh Mẽ

"Bệ hạ, ấn non sông là bảo vật của tộc Viêm Long Nhất, chỉ vì một Otis mà trả lại thì có tắc trách quá không?"

"Đúng là tầm quan trọng của Otis kém xa ấn non sông"

Hai đại thần lên tiếng.

Hoàng đế Morgan nhìn về phía hữu tướng của đế quốc Kền Kền.

"Hữu tướng, ngươi có suy nghĩ gì?"

Hữu tướng nói.

“Bệ hạ, thật ra thần có ý kiến khác "Có lẽ Otis thực sự không quan trọng bằng ấn non sông, nhưng Võ Đế Odin thì sao? Bảo vật không gian duy nhất mà chúng ta có chỉ có Võ Đế Odin "Hơn nữa Võ Đế Odin đã có cấp bậc tu vi hoàn hảo"

"Ngay lúc này, nếu hắn ta thấy khó chịu, liệu hắn ta có suy nghĩ xấu gì không? Chúng ta phải suy xét điều này Sắc mặt của hoàng đế Morgan hơi thay đổi.

Nếu Võ Đế Odin tạo phản thì vấn đề sẽ rất nghiêm trọng, hắn ta đang là Võ Đế ở cảnh giới hậu kỳ, nhưng hắn ta đã đạt được cả cấp bậc sức mạnh của Võ Đế ở cảnh giới viên mãn.

Hơn nữa Võ Đế Odin có một số đệ tử và con cháu sở hữu sức mạnh không hề yếu, gia tộc của hắn ta có rất nhiều cao thủ, và hắn ta cũng có những người bạn thân sở hữu năng lực mạnh mẽ.

“Hữu tướng, dù chúng ta phải quan tâm đến suy nghĩ của Võ Đế Odin, nhưng đó là ấn non sông, chúng ta sẽ giao thẳng cho đế quốc Thần Long ư?"

Một đại thần khác nghi ngờ nói.

Hữu tướng nói.

“Đối với chúng ta thì ấn non sông chỉ là một món đồ vô dụng. Hơn nữa...Tiêu Hải lấy được ấn non sông cũng chưa chắc đã là chuyện tốt"

"Hửm?"

Hoàng đế Morgan khó hiểu mà nhìn hữu tướng.

Hữu tướng nói:

"Bệ hạ, ấn non sông là bảo vật quý giá nhất của tộc Viêm Long Nhất, trước đây, rất nhiều hoàng đế của tộc Viêm Long Nhất có thể trở thành chủ nhân của món đồ đó.

"Nếu Tiêu Hải không thể trở thành chủ nhân của ấn non sông thì sao?"

"Hắn ta là người Trái Đất, không phải là người của tộc Viêm Long Nhất! Cho dù hắn ta là hoàng đế thì khả năng cao ấn non sông vẫn sẽ không nhận chủ"

Đôi mắt của hoàng đế Morgan sáng rực lên.

Nếu Tiêu Hải không thể trở thành chủ nhân của ấn non sông thì bọn chúng sẽ tiếp tục tuyên truyền, và chắc chắn sẽ có nhiều người trong đế quốc Thần Long nghi ngờ Tiêu Hải.

"Hữu tướng nói đúng"

"Nếu là lúc bình thường thì chúng ta chắc chắn không thể giao ấn non sông ra, nhưng lúc này, nội bộ của chúng ta không thể hỗn loạn được"

"Chúng ta và đế quốc Thần Long đều là siêu cường quốc, bên nào hỗn loạn trước thì bên còn lại sẽ thắng"

Tả tướng nói.

Hoàng đế Morgan khẽ gật đầu, hắn ta giao ấn non sông ra ngoài thì đoán chừng tỷ lệ Tiêu Hải sẽ không thể trở thành chủ nhân của ấn non sông là 50%.

Tỷ lệ 50% ấy rất có lợi với đế quốc Kền Kền!

Không cần lo lắng thái độ của Võ Đế Odin nữa, cứ giao ấn núi sông ra là được.

“Vậy quyết định thế đi"

“Có thể đưa ấn non sông cho đế quốc Thần Long, nhưng Tiêu Hải và Tiêu Phàm phải chấp thuận rằng họ phải thả Otis ra một cách vẹn toàn.

“Hữu tướng, ngươi hãy xử lý chuyện này.

Hoàng đế Morgan trầm giọng nói.

“Rõ!"

Hoàng đế Morgan nhìn về phía tả tướng.

“Tả tướng, bây giờ tình hình bên thành Hắc Diệu như thế nào rồi, quân đội của đế quốc Thần Long có biến động gì không?"

Tả tướng lắc đầu.

“Bệ hạ, bên phía thành Hắc Diệu không có gì thay đổi, nhưng có lẽ đông đảo người trong thành đã bắt đầu chịu đói rồi.

Hoàng đế Morgan cau mày.

Để duy trì hoạt động của một thành trì thì mỗi ngày sẽ có rất nhiều vật tư được vận chuyển đến, nhưng bây giờ thành Hắc Diệu đang trong trạng thái ngưng hoạt động.

Thành Hắc Diệu không thiếu nước, nhưng có khả năng thiếu lương thực.

Chưa kể rau và trái cây.

“Tả tướng, ngươi hãy cho người đi đàm phán với bọn họ để xem có thể gửi một ít lương thực vào thành hay không, bảo đảm người dân của thành Hắc Diệu vẫn sống sót.

Hoàng đế Morgan trầm giọng nói.

“Vâng"

Tả tướng nhanh chóng phái sứ giả đến, sau vài giờ, có hai tên sứ giả đi vào thành Hắc Diệu, bọn chúng thấy tình hình trong thành.

Trong thành có rất nhiều nơi cung cấp cháo, không đến mức cạn lương thực mà chết đói, chỉ là ăn no cũng là một hy vọng xa vời.

“Tướng quân Mông, bệ hạ của bọn ta là người nhân hậu, ngài ấy không muốn người dân trong thành chịu khổ, bọn ta có thể gửi vào thành một lượng lớn lương thực"

Hai tên sứ giả gặp được Mông Nghị thì một tên trong số đó lên tiếng.

Mông Nghị thờ ơ nói.

“Bệ hạ của các ngươi nhân hậu ư? Các ngươi không biết các đất nước khác đã chết bao nhiêu ngươi vì đế quốc Kền Kền của các ngươi ư?"

“Có lẽ trong mắt các ngươi thì bọn họ vốn không được coi là con người.

Một tên sứ giả khác nói.

“Tướng quân Mông, bọn ta có gửi cho các ngươi nhiều lương thực thì đối với các ngươi đó cũng không phải là chuyện xấu.

Mông Nghị cười mỉa rồi nói.

“Sao lại không phải là chuyện xấu? Chiến sĩ của bọn ta không thiếu lương thực, các ngươi gửi lương thực vào cho người dân của các ngươi thôi"

“Họ có biết ơn bọn ta không?"

“Để cho bọn họ chịu đói vẫn tốt hơn, bọn họ sẽ biết được sự tàn khốc của chiến tranh 1072 chữ

Chương 1046: Đồng Ý Sẽ Không Nuốt Lời

“Bọn ta cũng đã cho chúng ăn cháo no bụng, không để chúng chết đói đã là tốt lắm rồi.

Hai tên sứ giả cố gắng khuyên bảo, nhưng Mông Nghị vẫn không thay đổi dù bọn chúng có gì đi chăng nữa, một lúc sau hai tên sứ giả ấy bị đuổi ra khỏi thành.

“Chết tiệt:

Tình báo đã lan truyền đến hoàng thành của Đế quốc Kền Kền, Hoàng đế Morgan thầm chửi rủa. Thành Hắc Diệu rất đông người, sau này họ chắc chắn sẽ kể lại trải nghiệm "không thể nào quên” ấy cho nhiều người hơn nữa, ảnh hưởng không tốt chút nào cả.

Ở Trái Đất, Tracy liên lạc với Tiêu Phàm.

"Tiêu Phàm, đế quốc Kền Kền nói chỉ cần ngươi và ông nội của ngươi hứa rằng khi bọn họ sẽ giao ấn non sông ra thì các ngươi chắc chắn sẽ thả người, và cũng sẽ không thủ tiêu Otis, nếu không họ sẽ lấy lại ấn non sông"

Tracy nói.

Tiêu Phàm bình tĩnh nói.

"Ta đồng ý! Ta là thái tử của đế quốc Thần Long, ta đã đồng ý thì ta chắc chắn sẽ không nuốt lời"

“Dù sao thì mai sau có lẽ vẫn sẽ có giao dịch như thế này!"

Tracy nói.

“Tiêu Phàm, video tư liệu liên quan đến chúng ta đang được lưu trữ, hơn nữa video tư liệu sẽ được gửi đến đế quốc Kền Kền"

"Nếu các ngươi nuốt lời thì bá tánh của đế quốc Thần Long sẽ biết"

Tiêu Phàm cười như không cười rồi nói.

"Quý cô Tracy, thường chỉ có chính trị gia của các ngươi mới làm được chuyện chuộc lợi và thất hứa đó thôi"

"Bất kể là nước H hay đế quốc Thần Long, bọn ta đều chú ý quân vô hí ngôn"

Quân vô hí ngôn: Vua không nói chơi.

*Quân vô hí ngôn: Vua không nói chơi. Tracy vội kết thúc cuộc gọi video. Nàng ta không tiếp được chủ đề này nữa.

Nhiều chính trị gia ở nước M vừa mới nói xong đã đổi ý ngay lập tức, e là chỉ huy của bọn họ cũng thế.

"Tít tít tít!"

Tối hôm sau, Tiêu Hải liên lạc với Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm đang ở trong linh huyệt Đông Hải.

Vẫn còn ba chiếc thuyền chiến chở hàng nặng từ bốn nghìn đến năm nghìn tấn cần được thông qua.

"Cháu ngoan, đế quốc Kền Kền đã trả lại ấn non sông, bọn ta đã xác nhận ấn non sông là thật, bên ngươi có thể thả người rồi."

Tiêu Hải mỉm cười rồi nói.

Tiêu Phàm gật đầu.

Tiểu Hải tiếp tục nói.

"Cháu ngoan, ông nội sẽ không trở thành chủ nhân của ấn non sông đâu, hoặc là lúc nào phi thăng thì ta sẽ mang món đồ này đi"

“Đến lúc đó sau khi ngươi đăng cơ thì ngươi sẽ thử trở thành chủ nhân của ấn non sông sau!"

Tiêu Phàm nói.

"Ông nội, ngài bảo ta mang ấn non sông về, nhưng đến lúc đó ta không thể trở thành chủ nhân của ấn non sông thì sẽ sao đây?"

"Sẽ rất xấu hổ nếu tình huống như vậy xuất hiện"

Ban đầu Tiêu Phàm cũng không biết đến ấn non sông, việc hắn lấy

ấn non sông đương nhiên là ý tưởng của Tiêu Hải, bây giờ đúng là hắn phải quay về rồi.

Tiêu Hải mỉm cười rồi nói.

“Người của đế quốc Áo Tư và đế quốc Kền Kền cũng biết về ấn non sông"

"Quan trọng là ấn non sông không ở cạnh hoàng đế, mà ở cạnh đất nước và bá tánh!"

"Bá tánh ủng hộ càng nhiều thì lãnh thổ của đế quốc mới càng mở rộng, xác suất nhận chủ thành công mới cao hơn, đến lúc đó chắc chắn ngươi có thể trở thành chủ nhân của ấn non sông"

...

Tiêu Phàm tò mò hỏi:

"Ông nội, ấn non sông nhận chủ có ích lợi gì?"

Tiêu Hải nói:

"Theo ghi chép, ấn non sông nhận chủ có thể đạt được hào quang hoàng đế, hào quang hoàng đế có rất nhiều kỳ diệu"

"Có thể tăng tốc độ tu luyện, có thể tăng cường tấn công, cũng có thể tăng tốc độ lên hoặc là phòng hộ thân thể, thậm chí có thể đổi tuyến đường của các con sông lớn"

"Cụ thể có nhiều năng lực, mỗi một hoàng đế đảm nhiệm thì có chút khác biệt, hoàng đế suy yếu, năng lực ấn non sông cũng yếu"

Tiêu Phàm thán phục trong lòng, ấn non sông thật đúng là đồ tốt, nếu có thể nhận chủ thì chắc chắn thực lực có thể tăng lên rất nhiều.

"Ông nội, tình huống bên ngài như thế nào?"

Tiêu Phàm dò hỏi.

Tiêu Hải nói tình hình bên mình, thành Hắc Diệu không có bao

nhiêu biến hóa, liên quân tứ quốc ở biên giới tạm thời không có hành động.

Nếu liên quân tứ quốc không hành động, hôm nay Tiêu Hải chắc chắn sẽ không chủ động đánh đầu tiên, kéo dài thời gian đối với bọn họ mà nói là tốt.

Ví dụ như gần đây có hai chiếc chiến hạm đứng đầu đã hoàn thành sửa đổi!

Hơn nữa hai chiếc chiến hạm đứng đầu khác với những chiếc trước đó, chúng có thể bay được, tốc độ cũng không chậm hơn chiến hạm đứng đầu của đế quốc Kền Kền.

Kinh nghiệm về phương diện trận pháp cường giả của đế quốc Thần Long quả thật kém, điểm này phải thừa nhận, nhưng chiến hạm lớn của bọn họ vốn không ít.

Có nhiều không gian hơn để cho bọn họ đi phát huy!

"Ông nội, nếu hai chiếc đứng đầu chiến hạm cũng có thể phi hành, sau này chiến hạm đứng đầu khác cũng có thể bay được rồi"

Tiêu Phàm mừng rỡ nói.

Dựa theo ước định trước đó, đế quốc Thần Long có thể có mười tám chiếc chiến hạm đứng đầu, không sửa đổi thì có tám chiếc.

"Đúng, chúng ta có chiến hạm phi hành đứng đầu, đến lúc đó tổng cộng là mười chiếc, sau này chúng ta có chiến hạm tổng hợp chiến lực mạnh đứng đầu.

Tiêu Hải cười ha hả nói.

1008 chữ

Chương 1047: Cơ Hội Ngàn Năm Có Một

Xét về phương diện chiến hạm hàng đầu, đế quốc Kền Kền có mười ba chiếc, đế quốc Thần Long đã có mười chiếc, không kém

xa.

Trước mắt sửa đổi tốc độ, không bao lâu nữa sẽ vượt qua.

"Ông nội, ta mở linh huyệt, đưa ba chiếc tàu chở hàng còn có năm chiếc ba ngàn tấn qua trước Tiêu Phàm nói.

" Được"

Tiêu Hải gật đầu.

Tám chiếc tàu chuyển qua cũng không mất nhiều thời gian, cho đến nay những chiếc tàu chở bốn năm ngàn tấn hàng trước nói trong hiệp định đã đưa qua.

Chỉ cần đế quốc Kền Kền tuân thủ hiệp nghị, sau này cũng sẽ không có chuyến tàu chở ba bốn, năm ngàn tấn hàng nữa.

Hàng tấn trở xuống không phải chuyện ít.

"Otis, ta đưa ngươi đến nước M"

Kết thúc liên lạc với Tiêu Hải, Tiêu Phàm nhờ Thiểm Điện Tuyết Điêu đưa họ đến giữa nước M và biên giới nước khác.

"Otis, ngươi lập tức rời đi, đừng ở lại. Hơn nữa, ngươi cũng nên suy nghĩ lời ta nói với ngươi."

"Nếu ngươi thành công, tương lai có khả năng rất lớn sẽ trở thành hoàng đế.

Tiêu Phàm bình tĩnh nói.

Otis nhìn về phía Tiêu Phàm thật lâu, hắn bay tới linh huyệt cách đó không xa, mười phút sau linh huyệt mở ra.

Otis vào hang và biến mất.

Về phía đế quốc Kền kền, cha mẹ của Otis và hoàng đế Odin đã thở phào nhẹ nhõm sau khi chứng kiến Otis trở về thành công.

"Đa tạ hữu tướng"

"Cũng xin thay ta cảm tạ bệ hạ"

Võ Đế Odin nói với hữu tướng.

Otis nghiến răng nghiến lợi nói:

"Ông nội, tên khốn kiếp Tiêu Phàm kia tìm đủ mọi cách tra tấn ta, về sau ta nhất định sẽ giết hắn!"

Võ Đế Odin trầm giọng nói:

"Lần sau tới nơi đó nhất định phải cẩn thận một chút, không được rơi vào tay Tiêu Phàm!"

"Hữu tướng, ta đưa hắn trở về trước để trị thương"

Hữu tướng gật đầu còn Otis mang vẻ mặt khổ sở.

Hắn bị ném bom nên có nhiều vết thương lớn nhỏ.

Những vết thương đó không lành nhiều.

Trong thời gian bị Tô Ấu Vi và Tiêu Phàm kiểm soát, Otis đã bị giam cầm, hắn không có nước và thức ăn.

Trở về nhà, Otis nhanh chóng ngâm mình trong thuốc trường sinh chữa bệnh.

Vết thương nhỏ trên người hắn nhanh chóng lành lại.

Cứ như vậy, ngâm mình trong linh dịch mỗi ngày, khoảng một tuần là có thể hoàn toàn bình phục.

"Chủ nhân"

Hai người giúp việc cúi đầu.

Võ Đế Odin đến căn phòng nơi Otis đang ở.

"Lui xuống trước đi.

Võ Đế Odin vẫy tay, hai người hầu gái rút lui.

“Ông nội, Tiêu Phàm và ta nói chút chuyện, hắn bảo chẳng lẽ vương hầu khanh tướng sinh ra đã cao quý sao?"

"Đối với gia tộc Odin của chúng ta, bây giờ có thể là cơ hội ngàn năm có một.

Otis nói.

Võ Đế Odin khẽ nhíu mày, thần thức mạnh mẽ tiến vào trong cơ thể Otis, rất nhanh đã xác định Otis không có việc gì.

"Làm sao ngươi có ý nghĩ như vậy!"

Võ Đế Odin trầm giọng nói.

Otis nói:

"Ông nội, ngài có sức mạnh ngang với Võ Đế, nhưng địa vị của ngài không bằng tả tướng"

“Và hữu tướng."

"Nếu đến lúc đó ngài đứng lên, nhất định sẽ có rất nhiều cường giả ủng hộ, cơ hội trở thành hoàng đế khai quốc rất cao"

"Tiêu Hải làm được, ngài lại không thể ư?"

Võ Đế Odin lạnh lùng nhìn Otis.

Otis nhìn chằm chằm vào ông của mình không chút do dự.

"Ông nội, nếu bỏ lỡ cơ hội, rất có thể sẽ không còn nữa! Tại sao gia tộc Odin của chúng ta luôn khuất phục người khác?"

Otis đầy tham vọng và dã tâm nói.

Võ Đế Odin nói:

"Tiêu Phàm đưa ngươi trở lại chỉ để thuyết phục ta, hắn còn nói gì với ngươi nữa?"

Otis nói:

"Hắn còn nói, nếu ngươi làm loạn, chỉ cần ta không chủ động khiêu khích, đế quốc Thần Long sẽ không nhằm vào chúng ta"

"Ông nội, mặc kệ đế quốc Kền Kền mạnh cỡ nào, gia tộc Odin chúng ta cũng chỉ là thần dân. Nếu ngài là hoàng đế, cho dù là quốc gia nhỏ, gia tộc Odin chúng ta cũng là hoàng thất, ngài chính là Thái Tổ khai quốc!"

Võ Đế Odin chìm vào suy tư.

Những gì Otis nói thực sự khiến hắn cảm động.

Lúc trước cho dù hắn có thực lực, điều kiện hoàn toàn non nớt nên hoàn toàn không có khả năng phản kháng, bây giờ điều kiện các phương diện đều đã trưởng thành.

Sau những thất bại trong trận chiến, thành Hắc Diệu bị chiếm đóng, quân đội của thành Huyết Anh ở phía bắc vẫn đang gây sức ép, người dân của đế quốc Kền Kền bất bình.

Sức mạnh quân đội của đế quốc Kền Kền cũng giảm đi rất nhiều.

Đám chư hầu của quốc gia cũng có nhiều ý tưởng hơn.

Đế quốc Kền Kền hiện đang trong tình huống thích hợp với những rắc rối bên ngoài và bên trong.

"Ông nội, ngài đã có thực lực của cảnh giới viên mãn của Võ Đế, thực lực này cũng không có nhiều người đạt được, ngài không muốn thử một chút sao?"

Otis nói đầy mê hoặc.

Võ Đế Odin đi qua đi lại, những gì Otis nói đã chạm đến trái tim hắn.

Con người phải theo đuổi một cái gì đó.

Hắn biết với tài năng của mình sẽ rất khó để qua được cảnh giới viên mãn của Võ Đế, và càng không thể đột phá cảnh giới này của Võ Đế trong tương lai.

1021 chữ

Chương 1048: Cố Gắng Thuyết Phục

Nó có thể là một kinh nghiệm tốt để nổi dậy và trở thành hoàng đế.

"Ông nội, lúc Tiêu Hải tạo phản thì thực lực không bằng ngài, lúc đó gặp phải cục diện còn kém hơn nhiều"

"Ban đầu, chỉ có một trăm nghìn người dưới quyền chỉ huy của hắn ta, thiếu quần áo và thức ăn. Vào thời điểm đó, đế quốc Thần Long có một đội quân với một trăm tới mấy chục vạn người"

Otis cố gắng thuyết phục.

Đại đế Odin hít sâu một hơi nói:

"Ngươi nói có lý, ta sẽ cân nhắc, chuyện này không được nhắc với kẻ nào hết"

"Ngay cả khi đó là cha mẹ của ngươi!"

Biệt thự ở huyện Lôi Sơn."Bùm!"

Một hơi thở mạnh mẽ phun ra từ cơ thể của Tô Ấu Vi.

Rất nhanh, trong cơ thể nàng tựa hồ có một lỗ đen linh lực, linh lực xung quanh bị nàng hấp thụ điên cuồng, linh khí phun ra từ trong lỗ linh lực cũng nhanh chóng tăng lên.

Tô Ấu Vi mỉm cười.

Tu vi của nàng cuối cùng đã đạt tới cấp bậc Võ Vương, hơn nữa nàng có thể đạt tới cấp bậc cao hơn trong cảnh giới thần thông, đạt tới cảnh giới viên mãn của Võ Vương cũng không có vấn đề gì nữa.

Tất nhiên sức mạnh chiến đấu cũng sẽ tăng lên rất nhiều.

"Không biết linh huyệt huyện Lôi Sơn có thể đạt tới cấp SSS hay

không"

Tô Ấu Vi thầm nghĩ, nàng ấy tiếp tục tập luyện với tất cả sức lực của mình.

Linh lực từ thế giới bên kia vẫn đang phát triển.

"Ừm?"

Tiêu Phàm trở lại biệt thự, đôi mắt hắn sáng lên.

Bầu không khí trong biệt thự bất thường, hẳn là Tô Ấu Vi đã đột phá đến cấp độ của Võ Hoàng. Tiêu Phàm yên lặng đợi nửa giờ, Tô Ấu Vi từ phòng ngủ chính đi ra, toàn thân toát ra khí chất mạnh mẽ. Đột phá không bao lâu, Tô Ấu Vi vẫn chưa khống chế tốt hơi thở của mình.

"Chồng ơi, ta đã đột phá đến cấp bậc Võ Vương"

"Linh huyệt cũng đã được tăng cường rất nhiều" Tô Ấu Vi vui vẻ nói.

"Vi Vi, thực lực của ngươi mạnh hơn ta"

Tiêu Phàm cười nói.

Tu vi của hắn chỉ là Đại Võ Tông hậu kỳ, Tô Ấu Vi cấp Võ Vương, nhưng năng lực không gian của hắn mạnh hơn năng lực bất tử.

"Chồng à, lúc ngươi tới dị giới, thực lực của ngươi sẽ tăng vọt, đến lúc đó ta chắc chắn sẽ tụt lại phía sau ngươi.

"Ta sẽ không quấy rầy ngươi lúc ấy"

Tô Ấu Vi cười nói.

Khi Tiêu Phàm đến phòng ngủ chính, hắn đã cảm nhận nó một cách cẩn thận.

Linh huyệt này kém hơn hang động nằm sâu dưới Thái Bình Dương một chút.

Cấp độ của linh huyệt là tiêu chuẩn do người Âu Mỹ phát triển,

nhưng họ chưa có linh huyệt cấp SSS.

Đánh giá từ tốc độ cải thiện của từng cấp trong quá khứ, huyệt đạo tâm linh ở huyện Lôi Sơn chắc hẳn chỉ đạt đến cấp độ SSS.

"Chồng ơi, thế nào rồi?"

Tô Ấu Vi hỏi.

Tiêu Phàm nói:

"Nếu mở linh huyệt ra, ta hẳn là nắm chắc 80% hoặc 90% thông qua, nhưng tu vi sau này rất khó trở lại"

"Chồng ơi, chờ một chút"

"Chúng ta không vội! Chồng à, linh huyệt ở huyện Lôi Sơn đã đạt đến cấp SSS, chúng ta có nên để đám người của ông nội đi tới đó không?"

Tô Ấu Vi hỏi.

Tiêu Phàm gật đầu, hắn có thể cân nhắc để Lục Bách Xuyên và những người khác đi đến một thế giới khác.

"Tít tít!"

Điện thoại di động của Tiêu Phàm đột nhiên reo lên.

"Khương Vạn Trần, làm sao vậy?"

Tiêu Phàm kết nối điện thoại và hỏi.

Khương Vạn Trần vội nói:

"Tiêu Phàm, không biết vì sao, dung hợp của hai thế giới đột nhiên trở nên sâu sắc hơn, linh huyệt cũng tăng cường không ít"

"Một con yêu thú mạnh mẽ xuất hiện gần tây bắc của Vũ Thành"

Trong mắt Tiêu Phàm đầy sự ngạc nhiên.

Chẳng lẽ là đột phá của Tô Ấu Vi đã khơi mào cho hai giới dung

hợp càng sâu?

"Khương Vạn Trần muốn ta lập tức hỗ trợ Vũ Thành à? Thực lực của yêu vật là gì, ta có thể để cho Thiểm Điện đi qua giải quyết được không?"

Tiêu Phàm hỏi Thiểm Điện Tuyết Điêu đi ngang qua một mình nhanh hơn nhiều so với khi có người điều khiển.

Khương Vạn Trần vội nói:

"Tiêu tông sư, ta sợ rằng Thiểm Điện Tuyết Điêu sẽ không kịp lướt qua, có một ngàn chiến binh Vũ Thành đã học để chiến đấu"

"Yêu thú hẳn là cấp bậc Võ Vương, bọn họ có thể xử lý sao?"

Tiêu Phàm nói:

"Bọn họ có một nghìn người tạo thành trận hình, đủ để đối phó với yêu thú cấp Võ Hoàng, nhưng họ vẫn chưa quen thuộc lắm với trận pháp"

"Tình thế buộc chúng ta phải cố gắng!"

Sau khi Khương Vạn Trần nói xong, hắn cúp điện thoại.

"Chồng ơi, ta cùng Thiểm Điện Tuyết Điêu đi nơi đó, ngươi có thể ở chỗ này, nếu phương hướng khác có vấn đề thì có thể nhanh tới nơi đó giải quyết.

Tô Ấu Vi nói.

Thiểm Điện chỉ có trong những ngày đầu của Võ Vương, nó mà đi qua thì chưa chắc đã an toàn.

"Ừm."

Tiêu Phàm gật đầu.

Tô Ấu Vi vừa mới đột phá, thực tế tốt hơn là ở lại đây để tu luyện, nhưng nàng không cần nhiều nỗ lực để đối phó với yêu thú cấp Võ Vương.

"Bùm bùm!"

Ở phía tây bắc của Vũ Thành, hai quả tên lửa đã được bắn vào một con Bọ Cạp khổng lồ.

1051 chữ

Chương 1049: Hành Động Nhanh Chóng

Bọ Cạp bình thường rất nhỏ, nhưng con Bọ Cạp này dài bảy tám mét, vảy đen của nó dường như được làm bằng thép tốt.

Vụ nổ tên lửa không giết được con Bọ Cạp.

Tốc độ né tránh của nó rất nhanh.

"Ối!"

Trước khi loạt tên lửa thứ hai đến, con yêu thú Bọ Cạp khổng lồ đã chui vào trong đất.

Mặt đất ở đây tương đối cứng, nhưng trước mặt con yêu thú Bọ Cạp thì thật dễ dàng để đào sâu vào mặt đất cứng.

"Bùm!"

Ngay sau đó, ba quả đạn xuyên đất khổng lồ đã tấn công khu vực.

Ba hố sâu đã bị thổi bay trên mặt đất.

Con yêu thú Bọ Cạp không bị giết bởi vụ nổ, nhưng vụ nổ kinh hoàng cũng khiến nó sợ hãi.

Từ góc độ sức mạnh tấn công, sức mạnh tấn công của quả bom xuyên đất khổng lồ mạnh hơn nhiều so với yêu thú cấp Võ Vương bình thường.

"Có chuyện gì vậy?"

“Bọ Cạp, một con Bọ Cạp lớn, nó là một con yêu thú! "

"Vũ Thành của chúng ta gặp nguy hiểm, chúng ta ở sâu trong đất liền, cho dù có Tiêu tông sư hỗ trợ thì cũng phải mất rất lâu mới có thể từ quận Lôi Sơn đến"

Tin tức lan truyền nhanh chóng trên Internet. Thậm chí, có người còn quay video và tung lên mạng.

Tên lửa và tên lửa xuyên đất có thể tấn công từ khu vực đô thị của thành phố chỉ bảy hoặc tám km, đủ xa để yêu thú có thể nhanh chóng vượt qua.

"Nhanh, nhanh!"

Một ngàn chiến binh trong căn cứ quân sự ở Vũ Thành nhanh chóng tập hợp lại.

Hơn một vạn binh lính do Tiêu Phàm huấn luyện hiện đang phân tán đến từng khu vực quân sự, và họ phải dạy những người lính còn lại về đội hình chiến đấu.

Mỗi nơi đều chia thành một ngàn người, cũng thuận tiện cho bọn họ luyện tập chiến trận ngàn người.

Có quá nhiều thứ để phối hợp trong trận hình của một vạn người, và rất khó để phối hợp, họ cần gần một giờ, và chỉ mất một phần tư giờ cho trận hình hàng ngàn người.

"Mọi người chú ý, tạo thành trận pháp Thanh Long"

"Yêu thú cách Vũ Thành của chúng ta không đến mười km, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào Vũ Thành của chúng ta, mọi người không được lơ là!"

Một người đàn ông mạnh mẽ đứng đầu nói đầy sắc bén.

"Rõ!"

Hàng ngàn người đồng thanh rống lên.

Bọn họ hành động nhanh chóng, trước nguy cơ cực lớn, phá vỡ kỷ lục trước đó, lập trận hình trong mười ba phút.

Hàng nghìn người xếp thành một hàng dài.

Xung quanh họ, một hư ảnh của con rồng màu xanh đột nhiên xuất hiện.

"Tiến lên đi!"

Các cường giả trong đội hình chính có trình độ tu luyện bẩm sinh, và con rồng màu xanh này di chuyển nhanh hơn nhiều so với cấp độ tu vi.

Nếu phối hợp tốt, đội hình Thanh Long được hình thành bởi hàng ngàn người có thể bay trên bầu trời, nhưng họ vẫn chưa có khả năng này.

"Đó là gì"

"Rồng, là rồng!"

“Rồng đâu, chỉ là hư ảnh có binh lính bên trong thôi Nhiều người đã thấy hư ảnh của Thanh Long đang di chuyển nhanh.

Mặc dù hàng ngàn chiến sĩ hình thành trận hình không thể bay lên trời, nhưng bay về phía trước trên mặt đất thì không thành vấn đề, mỗi lần tiếp đất đều có thể lao về phía trước hàng trăm mét.

Điều đáng nói là hư ảnh Thanh Long do hàng nghìn người tạo thành có chiều dài khoảng một trăm hai mươi mét và đường kính của hư ảnh Thanh Long khoảng bốn mét.

Gần giống như một chuyến tàu siêu tốc.

"Hô!"

Hư ảnh Thanh Long băng qua đường trên cao với tốc độ rất nhanh khiến nhiều tài xế choáng váng.

Thời gian trôi qua, con Bọ Cạp ẩn nấp trong lòng đất cảm thấy nguy hiểm đã qua nên lại di chuyển, chui ra khỏi lòng đất.

...Nó tiêu tốn rất nhiều năng lượng để tiến xuống lòng đất.

"Tìm mục tiêu!"

"Mục tiêu bắt đầu di chuyển trở lại, tốc độ của mục tiêu đang tăng lên!"

Máy bay không người lái trên bầu trời nhanh chóng phát hiện ra mục tiêu.

Người nước ngoài ở nước H nhiều, người nước H sinh ra ở nước M cũng nhiều, tình hình ở thành nhanh chóng được lan truyền trên các trang mạng nước ngoài.

"Ha ha, nước H khốn nạn!"

"Yêu thú cấp Võ Vương cách Vũ Thành của nước H rất gần, cho dù Tiêu Phàm có giỏi đến đâu cũng không kịp giải cứu Vũ Thành "Thành nước H có bốn đến năm triệu dân, chắc chắn họ sẽ tổn thất rất lớn!"

Tin tức lan truyền nhanh chóng trên Internet và nhiều người đang hả hê.

Tô Ấu Vi cau mày.

Nàng để mắt đến tình hình ở thành.

Thiểm Điện Tuyết Điêu đang tiến lên nhanh chóng, nhưng khoảng cách gần ba nghìn cây số, ngay cả khi Thiểm Điện Tuyết Điêu bay với tốc độ siêu nhanh thì nó cũng cần rất nhiều thời gian.

"Bùm bùm!"

Hơn chục quả tên lửa lại nổ xung quanh con yêu thú Bọ Cạp.

Tuy nhiên, con yêu thú Bọ Cạp mặc dù không giỏi về đường dài phía trước, nhưng tốc độ né tránh ở khoảng cách ngắn rất nhanh, và tên lửa chỉ làm nó bị thương nhẹ.

Bảy kilomet, sáu kilomet, năm kilomet...

Con yêu thú Bọ Cạp liên tục thay đổi phương hướng của nó, nhưng phương hướng chung của nó vẫn như cũ, và khoảng cách

giữa nó và nước H nhanh chóng được thu hẹp.

Nhiều ông lớn ở nước H đang chú ý đến tình hình ở đây.

"Nếu con yêu thú này tiến vào Vũ Thành, ước tính có bao nhiêu thương vong?"

Vị Tam trưởng lão hỏi người nhân viên bên cạnh.

1001 chữ

Chương 1050: Độc Tố

Phụ tá trầm giọng nói:

"Tam trưởng lão, tình huống không khả quan, loại yêu thú bọ cap này có thể phóng thích khí độc, hấp thụ một chút thì lập tức chết"

"Nếu toàn bộ chất độc trong cơ thể thải ra ngoài, nó đủ để giết chết mười vạn người.

"Ngoại trừ độc tố, nó còn có phương thức tấn công khác, căn cứ kết quả tổng hợp do tình báo phân tích, nếu không ngăn cản được thì thương vong rất có thể sẽ từ mười vạn đến mười lăm vạn"

Tam trưởng lão cau mày.

Hơn mười vạn người chết, đó là một thảm họa lớn.

"Nếu mọi người đóng chặt cửa ra vào và cửa sổ, họ có thể giảm thương vong do độc tố không?"

Tam trưởng lão nói.

Nhân viên công tác nói:

"Tam trưởng lão, con yêu thú Bọ Cạp này rất nhanh sẽ vào thành, trên đường rất nhiều người, chỉ sợ không kịp"

"Ôi!"

Tam trưởng lão thở dài.

Phụ tá nói:

"Tam trưởng lão, binh lính của chúng ta hiện tại đều ở đây, có lẽ có thể ngăn cản con yêu thú Bọ Cạp này "Hy vọng thế!"

Đôi mắt của Tam trưởng lão lộ ra sự chờ đợi.

"Bùm!"

Ở ngoại ô Vũ Thành, một tên lửa siêu thanh từ trên trời rơi xuống.

Một tiếng nổ dữ dội vang lên. Mặc dù con yêu thú Bọ Cạp không bị đánh trực tiếp, nhưng siêu âm của tốc độ của tên lửa quá nhanh, và cơ thể của nó bị thổi bay.

Trên cơ thể của yêu thú Bọ Cạp có rất nhiều vết thương.

Trong một lúc, đầu nó choáng váng.

“Thời cơ đã đến!"

Trận Thanh Long được tạo thành bởi một nghìn chiến binh đã đến gần, hư ảnh của Thanh Long nhanh chóng lao tới và ngay sau đó bóng ma của rồng xanh đã bao vây con yêu thú Bọ Cạp.

Trận pháp Thanh Long tập trung vào tấn công và bẫy kẻ thù, về mặt tấn công, với tình hình hiện tại của họ thì không thể đối phó với con yêu thú Bọ Cạp cùng một lúc.

Thích hợp nhất là bẫy kẻ thù.

Chỉ cần nhốt yêu ma Bọ Cạp một thời gian, Tô Ấu Vi có thể xông tới.

Không dễ để bẫy được con yêu thú Bọ Cạp mạnh mẽ, nhưng tên lửa siêu thanh đã cho họ cơ hội.

"Bang Bang!"

Ngay khi trận pháp Thanh Long bị bao vây, con yêu thú Bọ Cạp lập tức phát động một cuộc tấn công, dưới sự tấn công của nó, hư ảnh

của Thanh Long không ngừng rung chuyển.

Chỉ cần trận Thanh Long bị phá vỡ, hàng ngàn chiến binh này tuyệt đối không là đối thủ của yêu thú cấp Võ Vương, trong thời gian ngắn sẽ bị tàn sát.

"Mọi người chú ý, chúng ta không có đường lui"

"Phía sau chúng ta là Vũ Thành với bốn năm triệu người!"

"Sợ hãi cũng vô dụng, mọi người dựa theo lời Tiêu tông sư dặn dò mà làm, nếu yêu thú Bọ Cạp bị thương thì chúng ta có thể xử lý"

Người mạnh mẽ hàng đầu nói với một giọng trầm.

Nếu họ đã huấn luyện trong một thời gian dài và bẫy mục tiêu như thế này thì hắn ta sẽ không lo lắng gì cả, nhưng bọn họ học cách chiến đấu chưa lâu.

Chỉ cần hợp tác có chút vấn đề thì sẽ đi vào ngõ cụt.

Cũng may hiện tại là vẫn ở trạng thái yên tĩnh, độ khó giảm bớt rất nhiều.

"Rõ!"

Hàng ngàn quân nhân đồng thanh nói.

"Rít...

Thời gian trôi qua, con yêu thú Bọ Cạp cũng không thể lao ra ngoài, nó giận dữ hét lên một tiếng, rất nhiều khí sương mù màu đen từ trong cơ thể phun ra.

Đây là khí độc.

Loại khí độc này cực kỳ mạnh, gió không dễ thổi tan nó.

Con yêu thú Bọ Cạp cố gắng đầu độc kẻ thù.

Tuy nhiên, trận Thanh Long này thậm chí có thể giam cầm khí độc trong đội hình, và việc giải phóng những khí độc này không có nhiều tác dụng.

"Mọi người đừng sợ, Tiêu tông sư nói có thể chống lại khí độc này"

"Thật tốt khi mọi người giữ vững đội hình"

Người mạnh mẽ hàng đầu nói một cách bình tĩnh.

Dần dần, một giờ trôi qua, tất cả mọi người đều tiêu hao rất nhiều sức mạnh, nhưng sức mạnh của con yêu thú Bọ Cạp trong đội hình thậm chí còn tiêu hao nhiều hơn.

Con yêu thú Bọ Cạp nằm đó lặng lẽ.

Nó đợi đám đông thất bại.

Chỉ cần bọn họ không thể chống đỡ, trận pháp tan vỡ thì khí độc lập tức sẽ lan tràn, ngàn binh lính xung quanh sẽ chết rất nhanh.

Ý thức của con yêu thú Bọ Cạp vẫn tốt nhưng phía con người có hỗ trợ.

"Gọi ra!"

Lại nửa giờ trôi qua, Thiểm Điện Tuyết Điêu đã bay tới, một tiếng rưỡi mà bay ba ngàn cây số nên mệt mỏi nằm xuống.

"Ổn định một chút Tô Ấu Vi nhanh chóng đáp xuống đất.

Nàng biết đội hình chiến đấu, và Tô Ấu Vi đã sớm bước vào đội hình chiến đấu.

"Vút!"

Tô Ấu Vi giơ tay lên, thanh kiếm bay ra đã giết chết con yêu thú Bọ Cạp ngay lập tức.

Sức mạnh của con yêu thú Bọ Cạp này vẫn tốt, nhưng ngay khi thời kỳ sơ khai, sức mạnh của nó không kém Tô Ấu Vi chút nào.

"Hợp!"

Sức mạnh của Tô Ấu Vi tăng vọt.

Khí độc nhanh chóng tụ lại, chẳng mấy chốc thì khí độc tạo thành

một viên thuốc độc to bằng quả bóng bàn, về sau có thể sẽ hữu dụng.

"Được rồi"

Tô Ấu Vi nói.

1013 chữ

Chương 1051: Học Trận Hình

Nhiều người trong số hàng nghìn binh sĩ ngồi bệt xuống đất, họ không thể cầm cự được nữa, đội hình của trận pháp chắc chắn sẽ sụp đổ nếu Tô Ấu Vi đến muộn năm phút.

"Tô nữ thần, đa tạ!"

Người đàn ông mạnh mẽ hàng đầu vội nói.

Tô Ấu Vi khẽ cười:

"Cảm ơn sao? Ta cũng là người nước H, năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn, đây là điều ta nên làm "Ta sẽ đi qua và kiểm tra lại xem có yêu thú nào khác gần đây không"

Nói xong, Tô Ấu Vi nhanh chóng rời đi.

"Chúng ta đã sống sót.

"Trận Thanh Long quá mạnh, nếu không bố trí trận hình thì chúng ta sẽ bị yêu ma Bọ Cạp giết chết trong vài phút, Vũ Thành cũng sẽ chịu thương vong nặng nề"

"Cũng may Tô nữ thần chạy tới, nếu không chúng ta phải chết.

Đã có rất nhiều cuộc thảo luận.

Tin tức lan truyền nhanh chóng trên Internet.

Biết rằng những con yêu thú đã được giải quyết, vô số người ở nước H tất nhiên vui mừng, trong khi nhiều người ở nước M, đế

quốc A, nước Đông Huyết đang cực kì khó chịu.

"Quân đội nước H hình thành từ cái gì?"

"Làm thế nào họ có thể chống lại một con yêu thú mạnh mẽ như vậy?"

Trên mạng xã hội của nước ngoài, nhiều người thắc mắc hỏi.

Có rất nhiều người ở nước H cũng có những nghi ngờ như vậy.

Chiến trận đã khiến cả thế giới choáng váng khi lần đầu tiên xuất hiện.

"Mọi người, tại sao trận hình bọn họ xuất hiện nhanh như vậy?"

Chỉ huy nước M mang sắc mặt tối sầm nói.

Hắn đã biết về việc Tiêu Phàm dạy trận hình, nhưng hắn ta không bao giờ ngờ rằng trận hình sẽ có tác dụng nhanh như vậy.

Dựa theo thông tin từ thế giới bên kia, học trận hình phải mất hơn một năm.

"Chỉ huy, ắt hẳn nguyên nhân nằm ở Viêm Hoàng Quyết"

"Bọn hắn đang tu luyện một công pháp thống nhất, rất có thể là lúc Tiêu Hải đưa ra Viêm Hoàng Quyết thì hắn đã cân nhắc tới vấn đề phối hợp trận hình"

Phụ tá cười nhạt.

Chỉ huy nước M trông tiều tuỵ, cuộc sống ngày càng không ổn.

Hắn ta quá khó khăn rồi.

"Tìm mục tiêu!"

"Mục tiêu bắt đầu di chuyển trở lại, tốc độ của mục tiêu đang tăng lên!"

Máy bay không người lái trên bầu trời nhanh chóng phát hiện ra mục tiêu.

Người nước ngoài ở nước H nhiều, người nước H sinh ra ở nước M cũng nhiều, tình hình ở thành nhanh chóng được lan truyền trên các trang mạng nước ngoài.

"Ha ha, nước H khốn nạn!"

"Yêu thú cấp Võ Vương cách Vũ Thành của nước H rất gần, cho dù Tiêu Phàm có giỏi đến đâu cũng không kịp giải cứu Vũ Thành"

"Thành nước H có bốn đến năm triệu dân, chắc chắn họ sẽ tổn thất rất lớn!"

Tin tức lan truyền nhanh chóng trên Internet và nhiều người đang hả hê.

Tô Ấu Vi cau mày.

Nàng để mắt đến tình hình ở thành.

Thiểm Điện Tuyết Điêu đang tiến lên nhanh chóng, nhưng khoảng cách gần ba nghìn cây số, ngay cả khi Thiểm Điện Tuyết Điêu bay với tốc độ siêu nhanh thì nó cũng cần rất nhiều thời gian.

"Bùm bùm!"

Hơn chục quả tên lửa lại nổ xung quanh con yêu thú Bọ Cạp.

Tuy nhiên, con yêu thú Bọ Cạp mặc dù không giỏi về đường dài phía trước, nhưng tốc độ né tránh ở khoảng cách ngắn rất nhanh, và tên lửa chỉ làm nó bị thương nhẹ.

Bảy kilomet, sáu kilomet, năm kilomet...

Con yêu thú Bọ Cạp liên tục thay đổi phương hướng của nó, nhưng phương hướng chung của nó vẫn như cũ, và khoảng cách giữa nó và nước H nhanh chóng được thu hẹp.

Nhiều ông lớn ở nước H đang chú ý đến tình hình ở đây.

"Nếu con yêu thú này tiến vào Vũ Thành, ước tính có bao nhiêu thương vong?"

Vị Tam trưởng lão hỏi người nhân viên bên cạnh.

Phụ tá trầm giọng nói:

"Tam trưởng lão, tình huống không khả quan, loại yêu thú bọ cap này có thể phóng thích khí độc, hấp thụ một chút thì lập tức chết. Nếu toàn bộ chất độc trong cơ thể thải ra ngoài, nó đủ để giết chết mười vạn người. Ngoại trừ độc tố, nó còn có phương thức tấn công khác, căn cứ kết quả tổng hợp do tình báo phân tích, nếu không ngăn cản được thì thương vong rất có thể sẽ từ mười vạn đến mười lăm vạnTam trưởng lão cau mày.

Hơn mười vạn người chết, đó là một thảm họa lớn.

"Nếu mọi người đóng chặt cửa ra vào và cửa sổ, họ có thể giảm thương vong do độc tố không?"

Tam trưởng lão nói.

Nhân viên công tác nói:

"Tam trưởng lão, con yêu thú Bọ Cạp này rất nhanh sẽ vào thành, trên đường rất nhiều người, chỉ sợ không kịp"

"Ôi!"

Tam trưởng lão thở dài.

Phụ tá nói:

"Tam trưởng lão, binh lính của chúng ta hiện tại đều ở đây, có lẽ có thể ngăn cản con yêu thú Bọ Cạp này.

"Hy vọng thế!"

Đôi mắt của Tam trưởng lão lộ ra sự chờ đợi.

"Bùm!"

Ở ngoại ô Vũ Thành, một tên lửa siêu thanh từ trên trời rơi xuống.

Một tiếng nổ dữ dội vang lên. Mặc dù con yêu thú Bọ Cạp không bị đánh trực tiếp, nhưng siêu âm của tốc độ của tên lửa quá nhanh,

và cơ thể của nó bị thổi bay.

Trên cơ thể của yêu thú Bọ Cạp có rất nhiều vết thương.

Trong một lúc, đầu nó choáng váng.

1015 chữ

Chương 1052: Đám Đông Thất Bại

“Thời cơ đã đến!"

Trận Thanh Long được tạo thành bởi một nghìn chiến binh đã đến gần, hư ảnh của Thanh Long nhanh chóng lao tới và ngay sau đó bóng ma của rồng xanh đã bao vây con yêu thú Bọ Cạp.

Trận pháp Thanh Long tập trung vào tấn công và bẫy kẻ thù, về mặt tấn công, với tình hình hiện tại của họ thì không thể đối phó với con yêu thú Bọ Cạp cùng một lúc.

Thích hợp nhất là bẫy kẻ thù.

Chỉ cần nhốt yêu ma Bọ Cạp một thời gian, Tô Ấu Vi có thể xông tới.

Không dễ để bẫy được con yêu thú Bọ Cạp mạnh mẽ, nhưng tên lửa siêu thanh đã cho họ cơ hội.

"Bang Bang!"

Ngay khi trận pháp Thanh Long bị bao vây, con yêu thú Bọ Cạp lập tức phát động một cuộc tấn công, dưới sự tấn công của nó, hư ảnh của Thanh Long không ngừng rung chuyển.

Chỉ cần trận Thanh Long bị phá vỡ, hàng ngàn chiến binh này tuyệt đối không là đối thủ của yêu thú cấp Võ Vương, trong thời gian ngắn sẽ bị tàn sát.

"Mọi người chú ý, chúng ta không có đường lui"

"Phía sau chúng ta là Vũ Thành với bốn năm triệu người!"

"Sợ hãi cũng vô dụng, mọi người dựa theo lời Tiêu tông sư dặn dò mà làm, nếu yêu thú Bọ Cạp bị thương thì chúng ta có thể xử lý"

Người mạnh mẽ hàng đầu nói với một giọng trầm.

Nếu họ đã huấn luyện trong một thời gian dài và bẫy mục tiêu như thế này thì hắn ta sẽ không lo lắng gì cả, nhưng bọn họ học cách chiến đấu chưa lâu.

Chỉ cần hợp tác có chút vấn đề thì sẽ đi vào ngõ cụt.

Cũng may hiện tại là vẫn ở trạng thái yên tĩnh, độ khó giảm bớt rất nhiều.

"Rõ!"

Hàng ngàn quân nhân đồng thanh nói.

"Rít.."

Thời gian trôi qua, con yêu thú Bọ Cạp cũng không thể lao ra ngoài, nó giận dữ hét lên một tiếng, rất nhiều khí sương mù màu đen từ trong cơ thể phun ra.

Đây là khí độc.

Loại khí độc này cực kỳ mạnh, gió không dễ thổi tan nó.

Con yêu thú Bọ Cạp cố gắng đầu độc kẻ thù.

Tuy nhiên, trận Thanh Long này thậm chí có thể giam cầm khí độc trong đội hình, và việc giải phóng những khí độc này không có nhiều tác dụng.

"Mọi người đừng sợ, Tiêu tông sư nói có thể chống lại khí độc này"

"Thật tốt khi mọi người giữ vững đội hình"

Người mạnh mẽ hàng đầu nói một cách bình tĩnh.

Dần dần, một giờ trôi qua, tất cả mọi người đều tiêu hao rất nhiều sức mạnh, nhưng sức mạnh của con yêu thú Bọ Cạp trong đội hình thậm chí còn tiêu hao nhiều hơn.

Con yêu thú Bọ Cạp nằm đó lặng lẽ.

Nó đợi đám đông thất bại.

Chỉ cần bọn họ không thể chống đỡ, trận pháp tan vỡ thì khí độc lập tức sẽ lan tràn, ngàn binh lính xung quanh sẽ chết rất nhanh.

Ý thức của con yêu thú Bọ Cạp vẫn tốt nhưng phía con người có hỗ trợ.

"Gọi ra!"

Lại nửa giờ trôi qua, Thiểm Điện Tuyết Điêu đã bay tới, một tiếng rưỡi mà bay ba ngàn cây số nên mệt mỏi nằm xuống.

"Ổn định một chút.

Tô Ấu Vi nhanh chóng đáp xuống đất.

Nàng biết đội hình chiến đấu, và Tô Ấu Vi đã sớm bước vào đội hình chiến đấu.

"Vút!"

Tô Ấu Vi giơ tay lên, thanh kiếm bay ra đã giết chết con yêu thú Bọ Cạp ngay lập tức.

Sức mạnh của con yêu thú Bọ Cạp này vẫn tốt, nhưng ngay khi thời kỳ sơ khai, sức mạnh của nó không kém Tô Ấu Vi chút nào.

"Hợp!"

Sức mạnh của Tô Ấu Vi tăng vọt.

Khí độc nhanh chóng tụ lại, chẳng mấy chốc thì khí độc tạo thành một viên thuốc độc to bằng quả bóng bàn, về sau có thể sẽ hữu dụng.

"Được rồi."

Tô Ấu Vi nói.

Nhiều người trong số hàng nghìn binh sĩ ngồi bệt xuống đất, họ

không thể cầm cự được nữa, đội hình của trận pháp chắc chắn sẽ sụp đổ nếu Tô Ấu Vi đến muộn năm phút.

"Tô nữ thần, đa tạ!"

Người đàn ông mạnh mẽ hàng đầu vội nói.

Tô Ấu Vi khẽ cười:

"Cảm ơn sao? Ta cũng là người nước H, năng lực càng lớn, trách nhiệm càng cao, đây là điều ta nên làm. Ta sẽ đi qua và kiểm tra lại xem có yêu thú nào khác gần đây không Nói xong, Tô Ấu Vi nhanh chóng rời đi.

"Chúng ta đã sống sót"

"Trận Thanh Long quá mạnh, nếu không bố trí trận hình thì chúng ta sẽ bị yêu ma Bọ Cạp giết chết trong vài phút, Vũ Thành cũng sẽ chịu thương vong nặng nề"

"Cũng may Tô nữ thần chạy tới, nếu không chúng ta phải chết.

Đã có rất nhiều cuộc thảo luận.

Tin tức lan truyền nhanh chóng trên Internet.

Biết rằng những con yêu thú đã được giải quyết, vô số người ở nước H tất nhiên vui mừng, trong khi nhiều người ở nước M, đế quốc A, nước Đông Huyết đang cực kì khó chịu.

"Quân đội nước H hình thành từ cái gì?"

"Làm thế nào họ có thể chống lại một con yêu thú mạnh mẽ như vậy?"

Trên mạng xã hội của nước ngoài, nhiều người thắc mắc hỏi.

Có rất nhiều người ở nước H cũng có những nghi ngờ như vậy. Chiến trận đã khiến cả thế giới choáng váng khi lần đầu tiên xuất hiện.

"Mọi người, tại sao trận hình bọn họ xuất hiện nhanh như vậy?"

Chỉ huy nước M mang sắc mặt tối sầm nói.

1023 chữ

Chương 1053: Thay Mặt

Hắn đã biết về việc Tiêu Phàm dạy trận hình, nhưng hắn ta không bao giờ ngờ rằng trận hình sẽ có tác dụng nhanh như vậy.

Dựa theo thông tin từ thế giới bên kia, học trận hình phải mất hơn một năm.

"Chỉ huy, ắt hẳn nguyên nhân nằm ở Viêm Hoàng Quyết "Bọn hắn đang tu luyện một công pháp thống nhất, rất có thể là lúc Tiêu Hải đưa ra Viêm Hoàng Quyết thì hắn đã cân nhắc tới vấn đề phối hợp trận hình"

Phụ tá cười nhạt.

Chỉ huy nước M trông tiều tuỵ, cuộc sống ngày càng không ổn.

Hắn ta quá khó khăn rồi.

"Reng reng."

Điện thoại di động của Tiêu Phàm reo.

Tiêu Phàm cầm điện thoại di động lên kiểm tra, ra là Đại trưởng lão gọi tới.

"Đại trưởng lão, chào ngài"

Tiêu Phàm vội nghe điện thoại.

Giọng nói từ tốn của Đại trưởng lão phát ra:

"Tiểu Tiêu, ta thay mặt toàn thể nhân dân đất nước cảm ơn ngươi và ông nội của ngươi"

Trong nháy mắt Tiêu Phàm liền hiểu ra, Đại trưởng lão gọi điện tới là vì chuyện trận địa Viêm Hoàng, không chỉ đơn thuần vì chuyện

lần này.

Sau khi các binh sĩ học được trận địa Viêm Hoàng, thậm chí về sau còn có thể phổ cập trận địa Viêm Hoàng cho mọi người. Trong tương lai mối đe dọa của bom hạt nhân đối với Hoa Hạ sẽ thấp hơn rất nhiều.

Họ chỉ cần ẩn núp trong hầm trú ẩn trước vụ nổ hạt nhân, đợi vụ nổ hạt nhân đi qua thì lại sắp xếp đội hình phòng ngự để từ từ rút quân khỏi khu vực trung tâm phóng xạ. Những địa phương còn lại, võ giả có thể trực tiếp đối đầu chống cự với bức xạ.

Thậm chí đối với yêu thú, mối đe dọa của chúng còn thấp hơn nhiều so với trận địa Viêm Hoàng. Trong tương lai để đối phó với mối đe dọa từ yêu thú, các quốc gia khác còn có thể sẽ hoan nghênh Hoa Hạ đến đóng quân, từ đó sức ảnh hưởng của hoa hạ sẽ tăng lên.

"Đại trưởng lão, đây là chuyện chúng ta nên làm"

"Ta đã nói rồi, mặc kệ thân phận của chúng ta là gì, nhưng bên trong cơ thể của chúng ta đều chảy xuôi dòng máu Viêm Hoàng. Dù ai nói ngả nói nghiêng, sự thật này sẽ không bao giờ thay đổi."

Tiêu Phàm trịnh trọng nói.

Ở đầu bên kia điện thoại, trên mặt Đại trưởng lão đã lộ ra nụ cười.

Nên biết rằng những gì Tiêu Phàm nói trước đây và bây giờ hoàn toàn có ý nghĩa khác nhau. Bây giờ Tiêu Phàm đường đường là thái tử của đế quốc Thần Long.

Quân vô hí ngôn, lời đã nói ra thì không thể rút lại.

"Tiểu Tiêu, ngươi chuẩn bị rời khỏi dị giới sao?"

Đại trưởng lão dò hỏi.

Tô Ấu Vi đã giải quyết các vấn đề liên quan đến hầu hết các người tiến hóa từ nước M, binh lính đã học được từ trận địa Viêm Hoàng, linh huyệt huyện Lôi Sơn cũng đạt đến cấp SSS.

"Cũng tầm tầm như thế, có thể một hoặc hai tháng"

"Đại trưởng lão, phiền ngài đốc thúc bên dưới đưa thêm nhiều máy móc tới một chút, nhất định phải hết sức chú ý chiến hạm dưới 3.000 tấn"

Tiêu Phàm nói.

Linh huyệt huyện Lôi Sơn bên này cũng đến cấp SSS, mỗi một lần có thể truyền tống càng nhiều đồ vật, ngay cả những cỗ máy siêu lớn cũng có thể truyền tống đến đó Đại trưởng lão đáp lại hắn: "Tiểu Tiêu ngươi yên tâm, chuyện ngươi muốn nhất định sẽ được làm tốt, ai không hoàn thành xong thì nhất định phải nhận lấy sự khiển trách thích đáng"

"Cảm tạ Đại trưởng lão"

Cúp điện thoại, Tiêu Phàm thở dài một hơi.

Có hứa hẹn của Đại trưởng lão, ngay cả những cỗ máy cao cấp cũng sẽ được gửi đến, về sau Đế quốc Thần Long có thể tự mình chế tạo rất nhiều thứ.

Bên này Địa Cầu có thể chế tạo tàu chở hàng nặng tới mấy chục vạn tấn, so với mẫu hạm hàng không còn lớn hơn rất nhiều. Vậy thì dị giới cũng hoàn toàn có thể.

Trọng tải một chiếc như thế này có thể tương đương với một chiến chiến hạm hàng đầu! Nếu về sau Đế quốc Thần Long có thể chế tạo mẫu hạm hàng không nặng mấy chục vạn tấn, vậy thì Đế quốc Kền Kền sợ là một cái rắm cũng không dám thả.

Trước mắt, những chiến hạm được gửi đến hiện tại chỉ để đảm bảo rằng Đế quốc Thần Long có thể bất khả chiến bại trong trận chiến với Đế quốc Kền Kền. Nhưng trong tương lai vẫn là phải dựa vào một số lượng lớn máy móc do Tiêu Phàm truyền tống đến.

Cộng lại đủ loại đủ kiểu máy móc từng được truyền tổng qua cũng phải vào tầm mấy trăm vạn tấn.

"Lão bà, ngươi cứ trực tiếp đi thẳng đến Đế Đô đi"

"Ta cũng từ bên này đi đến Đế Đô luôn Tiêu Phàm nhận được tin nhắn từ Tô Ấu Vi.

Tô Ấu Vi đã xác nhận rằng không có yêu thú nào khác ở Ô thành.

"Ừ"

Hai, ba giờ sau, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đã đến nhà họ Lục.

Nhiều người trong nhà họ Lục đã chờ sẵn ở đó.

Họ đã nhận được tin từ Tô Ấu Vi rằng Tiêu Phàm sẽ đến từ rất sớm.

"Lục Nhị thúc, thúc có chuyện gì sao?"

Tiêu Phàm kinh ngạc nói.

Ngoại trừ Lục Bách Xuyên, và cả Lục Chí Hằng là những người Tiêu Phàm đã quen biết tương đối lâu thì dù là Lục Chí Viễn đến lúc này cũng lộ ra dáng vẻ tương đối câu nệ.

1019 chữ

Chương 1054: Vậy Là Tốt Rồi

Lục Chí Viễn ho nhẹ một tiếng trước khi nói:

"Tiêu Phàm, địa vị của ngươi bây giờ không giống như lúc trước nên tạm thời ta vẫn chưa thích ứng được"

Sau khi công khai thân phận, Tiêu Phàm vẫn chưa đến nhà họ Lục lần nào.

Trước đó họ chỉ biết ông nội của Tiêu Phàm ở dị giới là tướng quân nên Lục Bách Xuyên và Lục Chí Hằng cũng không quá để tâm. Nhưng bây giờ thì khác rồi.

Ông nội của Tiêu Phàm lại là hoàng đế. Hơn nữa Đế quốc Thần Long cũng có thực lực cực mạnh, diện tích cương thổ lên đến gần 50 triệu km, gấp hơn 5 lần so với Hoa Hạ.

Tiêu Phàm cười nói:

"Lục Nhị thúc, các ngươi đừng như vậy, cho dù bây giờ ta là thái tử của Đế quốc Thần Long, nhưng các ngươi vẫn là trưởng bối của ta mà "Ngoại công, đừng khách sáo như vậy, bằng không thì về sau ta cũng không dám tới đây nữa"

Bên ngoài nhà họ Lục và dưới sân đều được phủ thảm đỏ.

Lục Chí Viễn và những người khác ăn mặc rất trang trọng. Lục Triển Bằng với mọi người cũng đứng nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh.

Lục Bách Xuyên cười ha ha nói:

"Đây là lần đầu ngươi đến đây sau khi công khai thân phận thế nên mới được đối đãi như vậy thôi, về sau có khi sẽ không được đãi ngộ như vậy nữa đâu"

"Vậy là tốt rồi"

Tiêu Phàm cười nói:

"Triển Bằng, các ngươi đứng có mệt không? Mệt thì nhanh đi đi, còn nếu không mệt thì các ngươi còn định đứng đấy thêm bao nhiêu lâu nữa hả?"

"Hừ, anh rể, đương nhiên là ta rất mệt"

Lục Triển Bằng vội nói.

Tuy họ đều là người tu luyện nên đứng như vậy cũng không mệt mỏi, nhưng đứng lâu tất nhiên cũng sẽ không thoải mái.

Rất nhanh, Tiêu Phàm và mọi người nhộn nhịp bước vào phòng.

"Bà ngoại, bà nấu nhiều món như vậy sao?"

Tiêu Phàm kinh ngạc nói.

Liễu Tú Vân cười nói:

"Đại trưởng lão biết các ngươi tới nên cố ý sai quốc yến đầu bếp làm, lần này bà ngoại không cần động tay đến dù chỉ một món

"Tiểu Tiêu, Ấu Vi, mau ngồi xuống nào"

Rượu quá ba lượt, Tiêu Phàm nhìn về phía Lục Bách xuyên:

"Ngoại công, chỉ ít lâu sau ta với Vi Vi sẽ đến dị giới.

"Đến lúc đó sẽ có đăng cơ đại điện, sau đó ta với Vi Vi sẽ tổ chức hôn lễ, ta muốn mời mọi người đến dị giới trước hơn lúc đó."

"Trước tiên các ngươi cứ thích ứng với hoàn cảnh bên kia đi đã, thuận tiện tăng cao tu vi một chút.

Lục Triển Bằng nghe đến đây thì không giấu được vẻ hưng phấn trong ánh mắt.

Lục Bách Xuyên trầm ngâm nói:

"Tiểu Tiêu, nếu nhà họ Lục bọn ta trực tiếp đến dị giới phát triển, ngươi cảm thấy thế nào?"

"Với sự thăng cấp tu vi của mọi người, lại thêm sức ảnh hưởng của ngươi, nhà họ Lục chắc chắn có thể trở nên ngày càng mạnh hơn trong giới quân sự và chính trị"

"Ta khẳng định điều này sẽ đụng chạm tới lợi ích của một số người"

"Hơn nữa nếu chúng ta xảy ra chuyện gì ở chỗ này, các ngươi cũng sẽ lo lắng"

Mắt Tiêu Phàm sáng lên:

"Ngoại công, nếu được như vậy thì tốt quá"

Bọn Lục Triển Bằng cũng lộ ra vẻ hưng phấn trong mắt, đến dị giới rồi có lẽ họ có thể trở thành cường giả lợi hai hon.

"Lão đầu tử, ngươi nghĩ thông suốt rồi?"

Liễu Tú Vân kinh ngạc nói.

Lục Bách Xuyên khẽ gật đầu:

"Chúng ta tiếp tục ở lại Hoa Hạ mà thực lực còn không ngừng tăng lên sẽ dễ dàng khiến cho một số người kiêng kỵ."

"Mặc dù rất khó rời bỏ quê hương nhưngdưới tình huống hiện tại rời đi vẫn là lựa chọn tốt nhất"

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

"Ngoại công, về sau ngài muốn về đây vẫn có thể, bằng thiên phú của ngoại công, phỏng chừng trong tương lai có khả năng tu vi sẽ không thể tăng trưởng vượt bậc"

Lục Bách Xuyên hơi tức giận nói:

"Ta nghe lời này của ngươi lại có chút khó chịu đấy?"

"Ngoại công, các ngươi đến đó được là quá tốt rồi"

"Bằng không thì ta sợ về sau tu vi của ta quá cao sẽ không về được nữa"

Tô Ấu Vi nói với giọng điệu vui vẻ.

Têu Phàm và mọi người ăn bữa cơm đến là vui vẻ hòa thuận.

Có lẽ Lục Chí Hằng, Lục Chí Viễn sẽ không muốn từ bỏ nhưng thế hệ người trẻ tuổi vốn không có cái gì là không thể bỏ, sự nghiệp của họ vốn cũng chưa có đi sâu đến đâu.

"Lục lão, các ngươi xác định rồi chứ?"

Lục Bách Xuyên khẽ gật đầu:

"Ngay ngày thứ hai đại trưởng lão đến đây, Lục Chí Hằng đã nộp đơn xin.

"Ta nghĩ kĩ rồi, việc nhà họ Lục chúng ta tiếp tục lưu lại Hoa Hạ chưa chắc đã chuyện tốt với Hoa Hạ"

"Nhưng đến dị giới ta còn có thể sống lâu thêm vài năm nữa"

Đảo mắt mấy ngày đã trôi qua.

Ở huyện Lôi Sơn, khi một số người nhà họ Lục vừa đến nơi cũng là lúc trời đã vào khuya.

"Thùng thùng!"

Tiếng gõ vang lên từ chiếc gương lớn bên cạnh Tiêu Phàm. Ngay sau đó, hình bóng Tiêu Hải xuất hiện ở trong gương.

"Ông nội, bây giờ ngoại công của Vi Vi và mọi người đang ở trong biệt thự, lần này qua đây trong thời gian ngắn họ sẽ không quay lại.

"Về sau nhà họ Lục sẽ phát triển ở dị giới"

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

1089 chữ

Chương 1055: Linh Huyệt Ở Huyện Lôi Sơn

Mắt Tiêu Hải sáng bừng lên:

"Vậy thì tốt rồi. Nếu không sau này nhà họ Lục xảy ra chuyện gì, nhất định Ấu Vi sẽ rất nóng lòng"

"Nếu có chuyện gì xảy ra với Ấu Vi, ngay cả ngươi cũng sẽ lo lắng"

"Dù cho họ không thể trở thành những cao thủ hàng đầu ở đây, nhưng tu vi nhất định có thể tăng lên rất nhiều, tuổi thọ chắc chắn cũng có thể kéo dài lâu hơn nữa"

Tiêu Phàm gật đầu:

"Ta cũng nghĩ như vậy. Ông nội, vậy để họ truyền tống đến dị giới trước, rồi sau đó truyền tống máy móc qua sau nhé"

"Bên này hiện đang tập trung một số lượng lớn máy móc"

Tiêu Hải nói:

"Cháu trai ngoan, bây giờ linh huyệt ở huyện Lôi Sơn đã đạt đến cấp SSS chưa?"

Tiêu Phàm gật đầu:

"Cũng đại khái rồi"

"Nhưng tạm thời ta không có ý định đến đó vào bây giờ"

“Vẫn còn không ít chiến hạm dưới 3.000 tấn cần phải truyền tống, nhiều máy móc thiết bị cũng phải truyền tống qua.

Tiêu Hải nói:

"Linh huyệt ở huyện Lôi Sơn cũng vừa đạt đến cấp SSS, bây giờ ngươi tới đây luôn có chút mạo hiểm, chờ một chút cũng tốt"

"Cháu trai ngoan, mau mời ông bà của Ấu Vi lên đây đi"

Ngay sau đó nhóm người Lục Bách Xuyên cũng đi lên. Cũng may phòng ngủ chính của Tiêu Phàm tương đối rộng, nếu không thì có khi không chứa nổi con cháu nhà họ Lục mất.

"Cái này--"

Thấy Tiêu Hải trong gương, bọn Lục Chí Hằng đã khiếp sợ không ngớt.

"Tiêu lão ca"

Lục Bách Xuyên cười ha hả chào hỏi, thật ra họ đã từng gặp nhau trước đây.

"Lục lão huynh"

Tiêu Hải cũng cười đáp lại.

Lục Bách Xuyên quay đầu liếc nhìn đám người Lục Chí Hằng:

"Còn ngẩn ngơ ở đó làm gì? Không biết chào hỏi người ta một tiếng sao?"

"Tiêu thúc"

"Ông nội Tiêu"

Bọn Lục Chú Hằng vội chào hỏi.

Tiêu Hải cười ha ha nói:

"Không cần quá khách khí, Lục lão huynh, hôm nay các ngươi đều tới nên đột nhiên ta nảy ra một chủ ý như này."Ta truyền hôn thư đi để các ngươi đều cùng chứng kiến Tiêu Phàm và Ấu Vi đính hôn, các ngươi thấy thế nào?" Hai mắt Lục Bách Xuyên sáng lên:

"Tiêu lão ca, ý này rất được"

Tiêu Hải nói tiếp:

"Đáng lẽ phải tổ chức trang trọng hơn, nhưng bây giờ Tiêu Phàm và mấy người khác lại không tiện đến đây, nên trước tiên đính hôn hợp lý hơn "Chuẩn bị đám cưới thật kỹ càng nghe chưa, cố gắng khiến nó diễn ra long trọng nhất có thể.

Bức thư kết hôn được truyền đi rất nhanh chóng.

Ngay sau đó Tiêu Phàm cũng lấy ra chiếc nhẫn đính hôn mà hắn đã chuẩn bị từ lâu.

"Vi Vi, để ta đeo cho ngươi."

Khoảnh khắc người thân và bạn bè của cả hai bên cùng chứng kiến cảnh đeo nhẫn đính hôn, lễ đính hôn coi như hoàn tất, lúc này đôi mắt Tô Ấu Vi đã lóng láng ánh nước.

"Tên nhóc thối, sau này cấm ngươi không được bắt nạt Ấu Vi đấy, nếu không cho dù ngươi trở thành hoàng đế thì ông nội cũng sẽ đánh ngươi một trận.

Tiêu Hải lên tiếng cảnh cáo.

Tiêu Phàm nắm tay Tô Ấu Vi:

"Ông nội, ông ngoại, bà ngoại đừng lo lắng, nhất định ta sẽ đối xử thật tốt với Vi Vi"

Liễu Tú Vân mỉm cười nói:

"Mọi người, Tiêu Phàm chưa bao giờ đối xử tệ với Ấu Vi mà, về điểm này thì chúng ta phải yên tâm chứ Tiêu Hải cười nói:

"Vậy thì tốt"

"Các ngươi có thể đến trước tấm gương rồi đi thẳng vào trong đó, sẽ không bị chặn lại đâu.

Không bao lâu, toàn bộ bọn người Lục Bách Xuyên đã được truyền tống qua hết.

Linh huyệt đã là cấp SSS, hơn nữa tu vi của nhóm Lục Bách Xuyên cũng không cao nên đương nhiên truyền tống tới chỗ Tiêu Hải cũng không tiêu hao bao nhiêu sức lực.

Sau đó lại hơn một giờ, các loại thiết bị máy móc nặng hàng trăm nghìn tấn mới được truyền tống hết, nhưng Tiêu Hải vẫn còn dư một chút năng lượng.

"Cháu thân yêu của ta, ta sẽ cho ngươi thêm một ít Long khí"

Sau khi truyền một ít Long khí cho Tiêu Phàm, bóng dáng của Tiêu Hải lập tức biến mất không thấy tăm hơi.

Sau khi tiêu hóa tất cả Long khí, Tiêu Phàm đến đã rất gần vớiVõ Tông viên mãn, rất nhanh thôi linh huyệt cũng cũng có thể lại thăng cấp.

"Lão bà, cuối cùng chúng ta cũng đính hôn rồi"

"Chúng ta sắp xếp vài nơi để hoạt động chúc mừng trước đi? Buổi tối ta sắp xếp, ban ngày ngươi sắp xếp nốt Tiêu Phàm cười híp mắt nói.

"Ừm."

Tô Ấu Vi đỏ mặt gật đầu.

Tại dị giới, nơi biên giới giữa Đế quốc Thần Long và Đế quốc Bách Việt.

Thẩm Kính Thiên cũng đang ở đây.

Đế quốc Thần Long có khoảng hai trăm ngàn quân phòng thủ ở đây, nhưng đế quốc Bách Việt đã tập hợp đủ cả binh lính ở biên cảnh, hợp lại phải vào tầm ba trăm ngàn binh lính.

Trong lúc đó, tại Đế quốc Thiên La, số lượng lực lượng đồng minh của bốn quốc gia và quân tay sai đã tăng lên, đạt ngưỡng bảy trăm ngàn binh sĩ. Điều này đồng nghĩ với việc quân địch tập trung tại biên giới của Đế quốc Thần Long bỗng nhiên đã lên tới con số một triệu.

Tất nhiên điều này không phải là tin tức tốt đẹp gì đối với Đế quốc Thần Long.Ngay cả khi quân đội của Đế quốc Thần Long bất khả chiến bại, thì khi đối mặt với kẻ địch được sự che chở của các chiến hạm hàng đầu, chắc chắn họ sẽ thương vong rất nhiều nếu kẻ địch xâm chiếm đến Đế quốc Thần Long.

Trong lúc chờ chương các bạn có thể đọc:

TẠI MẠT THẾ, MỌI NGƯỜI THAY PHIÊN NHAU DIỄN KỊCH: Dị giới, khoa huyễn, hài hước, trang bức, tu luyện, xây dựng thế lực...

1037 chữ

Chương 1056: Chiến Hạm Đầu Hàng

"Thẩm tướng quân, đã xác nhận hai chiến hạm ở hàng đầu chính là của Đế quốc Kền Kền, và họ có thể phát động xâm lược bất cứ lúc nào"

Có cường giả đến trước mặt Thẩm Kính Thiên báo cáo.

Đế quốc Kền kền có tổng cộng mười ba chiến hạm hàng đầu, hiện tại phía bắc có bảy chiếc chiến hạm, phía nam hai chiếc, tổng cộng có chín chiếc chiến hạm đã bao vây xung quanh Đế quốc Thần Long.

"Hai chiếc chiến hạm hàng từ đâu tới? Cũng không tồi!"

Ánh mắt Thẩm Kính Thiên lấp lóe ánh sáng.

Hiện tại trong bảo vật không gian của hắn có hai chiến hạm hàng đầu, trong bảo vật không gian của hai vị tướng quân còn lại cũng đều có một chiến hạm hàng đầu. Đến lúc đó, chỉ cần thả ra, họ sẽ có bốn chiến hạm hàng đầu ở đây, đủ để tạo thành ưu thế so với Đế quốc Kền Kền.

Thậm chí bốn chiến hạm hàng đầu này đều được chế tạo sau này và hoàn toàn có thể phi hành.

Về tấn lực công và phòng thủ, bốn chiến hạm hàng đầu này còn mạnh hơn bất kì chiến hạm hàng đầu nào của Đế quốc Kền Kền.

“Thẩm Kính quân, nếu để hai chiến hạm hàng đầu của Đế quốc Kền Kền tiếp cận vào đây, thì chắc chắn Đế quốc Bách Việt cũng sẽ phát động tấn công"

"Chi bằng chúng ta tiên hạ thủ vi cường!"

"Nếu phá hủy được hai chiến hạm hàng đầu này, và tiêu diệt được ba trăm ngàn binh lính của đế quốc Bách Việt, họ có thể sẽ đầu hàng nhanh hơn Một vị tướng quân khác bên cạnh Thẩm Kính Thiên nói.

Thẩm Kính Thiên khẽ gật đầu.

Nếu để cho kẻ địch ra tay trước, vậy rất có thể kẻ địch sẽ đồng thời ra tay từ cả hai hướng nam bắc, đến lúc đó khẳng định Đế quốc Thần Long sẽ tổn thất không ít.

Chẳng mấy chốc nhóm Thẩm Kính Thiên đã hành động.

Họ không thiếu cường giả, lại thêm hai ngàn danh thủy Sư sĩ binh được dẫn đến một cái sơn cốc thuộc quốc nội Đế quốc Bách Việt. Nơi này cách chiến hạm của Đế quốc Kền Kền chưa đến mười cây số.

"Bày trận!"

Bọn Thẩm Kính Thiên và những người khác cấp tốc bày trận.

Chẳng mấy chốc trận pháp đã bao phủ toàn bộ sơn cốc. Cùng lúc đó bốn chiến hạm có trọng tải gần bốn đến năm ngàn tấn đã xuất kích.

Thấy bốn chiến hạm cực phẩm này, rất nhiều binh lính khác đều rất hưng phấn.

Thẩm Kính Thiên cũng phấn khích không kém.

Trước đây những chiến hạm mạnh nhất hải quân của Đế quốc Thần Long cũng không vượt quá 500 tấn, nên dĩ nhiên chúng chẳng khác nào rác rưởi trước mặt hải quân của Đế quốc Kền Kền.

"Lên hạm!"

Thẩm Kính Thiên trầm giọng nói.

Một hai ngàn binh sĩ hải quân nhanh chóng leo lên bốn chiến hạm hàng đầu, mỗi chiến hạm chỉ cần mấy trăm người là đủ để điều khiển một chiến hạm hàng đầu.

"Khịch!"

Đội hình phòng ngự của bốn chiến hạm cực phẩm nhanh chóng được kích hoạt. Thậm chí lực phòng ngự của nó có thể sánh ngang với cường giả ở cấp bậc Võ Đế viên mãn!

"Tất cả mọi người nghe lệnh.

"Nhiệm vụ của các ngươi chính là tiêu diệt hai chiếc chiến hạm hàng đầu gần nhất của Đế quốc Kền Kền. Nếu họ đã tới, vậy đừng nghĩ đến việc rời đi!"

Giọng nói hùng hồn đầy sát khí của Thẩm Kinh Thiên vang lên.

"Giết giết!"

Trên bốn chiếc chiến hạm cực phẩm, tất cả binh lính của Đế quốc Thần Long đều đang gầm thét.

"Rút trận!"

Thẩm Kính Thiên ra lệnh.

Trận pháp lập tức được hủy bỏ, bốn chiến hạm cực phẩm nhanh chóng cất cánh.

Hai chiến chiến hạm hàng đầu của Đế quốc Kền Kền chỉ cách nhau mười dặm nên chúng có thể cùng lúc bảo vệ một khu vực rộng lớn. Đội quân gồm ba trăm ngàn binh sĩ của Đế quốc Bách Việt cũng nằm trong phạm vi bảo vệ của chúng, lúc này họ chỉ cách Đế quốc Thần Long hai mươi hoặc ba mươi dặm.

Nếu tiến nhanh về phía trước thì hai chiến hạm hàng đầu có thể tiến vào lãnh thổ của Đế quốc Thần Long trong vòng một phần tư giờ, và họ có thể đẩy lùi quân đội của Đế quốc Thần Long.

Đến lúc đó ba trăm ngàn quân của Đế quốc Bách Việt có thể xâm nhập một cách an toàn.

"Ngày mai chúng ta sẽ tuyến đường theo tuyến đường này, các ngươi có muốn bổ sung thêm gì không?"

Một vị tướng quân của Đế quốc Kền Kền trầm giọng nói.

Hắn đang ở trên một trong những chiến hạm hàng đầu, xung quanh là các tướng lĩnh của Đế quốc Kền Kền và một số tướng lĩnh của Đế quốc Bách Việt.

"Không có, tướng quân William, ngươi đã giải thích rất cặn kẽ.

Một trong những vị tướng quân của Đế quốc Bách Việt nói.

Các vị tướng quân còn lại cũng lắc đầu.

Tướng quân William trầm giọng nói:

"Chư vị, trước đó chúng ta chiến đấu cùng Đế quốc Thần Long chịu tổn thất cũng vì không có cơ hội tiến đánh vào đại lục Đế quốc Thần Long"

"Chúng ta chiến đấu trên quê hương của họ phải kiêng dè rất nhiều! Nếu chúng ta công thành thành công, liệu họ còn dám ném bom oanh tạc chúng ta mà không mảy may sợ hãi không?"

"Thắng lợi rồi sẽ thuộc về chúng ta!"

Mọi người xung quanh đều tràn đầy tự tin với trận chiến lần này.

Họ có ba trăm ngàn người, cộng thêm hai chiến hạm hàng đầu, hai trăm ngàn người của Đế quốc Thần Long chưa chắc đã ngăn cản được thế tiến công của họ.

1007 chữ

Chương 1057: Còn Hai Chiến Hạm

"Ô ô!"

Đúng lúc này, tiếng còi báo động chói tai vang lên.

"Có địch tấn công, có địch tấn công"

Có một vị cường giả bên ngoài chiến hạm đang rống lên giận dữ, tuy tướng quân William và những người khác ở bên trong chiến hạm nhưng vẫn nghe được rõ ràng tiếng gào thét của cường giả ở bên ngoài.

"Mau ra khỏi đây!"

Tướng quân William hét lên.

Họ nhanh chóng di chuyển ra phía ngoài, chẳng mấy chốc đã thấy hai chiếc tàu chiến đang lao về phía này, và thậm chí chiếc tàu này còn lớn hơn chiếc của họ.

"Tướng quân William, nơi đó còn có hai chiếc chiến hạm!"

"Đế quốc Thần Long đã có bốn chiến hạm hàng đầu có khả năng phi hành Một vị tướng quân khác của Đế quốc Kền Kền thốt lên trong lúc kinh hãi.

Họ chỉ có hai chiến hạm hàng đầu ở đây, trong khi Đế quốc Thần Long đã có bốn chiến hạm hàng đầu nên rất có thể họ không phải là đối thủ của Đế quốc Thần Long.

"Rút lui, lập tức rút lui!"

"Hãy xem chúng ta có thể thoát khỏi chúng dựa vào tốc độ hay không!"

Tướng quân William lớn tiếng ra lệnh. Liều lĩnh chiến đấu để tranh giành hỏa lực, hắn biết rằng một chọi hai chắc chắn không có cơ hội chiến thắng, còn chưa kể đến trọng tải của các tàu chiến từ Đế quốc Thần Long thậm chí còn lớn hơn của họ.

"Tướng quân William, ba trăm ngàn tướng sĩ của chúng ta đều đang ở đây.

Một vị tướng quân của Đế quốc Bách Việt thốt lên đầy kinh hãi.

Tướng quân William trầm giọng đáp lại: "Các ngươi có không ít cường giả, hơn nữa nơi này là rừng cây rậm rạp, các ngươi nhanh chóng tản ra trốn trong rừng rậm là ổn thôi"

"Chiến hạm hàng đầu của Đế quốc Kền Kền chúng ta tuyệt đối không thể bị phá hủy ở chỗ này, nếu không đây sẽ là sự đả kích lớn đối với sĩ khí của toàn bộ liên minh"

Hai tàu chiến hàng đầu của Đế quốc Kền Kền bay lên không trung rời đi trong lúc cấp bách, trong khi bốn tàu chiến hàng đầu của Đế quốc Thần Long đang bám theo sít sao ngay phía sau.

Khoảng cách chỉ khoảng mười dặm.

"Phong"

Một vị cường giả ở cấp bậc Võ Đế Đế quốc Thần Long đã ra tay trước.

Cuồng phong gào thét, cùng lúc đó một trong những tàu chiến hàng đầu của Đế quốc Kền Kền đã giảm tốc độ chạy trốn.

"Phá hủy nó cho ta!"

Các cường giả trên các tàu chiến của Đế quốc Kền Kền ra tay cùng lúc.

Tuy cuồng phong đã bị hóa giải, nhưng sớm muộn gì họ cũng gặp phải các đòn công kích khác nhau, và đến lúc này chắc chắn tốc độ tàu chiến của họ đã bị ảnh hưởng không nhỏ.

Trong lúc đó hai tàu chiến của Đế quốc Thần Long đuổi theo phía sau đang dần rút ngắn khoảng cách. Và không bao lâu sau khoảng cách thu hẹp lại chỉ còn khoảng năm dặm, khoảng cách này hoàn toàn nằm trong phạm vi tấn công của hai chiến hạm hàng đầu của Đế quốc Thần Long.

"Gầm!"

Một trong những tàu chiến hàng đầu đã phát động công kích.

Ngay lập tức một con rồng lửa gầm rú lao ra, tốc độ bay của con rồng lửa nhanh đến mức chỉ trong một hai giây mà nó đã áp sát tàu chiến của Đế quốc Kền Kền.

"Ầm!"

Tiếng nổ dữ dội vang dội.

Ngay lập tức ngọn lửa đỏ thẫm bao phủ toàn bộ chiến hạm.

Bên trong chiến hạm, sắc mặt Tướng quân William và những người khác đều trông khó coi như nhau.

Đòn công kích này sánh ngang cấp bậc Võ Đế viên mãn, chẳng những thế, ở phương diện công kích chiến hạm hàng đầu của Đế quốc Thần Long không hề thua kém so với họ.

"Gầm!"

Tiếng gầm gừ giống nhau vang lên. Cùng lúc đó một chiến hạm hàng đầu khác cũng phát động đòn tấn công tương tự.

"Giữ vững hàng phòng thủ!"

Tướng quân William hét lên.

May mắn họ được các cường giả bên trong chiến hạm giúp đỡ phòng ngự, nếu không chỉ dựa vào hàng phòng ngự của một chiến

hạm họ cũng sẽ không chống đỡ được bao lâu.

"Tướng quân William, có lẽ chúng ta phải cân nhắc đến phương án chạy trốn thoát thân"

Một vị tướng quân bên cạnh tướng quân William nói thông qua truyền âm.

Tướng quân William nhìn sang vị tướng quân nọ với ánh mắt sắc bén.

"Khả năng cao ở vùng lân cận Đế quốc Thần Long càng có nhiều cường giả hơn, lúc này phía quân ta đã tan tác khá nhiều, thậm chí có thể xem như hoàn toàn mất đi hy vọng chạy trốn rồi"

Vị tướng quân nọ lại truyền âm lần nữa.

Tướng quân William cau mày.

Hiện tại họ tổn thất không nhiều, tuy cường giả Đế quốc Thần Long tiêu hao cũng không nhiều nhưng ít nhất họ một chọi một cũng không rơi vào thế bất lợi.

Nếu Đế quốc Thần Long có nhiều cường giả hơn, đồng nghĩa với việc họ sẽ tiêu hao nhiều hơn trong trận chiến, đến lúc đó một chọi rơi vào thế bất lợi là điều không thể tránh khỏi.

Suy xét theo lý trí, họ từ bỏ và rời đi là lựa chọn đúng đắn hơn cả, nhưng làm sao có thể từ bỏ chiến hạm hàng đầu và còn chưa kể đến số lượng lớn binh lính trên chiến hạm dễ dàng như vậy? Hiện tại có tổng cộng hai ngàn binh lính trên hai tàu chiến hàng đầu của Đế quốc Kền Kền.

1035 chữ

Chương 1058: Cường Giả Đứng Đầu Đế Quốc

"Chưa chắc chúng ta sẽ thua. Không có mệnh lệnh của bổn tướng quân, bất luận kẻ nào tự ý chạy trốn sẽ bị xử theo quân luật. Lúc

này mọi người nên tận lực phòng ngự tốt nhất có thể."

Tướng quân William trầm giọng nói.

Vừa bắt đầu đã bỏ lại chiến hạm chạy thoát thân không phải là chuyện một vị tướng quân như William có thể làm được.

“Oanh!"

"Oanh!"

"Oanh!"

Hai tàu chiến hàng đầu của Đế quốc Thần Long tách ra tấn công và trong lúc đó một số cường giả của Đế quốc Thần Long đang ở gần đó cũng liên tục phát động các cuộc tấn công khác.

Khi lực lượng phòng thủ của các tàu chiến của Đế quốc Kền Kền vẫn còn mạnh mẽ, thì các cường giả của Đế quốc Thần Long phát động một cuộc tấn công sẽ không chút khó khăn, nhưng ngược lại cũng không thể giết chết được binh lính Đế quốc Kền Kền.

——Hai chiến hạm hàng đầu tấn công xen kẽ để có thể đảm bảo rằng các chiến hạm của Đế quốc Kền Kền sẽ không cố tình hạ thấp phòng thủ để gài bẫy các cường giả của Đế quốc Thần Long.

"Tướng quân, dường như số lượng cường giả đứng đầu Đế quốc Thần Long không nhiều hơn cường giả đứng đầu trên chiến hạm của chúng ta"

"Nhưng Holy Light thì đang gặp rắc rối"

Năm phút sau, một vị tướng quân khác lên tiếng.

Tướng quân William nhìn bầu trời đêm bên ngoài, vẻ mặt đông cứng lại, chẳng lẽ thật sự không còn cường giả nào đang ở gần Đế quốc Thần Long sao?

Có lẽ chỉ một số cường giả của Đế quốc Thần Long đã hành động. Phát hiện này khiến tâm trạng họ ổn định tại chỗ, khiến họ không đưa ra quyết định bỏ tàu chạy trốn ngay lập tức, và đương nhiên cơ hội giết chết họ cũng cao hơn.

"Chết tiệt"

Tướng quân William nguyền rủa trong lòng. Nhưng nếu hắn có thể nghĩ đến khả năng này thì sao?

Ít nhất dưới tình huống hiện tại, họ còn có thể chạy thoát, nhưng chẳng lẽ chiến hạm của Đế quốc Thần Long không đủ sức để chống đỡ lâu hơn?

Trong tình huống này, đưa ra quyết định từ bỏ con tàu và trốn thoát là quá khó khăn, cho dù họ có trốn thoát thì phải đối mặt với hoàng đế và gia đình của người chết thế nào đây?

"Phốc!"

"Phốc!"

Trong rừng rậm, những cường giả của Đế quốc Bách Việt nhanh chóng bị giết chết.

Hiện rất nhiều cường giả thuộc Đế quốc Thần Long đã tập hợp ở đây, trong khi hầu hết những cường giả nằm trong Liên minh bốn vương quốc tất nhiên đều đang ở Đế quốc Thiên La.

"Trốn đi, chạy mau!"

"Có rất nhiều cường giả Đế quốc Thần Long đang ẩn nấp chung quanh Những cường giả còn lại của Đế quốc Bách Việt điên cuồng chạy trốn.

Họ không quan tâm đến binh lính bình thường ở chung quanh, nếu lúc này còn không nhanh chóng trốn thoát thì tất cả cường giả họ đều phải bỏ mạng tại đây.

"Muốn trốn à, các ngươi nghĩ mình có thể trốn thoát được sao?"

Những cường giả Đế quốc Thần Long đằng đằng sát khí theo sát ngay phía sau. Trong số họ cũng có không ít cường giả cấp bậc Võ Vương và Võ Hoàng Đế quốc Thần Long đã đuổi đến sát nút họ.

Không bao lâu sau, không còn bất cứ nhân vật lợi hại nào thuộc Đế quốc Bách Việt còn sót lại, và đương nhiên cũng không có cường

giả nào ở cấp bậc Võ Tông và Đại Võ Tông còn sống sót.

"Ầm ầm!"

Từng quả bom bi rơi xuống.

Binh lính Đế quốc Bách Việt rất giỏi tác chiến trong địa hình rừng rậm, nhưng dưới sự tấn công của vô số bom chùm, có giỏi chiến đấu trong rừng rậm cũng vô ích mà thôi.

"A!"

"A!"

Trong rừng, tiếng hét thất thanh không ngừng vang lên.

Họ bị bom đạn oanh tạc tới mức tàn phế.

Nhưng tình trạng họ vẫn được xem là tương đối tốt khi so với rất nhiều người khác, ngay bên cạnh họ thôi, một lượng lớn binh lính của Đế quốc Bách Việt đã bị bom đạn tiêu diệt bằng sạch chỉ trong tích tắc. Ban đầu, vì để thuận tiện cho việc bảo vệ lẫn nhau nên ba trăm ngàn quân của Đế quốc Bách Việt đã tập trung tại các nơi tương đối gần nhau, nào ngờ điều này lại tạo điều kiện cho những quả bom uy lực kia phát huy hết sức mạnh của chúng.

"Trốn đi, mau trốn đi!"

"Đừng có cản đường ta!"

Nhiều binh lính của Đế quốc Bách Việt điên cuồng tháo chạy khỏi đó, nhưng họ đang ở trong rừng, chưa kể chung quanh tối đen mịt mù nên muốn trốn thoát thành công cũng muôn vàn khó khăn.

Đi kèm theo là âm thanh bom chùm phát nổ vang vọng khắp nơi, quân số ba trăm ngàn binh lính của Đế quốc Bách Việt tụt dốc không phanh, chỉ trong nửa giờ ngắn ngủi, trong số ba trăm ngàn binh lính số người sống sót còn không lên đến ba chục ngàn người.

Hầu hết họ đều bị thương hoặc thậm chí là tàn tật vĩnh viễn.

Dù là như thế, người của Đế quốc Thần Long vẫn oanh tạc không

ngừng, chỉ đổi bom chùm thành bom phổ thông hoặc lựu đạn.

"Chết tiệt, chúng ta chắc chắn không thể nào cầm cự được nữa"

"Hạm trưởng, nếu không nhân lúc này tháo chạy thì tất cả chúng ta sẽ phải bỏ mạng tại đây mất thôi."

Một trong hai cường giả Đế quốc Kền Kền trên hai chiếc chiến hạm hàng đầu thốt lên đầy sợ hãi.

Thế công kích kéo dài của Đế quốc Thần Long khiến lực lượng của họ tiêu hao liên tục.

1024 chữ

Chương 1059: Tỷ Lệ Thấp

Hiện nay, mỗi một cường giả trên chiến hạm đều tiêu hao lực lượng từ 60% đến 70%, thậm chí có người đạt tới 80%.

"Trốn thoát ư?"

"Bây giờ chúng ta biết trốn đi đâu đây?"

Hạm trưởng cười trong đau đớn:

"Cường giả tại các vùng lân cận chung quanh Đế quốc Thần Long lợi hại hơn chúng ta quá nhiều, tỉ lệ chúng ta trốn thoát thành công là rất thấp"

"Hạm trưởng, ít nhất lúc này còn có hy vọng để chạy trốn, nếu không chạy trốn thì nhất định sẽ chết đấy"

Một tên cường giả khác lên tiếng khuyên nhủ.

Hạm trưởng hít sâu một hơi trước khi nói:

“Các ngươi nghĩ muốn chạy trốn là trốn được ngay à, việc đến nước này rồi, coi như các ngươi trốn cũng không được tính vào diện đào binh"

“Mọi trách nhiệm đều là của ta"

"Hưu!"

"Hưu!"

"Hưu!"

Hạm trưởng vừa nói dứt câu. Để thoát khỏi chiến hạm, những cường giả có thực lực không tệ đã sử dụng thuật độn thuật để thoát ra ngoài càng nhanh càng tốt.

“Phốc!"

"Phốc!"

Tuy nhiên chờ đợi họ đương nhiên là sự truy sát gắt gao từ các cường giả Đế quốc Thần Long.

Số lượng cường giả tụ tập chung quanh Đế quốc Thần Long càng nhiều, hơn nữa cường giả Đế quốc Thần Long có thực lực lợi hại nhường nào, đến lúc này hy vọng chạy trốn của họ đã bị dập tắt hoàn toàn.

“Người của Đế quốc Kền Kền chú ý, các ngươi có thể lựa chọn đầu hàng"

"Chỉ cần giữ chiến hạm nguyên vẹn, các ngươi có thể được hưởng khoan hồng khi đầu hàng! Chiến tranh sẽ sớm kết thúc, và tất nhiên các ngươi sẽ được quay trở về quê nhà mình"

"Các ngươi vẫn có thể thấy cha mẹ, vợ và con cái của các ngươi, các ngươi không cần thiết phải chôn thấy ở nơi ma quái này.

Có cường giả của Đế quốc Thần Long kêu gọi đầu hàng.

Theo hiệp nghị được thỏa thuận trước đó, Tiêu Phàm không thể gửi các tàu chiến hàng đầu đến, nhưng bọn bắt có thể thu hoạch các tàu chiến hàng đầu từ Đế quốc Kền kền mà trong vi phạm bất cứ điều luật nào trong thỏa thuận.

Có nhiều một chiếc chiến hạm hàng đầu, đồng nghĩa với lực lượng

thủy sư của Đế quốc Thần Long có thể tăng cường thêm một chút.

"Trong hoàn cảnh hiện tại, khi các ngươi chắc chắn phải bỏ mạng tại đây thì đầu hàng cũng là chuyện dễ hiểu.

"Hãy nghĩ về cha mẹ già của các ngươi, nghĩ về những đứa con thơ dại còn chưa kịp lớn của các ngươi, nghĩ đến người vợ xinh đẹp như hoa như ngọc của các ngươi"

"Các ngươi chết thì coi như xong, nhưng còn họ thì sao?"

Một cường giả khác từ Đế quốc Thần Long khuyên nhủ.

Ngay lúc này rất nhiều người trên chiến hạm hàng đầu Đế quốc Thần Long đã bắt đầu nảy sinh ra ý nghĩ đầuhàng.

Hạm trưởng chợt cau mày.

Đương nhiên hắn nhận thấy những thay đổi trong suy nghĩ của nhiều người. Đặc biệt là khi khả năng phòng thủ của chiến hạm thiết giáp đã bị suy giảm nghiêm trọng.

“Hạm trưởng, nếu chúng ta lựa chọn đầu hàng khi rơi vào hoàn cảnh này, ta nghĩ bệ hạ cũng có thể chấp nhận. Một người bên cạnh hạm trưởng nói:

"Nếu chúng ta chết, gia tộc chúng ta nhất định sẽ suy tàn, và những thế lực còn lại sẽ không từ bỏ việc nhắm vào gia tộc chúng ta chỉ vì sự hy sinh anh dũng của chúng ta hôm nay "Trái lại chúng ta còn sống, ngay cả khi chúng ta đang ở trong tù, nhưng đó vẫn là sự uy hiếp đối với những thế lực còn lại.

"

Hạm trưởng ngẫm nghĩ, khả năng gia tộc họ suy tàn là cực cao.

Có lẽ trong ba cho tới năm năm nữa những người còn lại sẽ nhớ đến sự dũng cảm của họ, nhưng mười, hai mươi năm sau thì sao, ai sẽ quan tâm đến những nỗ lực của họ ngay bây giờ?

"Tất cả mọi người giữ nguyên vị trí của mình, nếu có bất kỳ thay đổi nào sẽ bị giết"

Hạm trưởng hít một hơi thật sâu và nói, giọng nói của hắn vang vọng khắp con tàu.

Trong lúc này chiến hạm đang dần hạ cánh.

Đột nhiên hai binh sĩ lao ra từ trong chiến hạ, họ là tử sĩ đã được sắp xếp sẵn, chỉ cần họ ấn vào một cái nút đặc biệt, chiến hạm sẽ tự hủy ngay lập tức.

"Phốc!"

"Phốc!"

Hạm trưởng là một cường giả cấp bậc Võ Đế, khi thần thức cường đại của hắn bao phủ toàn bộ chiến hạm cũng là lúc hai binh sĩ vừa hành động đã bị giết ngay lập tức.

Những cường giả còn lại cũng dùng thần thức bao phủ toàn bộ chiến hạm, họ không muốn chết, và cũng không muốn một cử động nhỏ của bất cứ người nào giết chết tất cả mọi người.

Ngay sau đó, chiến hạm đáp xuống mặt đất. Cùng lúc đó hàng phòng ngự của chiến hạm được dỡ bỏ.

Những cường giả của Đế quốc Thần Long ở xung quanh đã dùng thần thức tiến vào chiến hạm.

"Mọi người giữ vững cấm chế."

Giọng nói của cường giả Đế quốc Thần Long vang lên.

Một nhóm thần long cường giả Đế quốc Thần Long phong ấn thực lực các cường giả có mặt trong chiến hạm, trong khi binh lính bình thường thì bị kéo ra ngoài.

Không lâu sau, kể cả hạm trưởng, tất cả nhân vật lợi hại đều bị phong ấn thực lực, họ bị chuyển lên một chiếc chiến hạm khác.

"Thu!"

Chiếc chiến hạm Đế quốc Kền Kền đã bị thu được trong không gian bảo vật.

1083 chữ

Chương 1060: Không Chạy Trốn

Nhóm cường giả Đế quốc Thần Long thấy mà hưng phấn không thôi.

Việc bắt được nhiều người Đế quốc Kền Kền làm tù binh và chiếm được một tàu chiến hàng đầu là một thu hoạch to lớn và công trạng của họ là không thể thiếu được.

"Đi thôi, chúng ta đi hỗ trợ những người khác.

"Nếu chúng ta có được chiến hạm thứ hai, chúng ta vẫn có thể nhận được một phần công lao"

Cường giả lãnh đạo ở đây cười to.

"Hưu!"

"Hạm trưởng, nếu lúc này chúng ta không chạy trốn, chúng ta chắc chắn sẽ không thể trốn thoát được nữa"

"Hạm trưởng—"

Trên chiếc chiến hạm mà hạm trưởng William đứng, một vài cường giả đang thuyết phục hắn.

"Mọi người chú ý, bỏ chiến hạm lại và trốn thoát!"

Tướng quân William truyền âm cho bên trong chiến hạm tất cả cường giả đạt đến cấp bậc Võ Vương bên trong chiến hạm. Cường giả cấp bậc Võ Vương có thể phi hành và đương nhiên họ có khả năng trốn thoát cao nhất.

"Hưu huu!"

Tướng quân William vừa truyền âm, lập tức có vài cường giả xông ra khỏi chiến hạm. Cùng lúc đó khả năng phòng thủ của chiến hạm thiết giáp thuộc Đế quốc Kền Kền suy giảm nhanh chóng.

"Mọi người ngừng tấn công"

"Đuổi theo và giết chết cường giả Đế quốc Kền Kền vừa chạy trốn!"

Có vị cường giả Đế quốc Thần Long quát to.

Lúc này, nếu họ dùng toàn lực tấn công chiến hạm, chiến hạm sẽ sớm bị nổ tung, một số cường giả Đế quốc Thần Long cũng sẽ bị quy tắc Thiên Đạo trấn áp, sau đó bị giết chết.

"Chúng ta nên làm gì?"

"Chiến hạm mất kiểm soát ư"

Bên trong chiến hạm, một số lượng lớn binh lính bình thường của Đế quốc Kền Kền đang hoảng sợ đến tột độ. Hai tử sĩ trên chiến hạm nhanh chóng nhấn công tắc tự hủy của chiến hạm, chỉ cần nhấn bất kỳ công tắc nào trong hai công tắc này thì nó sẽ tự hủy.

"Ầm ầm!"

Kèm theo một tiếng nổ kinh hoàng, chiếc chiến hạm này bị nổ tung ở độ cao hai đến ba km. Vụ nổ tạo thành một quả cầu lửa khổng lồ bao trùm khu vực bán kính vài trăm mét chung quanh, ngay lập tức chiếu sáng cả bầu trời đêm và bất cứ ai đều có thể thấy nó ở khoảng cách xa.

"Lại thêm một chiến hạm tự hủy "Thật đáng tiếc"

Nhóm cường giả Đế quốc Thần Long vừa giải quyết xong chiếc chiến hạm đầu tiên tràn đầy tiếc nuối.

Hóa ra trước khi họ đuổi đến thì chiến hạm thứ hai đã phát nổ.

"Chết tiệt!"

Sắc mặt tướng quân William và những người khác cực kỳ u ám.

Cùng lúc đó tất cả những cường giả trốn thoát đều bị ít nhất hai cường giả khác đuổi theo ngay sát nút, thậm chí thực lực cũng không hề thua kém họ là bao.

"Tướng quân William, cúi đầu chịu trói đi, ngươi không chạy thoát đâu. Tốt nhất là ngươi không nên tự tử. Nếu ngươi không tự tử thì trong tương lai rất có thể ngươi sẽ được chuộc về. Nếu ngươi tự tử thì chúng ta sẽ bị thiếu công lao, đến lúc đó chúng ta sẽ giết cả nhà ngươi"

Ba cao thủ cấp Võ Đế vây giết tướng quân William, một cường giả cấp Võ Đế trong đó đằng đằng sát khí nói.

đằng đằng sát khí (Đằng đằng sát khí: Chí khí mãnh liệt, bốc lên hừng hực, được biểu lộ trên nét mặt, như muốn thiêu cháy, tiêu diệt kẻ đối nghịch của mình.)

Tướng quân William.

Hắn biết khả năng cao là không thể trốn thoát, quả thật hắn đã cân nhắc tự tử nhưng cao thủ của đế quốc Thần Long lại uy hiếp hắn như thế.

"Ngươi uy hiếp như vậy có phải là quá đáng không?"

Tướng quân William lạnh giọng nói.

"Lúc các bạn ngươi ở đế quốc Kền Kền hoành hành ngang ngược, có nghĩ tới người khác không? Các ngươi có tư cách gì mà nói. Ngươi chỉ cần phản kháng thì lão tử cam đoan sẽ giết cả nhà ngươi. Lão Trần, lão Vương, đến lúc đó muốn ra tay cùng nhau không?"

Cao thủ của đế quốc Thần Long nói.

"Để ta giúp một tay. Hơn nữa, hắn cũng chuẩn bị xâm lược nước chúng ta. Chúng ta giết cả nhà hắn cũng không xấu xa gì, không cần phải gánh nặng tâm lý"

Hai cao thủ cấp Võ Đế khác mở miệng nói.

William tướng quân nghẹn giọng.

Ba cao thủ cấp Võ Đế chuẩn bị ra tay, nếu hắn tự tử, đoán chừng không cần quá lâu thì sẽ được đoàn tụ với người nhà hắn.

"Ta... Ta đầu hàng"

Tướng quân William đen mặt nói.

Hắn ngừng kháng cự. Ba Võ Đế của đế quốc Thần Long nhanh chóng phong ấn tu vi của hắn.

Các nơi còn lại, cao thủ cấp đế quốc Kền Kền có thể bị giết, hoặc là bị bắt. Không có một người nào thuận lợi chạy thoát được. Lực lượng của họ đều tiêu hao rất nhiều, nghĩ rằng có số lượng càng nhiều thì những cường giả có thực lực mạnh hơn của đế quốc Thần Long sẽ rất khó chạy trốn.

"Thẩm tướng quân, chúng ta đã trở lại"

"Thẩm tướng quân, nhiệm vụ vô cùng thuận lợi.

"Đáng tiếc chiếc chiến thuyền hạng nhất thứ hai không thu được"

Cao thủ của đế quốc Thần Long nhao nhao tụ tập. Tâm trạng của mọi người đều rất tốt, trận chiến này đánh cho kẻ địch trở tay không kịp.

Thẩm Kính Thiên cười nói.

"Mọi người tranh thủ thời gian kết thúc, phải nhanh chóng giải quyết những kẻ địch còn lại của đế quốc Bách Vân"

"Vâng!"

Một đám cao thủ đứng đầu của đế quốc Thần Long giơ tay ra thì bốn chiếc chiến thuyền hạng nhất đã trở về. Giải quyết đám người còn lại của đế quốc Bách Vân rất dễ dàng.

1033 chữ

Chương 1061: Công Lao

Một vạn người còn lại của đế quốc Bách Vân không bị trọng thương nhưng không lâu sau họ đều chết. Còn những người bị trọng thương ngược lại không chết.

Có ba mươi lăm nghìn người trong đám người này. Họ đều bị thương rất nặng. Ở trong rừng rậm nóng ẩm của đế quốc Bách Vân, họ muốn sống sót cũng không dễ dàng như vậy. Người của đế quốc Bách Vân muốn cứu họ còn phải tiêu hao rất nhiều tài nguyên.

Họ được cứu trở về còn có thể cảnh báo những người còn lại đối nghịch với đế quốc Thần Long tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.

"Thẩm tướng quân, quân đội của chúng ta có đánh vào bên trong của đế quốc Bách Vân không? Chúng ta có thể đánh tới thủ đô của đế quốc Bách Vân!"

Tướng quân trấn thủ Nam Cương hỏi.

Thẩm Kính Thiên lắc đầu.

"Ý của bệ hạ là quân đội của chúng ta tạm thời không tiến vào lãnh thổ của đế quốc Bách Vân. Đa số cao thủ cấp Võ Hoàng, Võ Đế phải nhanh chóng lên phía Bắc. Bốn chiếc chiến thuyền hạng nhất của chúng ta cũng phải mang đi"

Tướng quân vừa mới hỏi có chút tiếc nuối. Nếu tiếp tục tiến công thì hắn và thủ hạ của hắn đều có thể giành được rất nhiều công lao.

"Trình tướng quân, ngươi trấn thủ tốt Nam Cương chính là có công lớn"

Một tướng quân khác cười nói.

Trình tướng quân cười nói.

"Đế quốc Bách Vân bị thiệt hại ba mươi vạn tinh nhuệ. Họ căn bản là không có sức tấn công đế quốc Thần Long chúng ta"

"Chỗ này của ta về sau chắc chắn sẽ rất nhàn rỗi, hâm mộ các ngươi quá"

Thẩm Kính Thiên trầm giọng nói.

"Trình tướng quân, ngươi không thể lơ là. Nếu thất bại vì lơ đễnh thì chắc chắn bệ hạ sẽ vô cùng giận dữ"

"Vâng!"

Trình tướng quân nghiêm nghị nói.

Nhiều cao thủ và đám người Thẩm Kính Thiên nhanh chóng rời đi. Họ phải truyền tin tức đến nước Thiên La trước rồi mới đi tới phía Bắc. Đế quốc Bách Vân khẳng định có cao thủ đang trên đường thông báo tin tức. Chẳng qua thời gian chiến đấu không kéo dài. Cao thủ của đế quốc Bách Vân còn phải đi đường vòng, họ đuổi tới kịp.

Cho dù họ chậm một chút cũng không có vấn đề gì lớn. Bảy mươi vạn binh sĩ của liên minh bốn nước yêu cầu thời gian. Họ tiến vào bên trong đế quốc Thần Long cũng cần thời gian.

Mấy giờ trôi qua ở nước Thiên La.

"Phù!"

Đế quốc Bách Vân có cao thủ cấp Võ Đế vội vã chạy tới. Nhiều cao thủ của liên minh bốn nước lập tức phát hiện ra hắn.

"Khôi Hạng, sao ngươi lại tới đây?"

Có cao thủ ở đế quốc Bách Vân lập tức nghênh đón.

"Nguyễn tướng quân, không tốt rồi"

Khôi Hạng chạy tới đau khổ nói.

Nghe hắn nói như vậy, một số người xung quanh của đế quốc Bách Vân đều thay đổi sắc mặt.

"Chuyện gì xảy ra? Nói riêng hay công khai?"

Nguyễn tướng quân vội hỏi. Khôi Hạng thở dài nói.

"Nguyễn tướng quân, chuyện này không cần phải nói riêng, không bao lâu nữa chắc chắn tin tức sẽ bị phát tán ra."

"Đế quốc Thần Long tấn công đế quốc Bách Vân chúng ta"

Xung quanh, một tướng quân của đế quốc Kền Kền cau mày nói.

"Không phải đế quốc Kền Kền chúng ta đã có hai chiếc chiến thuyền hạng nhất đi qua sao? Cho dù đế quốc Thần Long sử dụng bom, chúng cũng có thể ngăn cản"

Khôi Hạng lắc đầu.

"Đế quốc Thần Long đem đến bốn chiếc chiến thuyền hạng nhất có thể bay. Bốn chiếc chiến thuyền hạng nhất này đều còn mới"

"Cái gì?"

Sắc mặt của cao thủ xung quanh của đế quốc Kền Kền thay đổi lớn.

"Chiến thuyền hạng nhất của đế quốc Kền Kền chúng ta thế nào rồi?"

Một tướng quân khác của đế quốc Kền Kền vội hỏi.

Khôi Hạng trầm giọng nói.

"Sau khi phát hiện chiến thuyền hạng nhất của đế quốc Thần Long thì chiến thuyền hạng nhất của đế quốc Kền Kền các ngươi lập tức lựa chọn rút lui. Mất đi sự bảo vệ nên binh lính của đế quốc Bách Vân chúng ta sợ là lành ít dữ nhiều. Đế quốc Thần Long còn phái đi nhiều cao thủ, hai chiến thuyền của đế quốc Kền Kền các ngươi chỉ sợ chưa chắc có thể chạy thoát"

Nên Khôi Hạng lựa chọn con đường khác trốn thoát.

"Tình hình chiến đấu cụ thể ngươi có biết không?"

Nguyễn tướng quân hỏi.

Khôi Hạng lắc đầu.

"Nếu ta chậm một chút rất có thể chạy không thoát, ta không thể chạy tới thông báo tin tức.

Tổng đốc liên minh bốn nước Nicholas trầm giọng nói.

"Các vị, chúng ta phải lập tức hành động tiến đánh đế quốc Thần Long! Mọi người lập tức chuẩn bị binh lính xuất phát!"

Quân doanh của họ cách biên cảnh chỉ có hai ba mươi dặm. Động viên các binh sĩ hai giờ có thể tiến vào đế quốc Thần Long.

"Ừm."

Một đám tướng quân gật đầu.

Quân đội khổng lồ nhanh chóng hành động. Một tiếng rưỡi trôi qua, tiền quân của họ cách biên cảnh không đến năm dặm.

"Phù!"

Đế quốc Bách Vân lại có cao thủ vội vã bay tới. Chẳng qua lần này tới không phải là cao thủ của đế quốc Bách Vân mà là một cao thủ Võ Hoàng của đế quốc Kền Kền ở đế quốc Bách Vân. Nhiệm vụ của hắn là giám sát. Hắn không ở trên chiến thuyền khi chiến tranh nổ ra.

"Tổng đốc, chỉ sợ các ngươi phải dừng tiến công"

Cao thủ này tới bằng một chiếc chiến hạng nhất của đế quốc Kền Kền.

1008 chữ

Chương 1062: Đế Quốc Bác Vân

"Tình hình bên đế quốc Bách Vân thế nào rồi?"

Tổng đốc Nicholas có hơi khẩn trương hỏi. Xung quanh có không ít cao thủ cũng nhìn chằm chằm vào cao thủ đang chạy tới.

"Tổng đốc, hai chiến thuyền hạng nhất của chúng ta ở bên kia, một chiếc tự hủy, chiếc còn lại bị đế quốc Thần Long cướp mất rồi"

Cao thủ của đế quốc Kền Kền thở hổn hển chạy tới nói.

Hắn là cao thủ có thuộc tính phong nên tốc độ bay nhanh. Nhưng vội vã chạy tới từ xa như vậy nên hắn cũng mệt mỏi không ít.

"Cái gì?"

Sắc mặt những cao thủ xung quanh của đế quốc Kền Kền đều thay đổi.

"Chúng ta chỉ có mười ba chiếc chiến thuyền hạng nhất, trừ đi hai chiếc chỉ còn lại mười một chiếc. Vốn dĩ đế quốc Thần Long cũng đã có mười hai chiếc..."

Một cao thủ từ đế quốc Kền Kền thì thào tự nói. Nghe những lời đó, sắc mặt của đám người Nicholas trông càng tệ hơn. Đế quốc Thần Long có mười ba chiếc chiến thuyền hạng nhất. Họ chỉ còn lại mười một chiếc, hai nước có Thủy sư mạnh đã bắt đầu nghịch chuyển.

Chiến thuyền hạng nhất của họ còn chiếm ưu thế không nhỏ, nhưng theo thời gian trôi qua, ưu thế ở phương diện này cũng sẽ biến mất.

"Tướng sĩ của đế quốc Bách Vân chúng ta đâu?"

Tướng quân của đế quốc Bách Vân nhịn không được hỏi.

Cao thủ của đế quốc Kền Kền chạy về khẽ thở dài.

"Ba mươi vạn người các ngươi ở biên cảnh, chỉ có ba, bốn ngàn người sống sót. Toàn bộ họ đều trọng thương, người của đế quốc Thần Long cố ý không giết họ"

Nghe nói như thế, đầu của đám người đế quốc Bách Vân đều ong ong. Đây chính là ba mươi vạn quân tinh nhuệ của đế quốc Bách Vân. Trước kia đế quốc Bách Vân có sáu mươi vạn binh sĩ, trong đó hai mươi vạn giờ đang ở nước Thiên La bên này, ba mươi vạn binh thì ở biên cảnh.

Nói cách khác, trong nước hiện tại chỉ còn lại có mười vạn binh cũ. Và chỉ còn khoảng hai ba mươi vạn tân binh.

Tuy nhiên họ cần thời gian để tập luyện sức chiến đấu.

"Khi nào thì chiến tranh kết thúc?"

Cao thủ từ đế quốc Áo Tư hỏi.

Võ Hoàng của đế quốc Kền Kền nói.

"Kết thúc nhanh như vậy, cao thủ của đế quốc Thần Long rất có thể đã từ đế quốc Bách Vân chạy tới. Có lẽ chúng ta phải đối mặt với năm chiến thuyền hạng nhất. Năm mươi vạn đại quân của đế quốc Thần Long cùng với các loại chi viện. Trận chiến này không đánh nổi"

Mọi người nghị luận sôi nổi.

Họ có bảy mươi vạn đại quân nhưng trong đó rất nhiều quân tôi tớ, năm mươi vạn người của đế quốc Thần Long có ba mươi vạn trọng binh mang giáp kỵ. Nếu có chiến thuyền đứng đầu che chở, đồng thời tấn công từ hai phía Bắc Nam thì họ hoàn toàn có khả năng tiêu diệt đế quốc Thần Long.

Bây giờ phải làm sao đây? Có năm chiếc chiến thuyền hạng nhất của đế quốc Thần Long. Giải quyết phía Nam, cao thủ của đế quốc Thần Long còn không đi đến đến nơi đó, có thể tập trung đối phó họ ở phía Bắc. "Tướng quân Nicholas, chỉ sợ chúng ta có nhiều người bị bắt sống, rất có thể trong đó bao gồm cả cao thủ đứng đầu.

Võ Hoàng của đế quốc Kền Kền chạy tới cười khổ nói. Sắc mặt của Nicholas vô cùng khó coi. Tiếp tục tấn công những người đó có thể sẽ chết, người nhà của họ nếu không dám tìm đế quốc Thần Long gây phiền toái thì cũng chỉ có thể tìm họ. Làm tổng đốc là mục tiêu hàng đầu của hắn.

"Tổng đốc, chúng ta cần tạm dừng tiến lên. Nếu không thì đế quốc Bách Vân chúng ta sẽ rời khỏi liên minh. Nguyễn tướng quân đứng đầu đế quốc Bách Vân trầm giọng nói.

Hai mươi vạn người của đế quốc Bách Vân họ không thể xảy ra chuyện.

"Tổng đốc Nicholas, chúng ta yêu cầu tạm dừng tiến lên "Trong tình hình hiện giờ, chúng ta sẽ bị tổn thất rất nhiều nếu tiếp tục

tiến lên"

Tướng quân đế quốc Áo Tư cũng nói.

Chiến thuyền hạng nhất của đế quốc Thần Long đã vượt qua đế quốc kền kền. Hơn nữa đế quốc Thần Long còn có chiến thuyền hạng nhất đang cải tạo. Thủy sư của đế quốc Kền Kền không thể áp chế thủy sư của đế quốc Thần Long. Đối với đế quốc Áo Tư họ mà nói chính là uy hiếp rất lớn. Cứ tiếp tục đối địch với đế quốc Thần Long thì chưa chắc đã là hành động sáng suốt.

"Tổng đốc Nicholas, tạm dừng đi"

Tướng quân của đế quốc Hồng Phong cũng nói.

Mười vạn người của đế quốc Huyết Anh tàn sát bừa bãi trên lãnh thổ của bọn họ, họ đã sớm muốn trở về. Lúc trước tốt xấu gì còn có hy vọng rất lớn, hôm nay hy vọng thắng đột nhiên giảm xuống.

"Truyền lệnh toàn quân tạm dừng tiến lên.

Thống đốc Nicholas hít một hơi thật sâu nói. Trước mắt lòng quân tan rã, nếu cứ tiếp tục mạnh mẽ tiến công thì tỷ lệ thất bại của họ rất cao. Có lẽ sẽ chết mấy chục vạn người.

"Vâng!"

Rất nhanh, đại quân liên minh bốn nước đã tạm dừng tiến lên. Lúc này tiền quân cách biên giới chỉ còn ba bốn dặm.

"Xem ra họ đã nhận được tin tức Thẩm Kính Thiên khẽ cười nói.

1017 chữ

Chương 1063: Tin Xấu

Cao thủ cấp Võ Hoàng đế quốc Kền Kền đều đã tới bằng đường vòng. Đương nhiên đám cao thủ của đế quốc Thần Long sớm đã tới rồi.

"Đoán chừng liên minh bốn nước sẽ sụp đổ thôi"

Một tướng quân khác nói.

Hôm nay, với cục diện này, xác suất rất lớn là đế quốc Bách Vân sẽ rút lui. Mà đế quốc Bách Vân vừa rút lui, rất có thể đế quốc Áo Tư cũng sẽ lui.

Khoảng cách của đế quốc Hồng Phong với đế quốc Kền Kền gần nhất. Về sau rút lui cuối cùng chắc là đế quốc Hồng Phong, nhưng đế quốc Hồng Phong rút lui hay không cũng không sao.

Đế quốc Hồng Phong bên này có hai vạn người!

Trầm Kính Thiên nói.

"Đồng minh chiến tranh của bốn nước có thể sụp đổ, nhưng họ rất có thể sẽ thành lập đồng minh phòng ngự lớn hon."

Dù sao đế quốc Kền Kền kinh doanh nhiều năm như vậy, muốn họ hoàn toàn tan rã cũng không phải chuyện dễ dàng.

Mọi người xung quanh gật đầu. Đế quốc Kền Kền là con yêu thú khổng lồ, muốn triệt để giải quyết yêu thú khổng lồ như vậy, vẫn phải bắt tay làm từ nội bộ của đế quốc Kền Kền.

Thời gian dần trôi qua, có cao thủ của đế quốc Kền Kền chạy trở về.

"Bệ hạ, có tình hình quân sự khẩn cấp"

Có thái giám cung kính nói trước mặt hoàng đế Morgan.

"Truyền!"

Hoàng đế Morgan vội nói.

Rất nhanh đã có cao thủ đến trước mặt hoàng đế Morgan. Thấy sắc mặt của đối phương, trái tim của hoàng đếMorgan lập tức trầm xuống.

"Tin xấu sao?"

Hoàng đế Morgan trầm giọng hỏi.

"Bệ hạ, một chiến thuyền hạng nhất của đế quốc Bách Vân chúng ta đã tự hủy bên kia, còn một chiến thuyền hạng nhất khác thì bị cướp. Gần như ba mươi vạn người của đế quốc Bách Vân đều tử vong. Đế quốc Thần Long đem ra bốn chiến thuyền hạng nhất, phái đi nhiều cao thủ nên họ không có bao nhiêu thương vong"

Vẻ mặt của cao thủ trước mặt hoàng đế Morgan đầy bi phẫn nói.

"Cái gì?"

Hoàng đế Morgan há hốc mồm.

"Đế quốc Thần Long đem ra bốn chiếc chiến thuyền hạng nhất sao? Bốn chiếc chiến thuyền hạng nhất này là mới, chúng nó đều có thể bay sao?"

"Vâng, thưa bệ hạ"

Hoàng đế Morgan không nói gì rất lâu, chiến thuyền của họ có thể bay. Hắn vốn tưởng rằng ưu thế này có thể duy trì thêm một thời gian nữa. Không nghĩ tới ưu thế này đã không còn, số lượng chiến thuyền hạng nhất của họ cũng bị vượt qua, tiếp theo còn có thể bị vượt qua nhiều hơn.

"Cao thủ ở bên kia của chúng ta đâu?"

Năm phút đồng hồ trôi qua, vẻ mặt Hoàng đế Morgan có chút chán nản nói.

"Bệ hạ, một số người chết, một số bị bắt sống, không ai thoát được. Đế quốc Thần Long phái đi rất nhiều cao thủ, họ thật đáng xấu hổ đánh lén"

"Răng rắc!"

Cái ghế Hoàng đế Morgan ngồi rất chắc chắn, nhưng tay hắn không tự chủ được mà dùng sức, tay vịn bị hắn bóp nát trong nháy mắt.

"Bệ hạ, tướng quân Nicholas đã chọn tạm dừng tiến đánh và không ai trong ba quốc gia còn lại có ý định tiếp tục đánh lên"

Hoàng đế Morgan hít sâu một hơi nói.

"Còn có tin tức quan trọng gì nữa không?"

"Thưa bệ hạ, không còn nữa.

Hoàng đế Morgan khoát tay áo, cao thủ trước mặt hắn nhanh chóng cáo lui.

"Cục diện sao lại biến thành như vậy?"

Trong lòng hoàng đế Morgan cay đắng. Mấy năm trước cục diện vẫn luôn tốt đẹp. Thủy sư của đế quốc Kền Kền mạnh hơn phần còn lại của thế giới cộng lại. Hạm đội của hắn có thể tự do đi lại khắp mọi nơi. Bây giờ chiến thuyền hạng nhất bị vượt qua, thành Hắc Diệu còn bị chiếm.

"Người đâu, truyền lệnh cho tả tướng tới nghị sự."

Một lúc lâu trôi qua, hoàng đế Morgan trầm giọng nói. Rất nhanh tả tướng đã tới. Hoàng đế Morgan kể lại tình hình cho họ.

"Nói một chút suy nghĩ của các ngươi đi"

Hoàng đế Morgan trầm giọng nói.

Trầm mặc một lúc lâu, tả tướng nói:

"Bệ hạ, có lẽ chúng ta phải suy xét hòa giải, tốt nhất là đàm phán trước khi liên minh bốn nước sụp đổ. Như vậy sẽ có lợi cho chúng ta một chút"

Sắc mặt hoàng đế Morgan vô cùng âm trầm.

"Tả tướng, còn chưa tới mức này chứ? Hiện giờ sao mà đàm phán hòa bình được? Hiện giờ mà đàm phán hòa bình, đế quốc Thần Long chắc chắn sẽ đưa ra điều kiện hà khắc"

Một tướng quân của đế quốc Kền Kền trầm giọng nói.

Tả tướng nói:

"Tướng quân Stark, ngươi có biện pháp tốt hơn à? Đế quốc Bách

Vân đã tổn thất ba mươi vạn, họ chắc chắn sẽ không tiếp tục. Họ rút đi hai mươi vạn người, cộng thêm quân tôi tớ của chúng ta, cũng chỉ có năm mươi vạn. Nếu người của đế quốc Áo Tư cũng rút đi, vậy chỉ còn lại bốn mươi vạn"

Tướng quân Stark chau mày:

"Bệ hạ, chúng ta có thể lợi dụng thủy sư để phong tỏa đường thuỷ gì đó không? Hoặc chúng ta lấy bom nguyên tử từ nước M ở Trái Đất.

Tả tướng vội nói:

"Tướng quân Stark, chúng ta dẫn nổ bom nguyên tử, bom nguyên tử cũng có thể nổ ở đế quốc Kền Kền của chúng ta!"

Tướng quân Stark nói:

"Tả tướng, ta không nói muốn dẫn nổ, chúng ta chỉ dùng vật như vậy để uy hiếp thôi" Tả tướng lắc đầu.

1010 chữ

Chương 1064: Mặc Kệ

"Cách này không ổn. Bệ hạ, nếu chúng ta muốn uy hiếp, chúng ta có thể làm giống như Trái Đất bên kia, cũng thành lập một tổ chức phòng ngự liên hợp. Chúng ta có thể truyền được bao nhiêu bom nguyên tử từ Trái Đất tới chứ? Chúng ta dùng một viên bom nguyên tử uy hiếp, nói không chừng Tiêu Hải sẽ lấy ra một trăm viên" Những người còn lại gật đầu mấy cái.

Tướng quân Stark âm thầm thở dài một hơi, trong mấy năm ngắn ngủi, đế quốc Kền Kền họ vậy mà đã sa sút tới tình trạng này.

“Mấy người còn lại đều câm rồi sao?"

Ánh mắt hoàng đế Morgan lướt qua những người còn lại, trầm giọng nói.

Đám người nhao nhao mở miệng, hầu hết đều tán thành theo ý kiến của tả tướng. Đánh tiếp thì trong lòng họ không nắm chắc, nếu đế quốc Bách Vân và đế quốc Áo Tư rút đi, cộng thêm quân tôi tớ cũng chỉ có bốn mươi vạn, đánh thế nào được?

Chẳng lẽ lại cho binh sĩ qua quê hương của họ? Nhưng quê hương của họ là thành Hắc Diệu, nó bị chiếm cứ còn chưa đoạt lại được.

Đế quốc Hồng Phong, đế quốc Huyết Anh ở phía Bắc còn có mười vạn người, không chừng lúc nào đó, mười vạn người này sẽ giết tới đế quốc Kền Kền. Nếu tiếp tục tìm những người còn lại làm đồng minh gia nhập vào chiến tranh, với thế cục trước mắt thì có ai sẵn lòng chứ? Huống hồ nếu họ tiếp tục tìm các quốc gia còn lại, Tiêu Phàm sẽ lại truyền chiến hạm!

"Bệ hạ, nếu chúng ta đánh tiếp, có lẽ một số chư hầu trong nước sẽ làm phản, thế cục nội bộ của chúng ta có khả năng sẽ mất khống chế.

Tả tướng hít sâu một hơi, nói.

Trong lòng mọi người căng thẳng. Sắc mặt hoàng đế Morgan cũng

thay đổi.

Nếu đế quốc Kền Kền tiếp tục tổn thất, thực lực của hoàng tộc sẽ giảm xuống, thanh danh của hoàng tộc cũng sẽ giảm xuống, khả năng này không thấp.

"Tả tướng, ngươi đi một chuyến đi. Trước tiên phải ổn định đế quốc Bách Vân và đế quốc Áo Tư đã, sau đó đàm phán với đế quốc Thần Long, xem đế quốc Thần Long đưa ra điều kiện như nào"

Hoàng đế Morgan trầm mặc thật lâu, nói.

Mấy năm trước, đế quốc Kền Kền còn độc bá thiên hạ, trong mấy năm ngắn ngủi đã biến thành dáng vẻ này nên hoàng đế Morgan hối hận đến xanh cả ruột, nhưng hối hận cũng vô dụng.

"Những người còn lại lui xuống trước đi"

Hoàng đế Morgan nói.

Rất nhanh, trước mặt hoàng đế Morgan chỉ còn lại tả tướng của đế quốc Kền Kền.

"Bệ hạ, ranh giới cuối cùng của chúng ta là..."

Tả tướng dò hỏi.

Hắn biết hoàng đế Morgan giữ hắn lại, chắc chắn muốn nói cho họ biết ranh giới cuối cùng, nếu vượt qua ranh giới cuối cùng thì họ không thể chấp nhận.

Hoàng đế Morgan trầm giọng nói:

"Chúng ta có thể chấp nhận lượng bồi thường nhất định, cố gắng hết sức khống chế trong mức ba trăm vạn cân.

Ranh giới cuối cùng là năm trăm vạn cân. Không thể chấp nhận chuyện cắt đất, căn cứ quân sự trong phạm vi một ngàn cây số xung quanh đế quốc Thần Long có thể rút lui, căn cứ quân sự ở các nơi còn lại không thể rút lui. Điều kiện thuê chỗ của chúng ta, con tin gì đó cũng không thể chấp nhận Tả tướng nói:

"Đế quốc Huyết Anh thì sao? Đế quốc Hồng Phong thì thế nào?"

Hoàng đế Morgan trầm giọng nói:

"Người của đế quốc Huyết Anh sẽ rút khỏi đế quốc Hồng Phong như một sự nhượng bộ, còn đế quốc Huyết Anh thì chúng ta mặc kệ. Các phương diện còn lại, ngươi xem mà làm. Một vài vấn đề dính đến tính nguyên tắc, báo về trước rồi bàn lại sau.

Tả tướng gật đầu.

Hắn cảm thấy đế quốc Thần Long sẽ không đồng ý với điều kiện này, nhưng vẫn đi trước đã rồi nói, lỡ đâu đế quốc Thần Long đồng ý thì sao?

“Rầm rầm!"

Bóng dáng của Tiêu Hải xuất hiện ở trong gương.

"Cháu ngoan"

Tiêu Hải tươi cười gọi.

Tiêu Phàm nói:

"Ông nội, nhìn dáng vẻ của ngươi là có chuyện tốt phải không?"

Tiêu Hải cười ha ha nói:

"Có chuyện tốt, mà còn là chuyện rất tốt! Ở đế quốc Bách Vân bên kia, chúng ta đại thắng rồi, một chiếc chiến hạm cấp cao của đế quốc Kền Kền tự hủy, một cái khác bị chúng ta lấy được. Chúng ta đã có mười ba chiếc chiến hạm cấp cao. Đế quốc Kền Kền chỉ có mười một chiếc chiến hạm cấp cao, ha ha"

Đôi mắt Tiêu Phàm sáng rực.

"Vậy những quân đội kia của đế quốc Bách Vân hẳn đã tổn thất không ít"

Tiêu Hải gật đầu: "Đương nhiên, ba mươi vạn binh sĩ của họ ở biên cảnh gần như đã chết hết, những người còn lại đều trọng

thương. Liên minh bốn nước gần nhất chỉ cách chúng ta trong vòng ba bốn dặm, hiện giờ họ đã rút lui năm mươi dặm, có lẽ dự định đàm phán hòa bình"

Tiêu Phàm nói:

"Ông nội, đàm phán thì chắc chắn phải tiến hành rồi, nhưng ta cảm thấy không phải bây giờ, chúng ta không cần vội vã đàm phán với họ. Hiện tại người gấp chính là họ. Mỗi một chút thời gian kéo dài thêm, thực lực của Thủy sư phía chúng ta sẽ tăng cường thêm không ít, áp lực mà đế quốc Kền Kền phải gánh cũng sẽ càng lúc càng lớn 1013 chữ

Chương 1065: Nhà Máy Điện Hạt Nhân

Tiêu Hải cười nói:

"Mấy người Đỗ tướng cũng nghĩ như vậy. Bây giờ, đế quốc Kền Kền chắc chắn cũng sẽ không có điều kiện tốt, mà sau khi đàm phán hòa bình lần này kết thúc, họ có thể sẽ không sụp đổ"

Tiêu Phàm gật đầu:

"Chờ đến khi nội bộ họ bùng phát hơn nữa, họ sẽ cầu chúng ta đàm phán hòa bình, đến lúc đó lại nói"

Tiêu Hải nói: "Cháu ngoan, lần này truyền cho một chút cờ trận. Những cờ trận này dùng để trang bị cho phản ứng tổng hợp hạt nhân. Có trận pháp bảo vệ, có thể để nhân viên nghiên cứu nước H tiến hành nghiên cứu to gan hơn, thời gian đột phá phản ứng tổng hợp hạt nhân sẽ rút ngắn đi rất nhiều"

Tiêu Phàm gật đầu.

Vấn đề an toàn nguồn năng lượng của nước H là vấn đề lớn, tương lai nếu có thể nghiên cứu ra phản ứng tổng hợp hạt nhân, vấn đề này có thể được giải quyết triệt để.

Tuy nhiên, đây không phải chuyện một sớm một chiều.

"Cháu ngoan, ngươi hẳn cũng sắp đột phá rồi, sau khi ngươi đột phá, tranh thủ thời gian, cháu và Ấu Vi nhanh chóng qua bên này đi, ngươi phải mau chóng nâng cao tu vi. Liên tục suốt năm tháng, ta có lẽ đã đột phá rồi"

Tiêu Hải có hơi bận tâm. Trước khi hắn phi thăng, thực lực của Tiêu Phàm phải đủ mạnh mới được.

"Ông nội, ta sẽ nhanh chóng"

"Nào, ngươi mở con đường linh huyệt ra đi"

Tiêu Phàm nhanh chóng mở con đường linh huyệt ra. Tiêu Hải truyền tống một vài cờ trận tới. Có linh kim Hắc Diệu mà Tiêu Phàm cung cấp trước đó, bố trí thêm trận pháp, tiến độ nghiên cứu gấp mười lần trước đó cũng không có vấn đề gì.

"Cháu ngoan, ngươi nói chuyện với cấp cao của nước H đi, nếu phản ứng tổng hợp hạt nhân có đột phá, đến lúc đó cũng xây trạm phát điện phản ứng tổng hợp hạt nhân ở chỗ chúng ta bên này. Rất nhiều máy móc mà ngươi truyền tống tới, nếu dùng tới, vậy điện của chúng ta bên này không đủ"

Tiêu Hải nói.

Bây giờ, có rất nhiều máy móc, Tiêu Hải đều trữ hàng ở đó.

Điện là vấn đề lớn.

Trước mắt hầu hết là bày trận, lợi dụng thủy điện, nhưng cách này chỉ có hạn, việc xây dựng các nhà máy nhiệt điện sẽ tốn thời gian. Vấn đề ô nhiễm thì dễ giải quyết, bố trí trận pháp là được. Nếu có thể khống chế phản ứng nhiệt hạch thì dùng nhà máy điện hạt nhân là tốt nhất.

"Tả tướng"

Tại nước Thiên La, tổng đốc Nicholas chắp tay nói.

Tả tướng của đế quốc Kền Kền và một số người khác bí mật chạy đến:

“Tổng đốc Nicholas, xin hãy nói về tình hình bên này một chút"

Tả tướng ngồi xuống rồi nói.

Nicholas nói về tình hình ở bên đó một lượt, tình hình khá nghiêm trọng nên người dân của đế quốc đã nhao nhao rời đi. Lượng lớn binh lính đang nhao nhao rời đi. Thậm chí rất nhiều binh lính của đế quốc Kền Kền cũng nhao nhao rời đi.

Trước đây họ cảm thấy vẫn còn hy vọng thắng trận, nhưng sức chiến đấu của đế quốc Bách Vân đã khiến chúng nhận ra sự thật một cách thấu đáo. Nếu tiếp tục chiến đấu thì tỷ lệ tử vong của họ sẽ rất lớn.

Tả tướng trầm giọng nói:

“Gọi tướng quân của đế quốc Bách Vân, đế quốc Áo Tư và đế quốc Hồng Phong đến đây, ta muốn nói chuyện với bọn họ"

Một lát sau, tất cả mọi người đến.

Trong phòng không đủ ghế nên đám người họ chỉ đành đứng.

"Bộp!"

Tả tướng đập bàn.

“Đế quốc Thần Long thắng vài trận đấu, các ngươi cảm thấy đế quốc Kền Kền của chúng ta không thể chiến đấu được nữa nên cả đám muốn tạo phản rồi đúng không?"

Tả tướng lạnh lùng nói.

Tướng quân của đế quốc Bách Vân, đế quốc Áo Tư, đế quốc Hồng Phong hết hồn, bây giờ lực uy hiếp của đế quốc Kền Kền vẫn rất mạnh.

“Đại nhân Vưu Kim Đặc, bọn ta không có nghĩ vậy.

“Đúng thế, tả tướng Vưu Kim Đặc, bọn ta rất tôn trọng đế quốc Kền Kền Mọi người đều lên tiếng.

Tả tướng của đế quốc Kền Kền có tên là Vưu Kim Đặc.

Vưu Kim Đặc rất đỗi lạnh lùng nói:

“Trước đây các ngươi quậy phá để muốn nhiều lợi ích hơn cũng không sao, nhưng bây giờ là lúc các ngươi phá rối được ư? Nếu chúng ta không đoàn kết thì làm sao đàm phán với đế quốc Thần Long được? Cấp dưới là người phá rối thì các ngươi phải nhúng tay vào để quản lý cho ổn định, không quản lý được thì thay người!” Khóe miệng của tổng đốc Nicholas co giật.

Hắn ta thân là tổng đốc mà cũng bị mắng, nhưng hắn ta có thể làm gì đây? Vưu Kim Đặc chính là tả tướng, thân phận và địa vị cao hơn tổng đốc nhiều.

“Bây giờ mệnh lệnh của bệ hạ là đàm phán hòa bình, nhưng các ngươi phải chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào, phải gây áp lực cho đế quốc Thần Long!"

Vưu Kim Đặc nói xong thì nhìn về phía Nicholas.

Nicholas trầm giọng nói:

“Các vị, ta thấy tả tướng nói đúng, có chiến đấu thì mới dừng chiến tranh được, tất cả mọi người phải hành động"

Một tên tướng quân của đế quốc Bách Vân nói:

“Tả tướng Vưu Kim Đặc, nếu thúc đẩy cuộc chiến tranh với đế quốc Thần Long tiếp diễn thì phải làm sao đây?"

1053 chữ

Chương 1066: Chiến Hạm Hàng Đầu

Vưu Kim Đặc trầm giọng nói:

“Chiến hạm hàng đầu của chúng ta vẫn chiếm ưu thế, người của chúng ta cũng rất đông, họ không dám xằng bậy đâu?

Tướng quân của đế quốc Bách Vân nói:

“Nhưng nếu đế quốc Thần Long xâm chiếm được đế quốc Bách Vân của chúng ta thì lúc đó chúng ta sẽ làm gì đây?"

Vưu Kim Đặc lạnh lùng liếc nhìn:

“Ý của ngươi là bây giờ đế quốc Bách Vân của các ngươi đang sợ đế quốc Thần Long, chứ không sợ đế quốc Kền Kền của bọn ta ư?"

Đối phương đột nhiên không dám lên tiếng. Sức mạnh của đế quốc Kền Kền đang bị suy giảm, nhưng vẫn đánh đế quốc Bách Vân của họ rất dễ dàng.

Vưu Kim Đặc nói chậm lại:

“Bây giờ chúng ta đang liên minh đàm phán với nhau, tổn thất sẽ ít hơn, các ngươi hẳn hiểu được việc này"

"Ừm."

Mọi người gật đầu.

Vưu Kim Đặc nói:

“Các ngươi mau đi chỉnh đốn quân đội đi, sau đó ta sẽ cử sứ giả đi đàm phán với đế quốc Thần Long. Nếu thuận lợi thì mọi việc sẽ chấm dứt nhanh thôi Hai tiếng sau, Vưu Kim Đặc cử sứ giả đi, tổng cộng có chín người, bốn người trong đó đến từ đế quốc Kền Kền.

Hai người của đế quốc Bách Vân và đế quốc Áo Tư, một người của đế quốc Hồng Phong. Những tên sứ giả ấy đến gặp Thẩm Kính Thiên.

“Đàm phán hòa bình? Tạm thời bệ hạ của bọn ta không có ý định đàm phán hòa bình. Ý của bệ hạ, chiến tranh là do các ngươi khơi mào, bọn ta mới là người quyết định khi nào chấm dứt chứ không phải các ngươi.

Thẩm Kính Thiên thờ ơ nói.

Người cầm đầu trong bốn sứ giả của đế quốc Kền Kền tên là Reginald, hắn ta trầm giọng nói:

“Tướng quân Thẩm, nếu chiến tranh tiếp diễn thì có lẽ chiến hạm của đế quốc Kền Kền bọn ta sẽ tấn công vùng duyên hải của các ngươi"

“Bốp!"

Thẩm Kính Thiên đập rất mạnh.

“Các ngươi thử xem? Các ngươi nghĩ rằng hành động này đang dẫn trước ư? Bây giờ không phải lúc để chiến hạm của đế quốc Kền Kền các ngươi hoành hành ngang ngược đâu!"

Thẩm Kính Thiên nói với vẻ đằng đằng sát khí.

Sứ giả của đế quốc Áo Tư nói.

“Nếu chiến tranh tiếp tục thì rất có thể sẽ mở rộng, đây cũng không phải thứ mà các ngươi muốn nhìn. Đàm phán hòa bình tốt cho tất cả chúng ta. Bọn ta đàm phán hòa bình, nhưng không có nghĩa là bọn ta không mạnh!"

Thẩm Kính Thiên cười mỉa rồi nói:

“Các ngươi có sức mạnh thì cứ tiếp tục thôi, hậu quả chính là lúc đó đế quốc Áo Tư của các ngươi sẽ bị tiêu diệt"

Hai tên sứ giả của đế quốc Áo Tư đỏ bừng mặt. Hơi một tí đã bảo diệt nước, rất ức hiếp người khác. Nhưng bây giờ đế quốc Thần Long thực sự có sức mạnh để tiêu diệt được đế quốc Áo Tư của họ.

"Được rồi, bổn tướng quân không rảnh nói chuyện tào lao với các ngươi nữa. Các ngươi cứ chuẩn bị sẵn sàng, có khi một ngày nào đó, bổn tướng quân sẽ cho các ngươi tin vui ngay lập tức.

Thẩm Kính Thiên nói xong thì vung tay lên, cả chín sứ giả bị một lực lượng vô hình lôi đi, họ bị đưa ra ngoài doanh trại quân đội.

"Giờ sao đây?"

“Quay về thế nào đây, thôi cứ đi về bẩm báo tin xấu trước.

Chín tên sứ giả quay trở lại, đám người Vưu Kim Đặc nhận được tin tức.

“Chết tiệt"

Sắc mặt của Vưu Kim Đặc trở nên u ám.

Hoàng đế Morgan cho một ranh giới nhất định rồi nhưng đế quốc Thần Long không hề chịu đàm phán, việc này thật xấu hổ, tiếp theo họ phải làm gì đây?

“Các ngươi đến Thần Đô để gặp mặt hoàng đế của đế quốc Thần Long đi Vưu Kim Đặc trầm giọng nói.

Trước đây bốn nước của họ đều có sứ giả ở đế quốc Thần Long, nhưng chiến tranh bùng nổ nên sứ giả của họ ở đế quốc Thần Long đã bị đuổi đi từ lâu rồi.

“Rõ!"

Đoàn sứ giả gồm chín người khó khăn lắm mới chạy đến Thần Đô. Nhưng họ đã bị chặn lại ngay ở Thần Đô, chưa nói đến việc gặp Tiêu Hải, họ còn không vào được cả cửa thành của Thần Đô nữa.

“Các vị quân gia này, bọn ta là đoàn sứ giả của bốn nước liên minh, bọn ta có chuyện cực kỳ quan trọng cần gặp mặt hoàng đế bệ hạ của các ngươi.

Sứ giả cầm đầu của đế quốc Kền Kền kìm nén cơn tức giận của mình rồi nói.

“Bệ hạ đã ra lệnh từ trước rồi, không gặp. Nếu các ngươi còn chạy lung tung và gây náo động ở đây nữa thì đừng trách bọn ta không khách khí.

Vị tướng lĩnh thủ thành lạnh lùng nói.

Xung quanh Thần Đô được áp chế mạnh mẽ, chín sứ giả cũng khá mạnh nhưng quân đội bảo vệ thành bên cạnh vẫn sẽ bắt được họ dễ dàng.

“Tả tướng, bọn ta chưa đi vào Thần Đô được. Bọn ta đã thử mọi

cách rồi nhưng họ vẫn không để bọn ta vào"

Kiên trì đến ngày hôm sau, chín sứ giả trở về.

Vưu Kim Đặc luống cuống. Đế quốc Thần Long không đàm phán hòa bình với họ, điều này thật xấu hổ. Với bảy mươi nghìn quân lớn và cả bảy chiến hạm thuyền chiến hàng đầu thì họ tự bảo vệ mình không thành vấn đề, nhưng cứ cầm cự thế này cũng không được. Lương thực thì không sao cả, cao thủ mang đến rất dễ dàng. Nhưng nếu kéo dài thêm thì đế quốc Thần Long sẽ ngày càng mạnh, sau này chiếm hạm trên không hàng đầu của họ sẽ hơn bảy chiếc thuyền chiến.

1044 chữ

Chương 1067: Một Phụ Tá Khác

“Tả tướng Vưu Kim Đặc, đế quốc Thần Long không đàm phán, hay là chúng ta rút quân thôi? Rõ ràng cứ để vậy cũng không giải quyết được gì.

Một tướng quân của đế quốc Bách Vân nói.

Vưu Kim Đặc trầm giọng nói:

“Đơn giản như thế ư? Không đàm phán hòa bình thì đế quốc Thần Long sẽ đánh chúng ta bất cứ lúc nào. Đế quốc Bách Vân của các ngươi gần đế quốc Thần Long nhất.

Một tên tướng quân của đế quốc Áo Tư bất đắc dĩ nói:

“Tả tướng Vưu Kim Đặc, thế ngươi nói xem giờ chúng ta nên làm gì đây? Bây giờ chúng ta tiến công thì chắc chắn không được đâu. Chẳng lẽ chúng ta cứ đứng chờ tại chỗ? Không bao lâu nữa, chiến hạm trên không hàng đầu của đế quốc Thần Long sẽ đạt số lượng đến bảy chiếc thuyền chiến, lúc đó họ có thể phát động tiến công"

Vưu Kim Đặc cau mày, hắn ta cũng không còn cách nào dễ xử lý.

Thật sự phải tấn công vào vùng duyên hải của đế quốc Thần Long

ư? Mở rộng chiến tranh như vậy thì đến cuối cùng rất có thể sẽ bất lợi cho bọn họ.

Nước M, thủ đô Hoa Phủ.

Chỉ huy nước M tỉ mỉ nghe phân tích của đám phụ tá.

"Theo những gì các ngươi nói, đế quốc Kền Kền phải thua?"

Chỉ huy nước M chau mày lại.

Phụ tá trưởng hơi gật đầu:

"Tình hình trước mắt là như vậy, trừ khi họ có thể tìm được phương pháp vận chuyển lực lượng trong thời gian ngắn. Hoặc là Tiêu Hải chết bất đắc kỳ tử"

Chỉ huy nước M lắc đầu.Tiêu Hải là cao thủ có cấp bậc Võ Đế viên mãn, bên cạnh hắn còn có cao thủ bảo hộ, tỷ lệ chết bất đắc kỳ tử là rất thấp. Còn vận chuyển lực lượng, cái này không phải là không thể, nhưng khả năng cũng không cao, lâu như vậy vẫn chưa nghiên cứu ra.

"Đế quốc Kền Kền nếu thất bại, đế quốc Thần Long sẽ trở thành cường quốc số một của dị giới, không phải là chuyện tốt đối với nước M chúng ta"

Chỉ huy nước M trầm giọng nói.

Một phụ tá khác nói:

"Chỉ huy, theo phân tích của chúng ta, trước mắt đế quốc Thần Long đã là cường quốc số một rồi. Số lượng chiến hạm họ mạnh nhất, bộ binh cũng thế, còn có các loại vũ khí nóng, các cao thủ mạnh nhất có rất nhiều ở đế quốc Thần Long"

Chỉ huy nước M âm trầm nói:

"Các ngươi luôn nói đế quốc Kền Kền là số một.

"Chỉ huy, lúc trước đế quốc Kền Kền có Thuỷ sư vô địch, đế quốc Thần Long có bộ binh lớn mạnh nhưng thực lực phát huy không

được. Hơn nữa Thuỷ sư số một, đế quốc Kền Kền có thể làm rất nhiều quốc gia còn lại phải nghe lời, những quốc gia đó cũng sẽ đứng bên cạnh đế quốc Kền Kền. Hiện tại tình hình có chút thay đổi" Phụ tá trưởng không nhẫn nại nói.

Chỉ huy nước M nghẹn lời, thế đạo thay đổi nhanh quá rồi!

"Vậy các ngươi có biện pháp gì tốt không? Tiêu Hải là hoàng đế của đế quốc Thần Long, cho dù hắn hay là Tiêu Phàm làm hoàng đế, họ chắc chắn sẽ ra sức vùng dậy nước H. Đến lúc đó nước H cũng sẽ vượt qua chúng ta!" Chỉ huy sắc mặt âm trầm nói.

Đám người trầm mặc, qua được một lúc, phụ tá cay đắng nói:

"Chỉ huy, nước H có lẽ đã vượt qua chúng ta rồi"

"Công nghiệp chế tạo của họ sớm đã vượt qua chúng ta "Sức mạnh uy hiếp của tàu sân bay chúng ta bây giờ cũng giảm mạnh"

"Đa số người của họ đã tu luyện Viêm Hoàng Quyết, còn đang mở rộng chiến trận Viêm Hoàng. Sức mạnh uy hiếp từ bom nguyên tử của chúng ta đều đang giảm mạnh"

"Chỉ huy, thời đại thay đổi rồi"

Chỉ huy nước M vô lực ngồi xuống.

"Chỉ huy, có lẽ phương châm chiến lược của chúng ta phải tiến hành điều chỉnh, tiếp tục đối kháng xuống dưới không phải là chuyện tốt đối với chúng ta"

“Ta chẳng thể ngăn chặn sự phát triển nhanh chóng của Cự Long ở phương Đông được nữa rồi"

Thành viên của một đoàn phụ tá khác mang vẻ mặt không nhẫn nại nói.

Phụ tá trưởng nói: "Chỉ huy, dựa theo những gì chúng ta dự đoán, trong một năm nước H đã nâng cấp bậc cả trăm vạn người"

"Trong ba năm đã nâng cấp bậc cả năm trăm vạn người.

"Những người này đều có thể hình thành chiến trận"

Chỉ huy nước M che ngực.

Nghe như sét đánh ngang tai.

Tiêu tốn vào việc nâng cấp bậc không quá lợi hại, nhưng nếu họ hình thành chiến trận, có thể đạt được Võ Vương hay thậm chí là thực lực cấp Võ Hoàng.

Lực uy hiếp từ võ đạo của họ đều sẽ giảm mạnh.

"Chỉ huy, thực ra chúng ta và nước H không có huyết thù, nước Hành Dương mới có, hơn nữa chúng ta và nước Hành Dương đều có chung một huyết thù"

Phụ tá trưởng nhắc nhở nói.

Chỉ huy nước M sáng mắt: "Ý của các ngươi, chúng ta và nước H cùng nhau đánh chết nước Hành Dương, sau đó biến chiến tranh thành hoà bình?"

Phụ tá trưởng nói: "Phục hồi mối quan hệ giữa hai nước chúng ta, có thể phải cần một lần hợp tác lâu dài, phương diện hợp tác lần này rất tốt. Nước Hành Dương đã không còn giá trị đối với chúng ta nữa rồi. Lúc trước chúng ta cần nước Hành Dương kìm kẹp nước H, đến nay kìm kẹp không được rồi, chi bằng chúng ta và nước H cùng nhau xử lý hoàn toàn bọn họ"

Chỉ huy nước M suy nghĩ.

1019 chữ

Chương 1068: Thành Ý

Đây quả thực là biện pháp không tồi.

Nước M và nước H không có huyết hải thâm thù, nhưng quan hệ giữa hai nước đến nay rất kém, phục hồi quan hệ cần có thời cơ tốt. Quan hệ nếu không phục hồi, họ phải trải qua ngày tháng thấp

tha thấp thỏm. Đa số người ở nước H đều qua tu luyện, thực lực nước H đều đang mạnh lên mỗi ngày, nếu đến lúc nào đó nước H phát động chiến tranh thì phải làm sao?

"Các ngươi đã nghĩ ra một phương án tốt.

"Đến lúc đó cùng thảo luận với bên nước H và Tiêu Phàm"

Chỉ huy nước M trầm giọng nói.

"Dạ, chỉ huy.

Đám phụ tá lén lút thở phào một hơi.

Những ngày tháng như thế này họ không muốn trải qua nữa, mệt tim. Mỗi ngày phải thấp tha thấp thỏm, rất lo đi gặp thượng đế. Cho dù nước M và nước H quan hệ hoà hoãn, nước M cũng vẫn là một cường quốc, họ vẫn có thể sống thoải mái.

"Tùng tùng!"

Cửa biệt thự của Tiêu Phàm bị gõ vang.

"Khương Cục, có chuyện gì?"

Tiêu Phàm mở cửa, thấy Khương Vạn Trần thì có chút ngạc nhiên, có chuyện thì gọi điện thoại đến là được rồi?

Lại có thể cực khổ mà chạy qua đây.

“Tiêu... Tiêu điện hạ, việc này rất là quan trọng"

“Ta đại diện quốc gia đến, hỏi một chút ý kiến của ngài"

Đi vào bên trong biệt thự, Khương Vạn Trần mở miệng nói.

Tiêu Phàm gọi Khương Vạn Trần ngồi xuống: "Khương Cục, chúng ta có giao tình lâu năm rồi, ngươi sao còn gọi là Tiêu điện hạ vậy?"

Khương Vạn Trần nói: "Tiêu điện hạ, đại trưởng lão đặc biệt dặn dò ta thay đổi cách xưng hô, nói rằng tiếp tục gọi ngài như thế này không hợp lý"

"Chuyện gì vậy?" Tiêu Phàm hỏi, hắn cũng lười nói tới nói lui ở phương diện xưng hô này rồi.

Khương Vạn Trần nói: "Nước M muốn hoà hoãn quan hệ với nước H chúng ta Tiêu Phàm nhăn mặt, hắn lạnh giọng nói: "Họ muốn hoà hoãn quan hệ là hoà hoãn quan hệ à? Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.

Khương Vạn Trần nói: "Họ đã đưa ra thành ý."

"Nước M bảo sẽ cùng nước H chúng ta thu hoạch nước Hành Dương, còn cần thanh toán hoàn toàn nước Hành Dương nữa.

"Bên trên cảm thấy thành ý này vẫn tạm được"

Trong mắt Tiêu Phàm lộ ra ánh sắc vô cùng ngạc nhiên.

Nước M đây là dắt chó của họ ra ngoài, cùng họ đánh nhau, vậy mặt mũi của nước M sẽ tổn thất không ít.

"Kế hoạch cụ thể là?"

Tiêu Phàm hỏi.

Khương Vạn Trần nói: "Trước tiên ngăn chặn thu hoạch trên phương diện kinh tế, đợi lúc dân chúng họ lầm than lại tiến hành xử lý triệt để"

“Lợi ích các mặt, hai bên mỗi bên chiếm một nửa"

Tiêu Phàm lắc đầu: "Không được, mỗi bên một nửa thì thành ý không đủ, nước H chúng ta cần chiếm bảy phần, bằng không việc này ta sẽ không đồng ý.

"Nước M nếu không đồng ý, con chó nước Hành Dương này, chúng ta đánh chết rồi ăn thịt, đến lúc đó họ đến canh cũng không có để uống"

Khương Vạn Trần nói: "Tiêu điện hạ, vậy ta liên hệ bên trên một chút, lại để bên trên và nước M trao đổi một chút"

Tiêu Phàm hơi gật đầu:" Nước M nếu không đồng ý, chúng ta sẽ

muốn tám phần, lại không đồng ý thì dứt khoát không bàn nữa!"

"Ừm."

Khương Vạn Trần rất nhanh hồi báo lên bên trên. Nửa tiếng trôi qua, điện thoại Khương Vạn Trần vang lên. Đầu bên điện thoại truyền đến một giọng nói hưng phấn: "Khương Cục Trưởng, bên nước M đồng ý rồi, chúng ta chiếm bảy phần lợi ích"

"Tốt, tốt!"

Khương Vạn Trần vui vẻ nói.

Gác máy điện thoại, Khương Vạn Trần cười nói: "Tiêu điện hạ, vẫn là ngài lợi hại, mới bắt đầu đã tranh thủ hai phần lợi ích rồi"

Nước Hành Dương là quốc gia phát triển, thu hoạch hai phần lợi ích của nước Hành Dương sẽ vô cùng to lớn.

Khương Vạn Trần cũng không ngờ rằng thuận lợi như vậy.

Tiêu Phàm hỏi nói: "Khương Cục, khi nào thì bắt đầu thu hoạch?"

"Rất nhanh thôi"

Khương Vạn Trần nói.

"Tiêu điện hạ, tuy rằng thu hoạch sẽ bắt đầu nhanh thôi, nhưng quá trình thu hoạch không nhanh như vậy, đoán chừng sẽ kéo dài khoảng hai ba năm"

"Trong quá trình này, nước H chúng ta và nước M sẽ có các kiểu hợp tác, quan hệ giữa hai nước sẽ khôi phục rất nhiều." Khương Vạn Trần nói.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu. Quan hệ giữa nước H và nước M hòa hoãn, hơn nữa cùng nhau bắt đầu thu hoạch nước Hành Dương, đến lúc đó hắn cũng có thể yên tâm đi dị giới.

Chớp mắt đã nửa tháng trôi qua.

Nửa tháng này dị giới khá yên bình, liên minh bốn nước ở nước

Thiên La có bảy mươi vạn người không rút lui, nhưng cũng không hành động gì.

Tiêu Hải mở linh huyệt Tử Hải ba lần.

Mỗi lần đều truyền tống qua không ít thuyền chiến bọc vỏ.

Những thuyền chiến này chỉ có thân thuyền và động cơ, nhưng đến dị giới, không quá lâu là có thể trở thành từng chiếc chiến thuyền hạng nhất.

"Ầm!"

Trên người Tiêu Phàm bùng phát ra khí tức cường đại.

Tu vi của hắn đã đạt đến Đại Võ Tông viên mãn, linh khí mạnh hơn từ linh huyệt tràn tới, những linh huyệt này đều nhập vào trong cơ thể Tiêu Phàm.

Một giờ trôi qua, linh khí tràn ra từ linh huyệt trở nên êm dịu.

1011 chữ

Chương 1069: Người Khổng Lồ

So sánh với lúc trước, linh huyệt tăng cường khoảng hai phần mười.

Tu vi Tiêu Phàm tăng lên thì độ khó đi qua sẽ tăng lên, nhưng linh huyệt tăng cường thì năng lực không gian của Tiêu Phàm tăng cường cũng sẽ giảm bớt độ khó đi qua.

Nhìn chung, độ khó đi qua giảm.

"Chồng à"

Tiêu Phàm đến bên ngoài phòng ngủ chính, Tô Ấu Vi mừng rỡ nhìn hắn.

Tiêu Phàm cười ha ha nói: "Cuối cùng ta cũng đến Đại Võ Tông viên mãn, thuyền chiến cũng truyền tống xong rồi, có thể đi dị

giới!"

"Vi Vi, trước khi rời đi thì chúng ta đi dạo xung quanh "Rời khỏi Trái Đất, rời khỏi nước H, có lẽ về sau cũng sẽ không thể trở về nữa"

Tô Ấu Vi khẽ gật, cô cũng không nỡ rời đi.

"Chồng à, nếu hai thế giới không ngừng hợp nhất, cho dù tu vi của chúng ta tăng lên về sau vẫn có thể trở về"

Tô Ấu Vi nói.

Tiêu Phàm khẽ thở dài nói: "Chuyện hai thế giới hoàn toàn hợp nhất có lẽ mãi mãi sẽ không xảy ra, cho dù xảy ra khả năng cũng là mấy trăm năm sau.

"Quay trở lại Trái Đất, Trái Đất đã biến thành cái gì?"

Chớp mắt hai ngày trôi qua, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đi rất nhiều nơi.

Sông Trường Giang, sông Hoàng Hà, Trường Thành, Cố Cung..

Bọn Tiêu Phàm để lại dấu chân rất nhiều nơi.

"Chồng, bên huyện Lôi Sơn có rất nhiều người tiễn chúng ta"

"Trên mạng cũng có rất nhiều người muốn chúng ta phát sóng trực tiếp, họ muốn nói lời tạm biệt với chúng ta"

Tô Ấu Vi nói.

Họ cưỡi Thiểm Điện Tuyết Điêu đến huyện Lôi Sơn.

Bây giờ khoảng năm giờ chiều.

Tiêu Phàm và Tiêu Hải giao ước rời đi tối nay.

Thật ra họ không có nói ra tin tức này, nhưng Tiêu Phàm chào tạm biệt với mấy người đại trưởng lão, chính thức khiến tin tức Tiêu Phàm muốn rời đi truyền ra ngoài.

"Rất nhiều người"

Không bao lâu sau, bọn Tiêu Phàm đã tới gần huyện Lôi Sơn.

Cách huyện Lôi Sơn mấy chục cây số đã bị kẹt xe, từng con đường bị ùn tắc hoàn toàn, nhiều người bỏ xe đi nhanh.

Cho dù chỉ có tu vi cấp Minh Kình, tốc độ chạy bộ so với nhà vô địch thế giới trước kia nhanh hơn nhiều, sức chịu đựng còn mạnh hơn.

Chạy hàng chục cây số cũng không vấn đề.

Nếu có Ám Kình thậm chí tu vi cấp bậc Hóa Kình, mấy chục cây rất dễ dàng.

"Nhanh, mọi người tăng tốc độ"

"Phía trước nhanh lên một chút, đừng để chúng ta còn chưa tới, bọn Tiêu tông sư đã rời đi"

"Xa không tới được, khoảng cách gần chắc chắn phải đi đưa tiễn Tiêu tông sư"

Nhiều người la hét trên đường.

Thiểm Điện Tuyết Điêu tiếp tục đi, bọn Tiêu Phàm ở trên trời thấy được càng ngày càng nhiều người, hốc mắt Tiêu Phàm cũng đã ươn ướt.

"Chồng, chỉ sợ có mấy trăm vạn người tới huyện Lôi Sơn "Nếu không phải thời gian ngắn, chắc chắn sẽ có càng nhiều người tới.

Tô Ấu Vi nói nhỏ.

"Nàng mở trực tiếp đi"

Tiêu Phàm nói khẽ: "Nhiều người quan tâm chúng ta như vậy, chúng ta vẫn nên cùng mọi người nói một tiếng, nói lời tạm biệt"

"Ừm."

Tô Ấu Vi nhanh chóng dùng tài khoản của Tiêu Phàm đăng nhập,

mở phát trực tiếp.

Lập tức một dòng người khổng lồ điên cuồng tràn vào.

Cũng may, Đấu Âm đã sớm chuẩn bị tốt, băng thông thu xếp rất đầy đủ, nếu không trực tiếp đoán chừng lập tức sẽ bị tắc nghẽn.

Vào thời điểm này, nếu trực tiếp có chuyện gì xảy ra, ông chủ chắc chắn sẽ bị phun nước bọt.

Tiêu Phàm cũng không lập tức xuất hiện trong ống kính, ống kính Tô Ấu Vi quay về phía dưới, huyện Lôi Sơn bị chen chúc.

"Hâm mộ, ta muốn đến hiện trường tiễn Tiêu tông sư, nhưng vé máy bay đã sớm bị cướp sạch"

"Đừng nói vé máy bay, ta nhận được tin tức đi cướp vé tàu cao tốc, đường sắt cao tốc đi bên kia hết tất, vé đứng cũng không có."

"Nhìn dáng vẻ này, chỉ sợ có mấy trăm ngàn người chạy tới"

"Bình thường, thành phố Z, thành phố lớn gần huyện Lôi Sơn đã có mười triệu người, nếu ta ở thành phố Z cũng sẽ chạy bộ qua"

Trong lúc phát sóng trực tiếp, vô số mưa bình luận hiện lên.

Ngắn ngủi hai phút, tin tức điên cuồng truyền ra, số người trong trực tiếp đạt tới ba bốn trăm triệu, ông chủ Đấu Âm âm thầm cầu nguyện.

Lúc trực tiếp này hi vọng sẽ không sụp đổ.

"Thêm băng thông, đừng sợ tốn tiền!"

Ông chủ Đấu Âm nói, trán hắn lúc này đã đầy mồ hôi hột.

Trong phòng phát sóng trực tiếp lúc này có không ít đại lão.

"Các vị, chào mọi người"

Thiểm Điện Tuyết Điêu bay đến bầu trời biệt thự.

Tô Ấu Vi chĩa ngay điện thoại vào Tiêu Phàm, Tiêu Phàm mở

miệng nói.

Trong lúc phát sóng trực tiếp lại có thanh âm của hắn phát ra, tất cả mọi người chạy tới huyện Lôi Sơn bên này đều có thể nghe được.

"Cảm ơn sự yêu thương của mọi người, rất nhiều người chạy tới tiễn ta và Ấu Vi "Mọi người không nên chen chúc để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn"

"Bằng hữu nào còn chưa tới huyện Lôi Sơn thì đừng tới, tấm lòng các ngươi ta nhận, nhưng huyện Lôi Sơn đã không chen được"

Trên đường đi, rất nhiều người dừng lại.

Trực tiếp mở, họ mở trực tiếp xem.

1020 chữ

Chương 1070: Hẹn Gặp Lại

Hai giờ trôi qua, màn đêm buông xuống.

"Các vị, chúng ta cứ nói chuyện đến đây đi. Nước H rất tốt, nhưng trong nhà còn có ngôi vị hoàng đế phải kế thừa, chỉ có thể tạm biệt mọi người"

"Nước H trường tồn"

Tiêu Phàm có chút không nỡ nói.

Vô số mưa bình luận điên cuồng hiện lên.

"Nước H trường tồn"

"Tiêu tông sư hẹn gặp lại!"

Tiêu Phàm nhìn Tô Ấu Vi, trong lúc trực tiếp đã đóng, vẫn rất nhiều người không rời đi, vẫn điên cuồng gửi mưa bình luận.

"Tiêu tông sư, chúng ta đến hiện trường thì có lợi ích gì hay

không?"

"Tiêu tông sư, nếu không hát một bài?"

Phía dưới có người lớn tiếng nói.

"Hát một bài, hát một bài!"

Mấy triệu người nhanh chóng đồng thanh kêu lên.

Tiêu Phàm mở miệng nói: "Ta hát cho mọi người một bài truyền nhân của rồng đi. Cổ họng ta vịt đực, hát không tốt thì mong mọi người đừng thấy lạ Nhiều người đã phát trực tiếp.

Rất nhiều người trên mạng lại chạy tới rất nhiều phòng trực tiếp còn lại.

"Lại thấy Tiêu tông sư, rơi nước mắt"

"Thế mà Tiêu tông sư còn muốn ca hát, đã quá!"

Tiêu Phàm hát lên.

Bài truyền nhân của rồng truyền đi khiến rất nhiều người nhiệt huyết sôi trào, long hồn mờ nhạt trong lòng hàng tỷ dân chúng nước H tỉnh lại.

"Đều phải đi rồi, Tiểu Tiêu còn giúp chúng ta một tay"

Đại trưởng lão cảm thán nói.

"Đúng vậy.

Mọi người xung quanh gật đầu.

Bài truyền nhân của rồng của Tiêu Phàm hát sẽ làm cho rất nhiều dân chúng nước H càng thêm yêu nước, văn hóa tự tin của dân chúng nước H cũng sẽ tăng lên không ít.

"Các vị, thừa dịp hiện tại thời gian còn sớm, mọi người giải tán đi "Chúng ta phải đi Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi tiến vào trong biệt thự.

"Các vị, tất cả chúng ta cùng nhau hát một bài ‘Chúc ngươi một

đường thuận buồm xuôi gió đi"

Bên ngoài biệt thự có người lớn tiếng nói.

"Được!"

Nhiều người đáp lại.

Không lâu sau, bài hát vang lên.

Ngày càng có nhiều người tham gia, cuối cùng mấy triệu người ở huyện Lôi Sơn đồng thời hát.

Trong biệt thự, Tiêu Phàm cảm thấy mũi chua xót.

...

Thời gian dần dần đến đêm khuya.

Không có quốc gia nào có thể đánh bom hang động để làm hại Tiêu Phàm bọn họ.

Dù sao cho dù thành công, ở dị giới còn có Tiêu Hải!

Không có Tiêu Phàm ở đây, Tiêu Hải cũng có thể phái một số cao thủ đến đây, bất cứ ai giết Tiêu Phàm chắc chắn sẽ bị Tiêu Hải diệt quốc diệt tộc.

"Cháu yêu, Ấu Vi!"

Một giọng nói phát ra từ chiếc gương bên cạnh Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi.

"Ông nội"

"Ông nội Tiêu"

Tiêu Phàm họ nhìn về phía gương.

Tiêu Hải nói: "Cháu yêu, nơi này linh khí lưu chuyển rất nhiều, ngươi đã đạt tới Đại Võ Tông viên mãn sao?"

Tiêu Phàm gật đầu cười.

"Ông nội, ta trước hết để cho Ấu Vi truyền tống đến nơi đó, sau đó sẽ thông qua không gian linh huyệt trước kia, truyền tống của nàng sẽ không ảnh hưởng đến không gian linh huyệt Tiêu Phàm nói.

Tiêu Hải gật đầu: "Ông nội trước khi tới đây sẽ truyền lại một ít Hắc Diệu Kim Linh cho ngươi, cuối cùng lưu lại một ít đồ tốt cho nước H "Được"

Ngay sau đó Tiêu Phàm đã mở linh huyệt ra, Tô Ấu Vi đã dịch chuyển tức thời đến đó trước.

Sau đó, Tiêu Phàm đã gửi rất nhiều Hắc Diệu Kim Linh tới.

Việc chuyển thứ này bây giờ khá thuận tiện, nhưng sẽ khó khăn hơn nhiều trong tương lai.

"Khương Cục, trong biệt thự còn sót lại một ít Hắc Diệu Kim Linh"

Tiêu Phàm đã gửi một tin nhắn.

Sau đó Tiêu Phàm tiến vào mở ra lối đi linh huyệt, lấy tu vi của hắn, bình thường truyền tống tuy mạo hiểm nhưng hắn có năng lực không gian mạnh mẽ.

Tiêu Phàm ước tính rằng tỷ lệ tử vong của hắn sẽ không vượt quá một phần trăm.

"Đinh!"

Khương Vạn Trần nhận được tin nhắn từ Tiêu Phàm.

Hắn hiện đang ở huyện Lôi sơn, gần biệt thự của Tiêu Phàm.

"Vâng"

Khương Vạn Trần thầm thở dài một cái.

Giao tiếp với Tiêu Phàm luôn rất thoải mái, hắn thực sự không muốn rời xa Tiêu Phàm nhưng Tiêu Phàm có ngôi vị hoàng đế cần thừa kế ở dị giới.

Nếu chỉ là tiền, quốc gia có thể sẽ đưa nó cho Tiêu Phàm, nhưng đế quốc Thần Long là một siêu đế quốc với lãnh thổ năm mươi triệu ki-lô-mét vuông.

Sức hấp dẫn của ngai vàng của một đế quốc như vậy thật đáng kinh ngạc.

"Trước khi chia tay, ta đã để lại một món quà như vậy cho đất nước, cảm ơn ngươi"

Khương Vạn Trần nói thầm trong lòng.

Chẳng mấy chốc, Tiêu Phàm đã xuyên qua lối đi không gian, hắn xuất hiện bên cạnh Tiêu Hải, Tô Ấu Vi cũng ở đó, họ vui vẻ nhìn Tiêu Phàm.

"Tham kiến điện hạ"

Thẩm Kính Thiên đang chờ một số tướng lĩnh.

Bóng dáng của Tiêu Phàm xuất hiện, họ nhanh chóng hành lễ.

"Thẩm tướng quân, ngài không cần quá khách khí.

Tiêu Phàm mỉm cười.

"Tạ ơn điện hạ"Thẩm Kính Thiên và những người khác đồng thanh nói.

Tiêu Hải cười nói: "Cháu yêu, ngươi cảm thấy thế nào? Nếu tu vi của ngươi mạnh hơn, ngươi có thể quay về linh huyệt này không?"

Tiêu Phàm nói: "Ông nội, sẽ khó khăn. Ta hiện tại đã là Đại Võ Tông viên mãn, đợi đến cấp tu vi Võ Vương, sợ là không qua được"

1024 chữ

Chương 1071: Trung Bình

Ở đây, tốc độ tu luyện của hắn nhanh gấp năm mươi lần so với lúc ở Trái Đất, dựa vào thiên phú của hắn có lẽ cần hơn nửa tháng

mới có thể đạt tới cấp bậc Võ Vương.

Nếu Tiêu Hải chuẩn bị cho hắn những thứ khác, như vậy thăng cấp sẽ càng nhanh.

Trước đây Tiêu Phàm đã xuyên không, hắn không có sự giúp đỡ của Tiêu Hải để luyện tập trên đảo, môi trường ở đó không thể nói là đặc biệt tốt.

"Vậy ngươi có thể yên tâm ở chỗ này"

"Đi thôi, hiện tại quan trọng nhất chính là bế quan tu luyện"

Tiêu Hải mỉm cười.

Tiêu Phàm chưa bao giờ thấy nhiều quan lại trong triều đình ở dị giới, nhưng những điều này không quan trọng, sau này gặp lại cũng không muộn.

"Ừm."

Tiêu Phàm gật đầu.

Ngay sau đó Tiêu Phàm và họ đã rời đi.

Tuy vậy, linh huyệt này nhất định phải có người trông coi, sau này linh huyệt cấp SSS này nhất định sẽ dùng để liên hệ với nước H, cao thủ bình thường cũng có thể đi qua.

"Thật là một tòa thành hùng vĩ"

Tiêu Phàm và những người khác trở về Thần Đô.

Tiêu Phàm đã xem ảnh và video Thần Đô.

Nhưng thực ra ở đây, cú sốc của Thần Đô với Tiêu Phàm còn lớn hơn nhiều.

Tường thành của Thần Độ cao chín thước, cao bằng tòa nhà mười tầng, trước tường thành cao như vậy, vì áp chế sức mạnh nên rất khó công thành.

"Cháu yêu, dân số Thần Đô hiện đã vượt quá ngàn vạn người"

"Đó là thành trì thịnh vượng và quyền lực nhất trên toàn thế giới.

Tiêu Hải mỉm cười nói.

Có khá nhiều thành phố ở nước H có dân số hơn ngàn vạn người, nhưng đây là ở dị giới, không có nhiều nhà cao tầng như vậy và dân số chỉ ở mức ngàn vạn người.

Tại thành cổ Trường An vào thời nhà Đường ở Trung Quốc, các nhà sử học ước tính rằng nhiều nhất là một trăm bảy mươi tám triệu người, ước tính thận trọng chỉ có năm trăm ngàn đến sáu trăm ngàn.

Tính trung bình cũng khoảng khoảng một triệu người.

"Lộc cộc.

Cỗ xe cực kỳ sang trọng chậm rãi lái vào Thần Đô, cỗ xe được kéo bởi một con linh ngựa chất lượng hàng đầu, một con ngựa như vậy cực kỳ đắt đỏ.

"Cháu yêu, ngươi cảm thấy thế nào?"

Tiêu Hải cười hỏi.

Xuyên qua bức màn xe ngựa mờ, Tiêu Phàm có thể thấy bên ngoài.

"Cảm giác rất kỳ lạ"

"Kiến trúc nơi này có chút tương tự với cổ đại nước H, nhưng so với cổ đại nước H, kiến trúc ở đây đồ sộ hơn hẳn."

Tiêu Phàm nhìn ra bên ngoài và nói.

Tiêu Hải cười nói: "Nơi này linh khí rất nhiều, cây cối mọc cao mấy trăm mét, cũng không có gì lạ, khắp nơi đều có cây đại thụ đếm không xuể"

"Những thứ đó cũng thuận tiện cho các võ giả xử lý"

"Các kiến trúc cổ ở nước H tinh tế hơn, ở đây tráng lệ hơn.

"Cháu yêu, ngươi không có cảm giác gì khác sao?"

"Thần Đô bao gồm toàn bộ đế quốc Thần Long và tất cả sẽ thuộc về ngươi trong tương lai"

Tiêu Phàm sửng sốt, vừa rồi hắn không nghĩ tới cái này.

"Ông nội, tạm thời ta có chút chưa thích ứng được"

Tiêu Phàm khẽ cười nói.

"Từ từ rồi sẽ quen"

Xe ngựa tiếp tục đi đến hoàng cung.

"Thần Đô, ta đến đây!"

Tiêu Phàm nghĩ thầm, tim đập nhanh hơn.

Phải mất hai giờ để Tiêu Phàm và cỗ xe của hắn vào cung điện, chuyến đi này đã cho phép Tiêu Phàm trải nghiệm đầy đủ sự thịnh vượng của Thần Đô.

Loại thịnh vượng này khác với những tòa nhà cao tầng ở nước H.

So sánh cả hai, Tiêu Phàm thực sự thích cảm giác của Thần Đô hơn.

Những ngôi nhà ở Thần Đô, ngoại trừ một số tòa nhà đặc biệt, về cơ bản không vượt quá năm tầng, và những tòa nhà ở đây không đơn điệu như vậy.

"Cháu yêu, hoàng cung chính là nơi có long mạch cực lớn, ông nội đã chuẩn bị một linh trì cho ngươi ở chỗ này để tu luyện, ngươi có thể ở trong linh trì mà tu luyện.

"Tu vi Đại Võ Tông viên mãn của ngươi vẫn còn hơi thấp, trước khi ông nội đột phá thì ngươi nhất định phải đạt tới cấp bậc Võ Đế Tiêu Hải trầm giọng nói.

Tiêu Phàm gật đầu.

"Ông nội, không phải Ấu Vi sẽ luyện tập với ta sao?"

Tiêu Hải lắc đầu: "Không phải, các ngươi luyện công pháp không

giống nhau, cần linh dịch, bố trí trận pháp, các loại hoàn toàn không giống nhau"

"Liên minh bốn nước đang rơi vào bế tắc cùng chúng ta, hiện tại là lúc ngươi nên nỗ lực nâng cao, có thể tham gia đàm phán"

"Địa điểm đàm phán có thể được chọn ở Thần Đô"

Không có yến tiệc hay gì cả, Tiêu Hải mang theo Tiêu Phàm đến địa điểm huấn luyện, nơi này sẽ không áp chế thực lực của Tiểu Phàm.

"Cháu yêu, vào trong xem thử một chút"

"Ông nội làm người chuẩn bị không ít thời gian, nơi này có tốc độ tu luyện hẳn là rất tốt, đúng rồi, cầm cái này đi."

"Tạm thời không thể để nó nhận ra chủ nhân, có thể làm quen với nó trước"

Tiêu Phàm cầm Ấn Giang Sơn bước vào một linh hồ màu tím nhạt.

"Nhanh quá!"

Tiêu Phàm sớm bắt đầu luyện tập Cửu Chuyển Chân Long Quyết.

Hắn cảm thấy tốc độ tu luyện của mình nhanh hơn gấp đôi so với trên đảo, nhanh hơn gấp trăm lần so với trên Trái Đất.

1056 chữ

Chương 1072: Chăm Chỉ Tu Luyện

"Cháu yêu, tốc độ tu luyện của ngươi nhanh hơn ông nội rất nhiều"

Tiêu Hải mỉm cười nói.

Tiêu Phàm từ sớm đã sử dụng rất nhiều hoàng kim long tủy các loại, Tiêu Hải đến sáu bảy mươi tuổi mới xuyên qua, hắn không có điều kiện như này.

Diện tích đất đai của đế quốc Thần Diễm trước đây không nhỏ, nhưng họ chỉ có thể lấy được hai hoặc ba giọt hoàng kim long tủy, điều này cực kỳ quý giá.

Sinh mệnh linh dịch rất quý giá trên Trái Đất, nhưng ở dị giới sinh mệnh linh dịch giá cả cũng không bằng một phần triệu hoàng kim long tủy.

Người bình thường giàu có hơn một chút, hoàn toàn có thể lấy được sinh mệnh linh dịch ở dị giới, huống chi là hoàng kim long tủy.

Ở một quốc gia nhỏ hơn, hoàng đế có thể không đủ tư cách để thưởng thức nó.

Lãnh thổ của đế quốc Thần Long bây giờ thậm chí còn rộng hơn, và nó chỉ có thể thu được khoảng năm giọt hoàng kim long tủy, điều này vẫn còn ít đến mức đáng kinh ngạc.

"Ông nội, tốc độ tu luyện của ta hiện tại nhanh hơn trên Trái Đất khoảng một trăm hai mươi lần, tốc độ này sẽ giảm sao?"

Tiêu Phàm hỏi.

Tiêu Hải nói: "Tu luyện trong linh trì chắc chắn sẽ có hiệu quả tốt nhất ngay từ đầu, về sau có lẽ sẽ giảm xuống khoảng một trăm lần Tiêu phàm khẽ gật đầu. Gấp trăm lần đã là mạnh rồi, hắn cũng tu luyện nhanh hơn trên đảo rất nhiều, Tiêu Phàm tự tin khoảng một tuần nữa sẽ đạt tới cấp bậc Võ Vương.

"Cháu yêu, ngươi trước hết chăm chỉ tu luyện đi"

"Về liên minh bốn quốc gia thì ông nội trước để họ yên đi, miệng lưỡi ngươi thật sắc bén, đến lúc đó để ngươi nói với họ"

Tiêu Hải mỉm cười.

"Ừm.""

Tiêu Phàm nhắm mắt lại và bắt đầu tu luyện, năng lượng mạnh mẽ trong linh trì nhanh chóng tiến vào cơ thể hắn, và năng lượng nhanh chóng được luyện hóa và hấp thụ.

"Thật là thoải mái"

“Việc tu luyện ở bên kia Trái Đất còn tồi tệ hơn bên này nhiều Tiêu Phàm nghĩ thầm. Sáu ngày trong nháy mắt trôi qua, Tiêu Phàm cảm nhận trong cơ thể bộc phát ra một năng lượng mạnh mẽ, không chút ngoài ý muốn mà đột phá đến cấp bậc Võ Vương.

"Đây là đột phá, không tồi"

Mấy giờ sau, Tiêu Hải đi tới chỗ của Tiêu Phàm, hắn cười nói.

"Cho người mấy thứ này!"

"Ngươi mau hấp thụ đi"

Tiêu Hải cười nói, hắn lấy ra một hộp năng lực không gian hình cầu, bên trong có mấy trăm viên năng lực không gian lớn nhỏ. Trong số đó, hạt nhỏ chỉ có kích thước bằng viên bị, và việc hấp thụ những hạt năng lực không gian như vậy sẽ không giúp ích gì nhiều cho Tiêu Phàm, còn hạt lớn thì to bằng nắm tay.

"Ông nội, nếu ta hấp thụ những thứ này, sau này năng lực không gian của ta có thể đạt đến cấp bậc nào?"

Tiêu Phàm hỏi.

Tiêu Hải nói: "Ngươi hấp thụ những thứ này, không gian năng lực có thể đạt tới Võ Đế sơ kỳ, chiến lực có lẽ có thể đạt tới Võ Đế hậu kỳ"

Tiêu Phàm kinh ngạc nói: "Ông nội, hấp thụ hết thảy mà không đạt tới cấp bậc Võ Đế viên mãn sao?"

Tiêu Hải gật đầu.

"Viên năng lực không gian hiếm thấy, bất quá ngươi đừng lo lắng, đế quốc Thần Long chúng ta có thể thu về từ nước ngoài rồi nâng cao thực lực"

"Năng lực không gian của ngươi nếu đạt đến Võ Đế trung kỳ nhất định sẽ không thành vấn đề, đến lúc đó, lực chiến đấu toàn diện của ngươi sẽ giống như Võ Đế viên mãn"

Tiêu Hải cười nói. Trước đây, rất khó để có được viên năng lực không gian từ các đế quốc khác, nhưng giờ đây sức mạnh của đế quốc Thần Long đã vượt qua đế quốc Kền kền.

Là quốc gia hùng mạnh nhất, chắc chắn sẽ được những quốc gia nịnh hót.

Chỉ cần Tiêu Hải muốn, nhất định sẽ có quốc gia đưa ra viên năng lực không gian.

"Ông nội, hắn là chiến hạm đứng đầu đã cải tạo xong chưa?"

Tiêu Phàm hỏi.

Tiêu Hải cười nói: "Hai mươi ngày qua chế tạo xong hai chiếc, hiện tại chúng ta tổng cộng có mười lăm chiếc chiến hạm đứng đầu"

"Trong đó bảy chiếc có thể bay"

Về phía nước Thiên La, có bảy tàu chiến hàng đầu có thể bay trong liên minh bốn quốc gia, về phương diện này đã ngang bằng với đế quốc Thần Long.

"Chỉ có hai chiếc?"

"Ta nghĩ ít nhất phải có ba con tàu trong hai mươi ngày"

Tiêu Phàm kinh ngạc nói.

Tiêu Hải cười nói: "Tạm thời tính thêm hai cái kia, chiến hạm đứng đầu cũng đủ rồi, chỉ có bốn loại chiến hạm đứng đầu không có sửa đổi"

"Chúng ta sau khi có đội hình với trình độ cao hơn, chúng ta sẽ chế tạo những chiếc kia"

"Bây giờ trọng tâm của việc xây dựng đã chuyển sang các chiến hạm đứng đầu"

Tiêu Phàm gật đầu một cái, thì ra là như vậy.

So với các chiến hạm hàng đầu, số lượng chiến hạm đứng đầu

trong đế quốc Thần Long ít hơn rất nhiều, và tổng cộng chỉ có bảy mươi tám mươi chiến hạm hạng nhất.

Mười lăm chiến hạm đứng đầu, bảy mươi tám mươi chiến hạm nhất lưu, đây không phải là đối thủ, đế quốc Kền Kền vốn có mười ba chiến hạm cực phẩm, hơn nữa có khoảng một trăm ba mươi chiến hạm nhất lưu.

Tỷ lệ chiến hạm hàng đầu so với chiến hạm nhất lưu là một trên mười.

"Ông nội, tình hình nước H có ổn không?"

Tiêu Phàm hỏi.

Họ không đến, một số quốc gia và thế lực lại gây rối.

1051 chữ

Chương 1073: Gọi Thẳng Tên

Tiêu Hải cười nói: "Rất tốt, hết thảy đều bình thường, rất nhiều người nước H đều đã học qua chiến trận, ngươi cũng không cần lo lắng về nước H "Người cháu yêu của ta, tiếp tục tu luyện đi "Tu vi của ngươi tương đối ổn định, tạm thời không cần dừng lại tu luyện để củng cố Tiêu Phàm gật đầu.

Ngoài ý muốn, lại thêm mười ngày trôi qua, tu vi Tiêu Phàm đã đạt tới Võ Vương trung kỳ, năng lực không gian cũng đạt tới Võ Vương sơ kỳ!

Sức mạnh chiến đấu đã tới Võ Hoàng sơ kỳ.

——Sau đó, khoảng cách giữa mỗi cảnh giới nhỏ trở nên lớn hơn, và Tiêu Phàm trở nên vượt cấp ít hơn, và hắn không còn ở trong cảnh giới lớn nữa.

Khi năng lực không gian của Tiêu Phàm ở Võ Đế sơ kỳ, sức chiến đấu của hắn chỉ ở cấp bậc Võ đế hậu kỳ và thậm chí còn có ít cấp bậc hơn mà hắn có thể vượt qua vào thời điểm đó.

Tuy nhiên, ở giai đoạn đầu của Võ Đế, có được sức chiến đấu của cấp bậc Võ Đế hậu kỳ đã cực kỳ mạnh mẽ, và nếu cấp bậc Võ Đế có thể vượt qua một cảnh giới nhỏ thì sẽ rất lợi hại.

"Lão đại, nhị ca, Bàn Tử"

Khi đạt đến Võ Vương trung kỳ, Tiêu Phàm dừng tu luyện, hắn thấy Khổng Húc, Diệp Phi và Thẩm Thần, họ không còn như trước nữa.

Họ đều có tu vi cấp bậc Đại Võ Tông, đều đã hấp thụ viên dị năng, hơn nữa đều có dị năng cảnh giới cấp Võ Vương.

Mạnh nhất là Diệp phi, người có sức chiến đấu đã đạt đến cấp bậc Võ vương viên mãn.

Tăng thêm nữa, Diệp Phi sẽ có được thực lực cấp Võ Đế, nhìn toàn bộ Đế quốc Thần Long, Võ Đế rất lợi hại.

Họ chắc chắn có thể trở thành cánh tay phải của Tiêu Phàm trong tương lai.

"Tham kiến điện hạ"

Khổng Húc họ nhìn nhau, rồi cùng hành lễ.

"Sao các ngươi lại làm đến mức này?"

Tiêu Phàm tức giận nói.

Khổng Húc nghiêm túc nói: "Điện hạ, người mới vừa như vậy còn bảo chúng ta thế, hiện tại ngài đã là thái tử đế quốc Thần Long, chúng ta không thể như trước nữa"

"Làm thái tử, ngài nhất định phải có uy nghiêm thái tử, nếu không người khác có thể khinh thường, không có lợi cho ngươi trong việc khống chế cục diện"

Diệp phi và Thẩm Thần cũng gật đầu.

Diệp Phi nói: "Điện hạ, vừa rồi ngài còn có thể gọi chúng ta như vậy, chúng ta rất cảm động, nhưng vừa rồi là lần cuối cùng"

"Điện hạ, ngài gọi thẳng tên chúng ta đi"

Thẩm Thần nói: “Điện hạ, nếu còn gọi như vậy, nếu có người nghe được, rất có thể sẽ đánh giá chúng ta, chúng ta cũng có thể sẽ bị xa lánh"

Tiêu Phàm lướt mắt qua bọn người Khổng Húc.

Đám người Khổng Húc nghiêm túc nhìn Tiêu Phàm.

"Được rồi được rồi, theo ý các ngươi"

"Thực lực của ngươi tăng lên rất nhanh, đoán chừng còn nhanh hơn ta trước đó"

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Diệp Phi cười nói: "Đều là thành quả nỗ lực bồi dưỡng của bệ hạ, nếu không chúng ta bây giờ có thể đạt được cấp Võ Tông thì tốt rồi."

"So với ngươi, thực lực chúng ta không đủ, ngươi đã ở cấp Võ Vương, chúng ta chỉ ở cấp Đại Võ Tông “Không biết sau này có giúp được gì cho ngươi không Tiêu Phàm cười nói: "Diệp Phi, ngươi đã đạt đến cấp Võ Đế, đừng xem thường chính mình, thực lực của ngươi bây giờ cũng không yếu"

Thẩm Thần nói:

“Điện hạ, bây giờ tin tức đã truyền ra, nếu chúng ta muốn quay về nước H thì đợi một lúc được không?"

Tiêu Phàm cười nói:

“Đương nhiên có thể, người nhà các ngươi còn đang ở nước H. Nhưng các ngươi quay về một lần chỉ có thể đi một người. Các ngươi đi đi về về mất một lúc, dùng sức mạnh của các ngươi hôm nay, nếu nước H xuất hiện mối nguy hại thì các ngươi có thể nhanh giúp đỡ.

Thẩm Thần cười khà khà:

“Đến lúc đó chúng ta cũng có thể nổi tiếng"

Thẩm Húc dò hỏi:

“Điện hạ, ngươi và Tô Ấu Vi khi nào thì kết hôn? Nếu sắp đến thì trước hết chúng ta không trở về.

Tiêu Phàm nói:

“Trước khi chúng ta kết hôn, ta sẽ lên ngôi trước, sau đó trong lúc lên ngôi có thể sẽ cùng liên minh bốn nước ký hiệp định đình chiến"

Hiện giờ liên minh bốn nước còn có bảy mươi vạn đội quân ở biên giới, bây giờ cũng không phải là thời điểm tốt để tiến hành lễ lên ngôi.

Lễ đăng cơ của hắn, ngoài ra không ít vua các nước đến đây, chiến tranh còn chưa kết thúc, họ có đến hay không?

Diệp Phi cười nói:

“Hẳn là cũng nhanh rồi. Tạm thời chúng ta cũng không vội"

Tiêu Phàm gật đầu:

“Nghe ông nội nói, các ngươi luôn luôn hết sức tu luyện, cũng không có ra ngoài đi dạo phải không? Chúng ta ra ngoài đi dạo, ăn khuya ở thế giới này và uống chút rượu"

Mắt đám người Khổng Húc sáng lên.

“Điện hạ, an toàn của ngươi——"

Khổng Húc mở miệng nói, phương diện này họ có chút lo lắng.

Tiêu Phàm xưa không bằng nay, nếu hắn nảy sinh vấn đề, không chút khoa trương nào mà nói chiến tranh thế giới hoàn toàn có thể sẽ bùng nổ.

Tiêu Phàm cười nói:

“Trong bóng tối có không ít cao thủ bảo vệ, hơn nữa chúng ta cũng

không yếu, trở ngại không lớn. Tu vi càng cao, ở khu vực áp chế sức mạnh, tốc độ sức mạnh của cơ thể cũng sẽ càng mạnh, bọn Tiêu Phàm có thực lực không thấp.

"Ừm."

Đám Khổng Húc gật đầu.

1000 chữ

Chương 1074: Cấp Bậc Võ Đế

Màn đêm buông xuống, Tiêu Phàm cùng họ ra ngoài hoàng cung.

Ban đêm đều rất náo nhiệt, Tiêu Phàm cùng họ tới một quán rượu ven sông, có gió thổi, vừa uống rượu vừa ăn thịt vô cùng nhàn nhã.

“Đến đây, lão đại, lão nhị, Bàn Tử, chúng ta cùng uống một cái. Đã lâu rồi không cùng nhau uống rượu"

Tiêu Phàm giơ chén rượu lên cười nói.

Đám Khổng Húc đều nhìn chằm chằm Tiêu Phàm, Tiêu Phàm nói:

“Hiện giờ đang ở bên ngoài, chúng ta che giấu tung tích tới đây.

"Ngươi coi như có lý"

“Uống!"

Bốn người cụng chén sau đó uống một hơi cạn sạch.

“Lão tam, thế giới thay đổi thật là nhanh, trước đây chúng ta đâu có nghĩ đến, lại có thể đến một thế giới khác cùng nhau uống rượu"

Khổng Húc có chút khó tin mà nói.

Thẩm Thần cười ha hả nói:

“Chúng ta đến thế giới khác uống rượu, không như tam ca bây giờ

khác rồi, lại có thể làm hoàng đế. Cái này có mơ ta cũng không dám làm.

Diệp Phi cười nói:

“Cuối cùng ta cũng đạt được mục tiêu trước kia là trở thành đại cao thủ năng khiếu bẩm sinh, không nghĩ tới hiện giờ đã sắp đến sức mạnh của cấp bậc Võ Đế"

Tiêu Phàm nói:

“Lão đại, nhị ca, Bàn Tử, sau này các ngươi có nghĩ muốn đến nơi nào để phát triển chưa? Các ngươi nói một chút"

Khổng Húc nói:

“Lão tam, chúng ta đã bàn bạc rồi, ngươi muốn chúng ta ở chỗ nào, thì ném chúng ta tới đó là được.

Tiêu Phàm lắc đầu:

“Chủ yếu vẫn là xem tâm nguyện của các ngươi"

Khổng Húc nói:

“Lão tam, nếu đế quốc Kền Kền đã thất bại, sau này còn có chiến tranh nữa không? Nếu có ta muốn đi quân đội.

Sau đó nếu có thể dẫn đầu đội binh cố gắng đánh giặc.

Tiêu Phàm khẽ cười nói:

“Chắc chắn sẽ có, dù cho đế quốc Thần Long chúng ta đứng đầu thiên hạ, cũng vẫn sẽ có kẻ không nghe lời.

Hơn nữa, đế quốc Kền Kền cho dù lui lại, sau này vẫn sẽ có mâu thuẫn, hiện giờ đế quốc Kền Kền vẫn chưa đủ sụp đổ"

Khổng Húc hớn hở nói:

“Ta đây muốn đi quân đội.

“Lục quân hay là Thủy sư?”Tiêu Phàm hỏi thăm.

Khổng Húc suy nghĩ một chút rồi nói:

“Lục quân đi, lão tam ta muốn bồi dưỡng quân đoàn Tu La được không? Quân đoàn Tu La rất mạnh.

“Đương nhiên là được.

Tiêu Phàm gật đầu.

Ba người bọn Khổng Húc Tiêu Phàm đều tin, cho dù Khổng Húc không đề cập tới, chỗ nào quan trọng thì Tiêu Phàm sẽ bố trí họ đến đó.

“Nhị ca, còn ngươi?"

Tiêu Phàm nhìn về phía Diệp Phi rồi hỏi.

Diệp Phi nói:

“Lão tam, Tuyết Yến thích yên bình, ta ở Thần Đô bên này tốt lắm, ngươi xem thử có vị trí nào không?"

Tiêu Phàm suy nghĩ một lúc rồi nói:

“Thần Đô bên này có cấm hộ vệ, lúc đó để nhị ca ngươi tiến vào cấm vệ quân, thế nào? Chờ cho thực lực của ngươi tăng lên, sau này ngươi có thể trở thành chỉ huy cấm vệ"

Diệp Phi gật đầu:

“Cũng được, nếu trong cấm vệ quân có người muốn gây sự, ta còn có thể dò la tin tức.

Tiêu Phàm nhìn về phía Thẩm Thần.

Thẩm Thần nhếch miệng cười nói: “Tam ca, lão đại đi quân đội, nhị ca đi cấm vệ quân, ta đây đi Thủy sư là được rồi. Thủy quân đi khắp nơi, ngoài ra ta còn có thể thấy các em gái ở các nước, còn được các em gái làm cho ấm áp"

Khổng Húc nói:

“Lão tứ, ngươi cũng đừng có mù quáng, thượng bất chính hạ tắc

loạn, quân đội cần có kỷ luật tốt.

“Lão đại, ta nói đùa một chút.

Thẩm Thần cười mỉa nói.

Tiêu Phàm cười nói:

“Vậy quyết định như vậy, lão đại đi quân đội, nhị ca đi cấm vệ quân, Bàn Tử ngươi đi Thủy sư. Các ngươi phải cố gắng. Quân đội là chỗ thực lực, thực lực của các ngươi nếu quá kém, ta cũng không thể nhắc tới các ngươi với cấp trên"

Đám người Khổng Húc gật đầu.

Cái này họ đương nhiên hiểu rõ.

Nếu thực lực của họ không đủ tới cấp bậc Võ Đế, Tiêu Phàm có mạnh mẽ cân nhắc họ tới vị trí với Thẩm Kính Thiên thì ai lại phục?

“Xoảng!"

Đúng lúc này, âm thanh bình rượu vỡ trên mặt đất vang lên.

“Lão già kia, kêu cháu gái ông lại đây uống vài chén rượu với bọn ta cũng khó khăn? Mau kêu nàng ta lại đây!” Âm thanh thô lỗ vang lên.

Bọn người Tiêu Phàm nhìn qua.

Họ ngồi ở chỗ này khá cao, tầm mắt rất tốt, từ nơi này họ có thể thấy rõ ràng hơn mười thước.

“Vị này, ngài... Ngài bỏ qua cho Y Y đi, Y Y vẫn chỉ mới có mười bốn tuổi, nàng vẫn còn là một đứa nhỏ"

Người nói chuyện là một ông lão khoảng năm, sáu mươi tuổi, hắn quỳ xuống dập đầu nói.

“Lão già kia, ta đây muốn kêu nàng ta giúp bọn ta uống rượu, ngươi một mực từ chối, ngươi cho rằng ta không dám trừng trị

ngươi?"

“Nếu nàng ta không qua đây, có tin hay không lão tử quăng ngươi xuống sông cho cá ăn!"

Nói chuyện là một tên khoảng ba mươi tuổi, thân hình hắn cao lớn, dáng vẻ hung hăng, xung quanh có nhiều người đều không dám lên tiếng.

Vẻ mặt Tiêu Phàm u ám.

Hắn đứng lên đi tới, bọn người Khổng Húc vội đi theo.

1042 chữ

Chương 1075: Nhúng Tay Vào

Xung quanh có không ít ám vệ đi lại, nhưng họ cũng không bại lộ.

“Các ngài quá ngang ngược. Nếu họ không muốn, các ngài cần gì ép buộc.

Tiêu Phàm trầm giọng nói.

“Thằng nhãi con từ đâu tới, ngươi dám quản chuyện của Quách đại gia.

Ánh mắt sắc bén trừng về phía bọn người Tiêu Phàm.

Hắn cũng không nhận ra Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cũng không thay đổi dáng vẻ, nhưng thế giới khác không có ảnh chụp, cũng không có Internet, người biết dáng vẻ của Tiêu Phàm rất ít.

“Thật đúng là chúng ta muốn nhúng tay vào, làm sao?"

Khổng Húc sa sầm nói.

Đối phương cười gằn nói:

“Bốn thằng nhãi các ngươi cũng dám lo chuyện bao đồng, lão tử lập tức cho các ngươi biết hậu quả của việc lo chuyện bao đồng là như nào. Các anh em, cho họ biết tay đi!"

Người đàn ông ngồi cùng bàn đứng lên, siết tay thành nắm đấm.

Thẩm Thần nói:

“Lão đại lão nhị, các ngươi bảo vệ tam ca đừng có ra tay, để ta!"

Trong nháy mắt Thẩm Thần nhào tới.

Hắn như hổ lao vào đàn dê, toàn bộ đám người kia bị hắn đánh ngã nhanh chóng.

Thẩm Thần có tu vi ở cấp bậc Đại Võ Tông, hiện giờ cho dù tu vi bị áp chế, thực lực của hắn cũng mạnh hơn người thường nhiều.

“Thằng nhãi con, các ngươi có gan mà để lại tên. Lão tử không làm cho các ngươi nhà tan cửa nát, lão tử sẽ không mang họ Quách!"

Tên đứng đầu nghiêm nghị nói.

Tiêu Phàm lạnh lùng nói:

“Quách gia thật sự rất giỏi? Ta chưa từng nghe qua Quách gia gì đó, trái lại ngươi nói thử nhà ngươi đang làm nghề gì"

Mỗi lần gặp chuyện đều như vậy, Tiêu Phàm trong lòng phát cáu.

Tên đứng đầu nghiêm túc nói:

“Vậy ngươi nghe cho rõ, trước đây Quách gia bọn ta là quý tộc, ông nội của ta làm quan trong ngũ phẩm!"

Chức quan trong ngũ phẩm dĩ nhiên là không thấp.

“Quý tộc? Hiện tại đã là đế quốc Thần Long, ngoại trừ hoàng tộc, bây giờ quý tộc đã không còn nữa.

Tiêu Phàm trầm giọng nói.

Tên đàn ông cười lạnh nói:

“Mặc dù quý tộc đã không còn nữa, nhưng thế lực của Quách gia bọn ta vẫn còn, quyền lực vẫn còn tồn tại! Mấy thằng nhãi các ngươi là ai? Đừng tưởng các ngươi có chút thực lực thì khiêu khích với bọn ta, các ngươi vẫn còn có chút non nớt Ánh mắt Tiêu Phàm lóe lên.

Đế quốc Thần Long vừa thành lập đã lập tức bị đe dọa từ bên ngoài, thế lực nội bộ còn một ít vẫn chưa loại trừ.

Lần này ra ngoài thì gặp chuyện, chuyện như vậy ở đế quốc Thần Long không phải là chuyện mới mẻ gì.

“Ta là ai?"

Tiêu Phàm lạnh lùng nói:

“Rất nhanh ngươi sẽ biết ta là ai"

“Tới đây!"

Tiêu Phàm thấp giọng, rất nhanh mười người từ chỗ khác nhau cùng xông ra.

“Tham kiến điện hạ Những người này quỳ trên mặt đất đồng thanh nói.

Tiêu Phàm trầm giọng nói:

“Bắt hết bọn họ, ra lệnh cho quan phủ kiểm tra nghiêm ngặt gia tộc bọn họ, bất luận kẻ nào dám bao che thì hãy cẩn thận cái đầu"

“Điện... Điện hạ?"

Sắc mặt mấy người đó trở nên trắng bệch.

Tiêu Hải không có con, chỉ có một đứa cháu trai, điện hạ chỉ có một người chính là Tiêu Phàm, sau này hắn chính là hoàng đế.

“Điện hạ tha mạng, điện hạ tha mạng"

Mấy tên đó ra sức cầu xin.

Tiêu Phàm lạnh lùng nói: “Quý tộc của triều đại trước rất là lợi hại

à? Tội ác cả đầu đuôi ngọn gốc của họ phải điều tra rõ ràng. Một năm thì phán ba năm, ba năm thì phán mười năm, đầu của họ cũng đừng cần nữa.

Mồ hôi lạnh trên trán mấy tên đó nhanh chóng ứa ra.

Sắc mặt họ càng trở nên khó coi.

Sự việc hôm nay không phải là lần đầu tiên, chuyện như vậy trước đây không ít, theo luật họ sẽ bị phạt mười năm tù trở lên.

Ban đầu cũng an vị ngồi tù, trong nhà đưa rất nhiều tiền, nói không chừng một hai năm thì có thể ra ngoài, bây giờ thì phải chém đầu.

“Điện hạ, ngài không thể như vậy được.

“Điện hạ, theo luật của đế quốc Thần Long, tội của chúng ta không đáng chết"

Hai người trong đó hết sức sợ hãi nói.

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói: “Vương quyền của đế quốc Thần Long lớn hơn luật pháp, ta muốn xử phạt nặng các ngươi thì có vấn đề gì sao?"

Mấy người đó há miệng không nói nên lời.

Vương quyền của đế quốc Thần Long lớn hơn luật pháp, Tiêu Phàm là người kế vị, đừng nói họ có tội lớn, vô tội cũng ban cái chết cho bọn họ.

Cái này gọi là gì?

Nổi trận lôi đình cũng là ân huệ của đế vương.

"Mang đi!"

Tiêu Phàm khoát tay.

Mấy người đó lập tức bị mang đi.

“Đa tạ điện hạ, đa tạ điện hạ. Y Y, mau, ngươi cũng nhanh tới đây

khấu đầu"

Ông lão quỳ gối vẻ mặt kích động dập đầu nói.

“Bái kiến điện hạ Y Y quỳ xuống, ngoài ra mọi người xung quanh cũng quỳ xuống.

Tiêu Phàm nói:

“Các vị miễn lễ. Sau này gặp chuyện như vậy thì đất nước sẽ xử lý nghiêm khắc, xảy ra chuyện thế này các ngươi có thể báo quan. Nếu quan chức không làm việc, nhẹ thì chết nặng thì tru di tam tộc.

Mọi người xung quanh toàn là người dân bình thường, nghe Tiêu Phàm nói vậy, họ đều tỏ ra mừng rỡ.

“Đa tạ điện hạ"

Mọi người đứng lên.

Tiêu Phàm hỏi thăm:

“Các vị cứ tiếp tục ăn uống đi"

Tiêu Phàm và Khổng Húc tính tiền rời đi.

1005 chữ

Chương 1076: Quân Đội

Chủ quán không muốn lấy tiền, nhưng bọn Tiêu Phàm sao lại không trả tiền cho được?

“Ông nội, chúng ta ra bên ngoài gặp phải một chuyện"

Tiêu Phàm về tới hoàng cung.

Hắn trông thấy Tiêu Hải.

“Có chuyện gì?"

Tiêu Phàm nói sự việc hôm nay ra.

Tiêu Hải trầm giọng nói:

“Sau khi thành lập đế quốc Thần Long, cuộc sống của người dân dễ chịu hơn trước đây. Nhưng chuyện như vậy quả thực vẫn không ít. Chờ chiến tranh kết thúc, chuyện này do chính cháu xử lý, ông nội đánh giặc thì được chứ loại chuyện như vậy thì ông nội không am hiểu lắm"

Tiêu Phàm gật đầu.

Chiến tranh chấm dứt, cả nước già trẻ phải sàng lọc nghiêm khắc.

Chuyện như này tốn nhiều thời gian để xử lý, nhưng với đế quốc Thần Long mà nói thì xử lý việc này cũng không phải rất khó.

Quân đội hoàn toàn đều nắm trong tay.

Hơn nữa chờ khi đế quốc Kền Kền bị đánh bại, thì lập tức không cần lo lắng thế lực bên ngoài gây sự, thổ phỉ ác bá cũng sẽ không nổi dậy.

“Ông nội, liên minh bốn nước vẫn không hề động tĩnh?"

Tiêu Phàm hỏi thăm. Tiêu Hải cười nói:

“Có động tĩnh rồi, người của đế quốc Bách Vân, đế quốc Áo Tư đã ngầm phục tùng. Cháu ngoan, cháu cảm thấy nên đưa ra điều kiện gì cho bọn họ?"

Đế quốc Áo Tư, đế quốc Bách Vân và đế quốc Kền Kền cùng nhau lên ý đồ xâm lược đế quốc Thần Long, xử lý nhẹ chắc chắn không được.

Nhưng nếu xử lý quá nặng, họ có lẽ sẽ hết hi vọng mà đối nghịch với đế quốc Thần Long, với họ mà nói thì không phải là chuyện tốt.

Tiêu Phàm nói:

“Ông nội, căn cứ ở đế quốc Áo Tư còn lại không ít, những căn cứ

này đều tặng cho đế quốc Thần Long chúng ta. Đảo Phổ La của họ cho chúng ta thuê một nghìn năm. Lại còn có linh thạch, dị năng đang chờ được đền bù.

Chỉ cần không cho họ đổi hoàng đế, chúng ta cương quyết một chút, những điều kiện này họ sẽ cùng nhau giải quyết.

Tiêu Hải khẽ gật đầu.

“Còn đế quốc Bách Vân thì sao?"

Tiêu Phàm nói:

"Ông nội, đế quốc Bách Vân ở bên ngoài biên giới chúng ta, hơn nữa lần này họ điều động tất cả năm mươi vạn quân. Xử lý họ sẽ nghiêm khắc hơn rất nhiều. Đường bờ biển của họ rất dài, chúng ta cắt một phần mười lãnh thổ của bọn họ, tất cả những lãnh thổ ở đường bờ biển. Sau này quy mô quân đội của họ sẽ bị hạn chế không thể vượt qua mười vạn, còn có linh thạch và dị năng đang chờ được bồi thường"

Tiêu Hải nhếch miệng cười nói:

“Cháu ngoan, điều kiện này của cháu nói ra, đế quốc Bách Vân sau này sẽ không thể đứng lên phát triển.

Khu vực giàu có nhất của đế quốc Bách Vân chính là vùng biển, vùng biển bị cắt, sau này dân chúng họ chỉ có thể cạp đất.

Tiêu Phàm cười lạnh nói:

“Dám phát động chiến tranh thì phải trả giá! Nếu đế quốc Bách Vân không đồng ý, họ chờ bị diệt quốc.

Tiêu Hải cười nói:

“Yêu cầu gần đây của cháu có chút trì hoãn, cháu dứt khoát cùng với đế quốc Áo Tư và đế quốc Bách Vân nói chuyện đi. Hoàng tử của họ đều đến đây.

Tiêu Phàm gật đầu:

“Được, ta cũng muốn mở mang kiến thức với hoàng tử ở thế giới này.

Tiêu Hải hớn hở nói:

“Mặc kệ cháu có dáng vẻ gì, ông nội sẽ không quan tâm đến chuyện này. Dù sao sau này đế quốc Thần long cũng là của cháu"

“Không biết ai sẽ đàm phán với chúng ta.

“Mong không phải là tên cáo già Đỗ Thanh Tuyền đó"

“Đỗ Thanh Tuyền là tể tướng, 80 đến 90% hắn ta sẽ đến đây đàm phán, haizz.

Một vài người của đế quốc Bách Vân thì thầm trao đổi.

Một trong số người đó là Nhị hoàng tử của đế quốc Bách Vân.

Những người khác là cao thủ đàm phán.

Nếu bại trận trong cuộc chiến tranh thì chắc chắn sẽ tổn thất, bây giờ họ phải giảm thiểu tổn thất đến mức thấp nhất.

Bảy mươi vạn quân của liên minh bốn nước vẫn đang ở biên giới, bốn nước liên minh vẫn chưa tan rã, nhưng đế quốc Bách Vân với đế quốc Áo Tư không muốn tiếp tục nữa.

Họ biết đế quốc Thần Long chắc chắn có nhiều chiến hạm hàng đầu hơn, nếu quân đội của nước Thiên La rút lui thì họ có lẽ sẽ chết ở bên đó.

“Đến đây. Tất cả mọi người ổn định lại tinh thần đi!"

Nhị hoàng tử của đế quốc Bách Vân trầm giọng nói.

Tiêu Phàm và một số người của đế quốc Thần Long vào trong điện, thấy người dẫn đầu là Tiêu Phàm thì những người của đế quốc Bách Vân thầm ngạc nhiên và vui mừng.

Đương nhiên họ biết Tiêu Phàm là ai, chẳng lẽ Tiêu Phàm là người lãnh đạo cuộc đàm phán? Nếu vậy thì cuộc đàm phán hẳn sẽ thoải

mái hơn rất nhiều.

“Tiêu điện hạ, ngươi chủ trì cuộc đàm phán hòa bình ư?"

Nhị hoàng tử của đế quốc Bách Vân trầm giọng nói.

Hắn ta tầm bốn mươi đến năm mươi tuổi, hắn ta lớn tuổi hơn Tiêu Phàm rất nhiều.

“Đúng vậy. Nhưng ta phải sửa lại cho ngươi một chút, không phải đàm phán hòa bình, mà là ký tên vào hiệp nghị đầu hàng"

Tiêu Phàm thản nhiên nói:

“Ngươi tên là gì, hãy xưng tên ra.

1031 chữ

Chương 1077: Thay Đổi Quá Nhanh

Nhị hoàng tử của đế quốc Bách Vân trầm giọng nói:

“Ta là Nguyễn Hằng Diệu, Nhị hoàng tử của đế quốc Bách Vân, Tiêu điện hạ, bọn ta chưa bại trận bao giờ đâu. Ở biên giới, bọn ta có bảy mươi vạn quân của liên minh bốn nước! Bây giờ bọn ta đến đây đàm phán vì sự hòa bình của hai nước, Tiêu điện hạ nói thế, chẳng lẽ ngươi muốn bùng nổ thế chiến sao?"

Tiêu Phàm ngạc nhiên nhìn một người ở bên cạnh.

“Dương đại nhân, họ không đến để ký vào hiệp ước đầu hàng ư?"

“Nếu không phải thì còn nói chuyện làm gì nữa.

“Hay là để quân đội vào tiêu diệt đế quốc Bách Vân, tàn sát hoàng thất của họ, giúp đỡ con rối của hoàng đế thống trị đế quốc Bách Vân?"

Dương đại nhân cũng nói với vẻ hơi quái lạ:

“Điện hạ, ta cũng tưởng họ đến ký hiệp ước đầu hàng, xem ra

chúng ta đã hiểu lầm rồi.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu:

“Thế thì bỏ đi. Đàm phán hòa bình với đế quốc Áo Tư xong thì không cần bận tâm đến đế quốc Bách Vân nữa. Dù sao cũng phải tiêu diệt một nước trong bốn nước liên minh mới được.

Người của đế quốc Bách Vân hết hồn.

“Tiêu...

Tiêu điện hạ, bọn ta ký hiệp nghị đầu hàng.

Nguyễn Hằng Diệu hơi cay đắng nói.

Tiêu Phàm cười như không cười rồi nhìn Nguyễn Hằng Diệu:

“Nguyễn Hằng Diệu, ngươi thay đổi nhanh quá đó. Ta nghĩ ngươi nên kiên cường hơn một chút.

Nguyễn Hằng Diệu: ""

Tiêu Phàm động một tí là diệt nước, dọa người ta sợ lắm đó.

“Bỏ ghế của họ đi. Nước bại trận đến đây để ký hiệp ước đầu hàng thì còn ngồi ghế làm gì?"

Tiêu Phàm thờ ơ nói.

Hắn nói xong thì ngồi xuống ghế chủ tọa, cấm vệ ở bên cạnh nhanh chóng dọn hết ghế của đám người Nguyễn Hằng Diệu đi.

Nguyễn Hằng Diệu và những người khác thầm kêu khổ.

Khi Đỗ Thanh Tuyền đàm phán với họ, ít nhất họ còn được ngồi.

Họ vốn tưởng Tiêu Phàm còn trẻ nên dễ bắt nạt, hiện giờ xem ra họ đã nghĩ nhiều rồi.

“Dương đại nhân, đưa đồ cho họ đi Tiêu Phàm thờ ơ nói.

Dương đại nhân đưa cho đám người Nguyễn Hằng Diệu một xấp

giấy, đây là các mục điều kiện đã được quyết định sau khi Tiêu Phàm và những người khác bàn bạc với nhau.

Tổng cộng có năm mươi đến sáu mươi điều.

Có rất nhiều khoản bồi thường cho việc chia cắt đất, hàng năm đế quốc Bách Vân còn phải cống nạp thêm nữa.

“Tiêu điện hạ, cái này không thể nào. Bọn ta chắc chắn sẽ không ký hiệp ước bán nước như thế này"

Nguyễn Hằng Diệu xem xong thì lên tiếng với sự tức giận tột cùng.

Mấy tên đại sứ còn lại của đế quốc Bách Vân cũng cực kỳ tức giận.

Tiêu Phàm thờ ơ nói:

“Không ký thì diệt nước thôi. Hoàng tộc hay sĩ tộc cũng trảm hết! Cho các ngươi năm phút để suy nghĩ. Khi nào hết thời gian, các ngươi có thể rời đi, sau đó các ngươi hãy đợi bị tịch thu tài sản và chém đầu đi!"

Đám người Nguyễn Hằng Diệu tức giận nhìn Tiêu Phàm.

“Tiêu điện hạ, ngươi đang quá độc tài rồi đấy"

Một sứ giả của đế quốc Bách Vân nói.

Tiêu Phàm cười mỉa.

“Độc tài? Các ngươi liên minh với nhau để tiêu diệt đế quốc Thần Long của bọn ta, rồi cuối cùng lại nói đế quốc Thần Long của bọn ta độc tài? Huống hồ, bọn ta không độc tài thì chẳng phải sẽ phụ lòng các tướng sĩ đã tử trận sao?"

Nguyễn Hằng Diệu cắn răng nói:

“Tiêu điện hạ, dù sao đế quốc Bách Vân của bọn ta cũng có dân số lên đến mấy chục triệu người, bọn ta cũng không dễ chọc đâu.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

“Ta hiểu rồi, xem ra các ngươi muốn lựa chọn chiến tranh! Thật ra

ta cũng muốn lựa chọn như thế, có một trận chiến diệt nước thì mới mang lại cho ta uy danh được"

Tiêu Phàm mỉm cười rồi nói.

Một tên sứ giả của đế quốc Bách Vân vội nói.

“Tiêu điện hạ, đợi đã. Một số điều khoản trong đây có thể thay đổi lại không? Ví dụ như chia cắt đất vùng duyên hải, ngươi có thể để lại cho bọn ta một ít lãnh thổ vùng duyên hải không?"

Tiêu Phàm thờ ơ nói:

“Không thể thay đổi bất cứ chữ nào đã được viết trên đó, các ngươi chấp nhận thì chấp nhận, không chấp nhận thì về mà chờ chết. Ta sẽ nói ở đây luôn, bốn nước của các ngươi liên minh với nhau, và ta chắc chắn sẽ tiêu diệt một nước trong số đó, để xem lúc đó trong số các ngươi có sẽ ai xui xẻo đây?

Nguyễn Hằng Diệu và những người khác thầm sửng sốt.

Dương đại nhân ho nhẹ rồi nói:

“Điện hạ, thái tử cũng là vua, vua không nói đùa, người không thể nói tùy tiện như thế được.

Tiêu Phàm nói.

“Dương đại nhân, ta cũng không hay nói đùa. Chắc chắn sẽ tiêu diệt một nước trong số bốn nước đó. Tiêu diệt đế quốc Bách Vân là tốt nhất, khoảng cách gần nên khá thuận tiện.

Đám người Nguyễn Hằng Diệu nhìn nhau, Tiêu Phàm đã nói thế thì chỉ e là thật, họ phải ra quyết định thôi.

“Tiêu điện hạ... Bọn ta sẽ ký?

Chẳng mấy chốc chỉ còn một chút thời gian, Nguyễn Hằng Diệu run rẩy nói.

Ký hiệp ức này xong thì có lẽ hắn ta sẽ bị mắng là quân bán nước mất, nhưng hắn ta không còn cách nào khác, hắn ta làm thế thì ít

nhất đế quốc Bách Vân mới sống sót được.1013 chữ

Chương 1078: Thứ Này Là Thật

“Haizz!"

Tiêu Phàm thở dài một hơi, biểu cảm của hắn tỏ vẻ tiếc nuối.

Đám người Nguyễn Hằng Diệu khá may mắn đó.

Chỉ sợ Tiêu Phàm thật sự mong họ từ chối sau đó tiêu diệt đất nước của họ!

“Dương đại nhân, ngươi đưa cho họ quốc thư chính thức đầu hàng đi"

Tiêu Phàm bình tĩnh nói.

Dương đại nhân gật đầu, hắn ta lấy ra quốc thư đầu hàng đã chuẩn bị từ trước, tất cả đã được viết rõ ràng trên hiệp ước.

Nguyễn Hằng Diệu và những người khác nhìn nhau.

Mọi việc đã được chuẩn bị xong xuôi, Tiêu Phàm và những người khác vốn không định thay đổi.

“Sột soạt!"

Ngay sau đó đám người Nguyễn Hằng Diệu đã ký tên và ấn dấu vân tay lên quốc thư đầu hàng.

Ban đầu khi quân của các nước liên minh hành động, họ còn muốn chia cắt lãnh thổ của đế quốc Thần Long.

"Được rồi, các ngươi có thể đi rồi. Trước trưa ngày mai, các ngươi hãy công bố hiệp ước này ngay.

Tiêu Phàm bình tĩnh nói.

Sứ giả của đế quốc Bách Vân lặng lẽ rời đi, một lát sau Tiêu Phàm và những người khác đến đại sảnh, sứ giả của đế quốc Áo Tư cũng

ở gần đó.

“Trước khi đàm phán, các ngươi hãy nhìn bên này trước.

Tiêu Phàm thờ ơ nói.

Hắn bảo sứ giả của đế quốc Áo Tư nhìn hiệp ước đã được ký bởi đế quốc Bách Vân.

“Việc này sao có thể? Đây là hiệp ước bán nước.

Sứ giả của đế quốc Áo Tư vô cùng khiếp sợ.

Tiêu Phàm nói:

“Thứ này là thật, các ngươi đừng nghi ngờ nữa, nhưng các ngươi yên tâm, ta đã chuẩn bị một hiệp ước đầu hàng buông lỏng hơn nhiều cho các ngươi rồi.

Dương đại nhân lấy hiệp ước mà họ đã chuẩn bị ra.

Nhìn sắc mặt vô cùng u ám của người thuộc đế quốc Áo Tư, hiệp ước này đúng là buông lỏng hơn một chút nhưng cũng không phải quá buông lỏng.

Đế quốc Áo Tư có rất nhiều căn cứ trên khắp thế giới, thế nên điều đầu tiên là chuyển nhượng tất cả căn cứ đó cho đế quốc Thần Long mà không hoàn lại.

Họ rất khó có thể chấp nhận điều này.

Phần còn lại như hòn đảo nhỏ đi thuê trong một nghìn năm, không khác gì cắt nhường cả.

Họ cũng khó có thể chấp nhận được.

"Tiêu điện hạ, điều ước như bán nước thế này, chúng ta không có khả năng ký được!"

Tam hoàng tử đế quốc Áo Tư nghiêm nghị nói.

Đế quốc Áo Tư có hai vị hoàng tử đến đây, là Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử.

Tiêu Phàm khẽ cười nói:

"Ta cho đế quốc Bách Vân năm phút, hiện tại cũng cho các ngươi năm phút, không ký vậy thì chờ diệt quốc đi. Quân vô hí ngôn, ta nói được thì làm được"

Tiêu Phàm nói rồi lấy điện thoại di động ra điều chỉnh đếm ngược năm phút.

Dương đại nhân nhạt tiếng nói:

"Các ngươi nghĩ cho rõ ràng, đế quốc Bách Vân đã lui ra khỏi, các ngươi tiếp tục thì chỉ có một con đường chết. Tiêu Phàm nhìn sang phía Dương đại nhân.

"Dương đại nhân, ngươi không cần thiết cùng họ tốn nhiều miệng lưỡi. Ta đã nới với người đế quốc Bách Vân, trong bốn nước chắc chắn sẽ tiêu diệt một nước. Tiêu diệt đế quốc Kền Kền khó khăn, Hồng Phong đế quốc thì không có tính khiêu chiến, đế quốc Bách Vân thì sợ rồi, vậy nên tiêu diệt đế quốc Áo Tư à lựa chọn tốt nhất.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng nói.

Dương đại nhân cười nói:

"Điện hạ,trước kia dù sao đế quốc Áo Tư cũng là đế quốc có uy tín lâu năm, tài phú tương đối nhiều, tiêu diệt họ thực sự là tốt nhất.

"Ừm."

Tiêu Phàm gật đầu.

Sắc mặt mấy người đế quốc Áo Tư vô cùng khó coi.

"Tiêu điện hạ, các ngươi không thể làm như vậy, thái độ của các ngươi không phải là đang đàm phán. Một số điều khoản trong đó chúng ta phải sửa đổi một chút"

Tam hoàng tử đế quốc Áo Tư nói.

Tiêu Phàm nhàn nhạt cất tiếng nói:

"Những điều khoản này, bất kể một chữ nào cũng không thể sửa đổi, các ngươi chỉ có hai lựa chọn, đồng ý, hoặc là chết!"

"Tiêu Phàm, ngươi làm chuyện này quá bá đạo, quá dã man!"

Tứ hoàng tử đế quốc Áo Tư tức giận nói.

Tiêu Phàm hơi nhếch miệng cười nhạt:

"Bá đạo sao? Còn có chuyện càng bá đạo hơn đó, thái độ này của ngươi làm ta rất không vui, ta thêm một điều kiện ngoài định mức, phải đem ngươi biếm hạ thành bình dân, hơn nữa vĩnh viễn không cho phép trở lại Hoàng tộc.

"Ngươi..."

Sắc mặt Tứ hoàng tử đế quốc Áo Tư hoàn toàn thay đổi.

Năm phút rất ngắn, rất nhanh thời gian đã sắp đến lúc kết thúc. Từng người Tam hoàng tử đế quốc Áo Tư họ đều toát mồ hôi đầy trán, họ phải tiếp nhận áp lực quá lớn.

Không ký, quân vô hí ngôn, Tiêu Phàm đã nói như vậy thì đế quốc Thần Long thật sự sẽ tiêu diệt quốc gia của họ, đến lúc đó họ ngăn cản như thế nào đây?

Mặc dù đế quốc Áo Tư là đế quốc uy tín lâu năm, nhưng chiến hạm siêu cấp tổng cộng họ cũng chỉ có hai chiếc, hơn nữa lục quân cũng kém cỏi. Phải phụ thuộc vào đế quốc Kền Kền, thì đế quốc Áo Tư mới có thể phô trương một chút uy thế của mình, nhưng hôm nay đế quốc Kền Kền đã không đánh thắng được đế quốc Thần Long.

1020 chữ

Chương 1079: Diệt Hồng Phong Đế Quốc

Vì mình, đế quốc Kền Kền rất có thể sẽ bán đế quốc Áo Tư họ, tùy ý để đế quốc Thần Long tiêu diệt đế quốc Áo Tư họ.

"Tiêu điện hạ, chúng ta ký"

Thời gian chỉ còn lại mấy giây cuối cùng, Tam hoàng tử Áo Tư đế quốc nói.

Tiêu Phàm không có bất kỳ ý tứ sẽ thay đổi thái độ. Dưới áp lực cực lớn, họ chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp.

"Không có gì hay ho, Dương đại nhân, đàm phán cũng chỉ như vậy thôi"

Tiêu Phàm lắc đầu nói.

"Điện hạ, là do ngươi lợi hại"

Dương đại nhân cười nói.

Cho dù là Đỗ Thanh Tuyền đàm phán, cũng chưa chắc có khả năng có hiệu quả như vậy.

Dù sao Đỗ Thanh Tuyền là thần tử, rất nhiều chuyện hắn không thể đưa ra quyết định, Tiêu Phàm là Thái tử, hơn nữa rất nhanh hắn sẽ trở thành Hoàng đế. Hắn nói diệt quốc, với Đỗ Thanh Tuyền nói diệt quốc, hiệu quả hoàn toàn khác biệt.

"Xem ra chỉ có thể diệt Hồng Phong đế quốc. Không chủ động tìm đến, vậy coi như là họ không may!"

Tiêu Phàm nhàn nhạt nói.

Rất nhanh đám người đế quốc Áo Tư đã ký xong quốc thư đầu hàng.

Quốc thư đầu hàng một bộ có hai bản, sau này hai bên đều sẽ công khai.

Ký xong hai bản quốc thư đầu hàng sẽ giúp thực lực đế quốc Thần Long tăng lên không ít, lực ảnh hưởng của đế quốc Thần Long trên toàn cầu cũng sẽ tăng lên nhiều hơn.

Đế quốc Áo Tư có không ít căn cứ bên Trái Đất, những này căn cứ đều được chuyển sang cho đế quốc Thần Long, như vậy thế lực

của đế quốc Thần Long gần ngư sẽ trải rộng toàn cầu.

Nếu đế quốc Kền Kền biết chuyện này, chỉ sợ sẽ tức giận đến thổ huyết.

Thế mà âm thầm trực tiếp chối bỏ họ.

Nước Thiên La, đế quốc Bách Vân có cường giả đến đây.

"Nguyễn tướng quân, chúng ta đã ký quốc thư đầu hàng với đế quốc Thần Long, bây giờ quân đội của chúng ta tại nước Thiên La bên này sẽ lập tức rút lui"

Cường giả mới tới của đế quốc Bách Vân mở miệng nói.

“Các khoản hiệp ước như thế nào?"

Nguyễn tướng quân dò hỏi. Cường giả mới tới hơi chần chờ. Nhưng hắn vẫn đưa một bản hiệp ước đã chép lại cho Nguyễn tướng quân xem.

"Chuyện này.."

Xem hết các điều khoản trong hiệp ước, Nguyễn tướng quân đã tức giận đến muốn thổ huyết.

"Nguyễn tướng quân, người chủ trì đàm phán của đế quốc Thần Long là Tiêu Phàm, hắn vô cùng cứng rắn, chúng ta muốn đổi một chữ hắn lập tức muốn diệt quốc. Chúng ta thực sự không có cách nào"

Cường giả mới tới đắng chát mà nói.

Nguyễn tướng quân trầm mặc thật lâu, hắn cười khổ nói:

"Chiến tranh mà đánh ra kết quả như thế này, thì chỉ có thể mặc cho người xâm lược, tốt xấu vẫn còn quốc gia, haizzz!"

"Nguyễn tướng quân, ngài dẫn người của chúng ta người sớm rút lui đi"

"Ừm."

Rất nhanh Nguyễn tướng quân cũng sai người ta báo cho Tổng đốc Nicolas, để họ rút người của đế quốc Bách Vân khỏi nước Thiên La.

"Nguyễn tướng quân, vì sao vậy? Đàm phán còn chưa có tiến hành mà!"

Rất nhanh Nicolas Tổng đã đến chỗ Nguyễn tướng quân.

Nguyễn tướng quân trầm giọng nói:

"Tổng đốc Nicolas, ngươi và ta đều rõ ràng mọi chuyện, chúng ta tuyệt đối không có khả năng đánh thắng đế quốc Thần Long. Gần đây ít nhất họ mới cải tạo xong hai chiếc chiến hạm siêu cấp, như vậy đế quốc Thần Long đã có mười lăm chiếc chiến hạm siêu cấp. Tiếp tục cũng không có ý nghĩa gì. Hơn nữa đế quốc Bách Vân chúng ta đã ký hòa ước với đế quốc Thần Long"

Nicolas nghiêm nghị nói:

"Các ngươi thế mà giấu diếm đế quốc Kền Kền chúng ta mà ký hòa ước với đế quốc Thần Long, các ngươi thật to gan."

Nguyễn tướng quân bình tĩnh nói:

"Không chỉ chúng ta, còn có đế quốc Áo Tư nữa, chắc là ngươi rất nhanh sẽ có được tin tức thôi"

Nicolas lạnh giọng nói:

"Không bao lâu thời gian nữa, hạm đội của đế quốc Kền Kền chúng ta lập tức sẽ đến vùng duyên hải các ngươi để thăm hỏi thân thiết"

Nguyễn tướng quân lắc đầu.

"Các ngươi sợ là không viếng thăm được nữa, lãnh thổ vùng duyên hải của chúng ta toàn bộ đã cắt nhường cho đế quốc Thần Long, bây giờ chúng ta đã là quốc gia nội địa"

Nicolas: "..."

"Nicolas Tổng đốc, chúng ta hi vọng sau này đế quốc Kền Kền

không nên làm khó chúng ta, nếu không có thể chúng ta sẽ triệt để nghiêng hướng về phía đế quốc Thần Long"

Nguyễn tướng quân trầm giọng nói.

Sắc mặt Nicolas âm trầm. Thực lực họ giảm xuống thì đến đám đế quốc Bách Vân đều dám nói chuyện như thế với hắn.

Lẽ nào lại như vậy thật sao!

"Tổng đốc Nicolas, nếu ngươi không còn chuyện gì khác, chúng ta sẽ rút người đi, chúc đế quốc Kền Kền các ngươi giành được thắng lợi"

Nguyễn tướng quân mở miệng nói.

Tổng đốc Nicolas đen mặt rời đi.

Hai nước đều đã ký hòa ước, hắn tiếp tục chờ đợi ở đây mà khuyên bảo cũng không có ý nghĩa gì, quân đội của đế quốc Bách Vân chắc chắn sẽ rút đi. Không đến nửa canh giờ, hai mươi vạn quân đội đế quốc Bách Vân bắt đầu rút lui, bảy mươi vạn đại quân lập tức chỉ còn lại năm mươi vạn. Hơn nữa trong đó có hai ba mươi vạn quân hầu.

1056 chữ

Chương 1080: Đàm Phán

Không đến nửa ngày, mười vạn người của đế quốc Áo Tư cũng rút đi, đại quân chỉ còn lại bốn mươi vạn, trong đó quân hầu chiếm khoảng sáu phần!

Chuyện này rất lúng túng. Lúc họ có nhiều người thì quân hầu rất nghe lời, nhưng với tình hình bây giờ, họ muốn khống chế hai ba mươi vạn quân hầu rất không dễ dàng.

"Rút lui!"

Nicolas ra lệnh. Bốn mươi vạn người còn lại của họ cũng bắt đầu

rút lui.

Ba ngày sau họ rút lui đến bờ biển.

Tại bờ biển đế quốc Kền Kền có nhiều chiến hạm hơn, điều này sẽ khiến họ an tâm hơn rất nhiều.

"Tả tướng"

Nicolas gặp được tả tướng đế quốc Kền Kền.

Trước đó tả tướng của đế quốc Kền Kền cũng ở đây, nhưng mới trở về một chuyến.

"Tổng đốc Nicolas, chúng ta cũng phải cân nhắc đến việc đề nghị hoà bình với đế quốc Thần Long, bệ hạ để chúng ta chủ trì việc đàm phám với đế quốc Thần Long"

Tả tướng khẽ thở dài.

Nicolas cũng khẽ gật đầu.

“Tả tướng, Tiêu Hải để cho Tiêu Phàm chủ trì cuộc đàm phán, chúng ta không thể vì hắn còn trẻ mà khinh thường, Tiêu Phàm không dễ đối phó đâu.

Nicholas nhỏ giọng nói. Tả tướng Eugene nói:

“Đế quốc Bách Vân và đế quốc Áo Tư đều cắt nhường rất nhiều lợi ích, có thể dễ dàng đối phó Tiêu Phàm mới là lạ đó. Nhưng thực lực của chúng ta mạnh hơn họ rất nhiều, chúng ta phải tỏ thái độ nên có, không thể quá chiều chuộng đế quốc Thần Long"

Nicholas gật đầu.

Tuy rằng đế quốc Thần Long có nhiều chiến hạm siêu cấp hơn, nhưng trước mắt ở giai đoạn này, Thủy Sư của đế quốc Kền Kền vẫn mạnh hơn. Chiến hạm siêu cấp của đế quốc Thần Long rất mạnh, nhưng các tàu chiến hạng nhất thì trung bình và các tàu chiến hạng hai và hạng ba kém hơn đế quốc Kền kền của họ nhiều.

“Tả tướng, chúng ta lập tức đàm phán, hay là chờ đợi?"

Nicholas hỏi.

Eugene nhỏ giọng nói:

“Tranh thủ thời gian đàm phán đi. Càng kéo dài thời gian có thể sẽ xuất hiện rủi ro bất lợi cho chúng ta"

Nicholas gật đầu.

Rất nhanh họ cử sứ giả đến trao đổi với đế quốc Thần Long, tiến hành các cuộc đàm phán hòa bình với đế quốc Thần Long để kết thúc trận chiến tranh này. Sứ giả của đế quốc Kền Kền đến Thần Đô, nhưng ngay cả cửa thành của Thần Đô cũng không vào được.

“Tả tướng, đế quốc Thần Long có ý gì đây? Gặp mặt nói chuyện với đế quốc Áo Tư và đế quốc Bách Vân nhưng lại không nói chuyện với chúng ta.

Sau khi sứ giả trở về, Nicholas tức giận nói.

Eugene nhíu mày, tình hình này đối với họ mà nói không tốt. Trước kia có Liên Minh Bốn Nước, dù sao cũng có bảy mươi vạn đại quân, cộng thêm chiến hạm nữa, đế quốc Thần Long cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng hôm nay người của đế quốc Bách Vân và đế quốc Áo Tư rút lui, họ chỉ còn lại bốn mươi vạn người, trong đó có sáu mươi phần trăm là quân hầu được chiêu mộ.

“Báo cáo!"

Có phó tướng đi vào doanh trại.

“Nói đi!"

Nicholas nhỏ giọng nói.

“Thống đốc, quân đội đế quốc Thần Long đã hành động rồi, ba mươi vạn đại quân đã vượt qua biên giới, họ đi cùng với bảy chiếc chiến hạm siêu cấp"

Phó tướng nói.

Nicholas và Tả Tương hít một hơi không khí lạnh. Chẳng lẽ đế quốc Thần Long muốn giữ những người này ở lại bên này? Mặc dù đế quốc Thần Long phái đi chỉ có ba mươi vạn đại quân, nhưng bốn mươi vạn quân của họ chắc chắn không thể nào là đối thủ.

“Tỷ lệ kỵ binh và bộ binh của họ là bao nhiêu?"

Eugene dò hỏi.

“Tả tướng, lần này họ không phái bộ binh đi, tất cả binh lính đều là kỵ binh quân đoàn Tu La, tốc độ hành quân rất nhanh"

Phó tướng trả lời.

Eugene và Nicholas liếc nhìn nhau, họ đều thấy được sự kinh hãi trong mắt nhau, ba mươi vạn kỵ binh Tu La sao?

Người ta ước tính một cách thận trọng rằng ba mươi vạn kỵ binh quân đoàn Tu La cũng có thể đối phó với một trăm năm mươi vạn bộ binh và điều này còn đòi hỏi đế quốc Thần Long không sử dụng vũ khí. Trong bốn mươi vạn người của họ có rất nhiều quân hầu, sức chiến đấu không tốt bằng quân đoàn bình thường, dù cho họ có hai triệu quân cũng đánh không lại.

“Ngươi lui xuống trước đi"

Nicholas nhỏ giọng nói.

Phó tướng lui ra, Nicholas nói:

“Tả tướng, với tốc độ hành quân của quân đoàn Tu La, sợ là nửa đêm họ đã đến đây?

Diện tích lãnh thổ nước Thiên La không lớn, khoảng cách không xa lắm. Quân đoàn Tu La hành quân gấp rút thật sự có thể đến lúc nửa đêm, cho dù hành quân chậm lại thì sáng sớm hôm sau tới chắc chắn cũng không có vấn đề gì.

“Họ muốn đuổi chúng ta rời đi?

Eugene nhỏ giọng nói.

“Chiến hạm của chúng ta có thể rút đi tổng cộng bao nhiêu người?"

Nicholas nói:

“Người của chúng ta tổng cộng có hơn mười vạn người, hạm đội của chúng ta không vấn đề gì. Nhưng không thể nào kịp rút lui hơn hai mươi vạn quân hầu được"

Eugene nhỏ giọng nói:

“Người của đế quốc Thần Long qua đây, rất có thể họ sẽ phát động tấn công ngay, chúng ta phải rút người của chúng ta đi trước!"

“Tả tướng, đám quân hầu đó..Lúc trước chúng ta đã hứa, hễ là quân hầu đã gia nhập vào chúng ta, sau chiến tranh có thể đến đế quốc Kền Kền chúng ta sinh sống"

Nicholas thoáng chần chờ nói.

1011 chữ

Chương 1081: Để Ý

Eugene nhỏ giọng nói:

“Lúc này là lúc nào mà còn để ý tới họ chứ? Để họ muốn đi đâu thì đi. Nước Thiên La mới là quốc gia của họ!"

Nicholas nói:

“Tả tướng, nhưng điều này sẽ làm giảm uy tín của chúng ta rất nhiều, có lẽ sau này các quốc gia khác sẽ không tin tưởng chúng ta nữa.

Eugene nhíu mày nói:

“Vậy ngươi có lựa chọn tốt hơn không?"

Nicholas im lặng.

Chiến hạm của họ không thể chứa được nhiều người như vậy, đây là sự thật khách quan, cho dù chen chúc cũng rất khó chen đủ bốn mươi vạn người.

“Nicholas, chúng ta không có lựa chọn. Ngươi cũng không hy vọng binh lính của chúng ta bỏ mạng ở chỗ này!"

Tả Tướng nhỏ giọng nói.

Nicholas đành gật đầu.

Chẳng mấy chốc hắn truyền mệnh lệnh, để cho hơn hai mươi vạn quân hầu rời đi, đồng thời để cho binh lính đế quốc Kền Kền họ bắt đầu lên chiến hạm.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy? Làm sao để chúng ta rời đi đây!"

“Lúc trước rõ ràng đã nói, chúng ta giúp đỡ chiến đấu, mặc kệ thắng thua, đến lúc đó đều sẽ để cho chúng ta đi đến đế quốc Kền Kền mà!"

“Không được, như vậy không công bằng! Họ đi rồi chúng ta làm sao đây? Đế quốc Thần Long tuyệt đối sẽ không tha cho chúng ta đâu.

Trong quân doanh của quân hầu có rất nhiều binh sĩ ồn ào. Nước Thiên La không phải đế quốc Huyết Anh, khi đế quốc Huyết Anh chiêu mộ binh lính, bản thân đế quốc Huyết Anh cũng đang gặp phải chiến tranh. Họ ở đế quốc Huyết Anh là binh sĩ cường chinh. Còn ở nước Thiên La bên này, chủ yếu dựa vào sự cám dỗ của Liên Minh Bốn Nước.

Phần lớn những người gia nhập vào nước Thiên La, đều muốn đến đế quốc Kền Kền, theo họ đây là cơ hội hiếm có.

Bây giờ giấc mơ tan vỡ, họ rất tức giận. Người của đế quốc Kền Kền lại muốn vứt bỏ họ mà chạy trốn.

“Các huynh đệ, tuyệt đối không thể để cho người của đế quốc Kền Kền cứ như vậy mà đi!"

“Họ đi rồi, nếu đế quốc Thần Long thanh toán thì chúng ta chỉ còn

một con đường chết!” Trong đám quân hầu, có rất nhiều nhân vật có địa vị tương đối cao cũng đứng ra, rất nhiều quân hầu đi ra quân doanh tràn về bến tàu.

“Tất cả binh sĩ nước Thiên La chú ý, nếu các ngươi tấn công bến tàu thì sẽ phải hứng chịu sự phản công! Lặp lại, nếu các ngươi tấn công bến tàu, sẽ phải hứng chịu sự phản công của đế quốc Kền Kền, tốt nhất các ngươi hãy quay đầu rời đi"

Trên bầu trời có cao thủ đế quốc Kền Kền bay tới nói.

“Ta muốn lên chiến hạm, nhiều chiến hạm như vậy, chen chúc một chút là có thể đi rồi!"

“Không sai, binh sĩ của các ngươi là người còn chúng ta không phải là người sao?"

“Các ngươi bỏ chúng ta ở lại đây, chắc chắn chúng ta sẽ chết!"

Có rất nhiều người trong quân hầu hét lớn. Những người này là gian tế do người đế quốc Thần Long âm thầm sắp đặt. Lúc bình thường tiếng nói của họ không có tác dụng lớn, nhưng lúc này, tiếng nói của gian tế hiệu quả thật tốt. Nỗi sợ hãi về cái chết bao trùm lấy trái tim của đám binh lính quân hầu.

Nếu ở Trái Đất thời cổ đại, họ lập tức giải tán, sau này bị tìm được, bị truy cứu trách nhiệm có thể rất thấp, nhưng ở đây là dị giới! Nhân vật thần thức quét qua mạnh mẽ, họ sẽ biết rõ ai đã tham gia chiến đấu, sau đó tìm ra chắc chắn không phải việc khó. Lúc này không rút lui theo đế quốc Kền Kền, hơn chín mươi phần trăm có thể sẽ chết.

“Vút! Vút! Vút!"

Lúc này ở phía xa có rất nhiều cao thủ đế quốc Thần Long bay tới.

“Tất cả cao thủ đế quốc Thần Long chú ý, nhớ kỹ mỗi gương mặt tham gia trận chiến của nước Thiên La, chém giết nhân vật có thực lực mạnh nhất.

Có cao thủ đế quốc Thần Long nói. Giọng nói của hắn truyền ra rất xa.

...

“Để ta lên thuyền.

"Nếu đông đảo chúng ta đã đến đây rồi thì chúng ta cũng tham chiến thôi"

“Chúng ta đừng bỏ cuộc!"

Nghe thấy cao thủ của đế quốc Thần Long nói vậy thì đám quân hầu của nước Thiên La càng phấn khích hơn, họ vừa hò reo vừa lao về phía trước. Họ hiểu rõ câu nói của đế quốc Thần Long, sau khi bị tóm được thì đế quốc Thần Long chắc chắn sẽ tính sổ với họ, nếu họ không chạy thì chắc chắn sẽ không còn đường sống sót.

“Tả tướng, chúng ta phải làm sao đây?"

Nicholas trầm giọng nói, họ đang đứng trên một chiếc thuyền của chiến hạm hàng đầu. Nhìn từ xa có thể thấy vô số người đang đổ xô vào khu vực bến tàu, ở khu vực bến tàu đang có một lượng lớn binh lính của đế quốc Kền Kền. Hơn trăm nghìn người đang lên tàu nên không được nhanh cho lắm.

Đế quốc Kền Kền có rất nhiều chiến hạm ở đó, nhưng ở bến tàu không cập bến được bao nhiêu, các chiến hạm phải thay phiên nhau cập bến.

Tả tướng chau mày. Nếu cao thủ của đế quốc Thần Long chưa đến thì cao thủ của họ có thể góp sức và giúp người của họ lên chiến hạm...Dù chưa có cập bờ. Nhưng bây giờ ra tay thì không ổn lắm.

1047 chữ

Chương 1082: Giết Chết Họ Đi!

Để chuyển nhiều người lên thuyền thì cao thủ của họ đã tiêu tốn rất nhiều lực lượng, nếu cao thủ của đế quốc Thần Long tiến công thì họ phải làm sao đây? Bây giờ chỉ còn đế quốc Kền Kền và đế quốc Hồng Phong, xét về cao thủ hàng đầu thì năng lực của họ vốn đã tụt lùi một chút. Nếu tiêu tốn nhiều lực lượng hơn nữa thì họ

sẽ thiệt thòi và tổn hại rất nhiều cao thủ ở đây.

“Bắn tên đi, bắn chết bất cứ kẻ nào đến gần!"

Tả tướng trầm giọng nói. Tử đạo hữu bất tử bần đạo.

Ý nói là chỉ cần mình sống là được, đạo hữu sống chết không quan trọng, có thể dùng 1 câu thay thế là sống chết mặc bay tiền thầy bỏ túi_ *Ý nói là chỉ cần mình sống là được, đạo hữu sống chết không quan trọng, có thể dùng 1 câu thay thế là sốngchết mặc bay tiền thầy bỏ túi Lúc này ngay phía sau, Vưu Kim Đặc cũng lười bận tâm đến cái chết của người ở nước Thiên La, hắn ta phải dùng sự kinh hoàng của cuộc giết chóc để ngăn họ lại.

“Tả tướng, nhưng.."

“Không nhưng gì cả, cứ để họ tiếp tục tới gần, người của chúng ta không tiến lên được, đến lúc đó chúng ta ra tay cũng không tiện!"

Vưu Kim Đặc lạnh lùng nói.

Nicholas hít sâu một hơi rồi nói lớn:

“Tất cả binh lính của đế quốc Kền Kền chú ý, bắn chết tất cả những kẻ đang tiếp cận. Rất có khả năng họ đang bị đế quốc Thần Long bí mật điều khiển!"

Nghe được mệnh lệnh của Nicholas, rất nhiều cung thủ của đế quốc Kền Kền lập tức chuẩn bị sẵn sàng, trang bị của họ đã được sắm sửa tốt hơn nhiều.

Còn bên quân hầu của nước Thiên La lại có rất ít cung tên.

“Bắn!"

Quân hầu của nước Thiên La tiếp tục đến gần, mũi tên sắc nhọn và dày đặc bay vọt về chỗ họ, trong thời gian ngắn ngủi đã có rất nhiều người đang đi được nửa đường thì ngã xuống.

“Người dân của nước Thiên La chú ý, nếu các ngươi tiếp tục đi tiếp thì sẽ bị bắn chết, nếu các ngươi rời đi thì sẽ có hy vọng sống sót rất lớn"

Nicholas lạnh lùng nói.

“Phản công, phản công!"

“Cái đám chó má đó đã lợi dụng chúng ta mà giờ còn muốn giết chúng ta nữa!"

“Giết chết họ đi!"

Rất nhiều người của nước Thiên La phẫn nộ rít gào. Bên phía họ, nhiều mũi tên sắc nhọn cũng đang bay về phía khu vực tập kết tướng sĩ của đế quốc Kền Kền.

Nhưng tất cả mũi tên bắn ra từ chiến hạm hàng đầu của họ đều bị kết giới ngăn cản...Cao thủ sẽ bị áp chế và giết chết nếu ra tay ngăn cản số lượng lớn tên bắn tới, kết giới của chiến hạm hàng đầu vẫn không bị ảnh hưởng khi ngăn cản đống tên ấy.

“Vút! Vút! Vút!"

Bên đế quốc Kền Kền liên tục bắn nhiều đợt mưa tên ra, chỉ một lát sau, quân hầu đã tử vong hơn nghìn người. Cuộc giết chóc đẫm máu đã khiến rất nhiều người của nước Thiên La dừng lại.

“Chạy, chạy mau!"

“Chết tiệt, người của đế quốc Kền Kền đó!"

Nhiều người của nước Thiên La bắt đầu chạy trốn. Họ kéo những người còn lại theo để cùng chạy trốn.

“Muốn chạy ư?"

Cao thủ của đế quốc Thần Long cười khinh. Rất nhiều cao thủ của đế quốc Thần Long bay qua bầu trời, họ bỏ lại một quả bom và trong quả bom đó có rất nhiều bó bom nhỏ.

“Đùng đoàng! Đùng đoàng!"

Bom liên tục nổ mạnh, mỗi một quả bom giết chết rất nhiều người, tốc độ giết người của bom có thể nhanh hơn cung tên nhiều. Hiện giờ binh sĩ của nước Thiên La đang tập trung lại gần

nhau, một quả bó bom có thể giết chết mấy nghìn người.

“Cứu mạng!"

"A!"

Quân hầu của nước Thiên La hét rất thảm thiết. Ai có thể cứu họ đây? Dưới lượng bom lớn đang được ném xuống và điên cuồng nổ tung, chỉ trong hai phút ngắn ngủi, hai trăm nghìn quân hầu đã chết hơn nửa.

"Dừng ném bom!"

Cao thủ của đế quốc Thần Long lên tiếng.

“Tất cả quân hầu của nước Thiên La chú ý, các ngươi cứ trốn tiếp đi, nhưng các ngươi sẽ rất khó chạy thoát nếu tiếp tục bị ném bom như thế này thôi. Dù có chạy thoát thì sau này cũng chỉ có con đường chết! Các ngươi đã chết hơn nửa người rồi, chỉ còn lại khoảng một trăm nghìn người, chiến hạm của đế quốc Kền Kền có thể bao dung chứa các ngươi.

Giọng nói uy nghiêm của một tên tướng quân thuộc đế quốc Thần Long vang lên.

Quân hầu của nước Thiên La lại đi ra trước khu vực bến tàu. Bom đạn của đế quốc Thần Long còn đáng sợ hơn cũng tên nhiều, nếu họ tiếp tục xông ra ngoài thì họ sẽ bị giết chết mất.

“Tả tướng, chúng ta nên làm sao đây? Nếu quá đông người thì chiến hạm của chúng ta thực sự khó có thể chứa được, hơn nữa đông người lên chiến hạm như thế thì sẽ rất dễ hỗn loạn.

Nicholas nói.

Vưu Kim Đặc cau mày, nếu lúc đầu chỉ có một trăm nghìn người thì không sao, nhưng ở đằng trước họ đã bắn chết hơn chục nghìn người rồi. Nhưng nếu họ có thể chứa số đông người ấy thì họ cũng không có lý do gì để tiếp tục từ chối, nếu không, sau này người dân của các nước khác sẽ nghĩ thế nào về họ chứ?

Trước đó họ vẫn có thể nói quân hầu chạy đi là sống sót được,

nhưng bây giờ nếu họ tiếp tục xua đuổi quân hầu rời đi thì họ sẽ phải chết.

1060 chữ

Chương 1083: Mệnh Lệnh

“Nếu đã gắng gượng quá giới hạn rồi thì ngươi hãy bảo họ bỏ vũ khí xuống và lên tàu đi"

Tả tướng hít sâu một hơi rồi nói.

“Rõ"

Nicholas nhanh chóng truyền đạt mệnh lệnh.

Lượng lớn binh sĩ của đế quốc Kền Kền và cả quân hầu lần lượt lên chiến hạm, quân hầu phải giao nộp tất cả vũ khí ra.

Vài giờ sau, hơn hai trăm người đã lên tàu. Mặc dù đế quốc Kền Kền có rất nhiều chiến hạm ở đây, nhưng mỗi một chiếc thuyền của chiến hạm đều đông nghịt người, muốn nằm xuống cũng khó.

Mất hơn mười ngày để đi từ nước Thiên La đến đế quốc Kền Kền, có lẽ cũng sẽ có rất nhiều xô xát giữa lượng lớn binh sĩ như vậy. Những kẻ đến được đế quốc Kền Kền chắc chắn sẽ là rắc rối của đế quốc Kền Kền.

“Tướng quân Thẩm, tốc độ của hạm đội không gặp vấn đề gì cả. Chúng ta có thể tận dụng ưu thế tốc độ để gửi thêm binh sĩ đến trước"

Một tên tướng quân của đế quốc Thần Long mỉm cười rồi nói. Hóa ra hiện giờ tám mươi chiếc chiếc thuyền chiến hạm của đế quốc Thần Long ở đế quốc Kền Kền đã quay trở lại, bây giờ thành Hắc Diệu đang có bốn mươi lăm nghìn binh sĩ.

"Ừm.""

Thẩm Kính Thiên gật đầu.

Bây giờ đế quốc Thần Long có mười lăm thuyền chiến thuộc chiến hạm hàng đầu, có hàng trăm thuyền chiến thuộc chiến hạm hạng nhất, gửi sáu mươi đến bảy mươi nghìn binh sĩ đến đó không thành vấn đề.

Lúc ấy, phía đế quốc Kền Kền, quân đoàn Tu La đã lên đến mười nghìn binh. Dù binh sĩ của quân đoàn Tu La không làm gì cả thì họ vẫn gây áp lực cực kỳ lớn cho toàn bộ đế quốc Kền Kền.

Dưới áp lực này, sự phẫn nộ của dân chúng ngày càng tăng lên. Nếu đế quốc Kền Kền muốn nhanh chóng chấm dứt chiến tranh thì chắc chắn họ sẽ phải ở lại đàm phán thỏa hiệp và phải ký kết hiệp ước có lợi cho đế quốc Thần Long.

Dân chúng ai ai cũng bất mãn. Đông đảo người dân bất mãn thì sẽ tạo cơ hội cho những người muốn muốn tạo phản. Đế quốc Kền Kền quá mạnh và cũng có rất nhiều cao thủ, nếu cưỡng ép đánh bại đế quốc như vậy thì sẽ để lại rất nhiều hậu quả to lớn, nên họ chỉ đành phá nội bộ bên trong để đế quốc sụp đổ.

Năm đó nước M cũng làm như thế.

“Lên chiến hạm đi!"

Tin tức về nước Thiên La nhanh chóng lan ra một cảng nào đó của đế quốc Thần Long. Rất nhiều chiến hạm đang neo đậu ở đây.

Mệnh lệnh được truyền xuống, lượng lớn binh lính của quân đoàn Tu La nhanh chóng lên chiến hạm.

“Xuất phát!"

Chưa đầy hai giờ, hạm đội của đế quốc Thần Long đã từ từ xuất phát.

“Vút!"

Một tên cao thủ của đế quốc Kền Kền đến chỗ chiến hạm nơi tả tướng Vưu Kim Đặc đang đứng.

“Tả tướng, tổng đốc Nicholas"

Cao thủ hành lễ rồi nói.

Nicholas cau mày:

“Gọi ta là tướng quân Nicholas, bây giờ không còn tổng đốc Nicholas nữa rồi.

“Rõ, tướng quân Nicholas Tả tướng Vưu Kim Đặc nói:

“Có tình báo gì về đế quốc Thần Long không?"

“Có, thưa tả tướng"

"Hạm đội của đế quốc Thần Long đã xuất phát, họ chở sáu đến bảy mươi nghìn người đi đến hướng Đông, tốc độ của họ nhanh hơn chúng ta nhiều.

Cao thủ lo lắng nói.

Vưu Kim Đặc cau mày rồi nói:

“Nếu điểm đến là thành Hắc Diệu thì ngươi dự tính họ đến sớm hơn chúng ta bao nhiêu lâu?"

“Thưa tả tướng, với tốc độ của họ thì chắc sẽ sớm hơn chúng ta hai ngày"

Nicholas trầm giọng nói: “Hạm đội của chúng ta có rất nhiều chiến hạm hạng hai và hạng ba, những hạng thuyền đó sẽ liên lụy đến tốc độ tổng thể của chúng ta.

Ở Trái Đất, thuyền nhỏ có thể chạy nhanh hơn. Nhưng ở thế giới này thì không như thế, thuyền càng lớn thì trận pháp được bố trí mới càng mạnh, tốc độ di chuyển sẽ nhanh hơn.

“Tướng quân Nicholas, nếu chúng ta chia nhau ra hành động thì sao?"

Tả tướng Vưu Kim Đặc dò hỏi.

Nicholas lắc đầu: “Tả tướng, chúng ta không thể làm vậy. Chúng ta có bảy thuyền chiến của chiến hạm hàng đầu, hơn trăm thuyền

chiến thuộc chiến hạm hạng nhất. Nhưng đế quốc Thần Long có mười lăm thuyền chiến của chiến hạm hàng đầu, chín mươi thuyền chiến thuộc chiến hạm hạng nhất, nếu chúng ta tách ra thì chưa hẳn đã đánh thắng được đế quốc Thần Long. Huống hồ đế quốc Thần Long hoàn toàn có thể tập kích chiến hạm hạng hai và ba của chúng ta, khoảng cách tấn công của ta không bằng chiến hạm của đế quốc Thần Long"

Câu nói của Nicholas còn hơi tô điểm cho năng lực của họ. Tại sao lại bảo chưa hẳn đã đánh thắng được đế quốc Thần Long? Chừng nào họ còn tách ra thì chắc chắn không bao giờ đánh thắng
“Tướng quân Nicholas, họ có đến đây tập kích chúng ta không? Tốc độ của chúng ta không bằng họ, cự ly tấn công của chiến hạm hạng hai và ba còn gần, nói cách khác, họ đang đến gần rồi, chỉ cần giữ khoảng cách thì họ sẽ có ưu thế sức lửa đốt để đối phó chúng ta!"

Tả tướng Vưu Kim Đặc cau mày rồi nói. Tướng quân Nicholas bất đắc dĩ thở dài một hơi:

“Tả tướng, mặc dù không muốn thừa nhận nhưng đúng là có nguy hiểm như vậy. Nhưng chúng ta cũng có nhiều chiến hạm hàng đầu và chiến hạm hạng nhất, nguy hiểm này không quá lớn, họ cũng sẽ tổn thất lớn"

Vưu Kim Đặc im lặng, hắn cảm nhận được sự uất ức tột cùng.

1047 chữ

Chương 1084: Kẻ Cầm Đầu

Có cách nào đây chứ? Đế quốc Thần Long đang vượt lên đế quốc Kền Kền, đây là sự thật, sau này khoảng cách giữa hai nước sẽ còn lớn hơn nữa. Trừ phi họ tìm thấy cách để truyền tống với quy mô lớn!

“Có tin tức gì trong nước không?"

Một lúc lâu sau Vưu Kim Đặc hỏi lại cao thủ quay về báo cáo.

“Tả tướng, sẽ có người khác truyền đạt lại tin tức trong nước.

"Ừm."

Vưu Kim Đặc khẽ gật đầu.

Hơn bảy tám giờ sau, ở hoàng thành của đế quốc Kền Kền.

“Bệ hạ, có Hắc Ưng trở về.

Trước mặt hoàng đế Morgan, một tên thái giám cung kính nói.

"Truyền hắn đến đây Hoàng đế Morgan trầm giọng nói.

Hắc Ưng là cao thủ phụ trách thu thập tin tức của đế quốc Kền Kền.

“Tham kiến bệ hạ"

Một tên cao thủ cấp Võ Hoàng nhanh chóng xuất hiện trước mặt hoàng đế Morgan.

“Bệ hạ, hạm đội của đế quốc Thần Long đã xuất chinh, họ chở sáu mươi đến bảy mươi nghìn người đến đế quốc Kền Kền của chúng ta, kẻ cầm đầu là Lý An Vịnh.

Sắc mặt của hoàng đế Morgan tối sầm lại. Bây giờ ở thành Hắc Diệu đang có bốn mươi lăm nghìn người thuộc quân đoàn Tu La, sáu mươi đến bảy mươi nghìn người định đến với năm mươi lăm

nghìn người khác ư? Đến lúc đó có thể tập hợp hơn mười nghìn người đó!

“Họ điều động bao nhiêu chiến hạm?"

Hoàng đế Morgan dò hỏi.

“Thưa bệ hạ, họ điều động mười lăm thuyền chiến của chiến hạm hàng đầu, một trăm thuyền chiến thuộc chiến hạm hạng nhất, cả Thủy sư chắc cũng dốc toàn lực tham gia.

Hoàng đế Morgan vung tay, cao thủ trước mặt hắn ta cáo lui.

Một phần tư giờ sau, một số đại thần quan trọng đi đến trước mặt hoàng đế Morgan.

Họ nhận được tin tức.

“Chết tiệt, đế quốc Thần Long không đặt đế quốc Kền Kền của chúng ta vào mắt mà!"

“Họ đang muốn chủ động tiến công đế quốc Kền Kền của chúng ta ư?"

Mấy tên đại thần quan trọng rất tức giận.

Trước đó đế quốc Thần Long đã chiếm thành Hắc Diệu, chỉ trong chốc lát, dưới góc nhìn của họ, bây giờ đế quốc Thần Long đang muốn hành động lâu dài ư?

“Bệ hạ, bây giờ Thủy sư của chúng ta vẫn đang mạnh hơn họ, chúng ta có để Thủy sư tấn công thành trì ở vùng duyên hải của họ luôn không?"

Một tên đại thần phát biểu.

Hoàng đế Morgan cau mày rồi nói:

“Sau đó thì sao?"

“Sau đó, sau đó..."

Tên đại thần đang nói thì ấp úng, hắn ta cũng không biết tiếp theo

nên làm gì.

Liên minh bốn nước đã tan rã, đế quốc Bách Vân tổn thất nghiêm trọng, trước đó nước Cự Tượng cũng tổn thất nghiêm trọng.

Bây giờ họ không thể triệu tập các quân đồng minh tiến công đế quốc Thần Long được.

Dù có phá hủy một số thành trì ở vùng duyên hải của đế quốc Thần Long thì hầu hết các thành trì của đế quốc Thần Long vẫn không sao cả, họ không dám đi vào nơi đó để giết chóc.

Chỉ cần họ làm thế thì đế quốc Thần Long sẽ ném bom vào từng thành trì của họ, tổn thất của họ sẽ lớn hơn gấp mười lần!

Nếu chịu tổn thất như vậy thì e rằng đế quốc Kền Kền của họ sẽ sụp đổ mất, các chư hầu sẽ nhao nhao giành độc lập.

“Các ngươi là đại thần quan trọng của đế quốc chứ không phải những tên nổi nóng ngu dốt, đừng có đưa ra đề xuất ngốc nghếch như vậy, ngươi đã hiểu chưa?"

Hoàng đế Morgan căm tức nói.

"Vâng, thưa bệ hạ.

Mấy tên đại thần đồng thanh nói.

“Bệ hạ, chắc hẳn đế quốc Thần Long đang muốn tạo áp lực cho chúng ta bằng hành động này, họ sẽ không tình nguyện chiến tranh toàn diện với chúng ta đâu. Họ không thể gánh chịu hậu quả như thế!"

Một đại thần khá im lặng bỗng lễ phép nói.

“Tiếp tục đi.

Hoàng đế Morgan trầm giọng nói.

“Bệ hạ, đế quốc Kền Kền của chúng ta đã làm bá chủ của toàn thế giới lâu rồi, nếu muốn đánh bại chúng ta triệt để thì họ sẽ phải trả cái giá rất nặng nề. Tiêu Hải sắp chuẩn bị truyền ngôi cho Tiêu

Phàm, chắc chắn hắn ta không mong cho Tiêu Phàm một đế quốc Thần Long đổ nát.

Tên đại thần ấy phân tích.

Hoàng đế Morgan khẽ gật đầu:

“Có cái đúng, bây giờ chúng ta nên đối phó như thế nào đây? Họ rất có thể chiếm lĩnh ngày càng nhiều thành trì của chúng ta hơn. Bệ hạ, vấn đề chúng ta không nằm ở bên ngoài mà là ở bên trong, chỉ cần nội bộ không gặp vấn đề thì chúng ta sẽ bất khả chiến bại. Đế quốc Kền Kền của chúng ta là siêu cường quốc!” Ánh mắt đầy sao của hoàng đế Morgan lóe lên: “Đế quốc Thần Long tạo áp lực vì muốn dân chúng của chúng ta phẫn nộ, muốn chính chúng ta tự sụp đổ.

“Đúng vậy thưa bệ hạ.

“Đế quốc Kền Kền của chúng ta đã thành lập nhiều năm trời như thế, nội bộ cũng đã tích rất nhiều mâu thuẫn, trước đây những mâu thuẫn đó vẫn có thể che đậy. Bây giờ rất nhiều mâu thuẫn ấy có thể sẽ bùng nổ.

Hoàng đế Morgan ngẫm nghĩ, khả năng này rất cao.

“Bệ hạ, bây giờ phải trấn an các chư hầu hùng mạnh.

“Bệ hạ, nếu dùng thủ đoạn đặc biệt trong thời kỳ quan trọng này thì có cân nhắc đến con tin không? Bảo một số chư hầu hùng mạnh gửi con tin đến đây.

“Bệ hạ, thần nghĩ chúng ta phải tăng cường giám sát các chư hầu hùng mạnh.

Mọi người lên tiếng.

1011 chữ

Chương 1085: Lúc Đói Lúc No

Hoàng đế Morgan cau mày"

Hắn ta rất khó xử.

Nếu không dùng chút thủ đoạn với các chư hầu thì có khi cứ mỗi phút họ lại giương cờ tạo phản, còn nếu dùng thủ đoạn thì có thể chọc tức họ.

“Bệ hạ, chúng ta phải chú ý đến tâm trạng và suy nghĩ của dân chúng. Có lẽ không lâu nữa tin tức sẽ lan truyền ở đế quốc Kền Kền của chúng ta.

Đại thần trước đó phân tích.

Hoàng đế Morgan có hai mặt.

Năng lực cả hắn ta rất mạnh, nhưng trí tuệ chính trị lại bình thường.

Trước đây hắn ta không cần trí tuệ chính trị gì cả, dù sao khi đó đế quốc Kền Kền cũng vô địch toàn cầu, có việc gì thì cứ phái hạm đội đến là đủ.

Nếu một hạm đội không làm được thì cử hai hạm đội thôi!

“Ngươi đã nghe tin chưa? Bây giờ hạm đội của đế quốc Thần Long đang trên đường đến đó.

"Đương nhiên ta nghe tin rồi, mười lăm thuyền chiến của chiến hạm đứng đầu, hơn trăm thuyền chiến của chiến hạm hạng nhất, trên đó có tổng cộng sáu mươi đến bảy mươi nghìn tướng sĩ của đế quốc Thần Long"

"Chúng ta phải nhanh chóng chuyển vị trí thôi, có khi bên phía chúng ta cũng bị chiếm đóng đó.

Tin tức về sự xuất hiện của hạm đội từ đế quốc Thần Long nhanh chóng lan truyền khắp đế quốc Kền Kền.

Đặc biệt ở bờ biển phía tây của đế quốc Kền Kền, tin tức đang lan truyền xôn xao.

Thế giới bên ngoài biết một chút về tình cảnh của thành Hắc Diệu, hàng trăm nghìn đàn ông ở thành Hắc Diệu đã vào quặng mỏ để khai thác, không biết có bao nhiêu người chết rồi.

Người còn lại ở thành Hắc Diệu lúc thì đói lúc thì no, dù điều kiện sống trước đây có tốt như thế nào thì bây giờ họ cũng đói bụng như nhau.

Lương thực trong nhà đã bị thu hết sạch!

Quân đội của đế quốc Thần Long đến, có lẽ họ cũng có kết quả tương tự.

Có tin đồn rằng đế quốc Thần Long định tàn sát hàng loạt người dân trong thành!

Tin đồn cực kỳ nghiêm trọng ấy đã khiến rất nhiều người khủng hoảng.

Đế quốc Thần Long đã từng tàn sát hàng loạt người dân trong thành Huyết Anh, đế quốc Kền Kền đã khơi mào chiến tranh nên đế quốc Thần Long tàn sát hàng loạt người dân bên thành của họ là hoàn toàn có thể.

“Mọi người chạy hết rồi thì làm ăn như thế nào đây?"

“Ta mới mở tiệm và đã trả tiền trong vòng một năm luôn rồi.

Rất nhiều người khóc không ra nước mắt.

Đặc biệt là nhiều người buôn bán.

Họ đã bỏ ra rất nhiều tiền, nhưng cuối cùng chẳng những không có khách mà nhân viên của tiệm cũng chạy hết, có mỗi họ giữ vững thì cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

"Bang! Bang!"

Sau khi nhiều người rời đi thì theo đó khủng hoảng cũng tăng lên, các vụ cướp bóc và phá phách nhanh chóng xuất hiện, phần lớn các tiệm và nhà cửa đều bị cướp.

Thậm chí rất nhiều ngôi nhà bị đốt cháy.

Hạm đội của đế quốc Thần Long còn cách rất xa đế quốc Kền Kền, ngay cả trên bờ biển của đế quốc Kền Kền, rất nhiều thành tri đang trở nên cực kỳ hỗn loạn.

Lượng lớn người rời khỏi phía Tây cũng khiến các phía còn lại của đất nước rơi vào hỗn loạn.

Tình huống này, không còn nghi ngờ gì nữa, sự oán hận của nhân dân đã bùng nổ.

“Tại sao bệ hạ lại khơi mào chiến tranh với đế quốc Thần Long chứ?"

“Trước đó chúng ta vẫn sống tốt, nhưng họ lại to gan trêu chọc đế quốc Thần Long, bây giờ thì tốt rồi, đế quốc Thần Long đang đến đây để đánh chúng ta.

“Chúng ta phải nhanh chóng đàm phán hòa bình với đế quốc Thần Long thôi"

Đủ loại ngôn luận lan truyền ở đế quốc Kền Kền.

Trước đây nhân dân của đế quốc Kền Kền ủng hộ chiến tranh vì đế quốc Kền Kền bất khả chiến bại, nhưng bây giờ họ đã biết sợ rồi.

Khi lợi ích của chính họ bị tổn hại thì thái độ của họ đối với chiến tranh đã thay đổi lớn.

“Ta nghĩ vương quốc D của chúng ta nên tách khỏi đế quốc Kền Kền"

“Ta cũng nghĩ chúng ta phải làm vậy.

“Nếu ở đế quốc Kền Kền không có lợi thì tại sao chúng ta còn ở lại đế quốc Kền Kền chứ, chúng ta không cần chiến tranh, chúng ta chỉ muốn thái bình"

Đế quốc Kền Kền được tạo thành từ rất nhiều nước chư hầu, trước đây vì một số chuyện nên có nước chư hầu đã giành lại độc lập.

Nhưng những cuộc giành lại độc lập trước đây chỉ có một số ít nhân dân đi diễu hành gì đó, nhưng bây giờ tiếng gọi ủng hộ độc lập ngày càng lớn hơn rồi.

Hơn nữa lời kêu gọi ấy đã nhanh chóng lan rộng ra các nước chư hầu còn lại.

Rất nhiều nhân dân của các nước chư hầu còn lại cũng nổi loạn.

Theo góc nhìn của họ, thoát khỏi đế quốc Kền Kền thì mới thoát khỏi chiến tranh, sau này mới sống bình yên được.

“Tả tướng, hữu tướng, các ngươi nói xem, bây giờ chúng ta nên làm gì đây?"

Sắc mặt của hoàng đế Morgan cực kỳ u ám.

Bây giờ tả tướng và hữu tướng của đế quốc Kền Kền đã trở lại, tình cảnh trong nước đang như vậy nên cần họ quay về giúp ổn định lại cục diện.

1026 chữ

Chương 1086: Không Còn Cách Khác

Vưu Kim Đặc và những người khác im lặng.

Tình huống này thật sự vượt ngoài dự liệu của họ.

Trước đây đế quốc Kền Kền trông vẫn ổn, nhưng không ngờ rằng khi tai nạn đến thì nhân dân lại phản ứng như thế này.

“Nói đi"

Hoàng đế Morgan trầm giọng nói.

Vưu Kim Đặc cười khổ rồi nói:

“Điện hạ, phản ứng của nhân dân khá bất ngờ, rất có thể họ đã bị người của đế quốc Thần Long bí mật điều khiển rồi. Thậm chí có người muốn tạo phản. Bây giờ có lẽ chúng ta phải nhanh chóng

đàm phán với đế quốc Thần Long. Nếu không... Nếu không đế quốc sẽ có nguy cơ sụp đổ nội bộ mất"Hữu tướng khẽ gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Hoàng đế Morgan nói với sắc mặt u ám:

"Hiện giờ không phải bọn ta không muốn đàm phán, mà là đế quốc Thần Long không muốn đàm phán với bọn ta! Họ đã nghĩ thông suốt rồi, họ đang liên tục tạo áp lực để chúng ta sụp đổ. Làm thế nào để giải quyết cục diện trước mắt đây, nội bộ của chúng ta không thể sụp đổ được!"

Một khi đế quốc sụp đổ, hoàng tộc họ chắc chắn sẽ bị tính sổ.

Hữu tướng nói:

"Bệ hạ, với tình thế và cục diện trước mặt thì đã hơi vượt ngoài tầm kiểm soát, chúng ta phải mạnh tay dùng thủ đoạn thôi, chúng ta có thể dùng vũ lực để trấn áp. Thành công một kiếp thì có thể vượt qua. Còn nếu thất bại..." Hoàng đế Morgan cau mày.

Thất bại không cần phải nói, tình huống của đế quốc Kền Kền sẽ càng thêm tồi tệ, tốc độ sụp đổ của đế quốc sẽ vượt qua cả mức tưởng tượng của họ.

Hoàng đế Morgan nghĩ đến nước Tô ở Trái Đất.

Năm đó nước Tô cực kỳ hùng mạnh, nhưng cuối cùng nội bộ lại chia rẽ, chỉ trong chốc lát, nước Tô cực kỳ hùng mạnh đã chia thành mười mấy nước.

Đế quốc Kền Kền của họ lại tạo thành từ nhiều nước chư hầu, nếu chia rẽ thì có lẽ cũng sẽ chia rẽ thành rất nhiều nước.

"Không còn cách khác ư?"

Hoàng đế Morgan hít sâu một hơi rồi nói.

Áp chế bằng vũ lực, dù bất đắc dĩ thì hắn ta cũng không muốn lựa chọn như thế.

"Bệ hạ, phải trấn áp một số người để răn đe những người khác.

Nếu không tất nhiên sẽ có càng nhiều người ủng hộ việc chia rẽ đất nước hơn, dù lúc đó chúng ta có muốn trấn áp thì cũng không thể trấn áp nổi.

Hữu tướng trầm giọng nói.

“Vậy cứ thế đi Hoàng đế Morgan trầm giọng nói.

“Truyền chỉ, nhân dân khắp nơi phải trở lại nơi ở, không được di chuyển tùy ý, nếu những kẻ đang diễu hành ra uy để gây náo loạn chia rẽ không nghe khuyên bảo thì tất cả các ngươi sẽ bị bắt lại.

“Nếu có trường hợp kẻ nào nghiêm trọng thì sẽ thẳng tay xử tử"

Hoàng đế Morgan lạnh lùng nói.

Thánh chỉ nhanh chóng lan truyền khắp nơi, đám đông đang diễu hành ra uy khắp nơi bất chợt giảm bớt, số người bỏ chạy khỏi thành cũng giảm bớt, rất nhiều người bắt đầu quay về thành.

Dường như tất cả đã thay đổi tốt đẹp.

Nhưng mệnh lệnh như vậy thực tế càng khiến nhân dân bất mãn hơn.

“Các ngươi về nhà ngay lập tức, nếu tiếp tục kháng nghị thì các ngươi sẽ chết.

Ở đâu đó, một vị tướng lĩnh của đế quốc Kền Kền lạnh lùng nói.

“Các vị, các vị đừng sợ, chỉ cần chúng ta đoàn kết nổi dậy thì họ sẽ không dám làm gì chúng ta đâu.

“Mấy kẻ đánh không lại đế quốc Thần Long thì có tư cách gì để cợt nhả oai phong với người nhà chúng ta chứ” Trong đám đông có người hô to, những người còn lại đều bị lôi kéo theo.

Ánh mắt của tướng lĩnh lóe sự lạnh lẽo.

Nhưng hắn ta đang bí mật ủng một một tên chư hầu nào đó, hắn ta mong mọi chuyện sẽ dâng trào lớn hơn.

“Tất cả nghe lệnh, cho họ thời gian mười hơi thở, nếu họ vẫn chưa rời đi thì các ngươi lập tức bắn tên, giết chết không luận tội!"

Tướng lĩnh đó lạnh lùng nói.

“Rõ!"

Hơn một nghìn binh lính đằng đằng sát khí nói.

Bên nhân dân có mấy nghìn người, khí thế không thua chút nào.

Mười hơi thở trôi qua, dù người có tâm đổ thêm dầu vào lửa thì họ cũng không rời đi.

"Hưu! Huu! Huu!"

Hàng chục mũi tên sắc bén bắn ra ngoài, hàng chục người ngã xuống rồi nằm trong vũng máu.

"Giết!"

Tướng lĩnh cầm đầu hét lớn.

Hắn ta rút dao rồi dẫn đầu ra ngoài giết chóc, các tướng sĩ của hắn ta cũng ra ngoài giết theo, cuối cùng hai đến ba nghìn người biến thành đống thi thể trên mặt đất.

Chuyện đó liên tục xảy ra khắp nơi.

Việc diễu hành ra uy đã bị ngăn chặn triệt để, nhưng cơn phẫn nộ của nhân dân ngày càng tăng, có rất nhiều kẻ ở đế quốc Kền Kền đã rục rịch dã tâm.

Thế cục thay đổi, còn một cơ hội để xáo bài lần nữa.

Họ vẫn có thể nhận được nhiều ích lợi hơn.

“Ông nội, thời cơ sắp chín muồi. Nếu ngài kêu gọi khi đang ở vị thế cao thì chắc chắn sẽ có rất nhiều người ủng hộ ngài"

Otis nói với ông nội Võ Đế Odin của mình.

Võ đế Odin cau mày:

“Khí thế của đế quốc Thần Long đang cực kỳ hùng dũng, lúc này phát động đấu tranh chính trị bằng vũ trang thì sẽ rất dễ bị lên án là coi thường đạo lý của dân tộc.

1052 chữ

Chương 1087: Rối Rắm

Otis nói:

“Ông nội, thắng làm vua thua làm giặc, lịch sử do người chiến thắng viết nên, nếu đàm phán hòa bình cho cuộc đấu tranh chính trị bằng vũ trang một lần nữa thì sẽ khó khăn hơn.

“Huống hồ chúng ta đã bí mật lên kế hoạch, nhưng cũng khó bảo toàn rằng sau này kế hoạch không bị phơi bày ra ánh sáng, hoàng đế chắc chắn sẽ không tha cho chúng ta.

Võ đế Odin âm thầm rối rắm.

Bây giờ mọi người đang oán hận nên tỷ lệ thành công của họ không nhỏ, nhưng hắn ta trân trọng danh dự của mình, bây giờ hắn ta vẫn chưa thể quyết tâm ra quyết định phát động đấu tranh chính trị bằng vũ trang.

“Cốc cốc cốc!"

Đúng lúc này tiếng đập cửa vang lên.

Võ Đế Odin mở cửa ra, bên ngoài là một tên đệ tử của Võ Đế Odin, hắn ta luôn cực kỳ trung thành với Võ Đế Odin.

“Sư tôn, hạm đội của đế quốc Thần Long đã chệch hướng, họ chuyển hướng về phía bắc, mục tiêu biến thành đế quốc Hồng Phong Tên đệ tử của Võ Đế Odin vui sướng nói.

Hắn ta cũng biết sư phụ của mình đang rối rắm cái gì, đế quốc Thần Long chuyển sang đế quốc Hồng Phong thì Võ Đế Odin có thể quyết tâm ra quyết định rồi.

“Chắc chắn chưa?"

Võ Đế Odin vội vàng nói, “Thưa sư phụ, đã chắc chắn rồi. Có lẽ chỉ chốc lát nữa tin tức sẽ lan truyền đến đế quốc Kền Kền của chúng ta thôi"

Đệ tử của Võ Đế Odin nói.

“Tốt lắm!"

Ánh mắt đầy sao của Võ Đế Odin lóe lên, nếu đế quốc Thần Long không đến chỗ đế quốc Kền Kền thì hắn ta sẽ không phải là vết nhơ sau khi phát động đấu tranh chính trị bằng vũ trang nữa.

“Ông nội, hoàng thất đang trấn áp dân chúng một cách đẫm máu, bây giờ chúng ta có lý do chính đáng rồi, nếu hiện tại không có chuyện gì xảy ra thì chúng ta còn đợi đến khi nào nữa?"

Otis phấn khích nói.

"Ừm.""

Võ Đế Odin gật đầu.

Gia tộc Odin của họ rất mạnh, nhưng họ là nhân tài mới xuất hiện, trước đây miếng bánh ngọt đã được chia ra rồi, họ không nhận được lợi ích tương xứng với năng lực của họ.

Sau khi phát động đấu tranh chính trị bằng vũ trang, mặc dù không thể chiếm được toàn bộ đế quốc, nhưng họ sẽ chiếm được rất nhiều lãnh thổ, có thể nhận được rất nhiều lợi ích.

- Dù có thất bại thì họ vẫn còn đường lui.

Võ Đế Odin đã có được năng lực của Võ Đế ở cấp viên mãn, hắn ta hoàn toàn có thể đưa một số thành viên trong gia đình đến đế quốc Bách Vân to lớn ấy.

Chỉ cần đến một nơi gần đế quốc Thần Long thì có lẽ đế quốc Kền Kền mới không dám đuổi giết nữa, tỷ lệ sống sót của họ rất cao.

“Truyền bá tin tức hạm đội của đế quốc Thần Long đã chuyển

hướng sang đế quốc Hồng Phong. Tuyên bố cả hịch văn về việc phát động đấu tranh chính trị bằng vũ trang nữa!"

Võ Đế Odin trầm giọng nói.

Võ Đế Odin và những người khác đã chuẩn bị xong xuôi hịch văn từ rất lâu, bài hịch văn ấy chứa đựng hàng nghìn từ cực kỳ phong phú, ra sức phê phán hoàng tộc của đế quốc Kền Kền trên mọi phương diện.

Thân là Võ Đế cấp viên mãn, Võ Đế Odin hiểu rằng đế quốc Kền Kền có rất nhiều bí mật, hắn ta viết hịch văn chắc chắn ngôn chi hữu vật.

Chỉ văn chương hoặc cách nói chuyện có nội dung cụ thể mà phong phú.

*Chỉ văn chương hoặc cách nói chuyện có nội dung cụ thể mà phong phú.

Cho dù trước đây, dân chúng của đế quốc Kền Kền rất đỗi tức giận khi thấy bài hịch văn này, chứ đừng nói đến giờ phút quan trọng như bây giờ.

Đối ngoại, đế quốc Kền Kền thất bại hết lần này đến lần khác, lượng lớn tướng sĩ phải tử trận, một con thuyền của chiến hạm hàng đầu bị nổ tung, một chiếc khác thì bị cướp.

Đối ngoại, hoàng tộc của đế quốc Kền Kền vung dao về phía nhân dân, trong quá trình đàn áp bằng vũ lực, đã có hơn hai mươi nghìn người đã tử vong.

Lòng oán hận vốn đã ăn sâu, Võ Đế Odin tuyên bố bài hịch văn này chẳng khác gì ném đuốc vào căn phòng đầy thuốc nổ.

“Đây là cái gì?"

“Shh, đây là một bài hịch văn đánh giặc, hơn nữa còn là do đại nhân Odin viết!"

“Hoàng tộc đúng là trơ tráo!"

“Hoàng tộc đã vô dụng mà còn tàn bạo, ủng hộ đại nhân Odin đánh giặc!"

Sau khi ấn con dấu xong xuôi dưới sự sắp xếp của Võ Đế Odin, hịch văn đã nhanh chóng được dán lên nhiều thành trì và hầu hết nhân dân đã thấy.

Ngay sau đó, nhân dân đang bị trấn áp mạnh mẽ lại phẫn nộ lần nữa.

Đã có rất nhiều cao thủ và thế lực ủng hộ Võ Đế Odin, những tên cao thủ và thế lực ấy cũng là người nổi dậy đầu tiên.

Thế lực của gia tộc Odin nằm ở Tây Nam Bộ của đế quốc Kền Kền, phía Tây Nam có rất nhiều thành trì liên tục giương cờ tạo phản để ủng hộ Võ Đế Odin.

Một số người vẫn ủng hộ hoàng tộc, Võ Đế Odin và những người khác đã điều tra xong xuôi từ lâu, những kẻ đó nhanh chóng bị xử quyết trước.

“Vương gia, Võ Đế Odin tạo phản rồi!"

“Đây là bài hịch văn giết giặc do Võ Đế Odin viết!"

Có một tên cao thủ nhanh chóng chạy tới một nước chư hầu gần đó.

Trước đây nước chư hầu này cũng có rất nhiều mâu thuẫn với hoàng thất.

1041 chữ

Chương 1088: Nắm Bắt Cơ Hội

Thân là hoàng đế, hoàng đế Morgan đương nhiên hy vọng quyền lực của hoàng thất ngày càng mạnh hơn, nhưng việc này sẽ khiến quyền lực của các vua chư hầu suy yếu và họ chắc chắn không thích điều đó.

Xây xát là chuyện bình thường, trước đây cũng từng có cuộc xung đột bằng vũ lực.

“Ra thông báo ngay lập tức, vì hoàng tộc hung ác và để suy xét bảo vệ cho nhân dân của chúng ta, từ nay nước Carlo của chúng ta sẽ là nước độc lập"

“Chúng ta không phải là thành viên liên minh với đế quốc Kền Kền nữa!"

Monte Carlo, vua của nước chư hầu nói.

“Vương gia, nhanh như thế sao? Hay là chúng ta đợi thêm chút nữa?"

Một tên thuộc hạ ở bên cạnh Monte Carlo ngạc nhiên nói.

Monte Carlo trầm giọng nói: “Nếu bây giờ chúng ta không độc lập, khi gia tộc Odin có lý do để xâm chiếm ở đây, liệu chúng ta có thể ngăn cản không? Chúng ta phải nhanh chóng nhảy thuyền!"

Nước Carlo nhanh chóng đưa ra thông báo.

Mặc dù nước Carlo là một nước chư hầu nhưng lại sở hữu diện tích không nhỏ và năng lực rất mạnh, nước Carlo là một trong mười nước chư hầu hàng đầu của đế quốc Kền Kền.

“Võ Đế Odin tạo phản, nước Carlo độc lập?"

“Các ngươi nói xem, nhân dịp này chúng ta có nên nắm lấy cơ hội để tạo phản không?"

Tin tức lan ra nước chư hầu khác rất nhanh chóng.

"Vương gia, thần đề nghị chúng ta cũng phải tạo phản thôi, bây giờ năng lực của hoàng thất đã giảm mạnh, nếu chúng ta tạo phản thì hoàng thất cũng không thể làm gì chúng ta. Hơn nữa, chúng ta cách thành Hắc Diệu không xa lắm, nếu chúng ta không tạo phản thì sau này đế quốc Thần Long sẽ đến để giết chóc mà nhỉ?” Một tên thuộc hạ của vua chư hầu nước này nói.

Các thuộc hạ còn lại cũng lên tiếng ủng hộ, bây giờ nguy hiểm cho

tạo phản đang thấp và sẽ dễ thành công, đến lúc đó lợi ích của họ sẽ tăng lên rất nhiều.

Bây giờ hoàng thất đã lấy đi rất nhiều lợi nhuận, nếu họ tạo phản thì lợi nhuận luôn phải nộp lên trên sẽ giữ lại được, và đây cũng không phải số lượng nhỏ.

Với lại bây giờ họ là thuộc hạ của nước chư hầu, nếu tạo phản thành công thì đến lúc đó tất cả họ sẽ trở thành đại thần quan trọng của triều đình.

“Được, chúng ta cũng tạo phản!"

“Bổn vương cũng muốn nếm thử chút hương vị khi trở thành hoàng đế!"

Vua của nước chư hầu ấy trầm giọng nói.

Một, hai, ba...

Theo sự đứng ra của gia tộc Odin, trong hai ngày ngắn ngủi, hơn chục vua chư hầu đã đứng ra tuyên bố nền độc lập của đất nước họ.

"Keng!"

Trong cung điện của đế quốc Kền Kền, hoàng đế Morgan cầm đồ vật bên cạnh rồi đập nó thành từng mảnh, hai ngày nay hắn ta đã nghe được rất nhiều tin xấu.

Khi nãy lại có một tin khác rằng vua Sorrell cũng tuyên bố độc lập, vua Sorrell chính là một trong những vua chư hầu mạnh nhất.

“Tạo phản, tạo phản sao! Một đám coi trời bằng vung"

Hoàng đế Morgan cực kỳ tức giận.

Đế quốc Kền Kền bao gồm khoảng năm mươi nước chư hầu từ lớn đến nhỏ, đến nay mới chỉ hơn chục nước tuyên bố độc lập, dường như cũng chưa nhiều lắm.

Nhưng phải biết rằng, các nước dám tuyên bố độc lập thì cơ bản

năng lực cũng không yếu, mười nước chư hầu này đã chiếm bốn thành của đế quốc Kền Kền rồi.

“Bệ hạ, chúng ta phải nhanh chóng hành động thôi. Nếu không thì đế quốc gặp nguy hiểm mất"

Tả tướng Vưu Kim Đặc nói.

“Hành động như thế nào?"

Sắc mặt của hoàng đế Morgan rất khó coi.

Mười nước chư hầu độc lập thì sao họ phái binh đi trấn áp được đây? Bây giờ họ vốn không có nhiều binh lính như vậy.

Trong cuộc chiến tranh với đế quốc Thần Long, họ đã tổn thất rất nhiều người.

Hữu tướng nói:

“Bệ hạ, các nước chư hầu đã rời bỏ liên minh, theo lý mà nói chúng ta không thể tấn công, chúng ta chỉ có thể nhằm vào gia tộc Odin.

“May mắn thay, Thủy sư đang nằm trong tay chúng ta"

Trước đây phần đông các nước chư hầu chia làm ba phe, bao gồm phe ủng hộ hoàng đế, phe trung lập và phe độc lập.

Thủy sư là nền móng của đế quốc Kền Kền, trước đây khi Thủy sư chiêu mộ, một nửa binh lính đến từ phe ủng hộ hoàng đế và 30% đến từ phe trung lập.

Phe độc lập chỉ chiếm 20%.

Tả tướng nói:

“Bệ hạ, chúng ta cần đàm phán hòa bình với đế quốc Thần Long, hơn nữa Thủy sư của chúng ta sẽ đổ bộ dẹp yên phía Tây Nam!"

Sắc mặt của Võ Đế Morgan vô cùng u ám.

Vốn dĩ liên minh năm nước vui vẻ chuẩn bị thu thập đế quốc Thần

Long. Còn bây giờ lại là chiến tranh xâm lược đánh thành cái dạng quỷ này.

"Bệ hạ đừng hoảng hốt, chỉ cần bình ổn gia tộc Odin phản loạn, về sau sẽ có lợi. Các nước chư hầu vẫn sẽ gia nhập chúng ta"

Tướng hữu mở miệng nói.

Võ Đế Morgan hít sâu một hơi.

"Vấn đề là hòa bình thế nào? Bây giờ căn bản đế quốc Thần Long không muốn hòa bình với chúng ta. Họ còn hận không thể dưới áp lực chúng ta càng làm loạn lợi hại hơn!"

Tả tướng nói.

"Bệ hạ, không có gì là không thể nói, chỉ cần chúng ta đưa ra lợi ích đầy đủ chắc chắn họ sẽ hứng thú"

Võ Đế Morgan nhíu mày.

1038 chữ

Chương 1089: Biện Pháp

Khẩu vị của đế quốc Thần Long cũng không phải là một chút.

Họ phải đưa ra bao nhiêu lợi ích?

Nếu cho nhiều lợi ích cho nhiều thì bách tính của đế quốc Kền Kền chắc chắn sẽ bất mãn. Nói không chừng đến lúc đó sẽ càng có nhiều nước chư hầu tuyên bố độc lập.

"Các ngươi nói cho lợi ích gì?"

Võ Đế Morgan trầm giọng nói.

Tả tướng nói.

"Bệ hạ, với thực lực của đế quốc Kền Kền chúng ta, chỉ sợ chúng ta không thể duy trì nhiều căn cứ trên thế giới.

Chúng ta có thể giao một số căn cứ của các nước khác cho đế quốc Thần Long. Chúng ta còn nắm trong tay nhiều tài nguyên của thế giới vì vậy chúng ta cũng có thể chia một phần cho đế quốc Thần Long"

Tướng hữu tướng gật đầu.

Trong mắt Võ Đế Morgan lộ ra vẻ không nỡ.

Tướng hữu nói.

"Bệ hạ, với thực lực của chúng ta, chúng ta không thể khống chế những thứ đó, có thể dùng những thứ đó đổi lấy hòa bình cũng được. Sau này nếu thực lực của chúng ta lớn mạnh rồi thì chúng ta vẫn có thể lấy lại"

Võ Đế Morgan khẽ gật đầu.

"Các ngươi nghĩ xem biện pháp để cho Tiêu Hải biết những thứ này, hấp dẫn đế quốc Thần Long một lần nữa ngồi trên bàn đàm phán với đế quốc Kền Kền chúng ta!"

Morgan Võ Đế nói.

"Tướng hữu, vấn đề truyền qua vẫn chưa có tiến triển sao?"

Tướng hữu lắc đầu.

"Bệ hạ, không có. Rất có thể đã liên quan tới Tiêu Phàm, lại còn liên quan đến bảo vật cường đại của Tiêu Hải. Tin tức tốt là, bây giờ nước H cũng không thể đưa chiến thuyền tới"

Morgan Vũ Đế nhíu mày, tin tức tốt này cũng chỉ có tốt như vậy!

Tiêu Phàm trước kia đưa rất nhiều máy móc tới đây. Chắc chắn về sau đế quốc Thần Long có thể tự mình chế tạo ra rất nhiều chiến thuyền cỡ lớn.

Vốn dĩ Võ Đế Morgan nghĩ rằng chỉ cần họ có thể thắng thì cho dù Tiêu Phàm truyền qua rất nhiều máy móc cũng sẽ rơi vào trong tay họ.

Bây giờ lại rất xấu hổ về chuyện này.

Tướng tả khẽ thở dài.

"Bệ hạ, bây giờ chúng ta phải thay đổi quan niệm chúng ta thắng đế quốc Thần Long, tạm thời là điều không thể.

Điều chúng ta cần làm là tự bảo vệ mình. Bảo vệ giang sơn, bảo vệ đế quốc Kền Kền thì chúng ta còn có hi vọng.

Vì mục đích này, nên bỏ qua chúng ta phải bỏ qua. Lúc nên cúi đầu, chúng ta vẫn phải cúi đầu"

Hoàng đế Morgan trầm mặc thật lâu mới gật đầu.

"Hành động đi"

"Lấy căn cứ, lấy một phần tài nguyên của chúng ta rồi nhường lại sao?"

Tiêu Hải không gặp sứ giả của đế quốc Kền Kền, nhưng hắn lại nhận được tin tức.

"Cháu ngoan, ngươi thấy thế nào?"

Tiêu Hải nhìn về phía Tiêu Phàm.

Hắn đã bắt đầu để Tiêu Phàm tiếp xúc với chính vụ. Lúc Đỗ Thanh Tuyền báo cáo sự việc thì hắn để Tiêu Phàm ở bên cạnh theo dõi.

Tiêu Phàm lắc đầu.

"Kền Kền đế quốc vẫn là bộ mặt cao cao tại thượng. Họ tự cho là hạ thấp mình, quả thật cũng không có. Việc hạ thấp những căn cứ quân sự vốn là họ không giữ được. Cái quan trọng họ sẽ không cho, bình thường chúng ta không cần. Tài nguyên cũng vậy. Thực lực của họ giảm xuống còn thực lực của chúng ta tăng lên. Chúng ta nhận được nhiều tài nguyên hơn vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa"

Đỗ Thanh Tuyền gật đầu.

"Bệ hạ, điện hạ nói rất có đạo lý. Đế quốc Kền kền cao cao tại thượng đã lâu không biết cúi đầu. Điều kiện như vậy không có một chút thành ý nào"

Tiêu Hải mỉm cười.

"Cháu ngoan, vậy ngươi cảm thấy, nếu chúng ta nói chuyện với đế quốc Kền Kền thì chúng ta nên đưa ra điều kiện gì?"

Tiêu Phàm lắc đầu.

"Ông nội, chúng ta chưa đề cập tới. Nếu chúng ta đưa ra điều kiện thì đế quốc Kền Kền sẽ bị tổn thất lớn. Rất nhiều người bên phía họ sẽ nhắm mũi nhọn vào chúng ta. Còn nếu là điều kiện do đế quốc Kền Kền đưa ra thì mũi nhọn sẽ nhắm vào hoàng đế Morgan của họ. Ta cảm thấy bây giờ trọng tâm của chúng ta không phải là đế quốc Kền Kền mà trọng tâm của chúng ta chắc là nên đặt ở đế quốc Hồng Phong. Hạm đội của chúng ta nên đưa nhiều người của đế quốc Huyết Anh qua hơn, để cho họ huyết chiến với người của đế quốc Hồng Phong đến cùng"

Tiểu Hải nói.

"Đến lúc đó đế quốc Huyết Anh đánh xuống địa bàn..."

Tiêu Phàm nói.

"Đế quốc Hồng Phong có rất nhiều nơi là khổ hàn, ở nơi khổ hàn này cho họ phân một nửa địa bàn. Sau này chúng ta đưa người tới chiếm địa bàn của đế quốc Hồng Phong họ. Tốt xấu gì thì đế quốc Hồng Phong cũng có mấy trăm vạn người. Để sinh tồn họ có thể tổ chức nhiều quân đội đối đầu với đế quốc Huyết Anh. Đế quốc Huyết Anh vất vả lắm mới chiếm được lục địa. Chắc chắn họ phải đưa người qua tham gia chiến đấu.

Tiêu Hải khẽ gật đầu.

"Đỗ tướng, các ngươi cảm thấy thế nào?"

Đỗ Thanh Tuyền vuốt râu cười nói:

"Suy nghĩ của điện hạ rất đúng, đế quốc Huyết Phong có thù với

chúng ta, nhưng hôm nay bên kia chiến tranh kết thúc. Chúng ta tàn sát người của họ cũng không ổn. Để cho họ ở đế quốc Hồng Phong không ngừng đổ máu hy sinh là chủ ý rất tốt."

Tiêu Hải nói.

1046 chữ

Chương 1090: Tiền Đồ Rộng Mở

"Vậy cứ làm như vậy đi, trước lúc đế quốc Kền Kền không để ý tới họ thì hãy đưa nhiều người của đế quốc Huyết qua hơn!"

"Vâng, bệ hạ"

Bọn Đỗ Thanh Tuyền cáo lui.

Tiêu Hải nói với Tiêu Phàm.

"Cháu ngoan, củng cố lâu như vậy, ngươi tiếp tục tranh thủ thời gian tu luyện, mau chóng đến cấp bậc Võ Vương đỉnh phong"

Bây giờ Tiêu Phàm đang là tu vi Võ Vương trung kỳ, không gian dị năng Võ Hoàng sơ kỳ, chiến lực tổng hợp là Võ Hoàng viên mãn. Nếu đến Võ Vương đỉnh phong thì không gian dị năng của hắn có thể đạt tới Võ Hoàng hậu kỳ tiêu chuẩn"Chiến lực tổng hợp có thể đến thời kỳ đầu của Võ Đế "Gia gia, còn bao lâu nữa người mới đột phá tới cấp bậc Võ Thánh?"

Tiêu Phàm hỏi.

Tiêu Hải nhíu mày nói.

"Nhanh thì khoảng ba tháng, chậm thì khoảng năm tháng, thời gian đã vô cùng cấp bách.

Tiêu Phàm gật đầu.

Không bao lâu hắn lại đến bên trong Linh Trì để tu luyện một lần nữa. Khoảng chừng nửa tháng thì tu vi của Tiêu Phàm có thể thuận lợi đột phá đến Võ Vương hậu kỳ.

Một tháng rưỡi trôi qua, tu vi của Tiêu Phàm đã đạt đến Võ Vương đỉnh phong. Hơn nữa không gian dị năng của hắn cũng đạt tới Võ Hoàng hậu kỳ tiêu chuẩn.

"Ầm! Ầm!"

Tiêu Hải an bài một cấp bậc Võ Đế sơ kỳ đối chiến với Tiêu Phàm.

Hắn rơi vào thế bất lợi, nhưng quả thật hắn đã có thể đối kháng với cao thủ Võ Đế sơ kỳ.

"Điện hạ, chúc mừng. Thực lực của ngươi đã là Võ Đế sơ kỳ tiêu chuẩn. Nếu đấu thêm vài trận, đến lúc đó chưa chắc ta đã là đối thủ của điện hạ"

Chiến đấu kết thúc, cao thủ đối chiến với Tiêu Phàm mở miệng nói.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ thán phục.

Tiêu Phàm mới bao nhiêu tuổi?

Hơn nữa tu vi tu luyện của Tiêu Phàm chỉ mới đến Võ Vương đỉnh phong. Nhưng dĩ nhiên đã có thực lực của Võ Đế sơ kỳ, tiền đồ sẽ rộng mở.

Đế quốc Hồng Phong.

"Giết, vì đế quốc!"

Mười vạn người của đế quốc Huyết Anh xung phong đi tới.

Đối thủ của họ là mười mấy vạn binh lính của đế quốc Hồng Phong.

Hoá ra đề quốc Hồng Phong không có nhiều binh lính, nhưng Huyết Anh đế quốc không ngừng giết chóc nên họ chỉ có thể liều mạng chiêu mộ tân binh nhập ngũ.

Ở đế quốc Hồng Phong, hiện giờ đế quốc Huyết Anh đã có hai mươi vạn binh sĩ còn đế quốc Hồng Phong tổng cộng có ba bốn mươi vạn binh sĩ.

Phải biết rằng tổng dân số của đế quốc Hồng Phong cũng chỉ có mấy trăm vạn. Tỉ lệ ba bốn mươi vạn binh lính này vô cùng khủng bố.

Nhưng họ có biện pháp gì?

Người của đế quốc Huyết Anh tới đâu thì giết sạch, cướp sạch, đốt sạch! Đế quốc Hồng Phong chỉ có thể chọn cách liều mạng chống cự.

Hai bên lần lượt chiến đấu, thương vong của nhau rất nhiều.

Đối với đế quốc Thần Long mà nói rất thích nghe ngóng loại tình huống này.

Đế quốc Huyết Anh là kẻ thù truyền kiếp. Đế quốc Hồng Phong và đế quốc Kền Kền cùng nhau xâm chiếm đế quốc Thần Long. Hai bên chết càng nhiều người càng tốt.

"Rầm! Rầm!"

"Phù!"

Hai bên hơn hai mươi vạn người ở cùng một chỗ chém giết lẫn nhau. Đây là đoạn thời gian gần nhất mà hai bên rất kịch liệt chiến đấu một lúc.

"Anh Triệu, ngươi cảm thấy bên nào có thể thắng?"

Một cao thủ của đế quốc Thần Long âm thầm truyền âm nói.

Bên cạnh hắn, một cao thủ của đế quốc Thần Long nói.

"Chắc là đế quốc Huyết Anh, cơ bản thì họ đều là binh lính kỳ cựu. Chẳng qua phương diện ưu thế của đế quốc Hồng Phong là về số lượng còn đế quốc Huyết Anh lại không có áo giáp, không có bom đồ vật như vậy, họ thương vong hẳn là cũng sẽ vượt qua năm vạn người"

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cuộc chiến vô cùng thảm thiết.

Máu tươi nhuộm đỏ cả đất. Ngược lại khắp nơi đều là thi thể người.

Nhưng trong mắt hai cao thủ của đế quốc Thần Long đang âm thầm quan sát lại không có bất kỳ sự thương hại nào.

Đế quốc Hồng Phong cũng không đáng được thương hại.

Trước kia đế quốc Hồng Phong đi theo đế quốc Kền Kền, không ít lần cáo mượn oai hùm làm chuyện thất đức. Dân chúng của đế quốc Hồng Phong cũng rất cuồng vọng.

"Chậc chậc, trận chiến này không tệ"

"Đúng vậy, không tồi, một bên đế quốc Hồng Phong tử vong mười vạn người còn một bên đế quốc Hồng Phong tử vong hơn năm vạn người. Chúng ta đạt được mục tiêu mong muốn"

Hai cao thủ của đế quốc Thần Long mỉm cười.

Không bao lâu sau, một trong những cao thủ đã rời đi.

Quy mô của trận chiến này lớn, đáng để trở về báo cáo tin tức.

Trong địa bàn phía Tây Nam của đế quốc Kền Kền đã bị gia tộc Odin chiếm giữ.

Cuộc chiến giống như liên tiếp bùng nổ.

Thủy sư của đế quốc Kền Kền trở về để dẹp yên, nhưng một tháng trôi qua, Võ Đế Odin khống chế lực lượng lại trở nên mạnh hơn nhiều.

Hiện giờ những nước chư hầu xung quanh đều ủng hộ Võ Đế Odin.

Hơn nữa còn là lòng dân ở bên Võ Đế Odin.

Người của hoàng đế Morgan phái tới rơi vào vũng bùn chiến tranh không ngừng tiêu hao.

Người chết càng nhiều, uy vọng của Morgan Đại đế lại càng thấp,

oán khí của dân chúng lại càng lớn. Đây chính là một tuần hoàn ác tính.

1039 chữ

Chương 1091: Chỉ Có Thể Chấp Nhận

Trước kia dân chúng của đế quốc Kền Kền rất ủng hộ hoàng đế Morgan. Vì đế quốc Kền Kền mạnh nên bình thường cướp bóc của dân chúng ở khắp nơi cũng có thể nhận được lợi ích.

Hơn nữa lúc đó bản thân họ không có bao nhiêu tổn thất.

Xem ra đối với rất nhiều dân chúng khoảng cách của chiến tranh đối với họ vô cùng xa xôi.

Chiến tranh là kho báu!

Hôm nay chiến tranh bùng nổ ở bản địa, họ mới biết được chiến tranh đáng sợ cỡ nào, chiến tranh mang đến chính là tai họa và chết chóc.

"Cha, tâm trạng của dân chúng bên chúng ta đã đến bờ vực bùng nổ. Hơn nữa quân đội của Võ Đế Odin cũng sắp đánh tới"

"Chúng ta có độc lập không?"

Ở vương phủ nào đó, một người trung niên vẻ mặt ngưng trọng nói.

Các nước chư hầu là phe trung lập.

Vốn dĩ họ không muốn xen vào, nhưng hoàng thất của đế quốc Kền Kền bình định bất lợi, thế cục càng ngày càng phát triển theo hướng xấu. E "Phát ra thông báo, vương quốc Ba Lạc Phu của chúng ta độc lập! Từ hôm nay trở đi chúng ta không còn là thành viên của đế quốc Kền Kền nữa"

Người nói chuyện là một lão giả mặc cẩm bào.

"Vâng, phụ thân!"

Ngay sau đó, vương quốc Ba Lạc Phu tuyên bố độc lập với các phe phái trung lập. Đồng thời vương quốc Ba Lạc Phu là quốc gia đầu tiên tuyên bố độc lập.

Khi họ tuyên bố độc lập, nhiều quốc gia trung lập khác cũng gặp khó khăn khi tuyên bố độc lập.

Hai ngày trôi qua, vương quốc mới tuyên bố độc lập đã có hơn mười nước.

Thực lực của những vương quốc này hơi yếu, nhưng mười mấy nước cộng lại diện tích cũng không nhỏ.

Cộng thêm những vương quốc này, khu vực mà đế quốc Kền Kền tuyên bố độc lập chiếm tới sáu thành, người cũng chiếm khoảng sáu thành.

"Bệ hạ, đây là tình báo mới nhất được tổng hợp lại"

Có người đến trước mặt hoàng đế Morgan.

Hoàng đế Morgan xem xong tư liệu tình báo, sắc mặt hắn vô cùng khó coi, đế quốc Kền Kền đã chia năm xẻ bảy.

Một số quốc gia thuộc phe trung lập có ý định thành lập các liên minh mới.

Võ Đế Odin lôi kéo một ít nước chư hầu. Tác La Vương cũng có suy nghĩ, hắn cũng muốn lôi kéo một ít nước chư hầu.

"Bệ hạ, hôm nay chúng ta phải nhanh chóng ký hiệp nghị hòa bình với đế quốc Thần Long. Cho dù phải trả giá nhiều hơn cũng chỉ có thể chấp nhận, nếu không..."

Tả tướng Vưu Kim Tư nói, nếu không thế nào hắn cũng không nói, nhưng Morgan đại đế có thể hiểu không ký thế cục sẽ càng hỏng bét.

Đế quốc Kền Kền họ cũng có thể sẽ chết.

Morgan Đại Đế hít sâu một hơi nói.

"Phái người âm thầm nói chuyện với đế quốc Thần Long. Chúng ta nguyện ý trả một cái giá lớn hơn nữa. Nếu họ còn không nói, còn muốn tiếp tục để cho đế quốc Kền Kền chúng ta đi xuống vực sâu thì chúng ta lập tức lôi kéo họ cùng nhau xuống! Có nhiều tử sĩ của đế quốc Kền Kền, họ ở trong thành trì tự bạo, có thể giết chết rất nhiều người của đế quốc Thần Long"

Không áp chế thực lực ở thành trì, một cao thủ tự bạo, giết chết mấy trăm người thậm chí mấy ngàn người đều hoàn toàn có khả năng.

Nếu đế quốc Kền Kền ra tay sẽ tử vong rất nhiều. Hoàn toàn có khả năng để đế quốc Thần Long chết trên trăm vạn người.

Nhưng nếu không thể làm gì khác thì Võ Đế Morgan cũng sẽ không lựa chọn thủ đoạn như vậy. Như vậy sẽ không uy hiếp được cao thủ đứng đầu.

Hơn nữa nhất định sẽ bị đế quốc Thần Long trả thù.

Đế quốc Thần Long đế quốc căn bản cũng không cần cao thủ tự bạo. Lượng lớn bom nổ tung là có thể giết chết rất nhiều rất nhiều người của họ.

"Vâng, bệ hạ"

Vưu Kim Tư cung kính nói.

Hắn nhanh chóng thu xếp lui xuống.

Hai ngày sau rốt cục sứ đoàn của đế quốc Kền Kền cũng tiến vào đế quốc Thần Long. Thủ lĩnh sứ đoàn là Tứ hoàng tử của đế quốc Kền Kền.

"Thần Đô phồn hoa tường hòa như thế. Còn hoàng thành của đế quốc Kền Kền chúng ta lại trở nên tiêu điều hỗn loạn."

Tứ hoàng tử Á Nhĩ Mạn của kền kền đế quốc chua xót nói.

"Điện hạ, chỉ cần hiệp nghị hòa bình được ký kết thì đế quốc Kền Kền chúng ta vẫn có cơ hội khôi phục vinh quang ngày xưa"

Sứ thần Ai Lợi Ân bên cạnh Á Nhĩ Mạn nói.

"Hy vọng là vậy, nhưng rất nhiều khó khăn. Sáu thành đã tuyên bố độc lập, sợ là họ sẽ không trở về."

Á Nhĩ Mạn cười khổ nói.

Nếu nước chư hầu rời đi ít, đến lúc đó dưới áp lực thì nước chư hầu rời đi hoàn toàn có thể trở về.

Hiện tại nước chư hầu phân ra quá nhiều. Năng lượng của hoàng thất căn bản cũng không có lớn như vậy để cho những nước chư hầu kia trở về.

"Dừng lại!"

Khoảng cách hoàng cung còn có mấy trăm mét, Á Nhĩ Mạn họ ngồi xe ngựa đã bị ngăn lại, họ chỉ có thể lựa chọn đi bộ.

Tình huống này khiến họ vô cùng tức giận.

Thân phận hiện tại của họ không phải là sứ thần bình thường mà là ngự sứ!

Trước kia xe ngựa của ngự sứ ở đế quốc Kền Kền có thể tiến thẳng vào hoàng cung. Xe ngựa của ngự sứ ở nước khác đều có thể tới gần cửa cung.

1025 chữ

Chương 1092: Bình Ổn Nội Chiến

Họ lại phải đi bộ mấy trăm mét! "Điện hạ, bớt giận"

"Chúng ta là tới cầu hòa"

Ai Lợi n nhỏ giọng nói.

"Ừ."

Á Nhĩ Mạn khẽ gật đầu, hắn cố nén lại cơn tức trong lòng.

"Hoàng tử Á Nhĩ Mạn, các ngươi chờ một chút. Điện hạ chúng ta còn có vài việc, làm xong mới tới gặp các ngươi"

Một quan viên đế quốc Thần Long nói.

Bọn hoàng tử Á Nhĩ Mạn được đưa tới một cung điện trong hoàng cung. Cung điện này chuyên dùng để đàm phán giữa các nước lớn.

Thực lực của kền kền đế quốc giảm mạnh, nhưng bây giờ còn có mười một chiếc chiến thuyền hạng nhất, chỉ một điểm này thì thực lực cũng rất lớn mạnh.

"Làm phiền để điện hạ các ngươi phải nhanh chóng rồi. Để khách chờ ở chỗ này cũng không phải là đạo đãi khách"

Một người trong sứ đoàn của đế quốc Kền Kền nói.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, suốt một canh giờ sau, Tiêu Phàm mới tới một vài sứ thần của đế quốc Thần Long.

"Tiêu điện hạ, đế quốc Thần Long các ngươi không phải tự xưng là bang lễ nghi, chậm trễ khách như thế có vẻ hơi không ổn.

Hoàng tử Á Nhĩ Mạn trầm giọng nói.

Tiêu Phàm thoáng kinh ngạc nói.

"Nếu ta không lầm, hai nước chúng ta bây giờ vẫn đang trong trạng thái chiến tranh. Chúng ta là kẻ địch chứ không phải bạn bè, đâu thể coi là khách như vừa nói? Nếu các ngươi không muốn nói chuyện thì cút đi"

Sắc mặt hoàng tử Á Nhĩ Mạn vốn không phải rất dễ nhìn, nghe Tiêu Phàm nói như vậy, sắc mặt của hắn trở nên càng khó coi.

Hôm nay đàm phán sợ là sẽ rất gian nan.

"Tiêu điện hạ, nếu chúng ta tới đây, đương nhiên là có thành ý tới nói chuyện, nếu không đàm phán hòa bình có thể dẫn tới chiến tranh"

Ai Lợi Ân trầm giọng nói. Tiêu Phàm thản nhiên nói.

"Dẫn tới chiến tranh thế giới sao? Vậy đế quốc Kền Kền các ngươi bình ổn nội chiến rồi hãy nói. Các quốc gia khác ai lại ngốc đến mức nhảy ra ngoài!"

Á Nhĩ Mạn hít sâu một hơi nói.

"Tiêu điện hạ, nói thẳng đi, các ngươi có điều kiện gì mới có thể hòa bình? Chúng ta có thể đồng ý thì đồng ý, nếu không thể đồng ý, phụ hoàng rất có thể sẽ bắt đầu nhằm vào lãnh thổ các ngươi! Đế quốc Kền Kền chúng ta xưng bá thế giới nhiều năm. Tình trạng bên trong vẫn là có nhiều, các ngươi muốn chúng ta chết thì chính mình cũng tàn!" Tiêu Phàm ngồi xuống đối diện Á Nhĩ Mạn.

Các thành viên sứ thần hai bên ngồi xuống hai bên bàn đàm phán.

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói.

"Chúng ta không có bất kỳ điều kiện nào. Nhưng có kết thúc chiến tranh hay không, phải xem các ngươi có thành ý không đã. Đưa điều kiện gì thì các ngươi tự nói đi. Chúng ta có rất nhiều thời gian, đàm phán ba năm cũng không thành vấn đề"

Á Nhĩ Mạn: ".."

Đàm phán ba năm thì có lẽ đế quốc Kền Kền đã sụp đổ hoàn toàn rồi.

"Tiêu điện hạ, ngoại trừ đồng ý cắt căn cứ quân sự để nhường thì có không ít tài nguyên. Chúng ta còn nguyện ý bồi thường năm trăm vạn cân linh thạch. Mặt khác còn có thể cho không ít dị năng tinh hạch"

Ai Lợi An mở miệng nói.

Tiêu Phàm thưởng thức trà căn bản cũng không có ý để ý tới Ai Lợi Ân.

Chỉ có tí thành ý này mà lừa gạt.

Á Nhĩ Mạn âm thầm nhíu mày, họ nhận được mệnh lệnh là mau chóng đàm phán hòa bình, cho dù phải trả giá tương đối lớn.

Kéo dài một ngày thì khoảng cách đế quốc Kền Kền sẽ sụp đổ gần thêm một ngày.

Á Nhĩ Mạn nói.

"Tiêu điện hạ, đế quốc Kền Kền chúng ta thừa nhận đế quốc Huyết Anh sau này là nước phụ thuộc của các ngươi."

Tiêu Phàm nhíu mày nói.

"Hoàng tử Á Nhĩ Mạn, chúng ta cần các ngươi thừa nhận sao? Các ngươi tốt nhất bỏ tính khí cao cao tại thượng ở trong xương đi. Lời này của ngươi ta nghe khó chịu. Đàm phán hôm nay đến đây thôi"

Nói xong Tiêu Phàm đứng dậy rời đi.

Những người còn lại của đế quốc Thần Long cũng đứng dậy rời đi. Cho dù Ai Lợi Ân nhiều lần giữ họ lại nhưng bọn Tiêu Phàm cũng không dừng bước.

Trong lòng đám người Á Nhĩ Mạn căm tức không quên, nhưng cũng không thể làm gì.

Đảo mắt đã một tuần trôi qua.

Mỗi ngày Tiêu Phàm và bọn người Á Nhĩ Mạn đàm phán một lần, nhưng thời gian mỗi lần đàm phán đều không vượt qua mười lăm phút đồng hồ.

Chỉ cần bọn Á Nhĩ Mạn có bất kỳ một câu nói làm cho hắn khó chịu thì Tiêu Phàm lập tức đứng dậy rời đi. Tuyệt sẽ không lưu lại thêm một giây đồng hồ.

"Cháu ngoan, việc đàm phán với đế quốc Kền Kền phải nhanh lên một chút, nhanh nhất có thể một tháng ông nội sẽ đột phá. Trước khi đột phá ngươi phải đăng cơ, ngươi và Ấu Vi phải thành thân"

Tiêu Hải nói với Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm vừa mới cùng một cao thủ Võ Đế sơ kỳ kịch chiến một lúc.

Thực lực của hắn thỏa đáng với Võ Đế sơ kỳ.

"Vâng"

Tiêu Phàm gật đầu.

Tiêu Hải đột phá có khả năng phi thăng. Nếu lúc đó hắn còn không có đăng cơ, nói không chừng sẽ xuất hiện một ít phiền toái.

"Tiêu điện hạ"

Bọn Tiêu Phàm lại một lần nữa đến cung điện đàm phán.

1042 chữ

Chương 1093: Thành Ý

Bọn người Á Nhĩ Mạn đã tới trước. Thấy bọn Tiêu Phàm tiến vào, bọn Á Nhĩ Mạn đều đứng lên chào hỏi.

Liên tục một tuần, họ đã biết rất nhiều chuyện.

Thế cục trong nước càng ngày càng hỏng bét, không cho phép họ kéo dài, họ phải tranh thủ thời gian hòa đàm với đế quốc Thần Long. Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

"Á Nhĩ Mạn hoàng tử, khí sắc các ngươi càng ngày càng tốt. Xem ra các ngươi ở bên Thần Đô chúng ta ăn không tệ. Đế quốc Thần Long chúng ta có đủ loại mỹ thực, chúng ta từ từ nói, hòa bình nhất định là có thể nói chuyện"

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Khóe miệng Á Nhĩ Mạn co rút, khí sắc của hắn tốt chỗ nào?

Từng ngày vô cùng náo loạn, hắn gần đây đều không có một giấc ngủ ngon.

"Tiêu điện hạ, đây là điều kiện cuối cùng của chúng ta cũng là điểm mấu chốt của chúng ta. Chúng ta không thể nhượng bộ nữa"

Hoàng tử Á Nhĩ Mạn trầm giọng nói.

Hắn nói xong đẩy một phần văn kiện về phía Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm lật xem tài liệu.

Bên trong viết mấy chục cái.

Cắt đất không có, Tô Giới vĩnh cửu không có. Nhưng có một số điều khoản vẫn rất có thành ý, ví dụ như bồi thường một ngàn vạn cân linh thạch.

Chia làm hai mươi năm điều kiện bồi thường.

Đế quốc Kền kền có một cái hòn đảo tương đối lớn trở thành Tô Giới, thuê kỳ một trăm năm, đế quốc Thần Long có thể ở bên kia đóng quân.

Còn có cửa khẩu thông thương mở cửa, thuế suất ưu đãi từ từ.

Hiệp ước này ôn hòa hơn hiệp ước của đế quốc Bách Vân nhiều.

Nhưng phần hiệp ước này đưa ra ngoài thì chắc chắn bách tính của đế quốc Kền Kền cũng sẽ vô cùng phẫn nộ.

Triều đình sẽ phải tiếp nhận áp lực vô cùng lớn.

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói.

"Cái này có thành ý nhiều hơn ngày hôm qua, ta thêm hai điều kiện chúng ta sẽ ký"

Á Nhĩ Mạn trầm giọng nói.

"Tiêu điện hạ, đây là điểm mấu chốt của chúng ta"

Tiêu Phàm giả vờ chuẩn bị đứng dậy.

Ai Lợi Ân vội vàng nói.

"Tiêu điện hạ, không bằng ngươi nói trước, chúng ta nghe một chút ngươi có điều kiện gì"

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói.

"Thứ nhất, đế quốc Kền Kền các ngươi xâm lược một nơi, đề quốc Thần Long chúng ta có quyền tấn công"

"Tất nhiên, chúng ta sẽ không làm điều đó nếu các ngươi cư xử tốt."

"Thứ hai, đế quốc Kền Kền phong tỏa tất cả linh huyệt, không được liên hệ Trái Đất. Phương diện này chúng ta tiếp nhận giám sát"

Đám người Á Nhĩ Mạn nhíu mày.

Sức nặng của hai điều này cũng không nhẹ.

Tình huống bình thường hai nước giao chiến được giảng viên nổi danh. Đế quốc Thần Long không tuyên chiến vẫn có thể kiếm được lợi vẫn treo ở đỉnh đầu họ.

Phong tỏa linh huyệt, ảnh hưởng này cũng rất lớn. Họ vẫn nghĩ, tương lai có lẽ có thể đạt được phương pháp truyền đi lượng lớn.

"Cho các ngươi năm phút suy nghĩ. Các ngươi đồng ý, hòa ước này ta liền ký, không đồng ý chúng ta tiếp tục từ từ đàm phán, sẽ nói ra kết quả"

Tiêu Phàm lạnh nhạt nói.

Năm phút đồng hồ trôi qua, đám người hoàng tử Á Nhĩ Mạn gật đầu đồng ý.

Tuy rằng hai điều của Tiêu Phàm ảnh hưởng lớn nhưng đế quốc Kền Kền sắp sụp đổ, họ không quản được nhiều như vậy.

Nửa canh giờ trôi qua, sứ thần của rất nhiều nước tụ tập lại.

Tiêu Phàm đại biểu của đế quốc Thần Long chính thức công khai ký kết hoà ước với đế quốc Kền Kền.

"Bộp bộp!"

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên.

Rất nhiều người tươi cười.

Đế quốc Thần Long có thể ký hòa ước với đế quốc Kền Kền thì thế chiến sẽ không bùng nổ, đối với họ mà nói đương nhiên có lợi.

Trên mặt đám hoàng tử Á Nhĩ Mạn không chút tươi cười nào.

Tiếng vỗ tay này họ nghe rất chói tai.

“Sỉ nhục, đây chính là sự sỉ nhục!"

“Đây chính là nỗi nhục mất nước, sao triều đình có thể ký kết hiệp ước như vậy được!"

“Mặc dù hiệp ước này tốt hơn hiệp ước của đế quốc Bách Vân và đế quốc Áo Tư một chút, nhưng đế quốc Kền Kền của chúng ta chính là siêu đế quốc!"

Tin tức về việc công khai hiệp ước hòa bình đã nhanh chóng lan rộng khắp đế quốc Kền Kền, và kích động nhiều người ở đế quốc Kền Kền khiến chúng phẫn nộ không thôi. Ngay sau đó lại có thêm vài vương quốc khác lựa chọn rời bỏ đế quốc Kền Kền.

Nhưng đế quốc Kền Kền vẫn chiếm 30 - 40% diện tích lãnh thổ của đất nước, nắm giữ Thuỷ sư trong tay, họ vẫn có năng lực rất hùng mạnh.

Hoàng đế Morgan cũng không ngồi yên.

Chiến dịch dẹp loạn triển khai rầm rộ, nội chiến của đế quốc Kền Kền triệt để bùng nổ.

Đây chắc chắn là cuộc chiến tranh kéo dài.

Võ Đế Odin là cao thủ Võ Đế cấp viên mãn, sức mạnh mà hắn ta điều khiển không hề yếu, sức mạnh mà vua Sorrell điều khiển cũng không hề yếu.

Quan trọng là đế quốc Thần Long sẽ không để họ chấm dứt chiến tranh một cách dễ dàng, dù chấm dứt chiếntranh thì họ cũng

không để chúng thống nhất đất nước.

Một đế quốc Kền Kền bị chia rẽ không uy hiếp đế quốc Thần Long được mấy.

"Các ngươi ngẫm lại cho ổn thỏa đi chúng ta nên làm gì đây?"

Hoàng đế của đế quốc Hồng Phong nói với đám đại thần với sắc mặt khó coi.

1078 chữ

Chương 1094: Phản Đối

Trong liên minh bốn nước, đế quốc Hồng Phong của họ có năng lực yếu nhất, bây giờ đế quốc Hồng Phong của họ vẫn chưa ký hiệp ước hòa bình với đế quốc Thần Long.

Hơn nữa Tiêu Phàm đã từng nói, bốn nước chắc chắn diệt một nước.

Bây giờ chỉ còn lại đế quốc Hồng Phong họ, mục tiêu đó rất rõ ràng, đất nước mà đế quốc Thần Long muốn tiêu diệt chính là đế quốc Hồng Phong họ.

“Bệ hạ, chắc hẳn đế quốc Thần Long đang muốn lợi dụng đế quốc Huyết Anh đánh với chúng ta, họ liên tục làm tiêu hao sức mạnh quốc gia của hai nước chúng ta.

Trong số đó có một tên đại thần suy nghĩ.

“Vô nghĩa! Trẫm đang hỏi các ngươi là bây giờ nên làm gì đây, rõ như thế mà chẳng lẽ trẫm không nhìn ra sao, trẫm là đứa trẻ ba tuổi hả?"

Hoàng đế của đế quốc Hồng Phong tức giận mà nói.

Đại thần vừa lên tiếng cay đắng nói:

“Bệ hạ, đây là dương mưu, e là chúng ta không có bao nhiêu cách. Đối với đế quốc Huyết Anh, chỉ cần đế quốc Thần Long đồng ý thì

họ sẽ không ngừng chém giết, chúng ta chỉ có thể chống cự thôi. Chúng ta chống cự thì mới sống được.

Từ bỏ chống cự có nghĩa là hoàng thất của họ không còn giá trị gì nữa, tất cả hoàng thất, thậm chí là triều đình khả năng cao sẽ bị quét sạch hoàn toàn.

Hoàng đế của đế quốc Hồng Phong nói:

“Nếu chúng ta thẳng tay cắt nhường nhiều lãnh thổ cho đế quốc Thần Long thì có thể chấm dứt không?” Một vị đại thần khác lắc đầu:

“Bệ hạ, e là không thể, vua của đế quốc Thần Long không nói đùa, Tiêu Phàm là thái tử. Huống hồ họ muốn tiêu hao đế quốc Huyết Anh nhiều hơn. Chúng ta chỉ có thể theo ý của đế quốc Thần Long, giết càng nhiều người của đế quốc Huyết Anh thì sau này mới có cơ hội sống"

Trong tương lai, đế quốc Hồng Phong rất có thể sẽ mất nước, nhưng họ không hẳn sẽ chết.

Hoàng đế của đế quốc Hồng Phong nghiến răng nghiến lợi nói:

“Nếu chúng ta giống đế quốc Kền Kền, lợi dụng binh sĩ đã chết để uy hiếp đế quốc Thần Long thì sao?"

“Bệ hạ, dù thế nào cũng đừng. Chúng ta không phải đế quốc Kền Kền! Đế quốc Kền Kền làm vậy có hiệu quả vì năng lực của đế quốc Kền Kền rất hùng mạnh.

“Chúng ta có bao nhiêu cao thủ? Nếu chúng ta dám làm thế thì cả đất nước của chúng ta sẽ bị phong tỏa, không cao thủ nào bay ra được!"

“Đến lúc ấy tất cả người dân của cả đất nước sẽ bị giết chết.

Một tên đại thần trong số đó hoảng sợ nói.

Các đại thần còn lại cũng lên tiếng phản đối.

Dù mất nước thì họ cũng có thể không chết, họ mạo hiểm như thế

để làm gì? Dùng binh sĩ tử trận cũng chỉ giết được một số dân thường của đế quốc Thần Long thôi.

Nhưng hậu quả chính là mất nước tuyệt chủng!

“Vậy hãy giết đế quốc Huyết Anh với tất cả sức mạnh của chúng ta!"

Hoàng đế của đế quốc Hồng Phong suy sụp nói.

Hắn ta chỉ đành theo kịch bản của đế quốc Thần Long thôi, điều này khiến hắn ta rất bất lực.

Nhưng hắn ta có thể làm gì đây?

Thủ đô của đế quốc Kền Kền đã quá ngạc nhiên và sợ hãi, hơn nữa bây giờ đế quốc Kền Kền đã chia năm xẻ bảy, có lẽ ba năm nữa nội chiến xung đột vẫn chưa chấm dứt.

Bây giờ đế quốc Kền Kền không thể là đối thủ của đế quốc Thần Long được, ba đến năm năm nữa, dù đế quốc Kền Kền có thống nhất thì cũng không có sức mạnh mà xoay chuyển trời đất.

“Rõ, bệ hạ!"

Đám thần tử đồng thanh hô.

Họ thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nếu hoàng đế kiên quyết đối đầu với đế quốc Thần Long thì họ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc phát động quân đội nổi loạn và đưa hoàng đế của đế quốc Hồng Phong lên đường.

Đế quốc Thần Long, điện Thiên Cực.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế!"

Tiêu Hải khí phách ngồi trên long ỷ, các quan văn triều đình đồng thanh hô.

“Các khanh bình thân"

Tiêu Hải bình tĩnh nói.

“Đa tạ bệ hạ!"

Mấy trăm đại thần đứng lên.

Hôm nay trong triều rộng lớn hội họp rất nhiều người, bình thường lâm triều cũng đã hơn một trăm người rồi.

"Các khanh có việc gì thì khởi tấu Tiêu Hải nói.

Hai giờ sau, đám đại thần không ai lên tấu nữa.

Tiêu Hải đảo mắt rồi nói:

“Nếu các khanh không có chuyện gì nữa thì trẫm có lời muốn nói. Trẫm định truyền ngôi vị hoàng đế cho thái tử Tiêu Phàm. Các ngươi có phản đối gì không?"

Một vị đại thần lập tức đứng dậy:

“Bệ hạ, ngài đang ở tuổi sung mãn, tại sao phải vội vã truyền ngôi thái tử như thế? Ngài mới tại vị chưa được bao lâu mà?"

Tiêu Hải bình tĩnh nói:

“Trẫm đã đi được nửa đường trở thành Võ Thánh rồi, thiên hạ không có Võ Thánh, Võ Thánh có lẽ phải phi thăng lên thiên giới. Huống hồ trẫm giỏi việc giành chính quyền, nhưng lại không giỏi thống trị thiên hạ. Ai có phản đối gì khác không?"

Không còn vị đại thần nào đứng ra.

Tiêu Hải trầm giọng nói:

“Nếu các ngươi không có ý kiến gì thì cứ quyết định như thế đi, thông báo cho thiên hạ biết ba ngày sau trẫm sẽ truyền ngôi. Chín ngày sau cử hành lễ mừng đăng cơ. Mười ngày sau khi đăng cơ, tân hoàng sẽ cử hành long trọng lễ thành hôn đón hoàng hậu.

Mọi người hơi sững sờ vì hắn ta ép thời gian nhanh như thế.

Xem ra Tiêu Hải có thể đột phá trong thời gian ngắn.

“Bãi triều!"

1005 chữ

Chương 1095: Truyền Ngôi

Tin tức về việc Tiêu Hải sắp sửa truyền ngôi cho Tiêu Phàm nhanh chóng lan rộng khắp nơi.

Nhân dân của đế quốc Thần Long không có vấn đề gì mấy.

Tiêu Phàm là cháu trai của Tiêu Hải, hắn ta truyền ngôi cho Tiêu Phàm là chuyện sớm muộn.

“Đế quốc Thần Long của chúng ta có ngày hôm nay không thể không kể công của điện hạ “Mặc dù bệ hạ và điện hạ đến từ Trái Đất nhưng trước đây dù chúng ta đã từng sống như thế nào thì bây giờ đế quốc Thần Long của chúng ta đã vô địch!"

“Bệ hạ giành chính quyền, điện hạ bảo vệ thiên hạ, quá tốt.

Đông đảo nhân dân của đế quốc Thần Long đang bàn luận, không có ai phản đối cả.

Mặc dù trong nước vẫn còn một số vấn đề, nhưng nhân dân thực sự cảm nhận được cuộc sống hiện tại đã tốt hơn trước đây nhiều.

Về phần một số kẻ có dã tâm, có âm mưu, họ vốn dĩ không dám lên tiếng.

Thủ đô của đế quốc Kền Kền đã bị đành cho tàn phế rồi.

Họ dám lên tiếng thì mỗi phút mỗi giây Tiêu Hải sẽ tịch thu tài sản, giết kẻ phạm tội nhà họ.

Ba ngày trôi qua trong chớp mắt.

Có rất nhiều quan viên của đế quốc Thần Long chạy đến Thần Đô.

Tiêu Hải truyền ngôi cho Tiêu Phàm, vì vậy họ phải tham gia và bái kiến vị hoàng đế mới.

Trong lễ mừng đăng cơ, nhiều hoàng đế của các nước còn lại cũng

đến xem buổi lễ, bây giờ đế quốc Thần Long đã là bá chủ duy nhất.

“Thánh chỉ của bệ hạ: thái tử Tiêu Phàm, tài đức vẹn toàn, chắc chắn có thể kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước. Xuất sắc kế thừa trẫm đăng cơ, tức là ngôi vị hoàng đế..."

Giọng nói của Lễ Bộ Thượng Thư vang lên.

Tiêu Phàm nói với vẻ mặt nghiêm túc và trang nghiêm:

“Cháu trai đa tạ hoàng ông nội truyền ngôi, cháu nhất định không phụ sự giao phó của ông nội, không phụ đất nước và nhân dân"

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế.

Mấy trăm đại thần trong điện Thiên Cực và nhiều người ngoài điện Thiên Cực đồng loạt quỳ xuống.

Mặc dù vẫn chưa cử hành nghi thức đăng cơ, nhưng từ giờ trở đi Tiêu Hải đã thoái vị, Tiêu Phàm trở thành hoàng đế của đế quốc Thần Long.

Trong tẩm cung của hoàng đế, Tiêu Hải hơi lo lắng nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cầm Ấn Giang Sơn trong tay.

Căn cứ vào ghi chép tài liệu lịch sử, Ấn Giang Sơn chính là thánh khí.

Hơn nữa nó còn là thánh khí phù hợp nhất cho hoàng đế và chỉ có một chiếc duy nhất.

Bây giờ sức chiến đấu của Tiêu Phàm chỉ đang ở mức Võ Đế sơ kỳ, năng lực này rất mạnh, nhưng dù Tiêu Hải phi thăng hay mất mạng thì hắn vẫn có nguy cơ bị mất quyền lực.

Sau khi trăm đắng ngàn cay tạo phản thành công, bây giờ đế quốc Thần Long đã trở thành cường quốc đứng đầu, nếu lúc đó hắn bị mất quyền lực thì sẽ rất xấu hổ.

“Ông nội, mấy ngày nữa ngài có muốn thử lại không?"

Tiêu Phàm nói.

Hắn cũng hơi khẩn trương.

Nếu Ấn Giang Sơn không thể nhận chủ thì việc này sẽ trở thành vết nhơ cho người khác tấn công, sức cám dỗ của ngôi vị hoàng đế rất đáng kinh ngạc.

“Cháu trai ngoan, bây giờ ngươi đã trở thành hoàng đế rồi. Theo ghi chép của tài liệu lịch sử thì người trở thành hoàng đế có thể trở thành chủ nhân của Ấn Giang Sơn. Chắc ngươi sẽ có thể.

Tiêu Hải nói.

Tiêu Phàm gật đầu, hắn cắt lòng bàn tay của mình, máu tươi nhỏ giọt xuống Ấn Giang Sơn.

Một giây, hai giây, ba giây...

Mỗi một giây khiến Tiêu Phàm cảm thấy rất lâu.

Mười giây trôi qua, vết máu trên Ấn Giang Sơn từ từ thấm vào Ấn Giang Sơn, Ấn Giang Sơn lóe lên ánh sáng màu tím nhạt.

Ánh sáng màu tím dần bao phủ lấy Tiêu Phàm.

"Hửm?"

Tiêu Phảm cảm thấy một luồng sức mạnh to lớn xâm nhập vào cơ thể, Ấn Giang Sơn bắt đầu nhận chủ, hơn nữa quá trình nhận chủ có thể tăng cường sức mạnh của hắn.

Tiêu Hải vui mừng mà nhìn Tiêu Phàm.

Hắn ta có thể cảm nhận được sức mạnh của Tiêu Phàm đang được tăng cường nhanh chóng.

Bây giờ Tiêu Phàm đang đứng trên đỉnh cao Võ Vương, một tiếng trôi qua, Tiêu Phàm đã đạt Võ Vương cấp viên mãn, hơn nữa sức mạnh của hắn vẫn đang tăng lên.

Hai tiếng trôi qua, Tiêu Phàm thăng cấp chậm hơn, nhưng tu vi của hắn vẫn là Võ Vương cấp viên mãn, khoảng cách rất gần với cấp Võ Hoàng.

“Thu!"

Tiêu Phàm vừa suy nghĩ thì Ấn Giang Sơn đã bị hắn thu vào cơ thể.

Lượng lớn thông tin nhanh chóng đổ bộ vào tâm trí của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhận được lượng lớn tin tức về Ấn Giang Sơn.

“Ấn Giang Sơn thực sự có rất nhiều công dụng"

Tiêu Phàm nghĩ thầm.

Ấn Giang Sơn có thể cho hắn hấp thụ và sử dụng hào quang của hoàng đế, đất nước càng mạnh thì mỗi ngày hắn sẽ nhận được hào quang của hoàng đế ngày càng nhiều.

Hơn nữa đất nước càng mạnh thì Ấn Giang Sơn mới cất chứa được càng nhiều hào quang của hoàng đế hơn, khi chiến đấu thì Ấn Giang Sơn có thể làm sức mạnh của hắn tăng lên.

“Cháu trai ngoan, thế nào rồi?"

Tiêu Hải dò hỏi.

1026 chữ

Chương 1096: Nhận Chủ Thành Công

Tiêu Phàm mỉm cười rồi nói:

“Ông nội, Ấn Giang Sơn đã nhận chủ thành công rồi. Hơn nữa Ấn Giang Sơn thực sự rất mạnh, sức mạnh tăng thêm một cảnh giới nhỏ không thành vấn đề.

Đôi mắt của Tiêu Hải sáng lên:

“Ngươi hấp thu sức mạnh của quả cầu để có năng lực không gian

ư, không có sức mạnh của Ấn Giang Sơn thì ngươi vẫn đạt được Võ Đế trung kỳ mà. Hơn nữa Ấn Giang Sơn có sức mạnh của Võ Đế hậu kỳ ư?"

Tiêu Phẩm gật đầu rồi nói: “Đúng vậy"

Tiêu Hải cười haha rồi nói:

“Thế thì ông nội yên tâm rồi, năng lực của Võ Đế hậu kỳ có thể ổn định được ngôi vị hoàng đế, chắc chắn sẽ không sao đâu! Huống hồ ông nội còn cần một chút thời gian nữa thì mới đột phá được, nhưng trước đó có lẽ ngươi đã sở hữu sức mạnh của Võ Đế cấp viên mãn rồi.

“Ngươi nhanh chóng lĩnh hội năng lực không gian của quả cầu đi.

Tiêu Phàm gật đầu rồi tiếp tục tu luyện.

“Đây là Thần Đô sao, thật sự rất phồn hoa.

“Lúc trước ta từng đến hoàng thành của đế quốc Kền Kền nhưng từ trước nơi đây đã không lớn bằng vầy rồi, bây giờ Thần Đô chính là thành đứng đầu thiên hạ.

“Rất nhiều nước đến đây chúc mừng"

Rất nhiều hoàng đế, vương tử, công chúa của các nước đến Thần Đô.

Họ đến để tham gia lễ mừng đăng cơ của Tiêu Phàm.

Trước đây đế quốc Kền Kền đứng đầu, nhưng chỉ Thủy sư đứng đầu thôi, bây giờ đế quốc Thần Long đã đứng đầu mọi phương diện rồi, không thể nghi ngờ gì nữa.

Thủ đô của đế quốc Kền Kền cử thái tử đến xem buổi lễ và chúc mừng họ.

Trước đây có nước dám không nể mặt đế quốc Kền Kền, nhưng bây giờ không có nước nào dám không nể mặt đế quốc Thần Long!

“Con gái, ngày mai ngươi dậy sớm một chút để mặc đồ đó, ngươi

chắc chắn phải phơi bày bộ mặt tốt nhất của mình, nếu ngươi được hoàng đế của đế quốc Thần Long nhìn trúng cho vị trí phi tử thì ngươi sẽ một bước lên trời"

Trước một ngày lễ mừng đăng cơ, có một tên hoàng đế của đất nước nhỏ dặn dò con gái của mình.

Đứa con gái này là đứa con gái xinh đẹp nhất của hắn ta.

Có hàng trăm nước từ lớn đến nhỏ trên đại lục Thần Vũ này, và có tầm một đến hai nghìn công chúa đến từ các nước đó.

Hơn nữa những nàng công chúa này đều rất trẻ trung và xinh đẹp.

Đối với những đất nước đó, chỉ cần công chúa của họ được Tiêu Phàm nhìn trúng thì đất nước của họ sẽ ôm được một cái đùi vững chắc.

Nhưng họ suy nghĩ nhiều rồi.

Tiêu Phàm vốn không có kế hoạch như vậy.

“Chồng ơi, ngày mai là lễ mừng đăng cơ, chồng có hồi hộp không?"

Tô Ấu Vi rúc vào lòng ngực của Tiêu Phàm rồi nói.

Khi nãy hai người đã chiến đấu dữ dội một lúc lâu.

Điều đáng nói đến là bây giờ Tô Ấu Vi đã có được sức chiến đấu Võ Hoàng cấp viên mãn, năng lực này cực kỳ mạnh mẽ.

“Hồi hộp gì chứ? Ta đã là hoàng đế của đế quốc Thần Long rồi, ai có thể làm ta hồi hộp chứ?"

Tiêu Phàm mỉm cười rồi nói.

Một tuần qua hắn đã hấp thụ được rất nhiều năng lực không gian từ quả cầu, cấp bậc dị năng không gian của hắn đã đạt đến tiêu chuẩn của Võ Hoàng cấp viên mãn, Dùng sức chiến đấu của Ấn Giang Sơn đã đủ để đạt tới Võ Đế hậu kỳ.

“Ta có nên gọi chồng là bệ hạ không?"

Tô Ấu Vi dịu dàng nói.

Tiêu Phàm mỉm cười rồi nói:

“Sau khi chúng ta thành thân thì vợ cứ gọi ta là chồng đi, bây giờ vợ vẫn nên gọi ta là chồng, gọi bệ hạ nghe có vẻ xa lạ"

“Ừ. Mà chồng ơi, ngày mai đăng cơ đó, có rất nhiều công chúa của các nước đến đây đó, nếu chồng nhìn trúng thì chồng sẽ lấy bao nhiêu?"

Tô Ấu Vi nói.

Tiêu Phàm véo mặt của Tô Ấu Vi rồi mỉm cười:

“Đừng nói bừa nữa, chồng có vợ là đủ rồi, đến lúc đó vợ phải vất vả sinh thật nhiều con thôi.

Tô Ấu Vi mỉm cười với khuôn mặt ửng đỏ.

“Vi Vi, bây giờ chúng ta bắt đầu sinh con đi!"

Tiêu Phàm cười xấu xa rồi nói.

Nói xong, hắn lật người rồi đè lên người Tô Ấu Vi.

Chỉ trong chớp mắt đã đến ngày hôm sau.

“Đùng! Đùng! Đùng!"

Pháo mừng đồng loạt nổ vang, mười nghìn nước đã đến triều, dưới sự chứng kiến của vô số người, lễ mừng đăng cơ được cử hành, Tiêu Phàm chính thức đăng cơ xưng đế.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế.

Âm thanh đinh tai nhức óc vang vọng khắp Thần Đô.

Bên trong Thần Đô, vô số nhân dân đang quỳ gối trên mặt đất và hô lớn tiếng.

Bình thường Thần Đô đã chứa hàng chục triệu người dân rồi, bây giờ còn có vô số người chạy đến từ nơi khác nữa, hiện tại số dân ở

Thần Đô đã hơn ba mươi triệu người.

“Hào quang của hoàng đế thật hùng mạnh.

Tiêu Phàm thầm nghĩ.

Sau khi hắn chính thức đăng cơ, cùng với lượng lớn tướng sĩ, vô số nhân dân hô to, Tiêu Phàm nhanh chóng đạt được lượng lớn hào quang của hoàng đế.

Có hào quang tỏa sáng của hoàng đế, chẳng những có thể giúp chính hắn thăng cấp nhanh hơn mà hắn còn giúp sức mạnh của người khác tăng nhanh hơn nữa.

1066 chữ

Chương 1097: Chúa Tể Của Cả Thiên Hạ

“Cảm giác thật sự như đang nằm mơ vậy. Quả thật.

Khổng Húc và những người khác âm thầm bàn luận.

Trước đây Tiêu Phàm chỉ là một người anh em trong ký túc xá của họ thôi mà giờ hắn đã trở thành hoàng đế của đế quốc Thần Long rồi, là chúa tể của cả thiên hạ.

Đế quốc Thần Long có sức mạnh và sức ảnh hưởng lên đại lục Thần Vũ lớn hơn nhiều sức ảnh hưởng của nước M lên Trái Đất trước đây.

“Các vị bình Tiêu Phàm từ từ bay lên rồi cao giọng nói.

thân. Trẫm kế vị, nguyện giang sơn yên ổn, quốc thái dân an"

Ấn Giang Sơn xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn, Ấn Giang Sơn tỏa ra ánh sáng màu tím nhạt.

“Ấn Giang Sơn nhận chủ!"

“Năng lực của bệ hạ có thể kiểm soát được nó, bệ hạ có thể bay đó!"

Ánh mắt của nhiều người tỏ vẻ khiếp sợ.

(Nguyện giang sơn yên ổn, quốc thái dân an!)

"Sơn Hà Ấn là con dấu của bậc đế vương, một khi Sơn Hà Ấn nhận chủ thì không một ai có thể nghi ngờ tính hợp pháp về địa vị thống trị của hoàng tộc.

"Sử sách có ghi, có được Sơn Hà Ấn có thể khiến thực lực của hoàng đế tăng lên vượt bậc, và đến nay thực lực của Tiêu Phàm ít nhất cũng đánh ngang với Võ Đế trung kỳ"

"Thậm chí hắn có thể phi hành trong khu vực bị áp chế thực lực, muốn giết chết Tiêu Phàm quả thật đã khó lại càng thêm khó"

Lúc này trong đầu rất nhiều người đều hiện lên cùng một suy nghĩ này.

Hôm nay có rất nhiều người đến từ các quốc gia khác, trong số bọn hắn có không ít người hy vọng Tiêu Phàm sẽ chết, nhưng tình hình hiện tại thực sự đã khiến bọn hắn thất vọng.

"Hoàng đế vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế!"

Âm thanh đinh tai nhức óc lại vang lên lần nữa.

Ngược lại, với binh lính của Đế quốc Thần Long, với người dân của Đế quốcThần Long, bọn hắn càng kiên quyết giữ vững niềm tin về một Đế quốc Thần Long thái bình an yên.Và đương nhiên việc Tiêu Phàm nắm giữ Sơn Hà Ấn đã góp phần củng cố thêm niềm tin này hơn bao giờ hết.

"Chư vị, chúng ta hãy cùng dõi theo cuộc diễu hành duyệt binh ngay sau đây"

Tiêu Phàm đáp xuống.

Cuộc diễu hành sẽ bắt đầu nhanh thôi.

Hôm nay, nhân cơ hội hàng trăm ngàn quốc gia từ Thần Vũ đại lục đều có mặt ở đây, Đế quốc Thần Long chắc chắn phải nắm bắt cơ hội mà phô diễn thực lực của quốc gia mình.

Thời gian eo hẹp, dẫn đến động tác duyệt binh của binh lính Đế quốc Thần Long không thể đạt đến mức độ hoàn hảo như Hoa Hạ, nhưng khí thế lại oai phong ngút trời. Tất cả những người lính tham gia cuộc duyệt binh đều đã từng tham gia vào các trận chiến lớn nhỏ khác nhau, sát khí tỏa ra từ bọn hắn thật khiến người ta lạnh cả sống lưng.

Thương binh, kiếm sĩ, cung thủ, cung thủ, nỗ binh lần lượt hành quân qua quảng trường.

"Oanh oanh!"

Mặt đất như rung chuyển ngay khoảnh khắc năm chục ngàn kỵ binh hành quân qua quảng trường. Ngay sau đó là tiếng móng ngựa nện trên mặt đất tỏa ra khí thế ngút trời.

"Tê!"

"Đây là kỵ binh Tu La sao!"

"Nhiều như vậy sao, rốt cuộc có bao nhiêu kỵ binh vậy?"

"Ta nghe nói tổng cộng có năm chục ngàn người, cũng chính năm chục ngàn kỵ binh tinh nhuệ này có thể hạ gục quân đội của toàn bộ quốc gia chúng ta mà không chút khó khăn.

"Năm chục ngàn người này có thể quét sạch đại bộ phận quốc gia tại Thần Vũ đại lục!"

"Càng đáng sợ hơn là, Đế quốc Thần Long có đến những tám trăm ngàn kỵ binh Tu La giống bọn hắn.

Nhiều người dân từ các quốc gia khác đang bàn luận rất sôi nổi, bọn hắn càng nói lại càng khiếp sợ không thôi.Đế quốc Thần Long đã chinh phục liên tục rất nhiều quốc gia, nhưng người dân ở hầu hết các quốc gia chưa từng được thấy kỵ binh Tu La bao giờ. Đến tận bây giờ bọn hắn mới có dịp chiêm ngưỡng tận mắt.

Hoàng đế và Thái tử của một số quốc gia tầm trung và nhỏ ngày thường có chút kiêu ngạo, nhưng từ khoảnh khắc thấy cảnh này, dường như tất cả bọn hắn đều ngơ ngác cả rồi.

Hàng chục ngàn kỵ binh của của Đế quốc Thần Long tham gia cuộc duyệt binh hoàn toàn có thể chinh phục toàn bộ đất nước của bọn hắn, không phải khoảng cách chênh lệch đã quá rõ ràng rồi sao.

"Mọi người, tiếp theo sẽ là sự xuất hiện của các xe tăng phalanx.

Phải mất một lúc sau, hàng chục ngàn kỵ binh mới kết thúc đợt hành quân, sau khi bọn hắn đi khỏi cũng là lúc hàng trăm chiếc xe tăng phalanx xếp thành đội hình vuông mỗi hàng mười chiếc xuất hiện.

"Đây là xe tăng à"

"Ở các khu vực thực lực bị áp chế, thứ này có thể nghiền nát hết thảy"

Nhiều người vẫn tiếp tục thảo luận hăng say.

Nếu ở trong khu vực không bị áp chế thực lực, xe tăng sẽ dễ dàng bị cường giả phá hủy, nhưng ngược lại xe tăng có thể phát huy uy lực đến tối đa ở các khu vực bị áp chế thực lực.

"Mọi người, tiếp theo sẽ là màn phóng tên lửa phalanx Hàng chục phương tiện chở theo tên lửa phóng qua trước mắt, người dân nhiều nước chứng kiến cảnh tượng này thì khiếp sợ vô cùng.

Một khi chiến trận nổ ra, chỉ cần cường giả của Đế quốc Thần Long phân tán nhóm cường giả của bọn hắn, bom chùm và những vũ khí khác có thể giết chết binh lính của bọn hắn chỉ trong chớp mắt.

1046 chữ

Chương 1098: Quân Đội Bất Khả Chiến Bại

"Mọi người, kế tiếp các ngươi có thể hướng ánh mắt về phía nam. Thứ xuất hiện trên bầu trời chính là chiến hạm của Đế quốc Thần Long chúng ta "Hiện tại Đế quốc Thần Long của chúng ta có mười lăm chiếc chiến hạm hàng đầu, hơn nữa số lượng chiến hạm hạng

nhất đã vượt qua một trăm ba mươi chiếc"

Vị quan viên Lễ Bộ lớn tiếng nói.

Mọi người nhìn về phía nam, cách đây hai mươi hoặc ba mươi dặm bên ngoài Thần Đô, bọn hắn thấy những chiếc tàu chiến khổng lồ dần xuất hiện trên bầu trời.

Thị lực của người ở dị giới tốt hơn rất nhiều, chưa kể chiến hạm lại lớn như vậy nên đại đa số người ở đây đều có thể nhìn được rõ ràng.

"Ai!"

Đế quốc Kền Kền cũng cử người tới, lúc này bọn hắn thấy mà đứng ngồi không yên.

Năm ngoái, các chiến hạm của Đế quốc Kền Kền bọn hắn vẫn còn hoành hành khắp thiên hạ, nhưng chỉ trong một năm ngắn ngủi, bọn hắn đã bị vượt qua và thậm chí đế quốc mình còn bị chia năm xẻ bảy.

Điều đáng nói là Đế quốc Kền Kền đã đến, nhưng gia tộc Odin và gia tộc Solo cũng đã phái người đến. Ngay cả gia tộc đang vật lộn với cuộc nội chiến nhưng bọn hắn vẫn phải gửi người đến đây. Bọn hắn biết rất rõ, nếu muốn thắng nhất định phải có sự ủng hộ của Đế quốc Thần Long! Trong tương lai gia tộc Odin còn muốn thành lập một quốc gia riêng, đồng nghĩa với việc bọn hắn cũng phải nhận được sự hỗ trợ của Đế quốc Thần Long.

"Quân đội bất khả chiến bại, hải quân cũng không gì sánh bằng, Đế quốc Thần Long quá cường đại."

"Đúng vậy. Cho dù là Đế quốc Kền Kền lúc trước cũng chỉ có lực lượng hải quân là bất khả chiến bại. Một quốc gia chỉ cần có quân đội hùng mạnh đã dám chiến đấu với Đế quốc Kền Kền rồi"

"Thật ra bấy nhiêu cũng chưa là gì cả, Đế quốc Thần Long thu hoạch được không ít máy móc tân tiến, tương lai đến chiến hạm một trăm ngàn tấn cũng sẽ có thôi"

Nhiều người ở các quốc gia khác đang âm thầm thảo luận không

ngừng.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Bảy tàu chiến có thể phi hành cũng đã bay vòng quanh toàn bộ Thần Đô một vòng.

Vô số dân chúng Đế quốc Thần Long đã được chiêm ngưỡng chiến hạm của đế quốc mình. Thấy những chiến hạm khổng lồ của đất nước mình càng củng cố niềm tin vào đế quốc trong lòng bọn hắn, đồng thời đẩy mạnh sự ủng hộ với hoàng gia.

"Cuộc duyệt binh đã kết thúc"

Vị quan viên Lễ Bộ lớn tiếng thông báo.

"Chư vị, xin mời Tiêu Phàm cười nói, hắn đi cùng rất nhiều người khác trở lại chính điện trong hoàng cung, sau đại điển đăng cơ sẽ là thời gian khai mở yến tiệc.

"Thần Long Hoàng đế bệ hạ, chúc mừng chúc mừng"

Khương Vạn Trần mời rượu.

Khương Vạn Trần đã đến, ngoài ra còn có Tam trưởng lão cũng đại diện Hoa Hạ đến đây chúc mừng, bọn hắn đến đây thông qua thông qua lối đi trong linh huyệt.

Đại điển đăng cơ của Đế quốc Thần Long, đương nhiên phải có người Hoa Hạ đến tham dự.

"Tiêu bệ hạ, ta thay mặt Hoa Hạ, chúc mừng Tiêu bệ hạ đăng cơ thành công"

"Lần này chúng ta an toàn đến được đây, chờ đến lúc Tiêu bệ hạ thành hôn, Đại trưởng lão sẽ đích thân tới uống rượu mừng của ngươi"

Tam trưởng lão mỉm cười.

Tiêu Phàm cũng cười đáp lại, hắn nói:

"Tam trưởng lão, Khương Cục, cảm ơn các ngươi đã tới. Đế quốc Thần Long và Hoa Hạ sẽ luôn giữ mối quan hệ hảo hữu lâu dài"

"Nhất định là như thế!"

Bữa tiệc kéo dài suốt hai tiếng đồng hồ. Đến lúc này, Tiêu Phàm đã gặp rất nhiều người, bao gồm cả hoàng đế đến từ các quốc gia khác, nhưng cũng có nhiều người không gặp được, hoặc là đã quá muộn để gặp. May mắn thời gian sau này còn dài.

Mười ngày sau sẽ là lễ thành hôn của hắn và Tô Ấu Vi, cho đến lúc đó, đương nhiên hoàng đế, thái tử và công chúa của rất nhiều quốc gia sẽ không rời đi.

Ngay cả khi không thể gả công chúa của đất nước mình cho Tiêu Phàm, nhưng nếu có thể gặp nhau một lần tạo ấn tượng tốt với Tiêu Phàm cũng là cơ hội hiếm có khó tìm. Đặc biệt là khi mọi người đều biết Đế quốc Thần Long sẽ thống trị thiên hạ dù sớm hay muộn.

"Ngay cả khi Đế quốc Kền Kền đạt được sự thống nhất, nhưng thực lực và tầm ảnh hưởng cũng không thể sánh bằng Đế quốc Thần Long. Lúc này xem như thế cục đã dần đi vào quỹ đạo"

Vào cuối bữa tiệc, Thái tử Đế quốc Kền Kền nói một cách cay đắng.

"Điện hạ, cho dù chúng ta không bằng Đế quốc Thần Long, nhưng dẫu sao chúng ta cũng là một cường quốc.

Có người bên cạnh an ủi hắn.

Thái tử Đế quốc Kền Kền hít sâu một hơi trước khi nói:

"Từ giờ trở đi, chúng ta nhất định phải tập trung toàn lực vào cuộc nội chiến, thắng rồi hẵng nói sau.

"Ngay cả khi Đế quốc Kền Kền bị chia cắt, chúng ta vẫn cần phải chiếm giữ càng nhiều lãnh thổ hơn mới được!"

Thật ra Thái tử không còn ôm bao nhiêu hy vọng đối với một Đế quốc Kền Kền thống nhất nữa rồi. Hơn ai hết, hắn biết chắc chắn

Đế quốc Thần Long sẽ không để chuyện này xảy ra.

"Điện hạ, chúng ta trở về hay ở lại đây?"

Một người khác bên cạnh Thái tử Đế quốc Kền Kền hỏi.

1009 chữ

Chương 1099: Bất Ngờ

"Ở lại đi, mười ngày nữa Tiêu Phàm sẽ kết hôn, hiện tại nếu trở về thì đến lúc đó nhất định cũng phải tới chúc mừng"

"Chạy lung tung trên đường càng dễ gặp nguy hiểm hơn Thái tử của Đế quốc Kền Kền nói.

Lễ đăng cơ vừa kết thúc, Tiêu Hải và Lục Bách Xuyên đã tất bật lo liệu cho đám cưới, cùng lúc đó Tiêu Phàm cũng có rất nhiều việc phải chuẩn bị trước khi kết hôn.

Tuy nhiên mười ngày để thu xếp vẫn là quá nhiều. Việc lớn thì chỉ cần điều động thêm càng nhiều người chuẩn bị.

"Vi Vi, trước kia nơi này từng là vương phủ, sau này sẽ là Tô phủ, ngươi thấy thế nào?"

"Nếu ngươi thấy không thích, vậy chúng ta chọn nơi khác là được.

Tiêu Phàm nắm tay dắt Tô Ấu Vi đi dạo một vòng quanh phủ đệ.

Đương nhiên đây cũng là nơi Tô Ấu Vi sẽ xuất giá. Cha nàng họ Tô, không phải họ Lục, nên mặc cho Lục Bách Xuyên sắp xếp kế hoạch, nhưng Tô Ấu Vi vẫn quyết định phải xuất giá tại Tô phủ.

Đôi mắt của Tô Ấu Vi hơi đỏ.

"Chồng à, nếu cha mẹ hai ta còn sống thì tốt biết mấy nhỉ"

Tô Ấu Vi lẩm bẩm một mình.

Tiêu Phàm khẽ thở dài, cha mẹ hắn cũng đã qua đời từ lâu.

"Vợ à, ta có một bất ngờ dành cho ngươi"

Tiêu Phàm nói.

Tiêu Phàm đưa Tô Ấu Vi đến một khu nhà nằm trong sân vương phủ.

"Ngươi mau vào đi"

Tiêu Phàm mỉm cười.

Trong mắt Tô Ấu Vi lộ ra vẻ nghi hoặc, nàng bước chậm vào sân.

"Vi Vi ty."

"Vi Vi tỷ tỷ"

"Vi Vi."

Bà viện trưởng và những đứa trẻ khác đều ở trong sân này, khi bọn trẻ thấy Tô Ấu Vi thì vui vẻ chạy tới gần nàng.

"Bà viện trưởng, Nha Nha, Tiểu Hổ—"

Tô Ấu Vi rất ngạc nhiên, nàng đã lâu không gặp mọi người, trong lúc đó những đứa trẻ này đang chăm chỉ huấn luyện ở những nơi khác. Dẫu sao đây vẫn là lần đầu bọn trẻ tiếp xúc với những thứ mới lạ nên còn phải học hỏi rất nhiều.

"Tham kiến bệ hạ"

Tiêu Phàm cũng đã tiến vào sân, những đứa trẻ thấy hắn thì nhanh chóng xếp hàng, bọn chúng đứng ngay ngắn trước khi hành lễ và chào hỏi hắn.

Tiêu Hải đã dành rất nhiều tài nguyên cho những đứa trẻ này, trong tương lai chắc chắn một vài đứa trong số chúng sẽ đạt đến cấp bậc Võ Hoàng hoặc Võ Đế.Và đương nhiên những đứa trẻ đó sẽ trở thành thành viên nòng cốt dưới trước Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cười nói: "Hôm nay không có bệ hạ gì cả, hôm nay chỉ có Tiêu Phàm ca ca thôi, mọi người tiếp tục chơi vui vẻ đi nhé"

"Tiêu Phàm ca ca!"

Hàng chục đứa trẻ gọi hắn.

Rốt cuộc, chúng chỉ là những đứa trẻ, chẳng mấy chốc đã bắt đầu cười đùa và vui chơi như chưa có gì xảy ra.

"Tiêu.. Tiêu Phàm, cảm ơn vì những gì ngươi đã làm cho chúng ta Bà viện trưởng tiến lại gần.

Bà biết rất rõ, trước đây bọn nhỏ ở cô nhi viện, cho dù trưởng thành có cơ hội ra ngoài, nhưng sau này cũng khó có thể đạt được thành tựu tốt. Nguyên nhân cũng vì điểm xuất phát của bọn hắn cách biệt quá lớn với nhiều người.

Nhưng hôm nay những đứa trẻ này đều có tương lai tươi sáng. Thậm chí bà viện trưởng cũng đã tiến bộ rất nhiều trong quá trình huấn luyện, không chỉ tu vi được tăng cao mà cấp bậc Tiên Thiên cũng giúp tuổi thọ của bà được kéo dài đáng kể.

Tiêu Phàm cười nói:

"Viện trưởng à, đây là quốc gia của ta, ta giúp các ngươi cũng là giúp chính mình mà thôi"

"Viện trưởng, từ nay về sau nơi này sẽ là Tô phủ, các ngươi đều là người nhà của Ấu Vi, sau này nếu có thời gian thì cứ tới chơi nhé"

Viện trưởng gật đầu đáp lại lời hắn.

Chín ngày trôi qua chỉ trong nháy mắt, rốt cuộc ngày thành hôn đã đến.

Toàn bộ Thần Đô được giăng đèn kết hoa, từ sáng sớm khắp nơi đã ngập trong bầu không khí vui tươi rộn ràng.

"Đùng!"

"Đùng!"

"Đùng!"

Khoảng tám giờ, theo tiếng lễ pháo vang lên, đội ngũ rước dâu trùng trùng điệp điệp bước ra khỏi cung điện.

"Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!"

Tại các con phố đội rước dâu đi qua, dân chúng trên những con phố này liên tục quỳ xuống, và mỗi một người trong bọn hắn đều thành tâm chúc phúc cho đôi phu thê.

"Hàng người kéo dài chẳng thấy đích luôn"

"Chuyện đó còn phải hỏi sao, dẫu sao Đế quốc Thần Long cũng là đế quốc đứng đầu trong thiên hạ"

Người từ các quốc gia khác lẫn trong đám đông đang thảo luận xôm tụ, đương nhiên bọn hắn cũng phải quỳ xuống như những người khác.

Nếu là Đế quốc Thần Diễm trong trước kia, rất nhiều người từ các quốc gia khác khi gặp phải chuyện như vậy sẽ không quỳ xuống, nhưng bây giờ bọn hắn không dám.

"Ấu Vi, ngươi có nghe thấy âm thanh đó không? Đội ngũ rước dâu đang đến đây"

"Từ nay về sau phải gọi ngươi là Hoàng hậu nương nương chứ nhỉ"

Trong Tô phủ, Lữ Tuyết Yến đứng bên cạnh Tô Ấu Vi mỉm cười nói.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tô Ấu Vi hơi ửng hồng, ánh mắt của nàng không giấu được sự mong đợi.

"Tuyết Yến, hẳn là ngươi và Diệp Phi cũng sắp đến đích rồi nhỉ?"

Tô Ấu Vi dò hỏi.

1010 chữ

Chương 1100: Hoàng Hậu

Lữ Tuyết Yến gật đầu đáp lại:

“Diệp Phi nói mấy tháng nữa sẽ là lễ thành hôn của chúng ta, hoàng hậu ương nương, đến lúc đó người phải tới uống rượu mừng của chúng ta nhé.

Tô Ấu Vi đảo đôi con ngươi xin đẹp nhìn Lữ Tuyết Yến.

"Lúc không có ai ở đây thì đừng gọi ta là hoàng hậu nương nương, nghe rất kỳ quái chẳng tự nhiên chút nào"

"Tuân lệnh, hi hi Một phần tư giờ sau, đội rước dâu tiến vào Tô phủ.

Sau một loạt quy trình đâu ra đấy, Tiêu Phàm bế Tô Ấu Vi lên chiếc kiệu khổng lồ. Thậm chí phải có đến ba mươi hai người mới khiêng nổi chiếc kiệu.

Trong tiếng nhạc, đội ngũ rước dâu quay về từ một con đường khác.

"Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng bệ hạ "Chúc bệ hạ sớm sinh quý tử.

Tiêu Phàm cưỡi ngựa đi trước, nhận lời chúc phúc từ hết người này đến người khác trong không khí vui tươi náo nhiệt.

"Đa tạ đa tạ!"

Tiêu Phàm ôm quyền và đáp lại bằng một nụ cười.

Đến giữa trưa, đội rước dâu cuối cùng cũng tiến vào cung điện.

Vẫn còn rất nhiều nghi thức phức tạp đang chờ đợi đôi phu thê Tiêu Phàm.

Sau khi hoàn thành các lễ nghi cúng tế trời đất cũng đã là ba giờ chiều.

Cuối cùng, Tiêu Phàm và những người khác đến cung điện bắt đầu bái đường thành thân.

"Nhất bái thiên địa!"

Giọng nói của Lễ bộ Thượng thư vang vọng khắp cung điện.

Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi khoác phượng hoàng cùng nhau bái lạy thiên địa.

"Nhị bái cao đường"

Trên đại sảnh, Tiêu Hải và Lục Bách Xuyên đang ngồi đó, Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi đồng thời cúi đầu trước hai người Tiêu Hải.

"Phu thê giao bái!"

Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi lại cúi đầu trước đối phương.

“Đưa vào động phòng Tiêu Phàm nắm tay Tô Ấu Vi và đích thân đưa nàng đến tẩm cung.

"Nương tử, nàng chờ ta Tiêu Phàm cười rồi nói.

Là chú rể, lúc này hắn phải ra ngoài tiếp khách.

"Phu quân, ta chờ ngươi."

Tô Ấu Vi nhẹ giọng nói.

Hai giờ trôi qua, khi mặt trời đã ngã về tây, Tiêu Phàm mới trở lại tẩm cung, Tô Ấu Vi vẫn đeo khăn trùm đầu màu đỏ và yên lặng chờ đợi.

"Nương tử"

Tiêu Phàm vén khăn trùm đầu màu đỏ lên, hắn hơi ngây người trong phút chốc.

Dung mạo Tô Ấu Vi đã là vượt quá mức bình thường, hôm nay Tô Ấu Vi lại càng xinh đẹp đến kinh người.

"Phu quân.

Tô Ấu Vi trìu mến nhìn Tiêu Phàm, tình ý trong ánh mắt như muốn tràn ra ngoài.

"Nương tử, chúng ta uống một chén rượu giao bôi nào.

Tiêu Phàm cười nói, hắn cầm hai chén rượu lên, sau đó đưa một chén cho Tô Ấu Vi, hai người mặt đối mặt uống cạn rượu giao bôi.

"Nương tử, cả ngày hôm nay quá mệt nhọc, chúng ta nên ngủ sớm một chút.

Tiêu Phàm cười nói.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tô Ấu Vi hơi ửng hồng, nàng gắt giọng:

"Phu quân, dẫu sao ngươi cũng có thực lực cấp bậc Võ Đế, ngươi thực sự mệt mỏi sao?"

"Ngươi nói đúng, sao ta có thể mệt mỏi được, không bằng chúng ta vận động một chút đi Tiểu Phàm cười ha ha rồi nói.

"Phu quân, sắc trời còn chưa tối hẳn.

Tô Ấu Vi ngượng ngùng nói.

Tiêu Phàm cười tủm tỉm nói:

"Vậy thì liền quan gì đến chúng ta ? Chúng ta bắt đầu sớm một chút, ngày sau còn phải cố gắng nhiều lắm đấy"

"Tu vi của chúng ta quá cao, ngươi muốn mang thai hài tử cũng không dễ dàng"

Một tháng rưỡi trôi qua.

"Oanh!"

Tu vi của Tiêu Phàm cuối cùng đã đột phá đến cấp bậc Võ Hoàng.

Sau khi hấp thụ các hạt dị năng không gian, cảnh giới dị năng của Tiêu Phàm đã đạt đến Võ Đế sơ kỳ và cho dù không sử dụng Sơn Hà Ấn thì chiến lực của Tiêu Phàm cũng đã đạt đến Võ Đế hậu kỳ. Sau một thời gian sử dụng Sơn Hà Ấn, rốt cuộc thực lực của Tiêu Phàm cũng đã đạt đến Võ Đế viên mãn!

Trước đây Sơn Hà Ấn có thể giúp chủ nhân nâng cao một cảnh giới nhỏ, nhưng sau khi hấp thụ đủ đế hoàng khí, nó có thể giúp Tiêu

Phàm tăng lên hai cảnh giới nhỏ.

——Từ Võ Đế hậu kỳ cho đến Võ Đế viên mãn.

"Ông nội, ta đã có tu vi cấp bậc Võ Hoàng"

"Cảnh giới dị năng đã đạt đến Võ Đế sơ kỳ, thực lực đã đạt tới Võ Đế viên mãn!"

Tiêu Phàm tìm đến nơi Tiêu Hải đang bế quan.

"Làm tốt lắm"

Hai mắt Tiêu Hải sáng lên.

Ông đã rất kìm nén cho đến tận bây giờ.

"Cháu ngoan, ông nội không muốn tiếp tục đột phá nữa, ông nội dự định phế bỏ một phần tu vi của mình, sau đó trở về Hoa Hạ"

Tiêu Hải mở miệng nói.

Trong mắt Tiêu Phàm không giấu nổi ngạc nhiên.

Tiêu Hải nói tiếp:

"Ông nội đã suy xét chuyện này từ rất lâu. Nếu ông nội phi thiên thì có thể sau này sẽ không thể gặp lại ngươi được nữa"

"Cũng không thể ôm cháu chắt, và các cháu gái của mình"

"Ông nội phế bỏ một phần tu vi của mình để có thể trở về Hoa Hạ, sau này cũng có thể vận chuyển những thứ cần thiết qua đây"

Nói đến đây, Tiêu Hải lấy Không Minh Kính ra.

"Ngươi là người mang dị năng không gian nên đương nhiên càng thích hợp với thứ này hơn so với ông nội 1028 chữ

Chương 1101: Nhận Được Nhiều Hơn Thế

Tiêu Phàm nói:

"Ông nội, ngươi đã quyết định rồi sao? Lấy thực lực của ngươi, cơ hội đột phá trở thành Võ Thánh là vô cùng lớn."

Tiêu Hải gật đầu:

“Đối với ông nội, quả thật đây là một quyết định khó khăn nhưng ông nội vẫn quyết định phải làm đến cùng"

"Nhưng nếu muốn trở thành Võ Thánh, ông nội nhất định phải tu luyện lại lần nữa!"

"Có lẽ nếu tu luyện lại từ đầu, cảnh giới sẽ càng ổn định, tỷ lệ thành công sẽ càng cao hơn"

Nói đến đây, Tiêu Hải dùng thực lực cường đại nhanh chóng hủy bỏ tu vi của bản thân.

Bây giờ Tiêu Phàm đã có thực lực Võ Đế viên mãn, ngay cả khi thực lực của hắn giảm sút, nhưng Đế quốc Thần Long cũng sẽ không bị ảnh hưởng.

"Phốc!"

Tiêu Hải phun ra một ngụm máu. Cùng lúc đó sắc mặt ông trở nên nhợt nhạt thấy rõ, trong khi tu vi của ông vẫn đang giảm không ngừng.

Khi tu vi của Tiêu Hải bị hạ thấp đến cấp bậc Võ Vương cũng là lúc ông đang hấp hối, rõ ràng tình trạng của ông đã trở nên vô cùng tồi tệ.

"Ông nội"

Đôi mắt Tiêu Phàm tràn đầy lo lắng.

Trên mặt Tiêu Hải vẫn lộ ra nụ cười thản nhiên:

"Yên tâm đi, ông nội không chết được đâu, coi như tu vi của ông nội bị hạ thấp khá nhiều nhưng tuổi thọ vẫn không kém trước đây là bao.

"Sau khi nghỉ ngơi chừng nửa tháng, ông nội sẽ trở về Hoa Hạ.

"Tuy tạm thời mất đi cơ hội trở thành Võ Thánh, nhưng ông nội lại nhận được nhiều hơn thế nữa.

Tiêu Phàm gật đầu đáp lại ông.

Nửa năm sau, tình hình của Tiêu Hải đã khá hơn rất nhiều.

Tiêu Phàm cũng đã để Không Minh Kính nhận chủ.

Tu vi của Tiêu Phàm đã đạt đến Võ Hoàng trung kỳ, đồng thời thực lực của hắn cũng cường đại hơn.

"Cháu ngoan của ta, đi thôi nào!"

Tiêu Hải tiến vào lối đi không gian, và bóng dáng hắn biến mất ngay sau đó.

"Ta trở lại rồi, cuối cùng ta cũng đã trở lại"

Tiêu Hải xuất hiện tại biệt thự ở huyện Lôi Sơn.

Nước mắt nóng ấm trào ra khỏi đôi con ngươi.

Ông rời xa quê hương đã hơn mười năm.

"Tiêu tiền bối, hoan nghênh về nhà"

Khương Vạn Trần đã chờ sẵn trong biệt thự, hắn lên tiếng chào hỏi.

Tiêu Hải khẽ gật đầu đáp lại:

"Các ngươi rút lui đi, nhưng nhất định phải giữ bí mật tin tức ta trở về, đừng làm ầm ĩ""Vâng!"

Khương Vạn Trần và những người khác rời đi ngay sau đó.

Trong phòng ngủ chính có một tấm gương, Tiêu Hải đi tới trước gương.

"Ông nội"

Bóng dáng Tiêu Phàm xuất hiện trong gương ngay lập tức.

"Ông nội"

Lúc này Tô Ấu Vi cũng đang ở bên cạnh Tiêu Phàm, nàng cũng gọi một tiếng ông nội theo hắn.

Tô Ấu Vi mang thai đã được ba tháng nên bụng nàng đã hơi phình ra một chút. Chẳng những thế Tô Ấu Vi còn nghi ngờ bản thân đang mang thai một cặp song sinh.

Tiêu Hải cười ha hả rồi nói:

"Ấu Vi, ông nội không sao, các ngươi yên tâm đi. Thằng nhóc thúi nhà ngươi nhất định phải chăm sóc Ấu Vi thật tốt đấy"

"Mấy tháng nữa ông nội sẽ trở về giúp ngươi chăm sóc bọn nhỏ"

Tiêu Phàm gật đầu.

Hắn cảm thấy nhẹ nhõm khi thấy Tiêu Hải bình an trở về.

"Ta không nói chuyện với các ngươi nữa, ông nội đi dạo một vòng trước đã"

Tiêu Hải phất phất tay, ưu nhã rời đi.

Chớp mắt đã trôi qua sáu tháng, Tô Ấu Vi cũng đã mang thai chín tháng.

Tiêu Hải truyền tống quay trở lại Đế quốc Thần Long lần thứ hai.

“Ông nội, đợi lâu như vậy mới trở về cảm giác thế nào?"

Tiêu Phàm mỉm cười nói.

Tiêu Hải cười ha hả nói:

“Năm đó trước khi ta xuyên qua, đừng nói là những quốc gia khác, kể cả trong nước ta cũng chưa từng đi qua nhiều nơi như vậy.

“Du lịch lâu như vậy rất thoải mái, thoải mái hơn nhiều so với làm hoàng đế.

Nói đến đây Tiêu Hải nhìn Tô Ấu Vi bên cạnh:

“Ấu Vi, ngươi cũng mang thai chín tháng rồi, còn lại đây đón tiếp ông nội làm gì?"

“Coi chừng động thai.

Tô Ấu Vi cười nói:

“Ông nội, ta không yếu ớt đến vậy đâu. Bây giờ ta đã đạt đến dị năng cảnh giới Võ Hoàng hậu kỳ.

Tiêu Hải trừng mắt nói:

“Ai dám đả thương ngươi, ta sẽ trừng phạt gia tộc, diệt quốc kẻ đó!"

Tiêu Phàm nói:

“Ông nội, ta nhất định sẽ bảo vệ Ấu Vi thật tốt.

Hắn hiện tại đã là tu vi Võ Hoàng hậu kỳ.

Cảnh giới dị năng đã đạt đến Võ Đế trung kỳ, thực lực mạnh hơn nhiều so với lúc trước, ngay cả Tiêu Hải trước đây hiện tại cũng không phải là đối thủ của Tiêu Phàm.

Võ đế Odin cũng không phải ngoại lệ, cả ba người họ đều không đánh lại Tiêu Phàm.

“Ông nội, chúng ta trở lại Thần Đô đi"

Tiêu Phàm nói.

Tiêu Hải lắc đầu:

“Trước tiên không cần trở về Thần Đô, chúng ta đi dạo một vòng xem thử đế quốc Thần Long dưới sự cai trị của ngươi hiện giờ như thế nào?"

Tiêu Phàm nhìn Tô Ấu Vi .

Tô Ấu Vi dịu dàng nói:

“Phu quân, ta cũng muốn đi dạo một lát. Ngươi đừng lo lắng cho ta, ta ra tay chiến đấu cũng không có vấn đề gì? “Ấu Vi ngươi cũng chớ có làm loạn, ngươi bây giờ là đối tượng quan trọng nhất cần được bảo vệ trong nhà chúng ta."

Tiêu Phàm cười nói.

1058 chữ

Chương 1102: Ảnh Hưởng Từ Dư Luận

Tiêu Hải liên tục gật đầu.

Mất năm ngày trời, Tiêu Phàm bọn hắn đi thăm quan không sót một chỗ nào ở Đế quốc Thần Long, Đế quốc Thần Long dưới sự cai trị của Tiêu Phàm vô cùng gọn gàng, ngăn nắp. Rất nhiều thổ phỉ, ác bá trước kia đều bị diệt trừ. Chẳng những thế, quân đội khổng lồ hoàn toàn nằm trong sự khống chế của Tiêu Phàm, mặc kệ mối quan hệ cứng cáp như thế nào, thực lực mạnh mẽ ra sao, ở nơi này của Tiêu Phàm cũng chỉ là cặn bã.

"Cháu trai ngoan của ta, trở về Thần Đô thôi"

“Không cần nhìn nữa, ngươi làm tốt hơn rất nhiều so với những gì ta dự đoán, việc thống trị quốc gia này ngươi thuần thục hơn ta nhiều Tiêu Hải cười nói.

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

“Ông nội, kết quả như bây giờ đều không thể tách rời khỏi nền móng căn cơ mà ông nội đã tạo ra. Nếu quốc gia không đủ mạnh, cho dù cố gắng hết sức để kiểm soát các thế lực bên ngoài cũng sẽ xảy ra chuyện.

Trước kia rất nhiều thế lực bên ngoài Đế quốc Thần Diễm đã không ngừng gây rắc rối. Trước khi Đế quốc Thần Long được thành lập, luôn có những thế lực bên ngoài nhăm nhe gây rắc rối.

Hiện tại những thế lực bên ngoài đó về cơ bản đều đã biến mất. Với sức mạnh hiện tại của Đế quốc Thần Long, thế lực bên ngoài

hoàn toàn không dám quậy phá, nếu bị phát hiện nhẹ thì diệt tộc, nặng thì diệt quốc. Đây cũng không phải là nói giỡn!

“Ảnh hưởng của các thế lực bên ngoài Hoa Hạ cũng đã giảm đi rất ngiều, nhưng vẫn còn đó, hơn nữa ảnh hưởng dư luận của Hoa Hạ ở nước ngoài cũng yếu hơn.

Tiêu Hải nói.

Tiêu Phàm nói:

“Tình huống Hoa Hạ khác biệt với chúng ta. Ở đế quốc của chúng ta, ta ban bố một mệnh lệnh có thể diệt một gia tộc, diệt một quốc gia, nhưng Hoa Hạ thì không được.

“Hoa Hạ cần phải mạnh mẽ hơn nữa.

Tiêu Hải gật đầu.

“Chúng ta trở về đi"

Tiêu Phàm phất tay trực tiếp xé mở không gian, một giây sau Tiêu Phàm mang theo Tiêu Hải, Tô Ấu Vi trực tiếp trở lại bên trong Thần Đô.

“Cháu ngoan, sao ngươi có thể làm được như này?"

Tiêu Hải kinh ngạc nói.

Tiêu Phàm cười nói:

“Gia gia, dị năng không gian của ta mạnh mẽ, hơn nữa ta nắm giữ Sơn Hà Ấn, ta có thể dẫn mọi người truyền tống bên trong lãnh thổ của Đế quốc Thần Long"

“Nhưng nếu ở bên ngoài lãnh thổ Đế quốc Thần Long, ta chỉ có thể truyền tống một mình.

Tiêu Hải nói:

“Chỉ như vậy cũng rất mạnh rồi"

Vừa rồi bọn hắn cách Thần Đô mấy ngàn cây số, trực tiếp trở về,

nếu có tình huống khẩn cấp Tiêu Phàm có thể lập tức chạy tới.

Tiêu Phàm có bản lĩnh như vậy, thực lực của hắn cũng rất khủng bố, bất luận cường giả nào muốn gây sự cũng đều phải cân nhắc kỹ lưỡng.

“Được rồi, ngươi đi làm việc của ngươi đi.

“Ta đi tìm ông ngoại của Ấu Vi đánh cờ.

Tiêu Hải cười nói.

Nhà họ Lục đã phát triển ở Đế quốc Thần Long, hơn nữa phát triển cũng rất tốt. Nhưng hiện tại nhà họ Lục chỉ tập trung kiếm tiền, bọn hắn không nhúng tay vào chính trị hay quân sự.

Tô Ấu Vi là hoàng hậu, nhà họ Lục là họ ngoại, dựa theo các quy tắc do Lục Bách Xuyên định ra, nhà họ Lục tuyệt đối không được tham gia vào các vấn đề chính trị và quân sự.

“Ông nội, chờ một chút"

“Ông nội có thể đặt tên cho hai đứa bé được không?"

Tiêu Phàm nói.

Tiêu Hải xua xua tay áo:

“Ta không phải là người cổ hủ. Tên của cha ngươi năm đó cũng là do ta cầm theo một miếng thịt đi tìm một lão sư ở thôn lân cận đặt cho “Các ngươi tự mình bàn bạc đi.

Tiêu Hải vội vàng rời đi.

Đôi mắt xinh đẹp của Tô Ấu Vi nhìn qua Tiêu Phàm:

“Phu quân, ngươi đặt tên cho con đi.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu.

Suy nghĩ một lúc Tiêu Phàm nói:

“Tốt nhất là đặt một cái tên đơn giản một chút. Ca ca gọi là Tiêu

Dương, muội muội thì gọi là Tiêu Nguyệt, ngươi cảm thấy được không?"

“Nghe rất hay"

“Nhưng phu quân, làm sao ngươi biết một trong hai đứa bé, đứa nào sẽ ra đời trước?"

Tô Ấu Vi nói.

Tiêu Phàm cười nói:

“Với tu vi của chúng ta, để cho bọn chúng đứa nào ra trước đứa nào ra sau không phải rất đơn giản sao? Vi Vi, chẳng lẽ một lần mang thai ngươi khiến ngốc ngếch ba năm luôn à?"

“Không có, ta không thèm quan tâm ngươi nữa"

Tô Ấu Vi liếc mắt lườm Tiêu Phàm một cái.

"Oa!"

Lại trôi qua hơn nửa tháng, một tiếng khóc lớn vang lên, Tiêu Dương ra ngoài đầu tiên, hắn là ca ca. Không bao lâu sau, Tiêu Nguyệt cũng ra ngoài, nàng nhìn qua nhỏ hơn Tiêu Dương một chút, mới ra ngoài nàng đã đưa mắt nhìn ngó khắp nơi xung quanh mình.

“Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng bệ hạ.

Mấy bà đỡ đều vô cùng vui mừng cười nói.

“Ban thưởng"

Tiêu Phàm ra lệnh.

Hắn nhanh chóng bước vào phòng sinh, lúc này Tô Ấu Vi thình lình đứng dậy.

“Vi Vi, ngươi đứng dậy làm gì vậy?"

Tiêu Phàm vội vàng nói.

Sắc mặt của Tô Ấu Vi rất tốt, nàng cười nói:

“Lão công, sinh đứa nhỏ đối với ta mà nói cũng chỉ là một vết thương nhỏ"

“Ta hít thở một xíu đã khôi phục hoàn toàn, tại sao còn nằm trên giường làm gì?"

Tiêu Phàm: "..."

“Được rồi, chúng ta ra ngoài xem bọn nhỏ một xíu.

Tiêu Phàm dắt Tô Ấu Vi ra bên ngoài.

1036 chữ

Chương 1103: Hoàn Chính Văn 1

Hai đứa nhỏ Tiêu Hải ôm một đứa, Lục Bách Xuyên ôm đứa còn lại. Lúc này khuôn mặt già nua của hai người đều tươi như hoa.

“Ấu Vi, sao ngươi lại ra đây?"

Liễu Tú Vân sững sốt nói.

Tô Ấu Vi lại giải thích lần nữa, Tiêu Hải và Lục Bách Xuyên miễn cưỡng giao hai đứa nhỏ trái phải lại cho Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi.

Với ngoại hình của Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi, vẻ ngoài của hai đứa nhỏ tất nhiên cũng rất xinh đẹp, hai đứa nhỏ hết nhìn Tiêu Phàm lại lại nhìn Tô Ấu Vi. Mặc dù bọn chúng còn nhỏ không thể nói chuyện, nhưng chúng thông minh hơn nhiều so với những đứa trẻ bình thường, chúng có thể nhận ra Tiêu Phàm và Tô Ấu Vi.

“Phu quân, bọn nhỏ thật sự đáng yêu.

Tô Ấu Vi đắc ý nói.

“Ha ha, điều này là đương nhiên rồi.

Tiêu Phàm cười nói.

“Hoàng thượng, chúc mừng Không lâu sau, đám người Khổng Húc chạy tới, bọn hắn cười nói chúc mừng.

Ba người họ lần lượt gia nhập lục quân, hải quân, và cấm vệ quân, hơn nữa tất cả đều có những vị trí rất tốt. Hiện tại thực lực của ba người họ đều là cấp bậc Võ Đế.

“Diệp Phi, các ngươi phải nhanh lên.

Tiêu Phàm cười nói.

Diệp Phi và Lữ Tuyết Yến cũng đã kết hôn vào ba tháng trước.

Diệp Phi cười ha ha nói:

“Bệ hạ, ta không vội, dù sao Lão đại Mập Mạp bọn hắn ngay cả bạn gái đều chưa có, tại sao ta phải vội vàng?"

“Đi chết đi"

Khổng Húc và Thẩm Thần mỗi người tặng hắn một ngón giữa.

Thấm thoát đã ba năm trôi qua.

Hai đứa trẻ Tiêu Dương và Tiêu Nguyệt đã được ba tuổi.

Trong thời gian này, tu vi của Tiêu Phàm đã đạt đến Võ Đế sơ kỳ, và cảnh giới dị năng cũng đã đạt đến Võ Đế viên mãn. Đến lúc này, chưa chắc mười nhân vật cấp bậc Võ Đế viên mãn khác trong thiên hạ có thể là đối thủ của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm tốn rất nhiều thời gian để giải quyết sự vụ triều chính và chăm sóc con cái của mình, nếu không tu vi của hắn sẽ không chỉ dừng tại Võ Đế sơ kỳ thôi đâu.

Đối với Tiêu Phàm mà nói, hiện tại không cần nhanh chóng nâng cấp bản thân nữa, dù sao thực lực của hắn đã mạnh như vậy, hiện tại cần nhất chính là củng cố thực lực sẵn có càng thêm vững chắc! Đương nhiên tu luyện chậm rãi sẽ tốt hơn cho hắn vào lúc này. Nếu Tiêu Phàm tu luyện quá nhanh, rất có thể hai con nhỏ còn chưa trưởng thành mà hắn đã trở thành Võ Đế viên mãn rồi.

Từ Võ Đế sơ kỳ cho đến Võ Đế viên mãn, Tiêu Phàm ước tính hắn sẽ mất hơn hai mươi năm, đến lúc đó chắc chắn hai đứa nhỏ Tiêu Dương đã tiến bộ hơn rất nhiều. Lúc đó có lẽ Tô Ấu Vi cũng đã đạt đến Võ Đế viên mãn rồi.

Có lẽ bọn hắn có thể đột phá đến một cảnh giới mới và có cơ hội nhìn ngắm những thế giới khác trong vũ trụ bao la.

"Bệ hạ, tình báo đến từ Đế quốc Hồng Phong"

Mông Nghị đến trước mặt Tiêu Phàm và bắt đầu báo cáo.

"Nói đi"

Tiêu Phàm nói.

Mông Nghị cười nói:

"Bệ hạ, Đế quốc Hồng Phong diệt vong, hoàng tộc Đế quốc Hồng Phong bị đại quân Đế Quốc Huyết Anh tàn sát "Tốt lắm"

Tiêu Phàm cười nhẹ.

Đã ròng rã bốn năm kể từ khi Đế quốc Hồng Phong và Đế quốc Huyết Anh nổ ra các cuộc chiến đẫm máu, đến nay, tổng số binh lính hi sinh ở cả hai quốc gia đã vượt quá hai triệu người, chưa kể người chết đều là những thanh niên trai tráng.

"Bệ hạ, dựa theo ước định trước kia, chúng ta sẽ chiếm cứ một nửa phần lãnh thổ thuộc về Đế quốc Hồng Phong"

Mông Nghị nói tiếp.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu, sau đó lấy một tấm bản đồ từ bảo vật không gian:

"Trẫm đã phân xong cả rồi, ngươi cứ an bài theo trên bản đồ là được"

Mông Nghị cung kính nhận lấy.

Hắn vừa liếc mắt nhìn liền âm thầm chậc lưỡi, hít một hơi thật

sâu, hay thật, những vùng đất màu mỡ đều giao cho bọn hắn, còn lại thuộc về Đế quốc Huyết Anh đều là những nơi cằn cỗi không mấy phát triển.

"Hãy lệnh cho người dân Đế quốc Hồng Phong đang sinh sống tại lãnh thổ của chúng ta di cư đến lãnh thổ Đế quốc Huyết Anh đang chiếm đóng. Sau này, bọn hắn có thể khôi phục đất nước hay không đều phụ thuộc vào khả năng của bọn hắn.

Tiêu Phàm nói.

Đế quốc Hồng Phong có dân số trên hàng triệu người, tuy hơn một triệu người đã thiệt mạng, nhưng người sống sót cũng không ít, trong tương lai chắc chắn sẽ còn bùng nổ các vụ xung đột.

Đương nhiên càng có nhiều người thiệt mạng ở cả hai bên lại càng tốt.

"Bệ hạ, Đế quốc Kền kền, Gia tộc Odin, Gia tộc Solo và Liên minh Trung ương đều muốn thành lập một quốc gia"

Mông Nghị nói.

Nội bộ Đế quốc Kền Kền cũng diễn ra các trận hỗn chiến trong suốt bốn năm nay. Morgan Đại đế muốn thống nhất, nhưng đơn giản là bọn hắn không có đủ sức mạnh.

Trong bốn năm qua, hàng loạt cuộc nội chiến kéo dài đã khiến thực lực Đế quốc Kền Kền bị hao mòn đáng kể. Vốn dĩ bọn hắn có mười một chiến hạm hàng đầu, hiện tại chỉ còn lại có sáu chiếc, thậm chí trong vòng bốn năm đã có rất nhiều cường giả Võ Vương, Võ Đế, Võ Hoàng chết trận.

1271 chữ

Chương 1104: Hoàn Chính Văn 2

Trái ngược với bọn hắn là Đế quốc Thần Long bên này. Đến nay bọn hắn đã có ba mươi sáu chiến hạm hàng đầu.

Hơn nữa, trong ba mươi sáu chiến hạm hàng đầu, chiếc lớn nhất có tải trọng lên đến ba chục ngàn tấn, chỉ một chiếc như thế đã có thể sánh ngang với sáu chiến của Đế quốc Kền Kền.

Chưa kể siêu chiến hạm ba chục ngàn tấn có khả năng phòng thủ, tấn công và tốc độ vượt trội hơn nhiều so với các tàu chiến bốn năm nghìn tấn trước đây. Nếu một siêu chiến hạm như vậy ra khơi, bất kỳ quốc gia nào cũng sẽ phải khiếp sợ. Điều đáng nói là hiệp định ban đầu chỉ cho phép thông qua mười tám chiếc chiến hạm, nhưng Tiêu Phàm chưa từng phá hủy hiệp định, chứng tỏ hầu hết các tàu chiến đều được chế tạo ở đây.

Cũng trong lúc đó Hoa Hạ đã phát triển thành công dự án kiểm soát phản ứng tổng hợp hạt nhân. Đế quốc Thần Long cũng bắt đầu áp dụng chương trình đó ở đây, đương nhiên nghiên cứu chế tạo vỏ chiến hạm không thể làm khó được Đế Quốc Thần Long.

"Đã bốn năm rồi"

"Xem ra bọn hắn đã chiến đấu hết mình trong những năm gần đây.

"Nếu bọn hắn muốn xây dựng đất nước thì cứ thử xem. Trẫm cũng không phản đối"

Tiêu Phàm bình tĩnh nói.

Sau khi thành lập gia tộc Odin và các gia tộc khác ấp ủ hi vọng dựng nước, Đế quốc Kền kền cũng được chia thành bốn và đương nhiên Đế quốc Kền kền không thể khôi phục lại vinh quang như ngày xưa.

"Vâng, thưa bệ hạ"

Mông Nghị cung kính nói.

Tiêu Phàm khoát tay, ra hiệu cho Mông Nghị lui ra ngoài.

Tiêu Phàm tìm đến nơi ở của Tiêu Hải. Hiện tại hắn đã chuyển ra ngoài cung, ở bên cạnh nhà họ Lục.

Phần lớn thời gian Tiêu Dương và Tiêu Nguyệt đều ở đây.

"Cha."

Thấy Tiêu Phàm đi tới, Tiêu Dương và Tiêu Nguyệt vui vẻ chạy về phía hắn.

"Ba ba!"

Tiêu Phàm cười ha hả ôm chúng lên trước khi hôn xuống khuôn mặt nhỏ bé của đám nhóc.

"Ông nội, sắp tới là ngày quốc khánh của Hoa Hạ, ngươi phải về một chuyến mới được"

"Lễ vật cho Hoa Hạ đã được chuẩn bị xong cả rồi"

Tiêu Phàm mỉm cười.

Tiêu Hải nhìn sang Tiêu Dương và Tiêu Nguyệt mà luyến tiếc không thôi.

"Được, ông nội sẽ trở về vài ngày"

"Hẳn là truyền tống sẽ không có bất cứ vấn đề nào"

Tiêu Hải nói.

Tiêu Phàm mỉm cười đáp lời ông:

"Ông nội, ta có dị năng không gian mạnh mẽ nên bây giờ việc dịch chuyển giữa hai thế giới đã dễ dàng hơn, vì vậy nó sẽ không còn là vấn đề lớn nữa"

"Ừm."

Sau hai giờ trôi qua, Tiêu Hải đã dịch chuyển thành công đến địa cầu.

Nơi hắn đến chính là huyện Lôi Sơn tại địa cầu.

Linh huyệt ở đây mạnh hơn trước đó rất nhiều, và cấp bậc của nó đã vượt xa cấp bậc SSS.

Rất nhanh, Tiêu Hải đã bắt đầu bố trí kết giới, kết giới nhanh chóng bao phủ toàn bộ khu vực chung quanh đây.

"Ầm!"

Toàn bộ biệt thự đã bị Tiêu Hải phá hủy chỉ trong phút chốc.

Sau đó, có người giao đến cho hắn một chiếc gương thật lớn. Tấm gương có dạng hình vuông và rộng hơn năm chục mét.

Một vài ngày nữa lại trôi qua.

"Ông nội"

Hình bóng của Tiêu Phàm lại xuất hiện trong tấm gương lớn này.

"Ông nội lập tức mở linh huyệt ngay đây:

Tiêu Hải cười đáp lại hắn.

Ngay khi linh huyệt được mở ra, trong gương xuất hiện một chiếc chiến hạm được chế tạo theo kiểu dáng khoa học viễn tưởng. Chiếc chiến hạm này ước chừng nặng gần mười ngàn tấn, tuy đây không phải là chiếc chiến hạm lớn nhất từ trước đến nay nhưng nó đặc biệt bởi cách thức sản xuất ra nó.

Chỉ cần Hoa Hạ cho phép nhiều người tu luyện vào đây để cung cấp sức mạnh cho nó, tàu chiến này muốn bay lên mặt trăng hoặc lượn vài vòng quanh sao Hỏa cũng không thành vấn đề.

"Ông!"

Không gian dao động, ngay sau đó chiếc phi thuyền được truyền tống chậm rãi qua đây.

"Hô!"

Mười phút sau, phi thuyền được dịch chuyển đến nơi thành công.

Tiêu Phàm thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

"Ông nội, tên của chiến hạm này là Tinh Thần"

"Nó đại diện cho mục tiêu của Hoa Hạ chúng ta, ngụ ý mục tiêu của chúng ta chính là dải ngân hà mênh mông ngoài kia"

Tiêu Phàm mỉm cười.

Tiêu Hải cười nói:

"Ngày quốc khánh sắp tới, ta đoán hôm đó khi chiếc chiến hạm này bay ngang bầu trời có thể sẽ chọc mù mắt rất nhiều quốc gia khác.

Chớp mắt đã qua nửa tháng.

Ngày Quốc khánh của Hoa Hạ đã đến.

Tiêu Hải đứng trên cổng thành, nhìn cuộc diễu hành quân sự được cử hành, thấy tất cả những công trình tốt đẹp của Hoa Hạ được phô bày, tất cả đều khiến người dân Hoa Hạ vui mừng khôn xiết.

"Rốt cuộc cũng kết thúc rồi, Hoa Hạ chúng ta thật sự không thiếu những thành tựu lớn lao"

"Đúng vậy, mặc dù có xíu xiu đáng tiếc là mọi người đều đoán được chúng ta sẽ biểu diễn những cái gì nên không thể cho bọn hắn một bất ngờ lớn"

"Còn bất ngờ cái gì, các quốc gia khác đều sợ đến són ra quần rồi đây này"

Nhiều người dân Hoa Hạ vẫn đang bàn tán sôi nổi sau buổi lễ.

"Mọi người, kế tiếp sẽ là sự xuất hiện một chiếc chiến hạm mà Đế quốc Thần Long đã tặng cho chúng ta, nó có tên là Tinh Thần"

"Chiến hạm Tinh Thần dài hai trăm mét, rộng bốn mươi mét, có sức mạnh phòng thủ ở cấp bậc Võ Đế"

"Nó có thể bay lên mặt trăng trong vòng một ngày, và bay đi bay lại từ sao Hỏa trong vòng một năm, và thậm chí có thể mang theo

nhiều nhất là hàng nghìn tấn vật tư cùng một lúc.

Đi đôi với giọng nói phấn khích của bình luận viên, một chiến hạm khoa học viễn tưởng đột nhiên biến mất trong thoáng chốc trước khi xuất hiện trở lại trên bầu trời.

"Tê!"

Rất nhiều người thấy chiếc chiến hạm này đều kinh ngạc không thôi.

Có thứ này rồi, Hoa Hạ sẽ bắt đầu hành trình chinh phục dải ngân hà sớm thôi.

"Xong rồi, thế là hết rồi"

"Có thứ này thì sao chúng ta có thể cạnh tranh lại bọn hắn được?"

Thấy chiếc chiến hạm này, rất nhiều quốc gia khác đều ngây người.

Mặc dù Tinh Thần không phải chiến hạm lớn nhất, nhưng nó là tàu chiến thích hợp nhất cho hành trình chinh phục dải ngân hà của bọn hắn.

Làm sao cạnh tranh lại được?